SIAM INTER BOOKS

เจาะเวยาจันทร์

ฉบับสมบูรณ์

寻秦记

หวงอี้ : ประพันธ์

น.นพรัตน์ : เรียบเรียง

เล่ม

1

นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ล้ำยุค

คำนำสำนักพิมพ์

"เจาะเวลาหาจิ๋นซี" เป็นผลงานนวนิยายกำลังภายในจากปลายปากกาของผู้นำโลกนวนิยายกำลังภายในยุคใหม่ "หวงอี้"

เรื่องราวเล่าถึงเซี่ยงเส้าหลง แห่งกองกำลังพิเศษชั้นแนวหน้าจากโลกปัจจุบัน เขาถูกนำตัวไปทดลองจนย้อนเวลาไปอยู่ในสมัยช่วงเลียดก๊กและกลายเป็นส่วนสำคัญยิ่งต่อการรวมแผ่นดินของจิ๋นซีฮ่องเต้

เรื่องราวสนุกสนานตื่นเต้นด้วยพื้นฉากประวัติศาสตร์อันเข้มข้นผสมผสานกับฝีมือการเขียนอันยอดเยี่ยมของหวงอี้

สำหรับ "เจาะเวลาหาจิ๋นซี ฉบับสมบูรณ์" เป็นการนำเจาะเวลาหาจิ๋นซีฉบับดั้งเดิม มาขัดเกลาใหม่โดย น.นพรัตน์ แปลตรงตามต้นฉบับทุกประการ ไม่มีการตัดทอนฉากใดๆ ทั้งสิ้น

ในไทย เจาะเวลาหาจิ๋นซี ถือเป็นผลงานที่เปิดศักราชหน้าใหม่ให้แก่สยามบรรณพิภพ การมาถึงของหวงอี้และเจาะเวลาหาจิ๋นซีทำให้ยุคทองของนวนิยายกำลังภายในถือกำเนิดใหม่อีกครั้ง

และในโอกาสอันดีนี้ ทางเราสำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์จึงได้จัดพิมพ์ "เจาะเวลาหาจิ๋นซี ฉบับสมบูรณ์" เพื่อให้บรรดาคอนวนิยายกำลังภายในได้เก็บสะสม หนังสือชุดนี้มีทั้งสิ้นแปดเล่ม เข้าเล่มแบบเย็บกี่ปกแข็งสันโค้งอย่างดี เพื่อให้สมกับคุณค่าแห่งตำนานบทหนึ่งของโลกนวนิยายกำลังภายใน

คำนำเสนอ

ผมเริ่มอ่านนิยายกำลังภายในตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นประถม ยุคนั้นนักแปลที่มีชื่อเสียงก็คือ จำลอง พิศนาคะ ซึ่งแปลเรื่อง "มังกรหยก" จนโด่งดังไปทั่วบรรณพิภพ จากนั้นมาก็มี ว.ณ เมืองลุง และ น.นพรัตน์ ทยอยย่างเข้าสู่ยุทธจักร

ในขณะเดียวกัน ถ้าหากหาต้นฉบับภาษาจีนได้ ผมก็จะอ่านจากต้นฉบับ เนื่องจากจะได้รับอรรถรสทางภาษามากกว่า การอ่านจากต้นฉบับทำให้รู้จักชื่อของผู้ประพันธ์ ซึ่งในยุคแรกนักแปลไทยไม่นิยมระบุชื่อผู้เขียน เพิ่งจะเริ่มให้เครดิตผู้แต่งก็เมื่อประมาณ 10 ปีหลังนี้เอง เนื่องจากชื่อผู้แต่ง เช่น "โก้วเล้ง" และ "กิมย้ง" ช่วยให้หนังสือขายดีขึ้น

การที่สามารถอ่านต้นฉบับภาษาจีนได้ ทำให้มีโอกาสอ่านงานของนักประพันธ์จีนจำนวนมากซึ่งไม่ได้รับการแปลเป็นภาษาไทย และเมื่อมีจังหวะที่เหมาะสม ผมก็มักจะแนะนำให้คนที่มีฝีมือทดลองแปลผลงานของนักเขียน ซึ่งชาวไทยยังไม่รู้จัก เช่นเดียวกับที่ผมแนะนำเรื่อง "เจาะเวลาหาจิ๋นซี" ของ "หวงอี้" ให้แก่ น.นพรัตน์

ผมมีโอกาสได้พบปะกับ น.นพรัตน์ เมื่อ 6-7 ปีที่แล้ว โดยการแนะนำของอาจารย์ถาวร สิกขโกศล จึงได้ทราบว่าเป็นศิษย์ร่วมโรงเรียนประถมเดียวกัน ซึ่งเป็นสถานที่แห่งแรกที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาภาษาจีนให้กับเรา เมื่อรู้ว่าเป็นศิษย์ร่วมสำนัก ประกอบกับต่างก็ชอบอ่านหนังสือเป็นชีวิตจิตใจ จึงคุยกันได้ถูกคอ มักจะถกกันอยู่เสมอว่า นักประพันธ์หรือบทประพันธ์เรื่องใดโดดเด่นน่าสนใจ น.นพรัตน์ เองก็เห็นด้วยกับผมที่ว่า สองเสาหลักของยุทธจักรนิยายก็คือ กิมย้งกับโก้วเล้ง แต่โก้วเล้งนั้นมักจะเยี่ยมยอดเฉพาะเรื่องที่หยิบยืมเค้าโครงมาจากต่างประเทศ ถ้าเป็นเรื่องที่คิดเองทั้งหมดจะไม่โดดเด่นเท่าที่ควร

ในขณะที่มีนักประพันธ์อีกผู้หนึ่งนาม **เซียวอี้** *(เซียวอิดในสำเนียงแต้จิ๋ว)* ซึ่งมีผลงานดีเยี่ยมมีความสำเร็จอยู่ในระดับแนวหน้า แต่รัศมีไม่เจิดจ้าเท่าโก้วเล้ง แต่ถ้าประเมินค่าโดยเฉลี่ย ผมให้คะแนนเซียวอี้เหนือกว่า

ผลงานของเซียวอี้มีจุดเด่นอยู่ที่ความดุดัน เด็ดขาดสมจริงสมจัง คล้ายๆ กับหนังซามูไรของญี่ปุ่น ที่วิ่งสวนกันดาบเดียวก็รู้ผล หรือจะเปรียบกับบรู๊ซ ลี ผู้มีลีลาเป็นอมตะเฉพาะตัว การต่อสู้ของบรู๊ซ ลี แต่ละฉากหนักแน่น กระชับฉับไว ไม่ยืดยาด เหยาะแหยะเหมือนเล่นปาหี่

นักเขียนคนอื่นๆ บรรยายฉากบู๊ รบกันสอง-สามร้อยเพลงจนฝุ่นตลบอบอวล ก็ยังไม่รู้ผลแพ้-ชนะ เหมือนภาพยนตร์ยืดเยื้อที่พระเอกสู้กับผู้ร้าย 10 กว่านาที แต่ไม่มีใครเป็นอะไร น่าเสียดายฟิล์มจริงๆ

เซียวอี้มีความสามารถพิเศษในการสร้างบรรยากาศให้เร้าใจไม่น่าเบื่อ น.นพรัตน์ เองก็เห็นคล้อยตามกับผม จนตั้งใจจะคัดบทประพันธ์ของเซียวอี้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับราชวงศ์หมิงมาแปลอย่างต่อเนื่องให้ครบชุด

เท่านั้นยังไม่พอ ผมยังยุต่อให้แปลงานของนักเขียนหน้าใหม่ ซึ่งโด่งดังอย่างรวดเร็วในรอบ 5 ปีนี้ ซึ่งน่าจะเหนือกว่าโก้วเล้ง และเกือบเท่าหรือเท่ากับกิมย้ง นักประพันธ์ผู้นี้มีนามว่า “หวงอี้”

หวงอี้เริ่มต้นด้วยการเขียนนิยายกำลังภายใน แต่ถูกปฏิเสธจากบรรณาธิการทั้งเกาะฮ่องกง จึงหันมาเขียนนิยายวิทยาศาสตร์แนวเดียวกับ **“หนีควัง”** *(สำเนียงแต้จิ๋วเรียกว่า “เหง่ยคัง” เพื่อนสนิทของกิมย้ง)*

นิยายวิทยาศาสตร์เรื่องแรกชื่อ **“อสูรจันทรา”*** *(ง้วยม้อในสำเนียงแต้จิ๋ว)* โด่งดังสะท้านทั่วแผ่นดิน เมื่อมีชื่อเสียงจึงเริ่มกลับมาเขียนนิยายกำลังภายในอีกครั้ง คราวนี้ได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลาย ยอดจำหน่ายพุ่งติดอันดับเบสต์เซลเลอร์ทุกเรื่อง

นอกจากฮ่องกงแล้ว ยังได้รับความนิยมอย่างสูงในไต้หวัน มาเลย์ สิงคโปร์ รวมทั้งในจีนแผ่นดินใหญ่ ซึ่งกำลังจัดพิมพ์รวมเล่มเป็นชุดใหญ่

** น.นพรัตน์แปลในชื่อจอมมารจันทรา*

ด้วยตัวอักษรแบบใหม่ (จีนแผ่นดินใหญ่ใช้ตัวอักษรในแบบเฉพาะของตนเอง ลดจำนวนเส้นและความซับซ้อนของตัวอักษรจีนแบบโบราณ) นับว่าผลงานของหวงอี้ได้รับการยอมรับในทุกชุมชนที่อ่านเขียนภาษาจีนได้

งานเขียนของหวงอี้โดดเด่นขึ้นมา เนื่องจากความแปลกใหม่และความลุ่มลึกซับซ้อน ยกตัวอย่างเช่นในเรื่อง “เจาะเวลาหาจิ๋นซี” นี้ความแปลกใหม่อยู่ที่ หวงอี้สร้างตัวละครในยุคปัจจุบันให้พลัดหลงเข้าไปอยู่ในยุคโบราณ เกิดความขัดแย้งทั้งวิธีคิดและวิธีดำรงชีวิต ตัวเอกที่เป็นคนสมัยใหม่ที่ทะนงตนว่า เจริญรุดหน้ากว่าคนยุคก่อน เมื่อต้องย้อนเวลากลับไปอยู่ในยุคอดีตจึงตระหนักถึงข้อจำกัดของตัวเอง เช่น สู้คนโบราณที่เป็นระดับอาจารย์กระบี่ไม่ได้ ขี่ม้ายิงธนูก็เทียบคนโบราณที่อยู่บนหลังม้าตลอดชีวิตไม่ได้ เป็นต้น ต้องเริ่มต้นเรียนรู้และปรับตัวใหม่เพื่ออยู่รอดให้ได้ในสังคมที่ไม่คุ้นเคย และต้องอยู่รอดให้ได้ท่ามกลางวังวนแห่งการเมือง การแย่งชิงอำนาจ ซึ่งถ้าพลั้งพลาดนั่นหมายถึงต้องสังเวยด้วยชีวิต!

ในด้านความลุ่มลึกซับซ้อนนั้น หวงอี้ต้องใช้ความสามารถอย่างมากในการถักทอเรื่องราว และตัวละครในจินตนาการให้โยงใยสอดคล้องกับเนื้อหาและบุคคลจริงในประวัติศาสตร์ ต้องทำเรื่องที่ทุกคนเหมือนจะรู้ตอนจบของเหตุการณ์อยู่แล้วให้เร้าใจ ตื่นเต้นชวนติดตาม พลิกความคาดหมายและต้องหาทางจบให้ลงโดยไม่ขัดแย้งกับประวัติศาสตร์และขัดแย้งในความรู้สึกของผู้อ่าน

ดังนั้น ผู้ที่จะเขียนนิยายอิงประวัติศาสตร์ นอกจากจะต้องศึกษาประวัติศาสตร์อย่างลึกซึ้งแล้ว ยังต้องมีประสบการณ์แก่กล้าในชีวิตจริงเข้าใจโลกและสังคมอย่างถ่องแท้ จึงจะสามารถสร้างตัวละครที่มีเลือดเนื้อสมจริงน่าเชื่อถือ งานเขียนชิ้นนั้นจึงจะมีเสน่ห์ และมีประโยชน์ต่อผู้อ่านซึ่งจะได้เรียนรู้ประสบการณ์ชีวิตผ่านประสบการณ์ของตัวละครในเรื่อง ต่างจากงานเขียนประเภทเพ้อเจ้อ ปาฏิหาริย์พิสดารล้ำลึก แต่นึกหาสาระไม่ได้แม้แต่นิดเดียว

กล่าวโดยสรุป "เจาะเวลาหาจิ๋นซี" จัดเป็นนิยายอิงประวัติศาสตร์แนวกำลังภายในเรื่องแรกของโลก จับเอาอดีต ปัจจุบัน และอนาคตมาเขย่าผสมกันอย่างกลมกลืนลงตัว ถือเป็นความหวังใหม่ของยุทธจักรนิยาย และเป็นอาหารสมองอันโอชะที่คอกำลังภายในไม่ควรพลาด!

ก่อศักดิ์ ไชยรัศมีศักดิ์

29 สิงหาคม 2542

คำนำผู้แปล

เจาะเวลาหาจิ๋นซีที่ท่านถืออยู่ในมือนี้ แปล-เรียบเรียงจากต้นฉบับพิมพ์ครั้งแรกของหวงอี้ สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์จัดพิมพ์จำหน่าย โดยได้รับมอบลิขสิทธิ์จากเจ้าของบทประพันธ์อย่างถูกต้องตามกฎหมาย

หวงอี้เขียนสวินฉินจี้ หรือเจาะเวลาหาจิ๋นซีเมื่อปี ค.ศ.1994 (ตรงกับปี พ.ศ.2537) โดยสร้างตัวละครเซี่ยงเส้าหลง ซึ่งเป็นนักรบศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ย้อนเวลากลับไปยังยุคเลียดก๊กช่วงก่อนคริสตกาล นำความเปลี่ยนแปลงมาสู่นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ สมกับนามปากกาหวงอี้ที่แปลว่าด้วยความเปลี่ยนแปลง หลังจากนั้นยังสร้างมังกรคู่สู้สิบทิศอันลือลั่นสนั่นฟ้า จนได้รับขนานนามว่าผู้นำยุทธจักรนวนิยายแห่งศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด

สวินฉินจี้ได้รับการถอดความเป็นภาษาไทยภายใต้ชื่อเรื่องเจาะเวลาหาจิ๋นซี เมื่อปี พ.ศ.2543 ต่อมาหวงอี้ทำการแก้ไขปรับปรุงต้นฉบับ สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์จัดพิมพ์ใหม่เป็นฉบับ Limited Version แต่ภายใต้เสียงเรียกร้องของนักอ่าน ทางสำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์จึงจัดพิมพ์ขึ้นมาอีกครั้ง โดยใช้ชื่อว่าฉบับครบถ้วนสมบูรณ์

เจาะเวลาหาจิ๋นซีฉบับครบถ้วนสมบูรณ์นี้ ผมได้ยึดถือตามต้นฉบับแรกเริ่มของหวงอี้ (ซึ่งปัจจุบันกลายเป็นหนังสือหายากในฮ่องกงไต้หวัน) จึงน่าจะเป็นต้นฉบับ Original ดั้งเดิม โดยถ่ายทอดจากต้นฉบับจีนแทบทุกตัวอักษร ไม่ได้ตัดทอนเนื้อเรื่องแต่ประการใด ถึงแม้ว่าบางช่วงบางตอนออกจะเข้าข่ายเรตเอ็กซ์เกินไป แต่ก็เป็นวรรณศิลป์อีกแบบหนึ่ง ทั้งยังจัดพิมพ์ในจำนวนจำกัด ภายใต้รูปเล่มปกแข็งเย็บกี่คงทนถาวร ควรคู่กับการประดับอยู่ในห้องสมุดของท่าน

ย้อนเวลาสู่อดีต

เอี๊ยด!

รถที่เบรกอย่างกะทันหัน ส่งผลให้ล้อรถเสียดสีกับผิวถนน เกิดเป็นเสียงระคายหูดังขึ้นที่หน้าบาร์เหล้าเสือดำ ในย่านที่คึกคักที่สุดในเมือง

รถจี๊ปที่ใช้ในทางทหารของหน่วยรบที่เจ็ด ที่เป็นหน่วยรบพิเศษของกองทัพ และได้รับการขนานนามว่าเป็นหัวกะทิของหัวกะทิหยุดกึก **เซี่ยงเส้าหลง*** กับเพื่อนอีกสามคนเอื้อมมือเหนี่ยวขอบประตู ลอยตัวกระโดดลงจากรถ

หลังจากผ่านการฝึกภาคสนาม ทดสอบสมรรถนะร่างกายที่ทะเลทรายโกบี เป็นเวลาสามเดือน ค่อยมีโอกาสพักร้อนสามวัน จะไม่สนุกให้เต็มเหนี่ยวได้อย่างไร

เซี่ยงเส้าหลงปีนี้อายุยี่สิบ เพราะกรำแดดลมเป็นเวลานาน ผิวกายเป็นสีดำเมี่ยมเงาวับ เขาไม่ถือเป็นพระเอกรูปหล่อ แต่ส่วนสูงเกือบสองเมตร ไหล่บ่ากว้าง เอวกิ่ว ช่วงขายาว กล้ามเนื้อบึกบึนไม่มีไขมันส่วนเกินแม้แต่น้อยนิด ดวงตาที่ประเปรียวเจ้าความคิด จมูกโด่งตั้งตรง โหนกแก้มกลมนูน ใบหน้ารูปสี่เหลี่ยม รับกับปากที่มีเหลี่ยมมุมชัดเจน ฉีกยิ้มอย่างเกียจคร้าน รวมเป็นเงื่อนไขที่ดึงดูดความสนใจจากเพศตรงข้าม

** เซี่ยงเป็นแซ่ เส้าหลงแปลว่ามังกรเยาว์ หากออกเสียงเป็นภาษาแต้จิ๋ว จะอ่านว่าฮั่งเซี่ยวเล้ง*

กำลังจะเข้าร้าน ข้างในมีเสียงวัตถุตกถึงพื้นกับเสียงปรบมือเป่าปากวุ่นวาย จางน้อยกับโคถึกที่เป็นเพื่อนร่วมสังกัดกองกำลังเดียวกัน และมาก่อนก้าวหนึ่งถูกจับโยนออกจากร้าน ร่วงลงที่หน้าประตู

เซี่ยงเส้าหลงกับพวกหน้าเปลี่ยนสี ตรงเข้าไปประคองเพื่อนพ้องทั้งสองคนขึ้นมา

นอแรดที่มีเนื้องอกตรงหน้าผากถาม "พวกมันมีกี่คน?"

ที่ถามแบบนี้ก็เพราะว่าจางน้อยกับโคถึกสังกัดกองกำลังที่เจ็ด เป็นหน่วยรบพิเศษที่คัดเลือกจากกองทัพทั่วประเทศ ได้รับการฝึกให้รับมือกับสถานการณ์ที่เลวร้ายทุกรูปแบบ เช่น การก่อการร้าย ลอบเข้าประเทศที่ไม่เป็นมิตร ลงมือลอบสังหาร ไม่อย่างนั้นก็อารักขาบุคคลสำคัญของประเทศ

การฝึกครอบคลุมถึงการใช้อาวุธทุกชนิด สู้ด้วยมือเปล่า ฝึกความอดทน เอาตัวรอดกลางป่าดงดิบ เทคนิคในการจารกรรม สรุปแล้วคือฝึกให้พวกเขาเป็นยอดมนุษย์ ต่อให้เป็นชายฉกรรจ์นับสิบคนรุมกินโต๊ะยังเถือพวกเขาไม่ลง

แต่พวกเขาก็ถูกหน่วยอื่นอิจฉาตาร้อน หมายมั่นปั้นมือโค่นนักรบกองกำลังที่เจ็ดลง ฉะนั้นพอถึงวันหยุด เวลาเที่ยวเตร่หาความสำราญจะเกิดเรื่องวิวาทชกต่อยเป็นประจำ แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ถูกคนอื่นจับโยนออกจากร้าน

จางน้อยค่อยเรียกสติกลับมา ลืมตาที่ถูกชกจนเลือดคั่ง พอเห็นคนที่ประคองเขาคือเซี่ยงเส้าหลง รีบร้องออกมา "พี่หลงช่วยทวงคืนให้พวกเรา"

คนในกองกำลังที่เจ็ดเรียกเซี่ยงเส้าหลงเป็นพี่หลงหมด ไม่ใช่เพราะว่าเขาอายุมากกว่า แต่ว่าเขาเป็นนักแม่นปืนอันดับหนึ่ง เป็นแชมป์คิกบ๊อกซิ่ง และเป็นฮีโร่ของหน่วยรบ

โคถึกหอบหายใจ ชี้มือไปในบาร์เหล้า "เป็นครูฝึกของหน่วย 841 เทพหน้าดำ บังอาจกล้าจีบนางงามน้ำแข็งของพวกเรา"

ทุกคนฉุนกึก นางงามน้ำแข็งเจิ้งชุ่ยจือเป็นเลขาคนสวยของผู้บัญชาการหน่วยรบของพวกเขา ก่อนที่พวกเขาจะพิชิตหล่อนเป็นผลสำเร็จจะยอมให้หน่วยอื่นแย่งไปได้อย่างไร

เซี่ยงเส้าหลงคันไม้คันมือขึ้นมา ยืดอกร้องสั่งการ "ประคองพวกเขาเข้าไปดูข้าแสดงฝีมือ" พลางเดินนำเข้าบาร์เหล้า

บาร์เหล้าอบอวลด้วยควันบุหรี่ เสียงคนเสียงดนตรีดังจนแทบหูดับตับแตก มีทั้งนักรบกองทัพกับเจ้าหน้าที่ตำรวจครึ่งหนึ่ง ที่เหลือเป็นชาวต่างชาติ และราษฎรคนเดินดินราวสามสิบกว่าคน ทั้งอึกทึกวุ่นวายและสนุกสนานครื้นเครง

เซี่ยงเส้าหลงพอปรากฏตัวขึ้น บาร์เหล้ากลายเป็นเงียบกริบ

เทพหน้าดำที่ล่ำสัน บึกบึน กับนักรบในกองกำลังของเขาอีกสิบกว่าคน อยู่ในชุดนอกเครื่องแบบกำลังดื่มเหล้าหยอกล้อหญิงสาวแต่งตัวเซ็กซี่หลายอนงค์ นางงามน้ำแข็งเจิ้งชุ่ยจือที่ถูกเทพหน้าดำโอบเอวไว้ เห็นคนที่เข้ามาคือเซี่ยงเส้าหลง ซึ่งปรกติไม่สนอกสนใจหล่อนจึงจงใจกระแซะเทพหน้าดำ ซ้ำยังหอมแก้มเขาฟอดหนึ่ง

เทพหน้าดำพอพบเซี่ยงเส้าหลงก็ตาลุกวาว เอื้อมมือไปตบตะโพกผึ่งผายของนางงามน้ำแข็งทีหนึ่ง ตั้งคำถาม "ตัวต่อตัว หรือตะลุมบอน?"

ทางกองทัพมีกฎที่ไม่ได้ตราเป็นตัวบทกฎหมายอยู่ข้อหนึ่งว่า ถ้าจะชกต่อยให้ใช้หมัดลุ่นๆ ห้ามใช้มีด ไม้ ขวดเบียร์หรือเครื่องมือที่มีอำนาจการทำลายล้าง เหตุการณ์จะได้ไม่ลุกลามใหญ่โต จนถูกสารวัตรทหารรวบตัวไป

เซี่ยงเส้าหลงสำรวจดูสภาพในบาร์เหล้าก่อน พบว่ายอดพธูแห่งบาร์เหล้าโจวเซียงเม่ยที่คราวก่อนจีบไม่สำเร็จ นั่งอยู่ที่โต๊ะตัวหนึ่งกับชายหญิงหลายคน กำลังส่งยิ้มให้ รู้สึกใจชื้นขึ้นเป็นกอง "สำหรับนายแล้วรูปแบบไหนข้าก็ไม่เกี่ยง"

ชายหญิงในบาร์เหล้าต่างก็ร้องตะโกนหนุน บรรยากาศถูกเร่งเร้าถึงจุดเดือด

จางน้อยมาถึงข้างตัวเขา กระซิบเตือน “ระวังหน่อย หมอนี่ร้ายมาก”

ไม่รู้มีใครร้องออกมา “ปอดแหกเสียแล้ว”

คนดูโห่เยาะเย้ยเป็นการใหญ่

โคถึกก็เข้ามากระซิบบอก “สองคนที่ข้างหลังเทพหน้าดำ เป็นแชมป์คิกบ๊อกซิ่งของสำนักหงก่วน ครั้งนี้พวกมันเตรียมตัวเป็นอย่างดี ตั้งใจฉีกหน้าพวกเรา”

เซี่ยงเส้าหลงจับตาคนหน้าตาถมึงทึงทั้งสองคนนั้นตั้งแต่แรก กองกำลังที่เจ็ดมีบทบัญญัติอยู่เจ็ดข้อ การ “ศึกษาสภาพแวดล้อม” อยู่ข้อที่สอง ข้อแรกคือ “เตรียมตัวให้พร้อมสรรพ” ส่วนข้อที่สามคือ “รักษาความเยือกเย็น” นี่เป็นเรื่องที่เขาต้องทำให้จงได้ จึงสั่งเบาๆ “ให้พวกเราอยู่เฉยๆ ข้ามั่นใจว่าจะจัดการกับทั้งสามคนได้”

เวลานั้นเทพหน้าดำถอดเสื้อแจ๊กเกต ส่งให้กับนางงามน้ำแข็ง สืบเท้าออกมาสองก้าว “เซี่ยงเส้าหลง ข้าอดทนมานานแล้ว คราวก่อนนายทำร้ายคนของพวกเราสิบกว่าคนที่คาราโอเกะแมวป่า วันนี้ข้าจะคิดบัญชีกับนาย”

เซี่ยงเส้าหลงบอกให้เพื่อนทั้งห้าคนถอยห่างออกไป ตัวเองเดินออกไปสองก้าว หยุดยืนอยู่ห่างจากเทพหน้าดำราวสี่ก้าว ร้องสั่งบาร์เทนเดอร์ “ขอนมสดแก้วหนึ่ง หลังจากที่สั่งสอนเทพหน้าดำ จะได้ดื่มแก้กระหาย”

คำพูดนี้เรียกเสียงหัวเราะครืนใหญ่

คนของเทพหน้าดำร้องออกมา “หมอนี่เตรียมใช้แรงเมื่อตอนดูดนมแม่แล้ว”

เทพหน้าดำเอี้ยวตัวไปทางซ้ายเป็นการหลอกล่อ จู่ๆ ตวัดเท้าขึ้นเตะใส่ข้อพับขาของเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงหลบฉากไปด้านข้าง หลบรอดอย่างสบายๆ

เทพหน้าดำตวาดคำ ชิงบุกเข้ามา ย่อตัวพุ่งหมัดทั้งสองมาที่หน้าอก

เซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงถอยไปอีกหนึ่งก้าว หลบจากหมัดของคู่ต่อสู้

ทุกคนเห็นเขาเอาแต่หลบโดยไม่โต้ตอบ พากันโห่เยาะเย้ย คนของเทพหน้าดำยิ่งร้องตะโกนด่าทอ

เทพหน้าดำนึกว่าเซี่ยงเส้าหลงกลัวเขา ยิ่งเกิดความย่ามใจ งอนิ้วกลางเป็นหมัดตาหงส์ พุ่งพรวดออกไป กระแทกหมัดใส่ดั้งจมูกเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงรอจนหมัดห่างจากดั้งจมูกนิ้วเศษ ก็พุ่งถอยไปทั้งตัว ราวกับว่าถูกหมัดนี้ต่อยกระเด็นออกไป นึกไม่ถึง เขาล้มตัวไปข้างหลัง พอดีล้มลงในอ้อมอกของยอดพธูแห่งบาร์เหล้าโจวเซียงเม่ย

ยอดพธูแห่งบาร์เหล้าหวีดร้องออกมา

เทพหน้าดำกระโจนเข้ามาราวกับเสือหิว

เซี่ยงเส้าหลงยันกายขึ้น มือขวาฉวยโอกาสแต๊ะอั๋งที่หน้าอกของยอดพธูแห่งบาร์เหล้า ยืมกำลังที่เอวดีดตัวเข้าหาเทพหน้าดำ โดยไม่สนใจหมัดของอีกฝ่ายที่กระแทกลงยังกลางหลังของเขา ใช้ส่วนหัวพุ่งชนท้องน้อยอีกฝ่าย

เทพหน้าดำไม่ทันต่อยถูกเซี่ยงเส้าหลง ก็ถูกฝ่ายตรงข้ามขวิดร่างที่หนักเกือบร้อยกิโลกรัม กระเด็นไปข้างหลัง ร่วงลงบนฟลอร์เต้นรำกลางบาร์เหล้า

คนในบาร์เหล้าเกือบสองร้อยคนเงียบกริบ

มีแต่เสียงเพลงที่ดังจากลำโพงทั้งสี่มุมของบาร์เหล้าในจังหวะกระแทกกระทั้น

เซี่ยงเส้าหลงเหมือนเสือร้ายหลุดจากกรง พุ่งเข้าหาเทพหน้าดำที่นอนหงายเท้าชี้ฟ้า

นักชกมืออาชีพที่เทพหน้าดำเชิญมาทั้งสองคนเห็นผิดท่า พากันถลันออกมา อ้อมผ่านข้างตัวเทพหน้าดำที่ยังลุกไม่ขึ้น แยกเป็นซ้ายขวาดาหน้าเข้าหาเซี่ยงเส้าหลง

จางน้อย โคถึกกับพวกโวยวายออกมา แต่ไม่ลงมือ

ไม่มีใครเชื่อมั่นต่อเซี่ยงเส้าหลงยิ่งกว่าพวกเขา

การต่อสู้ยุติลงในเวลาชั่วพริบตา

เห็นเซี่ยงเส้าหลงโยกตัวไปมา หลบจากท่าจู่โจมของศัตรู แล้วพรวดพราดถึงหว่างกลางคนทั้งสอง หักศอกใส่ใต้ซอกแขนของนักชกทางซ้าย มือขวาปัดหมัดของคู่ต่อสู้ ก่อนที่นักชกทางซ้ายจะล้มลง ก็กระทุ้งเข้าใส่ท้องน้อยของนักชกทางขวาติดต่อกันสองที

เวลานั้นเทพหน้าดำก็ลุกขึ้นมา เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสที่นักชกทั้งสองทรุดฮวบลงกับพื้น กระแทกหมัดใส่ปากครึ่งจมูกครึ่งของเทพหน้าดำ

ในเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด เทพหน้าดำเลือดกระฉูดเต็มหน้าล้มทับร่างนางงามน้ำแข็งที่เข้ามาดูอาการ ชายหญิงทั้งคู่ล้มกลิ้งไปทั้งสองคน

เซี่ยงเส้าหลงหัวเราะเสียงดัง ชี้นิ้วกราดไปที่คนของเทพหน้าดำ "เข้ามาสิ"

นางงามน้ำแข็งรีบลุกขึ้น ร้องเสียงแหลม "เซี่ยงเส้าหลง วิเศษมากคอยดูไปเถอะ"

เซี่ยงเส้าหลงไม่สนใจหล่อน เดินเข้าหายอดพธูแห่งบาร์เหล้า ฉุดดึงหล่อนขึ้นมา ลากออกจากบาร์เหล้า

ยอดพธูแห่งบาร์เหล้าแสร้งสะบัดสะบิ้ง "จะพาฉันไปไหน?"

เซี่ยงเส้าหลงอุ้มหล่อนขึ้นมา วางลงบนที่นั่งข้างคนขับรถจี๊ป ยิ้มกรุ้มกริ่ม "พากลับบ้าน ผมมีปัญญาจ่ายค่าห้องโรงแรมที่ไหน?"

กริ๊ง...

เซี่ยงเส้าหลงที่คุ้นกับการฝึกทางทหารตื่นขึ้นมา ดิ้นหลุดจากวงแขนของยอดพธูแห่งบาร์เหล้า ยกหูโทรศัพท์ขึ้น

นางงามน้ำแข็งส่งเสียงเย็นชามาตามสาย "เซี่ยงเส้าหลง คุณมีเวลาอาบน้ำแปรงฟันสิบห้านาที รถหุ้มเกราะของสารวัตรทหาร จอดรออยู่

หน้าประตูแล้ว”

ยอดพธูแห่งบาร์เหล้ายังไม่ตื่น พูดเสียงอู้อี้ “คนผีทะเล มาซี่”

เซี่ยงเส้าหลงนวดเอวที่ขัดยอกจากการสู้รบบนเตียงกับสาวร้อนคนนี้ พลางร้องตอบ “คุณขู่ผมหรือ? แค่ชกต่อยกันก็มีเรื่องมีราวใหญ่โตถึงเพียงนี้?”

นางงามน้ำแข็งพูดเสียงห้วน “ใครบอกว่าเกี่ยวกับเรื่องชกต่อย ทางกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีให้พวกเราคัดสรรนักรบที่มีสมรรถนะร่างกายดีที่สุดไปทำการทดลอง ฉันเห็นเมื่อคืนนี้คุณเก่งกาจถึงเพียงนั้น จึงเสนอชื่อคุณขึ้นไป เบื้องบนเซ็นคำสั่งลงมาแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงรู้ว่าหล่อนหาเหตุแก้แค้นส่วนตัว จึงกัดฟันกรอด “เวลานี้ผมยังอยู่ในช่วงพักร้อน”

นางงามน้ำแข็งหัวเราะเสียงใส “เซี่ยงเส้าหลง ไม่มีภารกิจค่อยพักร้อนได้ ทหารต้องรับใช้ชาติตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงอยู่แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงอยากจะบีบคอหล่อน ปากกลับถอนหายใจ “เมื่อคืนนี้ผมลงไม้ลงมือเพราะคุณ คุณไม่รู้จริงหรือว่าแสร้งไขสือ?”

ยอดพธูแห่งบาร์เหล้ามุดออกจากใต้ผ้าห่มในสภาพเปลือยเปล่า พูดเสียงงอน “คุณพูดสายกับใคร?”

เซี่ยงเส้าหลงรีบทำไม้ทำมือให้หล่อนเงียบเสียงไว้ สายโทรศัพท์เงียบไปชั่วขณะหนึ่ง จึงพูดเบาๆ “คุณโกหก”

เซี่ยงเส้าหลงยกมือปิดปากยอดพธูแห่งบาร์เหล้าไว้ ปากออดอ้อนนางงามน้ำแข็ง “ผมโกหกคุณทำไม เซี่ยงเส้าหลงคิดถึงคุณอยู่ทุกลมหายใจ แต่ไม่ได้พูดออกมาเท่านั้น คุณรู้ไหมว่า...”

นางงามน้ำแข็งตัดบทของเขา “เอาละ คราวหน้าค่อยพูดเถอะ อย่างมากคุณเป็นหนูตะเภาวันเดียว ครั้งต่อไปฉันต้องหาคนอื่นอยู่แล้ว รีบเปลี่ยนเสื้อผ้าเดี๋ยวนี้”

เสียงกริ๊กเมื่อหล่อนวางหูโทรศัพท์ลง

รถหุ้มเกราะจอดที่หน้าประตูใหญ่ของกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่รักษาการณ์อย่างเข้มงวด เซี่ยงเส้าหลงถูกสารวัตรทหารสี่นายคุมตัวเข้าไปราวกับผู้ต้องหาคนสำคัญ ส่งมอบให้กับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของสถาบันวิจัย ต่อจากนั้นถูกส่งเข้ามายังสถานที่ราวกับเป็นห้องคนไข้ เรียงรายด้วยอุปกรณ์เครื่องมือ ผ่านการตรวจร่างกายอย่างละเอียด จนคุณหมอพึงพอใจเซ็นชื่อลงในกระดาษ ค่อยให้นางพยาบาลเข็นออกจากห้อง

เซี่ยงเส้าหลงที่นอนอยู่บนเตียงประท้วง “ผมไม่ใช่คนไข้ ผมเดินเองได้”

นางพยาบาลแสดงว่าสนใจในตัวเขา เข็นพลางพูดพลาง “เป็นเด็กที่ว่านอนสอนง่ายเถอะ ฉันรู้ว่าคุณไม่ใช่คนไข้ ซ้ำยังแข็งแรงกว่ากระทิงดุอีก”

เซี่ยงเส้าหลงออกลายเจ้าชู้ พูดแทะโลม “จริงซี่ คุณชื่ออะไร ทำยังไงจึงได้พบคุณ?”

นางพยาบาลค้อนเขาวงหนึ่ง ไม่ตอบคำถามของเขา

ประตูเหล็กเปิดออกชั้นแล้วชั้นเล่า นางพยาบาลเข็นเตียงถึงส่วนลึกของสิ่งปลูกสร้าง มาถึงหน้าลิฟต์ตัวหนึ่ง

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยแปดนายเฝ้าอยู่ข้างประตู รับตัวเซี่ยงเส้าหลงไป

เซี่ยงเส้าหลงนึกในใจ นี่เป็นการทดลองอะไร ทำไมต้องกระทำที่ชั้นใต้ดิน

ลิฟต์เลื่อนต่ำลงไปอย่างน้อยสิบกว่าชั้น ค่อยหยุดนิ่งลง

เซี่ยงเส้าหลงถูกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเข็นออกไป ผ่านประตูอีกหลายชั้น มาถึงห้องที่โล่งกว้างหลังหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงกวาดสายตามอง ต้องพรวดพราดลุกขึ้นนั่ง

นี่เป็นสิ่งปลูกสร้างขนาดใหญ่ ความสูงเกือบสามสิบเมตร ด้านหนึ่งคล้ายเป็นเตาหลอมขนาดยักษ์ ทำจากโลหะผสม ในห้องจัดเรียงวัสดุ

อุปกรณ์ต่างๆ ราวกับเป็นห้องเครื่องในยานอวกาศลำหนึ่ง นักวิจัยทั้งชายหญิงสวมชุดยาวสีขาวกำลังจดจ่อกับการควบคุมอุปกรณ์ชนิดต่างๆ

สองข้างของห้องโล่งกว้างกั้นเป็นสองชั้น ชั้นบนติดกระจกไว้ มีนักวิจัยอีกมากมายสั่งประจำการอยู่หน้าอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่เรียกชื่อไม่ถูก ยังมีคนชี้มือชี้ไม้มาที่เขา

นักวิจัยชายหญิงคู่หนึ่งมาถึงข้างตัวเขา ผู้ชายพูดยิ้มๆ "ผมดอกเตอร์ฟางถิง หล่อนเป็นดอกเตอร์เซี่ยจือเหมี่ยน เป็นผู้ช่วยของผู้อำนวยการโครงการอวกาศท่านอธิบดีหม่าเค่อ"

เซี่ยงเส้าหลงลุกขึ้นยืน "นี่มันเรื่องอะไรกันแน่? อย่างน้อยน่าจะบอกผมว่ามาที่นี่ทำอะไร?"

ดอกเตอร์หญิงเซี่ยจือเหมี่ยนที่ท่าทางเหมือนสาวทึนทึกพูดเสียงขรึม "ไม่ต้องห่วง ทุกอย่างรับรองความปลอดภัย ส่วนรายละเอียดอธิบดีหม่าจะบอกกับคุณเอง"

ดอกเตอร์ฟางถิงพูดเสริม "หน้าที่ของทหารคือรับใช้ชาติ คุณเซี่ยงเป็นมนุษย์ทดลองคนแรกของโครงการอวกาศ น่าจะภูมิใจถึงจะถูกมาเถอะ"

เซี่ยงเส้าหลงสั่นหัวฝืนยิ้ม ได้แต่เดินตามพวกเขาไปยังสิ่งปลูกสร้างขนาดยักษ์นั้น เฮ้อ วันนี้ต้องประสบเหตุอะไรกันแน่?

เซี่ยงเส้าหลงนอนอยู่ในหีบรูปมนุษย์ที่ทำจากโลหะใบหนึ่ง มือเท้าช่วงคอและเอวถูกสายคาดรัดแน่น กลายเป็นของทดลองชิ้นหนึ่ง

กำลังนึกแช่งชักหักกระดูกนางงามน้ำแข็ง นึกในใจว่าหลังจากเสร็จจากการทดลอง จะเผด็จศึกหล่อนอย่างไร เหนือหีบก็ปรากฏชายสูงอายุ ผมขาวดอกเลา สวมแว่นสายตาคนหนึ่ง ก้มหน้าลงมาพูดกับเขา "ผมคืออธิบดีหม่าเค่อ คุณเซี่ยงรู้สึกเป็นยังไง?"

เซี่ยงเส้าหลงพูดเสียงห้วน "รู้สึกเหมือนสัตว์สี่เท้าที่ถูกส่งเข้าโรงฆ่าสัตว์ แต่ไม่รู้ว่าเป็นโรงเชือดหมูหรือโรงฆ่าวัว?"

อธิบดีหม่าฝืนหัวเราะ “คุณเซี่ยงมีอารมณ์ขันไม่เบา” หยุดเล็กน้อยค่อยตั้งคำถาม “คุณคุ้นกับประวัติศาสตร์ช่วงไหนของประเทศเรามากกว่า?”

เซี่ยงเส้าหลงงง “นี่เกี่ยวอะไรกับการทดลอง?”

อธิบดีหม่าพูดอย่างไม่พอใจ “ตอบคำถามของผมมาก่อน”

เซี่ยงเส้าหลงแอบถอนหายใจต่อเคราะห์หามยามร้าย อยากให้จบเรื่องโดยเร็ว หยุดคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงตอบ “ผมรู้ประวัติศาสตร์ไม่มาก แต่ระหว่างนี้ดูภาพยนตร์ชุดจิ๋นซีฮ่องเต้ นึกอิจฉาชีวิตความเป็นอยู่ของจักรพรรดิจิ๋นซี ทั้งเคยอ่านหนังสือประวัติศาสตร์ยุคเลียดก๊กหลายเล่ม...”

อธิบดีหม่าตัดบท “ตกลง เป็นยุคราชวงศ์ฉิน ก่อนคริสตกาลสองร้อยสี่สิบหกปี ตรงกับปีแรกที่ฉินอ๋องเจิ้งขึ้นครองราชย์” ต่อจากนั้นก้มลงจ่อปากกับเครื่องอินเตอร์โฟนขนาดจิ๋วที่ติดกับปกเสื้อชุดขาวทวนปีคริสตกาลซ้ำอีกเที่ยวหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงงง “คุณกำลังพูดอะไร?”

อธิบดีหม่าตาลุกวาว เอื้อมมือมาลูบหน้าเซี่ยงเส้าหลง “เพื่อนรัก คุณไม่รู้ว่าโชคดีแค่ไหนที่เป็นคนแรกในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติที่ย้อนกลับไปสู่อดีต”

เซี่ยงเส้าหลงไม่เข้าใจ อธิบดีหม่าพูดต่อ “คุณเคยดูภาพยนตร์โทรทัศน์ชุดอุโมงค์มหัศจรรย์หรือเปล่า ดูสิ ตรงหน้าคุณเป็นอุโมงค์แห่งกาลเวลาอันยิ่งใหญ่ นี่ไม่ใช่ความฝันอีกต่อไป แต่เป็นความจริง ผมจะเปลี่ยนมุมมองที่มวลมนุษย์มีต่อกาลเวลา...”

เซี่ยงเส้าหลงนอนอยู่ในหีบจึงไม่เห็นอะไร เริ่มขยับดิ้นรน “อย่าล้อเล่นแล้ว บอกกับผมซิว่า มาที่นี่เพื่อทดลองอะไร?”

อธิบดีหม่าพูดพล่ามไม่หยุด “อีกครู่หนึ่งคุณจะถูกส่งเข้าเตาหลอมของกาลเวลา ผมพอกดปุ่ม ก๊าซไฮโดรเจนที่ใต้เตาจะทำปฏิกิริยาเป็นเวลาสามสิบหกชั่วโมง สะสมพลังงานที่มากพอ จนเกิดเป็นหลุมดำหลุมหนึ่งทะลุผ่านอวกาศ เมื่อถึงตอนนั้นเครื่องไทม์แมชชีนจะส่งคุณกลับไปยังโลกก่อนคริสตกาล นึกดูซิว่าเป็นเรื่องมหัศจรรย์พันลึกแค่ไหน”

เซี่ยงเส้าหลงเหงื่อแตกพลั่ก มองดูนักวิทยาศาสตร์ที่ไม่ต่างอะไรกับคนบ้าด้านหน้า “คุณล้อเล่นหรือเปล่า?”

อธิบดีหม่าพูด “ไม่ล้อเล่นแน่ ผมทดลองส่งหนูขาวไปสิบสองตัวพร้อมด้วยลิงอีกสองตัวไปและรับตัวพวกมันกลับมาโดยปลอดภัย น่าเสียดายพวกมันพูดไม่ได้ เพราะฉะนั้นจึงขอให้ทางกองทัพจัดหานักรบที่มีสมรรถนะร่างกายเป็นเลิศมาเป็นเครื่องทดลอง คนคนนั้นคือคุณ”

เซี่ยงเส้าหลงขวัญกระเจิง ร้องออกมาว่า “ผมไม่ยอม ผมขอลาออกจากกองทัพ”

อธิบดีหม่าพูดอย่างไม่พอใจ “ไม่ต้องกลัว คุณอยู่ที่นั่นแค่สิบวินาทีเหมือนกับฝันไปตื่นหนึ่ง ผมแค่ให้คุณจำว่าในฝันเกิดเรื่องอะไร...ฉีดยาได้แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงยังคิดขัดขืน ก็มีเจ้าหน้าที่เข้ามาฉีดยาให้เขาเข็มหนึ่ง ขณะที่สติสัมปชัญญะของเขาเริ่มเลอะเลือน ฝาหีบก็ปิดลง หีบที่หลอมจากโลหะผสมเคลื่อนออกจากที่ ผ่านปากอุโมงค์แห่งกาลเวลา เข้าไปในเตาปฏิกรณ์

อุปกรณ์ในห้องทดลองเดินเครื่องเต็มที่ แผงไฟจำนวนมากสว่างวาบ เจ้าหน้าที่วิจัยเกือบสี่ร้อยนายเข้าประจำการ และติดตามผล

เวลาผ่านไปทีละน้อย ผ่านไปชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่า

อธิบดีหม่าที่ขึ้นไปยังศูนย์ควบคุมยิ่งมายิ่งลิงโลด ตาเป็นประกาย

ในที่สุดเวลาช่วงสุดท้ายมาถึง ห้องทดลองเริ่มนับถอยหลังจากหลักร้อยลงไป

หกสิบ ห้าสิบเก้า ห้าสิบแปด...

แต่แล้วเสียงสัญญาณเตือนภัยดังขึ้น

เจ้าหน้าที่วิจัยที่ตรวจสอบสนามพลังงานในเตาปฏิกรณ์รายงาน “พลังงานในเตาเพิ่มสูงขึ้นอย่างผิดปรกติ ท่านอธิบดีโปรดสั่งการว่าควรปิดเครื่องหรือไม่?”

สี่สิบแปด สี่สิบเจ็ด...

สายตาทุกคู่มองมาที่อธิบดีหม่าเป็นจุดเดียว

สามสิบเก้า สามสิบแปด สามสิบเจ็ด...

อธิบดีหม่ามองดูการอ่านค่าในเตาปฏิกรณ์ พบว่าสนามพลังงานเพิ่มสูงขึ้นอย่างบ้าระห่ำ สุดท้ายตัดสินใจออกคำสั่ง “ใช้สัญญาณฉุกเฉินขั้นที่ห้า”

จู่ๆ ในเตาปฏิกรณ์เกิดเสียงดังราวฟ้าร้อง ต่อจากนั้นห้องทดลองทั้งหลังสั่นสะเทือนขึ้นมา พร้อมกับการระเบิดของเตาปฏิกรณ์ เปลวสีขาวที่ร้อนระอุพวยพุ่งไปรอบข้าง

ไม่มีใครส่งเสียงร้องออกมา ห้องทดลองที่สร้างลึกใต้ลงไปในดินถูกการระเบิดอย่างรุนแรงทำลายราบเป็นอณู ไม่เหลือแม้แต่เศษซากและแน่นอน ไม่มีใครรอดชีวิต

สาวงามโบราณกาล

เซี่ยงเส้าหลงพลันฟื้นคืนสติมา รู้สึกผิวกายทั่วร่างปวดแปลบราวกับจะปริแตกออก จากนั้นพบว่าตัวเองกำลังร่วงลิ่วลงจากที่สูง

เสียงโครมคราหนึ่ง ท่ามกลางเศษกระเบื้องแตกกระจาย เขาพบว่าตัวเองทะลวงทะลุหลังคาบ้าน ร่วงหล่นลงในห้อง ทั้งยังทับใส่ร่างบุรุษผู้หนึ่ง บังเกิดเสียงแผดร้องกับเสียงกระดูกหักดังขึ้น

ได้ยินเสียงกรีดร้องด้วยความตระหนกของสตรี เซี่ยงเส้าหลงยามเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน เหลือบเห็นเงาหลังของสตรีที่เปลือยเปล่านางหนึ่งวิ่งเตลิดหนีออกไป จากนั้นเขาสิ้นสติสมประดีไป

ไม่ทราบผ่านไปกี่วัน ในความเลอะเลือนมึนงง เซี่ยงเส้าหลงคลับคล้ายคลับคลาว่ามีสตรีนางหนึ่งปรนนิบัติดูแลเขา เช็ดตัวเปลี่ยนเสื้อผ้าพันบาดแผล ป้อนนมแพะให้แก่เขา

จวบกระทั่งค่ำคืนหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงค่อยฟื้นคืนสติมา เมื่อลืมตาขึ้น ภาพที่เห็นทำให้เขาต้องสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ

สวรรค์ นี่เป็นสถานที่ใด?

เขานอนอยู่บนเสื่อหนานุ่ม บนผนังแขวนตะเกียงน้ำมันดวงหนึ่ง แสงตะเกียงอ่อนจางสาดส่องบ้านซอมซ่อ ซึ่งผนังก่อด้วยดินโคลน มุงหลังคาด้วยกระเบื้องหลังหนึ่ง ผนังด้านหนึ่งแขวนหมวกหญ้าฟาง ที่มุมห้องมีเตาผิงซึ่งไม่ได้ก่อไฟ ด้านข้างยังจัดวางหม้อ เตา ถาด ชาม

ตะเกียบ เครื่องมือหุงหาอาหารสมัยโบราณ ซึ่งพบได้จากในพิพิธภัณฑ-สถานเท่านั้น อีกด้านหนึ่งจัดตั้งหีบไม้ใหญ่เล็กหลายใบ บนหีบใบหนึ่งยังวางกระจกทองเหลืองบานหนึ่ง

อธิบดีสติเฟื่องนั้นบอกว่าจะส่งตัวเขาย้อนกลับสู่อดีตเพียงสิบวินาที เหตุใดเขายังตกอยู่ในดินแดนที่คล้ายฝันร้าย หรือว่ามาถึงยุคสมัยของจิ๋นซีฮ่องเต้เมื่อก่อนคริสตกาลจริงๆ?

แว่วเสียงฝีเท้าดังกระทบโสต เซี่ยงเส้าหลงเพ่งสายตาไปยังประตูไม้ หัวใจเต้นตูมตาม นึกภาวนาว่านี่เพียงเป็นส่วนหนึ่งของการทดลอง เป็นอธิบดีสติเฟื่องนั้นแกล้งเขาเล่น หลอกลวงว่าเขาผ่านอุโมงค์แห่งเวลากลับสู่ยุคอดีตกาล

ประตูไม้ถูกผลักเปิดออก หญิงสาวสวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบซึ่งเพียงพบเห็นในภาพยนตร์ ใช้ผ้าแดงโพกศีรษะ ผมยาวผ่ากลางแยกออกไปที่ข้างหูกับจอนผมถักเป็นเปียสองเส้นนางหนึ่ง มือถือกระปุกเคลือบใบหนึ่ง เท้าสวมรองเท้าถักสานจากหญ้าฟางเดินชดช้อยเข้ามา

นางมีใบหน้าหมดจด รูปร่างแช่มช้อย ดวงตาดำขลับเหลือบเห็นเซี่ยงเส้าหลงมองดูนางจนปากอ้าตาค้าง ถึงกับแทบทำกระปุกเคลือบร่วงหลุดจากมือ รีบวางสิ่งของ เคลื่อนกายมาคุกเข่าลง ยื่นมือเรียวงามทาบกับหน้าผากของเขา ใช้สุ้มเสียงอันไพเราะกล่าววาจาที่ทั้งเร่งร้อนทั้งระรัวออกมา เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *'จบสิ้น'* ในใจ สิ้นสติไปอีกครา

แสงอาทิตย์ชอนไชเข้านัยน์ตา ปลุกเซี่ยงเส้าหลงฟื้นตื่นมา คราครั้งนี้ภายในห้องเงียบสงบไร้ผู้คน รู้สึกสติสมาธิแจ่มใสกว่าเดิม กอปรกับเขามองโลกในแง่ดี ไม่อินังขังขอบใด ดังนั้นทดลองคืบคลานลุกขึ้นมา

เมื่อมุดออกจากผ้าห่ม ค่อยพบว่าตัวเองสวมใส่ชุดโบราณประหลาดพิกลที่ไม่รับกับรูปร่าง ปกเสื้อพาดผ่านต้นคอ อ้อมมาทับไขว้กันที่ทรวงอก ส่วนท่อนล่างใส่กางเกงขาสั้น ลักษณะคล้ายกระโปรงทุเรศขัดตายิ่ง

เซี่ยงเส้าหลงแหงนหน้ามอง เห็นบนหลังคามีริ้วรอยของการ

ซ่อมแซมใหม่ จำได้ว่าวันนั้นร่วงลิ่วลงจากกลางอากาศ ยังกดทับใส่ร่างบุรุษผู้หนึ่ง คนผู้นั้นตายแล้วหรือยังมีชีวิตอยู่? เขาทำร้ายคนโดยไม่ตั้งใจ หญิงสาวโบราณนางนั้นไฉนยังดีต่อเขาถึงเพียงนี้?

เซี่ยงเส้าหลงลุกขึ้นยืน รู้สึกฟ้าหมุนคว้างดินโคลงเคลง ชั่วครู่ค่อยพบว่าตัวเองเอนร่างพิงกับหน้าต่าง ยื่นมือยึดเกาะขอบหน้าต่างประคองตัวเอาไว้ แสงแดดสาดส่องจากภายนอกกระทบใบหน้าเขา ค่อยรู้สึกดีขึ้นบ้าง

ที่แท้เกิดเรื่องอันใด? การทดลองเกิดปัญหาประการใด? ตนเองไฉนยังไม่กลับไป? ใช่ไม่มีวันกลับไปหรือไม่? เซี่ยงเส้าหลงปวดร้าวใจจนคิดร่ำไห้ออกมา

อากาศร้อนระอุถึงเพียงนั้น เขากวาดตามองออกไป เห็นแต่ความเขียวชอุ่มสดใส ท้องฟ้าสีครามผิดธรรมดา เมฆขาวที่ลอยฟ่องยังขาวบริสุทธิ์กว่าปุยนุ่นอีก

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ทราบว่าตัวเองย้อนกลับสู่อดีตกาลจริงๆ ไม่เช่นนั้นท้องนภาไหนเลยใสสะอาดถึงเพียงนี้ ผิวกายตามมือเท้าล้วนมีริ้วรอยถูกลวกทำร้าย ดีที่อยู่ในขั้นตอนของผิวหนังหลุดลอก พ้นขีดอันตรายมาแล้ว

หลังความเศร้าระทมทุกข์ เซี่ยงเส้าหลงพบว่าพละกำลังกลับฟื้นคืนมา ต้องบังเกิดความสงสัยอยากรู้ขึ้น ที่เบื้องนอกเป็นโลกเยี่ยงไร? ตัวเองใช่เสาะพบจอมทรราชจิ๋นซีฮ่องเต้หรือไม่?

เซี่ยงเส้าหลงผลักประตูห้องเดินออกไป ที่แท้อยู่ในหุบเขาอันร่มรื่น ลำธารน้ำสายหนึ่งอ้อมผ่านหลังบ้าน ไหลรินออกนอกหุบเขา ริมธารด้านขวามือแว่วเสียงเพลงของสตรีดังมา ซ้ายมือเป็นป่าใบหม่อนแถบหนึ่ง คล้ายกับเป็นสถานที่เลี้ยงตัวไหมแห่งหนึ่ง หวนนึกถึงหญิงสาวโบราณนั้น เซี่ยงเส้าหลงค่อยบังเกิดอารมณ์แช่มชื่น สืบเสาะไปยังต้นเสียงของบทเพลง

หญิงสาวนั้นสวมใส่ชุดขาว รั้งดึงชายกระโปรงขึ้นมาผูกไว้ข้างเอว เผยเห็นผ้าซับเหงื่อหลังกระโปรง และช่วงขาที่เรียวยาวกลมกลึง กำลัง

นั่งยองๆ อยู่ริมธาร ซักเสื้อผ้าล้างถ้วยชาม ปากร้องบทเพลงที่ไม่ทราบนามเบาๆ

เซี่ยงเส้าหลงเดินเข้าหานาง มิคาดฝีเท้าไม่มั่นคง ทั้งยังเหยียบใส่พื้นโคลนที่อ่อนร่วน ต้องร้องอุทานออกมา เสียงตูมเมื่อพลัดตกลงในลำธาร หญิงสาวนั้นใจหายวาบ รีบพุ่งตัวลงน้ำแหวกว่ายมาช่วยเหลือ เซี่ยงเส้าหลงทะลึ่งตัวขึ้นจากน้ำ หญิงสาวนั้นพอดีว่ายมาถึงข้างกาย ดึงมือของเขาไปพาดกับหัวไหล่ของนาง เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดจิตวาบหวาม ฉวยโอกาสครึ่งแนบชิดครึ่งแอบอิงกับเรือนกายอันหอมกรุ่นของนาง

หญิงสาวนั้นใช้น้ำเสียงที่ร้อนรุ่มกังวล กล่าววาจาออกมาหลายประโยค คราครั้งนี้เซี่ยงเส้าหลงมีความคิดอ่านปราดเปรียวกว่าเดิม จับใจความได้กว่าครึ่ง คล้ายกับเป็นสำเนียงพื้นเมืองแถบเหอเป่ยหรือซานซี คาดว่าอีกฝ่ายตำหนิเขาร่างกายยังไม่ทุเลาดี ก็ออกจากห้องมา ดังนั้นกล่าวว่า “ขอบคุณคุณหนู”

หญิงสาวนั้นงงงันวูบ ลืมตาจนกลมกว้าง ถามว่า “ท่านมาจากสถานที่ใด?”

คำพูดนี้แม้ยังยากเข้าใจ แต่เซี่ยงเส้าหลงพอคาดคำนวณได้ จนใจที่ไม่ทราบตอบอย่างไรดี หรือจะบอกต่อนางว่า เขาเป็นมนุษย์ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดซึ่งโดยสารไทม์แมชชีนมา?

ยามนี้ทั้งสองยังยืนอยู่ในน้ำ ตลอดทั้งร่างเปียกชุ่มโชก เซี่ยงเส้าหลงยังพอทำเนา แต่หญิงสาวนั้นสวมเสื้อผ้าบางเบา เมื่อเปียกปอนเผยเห็นส่วนโค้งส่วนเว้าภายใน หาแตกต่างกับเรือนร่างอันเปลือยเปล่าไม่

หญิงสาวนั้นเห็นดวงตาแวววาวของเซี่ยงเส้าหลงจ้องจับบนหน้าอกของนาง ต้องหน้าแดงซ่าน ลืมถามไถ่ปัญหา ประคับประคองเขาขึ้นฝั่ง

เซี่ยงเส้าหลงอดกระทบหน้าอกของนางเบาๆ มิได้ หญิงสาวนั้นหน้าแดงเข้มกว่าเดิม แต่ไม่ขัดขืนและไม่ติเตียน เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง ดูท่าหญิงงามสมัยโบราณยังปล่อยตัวปล่อยใจยิ่งกว่าสาวศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด

ที่ว่าเก็บตัวอยู่ในห้องหอ พอถูกบุรุษเพศเล้าโลมด้วยสายตา ต้องแต่งให้แก่คนผู้นั้น ล้วนเป็นการตีความไปเอง หาไม่เป็นคำสอนของคนคร่ำครึในภายหลัง

เช่นนี้เป็นว่าต่อให้ไม่สามารถกลับไปยังศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ชีวิตก็ไม่จืดชืดไร้รสชาติแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงผลัดเปลี่ยนเป็นสวมใส่เสื้อผ้าที่แห้งสะอาด นั่งกับหญิงสาวนั้นบนเสื่อ รับประทานข้าวที่นางหุงหาให้ ยังมีผักขมเนื้อแพะกับเนื้อหมักดองด้วยเครื่องปรุงห้ารส

ไม่ทราบเป็นเพราะหิวโหยหรือไร เซี่ยงเส้าหลงรับประทานอย่างเอร็ดอร่อย ของทุกสิ่งล้วนมีรสชาติโอชะ ยังน่ารับประทานกว่าเป็ดปักกิ่งหรือแฮมเบอร์เกอร์อีก

หญิงสาวนั้นรับประทานพลางมองดูเขาด้วยความสนใจพลางกล่าววาจาเป็นถ้อยคำสองประโยค

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังไม่เข้าใจ หญิงสาวนั้นกล่าวทบทวนอีกเที่ยวหนึ่ง คราครั้งนี้เขาฟังออกแล้ว ที่แท้นางบอกว่าเขามีรูปร่างสูงยิ่ง นางไม่เคยเห็นคนที่มีส่วนสูงถึงเพียงนี้มาก่อน

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อ คาดว่าผู้คนยุคนั้นมีรูปร่างค่อนข้างเตี้ย ดังนั้นถามว่า “ท่านเรียกว่าอะไร?”

หญิงสาวนั้นสั่นศีรษะเป็นความหมายว่าฟังไม่เข้าใจ ให้กำลังใจเขาพูดซ้ำอีกสองสามเที่ยว ค่อยกล่าวว่า “ผู้คนที่หมู่บ้านดงหม่อนล้วนเรียกข้าพเจ้าว่า**เหมยไฉ่เหนียง** *(สตรีไหมงาม)*”

คราครั้งนี้ถึงรอบเซี่ยงเส้าหลงฟังไม่เข้าใจบ้าง รอจนทำความเข้าใจทั้งสองพากันหัวร่อออกมาด้วยความเบิกบาน

ครั้นแล้วเซี่ยงเส้าหลงแจ้งชื่อของตัวเอง การสนทนาดำเนินไปท่ามกลางการทดลอง การล้มเหลว และทดลองใหม่ จวบกระทั่งเซี่ยงเส้าหลงจับสำเนียงของนางออกสักแปดส่วน ค่อยถามถึงเหตุการณ์ที่เขาทะลวงทะลุหลังคาบ้านลงมา

สตรีไหมงามกล่าวด้วยใบหน้าแดงระเรื่อว่า "วันนั้นท่านกดทับอันธพาลจากหมู่บ้านข้างเคียงชื่อเจียวตู๋จนถึงแก่ความตาย มันสะกดรอยตามข้าพเจ้าจากตลาดจนถึงที่นี้ คิดข่มขืนย่ำยีข้าพเจ้า ดีที่นายท่านร่อนลงจากฟ้า กดทับมันตายไป ข้าพเจ้าจึงฝังศพมันอยู่ในดงหม่อน"

เอ่ยถึงตอนนี้ ใบหน้าแดงซ่านจรดใบหู ก้มศีรษะกล่าวอย่างเอียงอายว่า "ข้าพเจ้าแต่งงานกับสองพี่น้อง ต่อมาถูกคนเลวร้ายจับตัวไปเป็นทหาร ถูกฆ่าตายที่ฉางผิง"

การศึกที่ฉางผิง ไยมิใช่เป็นการทำสงครามระหว่างรัฐฉินกับรัฐจ้าวอันลือลั่น แม่ทัพรัฐฉินนามไป่ฉี สังหารทหารจ้าวจำนวนสี่สิบหมื่นจนหมดสิ้น ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงรีบถามว่า "นั่นเป็นเรื่องเมื่อนานเท่าใด?"

สตรีไหมงามทอดถอนใจกล่าวว่า "เป็นเรื่องเมื่อเก้าปีก่อนแล้ว"

การสงครามที่ฉางผิง เกิดขึ้นเมื่อก่อนคริสตกาลสองร้อยหกสิบปีอย่างนั้นตอนนี้ไยมิใช่เป็นช่วงเวลาก่อนคริสตกาลสองร้อยห้าสิบเอ็ดปี อธิบดีหม่าคิดส่งตัวเขาย้อนอดีตไปยังปีแรกที่จิ๋นซีฮ่องเต้ขึ้นครองราชย์ ซึ่งเป็นเวลาก่อนคริสตกาลสองร้อยสี่สิบหกปี ตอนนี้เพียงแตกต่างกับที่ประมาณการไว้ห้าปี กล่าวได้ว่ามีความแม่นยำอย่างมาก

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด ถามอีกว่า "นี่เป็นสถานที่ใด?"

สตรีไหมงามกล่าวว่า "ผู้อื่นบอกแล้วว่าเป็นหมู่บ้านดงหม่อน"

เซี่ยงเส้าหลงเปลี่ยนเป็นถามว่า "นี่เป็นอาณาเขตของรัฐจ้าวหรือไม่?"

สตรีไหมงามสั่นศีรษะกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านกล่าวอันใด ข้าพเจ้าเพียงทราบเรื่องราวของหมู่บ้านใบหม่อน ข่าวการตายของสามีทั้งสองของข้าพเจ้า เป็นผู้คนในตลาดบอกต่อข้าพเจ้า"

เซี่ยงเส้าหลงถามย้ำว่า "ท่านแต่งงานกับสามีสองคนพร้อมกันจริงๆ?"

สตรีไหมงามรับคำ เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ มาตรว่าเขาเคยอ่านหนังสือประวัติศาสตร์ยุคเลียดก๊ก แต่หาล่วงรู้ถึงวัฒนธรรมใน

ยุคสมัยนั้นไม่ ได้แต่ยุติการซักถามปัญหาข้อนี้ เปลี่ยนเป็นถามว่า "ท่านไม่ได้ให้กำเนิดบุตรแก่พวกเขาหรือ?"

สตรีไหมงามกล่าวอย่างหดหู่ว่า "บิดาของทารกทั้งสองพอถูกจับตัวไป ข้าพเจ้ามีชีวิตอย่างแร้นแค้น ทารกล้วนป่วยตายไป ต่อมาข้าพเจ้าเรียนรู้การเลี้ยงไหม ชีวิตความเป็นอยู่ค่อยดีขึ้น"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความสมเพชเวทนา เห็นว่าหญิงงามนางนี้รับความลำบากยากแค้นมากพอแล้ว

สตรีไหมงามกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า "ทุกวี่วันข้าพเจ้าอธิษฐานต่อฟ้าขอให้ประทานสามีแก่ข้าพเจ้าสักคนหนึ่ง ขณะที่ข้าพเจ้ามีสภาพอเนจอนาถที่สุด สวรรค์ก็ส่งท่านมาให้แก่ข้าพเจ้า นับแต่นี้ท่านเป็นสามีของข้าพเจ้าแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนปากอ้าตาค้าง แต่เช่นนี้ก็ดี จะได้ไม่ต้องเปลืองคารมอธิบายประวัติที่มาของตัวเอง เพียงแต่เกรงว่าต้องพึ่งพานางเลี้ยงดูตนแล้ว

ยามนั้น เซี่ยงเส้าหลงพลันบังเกิดปฏิภาณขึ้นแวบหนึ่ง

ยุคสมัยนั้นราชวงศ์โจวซึ่งปกครองแผ่นดินเป็นเวลาหลายร้อยปีจวบจนถึงจุดเสื่อม บรรดาผู้ครองแคว้นทำสงครามรบพุ่งกัน ตอนแรกยังอ้างว่าทำศึกเพื่อกู้ราชบัลลังก์โจว จวบกระทั่งเห็นว่าไม่มีปัญญาฟื้นฟูสถานภาพของราชวงศ์โจวกลับคืนมา ค่อยประกาศแยกตัวตั้งตนเป็นรัฐอิสระโดยไม่อ้างถึงราชวงศ์โจวอีก

การทำศึกสงครามแย่งชิงดินแดนดำเนินถึงตอนนี้ คงเหลือเพียงเจ็ดรัฐที่เข้มแข็งที่สุด หนึ่งในเจ็ดคือรัฐจ้าว มีเมืองหลวงชื่อนครหานตาน แต่ตามบันทึกประวัติศาสตร์ ผู้ที่ผนวกทั้งเจ็ดรัฐ รวมประเทศเป็นปึกแผ่นสถาปนาราชวงศ์ใหม่คือเจ้าแห่งรัฐฉิน...จิ๋นซีฮ่องเต้

เพียงแต่ก่อนคริสตกาลสองร้อยห้าสิบเอ็ดปี จิ๋นซีฮ่องเต้ยังตกทุกข์ได้ยากอยู่ที่นครหานตาน พระบิดาของจิ๋นซีฮ่องเต้นามอิ๋งอี้เหยินก็เคยตกเป็นตัวประกันอยู่ที่รัฐจ้าวนานปี

อันตัวประกันนี้มีชะตากรรมอนาถนัก ทั้งนี้เพราะยุคสมัยนั้นมีการลงนามทำสัญญา และละเมิดสัญญาไม่หยุดหย่อน เพื่อรักษาความศักดิ์สิทธิ์แห่งสัญญา คู่สัญญาจึงส่งตัวประกัน ซึ่งเป็นบุตรหลานของเจ้ารัฐไปมอบต่ออีกฝ่ายหนึ่ง หากเกิดการบิดพลิ้วจะฆ่าตัวประกันนั้นทิ้ง

อิ๋งอี้เหยินมิใช่โอรสใหญ่ ทั้งไม่ได้เป็นที่โปรดปรานของพระบิดา จึงถูกส่งมาเป็นตัวประกันที่รัฐจ้าว จวบกระทั่งพบพานคหบดีใหญ่นามหลี่ปู้เหว่ย หลี่ปู้เหว่ยยึดถืออิ๋งอี้เหยินเป็นสินค้าสำคัญชิ้นหนึ่ง คิดส่งเสริมให้อิ๋งอี้เหยินเป็นใหญ่ ตัวเองจะได้ทำกำไรจากสินค้าชิ้นนี้ จึงให้การช่วยเหลือเกื้อกูล ทั้งยังยกนางบำเรอนามนามจ้าวจีให้เป็นภรรยาอิ๋งอี้เหยิน จวบจนกำเนิดบุตรชายผู้หนึ่งนามอิ๋งเจิ้ง ซึ่งคือจิ๋นซีฮ่องเต้ในภายหลัง

เมื่อก่อนคริสตกาลสองร้อยห้าสิบเอ็ดปี อิ๋งอี้เหยินได้รับการวิ่งเต้นช่วยเหลือจากหลี่ปู้เหว่ยกลับรัฐฉินเป็นผลสำเร็จ แต่บุตรภรรยายังตกระกำลำบากอยู่ที่นครหานตานรัฐจ้าว หากเขาสามารถเสาะพบอิ๋งเจิ้ง ร่วมมือช่วงชิงความเป็นใหญ่ ภายภาคหน้าอิ๋งเจิ้งขึ้นครองราชย์ ตนพลอยมีหน้ามีตาด้วย

นึกถึงตอนนี้ เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกคันที่หัวใจยากจะเกา ถามว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่าจะไปยังนครหานตานได้อย่างไร?”

สตรีไหมงามส่ายหน้าอย่างมึนงง จากนั้นหน้าเผือดขาวลงกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “ท่านคิดไปจากที่นี้หรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงขยับกายเข้าไป แนบร่างกับแผ่นหลังนาง ยื่นแขนออกโอบเอวด้านหน้าของนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ไม่ต้องกลัว ไม่ว่าไปยังที่ใด ข้าพเจ้าจะนำท่านไปด้วย”

สตรีไหมงามถูกโอบกอดจนร่างอ่อนระทวย กล่าวอย่างยินดีว่า “เป็นความจริง?”

เซี่ยงเส้าหลงใช้ริมฝีปากสัมผัสกับปลายหูนาง กล่าวย้ำคำหนึ่ง

สตรีไหมงามแต่งให้กับสามีหยาบกร้านสองคน ไหนเลยเคยถูกเล้าโลมเช่นนี้มาก่อน ถึงกับกายสั่นสะท้าน ปากกล่าวว่า “วันพรุ่งนี้

ข้าพเจ้าจะไปยังตลาด แล้วค่อยสอบถามผู้คน คงทราบว่านครหานตานอยู่ที่ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงสอดมือข้างหนึ่งไปในอกเสื้อนาง เกาะกุมปทุมถันอันเต่งตึงคู่นั้น ปากถามว่า “อันธพาลเจียวตู๋นั้น...ทำร้ายท่านหรือไม่?”

สตรีไหมงามหอบหายใจกล่าวว่า “มันเพิ่งถอดเสื้อผ้าข้าพเจ้าออกยังไม่...อืมม์”

ไม่ทันกล่าวจบ ริมฝีปากก็ถูกปิดประทับไว้

เซี่ยงเส้าหลงไม่เคยพบพานหญิงสาวที่โอนอ่อนผ่อนตามถึงเพียงนี้มาก่อน ดังนั้นแสดงความสามารถอย่างเต็มที่ จวบกระทั่งทั่วทั้งห้องอบอุ่นด้วยไอรัก เสียงครวญครางกับเสียงหอบหายใจดังผสมผสานกัน

สตรีไหมงามซึ่งเหินห่างร้างลาจากมือชายนานปี เพิ่งได้รับรสรักอย่างเสมอภาคเป็นครั้งแรก

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกคันที่รูจมูก ต้องส่งเสียงจามจนตื่นขึ้นมา ที่แท้สตรีไหมงามใช้ใบหม่อนชอนไชรูจมูกของเขา

ฟ้ายังไม่ทันรุ่งสางสว่าง ดังนั้นเขายื่นมือโอบกอดสตรีไหมงามฉุดรั้งลงมาบนเสื่อ ใช้ร่างกายกดทับตำแหน่งที่มีความรู้สึกไวที่สุดของนาง ทั้งยังสอดมือไปใต้ตะโพกของนาง ช้อนร่างนางสูงขึ้น ทำให้นางไม่มีปัญญาหลบหลีกรอดพ้น ด้านบนใช้ปากประทับจูบลงบนริมฝีปากแดงสดคู่นั้น

สตรีไหมงามถูกจู่โจมไม่ทันตั้งตัว ถูกปลุกเร้าจนลุ่มหลงงมงาย ส่งเสียงอู้อี้ในลำคอ ไม่ทราบมีความสุขหรือคิดแข็งขืน

เซี่ยงเส้าหลงเลิกกระโปรงของนางขึ้น เผยเห็นขาอ่อนอันกลมกลึงแข็งแรง ขณะจะมอบความรักให้ สตรีไหมงามพลันส่งเสียงครวญครางว่า “เส้าหลง พวกเรายังต้องเดินทางไปยังตลาด”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยมีสติแจ่มใส ยุติการรุกราน ปากกล่าวตักเตือนว่า “ยังกล้าซุกซนหรือไม่?”

สตรีไหมงามเม้มปากหัวร่อกล่าวว่า “กล้า แต่มิใช่ตอนนี้ หากยังไม่เดินทางไปยังตลาด วันนี้จะไม่มีของรับประทานแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงคืบคลานลุกขึ้นมา สตรีไหมงามหยิบฉวยเสื้อผ้ามาชุดหนึ่ง กล่าวว่า “นี่เป็นเสื้อผ้าที่ผู้อื่นเย็บให้แก่ท่าน ในระหว่างที่ท่านสลบไสล พอสวมใส่ต้องน่าดูยิ่ง”

พลางปรนนิบัติเขาสวมใส่เสื้อผ้า พบว่ามีขนาดรับรูปพอดี มาตรว่าเนื้อผ้าหยาบกร้าน แต่สตรีไหมงามชมดูจนตาเป็นประกาย ชมเชยว่า “ข้าพเจ้าไม่เคยคาดคิดว่า ในโลกมีบุรุษที่น่าดูเช่นท่านมาก่อน”

จากนั้นนำผ้าผืนหนึ่งมาผูกรัดผมยาวของเขา เมื่อแต่งกายเสร็จสิ้นก็ออกเดินทาง

เซี่ยงเส้าหลงสะพายห่อผ้าซึ่งบรรจุด้วยเส้นใยไหมอยู่กลางหลัง หว่างเอวเสียบดาบผ่าฟืน เท้าสวมรองเท้าหญ้า ติดตามสตรีไหมงามออกจากหุบเขา เข้าสู่โลกยุคโบราณกาลเมื่อสองพันกว่าปีก่อน

แรกแสดงฝีมือ

ทั้งสองฝ่าความมืดมิดก่อนอรุณจะรุ่งลงจากทางภูเขา มุ่งหน้าสู่ตลาดซึ่งอยู่นอกเขตภูเขา

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่า ตัวเองบังเกิดความรักเวทนาและลุ่มหลงต่อสตรีนางนี้อย่างไม่เคยมีมาก่อน ดังนั้นโอบกอดนางวิ่งปราดลงไป สำหรับกับนักรบซึ่งผ่านการฝึกมาเป็นพิเศษ เป็นเรื่องราวที่ไม่ลำบากกินแรงแต่อย่างไร

สตรีไหมงามกลับตื่นเต้นตระหนกยิ่ง แต่เมื่อคาดคิดว่าเขาเป็นผู้ที่สวรรค์ประทาน ก็ไม่ประหลาดใจอีกต่อไป

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า "ท่านไฉนแต่งให้แก่พี่น้องคู่นั้น? บ้านเดิมของท่านอยู่ที่ใด?"

สตรีไหมงามกล่าวว่า "หากจะไปยังบ้านเดิมของข้าพเจ้า ต้องใช้เวลาเดินทางสามวัน มีอยู่วันหนึ่ง พวกเขาสองพี่น้องนำหนังเสือสิบผืน หนังหมีผืนหนึ่ง หนัง**หนูเตียว** *(หนูเซเบิ้ล)* ห้าสิบผืน วัวห้าตัว แพะร้อยตัวมาขอแลกตัวข้าพเจ้าจากบิดาข้าพเจ้า ในชนเผ่าเรายังไม่เคยมีสินสอดมากมายถึงเพียงนี้มาก่อน ดังนั้นข้าพเจ้าแต่งให้แก่พวกเขา"

เซี่ยงเส้าหลงโอบเอวนาง เดินลุยข้ามลำธาร ซึ่งมีความกว้างไม่กี่วา ปากถามว่า "ปีนั้นท่านอายุเท่าใด?"

สตรีไหมงามยกมือโอบรอบคอของเขา กระซิบที่ข้างหูว่า "สิบสี่ปี"

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนตื่นตระหนกยิ่ง

เมื่อเหยียบย่างเข้าสู่ทางหลวง อาทิตย์อุทัยทอแสงลำแรกขึ้นจากขอบฟ้าบูรพา

สตรีไหมงามคล้องแขนเซี่ยงเส้าหลง เดินทางอย่างปลอดโปร่ง เส้นทางอันลำเค็ญที่แล้วมา เปลี่ยนเป็นความสุขไม่รู้จบ กล่าวว่า "กาลก่อนคิดเดินทางเข้าตลาด ต้องเดินถึงสิบชั่วยาม แต่นับแต่มีคนตัดเส้นทางสำหรับลำเลียงกำลังทหารสายนี้ ระยะเวลาการเดินทางย่นลงเหลือเพียงสี่ชั่วยาม"

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด *'ที่แท้การศึกสงครามมีส่วนเร่งรัดพัฒนาการคมนาคม กระตุ้นเศรษฐกิจทางอ้อม เช่นนี้เป็นว่าการศึกสงครามก็มีส่วนดีเช่นกัน'*

จากนั้นหวนนึกถึงยอดพธูแห่งบาร์เหล้า และนางงามน้ำแข็งซึ่งเป็นต้นเหตุทำร้ายเขามีสภาพเช่นนี้ ยังมีบิดามารดา พวกท่านมักบอกว่าเขาเป็นบุตรไม่รักดี ตอนนี้เขาไม่อยู่ในโลกศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด พวกท่านคงไม่เศร้าเสียใจเท่าใด แต่ในใจทราบว่าความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ น่าเสียดายไม่สามารถสื่อสารถึงพวกท่านว่าเขาปลอดภัยดี

เสียงล้อรถบดกับพื้นดังขึ้นที่ด้านหลัง ที่แท้เป็นรถลาซึ่งบรรทุกแพะสิบกว่าตัวไปยังตลาด คนบนรถเป็นชาวนาหนึ่งชราหนึ่งฉกรรจ์ ทั้งสองล้วนสำรวจมองเซี่ยงเส้าหลงที่องอาจสูงใหญ่ด้วยความตื่นเต้นสงสัย

ถัดจากรถบรรทุก ยังมีม้าเร็วอีกหลายตัวควบขับผ่านไป คนบนหลังม้าแต่งกายชุดนักบู๊โบราณ บนหลังม้าแขวนอาวุธประเภทคันธนู กระบี่ ขวาน แต่หาใช่พลทหารไม่

สตรีไหมงามกล่าวที่ข้างหูเขาว่า "นักบู๊เหล่านี้เป็นผู้คุ้มกันภัยรับว่าจ้างพ่อค้าวาณิชขนสิ่งของมีค่า เป็นงานที่ทำกำไรดียิ่ง"

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อพลางกล่าวว่า "นับว่ามีงานที่เหมาะสมกับข้าพเจ้าแล้ว"

สตรีไหมงามร้องเสียงแหลมเล็กว่า “ไม่ ข้าพเจ้าไม่อาจสูญเสียสามีเช่นท่านอีก”

เซี่ยงเส้าหลงรีบปลอบโยนนางอยู่หลายคำ ค่อยฉุดดึงนางเดินทางต่อ

ยิ่งใกล้ถึงตลาด ผู้คนตามรายทางยิ่งมากขึ้น ส่วนใหญ่เข็นรถไม้บรรทุกข้าวเดือย ข้าวโพด ข้าวพันธุ์ดี ข้าวฟ่าง ข้าวเหลืองที่เสื่อมคุณภาพ ข้าวสาลี ถั่ว และวัวแพะ มุ่งสู่จุดหมายปลายทางเดียวกัน

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่าตัวเองสูงใหญ่เพียงไหน ผู้คนเหล่านี้ต่อให้เป็นคนสูงที่สุด ยังเตี้ยกว่าเขาหนึ่งช่วงศีรษะ ทำให้เขาคล้ายเป็นกระเรียนกลางฝูงไก่ก็มิปาน

ครึ่งชั่วยามให้หลัง มาถึงตลาดแล้ว เห็นบ้านดินเผา กระท่อมมุงหญ้าฟาง บ้านทรงกลมที่ก่อจากศิลาจำนวนสี่สิบกว่าหลัง ปลูกสร้างอยู่สองฟากข้างโดยปราศจากระเบียบแบบแผน กลายเป็นถนนกว้างขวางสายหนึ่ง พืชผลทางเกษตรและสัตว์เลี้ยง ผู้คนที่ซื้อขายเบียดเสียดอยู่บนถนนดินโคลน ซึ่งมีความยาวประมาณครึ่งลี้

เพิ่งเหยียบย่างเข้าตลาด สตรีไหมงามกล่าวเบาๆ อย่างร้อนรุ่มว่า “ท่านดู กลุ่มชายฉกรรจ์ทางด้านซ้ายเป็นพี่น้องของอันธพาลเจียวตู๋ พวกมันจ้องมองพวกเราอยู่ ทำอย่างไรดี?”

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตาไปทางซ้าย เห็นชายฉกรรจ์ร่างบึกบึน มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นอันธพาลเกเรจำนวนสิบกว่าคน บ้างนั่งบ้างยืนอยู่หน้าบ้านดินเผาหลังหนึ่ง ถลึงตามองมาทางด้านนี้

สตรีไหมงามกล่าวสืบต่อ “พวกมันคงทราบเรื่องที่เจียวตู๋ไปหาข้าพเจ้า ยังเข้าใจว่าข้าพเจ้าเป็นสตรีของเจียวตู๋แล้ว ดังนั้นพอเห็นว่าเปลี่ยนเป็นท่าน จึงตื่นเต้นสงสัยยิ่ง คราครั้งนี้แย่แล้ว มิสู้ไปกันเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูกระบี่เหล็กหยาบกระด้างที่คนเหล่านั้นสะพายติดตัวเที่ยวหนึ่ง ค่อยกล่าวกับสตรีไหมงามว่า “ไม่ต้องกลัว มีสามีอยู่ที่นี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจทำร้ายท่านแม้สักขุมขนหนึ่ง”

รู้สึกตัวเองยิ่งมายิ่งใช้ถ้อยคำใกล้เคียงกับผู้คนสมัยโบราณ อดหัวร่อฮาฮามิได้

สตรีไหมงามตื่นตระหนกจนหน้าซีดขาว ฉุดดึงเขาหลบหนีไปยังอีกปลายหนึ่งของถนน ทั้งสองเบียดเสียดเข้าไปในกลุ่มคน ขณะที่ผู้อื่นสำรวจดูเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงก็พินิจพิจารณาดูผู้คนกับวัตถุรอบข้าง

เพียงดูจากเครื่องแต่งกาย เขาก็ทราบว่าแต่ละคนเป็นชนเผ่าที่แตกต่างกัน ไม่ว่าบุรุษสตรี ส่วนใหญ่มีใบหน้าแบนราบ รูปร่างเตี้ยเล็ก ผิวกายหยาบกร้าน น้อยครั้งจะมีรูปโฉมโนมพรรณเช่นสตรีไหมงาม เพียงแต่มีอัธยาศัยไมตรี ให้ความรู้สึกที่ดีแก่ผู้คน

หนึ่งเดียวที่มีข้อยกเว้น เป็นบุรุษสตรีที่สวมหมวกมงกุฎแดง ลักษณะพิเศษคือหมวกของพวกเขาไม่ได้สวมครอบบนศีรษะเช่นหมวกที่เคยพบเห็นมา หากแต่ครอบอยู่บนมวยผม ใช้เส้นผมรัดเอาไว้ สองข้างผูกเชือกแดงห้อยระลงมา ทำเป็นเงื่อนที่ปลายคาง

บุรุษสตรีประเภทนี้มิเพียงมีรูปร่างสูงใหญ่ สตรียังมีผิวพรรณขาวนวล สวมเสื้อกระโปรงสั้น เปลือยแขนและช่วงขา สร้างความตื่นตาแก่เขาไม่น้อย

ในจำนวนนี้มีหญิงสาวหลายนางโดดเด่นเป็นพิเศษ มีความงามแทบเทียบเท่าสตรีไหมงาม ยังมีพวกเขาล้วนขายม้าทั้งสิ้น ขณะที่เซี่ยงเส้าหลงจับตาดูหญิงสาวสดสวยหลายนาง หญิงงามเหล่านั้นชม้ายชายตาให้แก่บุรุษสูงใหญ่ล้ำยุคสมัยผู้นี้เช่นกัน

สตรีไหมงามพอเข้ามาในฝูงชน ค่อยบังเกิดความรู้สึกปลอดภัยกว่าเดิม เห็นเซี่ยงเส้าหลงจับจ้องมองดูหญิงงามเหล่านั้น กลับไม่ถือสาหาความ กล่าวเบาๆ ว่า “พวกนางล้วนเป็นชนเผ่าไป๋อี้ ถนัดในการเลี้ยงม้า บุรุษสตรีล้วนเป็นพรานล่าสัตว์ ไม่มีผู้ใดกล้าข่มเหงรังแกพวกเขา”

จากนั้นนางเดินเข้าบ้านดินเผาหลังหนึ่ง พร้อมกับปลดห่อใยไหมจากหัวไหล่เซี่ยงเส้าหลง เจรจาขายให้แก่ผู้คนภายในบ้าน

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสออกมาเดินเตร็ดเตร่ ได้ยินเสียงม้าล่อ

ดังจากบ้านศิลาหลังใหญ่ที่สุดที่ฝั่งตรงข้าม มีคนร้องเร่ขายว่า “ม้าชั้นดีสามสิบเหรียญทองเหลือง ม้าชั้นดีให้ราคาสามสิบเหรียญทองเหลือง”

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามอง เห็นบนบันไดบ้านยืนไว้ด้วยชายฉกรรจ์ชุดรัดกุม แต่งกายดุจเดียวกับผู้คุ้มกันภัยซึ่งเขาพบเห็นในระหว่างทาง จำนวนสิบกว่าคน ในจำนวนนั้นมีอยู่คนหนึ่งสวมหมวกมงกุฎแต่งกายเลิศหรู ต่างกับชาวไร่ชาวนาบนท้องถนนราวฟ้ากับดิน

ในตลาดบังเกิดความชุลมุนวุ่นวาย พ่อค้าม้าพากันจูงม้าเบียดเสียดเข้าไปขายให้

ยามนั้น ที่ข้างกายบังเกิดเสียงแค่นอย่างเย็นชาดังขึ้น เซี่ยงเส้าหลงเหลียวหน้ากลับมา ค่อยพบว่าตัวเองตกอยู่ในวงล้อมพี่น้องของเจียวตู๋เหล่านั้นโอบล้อมเข้ามาอย่างแน่นหนา

เซี่ยงเส้าหลงไม่แตกตื่นลนลาน ถอยกลับไปหาสตรีไหมงามซึ่งกำลังเดินออกจากบ้านมา ถามเบาๆ ว่า “อยู่ที่นี้ลงมือฆ่าคน ต้องติดคุกหรือไม่?”

สตรีไหมงามกล่าวอย่างงุนงงว่า “ติดคุกอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงเปลี่ยนแปลงวิธีการถามว่า “ฆ่าคนมีคนยุ่งเกี่ยวหรือไม่?”

สตรีไหมงามค่อยเข้าใจอยู่บ้าง ตอบว่า “นอกจากชนเผ่าด้วยกันแล้ว ไม่ว่าผู้ใดล้วนไม่ยุ่งเกี่ยว” จากนั้นกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “ท่านคงไม่ต่อยตีกับผู้คนมากมายปานนั้นกระมัง? พวกมันล้วนมีกระบี่ พวกเราสามารถมอบเงินที่ได้จากการขายใยไหมให้แก่พวกมัน”

เซี่ยงเส้าหลงคลายใจลง ทราบว่ายุคสมัยนั้นไม่มีสิ่งใดเอื้อประโยชน์กว่าการใช้กำลัง ก่อนหน้านี้เขารับการฝึกภาคสนาม ยามนี้สามารถนำมาใช้เป็นประโยชน์

อันธพาลผู้หนึ่งตวาดถามว่า “สตรีไหมงาม พี่เจียวอยู่ที่ใด? บุรุษโสโครกนี้เป็นใคร?”

ผู้คนบนท้องถนนทราบว่าที่นี้เกิดเรื่องขึ้น พากันห้อมล้อมเข้ามา

มุงดู เซี่ยงเส้าหลงซึ่งคุ้นกับการต่อยตี รู้สึกสบอารมณ์ยิ่ง แหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า “พี่เจียวพวกท่านถูกฆ่าตายแล้ว หากคิดล้างแค้นขอเชิญเข้ามา”

สตรีไหมงามแตกตื่นจนตัวสั่นงันงก สวมกอดเขาทางด้านหลัง

เหล่าอันธพาลหน้าแปรเปลี่ยนไป เสียงเซ้งเมื่อชักกระบี่เหล็กออกมา เซี่ยงเส้าหลงผลักไสสตรีไหมงามพ้นห่างไปช้าๆ ชักมีดผ่าฟืนจากข้างเอว ผู้คนรอบข้างพากันทอดถอนใจออกมา เห็นว่าเขาไม่ประมาณตน คิดใช้มีดผ่าฟืนต้านกระบี่เหล็ก

ชายฉกรรจ์สองคนโถมเข้าหาเซี่ยงเส้าหลง ควงกระบี่ฟาดฟันมาจากทางซ้ายขวา

เสียงอุทานดังไม่ขาดหู เซี่ยงเส้าหลงพลันสะบัดมีดผ่าฟืนออกดุจสายฟ้า

เกือบสิบปีที่เขารับการฝึกภาคสนาม ได้รับการสอนให้ดัดแปลงของทุกสิ่งเป็นอาวุธ อันธพาลที่เบื้องหน้าทั้งสองแม้มีท่าทางดุร้าย แต่เขายังไม่เห็นอยู่ในสายตา ต่อให้มือเปล่าก็โค่นผู้คนล้มลงได้ อย่าว่าแต่ยังมีมีดผ่าฟืนเล่มหนึ่ง

เสียงตังตังสองครา กระบี่เหล็กถูกปัดป่ายเบนเบือน เซี่ยงเส้าหลงสืบเท้าปราด พุ่งหมัดถูกใบหน้าคนทางซ้าย ตวัดเท้าเตะใส่หว่างขาอีกคนหนึ่ง คนทั้งสองล้มลงตามหมัดเท้า กระบี่เหล็กหลุดลอยจากมือ

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อดังยาวนาน โถมออกไปดุจพยัคฆ์ร้าย สะบัดฟาดฟันมีดผ่าฟืน ต่อสู้กับอันธพาลทั้งสิบกว่าคนนั้นเป็นพัลวัน เขาเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ไม่เปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามทำการโอบล้อม ไม่นานให้หลัง เหล่าอันธพาลล้มระเนระนาดกับพื้น หากมิใช่ถูกหมัดเหล็กของเขาต่อยใส่จุดสำคัญ ก็ถูกหัวเข่าและเท้าของเขากระทุ้งเตะใส่

เซี่ยงเส้าหลงเป็นผู้ชนะอย่างเด็ดขาด เก็บกระบี่เหล็กที่พอใช้การได้เล่มหนึ่ง ผูกสะพายกับหว่างเอว

ฝูงชนส่งเสียงโห่ร้อง ตอนแรกมีผู้คนหลายคนโถมออกมา จากนั้น

ที่หลงเหลือฮือเข้ามา ถือกระบองหรือจอบเสียม หวดใส่เหล่าอันธพาลที่นอนอยู่บนพื้น ยามปรกติอันธพาลเหล่านี้ข่มเหงรังแกผู้คน ทั้งหมดจึงฉวยโอกาสนี้จัดการกับเหล่าอันธพาล ภายใต้ความเคียดแค้นของส่วนรวม คาดว่าไม่มีอันธพาลใดรอดชีวิตได้

สตรีไหมงามโถมเข้ามา โอบกอดเซี่ยงเส้าหลงเอาไว้ อุทานว่า "สวรรค์ท่านกล้าหาญจริงๆ นับแต่นี้ข้าพเจ้าไม่เกรงกลัวคนเลวร้ายอีกแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงโอบกอดนางเดินไปยังอีกปลายหนึ่งของถนน ถามว่า "ล่วงรู้หนทางไปยังนครหานตานแล้วหรือไม่?"

สตรีไหมงามกล่าวว่า "มีคนเคยได้ยินชื่อสถานที่นี้ แต่ไม่ทราบไปอย่างไร"

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังไล่หลัง สุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "ท่านผู้กล้าโปรดชะงักเท้า"

เซี่ยงเส้าหลงโอบสตรีไหมงามหมุนตัวกลับไป เห็นบุรุษสวมหมวกมงกุฎ ใส่อาภรณ์เลิศหรูที่รับซื้อม้านั้นเดินมาทางด้านนี้

เซี่ยงเส้าหลงกับสตรีไหมงามติดตามบุรุษชุดเลิศหรูนั้นไปยังบ้านใหญ่หลังหนึ่ง ทรุดนั่งลงกับพื้น

คนผู้นี้คะเนว่ามีอายุสี่สิบเศษ เค้าใบหน้าองอาจ ท่าทางฉลาดหลักแหลม ผิวกายเรียบลื่น แสดงว่าไม่เคยทำงานหนักมาก่อน เขาแนะนำตัวเองว่า "ข้าพเจ้าเถาฟาง เป็นหนึ่งในสิบสองหัวหน้าบ่าวไพร่สังกัดท่านอูซื่อหลอ ท่านผู้นี้กล่าวด้วยสำเนียงแปลกประหลาด ไม่ทราบว่าเป็นคนพื้นเมืองใด?"

เซี่ยงเส้าหลงโป้ปดว่า "ข้าพเจ้ากับภรรยาเป็นคนหมู่บ้านดงหม่อน ท่านเถาเชิญข้าพเจ้ามา ไม่ทราบว่ามีคำสั่งใด?"

เถาฟางมีสีหน้ามึนงงสงสัย แสดงว่าฟังถ้อยคำของเขาไม่ออก เพียงจับใจความได้หลายส่วน จึงกล่าว "ท่านผู้กล้ามีความต้องการอยากได้เงินทองจำนวนมากหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงมองดูสตรีไหมงาม นางแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน ผงกศีรษะเป็นความหมายว่าล้วนแล้วแต่เขา สำหรับกับนาง คำพูดของบุรุษคือคำสั่ง

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกปลอดโปร่งที่หลุดพ้นจากกองทัพ สามารถกระทำการอย่างเต็มที่ ถามไถ่รายละเอียดจากเถาฟาง เถาฟางโน้มหน้ามากล่าวว่า "ด้วยวิทยายุทธ์ของท่านผู้กล้า สามารถต้านศัตรูนับร้อย หากยินยอมเป็นผู้คุ้มกันข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสามารถจ่ายให้เดือนละห้าสิบเหรียญทองเหลือง ไม่ทราบท่านผู้กล้าคิดเห็นอย่างไร?"

สตรีไหมงามอุทานดังอา คล้องแขนของเขาไว้ ร้องว่า "นั่นเพียงพอให้พวกเราจับจ่ายใช้สอยถึงหนึ่งปี"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "เงื่อนไขนี้ดึงดูดใจยิ่ง แต่พวกเราตระเตรียมเดินทางไปยังนครหานตาน"

เถาฟางยิ้มออกมากล่าวว่า "ท่านเซี่ยงคงไม่เคยได้ยินชื่อเสียงเกียรติภูมิของนายเหนือเรา เขาได้รับขนานนามว่าเป็น *'เจ้าแห่งปศุสัตว์'* นครหานตาน พวกเรารับซื้อม้าชั้นดีจากที่ต่างๆ จากนั้นลำเลียงกลับนครหานตาน หากท่านเซี่ยงเป็นผู้คุ้มกันข้าพเจ้า เท่ากับบรรลุวัตถุประสงค์ถึงสองทาง"

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง กล่าวว่า "แต่ข้าพเจ้าต้องนำพานางร่วมทาง"

เถาฟางมองดูสตรีไหมงาม ยิ้มพลางกล่าวว่า "พวกเรานอกจากรับซื้อม้าชั้นดี ยังคัดเลือกหญิงงามจากทุกสารทิศกลับไป ดังนั้นท่านสามารถนำพานางร่วมทาง หามีปัญหาไม่" พลางมองดูเสื้อผ้าของอีกฝ่าย ขมวดคิ้วพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะสั่งคนจัดสถานที่ให้พวกท่านสองสามีภรรยาพักผ่อนและผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่ พรุ่งนี้เช้าเดินทางกลับนครหานตาน ไม่ทราบท่านเซี่ยงใช้อาวุธใด? หากเป็นกระบี่ ข้าพเจ้าจะมอบกระบี่ดีที่ตีจากเฒ่าเฉินแห่งนครหานตานให้เล่มหนึ่ง กระบี่เหล็กที่ท่านเก็บมาเมื่อครู่ ให้โยนทิ้งไป"

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมา พร้อมกับถามว่า "จากที่นี้ถึงนคร

หานตาน ใช้เวลาเดินทางนานเท่าใด?”

เถาฟางแสดงว่านิยมชมชื่นในตัวเขา จึงอธิบายว่า “หากควบขับม้าเร็ว ภายในสิบวันก็บรรลุถึง แต่พวกเรามีผู้ติดตามจำนวนมาก ระหว่างทางยังรับซื้อม้าดีกับหญิงงาม อย่างน้อยต้องใช้เวลาเดินทางหนึ่งเดือน”

เซี่ยงเส้าหลงเบิกบานใจยิ่ง หวนนึกถึงว่าสามารถไปพบกับจิ๋นซีฮ่องเต้ที่นครหานตาน ดังนั้นตกปากรับคำ

เมื่อบรรลุข้อตกลง เถาฟางชักนำทั้งสองไปยังค่ายพักแรมซึ่งอยู่ใกล้กับตลาด คนนำทางเรียกว่าหลี่สั้น เป็นนักบู๊เช่นกัน หลี่สั้นนับถือเลื่อมใสต่อวิทยายุทธ์ของเซี่ยงเส้าหลง ดังนั้นแสดงความเคารพนบนอบยิ่ง

ค่ายพักแรมวางมาตรการป้องกันอย่างเข้มงวด กระโจมใหญ่น้อยทั้งสามสิบกว่าหลัง ล้วนจัดคนเฝ้ารักษา ไม่ทราบป้องกันหญิงงามหลบหนี หรืออาจมีคนบุกปล้นค่าย ข้างค่ายพักแรมกั้นคอกม้าชั่วคราวไว้กักขังม้าดีจำนวนร้อยกว่าตัว

หลี่สั้นแนะนำหัวหน้านักบู๊นามโต้วเหลียนต่อเซี่ยงเส้าหลง หัวหน้านักบู๊นี้มีหน้าตาดุร้าย สำรวจมองเซี่ยงเส้าหลงอย่างเย็นชา จากนั้นกล่าวว่า “ท่านเซี่ยงเก่งกล้าสามารถ หากมีโอกาสต้องขอรับคำแนะนำสั่งสอน”

หลี่สั้นบังเกิดความกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง ชักนำเซี่ยงเส้าหลงกับสตรีไหมงามไปยังกระโจมริมค่ายพักแรมหลังหนึ่ง จากนั้นขอตัวจากไป

สตรีไหมงามก้มศีรษะนิ่งเงียบงัน แสดงว่ามีความในใจอย่างเปี่ยมล้น รอจนหลี่สั้นจากไป จึงกล่าว “ผู้คนในนครใหญ่กลับกลอกปลิ้นปล้อน ข้าพเจ้าเกรงว่าไม่คุ้นกับชีวิตเช่นนั้น”

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด *‘ผู้คนในยุคปัจจุบันยังเลวร้ายกว่าสมัยโบราณนับร้อยเท่า’* ได้แต่โอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก กล่าวว่า “มีข้าพเจ้าคุ้มครองท่าน ยังกลัวอันใด?”

สตรีไหมงามขอบตาแดงก่ำ กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “ผู้คนที่หมู่บ้านดงหม่อนล้วนเป็นคนดี ตอนนี้กลุ่มอันธพาลของเจียวตู๋ถูกฆ่าตายแล้ว นับแต่นี้มีแต่ความสันติสุข พวกเรามิสู้กลับไปใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ข้าพเจ้า

ให้กำเนิดบุตรธิดาแก่ท่าน มิใช่ประเสริฐยิ่งหรอกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ เขาไหนเลยคุ้นกับชีวิตความเป็นอยู่เช่นนั้นได้ จึงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “เช่นนี้เถอะ ข้าพเจ้าไปขอหยิบยืมเงินจากเถาฟางสักร้อยเหรียญทองเหลือง เงินจำนวนนี้เพียงพอให้ท่านใช้จ่ายสองปี ส่วนข้าพเจ้าจะเข้านครหานตาน หากพบความสำเร็จก็กลับมารับท่านไป”

สตรีไหมงามสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า “นั่นไยมิใช่ต้องแยกจากท่าน?”

เซี่ยงเส้าหลงปลอบโยนนางว่า “อย่างเร็วไม่กี่เดือน อย่างช้าหนึ่งถึงสองปี ข้าพเจ้าต้องกลับไป อย่าลืมว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ที่สวรรค์ส่งมารับรองไม่ตายหรอก”

สตรีไหมงามร่ำไห้ออกมา ร่ำไห้จนเซี่ยงเส้าหลงวุ่นวายใจอยู่บ้าง สุดท้ายนางตัดใจรับคำ

ทั้งสองมีกำหนดแยกจาก ดังนั้นเริงรักในกระโจมอย่างเต็มที่ จวบกระทั่งเวลาอาหารค่ำ ค่อยออกจากกระโจมไปรับประทานอาหารค่ำกับเถาฟาง

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงออกปากขอรับเงินค่าจ้างล่วงหน้า เถาฟางไม่อิดเอื้อนอันใด ล้วงเงินสองร้อยเหรียญทองเหลืองมอบให้ นับว่าใจกว้างมือเติบนัก หัวหน้าผู้คุ้มกันภัยโต้วเหลียนกลับริษยาอาฆาตในใจ

เถาฟางคล้ายคิดเลียบเคียงถามประวัติความเป็นมาของเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงยืนกรานว่าเป็นคนหมู่บ้านดงหม่อน เถาฟางจึงไม่ซักไซ้ไล่เลียงต่อไป

ค่ำคืนนั้นเซี่ยงเส้าหลงกับสตรีไหมงามเข้ากระโจมไปแต่หัวค่ำ กอดรัดพัวพันจนถึงเช้าวันรุ่งขึ้น ค่อยร่ำลาจากกัน สตรีไหมงามเดินทางกลับหมู่บ้านดงหม่อนเพียงลำพัง ส่วนเซี่ยงเส้าหลงติดตามคาราวานม้าของเถาฟาง มุ่งสู่เมืองหลวงของรัฐจ้าว เหยียบย่างเส้นทางแห่งการค้นหาจิ๋นซีฮ่องเต้

ภัยรุมเร้ารอบด้าน

เดินทางไม่ถึงสองชั่วยาม เกิดฝนตกหนักลงมา นักบู๊ร้อยกว่าคนสวมหมวกไม้ไผ่เสื้อฟาง คุ้มกันรถม้าสิบสองคัน ต้อนม้าพ่วงพีเกือบสองร้อยตัวเดินทางฝ่าสายฝน

เซี่ยงเส้าหลงเป็นห่วงสตรีไหมงาม นึกถึงน้ำตาตอนพลัดพรากของนาง รู้สึกอัดอั้นตันใจ มีอยู่หลายครั้งคิดหันหัวม้ากลับไปหานาง แต่ฉุกคิดว่ารับเงินเถาฟางสองร้อยเหรียญทองเหลืองแล้ว ไหนเลยเป็นคนตระบัดสัตย์ได้?

จวบกระทั่งยามสนธยา ฝนค่อยหยุดตก คาราวานคนและม้าหยุดพักตั้งค่าย ก่อไฟป้องกันมิให้สัตว์ร้ายเข้าใกล้ ในรถม้าปรากฏหญิงสาวหกสิบกว่านางมุดปราดออกมา มีอยู่หลายนางรูปโฉมโนมพรรณหาเป็นรองสตรีไหมงามไม่ พวกนางแม้อ่อนเพลียจากการเดินทาง แต่ท่าทางแจ่มใส ไม่คล้ายนางทาสที่ถูกซื้อตัวมา ยังช่วยหุงหาอาหาร พูดจาหยอกล้อกับเหล่าผู้คุ้มกัน

ยามนี้พวกนางค่อยพบว่า ในขบวนเพิ่มชายหนุ่มรูปงามเช่นเซี่ยงเส้าหลง พากันชม้ายชายตามาที่เขา แต่เซี่ยงเส้าหลงคิดถึงสตรีไหมงาม ไม่มีแก่ใจเด็ดดมบุปผาข้างทาง ฉวยโอกาสปลีกตัวมาเดินเล่น

ทุ่งราบหลังฝนเขียวชอุ่มสดใส อากาศเย็นสบายชวนชื่นใจ เซี่ยงเส้าหลงอดสะทกสะท้อนใจมิได้

ธรรมชาติสวยสดงดงามถึงเพียงนั้น โลกเบื้องหน้าน่าอยู่อาศัยถึงเพียงนั้น ทุกที่ทางเป็นผืนดินซึ่งยังไม่หักล้างถางพง ป่าไม้แน่นขนัดรกครึ้ม มวลมนุษย์เพียงเพิ่งเริ่มต้นทำลายล้างธรรมชาติ แต่เมื่อเข้าสู่ศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด เส้นทางที่ไม่คืนกลับเดินถึงสุดทาง เป็นเหตุให้มนุษยชาติต้องลิ้มลองรสขม รับผลกรรมที่ตัวเองก่อไว้ หากแม้นตัวเองมีปัญญาเปลี่ยนแปลงทุกสิ่ง ใช่พลิกประวัติศาสตร์ได้หรือไม่?

เสียงซู่คำหนึ่ง สร้างความตระหนกแก่เซี่ยงเส้าหลงจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

ท่ามกลางกิ่งไม้สั่นไหว หญิงสาวชาวไป๋อี้ซึ่งสวมเสื้อแขนสั้นเปลือยแขน ใส่กระโปรงสั้น เผยเห็นขาอ่อนกลมกลึงนางหนึ่งกระโดดปราดออกมาที่แท้เป็นหญิงสาวชาวไป๋อี้ที่งดงามที่สุดซึ่งพบเห็นในตลาดเมื่อวาน

นางวิ่งปราดถึงเบื้องหน้าของเขา เงยหน้ามองดูเขากล่าวว่า “ผู้อื่นติดตามท่านมาสองวันสองคืนแล้ว”

พลางยื่นมือฉุดดึงเขา ออกปากชักชวนให้รีบหนี

เซี่ยงเส้าหลงกลับฉุดรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก ยื่นมือหนึ่งโอบเอวของนาง ประทับจูบลงบนริมฝีปากนาง

หญิงสาวชาวไป๋อี้มีปฏิกิริยาตอบสนอง ยกมือโอบรอบคอของเขาปราศจากท่วงท่าเขินอายแม้แต่น้อย

เซี่ยงเส้าหลงเชื่อแล้วว่า สตรีในยุคสมัยนั้นพอพบพานชายคนรักยังเปิดเผยจริงใจกว่าหญิงสาวในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดอีก ค่อยมีอารมณ์ดีขึ้น

หญิงสาวชาวไป๋อี้ถอนริมฝีปากออกจากริมฝีปากของเขา ใบหน้าแดงซ่านสดใส กล่าวอย่างร้อนรนว่า “ข้าพเจ้าเรียกว่าซิ่วเหมย รีบตามข้าพเจ้ากลับภูเขาไป๋อี้เถอะ หากท่านติดตามชาวจ้าวเหล่านี้ไปยังนครหานตาน ต้องถูกกองโจรปล้นชิงม้าของเจ้าเคราเทาฆ่าตายแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงใจเต้นระทึกขึ้น ถามว่า “ท่านว่าอะไร?”

ซึ่งความจริง เขาจับใจความของถ้อยคำนางเพียงสามสี่ส่วนเท่านั้น หญิงสาวชาวไป๋อี้นามซิ่วเหมยค่อยกล่าวช้าลงกว่าเดิมว่า “เมื่อหลาย

วันก่อน ชนเผ่าของพวกเราทราบข่าวมาว่า เจ้าเคราเทาและกองโจรปล้นชิงม้าจำนวนแปดร้อยคนของมัน เตรียมซุ่มโจมตีชาวจ้าวที่หุบเขาหินกลิ้ง ช่วงชิงสตรีกับม้าไป หากท่านร่วมทางด้วย ต้องถูกฆ่าตายแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงนับว่ารับฟังเข้าใจแล้ว พานวางมือบนหน้าอกและตะโพกของนาง ยิ้มพลางกล่าวว่า “วางใจ ข้าพเจ้ามีวิธีรับมือพวกมันเอง”

ซิ่วเหมยหัวร่อคิกออกมา เบียดอกอูมตูมตั้งเข้าหา ทั้งยังบิดส่ายตะโพกสองครา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ข้าพเจ้าก็ทราบว่าท่านไม่ละทิ้งเพื่อนพ้องหลบหนี ผู้อื่นไม่บังคับท่านแล้ว เพียงแต่ซิ่วเหมยส่งข่าวสารอันมีค่าแก่ท่าน ท่านจะตอบแทนผู้อื่นอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “นอกจากเงินทองแล้ว ไม่ว่าสิ่งใดล้วนมอบให้ได้ทั้งสิ้น”

ซิ่วเหมยดิ้นหลุดจากอ้อมอกของเขา เดินหมุนตัวอยู่เบื้องหน้าของเขารอบหนึ่ง ปากกล่าวว่า “ผู้อื่นยังไม่ทราบว่าท่านเรียกว่าอะไร?”

เซี่ยงเส้าหลงบอกชื่อแซ่ตัวเองออกไป ซิ่วเหมยพึมพำคำ *“เซี่ยงเส้าหลง”* พลันปลดเปลื้องเสื้อผ้า เผยเห็นเรือนร่างขาวผุดผาดชวนละลานตา แย้มยิ้มยั่วยวนกล่าวว่า “สิ่งนี้สวยงามหรือไม่? บุรุษชนเผ่าเราล้วนชมชอบดูเรือนร่างของข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งพบพานสตรีเช่นนี้เป็นครั้งแรก ต้องสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวเป็นเชิงออกคำสั่งว่า “ท่านเข้ามา”

ซิ่วเหมยโผเข้ามาในอ้อมอกของเขา ทางหนึ่งถอดเสื้อผ้าให้แก่เขา ทางหนึ่งครวญครางว่า “ที่แล้วมามีแต่บุรุษร้องขอต่อข้าพเจ้า ครั้งนี้เป็นข้าพเจ้าร้องขอต่อท่าน มาเถอะ ข้าพเจ้าไม่ได้กลับบ้านสองวันแล้ว หากท่านไม่ออกมา ผู้อื่นจะเข้าค่ายไปหาท่านแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงตัวเบาสบาย เดินทางกลับค่ายพักแรม เสาะพบเถาฟาง ฉุดลากคนมาด้านข้าง บอกเล่าเรื่องราวที่รับทราบมาโดยไม่อำพราง

เถาฟางหน้าเคร่งเครียดลง ชั่วครู่ค่อยวางมือลงบนหัวไหล่ของเขา

กล่าวว่า “คราครั้งนี้เท่ากับช่วยชีวิตข้าพเจ้า ตอนนี้ปัญหาที่สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้ามิใช่กองโจรปล้นชิงม้า หากแต่ในกลุ่มพวกเรามีไส้ศึก”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า “เส้นทางการเดินทางของท่านเถาย่อมต้องปกปิดเป็นความลับ มีคนล่วงรู้ไม่กี่คน หากเจ้าเคราเทาทราบว่า ท่านจะผ่านหุบเขาหินกลิ้งย่อมเป็นไส้ศึกส่งข่าวต่อมัน”

เถาฟางตื่นตระหนกต่อความคิดอ่านอันปราดเปรียวของเซี่ยงเส้าหลง ชมเชยว่า “ข้าพเจ้าดูท่านไม่ผิด ท่านไม่เพียงมีรูปลักษณะพิเศษยังกอปรด้วยสติปัญญาความกล้าหาญ ขอเพียงเราเถาฟางยังมีอำนาจอยู่จะไม่ทอดทิ้งท่านแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ หากแม้คำพูดนี้เป็นจิ๋นซีฮ่องเต้รับสั่งต่อเขาก็ประเสริฐ

เถาฟางกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า “ไส้ศึกต้องเป็นโต้วเหลียน หนึ่งนั้นมันเคยหาเหตุออกจากขบวนไปสองวัน คาดว่าคงไปพบปะเจ้าเคราเทาสอง ในผู้คนที่ล่วงรู้เส้นทางการเดินทางของพวกเรา มีแต่มันที่เป็นชาววุ่ย ชาววุ่ยไม่อาจไว้วางใจได้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ชาววุ่ยเมื่อไม่อาจไว้วางใจได้ท่านไฉนยังว่าจ้างมัน?”

เถาฟางกล่าวว่า “ท่านอาศัยในป่าเขา ย่อมไม่ล่วงรู้สถานการณ์โดยรวมของแผ่นดิน”

เซี่ยงเส้าหลงจึงกล่าวอย่างอ่อนน้อมว่า “ข้าพเจ้าต้องการทราบรายละเอียด”

เถาฟางจึงกล่าว “ครั้งกระโน้นขุนนางตระกูลหาน จ้าวและวุ่ยแบ่งแคว้นจิ่นออกเป็นสามส่วน ต่างตั้งตัวเป็นเจ้าครองแคว้น ยังมีแคว้นที่ใหญ่กว่าตีแคว้นที่เล็กกว่า ผนวกเข้ากับแคว้นของตน จนเหลือแต่แคว้นใหญ่ทั้งเจ็ด ดังนั้นทุกแคว้นตั้งตัวเป็นรัฐอิสระ ประกอบด้วยรัฐจ้าว หาน วุ่ย ฉิน ฉี ฉู่และเอี้ยน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เห็นราชวงศ์โจวอยู่ในสายตา ตอนนี้การเปลี่ยนแปลงในรอบสิบปี เทียบเท่ากับกาลก่อนนับร้อยปี ผู้ที่อ่อนแอ

ไร้ความสามารถ ต้องถูกขับออกไป”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงว่า พ่อค้าเร่ร่อนรับซื้อสัตว์เลี้ยงเช่นเถาฟางกลับมีความคิดอ่านเช่นนี้ ถึงกับคิดบอกต่ออีกฝ่ายว่า ไม่ว่าต่อสู้ช่วงชิงอย่างไร สุดท้ายจิ๋นซีฮ่องเต้ก็เป็นผู้ปกครองแผ่นดิน แต่คำพูดนี้ย่อมไม่อาจบ่งบอก ต่อให้บอกออกไปก็ไม่มีผู้ใดเชื่อ ดังนั้นเพียงเลียบเคียงถามว่า “ตอนนี้รัฐฉินใช่เป็นรัฐที่เข้มแข็งที่สุดหรือไม่?”

เถาฟางมองดูเซี่ยงเส้าหลงอย่างตื่นเต้นสงสัย กล่าวช้าๆ ว่า “รัฐฉินตั้งอยู่ทางภาคตะวันตก ถือเป็นดินแดนรกร้างห่างไกลจึงล้าหลังกว่ารัฐที่อยู่ทางภาคกลาง ต่อมาฉินเสี้ยวกงขึ้นครองราชย์ ทรงสนับสนุนกงซุนเอียงซึ่งเป็นราชนิกุลรัฐเว่ย ดำเนินการปฏิรูปกฎหมายพัฒนารัฐฉินจนกล้าแข็งขึ้นมา แต่เมื่อห้าปีก่อนกลับล้มล้างราชวงศ์โจว สร้างความโกรธแค้นแก่ส่วนรวม พากันกรีธาทัพบุกรัฐฉิน ตอนนี้สถานภาพของรัฐฉินไม่เป็นเช่นเดิมแล้ว”

มันวิตกกังวลเรื่องไส้ศึก ไม่มีกะใจสนทนาต่อไป กล่าวว่า “เส้าหลงท่านเป็นคนใหม่ โต้วเหลียนยังไม่ล่วงรู้ความตื้นลึกหนาบางของท่าน ดังนั้นให้ท่านจัดการมัน”

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *‘ร้ายกาจ’* ในใจ พร้อมกับยืดอกรับคำ

เถาฟางกล่าวว่า “ชาววุ่ยล้วนสมควรฆ่า เราเพิ่งทราบว่ามันเป็นชาววุ่ย ตั้งใจว่าหลังจากเสร็จสิ้นภารกิจครั้งนี้จะเลิกว่าจ้างมัน มิคาดมันกลับชักศึกเข้าบ้าน” พลางล้วงมีดสั้นพร้อมฝักจากอกเสื้อเล่มหนึ่งยื่นส่งให้แก่เซี่ยงเส้าหลง กล่าวสืบต่อ “มีดสั้นนี้สร้างโดยช่างหลอมกระบี่ชาวเวี่ย สามารถตัดเส้นผมขาดได้ ขอมอบให้ท่านใช้จัดการกับโจรวุ่ย หลังจากเสร็จเรื่อง เราจะบอกต่อผู้อื่นว่า ใช้สอยมันไปทำงานสถานที่อื่น”

เซี่ยงเส้าหลงได้ยินอีกฝ่ายหนึ่งเอ่ยถึงการฆ่าคนราวกับเป็นเรื่องปรกติธรรมดา อดสะท้านใจมิได้ แต่เขาได้รับการฝึกให้ฆ่าคน ขอเพียงเป้าหมายเป็นคนชั่วร้าย ไม่รู้สึกลำบากใจเท่าใด

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงกลับถึงค่ายพักแรม อาทิตย์ลับกับขอบฟ้า

ความมืดสลัวปกคลุมพสุธา มุมหนึ่งของค่ายพักแรม บังเกิดเสียงหัวร่อหยอกล้อของสตรีดังมา

เซี่ยงเส้าหลงต้องการพบโต้วเหลียนอยู่แล้ว จึงเดินไปตามเสียง สายตายามกวาดมอง อดปากอ้าตาค้างมิได้ เห็นแม่น้ำเล็กๆ สายหนึ่งไหลผ่านหญิงสาวเปลือยเปล่าจำนวนมากอาบน้ำชำระกาย เล่นน้ำเป็นที่สนุกสนาน

สวรรค์ สตรีสมัยโบราณยังใจกล้ากว่าผู้หญิงตะวันตกที่เมืองคานส์กับชายหาดไมอามี่อีก

นักบู๊หลายคนชมดูความงามของเรือนร่างหญิงสาวอยู่ริมน้ำ หนึ่งในจำนวนนั้นคือหลี่สั้น หลี่สั้นเดินเข้ามารับหน้า กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ครั้งนี้หญิงสาวที่กวาดต้อนมาล้วนงดงาม ท่านเซี่ยงสามารถร้องขอจากท่านเถา คัดเลือกหญิงสาวไปสักสองนาง"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ไม่ทราบกวาดต้อนสตรีมากมายปานนี้จากที่ใด? พวกนางถูกยึดถือเป็นสินค้าซื้อขาย ไม่รู้สึกเศร้าเสียใจหรือ?"

หลี่สั้นกล่าวอย่างงุนงงว่า "สตรีมิใช่สินค้าซื้อขายเป็นอะไร? หากถูกขายไปยังถิ่นทุรกันดาร สตรีนางหนึ่งรองรับบุรุษสิบกว่าคน จึงอเนจอนาถนัก ตอนนี้พวกนางมีโอกาสเข้าเมืองใหญ่ หากเป็นที่ต้องตาของคหบดี จะได้สวมใส่เสื้อผ้าแพรพรรณ ไม่ทราบมีความสุขปานใด"

เซี่ยงเส้าหลงแม้นิยมความงาม แต่ก็ให้เกียรติแก่สตรีตลอดมา ยากจะยอมรับท่าทีเช่นนี้ ดังนั้นเปลี่ยนเป็นถามว่า "โต้วเหลียนไปที่ใดแล้ว?"

หลี่สั้นยิ้มอย่างมีเลศนัย กล่าวว่า "มันถือดีว่าเป็นหัวหน้านักบู๊ เลือกตัวหญิงงามที่สุดนางหนึ่งเข้ากระโจมไปแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงมีโทสะคุกรุ่น สอบถามตำแหน่งของกระโจมโต้วเหลียน สาวเท้าตรงไป

ยังไม่ทันบรรลุถึง ภายในกระโจมบังเกิดเสียงหอบหายใจของบุรุษ

และเสียงครวญครางของสตรีดังลอดออกมา

เซี่ยงเส้าหลงคาดคะเนว่า อีกฝ่ายต้องออกมารับประทานอาหารค่ำ จึงเฝ้ารออยู่ด้านข้าง จริงดังคาดหมาย ชั่วครู่ปรากฏหญิงสาวนางหนึ่งออกจากกระโจมในสภาพผมเผ้ายุ่งเหยิง จากนั้นโต้วเหลียนเลิกม่านกระโจมออกมา

เซี่ยงเส้าหลงเดินเข้าหา เมื่อเฉียดผ่านข้างกายอีกฝ่าย กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “หากหาญกล้าก็ตามข้าพเจ้ามา”

โต้วเหลียนแสยะยิ้มคราหนึ่ง ติดตามเซี่ยงเส้าหลงออกจากค่ายพักแรม

เมื่อบรรลุถึงดงไม้แถบหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงออกจากค่ายพักแรม เมื่อบรรลุถึงดงไม้แถบหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงหันกายมา พร้อมกับฉวยโอกาสสอดมีดสั้นกับสายรัดเอวด้านหลัง กล่าวอย่างนอบน้อมว่า “พี่โต้ว ข้าพเจ้าเป็นบุคคลที่เจ้าเคราเทาส่งมาช่วยเหลือท่าน”

โต้วเหลียนเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่แต่แรก พอฟังจับจ้องมองดูเขา สีหน้าปรากฏแววตื่นเต้นสงสัย

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ กล่าวว่า “ตอนนี้พวกเราเปลี่ยนแปลงแผนการ เจ้าเคราเทาไม่ลงมือที่หุบเขาหินกลิ้ง ใช้ให้ข้าพเจ้ามาแจ้งต่อพี่ท่าน”

โต้วเหลียนได้ยินเขาระบุชื่อหุบเขาหินกลิ้ง ก็คลายความสงสัยกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “เจ้าเคราเทาคิดเล่นลวดลายใด ไม่ลงมือที่หุบเขาหินกลิ้ง ยังมีทำเลสถานที่ดีกว่านี้หรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสโน้มหน้าไป กล่าวว่า “ลงมือที่...”

โต้วเหลียนชิงตวาดว่า “ยืนกล่าววาจากับที่เดิม”

เซี่ยงเส้าหลงดึงกระบี่จากข้างเอว โยนทิ้งลงกับพื้น ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “พี่โต้วหวาดระแวงเกินไปแล้ว”

โต้วเหลียนเห็นอีกฝ่ายดึงกระบี่ออกมา ก็ชักกระบี่เตรียมลงมือ จวบกระทั่งเซี่ยงเส้าหลงทิ้งกระบี่ ค่อยระบายลมหายใจโล่งอก สอดกระบี่คืนฝัก

กล่าวว่า “เถาฟางเป็นจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ เรามิอาจไม่ระวังตัวได้”

เซี่ยงเส้าหลงพลันเบิกตามองไปยังด้านหลังของอีกฝ่าย สีหน้าปรากฏแววหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้น โต้วเหลียนเข้าใจว่ามีคนมาถึงด้านหลัง ดังนั้นเหลียวหน้าไปตามสัญชาตญาณ แต่ที่ด้านหลังไหนเลยมีเงาร่างผู้คน ค่อยฉุกคิดว่าหลงกล พลันรู้สึกเย็นวาบที่ก้านคอ เซี่ยงเส้าหลงชักมีดสั้นปักใส่ก้านคอของมัน

โลหิตฉีดพุ่งจากลำคอโต้วเหลียน คนสิ้นใจตายในบัดดล

เซี่ยงเหส้าหลงทอดถอนใจ กล่าวว่า “เอ่ยถึงการฆ่าคน มีผู้ใดชำนาญการกว่านักรบสังกัดกองกำลังพิเศษอีก?”

เซี่ยงเส้าหลงกลับค่ายพักแรม พบว่านอกจากนักบู๊ที่รับหน้าที่ลาดตระเวนแล้ว คนทั้งหมดล้วนรวมตัวบนพื้นที่ว่างกลางค่ายพักแรม ตั้งโต๊ะยี่สิบกว่าโต๊ะ ในจำนวนนี้เกือบสิบโต๊ะเป็นของสตรี อาหารการกินอุดมสมบูรณ์ อาจบางทีเพราะเหตุนี้ สตรีทั้งหลายยินยอมตกเป็นสินค้าซื้อขาย

เซี่ยงเส้าหลงเดินถึงข้างกายเถาฟางทรุดนั่งลง ชูนิ้วมือสองนิ้ว เป็นเครื่องหมายแห่งชัยชนะ แสดงว่าจัดการกับโต้วเหลียนแล้ว

เถาฟางย่อมไม่เข้าใจท่าชูนิ้วมือของเขา แต่เห็นอีกฝ่ายมีสีหน้ากระหยิ่มยิ้มย่อง ทราบว่าลงมือสัมฤทธิผล จึงกล่าว “เส้าหลงลองสำรวจตามโต๊ะสตรี หากพึงตาต้องใจผู้ใด ก็ชักนำเข้ากระโจมไปหาความสุข มิต้องกระดากใจแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งใกล้ชิดสนิทสนมกับหญิงสาวชาวไป๋อี้นั้น ไหนเลยมีพละกำลังเชยชื่นกับหญิงอื่น ยามนั้นโน้มน้าวถึงข้างใบหูเถาฟางกล่าวว่า “ท่านเถา มิสู้ออกเดินทางกลางคืน พรุ่งนี้เช้าสายสืบของฝ่ายตรงข้ามจะได้ตามหาร่องรอยพวกเราไม่พบ”

เถาฟางเห็นพ้องด้วย สั่งการให้ใช้เศษผ้าห่อหุ้มเกือกม้ากับล้อรถ ทิ้งกระโจมว่างเปล่าและหุ่นฟางไว้ที่เดิม ทั้งหมดออกเดินทางกลางวิกาล

อึดใจเดียวเดินทางถึงฟ้าสาง ค่อยซ่อนตัวในหุบเขาเล็กๆ แห่งหนึ่ง ก่อกระโจมหยุดพักผ่อน

เซี่ยงเส้าหลงเข้ากระโจมตัวเอง ล้มตัวลงนอน ยามนี้เขากลายเป็นหัวหน้ากลุ่มผู้คุ้มกันภัยโดยปริยาย

เมื่อตื่นขึ้นมา พบว่าภายในกระโจมเพิ่มหญิงสาวแช่มช้อยนางหนึ่ง

เห็นนางหมอบกราบกราน หน้าผากแตะสัมผัสผืนเสื่อ กล่าวอย่างนอบน้อมว่า "ข้าพเจ้าถิงฟางซื่อ ได้รับคำสั่งท่านเถามาปรนนิบัติท่านเซี่ยง"

เซี่ยงเส้าหลงลอบชมเชยเถาฟางรู้จักผูกมัดจิตใจคอ อย่างนั้นตนจะขอตั้งตนเป็นนายสักครา กล่าวว่า "ลุกขึ้นนั่งเถอะ"

หญิงสาวนามถิงฟางซื่อนั่งตัวตรง หน้าอกหน้าใจอันเต่งตึงแทบทะลักล้นเสื้อผ้าออกมา

เซี่ยงเส้าหลงเพ่งตามอง ค่อยจดจำออกว่านางเป็นสาวงามที่เมื่อวานไปปรนนิบัติโต้วเหลียน หวนนึกถึงเสียงครวญครางของนาง อดวาบหวิวใจมิได้ ถามเสียงอ่อนโยนว่า "ผู้ใดหักใจขายท่านออกมา?"

ถิงฟางซื่อก้มศีรษะกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า "เป็นสามีของข้าพเจ้า"

เซี่ยงเส้าหลงร้องโพล่งว่า "อะไร มีบุรุษที่ไม่รู้จักรักหยกถนอมบุปผาถึงเพียงนี้?"

ถิงฟางซื่อหัวร่อคิก ยกมือปิดปากน้อยๆ กล่าวว่า "ท่านเซี่ยงพูดจาพาทีแตกต่างกับผู้อื่นจริงๆ"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า คนต่างยุคต่างสมัย คำพูดย่อมแตกต่าง ปากถามว่า "มันใช่สูญเสียสมรรถภาพทางเพศหรือไม่?"

ถิงฟางซื่อรับฟังไม่เข้าใจ เซี่ยงเส้าหลงค่อยอธิบายว่า "หมายความว่ามันเป็นบุรุษที่ไม่สามารถขึ้นเตียงกับสตรี"

ถิงฟางซื่อนับว่าเข้าใจอยู่บ้าง ดังนั้นสั่นศีรษะกล่าวว่า "เขามีภรรยาอยู่สิบกว่านาง พวกนางล้วนกีดกันข้าพเจ้า ใส่ความว่าข้าพเจ้าชายหูชายตาให้แก่บุรุษอื่น เขาจึงขายข้าพเจ้าออกมา"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล คาดว่าความงามของนางเป็นที่

อิจฉาริษยาของกลุ่มภรรยา ต้องบังเกิดเวทนาจิตขึ้น สตรีสมัยโบราณช่างอาภัพ คล้ายกับจอกแหนที่ไร้ราก ชะตาชีวิตตกอยู่ในกำมือของบุรุษทั้งสิ้นนึกถึงตอนนี้ เพลิงราคะที่คุกรุ่นขึ้นพลันมอดดับไปสิ้น ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “ด้านทิศตะวันออกคล้ายมีลำธารสายหนึ่ง ข้าพเจ้าคิดไปชำระกายที่นั่น”

ถิงฟางซื่อตอนแรกฟังไม่เข้าใจ เมื่อเขากล่าวย้ำอีกเที่ยวหนึ่ง นางรีบผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “ขอให้ข้าพเจ้าปรนนิบัติท่านเซี่ยงอาบน้ำชำระกาย” จากนั้นกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “นั่นเป็นเกียรติอย่างสูงสำหรับข้าพเจ้า”

คนทั้งสองเปลือยกายยืนอยู่ในลำธารน้ำใสซึ่งมีความสูงแค่ระดับเอว ถิงฟางซื่อคอยราดรดน้ำชำระกายให้ สร้างความสุขกายสบายใจแก่เซี่ยงเส้าหลงยิ่ง

นางหน้าแดงระเรื่อ ดวงตาเป็นประกาย ชื่นชมกับรูปร่างกล้ามเนื้ออันบึกบึนแข็งแกร่งของเขา ยื่นมือเรียวงามจากด้านหลัง อ้อมมายังทรวงอก ลูบไล้แผงหน้าอกของเขาอย่างนุ่มนวล

นี่เป็นครั้งแรกที่นางเพิ่งพบพานบุรุษรูปงามเช่นนี้ อดกระสันรัญจวนใจมิได้

เซี่ยงเส้าหลงก็ดื่มด่ำกับการสัมผัสของหญิงงาม ซึ่งปราศจากสิ่งกีดขวางกางกั้น รู้สึกว่าหน้าอกอันอวบอิ่มของนางเสียดสีกับแผ่นหลังของเขาตลอดเวลา หวนนึกถึงภาพหน้าอกที่แทบทะลักล้นเสื้อผ้าซึ่งเพิ่งผ่านตามา เพลิงราคะเริ่มลุกโชนขึ้น

ทันใด บนฝั่งบังเกิดสุ้มเสียงเถาฟางดังว่า “เส้าหลง หากพึงพอใจสตรีนางนี้ ก็ให้นางติดตามรับใช้ท่านเถอะ”

ถิงฟางซื่ออุทานดังอา สีหน้าปรากฏแววปีติยินดีขึ้น หากสามารถเป็นหญิงรับใช้คอยปรนนิบัติบุรุษเช่นนี้ นางแม้ตายก็ยินยอมพร้อมใจ

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านี่เป็นวิธีการผูกมัดใจของเถาฟาง ดังนั้นกล่าวขอบคุณ จากนั้นถามว่า “สายสืบรายงานว่าอย่างไร?”

เถาฟางยืนอยู่บนฝั่ง มองดูปทุมถันที่ลอยอยู่เหนือน้ำของถิงฟาง

ซื่อ ตอนที่เขารับซื้อสตรีนางนี้ เคยสัมผัสกับผิวพรรณที่แผ่งแรงดีดสะท้อนของนาง ยามนี้ต้องกลืนน้ำลายคำหนึ่งแล้วกล่าว “ท่านคาดเดาไม่ผิด มีโจรปล้นชิงม้าสามคนสะกดรอยตามพวกเรามา ล้วนถูกฆ่าทิ้ง พวกเราสลัดหลุดจากเจ้าเคราเทาได้ชั่วคราว แต่โจรปล้นชิงม้าถนัดในการสะกดรอย จะช้าเร็วต้องติดตามมาถึง”

ระหว่างที่เซี่ยงเส้าหลงประจำกองกำลัง เคยอาบน้ำรวมหมู่กับเพื่อนพ้อง มาตรว่าถูกเถาฟางจ้องมอง ไม่รู้สึกกระดากอันใด แต่ไม่ต้องการให้อีกฝ่ายเล้าโลมถิงฟางซื่อด้วยตา จึงกล่าว “หลังจากรับประทานอาหาร พวกเราจะออกเดินทาง ดูว่าเร่งรุดเป็นระยะทางเท่าใด พร้อมกับจัดคนให้สิบคน ข้าพเจ้าจะลบร่องรอยที่รถม้าเคลื่อนผ่าน และสร้างสถานการณ์อำพราง ชักนำโจรปล้นชิงม้าไปอีกทาง”

เถาฟางยิ่งมายิ่งบังเกิดความเชื่อมั่นต่อเซี่ยงเส้าหลง พอฟังผงกศีรษะกล่าวว่า “เรื่องนี้พึ่งพาท่านแล้ว อย่าลืมเสพสุขด้วย”

กล่าวจบปลีกตัวจากไป ถิงฟางซื่อพลันอ้อมมาถึงเบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลงโอบกอดเขาเอาไว้ กล่าวว่า “ท่านเซี่ยง นับแต่นี้ไป ข้าพเจ้าเป็นของท่านแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูเรือนร่างอันยวนใจของนาง ไหนเลยหักห้ามใจได้อีกต่อไป ช้อนร่างนางโอบอุ้มขึ้นมา ประทับจูบลงบนริมฝีปาก ขณะเดียวกัน ก็ใช้ท่วงท่าที่หักหาญล่วงลึกเข้าไปในเรือนร่างที่แคบเล็กกระชับของนาง

ถิงฟางซื่อเพิ่งได้รับการปฏิบัติด้วยความรักจากบุรุษถึงเพียงนี้ ดังนั้นเสนอสนองทั้งกายและใจ ทั้งแสดงออกถึงความยินยอมพร้อมใจและความสุขที่เปี่ยมล้น

เสียงครางที่คุ้นหู ดังขึ้นที่ริมโสตเซี่ยงเส้าหลงราวดุริยทิพย์ เซี่ยงเส้าหลงแสดงบทรักอย่างเต็มที่ สร้างความรื่นรมย์แก่สตรีที่ตกเป็นเครื่องเล่นของบุรุษเป็นเวลานานเช่นนาง อย่างที่แม้ในฝันก็ไม่เคยได้รับมาก่อน

ต้านโจรปล้นชิงม้า

คาราวานคนและม้าเดินๆ หยุดๆ ทั้งกลางวันกลางคืนเป็นเวลายี่สิบวัน คนและม้าล้วนไม่อาจทนลำบากตรากตรำต่อไป ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงเลือกภูเขา ซึ่งมีชัยภูมิยากแก่การบุกจู่โจมแห่งหนึ่ง เป็นที่ตั้งค่ายพักแรม

ใต้แสงสีสนธยา เซี่ยงเส้าหลงกับนักบู๊ระดับสูงอีกสามคน เป็นเพื่อนเถาฟางออกสำรวจภูมิประเทศรอบข้าง เมื่อทอดตามองทั้งสี่ทิศล้วนเป็นทุ่งราบเขียวชอุ่ม แต่งแต้มด้วยแมกไม้ไพรสณฑ์ ยังมีแม่น้ำลำธารอ้อมผ่านทิวทัศน์ธรรมชาติงดงามจนผู้คนต้องใหลหลง

ทั้งหมดร่วมกันกำหนดมาตรการรักษาความปลอดภัยบนเขา จากนั้นแยกย้ายไปปฏิบัติตามภารกิจที่ได้รับมอบหมาย

เซี่ยงเส้าหลงนำผู้คนสามสิบกว่าคน ขุดหลุมดินบนเนินโดยรอบป้องกันศัตรูบุกจู่โจมยามวิกาล ทั้งยังหารือแผนรับเหตุเปลี่ยนแปลงร่วมกับเถาฟาง

วันเวลาที่ผ่านมา ขอเพียงมีเวลาว่าง เซี่ยงเส้าหลงจะฝึกซ้อมเพลงกระบี่และวิชายิงธนู ทั้งยังขอคำแนะนำจากนักบู๊อื่น ดัดแปลงเพลงกระบี่ของพวกมันเป็นวิชาการต่อสู้ที่มีอำนาจการทำลายรุนแรงไม่เบาแขนงหนึ่ง มาตรแม้นเห็นว่ายังไม่พอเพียง แต่ยามกะทันหันไม่พบพานอาจารย์เลิศล้ำ ได้แต่พอกล้อมแกล้มแก้ข้อขัดข้องเฉพาะหน้าไป

จวบกระทั่งกลางวิกาล เซี่ยงเส้าหลงค่อยกลับเข้ากระโจมมาพักผ่อน ถิงฟางซื่อซึ่งได้รับน้ำรักหล่อเลี้ยงจนงามเปล่งปลั่งกว่าเดิม พอดีตื่นขึ้นมา ขณะจะถอดเสื้อผ้าให้แก่เขา เซี่ยงเส้าหลงชิงทัดทานไว้ กล่าวว่า "คืนนี้พวกเราเข้านอนในลักษณะนี้ ข้าพเจ้ามีลางสังหรณ์ว่า โจรปล้นชิงม้าอาจบุกค่ายพักแรม"

ถิงฟางซื่อตื่นตระหนกจนหน้าซีดขาว กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "ทำอย่างไรดี? หากข้าพเจ้าตกไปในเงื้อมมือโจรปล้นชิงม้า คงต้องถูกย่ำยีอย่างทารุณ มีชีวิตมิสู้ตกตาย"

เซี่ยงเส้าหลงโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก ปลอบโยนว่า "ไม่ต้องกลัว เราเซี่ยงเส้าหลงจะประกันความปลอดภัยของท่าน ข้าพเจ้าอาจอยู่รั้งท้ายต้านทานศัตรู ท่านกับท่านเถากลับนครหานตานก่อน ข้าพเจ้าค่อยไปสมทบกับท่านในภายหลัง"

ถิงฟางซื่อกล่าวด้วยน้ำตาคลอหน่วยว่า "ขอเทพยดาฟ้าดินโปรดคุ้มครองท่านเซี่ยง กาลก่อนข้าพเจ้าอยู่ร่วมกับบุรุษใด ล้วนไม่มีข้อแตกต่าง แต่ตอนนี้พบว่าหากปราศจากท่านเซี่ยง ข้าพเจ้าไม่ขอมีชีวิตสืบไป"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า สาวงามนางนี้บังเกิดรักแท้ต่อเขา ต้องจูบซับคราบน้ำตาบนใบหน้านาง ในใจหวนนึกถึงสตรีไหมงาม ดีที่สตรีไหมงามไม่ได้ร่วมทาง ไม่เช่นนั้น ตอนนี้คงแตกตื่นตระหนกจนแทบขวัญฝ่อตาย

ถิงฟางซื่อเป่าลมหายใจดับตะเกียงน้ำมัน มุดเข้ามายังอ้อมอกของบุรุษผู้นี้ ก่อกวนจนเซี่ยงเส้าหลงแทบไม่อาจหักห้ามใจได้

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิดถึงเรื่องราวมากหลาย สุดท้ายค่อยหลับใหลด้วยความอ่อนเพลีย

ทันใด เสียงฝีเท้าอันเร่งร้อนปลุกเขาตื่นขึ้นมา ถิงฟางซื่อก็สะดุ้งตื่นอีกผู้หนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงสั่งให้นางอยู่ในกระโจม หยิบฉวยกระบี่ออกจากกระโจม พอดีพบกับหลี่สั้น ฉุกคิดว่าผิดท่า รีบติดตามอีกฝ่ายไปยังขุนเขาด้านทิศตะวันออก

เถาฟางกับนักบู๊ทั้งหมดล้วนตื่นขึ้นมา หมอบซุ่มอยู่บนเขาจับตาดูอย่างจดจ่อ ภายใต้นภาดาราพร่าพราว ทุ่งหญ้าซึ่งเงียบงันวังเวง เกิดเหตุผิดปรกติ นกกาตามต้นไม้บินเตลิดวุ่นวาย ทั้งยังแว่วเสียงพยัคฆ์คำรามดังมา

เถาฟางกล่าวด้วยใบหน้าซีดเผือดว่า “มาแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงถนัดในการหยั่งกำลังข้าศึก ทราบว่าศัตรูยังอยู่ห่างไกล ไม่ได้โอบล้อมเข้ามา จึงเสนอแนะว่า “ท่านเถามิสู้นำสตรีหลบหนีไปก่อน ทิ้งม้าไว้ที่นี้ ให้ข้าพเจ้ากับนักบู๊อีกห้าสิบคนดักสกัดศัตรูไว้ แล้วค่อยพบกันที่นครหานตาน”

เถาฟางก็ทราบว่าโจรปล้นชิงม้ามีจำนวนมาก ทั้งยังเหี้ยมหาญดุดัน ในใจบังเกิดจิตระย่นย่อ ดังนั้นยื่นมือบีบเค้นหัวไหล่อีกฝ่าย กล่าวด้วยความสำนึกขอบคุณว่า “ขอฝากฝังไว้กับท่านแล้ว ขอให้รักษาชีวิตไปยังนครหานตาน เราเถาฟางจะดูแลถิงฟางซื่อให้แก่ท่านเอง”

กล่าวจบผละจากไป ไม่นานให้หลัง เถาฟางกับสตรีทั้งหมดโดยสารรถม้า จัดนักบู๊หกสิบกว่าคนอารักขา อาศัยเส้นทางสายที่ไม่ได้ขุดหลุมพรางไว้ลงจากเขา

เซี่ยงเส้าหลงและพวกทางด้านนี้ เร่งเสริมสร้างมาตรการป้องกัน ขุดหลุมลึกขึ้น เพิ่มเติมบ่วงบาศดักม้า จัดหาหินกระสุนมากกว่าเดิม

หนึ่งชั่วยามให้หลัง กองโจรปล้นชิงม้ายกกำลังมาถึง โอบล้อมภูเขาเป็นชั้นๆ สร้างความหวาดหวั่นผวาแก่เหล่านักบู๊ ทั้งนี้เพราะหากเปรียบเทียบขุมกำลัง ฝ่ายตนมีจำนวนน้อยกว่ามากมาย

ทันใด เสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น โจรปล้นชิงม้าสองขบวน ขบวนละร้อยกว่าคน แยกย้ายเป็นซ้ายขวาบุกขึ้นเขามา

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเพียงคิดหยั่งกำลังดู ดังนั้นสั่งทั้งหมดเฝ้าที่มั่น รักษาความเยือกเย็นไว้อย่าได้เคลื่อนไหวโดยพลการ

โจรปล้นชิงม้าทั้งสองขบวนเริ่มไสม้าบุกขึ้นมายังเนินเขา ปากส่งเสียงกู่ร้องแหลมเล็ก ชวนให้ผู้คนอกสั่นขวัญแขวน เมื่อบุกขึ้นมาถึง

กลางทาง ขบวนม้าแถวหน้าสุดล้มระเนระนาด หากมิใช่พลัดตกลงในหลุมซึ่งปักไว้ด้วยไม้ปลายแหลม ก็ติดบ่วงบาศดักม้า เสียหลักพลัดตกลงจากเนินเขา ชนใส่ผู้คนและม้าที่ด้านหลังกลิ้งตกลงไป กองกำลังเกือบสองร้อยคนบาดเจ็บล้มตายกว่าครึ่ง แตกพ่ายไม่เป็นขบวน

เหล่านักบู๊โห่ร้องด้วยความยินดี มีขวัญกำลังใจเพิ่มพูนขึ้นอักโข

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า ฝ่ายตรงข้ามเพียงประมาทศัตรู จึงหลงกลติดกับ รีบสั่งคนทั้งหมดเคลื่อนกำลังลงจากเนินเขา ซ่อนตัวอยู่ภายในหลุมซึ่งไม่มีไม้ปลายแหลม ปลดคันเกาทัณฑ์พาดลูกธนู ตระเตรียมรับการบุกจู่โจมระลอกสองของศัตรู

รอบบริเวณปรากฏคบไฟหลายร้อยอันลุกโชนขึ้น สาดส่องบนภูเขาและเชิงเขาเป็นสีแดงเพลิง ในขบวนฝ่ายตรงข้ามปรากฏชายฉกรรจ์ไว้เคราสีเทาผู้หนึ่ง กระตุ้นม้าควบเหยาะย่างออกมา ชี้มือตวาดว่า “เหล่าปีศาจรัฐจ้าว หากเราเคราเทาปล่อยให้พวกเจ้ามีซากศพสมบูรณ์แม้สักซากเดียว นับแต่นี้จะไม่คลุกคลีบนเส้นทางมิจฉาชีพอีก”

เซี่ยงเส้าหลงลอบด่าทอฝ่ายตรงข้าม เมื่อเป็นเช่นนี้ไยมิใช่บีบบังคับให้ฝ่ายตนสู้ตายหรอกหรือ? ยามนั้นพลันน้าวคันเกาทัณฑ์ ยิงลูกธนูใส่เจ้าเคราเทาดอกหนึ่ง

ลูกธนูแหวกฝ่าอากาศถึงเบื้องหน้าเจ้าเคราเทา พลังสภาวะอ่อนโทรมสิ้นสุด ตกลงที่เบื้องหน้าม้าพ่วงพีสิบวา แต่ก็ขู่ขวัญเหล่าโจรปล้นชิงม้าจนหน้าถอดสี...ผู้ใดมีกำลังแขนกล้าแข็งถึงเพียงนี้?

ในเสียงเป่าหลอดเขา เหล่าโจรปล้นชิงม้าพากันลงจากหลังม้าแบ่งกำลังเป็นสองระลอก เปิดฉากบุกจู่โจมจากทั่วสี่ทิศแปดทาง

การจู่โจมระลอกแรกให้โจรปล้นชิงม้าถือโล่กระชับหอกยาว อาศัยแสงคบไฟสว่างไสว เคลื่อนขึ้นเนินเขาอย่างระมัดระวัง พร้อมทั้งทำลายกับดักที่เซี่ยงเส้าหลงวางไว้ ระลอกหลังเป็นมือธนู ระดมยิงลูกธนูขึ้นมาคุ้มกันให้แก่มือหอกและโล่ หาทราบไม่ว่าเซี่ยงเส้าหลงหลบซ่อนตัวอยู่ภายในหลุมกลางเนินเขา

เซี่ยงเส้าหลงประเมินว่า ฝ่ายตรงข้ามยังมีกำลังสามารถสู้ศึกเกือบเจ็ดร้อยคน ต่อให้สามารถกำจัดกองกำลังที่บุกขึ้นมาในตอนนี้ทั้งสี่ร้อยกว่าคนจนหมดสิ้น ฝ่ายตรงข้ามยังมีจำนวนมากกว่าพวกตน อย่าว่าแต่หากเกิดการปะทะ ฝ่ายตนต้องการบาดเจ็บล้มตาย ดังนั้นฉุกใจคิด สั่งต่อหลี่สั้นซึ่งอยู่ข้างกายว่า "รอจนเปิดฉากจู่โจม ให้นำผู้คนสิบคนไปที่คอกม้า เมื่อได้ยินเสียงเป่าหลอดเขาเป็นสัญญาณสามยาวสามสั้น ให้ทลายคอกปล่อยม้า ต้อนพวกมันบุกทะลวงลงจากเขาด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ ส่วนพวกเราจะหลบหนีไปทางทิศตะวันตก"

หลี่สั้นรีบรับคำ ขอตัวไปเรียกระดมกำลังคน

ยามนี้โจรปล้นชิงม้าระลอกแรกขึ้นถึงไหล่เขา คุกคามมาอย่างแช่มช้า บรรยากาศเขม็งเคร่งเครียดถึงขีดสุด เจ้าเคราเทาและบริวารอีกสามร้อยคน บังคับม้าจัดตั้งขบวนอยู่ทางทิศตะวันออก ทุกผู้คนกระเหี้ยนกระหือรือ คิดบุกขึ้นมาฆ่าฟันให้สมใจ

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งเผชิญการศึกเช่นนี้เป็นครั้งแรก อดใจเต้นระทึกตูมตามมิได้ สั่งการว่า "ปล่อยหินท่อนซุง"

เหล่านักบู๊ดึงไม้กีดขวางกั้นก้อนหินและท่อนไม้ซึ่งติดตั้งอยู่หลังสุมทุมพุ่มไม้สิบกว่ากอง ปล่อยก้อนหินท่อนไม้กลิ้งตกลงไป กระแทกกระทั้นจนโล่แตกเสียหาย โจรปล้นชิงม้าล้มตายลง

เซี่ยงเส้าหลงร้องสั่งคำ "ปล่อยลูกธนู" เหล่านักบู๊ซึ่งซ่อนตัวอยู่ภายในกลุ่มพากันแสดงตน ระดมยิงลูกธนูลงไปดุจห่าฝน เหล่าโจรปล้นชิงม้ากำลังชุลมุนวุ่นวายจึงถูกลูกธนูยิงใส่ กลิ้งตกลงจากเนินเขา บาดเจ็บล้มตายอีกสองร้อยกว่าคน

เจ้าเคราเทาขุ่นแค้นจนกระโดดโลดเต้น ถอนกำลังที่บาดเจ็บกลับไป จัดกระบวนทัพตระเตรียมบุกจู่โจมระลอกที่สาม

เซี่ยงเส้าหลงศึกษาการเคลื่อนกำลังของฝ่ายตรงข้าม ทราบว่าวางกำลังหลักอยู่ทางทิศตะวันออก ต้องลอบยินดี สั่งให้เหล่านักบู๊ทยอยถอนกำลังกลับขึ้นเขา

กำลังคนจำนวนน้อยมีส่วนดีอยู่ที่สามารถเคลื่อนไหวโดยที่ศัตรูไม่ทราบระแคะระคาย

รอจนทั้งหมดกลับขึ้นเขาทั้งสิ้น เซี่ยงเส้าหลงสั่งให้ทั้งหมดจูงม้ามาบอกแผนการของตัวเองออกไป เหล่านักบู๊ฟังว่าสามารถหนีเอาชีวิตรอดล้วนกระตือรือร้นยินดี จนบัดนี้ทั้งหมดไม่ได้รับความเสียหายใดๆ ย่อมยอมรับนับถือเซี่ยงเส้าหลงจนหมดหัวใจ

เสียงเป่าหลอดเขาดังขึ้น โจรปล้นชิงม้าบุกขึ้นมาจากทั่วสารทิศอีกครั้ง แต่โจรร้ายเกือบห้าร้อยคนมีอยู่กว่าครึ่งที่ขึ้นเขาทางทิศตะวันออก

เซี่ยงเส้าหลงรอจนโจรปล้นชิงม้าขึ้นมาถึงกลางทาง ค่อยใช้ให้ผู้คนออกคำสั่ง พริบตานั้น ม้าป่าร้อยกว่าตัวถูกปล่อยออกจากคอก เหล่านักบู๊ยังร่วมปฏิบัติการไล่ต้อนม้า ใช้หอกยาวทิ่มใส่ตะโพกม้าสะกิดนิสัยพยศของม้าป่าขึ้น ท่ามกลางผงคลีคละคลุ้ง ฝูงม้าห้อตะบึงลงจากเนินเขาด้านทิศตะวันออก โถมใส่เหล่าโจรปล้นชิงม้า

เซี่ยงเส้าหลงไม่มีเวลาติดตามดูผล นำนักบู๊ทั้งห้าสิบคนโถมลงจากเนินเขาด้านตะวันตก ใช้เส้นทางที่ปลอดภัยลงจากเขา โจรปล้นชิงม้าที่บุกขึ้นมาทางด้านนี้มีเพียงร้อยกว่าคน ยามไม่ทันระวัง ถูกตะลุยเข่นฆ่าจนม้าพลิกล้มคนตกตาย

บนเนินเขาด้านทิศตะวันออกมีสภาพชุลมุนวุ่นวาย โจรปล้นชิงม้าอีกสองทิศทางพากันรุดไปช่วยเหลือ เสียงม้าแผดร้องก้อง เสียงคนตวาดร่ำร้องดังแทบถล่มทลาย

ระหว่างที่เซี่ยงเส้าหลงอยู่ในกองทัพ แม้เคยรับการฝึกขับขี่ม้า แต่จะอย่างไรไม่ช่ำชองชำนาญเท่าโจรขโมยม้าและนักบู๊ที่เติบโตจากบนหลังม้า พอโถมลงมาถึงเชิงเขา ก็ถูกเหล่านักบู๊ทอดทิ้งล้าหลัง เหล่านักบู๊ยังเข้าใจว่าเซี่ยงเส้าหลงอาสารั้งท้าย คุ้มกันให้ทั้งหมดหลบหนีไปก่อน

ยามนี้นักบู๊ห้าสิบคนหลงเหลือเพียงสามสิบกว่าคน พากันเตลิดหนีอย่างรีบร้อน เซี่ยงเส้าหลงอาศัยกำลังแขนอันทรงพลัง ใช้หอกยาวทิ่มแทงสังหารโจรปล้นชิงม้าที่ไล่ติดตามมาหลายคน ขณะจะเร่งม้าติดตาม

เหล่านักบู๊ไป พลันรู้สึกปวดแปลบที่หัวไหล่ ถูกลูกธนูดอกหนึ่งยิงใส่

เซี่ยงเส้าหลงร่ำร้องคำหนึ่ง บังคับม้าควบตะบึงโดยไม่จำแนกทิศทาง เพียงมุ่งหน้าไปไม่หยุดยั้ง กลับพลัดหลงจากฝูง ห้อม้าอยู่กลางทุ่งหญ้าเพียงลำพัง

ม้าพ่วงพีพลันเสียหลักการทรงตัว คุกขาหน้าลง สลัดเซี่ยงเส้าหลงลงจากหลังม้า กลิ้งเกลือกไปในพงหญ้า แม้แต่ส่วนปลายลูกธนูก็หักไป ที่แท้ม้าคู่ขาถูกเร่งเร้าจนสิ้นเรี่ยวแรงล้มตายลง

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกร่างกายอ่อนล้า ตาลายสมองหมุน บริเวณหัวไหล่ที่ถูกลูกธนูยิงใส่ปวดแปลบแสบร้อน โลหิตไหลหลั่งจากปากแผลชโลมไปทั่วร่าง ต้องกัดฟันคืบคลานออกมา ใช้มีดสั้นซึ่งเถาฟางกำนัลให้คว้านหัวธนูออกจากหัวไหล่ ฉีกชายเสื้อพันบาดแผลอย่างลวกๆ รู้สึกลำคอแห้งผากร้อนผ่าว เขาทราบว่านี่เป็นอาการของการเสียโลหิตมากเกินไป ได้แต่กล้ำกลืนความเจ็บปวดคืบคลานลุกขึ้นยืน

ทางทิศตะวันออกทุ่งหญ้าสว่างรำไร โดยไม่รู้สึกตัว เขากลับห้อม้าเป็นเวลาหนึ่งคืน มิน่าเล่าม้าพ่วงพีทนทานไม่ได้ ดังนั้นกวาดมองซากม้าด้วยความเศร้าเสียใจแวบหนึ่ง ก่อนหนีเตลิดต่อไป

มหาครุแห่งม่อจื่อ

เดินทางกลางทุ่งร้างเป็นเวลายี่สิบกว่าวัน เซี่ยงเส้าหลงผ่านช่วงเวลาอันเจ็บปวดรวดร้าวที่สุดของชีวิต

หลายวันแรกเขาอาศัยผลไม้ป่าประทังชีวิต ต่อมาเด็ดหญ้าสมุนไพรกลางป่า ส่งเข้าปากเคี้ยวจนแหลกละเอียด พอกลงบนปากแผลป้องกันมิให้เกิดการอักเสบติดเชื้อ จวบจนบาดแผลค่อยทุเลา จึงออกล่ากระต่ายป่า รับประทานประทังหิว คนกลับกลายเป็นผมเผ้ายุ่งเหยิง หน้าตามอมแมม เสื้อผ้าขาดกะรุ่งกะริ่ง

เซี่ยงเส้าหลงเดินทางตามคำบอกของเถาฟาง กลางวันมองดูอาทิตย์ กลางคืนศึกษาตำแหน่งดวงดาวมุ่งสู่ทิศทางที่ตั้งของนครหานตาน วันนี้มาถึงหน้าภูเขาลูกหนึ่ง เห็นผนังผาสูงชัน ยากแก่การปีนป่ายได้ แต่เดินอ้อมขุนเขา หาคาดไม่ว่าเดินทางสิบกว่าวัน ยังวนเวียนอยู่ในเขตเทือกเขา รอจนออกจากเขตภูเขาก็หมดเรี่ยวสิ้นแรง แม้กระทั่งกระบี่ยังถูกใช้ยันต่างไม้จนหักไป

ขณะละล้าละลังไม่ทราบทำอย่างไรดี พลันพบเห็นทางหลวงสายหนึ่งตัดผ่านนอกดงไม้ สร้างความยินดีแก่เซี่ยงเส้าหลงยิ่ง เหยียบย่างเข้าสู่ทางหลวง ยามนี้เขาเดินจนรองเท้าหนังสึกหรอทะลุไปแล้ว

ระหว่างทางพบพานพ่อค้าวาณิชที่รวมตัวเป็นกลุ่มสองขบวน ทั้งหมดเห็นสภาพอันยากไร้ของเขา ล้วนหลบลี้หนีห่าง หาแยแสสนใจไม่

เซี่ยงเส้าหลงนึกสะทกสะท้อนต่อความแล้งน้ำใจของผู้คน เดินทางอีกสามวัน บรรลุถึงเมืองใหญ่อีกเมืองหนึ่งของรัฐจ้าว ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของนครหานตาน เรียกว่าเมืองอู่อาน

ช่วงเวลานี้พอตกกลางคืนอากาศหนาวเย็นลง เซี่ยงเส้าหลงขณะจะเข้าเมือง กลับถูกทหารจ้าวที่เฝ้าประตูเมืองขวางกั้นไว้ ค่อยทราบว่าการเดินทางเข้าเมืองต้องจ่ายภาษีเข้าเมือง และตรวจสอบทะเบียนประชากร อย่าว่าแต่เขาไม่มีเงินทองแม้สักหุนเดียว ด้วยสารรูปราวขอทานเช่นนี้ ยากที่จะเข้าเมืองได้

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงตัวเองกลับกลายเป็นเดนมนุษย์ที่ไม่มีผู้ใดยอมรับ ดีที่เขาผ่านการฝึกอบรมจากกองทัพ มีจิตใจเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวหาย่นย่อท้อถอยไม่ เฝ้าจับเจ่าอยู่นอกเมืองรอคอยโอกาสมาถึง

ค่ำคืนนั้นเขาอาศัยผลไม้ป่าประทังหิว นอนขดตัวอยู่ในราวป่าข้างทาง กล้ำกลืนรับกับความเหน็บหนาวทารุณที่กัดกร่อนจิตใจคนคืนหนึ่ง

เมื่อแสงอุทัยสาดส่องหล้า เขาเคลิ้มหลับไปโดยไม่รู้สึกตัว ไม่ทราบหลับไหลนานเท่าใด ในที่สุดเขาถูกเสียงล้อรถบดกับพื้นปลุกตื่นขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงลืมตาขึ้น ที่แท้เป็นขบวนรถลากบรรทุกแกะ สร้างความยินดียิ่ง ฉวยโอกาสที่ไม่มีผู้คนสนใจ กระโดดขึ้นไปซ่อนตัวอยู่ในรถบรรทุกแกะคันสุดท้าย เบียดเสียดอยู่ท่ามกลางฝูงแกะลอบเข้าเมืองไป

นี่เป็นเมืองใหญ่ของรัฐจ้าวยุคเลียดก๊ก บ้านเรือนปลูกสร้างเป็นระเบียบเรียบร้อย ประชากรอาศัยอยู่อย่างเนืองแน่น เพียงแต่มีสตรีมากกว่าบุรุษ เซี่ยงเส้าหลงคาดว่าเป็นผลพวงจากการศึกที่ฉางผิง ซึ่งแม่ทัพรัฐฉินทำลายล้างทหารรัฐจ้าวถึงสี่สิบหมื่นแล้ว

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงกระโดดลงจากรถบรรทุกแกะ ชาวเมืองเหลือบแลเห็นเขา ล้วนแสดงท่าทีเหยียดหยามดูแคลน

เซี่ยงเส้าหลงยกมือลูบคลำหนวดเครารุงรังบนใบหน้า ถึงกับคิดร่ำไห้สักครา ก่อนเข้าเมืองเขายังมีเป้าหมายว่า ทำอย่างไรจึงลอบเข้าเมืองมา ยามนี้อยู่ภายในเมือง กลับไม่ทราบทำอย่างไรดี

เขานึกละอายต่อสารรูปตัวเอง ลดเลี้ยวเข้าตรอกเปลี่ยวร้างสายหนึ่ง กลับถูกเด็กที่วิ่งเล่นกันกลุ่มหนึ่งพบเห็น ไล่กวดราวกับเป็นตัวประหลาดตนหนึ่ง เด็กที่ซุกซนยังเก็บก้อนหินขว้างใส่เขา เขาหันขวับไปขู่ตะคอกใส่ เด็กน้อยทั้งหลายสิบคนแตกฮือหลบหนี ในจำนวนนั้นมีเด็กหญิงนางหนึ่งวิ่งหนีไม่ทัน สะดุดล้มลงกับพื้น

เซี่ยงเส้าหลงคิดประคองนางลุกขึ้น เด็กหญิงแตกตื่นจนร้องไห้จ้าออกมา เสียงร้องไห้ของเด็กหญิง ชักนำผู้ใหญ่หลายคนถือมีดไม้กระบองฮือเข้ามา

เซี่ยงเส้าหลงไม่คิดใช้กำลัง ได้แต่หลบลี้หนีหน้า สุดท้ายมาถึงศาลเจ้าพระภูมิที่ชำรุดทรุดโทรมหลังหนึ่ง ดังนั้นลากฝีเท้าเข้าไป นั่งขัดสมาธิอยู่มุมหนึ่ง

ทำประการใดดี? มิสู้กลับไปหาสตรีไหมงามที่หมู่บ้านดงหม่อนใช้ชีวิตอยู่จนแก่เฒ่า นึกถึงตอนนี้ นับว่า *"วีรบุรุษสิ้นหนทาง"* กลับกลายเป็นทอดอาลัยตายอยากจริงๆ

ทันใด ภายในศาลเจ้าเพิ่มคนผู้หนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงลืมตาด้วยความตระหนก ที่แท้เป็นชายกลางคนสวมใส่เสื้อป่านสีน้ำตาล เปลือยเท้าทั้งสองข้างผู้หนึ่ง มิน่าเล่าเขาไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าแม้แต่น้อย

คนผู้นี้มีรูปร่างสูงใหญ่ แทบสูงเท่ากับเขา สีหน้าสงบราบเรียบ ดวงตาทั้งคู่กลับเป็นประกายวาววับ นอกจากผ้าโพกศีรษะที่ใช้รัดผมเผ้าแล้ว บนร่างไม่มีเครื่องประดับใด ลักษณะคล้ายนักบวชที่บำเพ็ญทุกขกิริยา

ทั้งสองสำรวจมองซึ่งกันและกัน จากนั้นคนผู้นั้นมาถึงเบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลง ย่อกายลงกล่าวว่า "พี่ท่านนี้มาจากสารทิศใด?"

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบว่าอีกฝ่ายหนึ่งมีจิตเจตนาใด จึงกล่าว "ข้าพเจ้าตั้งใจไปเยี่ยมญาติที่นครหานตาน แต่แล้วเดินหลงทาง ค่อยมาถึงที่นี้ หากนายท่านยินยอมบอกเส้นทางไปยังนครหานตาน ข้าพเจ้า

จะสำนึกขอบคุณอย่างสูง” ยามนี้สำเนียงเสียงกล่าวของเขา มีส่วนใกล้เคียงกับคำสนทนาในยุคเลียดก๊กอยู่เจ็ดแปดส่วน

คนผู้นั้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามิใช่นายใหญ่อันใด เพียงเห็นท่านมีรูปกายกำยำ มาตรว่าตกยากถึงเพียงนี้ แววตายังดื้อรั้นไม่ยอมสยบ จึงออกปากสอบถาม บอกต่อข้าพเจ้า ท่านมีความสามารถอันใด”

เซี่ยงเส้าหลงต้องการทราบเส้นทางไปยังนครหานตาน ได้แต่ตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ล่วงรู้อันใด มีแต่กำลังวังชา ไม่กลัวทำงานหนักจนถึงการต่อยตี”

คนผู้นั้นถามอีกว่า “ท่านสามารถใช้กระบี่หรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะรับ คนผู้นั้นจึงกล่าวว่า “ตามข้าพเจ้ามา” พลางผลักประตูหลังของศาลเจ้าพระภูมิออกไป

เซี่ยงเส้าหลงถึงอย่างไรไม่มีที่พำนักพักพิง จึงติดตามเข้าไป หลังประตูกลับเป็นอีกโลกหนึ่ง เป็นลานตึกหลังที่รกร้าง รอบข้างก่อกำแพงล้อม กึ่งกลางยังมีสระเล็กๆ ซึ่งแห้งขอด อีกด้านหนึ่งเป็นบ้านศิลาเล็กๆ หลังหนึ่ง

คนผู้นั้นถือกระบี่ไม้สองเล่มเดินออกจากภายในบ้าน โยนกระบี่ไม้เล่มหนึ่งให้แก่เซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงพอรับกระบี่ไว้ อดสะดุ้งเฮือกใหญ่มิได้ กระบี่ไม้เล่มนี้ยังหนักกว่ากระบี่เหล็กที่เขาเคยครอบครองหลายเท่า เนื้อไม้ดำมะเมื่อม ไม่ทราบจัดทำจากไม้ชนิดใด

คนผู้นั้นสังเกตความตื่นเต้นของเขาออก จึงกล่าว

“นี่เป็นกระบี่หนักซึ่งจัดทำจากไม้ทับทิมหลายพันปี ตอนนี้ท่านลองจู่โจมใส่ข้าพเจ้าสองกระบี่”

เซี่ยงเส้าหลงถือกระบี่ไม้ สะบัดกวัดแกว่งสองครา จากนั้นสั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่ ข้าพเจ้าเกรงจะทำร้ายท่าน”

ดวงตาคนผู้นั้นทอแววนิยมชมเชย ยิ้มพลางกล่าวว่า “หากกระบี่ของท่านสามารถกระทบถูกเสื้อผ้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะประคองส่งมอบแผนที่การเดินทางไปยังนครหานตาน พร้อมด้วยเสื้อผ้าและค่าเดินทาง

แก่ท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบ เห็นว่าผู้นี้ยังถือดีกว่าเขาอีก ดังนั้นหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า “อย่างนั้นข้าพเจ้าไม่เกรงอกเกรงใจแล้ว”

พลันพุ่งตัวไปเบื้องหน้า จวบจนห่างจากคนผู้นั้นห้าก้าว จากนั้นทำท่าหลอกล่อ โยกร่างไปทางซ้ายก่อน ค่อยเคลื่อนกายมาทางขวา กวาดกระบี่ขวางออก คิดใช้กำลังแขนกระแทกกระบี่ไม้ของฝ่ายตรงข้ามให้พ้นห่างไป

หาคาดไม่ว่าคนผู้นั้นไม่ขยับเคลื่อนไหว เพียงขยับข้อมือคราหนึ่ง กระบี่ไม้เคลื่อนไหวทีหลังบรรลุถึงก่อน ฟันเฉียงๆ ใส่กระบี่ของเขา จากนั้นจ่อปลายกระบี่ชี้เฉียง คล้ายคิดแทงใส่ใบหน้าเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงถอยกายไปด้วยความตระหนก ฝ่ายตรงข้ามมีเพลงกระบี่แยบคาย ทำให้ตัวเองยากใช้กำลังออกได้ รู้สึกไม่ยินยอมพร้อมใจ ส่งเสียงตวาดก้องโถมปราดเข้าหา ใช้ติดต่อกันเจ็ดกระบี่ ลงมือดุจลมหอบใบไม้ร่วง ทั้งจู่โจมบนบุกตีล่าง กวาดขวางฟันตรงเข้าใส่

มุมปากผู้นั้นประดับด้วยรอยยิ้ม ยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว แต่ไม่ว่าเซี่ยวเส้าหลงฟาดฟันกระบี่ใส่ตำแหน่งใด เขาล้วนใช้กระบี่ปัดป่ายพ้นห่างสภาวะกระบี่ หลังจากนั้นก็คุกคามเซี่ยงเส้าหลงล่าถอยโดยไม่ต้องปะทะหักหาญด้วยกำลัง มาตรว่าเพียงตั้งรับถ่ายเดียว แต่ปราศจากช่องว่างจุดอ่อนให้จู่โจมทำลายได้

เสียงทึบๆ ดังไม่ขาดหู เมื่อฟาดฟันถึงกระบี่ที่เจ็ดสิบสอง เซี่ยงเส้าหลงใช้เรี่ยวแรงหมดสิ้น หอบหายใจล่าถอยไป มองดูบุรุษเบื้องหน้าอย่างเหลือเชื่อ

คนผู้นั้นกล่าวว่า “ที่แท้ท่านไม่รู้วิชากระบี่ เพียงอาศัยพละกำลังกับท่วงท่าบุกจู่โจม แต่หากเป็นมือกระบี่ธรรมดา พอเผชิญพบท่าน ก็ยากจะต้านทานรับได้”

เซี่ยงเส้าหลงโยนกระบี่ไม้คืนให้ กล่าวยอมรับการพ่ายแพ้ว่า “ข้าพเจ้าสู้ท่านไม่ได้ โอ ข้าพเจ้าเพ้อฝันว่าจะกระทำการใหญ่ ที่แท้มือ

กระบี่ที่แท้จริงร้ายกาจปานนี้ ขออำลาแล้ว ข้าพเจ้าจะกลับคืนสู่ป่าเขาใช้ชีวิตนี้จวบจนแก่เฒ่า” กล่าวถึงตอนท้าย บังเกิดความท้อแท้ทอดอาลัยจริงๆ

คนผู้นั้นยิ้มพลางกล่าวว่า “ด้วยน้ำคำและพฤติการณ์ของพี่ท่าน แม้ตกยากแต่ไม่ต้อยต่ำ บุคลิกภาพเหนือธรรมดา แสดงว่าเป็นผู้เทิดธรรมมาแต่กำเนิด ตอนนี้ท่านอาบน้ำชำระกาย ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าแห้งสะอาด ข้าพเจ้าจะหุงหาอาหารเลี้ยงดู ทั้งหมดสนทนากันสักครา”

หลังจากรับประทานข้าวสองชาม เซี่ยงเส้าหลงค่อยคึกคักขึ้นอักโข

คนผู้นั้นมองดูเซี่ยงเส้าหลงที่โกนหนวดเครา เกล้าผมเผ้าผลัดเปลี่ยนเป็นสวมเสื้อปานเนื้อหยาบ คล้ายกลับกลายเป็นคนละคน ดวงตาอดทอแววชื่นชมมิได้ กล่าวว่า “เมื่อครู่พี่ท่านบอกว่าคิดกระทำการใหญ่ ไม่ทราบหมายถึงกิจการใด?”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบ จึงกล่าวด้วยความกระดากว่า “ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบกระจ่าง เพียงกระทำตามสถานการณ์ ตอนนี้ข้าพเจ้ามีเสื้อผ้าแล้ว คิดนำมีดสั้นในอกเสื้อไปแลกเป็นเงินจำนวนหนึ่ง ทางที่ดีซื้อม้าตัวหนึ่งบรรทุกข้าพเจ้าถึงนครหานตาน”

คนผู้นั้นขมวดคิ้วกล่าวว่า “ลูกผู้ชายยืนหยัดอยู่ในโลกหล้า ไหนเลยไร้ซึ่งเป้าหมายและอุดมการณ์ได้ ผู้ที่กำหนดสถานการณ์จึงเป็นวีรบุรุษที่แท้จริง”

เซี่ยงเส้าหลงย้อนถามว่า “อย่างนั้นท่านมีอุดมการณ์อันใด?”

คนผู้นั้นยิ้มอย่างปลอดโปร่ง กล่าวว่า “รวบรัดยิ่ง นั่นคือขจัดมหันตภัยแห่งแดนดิน ดำเนินการให้คุณประโยชน์ของแผ่นดินกลายเป็นจริง”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมา กล่าวว่า “คำกล่าวนี้คลุมเครือเกินไป อันใดจึงเป็นมหันตภัยและคุณประโยชน์ของแผ่นดิน?”

คนผู้นั้นกล่าวเสียงราบเรียบว่า “มหันตภัยแห่งแดนดิน ไม่มีใดเกิน

ปลาใหญ่กินปลาเล็ก ผู้เข้มแข็งข่มเหงคนอ่อนแอ ประเทศใหญ่รุกรานประเทศเล็ก คนฉลาดกดขี่ผู้โง่เขลา รากเหง้าแห่งมหันตภัยทั้งมวลเกิดจากระหว่างคนต่อคน ปราศจากความรักซึ่งกันและกัน แม้นหากปฏิบัติต่อกันด้วยภราดรภาพ จะมีแต่ความสันติสุข ไม่มีการศึกสงครามอีกต่อไป”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจได้คิด ร้องโพล่งว่า “ที่แท้ท่านเป็นสาวกสำนักม่อเจีย”

คนผู้นั้นกล่าวอย่างงุนงงว่า “สำนักม่อเจียอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความกระตือรือร้นยินดีว่า “ศาสดาของท่านใช่เป็นม่อจื่อหรือไม่? สำนักความคิดของเขา เสนอให้ผู้คนปฏิบัติต่อคนด้วยภราดรภาพ ต่อต้านการทำสงครามรุกราน ได้รับการกล่าวขวัญควบคู่กับสำนักหยูของขงจื๊อและสานุศิษย์ลัทธิเต๋าของเหลาจื๊อกับสำนักนิติธรรมของสวิ่นจื่อและหานเฟยจื่อ สืบทอดต่อกันมาตราบเท่าทุกวันนี้”

นี่ย่อมเป็นเรื่องราวในภายหลัง สร้างความมึนงงสงสัยแก่คนผู้นั้นยิ่ง แต่เซี่ยงเส้าหลงสามารถระบุชื่อม่อจื่อ แสดงว่าไม่ได้กล่าวเหลวไหล จึงกล่าว “ม่อจื่อเป็นมหาคุรุรุ่นแรกของพวกเรา ท่านมาจากชนบทจริงหรือ?”

คราครั้งนี้ถึงรอบเซี่ยงเส้าหลงงุนงงบ้าง ย้อนถามว่า “มหาคุรุอันใด ข้าพเจ้ากลับไม่เคยได้ยินมาก่อน”

คนผู้นั้นขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว “มหาคุรุเป็นหัวหน้าหมู่คณะที่จัดตั้งขึ้น กล่าวคือเมื่อเกิดศึกสงคราม กลุ่มที่จัดตั้งจะช่วยเหลือคนอ่อนแอต่อต้านฝ่ายที่ใช้กำลัง น่าเสียดายตอนนี้เริ่มแปรสภาพไป เกิดการแตกแยกภายใน แบ่งออกเป็นสามกลุ่มใหญ่ตามสภาพของพื้นที่ ได้แก่ฉีม่อซึ่งตั้งอยู่ในรัฐฉี ฉู่ม่อซึ่งตั้งอยู่ในรัฐฉู่กับจ้าวม่อซึ่งตั้งอยู่ในรัฐจ้าว ข้าพเจ้าเป็นสานุศิษย์ของมหาคุรุรุ่นก่อนเมิ่งเซิ่ง คราครั้งนี้ลงจากเขา เพื่อรวบรวมทั้งสามฝักฝ่ายเข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จากนั้นค่อยต่อสู้เพื่อบรรลุอุดมการณ์ที่วางไว้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “นี่สมควรเป็นเรื่องลับสุดยอด

ท่านไฉนบอกต่อข้าพเจ้า?”

คนผู้นั้นทอดถอนใจกล่าวว่า “ข้าพเจ้าถือครองป้ายอาญาสิทธิ์ของมหาคุรุ ความจริงเข้าใจว่าการฟื้นฟูสำนักความคิดง่ายดุจพลิกฝ่ามือ มิคาดเมื่อไปหาผู้นำกลุ่มจ้าวม่อที่นครหานตาน กลับถูกฝ่ายตรงข้ามส่งกำลังออกล่าสังหาร ค่อยหลบหนีมายังที่นี้ ได้แต่คิดว่าตัวเองมีกำลังเพียงลำพัง จำต้องรวบรวมสาวกบริวาร จึงจะรวมกองกำลังทั้งสามฝักฝ่ายเข้าด้วยกัน ด้วยบุคลิกของท่านนี้ สมควรรับภารกิจอันยิ่งใหญ่ได้”

เซี่ยงเส้าหลงโบกไม้โบกมือกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจึงไม่หลั่งโลหิตพลีชีวิตให้แก่อุดมการณ์อันเลื่อนลอยและไม่มีวันสำเร็จลุล่วง เชื่อข้าพเจ้าเถอะ อุดมคติของสำนักม่อเจียไม่มีวันสำเร็จ มีแต่ประชันขันแข่ง จึงนำมาซึ่งความก้าวหน้า”

คนผู้นั้นสะท้านขึ้นทั้งร่าง หลับตาลงใช้ความคิดอย่างเคร่งเครียด

เซี่ยงเส้าหลงร้องขอว่า “มิสู้บอกเส้นทางไปยังนครหานตานแก่ข้าพเจ้าเถอะ บุญคุณมอบเสื้อผ้าเจือจานอาหารนี้ เราเซี่ยงเส้าหลงไม่มีวันลืมเลือน”

คนผู้นั้นพลันลืมตาขึ้น ดวงตาสาดประกายเจิดจ้าดุจสายฟ้ากล่าวว่า “ในโลกหล้าไหนเลยมีเรื่องที่ได้มาโดยไม่ลงทุนลงแรง มิสู้ฝึกเพลงกระบี่กับข้าพเจ้า วันใดที่ท่านสามารถเอาชนะกระบี่ไม้ในมือข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเดินทางไปยังนครหานตานพร้อมกับท่าน ไม่เช่นนั้นต่อให้ท่านไปถึงนครหานตาน เผชิญมือกระบี่ที่แท้จริง สุดท้ายยากรอดพ้นจากความตาย”

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิดดูรู้สึกมีเหตุผล จึงกล่าวอย่างลังเลว่า “ท่านคงไม่บีบบังคับข้าพเจ้าเข้าสังกัดสำนักความคิดของท่านกระมัง?”

คนผู้นั้นยิ้มพลางกล่าวว่า “มิเพียงไม่บีบบังคับท่านเข้าสำนักม่อเจีย ทั้งยังไม่ต้องกราบอาจารย์ พวกเราถือเป็นการคบหาฉันสหาย ข้าพเจ้าเรียกว่าหยวนจง หากนิยมชมชอบ ก็เรียกข้าพเจ้าเป็นพี่หยวน”

ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงพักอยู่ที่ศาลเจ้าพระภูมิแห่งนี้ ทุกวันก่อนไก่ขันบอกอรุณ จะตื่นขึ้นมาฝึกเพลงกระบี่กับหยวนจง และถกถึงวิถีแห่งการรุกและรับกับหยวนจง

ระดับความรุดหน้าของฝีมือของเขา แม้แต่หยวนจงยังออกปากชมเชย หนึ่งเดือนให้หลัง เซี่ยงเส้าหลงมีความสำเร็จถึงขั้นผลัดกันรุกผลัดกันรับกับหยวนจงแล้ว

ทุกวันหยวนจงจะออกจากศาลเจ้าไปช่วงหนึ่ง ทอดทิ้งให้เซี่ยงเส้าหลงฝึกซ้อมเพลงกระบี่อย่างใจจดใจจ่อ จวบกระทั่งยามพลบค่ำหยวนจงค่อยนำอาหารการกินกลับมา

เวลาสามเดือนผ่านพ้นไปในลักษณะนี้

วันนี้รอจนฟ้ามืดค่ำ หยวนจงค่อยกลับมา เรียกหาเซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่บ้านศิลา ขมวดคิ้วครุ่นคิดชั่วขณะ ค่อยกล่าวว่า “พวกมันติดตามมาแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงได้เพาะสร้างความสัมพันธ์ฉันอาจารย์ ฉันสหายกับอีกฝ่าย พอฟังรีบถามว่า “ผู้ใดติดตามมา?”

หยวนจงทอดถอนใจกล่าวว่า “เป็นเอี้ยนผิงแห่งจ้าวม่อ ข้าพเจ้าทำร้ายพวกมันสิบแปดคนค่อยหนีเอาตัวรอดมาได้ มันคิดช่วงชิงป้ายอาญาสิทธิ์มหาคุรุในตัวข้าพเจ้า หากสามารถถือครอง เอี้ยนผิงจะตั้งตนเป็นมหาคุรุแล้ว”

เอ่ยถึงตอนนี้ สั่นศีรษะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ช่างเป็นเรื่องเย้ยหยันอย่างปวดร้าวนัก พวกเราเองไร้ซึ่งความรักใคร่ปรองดอง ยังเอ่ยถึงอุดมการณ์อันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงก็ไม่ทราบปลอบโยนอีกฝ่ายอย่างไรดี

หยวนจงล้วงป้ายทองเหลืองจากอกเสื้อป้ายหนึ่ง บนป้ายเพียงสลักคำ “ม่อ” ลักษณะคล้ายตราประทับอันหนึ่ง เขายื่นส่งป้ายทองเหลืองแก่เซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “ท่านถือป้ายนี้รีบหลบหนีไปยังนครหานตาน ข้าพเจ้าวาดแผนที่ให้แก่ท่าน วันเวลาที่ผ่านมายังทำงานหนักหาเงิน

ทองเป็นค่าเดินทางสำหรับท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงตื้นตันใจยิ่ง กล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า “ไม่ หากจะไปก็ไปด้วยกัน”

หยวนจงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “เส้าหลง ทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้าไฉนถ่ายทอดเพลงกระบี่ตระกูลม่อที่ไร้ผู้ต่อต้านให้แก่ท่าน?”

เซี่ยงเส้าหลงส่ายหน้าอย่างมึนงง หยวนจงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเคยเดินทางไปยังรัฐต่างๆ ศึกษาขนบธรรมเนียมของประชาราษฎร สุดท้ายค่อยเปลี่ยนแปลงแนวความคิด หากต้องการให้แผ่นดินสงบสันติ มีวิธีเพียงหนึ่งเดียว คือขจัดข้อแตกต่างระหว่างรัฐ กวาดต้อนคนทั้งหมดให้อยู่ภายใต้ระบอบการปกครองของเจ้าชีวิตเดียว มีแต่ทำเช่นนี้จึงบรรลุถึงอุดมการณ์ของสำนักม่อเจียเราที่มุ่งหวังก่อเกิดคุณประโยชน์แก่แผ่นดิน บุคคลผู้นี้คือท่าน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงถ่ายทอดวิชาความรู้ทั้งหมดแก่ท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ เขาทราบว่ามีคนรวมประเทศเป็นปึกแผ่น สถาปนาขึ้นเป็นเจ้าชีวิต นั่นคือจิ๋นซีฮ่องเต้ ส่วนตนเพียงเป็นคนแอบอิงผู้มีอิทธิพล คาดหวังว่าเสาะพบจิ๋นซีฮ่องเต้ซึ่งยังอยู่ในวัยเยาว์ร่วมบุกบั่นพร้อมกัน เสพสุขวาสนาสักครา นึกถึงตอนนี้อดละอายใจมิได้

หยวนจงเห็นอีกฝ่ายหนึ่งก้มศีรษะนิ่งเงียบงัน ยังเข้าใจว่าเซี่ยงเส้าหลงตื้นตันคล้อยตาม ดังนั้นวางมือลงบนหัวไหล่ของอีกฝ่าย กล่าวว่า “หากท่านนึกขอบคุณข้าพเจ้า ก็ปฏิบัติตามแนวความคิดของข้าพเจ้า เอี้ยนผิงนำมือกระบี่มาหลายร้อยคน สุดที่เราท่านสองคนจะรับมือได้ ในถุงย่ามของข้าพเจ้าใบนี้บรรจุเครื่องมือสำหรับปีนป่ายกำแพงเมือง ข้าพเจ้าจะหลอกล่อพวกมันไปอีกทางหนึ่ง ท่านฉวยโอกาสหลบหนีไป เส้าหลง ผู้สำเร็จกิจการใหญ่ไม่คำนึงถึงข้อปลีกย่อยคร่ำครึ หากท่านยังพิรี้พิไร รังแต่เป็นเหตุให้พวกเราจบชีวิตพร้อมกัน สุดท้ายป้ายอาญาสิทธิ์มหาคุรุยังตกไปในเงื้อมมือคนต่ำช้า เราหยวนจงแม้ตายก็ไม่อาจนอนตาหลับได้”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนใจยื่นมือรับป้ายอาญาสิทธิ์มา ครั้งแรกที่สัมผัส

รู้สึกถึงความเย็นเฉียบ แสดงว่ามิใช่ป้ายทองเหลืองธรรมดา มิน่าเล่าเอี้ยนผิงไม่สามารถทำเลียนแบบขึ้นมาป้ายหนึ่ง ยามนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า “พระคุณยิ่งใหญ่ไม่กล้ากล่าวขอบคุณ ข้าพเจ้าไม่มีคำพูดจะกล่าวแล้ว”

หยวนจงยิ้มพลางกล่าวว่า “มิต้องหดหู่ใจปานนั้น พวกมันคิดฆ่าข้าพเจ้า เกรงว่าไม่ง่ายดายนัก ไม่แน่ว่าพวกเรายังมีวันพบกันอีก ในถุงย่ามยังมีรองเท้าหนังคู่หนึ่ง ท่านเมื่อมิใช่สาวกสำนักม่อเจีย ก็มิต้องเดินเท้าเปล่า ไม่เช่นนั้นเหยียบถูกอุจจาระไก่มูลสุนัขคงย่ำแย่แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงอดหัวร่อมิได้ ขณะเดียวกันน้ำตาไหลรินอาบแก้ม

ในใจเขาบังเกิดความคิดที่แม้แต่ตัวเองยังนึกประหวั่นพรั่นพรึงขึ้น

หากสังหารจิ๋นซีฮ่องเต้ ประวัติศาสตร์จะผันแปรเป็นประการใด?

เริ่มมีชื่อเลื่องลือ

ค่ำคืนนั้นเซี่ยงเส้าหลงพกพาความคับแค้นที่อับจนปัญญา ปีนป่ายกำแพงเมืองหลบหนีออกจากอู่อาน มีความรู้สึกว่าไม่มีวันพบหน้าหยวนจงอีก

ปัญญาชนที่ตั้งจิตปณิธานอันยิ่งใหญ่ และปรมาจารย์กระบี่แห่งยุคผู้นี้ เห็นสำนักม่อเจียของตัวเองแตกแยกออกเป็นเสี่ยงๆ กลุ่มจัดตั้งที่ต่อสู้เพื่อยุติสงคราม กลับกลายเป็นช่วงชิงอำนาจแสวงหาผลประโยชน์ หัวใจอันอุ่นระอุก็ตายด้าน ตกลงใจพลีชีพบูชาธรรม หวังว่าการตายของตัวเอง สามารถกระตุ้นจิตสำนึกของเซี่ยงเส้าหลง ดำเนินวิธีการอีกรูปแบบหนึ่ง เพื่อบรรลุถึงคุณประโยชน์แก่แผ่นดิน

แต่อาศัยสองมือของเซี่ยงเส้าหลง ไหนเลยเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ได้ เขาหาใช่จิ๋นซีฮ่องเต้ไม่ เพียงไม่ทราบว่าเขาสามารถโน้มน้าวจิตใจจิ๋นซีฮ่องเต้ เช่นเดียวกับที่หยวนจงโน้มน้าวจิตใจเขาหรือไม่?

ภายหลังการเปลี่ยนแปลง ถือเป็นบุญวาสนาหรือคราเคราะห์ของแผ่นดิน?

อาทิตย์ลับฟ้าจันทราไขแสง หมู่ดาวเคลื่อนดาราคล้อย ไม่ทราบเดินทางเป็นเวลากี่วัน ในที่สุดเซี่ยงเส้าหลงมาถึงเมืองบริวารรอบนอกของนครหานตาน ซึ่งเป็นที่ตั้งสำคัญทางทหาร

การเดินทางครั้งนี้ จิตใจของเขาจดจ่ออยู่กับเพลงกระบี่ม่อจื่อซึ่ง

หยวนจงทำหน้าที่ถ่ายทอดให้ เขานำวิชาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสรีระร่างกายในยุคปัจจุบัน หล่อหลอมเข้ากับวิชาการต่อสู้ในเชิงกระบี่ที่น่ากลัว เมื่อมีเป้าหมายทางใจ ทำให้ลืมเลือนกาลเวลา บางครั้งค้างแรมอยู่กลางป่าสิบกว่าวัน อาศัยคันธนูที่จัดทำขึ้น ล่าสัตว์รับประทานประทังหิว

ภายใต้สภาวะแวดล้อมอันลำเข็ญ สภาพร่างกายของเขายิ่งบึกบึนแข็งแกร่งกว่าเดิม

เซี่ยงเส้าหลงความจริงคิดลอบเข้านครหานตาน แต่พอเห็นมาตรการป้องกันที่ชายแดน ได้แต่เดินไปยังด่านตรวจ แจ้งชื่อของเจ้าแห่งปศุสัตว์อูซื่อหลอ ผู้เป็นนายเหนือของเถาฟางต่อทหารรักษาด่าน

ทหารรักษาด่านไม่กล้าชักช้า ตามตัวนายทหารผู้หนึ่งมาพบเขา นายทหารอายุเยาว์นั้นสำรวจดูเซี่ยงเส้าหลงเที่ยวหนึ่ง ถามว่า “ท่านเรียกว่าอะไร?”

เซี่ยงเส้าหลงแจ้งชื่อแซ่ของตนออกไป ทหารรอบข้างล้วนอุทานออกมา นายทหารนั้นตวาดว่า “บังอาจนัก กลับกล้าสวมรอยเป็นจอมยุทธ์เซี่ยง เขาทำสงครามกับโจรปล้นชิงม้าเมื่อครึ่งปีก่อน เพราะช่วยเหลือเพื่อนพ้อง กลับพลีชีพอย่างอาจหาญ”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงตัวเองกลับกลายเป็นมีชื่อเสียงถึงเพียงนี้ ดังนั้นล้วงมีดสั้นซึ่งได้รับจากเถาฟางจากอกเสื้อ ยืนยันศักดิ์ศรีของตัวเอง นายทหารนั้นตรวจสอบแน่ชัด ถึงกับแปรเปลี่ยนท่าที สอบถามเหตุการณ์ในวันนั้น จากนั้นใช้คนไปรายงานต่อเถาฟางที่นครหานตาน ตัวเองทำหน้าที่คุ้มครองส่งเซี่ยงเส้าหลงไปยังเมืองหลวงของรัฐจ้าว

นายทหารนั้นเรียกว่าหนิงซิน ควบม้าเคียงคู่กับเขา ปากกล่าวว่า “ท่านอูเป็นบุคคลสำคัญของรัฐจ้าว หากมิใช่เขาออกไปรับซื้อม้าศึก และบริจาคให้แก่กองคลัง รัฐจ้าวเราคงถูกล้มล้างแต่แรก เมื่อไม่นานมานี้ทัพเอี้ยนบุกตีพวกเรา แต่ถูกตอบโต้แตกพ่ายกลับไป เป็นที่สมใจผู้คนนัก”

เซี่ยงเส้าหลงคิดสอบถามว่า รัฐจ้าวมีสตรีมากกว่าบุรุษ เหตุใด ยังออกกวาดต้อนหญิงงามมาจากที่ต่างๆ แต่เกรงว่าสร้างความกระอัก

กระอ่วนแก่อีกฝ่าย จึงกล้ำกลืนคำพูดเอาไว้

ขณะสนทนา นครหานตานปรากฏแก่สายตา

หากเปรียบเทียบกับเมืองอู่อาน นครหานตานมีพื้นที่ใหญ่กว่าสามสี่เท่า คูเมืองทั้งกว้างและลึก กำแพงเมืองสูงตระหง่าน ยากที่จะตีแตก นอกเมืองยังมีทหารจ้าวประจำการ ค่ายทหารทอดเป็นแนวยาว ธงทิวโบกพัดพลิ้วเป็นที่น่าเกรงขาม บนเชิงเทินก็จัดทหารเวรยามรักษาการณ์อย่างแข็งขัน

ยังไม่ทันเข้าเมือง ปรากฏขบวนคนและม้าขบวนหนึ่งออกมารับหน้า คนนำขบวนคือเถาฟาง ซึ่งไม่พบกันมานาน ที่หลงเหลือล้วนเป็นเพื่อนพ้องซึ่งร่วมเป็นร่วมตายกัน หลี่สั้นก็อยู่ในจำนวนนั้น ทั้งสองฝ่ายพอพบกัน ต่างตื่นเต้นยินดี จากนั้นเถาฟางกับเหล่านักบู๊ห้อมล้อมเซี่ยงเส้าหลงเข้าเมือง เซี่ยงเส้าหลงอดถามมิได้ว่า “ถิงฟางซื่อสบายดีหรือ?”

เถาฟางหน้าเคร่งขรึมลง กล่าวอย่างเสียใจว่า “ขออภัย ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านตายใต้เงื้อมมือโจรขโมยม้า รอคอยเป็นเวลาสามเดือน ค่อยทำตามคำสั่งนายเหนือ ยกนางให้เป็นนางระบำของผู้อื่น”

เอ่ยถึงตอนนี้ เปลี่ยนเป็นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “แต่ว่าท่านวางใจ ข้าพเจ้าจะคัดเลือกหญิงงามหยดย้อยกว่านางอีกสองนางมาปรนนิบัติท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงคล้ายถูกผู้คนต่อยใส่หมัดหนึ่ง ใบหน้าเผือดขาวลงชั่วครู่จึงถามว่า “ยกไปให้แก่ผู้ใด?”

เถาฟางสงสัยใจยิ่ง คิดไม่ถึงเซี่ยงเส้าหลงหล่อเหลาเจ้าสำราญ กลับมีความผูกพันกับสตรีที่ถูกซื้อตัวมานางหนึ่งถึงเพียงนี้ จึงกล่าว “ข้าพเจ้าไม่อาจบอกต่อท่าน เส้าหลง...”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “ไม่ต้องกล่าวแล้ว ก่อนที่จะพิสูจน์ว่าข้าพเจ้าตายแล้ว ท่านไม่สมควรยกนางให้แก่ผู้อื่น”

เถาฟางมีความคิดอ่านลึกซึ้ง หามีสีหน้าไม่พอใจไม่ กล่าวว่า “เส้าหลง ขอเชิญไปพักผ่อนที่เรือนรับรองก่อน ข้าพเจ้าจะคิดหาหนทางให้แก่ท่าน พรุ่งนี้นายท่านจะพบท่านด้วยตัวเอง นี่เป็นเกียรติสูงสุดสำหรับ

นักบู๊ตึกเรา อย่าได้พลาดโอกาสไป”

เซี่ยงเส้าหลงสูญเสียความกระตือรือร้นยินดี ควบม้าผ่านถนนอันกว้างขวางภายในเมืองราวกับไม่มีชีวิตจิตใจ หาได้แยแสสนใจตึกรามรอบข้างไม่

เมื่อปราศจากเขาคอยคุ้มครอง สตรีอันอาภัพนี้ต้องหลุดพ้นจากมือมารหนึ่ง ตกไปในเงื้อมมือมารอีกมือหนึ่ง ยามนี้นางใช่ถูกหยามย่ำยีอยู่ใต้หว่างขาของบุรุษอีกขบวนหนึ่งหรือไม่?

ขณะหดหู่ใจ เถาฟางยื่นมือผลักไสเขา ชักชวนเขาหลบมาด้านข้าง เซี่ยงเส้าหลงค่อยมีสติแจ่มใส สายตายามกวาดมอง เห็นผู้คนรถราล้วนหลบเลี่ยงมาข้างทาง ปล่อยให้ทหารจ้าวยี่สิบกว่านายควบขับม้า อารักขารถม้าหรูหราคันหนึ่งผ่านไปก่อน

เถาฟางกระซิบที่ข้างหูเซี่ยงเส้าหลงว่า “เป็นรถโดยสารของน้องสาวเยาว์วัยที่สุดของเจ้ารัฐจ้าวเรานามหยาฮูหยิน นางเป็นหญิงงามอันลือเลื่องประจำนครหานตาน แต่งให้แก่จ้าวคว่อ ต่อมาจ้าวคว่อเป็นผู้บัญชาการศึกที่ฉางผิง ถูกแม่ทัพฉินฆ่าตาย นางจึงครองตัวเป็นม่าย”

รถม้าหรูหราแล่นช้าๆ มาถึง พลันหยุดลงตรงหน้าเหล่านักบู๊

เหล่านักบู๊สงสัยใจยิ่ง ทหารองครักษ์นายหนึ่งพลันกระตุ้นม้ามาตามตัวเถาฟางไป เถาฟางตื่นเต้นยินดียิ่ง รีบลงจากหลังม้า เดินถึงหน้าม่านรถ สนทนากับหยาฮูหยินภายในรถหลายคำ จากนั้นรถม้าแล่นต่อไป เถาฟางน้อมคารวะส่ง แล้วค่อยกลับมา ยิ้มให้แก่เซี่ยงเส้าหลงอย่างลึกลับแฝงเลศนัย แต่หาได้เปิดเผยข้อความสนทนาให้ทราบไม่

เซี่ยงเส้าหลงเดินทางถึงเรือนรับรองของตระกูลอู เข้าพักในบ้านโดดเด่นหลังหนึ่ง เถาฟางยังจัดหญิงงามสี่นางปรนนิบัติ เขาอาบน้ำชำระกาย ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่

ค่ำคืนนั้นเถาฟางจัดโต๊ะเลี้ยงรับรองที่ห้องโถงใหญ่ยี่สิบเอ็ดโต๊ะ นอกจากนักบู๊ที่ร่วมบุกฝ่าความตายในวันนั้นแล้ว ยังเชื้อเชิญผู้ช่วยอื่นของอูซื่อหลอมาร่วมงาน และจัดนางระบำรำฟ้อน เพิ่มความครึกครื้นสนุกสนาน

แต่ว่าเซี่ยงเส้าหลงคิดถึงถิงฟางซื่อ กับสตรีไหมงามซึ่งจากกันมานาน ได้แต่อาศัยสุราราดรดทุกข์ งานเลี้ยงยังไม่เลิกรา เขาก็เมามายล้มพับไป ยามเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน คล้ายกับว่าถิงฟางซื่อกลับมาถึงข้างกาย เกี่ยวก้อยเขาหาความสุขด้วยกัน

เมื่อตื่นขึ้นมา พบว่าตัวเองนอนอยู่บนเสื่อกลางห้องนอน แสงอาทิตย์สาดลอดเข้าทางหน้าต่างห้อง ที่ข้างกายยังนอนไว้ด้วยหญิงเปลือยนางหนึ่ง แต่หาใช่ผู้หนึ่งผู้ใดในหญิงรับใช้ทั้งสี่ไม่

ใบหน้ารูปไข่ของนางงามอย่างไร้ที่ติ บริสุทธิ์สดใสดุจบุปผาแรกแย้ม มีอายุไม่เกินสิบแปดปี ผมดำขลับสยายบนปลอกหมอนผ้าห่ม ขับเน้นปากจิ้มลิ้ม และช่วงแขนขาวผ่องซึ่งวางอยู่นอกผ้าห่มจนชวนลานตากว่าเดิม

หญิงเปลือยยังนิทราไม่ตื่น ใบหน้างามงดแฝงรอยน้ำตา แต่ก็แสดงออกถึงความสุขสมหลังพายุฝนพ้นผ่าน กอปรเป็นประกายความงามอีกแบบหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *'สวรรค์'* ในใจ เมื่อคืนเขาทำอะไรกับหญิงเปลือยนางนี้? ดังนั้นอดยื่นมือเลิกผ้าห่มขึ้นมิได้

นี่เป็นเรือนร่างอันเปล่งปลั่ง ที่ควรอวบอูมก็อวบอูม ที่ควรคอดกิ่วก็คอดกิ่ว ประกอบเป็นเขาเขินเนินไสล ใต้ช่วงขาอันเรียวงามและตะโพกที่กลมกลึง ยังแปดเปื้อนด้วยคราบเลือดพรหมจรรย์

เซี่ยงเส้าหลงสะดุ้งเฮือกใหญ่ คลายมือปล่อยผ้าห่มลง คราบน้ำตาบนใบหน้านางคงสืบเนื่องมาจากเรื่องนี้ เมื่อคืนเขาเมามายเลอะเลือนบวกกับไม่ได้สัมผัสกับสตรีมาครึ่งปี กลับยึดถือนางเป็นถิงฟางซื่อ แสดงบทรักอย่างรุนแรง สำหรับกับหญิงสาววัยแรกแย้มซึ่งไม่เคยผ่านมือบุรุษเช่นนางไหนเลยทนทานได้ มิน่าเล่าจึงเจ็บปวดรวดร้าวจนร่ำไห้ออกมา

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความเสียใจ ผุดลุกขึ้นเดินถึงริมหน้าต่าง กวาดตามองออกไป เห็นในอุทยานมีหญิงรับใช้สองคนกำลังรดน้ำแต่งกิ่งไม้ เมื่อพบเห็นเซี่ยงเส้าหลง พากันย่อกายคารวะ หนึ่งในสองกล่าวว่า "คุณชายตื่นแล้ว บ่าวจะเข้าไปอาบน้ำใส่เสื้อผ้าให้แก่ท่าน"

ที่ด้านหลังพลันบังเกิดเสียงครวญครางของหญิงเปลือยนั้นดังขึ้น แสดงว่านางตื่นแล้ว ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงรีบทัดทานหญิงรับใช้ทั้งสองนางไว้

หญิงรับใช้ทั้งสองช่างรู้ใจผู้คน เม้มปากหัวร่อกล่าวว่า "หากคุณชายต้องการให้บ่าวปรนนิบัติ สามารถเรียกหาทุกเมื่อ บ่าวเรียกว่าชุนอิ๋ง นางเรียกว่าเซียะอิ๋ง อีกสองนางคือชิวอิ๋งกับตงอิ๋ง ล้วนจดจำได้ง่ายยิ่ง คุณชายคงไม่ลืมเลือนกระมัง?"

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงหญิงเปลือยที่ด้านหลัง จึงกล่าว "ขอเพียงพบหน้าพวกท่านครั้งเดียว ก็ไม่ลืมเลือนชั่วชีวิต"

พลางหันกายกลับมา หญิงเปลือยซึ่งมอบความสาวบริสุทธิ์แก่เขานั้นลุกขึ้นนั่ง ผ้าห่มจึงหลุดลุ่ยลงไปถึงระดับเอว เผยเห็นร่างท่อนบนที่เต่งตึง ก้มศีรษะด้วยความสะเทิ้นอาย ไม่กล้าสบสายตากับเขา กล่าวเสียงแผ่วเบาราวปีกแมลงหวี่ว่า "ซูเอ๋อคำนับคุณชาย"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรักเวทนา กลับมานั่งลงที่ข้างกายนาง ยื่นมือเชยคางกลมมนของนาง ให้นางเงยหน้าขึ้น ดวงตากลมโตสุกใสของนางพอประสานสบตากับเขา ต้องก้มศีรษะลงใหม่ ท่วงท่าที่ทั้งเอียงอายทั้งยินดี ความรักครั้งแรกของหญิงสาวอ่อนเยาว์ ชวนให้ผู้คนวาบหวามใจยิ่ง

เซี่ยงเส้าหลงยอมรับว่า นางเป็นสาวสะคราญที่สุดเท่าที่เขาเคยสัมผัสมาจนถึงบัดนี้ ต้องลอบชมเชยเถาฟางช่างร้ายกาจ จัดหาสาวงามเช่นนี้แก่เขา เขาไหนเลยไม่ขายชีวิตให้ได้ ยามนั้นถามเสียงนุ่มนวลว่า "ยังเจ็บปวดหรือไม่?"

ซูเอ๋อสั่นศีรษะ จากนั้นผงกศีรษะอย่างเอียงอาย สีแดงซ่านแผ่กระจายทั่วใบหน้า กระทั่งใบหูลำคอยังร้อนผะผ่าว

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความต้องการตามธรรมชาติขึ้นมา สายตาที่หลุบต่ำของซูเอ๋อพอดีเหลือบแลเห็น สร้างความแตกตื่นจนร่างสั่นสะท้าน กล่าวว่า "คุณชาย..."

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า ตอนนี้นางไม่อาจเผชิญรับพายุรักคำรบสอง

ดังนั้นจุมพิตริมฝีปากของนาง จากนั้นพรมจูบไปบนเปลือกตาและใบหน้านาง ยิ้มพลางกล่าวว่า “ไม่ต้องกลัว เมื่อคืนข้าพเจ้าเมามายเหลวไหล หลังจากนี้จะไม่หยาบคายปานนั้น ท่านนอนหลับพักผ่อนสักงีบเถอะ”

ซูเอ๋อชม้ายมองเขาแวบหนึ่ง กล่าวว่า “ไม่ ซูเอ๋อจะปรนนิบัติคุณชาย”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความเวทนาว่า “ท่านลุกขึ้นได้หรือ?”

ซูเอ๋อวางมือบนไหล่บ่าของเขา คิดยืมกำลังคุกเข่าขึ้นก่อน แต่แล้วขมวดคิ้วเรียวงามทรุดนั่งลงใหม่ ใบหน้าร้อนผ่าวขึ้นมา เซี่ยงเส้าหลงใช้ชีวิตเจ้าสำราญ พอเห็นอิริยาบถอันยวนใจเช่นนี้ อดยื่นมือสัมผัสหน้าอกของนางมิได้ ค่อยกดร่างนางนอนลงบนเสื่อ ดึงผ้าห่มคลุมกายให้แก่นาง ขณะจะออกจากห้อง ซูเอ๋อพลันฉุดดึงมือของเขาไว้

เซี่ยงเส้าหลงมองดูนางด้วยความประหลาดใจ ซูเอ๋อกล่าวอย่างเอียงอายว่า “ตอนนี้คุณชายต้องการซูเอ๋อหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือลูบคลำวงหน้านาง ยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเพียงต้องการให้ท่านพักผ่อนอย่างเต็มที่ คืนนี้ข้าพเจ้าจะทำให้ท่านเป็นสตรีที่มีความสุขที่สุดในโลก”

ปากกล่าววาจา อดนึกถึงถิงฟางซื่อมิได้ ซูเอ๋อพลันรวบรวมเรี่ยวแรงฉุดดึงเขาเอาไว้ รวบรวมความกล้าสบสายตากับเขา กล่าวด้วยความรักอันงมงายว่า “เมื่อคืนซูเอ๋อเป็นสตรีที่มีความสุขที่สุดในโลกแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่มีวันลืมเลือนความปวดร้าวที่เปี่ยมสุขนั้น”

เซี่ยงเส้าหลงอดประทับจูบนางอีกครามิได้ จากนั้นค่อยเดินออกจากห้อง

หญิงรับใช้ทั้งสี่นางพากันเดินเข้ามารับหน้า ชุนอิ๋งซึ่งมีรูปร่างสูงที่สุดกล่าวว่า “ท่านเถามาแล้ว กำลังรอคอยคุณชายอยู่ที่ห้องโถง”

ผู้นำตระกูลอู

ขณะที่รับการปรนนิบัติรับใช้จากซุนอิ๋งและพวก เซี่ยงเส้าหลงอดบังเกิดความคิดพลุ่งพล่านมิได้

ตอนแรกที่มาถึงต่างถิ่น ทุกประการยังคล้ายความฝัน ยุคสมัยเบื้องหน้าหามีส่วนเกี่ยวข้องกับเขาไม่ ดังนั้นเขาหาความสุขอย่างเต็มที่ไม่รู้สึกถึงแรงกดดันของบุคคลและสังคมส่วนรวม ไม่แน่ว่าเขาถูกเครื่องมือของอธิบดีสติเฟื่องจับตัวได้ ส่งกลับไปยังศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดดังเดิม

เขาคล้ายกับเด็กซุกซนที่ไม่ต้องรับผิดชอบอันใดผู้หนึ่ง แต่หลังจากรับบาดเจ็บและระหกระเหินพเนจร โลกแห่งความฝันกลับกลายเป็นสมจริงและมีชีวิตเลือดเนื้อขึ้นมา

การพลีชีพบูชาธรรมของหยวนจง ความทุกข์ยากของถิงฟางซื่อล้วนกระทบกระเทือนจิตใจของเขา ทำให้เขาทุ่มเทอารมณ์ความรู้สึกและจิตวิญญาณสู่โลกยุคสมัยเลียดก๊ก ตอนนี้เขาแม้เสพสุขกับหญิงงามและลาภสมบัติ แท้ที่จริงได้สูญเสียอิสรภาพอันมีค่าไป

ในยุคสมัยเลียดก๊ก ไม่มีสิ่งใดล้ำค่ากว่าบุคคลอีก สมมติเช่นยุคนี้กำเนิดนักพิชัยสงครามสองท่าน นามซุนปินกับหวูฉี

ซุนปินร่ำเรียนตำราพิชัยสงครามของซุนวูสิบสามบทจากกุ้ยกู่จื้อผู้เป็นอาจารย์ แต่ถูกศิษย์น้องลอบทำร้ายสูญเสียขาสองข้าง ต่อมารับใช้รัฐฉี วางแผนยุทธศาสตร์ให้แก่รัฐฉี หลอกล่อผังเจวียนผู้เป็นศิษย์

น้องมาติดกับที่ช่องแคบหม่าหลิง สุดท้ายผังเจวียนเชือดคอฆ่าตัวตาย ซุนปินก็ลาออกจากราชการใช้ชีวิตในป่าเขา แต่งตำราพิชัยสงครามในนามของตน ตกทอดถึงอนุชนรุ่นหลัง

หวูฉีมีชีวิตผกผัน บางครั้งรุ่งเรืองบางคราวตกต่ำ ตอนแรกปรับปรุงกองทัพรัฐเว่ยจนเข้มแข็ง แต่เมื่อเจ้ารัฐเว่ยสวรรคต เจ้าองค์ใหม่ไม่โปรดปราน หวูฉีจึงไปอยู่กับเจ้ารัฐฉู่ จวบกระทั่งเป็นอัครมหาเสนาบดีรัฐฉู่ และทำศึกประสบชัย ขยายอาณาจักรรัฐฉู่กว้างไกลออกไป

ส่วนซางเอียงเป็นราชนิกูลรัฐเว่ย ได้รับความไว้วางพระทัยจากฉินเสี้ยวกงแห่งรัฐฉิน ดำเนินการปฏิรูปกฎหมาย เช่นจัดตั้งระบบทหารอาสาสมัคร ปูนบำเหน็จแก่ผู้ที่สังหารข้าศึก และให้รางวัลการเพิ่มผลผลิตทางการเกษตร จนสามารถขยายอาณาเขตเพิ่มขึ้น สร้างรัฐฉินเป็นจักรวรรดิอันยิ่งใหญ่ จากนั้นย้ายเมืองหลวงมาที่นครเสียนหยาง นับเป็นการวางรากฐานอันเข้มแข็งให้แก่รัฐฉิน จนภายหลังสามารถรวมประเทศเป็นปึกแผ่น

สำหรับเซี่ยงเส้าหลง ผลจากการที่เขาใช้กำลังคนเพียงห้าสิบคนสามารถสกัดการโจมตีของกองโจรปล้นชิงม้านับพัน ทำให้เขากลับกลายเป็นบุคคลอันโดดเด่นขึ้นมา รัฐต่างๆ ปฏิบัติต่อบุคคลที่โดดเด่นอยู่สองทาง ทางหนึ่งคือรับไว้ใช้สอย ทางหนึ่งคือฆ่าโดยไม่ละเว้น จะได้ไม่เป็นภัยคุกคามในภายหลัง

ยามนี้คหบดีอูซื่อหลอกำลังหยิบยื่นชีวิตที่สุขสบายรวมทั้งหญิงงามเพื่อผูกมัดจิตใจเซี่ยงเส้าหลงไว้ หากแม้นเขาแพร่งพรายว่า คิดตามหาจิ๋นซีฮ่องเต้ คาดว่าคงไม่อาจรักษาชีวิตน้อยๆ ไว้ได้

เมื่ออยู่ในนครใหญ่ซึ่งวางมาตรการป้องกันอย่างเข้มงวดเช่นนี้คิดหลบหนีออกไป นับเป็นเรื่องเพ้อฝัน หรือว่าต้องทำงานรับใช้รัฐจ้าวตลอดไป หากแม้นอูซื่อหลอใช้ให้เขาไปกำจัดฆ่าคนรัฐอื่น เขาควรทำอย่างไร?

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ เดินไปหาเถาฟางที่ห้องโถงใหญ่

เถาฟางกำลังโอบกอดหญิงรับใช้นางหนึ่ง พอพบเห็นเขาค่อย

ปลดปล่อยหญิงรับใช้ ชักชวนเซี่ยงเส้าหลงนั่งลง รับประทานอาหารเช้าด้วยกัน

เถาฟางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “เส้าหลง ท่านยังไม่ทราบว่าเป็นคนโปรดของนายท่านถึงเพียงไหน ซูเอ๋อเป็นสาวงามรัฐเอี้ยน ซึ่งเจ้ารัฐเอี้ยนส่งมาให้แก่นายท่าน เขากลับยกให้แก่ท่าน แสดงว่าให้ความสำคัญต่อท่านอย่างยิ่งยวด”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “พวกเรามิใช่กำลังทำสงครามกับรัฐเอี้ยนหรอกหรือ?”

เถาฟางแสดงว่าชื่นชมต่อคำ “พวกเรา” ยิ่ง กล่าวว่า “หากมิใช่ทำสงคราม เจ้ารัฐเอี้ยนไหนเลยยินยอมจัดส่งสาวบริสุทธิ์เช่นนี้มา เนื่องด้วยเพลี่ยงพล้ำจากการทำสงคราม จึงจัดของขวัญล้ำค่านี้มามอบต่อนายท่าน หวังให้นายท่านช่วยกราบทูลต่อเจ้ารัฐจ้าวสักหลายคำ ตอนนี้ท่านยกสาวงามรัฐเอี้ยนแก่ท่าน แสดงว่าไม่ช่วยเหลือรัฐเอี้ยนแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ คิดไม่ถึงกลับมีเบื้องหน้าเบื้องหลังซับซ้อนถึงเพียงนี้ จากนั้นถามถึงถิงฟางซื่อ เถาฟางยิ้มอย่างลึกลับกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเรียนบอกต่อนายท่านแล้ว นายท่านต้องมีคำตอบให้แก่ท่านแน่นอน ขอเพียงท่านประกอบความดีความชอบ ยังสามารถทูลขอกงจู้เจ้ารัฐจ้าว อย่าว่าแต่นางบำเรอนางหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่าผิดท่า แต่ก็อับจนปัญญา รสชาติที่ถูกผู้คนชักใยบงการ นับเป็นที่คับข้องใจจริงๆ

เถาฟางกล่าวอีกว่า “ตอนนี้เราจะนำท่านไปยังตึกตระกูลอูเข้าพบนายท่าน คืนนี้ท่านอย่าได้ตอบรับคำนัดหมายกับผู้ใด มีคนผู้หนึ่งต้องการพบท่าน แต่ตอนนี้เราไม่อาจแพร่งพรายว่าเป็นผู้ใด”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด นึกถึงหยาฮูหยินซึ่งซ่อนตัวอยู่หลังม่านรถหรูหรานั้นขึ้นมา

ตึกตระกูลอูเป็นตึกใหญ่โตโอฬารที่สุด ทางด้านทิศเหนือของนคร

หากบอกว่าเป็นเมืองจะเหมาะสมกว่า รอบตัวตึกก่อกำแพงล้อม ทั้งยังขุดคูคลองล้อมรอบ หนทางเข้าออกเพียงสายเดียวคือขึ้นสะพานแขวนชักขึ้นลงได้ ละแวกใกล้เคียงล้วนเป็นดงไม้ ปราศจากบ้านเรือนผู้คน ยังภูมิฐานยิ่งกว่าตำหนักวังเจ้าอีก

ตลอดรายทาง เซี่ยงเส้าหลงค่อยศึกษาสภาพภายในเมือง เห็นตึกรามรโหฐาน หากมิใช่มีสตรีมากกว่าบุรุษ แทบไม่รู้สึกตัวว่านครใหญ่อันรุ่งเรืองนี้เคยผ่านภัยสงครามมา

จากคำบอกเล่าของเถาฟาง นครหานตานมีประชากรเกือบสิบหมื่นหลังคาเรือน แต่ละหลังคาเรือนมีผู้คนสิบกว่าคนถึงหลายร้อยคน หมายความว่ามีผู้อยู่อาศัยนับร้อยหมื่น ภายในเมืองเต็มไปด้วยคอกปศุสัตว์ ไร่นาและยุ้งฉาง คาดว่าต่อให้ถูกข้าศึกล้อมเมืองไว้ ผู้คนภายในเมืองยังดำรงชีพอยู่ได้ระยะหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงติดตามเถาฟางข้ามสะพานแขวน เข้าทางประตูข้างเหยียบย่างสู่ดินแดนอันไพศาลของตึกตระกูลอู หลังประตูเป็นลานฝึกซ้อมฝีมือ ซึ่งกว้างพอให้ผู้คนหลายพันคนฝึกวิทยายุทธ์พร้อมกัน ฝั่งตรงข้ามเป็นตึกใหญ่ตระหง่านง้ำ สองฟากข้างปลูกบ้านช่องห้องหับติดต่อกัน ต่อให้ใช้เวลาตลอดทั้งวัน เกรงว่าเดินชมสถานที่ไม่ถ้วนทั่ว

ยามนี้บนลานฝึกซ้อมฝีมือ มีผู้คนหลายร้อยคนแบ่งออกเป็นหลายกลุ่ม กำลังฝึกเพลงกระบี่ ขี่ม้ายิงธนู ยังมีคนสวมเสื้อเกราะที่จัดสร้างขึ้นใหม่ ให้ผู้คนจู่โจมอาวุธใส่ เพื่อทดสอบความแข็งแกร่ง

ที่ครึกครื้นที่สุดยังคงเป็นสนามซ้อมยิงธนู นักบู๊เกือบร้อยคนล้อมวงมุงดู ส่งเสียงโห่ร้องไม่ขาดหู

เถาฟางมีสีหน้าผิดปรกติอยู่บ้าง เซี่ยงเส้าหลงอดเดินเข้าไปชมดูมิได้ เห็นคนยิงลูกธนูเป็นชายหนุ่มรูปงาม ศีรษะสวมหมวกพู่แดง ใส่ชุดนักบู๊พื้นเหลืองลายปัก พร้อมด้วยรองเท้าหนังสีดำผู้หนึ่ง

คนผู้นี้มีส่วนสูงไล่เลี่ยกับเซี่ยงเส้าหลง อย่างมากเตี้ยกว่าครึ่งนิ้ว รูปร่างได้สัดส่วน ดวงตาเป็นประกาย หน้าผากกว้าง จมูกโด่ง ริมฝีปาก

เม้มเป็นเส้นตรง แผงเค้าความทระนงถือดีอย่างบอกไม่ถูก เห็นมันพาดลูกธนูกับคันเกาทัณฑ์ขนาดใหญ่เป็นพิเศษ ในมือยังคีบจับลูกธนูอีกสองดอก ย่อเอวลงวูบหนึ่ง

ได้ยินเสียงเกาทัณฑ์ดังเร่งร้อน ลูกธนูทั้งสามดอกวิ่งไล่ตามติดดุจดาวตก ดอกแรกยิงใส่จุดแดงกลางเป้าธนูซึ่งอยู่ห่างสองร้อยก้าว จากนั้นอีกสองดอกไล่กวดตามหลัง ปักใส่ส่วนปลายของลูกธนู ซึ่งจัดทำจากขนนก ร้อยเป็นเส้นสายเดียว

ผู้คนที่มุงดูระเบิดเสียงโห่ร้องชมเชยออกมา เซี่ยงเส้าหลงก็ชมดูจนปากอ้าตาค้าง หากมิใช่เห็นกับตา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เชื่อว่าในโลกหล้ามีวิชายิงธนูสูงเยี่ยมถึงขั้นนี้

เถาฟางกระซิบบอกว่า “คุณชายพู่แดงเหลียนจิ่นผู้นี้ เป็นคนที่คู่อริเราอูเฮยเชิญตัวมา ไม่ว่าวิชากระบี่ ขี่ม้า ยิงธนู ล้วนจัดอยู่แถวหน้าของตึกเรา คราครั้งนี้ ข้าพเจ้ากวาดต้อนม้าศึกกลับมา ปรากฏว่าสูญเสียม้าไปร้อยกว่าตัว อูเฮยฉวยโอกาสเหยียบย่ำซ้ำเติม ดีที่ท่านกลับมาโดยปลอดภัย ค่อยกู้หน้าข้าพเจ้าคืนมาบ้าง”

เซี่ยงเส้าหลงสูดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่ง ด้วยเพลงกระบี่ของเขายังพอทัดเทียมกับเหลียนจิ่นผู้นี้ แต่วิชาขี่ม้ายิงธนูเป็นที่แน่ใจว่าไม่อาจเห็นหลังได้ ขณะจะตอบคำ ในกลุ่มคนที่มุงดูอยู่ พลันปรากฏหญิงสาวชุดขาว ซึ่งมีรูปโฉมโนมพรรณเหนือล้ำกว่าซูเอ๋อนางหนึ่ง พลิ้วปราดออกมาดุจเมฆขาวหย่อมหนึ่ง หยุดยืนที่ข้างกายเหลียนจิ่น โอภาปราศรัยกับมันอย่างสนิทสนม

เหลียนจิ่นรีบส่งคันเกาทัณฑ์ในมือแก่คนด้านข้าง สนทนาโต้ตอบด้วยมารยาทอันดี บุคลิกการวางตัวเป็นเลิศ สามารถสร้างความลุ่มหลงแก่หญิงงามทั้งมวล

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจชมเชยว่า “สตรีนางนี้คงเป็นหญิงงามอันดับหนึ่งของรัฐจ้าวเราแล้ว”

เถาฟางกล่าวว่า “นี่เป็นหลานสาวคนโปรดของนายท่าน เรียกว่า

อูถิงฟาง ท่าทางชมชอบเหลียนจิ่นอยู่บ้าง แต่นายท่านต้องการให้นางตบแต่งเข้าวังจ้าว สร้างความขุ่นข้องใจแก่เหลียนจิ่นยิ่ง มาเถอะ นายท่านกำลังรอคอยพวกเราอยู่”

ทั้งสองสาวเท้าไปยังตึกใหญ่เบื้องหน้า พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังไล่หลังว่า “ท่านเถาอย่าเพิ่งไป”

คนทั้งสองหันกายกลับไป เห็นเหลียนจิ่นแหวกฝ่ากลุ่มคนเข้ามา ที่ด้านหลังตามติดด้วยหญิงสาวชุดขาวอูถิงฟาง เซี่ยงเส้าหลงอดกวาดตาไปยังอูถิงฟางมิได้ พอประสานสบกับดวงตาคู่งามนั้น ต้องใจเต้นระทึกอย่างไม่อาจข่มกลั้น

สวรรค์ เมื่อเพ่งพิศในระยะใกล้ คนยังสะคราญกว่าบุปผา บาดตาบาดใจยิ่งนัก

เมื่อครู่มองแต่ไกล เพียงเห็นทรวดทรงองค์เอวของนางยังเหนือล้ำกว่าซูเอ๋อ ยามนี้กลับปรากฏลักษณะราศีชนิดหนึ่งคุกคามมาปะทะหน้าจนลมหายใจผู้คนแทบขาดห้วง แม้แต่บุรุษเจ้าสำราญเช่นเซี่ยงเส้าหลงยังนึกละอายตัวเองอยู่บ้าง

นี่นับเป็นพุดตานโผล่พ้นจากน้ำ งามพิสุทธิ์ตามธรรมชาติจริงๆ

ความงามของนางเกิดจากเทพนิรมิต ช่วงไหล่ลาดเท เอวเพียงหยิบมือเดียว ผมยาวนุ่มสลวย ผิวพรรณขาวนวลเนียน ดวงตากลมกระจ่าง ซ่อนลักยิ้มน้อยๆ อยู่ในชุดนักบู๊สตรีประดับมุก เท้าสวมรองเท้าหนังพื้นบาง ปานประหนึ่งเทพธิดาเหาะเหินลงสู่หล้า

อูถิงฟางเห็นเซี่ยงเส้าหลงมองดูนางตาไม่กะพริบ มีสีหน้าขุ่นเคืองอยู่บ้าง เซี่ยงเส้าหลงค่อยรู้สึกตัว เหลียวมองไปยังเหลียนจิ่น เหลียนจิ่นปั้นหน้าเคร่งเครียดเย็นชา ท่าทีไม่เป็นมิตรอย่างยิ่ง

เถาฟางเป็นจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ รีบแนะนำทั้งสองฝ่ายรู้จักกัน อูถิงฟางกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ที่แท้ท่านคือเซี่ยงเส้าหลง ท่านปู่นิยมชมชื่นในตัวท่านยิ่ง”

เหลียนจิ่นเคลื่อนเข้าใกล้อูถิงฟาง แสดงว่ามีความสัมพันธ์อัน

สนิทสนมกับหญิงงามนี้ ยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็ชื่นชมในตัวพี่เซี่ยง มิสู้เลือกวันอันเป็นมงคลซ้อมมือกันสักครา ให้ข้าพเจ้ารับทราบเพลงกระบี่หาญสู้โจรปล้นชิงม้าแปดร้อยนายดู”

เซี่ยงเส้าหลงได้ยินอีกฝ่ายแม้กล่าวเกรงอกเกรงใจ แต่น้ำเสียงแฝงแววแดกดัน ดังนั้นยิ้มอย่างถ่อมตนกล่าวว่า “พี่เหลียนมีวิชาธนูเลิศล้ำ ผู้น้องไม่อาจเห็นหลังได้ ไหนเลยมีคุณสมบัติซ้อมมือกับพี่เหลียน หากมีเวลายังหวังพี่เหลียนแนะนำสั่งสอนสักเล็กน้อย”

อูถิงฟางได้ยินทั้งสองคล้ายคิดทดสอบเพลงกระบี่กัน ตอนแรกมีสีหน้ายินดี พอฟังเซี่ยงเส้าหลงกล่าวเช่นนี้ ถึงกับทั้งผิดหวังทั้งดูแคลน กล่าวคำ “ปีศาจขวัญอ่อน” สะบัดหน้าจากไป

เหลียนจิ่นพึงพอใจต่อปฏิกิริยาของอูถิงฟางนี้ยิ่ง แหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า “พี่เซี่ยงเป็นที่ผิดหวังของผู้คนนัก เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็ไม่บังคับแข็งขืนพี่เซี่ยงแล้ว”

พลางหันกายติดตามอูถิงฟางไป

เซี่ยงเส้าหลงหามีโทสะไม่ ยิ้มอย่างสง่างาม ติดตามเถาฟางไปยังตึกใหญ่

เถาฟางผงกศีรษะกล่าวว่า “ข่มโทสะไว้ก็ประเสริฐ ท่านแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม เกรงว่ายังมิใช่คู่มือของมัน” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “เด็กน้อยนี้เที่ยวท้าประลองกระบี่กับผู้คนทั่วนครหานตาน ท้าสู้จนผู้คนล้วนเกรงขาม หวังว่ามีคนสามารถทอนความโอหังของมันลงบ้าง”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าเถาฟางดำเนินแผนกระตุ้น จึงกล่าว “หากท่านเถาสามารถจัดให้ข้าพเจ้าประลองกระบี่กับมันโดยไม่มีข้อจำกัด ข้าพเจ้ามั่นใจว่าสามารถสั่งสอนมัน”

เถาฟางยินดียิ่ง รับปากว่าจะหาโอกาสอันเหมาะสมให้เซี่ยงเส้าหลงแสดงฝีมือสักครา

ในที่สุดเซี่ยงเส้าหลงพบกับอูซื่อหลอ คหบดีใหญ่ที่สร้างตัวจาก

กิจการปศุสัตว์ จนมีฐานะเทียบเท่าเจ้าสูงศักดิ์ กุมเศรษฐกิจของรัฐจ้าวไว้ในมือ

เซี่ยงเส้าหลงไม่เคยพบพานบุคคลที่ภูมิฐานกว่าอูซื่อหลออีก คหบดีใหญ่ผู้นี้สวมหมวกมงกุฎทรงสูง ประดับด้วยอัญมณีสีม่วงสิบสองลูก รูปร่างอันอ้วนใหญ่นอนขวางอยู่บนเสื่อ ราวกับภูเขาเนื้อลูกหนึ่ง แอบอิงกับอ้อมอกของสาวงามซึ่งกำลังแคะหูให้แก่เขา ยังมีหญิงสาวอีกสี่นางตัดแต่งเล็บมือเล็บเท้าแก่เขา

เขาสวมชุดแพรสีเหลือง ประดับเต็มไปด้วยไข่มุกนวลใย สายรัดที่คาดเอวติดแผ่นเงินแผ่นทอง ประชันประกายแพรวพราว คนอยู่บนแท่นที่ราบยกสูงขึ้นจากพื้น เชิงบันไดจัดนักบู๊สิบแปดนาย แยกย้ายอารักขาอยู่สองฟากข้าง หากเป็นคนขวัญอ่อน เพียงเห็นสภาพเช่นนี้ก็ขวัญระย่อแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงกับเถาฟางคุกเข่าคำนับ อูซื่อหลอพลันลุกขึ้นนั่งขับไล่หญิงรับใช้ล่าถอยไป เบิกตาเล็กยาวสาดประกายเจิดจ้าจ้องจับบนร่างเซี่ยงเส้าหลง สำรวจดูอยู่ชั่วขณะ จึงกล่าว “เซี่ยงเส้าหลง เจ้าไฉนไม่กล้ารับคำท้าของเหลียนจิ่น ใช่เป็นเพราะมีแต่ชื่ออันจอมปลอมเสียทีที่มีรูปลักษณะองอาจหรือไม่?”

เถาฟางขณะจะชี้แจง อูซื่อหลอชิงตวาดก้อง ยกมือให้เถาฟางหุบปาก ใบหน้าที่บวมฉุปรากฏแววไม่พอใจขึ้น กล่าวว่า “เหลียนจิ่นแม้เป็นบุคคลที่โดดเด่น จะอย่างไรเป็นคนรัฐอื่น มิใช่ชนเผ่าเรา ดังนั้นเรากำชับให้มันท้าสู้กับเจ้า หวังให้เจ้าประกาศศักดาของชาวจ้าวเรา เจ้ากลับปฏิเสธคำท้าด้วยจิตขลาดเขลา ตอนนี้ยังมีคำพูดใดจะกล่าว?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยท่าทีที่เป็นปรกติว่า “เส้าหลงฝึกวิธีการฆ่าคน ไม่ถนัดในการละเล่นทดสอบฝีมือ”

อูซื่อหลอแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า “ทั้งสองประการนี้มีข้อแตกต่างอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงพอคำนวณจิตใจผู้ยิ่งใหญ่ด้านปศุสัตว์นี้ออก จึงกล่าว

“ฝีมือฆ่าคนคือลงมือโดยไม่คำนึงถึงวิธีที่ใช้ เพียงเพื่อปลิดชีวิตฝ่ายตรงข้าม แต่การประลองทดสอบฝีมือ เพียงพิสูจน์ดูว่าเพลงกระบี่ผู้ใดสวยงามน่าดูกว่า ย่อมเป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

อูซื่อหลอค่อยมีสีหน้าผ่อนคลายลง แต่ยังไม่พึงพอใจ กล่าวว่า “เราย่อมไม่อาจให้เจ้าลองฆ่าบริวารของเราสักหลายคน แล้วนี่จะพิสูจน์ฝีมือแท้จริงของเจ้าได้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงสบสายตากับอีกฝ่ายโดยไม่พรั่น กล่าวว่า “นายท่าน เมื่อตั้งความหวังต่อข้าพเจ้า เส้าหลงจะขอต่อสู้กับเหลียนจิ่น แต่ไม่อาจกำหนดกฎเกณฑ์วิธีการที่ข้าพเจ้าจะเอาชนะมันเป็นการล่วงหน้า”

อูซื่อหลอจับจ้องมองเซี่ยงเส้าหลงชั่วขณะ พลันแหงนหน้าหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “เด็กน้อยที่น่าสนใจนัก เจ้ารัฐจ้าวต้องการให้มีคนเอาชนะเหลียนจิ่น กู้หน้ารัฐจ้าวเรากลับคืนมา ตกลง เราอูซื่อหลอจะจัดงานเลี้ยง ให้เจ้าโค่นเหลียนจิ่นต่อหน้าพระพักตร์เจ้ารัฐจ้าว จากนั้นเราจะส่งมอบถิงฟางซื่อคืนให้แก่เจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง กราบขอบคุณอีกฝ่ายหนึ่ง

อูซื่อหลอกับเถาฟางสบตากันวูบ ไม่เข้าใจว่าคนผู้นี้ยินดีอันใด

หรือว่าเซี่ยงเส้าหลงมั่นใจว่า ตัวเองสามารถเอาชนะเหลียนจิ่นได้?

เมื่อกลับถึงเรือนรับรอง เซี่ยงเส้าหลงคิดไปหาซูเอ๋อ หลี่สั้นและนักบู๊อีกสองคนกลับดักรออยู่หน้าประตูใหญ่ ฉุดลากเขาออกไปเลี้ยงดู

คนทั้งสี่เดินส่ายอาดๆ ไปตามท้องถนน พบพานหญิงสาวก็พูดจาเกาะแกะแทะโลม เซี่ยงเส้าหลงที่ด้านข้างรับฟังจนขมวดคิ้ว เริ่มเข้าใจว่าหยวนจงไฉนคิดเปลี่ยนแปลงโลกหล้าแห่งนี้ เพียงแต่เขาไหนเลยมีปัญญาสืบสานปณิธานของอีกฝ่าย อย่างมากเพียงให้ความรักความอบอุ่นแก่หญิงสาวที่ตกระกำลำบากสักหลายนางเท่านั้น

นึกถึงตอนนี้ ถูกหลี่สั้นกับพวกฉุดลากเข้าตึกใหญ่หลังหนึ่ง ปรากฏชายกลางคนร่างผอมซูบสวมชุดเลิศหรูผู้หนึ่งออกมาต้อนรับ กล่าวว่า

“ขอต้อนรับท่านเซี่ยง ขอเชิญนายท่านทั้งหลายขึ้นไปยังห้องข้างชั้นบน”

คนทั้งสี่ขึ้นไปยังชั้นสอง เข้าห้องข้างทรุดนั่งกับพื้น หญิงรับใช้ยกสุราอาหารมา จากนั้นแม่เล้านามหงเหนียงจื่อเข้ามาต้อนรับขับสู้ นางเป็นสตรีวัยกลางคน แต่ตกแต่งประทินโฉมบวกกับรักษารูปร่างเอาไว้ ยังคงมีท่วงท่ายั่วยวนกวนราคะ เห็นเซี่ยงเส้าหลงเป็นชายหนุ่มรูปงามเหนือธรรมดา จึงกล่าว “ซู่หนี่จะมาอยู่เป็นเพื่อนกับท่านเซี่ยง ท่านหลี่และพวกต้องการทดสอบสินค้าสดใหม่ด้วยหรือไม่?”

หลี่สั้นและพวกตอบตกลง หงเหนียงจื่อจึงบิดเอวส่ายตะโพกล่าถอยออกไป

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด มิน่าเล่านางคณิกาถือเป็นอาชีพเก่าแก่ที่สุด ตั้งแต่ยุคสมัยเลียดก๊ก ก็มีคนเปิดกิจการเช่นนี้ ที่นอกประตูบังเกิดเสียงเครื่องประดับกระทบกันดังขึ้น จากนั้นกลิ่นแป้งฝุ่นหอมโชยปะทะจมูก หญิงสาวใช้แพรเบาบางคลุมกายสามนางเลิกม่านประตูเข้ามา แยกย้ายนั่งลงบนตักของหลี่สั้นและพวกทั้งสาม ดวงตากลับชม้ายมองมาทางเซี่ยงเส้าหลง แสดงว่าบังเกิดความสนใจในตัวเขามากกว่า

ยามนั้น หงเหนียงจื่อชักนำสตรีร่างสูงระหง ใบหน้างามหมดจดบุคลิกสุภาพอ่อนโยนนางหนึ่งเข้ามา นับว่าผิดแผกแตกต่างกับหญิงงามเมืองอื่นจริงๆ หงเหนียงจื่อกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ซู่หนี่ มารดาไม่ได้หลอกลวงเจ้ากระมัง? เจ้าเคยพบพานบุรุษที่น่าดูกว่าท่านเซี่ยงอีกหรือ?”

สตรีนามซู่หนี่ก้มศีรษะด้วยท่าทีน่าเวทนา ไม่ว่าอย่างไรไม่ยอมเงยหน้าขึ้น เซี่ยงเส้าหลงกลับไม่อาจหักใจอำมหิต ขณะจะเอ่ยปาก หงเหนียงจื่อก็ผลักไสซู่หนี่นั่งลงบนต้นขาของเขา

ตะโพกต้นขาพอเสียดสีสัมผัส ให้ความรู้สึกชวนวาบหวาม บวกกับหลังชุดแพรบางห่อหุ้มเรือนร่างอันกลมกลึง อกอวบอูมตะโพกผึ่งผายเห็นลับล่อรำไร จนเซี่ยงเส้าหลงอดยื่นมือโอบเอวอ้อนแอ้นของนางมิได้ หอมแก้มนางฟอดหนึ่ง

ซู่หนี่ยังก้มหน้านิ่งไม่กล่าววาจา หงเหนียงจื่อเดินมาถึงด้านหลัง

เซี่ยงเส้าหลง โน้มหน้ามากระซิบบอกว่า “ท่านเซี่ยงเป็นแขกคนแรกของซู่หนี่ หากมิใช่ท่านหลี่แบกป้ายยี่ห้อของท่านอูซื่อหลอออกมา ข้าพเจ้าจึงไม่ยอมยกบุตรีบุญธรรมซึ่งยังไม่ได้ผ่านการฝึกอบรมมาปรนนิบัติท่านเซี่ยง หากแม้นซู่หนี่ล่วงเกินที่ใด ขอท่านเซี่ยงโปรดให้อภัย” กล่าวจบล่าถอยออกไป

เซี่ยงเส้าหลงมองดูนิ้วมือเรียวงามของซู่หนี่ รับฟังคำแทะโลมของหลี่สั้นและพวก รู้สึกคับข้องใจยากระบาย ดังนั้นกล่าวกับซู่หนี่ว่า “วางใจ ข้าพเจ้าจะไม่ประพฤติไม่ให้เกียรติท่านเฉกเช่นพวกเขาทั้งสาม พวกเราเพียงดื่มสุราสนทนา ดีหรือไม่?”

ซู่หนี่งงงันวูบหนึ่ง ในที่สุดเงยหน้าขึ้น มองดูบุรุษแปลกประหลาดซึ่งใกล้ชิดสนิทสนมกับนาง

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มให้แก่นาง สร้างความเอียงอายแก่ซู่หนี่จนหน้าแดงระเรื่อ ก้มศีรษะลงใหม่ เพียงแต่ไม่หวาดกลัวเช่นตอนแรกอีก

ชั่วครู่ให้หลังนางชม้ายมองเขาอีกครา อดใจเต้นระทึกหวั่นไหวมิได้ รู้สึกว่าบุรุษผู้นี้มีแววตาอันเที่ยงธรรม คิดไม่ถึงจะได้พบพานในสถานเริงรมย์เช่นนี้

ซู่หนี่พลันขบริมฝีปาก เงยหน้ามองดูเขาอย่างเอียงอาย กล่าวว่า “น้ำใจของคุณชายขอน้อมรับไว้ ซู่หนี่ถึงคราวอับจนมายังที่นี้ คุณชายมิต้องมีใจสมเพชเวทนา อย่าว่าแต่นี่ไม่มีประโยชน์อันใด เมื่ออยู่ที่นี้ไม่ว่าผู้ใดก็สามารถกระทำต่อข้าพเจ้าตามอำเภอใจ”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความเศร้าใจ ทอดถอนใจคำหนึ่ง ซู่หนี่สงสัยใจยิ่ง กลับเป็นฝ่ายยกมือโอบรอบคอของเขา กล่าวว่า “คุณชายคล้ายมีความในใจอยู่เต็มอก”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูหลี่สั้นและพวก เห็นบุรุษทั้งสามลงไม้ลงมือตะโบมโลมลูบสตรีในอ้อมอก หาได้เหลียวแลมาทางด้านนี้ไม่ ต้องฝืนยิ้มกล่าวว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงคิดจากไป ไม่ต้องการเห็นเรื่องน่าสลดใจที่เกิดขึ้นในที่นี้”

ซู่หนี่กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า “คุณชายมีความคิดอ่านแตกต่างจากผู้อื่นจริงๆ บุรุษที่มายังที่นี้ไม่เคยนึกถึงความทุกข์ตรมขมขื่นของพวกเรามาก่อน” นางกล่าวเสียงแผ่วเบาอีกว่า “ซู่หนี่ไม่ขอปิดบังคุณชาย ตอนนี้ซู่หนี่ต้องการให้คุณชายเสียมารยาทต่อข้าพเจ้า เช่นเดียวกับที่สหายของท่านปฏิบัติต่อพวกนาง”

คราครั้งนี้ถึงรอบเซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความตื่นเต้นสงสัย กล่าวว่า “ท่านไฉนบังเกิดความคิดเช่นนี้?”

ซู่หนี่กล่าวอย่างเอียงอายว่า “อาจบางทีได้รับผลสะท้อนจากพวกนาง สะกิดความต้องการของข้าพเจ้าขึ้น หรืออาจบางทีรักชอบคุณชายขึ้นมา ข้าพเจ้าล้วนจำแนกไม่ออก”

ยามนั้นหลี่สั้นฉุดลากสตรีในอ้อมอกผุดลุกขึ้น ตระเตรียมชักชวนกันไปหาความสุขภายในห้อง หงเหนียงจื่อพลันเดินเข้ามากล่าวเสียงละห้อยว่า “นายท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ารู้สึกลำบากใจยิ่ง”

หลี่สั้นถามไถ่รายละเอียด หงเหนียงจื่อมองดูเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “ไม่ทราบเป็นผู้ใดปล่อยข่าวออกไป เส้าหยวนจวินกับพวกอีกสิบกว่าคนมายังสถานเริงรมย์ ระบุชื่อต้องการตัวซู่หนี่”

หลี่สั้นและพวกหน้าแปรเปลี่ยนไป แสดงว่าเส้าหยวนจวินผู้นี้มีความเป็นมาไม่น้อย แม้แต่พวกเขายังไม่กล้าตอแย

หงเหนียงจื่อทอดถอนใจ กล่าวว่า “ตอนนี้ผู้คนทั่วทั้งนครหานตานล้วนไม่กล้าขัดใจเส้าหยวนจวิน นี่ได้แต่โทษว่าซูหนี่มีชื่อเสียงเกินไป ซู่หนี่ติดตามมารดาไปเถอะ”

ซูหนี่กรีดร้องคำ “ไม่” โอบคอเซี่ยงเส้าหลงไว้ ส่งเสียงร่ำไห้ออกมา เป็นที่น่าเวทนานัก

หลี่สั้นอธิบายเซี่ยงเส้าหลงว่า “เส้าหยวนจวินเป็นบุตรชายของผิงหยวนจวิน ผิงหยวนจวินสิ้นบุญไปเมื่อปีก่อน สมบัติพัสถานของตระกูลจึงตกเป็นของมัน เจ้ารัฐจ้าวทรงเห็นแก่ผิงหยวนจวินผู้ล่วงลับ ทรงปกป้องมันทุกวิถีทาง หากพวกเราเกิดความขัดแย้งกับมัน อย่าว่าแต่

ไม่แน่ว่าจะเอาชนะมือกระบี่ของพวกมันได้ ต่อให้เอาชัย นายท่านก็ไม่ยอมยกโทษแก่พวกเรา”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า ในยุคสมัยเลียดก๊กมีสี่คุณชายชื่อเสียงระบือไกล ประกอบด้วย**เมิ่งฉางจวิน*** แห่งรัฐฉี ผิงหยวนจวินแห่งรัฐจ้าว ชุนเซินจวินแห่งรัฐฉู่ และซิ่นหลินจวินแห่งรัฐวุ่ย คิดไม่ถึงผิงหยวนจวินแห่งรัฐจ้าวกลับมีบุตรชายที่ถืออำนาจบาตรใหญ่ถึงเพียงนี้

เซี่ยงเส้าหลงโอบกอดเรือนร่างที่ร้อนผ่าวของซู่หนี่ไว้ รู้สึกมีเลือดลมพลุ่งขึ้น แค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “ผู้ใดกระทำผู้นั้นต้องรับผิดชอบ พวกท่านปลีกตัวจากไป ถือว่าไม่รับรู้เรื่องราวใดทั้งสิ้น”

หลี่สั้นและพวกหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย หงเหนียงจื่อทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านเซี่ยงสมเป็นวีรบุรุษจริงๆ แต่หากต้องเสี่ยงกับอนาคตตลอดจนถึงชีวิต เช่นนี้คู่ควรหรือ? เส้าหยวนจวินเพียงต้องการความบริสุทธิ์ของซู่หนี่ หลังจากนี้ท่านเซี่ยงมาหาซู่หนี่ก็เป็นเช่นเดียวกัน”

หลี่สั้นและพวกก็ออกปากเกลี้ยกล่อม ซู่หนี่พลันจูบริมฝีปากเซี่ยงเส้าหลงอย่างหนักหน่วง สีหน้าปรากฏแววเด็ดเดี่ยวขึ้น ผุดลุกขึ้นกล่าวกับหงเหนียงจื่อว่า “ซู่หนี่ขอตามมารดาออกไป”

นางจับจ้องมองเซี่ยงเส้าหลงอย่างลึกซึ้ง ค่อยเดินช้าๆ ออกไป หงเหนียงจื่อทอดถอนใจแล้วไล่ติดตามออกไป

เซี่ยงเส้าหลงพลันต่อยหมัดใส่โต๊ะเตี้ยตัวหนึ่ง จนเศษไม้ปลิวกระจาย เพลิงโทสะแตกปะทุออกมา นี่เป็นยุคสมัยแห่งการถืออำนาจเป็นใหญ่ มีแต่ผู้เข้มแข็งจึงสามารถกำหนดชีวิตตัวเอง และปกป้องสตรีที่ตนรัก

หากมองจากอีกมุมหนึ่ง เขาเพียงเป็นคณิกาอีกรูปแบบหนึ่ง สิ่งที่ขายคือสติปัญญากับเพลงกระบี่ บุคคลอื่นอาจยังมีอุดมการณ์รักชาติมาตุภูมิ ยอมขายชีวิตให้ แต่เซี่ยงเส้าหลงจะไม่ติดตามรับใช้ผู้ใดอย่าง

** เมิ่งฉางจวินหรือเม่งเซี้ยกุน (คำอ่านออกเสียงเป็นภาษาแต้จิ๋ว) เป็นคนใจกว้างที่สุดในยุคเลียดก๊ก ทำการชุบเลี้ยงผู้มาพึ่งพาใบบุญหลายพันคน ยุคสมัยต่อมาหากมีผู้ใดจิตใจโอบอ้อมอารี จะถูกเปรียบเปรยเป็นเมิ่งฉางจวิน*

งมงาย ทั้งนี้เพราะก่อนหน้านี้ เขาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับยุคเลียดก๊กแม้แต่น้อย

หยวนจงแห่งสำนักม่อเจียกล่าวไม่ผิด มีแต่รวมประเทศเป็นปึกแผ่นจึงมีโอกาสเปลี่ยนแปลงทุกสิ่ง กำหนดกฎเกณฑ์ตามที่ต้องการ ภาระรีบด่วนเฉพาะหน้าคือ สร้างฐานะตัวเองขึ้นในตระกูลอู นอกจากนี้ไม่มีหนทางสายอื่น

คนทั้งสี่ล้วนสูญเสียความกระตือรือร้นยินดี ออกจากสถานเริงรมย์กลับเรือนรับรอง

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงเหยียบย่างเข้าสวนอุทยานที่อยู่ใหม่ รู้สึกบรรยากาศผิดปรกติธรรมดา หน้าประตูเฝ้าไว้ด้วยนักบู๊แปลกหน้าสองคน ภายในห้องบังเกิดเสียงร่ำไห้ของซูเอ๋อดังลอดออกมา

เซี่ยงเส้าหลงได้รับความอัดอั้นตันใจอยู่ก่อน เพียงแต่จำนนต่อสถานการณ์ จำต้องอ่อนข้อให้แก่อันธพาลน้อยเส้าหยวนจวิน ยามนี้ยังมีคนมารังควานถึงถิ่น ไหนเลยทนทานรับได้ คิดโถมเข้าประตูไป

นักบู๊ทั้งสองแสยะยิ้ม ยื่นมือออกขวางกัน เซี่ยงเส้าหลงกลับพุ่งฝ่าผ่ากลาง หักศอกกระทุ้งเข่า นักบู๊ทั้งสองพากันแผดร้องพลางล้มฟุบลง

เมื่อบุกฝ่าเข้าห้อง ภาพที่พบเห็นยิ่งสร้างความเดือดดาลทะยานจิตแก่เขากว่าเดิม

เห็นซูเอ๋อถูกชายหนุ่มสูงศักดิ์สวมใส่ชุดแพรผู้หนึ่งโอบกอดไว้ เสื้อผ้าท่อนบนถูกถอดหลุดลุ่ยลงมาถึงระดับเอว ปทุมถันทั้งคู่ถูกผู้คนตะปบบีบเค้นกลับไม่กล้าขัดขืน ได้แต่สะอึกสะอื้นไห้ถ่ายเดียว

เหลียนจิ่นกับนักบู๊อีกสิบกว่าคนนั่งล้อมวงอยู่ด้านข้าง ชมดูอย่างยิ้มแย้ม ชายหนุ่มชุดแพรยื่นมือหมายถอดกระโปรงของซูเอ๋อออก เซี่ยงเส้าหลงพอดีโถมเข้ามา นักบู๊เหล่านั้นจึงกระโดดปราดขึ้น ดาหน้าเข้าขัดขวาง

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่ากระบี่ไม้หนักเกินไป ดังนั้นไม่ได้สะพายติดตัว แต่เขาผ่านการฝึกอบรมจากกองทัพ ไหนเลยเกรงกลัวนักบู๊เหล่านี้

ฉวยโอกาสที่ฝ่ายตรงข้ามไม่ทันตั้งหลักมั่น ชิงโถมไปในกลุ่มคน กระแทกหมัดใส่ทรวงอกนักบู๊ผู้หนึ่ง ช่วงชิงกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามมา จากนั้นเซี่ยงเส้าหลงร่ายรำกระบี่ตามจิตสำนึก ใช้ออกด้วยเพลงกระบี่ม่อจื่อฟาดฟันใส่กระบี่ของนักบู๊ซึ่งบุกเข้ามาจากทางขวามือ

เสียงตังคราหนึ่ง นักบู๊นั้นถูกแทงง่ามมือฉีกขาด กระบี่ไม่ทันตกถึงพื้น ก็ถูกเขาเตะใส่หว่างขา แผดร้องพลางคุกเข่าลง

เหลียนจิ่นความจริงชมดูอย่างปลอดโปร่ง พอเห็นเช่นนั้นค่อยยืดกายขึ้น คุ้มครองอยู่เบื้องหน้าชายหนุ่มชุดแพรนั้น ซูเอ๋อเห็นเซี่ยงเส้าหลงรุดมาช่วยเหลือนาง ไม่ทราบมีเรี่ยวแรงจากที่ใด ผลักไสชายหนุ่มชุดแพรนั้นล้มกลิ้งไป ร่ำไห้พลางวิ่งปราดเข้าหาเซี่ยงเส้าหลง

เหลียนจิ่นยื่นเท้าเกี่ยววูบ นางก็สะดุดล้มคว่ำลงกับพื้น เหลียนจิ่นยกเท้าเหยียบใส่แผ่นหลังเปลือยเปล่าไว้ สะกดจนนางไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้

เซี่ยงเส้าหลงเห็นเช่นนั้น ขุ่นแค้นจนดวงตาแทบมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา ขวางกระบี่ปัดป่ายกระบี่ที่จู่โจมมาห้าเล่ม จากนั้นกระบี่เกิดการเปลี่ยนแปลง ทำร้ายนักบู๊สองคนหลั่งโลหิตเซถอยไป

ยามนี้เขาห่างจากเหลียนจิ่นและชายหนุ่มชุดแพรนั้นสิบกว่าก้าว หว่างกลางกั้นไว้ด้วยนักบู๊อันดุร้ายสิบกว่าคน เห็นซูเอ๋อต้องตกไปในเงื้อมมือมารของคุณชายชุดแพรนั้นอีก เซี่ยงเส้าหลงพลันควงกระบี่ก่อเกิดเป็นบุปผากระบี่พร่าพราว ล้มตัวลงเกลือกกลิ้งไปตามพื้นดิน

เหล่านักบู๊ไหนเลยเคยเผชิญกับวิชาการต่อสู้เช่นนี้ ล้วนถูกกระบี่ทิ่มแทงใส่ช่วงเอวและเท้า เซถลาถอยไป

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงกระโดดปราดขึ้น พอดียืนเผชิญหน้ากับเหลียนจิ่น ดวงตาทั้งคู่คล้ายกระบี่สี่เล่ม กระทบกันอย่างถนัดถนี่

เหลียนจิ่นยื่นเท้าเขี่ยร่างซูเอ๋อพ้นห่าง ขยับยกข้อมือ เมื่อชักกระบี่จากฝัก พริบตานั้นประกายกระบี่สาดกระจาย ครอบคลุมใส่เซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงว่า ฝ่ายตรงข้ามมีเพลงกระบี่เลิศล้ำถึงเพียงนี้

ได้แต่ใช้เพลงกระบี่ม่อจื่อ เปลี่ยนจากพลิกแพลงเป็นทื่อด้าน ฟาดฟันกระบี่ออกไป

เสียงเคร้งดังสดใส เงากระบี่ของเหลียนจิ่นแตกสลาย จากนั้นหดรั้งกลับแล้วยืดปราดออก กลายเป็นบุปผากระบี่อีกวงหนึ่ง ไล่ติดตามมาดุจดาวตก

เซี่ยงเส้าหลงคิดต้านทาน ทางด้านหลังซ้ายขวาปรากฏนักบู๊จู่โจมมาถึง จำต้องถอยกายไปต้านทานรับมือศัตรูทางด้านหลังก่อน

"หยุดมือ"

เสียงตวาดดังขึ้นที่หน้าประตู เถาฟางและนักบู๊สิบกว่าคนโถมเข้ามา ประชิดถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง คุกคามจนคนของเหลียนจิ่นล่าถอยไปอีกด้านหนึ่ง กลายเป็นสภาพเผชิญหน้ากัน

ซูเอ๋อซึ่งเปลือยร่างท่อนบนคืบคลานลุกขึ้น ร่ำไห้พลางโผเข้ามาในอ้อมอกของเซี่ยงเส้าหลง

เถาฟางมองดูชายหนุ่มชุดแพรที่ด้านหลังเหลียนจิ่น สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า "บ่าวเฒ่าไม่ทราบว่านายน้อยอยู่ที่นี้ ขอนายน้อยโปรดให้อภัย"

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือโอบกอดซูเอ๋อไว้ พร้อมกับเข้าใจกระจ่างมิน่าเล่าเหลียนจิ่นกล้าเข้ามาอาละวาดถึงถิ่น ที่แท้มีหลานชายของอูซื่อหลอให้การหนุนหลังเอง

ชายหนุ่มชุดแพรนั้นหาแยแสสนใจเถาฟางไม่ ชี้หน้าเซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "เจ้าเป็นตัวอะไร เราอูถิงเหว่ยเล่นสตรีของเจ้านับเป็นอย่างไรได้?"

เซี่ยงเส้าหลงตาสาดประกายดุร้าย เขม้นมองจ้องหน้าอีกฝ่ายหนึ่งแม้แต่อูถิงเหว่ยยังอดใจสั่นสะท้านมิได้

เหลียนจิ่นเห็นเช่นนั้น ตวาดว่า "บังอาจ กลับกล้าเสียมารยาทต่อนายน้อยถิงเหว่ย คุกเข่าลงให้แก่ข้าพเจ้า"

เซี่ยงเส้าหลงแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนานกล่าวว่า "ผู้ที่เราเซี่ยง

เส้าหลงยอมรับคำสั่งมีเพียงนายผู้เฒ่าคนเดียว หากนายน้อยเห็นเป็นที่ขัดตา ก็สั่งคนเข้ามาฆ่าข้าพเจ้าเถอะ” พลางกล่าวเบาๆ กับซูเอ๋อว่า “ท่านกลับเข้าห้องไปก่อน”

ซูเอ๋อเงยหน้าซึ่งเนืองนองด้วยน้ำตา ปานประหนึ่งดอกสาลี่ถูกฝนพรม จับจ้องมองเซี่ยงเส้าหลงอย่างลึกซึ้ง แล้วจึงวิ่งวนปราดเข้าห้องด้านใน

บรรยากาศเขม็งเคร่งเครียดถึงขีดสุด

เหลียนจิ่นพลันโน้มหน้าไป กระซิบที่ข้างหูอูถิงเหว่ยหลายประโยค

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า เหลียนจิ่นคงได้รับแจ้งให้เตรียมประลองกระบี่กับเขาหน้าพระพักตร์เจ้ารัฐจ้าว ดังนั้นไม่ต้องการลงมือกับเขาก่อนกำหนด

จริงดังคาดหมาย อูถิงเหว่ยผงกศีรษะ กล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “ข้าพเจ้าจะขอดูว่า ข้าทาสบัดซบเช่นเจ้าจะมีชีวิตอีกกี่วัน?” กล่าวจบนำกำลังทั้งหมดจากไป

เหลียนจิ่นจงใจเดินเฉียดไหล่เซี่ยงเส้าหลง ยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านมีวิชากระบี่ไม่เลว เพียงแต่ขาดพลังการฝึกปรือ สามารถรับมือข้าพเจ้าสักสิบกระบวนท่า ถือว่าหายากยิ่งแล้ว” จากนั้นจึงเร่งฝีเท้าจากไป

เซี่ยงเส้าหลงสงบเยือกเย็นลง เข้าใจว่าต้องถูกเถาฟางตำหนิติเตียน มิคาดเถาฟางโบกมือให้นักบู๊ทั้งหมดล่าถอย ชักชวนเซี่ยงเส้าหลงนั่งลง ทอดถอนใจกล่าวว่า “ตอนนี้ชะตาของข้าพเจ้าผูกติดกับท่าน หากท่านพ่ายแพ้แก่เหลียนจิ่น ข้าพเจ้าคงไม่อาจรั้งอยู่ที่ตระกูลอูสืบไป”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความเสียใจ กล่าวคำขออภัย เถาฟางพลันยิ้มออกมา กล่าวว่า “ท่านช่างมีน้ำใจลึกซึ้งนัก แต่เรื่องนี้หามีส่วนเกี่ยวข้องกับท่านไม่ ในสิบสองหัวหน้าบ่าวไพร่ ข้าพเจ้ากับอูเฮยล้วนได้รับความไว้วางใจจากนายท่าน ดังนั้นมีสภาพเฉกเช่นน้ำกับไฟ ไม่สามารถอยู่ร่วมกัน คราครั้งนี้อูเฮยเที่ยวกระจายข่าวว่า ข้าพเจ้าสูญเสียม้าดีร้อยกว่าตัว ค่อยปั้นเรื่องว่าท่านหาญสู้กับโจรปล้นชิงม้าแปดร้อยคน

นายท่านอับจนปัญญาจึงตระเตรียมผลักไสท่านเป็นเครื่องสังเวยกระบี่ของเหลียนจิ่น แต่เมื่อครู่ท่านโค่นนักบู๊ของนายน้อยถิงเหว่ยสิบกว่าคน คาดว่าเรื่องราวคงเข้าหูนายท่าน ท่านผู้เฒ่าต้องประเมินค่าของท่านใหม่ ขอเพียงท่านเอาชัยเหลียนจิ่น ที่นี้จะตกเป็นของเราท่านแล้ว”

ยามนั้นหลี่สั้นพลันเดินเข้ามา กล่าวอย่างร้อนรนว่า “ก่อนที่ซู่หนี่จะไปพบเส้าหยวนจวิน อ้างว่าขอเวลาเปลี่ยนเสื้อผ้าประทินโฉม แต่แล้วผูกคอฆ่าตัวตาย สร้างความโกรธแค้นแก่เส้าหยวนจวินยิ่ง ประกาศว่าจะคิดบัญชีกับพี่เซี่ยง”

คำบอกนี้คล้ายอสนีบาตยามแล้ง สะกดจนเซี่ยงเส้าหลงมือเท้าเย็นเฉียบ น้ำตาเอ่อคลอหน่วยขึ้นมา ในชีวิตของเขา เพิ่งบังเกิดเพลิงแค้นลุกฮือโหมเป็นครั้งแรก

ฮูหยินผู้เพริศพริ้ง

เซี่ยงเส้าหลงเตรียมตัวเดินทางไปพบกับผู้นัดหมาย ซึ่งนัดพบผ่านเถาฟาง

เขานั่งรถม้าของตระกูลอู เถาฟางยืนอยู่นอกหน้าต่างรถ กระซิบบอกว่า "เส้าหลง ท่านคงคาดเดาออกว่าผู้ที่นัดพบกับท่านคือหยาฮูหยิน นับแต่จ้าวคว่อผู้เป็นสามีนางเสียชีวิตในการศึกที่ฉางผิง หญิงม่ายนางนี้เที่ยวตามล่าบุรุษรูปงาม ยึดถือเป็นเครื่องเล่น หากแม้นพึงพอใจจะรั้งไว้เป็นชายชู้คู่สวาท เหลียนจิ่นเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถามว่า "เจ้ารัฐจ้าวผู้เป็นพี่ชายนาง ล่วงรู้พฤติการณ์ของนางหรือไม่?"

เถาฟางกล่าวว่า "เจ้ารัฐจ้าวทรงวางสายสืบทั่วนครหานตาน ไหนเลยไม่ทรงทราบ เพียงแต่ครั้งกระโน้นพระองค์ถูกรัฐฉินซ้อนกล ทรงเปลี่ยนตัวแม่ทัพจากเหลียนผ่อเป็นจ้าวคว่อ นำทัพเข้าต่อกรกับทัพฉินที่ฉางผิง จ้าวคว่อเพียงเป็นผู้ศึกษาตำราพิชัยสงคราม รู้จักแต่วางแผน**ยุทธการบนแผ่นกระดาษ*** ไม่รู้จักประยุกต์ใช้กับการศึกสงคราม เป็นเหตุให้ไพร่พลสี่สิบหมื่นถูกทำลายล้างสิ้น จ้าวคว่อก็เสียชีวิตกลางสมรภูมิ

** คำวางแผนยุทธการบนแผ่นกระดาษกลายเป็นสุภาษิตบทหนึ่ง ใช้เปรียบเปรยว่าหลักทฤษฎีไม่อาจแก้ปัญหาตามความเป็นจริง หรืออีกนัยหนึ่งรู้จักแต่คุยโอ่โอ้อวด ไม่สามารถกระทำให้เป็นจริง*

ดังนั้นเจ้ารัฐจ้าวทรงเสียพระทัยต่อน้องสาวผู้นี้ จึงไม่ถามไถ่พฤติการณ์ของนาง เพราะเหตุนี้หยาฮูหยินมีอำนาจโน้มน้าวพระทัยพระเชษฐาอยู่บ้าง ท่านไม่ควรปล่อยให้โอกาสอันดีนี้หลุดลอยไป" กล่าวจบ โบกมือให้คนขับรถบังคับรถม้าออกเดินทาง

เซี่ยงเส้าหลงในรถม้ายังกระทบกระเทือนใจต่อชะตากรรมของซู่หนี่ ไม่มีกะใจชมดูทิวทัศน์นอกหน้าต่างรถ ในใจบังเกิดความคิดพลุ่งพล่านสับสน

ตอนแรกเขาเข้าใจว่า อาศัยขีดความสามารถซึ่งผ่านการฝึกจากกองทัพของตน สามารถแสดงฝีมือในยุคเลียดก๊ก หาคาดไม่ว่าผู้คนเรื่องราวสับสนซับซ้อน ความห้าวหาญดุดันของชายชาติ ไม่บังเกิดประสิทธิผลอันใด

หากคิดกำหนดชะตาของตัวเอง ต้องใช้วิธีพิเศษเฉพาะ สยบผู้คนอยู่ใต้เท้า จึงไม่ต้องยืมจมูกผู้อื่นหายใจ มีชีวิตอยู่อย่างน่าอดสู

ปัญหาเฉพาะหน้าคือโค่นเหลียนจิ่นลงให้จงได้ แต่จากการประกระบวนท่ากับอีกฝ่าย เพลงกระบี่ของคนผู้นี้บรรลุถึงขั้นสุดยอด ต่อให้เขาเพิ่มเติมทั้งหมัดและเท้า เกรงว่าไม่สามารถโยกคลอนอีกฝ่ายได้

เมื่อครู่ตอนประมือ เหลียนจิ่นแสดงออกถึงความปลอดโปร่งเยือกเย็น หนักแน่นเข้มแข็ง ตรงตามคำบอกของหยวนจง บรรลุถึงขอบเขตขั้นสูงของมือกระบี่ที่แท้จริง ตนกลับหุนหันพลันแล่น หากไม่สามารถพลิกสภาพเช่นนี้ คงต้องพ่ายแพ้แน่นอน แล้วนี่จะทำอย่างไรดี?

เซี่ยงเส้าหลงพลันฉุกคิดถึงหลานสาวของอูซื่อหลอ นามอูถิงฟาง

หากแม้นเขาสามารถพิชิตจิตใจนาง ใช่เป็นผลกระทบกระเทือนต่อเหลียนจิ่นที่เย่อหยิ่งถือดีหรือไม่? ปัญหาอยู่ที่เขาจะดำเนินการอย่างไร?

ยามนั้นรถม้าแล่นผ่านตัวตึกแถวหนึ่ง หน้าประตูจัดทหารองครักษ์เฝ้ารักษา ทั้งเห็นคนแต่งกายผิดแผกแตกต่างจากชาวจ้าว เดินเข้าออก ดังนั้นร้องถามคนขับรถว่านั่นเป็นสถานที่ใด คนขับรถตอบว่า "นั่นเป็นตึกที่พักของคนต่างรัฐ"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความยินดี ไม่แน่ว่าจิ๋นซีฮ่องเต้พำนักพักพิงอยู่ที่นี้เอง

รถม้าลดเลี้ยวเข้าทางหลวงอีกสายหนึ่ง ซึ่งปูลาดด้วยแผ่นศิลา มุ่งหน้าสู่ตึกใหญ่หลังหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงค่อยสงบจิตใจ เตือนสติตัวเองในใจ

'เซี่ยงเส้าหลง ถึงเวลาเปลี่ยนแปลงตัวเองแล้ว อย่าได้ปล่อยให้อารมณ์ครอบงำโดยง่ายดาย'

เขาตกลงใจว่าจะแสดงฝีมือพิชิตหยาฮูหยินผู้นี้ก่อน เพื่อส่งผลกระทบต่อเหลียนจิ่นเป็นอันดับแรก

เซี่ยงเส้าหลงซึ่งสวมชุดนักบู๊ตัดเย็บอย่างรับรูป คลุมเสื้อคลุมอีกชั้นหนึ่ง สะพายกระบี่ที่หว่างเอว ศีรษะสวมหมวกมงกุฎ ติดตามหญิงรับใช้สองนางเดินเข้าตึกที่พักของหยาฮูหยิน

หญิงรับใช้เชื้อเชิญเขานั่งลง ยกน้ำชามาต้อนรับ จากนั้นเดินชดช้อยจากไป ทอดทิ้งให้เซี่ยงเส้าหลงอยู่ในห้องโถงอันกว้างขวางแต่ผู้เดียว

เซี่ยงเส้าหลงไม่มีเรื่องราวกระทำ จึงกวาดตามองดูรอบข้างห้องโถงใหญ่ตกแต่งอย่างภูมิฐาน บนผนังแขวนภาพวาด เป็นรูปบุคคลในวังเจ้าวาดด้วยสีสันสดใส กึ่งกลางห้องปูพรมผืนใหญ่ ปักทอลวดลายก้อนเมฆชวนให้สบายตา โต๊ะตู้มุมห้องจัดเรียงรายของมีค่ามากมาย

ยามนั้น เซี่ยงเส้าหลงเกิดความรู้สึกว่ามีคนแอบดูเขาอยู่ เซี่ยงเส้าหลงไม่แสดงท่าทีผิดปรกติ กวาดตาไปยังฉากกั้นทางซ้ายมือ ซึ่งประกอบเชื่อมต่อจากฉากแปดบาน เห็นในรอยต่อของฉากมีดวงตาสุกใสอยู่คู่หนึ่ง ต้องลอบหัวร่อในใจ ทราบว่าหยาฮูหยินแวะมาชมดูสินค้า หากแม้นเขาแสดงออกถึงความไม่สบายใจ หรือหงุดหงิดรำคาญอันใด คาดว่าหญิงม่ายซึ่งยึดถือบุรุษเป็นเครื่องเล่นนางนี้ คงบังเกิดความคิดดูแคลนขึ้น

นึกถึงตอนนี้ เซี่ยงเส้าหลงพานยืดกายขึ้น สลัดเสื้อคลุมชั้นนอกออก เผยเห็นรูปร่างบึกบึนแข็งแกร่ง จากนั้นเดินถึงริมหน้าต่างบานหนึ่ง

ทอดตามองออกไป ให้หยาฮูหยินเห็นหน้าด้านข้างของเขาอย่างถนัดถนี คนยืนตระหง่านดุจขุนเขา มือหนึ่งไพล่หลัง อีกมือหนึ่งแตะด้ามกระบี่ ดวงตาทอแววครุ่นคิดคำนึงอย่างลึกซึ้ง

ใต้แสงสีสนธยา อุทยานนอกหน้าต่างเพิ่มความสงบสวยงามกว่าเดิม

ลมยามเย็นโชยเฉื่อยฉิว เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความแช่มชื่นกว่าเดิม

ในยุคสมัยเลียดก๊ก คำสั่งของเจ้าแห่งรัฐคือกฎหมาย คำกล่าวอ้างของรัฐใหญ่คือความชอบธรรม เมื่อเป็นเช่นนี้ จิ๋นซีฮ่องเต้ไม่ได้กระทำเรื่องผิดพลาด หากพระองค์ไม่ได้รวมประเทศเป็นปึกแผ่น ผืนดินอันกว้างใหญ่คงต้องถูกชนเผ่าอื่นยึดครองไป

เสียงฝีเท้าดังขึ้นที่ด้านหลัง หญิงรับใช้นางหนึ่งรุดมาเชื้อเชิญเขาเข้าพบหยาฮูหยิน พร้อมกับแจ้งให้ปลดกระบี่ด้วย เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าเขาผ่านด่านแรกแล้ว ดังนั้นปลดกระบี่อย่างผ่าเผย ติดตามหญิงรับใช้เข้าสู่ด้านใน

เพิ่งก้าวข้ามธรณีประตู เห็นโฉมสะคราญนางหนึ่งเอนกายอยู่บนเบาะรองนั่งอันอ่อนนุ่ม มือหนึ่งเท้าคางตัวเอง ดวงตาที่ดำขลับและคล้ายปกคลุมด้วยหมอกเลือนรางชั้นหนึ่ง กำลังจับจ้องมองมาที่เขา ข้อเท้าอันขาวผ่องโผล่พ้นชายกระโปรง กอปรเป็นภาพหญิงงามในท่านอนขวางที่ยั่วยวนใจภาพหนึ่ง

โฉมสะคราญนางนี้ย่อมเป็นหยาฮูหยินเอง

ห้องด้านในไม่ได้จุดโคมไฟ แสงอัสดงอันเรื่อเหลืองสาดลอดเข้ามาจากหน้าต่างลายดอกไม้ทางทิศตะวันตก

หญิงรับใช้ล่าถอยไปอย่างเงียบงัน ปล่อยให้เซี่ยงเส้าหลงยืนอยู่หน้าประตู

ชุดแพรบางที่คลุมกายหยาฮูหยิน ไม่ทราบทำจากวัสดุใด อาจเป็นใยแท้ผสมจากวัตถุสิ่งอื่น สะท้อนประกายนวลใย ต่างหูเป็นหยกงามสีเหลืองเข้ม บนมุ่นมวยผมเสียบปิ่นทองอันหนึ่ง ตลอดทั้งร่างระเหย

กลิ่นหอมชื่นนาสาออกมา

รูปใบหน้าของนางงดงามยิ่ง ผิวพรรณอันนวลเนียนเป็นสีขาวอมแดง แต่ที่ยวนยั่วใจที่สุดคืออิริยาบถอันเกียจคร้าน เสน่ห์ความงามของสตรีเต็มสาว เปรียบกับอูถิงฟาง นับเป็นลักษณะความงามอีกแบบหนึ่งที่ชวนใหลหลง อายุของนางสมควรไม่เกินยี่สิบห้าปี นับเป็นวัยเจริญพันธุ์ของสตรีอย่างแท้จริง

เซี่ยงเส้าหลงหวั่นไหวใจตั้งแต่แรก แต่เพื่อพิชิตหญิงม่ายนางนี้ จงใจแสร้งเป็นทระนงถือดี สาวเท้าถึงเบื้องหน้าที่นอนของนางห่างประมาณห้าก้าว น้อมกายคารวะกล่าวว่า “เซี่ยงเส้าหลงคำนับหยาฮูหยิน”

กล่าวจบ จับจ้องมองเรือนร่างที่งามเปล่งปลั่งอย่างเปิดเผย แต่ไม่แสดงออกถึงความลุ่มหลงงมงาย คล้ายกำลังชื่นชมวัตถุโบราณของมีค่าชิ้นหนึ่ง

หยาฮูหยินหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วดุจระฆังเงิน กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า “เซี่ยงเส้าหลง นั่งเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อย ทรุดนั่งลงด้วยท่วงท่าอันสง่างาม จ้องมองถึงนัยน์ตาของนาง แต่ไม่เอ่ยปากกล่าววาจา

หยาฮูหยินกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “ข้าพเจ้าไม่เคยพบเห็นสายตาที่สามหาวเช่นท่านมาก่อน หรือท่านไม่ล่วงรู้ว่าข้าพเจ้ามีศักดิ์ฐานะใด?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มอย่างปลอดโปร่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไหนเลยไม่ล่วงรู้ศักดิ์ฐานะของฮูหยิน แต่นี่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงที่ว่าข้าพเจ้าเป็นบุรุษ ส่วนท่านเป็นสตรี ข้าพเจ้าใช้สายตาที่บุรุษมองดูสตรี ชื่นชมกับเรือนร่างของฮูหยิน แสดงว่าฮูหยินทรงเสน่ห์จนข้าพเจ้าลืมเลือนข้อแตกต่างระหว่างฮูหยินผู้สูงศักดิ์กับข้าในพระองค์”

หยาฮูหยินงงงันวูบใหญ่ ยันกายนั่งตัวตรง สายตาของเซี่ยงเส้าหลงก็หยุดนิ่งบนอกอูมอันเต่งตึงของนาง

หยาฮูหยินกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “บังอาจ ท่านมองดูอะไร?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าสมควรยุติแต่พอเหมาะ ดังนั้นแปรเปลี่ยนท่าที

เป็นเคารพนบนอบ กล่าวว่า “ฮูหยินเมื่อไม่ชมชอบข้าพเจ้าแสดงอารมณ์ความรู้สึกที่แท้จริง ขอได้โปรดลงโทษ”

หยาฮูหยินจับต้นชนปลายไม่ถูก กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “แล้วกันไปเถอะ ท่านทราบหรือไม่ว่าฮูหยินไฉนตามตัวท่านมา?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า “ย่อมทราบ ฮูหยินต้องการดูว่าเซี่ยงเส้าหลงใช่เป็นสิ่งที่ฮูหยินกำลังค้นหาอยู่หรือไม่?”

หยาฮูหยินตาเป็นประกาย สบสายตากับเขาชั่วขณะ จึงกล่าว “ข้าพเจ้าไม่เคยพบพานบุรุษที่สามหาวกว่าท่านอีก”

เซี่ยงเส้าหลงน้อมกายกล่าวว่า “ในเมื่อเผชิญกับคำวิพากษ์เช่นนี้ ข้าพเจ้ามิสู้ขออำลา”

พลางหันกายหมายจากไป หยาฮูหยินคิดไม่ถึงเขาบอกไปก็ไป ต้องร้องว่า “หยุดไว้ ท่านไม่ต้องการมีชีวิตสืบไปหรือไร?”

เซี่ยงเส้าหลงหันกายกลับมา ยิ้มอย่างสง่างามกล่าวว่า “ฮูหยินโปรดระงับโทสะ ซึ่งความจริง ข้าพเจ้าไหนเลยหักใจจากไป เพียงต้องการดูว่าฮูหยินจะออกปากเหนี่ยวรั้งข้าพเจ้า ร่วมราตรีหฤหรรษ์ด้วยกันหรือไม่?”

หยาฮูหยินถูกสายตาอันร้อนผ่าว บุคลิกที่คุกคามคน ถ้อยคำที่ไม่ยอมลดราวาศอกของเขา รุกรานจนจิตใจสับสนยุ่งเหยิง ทรวงอกสะท้อนขึ้นลงตลอดเวลา

แสงสีสนธยาลำสุดท้ายหายลับกับทิศตะวันตกนอกนครหานตาน ห้องโถงด้านในมืดมัวสลัวลง หล่อหลอมบุรุษสตรีคู่นี้อยู่ในภาวะแวดล้อมอันลี้ลับ เซี่ยงเส้าหลงเดินถึงหน้าโต๊ะเตี้ยข้างกายหยาฮูหยิน คุกเข่าลง ยื่นมือหยิบฉวยเชื้อไฟ จ่อจุดกับตะเกียงน้ำมันอันสวยงาม คล้ายจัดทำจากหินหยกซึ่งจัดตั้งอยู่บนโต๊ะเตี้ย

ในแสงตะเกียง ดวงตาที่หยาฮูหยินมองดูเขา คล้ายกลับกลายเป็นพลอยนิล ทั้งกลมทั้งสุกใสสองลูก

เซี่ยงเส้าหลงที่เพิ่งสัมผัสกับกลิ่นอายโบราณที่ชวนวาบหวามเช่นนี้เป็นครั้งแรก คืนนี้ไม่ว่าอย่างไรต้องครอบครองเรือนร่างอันงดงามหลัง

ชุดแพรเบาบาง พิชิตทั้งกายและใจของนางให้จงได้

นี่เป็นความฝันใฝ่ของบุรุษทุกรูปนามที่พบพานนาง เขาย่อมไม่มีข้อยกเว้น

เขาเคลื่อนกายถึงเบื้องหน้านาง วางมือลงบนหัวไหล่ของนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ต้องการให้ข้าพเจ้ายึดถือท่านเป็นฮูหยินผู้สูงศักดิ์ หรือว่าเป็นสตรีเพศ ขอฮูหยินโปรดชี้แนะ”

หยาฮูหยินไม่มีปัญญาแข็งขืนอีกต่อไป ร่างล้มระทวยกับอ้อมอกของเขา ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า “เหตุใดเซี่ยงเส้าหลงท่านจึงคุกคามคนถึงเพียงนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือเชยคางกลมมนของนางขึ้น ประทับจูบลงบนริมฝีปากหอมกรุ่นสดใสคู่นั้นติดต่อกันหลายครา ค่อยบดขยี้ริมฝีปากอย่างหนักหน่วง มืออันแข็งแกร่งฉวยโอกาสเลื่อนไล้ลงไป กวาดผ่านอกอูมเอวคอดกิ่ว วางลงบนหน้าท้องซึ่งปราศจากไขมันส่วนเกินของนาง

หยาฮูหยินบิดกายไปมา ตลอดทั้งร่างสั่นสะท้าน ลมหายใจยิ่งมายิ่งกระชั้นเร่งร้อน สอดลิ้นเล็กเรียวตวัดรัดพันกับลิ้นของเขา แสดงว่าบังเกิดอารมณ์ต้องการขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงถอยห่างมา มองดูดวงตาครึ่งหรี่ครึ่งลืมของนาง ถามด้วยความหมายอันลึกซึ้งว่า “ฮูหยินมีความสุขหรือไม่?”

สีหน้าหยาฮูหยินปรากฏแววเลื่อนลอยขึ้น กล่าวเบาๆ ว่า “ข้าพเจ้ามีความสุขหรือไม่? ไม่ ข้าพเจ้าไม่กล้านึกถึงปัญหาข้อนี้”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ สตรีที่งามสะคราญเกินไปมักชะตาอาภัพ ภาระรับผิดชอบนี้ควรตกอยู่ที่บุรุษ ส่วนที่เหลือคือแม้นทราบว่าความงามกระชั้นสั้นดั่งความฝัน เมื่อหญิงงามพบว่าความงามเริ่มเลือนลับ ก็ยากจะมีความสุขได้

นับแต่โบราณกาล หญิงงามเฉกเช่นยอดขุนพล ไม่อาจพบเห็นผมขาว ยากยอมรับเค้าความชราภาพได้ ดังนั้นหยาฮูหยินฉวยโอกาสที่ตัวเองยังสาวสะพรั่ง ไขว่คว้าหาบุรุษรูปงามบำเรออารมณ์ หากทว่า

การสมสู่ไม่เลือกหน้า หานำมาซึ่งความสุขไม่

คำถามของเซี่ยงเส้าหลงนับว่าจี้ถึงใจดำ ทำให้หยาฮูหยินตอบต่อเขาด้วยน้ำใสใจจริง

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือหมายแก้สายรัดเอวของนางออก หยาฮูหยินแย้มยิ้มยั่วยวน ยึดจับมือของเขาไว้ จากนั้นฉุดรั้งเขาขึ้นมา กล่าวว่า "แต่ข้าพเจ้าทราบว่าคืนนี้จะมีความสุขยิ่ง ตอนนี้ไปยังห้องของข้าพเจ้า ที่นั่นจัดโต๊ะสุราตัวหนึ่ง พวกเราดื่มกินพลางสนทนาพลาง ดีหรือไม่?"

หยาฮูหยินประคองส่งจอกสุราถึงมุมปากเซี่ยงเส้าหลง ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มพริ้งพราย กล่าวว่า "นี่เป็นสุราจอกแรก พวกเราดื่มคนละครึ่งหนึ่ง ดีหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ ไม่ว่านางมีฐานะสูงส่งปานใด สุดท้ายยังคงเป็นสตรีที่ต้องการความรักเวทนาจากบุรุษ เขาจะอาศัยสิ่งนี้พิชิตนางเอง

วิธีการของเขาคือยึดถือนางเป็นสตรีธรรมดานางหนึ่ง ประการสำคัญคือทำให้นางเห็นว่า การเป็นสตรียังดีกว่าฮูหยินผู้สูงศักดิ์ ปัญหาเฉพาะหน้าคือเหลียนจิ่นมีคุณค่าความหมายในจิตใจนาง ทั้งนี้เพราะเหลียนจิ่นก็เป็นบุรุษที่ดึงดูดเพศตรงข้ามเช่นกัน หยาฮูหยินนับเป็นสนามรบอีกแห่งหนึ่งระหว่างเขากับเหลียนจิ่น

เซี่ยงเส้าหลงดื่มสุราในมือหยาฮูหยินลงไปครึ่งจอก จากนั้นจูบริมฝีปากนาง ถ่ายเทน้ำอมฤตเข้าปากน้อยๆ ของนางอย่างแช่มช้า

หยาฮูหยินส่งเสียงอู้อี้ในลำคอ แต่ไม่มีเรี่ยวแรงผลักไสเขาออก จำต้องดื่มสุราจากปากของเขา ใบหน้างามงดปรากฏสีแดงซ่านขึ้นสองวง

เซี่ยงเส้าหลงถอนริมฝีปากจากมา หยิบฉวยสุราซึ่งเหลืออยู่ครึ่งจอกจากมือนาง ก่อนที่นางจะมีโอกาสคัดค้าน จัดแจงกรอกสุราเข้าปากนาง กล่าวเสียงนุ่มนวล "สุราครึ่งจอกนี้เป็นของข้าพเจ้า ท่านอย่าได้กลืนลงท้องไป"

หยาฮูหยินค้อนเขาวงหนึ่ง ริมฝีปากก็ถูกอีกฝ่ายประทับไว้สุราในปากถูกเขาดูดดื่มไปหมดสิ้น

ทั้งสองแยกย้ายผละจากกัน หยาฮูหยินไม่ทราบไม่อาจต้านทานฤทธิ์สุรา หรือบังเกิดไฟรักคุโชน ส่งเสียงครางคำหนึ่ง ล้มตัวเข้ามาในอ้อมอกของเขา

เซี่ยงเส้าหลงยังไม่คิดครอบครองสตรีสูงศักดิ์นางนี้ในทันที ดังนั้นเชยคางนางขึ้น ระดมจูบไปบนเรือนผม วงหน้า ใบหู และซอกคอของนางดุจห่าฝน ในที่สุดหยาฮูหยินสูญเสียเกราะป้องกันและการไว้เนื้อถือตัว ส่งเสียงครวญครางหอบหายใจอย่างไม่อาจข่มกลั้น

เซี่ยงเส้าหลงสอดมือไปในชุดแพรของนาง โลมไล้ช่วงขาและหน้าท้องของนาง สัมผัสกับผิวพรรณอันนวลเนียนที่แฝงแรงดีดสะท้อนของนาง ถามเสียงนุ่มนวลว่า “ตอนนี้ท่านมีความรู้สึกว่าถูกบุรุษยั่วเย้าหรือไม่?”

หยาฮูหยินครวญครางว่า “ท่านไม่ไว้หน้าผู้อื่นแม้แต่น้อยเลยหรือ”

เซี่ยงเส้าหลงหยุดมือไว้ แต่ยังไม่ชักดึงออกนอกชุดแพร ก้มศีรษะมองดูสาวสะคราญซึ่งเรือนผมยุ่งเหยิง เสื้อผ้ายับย่น เปิดเผยเนินอก เปลือยท่อนขารับอากาศนางนี้ มุมปากปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง กล่าวว่า “ข้าพเจ้าสามารถชมดูร่างกายฮูหยินอย่างละเอียดหรือไม่?”

หยาฮูหยินร่ำร้องว่า “ไม่ทราบถูกท่านลูบคลำกี่เที่ยวแล้ว ยังถามผู้อื่นอีก?”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อดังยาวนาน บุคลิกภาพของวีรบุรุษผู้กล้าหลอมจิตใจหยาฮูหยินละลายสิ้น หลุบตาลงกล่าวว่า “ชมดูเถอะ ผู้อื่นให้ท่านชมดูแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าใกล้ประสบความสำเร็จแล้ว ไม่เช่นนั้นนางไม่แสดงออกอย่างปล่อยตัวปล่อยใจ และโอนอ่อนผ่อนตามถึงเพียงนี้ ดังนั้นเปลี่ยนพฤติการณ์จากนุ่มนวลเป็นรุนแรง ทั้งแฝงความหยาบคายอยู่บ้าง เปิดฉากบุกจู่โจมต่อนางรุกรานนางอย่างแท้จริง

วิกาลผ่านไปในลักษณะนี้

นางไม่ใช่ฮูหยินสูงศักดิ์อีก หากแต่เป็นหญิงม่ายร่านสวาท รองรับด้วยความหฤหรรษ์อยู่ใต้ร่างของชายคนรัก เวลาทุกวินาทีถูกเพลิงพิศวาส อันร้อนแรงบดบังจนหมดสิ้น

ความสุขหรรษาฉันบุรุษสตรีรุมเร้าใส่หยาฮูหยินระลอกแล้วระลอกเล่า ท่ามกลางจิตใจที่กระเจิดกระเจิง นางร่ำร้องเรียกชื่อของบุรุษที่ทั้งน่ารักและน่าชังนี้ราวคลุ้มคลั่ง ลูบไล้และกอดรัดเรือนร่างลูกผู้ชายที่สมบูรณ์พร้อมร่างนี้ รับรู้ถึงพลังอันแข็งแกร่งและการกระแทกกระทั้นไม่มีวันสิ้นสุดของอีกฝ่าย ไต่ขึ้นสู่จุดสุดยอดครั้งแล้วครั้งเล่า

ที่แล้วมาหลังจากที่นางเริงรักกับบุรุษ จะขับไล่อีกฝ่ายหนึ่งไปปล่อยให้นางนอนหลับเพียงลำพัง แม้แต่เหลียนจิ่นก็ไม่มีข้อยกเว้น แต่ค่ำคืนนี้นางไม่คิดผละจากอ้อมอกของบุรุษผู้นี้แม้สักวูบเดียว

เพียงแต่จำกัดแค่คืนนี้เท่านั้น วันพรุ่งนี้ทุกสิ่งทุกอย่างแปรเปลี่ยนไป ไม่มีบุรุษพิชิตนางโดยราบคาบได้ นางเพียงคิดล่าบุรุษ แต่ไม่คิดตกเป็นเชลย ทั้งนี้เพราะนั่นปวดร้าวเกินไป

นางเคลิ้มหลับไปโดยไม่รู้สึกตัว เมื่อตื่นขึ้นมาเป็นเวลาสายมากแล้ว เซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบไปยังที่ใด บนผ้าห่มเพียงทิ้งดอกเบญจมาศเหลือง ซึ่งเพิ่งเด็ดจากอุทยานช่อหนึ่ง หยาฮูหยินถือช่อเบญจมาศ บนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มอย่างเป็นสุขขึ้น

พิชิตใจหญิงงาม

เซี่ยงเส้าหลงกลับมาถึงเรือนรับรอง เถาฟางรอคอยอยู่ก่อนแต่แรก ชุนอิ๋งและพวกทั้งสี่ยกอาหารเช้ามา จากนั้นล่าถอยไป

เถาฟางยิ้มอย่างลึกลับแฝงเลศนัย ถามว่า “หญิงม่ายนั้นยอดเยี่ยมหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวตามความสัตย์ว่า “ยอดเยี่ยมสุดบรรยาย”

เถาฟางสลายรอยยิ้ม กล่าวอย่างจริงจังว่า “นายท่านกราบทูลเรื่องการประลองกระบี่ระหว่างท่านกับเหลียนจิ่นต่อเจ้ารัฐจ้าว พระองค์ทรงโสมนัสยินดียิ่ง กำหนดเป็นยามสนธยาของวันมะรืน ข้าพเจ้าเห็นว่าหลายวันนี้ท่านอย่าได้เกลือกกลั้วกับสตรี อดออมกำลังไว้ เพื่อช่วงชิงชัยชนะให้จงได้”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความกระดากอยู่บ้าง ปากกล่าวว่า “วางใจ ข้าพเจ้าเป็นบุคคลประเภทมีสตรียิ่งมากยิ่งเข้มแข็ง แม้นไม่มีสตรีกลับปราศจากเรี่ยวแรง” เห็นอีกฝ่ายหนึ่งเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง จึงกล่าวเสริมว่า “อย่าลืมว่าค่ำคืนที่รับมือโจรปล้นชิงม้า ถิงฟางซื่อก็หลับนอนกับข้าพเจ้า”

เถาฟางย่อมไม่ทราบว่า ค่ำคืนนั้นเซี่ยงเส้าหลงไม่ได้ร่วมรักกับถิงฟางซื่อ ยามนั้นมองดูเขาด้วยความอิจฉาเลื่อมใส กล่าวว่า “ตอนนี้ท่านเป็นบุคคลที่ได้รับความสนใจที่สุดในนครหานตาน แม้แต่นักหลอมโลหะซึ่งมีชื่อเสียงคู่กับนายท่านกวอจ้ง ยังสอบถามถึงเรื่องของท่าน

จากผู้อื่น”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เป็นไร ยังมีบุคคลมีฐานะเท่าเทียมกับท่านหรือ?”

เถาฟางกล่าวว่า “ในรัฐจ้าวมีเพียงคนเดียว หากบอกว่าปริมาณของม้าวัวแพะของนายท่าน ต้องใช้หุบเขาทั้งหลังจึงรองรับได้ อย่างนั้นอาวุธที่กวอจ้งหลอมสร้างขึ้น ต้องใช้เรือเป็นลำๆ ค่อยบรรทุกได้ เขาไม่เพียงจัดหาอาวุธยุทโธปกรณ์ให้แก่รัฐจ้าว ยังจัดส่งให้แก่รัฐที่เป็นมิตรทำกำไรเงินทองมหาศาล” จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “เจ้ารัฐจ้าวทรงโปรดปรานกวอจ้งยิ่งกว่านายท่านอีก ทั้งนี้เพราะบิดาของนายท่านมีสายเลือดของชาวฉินอยู่ครึ่งหนึ่ง จึงใช้แซ่แปลกประหลาดเช่นนี้”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด คล้ายเกาะกุมความคิดอันเลือนรางได้บางประการ เพียงแต่ไม่สามารถหาผลสรุปได้

เถาฟางกล่าวสืบต่อ “เมื่อคืนนี้ข้าพเจ้าได้รับรายงานว่า อูถิงเหว่ยเจ้าหลานล้างผลาญเคียดแค้นท่าน ทั้งคิดครอบครองซูเอ๋อซึ่งมาจากแคว้นเอี้ยน ดังนั้นคิดฆ่าท่านก่อนที่ท่านจะทำศึกกับเหลียนจิ่นโดยไม่สนใจคำสั่งของนายท่าน ดูท่าข้าพเจ้าต้องนำท่านไปพบกับนายน้อยที่หนึ่งเพื่อให้นายน้อยที่หนึ่งสะกดห้ามปรามบุตรชายไว้”

เซี่ยงเส้าหลงกำลังครุ่นคิดถึงเรื่องที่อูซื่อหลอมีสายเลือดชาวฉินมิน่าเล่าอูซื่อหลอต้องการให้มีชาวจ้าวเอาชนะเหลียนจิ่น เพราะเพื่อพิสูจน์ต่อเจ้ารัฐจ้าวว่า อูซื่อหลอยืนอยู่ฝ่ายจ้าวนั่นเอง ในยุคสมัยเลียดก๊กไม่มีเรื่องใดสำคัญกว่าเผ่าพันธุ์สายเลือด จากข้อนี้แสดงว่าคิดรวมรัฐซึ่งประกอบด้วยชนเผ่าต่างๆ เป็นปึกแผ่น เป็นเรื่องยากเย็นถึงเพียงไหน

ขณะครุ่นคิด เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “เหลียนจิ่นคิดร่วมมือกับอูถิงเหว่ยจัดการกับข้าพเจ้าหรือ?”

เถาฟางกล่าวว่า “ตอนนี้ต่อให้จ่อกระบี่พาดคอเหลียนจิ่น มันก็ไม่ยอมลงมือก่อนกำหนด ที่แล้วมาเหลียนจิ่นเที่ยวท้าสู้กับมือกระบี่ในนครหานตาน เพื่อสะกิดความสนพระทัยของเจ้ารัฐจ้าว รับมันเข้าสู่

ราชสำนักเอง”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “หากเหลียนจิ่นไม่สอดมือเข้ามา ข้าพเจ้าจึงไม่เกรงกลัวหลานล้างผลาญนั้น มันย่อมไม่เรียกระดมผู้คนหลายร้อยคนกลุ้มจู่โจมข้าพเจ้ากระมัง?”

เถาฟางหัวร่อออกมา กล่าวว่า “ย่อมไม่สามารถ แต่ไม่ว่าอย่างไรสมควรเข้าพบนายน้อยที่หนึ่งสักครา ในบุตรชายของนายท่านทั้งสิบเจ็ดคนนับนายน้อยที่หนึ่งเก่งกล้าสามารถที่สุด รับภาระติดต่อซื้อขายทั้งหมด ทั้งยังให้กำหนดธิดาอูถิงฟางซึ่งมีโอกาสได้เข้าวัง เพียงแต่เจ้ารัฐจ้าวเห็นว่านายท่านมีสายเลือดของชาวฉิน จึงไม่ตัดสินพระทัยรับอูถิงฟางเข้าวัง”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนสมองพองโต เรื่องราวที่ดูไปรวบรัดธรรมดาที่แท้สลับซับซ้อนถึงเพียงนี้ ดังนั้นตอบตกลงว่าจะไปพบบุตรชายคนโตของอูซื่อหลอ และเป็นบิดาของอูถิงเหว่ย

ทั้งสองควบขับม้าไปยังตึกตระกูลอู ผ่านลานฝึกซ้อมฝีมืออันกว้างขวาง อ้อมตึกใหญ่ที่อูซื่อหลออยู่อาศัย ตัดทะลุอุทยานไม้ดอก มาถึงตัวตึกภูมิฐานอีกหลังหนึ่ง

ทั้งสองถูกเชื้อเชิญให้นั่งรอในห้องโถง ไม่นานให้หลัง ปรากฏนักบู๊ผู้หนึ่งออกมาเชิญตัวเถาฟางเข้าไป ทอดทิ้งเซี่ยงเส้าหลงอยู่ตามลำพัง

เซี่ยงเส้าหลงกำลังสงสัยใจว่า นายน้อยที่หนึ่งไฉนไม่เรียกตัวพวกเขาเข้าพบพร้อมกัน นักบู๊นั้นก็เดินออกมา กล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “ท่านเซี่ยงโปรดตามผู้ต่ำต้อยมา”

เซี่ยงเส้าหลงติดตามนักบู๊นั้นเข้าไป ตอนแรกผ่านห้องข้าง จากนั้นลดเลี้ยวซ้าย วกเข้าอุทยานไม้ดอก จึงสะกิดความสงสัยของเซี่ยงเส้าหลงขึ้น

นักบู๊พลันเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น ขณะเดียวกัน ประกายกระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง กระบี่สองเล่มโถมแทงออกจากพุ่มไม้ดอกสองฟากข้างจู่โจมใส่ชายโครงซ้ายขวาของเขา

ดีที่เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดลางสังหรณ์ใจอยู่ก่อน ดังนั้นชักกระบี่จาก

ฝักเสียงเคร้งเคร้งสองครา มิเพียงคุกคามศัตรูล่าถอย ยังฟาดฟันทำร้ายคนผู้หนึ่ง

หลังพุ่มไม้พลันปรากฏนักบู๊สามสิบกว่าคนมุดปราดออกมา หนึ่งในจำนวนนั้นย่อมเป็นอูถิงเหว่ย กล่าวว่า “สุนัขบัดซบ ครั้งนี้ดูว่าเจ้าจะหลบหนีไปที่ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มอย่างสง่างามกล่าวว่า “อย่าว่าแต่ครั้งนี้ แม้กระทั่งครั้งก่อนผู้ที่หลบหนีก็หาใช่ข้าพเจ้าไม่”

อูถิงเหว่ยเข้าใจว่าอีกฝ่ายหนึ่งต้องวิงวอนขอความกรุณา มิคาดเซี่ยงเส้าหลงไม่ยอมอ่อนข้อแม้แต่น้อย ต้องตวาดด้วยโทสะว่า “จัดการมันให้แก่เรานายน้อย”

เซี่ยงเส้าหลงมีประสบการณ์ต่อยตีอย่างช่ำชอง ล่วงรู้หลักเหตุผลของการชิงลงมือ อย่าว่าแต่ศัตรูมีกำลังพวกมาก ดังนั้นชิงถือกระบี่กลิ้งตัวไปในขบวนนักบู๊ ทั้งฟันกระบี่เตะเท้าหักศอก ทำร้ายผู้คนติดต่อกันหลายคน เหล่านักบู๊ไหนเลยเคยเผชิญกับยุทธวิธีไร้กฎเกณฑ์เช่นนี้ เห็นเซี่ยงเส้าหลงห้าวหาญดุดัน ผู้คนส่วนใหญ่ไม่กล้าปะทะเพียงสู้อย่างเปะปะเท่านั้น

เซี่ยงเส้าหลงร่ายรำเพลงกระบี่ม่อจื่ออย่างเต็มที่ ในสภาวะโอ่อ่าผ่าเผย แฝงท่วงท่าอันละเอียดลึกซึ้ง บวกกับบัดเดี๋ยวรุกบัดเดี๋ยวถอย บางครั้งลอยตัวเตะเท้า เพียงชั่วขณะก็โค่นศัตรูแตกพ่ายไม่เป็นขบวน พากันรับบาดเจ็บลุกไม่ขึ้น หลงเหลือนักบู๊ที่คุ้มกันอยู่เบื้องหน้าอูถิงเหว่ยเพียงสิบคน

เซี่ยงเส้าหลงแค่นเสียงอย่างเย็นชา สองตาสาดประกายเย็นเยียบจับจ้องมองหน้าอูถิงเหว่ย จ่อกระบี่ไปเบื้องหน้า สืบเท้าเข้าหาอูถิงเหว่ยและนักบู๊สิบคนนั้น อูถิงเหว่ยคิดไม่ถึงเซี่ยงเส้าหลงโค่นศัตรูล้มลงสิบกว่าคนกระทั่งลมหายใจยังไม่หอบถี่ รู้สึกขนลุกเกรียวไปทั่วร่าง ปากบงการให้บริวารลงมือ ตัวเองกลับถอยร่นไปด้านหลัง

เซี่ยงเส้าหลงพุ่งตัวออกไป ฟาดฟันกระบี่ใส่ นักบู๊ผู้หนึ่งยกกระบี่

ต้านทาน เสียงเปรี้ยงเมื่อทั้งคนทั้งกระบี่ถูกฟาดฟันล้มกลิ้งไป แสดงว่าพลังแขนของเซี่ยงเส้าหลงน่าตระหนกเพียงไหน เหล่านักบู๊หน้าแปรเปลี่ยนกริ่งเกรงอีกฝ่ายทำร้ายอูถิงเหว่ย กระบี่หลายเล่มพากันกลุ้มจู่โจมใส่เซี่ยงเส้าหลง

คราครั้งนี้เซี่ยงเส้าหลงไม่บุกจู่โจม หากแต่ควงกระบี่เป็นเงากระบี่กลุ่มหนึ่ง คุ้มครองอยู่รอบกาย นักบู๊สองคนเข้าใจว่าเซี่ยงเส้าหลงหมดเรี่ยวสิ้นแรง คิดฉวยโอกาสเร่งมือจู่โจม แต่แล้วพบว่าฝ่ายตรงข้ามทั้งตั้งรับอย่างแข็งขัน ที่น่าตระหนกคือยังซ่อนสภาวะตอบโต้ ครอบคลุมใส่พวกเขาแต่ไกล

นี่คือความลึกล้ำพิสดารของเพลงกระบี่ม่อจื่อ ในสภาวะตั้งรับแฝงการรุก สร้างความแตกตื่นแก่นักบู๊ทั้งสองจนขวัญหนีดีฝ่อ ขณะจะถอนกระบี่ล่าถอย ประกายกระบี่ของเซี่ยงเส้าหลงพลันสาดกระจายออก นักบู๊ทั้งสองล้วนหลั่งโลหิตเซถอยไป

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสที่บุคคลอื่นแตกตื่นลนลาน ทะลวงผ่านเกราะป้องกันของศัตรู สะอึกเข้าหาอูถิงเหว่ย อูถิงเหว่ยปลุกปลอบจิตใจยกกระบี่ต้านทาน มิคาดเซี่ยงเส้าหลงชิงถอยปราด หันไปต่อสู้กับนักบู๊ที่ไล่ติดตามมา เขาทิ่มแทงทำร้ายนักบู๊สี่คน ค่อยโถมจู่โจมอูถิงเหว่ยใหม่

เซี่ยงเส้าหลงรุกไล่เจ็ดกระบี่ คุกคามอูถิงเหว่ยถอยร่นเข้าดงไม้ นักบู๊ที่หลงเหลือล้วนล้มลงกับพื้นไม่สามารถลุกขึ้น

เสียงดังเมื่อกระบี่ของอูถิงเหว่ยถูกตวัดเขี่ยหลุดกระเด็น แผ่นหลังปะทะกับต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง สร้างความตระหนกจนหน้าถอดสี ตวาดเสียงสั่นสะท้านว่า “ข้าทาสที่บังอาจ กลับกล้าเสียมารยาท”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงเย็นชาว่า “หากขวัญกล้าพอ ลองเรียกข้าทาสอีกสักคำ” พลางจ่อปลายกระบี่ชี้เฉียงใส่ลำคอของอูถิงเหว่ย

อูถิงเหว่ยถูกสยบระย่นย่อ ร่างสั่นระริกขึ้นมา กล่าวเสียงแหบพร่าว่า “ท่านกล้าทำร้ายข้าพเจ้าหรือ?”

เขาไม่กล้าใช้คำ “ข้าทาส” อีก เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยสีหน้าไร้

ความรู้สึกว่า “ท่านเถาอยู่ที่ใด?”

อูถิงเหว่ยแทบคิดร่ำไห้ออกมา กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเพียงใช้คนจับตัวมันไว้”

เซี่ยงเส้าหลงพลันยิ้มออกมา กล่าวว่า “ท่านไม่เชื่อว่าข้าพเจ้ากล้าทำร้ายท่านหรือ? ข้าพเจ้าพานจะทิ่มแทงดวงตาท่านบอดไปข้างหนึ่ง”

อูถิงเหว่ยเห็นรอยยิ้มของเขาคล้ายผนึกด้วยน้ำแข็ง ยังน่าระย่นย่อกว่าหน้าตาที่ถมึงทึงดุร้ายอีก กำลังขวัญที่มีอยู่พลันพังทลาย ร้องว่า “อย่าได้...”

เซี่ยงเส้าหลงแทงกระบี่เฉียงๆ ออก อูถิงเหว่ยพลันแผดเสียงร้องออกมา ที่ด้านหลังเซี่ยงเส้าหลงก็บังเกิดเสียงตวาดเจื้อยแจ้วดังขึ้น

อูถิงเหว่ยเข้าใจว่าไม่อาจรักษาดวงตาไว้ได้ ถึงกับปัสสาวะเล็ดออกมา แต่แล้วกระบี่ของเซี่ยงเส้าหลงหักเหเล็กน้อย เฉียดผ่านใบหน้าแทงใส่ลำต้นไม้ คลาดคลาอย่างหวุดหวิด

เซี่ยงเส้าหลงตวัดเท้าขวาเตะใส่ตะโพกอีกฝ่าย เตะจนอูถิงเหว่ยลอยขวางออกไป จากนั้นหมุนตัววาดกระบี่ ต้านทานกระบี่ที่แทงจากด้านหลังเอาไว้

เจ้าของกระบี่คือหญิงงามอูถิงฟางเอง

เซี่ยงเส้าหลงแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ที่แท้คุณหนูก็มีส่วนด้วย”

อูถิงฟางขุ่นแค้นจนหน้าแดงฉาน ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะฆ่าท่าน”

พลางจู่โจมกระบี่ดุจน้ำตกโกรกกระแทก เพลงกระบี่ของนางยังเหนือล้ำกว่าพี่ชาย เพียงแต่ขาดพลังและประสบการณ์เท่านั้น

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด สู้พลางถอยปราด ชั่วพริบตาก็ชักนำนางเข้าสู่ส่วนลึกของดงไม้ซึ่งไร้ผู้คน อูถิงฟางรุกไล่เป็นเวลานานไม่ประสบผล ยิ่งมายิ่งอ่อนแรงลง ต้องหอบหายใจออกมา ฟาดฟันอีกสองกระบี่ เสียงดังเมื่อกระบี่หลุดลอยจากมือ

เซี่ยงเส้าหลงสอดกระบี่คืนฝัก สืบเท้าก้าวปราด โอบรั้งนางเข้ามา

ในอ้อมอก กดทับกับต้นไม้ต้นหนึ่ง ก้มหน้าลงมองดูวงหน้าอันสวยซึ้งของนาง

อูถิงฟางเพียงขัดขืนดิ้นรนพอเป็นพิธี ก็ล้มระทวยภายใต้การกดทับของเขา กล่าวอย่างร้อนรุ่มขุ่นแค้นว่า “ท่านคิดทำอะไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ย่อมต้องเรียกร้องค่าเสียหาย”

อูถิงฟางตื่นตระหนกยิ่ง รวบรวมเรี่ยวแรงดิ้นรน มิคาดเซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสใช้หน้าอกและต้นขาเสียดสีกับตำแหน่งที่มีความรู้สึกไวที่สุดของนาง อาการดิ้นรนพลันกลับกลายเป็นปฏิกิริยาตอบรับขึ้นมา

ในชีวิตนางเพิ่งถูกบุรุษลวนลามล่วงเกินเช่นนี้เป็นครั้งแรก มาตรว่าเหลียนจิ่นเคยโอบกอดนาง แต่ก็ถูกนางผลักไสออกไป

นางไม่ได้มีส่วนร่วมกับปฏิบัติการของอูถิงเหว่ย เพียงพบเห็นเหตุผิดปรกติ จึงติดตามมาชมดู พอดีรับรู้เรื่องราวทั้งหมด พบเห็นบุคลิกอันองอาจ ยุทธวิธีที่ได้ผล และเพลงกระบี่ที่ไม่เป็นรองเหลียนจิ่นของเซี่ยงเส้าหลง

สิ่งหนึ่งซึ่งเหลียนจิ่นไม่อาจเทียบเปรียบได้คือ คนผู้นี้คล้ายมีพละกำลังไม่มีวันหมดสิ้น ยามเย็นชาชวนให้เย็นเยียบจับจิต เมื่อแย้มยิ้มกลับปลอดโปร่งไม่นำพา ต่อให้ตอนนี้นางถูกเขาเอารัดเอาเปรียบ ยังยากที่จะเคียดขึ้งต่ออีกฝ่ายหนึ่ง นางบังเกิดความรู้สึกเป็นสุขอย่างประหลาด ยิ่งมายิ่งแผ่ซ่านไปทั่วร่าง พลันส่งเสียงดังอืมม์ เมื่อถูกอีกฝ่ายหนึ่งประทับจุมพิตริมฝีปาก

อูถิงฟางทั้งแตกตื่นทั้งอับอาย ฟันที่ขบแน่นถูกลิ้นของอีกฝ่ายชำแรกแทรกเข้ามา รู้สึกเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำต่อจูบแรกของบุรุษ กระทั่งเงาร่างของเหลียนจิ่นก็ลบเลือนหายสิ้น

บนเส้นทางนอกดงไม้บังเกิดเสียงคนและเสียงฝีเท้าดังมา

เซี่ยงเส้าหลงค่อยถอนริมฝีปากออก เปลี่ยนเป็นขบกัดติ่งหูของนาง กล่าวว่า “สามารถเชยชิดคุณหนู แม้ตายก็ยินยอมพร้อมใจ” จากนั้นปลดปล่อยนาง ก้าวยาวๆ ออกไป

อูถิงฟางร่างอ่อนระทวย รูดตัวตามลำต้นไม้กระแทกนั่งกับพื้น ความขุ่นเคืองประดามีอันตรธานเหือดหายสิ้น ร่างกายยังตกอยู่ในภาวะอันลิงโลดที่น่าอับอาย

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงกลับถึงสถานที่ซึ่งถูกจู่โจม เห็นชายวัยกลางคนร่างสูงตระหง่าน โครงกระดูกหยาบใหญ่ ใบหน้าสีม่วงเข้ม ตาโปนดุจกระดิ่งผู้หนึ่ง กำลังอาละวาดใส่อูถิงเหว่ยและเหล่านักบู๊ซึ่งคุกเข่ากับพื้น

เถาฟางยืนก้มศีรษะอยู่ด้านข้าง พอเห็นเซี่ยงเส้าหลงมาถึง รีบปรายตาเป็นเชิงบอกใบ้ เซี่ยงเส้าหลงจึงเดินเข้าหาชายกลางคนนั้นคุกเข่าลงคำนับอีกฝ่ายหนึ่ง

ชายกลางคนนั้นเบือนหน้ามายังเซี่ยงเส้าหลง กล่าวเสียงเย็นชาว่า "ถิงฟางเล่า?"

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทันตอบคำ สุ้มเสียงอูถิงฟางก็ดังขึ้นที่ด้านหลังว่า "ถิงฟางอยู่ที่นี่ เขามีเพลงกระบี่เลิศล้ำ ผู้บุตรีไม่สามารถทำร้ายเขา"

สีหน้าชายกลางคนนั้นค่อยผ่อนคลาย ตวาดใส่อูถิงเหว่ยและพวกว่า "ล้วนไสหัวไปให้แก่เรา"

อูถิงเหว่ยไม่กล้ามองดูเซี่ยงเส้าหลงแม้สักแวบเดียว คนคล้ายไก่ชนที่สู้แพ้ นำนักบู๊ทั้งหลายล่าถอยจากไป

ชายกลางคนนั้นมองดูบุตรีแวบหนึ่ง ค่อยหันมากล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า "ประเสริฐ ทำร้ายผู้คนสามสิบกว่าคน กลับไม่มีกระบี่ใดปลิดชีวิต เราเพิ่งพบเห็นเพลงกระบี่เช่นนี้เป็นครั้งแรก การต่อสู้ระหว่างเจ้ากับเหลียนจิ่น เราอูอิ้งหยวนถือหางเซี่ยงเส้าหลงเจ้า"

ชายกลางคนนี้เป็นบุตรชายประมุขตระกูลอู และเป็นบิดาของอูถิงเหว่ยกับอูถิงฟาง นามอูอิ้งหยวน

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ ยุคสมัยเลียดก๊กนี้ ยังมีผู้ใดเข้าใจโครงสร้างของมนุษย์ยิ่งกว่าเขา ดังนั้นเขาใช้กระบี่เป็นมั่นเหมาะ เพียงทำลายสมรรถนะในการต่อสู้ของฝ่ายตรงข้าม หาได้ทำร้ายคนถึงแก่

ชีวิตไม่ ในใจครุ่นคิด ปากกล่าวถ่อมตนอยู่หลายคำ

อูอิ้งหยวนสำรวจมองเซี่ยงเส้าหลงขึ้นๆ ลงๆ ยิ้มพลางกล่าวว่า "ชาวจ้าวน้อยคนที่มีเรือนร่างสูงใหญ่เช่นเจ้า แต่สำหรับกับชาวฉินหาใช่เรื่องแปลกประหลาดไม่"

เซี่ยงเส้าหลงมีความรู้สึกว่า อูอิ้งหยวนผู้นี้คล้ายภูมิใจที่มีสายเลือดของชาวฉิน อาจบางทีอูอิ้งหยวนเดินทางไปตามที่ต่างๆ มีประสบการณ์กว้างขวาง ทราบความร้ายกาจของชาวฉิน จึงคาดคิดเช่นนี้

อูอิ้งหยวนคล้ายชื่นชมเซี่ยงเส้าหลงเป็นพิเศษ กล่าวอีกว่า "ตอนนี้เราจะไปตรวจสถานปศุสัตว์ซึ่งอยู่ทางทิศเหนือยี่สิบลี้ เจ้าไปเป็นเพื่อนเราสักครา"

อูถิงฟางร้องสอดขึ้น "บิดา ผู้บุตรีไปด้วย"

ทุกผู้คนเหลียวมองนางอย่างงุนงง จ้องมองจนอูถิงฟางก้มศีรษะลง ใช้นิ้วมือลูบคลำชายเสื้ออย่างขวยเขิน

เซี่ยงเส้าหลงกับนักบู๊หนึ่งร้อยห้าสิบนาย เป็นเพื่อนสองพ่อลูกตระกูลอู ออกจากตัวเมืองทางประตูทิศเหนือ ควบขับม้าไปตามทุ่งราบอันกว้างใหญ่

อูถิงฟางมีอารมณ์ดีเป็นพิเศษ ควบม้านำหน้า อูอิ้งหยวนกริ่งเกรงบุตรีพลาดพลั้ง ขณะจะสั่งให้นักบู๊ติดตามไป เซี่ยงเส้าหลงดูออกว่าอูถิงฟางสร้างโอกาสให้แก่เขา จึงอาสาเร่งม้าติดตามไป

ม้าทั้งสองตัวแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง ควบขับเป็นระยะทางสิบกว่าลี้ มาถึงช่องเขาแห่งหนึ่ง อูถิงฟางค่อยชะลอความเร็วลง เซี่ยงเส้าหลงเร่งม้าถึงข้างกายนาง พอเหลียวหน้ามอง ไม่พบเห็นอูอิ้งหยวนและพวกแต่อย่างไร

อูถิงฟางหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า "ไม่ต้องมองหาแล้ว นี่เป็นเส้นทางลัดที่ข้าพเจ้าเพิ่งค้นพบ พวกเขาไม่มาทางด้านนี้หรอก"

เซี่ยงเส้าหลงไม่รีรอชักช้า ยื่นแขนโอบอุ้มนางเข้ามา โอบรั้งกับ

อ้อมอก ไม่สนใจการดิ้นรนอย่างอ่อนแรงของนาง ระดมจูบตั้งแต่ซอกคอสิ้นสุดที่ริมฝีปากอันอ่อนนุ่มของนาง อูถิงฟางมีปฏิกิริยาตอบรับอย่างรุนแรง แสดงว่าเพิ่งลิ้มรสจุมพิต บังเกิดความปีติยินดี

เมื่อจุมพิตจนเหนื่อยอ่อน ก็ออกพ้นจากช่องเขา อูถิงฟางฟุบศีรษะกับหัวไหล่ของเขา เงยหน้าขึ้นกล่าวอย่างเอียงอายว่า

"ท่านขวัญกล้าบังอาจนัก ไม่เคยมีบุรุษกล้าเสียมารยาทต่อข้าพเจ้าเช่นท่านมาก่อน"

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งกล่าวอย่างถ่อมตนว่า "หามิได้ ข้าพเจ้าเพียงเป็นปีศาจขวัญอ่อนตนหนึ่ง"

อูถิงฟางทราบว่า เขายังจดจำความแค้นที่เมื่อวานนางด่าว่าเขาเป็นปีศาจขวัญอ่อน ต้องหัวร่อคิกกล่าวว่า "ท่านหลอกลวงคน ถิงฟางดูออกแต่แรกว่า ท่านเป็นคนไม่ยอมสยบต่อผู้ใด รวมทั้งท่านปู่ด้วย"

เซี่ยงเส้าหลงรีบกล่าวว่า "ไม่ว่าท่านดูผิดหรือถูก ไม่อาจบอกต่อผู้ใด หากล่วงรู้ถึงหูนายท่าน ข้าพเจ้าคงไม่สามารถรักษาชีวิตน้อยๆ ไว้ได้"

อูถิงฟางมองดูเขาอย่างยิ้มแย้ม จากนั้นค่อยนั่งตัวตรง บังคับม้าหยุดลง กล่าวว่า "ท่านดู เมื่อผ่านหุบเขาเบื้องหน้า อ้อมเนินเขาลูกหนึ่งจะพบเห็นปากทางเข้าสถานปศุสัตว์ ในหุบเขามีลำธารน้ำใส สายน้ำไหลรินถึงสถานปศุสัตว์ ฉวยโอกาสที่บิดายังไม่เดินทางมาถึง ท่านใช่คิดเรียกร้องค่าเสียหายจากผู้อื่นหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงทราบกระจ่างแก่ใจ สตรียุคสมัยเลียดก๊กเมื่อมอบหัวใจให้ ยังเปิดเผยยิ่งกว่าหญิงสาวสมัยศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ในใจบังเกิดความรู้สึกสมใจที่โค่นเหลียนจิ่นลงได้ หัวร่อฮาๆ กล่าวว่า "ผู้ที่ไม่เรียกร้องค่าเสียหายจากท่าน ต้องเป็นตัวโง่งมแน่นอน" พลางกระตุ้นม้าเข้าหุบเขา

ยามนี้เป็นต้นฤดูสารท ต้นปังในหุบเขาผลิใบสีแดงฉานงามดุจวิมานแมนแดนสวรรค์ น้ำแร่สายหนึ่งสาดเทออกจากผนังผา ขังรวมเป็น

หนองบึงไหลตัดผ่านหุบเขาไป อูถิงฟางยังเป็นเด็กหญิงสาวรุ่น ดังนั้นกระโดดลงจากหลังม้า วิ่งถึงข้างบึงน้ำด้วยความยินดี

เซี่ยงเส้าหลงมาถึงข้างกายนาง ยืนแนบชิดกับแผ่นหลังของนาง ยื่นมือดึงสายรัดเอวของนางออก อูถิงฟางคว้าจับมือของเขาไว้ กล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า

"ท่านคิดทำอะไร?"

เซี่ยงเส้าหลงใช้ริมฝีปากเสียดสีกับวงหน้านาง ยิ้มพลางกล่าวว่า "บึงน้ำใสเย็นเช่นนี้ ไม่คิดอาบน้ำชำระกายหรือไร?"

อูถิงฟางส่งเสียงครวญครางว่า "ไม่ได้ หากผมเผ้าเปียกปอน บิดาคงล่วงรู้ว่าพวกเราทำอะไร ต้องไม่ยกโทษให้ท่านแน่นอน"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "พวกเราแช่น้ำในบริเวณน้ำตื้นก็ได้ ข้าพเจ้ารับรองว่าไม่ทำให้ผมเผ้าท่านเปียกปอน"

อูถิงฟางหน้าแดงเข้มถึงใบหู ลดมือลงยอมโอนอ่อนกล่าวว่า "ก็ได้ จดจำไว้อย่าทำให้ผมเผ้าผู้อื่นเปียกปอน ท่านเข้าใจว่าผู้อื่นไม่ทราบว่าท่านคิดอะไรหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง สองมือเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ชั่วพริบตาก็เปลื้องเสื้อผ้าของหญิงงามออก เผยเห็นเรือนร่างอันขาวผ่อง ละลานราวรูปปั้นที่สลักเสลาจากหยก

หลังจากปลดเปลื้องอาภรณ์แก่นาง เขาก็ถอดเสื้อผ้าออกวางร่างนางลงบนพื้นหญ้า จากนั้นโถมทับลงไป

อูถิงฟางร้องออกมาว่า "ท่านบอกว่าจะไปเล่นน้ำ"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าฉุกคิดว่าไม่มีผ้าแห้งเช็ดร่างกาย ยังคงไม่ถูกต้อง มิสู้เรียกร้องค่าเสียหายจากท่านในที่นี้ ท่านฟังเสียงน้ำโกรกกระแทกช่างรื่นรมย์ถึงเพียงไหน"

อูถิงฟางขณะจะสดับฟัง ริมฝีปากของเซี่ยงเส้าหลงก็กดประทับลง สองมือโลมไล้บนร่างซึ่งปราศจากอาภรณ์ปกปิดของนาง นางไหนเลยนึกถึงการสดับฟังเสียงน้ำ ความรู้สึกอันเคลิบเคลิ้มซึ่งเพิ่งเลือนหายไป

ไม่นาน รุมเร้ากายใจของนางใหม่ ส่งเสียงครวญครางออกมา ใช้มือเท้ากอดรัดบุรุษที่พิชิตหัวใจของนางเอาไว้

เซี่ยงเส้าหลงแม้เป็นบุรุษเจ้าสำราญ ความจริงไม่คิดรีบร้อนเผด็จศึกรัก แต่เขาทราบว่าหญิงสาวแรกรักเช่นอูถิงฟางหูเบา เปลี่ยนใจได้โดยง่าย หากไม่ตีเหล็กทั้งที่ยังร้อน หุงข้าวสารเป็นข้าวสุก ไม่แน่ว่าจะกลับไปสู่อ้อมอกของเหลียนจิ่นอีก แม้นว่าครอบครองร่างกายของนางเขาจะเป็นบุรุษคนแรกในชีวิตนาง เหลียนจิ่นยากที่จะทำลายความสัมพันธ์ของพวกเขาทั้งสองได้

ด้วยความฉลาดหลักแหลมของเหลียนจิ่น สมควรดูออกว่าหญิงงามนี้มอบความบริสุทธิ์ให้แก่เขา นี่เป็นเรื่องที่เกี่ยวพันถึงศักดิ์ศรีของความเป็นบุรุษ เหลียนจิ่นต้องไม่อาจทนทานรับได้

เขานับว่าบรรลุถึงเป้าหมายในการกระทบกระเทือนจิตใจเหลียนจิ่นสำหรับตระกูลอูหากทราบเรื่อง เชื่อว่าเรื่องราวไม่ลุกลามใหญ่โต ขอเพียงเขาสามารถโค่นเหลียนจิ่นลง เจ้ารัฐจ้าวทรงให้ความสำคัญแก่เขาตระกูลอูไหนเลยทำอย่างไรเขาได้?

เขาพบว่าตัวเองยิ่งมายิ่งไม่เลือกวิธีที่ใช้ แต่ในช่วงกลียุค ถือผู้เข้มแข็งเป็นเจ้า เขาไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก

ภายใต้อารมณ์ความรู้สึกเช่นนี้ เซี่ยงเส้าหลงใช้วิธีการที่นุ่มนวลและเอาใจ ครอบครองร่างกายของหญิงสาวผู้งดงามนางนี้ หลังจากนั้นเฝ้าประเล้าประโลม ให้นางสัมผัสกับรสชาติอันหวานละมุนที่สตรีเพศได้รับจากบุรุษอย่างดูดดื่ม

เมื่อหนุ่มสาวทั้งสองมาถึงสถานปศุสัตว์ ซึ่งทอดเป็นแนวยาวหลายสิบลี้ ขบวนม้าของอูอิ้งหยวนเพิ่งปรากฏขึ้นแต่ไกล

ผู้ดูแลสถานปศุสัตว์ให้การต้อนรับขับสู้ โดยเฉพาะเห็นคุณหนูคลอเคลียอยู่ข้างกายเซี่ยงเส้าหลงไม่ยอมห่าง ยิ่งเอาอกเอาใจเซี่ยงเส้าหลงเป็นพิเศษ

สถานปศุสัตว์เป็นพื้นที่ซึ่งสามด้านเป็นภูเขาและน้ำล้อมรอบ มีแต่ด้านทิศตะวันออกเป็นทุ่งราบ มีแม่น้ำสายใหญ่ทอดขวาง หนทางเข้าออกอาศัยสะพานชักรอก ทั้งก่อกำแพงล้อม ลักษณะคล้ายเป็นเมืองๆ หนึ่ง

นอกสถานปศุสัตว์ยังมีทหารจ้าวประจำการ ภายในปศุสัตว์ เลี้ยงม้า วัว แพะ จำนวนมากมายสุดคณานับ ถือเป็นเส้นเลือดใหญ่หล่อเลี้ยงนครหานตาน

ขณะที่หนุ่มสาวทั้งสองเยี่ยมชมอยู่ อูอิ้งหยวนนำกำลังนักบู๊มาถึง หลังจากดูว่าตำหนิบุตรีสองสามคำ ก็กล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “มา เรานำเส้าหลงชมสถานที่เอง”

เซี่ยงเส้าหลงได้รับเกียรติอย่างคาดไม่ถึง ยามนั้นเปลี่ยนม้าโดยสาร ควบขับเข้าสู่สถานปศุสัตว์ อูถิงฟางย่อมติดตามอยู่ด้านข้าง

สุดท้ายคนทั้งสามมาถึงเนินเขา ซึ่งเต็มไปด้วยแพะแกะ อูถิงฟางบังเกิดความคึกคะนอง กระโดดลงจากหลังม้าไปหยอกเย้าลูกแกะ อูอิ้งหยวนยังอยู่บนหลังม้า พลันกล่าวเบาๆ ว่า “ลูกฟางมีความรู้สึกที่ดีต่อเส้าหลงเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบคำพูดนี้แฝงความหมายใด เพียงรับคำครา หนึ่ง อูอิ้งหยวนยิ้มพลางกล่าวว่า “เช่นนี้ก็ดี เราความจริงไม่ชมชอบเหลียนจิ่น คนผู้นี้มีความคิดอ่านลึกซึ้ง ทั้งสุมหัวรวมกับอูเฮย เพียงแต่บิดาโปรดปรานพวกมัน เราก็อับจนปัญญา”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด คาดว่าเถาฟางคงเป็นคนของอูอิ้งหยวน ดังนั้นอูอิ้งหยวนรักเผื่อแผ่มาถึงตน จึงกล่าวเป็นเชิงเลียบเคียงถามว่า “เถาฟางบอกว่า นายท่านคิดยกคุณหนูให้แก่วังจ้าว...”

อูอิ้งหยวนแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า “เรากับบิดาขัดแย้งกันด้วยเรื่องนี้ บิดาอายุสูงวัย ไม่เข้าใจสถานการณ์โดยรวมอย่างถ่องแท้”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบ เรียกคำ “นายน้อย” อูอิ้งหยวนหันขวับมา กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “เส้าหลง บอกต่อเราตามความสัตย์ เจ้ามีความเป็นมาอย่างไร สืบสายเลือดชนเผ่าใด?”

เซี่ยงเส้าหลงปั้นเรื่องราวว่า “ข้าพเจ้าเป็นทายาทรุ่นหลังของชาวฉินซึ่งระหกระเหินไปอยู่ในป่าเขา และแต่งงานอยู่กินกับสตรีท้องถิ่น เรื่องนี้ข้าพเจ้ายังไม่ได้เปิดเผยต่อเถาฟาง”

อูอิ้งหยวนปักใจเชื่ออยู่ก่อนว่า เซี่ยงเส้าหลงมีสายเลือดชาวฉิน ดังนั้นไม่เคลือบแคลงสงสัยแต่อย่างไร กล่าวว่า “หากเรายกลูกฟางให้แก่เจ้า เจ้ารับปากว่าจะคุ้มครองนางไปชั่วชีวิตหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความยินดี จากนั้นกล่าวอย่างท้อแท้ว่า “แต่ว่านายท่านไหนเลยยอมรับปาก?”

อูอิ้งหยวนตัดบทว่า “อย่าเพิ่งสนใจบิดา” เซี่ยงเส้าหลงรีบตกปากรับคำ มุมปากอูอิ้งหยวนปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง กล่าวอย่างปลาบปลื้มประโลมใจว่า “เรามิเพียงชื่นชมต่อเพลงกระบี่อันเลิศล้ำ ตลอดจนไหวพริบที่เจ้ารับมือกับโจรปล้นชิงม้า ประการสำคัญเจ้ายินยอมรั้งอยู่รับมือเหล่าโจรให้เพื่อนพ้องจากไปโดยปลอดภัย ความจงรักภักดีต่อผู้เป็นนายและคุณธรรมน้ำมิตรที่มีต่อสหายนี้ เป็นสาเหตุที่เรายกลูกฟางให้แก่เจ้า แต่นี่เพียงเป็นข้อตกลงลับ นอกจากเถาฟางแล้ว อย่าได้แพร่งพรายต่อผู้ใด รวมทั้งลูกฟางด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงมีความรู้สึกว่า อูอิ้งหยวนกำลังวางแผนการใหญ่ประการหนึ่ง ต้องพึ่งพาไหวพริบและเพลงกระบี่ของเขา จึงถามเสียงแผ่วเบาว่า “นายน้อยมีเรื่องใดคิดใช้สอยเส้าหลง โปรดสั่งได้อย่างเต็มที่”

ดวงตาอูอิ้งหยวนทอประกายวูบหนึ่ง ชมเชยว่า “เถาฟางดูเจ้าไม่ผิด อาศัยข้อสังเกตอันละเอียดลึกซึ้งของเจ้านี้ ภายหน้าต้องเป็นบุคคลยิ่งใหญ่แน่นอน” หยุดเล็กน้อยจึงทอดถอนใจกล่าวว่า “บิดาชราแล้ว หาทราบไม่ว่าสถานการณ์บ้านเมืองกำลังเกิดการเปลี่ยนแปลง นับตั้งแต่ขุนนางรัฐหาน จ้าวและวุ่ยแบ่งแคว้นจิ่นออกเป็นสามส่วน เจ้ารัฐวุ่ยปีกกล้าขาแข็งขึ้นทุกขณะ ทำสงครามรุกรานทั้งรัฐฉิน รัฐฉี รัฐฉู่ รัฐหาน และรัฐจ้าวไม่ขาดสาย”

เมื่อสามเดือนก่อน เซี่ยงเส้าหลงถกถึงสถานการณ์บ้านเมืองกับ

หยวนจง มีความรอบรู้เพิ่มพูนกว่าเดิม จึงกล่าว “แต่ต่อมารัฐฉีพึ่งพานักพิชัยสงครามซุนปิน ทำศึกเอาชนะทัพวุ่ยที่ช่องเขาหม่าหลิง จากนั้นรัฐฉิน ฉีและจ้าวผลัดกันโจมตีรัฐวุ่ย ขุมกำลังของรัฐวุ่ยไม่เข้มแข็งเช่นเก่าก่อนแล้ว”

อูอิ้งหยวนผงกศีรษะกล่าวว่า “ในนครหานตานมีบุคคลคิดอ่านเช่นเจ้าเพียงไม่กี่คน เส้าหลงบอกต่อเรา ในบรรดารัฐอันเข้มแข็ง เจ้าหมายตารัฐใด?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า “ย่อมเป็นรัฐฉิน สุดท้ายแผ่นดินต้องตกอยู่ภายใต้การปกครองของชาวฉิน”

อูอิ้งหยวนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า “เราแม้หมายตารัฐฉิน แต่ไม่มั่นใจเช่นเจ้า เจ้าอาศัยอะไรคาดคิดเช่นนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงนิ่งอึ้งไปวูบหนึ่ง ดีที่บังเกิดปฏิภาณขึ้น กล่าวว่า “เงื่อนปมสำคัญอยู่ที่ทุกรัฐรวมกำลังต่อต้านรัฐฉินหรือไม่ ตอนนี้ดูจากรัฐจ้าวกับรัฐเอี้ยนทำสงครามกัน พอที่จะคาดการณ์ได้”

อูอิ้งหยวนกล่าวว่า “เจ้าคงหมายถึงแผน *‘รวมประสานแนวดิ่ง’* กับ *‘เชื่อมโยงในแนวขวาง’* แล้ว”

ที่แท้ก่อนหน้านี้ มีนักการทูตชื่อซูฉิน ใช้วาทศิลป์เจรจาให้รัฐเอี้ยน จ้าว ฉี วุ่ย หาน ฉู่ทั้งหกรัฐ รวมเป็นพันธมิตรต่อต้านฉินซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของประเทศ เนื่องจากทั้งหกรัฐมีอาณาเขตติดต่อกันเป็นแนวยาวจากเหนือจรดใต้ ดังนั้นเรียกกุศโลบายนี้ว่ารวมประสานแนวดิ่ง

แต่ต่อมาจางอี้ซึ่งมีปัญญาความคิดไม่เป็นรองซูฉิน ดำเนินแผนเชื่อมโยงในแนวขวาง พูดจาหว่านล้อมให้แต่ละรัฐฝักใฝ่ต่อรัฐฉิน ทำลายกลุ่มพันธมิตรที่รวมประสานเป็นแนวดิ่งไป

นี่คือกุศโลบายที่สุดปลาย บังเกิดผลตรงกันข้ามสองประการ

ตอนนี้สถานการณ์เด่นชัดยิ่ง ทั้งหกรัฐค่อยๆ สูญเสียขีดความสามารถในการต่อต้านรัฐฉิน มาตรว่าสู้รบเอาชนะเป็นครั้งคราว แต่ยังไม่สามารถพลิกสถานการณ์ได้ นอกจากทั้งหกจับมือรวมกำลัง จึงมี

พลังเหนือล้ำกว่ารัฐฉิน

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะ กล่าวราวกับนักพิชัยสงครามว่า “ตอนนี้แต่ละรัฐต่างคิดขยายดินแดนตัวเองออกไป หวังครองความเป็นใหญ่ในแผ่นดิน ดังนั้นแผนรวมประสานแนวดิ่งไม่สามารถกระทำได้”

อูอิ้งหยวนจับจ้องมองดูอีกฝ่ายหนึ่ง กล่าวว่า “ดีที่เจ้ามิใช่ศัตรูของเรา ทั้งยังเป็นบุตรเขยในอนาคตของเรา”

ความหมายในวาจาคือ หากมิใช่เป็นเช่นนี้ เขาต้องกำจัดเซี่ยงเส้าหลงไป เซี่ยงเส้าหลงขณะจะกล่าวกระไร อูถิงฟางพอดีเดินกลับมา หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า “บิดาไม่เคยสนทนากับผู้คนอย่างถูกคอถึงเพียงนี้มาก่อน เส้าหลงท่านยอดเยี่ยมจริงๆ”

อูอิ้งหยวนแหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า “บิดาจะไปตรวจดูบัญชี ลูกฟางนำเส้าหลงไปเดินชมสถานที่เถอะ” พลางกระตุ้นม้าควบขับจากไป

เซี่ยงเส้าหลงกระโดดจากหลังม้า อูถิงฟางแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า “ดูท่าบิดาชมชอบท่านจริงๆ เส้าหลงเมื่อใดท่านจึงจะสู่ขอข้าพเจ้าต่อท่านผู้เฒ่า ข้าพเจ้าจะได้อยู่ข้างกายท่านตลอดไป”

เซี่ยงเส้าหลงจูงม้าทั้งสองตัวเดินทอดน่องช้าๆ กล่าวว่า “รอจนข้าพเจ้าเอาชนะเหลียนจิ่น มีตำแหน่งฐานะ ค่อยสู่ขอท่านจากบิดาท่าน”

อูถิงฟางส่งเสียงดังอืมม์ พลันกล่าวว่า “ท่านต้องระวังเหลียนจิ่น มันร้ายกาจจริงๆ มาตรว่าอาจไม่ฆ่าท่าน แต่อย่างน้อยต้องทำร้ายท่าน พิการจึงยอมเลิกรา”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

“ท่านวางใจ หากกระทั่งมันยังสู้ไม่ได้ ข้าพเจ้าไหนเลยมีคุณสมบัติตบแต่งหญิงงามเช่นท่านเป็นภรรยา?”

ประลองในสนามรัก

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงกลับถึงนครหานตาน เป็นเวลาพลบค่ำ หลังจากร่ำลาอูถิงฟาง ก็ควบม้ากลับเรือนรับรอง

การเดินทางครั้งนี้ นอกจากได้ครอบครองหญิงงามอูถิงฟางและสร้างเสริมความเข้าใจกับบิดาของนางในระดับหนึ่งแล้ว ผลรับอีกประการหนึ่งคืออูอิ้งหยวนยังถ่ายทอดบอกนิสัยใจคอของม้าและเคล็ดลับวิชายิงเกาทัณฑ์ต่อเขา สำหรับกับเขาซึ่งผ่านการฝึกจากกองทัพ การเล่าเรียนเพียงหนึ่งวันเกิดประโยชน์เทียบเท่ากับผู้อื่นร่ำเรียนหนึ่งปี

เมื่อบรรลุถึงเรือนรับรอง พบว่าหน้าประตูจัดทหารจ้าวเฝ้ารักษา ตอนแรกเซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความตื่นตระหนก ต่อมาพบพานหลี่สั้นค่อยทราบว่าเจ้ารัฐจ้าวทรงทราบความขัดแย้งระหว่างเขากับผิงหยวนจวินและอูถิงเหว่ย จึงส่งทหารองครักษ์มาเฝ้าคุ้มครอง พร้อมกับมีพระบัญชามิให้ผู้ใดแตะต้องเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงทางหนึ่งตื่นเต้นสงสัยที่เจ้ารัฐจ้าวมีพระเนตรพระกรรณกว้างไกล ทางหนึ่งมีความรู้สึกว่าการประลองยุทธ์ระหว่างเขากับเหลียนจิ่นต้องมีเบื้องหลังแอบแฝง

หลี่สั้นยังบอกว่า หยาฮูหยินจัดส่งรถม้ามาคอยท่า เมื่อเขากลับมาให้เดินทางไปหานางในบัดดล เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ เขา

มิใช่ยอดมนุษย์เหล็กไหล ก่อนหน้านี้เพิ่งพิชิตร่างกายและจิตใจของอูถิงฟางแล้ว นี่จะสร้างความพึงพอใจแก่หยาฮูหยินได้อย่างไร?

เซี่ยงเส้าหลงกลับห้องพัก ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าอาภรณ์ ปลอบประโลมซูเอ๋อ ซึ่งอาลัยอาวรณ์ในตัวเขาอยู่หลายคำ จากนั้นขึ้นรถม้าออกเดินทาง พอขึ้นรถก็ล้มตัวลงนอน เมื่อตื่นขึ้นมา พบว่าเป็นยามวิกาล คนอยู่ในตำหนักฮูหยิน หยาฮูหยินนอนขดตัวอยู่ข้างกาย ราวกับลูกแมวที่เชื่องเชื่อตัวหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความอบอุ่นใจ เรียกหานางสองครา เห็นนางยังนอนนิทรา จึงจุมพิตเปลือกตา จมูก ริมฝีปากของนาง ค่อยคลี่คลุมผ้าห่มให้แก่นาง ตัวเองผุดลุกขึ้นเดินถึงริมหน้าต่าง เขาบิดขี้เกียจคราหนึ่ง รู้สึกคึกคักแจ่มใส มีกำลังวังชากระปรี้กระเปร่า หากให้รับมือสตรีหลายนาง เชื่อว่าไม่มีปัญหาอันใด

ไม่ว่าอย่างไร หลังจากเอาชัยเหลียนจิ่น ต้องตามหาจิ๋นซีฮ่องเต้ขอพบหน้าสักครั้ง ไม่เช่นนั้นแม้ตายก็ไม่ยินยอมพร้อมใจ แต่ว่ามีเรื่องหนึ่งที่ขบคิดไม่เข้าใจ นครหานตานมีการรักษาการณ์อย่างเข้มงวด บุคคลสำคัญที่ได้ครองแผ่นดินผู้นี้ ภายหน้าจะหลบหนีออกไปอย่างไร? หากไม่กลับไปยังเมืองหลวงรัฐฉิน จะขึ้นครองราชย์ได้อย่างไร?

ครั้งกระโน้นอิ๋งอี้เหยินผู้เป็นพระบิดาจิ๋นซีฮ่องเต้ ได้รับการช่วยเหลือจากคหบดีหลี่ปู้เหว่ย ค่อยหลบหนีออกจากนครหานตานได้ รัฐจ้าวย่อมไม่ปล่อยให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย

ปีนี้จิ๋นซีฮ่องเต้มีอายุเท่าใด ใช่มีรูปกายสูงใหญ่เช่นชาวฉินหรือไม่?

"เส้าหลง"

สุ้มเสียงเรียกหาดังขึ้น เซี่ยงเส้าหลงค่อยหันกายกลับไป

หยาฮูหยินในชุดแพรเบาบาง งามเฉิดฉาย แย้มยิ้มพริ้งพรายให้แก่เขา

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "ยังเข้าใจว่าท่านนอนแล้ว กลับถูกท่านเรียกหาจนสะดุ้งเฮือกใหญ่"

หยาฮูหยินเคลื่อนกายเข้ามา แนบสนิทชิดกับด้านหลังของเขา ทอดแขนโอบรอบคอของเขา กล่าวด้วยความยินดีว่า “หากมิใช่แสร้งนอนไหนเลยได้ลิ้มรสสัมผัสอันนุ่มนวลจากท่าน?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบละอายใจ ตัวเองคิดถึงเรื่องตีตัวออกห่างจากรัฐจ้าว หยาฮูหยินกลับนิยมชมเชยต่อการแสดงออกของเขา นับว่าโชคดีจริงๆ

หยาฮูหยินพริ้มตาลง ส่งเสียงปานละเมอว่า “ท่านไม่ทราบว่าตัวเองมีน้ำหนักปานใด ทหารองครักษ์สี่นาย หามท่านเข้ามาอย่างยากเย็น เกรงว่าสักวันหนึ่งผู้อื่นต้องถูกท่านกดทับจนตาย”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความวาบหวามใจ สัพยอกว่า “แต่เมื่อคืนฮูหยินยังตำหนิว่าข้าพเจ้าโถมทับไม่แรงพอ”

หยาฮูหยินลืมตาขึ้น ค้อนเขาวงหนึ่ง ดิ้นหลุดจากวงแขนของเขา ฉุดดึงมืออีกฝ่ายขึ้น กล่าวว่า “ผู้อื่นตั้งใจว่าพอพบเห็นท่าน จะคิดถึงเรื่องสัมพันธ์รัก ไม่ทราบเพราะเหตุใด ตอนนี้เพียงคิดสนทนาบอกความในใจกับท่าน ท่านคงหิวโหยแล้ว พวกเราไปยังหอน้อยสวนหลัง ชมจันทร์ดื่มกินกัน ดีหรือไม่?”

นี่เป็นครั้งแรกที่เซี่ยงเส้าหลงได้ยินว่า นางมีเรื่องคิดสนทนากับเขา ทราบว่าหญิงม่ายนี้บังเกิดจิตปฏิพัทธ์ต่อเขา สร้างความภาคภูมิใจที่สามารถพิชิตสตรีร่านสวาทนางนี้ได้ ขณะจะกล่าวกระไร ท้องก็ลั่นโครกครากดังขึ้น

หยาฮูหยินส่งเสียงหัวร่อดังสดใส ชม้ายมองเขาแวบหนึ่ง ฉุดดึงเซี่ยงเส้าหลงออกจากห้อง

จันทร์กระจ่างประดับกลางเวหน สาดส่องอุทยานสวนไม้ดอกอันกว้างขวาง และหอน้อยสูงสองชั้นที่ปลูกสร้างอยู่กลางสวน ทั้งสองดื่มกินจนอิ่มหนำ นั่งพิงราวระเบียงหอ ชมจันทร์ทั้งกลมทั้งสุกใสด้วยกัน

หยาฮูหยินถอนใจเบาๆ กล่าวว่า “วันนี้ผู้อื่นตื่นขึ้นมา ความจริงตั้งใจว่าจะไม่พบกับท่านอีก หาไม่ก็ไม่ขอพบท่านโดยเร็ว แต่แล้วใช้

บ่าวไพร่ขับรถม้าไปรับท่าน มิคาดท่านติดตามอูอิ้งหยวนสองพ่อลูกออกนอกเมืองไปตั้งแต่เช้า เป็นเหตุให้ผู้อื่นผุดลุกขึ้นนั่ง รอคอยท่านตลอดทั้งวันไม่ต้องการพบผู้ใด แม้แต่พระเชษฐาเบิกตัวเข้าพบ ก็อ้างว่าไม่สบายไม่เข้าวังไป”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังโฉมสะคราญแห่งยุคนางนี้บอกความในใจออกมา บังเกิดความรู้สึกที่สุขใจขึ้น นับตั้งแต่เขาเข้าสู่ยุคเลียดก๊ก เกิดเหตุการณ์ประดังซ้ำซ้อน ทำให้เขาไม่มีเวลานึกถึงทุกสิ่ง เพียงดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด ยามนี้เขาค่อยพบว่า ตัวเองย้อนเข้าสู่ยุคโบราณพบปะสนทนา ทำศึกสงคราม ตลอดจนร่วมสัมพันธ์รักกับบุคคลต่างยุค

ทุกประการมิใช่เกิดขึ้นแล้วหรือ? เหตุใดตอนนี้ยังมีอดีต ปัจจุบันและอนาคต ล้วนแล้วแต่จริงแท้แน่นอนถึงเพียงนั้น หากแม้นเปลี่ยนแปลงเรื่องที่เกิดขึ้น จะส่งผลสะท้อนต่อภายภาคหน้าอย่างไร? ยังมีอดีตที่เหลือจะคณานับ ปัจจุบันที่เขาเผชิญหน้าเพียงเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น

มาตรว่าเขาเสาะพบจิ๋นซีฮ่องเต้ ลงมือสังหารคน ใช่ไม่มีราชวงศ์ฉินอีกหรือไม่? ทุกสิ่งคล้ายความฝัน ไร้ซึ่งความเป็นจริง ช่วงเวลาที่แท้จริงเพียงเกิดขึ้นเมื่อตอนที่เขามีสัมพันธ์สวาทกับหญิงงาม เช่นหยาฮูหยินที่เบื้องหน้านี้ “ท่านคิดอะไร?!!”

สุ้มเสียงหยาฮูหยินดังกระทบโสต ปลุกเซี่ยงเส้าหลงตื่นจากห้วงความคิด ลอบฝืนยิ้มในใจ เกรงว่าเขาไม่อาจเปิดเผยความในใจของตัวเองออกมาตลอดกาล

เซี่ยงเส้าหลงถอดเสื้อคลุมบนร่าง เดินถึงด้านหลังนาง คลี่คลุมให้แก่นาง จากนั้นโอบกอดนางไว้ ยึดกุมมือของนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ท่านไฉนเปิดเผยต่อข้าพเจ้าถึงเพียงนี้? ไม่กลัวว่าข้าพเจ้าจับจุดอ่อนของท่าน ใช้ควบคุมท่านหรอกหรือ?”

หยาฮูหยินยิ้มพลางกล่าวว่า “ย่อมไม่กลัว หากจะควบคุมก็ควบคุมให้สาแก่ใจเถอะ ข้าพเจ้าอัดอั้นตลอดทั้งวัน และครุ่นคิดตลอดทั้งวันพบว่าตัวเองไม่เคยมีความสุขมาก่อน โอ ข้าพเจ้าชาด้านต่อเรื่องราว

ฉันบุรุษสตรีแต่แรก หากแม้นท่านเติบโตขึ้นมาในวังเจ้า จะเข้าใจความหมายของข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ท่านถือกำเนิดจากวังเจ้า ไม่อัตคัดขัดสนสิ่งใด ต้องการอะไรก็ได้สิ่งนั้น ตอนนี้ไฉนคล้ายกับบอกว่า วังเจ้าเป็นสถานที่อันน่ากลัวที่สุดก็มิปาน?”

หยาฮูหยินแอบอิงร่างกับอ้อมอกของเขา กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “ฟังว่าในสมัยราชวงศ์โจว มีการตราระเบียบกฎเกณฑ์ และพิธีรีตอง ควบคุมบังคับเชื้อพระวงศ์กับขุนนาง ดังนั้นทุกประการชอบด้วยทำนองคลองธรรม ไม่มีผู้ใดกล้าปล่อยตัวปล่อยใจ แต่ลุล่วงถึงวันนี้ วังรัฐจ้าวกลับกลายเป็นสถานที่อันสกปรกโสมม ข้าพเจ้าเห็นญาติอาวุโสประพฤติตัวอย่างต่ำช้ากับตา ทั้งยังชุบเลี้ยงเด็กชาย ให้พวกมันพอกแป้งแต้มชาดเป็นที่สะอิดสะเอียน พระอาให้คนวาดภาพสมสู่ระหว่างชายหญิงตามผนังห้อง เรียกตัวขุนนางกำนัลมาดื่มสุราหาความสุข ส่วนข้าพเจ้า...โอ ไม่ขอบอกต่อไปแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงสันนิษฐานออกว่า เรื่องราวอาจเกี่ยวข้องกับการร่วมประเวณีที่ผิดศีลธรรม ดังนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า “ไม่บอกต่อก็ดี ลืมเลือนมันเสียเถอะ”

หยาฮูหยินขอบตาแดงก่ำ กล่าวอย่างหดหู่ว่า “เส้าหลง มีแต่ท่านจึงสามารถช่วยให้ข้าพเจ้าลืมเลือนความหลังอันน่ากลัว”

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง ฉวยโอกาสกล่าวว่า “ก่อนอื่น ท่านไม่อาจมั่วสุมกับบุรุษอื่นอีก”

หยาฮูหยินสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านทราบเรื่องแล้ว?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ ผู้คนทั้งนครล้วนทราบดี เขาไหนเลยไม่ทราบได้ ดังนั้นผงกศีรษะรับ

หยาฮูหยินพลันหมุนตัวกลับมา จับจ้องมองเขาเขม็งนิ่ง กล่าวเสียงราบเรียบว่า “ในใจท่านใช่หยามเหยียดข้าพเจ้าหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้า สตรีนางนี้มีอารมณ์ปรวน

แปรยากหยั่งคะเนได้ แต่ตอนนี้เขาไม่อาจอ่อนข้อให้ จึงกล่าว “หากท่านยังสุมหัวรวมกับชายชู้มากหลายต่อไป ข้าพเจ้าบังเกิดความคิดดูแคลนจริงๆ”

หยาฮูหยินทอดถอนใจกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีพร้อมทุกสิ่ง ไม่พิสมัยอันใด มีแต่บุรุษมากหน้าหลายตา จึงสร้างความแปลกใหม่เร้าใจ เอาเถอะ หากท่านรับปากว่าจะอยู่เป็นเพื่อนข้าพเจ้าตลอดทั้งวัน ข้าพเจ้าจะขับไล่บุรุษทั้งหมดไปสิ้น”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “หากปราศจากความทุกข์ของความคิดถึง ไหนเลยนำมาซึ่งความหฤหรรษ์ของการอยู่ร่วม ผลที่ได้มาด้วยความยากเย็นจึงมีคุณค่า หากฮูหยินไม่เรียนรู้ถึงหลักเหตุผลของความสุขนี้ในชีวิตอย่าคิดหมายมีความสุขได้”

หยาฮูหยินเพ่งตาครุ่นคิดชั่วขณะ ตาคู่งามทอแววนิยมชมชื่นขึ้นกล่าวว่า “ท่านมีแนวความคิดพิเศษ ให้ความรู้สึกที่แปลกใหม่ กระตุ้นให้ข้าพเจ้านึกถึงปัญหาซึ่งมิเคยนึกมาก่อน เนื่องจากข้าพเจ้ามองข้ามไปจึงไม่มีความรู้สึกเป็นสุข” นางแย้มยิ้มหยาดเยิ้ม กล่าวเสริมว่า “นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้ารู้สึกว่า การสนทนากับบุรุษช่างน่าสนใจนัก”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า หัวข้อสนทนาในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดย่อมเป็นความแปลกใหม่ทางความคิดในยุคเลียดก๊ก เขาเชื่อมั่นว่าตัวเองสามารถช่วงชิงหยาฮูหยินจากเหลียนจิ่น ทั้งนี้เพราะความนึกคิดของเหลียนจิ่นล้าหลังกว่าเขาสองพันกว่าปี นั่นช่างเป็นช่วงระยะที่ห่างไกลถึงเพียงนั้น

หยาฮูหยินพลันค้อนเขาวงหนึ่ง กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “รอยยิ้มของท่านน่าชังนัก ใช่หัวร่อเยาะผู้อื่นหรือไม่?”

นางคล้ายกลับคืนสู่ความเป็นหญิงสาวไร้เดียงสา นางใช่เป็นเด็กหญิงที่ถูกตามใจจนเคยชินหรือไม่?

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด ชี้มือไปยังจันทร์กระจ่างกลางเวหน เล่านิทานปรัมปราเรื่องดาวโคบาลกับหญิงทอผ้าให้นางรับฟังว่า “กาลครั้งหนึ่ง

นานมาแล้ว มีโคบาลหนุ่มผู้หนึ่งกำพร้าบิดามารดา พี่ชายกับพี่สะใภ้จึงแบ่งวัวตัวหนึ่งให้ อยู่มาวันหนึ่ง โคบาลหนุ่มจูงวัวถึงริมทางช้างเผือก เห็นหญิงทอผ้านางหนึ่งสรงสนานอยู่ จึงขโมยเสื้อผ้าของนางไป หาทราบไม่ว่าหญิงทอผ้าเป็นหลานสาวของพระแม่หวงมู่แห่งสรวงสวรรค์ เมื่อเสื้อผ้าถูกขโมย ไม่สามารถเหาะเหินขึ้นฟ้าอีก จำต้องแต่งงานอยู่กินกับโคบาลหนุ่ม เมื่อความทราบถึงพระแม่หวงมู่ จึงคร่ากุมหญิงทอผ้ากลับขึ้นสวรรค์ชั้นฟ้า พร้อมกับถอนปิ่นทองของพระนางออก ตัดนภาเป็นธารสวรรค์ สุดที่โคบาลหนุ่มจะตามไปได้ แต่เขายังเฝ้าร่ำไห้ไม่ยอมจากไป เทพสวรรค์ทรงเวทนาสงสาร จึงอนุญาตให้ทั้งสองพบกันในค่ำคืนวันที่เจ็ดเดือนเจ็ดของทุกปี โดยให้นกดุเหว่าจำนวนมากมายสุดคณานับบินมารวมตัวกันเป็นสะพาน ให้โคบาลหนุ่มข้ามไปพบกับหญิงทอผ้า”

ครั้นเมื่อเล่าจบ จึงเอ่ยเอื้อนเป็นบทกลอนว่า *“พบกันหนึ่งครั้งคราวกลางเวหา ประเสริฐล้ำกว่านับมิถ้วนในแดนดิน”*

หยาฮูหยินรับฟังจนเคลิบเคลิ้มงมงาย แหงนมองนภาราตรีอันเวิ้งว้าง นึกวาดภาพของสะพานนกดุเหว่า ทอดถอนใจกล่าวว่า “บทกลอนสองประโยคนี้ใช่เป็นเส้าหลงท่านแต่งขึ้นหรือไม่? ท่วงทำนองทั้งน่าฟังจินตนาการก็สูงส่งนัก”

เซี่ยงเส้าหลงกัดฟันรับสมอ้างว่า “ย่อมเป็นข้าพเจ้าแต่งขึ้น ท่านเคยได้ยินผู้อื่นเอื้อนเอ่ยมาก่อนหรือ?”

หยาฮูหยินยิ้มพลางกล่าวว่า “มิต้องตื่นเต้นถึงเพียงนี้ บอกต่อข้าพเจ้า ไฉนเล่านิทานอันโศกซึ้งเช่นนี้ให้ข้าพเจ้าฟัง?”

เซี่ยงเส้าหลงมาถึงข้างกายนาง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ข้าพเจ้าเพียงให้ท่านคาดเดาดูว่า ทุกครั้งที่โคบาลหนุ่มกับหญิงทอผ้าพบกันปีละครั้ง พวกเขากระทำอะไร?”

หยาฮูหยินหัวร่อออกมา กล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า “ย่อมกระทำเรื่องราวที่เมื่อคืนพวกเรากระทำตลอดทั้งคืน”

เซี่ยงเส้าหลงถูกอิริยาบถที่ปล่อยตัวของนางสะกิดเพลิงราคะขึ้นมา

กล่าวด้วยน้ำเสียงหยาบคายอยู่บ้างว่า “รีบตอบคำถามข้าพเจ้า ระหว่างเซี่ยงเส้าหลงกับบุรุษอื่นเช่นเหลียนจิ่น หากให้เลือกคนใดคนหนึ่ง ท่านจะเลือกอย่างไร หลังจากตอบคำถาม ข้าพเจ้าจะอุ้มท่านเข้าหอไป”

หยาฮูหยินถลึงตาใส่เขา แย้มยิ้มยั่วยวนกล่าวว่า “หากท่านสามารถเอื้อนกลอนอีกสองประโยค โยกคลอนจิตใจผู้อื่นเช่นเดียวกับเมื่อครู่ ข้าพเจ้ารับปากว่านับแต่นี้เพียงเป็นสตรีของท่านแต่ผู้เดียว”

เซี่ยงเส้าหลงลอบยินดี คราครั้งนี้จะใช้บทกลอนของเซียนกวีหลี่ไป่กระตุ้นเตือนนาง ดังนั้นเอื้อนว่า

“ท่านไม่เห็นคันฉ่องส่องต้องผมหงอกขาว ยามเช้าดำแวววาวพลบค่ำราวหิมะ”

หยาฮูหยินสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ก้มหน้าเอื้อนทวนซ้ำอยู่สองเที่ยว ดวงตาพลันทอประกายความรักอย่างเต็มเปี่ยม กล่าวว่า “เส้าหลง ท่านชนะแล้ว อุ้มข้าพเจ้าไปเถอะ”

ทั้งสองเพิ่งกลับเข้าหอ ตระเตรียมเข้าห้องนอน หญิงรับใช้นางหนึ่งวิ่งปราดขึ้นมา รายงานว่า “ฮูหยิน ท่านเหลียนมาแล้ว”

เซียงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน วางร่างหยาฮูหยินลง ถลึงมองนางอย่างเย็นชา เป็นความหมายว่า “ที่แท้เหลียนจิ่นสามารถบุกรุกถึงเคหสถานของท่าน มาหาท่านได้ทุกเมื่อ”

หยาฮูหยินโบกมือสั่งว่า “ยังมิรีบไปสกัดมัน บอกว่าคืนนี้เราไม่ต้องการพบมัน”

หญิงรับใช้นั้นรับคำสั่งล่าถอยไป หยาฮูหยินค่อยค้อนเซี่ยงเส้าหลงอย่างขุ่นเคืองแง่งอน กล่าวว่า “ผู้อื่นมิใช่เปิดเผยความในใจต่อท่านแล้วหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทันตอบคำ ที่ชั้นล่างของหอบังเกิดสุ้มเสียงเหลียนจิ่นดังว่า “เหลียนจิ่นเมื่อมาถึงที่นี้ ฮูหยินไฉนหักใจไม่ยอมส่งเสียงสำเนียงอันไพเราะให้ข้าพเจ้าได้ยินแม้สักครึ่งคำ?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบชมเชยในใจ เหลียนจิ่นผู้นี้มีบุคลิกลักษณะและ

วิธีการสะกดจิตใจอิสตรีให้หลงงมงายจริงๆ จริงดังคาดหมาย ดวงตาหยาฮูหยินทอแววเลื่อนลอย แสดงว่าถูกเหลียนจิ่นสะกิดความหวังอันดื่มด่ำขึ้น

เหลียนจิ่นกล่าวอีกว่า “คืนนี้จันทร์กระจ่างฟ้า ทิวทัศน์น่าประทับจิต ฮูหยินนอนนิทราเพียงลำพัง ไม่รู้สึกเปลี่ยวเหงาอ้างว้างหรือ?”

หยาฮูหยินสะท้านตื่นจากภวังค์ ชำเลืองมองเซี่ยงเส้าหลง เห็นอีกฝ่ายมีสีหน้าไม่พอใจ พลันแค้นเคืองเหลียนจิ่นขึ้นมา ร้องว่า “ท่านได้ยินเสียงแล้ว รีบไปเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางไม่กล่าวให้เด็ดขาด ทราบว่านางยังมีเยื่อใยต่อเหลียนจิ่น รู้สึกเป็นรสชาติยากทนทาน ต้องแค่นเสียงคำหนึ่ง

เหลียนจิ่นพลันตวาดด้วยโทสะว่า “ผู้ใดอยู่เบื้องบน?”

จากนั้นเป็นเสียงทหารองครักษ์ตวาดก้อง เสียงอาวุธปะทะกันและเสียงอุทานด้วยความเจ็บปวด สุดท้ายเป็นเสียงขึ้นบันไดหอ เหลียนจิ่นเดินขึ้นมา โดยมีทหารองครักษ์ไล่ตามหลังมา

หยาฮูหยินตวาดต่อทหารองครักษ์ว่า “ไม่มีเรื่องของพวกเจ้าแล้ว ล่าถอยไป”

เหลียนจิ่นถลึงตาใส่เซี่ยงเส้าหลง สูญเสียบุคลิกการวางตนที่เคยมี เปล่งเสียงทีละคำว่า “เป็นเซี่ยงเส้าหลงท่านอีก”

หยาฮูหยินคิดตำหนิติเตียนเหลียนจิ่น เซี่ยงเส้าหลงชิงกล่าวว่า “ฮูหยินเชิญเข้าห้อง”

หยาฮูหยินไม่ต้องการให้ศัตรูความรักทั้งคู่เผชิญหน้ากัน แต่ทราบว่าหากไม่ทำตามคำพูดเซี่ยงเส้าหลง ถือว่าเหลียนจิ่นเป็นฝ่ายชนะ นางเท่ากับสูญเสียบุรุษอันโดดเด่นผู้นี้ไป ดังนั้นขบริมฝีปาก เดินเข้าห้องนอนไปอย่างว่าง่าย

เหลียนจิ่นเห็นโฉมสะคราญผู้ไม่เคยศิโรราบอย่างแท้จริง กลับยอมสยบต่อเซี่ยงเส้าหลง สร้างความขุ่นแค้นจนแทบกระอักโลหิตออกมา ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้

ดวงตาเซี่ยงเส้าหลงสาดประกายเย็นเยียบ กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "เมื่อวานเป็นท่านยุยงให้อูถิงเหว่ยไปลวนลามหญิงสาวชาวเอี้ยนซึ่งนายท่านยกให้แก่ข้าพเจ้าหรือไม่?"

เหลียนจิ่นมีความคิดอ่านลึกซึ้ง หลังความเดือดดาลก็กลับคืนสู่ความเยือกเย็น ยิ้มพลางกล่าวว่า "มิเพียงแต่หญิงสาวชาวเอี้ยน แม้แต่นางคณิกาซู่หนี่ ก็เป็นข้าพเจ้าแจ้งให้เส้าหยวนจวินไปช่วงชิงมา"

เซี่ยงเส้าหลงแหงนหน้าหัวร่อด้วยความคับแค้น เมื่อจับจ้องมองเหลียนจิ่นใหม่ สีหน้าเปลี่ยนเป็นไร้ความรู้สึกใด กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ประเสริฐ หากเราเซี่ยงเส้าหลงปล่อยให้ท่านมีชีวิตรอดพ้นจากวันมะรืน ขอใช้แซ่ตามบิดาของกากเดนมนุษย์ท่าน"

เหลียนจิ่นไม่ล่วงรู้คำว่า "กากเดนมนุษย์" หมายถึงอะไร แต่ทราบว่ามิใช่คำเยินยอแน่นอน ดังนั้นหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า "นี่เป็นคำพูดที่เราเหลียนจิ่นคิดกล่าวเช่นกัน" จากนั้นหันหน้าหาห้องนอน ร้องบอกว่า "คืนวันมะรืนเหลียนจิ่นจะมาใหม่ เชื่อว่าฮูหยินคงไม่ปฏิเสธแขกเช่นข้าพเจ้า" หัวร่อดังยาวนานแล้วลงจากหอไป

เซี่ยงเส้าหลงถึงกับคิดติดตามลงไปเสี่ยงชีวิตกับอีกฝ่าย แต่หากแม้นฆ่าเหลียนจิ่น ถือเป็นการขัดพระบัญชาเจ้ารัฐจ้าว ต้องถูกประหารชีวิต ได้แต่กลั้ำกลืนโทสะเอาไว้

ยามนี้นับว่าทราบแล้วว่า ตัวการที่เป็นต้นเหตุให้ซู่หนี่ผูกคอฆ่าตัวตายเป็นใคร ไม่ว่าอย่างไร เขาไม่ปล่อยปละละเว้นเส้าหยวนจวินเช่นกัน

"คลายโทสะแล้วหรือไม่?"

สุ้มเสียงสดใสเสียงหนึ่งดังขึ้น เซี่ยงเส้าหลงหันกายกลับ มองดูหยาฮูหยินซึ่งยืนพิงอยู่ข้างประตูแวบหนึ่ง เดินเข้าไปโอบอุ้มร่างนางขึ้นเข้าสู่ห้องนอนของนาง

ยามนี้ในใจเขาปราศจากความรักอันใด มีแต่ความแค้นปานพายุฝน เขาต้องการระบายความคับแค้นในอกออกไป โดยมีเป้าหมายอยู่ที่หยาฮูหยิน

หลังพายุสวาทผ่านพ้น หยาฮูหยินสวมกอดเขาแนบแน่น ร่ำร้องว่า "เส้าหลง ท่านดียิ่ง ไม่เคยมีบุรุษกระทำต่อข้าพเจ้าอย่างหยาบกระด้างรุนแรงเช่นท่าน กลับชักนำผู้อื่นขึ้นสู่สวรรค์"

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ตนย่ำยีบีฑานางปานนั้นกลับแลกมาซึ่งคำชมเชยจากนาง ดูท่านางมีจิตวิปริต ชมชอบถูกทารุณกรรมอยู่บ้าง

หยาฮูหยินกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า "ไฉนไม่กล่าววาจา? นับแต่นี้ผู้อื่นจะเชื่อฟังท่านแล้วได้หรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยกล่าวว่า "เช่นนี้ค่อยใช้การได้"

หยาฮูหยินบิดกายอย่างไม่ยินยอมอยู่ไปมา จากนั้นม่อยหลับไปอย่างเป็นสุข

ตรงกันข้ามกับเซี่ยงเส้าหลง รู้สึกปวดร้าวใจต่อการตายของซู่หนี่ ได้แต่เบิกตาค้าง คิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย จวบจนก่อนฟ้าสาง จึงม่อยหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย เมื่อตื่นขึ้นมา อาทิตย์ฤดูสารทลอยสูงมากแล้ว เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง ตัวเองระเริงรักเช่นนี้ วันพรุ่งนี้ไหนเลยมีเรี่ยวแรงประกระบี่กับเหลียนจิ่น ดังนั้นรีบคืบคลานลุกขึ้น เขาเดินออกไปยังห้องโถง ถึงกับเบิกตาค้างไป

หยาฮูหยินที่ปรกติเกล้ามวยผมสวมชุดเลิศหรู กลับผลัดเปลี่ยนเป็นชุดลำลองเช่นหญิงสามัญชน บนใบหน้าพอกแป้งเบาบาง กระทั่งต่างหูยังไม่ประดับ กลายเป็นความงามสดใสอีกแบบหนึ่ง นางยืนอยู่บนบันไดคล้ายกับเพิ่งขึ้นมา พอพบเห็นเซี่ยงเส้าหลง ก็ระบายยิ้มอย่างไม่หวงแหน เดินเข้ามากล่าวว่า "ข้าพเจ้าขอปรนนิบัติรับใช้นายท่านล้างหน้าหวีสางผมเผ้า"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านชมชอบเป็นหญิงสามัญชนหรือ?"

หยาฮูหยินยิ้มอย่างเอียงอาย กล่าวว่า "วันนี้ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านเป็นเพื่อนข้าพเจ้าออกไปเดินเล่นรับประทานอาหาร"

เซี่ยงเส้าหลงสมองพองโตขึ้นมา เมื่อวานเขารับปากอูถิงฟางว่าจะไปหานาง ทั้งยังตั้งใจหาเวลาไปปลอบขวัญซูเอ๋อผู้อ้างว้าง ดังนั้นคิดหักใจปฏิเสธหยาฮูหยิน แต่เห็นนางกระตือรือร้น เปี่ยมความมุ่งหวัง พานไม่อาจตอบปฏิเสธได้

ทั้งสองออกจากตึกฮูหยิน เดินทอดน่องไปตามถนน โดยไม่รู้สึกตัวมาถึงตึกใหญ่ซึ่งเป็นที่อยู่ของชาวต่างเผ่า เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสถามว่า "ที่นี้พักไว้ด้วยผู้ใด ไฉนจัดทหารเฝ้ารักษาอย่างเข้มงวดถึงเพียงนี้?"

หยาฮูหยินตอบว่า "ส่วนใหญ่เป็นที่อยู่ของตัวประกันของชนเผ่าที่แพ้สงครามส่งตัวมาประจำอยู่ที่รัฐจ้าว"

เซี่ยงเส้าหลงซักถามว่า "มีบุคคลพิเศษอันใดหรือไม่?"

หยาฮูหยินกล่าวว่า "ส่วนใหญ่เป็นเชื้อพระวงศ์ บุคคลสำคัญที่สุดคืออิ๋งเจิ้ง เขาเป็นบุตรในสายเลือดของเจ้ารัฐฉิน เพียงแต่...โอ ยังคงอย่าได้เอ่ยถึงแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ท่านรู้จักเขาหรือ?"

หยาฮูหยินหน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวอย่างไม่ยินยอมอยู่บ้างว่า "มิเพียงรู้จัก ยังสนิทสนมยิ่ง"

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า "หรือว่าอิ๋งเจิ้งเป็นแขกประจำของท่านด้วย? มันมิใช่ยังเป็นเด็กน้อยเยาว์วัยหรอกหรือ?"

ตามบันทึกประวัติศาสตร์ จิ๋นซีฮ่องเต้ขึ้นครองราชย์ตอนสิบสามพรรษา อย่างนั้นตอนนี้ไยมิใช่เพียงเป็นเด็กชายอายุแปดเก้าขวบเท่านั้น?

หยาฮูหยินร้องเพ้ยกล่าวว่า "ท่านได้ยินจากที่ใด มันอย่างมากอายุน้อยกว่าท่านสองสามปี"

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด หรือว่าหนังสือประวัติศาสตร์บันทึกผิดพลาดด้วย?

หยาฮูหยินโยกแขนของเขา กล่าวว่า "ถือว่าข้าพเจ้าไม่ถูกต้อง วิงวอนท่านอย่าได้รื้อบัญชีเก่าของผู้อื่นได้หรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงกริ่งเกรงสะกิดความสงสัยของนาง ดังนั้นไม่กล้า

ถามต่อ ตั้งใจว่าภายหน้าอาจอาศัยนางทำความรู้จักกับยอดคนในประวัติศาสตร์ท่านนี้ จึงกล่าว “พวกเรามิสู้กลับเรือนรับรอง ดูว่ามีผู้ใดมาหาข้าพเจ้าหรือไม่”

หยาฮูหยินเพียงต้องการอยู่ร่วมกับเขา ดังนั้นรับคำว่า “ตกลง ข้าพเจ้าจะขอดูว่าหญิงงามชาวเอี้ยนที่ท่านซุกซ่อนไว้งดงามสักปานใด”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “ท่านรู้จักซูเอ๋อด้วย?”

หยาฮูหยินกล่าวด้วยความกระหยิ่มยินดีว่า “ตำราพิชัยสงครามของซุนวูสอนไว้ *‘รู้เขารู้เรารบร้อยครั้งชนะร้อยครา’* ข้าพเจ้ายังทราบว่าเด็กสาวอูถิงฟางหลงรักท่าน เหลียนจิ่นประลองกับท่านในสนามรักประสบความแพ้พ่ายอย่างยับเยิน”

เซี่ยงเส้าหลงสมองพองโต ทราบว่าตึกตระกูลอูมีหูตาของคนเจ้ารัฐจ้าวปะปนอยู่ คอยรายงานเหตุการณ์ในตึกตระกูลอูขึ้นไป แสดงว่าเจ้ารัฐจ้าวทรงไม่ไว้วางพระทัยคนของตระกูลอูซึ่งมีสายเลือดของชาวฉินอยู่ครึ่งหนึ่ง เรื่องนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งยวด ต้องหาโอกาสบอกต่ออูอิ้งหยวน ไม่เช่นนั้นอาจประสบภัยถูกประหารทั้งตระกูลได้ทุกเมื่อ

ในความอกสั่นขวัญแขวน เซี่ยงเส้าหลงกุมมือหญิงงาม เดินไปตามท้องถนนในนครหานตาน เขาทราบว่าไม่ว่าอนาคตข้างหน้าน่ากลัวสักปานใด แต่เขาหลงรักยุคสมัยเลียดก๊กและโฉมสะคราญที่ข้างกายแล้ว

พระยาเจ้ามฤค

เซี่ยงเส้าหลงกับหยาฮูหยิน ซึ่งแต่งกายเป็นหญิงชาวบ้านเดินไปยังเรือนรับรอง หยาฮูหยินกล่าวขึ้นว่า "ข้าพเจ้าได้ยินมาว่า เรือนรับรองของนักบู๊เป็นชุมชนอันสับสน มีแต่เรือนรับรองของตระกูลอูกับตระกูลกวอจัดอยู่ลำดับชั้นอันสูงส่ง นักบู๊ที่ไม่มีศักดิ์ฐานะอย่าคิดหมายเข้าพำนัก"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความกระตือรือร้นสนใจว่า "ที่แท้เรือนรับรองที่ข้าพเจ้าพักอาศัยอยู่ มีการแบ่งลำดับชั้น ข้าพเจ้าหาทราบมาก่อนไม่ ทั้งไม่ล่วงรู้ว่าที่นั้นพักอาศัยด้วยผู้ใด"

หยาฮูหยินกล่าวว่า "ท่านคงไม่ทราบว่าเหลียนจิ่นพักอยู่ที่ใดกระมัง?"

เซี่ยงเส้าหลงรับคำ มิน่าเล่าวันนั้นเหลียนจิ่นชักนำอูถิงเหว่ยมาอาละวาดถึงถิ่น ยังมีเมื่อคืนเหลียนจิ่นพกความเคียดแค้นกลับไป ไม่ทราบคิดร้ายต่อซูเอ๋อหรือไม่? นึกตอนนี้ ปรารถนาใคร่ติดปีกโบยบินกลับเรือนรับรอง

ยามนั้น หยาฮูหยินมีสีหน้าผิดปรกติธรรมดาขึ้น เซี่ยงเส้าหลงมองตามสายตานาง เห็นในกลุ่มคนที่ฝั่งตรงข้าม มีนักบู๊สิบกว่าคนห้อมล้อมอารักขาบุรุษฉกรรจ์ร่างกำยำสูงใหญ่ บนใบหน้ามีรอยแผลเป็นที่เกิดจากคมดาบ สวมใส่ชุดแพรเลิศหรูผู้หนึ่ง บุรุษฉกรรจ์นั้นพอดีเหลียวหน้า

มาทางด้านนี้

หยาฮูหยินก้มศีรษะลง กล่าวเบาๆ กับเซี่ยงเส้าหลงว่า “รีบไป”

พลางเร่งฝีเท้าไปก่อน เซี่ยงเส้าหลงพกพาความสงสัยติดตามอยู่ด้านหลัง

พลันเห็นในกลุ่มนักบู๊มีอยู่สองคนข้ามถนนวิ่งตามมา หนึ่งในสองร้องดังๆ ว่า “ฮูหยินอย่าเพิ่งไป”

หยาฮูหยินทอดถอนใจอย่างอับจนปัญญา ชะงักเท้าลง เซี่ยงเส้าหลงได้แต่หยุดตาม

นักบู๊ทั้งสองเดินอ้อมมาถึงเบื้องหน้าพวกเขา น้อมกายคารวะต่อหยาฮูหยิน กล่าวว่า “ท่านพระยาเชิญตัวหยาฮูหยินไป”

เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจว่า หยาฮูหยินต้องตอบปฏิเสธ มิคาดนางทอดถอนใจ กล่าวว่า “พวกเจ้ากลับไปก่อน เรียนต่อท่านพระยาว่า ข้าพเจ้าบอกกล่าวสักสองคำ แล้วจะไปพบเขา”

นักบู๊ทั้งสองถลึงตาใส่เซี่ยงเส้าหลงคราหนึ่ง ค่อยเดินทางไปยังฝั่งตรงข้าม

หยาฮูหยินมองดูเซี่ยงเส้าหลงอย่างประหวั่นลนลาน ก้มศีรษะกล่าวว่า “เส้าหลง ขออภัยด้วย วันนี้ข้าพเจ้าไม่สามารถอยู่เป็นเพื่อนท่าน โอกาสหน้าค่อยไปหาท่าน ดีหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น กล่าวว่า “พระยานั้นเป็นใคร เพียงออกคำสั่งคำเดียว ก็แย่งชิงท่านจากข้างกายข้าพเจ้าได้?”

หยาฮูหยินอ้อนวอนว่า “วิงวอนท่านอย่าได้ถาม ข้าพเจ้าไปแล้ว”

นางผละจากไปในลักษณะนี้เอง

เซี่ยงเส้าหลงมองดูหยาฮูหยินเดินถึงข้างกายบุรุษฉกรรจ์ที่มีรอยแผลเป็นบนใบหน้านั้น ถูกอีกฝ่ายหนึ่งโอบเอวเดินจากไป รู้สึกคับข้องใจยิ่งกว่าถูกผู้คนต่อยใส่หมัดหนึ่งเสียอีก

ด้วยศักดิ์ฐานะของหยาฮูหยิน ไฉนเกรงกลัวพระยาผู้นี้ถึงเพียงนี้ ทั้งยังปล่อยให้อีกฝ่ายโอบกอดกลางถนน แสดงว่าอีกฝ่ายหนึ่งต้องการ

แสดงให้เขาชมดู เมื่อยุ่งเกี่ยวกับหญิงม่ายร่านสวาท ท่านไม่มีวันล่วงรู้ว่า นางมีชายชู้คู่สวาทอยู่มากน้อยเท่าใด เขาถึงกับไม่ต้องการทราบเรื่องราวของพระยาผู้นี้ และไม่ต้องการพบหน้าหยาฮูหยินอีก

เสียงฝีเท้าม้าอันเร่งร้อน ปลุกเซี่ยงเส้าหลงตื่นจากห้วงความคิด พอเงยหน้าขึ้น เห็นหลี่สั้นกับนักบู๊อีกหลายคนวิ่งกระหืดกระหอบมาถึง กล่าวว่า “พี่เซี่ยง พวกเราไปหาท่านที่ตึกฮูหยิน ทราบว่าท่านกับหยาฮูหยินออกจากตึกมา”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคลขึ้น ถามว่า “เรื่องอันใด?”

หลี่สั้นกล่าวเสียงละห้อยว่า “ซูเอ๋อถูกผู้คนข่มขืนฆ่าทิ้ง”

คำพูดนี้คล้ายอสนีบาตยามแล้ง สั่นสะเทือนจนเซี่ยงเส้าหลงซวนเซเสียหลัก ปะทะชนกับผนังกำแพงด้านหลัง

เมื่อเลิกผ้าห่มขึ้น ร่างเปลือยของซูเอ๋อจากรัฐเอี้ยนนอนแข็งทื่อบนตั่งเตียงโดยปราศจากชีวิต ตามร่างกายมีริ้วรอยเขียวช้ำ โลหิตที่ไหลซึมออกจากหางตาผนึกแห้งเป็นสีดำ รอยแผลคร่าชีวิตเกิดจากเชือกแดงที่รัดลำคอ จมลึกไปในเลือดเนื้อ ร่างท่อนล่างแปดเปื้อนน้ำกามอันโสมม

ซูเอ๋อตายแล้ว ถูกข่มขืนย่ำยีแล้วฆ่าอย่างทารุณ

เซี่ยงเส้าหลงร่างเย็นเฉียบไปทั่วร่าง ไม่สามารถรับสภาพความจริงเบื้องหน้าได้

การตายของนางคณิกาซู่หนี่ เพียงรับทราบจากคำบอกเล่า แม้ปวดร้าวรันทด แต่ยังไม่ลึกล้ำ เมื่อเขาแบ่งแยกสมาธิไปในใจมีเรื่องอื่น จึงปล่อยวางการฆ่าตัวตายของซู่หนี่ ถึงกับลืมเลือนไป แต่ซูเอ๋อกลับผิดแผกแตกต่าง

หัวใจของเขาคล้ายปรากฏโลหิตหยดหยาด

เถาฟางที่ด้านข้างกล่าวราวกับเอื้อนเอ่ยจากที่ไกลโพ้นว่า “เช้าวันนี้ชุนอิ๋งเข้าห้อง พบว่าซูเอ๋ออยู่ในสภาพเช่นนี้ โอ ข้าพเจ้าไม่ทราบกล่าว

กระไรดี ฆาตกรคงเป็นคนในเรือนรับรองเอง”

เซี่ยงเส้าหลงไม่คิดถามกระไรทั้งสิ้น ผู้ที่กล้าแตะต้องซูเอ๋อมีเพียงสองคน หนึ่งคือหลานชายตระกูลอูนามอูถิงเหว่ย อีกผู้หนึ่งคือเหลียนจิ่น

เขาไม่เชื่อว่าอูถิงเหว่ยกล้าบังอาจถึงเพียงนี้ ดังนั้นฆาตกรต้องเป็นเหลียนจิ่น เหลียนจิ่นคำนวณแน่ว่าเขาไม่อาจทำอย่างไร อย่างน้อยก่อนการประลองยุทธ์ไม่กล้าแตะต้องเหลียนจิ่น เหลียนจิ่นคิดสร้างความกระทบกระเทือนใจแก่เขา โดยไม่เลือกวิธีที่ใช้

ทางตึกตระกูลอูก็ไม่มีผู้ใดเสนอหน้าทวงถามความยุติธรรมให้กับของขวัญที่ถูกส่งจากรัฐเอี้ยนชิ้นหนึ่ง รวมทั้งเถาฟางกับอูอิ้งหยวนด้วย

เซี่ยงเส้าหลงไม่เคยมีความคิดใคร่ฆ่าคนเช่นตอนนี้มาก่อน

เถาฟางกล่าวอีกว่า “มิสู้โยกย้ายไปพักอยู่กับข้าพเจ้าเถอะ บุตรภรรยาข้าพเจ้า ก็ต้องการพบท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงคลี่ผ้าห่มคลุมศพเปลือยของซูเอ๋อด้วยความเยือกเย็น สั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่ ข้าพเจ้าจะนอนอยู่ที่นี่ นับแต่นี้ไม่ต้องการให้ผู้ใดปรนนิบัติและห้ามมิให้ผู้ใดมายังที่นี่ ข้าพเจ้าจะจัดการเรื่องงานศพของซูเอ๋อ”

เถาฟางกล่าวด้วยความห่วงใยว่า “เส้าหลง อย่าได้ทรมานตัวเอง คืนพรุ่งนี้จะถึงวันประลองยุทธ์ ระหว่างท่านกับเหลียนจิ่น ตอนนี้ผู้คนทั้งนครล้วนต้องการทราบผล”

เซี่ยงเส้าหลงเปลี่ยนเป็นสงบเยือกเย็นราวน้ำแข็ง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “วางใจ ไม่มีผู้ใดให้ความสำคัญต่อการประลองยุทธ์ในคืนพรุ่งนี้กว่าข้าพเจ้าอีก”

หลังจากผ่านเหตุการณ์สะเทือนใจถึงเพียงนี้ ในที่สุดเขาสะกดควบคุมอารมณ์ความรู้สึกของคนเสเพลที่ไม่อินังขังขอบ กลับกลายเป็นนักรบเลือดเย็นที่มุ่งบรรลุเป้าหมายโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้

ตลอดทั้งบ่ายวันนั้น เซี่ยงเส้าหลงขังตัวเองอยู่ในห้องหับที่ซูเอ๋อถูกฆ่า

เขาไม่ได้ร่ำไห้ ไม่ได้หลั่งน้ำตา ความเศร้าสลดสิ้นหวัง เพียงเป็นพฤติการณ์ของคนอ่อนแอ

ในยุคสมัยเลียดก๊กซึ่งผู้คนส่วนใหญ่กระทำการเพื่อบรรลุผลประโยชน์ส่วนตัว มีแต่ผู้เข้มแข็งจึงดำรงคงอยู่ได้ เมื่อพบเห็นศพเปลือยของซูเอ๋อ เขารับรู้ถึงความโหดเหี้ยมอำมหิตของความเป็นจริง รู้ซึ้งถึงอำนาจเผด็จการ ไม่คำนึงถึงตัวบทกฎหมาย

หากเขาคิดล้างแค้น ต้องเป็นผู้เข้มแข็งที่สุด

รอจนเถาฟางและพวกล่าถอยออกจากตัวตึก เซี่ยงเส้าหลงก็หยิบฉวยกระบี่ไม้ ตั้งอกตั้งใจฝึกซ้อมกระบี่ ศึกษาค้นคว้าแก่นแท้ของเพลงกระบี่ม่อจื่อ หลังจากรับรู้ด้วยใจ ก็ทบทวนฝึกซ้อมสิบกระบวนท่าที่ลึกล้ำพิสดารที่สุด

เพลงกระบี่ม่อจื่อเน้นรับไม่เน้นรุก แต่ทุกกระบวนท่าล้วนแฝงสภาวะจู่โจมตอบโต้ หากสามารถดำเนินสภาวะจู่โจมนี้อย่างต่อเนื่อง เพลงกระบี่ที่ตั้งรับไม่เน้นการรุก จะกลายเป็นกอปรด้วยการรุกและรับ นึกถึงตอนนี้ เซี่ยงเส้าหลงลิงโลดยินดี สะบัดกระบี่ร่ายรำ พริบตานั้นสภาวะกระบี่ยืดหดแปลบปลาบ ประหนึ่งอาชาสวรรค์พาดผ่าน

ฝึกซ้อมถึงตอนท้าย เซี่ยงเส้าหลงโถมออกไปยังห้องโถง อาศัยพื้นที่กว้างขวางกว่าเดิม ร่ายรำใช้เพลงกระบี่ม่อจื่อ นำโครงสร้างของมนุษย์กับวิชาการต่อสู้เท่าที่ร่ำเรียนมา หล่อหลอมเข้ากับเพลงกระบี่จนหมดสิ้น ในกระแสลมกระบี่ ท่าร่างของเขาบัดเดี๋ยวลอยล่องแผ่วพลิ้ว บัดเดี๋ยวเผ่นโผนโจนทะยาน ไม่มีวี่แววล่วงหน้ามาก่อน ทุกท่วงท่าจู่โจมล้วนดัดแปลงจากเพลงกระบี่ม่อจื่อซึ่งรับมากกว่ารุก

เซี่ยงเส้าหลงตวาดก้อง ฟาดฟันติดต่อกันร้อยกว่ากระบี่ ไม่มีท่าตั้งรับแม้สักท่าเดียว เงากระบี่สลายวับ กระบี่ไม้รั้งกลับถึงหว่างคิ้ว สายตาของเขาเพ่งมองกระบี่แน่วนิ่ง

เงาร่างอ้อนแอ้นสายหนึ่งโถมเข้าห้องโถง เรียกหาอย่างร้อนรนว่า “เส้าหลง”

เซี่ยงเส้าหลงลดกระบี่ไม้ลง อูถิงฟางก็โผเข้าอ้อมอกของเขา ร่ำไห้เรียกหาว่า “เส้าหลง เส้าหลง”

เซี่ยงเส้าหลงมือหนึ่งถือกระบี่จ่อจี้ใส่พื้นดิน อีกมือหนึ่งโอบหญิงงามไว้ในอ้อมอก ห้วงสมองปรากฏภาพศพเปลือยของซูเอ๋อขึ้น อวัยวะภายในถึงกับบิดปั่นป่วน กล่าวอย่างหดหู่ว่า “ท่านทราบเรื่องของซูเอ๋อแล้ว?”

อูถิงฟางสะอึกสะอื้นพลางผงกศีรษะรับ เงยหน้ามองดูเขา กล่าวว่า “เถาฟางไปหาบิดา สอบถามถึงร่องรอยของพี่ใหญ่ ตอนนั้นข้าพเจ้ายังโทษว่าท่านไม่ไปหาผู้อื่น พอฟังว่าซูเอ๋อเกิดเรื่องขึ้นก็รีบรุดมาโดยไม่สนใจคำทัดทานของบิดา เส้าหลง พี่ใหญ่ถูกบิดาควบคุมตัวไว้ตั้งแต่เมื่อวาน หามีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ไม่”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าทราบแต่แรกแล้วว่าฆาตกรเป็นใคร”

อูถิงฟางก้มศีรษะกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “ท่านใช่ระแวงสงสัยเหลียนจิ่นหรือไม่? มัน...มันแม้เย่อหยิ่งถือดี แต่มีนิสัย...คาดว่าคงมิใช่เขา”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “มันคิดฝากรักต่อท่าน ย่อมต้องประพฤติตนเป็นวิญญูชน บอกต่อข้าพเจ้า เป็นผู้ใดชักนำพี่ใหญ่ท่านมาหาซูเอ๋อ?”

อูถิงฟางอับจนถ้อยคำ แต่ดูท่าทียังไม่เชื่อว่าเหลียนจิ่นจะประพฤติชั่วช้าเช่นนี้

ที่นอกประตูบังเกิดเสียงกระแอมไอดังขึ้น หนุ่มสาวทั้งสองรีบแยกย้ายผละจากกัน

เถาฟางเดินเข้ามา ปรายตาบอกใบ้ต่อเซี่ยงเส้าหลง เป็นความหมายว่ามีคำพูดคิดกล่าว เซี่ยงเส้าหลงจึงกล่าวกับอูถิงฟางว่า “คุณหนูกลับบ้านไปก่อน ข้าพเจ้าสะสางเรื่องราวแล้วจะไปพบท่าน”

อูถิงฟางกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า “ไม่ ผู้อื่นจะรอท่านอยู่ด้านข้าง”

เถาฟางมองดูนางอย่างประหลาดใจแวบหนึ่ง คิดไม่ถึงว่าคุณหนูผู้เอาแต่ใจตัว กลับตามพัวพันเซี่ยงเส้าหลงถึงเพียงนี้

เซี่ยงเส้าหลงอับจนปัญญา บอกให้นางนั่งอยู่ที่นี่สักครู่ ส่วนเขาติดตามเถาฟางออกไป

ทั้งสองมาถึงอุทยานไม้ดอก เถาฟางมีสีหน้าวิตกกังวล ครุ่นคิดชั่วขณะจึงกล่าว "เส้าหลง ทราบหรือไม่ว่าผู้มีอำนาจสูงสุดในนครหานตานเป็นใคร?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า "มิใช่เจ้ารัฐจ้าวหรอกหรือ?"

เถาฟางกวาดตาสำรวจมองรอบอุทยาน พบว่านอกจากนักบู๊ที่ยืนรักษาการณ์อยู่ปากทางเข้าแล้ว รอบข้างล้วนไร้ผู้คน จึงยื่นมือโน้มหัวไหล่อีกฝ่ายลงมา กล่าวเบาๆ ว่า "เปลือกนอกย่อมเป็นเจ้ารัฐจ้าว แต่ยังมีคนผู้หนึ่งสามารถโน้มน้าวพระทัยและชักใยบงการพระองค์ คนผู้นี้จึงเป็นผู้กุมชะตากรรมของรัฐจ้าวเรา"

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า "ผู้ใดสามารถโน้มน้าวพระทัยเจ้ารัฐจ้าว?"

เถาฟางฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "คือบุรุษของพระองค์เอง"

เซี่ยงเส้าหลงร้องอุทานออกมา เถาฟางทอดถอนใจกล่าวว่า "เรื่องที่เจ้ารัฐจ้าวโปรดปรานบุรุษ เป็นที่โจษจันแต่แรก ฟังว่าทุกครั้งที่เจ้ารัฐจ้าวพบกับบุรุษผู้นี้ ล้วนฉลองพระองค์ชุดอาภรณ์ของสตรี ท่านเข้าใจความหมายของข้าพเจ้าแล้วกระมัง?"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า "บุรุษผู้นี้เป็นใคร?"

เขาค่อยเข้าใจว่าเหตุใดอูอิ้งหยวนไม่ยินยอมให้อูถิงฟางแต่งเข้าวังจ้าว ยังมี เจ้ารัฐจ้าวไฉนยอมปล่อยปละละเว้นหญิงงามเช่นอูถิงฟาง

เถาฟางลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า "เขามีบรรดาศักดิ์เป็น**โหวแหย*** เรียกว่า**จวี่ลู่โหว** *(พระยาเจ้ามฤค)* จ้าวมู่ คนผู้นี้เจ้าอุบายความคิด มียอดฝีมืออยู่ในสังกัดคับคั่งชุบเลี้ยงนักเกาะกินที่กอปรด้วยความรู้ความสามารถต่างๆ จากทุกสารทิศ หลังจากที่ผิงหยวนจวินถึงแก่กรรม

** สมัยศักดินามีบรรดาศักดิ์รวมห้าลำดับชั้น ลำดับแรกของบรรดาศักดิ์ ได้แก่เจ้าพระยา ลำดับที่สองคือโหว ได้แก่พระยา โหวแหยแปลว่าท่านพระยา*

คนผู้นี้ถือเป็นผู้มีอิทธิพลที่สุดของรัฐจ้าวเรา”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดถึงท่านพระยาที่เรียกตัวหยาฮูหยินไป คาดว่าคนผู้นี้คงเป็นพระยาเจ้ามฤคจ้าวมู่แน่นอน ดังนั้นถามว่า “หยาฮูหยินใช่เป็นสตรีของมันหรือไม่?”

เถาฟางสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ถามว่า “ท่านทราบได้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงบอกเล่าเรื่องราวเมื่อเช้าวันนี้ออกไป สีหน้าเถาฟางยิ่งปั้นยากกว่าเดิม กล่าวว่า “สำหรับกับพระยาเจ้ามฤค หยาฮูหยินเพียงเป็นเครื่องเล่นชิ้นหนึ่งของเขา เขามีชายรูปงามหญิงสะคราญโฉมสุดคณานับ ครั้งกระโน้นยังมีผิงหยวนจวินสะกดควบคุมเขา เมื่อผิงหยวนจวินถึงแก่กรรม เขาก็กำเริบเสิบสานเป็นการใหญ่ ตอนนี้นอกจากนายเหนือเรา กวอจ้งและแม่ทัพอีกหลายท่านแล้ว เขาล้วนไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตา”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้า แต่นับว่าเข้าใจโครงสร้างด้านอำนาจของรัฐจ้าวแล้ว

เถาฟางทอดถอนใจกล่าวว่า “ก่อนการศึกที่ฉางผิง รัฐเรามีกองทัพไร้ผู้ต่อต้าน ผิงหยวนจวินยิ่งกอปรด้วยวิชาบุ๋นและบู๊ ทำหน้าที่มหาเสนาบดี ทัพฉินไม่อาจทำอย่างไรพวกเราได้ นับแต่เจ้ารัฐจ้าวองค์ก่อนสวรรคต เจ้ารัฐจ้าวองค์ปัจจุบันไม่ทรงเชื่อคำทัดทานของลิ่นเซียงหยู ทรงเปลี่ยนตัวแม่ทัพใหญ่จากเหลียนผ่อเป็นจ้าวคว่อ ผู้เป็นบุตรชายของจ้าวเชอนำมาซึ่งความปราชัยอย่างยับเยิน ทำให้รัฐจ้าวแปรสภาพจากรัฐเข้มแข็งเป็นอ่อนแอ”

เซี่ยงเส้าหลงจำได้ว่า จ้าวคว่อซึ่งเป็นคนบาปของความปราชัยที่ฉางผิง เป็นสามีผู้ล่วงลับของหยาฮูหยิน ดังนั้นฉวยโอกาสถามว่า “เหตุใดเจ้ารัฐจ้าวทรงเปลี่ยนตัวแม่ทัพใหญ่จากเหลียนผ่อเป็นจ้าวคว่อเล่า?”

เถาฟางสั่นศีรษะ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ยังมิใช่เป็นเพราะวาทศิลป์ของเขา คนผู้นี้ชมชอบอ่านตำราพิชัยสงครามกับบิดาตั้งแต่เล็ก บางครั้งแม้แต่จ้าวเชอผู้เป็นบิดา ซึ่งเคยตีทัพฉินแตกพ่ายยังโต้เถียงสู้ไม่ได้ จึง

หลงตัวเองว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญชำนาญศึก เจ้ารัฐจ้าวก็ทรงชื่นชมกับการวางแผนยุทธการบนแผ่นกระดาษ มาตรว่าจ้าวฮูหยินผู้เป็นมารดาจ้าวคว่อจะคัดค้านก็ไม่เป็นผล จึงกราบทูลว่าหากจ้าวคว่อทำหน้าที่บกพร่อง ขออย่าได้ลงโทษครอบครัวของนาง”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวด้วยความคับแค้นว่า “เมื่อเริ่มทำสงคราม แม่ทัพรัฐฉินคือไป๋ฉีแสร้งสู้แพ้ถอยทัพหลอกล่อทัพจ้าวตามถึงที่มั่นของทัพฉิน ซึ่งมีความมั่นคงยากตีหักได้ จากนั้นจัดทัพซุ่มโจมตี ตัดหนทางถอยของข้าศึก แล้วทุ่มกำลังบุกเจาะทะลวง แยกทัพจ้าวออกเป็นสองส่วน ตัดเส้นทางส่งเสบียงบำรุง จ้าวคว่อนำกำลังคิดตีฝ่าออกไป กลับถูกลูกเกาทัณฑ์ของทหารฉินยิงสังหาร ทหารจ้าวทั้งสี่สิบหมื่นจึงยอมจำนน ไป๋ฉีสั่งยึดอาวุธยุทโธปกรณ์ของเชลยศึก แล้วจับทหารจ้าวฝังทั้งเป็นอย่างโหดเหี้ยมทารุณ เจ้ารัฐจ้าวก็ทรงเสียพระทัยต่อความปราชัยครั้งนี้อย่างยิ่งยวด”

จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “เหตุการณ์ครั้งนี้พลอยสร้างความผิดหวังแก่นายน้อยอิ้งหยวน ตอนนี้ท่านเข้าใจแล้วกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า อูอิ้งหยวนคงบอกความในใจต่อเถาฟางแล้ว ยามนั้นซักถามว่า “ท่านเถาไฉนเอ่ยถึงพระยาเจ้ามฤคจ้าวมู่ขึ้นมา?”

เถาฟางกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ทั้งนี้เพราะเมื่อคืน เขากับเหลียนจิ่นเคยมายังเรือนรับรอง จวบจนฟ้าสางค่อยจากไป ยังมี การใช้เชือกแดงรัดคอสังหารหญิงงาม เป็นพฤติการณ์ที่จ้าวมู่ชมชอบปฏิบัติ ก่อนหน้านี้เคยมีตัวอย่างหลายราย”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านใจอย่างรุนแรง ร้องว่า “ว่ากระไร?”

เถาฟางรีบกล่าวว่า “อย่าเพิ่งพลุ่งพล่านใจ ยิ่งอย่าได้หุนหันวู่วาม ไม่เช่นนั้นจะชักนำเภทภัยใส่ตัว จ้าวมู่ความจริงไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของหยาฮูหยิน แต่หยาฮูหยินรั้งท่านอยู่ค้างคืนสองครั้งสองครา คงสะกิดความหึงหวงของมันขึ้น เมื่อเหลียนจิ่นดำเนินแผนยืมดาบฆ่าคน กล่าวยุยงอยู่ด้านข้าง จึงเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น ดังนั้นการประลองยุทธ์ในคืน

พรุ่งนี้ เหลียนจิ่นได้รับการสนับสนุนจากจ้าวมู่ ต้องฆ่าท่านให้จงได้ หากท่านฆ่าเหลียนจิ่นในตอนนี้ จ้าวมู่จะอ้างพระบัญชาของเจ้ารัฐจ้าว สำเร็จโทษท่าน ข้าพเจ้าหลังจากหารือกับนายน้อยอิ้งหยวน ค่อยตกลงใจว่าจะบอกกล่าวกับท่านให้กระจ่างชัด”

เซี่ยงเส้าหลงถึงกับต้องการอาวุธทันสมัยในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด เพื่อยิงสังหารจ้าวมู่ผู้ชั่วช้า น่าเสียดายเขามีกระบี่ไม้เพียงเล่มเดียว หากเกิดเรื่องขึ้น แม้แต่อูซื่อหลอยังไม่อาจช่วยเหลือได้ อย่าว่าแต่อูอิ้งหยวนกับเถาฟาง

เถาฟางเกลี้ยกล่อมว่า “สองวันนี้ท่านทางที่ดีอย่าได้ออกจากที่พัก หากสามารถโค่นเหลียนจิ่น แลกมาซึ่งความไว้วางพระทัยจากเจ้ารัฐจ้าว จ้าวมู่อาจเปลี่ยนท่าทีต่อท่าน เมื่อถึงเวลา นายน้อยอิ้งหยวนจะกำหนดแผนการอื่นขึ้น แต่ทุกประการต้องรอให้ผ่านการประลองยุทธ์ก่อน”

มุมปากเซี่ยงเส้าหลงปรากฏรอยยิ้มอันเยือกเย็นขึ้น กล่าวว่า “ข้าพเจ้าทราบว่าควรทำอย่างไรแล้ว”

เถาฟางชมดูจนใจหายวูบ กล่าวกระตุ้นเตือนสติว่า “เมื่อท่านพบหน้าจ้าวมู่ เปลือกนอกให้แสร้งเป็นไม่มีเรื่องราวใด คนผู้นี้มีจิตใจคับแคบ หากท่านล่วงเกินมัน ต้องเผชิญการแก้แค้นแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ฝืนยิ้ม นี่เป็นโลกเยี่ยงไรกันแน่?

เมื่อกลับเข้าห้อง อูถิงฟางรอคอยจนเชิดปากสูงชันแล้ว เซี่ยงเส้าหลงปวดร้าวรันทดต่อการตายของซูเอ๋อ ไม่มีกะใจสนิทสนมกับนางเพียงโอ้โลมปฏิโลมนางเล็กน้อย หลอกให้นางกลับบ้านไป

เถาฟางและเหล่านักบู๊จูงม้ารอคอยอยู่ที่หน้าประตู เห็นเซี่ยงเส้าหลงส่งนางออกมา ค่อยถอนหายใจอย่างโล่งอก หลังจากเกิดเหตุร้ายแก่ซูเอ๋อกับซูหนี่ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้ายุ่งเกี่ยวกับสตรีของเซี่ยงเส้าหลงอีก มาตรว่าศักดิ์ฐานะของอูถิงฟางจะสูงส่งกว่าหญิงสาวที่เสียชีวิตไปทั้งสองนาง แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่รับประกันว่าจะไม่เกิดเหตุร้ายขึ้นอีก

ก่อนขึ้นบนหลังม้า อูถิงฟางฉุดดึงมือเซี่ยงเส้าหลงไว้ กล่าวว่า “คืนพรุ่งนี้ข้าพเจ้าค่อยพบกับท่าน ท่านปู่รับปากนำข้าพเจ้าเข้าวังไปชมการประลองยุทธ์ของพวกท่าน ท่านไม่อาจพ่ายแพ้เด็ดขาด”

ขณะจะพลิกตัวขึ้นบนหลังม้า เหลียนจิ่นพลันเดินออกจากเรือนรับรอง ร้องเรียกว่า “คุณหนูโปรดชะงักเท้า”

คู่แค้นเผชิญหน้า เพลิงอาฆาตลุกฮือโหม แต่เซี่ยงเส้าหลงกำหนดแผนการไว้แต่แรก จึงไม่แสดงอารมณ์ความรู้สึกออกทางสีหน้า ทั้งยังล่าถอยไปด้านข้าง จับตาดูปฏิกิริยาที่อูถิงฟางมีต่อเพื่อนชายคนก่อน

เหลียนจิ่นกระทั่งเหลือบแลยังไม่เหลือบแลเซี่ยงเส้าหลง ตลอดจนเถาฟางและพวกก้าวยาวๆ มาถึงเบื้องหน้าอูถิงฟาง

อูถิงฟางชำเลืองมองเซี่ยงเส้าหลงแวบหนึ่ง กล่าวด้วยความประหม่าอยู่บ้างว่า “พี่เหลียน ข้าพเจ้าจะกลับบ้าน”

เหลียนจิ่นจับจ้องมองนางอย่างลึกซึ้ง บนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มอันนุ่มนวลชวนลุ่มหลงขึ้น กล่าวว่า “อย่างนั้นให้พี่ใหญ่ส่งท่านระยะทางหนึ่ง”

อูถิงฟางใจหายวาบ ชำเลืองมองเซี่ยงเส้าหลงอีกครา สั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่ต้องแล้ว เถาฟางจะส่งข้าพเจ้ากลับไป”

เหลียนจิ่นแหงนหน้าหัวร่อ กวาดมองเซี่ยงเส้าหลงกับเถาฟางอย่างเหยียดหยามแวบหนึ่ง กล่าวว่า “แม้กระทั่งสตรีของตัวเองยังคุ้มครองไม่ได้ พวกมันมีคุณสมบัติคุ้มครองคุณหนูที่ใด?”

เถาฟางกับนักบู๊สิบกว่าคนหน้าแปรเปลี่ยนไป รู้สึกอับอายขายหน้านัก กลับเป็นเซี่ยงเส้าหลงยังเยือกเย็นดุจเดิม ไม่แสดงความโกรธแค้นออกมา

อูถิงฟางกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “ท่านไฉนกล่าวคำพูดเช่นนี้ รีบกลับไป ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านส่ง”

เหลียนจิ่นชำเลืองมองเซี่ยงเส้าหลงด้วยหางตา แค่นหัวร่อกล่าวกับอูถิงฟางว่า “คุณหนูลืมเลือนคำสาบานรักของพวกเราแล้วหรือ?”

อูถิงฟางมองดูเซี่ยงเส้าหลงอย่างประหวั่นลนลานแวบหนึ่ง ขยี้เท้ากล่าวว่า “อย่าได้กล่าวเหลวไหล ผู้ใดมี...กับท่าน”

เหลียนจิ่นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “รอจนผ่านคืนพรุ่งนี้ ค่อยเปลี่ยนเป็นปากแข็งเถอะ” จากนั้นกล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงด้วยความเชื่อมั่นอย่างเปี่ยมล้นว่า “คอยดูไปเถอะ ตอนนี้แม้แต่หยาฮูหยินก็ไม่อาจคุ้มครองท่าน” กล่าวจบปลีกตัวจากไป

อูถิงฟางไหนเลยเคยถูกลบหลู่เช่นนี้มาก่อน ต้องร้องว่า “ข้าพเจ้าจะฟ้องร้องต่อท่านปู่”

เหลียนจิ่นตอบกลับมาด้วยเสียงหัวร่ออันคลุ้มคลั่ง คล้ายกับไม่เห็นอูซื่อหลออยู่ในสายตา

เซี่ยงเส้าหลงสบตากับเถาฟางแวบหนึ่ง ล้วนรู้สึกไม่ถูกต้อง

หรือว่าพระยาเจ้ามฤคจ้าวมู่ให้การหนุนหลังเหลียนจิ่นจริงๆ ไม่เช่นนั้นเหลียนจิ่นไฉนเหิมเกริมถึงเพียงนี้?

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งกลับเข้าที่พัก มีคนเข้ามารายงานว่า หยาฮูหยินส่งรถม้ามารับตัวเขาไป เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงเหตุการณ์เมื่อเช้าวันนี้ บังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหม ตอบปฏิเสธกลับไป

หลังอาการค่ำ เซี่ยงเส้าหลงฝึกซ้อมเพลงกระบี่ม่อจื่ออีกเที่ยวหนึ่ง ยิ่งรู้สึกถึงความลึกล้ำไพศาล สามารถเร่งเร้าสมรรถนะร่างกายมนุษย์ถึงขีดสุด

ขณะที่ทุ่มเทจิตใจจดจ่อกับกระบี่ หยาฮูหยินกลับรุดมาด้วยตัวเอง โผเข้าอ้อมอกของเขา

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “ท่านยังมาทำอะไร?”

หยาฮูหยินกล่าวอย่างหดหู่ว่า “เส้าหลง ขออภัยด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงคิดกล่าวกระไร ที่ก้านคอคล้ายถูกยุงกัดคำหนึ่ง พอเหลียวขวับไป เห็นมือเรียวงามของนางถือเข็มเล็กละเอียดเล่มหนึ่ง ปลายเข็มสะท้อนประกายสีเขียวลี้ลับ พลันรู้สึกสติสัมปชัญญะเลอะเลือน สุดท้ายสลบไสลไป

หลุมพรางบ่วงสวาท

เมื่อคนของหยาฮูหยินหามเซี่ยงเส้าหลงขึ้นรถม้า เซี่ยงเส้าหลงก็ฟื้นคืนสติมา เพียงแต่ร่างกายยังอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง

หยาฮูหยินก้าวขึ้นนั่งในรถ ให้เขาหนุนตักของนางยื่นมือลูบคลำเรือนผมของเขา ทอดถอนใจอยู่บ่อยครั้ง แสดงว่าไม่ล่วงรู้ว่าเซี่ยงเส้าหลงฟื้นคืนสติแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงหาประหลาดใจไม่ นางไม่ทราบมาก่อนว่าเขาเคยรับการฝึกฝนสมรรถนะร่างกาย เคยฉีดยาป้องกันหลายขนาน มีภูมิต้านทานต่อตัวยาและวัตถุมีพิษเหนือกว่าคนธรรมดาทั่วไปหลายเท่า เชื้อพิษที่ปลายเข็มอาจสกัดจากสมุนไพรชนิดใด ทำให้เขาสลบไสลอ่อนระทวยไปชั่วคราว แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงโครงสร้างทางร่างกาย ยามนี้เขารู้สึกว่าพละกำลังเริ่มฟื้นฟูทีละน้อย

นางไฉนลงมือต่อเขา?

พลันรู้สึกว่าบนใบหน้ามีอาการผิดปรกติ ที่แท้น้ำตาของหยาฮูหยินหยดลงบนใบหน้าของเขา

รถม้าเคลื่อนออกไปช้าๆ ผู้คนในเรือนรับรองย่อมไม่กล้าสกัดขัดขวางพาหนะของนาง

หยาฮูหยินทอดถอนใจ พึมพำว่า “เส้าหลง อย่าได้โทษว่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถูกบีบคั้นบังคับ หากไม่ทำเช่นนี้ พวกเราล้วนมีผลสุดท้าย

อย่างอนาถ”

เซี่ยงเส้าหลงมิใช่คนโง่เขลา ย่อมคาดเดาออกว่านี่เป็นแผนร้ายของพระยาเจ้ามฤคจ้าวมู่ เพียงแต่ขบคิดคาดเดาไม่ออกว่า อีกฝ่ายคิดจัดการกับเขาอย่างไร ต่อให้จ้าวมู่มีขวัญกล้าเทียมฟ้า คงยังไม่กล้าทำร้ายเขาอย่างเปิดเผย

ลมหายใจหยาฮูหยินค่อยคืนสู่ความสงบ นิ่งเงียบงันไม่กล่าววาจา เซี่ยงเส้าหลงย่อมยังแสร้งเป็นสลบไสล ฉวยโอกาสพักผ่อนร่างกาย เพื่อรับมือแผนขั้นต่อไปของฝ่ายตรงข้าม

ทันใด รถม้าหยุดนิ่งลง จากนั้นเป็นเสียงเปิดประตูรถดังขึ้น

หยาฮูหยินสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องอุทานว่า “ท่านพระยา”

ผู้มีบรรดาศักดิ์เป็นพระยานั้นก้าวขึ้นรถม้า ปิดประตูรถลง จากนั้นรถม้าควบขับต่อไป

ลมหายใจของหยาฮูหยินกระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา ถามว่า “ท่านพระยาคิดทำอะไร?”

สุ้มเสียงหนักแน่นเข้มแข็งเสียงหนึ่งดังว่า “ไม่ทำอะไร เพียงต้องการทดสอบปฏิกิริยาของมันเท่านั้น”

ไม่ต้องถามก็ทราบได้ คนผู้นี้คือพระยาเจ้ามฤคจ้าวมู่เอง

เซี่ยงเส้าหลงลอบแค่นหัวร่อในใจ ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามคิดทำอะไร ดังนั้นรวมสติสมาธิ ผ่อนคลายทุกส่วนของร่างกาย จริงดังคาดหมาย ที่ต้นขาปวดแปลบคราหนึ่ง ถูกฝ่ายตรงข้ามใช้ของมีคมทิ่มแทงใส่ แต่เซี่ยงเส้าหลงไม่มีปฏิกิริยาใด

หยาฮูหยินกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “ยังไม่ไว้วางใจผู้อื่นหรือ?”

จ้าวมู่หัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า “เมื่อเพิ่มความระมัดระวัง สามารถแล่นเรือเป็นหมื่นปี เราแน่ใจได้อย่างไรว่าท่านไม่สมคบคิดกับมันตบตาเรา?”

หยาฮูหยินยังคิดโต้แย้ง แต่แล้วร่างถูกรั้งดึงไปเบื้องหน้า ปากส่งเสียงอู้อี้ แสดงว่าถูกอีกฝ่ายหนึ่งกอดจูบแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงยังพบว่า มือของพระยาผู้นี้ยื่นข้ามอากาศเหนือตำแหน่งที่เขานอนอยู่ ตะโบมโลมลูบต่อหยาฮูหยิน ได้ยินเสียงเสื้อผ้าดังสวบสาบ มือของจ้าวมู่กลับล่วงล้ำไปในร่มผ้าของหยาฮูหยิน หยาฮูหยินพลันส่งเสียงครวญครางออกมา

จ้าวมู่หัวร่ออย่างชั่วช้าลามก กล่าวว่า “นางชะมดยิ่งมายิ่งอวบอิ่มแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงแม้มองไม่เห็น แต่ยังนึกวาดภาพอันลามกบัดสีได้ ในใจบังเกิดความหึงหวงพลุ่งขึ้น แต่แล้วหักห้ามอารมณ์ไว้ ตั้งใจว่าจะไม่นึกรักหยาฮูหยินอีก โดยเฉพาะหญิงม่ายนางนี้บิดกายอย่างเร่าร้อนถึงเพียงนี้ แสดงว่าถูกอีกฝ่ายยั่วเย้าจนบังเกิดความต้องการขึ้นมาแล้ว

แต่ว่าจ้าวมู่คลายมือจากการเล้าโลมหยาฮูหยิน กล่าวว่า “ต้องการอีกแล้วหรือ?”

หยาฮูหยินเอนร่างพิงกับผนังรถ ตลอดทั้งร่างร้อนวูบวาบเงียบงันไม่ตอบคำ

จ้าวมู่กล่าวอีกว่า “หากเราตบแต่งท่าน ท่านยินยอมสลัดละทิ้งเด็กน้อยนี้อยู่กินกับเราหรือ?”

หยาฮูหยินทอดถอนใจ กล่าวว่า “ท่านพระยาอย่าได้หยอกล้อข้าพเจ้าแล้ว ผู้ที่ท่านหมายตาเพียงเป็นอูถิงฟาง ไหนเลยเป็นบุปผายับเยินซึ่งมีชายชู้มากหน้าหลายตาเช่นข้าพเจ้า?”

จ้าวมู่ล้วงมือไปบีบเค้นอกอวบอูมของหยาฮูหยินอีกครา ปากกล่าวว่า “หน้าอกแฝงแรงดีดสะท้อนถึงเพียงนี้ ไฉนเป็นบุปผายับเยิน? เอาเถอะ เราไม่บีบบังคับท่าน ขอเพียงท่านทำตามคำสั่งเรา หลังคืนพรุ่งนี้ เด็กน้อยนี้จะเป็นของท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล มิน่าเล่าจ้าวมู่แค้นเขาถึงเพียงนี้ ที่แท้สืบเนื่องจากหญิงงามอูถิงฟางเอง

หยาฮูหยินปล่อยให้อีกฝ่ายหนึ่งลวนลามตามอำเภอใจ ส่งเสียงครวญครางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ต่อให้เซี่ยงเส้าหลงพ่ายแพ้จาก

การประลองยุทธ์ อูซื่อหลอก็ไม่ยอมยกหลานสาวสุดสวาทให้แก่ท่าน ท่านจัดการกับเซี่ยงเส้าหลงเช่นนี้มีประโยชน์อันใด?”

จ้าวมู่กล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า “เราย่อมมีแผนอุบาย มิต้องให้ท่านยุ่งเกี่ยว เฮอะ บอกมาว่าระหว่างเรากับเด็กน้อยนี้ ผู้ใดเล้าโลมท่านจนสุขสมมากกว่า?”

กล่าวพลางเคลื่อนไหวรุนแรงกว่าเดิม หยาฮูหยินจึงกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “ย่อมเป็นท่านพระยาร้ายกาจกว่า”

สุ้มเสียงจ้าวมู่กลับกลายเป็นเย็นชา กล่าวว่า “อย่างนั้นเรานำเด็กน้อยนี้มาเป็นเครื่องมือเจรจากับท่าน เหตุใดท่านยอมจำนนในบัดดล?”

หยาฮูหยินอุทานเบาๆ ว่า “ท่านพระยาบีบเค้นผู้อื่นจนเจ็บปวดแล้ว”

จ้าวมู่ตวาดเร่งรัดให้นางตอบคำถาม หยาฮูหยินกล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า “ทั้งนี้เพราะท่านมีแต่ความต้องการในตัวข้าพเจ้า ส่วนเขานอกจากความต้องการทางร่างกายแล้ว ยังให้ความรักต่อข้าพเจ้า”

จ้าวมู่ปลดปล่อยหยาฮูหยิน ชั่วครู่ค่อยกล่าวเสียงราบเรียบว่า “หลังจากแก้ไขมันฟื้นคืนสติ ฉุ่ยเหนียงจะป้อนยาเม็ดปลุกกำหนัดแก่มันเม็ดหนึ่ง หากท่านเองทนทานรับไม่ได้ ก็ปล่อยให้ฉุ่ยเหนียงรองรับแทน หลังจากเสร็จกิจปล่อยให้หลับใหลสักสามชั่วยามค่อยปลุกมันตื่นขึ้นมา”

หยาฮูหยินกล่าวด้วยความห่วงใยว่า “เขาไม่เป็นไรแน่หรือ?”

จ้าวมู่แค้นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า “ดูท่านห่วงใยมันปานนี้ เราถึงกับคิดใคร่ฆ่าเด็กน้อยนี้กับมือ วางใจเถอะ มันนอกจากรับยาปลุกกำหนัดจนต้องการร่วมรัก เป็นเหตุให้สูญเสียพละกำลังมากมายแล้ว ทุกประการไม่แตกต่างกับคนทั่วไป เพียงแต่การประลองยุทธ์ในคืนพรุ่งนี้ต้องพ่ายแพ้แก่เหลียนจิ่น แน่นอนจดจำไว้ คืนพรุ่งนี้ท่านต้องอยู่เป็นเพื่อนกับเหลียนจิ่น หลังการประลองยุทธ์เสร็จสิ้นลง เราจะไม่ควบคุมท่านอีก”

รถม้าหยุดลงอีกครา จ้าวมู่ลงมาจากรถ จากนั้นรถม้าเคลื่อนต่อไป

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *‘หวาดเสียว’* ในใจ แผนอุบายนี้ชั่วร้าย

ยิ่ง กลับอาศัยเพศสัมพันธ์ รีดเค้นพละกำลังของเขาจนหมดสิ้น

ดีที่เขาฟื้นคืนสติมา ล่วงรู้รายละเอียดของแผนการ หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ต่อให้ถูกฆ่าทิ้ง ยังไม่ทราบว่าเรื่องราวใด อาจโทษว่าตัวเองไม่อาจหักห้ามความต้องการทางเพศได้

เซี่ยงเส้าหลงถูกหามเข้าห้องนอนของหยาฮูหยิน หลังจากที่บ่าวไพร่ล่าถอยไป ภายในห้องเพียงหลงเหลือหยาฮูหยินกับสตรีนามฉุ่ยเหนียง ซึ่งได้รับคำสั่งจ้าวมู่มาคอยควบคุมพวกเขา

เซี่ยงเส้าหลงลอบขมวดคิ้ว ไม่ทราบจะตบตาสตรีทั้งสองนางนี้อย่างไร หากแม้นยาปลุกกำหนัดถูกส่งเข้าปาก เกิดการหลอมละลายตนคิดคายออกมาก็ไม่ทันการณ์แล้ว

ได้ยินเสียงฝีเท้าเคลื่อนห่างออกไป เซี่ยงเส้าหลงลืมตาเล็กน้อย เห็นหยาฮูหยินกับสตรีร่างอวบอัดท่าทางยั่วยวนกวนสวาทนางหนึ่งยืนอยู่ห่างไป ไม่ทราบโต้เถียงกันด้วยเรื่องอันใด เซี่ยงเส้าหลงพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ ฉีกชายเสื้อชิ้นหนึ่งยัดเข้าปาก อุดหลอดอาหารเอาไว้

สตรีทั้งสองเดินกลับเข้ามา หยาฮูหยินกล่าวอย่างไม่พอใจว่า "ท่านพระยาไม่ไว้วางใจผู้อื่นถึงเพียงนี้จริงๆ"

สตรีนามฉุ่ยเหนียงกล่าวด้วยน้ำเสียงโอนอ่อนว่า "ฮูหยินโปรดให้อภัย ท่านพระยาสั่งให้บ่าวชมดูเหตุการณ์ทั้งหมด นี่นับว่าท่านพระยาเห็นแก่หน้าฮูหยิน จึงมอบหมายให้บ่าวมาแทน ไม่เช่นนั้นด้วยนิสัยใจคอของท่านพระยาซึ่งชมชอบดูผู้อื่นร่วมรัก ต้องอยู่ดูเหตุการณ์ด้วยตัวเอง"

หยาฮูหยินไม่โต้แย้งอีก แสดงว่ายอมรับวิธีการของจ้าวมู่แล้ว

เสียงบีบเปลือกขี้ผึ้งที่ห่อหุ้มยาเม็ดดังขึ้น จากนั้นเป็นกลิ่นหอมประหลาดโชยกระทบจมูก ยาเม็ดขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือเม็ดหนึ่งถูกยัดเข้าปากเซี่ยงเส้าหลง พอดีตกลงในเศษผ้าที่อุดคอของเขาไว้

ฉุ่ยเหนียงยิ้มพลางกล่าวว่า "สำเร็จแล้ว ยาเม็ดพอแตะกับน้ำลายในปากก็หลอมละลายไหลรินลงสู่ลำคอ ต่อให้เป็นบุรุษเหล็กหรือยอด

หญิงอันเข้มแข็ง ก็ไม่อาจทนทานรับได้”

กล่าวพลางเดินออกไป บอกว่าจะหาน้ำมาแก้ไขเซี่ยงเส้าหลงฟื้นคืนสติมา หยาฮูหยินติดตามไป กล่าวถามว่า “หากเขาฟื้นคืนสติมาทราบว่าข้าพเจ้าป้อนยาเม็ดปลุกกำหนัดแก่เขา หลังจากเสร็จกิจใช่แค้นผู้อื่นจนตายหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกำลังวิตกกังวลว่า ยาเม็ดปลุกกำหนัดซึ่งเริ่มหลอมละลาย จะไหลซึมผ่านเศษผ้าซึ่งเปียกชื้นแทรกซึมเข้าสู่ร่าง พอเห็นสตรีทั้งสองเดินจากไป รีบคายยาเม็ดออกมายัดไว้ที่ใต้หมอน

ได้ยินฉุ่ยเหนียงตอบว่า “วางใจเถอะ เขาตกอยู่ใต้อำนาจฤทธิ์ยาอยู่ในภาวะกึ่งสลบไสล เพียงนึกถึงแต่การระบายเพลิงราคะออกจากร่าง ฮูหยินตระเตรียมเสพรับความสุขเถอะ คนผู้นี้แข็งแรงดั่งโคถึก รอสักครู่ฮูหยินไม่แน่ว่าจะร้องขอให้บ่าวรองรับแทนท่าน”

กล่าวจบเร่งฝีเท้าจากไป

หยาฮูหยินกลับมายังข้างกายเซี่ยงเส้าหลง ทอดถอนใจคำหนึ่ง ดึงสายรัดเอวเปลื้องเสื้อผ้าให้แก่เขา

ไม่นานให้หลัง ฉุ่ยเหนียงกลับมาพร้อมกับน้ำเย็นอ่างหนึ่ง ใช้น้ำเย็นพร่างพรมใบหน้าของเขา ปากกล่าวว่า “คนผู้นี้มีสภาพร่างกายแปลกพิเศษ ผิวกายหาได้กลับกลายเป็นสีแดงไม่”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ ส่งเสียงตวาดคำหนึ่ง แสร้งเป็นตัวยาออกฤทธิ์ สวมกอดสตรีทั้งสองไว้ ใช้เคล็ดวิชาซึ่งร่ำเรียนจากกองทัพกดนิ้วหัวแม่มือใส่เส้นเลือดใหญ่บริเวณต้นคอของสตรีทั้งสอง ทั้งสองไม่ทันส่งเสียงร้องออกมา ก็ล้มลงตามพลังนิ้ว

อาการสิ้นสติของพวกนางเพียงเกิดขึ้นไม่กี่นาที แต่ก็เพียงพอให้เซี่ยงเส้าหลงดำเนินการตามแผนได้ เขาล้วงเศษผ้าเปียกชื้นจากใต้หมอน พบว่ายาเม็ดปลุกกำหนัดเม็ดนั้นละลายเป็นแป้งเปียก ดังนั้นแบ่งปันให้พวกนางรับประทานคนละครึ่งหนึ่ง แล้วนั่งดูอยู่ด้านข้างอย่างปลอดโปร่ง

ชั่วครู่ให้หลัง สีผิวของสตรีทั้งสองปรากฏเป็นสีแดงระเรื่อ เริ่ม

บิดกายส่งเสียงครวญคราง ฟื้นคืนสติมาอย่างแช่มช้า

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *'ตัวยาอันร้ายกาจ'* ในใจ ล่าถอยมาด้านข้าง เห็นสตรีทั้งสองบังเกิดความต้องการทางเพศอย่างรุนแรง ไม่สนใจว่าต่างเป็นเพศเดียวกัน กลับกอดรัดพัวพัน ฉีกกระชากเสื้อผ้าของอีกฝ่ายราวคลุ้มคลั่ง

ที่แท้ตัวยาปลุกกำหนัดสมัยโบราณร้ายกาจถึงเพียงนี้ หากแม้นเขากลืนกินลงไปทั้งเม็ด ต่อให้เป็นร่างกายที่หลอมสร้างจากเหล็ก ก็ไม่อาจทนทานรับได้

ความเคลื่อนไหวของหยาฮูหยินกับฉุ่ยเหนียงยิ่งมายิ่งอุจาดลามก เป็นไปตามอำนาจแห่งดำฤษณา ภายในห้องนอนดังระงมด้วยเสียงหอบหายใจ และเสียงกรีดร้องของพวกนาง เซี่ยงเส้าหลงหลับตาลงโคจรพลังลมปราณตามแนวทางที่ได้รับถ่ายทอดจากหยวนจง ไม่รับรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นภายในห้องแต่อย่างไร

จวบกระทั่งความเคลื่อนไหวและเสียงร้องของสตรีทั้งสองหยุดชะงักลง เขาค่อยลืมตาขึ้น เห็นสตรีทั้งสองนอนกอดก่ายกันอยู่บนเตียงราวดินเหลวสองกอง ทรวงอกสะท้อนขึ้นลง ม่อยหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อย จ่อเศษผ้าชิ้นที่ใช้อุดหลอดอาหารกับตะเกียงน้ำมัน เผาทำลายหลักฐาน จากนั้นล้มตัวลงนอนอยู่หว่างกลางสตรีทั้งสองดึงผ้าห่มมาคลุมกาย หลับใหลโดยไม่สนใจเรื่องราวใดอีก

ค่ำคืนนั้นเขาฝันเห็นซูเอ๋อหลั่งโลหิตจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้า ร่ำร้องให้เขาแก้แค้นแทนนาง ต้องส่งเสียงร้องคำหนึ่ง สะท้านตื่นจากฝันร้าย พบว่าเป็นเวลาสายมากแล้ว

สตรีทั้งสองนางไม่ทราบไปยังที่ใด ทิ้งหญิงรับใช้นางหนึ่งเฝ้าอยู่ด้านข้าง เห็นเขาตื่นขึ้นมา นางรีบคุกเข่าลงกล่าวว่า "นายน้อยตระกูลอู รอคอยท่านเซี่ยงอยู่ที่ห้องโถง ท่านเซี่ยงไม่เป็นไรกระมัง?"

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นศีรษะมึนงงตาพร่าพราย ร่ำร้องว่า "น้ำ ขอน้ำแก่ข้าพเจ้า"

หญิงรับใช้นั้นแย้มยิ้มพลางกล่าวว่า “เมื่อคืนท่านเซี่ยงหักโหมเกินไปแล้ว ฮูหยินก็มีสภาพเช่นเดียวกับท่าน” พลางล่าถอยออกไปยกน้ำมา

เซี่ยงเส้าหลงเสแสร้งแกล้งมารยา ทำเป็นฝืเท้าซวนเซไม่มั่นคงประคองตนออกไปยังห้องโถง

อูอิ้งหยวนกับเถาฟางนั่งรออยู่ในห้องโถง โดยมีหยาฮูหยินซึ่งหน้าตาอิดโรยอยู่เป็นเพื่อน พอเห็นสภาพของเซี่ยงเส้าหลง ล้วนมีสีหน้าขุ่นเคืองนึกตำหนิว่าเขาไม่รักดี

หยาฮูหยินเห็นเขาออกมา ดวงตาทอแววเสียใจ ผุดลุกขึ้นคิดกล่าวกระไร มิคาดเซี่ยงเส้าหลงถลาล้มคว่ำลง สิ้นสติสมประดี

เมื่อเป็นเช่นนี้ เซี่ยงเส้าหลงไม่ต้องเปลืองคารมอธิบายมากความ

เขาตกลงใจว่าจะปิดบังอูอิ้งหยวนกับเถาฟางชั่วคราว เยี่ยงนี้ยิ่งทำให้จ้าวมู่กับเหลียนจิ่นหลงเชื่อกว่าเดิม หลงกลซ้อนแผนของเขา

อูอิ้งหยวนกับเถาฟางทั้งร้อนรุ่มทั้งขุ่นเคือง รีบหามร่างเซี่ยงเส้าหลงกลับเรือนรับรอง

เมื่อจัดวางร่างเซี่ยงเส้าหลงลงบนเตียง อูอิ้งหยวนสันนิษฐานว่าเซี่ยงเส้าหลงพลาดท่าเสียทีแก่หยาฮูหยิน สั่งให้เถาฟางเชิญหมอมาตรวจดูว่า ก่อนถึงเวลาประลองยุทธ์ มีหนทางฟื้นฟูพละกำลังของเซี่ยงเส้าหลงหรือไม่

เซี่ยงเส้าหลงพลันลืมตา ผุดลึกขึ้นนั่ง อูอิ้งหยวนกับเถาฟางสะดุ้งเฮือกใหญ่ เหม่อมองดูเขาอย่างตะลึงลาน เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “หากให้ข้าพเจ้าแสร้งเป็นสลบไสล คงทรมานยิ่งกว่าทุบตีข้าพเจ้ารอบหนึ่ง”

อูอิ้งหยวนกับเถาฟางยินดียิ่ง ถามไถ่ว่าเป็นเรื่องราวใด เซี่ยงเส้าหลงบอกเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้ทราบ ทั้งสองล้วนหัวร่อด้วยความสบใจ

อูอิ้งหยวนรีบสั่งเถาฟางออกไปสั่งเหล่านักบู๊เฝ้ารักษาเรือนรับรองห้ามมิให้ผู้ใดเข้ามา เถาฟางออกไปถ่ายทอดคำสั่ง แล้วกลับเข้ามานั่งลง

กล่าวว่า “เส้าหลงยอดเยี่ยมนัก ยาพิษที่ปลายเข็มคงชุบยาน้ำซึ่งสกัดจากหญ้าสมุนไพร เมื่อแทงเข้าไปในเส้นเลือด แม้แต่ม้ายังสลบไสล คิดไม่ถึงท่านยังไม่กลัว”

อูอิ้งหยวนกล่าวว่า “นี่แสดงว่าโชคยังอยู่ฝ่ายเรา เส้าหลง เจ้าตระเตรียมฉกฉวยโอกาสที่มีเปรียบนี้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ยังคงพลิกแพลงตามสถานการณ์เถอะ สรุปแล้ว ข้าพเจ้าจะสร้างความตื่นตระหนกแก่จ้าวมู่และเหลียนจิ่นสักครา”

เถาฟางกล่าวเสริมว่า “เมื่อครู่หยาฮูหยินใช้คนมาสอบถามอาการของท่าน ข้าพเจ้าจึงขับไล่กลับไป หากนางมาหาท่านด้วยตัวเอง ท่านก็อย่าได้พบหน้านาง”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะไม่ขอพบผู้ใด ให้ศัตรูเข้าใจว่าข้าพเจ้ากำลังหาทางฟื้นฟูกำลัง คืนนี้จะได้ไม่ต้องเล่นละครอย่างยากเย็น”

เถาฟางกล่าวว่า “แต่อย่างน้อยท่านต้องแสร้งเป็นอ่อนระโหยโรยแรง ก่อนออกเดินทางข้าพเจ้าจะพอกแป้งให้แก่ท่าน จะได้แนบเนียนสมจริง”

สนทนาถึงตอนนี้ คนทั้งสามพากันหัวร่อออกมา

วังจ้าวปลูกสร้างอยู่ใจกลางนครหานตาน ก่อกำแพงเมืองล้อมรอบคูป้องกันทั้งกว้างทั้งลึก ลักษณะคล้ายเป็นนครในนคร

งานเลี้ยงราตรีจัดขึ้นที่ตำหนักเสียงหรุ่ยภายในวัง โต๊ะเสวยของเจ้ารัฐจ้าวจัดอยู่ด้านทิศเหนือของตำหนัก หันหาประตูใหญ่ สองฟากข้างจัดโต๊ะด้านละสี่สิบโต๊ะ ล้วนหันหาพื้นที่ว่างกลางตำหนัก โต๊ะแบ่งเป็นแถวหน้าและหลัง โต๊ะหนึ่งนั่งได้สิบคน โต๊ะแถวหน้าย่อมเป็นที่นั่งของขุนนางเชื้อพระวงศ์ แถวหลังเป็นของครอบครัวหรือแม่ทัพนายกองที่มีศักดิ์ตำแหน่งเป็นพิเศษ

โต๊ะของอูซื่อหลอกับกวอจ้งสองคหบดีใหญ่ จัดอยู่ตัวที่สามทาง

ซ้ายกับตัวที่สามทางขวา แสดงว่าคนทั้งสองมีความสำคัญในรัฐจ้าวอย่างยิ่งยวด

แขกเหรื่อทยอยเข้าสู่ตำหนัก แยกย้ายนั่งตามโต๊ะของตัวเอง หัวข้อสนทนาเพียงซุบซิบกันเบาๆ ไม่กล้าส่งเสียงดังไป บรรยากาศเคร่งเครียดจริงจัง

เมื่ออูซื่อหลอกับอูถิงเหว่ยและอูถิงฟางผู้งามเฉิดฉันมาถึง กลับดึงดูดความสนใจของผู้คน หนึ่งนั้นสืบเนื่องจากรูปโฉมโนมพรรณของอูถิงฟาง ยังมีคู่ประลองยุทธ์ในคืนนี้ล้วนเป็นนักบู๊ของตึกตระกูลอู

กวอจ้งซึ่งมาถึงก่อนผุดลุกขึ้นออกมาต้อนรับ กระซิบบอกต่ออูซื่อหลอว่า “ฟังว่าเมื่อคืนเซี่ยงเส้าหลงยังไปหาหยาฮูหยิน บุคคลไม่รักดีถึงเพียงนี้ จะสำเร็จกิจการใหญ่ได้อย่างไร ดูท่าคืนนี้มันต้องพ่ายแพ้แน่นอน”

คนผู้นี้มีรูปร่างสันทัด อายุสี่สิบเศษ ใบหน้าขาวไร้หนวดเครา หน้าตาฉลาดหลักแหลม ยามกล่าววาจา แสดงออกถึงอารมณ์ความรู้สึกคล้ายกับไม่มีเล่ห์เหลี่ยมอุบาย แต่ผู้ที่รู้จักเขาล้วนทราบว่า คนผู้นี้ซ่อนดาบในรอยยิ้ม

อูซื่อหลอซึ่งมีส่วนสัดรูปร่างอ้วนใหญ่กว่ากวอจ้งสองรอบลอบมีโทสะ ทางหนึ่งสืบเนื่องจากเซี่ยงเส้าหลงไม่รักดี อีกทางหนึ่งเป็นเพราะกวอจ้งกล่าวเป็นนัยว่า เขาแนะนำคนประลองยุทธ์กับเหลียนจิ่นผิดไป ปากกลับกล่าวว่า “ตระกูลกวอท่านมีผู้เข้มแข็งมากหลาย มิสู้เลือกสรรผู้คนออกมาให้พวกเราเปิดหูเปิดตา”

ขณะที่ทั้งสองประคารมกัน พระยาเจ้ามฤคจ้าวมู่ซึ่งแก้มซ้ายมีรอยแผลเป็นจากคมดาบ กับหยาฮูหยินผู้งามพริ้งพรายหากแต่สีหน้าแฝงแววอิดโรยเดินทางมาถึง เหล่าขุนนางพากันคารวะทักทาย

จ้าวมู่เดินตัวตรง ไหล่บ่ากว้าง รอยแผลเป็นบนใบหน้า มิเพียงไม่ทำให้เขาขี้ริ้วอัปลักษณ์ ทั้งยังเพิ่มพูนเสน่ห์ความเป็นชาย มาตรว่าเขามีอายุล่วงเลยสามสิบปี แต่ยังบำรุงร่างกายแข็งแรง ขนคิ้วดกหนา

เป็นพิเศษ จมูกงองุ้มดุจเหยี่ยว บวกกับตาเล็กเรียวที่เป็นประกาย ทำให้ผู้คนรู้สึกว่าเขาเป็นบุคคลยากตอแย

จ้าวมู่พอพบเห็นอูถิงฟางที่ข้างกายอูซื่อหลอ ดวงตาถึงกับเป็นประกาย เดินเข้ามาทักทายว่า “คุณหนูถิงฟาง ไม่พบกันนานแล้ว”

อูถิงฟางย่อกายคารวะตอบ กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ท่านพระยาสบาย?”

อูซื่อหลอกับกวอจ้งไม่กล้าเสียมารยาท หันมาคารวะทักทายจ้าวมู่

ทันใด ที่ข้างประตูบังเกิดความปั่นป่วน ที่แท้อูเฮยนำเหลียนจิ่นในชุดนักบู๊ท่วงท่างามสง่าเดินมาถึง เห็นเหลียนจิ่นหน้าตาแจ่มใส ท่าทางกระหยิ่มใจ ทักทายผู้คนอย่างยิ้มแย้ม ทั้งยังใช้สายตากรุ้มกริ่มมองดูหญิงงามภายในงาน

ยามนี้แขกเหรื่อเดินทางมาเจ็ดแปดส่วนแล้ว สตรีเกล้าผมมวยแต่งกายเฉิดฉาย บนศีรษะเสียบปิ่น สวมชุดแขนเสื้อยาวคลุมหัวเข่าเผยเห็นกระโปรงท่อนล่าง นิ้วมือสวมวงแหวน ข้อมือใส่ห่วงทอง ใบหูห้อยไข่มุก เอวคาดสายรัดหยก ส่วนบุรุษก็สวมหมวกมงกุฎใส่ชุดยาวตัดเย็บอย่างประณีต ประชันขันแข่งกับอิสตรี

อูถิงฟางทราบเรื่องที่เซี่ยงเส้าหลงถูกหยาฮูหยินฉุดดึงตัวเข้าวัง ดังนั้นฉวยโอกาสที่ทุกผู้คนมุ่งความสนใจไปยังเหลียนจิ่น เคลื่อนกายถึงข้างกายหยาฮูหยิน กระซิบถามว่า “ท่านไฉนทำร้ายเส้าหลง หากแม้นเขาเป็นไรไป ข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน”

หยาฮูหยินงงงันวูบหนึ่ง อับจนถ้อยคำ เหลียนจิ่นพอดีก้าวยาวๆ มา นางหวนนึกถึงคืนนี้ต้องอยู่ร่วมกับมันตามคำสั่งจ้าวมู่ สร้างความอับอายขุ่นเคืองจนก้มศีรษะลง

อูเฮยที่ร่วมทางมากับเหลียนจิ่นหน้าดำมะเมื่อม รูปร่างอ้วนเตี้ย แต่ดวงตาแคบเรียว กลายเป็นตัวขับเสริมให้เหลียนจิ่นสูงเด่นราวต้นไม้หยกต้านลม

เหลียนจิ่นคารวะจ้าวมู่ อูซื่อหลอกับกวอจ้งก่อน เมื่อกวาดสายตาไปยังอูถิงฟางกับหยาฮูหยิน ดวงตาทอแววสับสนซับซ้อนวูบหนึ่ง ขณะจะปลีกตัวไปสนทนากับพวกนาง จ้าวมู่พลันกล่าวว่า “หากเถ้าแก่อูไม่ขัดข้อง เราคิดเชิญเหลียนจิ่นไปนั่งโต๊ะเดียวกับเรา”

ทุกผู้คนล้วนตะลึงลาน จ้าวมู่กล่าวเช่นนี้ เท่ากับขอตัวเหลียนจิ่นจากอูซื่อหลออย่างเปิดเผย คิดรับตัวเหลียนจิ่นเข้าสังกัด

เหลียนจิ่นคิดไม่ถึงจ้าวมู่จะออกปากเช่นนี้ พลอยรู้สึกเหนือความคาดหมาย อูเฮยก็หน้าแปรเปลี่ยนไป หากแม้นเหลียนจิ่นรับปาก เขาอย่าคิดหมายอยู่ในตึกตระกูลอูต่อไปได้

อูซื่อหลอลอบขุ่นแค้น ปากกลับกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “หากเป็นความสมัครใจของเหลียนจิ่น เราไหนเลยไม่เห็นด้วย?”

เหลียนจิ่นเองลอบด่าจ้าวมู่ในใจ ควรทราบว่ายุคเลียดก๊กยึดถือความสัมพันธ์นายบ่าว นักเกาะกินต้องจงรักภักดีต่อผู้เป็นนายไปชั่วชีวิต ตอนนี้จ้าวมู่บีบบังคับเขาแสดงท่าที หากเขาตอบตกลง คงถูกผู้อื่นหยามดูแคลน กลายเป็นว่ามีแต่สวามิภักดิ์ต่อจ้าวมู่สถานเดียว

แต่เหลียนจิ่นตกอยู่ในสภาพขี่บนหลังเสือ จำต้องขบกรามกล่าวว่า

“ขอบพระคุณท่านพระยาชื่นชม เหลียนจิ่นไหนเลยกล้าไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง?”

ทุกผู้คนหันมาทางอูซื่อหลอ อูซื่อหลอจะอย่างไรผ่านคลื่นลมมาอย่างโชกโชน พลันหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า “เหลียนจิ่น คืนนี้เจ้าต้องกู้หน้าให้แก่ท่านพระยา มีแต่สู้ชนะห้ามพ่ายแพ้เด็ดขาด”

ความหมายในวาจาคือ หากเหลี่ยนจิ่นสู้แพ้ ก็ไม่อาจแบกหน้าอยู่ในนครหานตานสืบไป

เหลียนจิ่นสบตากับจ้าวมู่แวบหนึ่ง พากันหัวร่อออกมา

อูซื่อหลอรวมทั้งกวอจ้งล้วนเป็นคนคร่ำโลก พอได้ยินเสียงหัวร่ออันลำพองของทั้งสอง ฉุกคิดว่าต้องมีเบื้องหลัง พากันกวาดตาไปยังหยาฮูหยินซึ่งก้มศีรษะอยู่ หยาฮูหยินย่อมเข้าใจว่า คนทั้งสองไฉน

หัวร่อด้วยความเบิกบาน ในใจนึกเสียใจขึ้นมา หวนนึกถึงรอสักครู่ เซี่ยงเส้าหลงต้องถูกหยามเหยียบย่ำเป็นที่อัปยศ รีบสาวเท้าเลี่ยงไปยังโต๊ะซ้ายมือตัวที่สอง

เสียงย่ำระฆังพลันดัง เตือนให้ทุกผู้คนนั่งประจำโต๊ะ

อูซื่อหลอไม่พอใจเซี่ยงเส้าหลงกว่าเดิม ทั้งลอบด่าทอเถาฟางกับอูอิ้งหยวน เหตุใดจนบัดนี้ยังไม่มา

ขุนนางเชื้อพระวงศ์และครอบครัวพากันนั่งประจำโต๊ะ โต๊ะสองฟากข้างทั้งแปดสิบตัวมีคนนั่งเต็ม งานเลี้ยงของเจ้ารัฐจ้าวกำลังจะเริ่มขึ้น

ทุกผู้คนเพิ่งนั่งเรียบร้อย อูอิ้งหยวนกับเถาฟางก็อารักขาเซี่ยงเส้าหลงมาถึง

เซี่ยงเส้าหลงสะพายกระบี่ไม้ที่หว่างเอว นอกจากสีหน้าขาวซีดอยู่บ้าง ไม่มีสภาพผิดปรกติอันใด เปรียบกับเหลียนจิ่นยังกำยำสูงใหญ่กว่าเล็กน้อย นับเป็นยอดบุรุษที่สตรีคิดหมายปอง

จ้าวมู่กับเหลียนจิ่นที่ด้านข้างสบสายตากัน ลอบหัวร่อที่เซี่ยงเส้าหลง ตอนนี้แข็งนอกอ่อนใน ดูได้ใช้การไม่ได้

หยาฮูหยินอดชำเลืองมองเขามิได้ ในอกลอบหลั่งน้ำตาสายเลือด นางทำร้ายเขาถึงเพียงนี้ เขายอมยกโทษให้แก่นางหรือ? นางสำนึกเสียใจแค้นตัวเองที่ยอมศิโรราบแก่อำนาจเถื่อนของจ้าวมู่ แต่สำนึกเสียใจก็สายเกิน หากแม้นเหลียนจิ่นละเมิดข้อตกลงทำร้ายเขา นางได้แต่ตายเพื่อลุแก่โทษ

ประลองยุทธ์ในวังเจ้า

อูซื่อหลอเห็นเซี่ยงเส้าหลงยังมีฝีเท้ามั่นคง ค่อยคลายใจลง หัวร่อพลางกล่าวว่า "เส้าหลง มาทางด้านนี้"

เซี่ยงเส้าหลงรีบเดินไปที่โต๊ะของอูซื่อหลอ นั่งลงที่ข้างกายอูถิงฟาง อูถิงฟางโน้มหน้ามา กล่าวด้วยความห่วงใยว่า "เส้าหลง ท่านไม่เป็นไรกระมัง? ผู้อื่นเป็นห่วงแทบตายแล้ว เมื่อคืนท่านยังไปหาหญิงม่ายนั้นอีก?" พลางยื่นมือมายังใต้โต๊ะ หยิกต้นขาของเซี่ยงเส้าหลงทีหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงมองดูสุราอาหารบนโต๊ะยาว เลื่อนมือลงไปลูบคลำขาอ่อนของนาง หัวร่อเบาๆ กล่าวว่า "ท่านไหนเลยไม่เชื่อมั่นต่อข้าพเจ้า?"

อูถิงฟางถูกเขาลูบคลำจนร่างอ่อนระทวย กริ่งเกรงถูกผู้อื่นพบเห็น ดังนั้นรีบนั่งตัวตรง ดีที่เซี่ยงเส้าหลงยินยอมถอนนิ้วมือทั้งห้ากลับไป

ที่โต๊ะตัวที่สองซึ่งอยู่ติดกัน นั่งไว้ด้วยชายหนุ่มร่างผอมซูบหน้าซีดขาวผู้หนึ่ง ยามนั้นเบือนหน้ามาถลึงมองเซี่ยงเส้าหลงซึ่งนั่งโต๊ะตัวที่สามแถวหลังตาไม่กะพริบ สีหน้าท่าทีไม่เป็นมิตรอย่างยิ่ง

เถาฟางที่ด้านข้างกล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า "นั่นเป็นบุตรชายของผิงหยวนจวินผู้ล่วงลับนามเส้าหยวนจวิน"

เซี่ยงเส้าหลงตาสาดประกายเย็นเยียบ จ้องมองตอบไป นักบู๊ที่อยู่ทางด้านหลังของเส้าหยวนจวิน ล้วนเหลียวหน้ามาถลึงมองเขา

บรรยากาศกลายเป็นเขม็งตึงเครียดขึ้นมา

เสียงตังเมื่อย่ำระฆังดังอีกครา จากนั้นเป็นเสียงมโหรีดังขึ้น คณะมโหรีคณะหนึ่งเดินเข้ามา แยกย้ายกระจายอยู่สองฟากข้าง ยังคงเป่าบรรเลงต่อไป

เส้าหยวนจวินค่อยรั้งสายตากลับ มองไปที่หน้าประตู

ท่ามกลางพระสนมห้อมล้อม เจ้ารัฐจ้าวซึ่งมีพระนามว่าเสี้ยวเฉิงอ๋อง มีพระชนมพรรษาสามสิบกว่าพรรษาเสด็จเข้าสู่ตำหนัก ด้านหลังติดตามด้วยทหารองครักษ์นับร้อย ครึ่งหนึ่งยืนเรียงรายอยู่บนพื้นที่ว่างหลังโต๊ะเสวย อีกครึ่งหนึ่งตามเสด็จเจ้ารัฐจ้าวไปยังโต๊ะเสวย

เจ้ารัฐจ้าวมีพระพักตร์ขาวซีด สาเหตุเพราะทรงหมกมุ่นกับน้ำจัณฑ์นางสนมมากเกินไป เพียงแต่พระพักตร์ยังมีสง่าราศี พระโอษฐ์ค่อนข้างเบาบาง ไม่อวบอิ่มหนาพอ ทรงสวมพระมงกุฎลักษณะยาวด้านหน้ากลมด้านหลังสี่เหลี่ยม มงกุฎส่วนหน้าประดับมุกห้อย ย้อยลงมาหลายสิบเส้น ฉลองพระองค์ชุดลายมังกร ประดับด้วยสุริยันจันทราและดวงดาวงามเลิศหรูยิ่งนัก

เจ้ารัฐจ้าวเสด็จโต๊ะเสวยเพียงลำพังพระองค์ เหล่าพระสนมแยกย้ายนั่งโต๊ะด้านหลังอีกสามตัว หลังจากนั้นทหารองครักษ์ค่อยยืนอารักขาอยู่สองฟากข้างและด้านหลัง รูปแบบสมกับเป็นเจ้ารัฐแห่งหนึ่ง

ทุกผู้คนล้วนหมอบกรานลง เจ้ารัฐจ้าวประทับนั่งเรียบร้อย ค่อยตรัสเสียงอ่อนโยนว่า “ทั้งหมดนั่งตามสบาย”

ทุกผู้คนส่งเสียงแซ่ซ้องสดุดี ค่อยยืดกายขึ้นนั่งประจำอยู่หลังโต๊ะดังเดิม

นางกำนัลรินสุราให้แก่แขกเหรื่อทั้งหมด เจ้ารัฐจ้าวทรงชูจอกน้ำจัณฑ์ขึ้น ตรัสว่า “เจ้ารัฐเอี้ยนไม่ประมาณตน ส่งกำลังมารุกราน ถูกทัพเราตีแตกพ่าย ตอนนี้แม่ทัพเหลียนผ่อรับบัญชาข้า นำกำลังทัพไปล้อมรัฐเอี้ยนไว้ เชื่อว่าเจ้ารัฐเอี้ยนยากจะนอนหลับสนิทได้ ดังนั้นขอดื่มให้แก่ทัพจ้าวจอกหนึ่ง”

ทุกผู้คนเปล่งเสียงโห่ร้อง ดื่มสุราโดยพร้อมเพรียงบรรยากาศคึกคักครึกครื้นขึ้นมา

เจ้ารัฐจ้าวประทับยืนขึ้น ทุกผู้คนรีบลุกตาม ได้ยินเจ้ารัฐจ้าวตรัสอีกว่า “รัฐจ้าวทำศึกประสบชัย นอกจากเป็นความดีความชอบของขุนนางทั้งหลายแล้ว หากไม่ได้รับม้าศึกเสบียงบำรุงจากท่านอู และอาวุธยุทโธปกรณ์จากท่านกวอ ก็ไม่อาจสำเร็จในกิจการ พวกเราดื่มคารวะแก่ท่านทั้งสองจอกหนึ่ง”

ทุกผู้คนดื่มอีกจอกหนึ่ง อูซื่อหลอกับกวอจ้งย่อมปลาบปลื้มยินดีจนหัวใจพองโต เซี่ยงเส้าหลงตอนแรกไม่ให้การยกย่องเจ้ารัฐจ้าวสักเท่าใด ยามนี้ยังยอมรับนับถือ เห็นว่าผู้นำรัฐหนึ่งมีพระบุคลิกภาพไม่ธรรมดา

เจ้ารัฐจ้าวรับสั่งให้ทั้งหมดนั่งลงรับประทาน จากนั้นทรงปรบพระหัตถ์เป็นเสียงดังสองครา คณะมโหรีเป่าบรรเลงอีกครา ปรากฏนางระบำรูปโฉมโนมพรรณงดงาม สวมชุดเบาบางแทบโปร่งใสเกือบสองร้อยนางพลิ้วกายเข้ามาในตำหนัก ร่ายรำขับร้องบำเรออารมณ์

เซี่ยงเส้าหลงมองดูนางระบำเหล่านี้ขับร้องลำนำเพลงไพเราะกรีดกรายร่ายรำอย่างงดงาม อดนึกถึงถิงฟางซื่อซึ่งถูกส่งตัวไปเป็นนางระบำผู้อื่นมิได้ หากแม้นเขาโค่นเหลียนจิ่นพ่ายแพ้ จะได้นางกลับคืนมาถึงกับคึกคักขึ้นอักโข

หลังจากขับร้องร่ายรำจบ นางระบำทั้งหมดล่าถอยออกไป ทิ้งไว้แต่กลิ่นหอมทั่วตำหนัก

ทุกผู้คนกวาดตามายังเจ้ารัฐจ้าว รอคอยว่าพระองค์จะรับสั่งอันใด ตำหนักกว้างใหญ่เงียบสงบจนเข็มตกสักเล่มยังได้ยิน

เจ้ารัฐจ้าวกวาดพระเนตรไปยังเหล่าขุนนางเชื้อพระวงศ์ ทรงพระสรวลอย่างยาวนานตรัสว่า “ชาวจ้าวเราถือกำเนิดขึ้นมาในเชิงยุทธ์ มีขุนพลแกล้วกล้ามากหลาย สร้างเกียรติประวัติการรบอันยิ่งใหญ่ หลังจากสถาปนาเป็นรัฐ ผู้ที่สร้างความดีความชอบจากสนามรบ จะได้รับการอวยยศ หากปราศจากจิตวิญญาณเทิดทูนวิชาบู๊เช่นนี้ รัฐเราคงล่มสลาย

ไปแต่แรกแล้ว”

ทุกผู้คนส่งเสียงสนับสนุน เจ้ารัฐจ้าวทอดพระเนตรไปยังเหลียนจิ่น รับสั่งว่า “คิดไม่ถึงรัฐเว่ยซึ่งเป็นรัฐเล็ก ไม่สามารถเบียดเสียดอยู่ในเจ็ดรัฐกลับปรากฏมือกระบี่ไร้ผู้ต่อต้านคนหนึ่งขึ้น”

เหลียนจิ่นรีบเดินถึงหน้าโต๊ะเสวย คุกเข่าโขกศีรษะ กราบทูลว่า “ในใจกระหม่อมตอนนี้มีแต่รัฐจ้าว ขอเพียง**ต้าอ๋อง*** มีพระบัญชา กระหม่อมแม้ต้องสละชีวิตเป็นชาติพลี ก็ไม่ขมวดคิ้วนิ่วหน้าแม้แต่น้อย”

อูซื่อหลอลอบแค่นเสียงในใจ แสดงว่านึกเหยียดหยามต่อพฤติการณ์ที่เหลียนจิ่นขอย้ายตัวเอง ยอมสวามิภักดิ์ต่อจ้าวมู่

เจ้ารัฐจ้าวไม่ทราบทรงได้รับผลสะท้อนจากจ้าวมู่ หรือด้วยเหตุผลอื่น ทรงให้ความสำคัญแก่เหลียนจิ่นเป็นพิเศษ รับสั่งว่า “ใช้คนขึ้นอยู่กับขีดความสามารถ ขอเพียงเจ้าจงรักภักดีต่อข้า ข้าจะปูนบำเหน็จรางวัลแก่เจ้าแน่นอน”

เหลียนจิ่นยินดียิ่ง รีบขานรับด้วยเสียงอันดัง

เจ้ารัฐจ้าวตรัสอีกว่า “เซี่ยงเส้าหลงอยู่ที่ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงขานรับคำหนึ่ง เดินออกไปคุกเข่าอยู่อีกฟากหนึ่งของเหลียนจิ่น ร้องว่า “เซี่ยงเส้าหลงถวายบังคมต้าอ๋อง”

เจ้ารัฐจ้าวตรัสด้วยความโสมนัสยินดีว่า “เจ้าอาศัยกำลังเพียงลำพังเอาชนะโจรปล้นชิงม้าแปดร้อยคนด้วยปัญญา ทั้งกอปรด้วยคุณธรรมน้ำมิตร ช่วยให้เพื่อนพ้องหลบหนีไปก่อน ตัวเองรั้งท้ายต้านศัตรู เผยแพร่วีรกรรมรัฐจ้าวเรา ข้าชื่นชมในตัวเจ้ายิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงรีบกราบทูลด้วยสำนึกในพระกรุณา ในใจกลับลอบหัวร่อที่เรื่องราวแพร่ขยายใหญ่โตขึ้น

เจ้ารัฐจ้าวแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า “พวกเจ้าทั้งสองล้วนเป็นมังกรในมวลมนุษย์ ครั้งนี้ข้าจัดให้พวกเจ้าประลองกระบี่ภายในวัง เพื่อต้องการให้พวกเจ้าประพฤติตนเป็นแบบอย่าง จรรโลงวิชาบู๊รัฐเรา จะได้

** ต้าอ๋องหมายถึงอ๋องผู้เป็นใหญ่ แต่ภายหลังกลายเป็นคำศัพท์เรียกขานหัวหน้าโจร*

มีโอกาสสังหารข้าศึกสนองคุณชาติ”

เซี่ยงเส้าหลงกับเหลียนจิ่นรับพระบัญชาโดยพร้อมเพรียง เจ้ารัฐจ้าวทรงพระสรวลพลางตรัสว่า “ข้ากับขุนนางทั้งหลายต่างกระหายใคร่ชมวิชากระบี่ของพวกเจ้า แต่จดจำไว้ว่า นี่เป็นเพียงการซ้อมมือ พอจี้ถึงให้หยุดไว้ ผู้ชนะจะได้รับแต่งตั้งเป็นมือกระบี่หน้าบัลลังก์ สามารถนำทัพออกศึก”

จ้าวมู่พลันกราบทูลว่า “ต้าอ๋อง กระหม่อมมีข้อเสนอประการหนึ่ง”

เจ้ารัฐจ้าวทรงรู้สึกเหนือความคาดหมายอยู่บ้าง ตรัสว่า “ท่านพระยาเชิญบอก”

จ้าวมู่ยืดกายขึ้นกราบทูลว่า “หากต้าอ๋องทรงกำหนดให้จี้ถึงก็หยุดไว้ พวกมันคงต้องขัดมือขวางเท้า ไม่สามารถแสดงความสำเร็จในเชิงกระบี่อย่างเต็มที่ ขอต้าอ๋องทรงทบทวนพระบัญชาใหม่”

หยาฮูหยินรับฟังจนสะท้านทั่งร่าง ผุดลุกขึ้นกล่าวเสียงสั่นระริกว่า “ดาบกระบี่ไร้นัยน์ตา หากเกิดการบาดเจ็บล้มตาย ไยมิใช่กลายเป็นเรื่องราวน่าเศร้า?”

เจ้ารัฐจ้าวทอดพระเนตรหยาฮูหยินด้วยความฉงนพระทัยแวบหนึ่ง ตรัสว่า “น้องข้าเชิญนั่ง ข้ามีข้อวินิจฉัยเอง”

จ้าวมู่กวาดมองหยาฮูหยินอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง ค่อยทรุดนั่งลง ในใจลอบยินดี หยาฮูหยินแสดงปฏิกิริยาเช่นนี้ หมายความว่าเซี่ยงเส้าหลงรับประทานยาปลุกกำหนัด เริงสวาทจนสิ้นเรี่ยวแรงจริงๆ

เจ้ารัฐจ้าวกวาดพระเนตรไปยังอูซื่อหลอ ตรัสถามว่า “ท่านอูมีความคิดเห็นอย่างไร?”

อูซื่อหลอเห็นว่า หากเซี่ยงเส้าหลงต้องพ่ายแพ้เพราะลุ่มหลงความงามสตรี ย่อมไม่อาจโทษว่าผู้คน ตายเสียก็ประเสริฐ แต่หากเซี่ยง เส้าหลงฆ่าเหลียนจิ่นได้ เท่ากับช่วยระบายโทสะแทนเขา จึงกราบทูลว่า “เส้าหลงเคยบอกต่อกระหม่อมว่า มันเพียงถนัดวิชาฆ่าคน ไม่จัดเจนการแสดงร่ายรำกระบี่ หากต้องการเห็นความสามารถของมัน ไม่สมควรมี

ข้อจำกัดต่อมัน”

เช่นนี้เท่ากับว่า เสนอให้คนทั้งสองต่อสู้เสี่ยงเป็นเสี่ยงตายกัน

หยาฮูหยินสะท้านขึ้นอีกครา ในที่สุดหลั่งน้ำตาต่อความโฉดเขลาเบาปัญญาของตัวเอง เซี่ยงเส้าหลงเหลือบแลเห็นเช่นนั้น ความรู้สึกรังเกียจเดียดฉันท์นางค่อยลดทอนลง

เจ้ารัฐจ้าวพลันขว้างจอกน้ำจัณฑ์แตกดังเพล้ง มีกระแสรับสั่งว่า “เมื่อเข้าสู่สมรภูมิ ย่อมต้องเดิมพันด้วยชีวิต ตกลง ข้าจะไม่กำหนดข้อจำกัดการประลองกระบี่ครั้งนี้ ผู้ชนะจะได้เป็นมือกระบี่หน้าบัลลังก์”

เซี่ยงเส้าหลงกับเหลียนจิ่นที่หน้าโต๊ะเสวยร้องขานรับพร้อมกัน เจ้ารัฐจ้าวตรัสว่า “การประลองเริ่มต้น”

หยาฮูหยินพลันล้มตัวไปในอ้อมอกของพระญาติที่อยู่ข้างกายนางหนึ่ง ไม่อาจหักใจทนดูสภาพที่เซี่ยงเส้าหลงถูกฆ่าได้

อูถิงฟางก็หน้าซีดเผือด เอนร่างพิงกับร่างอูซื่อหลอ กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “ท่านปู่ เขาคงไม่พ่ายแพ้กระมัง?”

เหลียนจิ่นพลันชักกระบี่ประกายทองอันลือชื่อของเขาออกมา เดินถึงกึ่งกลางตำหนัก หยุดยั้งยืนหยัดมั่น

เซี่ยงเส้าหลงยืดกายขึ้น เลิกเสื้อคลุมชั้นนอกสลัดทิ้งไว้ด้านข้าง เผยเห็นชุดนักบู๊ซึ่งซูเอ๋อกับหญิงรับใช้ทั้งสี่ตัดเย็บให้แก่เขา ช่วยขับไหล่บ่าอันผึ่งผาย และเอวที่เล็กเรียวยิ่งกว่าเดิม

ทุกผู้คนตอนแรกเห็นว่าเหลียนจิ่นองอาจน่าดู แต่เมื่อเปรียบเทียบกัน เซี่ยงเส้าหลงยังกอปรด้วยบุคลิกภาพวีรบุรุษอันเที่ยงธรรมมากกว่า ชวนให้บุรุษนึกนิยมชมเชย สตรีแอบลุ่มหลงงมงาย

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงชักกระบี่ไม้ออกมา ทุกผู้คนต้องส่งเสียงอุทานออกมาอย่างลืมตัว

เจ้ารัฐจ้าวตรัสถามว่า “เส้าหลง เจ้าใช้กระบี่ไม้เข้าประลอง ไม่กลัวเสียเปรียบหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มอย่างสง่างาม กราบทูลว่า “ทูลต้าอ๋อง กระบี่ไม้

เล่มนี้เป็นกระหม่อมจัดสร้างเป็นพิเศษ ไม่กลัวเกรงอาวุธมีคม”

เหลียนจิ่นลอบหัวร่อในใจ ครุ่นคิดขึ้น *‘เราจะขอดูว่าคนกลวงว่างเปล่าเช่นเจ้ามีฝีมือเพียงใด’*

หยาฮูหยินอดผงกศีรษะชำเลืองมองเซี่ยงเส้าหลงมิได้ เห็นอีกฝ่ายองอาจถึงเพียงนี้ ยิ่งสำนึกเสียใจกว่าเดิม ล้มตัวลงไปใหม่

ในตำหนักอันกว้างใหญ่ ผู้ที่ปวดร้าวที่สุดเป็นนางเอง ก่อนหน้าเซี่ยงเส้าหลง จ้าวมู่เป็นผู้ครอบงำจิตใจนาง นับตั้งแต่จ้าวคว่อปราชัยที่ฉางผิง ถูกลูกเกาทัณฑ์ข้าศึกยิงสังหารเสียชีวิต จ้าวมู่ก็ฉวยโอกาสแทรกตัวเข้ามาครอบครองนาง ตอนแรกจ้าวมู่ยังลุ่มหลงต่อเรือนร่างของนาง แต่ผ่านไปไม่ถึงหนึ่งปี ก็หันไปสนใจชายหนุ่มหญิงงามจากรัฐอื่น ระหว่างนี้เริ่มเหินห่างจากนาง ภายใต้ความอ้างว้างและความคิดแก้แค้น นางเริ่มออกล่าบุรุษเพศ จวบกระทั่งพบพานเซี่ยงเส้าหลงค่อยแทนที่ตำแหน่งของจ้าวมู่

คราครั้งนี้นางถูกจ้าวมู่หลอกใช้ให้วางยาต่อเซี่ยงเส้าหลง ทางหนึ่งครั่นคร้ามต่ออิทธิพลของพระยาผู้นี้ เกรงว่าอีกฝ่ายจะทำร้ายเซี่ยงเส้าหลง และแยกพวกนางออกจากกัน ประการสำคัญคือส่วนลึกของจิตใจนางคุ้นกับการรับคำสั่งจากจ้าวมู่ เป็นเหตุให้เลอะเลือนไปชั่วขณะกระทำเรื่องราวอันคับแค้นใจขึ้น

เมื่อวานนี้จ้าวมู่พรากตัวนางไปจากเซี่ยงเส้าหลง ก็ทุ่มเทความสามารถเฉพาะตัว ใช้ตัวยาและฝีมือในการเล้าโลม บวกกับทั้งข่มขู่ทั้งหลอกล่อ เสียเวลาครึ่งค่อนวัน ในที่สุดใช้ให้นางดำเนินแผนชั่วร้ายเป็นผลสำเร็จ เงื่อนไขของจ้าวมู่จะไม่ทำร้ายเซี่ยงเส้าหลง หลังการประลองกระบี่ ยินยอมอนุญาตนางครองรักกับเซี่ยงเส้าหลงโดยไม่รบเร้ารังควานนางอีก ตอนนี้นางย่อมได้คิดแล้วว่าจ้าวมู่หลอกลวงนาง

ขณะที่การประลองยุทธ์กำลังจะเริ่มขึ้น จ้าวมู่พลันหัวร่อดังยาวนานกล่าวว่า “นับแต่โบราณกาล วีรบุรุษคู่หญิงงาม เพื่อเพิ่มพูนความตื่นเต้นเร้าใจ ให้เบื้องสูงเบื้องต่ำของรัฐเรารู้ซึ้งถึงพระทัยที่ส่งเสริมเพลงกระบี่

นักบู๊ของต้าอ๋อง กระหม่อมยังมีข้อเสนอประการหนึ่ง”

เจ้ารัฐจ้าวทรงโปรดปราน “ชายคนรัก” ผู้นี้เป็นพิเศษ หาได้ทรงถือสาหาความไม่ ตรัสว่า “ข้อเสนอของพระยาเจ้ามฤคมักแปลกใหม่ รีบบอกมาเถอะ”

จ้าวมู่กวาดกราดสายตาไปรอบบริเวณ กล่าวอย่างแช่มช้าว่า

“กระหม่อมขอเสนอว่า ผู้ชนะการประลองกระบี่ครั้งนี้สามารถคัดเลือกหญิงงามที่อยู่ภายในตำหนักแห่งนี้ไปเป็นภรรยา เรียกว่าครองตำแหน่งพิชิตหญิงงามพร้อมกัน ขอต้าอ๋องทรงอนุญาต”

ทุกผู้คนส่งเสียงอุทานออกมา อดตื่นเต้นตระหนกมิได้

เซี่ยงเส้าหลงลอบชมเชยว่า จ้าวมู่ร้ายกาจนัก พร้อมกับเห็นซึ้งถึงแผนการของอีกฝ่าย ไม่ต้องถามก็ทราบได้ หากแม้นเหลียนจิ่นเอาชนะเขา ต้องออกปากสู่ขออูถิงฟาง หลังจากนั้นเหลียนจิ่นจะยกนางให้แก่จ้าวมู่ ช่วยให้จ้าวมู่บรรลุสมปรารถนา

อูซื่อหลอหน้าแปรเปลี่ยนไป เห็นซึ้งถึงแผนอุบายของอีกฝ่ายเช่นกัน แต่ยากจะคัดค้านได้ ไม่เช่นนั้นหากระบุว่าผู้ชนะต้องคัดเลือกหลานสาวของเขาเป็นภรรยา เท่ากับหมายความว่าอูถิงฟางงามโดดเด่นเหนือหญิงงามในตำหนักทุกนาง

เจ้ารัฐจ้าวทรงฉงนพระทัยอยู่บ้าง จากนั้นแหงนพระพักตร์ทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า “กระบี่พิชิตหญิงงาม ควรแก่การจดจำจารึก การประลองยุทธ์ในคืนนี้ จะต้องถูกบันทึกในประวัติศาสตร์ ข้าอนุญาตตามคำขอของพระยาเจ้ามฤค ผู้ชนะสามารถคัดเลือกหญิงงามที่อยู่ในตำหนักแห่งนี้ไปเป็นภรรยา”

เมื่อรับสั่งเช่นนี้ เรื่องราวกำหนดแน่นอน ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอีก พริบตานั้น ทุกผู้คนมุ่งความสนใจมายังคู่ต่อสู้ที่กลางตำหนักทั้งสองเป็นจุดเดียว

สีหน้าเหลียนจิ่นปรากฏแววลิงโลดสุดระงับ เขากับจ้าวมู่ตกลงอย่างลับๆ ว่า จะให้จ้าวมู่ครอบครองอูถิงฟางสามวัน หลังจากนั้นหญิงงาม

นางนี้จะเป็นของเขาตลอดไป เช่นนี้แม้ไม่สมบูรณ์พร้อม แต่ย่อมดีกว่าไม่ได้ครอบครองนางร้อยเท่าพันทวี

เซี่ยงเส้าหลงกลับสงบนิ่งจนแทบเป็นความเยือกเย็นอำมหิต เข้าสู่ภวังค์ชำระจิตบ่มเพาะนิสัย ซึ่งเป็นขอบเขตสูงสุดของเพลงกระบี่ม่อจื่อ

เสียงระฆังดังขึ้น เป็นความหมายว่าการประลองกระบี่เปิดฉากขึ้นแล้ว

เหลียนจิ่นหันหน้าเข้าหาเซี่ยงเส้าหลง แยกเท้างอเข่าเล็กน้อย ร่างท่อนบนเอนไปด้านหลัง กระบี่ประกายทองจ่อจี้ใส่เซี่ยงเส้าหลงซึ่งอยู่ห่างยี่สิบก้าว ด้ามกระบี่แนบชิดอก ทำให้ผู้คนรู้สึกว่า เขาตระเตรียมทุ่มเทใช้พลังออกทุกเมื่อ

เซี่ยงเส้าหลงหลุบตาต่ำลง ใช้กระบี่ไม้ยันพื้น คล้ายหลวงจีนชราเข้าฌาน ยังนั่งหันหน้าหาเจ้ารัฐจ้าว หันข้างให้แก่เหลียนจิ่นดุจเดิม

ทั้งสองฝ่ายแม้ยังไม่ประมือ แต่ลักษณะท่วงท่าตัดกันอย่างรุนแรง กลับกลายเป็นแรงกดดันจนผู้คนแทบหายใจไม่ออก

เหลียนจิ่นไหนเลยทราบว่า อาการสงบนิ่งของเซี่ยงเส้าหลงเป็นแก่นแท้ของเพลงกระบี่ม่อจื่อ ยังเข้าใจว่าอีกฝ่ายอ่อนระโหยโรยแรงจนบังเกิดจิตขลาดเขลา ดังนั้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ท่านเซี่ยงคงไม่นึกขลาดกลัวกระมัง?”

ทุกผู้คนพอฟัง ล้วนเห็นว่าเซี่ยงเส้าหลงแสดงความขลาดเขลาออกมา พากันซุบซิบสนทนากัน จ้าวมู่พากันส่งเสียงหัวร่ออย่างเหยียดหยามดังขึ้น นี่มิใช่บ่งบอกว่า คนทั้งหมดมีตาแต่ไร้แวว หากทว่าจิตวิญญาณแห่งม่อจื่อซึ่งเน้นตั้งรับไม่เน้นการรุก สวนทางกับเพลงกระบี่และจิตสำนึกในยุคเลียดก๊กโดยสิ้นเชิง ลองนึกดู เมื่อทั้งสองฝ่ายเผชิญหน้า ผู้ใดไม่คิดช่วงชิงจู่โจม ฟาดฟันศัตรูให้ตายตกในคราเดียว

มุมปากเซี่ยงเส้าหลงปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เพลงกระบี่ชั้นสูงล้ำ ไหนเลยเป็นที่เข้าใจของท่าน? ลงมือเถอะ อย่าให้ผู้อื่นเข้าใจผิดคิดว่า ท่านเหลียนจิ่นรู้จักแต่เล่ห์ลิ้นคารมเท่านั้น”

เหลียนจิ่นขุ่นแค้นจนดวงตาทอประกายอำมหิต พลันย่อเอวลงหยิบยืมพลังผลักดันไปเบื้องหน้า กระบี่ประกายทองพวยพุ่งออกดุจสายฟ้าแทงปราดใส่จุดสำคัญใต้ซอกแขนของฝ่ายตรงข้ามอย่างรวดเร็วดุดัน

โต๊ะของจ้าวมู่กับเส้าหยวนจวินล้วนระเบิดเสียงโห่ร้องชมเชยออกมา

เซี่ยงเส้าหลงจิตใจสงบไร้ระลอก หาได้รับผลสะท้อนจากเสียงโห่ร้องหนุนเนื่องของฝ่ายตรงข้ามไม่ เขาทราบว่าแต่แรกว่าพอลงมือ ยากที่จะแสร้งเป็นร่างกายอ่อนล้าอีกต่อไป ไม่เช่นนั้นต้องถูกเหลียนจิ่นปลิดปลงสังหาร แต่เขาสามารถล่อลวงให้อีกฝ่ายเข้ามาติดกับ

เหลียนจิ่นฉวยโอกาสที่ศัตรูอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง พอลงมือก็จู่โจมอย่างสุดกำลัง บวกกับเคียดแค้นเขาจับใจ ตั้งใจปะทะแตกหัก เมื่อเป็นเช่นนี้จึงหลงกลของเขา เอ่ยถึงพละกำลัง เหลียนจิ่นไหนเลยเป็นคู่มือของเขา ซึ่งได้รับการฝึกอบรมจากกองทัพเป็นพิเศษได้ ดังนั้นเมื่อเหลียนจิ่นคิดลิดรอนกำลังของเขา กลับบังเกิดผลตรงข้าม ผู้ที่สูญเสียเรี่ยวแรงคือเหลียนจิ่นเอง อย่าว่าแต่เซี่ยงเส้าหลงยังมีเปรียบที่กระบี่ไม้หนักกว่ากระบี่ธรรมดาสามสี่เท่า เมื่อปะทะหาญหัก ผู้ที่เสียเปรียบย่อมเป็นเหลียนจิ่น

กระบี่ประกายทองพวยพุ่งมาถึง แทงใส่ใต้ซอกแขนซ้าย เซี่ยงเส้าหลงถอยเฉียงๆ ไปทางขวาด้านหลังหนึ่งก้าว บิดตัววูบหนึ่ง ตวัดงัดกระบี่ขึ้นจากพื้น พอดีกระทบถูกส่วนปลายแหลมของกระบี่ประกายทองซึ่งเป็นจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้าม กระบี่ประกายทองถูกปัดป่ายพ้นห่างไป

คราครั้งนี้ถึงรอบผู้คนโห่ร้องชมเชย ผู้ที่ร่ำร้องตะโกนย่อมเป็นคนของตระกูลอู โดยเฉพาะอูถิงฟางยังปรบมืออย่างลืมตัว

เหลียนจิ่นคาดไม่ถึงว่า เพลงกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามยังเหนือล้ำกว่าคราก่อน กลัวว่าฝ่ายตรงข้ามฉวยโอกาสรุกไล่ ควงกระบี่ประกายทองเป็นบุปผากระบี่ วกกลับมาคุ้มครองช่องว่างรอยโหว่ไว้ ขณะจะลงมือเซี่ยงเส้าหลงก็หมุนตัวมา กระบี่ไม้อันหนักอึ้งรั้งคืนกลับ คล้ายคิดบุกจู่โจมสร้างความแตกตื่นแก่เขาจนถอยกายไปหนึ่งก้าว

ยามนั้น มือที่ถือกระบี่ของเซี่ยงเส้าหลงสั่นสะท้านเล็กน้อย กระบี่ไม้ตกลงนิ้วเศษ เผยช่องว่างบนใบหน้าขึ้น เหลียนจิ่นยินดียิ่ง คาดคำนวณว่ากระบี่ที่สองของเด็กน้อยนี้ต้องเผยเค้าความอ่อนล้าออกมาไหนเลยกล้าชะลอชักช้า ยกชูกระบี่ฟันตรง คล้ายคิดฟันใส่กระบี่ไม้ พอฟันลงถึงระดับไหล่ พลันพุ่งโถมไปเบื้องหน้า ข้อมือลดลงแล้วยื่นปราดออก เปลี่ยนจากฟันตรงเป็นแทงในแนวราบ มุ่งเป้าไปที่ใบหน้าของฝ่ายตรงข้าม พร้อมกับตวัดเท้าเตะใส่กระบี่ไม้ คิดปลิดชีวิตศัตรูในท่าเดียว

ความเคลื่อนไหวของเหลียนจิ่นปราดเปรียวดุจมังกรคะนอง กระทำติดต่อตามกัน เต็มไปด้วยกลิ่นอายฆ่าฟัน สะกดจนทุกผู้คนปากอ้าตาค้าง หวั่นวิตกแทนเซี่ยงเส้าหลงขึ้นมา

หยาฮูหยินลอบร้องคำ *'แล้วกันไปเถอะ'* ในใจ ฉวยโอกาสที่ผู้คนรอบข้างมุ่งความสนใจไปที่กลางวงต่อสู้ ลอบล้วงมีดสั้นเล่มหนึ่งออกมาจ่อกับท้องน้อย หากแม้นเซี่ยงเส้าหลงพลาดท่าเสียที นางจะฆ่าตัวตายตาม

เซี่ยงเส้าหลงมองดูกระบี่ประกายทองที่โถมแทงมาดุจมังกรร้ายอย่างเย็นชา เคลื่อนขวางอย่างรวดเร็ว สะบัดกระบี่ไม้กลับหลังกระแทกใส่กระบี่ประกายทอง เสียงทึบคราหนึ่ง กระบี่ประกายทองเบี่ยงเบนไปอีกครั้ง

ทุกผู้คนชมดูจนเคลิบเคลิ้ม เปล่งเสียงโห่ร้องชมเชยออกมา

เหลียนจิ่นแม้ถูกกระแทกจนข้อมือชาด้าน แต่เนื่องจากเซี่ยงเส้าหลงใช้พลังเพียงห้าส่วน ดังนั้นเหลียนจิ่นเข้าใจว่าอีกฝ่ายหนึ่งเพียงอาศัยเพลงกระบี่อันลึกล้ำ และน้ำหนักของกระบี่ไม้ปัดป่ายกระบี่ประกายทอง เซี่ยงเส้าหลงเองมีสภาพเฉกเช่นลูกเกาทัณฑ์ยิงจนสุดล้า ดังนั้นสะบัดกระบี่ขวับขวับ ใช้ติดต่อกันสิบกระบี่ ทุกกระบี่ล้วนโหมหักบีบบังคับให้ศัตรูปะทะด้วย

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ ฝ่ายตรงข้ามละทิ้งเพลงกระบี่อันลึกล้ำพิสดาร เท่ากับใช้จุดอ่อนของตัวเอง จู่โจมจุดเด่นของศัตรู ดังนั้น

สู้พลางถอยพลาง ตั้งรับอย่างรัดกุม บัดเดี๋ยวเขี่ยบัดเดี๋ยวฟัน แสร้งเป็นคลี่คลายสภาวะการจู่โจมดุจลมกวาดใบไม้ร่วงของเหลียนจิ่นอย่างหวุดหวิดหวาดเสียวทุกครา ดูจากเปลือกนอก เหลียนจิ่นช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ รุกไล่เซี่ยงเส้าหลงถอยร่น ไม่มีเรี่ยวแรงตีโต้ แต่เหลียนจิ่นกลับลอบคร่ำครวญในใจ ฝ่ายตรงข้ามคล้ายคับขันร่อแร่ แต่เขาไม่สามารถทะลวงฝ่าแนวป้องกันของอีกฝ่ายเข้าไปได้ หลังจากที่เมื่อคืนผ่านการร่วมรักอย่างรุนแรง เหตุใดคนผู้นี้ยังมีกำลังวังชาถึงเพียงนี้?

ทุกผู้คนไหนเลยเคยเห็นเพลงกระบี่น่าตระหนกถึงขั้นนี้ ล้วนโห่ร้องอย่างคลุ้มคลั่งจนลืมตัว แม้แต่เจ้ารัฐจ้าวยังทอดพระเนตรจนพระพักตร์เปลี่ยนสี ทรงปรบพระหัตถ์รับสั่งชมเชยออกมา

จ้าวมู่ความจริงเข้าใจว่า เหลียนจิ่นสามารถปลิดปลงศัตรูโดยเร็ว แต่แล้วการต่อสู้กลับยืดเยื้อถึงตอนนี้ ต้องกวาดตาไปยังหยาฮูหยินเห็นนางมีสีหน้าละห้อยหดหู่ ค่อยคลายใจลงบ้าง

เส้าหยวนจวินร้องตะโกนดังที่สุด ปรารถนาใคร่เห็นเหลียนจิ่นฟันศีรษะเซี่ยงเส้าหลงหลุดจากบ่าในกระบี่เดียว

เซี่ยงเส้าหลงถอยกายอีกสามก้าว พลันหัวร่อดังยาวนาน ปักหลักยืนหยัดมั่น กระบี่ไม้ฟันเฉียงๆ ออกด้วยพลัง ก่อนที่จะกระแทกถูกกระบี่ประกายทอง กลับเปลี่ยนแปรสองครั้งครา เป็นเหตุให้เหลียนจิ่นซึ่งเริ่มอ่อนแรงลง ต้องพลิกแพลงกระบวนท่าสองครั้ง ค่อยต้านทานกระบี่ไม้อันหนักอึ้งไว้ได้

เสียงตังดังขึ้น คราครั้งนี้เป็นเสียงคล้ายกับกระบี่เหล็กสองเล่มปะทะกัน

เหลียนจิ่นรู้สึกง่ามมือสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง พบว่าพลังของฝ่ายตรงข้ามเพิ่มพูนอย่างน้อยเท่าตัว ต้องถอยกายไปสองก้าว แปรสภาพจากรุกเป็นรับ สภาวะจู่โจมดุจลมคลุ้มฝนคลั่งพังทลายไปสิ้น

เซี่ยงเส้าหลงตาสาดประกายเกรี้ยวกราด คนคล้ายผ่านการผลัดกระดูกเปลี่ยนกล้ามเนื้อ กลายเป็นคนละคน ยืดเอวตั้งตรง แสดงออก

ซึ่งบุคลิกภาพของวีรบุรุษผู้หาญกล้า กล่าวเสียงเย็นชาว่า “ท่านหลงกลแล้ว”

พลางสืบเท้าออกไปครึ่งก้าว ตวาดก้องร้องขึ้น ยกกระบี่ฟันเฉียงๆ ใส่ใบหน้าฝ่ายตรงข้าม กระแสลมเกรี้ยวกราดบาดหู ที่น่าตระหนกคือกระบี่กวาดฟาดฟันนี้คล้ายทัพม้าโถมทะยาน ราวกับสู้รบกลางสมรภูมิ

เสียงโห่ร้องตะโกนหนุนพลันสะบั้นขาดหายแต่กลางคัน

เหตุแปรเปลี่ยนนี้เหนือความคาดหมายผู้คนไปแล้ว ผู้คนจำนวนมากผุดลุกขึ้นอย่างลืมตัว จ้าวมู่ก็อยู่ในจำนวนนั้นด้วย

หยาฮูหยินอุทานดังอา ผุดลุกขึ้นเช่นกัน มีดสั้นในมือร่วงหล่นลงสู่พื้น มองดูชายคนรักผู้อาจหาญด้วยความตื่นเต้นยินดี

เหลียนจิ่นพอได้ยินคำ *“ท่านหลงกลแล้ว”* ถึงกับแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ แต่เขาจะอย่างไรเป็นยอดฝีมือ ยามนี้รวบรวมเรี่ยวแรงที่มีอยู่ปิดป้องต้านรับกระบี่ซึ่งไม่มีปัญญาหลบหลีกรอดพ้นเอาไว้

เสียงตังพอดัง เหลียนจิ่นง่ามมือฉีกขาด กำลังแขนขาของเขาความจริงสู้เซี่ยงเส้าหลงไม่ได้อยู่แล้ว ทั้งยังตะลุยไล่เป็นเวลานาน กอปรกับกระบี่ไม้ของฝ่ายตรงข้ามหนักนับพันชั่ง ดังนั้นทั้งคนทั้งกระบี่ถูกเซี่ยงเส้าหลงฟาดฟันจนถอยร่นไปสามก้าว

ยามนี้ทั่วทั้งบริเวณคล้ายบังเกิดเสียงโห่ร้องดังแทบถล่มทลาย

ดวงตาเซี่ยงเส้าหลงปราศจากความรู้สึกใด พาดกระบี่ไม้ไว้บนไหล่ สืบเท้าเข้าหาเหลียนจิ่นทีละก้าว เสียงฝีเท้าทึบๆ ประหนึ่งเป็นท่วงทำนองสังหาร พลังสภาวะอันกล้าแข็งกดคุกคามใส่ ไม่เปิดโอกาสให้เหลียนจิ่นหอบหายใจได้

เหลียนจิ่นทราบว่าไม่อาจรอจนศัตรูเพาะสร้างพลังสภาวะเป็นผลสำเร็จ พลันส่งเสียงร้องก้อง กระบี่ประกายทองแผ่กระจายเป็นบุปผากระบี่ เปลี่ยนจากกระบวนท่าโหมหักเป็นเพลงกระบี่อันละเอียดลึกซึ้ง

เซี่ยงเส้าหลงยกระบี่ไม้ขึ้นจากหัวไหล่ กล่าวเสียงเย็นชาว่า “สายเกินไปแล้ว”

กระบี่ไม้พลันเร่งระดับความเร็วขึ้น คล้ายทื่อด้านแท้จริงแยบคาย

ฟาดฟันใส่ตำแหน่งใจกลางของประกายกระบี่ฝ่ายตรงข้าม เห็นบุปผากระบี่แตกซ่าน เหลียนจิ่นโซซัดโซเซถอยร่น มุมปากปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

เซี่ยงเส้าหลงทราบดีว่าถึงเวลาล้างแค้นแล้ว ดังนั้นร่ำร้องเรียกชื่อซูเอ๋อกับซู่หนี่ในใจ ร่างโถมปราดไปเบื้องหน้า คุมกระบี่พุ่งใส่เหลียนจิ่นอย่างหักโหม

เงาร่างสองสายพอสัมผัสก็แยกจากกัน ทุกสิ่งนิ่งสงบลงคล้ายกับกาลเวลาหยุดชะงักค้างเอาไว้

ภายในตำหนักเงียบสงบจนเข็มตกสักเล่มยังได้ยิน นอกจากจ้าวมู่กับมือกระบี่ซึ่งมีสายตาแหลมคมไม่กี่คนแล้ว ที่หลงเหลือล้วนไม่เข้าใจว่าเกิดเรื่องอันใด

เซี่ยงเส้าหลงกับเหลียนจิ่นสลับตำแหน่ง เว้นระยะห่างหนึ่งก้าวหันหลังให้แก่กัน เซี่ยงเส้าหลงแหงนหน้ามองเพดานตำหนัก คอนกระบี่ไม้อยู่บนหัวไหล่ ดวงตาทอแววรันทดหดหู่ สีหน้าเหลียนจิ่นปรากฏแววเหลือเชื่อ ก้มศีรษะมองดูตำแหน่งทรวงอกที่ถูกกระบี่ฟันใส่ รับรู้ถึงกระดูกซี่โครงที่หักละเอียด และอาการปวดแปลบจับใจซึ่งลามขยายทีละน้อย

ทุกผู้คนชมดูจนปากอ้าตาค้าง เหม่อมองคู่ต่อสู้ที่ยืนหยัดอยู่กลางวงอย่างตะลึงลาน เหลียนจิ่นพลันส่งเสียงครางคำหนึ่ง คุกเข่าลงกับพื้น

เซี่ยงเส้าหลงค่อยหัวร่อดังยาวนาน ถวายบังคมต่อเจ้ารัฐจ้าวจี้กระบี่กับพื้น กราบทูลว่า “กระหม่อมโชคดีพิชิตชัย ต้องการตบแต่งถิงฟางผู้เป็นคุณหนูตระกูลอูเป็นภรรยา”

คำพูดสองประโยคนี้จงใจกล่าวให้เหลียนจิ่นได้ยินโดยเฉพาะ

เหลียนจิ่นพอฟังทั้งร้อนรุ่มทั้งเดือดดาล อ้าปากระอักโลหิตคำหนึ่งล้มคว่ำลงกับพื้น คล้ายหมอบกราบต่อเจ้ารัฐจ้าว คนขาดใจตายแล้ว

จ้าวมู่ขโมยไก่ไม่สำเร็จ ขาดทุนข้าวสารไปกำมือ สร้างความขุ่นแค้นจนหน้าขาวซีด รวบมือกำเป็นหมัด ถลึงตาใส่หยาฮูหยินซึ่งอยู่โต๊ะถัดไป

สีหน้าหยาฮูหยินปรากฏแววลิงโลดยินดี ร่างสั่นสะท้านสุดระงับ พอดีเหลียวหน้ามา ชำเลืองมองจ้าวมู่แวบหนึ่ง มุมปากแสดงออกถึงแววหยามเหยียดดูแคลน จ้าวมู่พบว่าหยาฮูหยินหลุดพ้นจากการควบคุมของเขาแล้ว

คนของตระกูลอูล้วนพลุ่งพล่านใจถึงที่สุด อูถิงฟางยกมือปิดหน้า น้ำตาไหลหลั่งอย่างลืมตัว สวรรค์ นางเป็นภรรยาของเขาแล้ว

ผู้คนภายในตำหนักยังไม่อาจเรียกสติคืนมาจากการต่อสู้สะท้านขวัญ เหม่อมองอย่างตะลึงลาน ริมโสตดังอึงอลด้วยคำกราบทูลของเซี่ยงเส้าหลง

เจ้ารัฐจ้าวทรงรินน้ำจัณฑ์จอกหนึ่ง สาวพระบาทเข้าหาเซี่ยงเส้าหลง รับสั่งชมเชยว่า “เพลงกระบี่เช่นนี้ยากจะพบพานจริงๆ นับแต่นี้เส้าหลงเจ้า มิเพียงเป็นสามีของอูถิงฟาง ยังเป็นราชองครักษ์อันดับหนึ่งแห่งรัฐจ้าวเรา ขอประทานสุราแก่เจ้าจอกหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงวางกระบี่ไม้ลง โขกศีรษะคำนับในพระมหากรุณา คุกเข่ารับน้ำจัณฑ์มาดื่มรวดเดียวหมดสิ้น

ไม่มีผู้ใดแยแสเหลือบแลซากศพของเหลียนจิ่นอีก

รักที่หวนคืนมา

ค่ำคืนนั้นตึกใหญ่ตระกูลอูจุดโคมประดับประดาแพรหลากสี ทุกผู้คนยินดีปรีดา เลี้ยงฉลองอย่างเต็มที่

ผู้ที่พลาดหวังที่สุดคืออูเฮย อูซื่อหลอด่าทอเขาแล้วขับไล่เขาออกจากตึก บริวารทั้งหมดถ่ายโอนให้แก่เถาฟาง ซึ่งมีความดีความชอบในการชักนำเซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่ตระกูลอู

อูซื่อหลอกับภรรยาเหล่านางบำเรอจัดงานเลี้ยงเป็นการภายในบุตรชายทั้งสิบเจ็ดคนพร้อมด้วยครอบครัวของพวกเขาล้วนมาร่วมงานบวกกับบุตรีอีกยี่สิบกว่าคน พร้อมด้วยญาติฝ่ายสามี รวมทั้งสิ้นนับพันคน อูถิงฟางจูงมือคู่หมั้นหนุ่มมาคำนับมารดา จากนั้นแนะนำเครือญาติให้รู้จัก เซี่ยงเส้าหลงถึงกับหัวหมุนงุนงง เถาฟางกล่าวไม่ผิด นอกจากอูอิ้งหยวนแล้ว ผู้อื่นไม่มีประกายโดดเด่นอันใด ล้วนแต่สุขสำราญทั้งสิ้น

หลังจากแนะนำตัว เถาฟางเรียกตัวเซี่ยงเส้าหลงไป ชักนำมายังห้องหนังสือเขตตึกหลัง อูซื่อหลอกับอูอิ้งหยวนสองพ่อลูกล้วนนั่งรออยู่ก่อน

คนทั้งสี่นั่งล้อมวงกัน อูซื่อหลอยื่นมือมาตบไหล่เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “อิ้งหยวนบอกเรื่องราวทั้งหมดต่อเราแล้ว เส้าหลงเจ้าไม่เพียงมีเพลงกระบี่เลิศล้ำ ทั้งยังมีปัญญาเฉลียวฉลาด ไม่เช่นนั้นเหตุการณ์คงพลิกกลับกลายเป็นตรงกันข้ามแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงได้ยินอีกฝ่ายหนึ่งกล่าวด้วยน้ำเสียงสนิทสนม แสดงว่า

ยอมรับเขาเป็นหลานเขยแล้ว ดังนั้นรีบกล่าวขอบคุณ

อูซื่อหลอหน้าหมองคล้ำลง กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “อิ้งหยวนยังบอกว่าเจ้ามีสายเลือดชาวฉิน หากเป็นเมื่อกาลก่อนเราคงไม่ยินดี แต่วันนี้เรากลับคิดใกล้ชิดกับเจ้ากว่าเดิม” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า “ไม่ว่าเราทุ่มเทให้แก่รัฐจ้าวเท่าใด ชาวจ้าวยังหวาดระแวงเรา เหตุการณ์ของเหลียนจิ่นในวันนี้นับเป็นเครื่องพิสูจน์ยืนยัน”

กวาดตามองทุกผู้คนแวบหนึ่ง จึงเท้าความว่า “ครั้งกระโน้น ก่อนที่ซางเอียงแห่งรัฐเว่ยจะเข้าสู่รัฐฉิน ชาวฉินยังถือเป็นคนเถื่อนอนารยธรรม บิดากับบุตร อาหญิงและสะใภ้นอนห้องเดียวกัน ล้วนพึ่งพาการปฏิรูปของซางเอียง รัฐฉินค่อยทะยานขึ้นเป็นรัฐมหาอำนาจ แต่เมื่อเจ้ารัฐฉินเสี้ยวกงสวรรคต ผู้สืบราชบัลลังก์ก็ตั้งข้อหาว่าซางเอียงเป็นคนต่างเผ่า ใช้ห้าม้าฉีกกระชากสังขารประหารซางเอียงอย่างทารุณ โอ ตอนนี้เราเชื่อสนิทแล้วว่า หากพวกเรายังสนับสนุนรัฐจ้าวต่อไป คงประสบวาระสุดท้ายดุจเดียวกับซางเอียง”

อูอิ้งหยวนกล่าวว่า “บิดาโปรดวางใจ เมื่อมีเส้าหลง พวกเราเฉกเช่นพยัคฆ์ติดปีก รัฐจ้าวยังไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยวู่วาม อย่าว่าแต่สิบปีมานี้ ข้าพเจ้าอาศัยช่วงเวลาที่ออกไปตรวจงานตามที่ต่างๆ ปูหนทางถอยเอาไว้ ตอนนี้เริ่มปรากฏเป็นรูปเป็นร่าง อีกไม่นานจะนำเสนอแผนการให้บิดาพิจารณา”

อูซื่อหลอผงกศีรษะชมเชยบุตรชายหลายคำ จากนั้นกล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “วันนี้เป็นวันแห่งความปีติของเจ้า หลังจากนั้นจะเลือกวันมงคลให้เจ้าแต่งงานกับหลานฟาง เจ้าพักผ่อนหาความสุขอย่างเต็มที่ เรื่องอื่นปล่อยวางไว้ก่อน” จากนั้นยิ้มพลางกล่าวเสริมว่า “ตอนนี้เถาฟางจะนำเจ้าไปพบกับคนผู้หนึ่ง นั่นเป็นรางวัลซึ่งเจ้าสมควรได้รับ”

เซี่ยงเส้าหลงรีบคารวะขอบคุณ อำลาอูซื่อหลอสองพ่อลูกออกมา

เถาฟางชักนำเซี่ยงเส้าหลงไปยังบริเวณตึกหลัง ปากกล่าวว่า “หากมิใช่พบพานเส้าหลงท่าน วันนี้ผู้ที่ถูกขับไล่ออกไปแทนที่จะเป็นอูเฮย

คงเป็นเราเถาฟางแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถามว่า “ท่านใช่เป็นชาวจ้าวหรือไม่ เหตุใดสองพ่อลูกตระกูลอูจึงวางใจท่านถึงเพียงนี้?”

เถาฟางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่าตัวเองเป็นชนเผ่าใด หากมิใช่นายท่านรุ่นก่อนชุบเลี้ยงข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าคงอดตายอยู่ข้างถนน ดังนั้นเราเถาฟางต่อให้ต้องพลีชีวิตให้แก่ตระกูลอู ก็ปราศจากคำตัดพ้อตำหนิใดๆ

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล

ยามนี้ทั้งสองมาถึงบ้านเดี่ยวปลูกอิงกับภูเขาหลังหนึ่ง ภายในปรากฏแสงโคมสาดลอดออกมา เถาฟางกล่าวว่า “นับแต่คืนนี้เป็นต้นไป บ้านหลังนี้เป็นบ้านส่วนตัวของท่าน หลังจากที่คุณหนูถิงฟางเป็นคนของท่าน จะโยกย้ายมาอยู่ที่นี้”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นรอบบ้านเดี่ยวปลูกต้นไม้รกครึ้ม นึกชมชอบเป็นพิเศษ เถาฟางผลักไสเขาเข้าสู่ลานบ้าน กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “หาความสุขให้เต็มที่เถอะ แต่หากคุณหนูถิงฟางคิดมาหาท่าน แม้แต่นายท่านก็ทัดทานไม่ได้” กล่าวจบปลีกตัวจากไป

เซี่ยงเส้าหลงเหยียบย่ำไปตามทางโรยกรวด ยังไม่บรรลุถึงประตูใหญ่ สี่หญิงรับใช้ชุนอิ๋ง เซี่ยอิ๋ง ชิวอิ๋ง กับตงอิ๋งพากันออกมาคุกเข่าอยู่สองฟากข้าง กล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า “บ่าวคำนับคุณชาย”

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง ยื่นมือหยิกแก้มหญิงรับใช้ทั้งสี่ ในใจกลับประหวัดนึกถึงซูเอ๋อกับซู่หนี่ที่ชะตาอาภัพ ตอนนี้เหลียนจิ่นสังเวยชีวิตใต้คมกระบี่แล้ว คงเหลือแต่เส้าหยวนจวินกับจ้าวมู่

หญิงรับใช้ทั้งสี่รู้ใจผู้เป็นนาย เห็นเซี่ยงเส้าหลงมีหน้าตาหมองเศร้าพลอยหลั่งน้ำตาด้วย เซี่ยงเส้าหลงฝืนแย้มยิ้ม บอกให้พวกนางลุกขึ้น เมื่อเหยียบย่างเข้าห้อง พบว่าภายในตกแต่งอย่างเลิศหรู สะดวกสบายน่าอยู่

เซี่ยอิ๋งมีอายุเพียงสิบหกสิบเจ็ดปี แต่อ่อนหวานน่ารักที่สุด โน้มหน้ามากระซิบที่ข้างหูของเขาว่า “มีคนรอคอยคุณชายอยู่ภายในห้อง”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกหัวใจร้อนผะผ่าว หอมแก้มนางฟอดหนึ่งค่อยเดินเข้าห้องไป เพิ่งผลักประตูห้องออก รู้สึกมีเรือนร่างร้อนผ่าวร่างหนึ่งโผเข้ามาในอ้อมอก ร่างอ้อนแอ้นยังสั่นสะท้าน ร่ำไห้ด้วยความยินดี มิใช่ถิงฟางซื่อซึ่งถูกส่งตัวไปเป็นนางระบำยังเป็นผู้ใด?

ไฟรักซึ่งสุมขอนอยู่เป็นเวลานานพลันลุกโชนขึ้นมา คำทักทายถูกทดแทนด้วยรสจูบอันเร่าร้อน บุรุษสตรีซึ่งพลัดพรากจากกันเป็นเวลานานพากันลูบไล้อีกฝ่ายหนึ่ง ปลดเปลื้องเสื้อผ้าอาภรณ์ให้แก่กันและกัน

ภายใต้เปลวเทียนสาดส่อง พวกเขาใช้ความเคลื่อนไหวที่รุนแรงที่สุด แสดงออกถึงความรักอาวรณ์ต่ออีกฝ่ายหนึ่ง อาศัยรูปแบบการแสดงออกสนิทสนมเท่าที่บุรุษสตรีกระทำได้ หลอมรวมร่างเป็นน้ำหนึ่งเดียวกัน พริบตานั้นผิวกายทุกสัดส่วนล้วนเป็นของอีกฝ่ายหนึ่ง ไม่มีข้อยกเว้นเอาไว้แต่อย่างไร

ถิงฟางซื่อปล่อยกายปล่อยใจโดยสิ้นเชิง รองรับการกระแทกกระทั้นอย่างหนักหน่วงจากชายคนรักซึ่งนางครุ่นคิดถึงอยู่ทุกลมหายใจ ความสุขอันลึกล้ำชักนำจิตวิญญาณขึ้นสู่แดนสรวง ในความลุ่มหลงงมงายนางร่ำร้องเรียกหา ขยับร่างกายตอบสนองและรับใช้บุรุษของนางอย่างเต็มที่ ยามนี้ไม่ว่าสิ่งใดล้วนได้รับการตอบแทน

เมื่อบรรลุถึงจุดสุดยอด สาวงามที่เติบโตเต็มวัยนางนี้กอดรัดเรือนร่างสมชายของเซี่ยงเส้าหลงเอาไว้ เซี่ยวเส้าหลงฟุบกายบนร่างนางกล่าวว่า “ระหว่างนี้ท่านอยู่ที่ใด?”

ถิงฟางซื่อยังหน้าแดงซ่านไม่เสื่อมคลายกล่าวว่า “อยู่ที่นี้เอง เพียงแต่มิใช่ห้องหับที่สวยงามเช่นนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “เถาฟางมิใช่บอกว่ายกท่านให้กับผู้อื่นหรอกหรือ?”

ถิงฟางซื่อขอเพียงได้สวมกอดเขา ก็ไม่ถือสาเรื่องที่ผ่านมา กล่าวว่า “นี่ไม่อาจโทษว่าท่านเถา เขาคอยคุ้มครองข้าพเจ้าหลังจากที่เข้าใจว่า

ท่านถูกโจรปล้นชิงม้าฆ่าตาย นายท่านก็รับข้าพเจ้าเป็นนางระบำ แต่เพราะได้รับการดูแลจากท่านเถา จึงไม่ต้องรับแขก หลังจากนั้นท่านมีชีวิตรอดกลับมา ทั้งยังโค่นเหล่าร้ายลง ข้าพเจ้าลิงโลดแทบตายแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้สึกได้”

ถิงฟางซื่อบิดกายไปมาด้วยท่าทีอันรัญจวนจุดไฟปรารถนาของเซี่ยงเส้าหลงขึ้นมาอีกครา ขณะจะทำศึกคำรบสอง ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงชิวอิ๋งร้องบอกว่า “คุณชาย คุณหนูมาแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงจูบถิงฟางซื่อคราหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านรอสักครู่ ข้าพเจ้าจะรีบกลับมา”

ถิงฟางซื่อผงกศีรษะรับอย่างเชื่อฟัง เซี่ยงเส้าหลงเดินออกจากห้องพอดีปะทะชนกับอูถิงฟางอย่างถนัดถนี่

อูถิงฟางชะโงกศีรษะมองเข้ามาภายในห้องถามอย่างยิ้มแย้มว่า “เพิ่งเสร็จสิ้นหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงตอบว่า “กล่าวถูกต้อง แต่ยังสนุกสนานไม่เต็มที่” พลางโอบอุ้มนางขึ้นมาเดินกลับเข้าห้อง

ถิงฟางซื่อรีบคุกเข่าคำนับคุณหนู

อูถิงฟางยกมือโอบรอบคอของเซี่ยงเส้าหลงมองดูถิงฟางซื่อที่เปลือยเปล่า กล่าวว่า “มิต้องมากมารยาทแล้ว สามีพวกเราเป็นคนไร้มารยาทที่สุด ไม่มีพิธีรีตองใดแล้ว”

หลังจากนั้นบทพิศวาสดำเนินต่อไป

วันรุ่งขึ้น ฟ้ายังไม่รุ่งสาง เถาฟางรุดมาปลุกเรียกเซี่ยงเส้าหลงให้เซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าเจ้ารัฐจ้าว เพื่อเข้ารับตำแหน่งใหม่ เซี่ยงเส้าหลงล้างหน้าเปลี่ยนเสื้อผ้า โดยมีหญิงรับใช้ทั้งสี่คอยช่วยปรนนิบัติ จากนั้นขึ้นม้าพร้อมกับเถาฟางออกเดินทาง

นับตั้งแต่มาถึงนครหานตาน นี่เป็นครั้งแรกที่เซี่ยงเส้าหลงตื่นแต่เช้า พบว่ายังมีผู้คนตื่นเช้ากว่าเขา นอกจากชาวไร่ชาวนาและคน

เลี้ยงสัตว์ซึ่งรุดมายังตลาดนัดแล้ว ยังพบเห็นทหารจ้าววิ่งออกกำลังเพิ่มสีสันอันเคร่งเครียดให้แก่นครใหญ่แห่งนี้

ทั้งสองผ่านตึกที่พักของหยาฮูหยิน ลดเลี้ยวเข้าสู่ถนนใหญ่บ่ายหน้าสู่วังเจ้า ท้องฟ้าเริ่มรุ่งสางรำไรแล้ว

เถาฟางมองดูตึกหยาฮูหยิน อดกล่าวมิได้ว่า "ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเมื่อคืนหยาฮูหยินต้องมาพัวพันท่าน คิดไม่ถึงว่าคาดเดาผิดไป"

เซี่ยงเส้าหลงก็คาดเดาเช่นนั้น ความจริงตั้งใจว่าจะเย้ยหยันนางเป็นการแก้แค้น แต่ตอนนี้โทสะมอดดับแต่แรก หวนนึกถึงเมื่อคืนนางคัดค้านข้อเสนอประลองกระบี่โดยไม่มีข้อจำกัดของจ้าวมู่ แสดงว่ารักเขามากกว่าจ้าวมู่ อดนึกถึงนางอยู่บ้างมิได้

เมื่อผ่านประตูนคร เหล่าทหารองครักษ์แสดงความเคารพต่อเซี่ยงเส้าหลง ทำให้เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกถึงศักดิ์ฐานะของตัวเอง ทั้งสองมาถึงลานกว้างหน้าตำหนักมุ่งสุริยันซึ่งเป็นที่ซึ่งเจ้ารัฐจ้าวเสด็จออกว่าราชการ เห็นเบื้องบนและเชิงบันไดตำหนัก ชุมนุมด้วยขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ สวมหมวกแต่งเครื่องแบบเต็มยศ จับกลุ่มสนทนากันเบาๆ

พระยาเจ้ามฤคจ้าวมู่สนทนากับขุนนางฝ่ายบู๊หลายคน พอเห็นทั้งสองมาถึง จึงเดินเข้ามา กล่าวราวกับไม่มีเรื่องราวใดว่า "เถาฟางเชิญกลับไป เราจะดูแลเส้าหลงเอง"

เถาฟางสบสายตากับเซี่ยงเส้าหลงแวบหนึ่ง จำเป็นต้องจากไป

เซี่ยงเส้าหลงปรารถนาใคร่ฉีกร่างจ้าวมู่ออกเป็นชิ้นๆ เปลือกนอกยังต้องปั้นรอยยิ้ม แสดงความเคารพต่ออีกฝ่ายหนึ่ง

จ้าวมู่ยิ้มพลางกล่าวว่า "เส้าหลงมาใหม่ คงไม่คุ้นกับกฎระเบียบภายในวัง แต่ตอนนี้ทั้งหมดเป็นพวกเดียวกันแล้ว เราจะช่วยแนะนำเอง"

เซี่ยงเส้าหลงลอบด่าคำ *'จิ้งจอกเจ้าเล่ห์'* ในใจ ก่อนหน้านี้จ้าวมู่ถือหางผิดข้าง ตอนนี้เปลี่ยนเป็นเอาอกเอาใจ คิดเกลี้ยกล่อมให้เป็นพวกเขาจำยอมโอนอ่อนคล้อยตาม จึงกล่าว "ขอบพระคุณท่านพระยาอย่างสูง หากมิใช่ท่านพระยากราบทูลเสนอ ตระกูลอูไหนเลยยินยอม

ยกคุณหนูถิงฟางให้แก่ข้าพเจ้า?”

จ้าวมู่ยังไม่ทราบว่า เซี่ยงเส้าหลงตอนอยู่ในรถ ได้ยินคำสนทนาตอบโต้ระหว่างเขากับหยาฮูหยิน ล่วงรู้ว่าเขาคิดครอบครองอูถิงฟาง ยังเข้าใจว่าเซี่ยงเส้าหลงแสดงความขอบคุณจริงๆ รีบกล่าวว่า “หามิได้ หามิได้”

ยามนั้นเสียงย่ำระฆังดังขึ้น ขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ทยอยเข้าตำหนักไป

จ้าวมู่กล่าวอีกว่า “เส้าหลง คืนนี้มีภารกิจการงานเป็นพิเศษหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ ทราบว่าไม่อาจบ่ายเบี่ยงปฏิเสธ อย่าว่าแต่เมื่อคืนเขากับตระกูลอูกำหนดวางแผนถ่วงเวลาไว้ ได้แต่ตอบว่า “ท่านพระยาสั่งได้อย่างเต็มที่ ไม่ว่าเรื่องอันใด ข้าพเจ้าสามารถปล่อยวางพักไว้ก่อน”

จ้าวมู่พึงพอใจยิ่ง เข้าใจว่าเด็กน้อยนี้เข้าสังกัดตระกูลอู เพียงวาดหวังตำแหน่งหญิงงาม ขอเพียงดำเนินวิธีการให้อีกฝ่ายหนึ่งล่วงรู้ว่าผู้ใดเป็นผู้กุมอำนาจที่แท้จริง เซี่ยงเส้าหลงย่อมต้องทำงานรับใช้ให้แก่เขา จึงกล่าว “พลบค่ำวันนี้เราจะส่งคนไปยังตึกตระกูลอู รับท่านไปรับประทานอาหารค่ำที่บ้านเรา การแต่งกายถือความสะดวก เสมือนหนึ่งอยู่ในบ้านตัวเอง” กล่าวพลางชักชวนเซี่ยงเส้าหลงเข้าตำหนักไป

คนผู้นี้คิดหักโค่นตระกูลอู ดังนั้นปล่อยวางบุญคุณความแค้นส่วนตัวเปลี่ยนเป็นดำเนินการปลอบขวัญเซี่ยงเส้าหลง ไหนเลยคาดคิดว่าเซี่ยงเส้าหลงเป็นบุคคลถือคุณธรรมน้ำใจยิ่งกว่าทุกสิ่ง ซูเอ๋อถูกข่มขืนแล้วฆ่าทอดซากอุจาดอยู่ในเรือนรับรอง เพาะสร้างเป็นความแค้นอันลึกล้ำ มีแต่ใช้โลหิตจึงชำระล้างได้

ขุนนางในตำหนักยืนเข้าแถวอยู่ทางซ้ายขวาตามศักดิ์ตำแหน่งฐานะ เซี่ยงเส้าหลงจึงหยุดอยู่ที่ข้างประตูตำหนัก เมื่อเจ้ารัฐจ้าวเสด็จออกว่าราชการ กลับรับสั่งเบิกตัวเซี่ยงเส้าหลงเข้าตำหนัก ทรงแต่งตั้งเป็นราชองครักษ์อย่างเป็นทางการ จากนั้นมีพระบัญชาให้ขุนนางฝ่ายในชักนำเซี่ยงเส้าหลงไปยังฝ่ายเครื่องแบบภายในวัง วัดขนาดรูปร่างตัดเย็บ

เครื่องแบบ ทั้งอธิบายหน้าที่ความรับผิดชอบให้ทราบ

ขุนนางฝ่ายในเรียกว่าจี๋กวง บ่งบอกบรรยายอย่างละเอียด เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า ราชองครักษ์เป็นหนึ่งในผู้ช่วยทั้งสิบของผู้บัญชาการรักษาพระองค์ มีหน้าที่ถวายการอารักขาเจ้ารัฐจ้าว ในเดือนหนึ่งต้องเข้าเวรอยู่ภายในวังห้าวัน หวนนึกถึงกาลก่อน เขาถูกส่งตัวไปอารักขาบุคคลสำคัญของประเทศ คิดไม่ถึงย้อนเวลากลับมายังโลกเมื่อสองพันกว่าปีก่อน ยังประกอบอาชีพเดิมอีก

จี๋กวงที่ร่างอ้วนเตี้ยยิ้มประจบกล่าวว่า “ต้าอ๋องทรงมีพระมหากรุณาต่อท่าน ให้เวลาท่านหยุดพักผ่อนสามวัน เมื่อถึงเวลานั้นเครื่องแบบราชองครักษ์คงตัดเย็บเสร็จแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูใบหน้ากลมแบนราบที่น่าขบขันของอีกฝ่ายหนึ่ง กล่าวถามว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้าไปได้แล้วกระมัง?”

สีหน้าจี๋กวงปรากฏแววประหลาดลี้ลับวูบหนึ่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ยังต้องไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง ท่านราชองครักษ์ตามข้าพเจ้ามา”

กล่าวจบ ชักนำเซี่ยงเส้าหลงเดินวกไปวกมาอยู่ภายในวัง ผ่านทางระเบียงข้ามสวนอุทยาน สุดท้ายมาถึงหน้าหอน้อยบริเวณวังหลังแห่งหนึ่ง บอกให้เซี่ยงเส้าหลงเข้าไป

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความมึนงงสงสัย แต่ดูจากสีหน้าท่าทีของอีกฝ่าย ต่อให้ถามไถ่ก็ไม่ได้ความกระจ่าง พานก้าวยาวๆ เข้าหอน้อยไป

เพิ่งเหยียบย่างเข้าห้องโถงจำลอง เห็นโฉมสะคราญนางหนึ่งยืนอยู่ริมหน้าต่าง นางพอได้ยินเสียงฝีเท้าก็หมุนตัวกลับมา กลับเป็นหยาฮูหยิน

นางกลับคืนสู่ประกายอันเฉิดฉันเช่นตอนแรกพบพาน กลับคืนสู่ความเชื่อมั่น เดินชดช้อยถึงเบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลง ขยับเขยื้อนริมฝีปากเรียกหาว่า “เส้าหลง”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางยิ้มแย้มดุจบุปผาเบ่งบาน กลับไม่อาจกล่าววาจาติเตียนแม้สักคำเดียว เพียงเดินเฉียดผ่านข้างกายนาง หยุดยืนในตำแหน่งของนางเมื่อครู่ มองดูสวนอุทยานนอกหน้าต่าง เห็นกรุยลำธาร

สร้างสะพานเล็กๆ ทอดข้าม ทิวทัศน์สวยงามน่ารื่นรมย์

หยาฮูหยินเดินมาถึงข้างกายของเขา กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “เส้าหลง พวกเราทำข้อตกลงประการหนึ่ง ดีหรือไม่?”

หมากพิสดารนี้ทำให้เซี่ยงเส้าหลงแทบต้านรับไม่ได้ เพียงมองดูนางอย่างงุนงง

หยาฮูหยินก้มศีรษะลง กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “ก่อนอื่น จ้าวหยาขอให้ท่านเปิดใจให้กว้าง ยกโทษให้แก่ข้าพเจ้าที่หลงกลอุบายของจ้าวมู่จนแทบทำร้ายท่านและทำร้ายตัวเอง”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า หลังเหตุการณ์นางคงทบทวนหวนนึกล่วงรู้ว่าเขาไม่ได้รับประทานยาเม็ดปลุกกำหนัดเม็ดนั้น ดังนั้นกล่าวอย่างเปิดอกก่อน เพื่อแสดงว่านางไม่กล้าปิดบังอำพรางเขา

หยาฮูหยินเงยหน้าขึ้น เผยอริมฝีปากกล่าวว่า “จ้าวหยายังต้องขอบคุณท่าน หากมิใช่ท่าน ข้าพเจ้าอาจตกอยู่ภายใต้การควบคุมของจ้าวมู่ตลอดไป แต่นับตั้งแต่เมื่อคืนนี้ ข้าพเจ้าพอนึกถึงเขา ก็บังเกิดความสะอิดสะเอียน ข้าพเจ้าจะไม่ยินยอมให้เขากระทบถูกแม้ปลายนิ้ว” จากนั้นกล่าวอย่างขวยเขินว่า “และไม่ยินยอมให้บุรุษใดกระทบถูกข้าพเจ้าแน่นอน หนึ่งเดียวที่มีข้อยกเว้นคือเส้าหลงท่าน ท่านคิดกระทบอย่างไรก็ได้”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความวาบหวามใจ แต่ยังหักห้ามใจไว้ กล่าวเสียงราบเรียบว่า “ฮูหยินยังไม่ได้บอกเงื่อนไขของข้อตกลง”

แสงอาทิตย์และเงาไม้สาดลาดจากนอกหน้าต่าง กระทบถูกชุดแพรขาวสะอาดของนาง ทำให้นางดูไปคล้ายอาบไล้ด้วยแสงสีทองอันเฉิดฉัน ขับเน้นอกอูมตูมตั้ง เอวอ้อนแอ้นเพียงหยิบมือเดียว และช่วงขาที่เรียวยาวแข็งแรง นางทรงเสน่ห์ถึงเพียงนั้น ทำให้เซี่ยงเส้าหลงไม่สามารถนำนางไปรวมกับคำ “ต่ำช้า” แต่นางพานเป็นหญิงร่านสวาท ความขัดแย้งอันละเอียดลึกซึ้งนี้ กอปรเป็นอำนาจเย้ายวนใจอย่างประหลาด

หยาฮูหยินก็ล่วงรู้ถึงข้อนี้ ดังนั้นมั่นใจว่าเซี่ยงเส้าหลงยอมรับการ

สวามิภักดิ์ของนาง ยามนั้นขมวดคิ้วเล็กน้อย กล่าวด้วยความแง่งอนว่า "ข้าพเจ้าทราบว่าเส้าหลงท่านจงใจขู่ขวัญผู้อื่น ท่านไม่โกรธขึ้งข้าพเจ้าอีกแล้ว แต่ยังเสแสร้งแกล้งทำท่าต่อไป"

เซี่ยงเส้าหลงอับจนปัญญาต่อนาง ทอดถอนใจคำหนึ่ง ยื่นมือโอบเอวของนาง รั้งดึงเข้ามา จับจ้องมองวงหน้านางในระยะห่างเพียงสองนิ้ว ถามย้ำว่า "ภายหน้าไม่กระทบถูกบุรุษอื่นจริงๆ?"

หยาฮูหยินค้อนเขาวงหนึ่ง ตอบว่า "ย่อมเป็นความจริง หากแม้นไม่เชื่อ ก็ควักหัวใจผู้อื่นออกมาดู"

เซี่ยงเส้าหลงเป็นบุรุษเจ้าสำราญ สตรียิ่งร้อนร่าน ยิ่งสร้างความเร้าใจแก่เขา ดังนั้นไม่อาจรับเชิงรุกยั่วสวาทของหยาฮูหยินได้ ทอดถอนใจกล่าวว่า "เมื่อคืนข้าพเจ้าแม้เริงรักตลอดคืน ยามนี้ยังถูกท่านยั่วเย้าจนรุ่มร้อนขึ้นมา เพียงต้องการดูสินค้าอันงดงามในข้อตกลงครั้งนี้เท่านั้น"

หยาฮูหยินแย้มยิ้มหยาดเยิ้ม กล่าวว่า "สินค้าชิ้นนี้เป็นของท่านอยู่แล้ว ตอนนี้จ้าวหยาเพียงขอให้ท่านรับเอาไว้ สิ่งที่ข้าพเจ้าจะจ่ายให้คือหูตาอันปราดเปรียวของหยาฮูหยินคอยเป็นสายสืบและเวรยามให้แก่ท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าว "ท่านใช่บอกใบ้ต่อข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะได้รับอันตรายหรือไม่?"

หยาฮูหยินโอบกอดเอวเขาเอาไว้ปากกล่าวว่า "พยัคฆ์สองตัวไม่อาจอยู่ถ้ำเดียวกัน เหตุผลนี้รวบรัดยิ่ง สักวันหนึ่งท่านกับจ้าวมู่ต้องเกิดความขัดแย้ง ไพร่พลเช่นจ้าวหยาผู้นี้ เส้าหลงท่านไหนเลยไม่รับไว้ได้?"

เซี่ยงเส้าหลงร้องอุทานว่า "ที่แท้หยาฮูหยินพอสลัดหลุดจากจ้าวมู่กลับกลายเป็นร้ายกาจถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าตกลงรับสินค้ารายนี้แล้ว"

หยาฮูหยินกล่าวด้วยความยินดีว่า "จดจำไว้ ข้าพเจ้าต้องการเป็นภรรยาหลวง เมื่อออกจากนครหานตาน ข้าพเจ้าร้องขอเป็นหนึ่งในภรรยาโดยชอบธรรมของท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า "ออกจากนครหานตาน?"

หยาฮูหยินผละจากเขา ทอดสายตาไปยังนอกหน้าต่าง ผงกศีรษะกล่าวว่า “นั่นเป็นหนทางรอดเพียงสายเดียวของพวกเรา ไม่เช่นนั้นไม่ถึงหนึ่งปี ท่านกับคนของตระกูลอูล้วนต้องตายหมดสิ้น”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน สะอึกเข้าไปคว้าไหล่ของนางไว้กล่าวว่า “หยาเอ๋อ ท่านสามารถบอกกล่าวให้ชัดแจ้งกว่านี้หรือไม่?”

ในที่สุดเขาตื้นตันใจต่อรักแท้ของหยาฮูหยิน ซึ่งย่อมทรยศต่อรัฐจ้าวและชนเผ่าของนางเพื่อเขา แม้แต่คำเรียกหายังเปลี่ยนเป็น “หยาเอ๋อ” อย่างสนิทสนม

หยาฮูหยินกล่าวด้วยความรักอันลึกซึ้งว่า “ขอเพียงท่านรักถนอมผู้อื่นไปชั่วชีวิต ข้าพเจ้าล้วนเชื่อฟังท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางยามกล่าววาจา อกอูมสะท้อนขึ้นลงตลอดเวลา ทราบว่าในใจนางถูกไฟรักรุมเร้า ต้องทอดถอนใจชมเชยว่า “หยาเอ๋อยามหายใจเข้าออก หน้าอกสะท้อนสวยงามยิ่ง”

หยาฮูหยินส่งเสียงดังอืมม์ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านเชยชมเพียงแต่เรื่องราวสำคัญยิ่งยวด ท่านกับตระกูลอูกำลังตกอยู่ในห้วงความเป็นความตาย”

เซี่ยงเส้าหลงคล้ายถูกน้ำเย็นราดรดศีรษะ เพลิงราคะมอดดับไปสิ้น จับจ้องมองนางเขม็งนิ่ง

หยาฮูหยินเบียดกายเข้ามาในอ้อมอกเขา กระซิบที่ข้างหูว่า “เมื่อคืนข้าพเจ้าถูกจ้าวมู่นำตัวกลับไปหยามย่ำยี ข้าพเจ้าฉวยโอกาสที่มันหลับใหล ขโมยดูม้วนบันทึกที่มันใส่กุญแจไว้อย่างมิดชิด พบเห็นรายชื่อแผ่นหนึ่ง ล้วนแล้วแต่เป็นคนของตระกูลอู ในม้วนบันทึกระบุว่า บุคคลในรายชื่อรับเงินค่าตอบแทนเมื่อใด ให้ข้อมูลความลับเวลาไหน เมื่อครู่ข้าพเจ้าคัดลอกรายชื่อบุคคลเหล่านั้นใส่กระดาษ แอบซุกไว้ในอกเสื้อของท่านแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้านกล่าวว่า “ท่านสามารถไขกุญแจหรือ?”

หยาฮูหยินกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “ผู้อื่นได้รับการฝึกอบรมให้ลัก

ขโมยและสืบหาความลับตั้งแต่เล็ก บวกกับศักดิ์ฐานะและรูปโฉมของข้าพเจ้า มักถูกส่งตัวไปยังรัฐอื่น เพื่อเก็บรวบรวมความลับ เรื่องนี้นอกจากพระเชษฐากับจ้าวมู่แล้ว ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ ตอนนี้ผู้อื่นเปิดเผยต่อท่าน ท่านสมควรรู้ซึ้งถึงจิตใจของผู้อื่นแล้วกระมัง?"

เซี่ยงเส้าหลงจุมพิตนางคราหนึ่ง กล่าวว่า "เราเซี่ยงเส้าหลงมีวาจาเป็นสัจจะ รับรองไม่ทอดทิ้งโฉมสะคราญเช่นท่าน"

ยามนี้เขาค่อยเข้าใจว่า เจ้ารัฐจ้าวไฉนทรงให้ความสำคัญแก่นางเป็นพิเศษ พร้อมกันนั้นนึกถึงปัญหาอีกข้อหนึ่ง จึงถามว่า "ตอนนี้ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่าท่านหลงรักข้าพเจ้า พวกเขาไม่ระแวงสงสัยท่านหรือ?"

หยาฮูหยินกล่าวว่า "พวกเขาเข้าใจว่าข้าพเจ้าไม่หลงรักบุรุษผู้หนึ่งผู้ใดอย่างยาวนาน สุดท้ายต้องปันใจไปเป็นอื่น อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าก็แซ่จ้าว ไหนเลยช่วยเหลือคนแซ่อื่นมาจัดการกับชนเผ่าของตัวเอง?"

เซี่ยงเส้าหลงอดถามมิได้ว่า "ท่านหักใจจัดการกับคนตระกูลจ้าวจริงๆ?"

หยาฮูหยินทอดถอนใจกล่าวว่า "ข้าพเจ้าบังเกิดความสิ้นหวังต่อตระกูลจ้าว พวกเขามิเพียงกีดกันคนรัฐอื่น ยังปฏิเสธชาวจ้าวแซ่อื่น นี่คือสาเหตุที่จ้าวคว่อผู้เป็นสามีข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้บัญชาการศึกแทนแม่ทัพใหญ่เหลียนผ่อ จนเป็นเหตุให้พบกับความปราชัยที่ฉางผิง ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงคิดติดตามท่านหลบหนีไปไกลแสนไกล ไม่ต้องการเป็นบุคคลสิ้นชาติ ตกเป็นเชลยศึกสงคราม"

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะเป็นเชิงเข้าใจ และทราบว่าหลังจากที่สามีนางเสียชีวิตในสมรภูมิ เหตุใดนางจึงประพฤติตัวเหลวแหลก คบชู้สู่ชายไม่เลือกหน้า ทั้งนี้เพราะนางสิ้นหวังต่ออนาคต จึงอาศัยชีวิตที่ปล่อยตัวปล่อยใจ มอมเมาตัวเองให้ชาด้าน

หยาฮูหยินลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลงกว่าเดิม กล่าวอีกว่า "พระเชษฐาทรงทราบระแคะระคายว่า อูอิ้งหยวนดำเนินการเคลื่อนไหวอยู่ภายนอก และทรงระแวงว่าเขาติดต่อกับชาวฉิน เพียงแต่อูซื่อหลอควบคุมกิจการ

ปศุสัตว์ในรัฐจ้าวเกือบครึ่ง ทั้งมีไพร่พลนับหมื่น พระเชษฐาจึงไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ เกรงว่าหากขุดรากถอนโคนตระกูลอู รัฐอื่นจะฉวยโอกาสรุกราน”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนสมองพองโต ที่แท้เจ้ารัฐจ้าวลอบวางแผนกำจัดตระกูลอูจริงๆ

หยาฮูหยินกล่าวอีกว่า “เมื่อคืนหลังจากที่ท่านเอาชนะเหลียนจิ่น พระเชษฐาทรงหารือลับกับจ้าวมู่ ตกลงใจเกลี้ยกล่อมท่านเป็นพวก ใช้ให้จัดการกับตระกูลอู หลังจากนั้นพระเชษฐาเบิกตัวข้าพเจ้าไป มีพระบัญชาให้ข้าพเจ้าใช้เสน่ห์ความงามยั่วยวนท่าน จนไม่อาจถอนตัวได้ แต่ข้าพเจ้ามีความสำนึกตัว ผู้ที่ไม่อาจไถ่ถอนตัวเองคือข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงกำหนดนัดของจ้าวมู่ในคืนนี้ ถึงกับหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ทั้งยังคิดไม่ถึงว่าเจ้ารัฐจ้าวทรงร่วมวางแผนอยู่หลังฉาก

หยาฮูหยินกล่าวสืบต่อ “ในระยะเวลาอันสั้น ท่านยังปลอดภัยไร้เรื่องราว ทั้งนี้เพราะจ้าวมู่จะส่งคนไปยังหมู่บ้านดงหม่อน สืบค้นประวัติความเป็นมาของท่าน หากแน่ใจว่าไม่มีปัญหา ค่อยใช้สอยท่านอย่างวางใจ”

คราครั้งนี้เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความประหวั่นพรั่นใจจริงๆ หากแม้นสตรีไหมงามถูกคนของจ้าวมู่จับตัวไว้ คงย่ำแย่แล้ว

หยาฮูหยินจุมพิตเขา กล่าวว่า “ข้าพเจ้าทราบว่าท่านไม่เพียงมีเพลงกระบี่เลิศล้ำ ทั้งยังมีไหวพริบปัญญา ตอนนี้ผู้อื่นขอฝากชีวิตต่อท่าน ร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน ท่านไม่อาจทิ้งขว้างผู้อื่นไป”

เซี่ยงเส้าหลงโอบกอดนางไว้ กล่าวเบาๆ ว่า “ตอนนี้พวกเราแสดงละครตบตาร่วมกัน แสร้งเป็นผ่านการร่วมรัก เข้าใจหรือไม่?”

หยาฮูหยินหน้าแดงวูบหนึ่ง ผงกศีรษะรับ เซี่ยงเส้าหลงเคลื่อนไหวทั้งมือและปาก จนเรือนผมของนางยุ่งเหยิง เสื้อผ้ายับย่นไม่เรียบร้อย เขาค่อยปลีกตัวจากไป

จำต้องร่วมคลุกคลี

รายชื่อบุคคลของตึกตระกูลอูซึ่งทำหน้าที่ไส้ศึกให้แก่เจ้ารัฐจ้าวและจ้าวมู่ถูกคลี่กางบนโต๊ะเตี้ย อูซื่อหลอ อูอิ้งหยวนสองพ่อลูก รวมทั้งเถาฟางล้วนมีสีหน้าเคร่งเครียด ในรายชื่อมีนามเหลียนจิ่น อูเฮยและหลี่สั้นรวมอยู่ด้วย

นอกจากเถาฟางแล้ว ในนักบู๊ทั้งหลายถือหลี่สั้นสนิทชิดเชื้อกับเซี่ยงเส้าหลงที่สุด มิคาดหลี่สั้นเป็นไส้ศึกของเจ้ารัฐจ้าวด้วย มิน่าเล่าเส้าหยวนจวินบุกไปยังซ่องนางโลม ถามหานางคณิกาซู่หนี่ ทั้งนี้เพราะเรื่องทั้งหมดเป็นแผนร้ายประการหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกเจ็บปวดใจที่ถูกสหายหักหลัง

อูซื่อหลอกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “มาตรว่าคำบอกเล่าของหยาฮูหยินน่าเชื่อถือ แต่พวกเรายังต้องพิสูจน์ความจริงของรายชื่อฉบับนี้ เรื่องนี้มอบให้อิ้งหยวนรับผิดชอบ”

จากนั้นกล่าวกับเถาฟางว่า “เจ้าส่งคนรีบรุดไปยังหมู่บ้านดงหม่อนโยกย้ายสตรีไหมงามไปยังสถานที่ลึกลับ และใช้เงินปิดปากผู้คนที่นั้นห้ามมิให้เปิดเผยว่า เส้าหลงมีสายเลือดของชาวฉิน”

เซี่ยงเส้าหลงทราบแน่แก่ใจว่า ผู้คนที่หมู่บ้านดงหม่อนไม่มีผู้ใดรู้จักเขา ได้แต่กล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีอาชีพล่าสัตว์ในป่าเขา เพิ่งไปยังหมู่บ้านดงหม่อนไม่นาน ทั้งอาศัยอยู่ในหุบเขา...”

เถาฟางยืดอกขึ้นกล่าวว่า “นี่ไม่มีปัญหา ข้าพเจ้าจะใช้คนปลอมเป็นชาวบ้านคอยตอบคำถามผู้ที่ไปสอบถามเอง”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยคลายใจลง อูซื่อหลอทอดถอนใจกล่าวว่า “ครั้งนี้ล้วนพึ่งพาเส้าหลง พวกเราค่อยล่วงรู้ถึงสถานการณ์อันเลวร้าย นับแต่นี้เราอูซื่อหลอไม่ถือว่าเป็นคนของรัฐจ้าวอีก ดีที่พวกเรามีการไปมาหาสู่กับเชื้อพระวงศ์รัฐต่างๆ ไม่ว่าหลบหนีไปที่ใด ล้วนมีคนยอมรับพวกเรา”

เซี่ยงเส้าหลงลอบสงสัยใจ เหตุใดอูซื่อหลอคล้ายเชื่อมั่นว่าสามารถถอนกำลังคนจำนวนมหาศาลออกจากนครหานตานได้?

อูซื่อหลอแสดงออกถึงความเป็นผู้นำที่เผชิญวิกฤติการณ์ไม่แตกตื่นลนลาน กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ถึงเวลาเก็บเกี่ยวปิดบัญชีแล้ว ฉวยโอกาสผู้ดูแลสถานปศุสัตว์ที่ต่างๆ มารายงานตัวในนครหานตาน เราจะวางแผน เตรียมการรับเหตุเปลี่ยนแปลง”

อูอิ้งหยวนกล่าวเสริมว่า “ชุบเลี้ยงทหารพันวัน เพื่อใช้งานในฉับพลัน ตอนนี้ถึงเวลาเรียกตัวอูจว่อและนักรบเดนตายที่เขาฝึกอบรมกับมือเข้าสู่นครหานตานแล้ว”

อูซื่อหลอเห็นพ้องด้วย เถาฟางอธิบายต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า “อูจว่อเป็นบุตรบุญธรรมของนายท่าน นายท่านรับอุปการะกำพร้าที่ไร้บิดามารดาจากทุกสารทิศ จากนั้นทำการฝึกอบรมอย่างเข้มงวด ถือเป็นขุมกำลังหลักของพวกเรา มีจำนวนนับพันคน ปรกติกระจัดกระจายอยู่ตามสถานปศุสัตว์ละแวกนครหานตาน ผู้ที่ทราบเรื่องมีเพียงพวกเราไม่กี่คน”

อูอิ้งหยวนกล่าวว่า “หากพวกมันรุดมาช่วยเหลือเส้าหลง จะมีสภาพเฉกเช่นพยัคฆ์ติดปีก ต่อให้เจ้ารัฐจ้าวคิดส่งกำลังยึดนครอูหลังนี้ก็ต้องใช้เวลาสิบวันครึ่งเดือน”

อูซื่อหลอกล่าวอีกว่า “พวกเราจะเลื่อนพิธีแต่งงานของเส้าหลงกับหลานฟางออกไปอีกครึ่งเดือน อาศัยข้ออ้างจัดเตรียมงานแต่งงานปกปิดปฏิบัติการต่างๆ เอาไว้”

เถาฟางกล่าวเสริมว่า “บ่าวจะอ้างเหตุผลปรับปรุงหน่วยงานของอูเฮย โยกย้ายไส้ศึกส่วนใหญ่ไปจากที่นี้ โดยมิให้จ้าวมู่ระแวงสงสัย”

อูซื่อหลอผงกศีรษะอนุญาต จากนั้นกล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “เส้าหลงแสร้งเป็นละโมบโลภมาก ตอบรับการเกลี้ยกล่อมของจ้าวมู่ และลุ่มหลงต่อความงามของหยาฮูหยิน มิให้รัฐจ้าวเกิดความระแวง”

เซี่ยงเส้าหลงรับคำ อูซื่อหลอวางมือลงบนหัวไหล่เซี่ยงเส้าหลง ยิ้มพลางกล่าวว่า “ไปหาหลานฟางเถอะ เมื่อครู่นางเพิ่งมาทวงถามผู้คนจากพวกเรา”

เซี่ยงเส้าหลงคิดหัวร่อออกมา แต่ไม่มีอารมณ์เช่นนั้น

ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ทุกครั้งที่ออกจากบ้าน เซี่ยงเส้าหลงไม่ได้คาดหวังว่าจะมีชีวิตรอดกลับบ้านได้ แต่เมื่อย้อนเวลาอยู่ในยุคเลียดก๊ก มิเพียงหวั่นวิตกว่าไม่มีชีวิตกลับถึงบ้าน ทั้งยังเกรงกลัวว่าเภทภัยร่วงหล่นลงจากฟ้า กระทบกระเทือนถึงคนรอบข้าง เพื่อความอยู่รอดของทุกผู้คน ต้องทำตัวเข้มแข็ง และแอบอิงกับผู้เข้มแข็งกว่า

เซี่ยงเส้าหลงเสาะพบอูถิงฟางที่ลานฝึกซ้อมฝีมือ ดังนั้นชักชวนกันกลับบ้านพัก เห็นหน้าประตูแขวนป้ายชื่อ “เรือนมังกรซ่อน” ที่แท้เป็นความคิดของอูถิงฟาง เขามีนาม **“เส้าหลง”** *(มังกรเยาว์)* ที่อยู่ของเขาจึงขนานนามว่าเรือนมังกรซ่อน

ถิงฟางซื่อกับหญิงรับใช้ทั้งสี่กำลังช่วยกันตกแต่งไม้ดอก เห็นเซี่ยงเส้าหลงกลับมา ล้วนยินดียิ่ง ห้อมล้อมเขากับอูถิงฟางเข้าบ้าน ยังไม่ทันนั่งลง ปรากฏบ่าวไพร่จำนวนมากขนย้ายหีบห่อใหญ่เล็กร้อยกว่าใบมาถึง อูถิงฟางยิ้มพลางกล่าวว่า “ถิงฟางเป็นคนของท่านแต่แรก บิดามารดาก็ไม่คัดค้าน ข้าพเจ้าย่อมโยกย้ายมาอาศัยอยู่กับท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล สำหรับกับตระกูลอู คำมั่นถือคุณธรรมหรือสัตยธรรมล้วนเชื่อไม่ได้ จำต้องใช้หญิงงามที่สุดของตระกูลอูผูกมัดกายใจของเขาไว้

แต่เซี่ยงเส้าหลงก็รักถนอมอูถิงฟางจริงๆ ดังนั้นไม่มีความเห็นเป็นอื่น อูถิงฟางจึงปลีกตัวไปบงการบ่าวไพร่จัดห้องข้างตะวันออกของนางอย่างไร

ถิงฟางซื่อมาถึงข้างกายของเขา ยิ้มพลางกล่าวว่า “คุณหนูถิงฟางบอกว่าข้างตะวันตกทั้งแปดห้อง ห้องแรกเป็นของข้าพเจ้า ที่เหลือจัดไว้ให้แก่สตรีที่ท่านรับมาใหม่ หากไม่เพียงพอ จะปลูกสร้างบ้านขึ้นมาอีกหลังหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือโอบเอวของนาง ถามว่า “เบิกบานใจหรือไม่?”

ถิงฟางซื่อผงกศีรษะอย่างเขินอาย สีหน้าเต็มไปด้วยแววปีติยินดี

สามารถให้ความสุขแก่สตรีที่ตนรัก นับเป็นความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ของบุรุษ เซี่ยงเส้าหลงพลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง ถามว่า “ทราบหรือไม่ว่าหญิงงามที่มายังนครหานตานพร้อมกับท่านไปยังที่ใด”

ถิงฟางซื่อสั่นศีรษะกล่าวว่า “ฟังว่าพวกนางบ้างถูกส่งตัวไปตามค่ายทหาร นอกจากข้าพเจ้าแล้ว ไม่มีผู้ใดอยู่ในตึกตระกูลอู”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยคลี่คลายปริศนาประการหนึ่ง มิน่าเล่ารัฐจ้าวไปกวาดต้อนหญิงงามจากชนบทมามากมาย ที่แท้เพื่อใช้เป็นเครื่องปลอบขวัญทหารที่ออกศึกหรือไปประจำการยังต่างถิ่น อดบังเกิดความเห็นใจมิได้ มีแต่รวมประเทศให้เป็นปึกแผ่น กำหนดระเบียบการปกครองขึ้นใหม่ จึงสามารถยุติสภาพกดขี่ทางเพศได้

แต่ต่อให้รวมแผ่นดินเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว ยังต้องใช้เวลาอันยาวนานถึงสองพันกว่าปี ค่อยมีอารยธรรมกว่าเดิม ช่างเป็นเส้นทางอันยาวไกลถึงเพียงนั้น

หลังจากรับประทานอาหารกลางวัน เซี่ยงเส้าหลงโอบกอดถิงฟางซื่อนอนกลางวันงีบหนึ่ง เมื่อตื่นขึ้นมา เป็นเวลาใกล้พลบค่ำ อูถิงฟางยังตกแต่งห้องหับของนางอยู่

เซี่ยงเส้าหลงแวะเวียนไปชมดู พบว่าห้องข้างที่ว่ากว้างขวางยิ่งที่สะดุดตาที่สุดคือ ตั่งเตียงยึดครองพื้นที่เศษหนึ่งส่วนสี่ของห้อง นอนได้

ถึงเจ็ดแปดคน ทั้งสี่มุมของตั่งเตียงมีเสาไม้กลมสลักลายดอกไม้ ตีตารางไม้ยึดติดกับเพดานห้อง แขวนไว้ด้วยม่านมุ้งหลังใหญ่ ภายในห้องยังมีแท่นกระจกทองเหลือง ตู้เสื้อผ้า และโครงแขวนเสื้อผ้า พื้นปูเสื่อนุ่มนิ่ม มุมห้องจัดตั้งโต๊ะเตี้ยวางกระถางทองเหลือง เผาเครื่องหอมชวนเคลิบเคลิ้ม

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งสัมผัสกับบรรยากาศเช่นนี้เป็นครั้งแรก อดดื่มด่ำใจมิได้ แทบไม่ต้องการนึกถึงโลกภายนอกอันชั่วร้ายอีก โอ หากคืนนี้ไม่ต้องไปพบกับจ้าวมู่ก็ประเสริฐ

อูถิงฟางจัดห้องจนหยาดเหงื่อไหลซึม วิ่งมาคล้องแขนของเขาเอาไว้อวดโอ่ว่า “ถิงฟางจัดห้องสบายน่าอยู่หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าชมชอบเตียงใหญ่นั้นที่สุด”

อูถิงฟางชม้ายมองเขาแวบหนึ่ง แย้มยิ้มหยาดเยิ้มกล่าวว่า “คืนนี้ท่านกลับจากงานเลี้ยง อย่าลืมปีนป่ายขึ้นมา ผู้อื่นจะไม่เข้านอนรอคอยท่าน”

ยามสนธยาวันนั้น จ้าวมู่จัดส่งรถม้ามารับตัวเซี่ยงเส้าหลงไปยังตึกพระยาซึ่งอยู่ทางด้านทิศเหนือของตัวเมือง

ที่น่าประหลาดคือ ไม่มีพิธีการต้อนรับของหญิงสาวงามเฉิดฉัน จ้าวมู่ชักนำเซี่ยงเส้าหลงไปยังเรือนพักผ่อนบริเวณสวนหลัง ด้านหนึ่งเป็นหน้าต่างขนาดใหญ่ เมื่อม้วนม่านมุกขึ้น เบื้องนอกเป็นทิวทัศน์สวนไม้ดอกอันรื่นรมย์

ทั้งสองนั่งกับพื้นบนเบาะนุ่ม กึ่งกลางกั้นด้วยโต๊ะสี่เหลี่ยม จัดวางสุราอาหาร บรรยากาศใกล้ชิดสนิทสนม หลังจากขับไล่บ่าวไพร่ล่าถอย ภายในเรือนพักผ่อนมีแต่พวกเขาตัวต่อตัว

จ้าวมู่ทางหนึ่งคะยั้นคะยอให้ดื่มกิน ทางหนึ่งสอบถามถึงประวัติความเป็นมาของอีกฝ่าย เซี่ยงเส้าหลงบอกเล่านิทานที่แต่งขึ้นให้ทราบ เมื่อเอ่ยถึงเหตุการณ์ที่พบกับเถาฟาง เนื่องจากหลี่สั้นเป็นไส้ศึกของรัฐจ้าว จึงบอกเล่าตามความสัตย์จริง

จ้าวมู่ย่อมทราบว่า เซี่ยงเส้าหลงไม่ได้โป้ปด สร้างความพึงพอใจยิ่ง

กล่าวว่า “เส้าหลงมีเพลงกระบี่เลิศล้ำ ไม่ทราบอาจารย์ท่านเป็นใคร?”

เซี่ยงเส้าหลงความจริงคิดบอกว่า ร่ำเรียนจากผู้สันโดษในป่าเขา แต่พอสบสายตากับอีกฝ่าย พบว่าดวงตาจ้าวมู่ทอแววมุ่งหวัง ดังนั้นฉุกคิดว่าตนเองใช้กระบี่ไม้สยบศัตรู ไม่แน่ว่าเปิดเผยความสัมพันธ์ระหว่างเขากับสำนักม่อเจียออกไปแล้ว หวนนึกถึงหยวนจงเคยบอกว่านครหานตานเป็นฐานที่มั่นของสำนักม่อเจียฝ่ายจ้าวม่อ หากผู้นำฝ่ายจ้าวม่อนามเอี้ยนผิง หวังชื่อเสียงลาภยศ ย่อมต้องสวามิภักดิ์ต่อเจ้ารัฐจ้าว ไม่แน่ว่าจ้าวมู่คาดเดาออกว่า เขากับหยวนจงมีความสัมพันธ์กัน

พอได้คิด เซี่ยงเส้าหลงเปลี่ยนเป็นบอกว่า เขาเคยตกยากอยู่ที่เมืองอู่อาน บังเอิญพบพานหยวนจง โดยเฉพาะเน้นว่าเขาหวังลาภสักการะ ไม่ยอมเข้าสังกัดสำนักม่อเจีย ระหว่างเขากับหยวนจงเพียงเป็นสหายกัน

จ้าวมู่พอฟังจบยิ้มออกมา เคาะระฆังทองเหลืองที่ข้างกายดังตังใหญ่ เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *‘หวาดเสียว’* ในใจ ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด แต่เปลือกนอกแสร้งเป็นมองดูอีกฝ่ายอย่างสงสัยใจ

จริงดังคาดหมาย ชายฉกรรจ์ผอมสูงสวมใส่ชุดป่าน เปลือยเท้าเปล่าผู้หนึ่งเดินเข้ามา คนผู้นี้ท่วงท่าหนักแน่น สีหน้าเยือกเย็น สายตาแหลมคมประดุจเหยี่ยว กอปรเป็นบุคลิกยอดฝีมือ เมื่อมาถึงเบื้องหน้าทั้งสอง น้อมกายเล็กน้อย นั่งคุกเข่ากับพื้น เอวยังตั้งตรงปราศจากท่าทีสำรวมแต่อย่างไร

จ้าวมู่แนะนำว่า “นี่คือมหาคุรุฝ่ายจ้าวม่อท่านเอี้ยนผิง และเป็นแขกของต้าอ๋องเรา เมื่อครู่เขาอยู่ห้องติดกัน ได้ยินคำบอกเล่าของเส้าหลงจนหมดสิ้น”

เอี้ยนผิงจับจ้องมองเซี่ยงเส้าหลงอย่างเย็นชา กล่าวว่า “ราชองครักษ์สามารถโค่นเหลียนจิ่นลง แสดงว่ารับสืบทอดวิทยายุทธ์จากหยวนจงศิษย์ทรยศสำนักม่อเจียเรา เพียงไม่ทราบมันมอบป้ายอาญาสิทธิ์ของมหาคุรุแก่ท่านด้วยหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงเจ็บปวดแปลบปลาบใจ ทราบว่าหยวนจงถูกฝ่าย

ตรงข้ามฆ่าตาย หลังจากตรวจค้นร่างกาย ไม่พบป้ายอาญาสิทธิ์ของมหาคุรุจึงสอบถามจากเขา ยามนั้นแสร้งกล่าวอย่างงุนงงว่า “ป้ายอาญาสิทธิ์ของมหาคุรุอันใด?”

เอี้ยนผิงสำรวจมองดูเซี่ยงเส้าหลงชั่วขณะ ค่อยหันไปกล่าวกับจ้าวมู่ว่า “ข้าพเจ้าก็เชื่อว่าหยวนจงไม่มอบป้ายอาญาสิทธิ์ของมหาคุรุแก่คนนอก เพียงแต่ขบคิดไม่เข้าใจว่า มันไฉนถ่ายทอดเพลงกระบี่ให้แก่ราชองครักษ์”

จ้าวมู่กล่าวถามว่า “ท่านมหาคุรุแน่ใจได้อย่างไรว่า เส้าหลงไม่ได้รับมอบป้ายอาญาสิทธิ์?”

เอี้ยนผิงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “คนสำนักม่อเจียเราครองตนอย่างสมถะ อยู่อย่างแร้นแค้น บ้านอยู่อาศัยมุงหญ้าแฝก ภาชนะใช้ชามดินเผา น้ำแกงต้มจากหญ้าสมุนไพร รับประทานข้าวต้มเกาเหลียง สวมใส่เสื้อผ้าเนื้อป่าน หากหยวนจงมอบป้ายอาญาสิทธิ์ของมหาคุรุแก่มัน มันเท่ากับเป็นศิษย์สำนักม่อเจีย แต่ราชองครักษ์ไม่งดเว้นสุรานารี แสดงว่ามิใช่คนของสำนักม่อเจีย”

จ้าวมู่กับเซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล จ้าวมู่กล่าวด้วยความยินดีว่า “เราพระยาชื่นชมต่อท่าทีที่เปิดเผยไม่อำพรางของเส้าหลงยิ่ง” จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “เมื่อครู่หากเส้าหลงกล่าวโป้ปด ตอนนี้คงหลั่งเลือดชโลมเรือนพักผ่อนแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงลอบด่าทออีกฝ่ายในใจ ปากกลับกล่าวขอบคุณจ้าวมู่ที่ไว้วางใจ จากนั้นกล่าวว่า “ท่านหยวนมีบุญคุณถ่ายทอดเพลงกระบี่แก่ข้าพเจ้า ไม่ทราบตอนนี้เขาอยู่ที่ใด? คราก่อนเขาเร่งรัดข้าพเจ้าออกจากเมืองอู่อาน ทั้งไม่ยอมร่วมทางกับข้าพเจ้า นึกดูรู้สึกว่าไม่ถูกต้อง ตอนนั้นข้าพเจ้ายังไม่ทราบว่าเขามีความสัมพันธ์กับสำนักม่อเจีย”

เอี้ยนผิงกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ไม่ทราบก็ประเสริฐ ราชองครักษ์ทางที่ดีอย่าได้ถามไถ่เรื่องของสำนักม่อเจียเราอีก” กล่าวจบ ขอตัวต่อจ้าวมู่ผุดลุกขึ้นจากไป

จ้าวมู่รอจนเอี้ยนผิงจากไป จึงกล่าว “มหาคุรุสำนักม่อเจียมีฐานะสูงส่ง สามารถสั่งการนักบู๊สามร้อยคน มหาคุรุเองก็เป็นยอดฝีมือในยอดฝีมือ แม้แต่ตอนเข้าเฝ้าต้าอ๋องยังไม่ต้องถวายบังคม คราครั้งนี้นับว่าเกรงใจต่อเส้าหลงท่านมากแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงย่อมแสดงถึงความนิยมเลื่อมใส ในใจกลับครุ่นคิดว่าจะล้างแค้นให้แก่ท่านผู้มีพระคุณหยวนจงอย่างไร

จ้าวมู่เผยอยิ้มจนรอยแผลเป็นบนใบหน้าสั่นกระตุกคราหนึ่ง กล่าวราวกับไร้เรื่องราวใดว่า “การแสดงออกของเส้าหลง เป็นที่พึงพอใจแก่เรายิ่ง ดังนั้นเราขอเปิดอกบ่งบอกความคิดอ่านที่มีต่อท่านอย่างตรงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าสนทนาถึงหัวข้อสำคัญแล้ว ดังนั้นทำท่าล้างหูน้อมรับฟัง ในใจยอมรับว่าจ้าวมู่ผู้นี้มีเสน่ห์อย่างลี้ลับ มิน่าเล่าหยาฮูหยินจึงหลงงมงายต่อเขาหลายปี

จ้าวมู่กล่าวอย่างเปิดเผยว่า “สำหรับกับเรา ผู้คนในโลกหล้ามิใช่ศัตรูก็เป็นสหาย หากท่านเป็นคนของเรา รับรองว่าจะได้เงินทองหญิงงาม ตำแหน่ง อำนาจเสพสุขไม่สิ้น แต่หากเป็นศัตรูของเรา เราจะต้องกำจัดท่านโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้”

เซี่ยงเส้าหลงรับคำว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจดี”

จ้าวมู่กล่าวสืบต่อ “เส้าหลง เรายอมรับว่าประเมินท่านต่ำทรามไป จนบัดนี้เรายังไม่เข้าใจว่า ท่านรับประทานยาเม็ดปลุกกำหนัด ไฉนยังไม่สูญเสียสติสัมปชัญญะ สามารถพลิกสถานะจากพ่ายแพ้เป็นได้ชัย?”

เซี่ยงเส้าหลงย่อมไม่อาจบ่งบอกว่า เขาแอบได้ยินแผนอุบายของอีกฝ่าย แสร้งกล่าวอย่างกระดากว่า “ข้าพเจ้าผู้นี้มักมากกามคุณ บวกกับเป็นที่นิยมยินดีของเพศตรงข้าม บางครั้งรับมือไม่ได้ จึงพึ่งพาตัวยา ตอนแรกรับประทานเพียงเม็ดสองเม็ดก็ได้ผล ครั้นพอนานเข้า ต้องรับประทานยาเม็ดปลุกกำหนัดจำนวนมาก ดังนั้นไม่เกรงกลัวฤทธิ์ยาขนานนี้”

จ้าวมู่ยกมือตบโต๊ะ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ที่แท้เป็นเช่นนี้ เพียง

แต่ท่านมีสมรรถนะร่างกายพิเศษ มาตรว่าเกลือกกลั้วในดงหญิงงาม ยังมีสภาพร่างกายแข็งแรงถึงเพียงนี้”

พลางกวาดตาสำรวจมองร่างของเขา เซี่ยงเส้าหลงถูกมองดูจนขนลุกเกรียว หากแม้นอีกฝ่ายบังเกิดความรักต่อเพศเดียวกัน ก็ย่ำแย่แล้ว

ดีที่จ้าวมู่รั้งสายตากลับไป กล่าวด้วยความหมายอันลึกซึ้งว่า “เส้าหลง ก่อนหน้านี้ท่านเป็นคนของตระกูลอู แต่ตอนนี้ได้รับแต่งตั้งเป็นราชองครักษ์ต้าอ๋อง สมควรแบ่งแยกเรื่องส่วนตัวกับส่วนรวม ทุกประการให้ยึดถือรัฐจ้าวเป็นหลัก ท่านเข้าใจความหมายของเราหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “ข้าพเจ้าย่อมรู้จักแยกแยะว่าสมควรจงรักภักดีต่อผู้ใด ขอท่านพระยาโปรดวางใจ”

จ้าวมู่กล่าวด้วยความยินดีว่า “เราคิดทดสอบท่านบางประการ ขอเพียงพิสูจน์ความจงรักภักดีของท่าน เราจะกราบทูลเสนอท่านต่อต้าอ๋อง รับรองว่าท่านมีอนาคตรุ่งโรจน์ จนได้รับอวยยศเป็นเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นยินดี คุกเข่าโขกศีรษะคำนับขอบคุณ ในใจกลับลอบร้อนรุ่ม ไม่ทราบอีกฝ่ายจะดำเนินการพิสูจน์อย่างไร

จ้าวมู่หัวเราะพลางกล่าวว่า “รีบลุกขึ้น เรื่องส่วนรวมยุติแต่เพียงนี้ หลังจากนี้ถึงเวลาหาความสุขแล้ว” พลางย่ำระฆังทองเหลืองดังสองครา

เซี่ยงเส้าหลงเบิกตาจนกลมกว้าง ต้องการดูว่าผู้มาเป็นใคร จ้าวมู่เป็นบุคคลหมายเลขสองแห่งรัฐจ้าว สิ่งที่นำออกมามอบให้ สมควรมีคุณค่าไม่เบา

จ้าวมู่เห็นเช่นนั้น หวนนึกถึงเด็กน้อยนี้ ยอมทำงานรับใช้เถาฟางด้วยค่าจ้างเพียงห้าสิบเหรียญทองเหลือง บวกกับมักมากกามคุณ หากแม้นเขาหยิบยื่นผลประโยชน์และหญิงงามให้ ไหนเลยไม่รับใช้เขาได้

ในเสียงเครื่องประดับกระทบกัน หญิงงามคู่หนึ่งร่วมกันประคองถุงแพรยาวรีใบหนึ่ง เดินชดช้อยเข้าสู่เรือนพักผ่อน

เซี่ยงเส้าหลงตาเป็นประกาย หญิงงามคู่นี้ล้วนเกล้าผมเป็นมวยสูง ใช้ชุดแพรเบาบางราวปีกจักจั่นห่อหุ้มกาย เผยเห็นผิวพรรณขาวผ่องรำไร

ตัวเอี๊ยมที่สวมอยู่ชั้นใน รัดส่วนสัดรูปร่างจนแทบปริล้นออกมา ใบหน้ากลับเป็นพิมพ์เดียวกัน ที่แท้เป็นฝาแฝดคู่หนึ่ง

บนใบหน้าพวกนางไม่พอกแป้งแต้มชาด แต่สีผิวขาวอมชมพูชวนละลานกว่าเครื่องประทินโฉมใดๆ ใต้ขนตางอนยาวเป็นดวงเนตรกระจ่างสุกใส มีรอยลักยิ้มที่ข้างแก้มไม่ทันเผยอยิ้มก็ชวนพิศน่าลุ่มหลง

หญิงงามทั้งสองช่วยกันประคองถุงแพรยาว คุกเข่าลงตรงหน้าบุคคลทั้งสอง ก้มศีรษะลงกล่าวว่า "สตรีรัฐเวี่ยนามเถียนเจิน เถียนฟ่งคำนับราชองครักษ์เซี่ยง"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเรียกวิญญาณกลับคืนสู่ร่าง เห็นจ้าวมู่จับจ้องมองมา ต้องยิ้มให้อย่างกระดากกระเดื่อง

จ้าวมู่ยื่นมือรับถุงแพรยาวจากมือหญิงงามทั้งคู่ แก้ถุงแพรออกหยิบฉวยกระบี่โบราณพร้อมฝักออกมาเล่มหนึ่ง หัวร่อฮาฮากล่าวว่า "เอ่ยถึงการหลอมสร้างกระบี่ ไม่มีผู้ใดเหนือกว่าชาวเวี่ย กระบี่เหล็กเล่มแรกของแผ่นดินเป็นพวกเขาหลอมสร้างขึ้น กระบี่ที่ผ่านการเผาไฟแล้วตีออกมา มีประสิทธิภาพเหนือกว่ากระบี่เนื้อสัมฤทธิ์ ซึ่งมีขนาดสั้นเนื้อเปราะบาง กระบี่รัฐเวี่ยในมือเราเล่มนี้ขนานนามรุ้งบิน เราเห็นกระบี่ไม้ของเจ้าหนักทึบ ไม่สะดวกกับการพกพา มีคำกล่าวไว้ *'กระบี่วิเศษกำนัลวีรบุรุษ'* ดังนั้นขอมอบกระบี่เล่มนี้แก่ท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *'ร้ายกาจ'* ในใจ ดูท่าจ้าวมู่รู้จักซื้อจิตใจผู้คน หากมิใช่เขามาจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ซึ่งมีหลักการของตัวเองและยึดมั่นบุญคุณความแค้น ไม่แน่ว่าจะยอมสวามิภักดิ์ต่ออีกฝ่ายจริงๆ ยามนั้นแสร้งเป็นสำนึกบุญคุณ ยื่นมือรับกระบี่รุ้งบิน พอสัมผัสรู้สึกหนักอึ้งแต่เปรียบกับกระบี่ไม้ย่อมเบากว่ามากนัก

หญิงงามทั้งสองยังคุกเข่ากราบกรานในท่วงท่าเดิม ช่วงคอที่ขาวผ่อง เอวบางที่รัดรึง และตะโพกที่ผายออก ชวนให้ผู้คนบังเกิดจิตฟุ้งซ่าน การศิโรราบของพวกนาง ยิ่งกระตุ้นให้บุรุษคิดเด็ดบุปผามาเชยชม

จ้าวมู่เห็นเซี่ยงเส้าหลงประคองกระบี่เหม่อมองหญิงงาม จึงกล่าว

สัพยอกว่า “ระหว่างกระบี่กับสาวงาม ดูท่าเส้าหลงพึงพอใจประการหลังมากกว่า แต่อย่างน้อยควรชมดูกระบี่ก่อน”

เซี่ยงเส้าหลงรีบชักกระบี่จากฝัก ประกายเย็นเยียบพวยพุ่งออกมาตามตัวกระบี่ ประหนึ่งจันทราแหวกพ้นปุยเมฆมา

กระบี่รุ้งบินยาวร่วมห้าเชียะ ตัวกระบี่ซ่อนลายรูปกระจับ ตรงสันกระบี่สลักรูปตาหงส์เจ็ดตา บริเวณรอยต่อระหว่างตัวกระบี่กับด้ามถือยังฝังหินกระจกสีคราม ส่วนคมเป็นเส้นตรงเหมาะกับการฟาดฟันปลายแหลมเป็นมุมยาว มีความคมกล้ายิ่งยวด เซี่ยงเส้าหลงแม้มิใช่ผู้สันทัดในการใช้กระบี่ ยังทราบว่านี่เป็นศัสตราวุธวิเศษเล่มหนึ่ง

ขณะที่ชมดูกระบี่อยู่ ได้ยินจ้าวมู่ถามว่า “เส้าหลงเลือกพี่สาวหรือน้องสาว?”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบ จึงเงยหน้าขึ้นถามว่า “นี่คงไม่มีข้อแตกต่างกระมัง?”

หวนนึกถึงตนเองเมื่อประกาศตัวว่าเป็นคนลุ่มหลงความงามของสตรี ย่อมต้องแสดงให้แนบเนียนถึงที่สุด

จ้าวมู่กวาดตาไปยังเรือนร่างของบุปผางามจากรัฐเวี่ยทั้งคู่ หัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า “ปรกติไม่มีข้อแตกต่าง แต่รอจนขึ้นเตียง จะพบความแตกต่างแล้ว” จากนั้นออกคำสั่งว่า “ลุกขึ้นให้แก่เรา เปลื้องเสื้อผ้าออก”

บุปผาฝาแฝดจากรัฐเวี่ยทั้งคู่ลุกขึ้นยืน ใบหน้าแดงซ่านด้วยความเอียงอาย พากันเปลื้องชุดแพรเบาบาง ถอดตัวเอี๊ยมชั้นในออกเผยเห็นเรือนร่างเปลือยเปล่า ผิวพรรณขาวนวลประดุจหยกเป็นประกายใต้แสงโคม โดยเฉพาะสีหน้าที่คล้ายขัดขืนคล้ายตอบสนอง ซ่อนเค้าความยั่วยวนชวนกระสัน ไม่ว่าบุรุษใดพบเห็น ล้วนเลือดลมพลุ่งพล่านขึ้นมา

ความรู้สึกของเซี่ยงเส้าหลงคล้ายเหยียบย่างเข้าสู่ซ่องนางโลมชั้นสูงได้รับการต้อนรับขับสู้อย่างเลิศหรู มาตรว่าเขาผ่านพบหญิงงามไม่น้อยแต่เพิ่งประสบพบพานบุปผาฝาแฝดซึ่งมีส่วนสัดรูปร่างรูปโฉมโนมพรรณดุจเดียวกันเช่นนี้เป็นครั้งแรก มิน่าเล่าจ้าวมู่ไม่มีเวลาสนใจหยาฮูหยิน

ทั้งนี้เพราะเขามีทางเลือกมากเกินไป ทั้งยังต้องปรนนิบัติเจ้ารัฐจ้าวอีก เพราะเหตุนี้จ้าวมู่จึงมีพฤติการณ์วิปริตวิตถาร ก่อนหน้านี้ข่มขืนแล้วฆ่าซูเอ๋อ ยามนี้หยิบยื่นสาวงามให้ เพื่อหลอกใช้เขาทำลายล้างตระกูลอู

จ้าวมู่เลื่อนไล้สายตาไปยังเรือนร่างของสาวงามทั้งสอง ทอดถอนชมเชยว่า “ท่านดู มีแต่สตรีรัฐเวี่ยจึงมีเรือนร่างอันอ่อนช้อยประดุจหญ้าอ่อนเอนลู่ตามลม หญิงสาวรัฐจ้าวเราอวบอ้วนไปบ้าง มีแต่อูถิงฟางกับหยาฮูหยินจึงมีข้อยกเว้น”

เซี่ยงเส้าหลงได้ยินอีกฝ่ายเอ่ยถึงอูถิงฟางกับหยาฮูหยิน อดบันดาลโทสะมิได้ ทั้งกริ่งเกรงจ้าวมู่ออกปากร้องขออูถิงฟางจากเขา ดังนั้นผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “ท่านพระยา ข้าพเจ้าคิดออกไปปลดทุกข์เบาสักครา คืนนี้ดื่มสุรามากเกินไปแล้ว”

นอกจากหาข้ออ้างปลดทุกข์ปลีกตัวไป เขานึกหาวิธีอื่นไม่ออก จ้าวมู่ก็กล่าวว่า “ผู้เป็นพี่สาวไปเป็นเพื่อนเส้าหลงเถอะ”

เถียนเจินรับคำคราหนึ่ง ชักนำเซี่ยงเส้าหลงเดินไปยังฉากกั้นซึ่งอยู่มุมหนึ่งของเรือนพักผ่อน

เซี่ยงเส้าหลงติดตามหลังสาวเปลือยนางนี้ไป มองดูเรือนร่างอันเย้ายวนใจของนาง รู้สึกทั้งกระดากทั้งขบขัน มีแต่สตรีในยุคเลียดก๊กจึงยินยอมปรนนิบัติบุรุษเช่นนี้

เมื่อเดินอ้อมถึงหลังฉากกั้น สาวงามรัฐเวี่ยนั้นย่อกายลง ประคองกระโถนปัสสาวะซึ่งจัดวางอยู่หลังฉากกั้นขึ้น รอคอยเขาปลดทุกข์เบา เซี่ยงเส้าหลงมองดูนางที่หน้าแดงเปล่งปลั่ง รู้สึกหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ เช่นนี้เขาจะปลดทุกข์เบาออกได้อย่างไร?

ที่นอกฉากกั้นบังเกิดเสียงครวญครางของเถียนฟ่งดังมา ไม่ต้องชมดูก็ทราบว่า จ้าวมู่กำลังรุกรานน้องสาวรัฐเวี่ยนั้นแล้ว เถียนเจินถึงกับหน้าแดงเข้มกว่าเดิม ชม้ายมองเขาแวบหนึ่งขบริมฝีปากเบาบาง แสดงว่าถูกเสียงครวญครางปลุกเร้าอารมณ์ขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงไม่มีความคิดปลดทุกข์ เพียงต้องการหลบหน้าจ้าวมู่

เท่านั้น ดังนั้นกล่าวเบาๆ ว่า “วางลง”

เถียนเจินงงงันวูบหนึ่ง แต่ยังปฏิบัติตาม วางกระโถนปัสสาวะลง

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือฉุดดึงนางขึ้นมา หวนนึกถึงหากกระทำต่อนางในที่นี้ ย่อมยังดีกว่ากระทำต่อหน้าบุรุษสองเพศเช่นจ้าวมู่ ยังมีหากเขาปล่อยปละละเว้นสาวงามเช่นนี้ จะสะกิดความสงสัยของจ้าวมู่ขึ้นมา

ยามนั้นไม่รั้งรอสืบไป โอบรั้งเถียนเจินเข้ามาในอ้อมอกกระทำการในบัดดล

พริบตานั้นทั้งในและนอกฉากกั้นบังเกิดเสียงครวญครางของสตรีประชันขันแข่งกัน

วิเคราะห์สถานการณ์ใหญ่

เซี่ยงเส้าหลงโดยสารรถม้ากลับคืนตึกตระกูลอู ในใจยังหวนรำลึกถึงรสชาติเมื่อครู่

ระหว่างเขากับจ้าวมู่คล้ายดำเนินการประลองบทรัก โดยใช้บุปผาฝาแฝดจากรัฐเวี่ยทั้งคู่เป็นเครื่องทดสอบ ซึ่งกางกั้นด้วยฉากกั้นชั้นหนึ่ง สุดท้ายเซี่ยงเส้าหลงอ่อนข้อให้ ยุติศึกก่อนกำหนด เมื่อเขาโอบอุ้มเถียนเจินผู้เป็นพี่สาวซึ่งอ่อนระทวยราวกับดินเหลวออกมา จ้าวมู่ก็สำเร็จกิจกับเถียนฟ่งผู้เป็นน้องสาว ย่อมไม่อาจร้องขออูถิงฟางจากเขาอีก

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงทราบแล้วว่า จ้าวมู่มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม แต่สมรรถภาพร่างกายสู้นักรบที่ผ่านการฝึกอบรมจากกองทัพเช่นเขาไม่ได้ รีบฉวยโอกาสกล่าวคำอำลา

รถม้าเลิศหรูแล่นออกจากตึกพระยา ควบขับไปตามถนนยาวที่เงียบสงบมืดมิด ทหารองครักษ์สี่นายถือโคมควบม้านำทาง หลังรถยังมีทหารองครักษ์อีกสี่นายคุ้มครองส่ง

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงผู้คนและเรื่องราวมากหลาย ยามนี้เขาพาตัวเข้ามาอยู่ในยุคเลียดก๊ก มาตรว่ามีหนทางเลือก ก็ไม่ต้องการกลับไปยังศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดอีก

ขณะขบคิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย พลันถูกเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อนปลุกตื่นจากภวังค์ความคิด เซี่ยงเส้าหลงตื่นตัวขึ้น เหลียวมองไปยังหลังรถ

บนถนนยาวอันมืดมิด ม้าพ่วงพีตัวหนึ่งควบใกล้เข้ามา รอจนเห็นถนัดชัดตา คนบนหลังม้ากลับเป็นคนชุดดำ คลุมหน้าด้วยผ้าดำ มือถือกระบี่ยาว มองปราดเดียวก็ทราบว่าไม่มีความประสงค์ดี ทหารองครักษ์ที่หลังรถม้าทั้งสี่พากันตวาดก้อง ชักกระบี่จากฝัก หันหัวม้าดาหน้าย้อนกลับไป

คนร้ายนั้นเร่งความเร็วของม้าคู่ขา เผ่นโผนเข้ามาดุจสายลม ยื่นมือดึงวัตถุสีดำมะเมื่อมกลุ่มหนึ่งจากข้างอานม้าสะบัดซัดขึ้นฟ้า กลับกลายเป็นตาข่ายติดขอเกี่ยวแหลมคมปากหนึ่ง คลี่คลุมใส่ทหารองครักษ์ทั้งสี่ ทหารองครักษ์ทั้งสี่แม้มีฝีมือมิใช่ชั่ว แต่ฝ่ายตรงข้ามวางแผนมาก่อน ใช้ออกด้วยฝีมืออันแยบคาย ฉวยโอกาสที่ทั้งสี่ไม่ทันระวัง ครอบร่างทหารองครักษ์ทั้งสี่เอาไว้ ในเสียงอุทานอย่างแตกตื่น ทหารองครักษ์ทั้งสี่คิดดิ้นหลุดจากตาข่าย ขอเกี่ยวบนตาข่ายก็ปักลึกไปในเลือดเนื้อ ต้องแค่นเสียงอย่างเจ็บปวด คนกลิ้งตกลงจากหลังม้า กอดก่ายกันเป็นก้อนกลม

คนร้ายนั้นควบม้าถึงข้างรถ ประกายกระบี่บิดวูบ ฟันม่านมู่ลี่แหลกสลาย สร้างความแตกตื่นแก่เซี่ยงเส้าหลง จนรีบหดตัวไปยังมุมรถ

ยามนั้น คนร้ายโยนวัตถุยาวเส้นหนึ่งเข้ามาภายในรถ วัตถุนั้นพอตกลงบนพื้นรถ ก็พุ่งฉกเข้าหาเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงเพ่งตามองแทบร่ำร้องเรียกมารดาออกมา พลิกตัวพุ่งทะลวงหน้าต่างรถ ทิ้งร่างลงบนท้องถนน วัตถุที่ซัดเข้ามากลับเป็นงูพิษผงกหัวแผ่แม่เบี้ยตัวหนึ่ง หากมิใช่เซี่ยงเส้าหลงมีปฏิกิริยาปราดเปรียว คงถูกงูพิษตัวนี้กัดใส่เขี้ยวหนึ่ง

ขณะที่เซี่ยงเส้าหลงยังเกลือกกลิ้งไปตามท้องถนน ทหารองครักษ์ที่เบิกทางทั้งสี่พากันหันหัวม้ากลับมาช่วยเหลือ คนร้ายนั้นชิงซัดลูกธนูจากในแขนเสื้อสี่ดอก ทหารองครักษ์ทั้งสี่ล้วนถูกลูกธนูซัดใส่พลิกร่างลงสู่พื้น คนร้ายนั้นค่อยบังคับม้าควบขับเข้าหาเซี่ยงเส้าหลงที่กลางถนน

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งเผชิญบุคคลอันร้ายกาจเช่นนี้เป็นครั้งแรก ไม่ทันดีดกายขึ้น คนร้ายนั้นก็ยิงลูกธนูจากในแขนเสื้อใส่เขาด้วยความแม่นยำ

ดุดัน เซี่ยงเส้าหลงอับจนปัญญา ได้แต่กลิ้งตัวไปทางขวางหลบรอดจากลูกธนูสามดอก ค่อยมีโอกาสกระโดดปราดขึ้น คนร้ายนั้นใช้ลูกธนูแขนเสื้อจนหมดสิ้น เปลี่ยนเป็นฟาดฟันกระบี่มา

เซี่ยงเส้าหลงพลันชักกระบี่รุ้งบินซึ่งรับมอบจากจ้าวมู่ออกมา ทั้งสองค่อยเผชิญหน้ากันอย่างถนัดถนี่

คนร้ายนั้นงงงันวูบใหญ่ ร้องโพล่งว่า “ท่านมิใช่จ้าวมู่”

เซี่ยงเส้าหลงได้ยินสุ้มเสียงอีกฝ่ายสดใสไพเราะ กลับเป็นอิสตรีพลอยตะลึงลานกับที่ สตรีคลุมหน้านั้นตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ร่ายรำกระบี่กระตุ้นม้าเข้ามา จวบจนอยู่ในระยะห่างห้าก้าว ประกายกระบี่แผ่กระจายดุจบุปผาบาน กลับกลายเป็นฝนกระบี่เต็มนภาสาดซัดใส่เซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงเห็นเป้าสังหารของนางคือจ้าวมู่ซึ่งเป็นศัตรูคู่แค้นของตน ไหนเลยยอมทำร้ายนาง แต่เห็นนางมีเพลงกระบี่เลิศล้ำพลอยคันไม้คันมือขึ้นมา ร่ายรำเพลงกระบี่ม่อจื่อ ใช้หลักทื่อด้านทำลายความพิสดาร ยื่นกระบี่เขี่ยวูบ เห็นแน่ชัดว่าจะตวัดเขี่ยถูกกระบี่ฝ่ายตรงข้าม กลับเขี่ยใส่อากาศธาตุ สตรีคลุมหน้านั้นฉวยโอกาสแทรกกระบี่เข้ามามุ่งใส่ใบหน้าของเขา สร้างความตระหนกแก่เขาจนเคลื่อนขวางหลบเลี่ยง

สตรีคลุมหน้านั้นไม่ไล่ติดตาม หันหัวม้าควบขับไปอีกทางหนึ่ง ปากด่าทอว่า “ยังช่วยคนชั่วช้าก่อกรรมทำเข็ญอีกหรือไม่?”

เสียงฝีเท้าม้าควบขับห่างไกลออกไป กลืนหายกับถนนยาวอันมืดมิด

ทหารองครักษ์ทั้งแปดล้วนเสียชีวิต แสดงว่าถูกพิษที่ฉาบบนลูกธนูกับขอเกี่ยวร้ายแรงยิ่ง คนที่แข็งแรงดุจโคถึกล้วนไม่อาจทนทานได้แม้สักชั่วครู่ชั่วยาม

ยามนี้บนท้องถนนกระจายเต็มไปด้วยทหารจ้าว แยกย้ายออกค้นหาร่องรอยซึ่งคนร้ายอาจทิ้งไว้ จ้าวมู่ก็เดินทางมายังที่เกิดเหตุ กล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียดว่า “งูพิษที่คนร้ายปล่อยเข้ามาภายในรถ เรียกว่า

'ทองสกัดคอหอย' เคลื่อนไหวรวดเร็วดุจสายฟ้า พอกัดถูกร่างกายพิษร้ายแล่นจู่โจมถึงหัวใจ เส้าหลงสามารถหลบหนีออกจากรถ นับว่าคนดีดวงชะตากล้าแข็งจริงๆ"

เซี่ยงเส้าหลงสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ นี่ล้วนพึ่งพาการฝึกอบรมจากกองทัพ บวกกับงูพิษคิดฉกกัดใส่เท้าของเขา จึงสามารถหดเท้าพลิกตัวออกนอกรถ

จ้าวมู่ยื่นมือตบไหล่ของเขา กล่าวอีกว่า "ดีที่ท่านต้านภัยให้แก่เรา หากเปลี่ยนเป็นเรา ไม่แน่ว่านางลงมือประสบผลแล้ว" จากนั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า "เราจะขอดูว่านางสามารถหลบหนีไปที่ใด?"

ยามนั้นปรากฏม้าเร็วตัวหนึ่งควบขับมา คนบนหลังม้าพลิกตัวลงจากอาน กระซิบที่ข้างหูจ้าวมู่หลายคำ จ้าวมู่พอฟังมีสีหน้ายินดี กล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า "เรามีเรื่องรีบด่วนต้องเข้าเฝ้าต้าอ๋อง โอกาสหน้าค่อยหารือเรื่องคนร้ายกัน"

กล่าวจบขึ้นม้าจากไป ทหารองครักษ์นับร้อยนายรีบติดตามหลังโดยกระชั้นชิด

เซี่ยงเส้าหลงสงสัยใจยิ่ง จ้าวมู่ได้รับข่าวอันใด ถึงกับลิงโลดยินดีปานนี้ แต่ว่าครุ่นคิดคาดเดาก็เปล่าประโยชน์ เซี่ยงเส้าหลงเลือกม้าพ่วงพีตัวหนึ่ง อยู่ท่ามกลางการอารักขาของทหารองครักษ์สิบสองนายเดินทางกลับตึกตระกูลอู

เพิ่งผ่านเข้าประตูใหญ่ คนเฝ้าประตูรีบชักนำเซี่ยงเส้าหลงไปยังห้องหนังสือของอูซื่อหลอ เห็นอูอิ้งหยวนกับเถาฟางล้วนอยู่พร้อมหน้าสีหน้าเคร่งเครียดจริงจัง แสดงว่าเกิดเรื่องสำคัญขึ้น

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งนั่งลง อูซื่อหลอชิงกล่าวว่า "ฉินเจาอ๋องผู้เป็นเจ้ารัฐฉินสวรรคตแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงมองดูอีกฝ่ายหนึ่งอย่างงุนงง ไม่ทราบฉินเจาอ๋องเสด็จสวรรคต มีความสำคัญอันใด?

เถาฟางทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงไม่เข้าใจสาเหตุความนัย จึงอธิบาย

ว่า "ผู้สืบราชบัลลังก์คืออันกว๋อจุน ทรงพระนามว่าเสี้ยวเหวินอ๋อง ระหว่างจัดพิธีศพเจ้าองค์ก่อน รัฐฉินคงไม่กรีธาทัพบุกรัฐอื่น ดังนั้นรัฐต่างๆ อาศัยช่วงเวลานี้ดำเนินแผนการซึ่งวางไว้ รวมทั้งการขยายอาณาเขต และกลืนรัฐที่อ่อนแอกว่า"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า "ดังนั้นพวกท่านวิตกว่าเจ้ารัฐจ้าวจะเร่งมือจัดการกับตระกูลอู"

อูอิ้งหยวนทอดถอนใจกล่าวว่า "นี่ยังมิใช่เรื่องที่พวกเราวิตกกังวลที่สุด หากแต่เรามีการติดต่อกับหลี่ปู้เหว่ยแห่งรัฐฉิน คนผู้นี้มีทั้งฐานะมั่งคั่ง ทั้งมีวิธีการ ความจริงเป็นที่พึ่งของพวกเรา แต่ตอนนี้เสี้ยวเหวินอ๋องขึ้นครองรัฐฉิน เห็นว่าหลี่ปู้เหว่ยเป็นชาวหาน อาจกีดกันหลี่ปู้เหว่ย มิให้เป็นใหญ่เป็นโต พลอยกระทบถึงความสัมพันธ์ระหว่างพวกเรากับรัฐฉินไปด้วย"

เซี่ยงเส้าหลงนับว่าเข้าใจกระจ่าง ถามเสียงแผ่วเบาว่า "หลี่ปู้เหว่ยใช่วางแผนให้พวกเราชักนำอิ๋งเจิ้งซึ่งตกเป็นตัวประกันในรัฐจ้าวกลับนครเสียนหยางไปหรือไม่?"

อูซื่อหลอและพวกทั้งสามมีสีหน้าตื่นตระหนก เบิกตามองเซี่ยงเส้าหลง คล้ายกับเพิ่งรู้จักเขาเป็นครั้งแรก

ทั้งสามสบตากันแวบหนึ่ง อูซื่อหลอสูดลมหายใจลึกๆ แล้วกล่าว "เส้าหลงมีความคิดอ่านเหนือธรรมดาจริงๆ แต่เรื่องนี้อย่าได้แพร่งพรายออกไป ไม่เช่นนั้นตระกูลอูคงต้องถูกทำลายราบเป็นหน้ากลอง"

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ เขายังทราบว่าอิ๋งเจิ้งความจริงเป็นบุตรชายที่จูจีกำเนิดให้แก่หลี่ปู้เหว่ย ทั้งนี้เพราะก่อนที่หลี่ปู้เหว่ยจะยกจูจีให้แก่อิ๋งอี้เหยิน ผู้เป็นพระบิดาในนามของอิ๋งเจิ้ง นางได้ตั้งครรภ์อยู่ก่อน เพียงแต่นักประวัติศาสตร์บางท่านเห็นว่า อิ๋งเจิ้งพอขึ้นครองราชย์เป็นจิ๋นซีฮ่องเต้ ทรงปฏิบัติต่อหลี่ปู้เหว่ยอย่างโหดเหี้ยมอำมหิต เกรงว่าหลี่ปู้เหว่ยมิใช่บิดาผู้ให้กำเนิดอิ๋งเจิ้ง ข้อเท็จจริงของเรื่องนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบกระจ่าง สรุปแล้ว หลี่ปู้เหว่ยคิดชักนำอิ๋งเจิ้งซึ่งตกเป็นตัวประกัน

อยู่ที่รัฐจ้าว กลับไปยังนครเสียนหยาง ซึ่งเป็นเมืองหลวงของรัฐฉิน เป็นเรื่องราวที่จริงแท้แน่นอน

อูอิ้งหยวนกล่าวอีกว่า "ในคุณชายทั้งสี่ ผิงหยวนจวินแห่งรัฐจ้าวตายแล้ว ชุนเซินจวินแห่งรัฐฉู่ไร้ความสามารถ มิต้องเอ่ยอ้างถึง เมิ่งฉางจวินแห่งรัฐฉีเจ็บไข้ได้ป่วย ตอนนี้คงเหลือซิ่นหลินจวินแห่งรัฐวุ่ย คนผู้นี้ศึกษาตำราพิชัยสงครามมีทแกล้วทหารกล้ามากมาย บัดนี้ผิงหยวนจวินเสียชีวิตแล้ว เกรงว่าเหตุการณ์จะเกิดการเปลี่ยนแปลง"

อูซื่อหลอผงกศีรษะกล่าวว่า "การสวรรคตของเจ้ารัฐฉิน ทำให้สถานการณ์ที่ยุ่งเหยิงอยู่แล้วยิ่งเพิ่มความยุ่งเหยิงกว่าเดิม แต่สำหรับกับพวกเรา ไม่แน่ว่าจะมิใช่ผลดี ทั้งนี้เพราะรัฐจ้าวต้องฉวยโอกาสที่รัฐฉินหยุดการรุกราน เร่งขยายอาณาจักรตัวเอง ไม่มีเวลาจัดการกับพวกเรา"

อูอิ้งหยวนทอดถอนใจกล่าวว่า "ในความคาดคิดของเรา เจ้ารัฐจ้าวต้องฉวยโอกาสรุกตอบโต้ต่อรัฐเอี้ยน แต่ฟังว่าไท่จื่อตันซึ่งเป็นรัชทายาทรัฐเอี้ยนก็เป็นคลื่นลูกหลังอันร้ายกาจ ทางที่ดีทำศึกพัวพันกับรัฐจ้าวสักหลายปี พวกเราจะได้มีเวลาถอนตัวออกจากที่นี้"

ทั้งหมดหารืออีกครู่หนึ่ง ตกลงว่ายังไม่ติดต่อกับหลี่ปู้เหว่ย ทั้งไม่ยุ่งเกี่ยวกับอิ๋งเจิ้งซึ่งตกเป็นตัวประกันอยู่รัฐจ้าว หากแต่สงบนิ่งรอดูเหตุการณ์ แล้วค่อยแยกย้ายจากกัน

เซี่ยงเส้าหลงกลับมายังเรือนมังกรซ่อนของเขา ในสี่หญิงรับใช้นอกจากตงอิ๋งซึ่งมีเรือนร่างอวบขาวยังถ่างตารอคอยเขา สตรีอื่นล้วนเข้านอนหมดสิ้น

ตงอิ๋งปรนนิบัติเขาอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางวุ่นวายจนเสื้อผ้าเปียกปอน กลับเป็นฝ่ายถอดเสื้อผ้าเปียกชุ่มของนางออกเช็ดร่างกายให้แก่นาง

ตงอิ๋งทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ทั้งยังเอียงอาย แต่ไม่กล้าขัดขืนปล่อยให้เขาใช้ผ้าเช็ดตัวเช็ดตามร่างกาย เสียดสีจนร่างสั่นสะท้านใจร้อนผะผ่าว

ได้ยินเซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “พวกเจ้าเข้าสู่ตึกตระกูลอูนานเท่าใด?”

ตงอิ๋งตอบเสียงแผ่วเบาว่า “พวกเราทั้งสี่ถูกขายเข้ามาในตระกูลอูตั้งแต่เล็ก” จากนั้นกล่าวด้วยสุ้มเสียงแผ่วเบากว่าเดิมว่า “ตอนนี้เพียงวิงวอนนายน้อยอย่าได้ทอดทิ้งพวกเรา ให้พวกเราทั้งสี่มีโอกาสปรนนิบัติรับใช้ไปชั่วชีวิต ก็เป็นบุญวาสนามากแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรักเวทนา รับปากนางเป็นมั่นเหมาะ โอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก แต่ยุติในระดับอันควร ไม่กล้าล่วงเลยเกินไป

เซี่ยงเส้าหลงแวะไปหาถิงฟางซื่อก่อน คลี่คลุมผ้าห่มแก่นาง ค่อยเข้าห้องของอูถิงฟาง เลิกม่านมุ้งปีนป่ายขึ้นตั่งเตียง

อูถิงฟางกลับนอนเปลือยเปล่า ดีที่ยังอยู่ในวัยดรุณีแรกรุ่น นอนขี้เซาไม่ตื่น เซี่ยงเส้าหลงทอดแขนโอบกอดนาง ครุ่นคิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย รวมทั้งคนร้ายหญิงนั้น จวบกระทั่งเคลิ้มหลับไป

เซี่ยงเส้าหลงอยู่ในเรือนมังกรซ่อน เฉกเช่นอาศัยในดงนางงาม แทบลืมเลือนว่าตัวเองเป็นบุคคลในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด แต่แล้วเจ้ารัฐจ้าวมีพระบัญชาให้เซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้า เขาได้แต่ผละจากสตรีทั้งหลายเดินทางเข้าวัง

เจ้ารัฐจ้าวเบิกตัวเซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าที่ตำหนักลำลอง พระยาเจ้ามฤคจ้าวมู่อยู่ร่วมด้วย ที่เหนือความคาดหมายคือยังมีหยาฮูหยินกับกวอจ้งที่จัดหาอาวุธยุทโธปกรณ์ให้แก่รัฐจ้าว ยังมีบุคคลอีกสองคนเมื่อทำการแนะนำตัว ผู้หนึ่งกลับเป็นแม่ทัพใหญ่และรั้งตำแหน่งมหาเสนาบดีเพิ่งกลับมาจากแนวหน้านามเหลียนผ่อ

แม่ทัพนามกระเดื่องผู้นี้รูปร่างไม่สูงนัก แต่บึกบึนแข็งแรง เป็นที่น่าเกรงขาม มีอายุประมาณห้าสิบปี มาตรว่าเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทาง แต่ดวงตาทั้งคู่ยังเป็นประกายน่าระย่อ

อีกผู้หนึ่งเป็นแม่ทัพหลี่มู่ มีรูปร่างผอมสูง เพียงเตี้ยเล็กกว่าเซี่ยงเส้าหลงสองนิ้ว ในยุคเลียดก๊กจัดเป็นคนรูปร่างสูงยิ่ง มีอายุประมาณสี่สิบปี

บุคลิกสมเป็นชายชาติทหาร

แม่ทัพใหญ่เหลียนผ่อกับหลี่มู่จับตาดูเซี่ยงเส้าหลงเช่นกัน

เจ้ารัฐจ้าวรับสั่งต่อเซี่ยงเส้าหลงไม่ต้องมากมารยาท ให้นั่งตามสบาย จ้าวมู่กล่าวขึ้นว่า “เส้าหลงช่างโชคดีนัก ยังไม่เข้ารับตำแหน่งหน้าที่ก็มีภารกิจสำคัญให้ท่านไปกระทำ”

เซี่ยงเส้าหลงลอบด่าทอในใจ ปากกลับกล่าวคำสำนึกในพระมหากรุณาเจ้ารัฐจ้าว เจ้ารัฐจ้าวแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า “เรื่องนี้ไม่มีผู้ใดเหมาะสมกว่าเจ้าอีก ทั้งนี้เพราะคนผู้นี้มิเพียงต้องมีวิทยายุทธ์ล้ำเลิศขวัญกล้าแข็งเกินคน ยังต้องกอปรด้วยไหวพริบอันปราดเปรียว ปรับตัวรับสถานการณ์ทุกรูปแบบ หากแม้นเจ้าปฏิบัติภารกิจนี้สำเร็จ เมื่อกลับมามิเพียงปูนบำเหน็จอย่างงาม ยังจะเลื่อนตำแหน่งเจ้าเป็นแม่ทัพ”

เซี่ยงเส้าหลงรีบกราบทูลว่า “ขอต้าอ๋องทรงมีพระบัญชา กระหม่อมแม้บุกน้ำลุยไฟ ไม่ขอบ่ายเบี่ยงปฏิเสธ”

เจ้ารัฐจ้าวเหลียวพระพักตร์ไปรับสั่งถามเหลียนผ่อว่า “ท่านมหาเสนาบดีเห็นว่าคนผู้นี้เป็นอย่างไร?”

เหลียนผ่อตาเป็นประกาย กล่าวว่า “เส้าหลงเป็นเพียงราชองครักษ์ เมื่อพบกับพวกเรายังรักษาความเยือกเย็นไว้ แสดงว่ามีกำลังขวัญกล้าแข็ง ขณะยกมือวางเท้าแสดงออกถึงบุคลิกมือกระบี่ ไม่มีช่องโหว่ให้ฉกฉวย แต่ที่กระหม่อมชื่นชมที่สุด ยังคงเป็นเขาทราบดีว่าภารกิจยากปฏิบัติ ก็ไม่มีท่าทางหวาดหวั่นขลาดเขลา เมื่อได้ยินถึงการปูนบำเหน็จ ก็ไม่มีวี่แววยินดี สามารถมีบุคคลเช่นนี้ นับเป็นบุญวาสนาของรัฐจ้าวเรา”

หยาฮูหยินได้ยินท่านแม่ทัพใหญ่ผู้สูงวัยด้วยวัยวุฒิและคุณวุฒิกล่าวชมเชยชายคนรักเช่นนี้ ต้องลอบปีติยินดี เมื่อชำเลืองไปยังจ้าวมู่เห็นอีกฝ่ายหนึ่งตาทอประกายอำมหิต แสดงว่าบังเกิดความอิจฉาต่อเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงยอมรับว่านามของคน เงาของไม้ ล้วนมีที่มาที่ไป เหลียนผ่อผู้นี้มีสายตาคมกล้า สมกับที่ได้รับการขนานนามเป็นยอด

ขุนพลแห่งเลียดก๊ก รีบกล่าวถ่อมตนอยู่หลายคำ

เจ้ารัฐจ้าวทรงโสมนัสยินดี รับสั่งว่า "ท่านพระยาเจ้ามฤคโปรดบอกภารกิจครั้งนี้ต่อเส้าหลง"

จ้าวมู่เค้นรอยยิ้มออกมา กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า "ภารกิจครั้งนี้ดูไปรวบง่ายยิ่ง ให้เส้าหลงนำทหารม้าห้าร้อยนายคุ้มครองส่งผิงหยวนฮูหยินสองแม่ลูกกับหยาฮูหยินไปเยี่ยมญาติ และเจริญสัมพันธไมตรีที่รัฐวุ่ยแน่นอน นอกจากนี้ยังมีภารกิจลับ ขอให้ท่านกวอเป็นผู้บ่งบอกเอง"

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด บุตรชายของผิงหยวนฮูหยินมิใช่เป็นเส้าหยวนจวินหรอกหรือ? คนผู้นี้กับเขามีสภาพดุจน้ำกับไฟ ไฉนให้เขาคุ้มครองส่ง? ยังมีหยาฮูหยินเดินทางไปรัฐวุ่ยด้วยเหตุผลใด?

กวอจ้งลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า "ระหว่างนี้ซิ่นหลินจวินแห่งรัฐวุ่ยได้รับหนังสือแพรชุดหนึ่งบันทึกวิธีการจัดการอาวุธยุทโธปกรณ์ทั้งเชิงรุกและรับของช่างฝีมือดีแห่งรัฐหลู่นาม**หลูปัน*** ประกอบด้วยเครื่องมือใหญ่น้อยร้อยแปดชิ้น ในจำนวนนี้มีหนังสือบทหนึ่งรั่วไหลออกมา ตกอยู่ในมือเรา กลับเป็นวิธีจัดสร้างบันไดเมฆสำหรับปีนข้ามกำแพงเมือง พบว่าอยู่ในเกณฑ์เหนือกว่ามาตรฐานของบันไดเมฆทุกรัฐ หากสามารถได้รับบันทึกลับฉบับนี้ ซึ่งขนานนามว่าบันทึกลับหลูปัน รัฐจ้าวเราจะมีโอกาสครองความเป็นใหญ่แน่นอน"

แม่ทัพหลี่มู่ซึ่งสงบปากคำตลอดเวลา กล่าวเสริมว่า "เราก็ได้ยินมาเช่นกัน ฟังว่ามีอยู่บทหนึ่งว่าด้วยการหลอมสร้างอาวุธ เมื่อผ่านขั้นตอนตามแบบแผนแนวใหม่และใช้ไฟเผา จะทำให้เหล็กธรรมดากลายเป็นเหล็กกล้าอันแข็งแกร่ง หากแม้นได้รับบันทึกเล่มนี้ พวกเราก็จะครอบครองอาวุธยุทโธปกรณ์ที่ล้ำเลิศที่สุด"

เจ้ารัฐจ้าวตรัสด้วยความกังวลพระทัยว่า "ซิ่นหลินจวินฉลาดหลักแหลม มีมือดีคับคั่ง ดีที่ความสัมพันธ์กับหยาฮูหยินน้องข้าเป็นพิเศษ ส่งสารเรียกตัวนางไปเยือนรัฐวุ่ย ตอนนี้พวกเราค่อยมีข้ออ้าง ให้เจ้า

** หลูปันเป็นชาวหลู่ถือกำเนิดในยุคปลายชุนชิวก่อนยุคสมัยเลียดก๊ก ได้ชื่อว่าเป็นนายช่างเทวดา*

คุ้มครองส่งนางไป”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล เหลียวมองไปยังหยาฮูหยิน ฉุกคิดว่านางเป็นยอดฝีมือในเชิงจารกรรมความลับผู้หนึ่ง หยาฮูหยินกลัวว่าเซี่ยงเส้าหลงพอล่วงรู้ว่า นางกับซิ่นหลินจวินมีสัมพันธ์สวาทกันจะบังเกิดความไม่พอใจ ดังนั้นก้มศีรษะต่ำลง

ดวงตาจ้าวมู่ทอแววหึงหวงอีกครา สำหรับกับบุคคลที่มีความต้องการครอบครองอย่างแรงกล้าเช่นเขา ต่อให้เป็นสตรีที่ถูกเขาสลัดทิ้งไปก็ไม่ต้องการให้กายและใจของนางถูกบุรุษผู้อื่นยึดครอง

เหลียนผ่อกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ท่านพระยามฤคเคยเสนอชื่อบุคคลมากมาย เพื่อปฏิบัติภารกิจนี้ เราล้วนคัดค้าน ทั้งนี้เพราะซิ่นหลินจวินล่วงรู้ประวัติของคนเหล่านั้นอย่างถ่องแท้ ยากที่จะเคลื่อนไหวได้ ผู้ที่เสนอชื่อเส้าหลงคือหยาฮูหยิน”

เซี่ยงเส้าหลงพอฟังทราบว่า จ้าวมู่กับเหลียนผ่อไม่ลงรอยกัน จึงคัดค้านข้อเสนอของจ้าวมู่ ยามนั้นกล่าวว่า “ไม่ทราบออกเดินทางเมื่อใด?”

เจ้ารัฐจ้าวตรัสว่า “ข้าจัดม้าเร็วแจ้งต่อซิ่นหลินจวินแล้ว ภายในห้าวันสมควรออกเดินทาง แม่ทัพหลี่มู่จัดทหารกองหน้า เตรียมการออกจากอาณาจักรให้แก่พวกเจ้า”

จ้าวมู่กล่าวเสริมว่า “ในห้าวันนี้ไม่ต้องกลับตึกตระกูลอู ให้รั้งอยู่ภายในวังจวบจนออกเดินทาง เราจะใช้คนไปแจ้งต่อตระกูลอู พวกเขาสามารถส่งคนนำสิ่งของหรือมาเยี่ยมท่าน เข้าใจหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ จำต้องรับคำ จากนั้นกล่าวว่า “ข้าพเจ้าคิดจัดเตรียมข้าวของเล็กๆ น้อยๆ สำหรับภารกิจครั้งนี้ ไม่ทราบมอบหมายให้ช่างฝีมือจัดทำขึ้นได้หรือไม่?”

ทุกผู้คนบังเกิดความตื่นเต้นสงสัย กวอจ้งยิ้มพลางกล่าวว่า “นั่นง่ายดายยิ่ง เราจะส่งคนมารับใช้ท่านเอง ไม่ว่าเป็นงานยากลำบากปานใด ต้องสำเร็จลุล่วงภายในห้าวัน”

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง มั่นใจว่าเครื่องมือบางชนิดในหน่วยรบพิเศษ

ของกองทัพ ยังเหนือล้ำกว่าอาวุธยุทโธปกรณ์ของหลูปัน แต่เขาจะแยกชิ้นส่วนให้คนของกวอจ้งทำขึ้น เมื่อไปถึงรัฐวุ่ยแล้วค่อยประกอบเข้าด้วยกัน ไม่เปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามเรียนรู้วิทยาการในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดได้

เจ้ารัฐจ้าวรับสั่งให้ผู้คนส่วนใหญ่ไปได้ คงรั้งตัวเหลียนผ่อไว้เพื่อทรงหารือข้อราชการทำสงครามกับรัฐเอี้ยน

เมื่อล่าถอยออกจากตำหนัก หยาฮูหยินฉุดดึงเซี่ยงเส้าหลงไปยังวังหลัง ปากกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “มิต้องกลัดกลุ้มใจที่ไม่ได้พบกับหญิงงามตระกูลอู จ้าวหยาจะอยู่เป็นเพื่อนท่านเอง”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ที่แท้ขุนนางเชื้อพระวงศ์ใดที่ไม่มีความสัมพันธ์กับท่าน สามารถบอกออกมาสักหลายคนหรือไม่?”

หยาฮูหยินกล่าวเบาๆ ว่า “ผู้อื่นร้องขอท่านยกโทษให้แล้ว อืมม์ ท่านหึงหวงกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าไม่อาจยึดถือมากความ ดังนั้นเปลี่ยนเป็นถามว่า “ผิงหยวนฮูหยินกับเส้าหยวนจวินเดินทางไปยังรัฐวุ่ยเพื่อเยี่ยมญาติจริงๆ?”

หยาฮูหยินรอจนเดินห่างจากนางกำนัลสองนางที่หมอบกราบกรานแสดงความเคารพ ค่อยกระซิบบอกว่า “พวกนางไปแล้วจะไม่กลับมาอีก”

เซี่ยงเส้าหลงอุทานคำหนึ่ง หยาฮูหยินทอดถอนใจกล่าวว่า “ยังมิใช่เป็นผลพวงจากการปราชัยที่ฉางผิง รัฐจ้าวเรามีประชากรน้อยกว่ารัฐอื่นอยู่แล้ว ยามนี้ปรากฏชายฉกรรจ์ล้มตายไปสี่สิบกว่าหมื่น เก้าปีมานี้แม้กำหนดให้สตรีอายุยี่สิบปีที่ยังเป็นโสดรีบแต่งงาน แต่ต้องรออีกสิบปีจึงจะมีจำนวนคนเพิ่มมากขึ้น เพราะเหตุนี้เจ้ารัฐเอี้ยนจึงฉวยโอกาสบุกตีนครหานตาน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “แต่ตอนนี้พวกเรามิใช่ได้ชัยหรอกหรือ?”

หยาฮูหยินกล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า “ชัยชนะชั่วครั้งชั่วคราวมีประโยชน์อันใด นอกจากรัฐเอี้ยนแล้วผู้ใดไม่จ้องตะครุบเนื้อโอชะเช่นรัฐจ้าว ซึ่งทิศตะวันออกติดกับรัฐเอี้ยน ทิศตะวันตกชิดกับรัฐฉิน ทิศเหนือ

เผชิญพวกซงหนู ทิศใต้เป็นรัฐหานกับรัฐวุ่ย ผู้อื่นยังพ่ายแพ้ศึกได้ แต่พวกเราไม่อาจรับความปราชัยอีก พระเชษฐาก็ทรงหูเบา หลงเชื่อคนโฉดชั่วที่เต็มไปด้วยใจริษยา ไม่รักษาสัจจะวาจาเช่นจ้าวมู่" เอ่ยถึงตอนท้าย ถึงกับขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน แสดงว่าแค้นจ้าวมู่ซึ่งหลอกลวงนางจับใจ

เซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้ถึงสถานการณ์ที่เภทภัยกรายกล้ำ หมู่นกกาโบยบินตีจาก อูอิ้งหยวนมิใช่คิดถอนตัวออกจากรัฐจ้าวด้วยหรือ?

หยาฮูหยินพลันคล้องแขนของเขา ลดเลี้ยวเข้าอุทยานไม้ดอกแห่งหนึ่ง เห็นท่ามกลางสุมทุมพุ่มไม้ ปลูกสร้างบ้านเรือนกะทัดรัดหลังหนึ่ง

ทั้งสองก้าวขึ้นบันไดศิลา ปรากฏนางกำนัลคุกเข่าต้อนรับ พอพบเห็นเซี่ยงเส้าหลง ล้วนบังเกิดความนิยมยินดี

หยาฮูหยินชักนำเขาเข้าสู่ห้องนอน ยิ้มพลางกล่าวว่า "นี่เป็นวังเคลื่อนที่ของข้าพเจ้า หญิงรับใช้ล้วนเป็นคนของข้าพเจ้า หากพึงตาต้องใจผู้ใด สามารถเรียกมาปรนนิบัติ"

นางสั่งนางกำนัลปิดประตูห้องลง กล่าวว่า "นับตั้งแต่สามสิบแปดปีก่อน เมืองสำคัญของรัฐหาน ซึ่งเป็นแหล่งหลอมเหล็กที่สำคัญตกเป็นของรัฐฉิน อาวุธยุทโธปกรณ์ของพวกเขาก็เหนือล้ำกว่าทุกรัฐ ดังนั้นคราครั้งนี้จึงทรงให้ความสำคัญกับบันทึกลับหลูปันถึงเพียงนี้"

จากนั้นกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า "เส้าหลง เพื่อครอบครองบันทึกเล่มนี้ ข้าพเจ้าอาจต้องพลีกายอีก ท่านอนุญาตผู้อื่นทำเช่นนี้หรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเห็นชอบด้วยหรือไม่ มีข้อแตกต่างหรือไร อาวุธของท่านคือเรือนร่าง หากไม่ใช้เสน่ห์ความงามยังมีสิ่งอื่นใดทดแทนได้?"

หยาฮูหยินทอดถอนใจกล่าวว่า "หากผลตอบแทนคือปราศจากท่าน ข้าพเจ้าไม่ขอต้องการบันทึกลับหลูปัน ข้าพเจ้าเบื่อหน่ายต่อการศึกสงครามแต่แรก เพียงคิดชักชวนท่านเสาะหาถิ่นสถานอันสงบสุข ใช้ชีวิตในป่าเขาจวบจนแก่เฒ่า"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "ใช่ต้องขึ้นเตียงกับผู้อื่นหรือไม่ รอไว้ภาย

หน้าแล้วค่อยว่ากล่าว ใช่แล้ว ข้าพเจ้าไฉนไม่เคยได้ยินท่านเอ่ยถึงบุตรธิดามาก่อน?”

หยาฮูหยินมีสีหน้าหม่นหมองลง กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นสตรีที่ไม่สามารถให้กำเนิดบุตรได้ หากแม้มีบุตรธิดาชีวิตของข้าพเจ้าอาจไม่เหลวแหลกถึงเพียงนี้ เส้าหลงท่านคงไม่ตั้งข้อรังเกียจต่อความบกพร่องของข้าพเจ้านี้กระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงจุมพิตปลอบขวัญนาง หยาฮูหยินก็ถอดเสื้อผ้าของเขาพร้อมกับปลดเปลื้องเครื่องห่อหุ้มร่างตัวเองออก คราครั้งนี้นางแสดงถึงความเร่งร้อนและเชื่อฟังยิ่งกว่าครั้งใด ให้ความสุขแก่เซี่ยงเส้าหลงอย่างเต็มที่ พร้อมกันนั้นเขาค่อยเข้าใจว่า เหตุใดแม้แต่หนึ่งในสี่คุณชายเลียดก๊กเช่นซิ่นหลินจวิน ไฉนไม่อาจหักใจลืมเลือนสาวสะคราญนางนี้

หลังจากนั้นทั้งสองสวมกอดกันหลับใหลงีบหนึ่ง ช่างแรงงานที่กวอจ้งส่งมาก็เดินทางมาถึง เซี่ยงเส้าหลงต้องใช้เวลาสองชั่วยาม ค่อยอธิบายให้อีกฝ่ายเข้าใจว่าเขาต้องการจัดสร้างสิ่งของใด ช่างแรงงานนั้นมองดูแบบซึ่งเซี่ยงเส้าหลงวาดให้ พกความมึนงงสงสัยจากไป

หยาฮูหยินเห็นชายคนรักขีดๆ เขียนๆ วาดได้ไม่ติดขัด เมื่อสอบถามว่าเขาเรียนรู้ได้อย่างไร เซี่ยงเส้าหลงเพียงแย้มยิ้มไม่ตอบคำ

เซี่ยงเส้าหลงไม่คิดจัดสร้างอาวุธร้ายแรงอันใด เพียงต้องการครอบครองเครื่องมือและอุปกรณ์สำหรับงานจารกรรมและช่วยในการหนีเอาชีวิตรอดเท่านั้น

หลายวันนี้เขาอยู่ในวัง ยังต้องฝึกวิชาขี่ม้ายิงเกาทัณฑ์ นั่นเป็นจุดอ่อนที่สุดของเขา หากคิดมีชีวิตอยู่ในยุคเลียดก๊ก และให้ความคุ้มครองคนที่ตนรัก วิธีเพียงหนึ่งเดียวคือเข้มแข็งกว่า ดุดันกว่าผู้อื่น นอกจากนี้แล้ว ไม่มีวิธีอื่นอีก

ฮูหยินผู้สูงศักดิ์

หากเป็นเมื่อกาลก่อน เซี่ยงเส้าหลงพบพานหญิงงาม ต้องหาทางพิชิตให้จงได้ แต่ยามนี้มีหญิงงามเกลื่อนกลาด ทั้งยังโอนอ่อนผ่อนตาม หากทว่าสตรีมากเกินไป กลับกลายเป็นปัญหาที่สร้างภาระแก่เขา เมื่อประสานสบกับประกายตาอันร้อนแรงของหญิงรับใช้ทั้งหลาย เซี่ยงเส้าหลงเพียงคิดเสาะหาสถานที่ไร้ผู้คน ใช้ชีวิตอย่างสงบตามลำพัง แต่ในยุคสมัยซึ่งแม้แต่ห้องน้ำยังมีหญิงงามติดตามไปปรนนิบัติ คิดเสาะหาสถานที่ที่ไร้ซึ่งสตรี ยังยากเย็นกว่าปีนป่ายขึ้นสวรรค์อีก

เซี่ยงเส้าหลงค่อยๆ เข้าใจว่า สตรีในที่นี้ไฉนมอบกายใจให้โดยง่ายดาย สาเหตุสำคัญอยู่ที่ไม่สามารถสื่อสาร ในยุคสมัยเลียดก๊ก การสื่อสารต้องพึ่งพาแรงงานมนุษย์ นั่นเป็นของเล่นของผู้มีศักดิ์ฐานะ หลังจากพบหน้าครั้งหนึ่ง อาจไม่มีวันพบกันอีก ดังนั้นคราก่อนหญิงสาวชาวไป๋อี้จึงติดตามเขา หาโอกาสเริงรักสักครา ไม่เช่นนั้นอาจไร้ซึ่งวาสนา นางกำนัลเหล่านี้ก็ตกอยู่ในสภาพเดียวกัน

เมื่อถึงเวลาอาบน้ำชำระกาย หญิงรับใช้ในวังเคลื่อนที่ของหยาฮูหยินทั้งแปดนางล้วนมาพร้อมหน้า เปลื้องเสื้อผ้าของตัวเอง ก้าวลงสระน้ำอันวิจิตรงดงาม อาบน้ำให้แก่เขา ทั้งยังบีบนวดให้ เซี่ยงเส้าหลงกลับควบคุมความประพฤติตัวเอง เกรงว่าไม่อาจห้ามใจได้

เหล่าหญิงรับใช้เติมน้ำร้อนลงในสระตลอดเวลา จนควันร้อน

ลอยกรุ่น ห้องอาบน้ำทั้งหลังปกคลุมด้วยไอน้ำพร่ามัว ชุนอิ๋งและพวกทั้งสี่เคยอาบน้ำให้แก่เขา แต่ยังสวมใส่เอี๊ยมปกปิดกาย ไม่คล้ายกับหญิงรับใช้เหล่านี้ ซึ่งเปลือยกายไร้การปกปิด แสดงว่าชีวิตในวังจ้าวยังเหลวแหลกกว่าราษฎรทั่วไปอีก

แต่ว่าเซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกผ่อนคลายอย่างมาก ที่วางใจได้คือ เมื่อเขาไม่ได้ดำเนินการรุก หญิงรับใช้ทั้งแปดล้วนไม่กล้ายั่วยุเกินเลยไป เพียงแต่หาเหตุกระทบกระทั่ง เสียดสีสัมผัสทางร่างกายเท่านั้น

หลังการอาบน้ำ เซี่ยงเส้าหลงนอนคว่ำบนตั่งเตียงข้างสระน้ำ ปล่อยให้มือเรียวงามทั้งแปดคู่ชโลมน้ำมันหอมให้แก่เขา พร้อมกับนวดเฟ้นอย่างพิถีพิถัน สร้างความสุขสบายแก่เขาจนลืมตาไม่ขึ้น

เสียงฝีเท้าดังขึ้น หยาฮูหยินเดินมาถึงข้างตั่งเตียง ทรุดนั่งลงเบียดเสียดกับเขา ยื่นมือลูบไล้ผมยาวจรดไหล่ของเขา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “พวกนางล้วนเป็นหญิงรับใช้ที่ข้าพเจ้าคัดเลือกจากในตึกฮูหยินทั้งเชื่อฟังทั้งงดงาม ระหว่างการเดินทางจะทำหน้าที่ปรนนิบัติรับใช้ ท่านหยิบยื่นรสหอมหวานแก่พวกนางบ้าง พวกนางจะทุ่มเทรับใช้ยิ่งกว่าเดิม”

หญิงรับใช้ทั้งแปดนางหน้าแดงเข้มกว่าเดิม ก้มศีรษะแย้มยิ้มอย่างเอียงอาย

เซี่ยงเส้าหลงถึงกับคิดตีแก้มก้นของหยาฮูหยิน อาจบางทีการปล่อยตัวระเริงรัก เป็นเรื่องปรกติธรรมดาของวังจ้าว หากทว่าเขาซึ่งผ่านการฝึกอบรมจากกองทัพ ล่วงรู้ถึงความจำเป็นและความสำคัญของการควบคุมเรื่องความรัก เพียงรับคำอู้อี้คำหนึ่ง แสร้งหลับไหลไป

เมื่อตื่นขึ้นมา ภายในห้องอาบน้ำเงียบสงัดงัน จุดตะเกียงน้ำมันขึ้น บรรยากาศสงบสันติ เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจว่าพวกนางล้วนจากไป เพิ่งคืบคลานลุกขึ้น ได้ยินเสียงเจื้อยแจ้วดังว่า “คุณชายตื่นแล้ว”

หญิงรับใช้ซึ่งสวมใส่ชุดแพรเบาบางสองนางเดินเข้ามา ปรนนิบัติ

เขาใส่เสื้อผ้า

เซี่ยงเส้าหลงมองดูพวกนาง ถามว่า “พี่สาวทั้งสองมีคำเรียกหาอย่างไร”

หญิงรับใช้ซึ่งหน้าอกอวบอิ่มเป็นพิเศษนางหนึ่งหัวร่อคิก กล่าวว่า “คุณชายยกย่องบ่าวเกินไปแล้ว ข้าพเจ้าเรียกว่าเจาน้อย นางเรียกว่าเหม่ยน้อย ล้วนเป็นหญิงรับใช้ประจำตัวของฮูหยิน”

เหม่ยน้อยทอดถอนใจชมเชยว่า “คุณชายรูปร่างดียิ่ง พวกเราไม่เคยปรนนิบัติบุรุษที่แข็งแรงกว่าคุณชายอีก”

ยามนั้น เจาน้อยมาถึงเบื้องหน้าของเขา ผูกเงื่อนกลัดกระดุมบริเวณปกเสื้อด้านในให้แก่เขา ความใกล้ชิดทำให้ลมหายใจของนางกระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “ฮูหยินอยู่ที่ใด?”

เจาน้อยกล่าวอย่างประหวั่นลนลานว่า “บ่าวสมควรตาย ฮูหยินสั่งไว้ให้นำท่านไปพบนาง”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยติดตามพวกนางออกไป เห็นหยาฮูหยินรอคอยอยู่ข้างโต๊ะอาหาร พอเห็นเขามาถึง ก็คุกเข่าลงแย้มยิ้มให้อย่างอ่อนหวานประพฤติตนเช่นภรรยาปรนนิบัติสามี เชื้อเชิญเขานั่งประจำโต๊ะ

ทั้งสองนั่งเคียงคู่กัน หญิงรับใช้ยกสุราอาหารมา หยาฮูหยินรินสุราให้แก่เขา ยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีอายุปูนนี้ เพิ่งรับรู้ถึงความสุขเป็นครั้งแรก เมื่อครู่ระหว่างที่นั่งรอท่าน ไม่รู้สึกทรมานใจแม้แต่น้อย ทั้งนี้เพราะผู้อื่นทราบว่าท่านอยู่ข้างกาย”

เซี่ยงเส้าหลงเพียงยิ้มเล็กน้อย หยาฮูหยินโบกมือให้หญิงรับใช้ทั้งหมดล่าถอยไป ค่อยล้มตัวเข้ามาในอ้อมอกของเขา กล่าวว่า “พระเชษฐากับแม่ทัพใหญ่เหลียนผ่อล้วนให้การยกย่องท่าน เรื่องนี้สะกิดความอิจฉาของจ้าวมู่ขึ้น โดยเฉพาะเมื่อครู่เขาส่งคนมาตามตัวข้าพเจ้าถูกข้าพเจ้าปฏิเสธบอกปัด คาดว่าคงเพิ่มความแค้นกว่าเดิม”

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด เขาก็ไม่ปล่อยปละละเว้นจ้าวมู่เช่นกัน

นึกถึงการตายของซูเอ๋อ ไหนเลยคลายความแค้นได้?

หยาฮูหยินเห็นหน้าเขาหมองคล้ำลง ยังเข้าใจว่าเซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความวิตกกังวล จึงกล่าว “จ้าวมู่มีสุนัขรับใช้สองคน หนึ่งคือขุนนางกวอไค หนึ่งคือแม่ทัพเล่อเซิ่ง ประกอบด้วยหนึ่งบุ๋นหนึ่งบู๊ ล้วนเป็นบุคคลอันชั่วร้าย แต่ตอนนี้ไม่อยู่ในนครหานตาน ภายหน้าหากประสบพบพาน ต้องรับมือด้วยความระมัดระวัง”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงจิ๋นซีฮ่องเต้ รีบถามว่า “อิ๋งเจิ้งแห่งรัฐฉินซึ่งตกเป็นตัวประกันอยู่ในนครหานตานเป็นบุคคลเยี่ยงไร?”

สีหน้าหยาฮูหยินปรากฏแววเหยียดหยามขึ้น กล่าวว่า “คนผู้นี้หน้าตางามสง่า ร่างสูงกว่าชาวฉินทั่วไป แต่ขวัญอ่อนราวมุสิก ซุกหัวหดหาง ยากกระทำการใหญ่ได้ ตลอดทั้งวันรู้จักแต่เกลือกกลั้วอยู่ในดงนางงาม”

เซี่ยงเส้าหลงร้องโพล่งว่า “อะไร อิ๋งเจิ้งเป็นบุคคลเช่นนี้?”

หยาฮูหยินนั่งตัวตรง กล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ท่านคล้ายบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจต่อมันยิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงใจสับสนว้าวุ่น จิ๋นซีฮ่องเต้เป็นความหวังในจิตใจของเขาตลอดมา ไม่ว่าอย่างไร เขาเป็นนักรบสังกัดกองทัพ ดังนั้นถวายความจงรักภักดีต่อบูรพฮ่องเต้ที่รวมประเทศเป็นปึกแผ่นพระองค์นี้ แต่หากแม้นจิ๋นซีฮ่องเต้เพียงเป็นบุคคลที่ลุ่มหลงต่อความงามสตรี ยากสำเร็จกิจการใหญ่ อย่างนั้นเป้าหมายเพียงหนึ่งเดียวของเขาต้องมอดมลายไปแล้ว

แต่บันทึกประวัติศาสตร์ต้องไม่ผิดเพี้ยนถึงเพียงนี้ คาดว่าจิ๋นซีฮ่องเต้ซึ่งตอนนี้ยังเป็นอิ๋งเจิ้งต้องการตบตารัฐจ้าว จงใจประพฤติตนเช่นนี้ นึกถึงตอนนี้ เซี่ยงเส้าหลงคลายใจลง กล่าวกลบเกลื่อนว่า “ตอนนี้รัฐฉินกล้าแข็ง ดังนั้นข้าพเจ้าให้ความสนใจต่อพวกเขาเป็นพิเศษ”

หยาฮูหยินไม่ระแวงสงสัย กล่าวว่า “ชาวฉินป่าเถื่อนดุร้าย พวกมันสามารถประหัตประหารทหารที่ยอมจำนนนับหมื่น ทั้งทารุณกรรมต่อ

สตรี ดังนั้นพอฟังว่าทหารฉินบุกมาถึง ไม่มีผู้ใดไม่หวาดหวั่น ล้วนยินยอมตาย ไม่ยอมตกไปในเงื้อมมือพวกมัน”

เซี่ยงเส้าหลงอดถามมิได้ว่า “อิ๋งเจิ้งผู้นี้รูปร่างดีนักหรือ?”

หยาฮูหยินยื่นมือลูบคลำแผงหน้าอกอันบึกบึนของเขา กล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า “เปรียบกับท่านนับว่าห่างไกลกันลิบลับ หากมีคนบอกต่อข้าพเจ้าว่ามันตายแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่ประหลาดใจ บุคคลที่เริงรักอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันเช่นมัน สามารถมีชีวิตอยู่ถึงตอนนี้ ถือเป็นปาฏิหาริย์แล้ว”

จากนั้นถอนใจเบาๆ กล่าวเสริมว่า “นี่ไม่อาจโทษว่ามันฝ่ายเดียวหนึ่งนั้น จูจีผู้เป็นมารดามันตามใจมันเกินไป ประการสำคัญคือจ้าวมู่และพวกจงใจใช้สุรานารีมอมเมามันตั้งแต่อายุสิบเอ็ดปี และจัดส่งหญิงงามจากทุกรัฐให้แก่มันไม่ขาดสาย เด็กหนุ่มเช่นนี้ไหนเลยควบคุมตัวเองได้?”

คราครั้งนี้เซี่ยงเส้าหลงปากอ้าตาค้าง เรื่องของสุขภาพร่างกายย่อมไม่อาจเสแสร้งแกล้งดัดได้ หรือว่าประวัติศาสตร์บันทึกผิดพลาด อิ๋งเจิ้งไม่ใช่จิ๋นซีฮ่องเต้ในภายหลัง?

เซี่ยงเส้าหลงอารมณ์ขุ่นมัวขึ้นมา รับสุราจากมือหยาฮูหยินดื่มติดต่อกันสามจอก และกรอกสุราหยาฮูหยินหลายจอกเช่นกัน หยาฮูหยินไม่อาจทนทานฤทธิ์สุราได้ เริ่มปล่อยตัวปล่อยใจอย่างเต็มที่

เซี่ยงเส้าหลงไม่อาจคลายเงื่อนปมปัญหาในอก พานมอมเมาตัวเองด้วยการดื่มสุราหาความสุข หวังลืมเรื่องกลัดกลุ้มไปชั่วขณะ หยาฮูหยินเรียกหาหญิงรับใช้ทั้งแปดเข้ามาร่วมปรนนิบัติเขา เซี่ยงเส้าหลงเริ่มเลียนแบบขุนนางเชื้อพระวงศ์รัฐจ้าว ใช้ชีวิตอย่างเหลวแหลก สุดท้ายแม้แต่ตัวเองก็ลืมเลือนว่ามีสัมพันธ์สวาทกับผู้ใด

เมื่อไม่มีจิ๋นซีฮ่องเต้ หรือว่าจะเกลือกกลั้วอยู่ในรัฐจ้าวเช่นนี้ มาตรว่ารับมือคนชั่วช้าเช่นจ้าวมู่ได้ สุดท้ายยังต้องถูกทหารฉินฆ่าตาย ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงเริ่มเข้าใจว่า ขุนนางเชื้อพระวงศ์รัฐต่างๆ ไฉนใช้ชีวิตอย่างฟุ้งเฟ้อเช่นนี้ ทั้งนี้เพราะไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่า วันพรุ่งนี้ยังสามารถซ่องเสพทุกสิ่งเฉพาะหน้าได้หรือไม่

วันรุ่งขึ้น เซี่ยงเส้าหลงคืบคลานลุกขึ้นจากเตียง ก็กลับคืนสู่ความคึกคักแจ่มใส สร้างความประหลาดใจแก่หยาฮูหยินและเหล่าหญิงรับใช้ยิ่ง

เซี่ยงเส้าหลงลอบตำหนิความเหลวไหลของตัวเอง สลัดลืมเลือนเรื่องของจิ๋นซีฮ่องเต้ หลังจากล้างหน้าหวีสางผมเผ้า ก็ไปยังสถานฝึกซ้อมฝีมือภายในวัง ซักซ้อมวิชาขับขี่ม้ายิงเกาทัณฑ์

ยามนั้น ขุนนางฝ่ายในจี๋กวงมาหาเขา นำเขาไปทดลองสวมเครื่องแบบซึ่งเร่งจัดสร้างให้แก่เขา เครื่องแบบราชองครักษ์มีเกราะป้องกันหน้าอกและแผ่นหลัง ผูกติดกันบนหัวไหล่ และผูกสายรัดไขว้ที่แผ่นหลัง จากนั้นรัดเอวไว้ ยังมีเกราะกำบังแขนลักษณะคล้ายปีกสองข้าง

เซี่ยงเส้าหลงพอสวมใส่เรียบร้อย ผู้คนรอบข้างล้วนตาเป็นประกาย เพราะเพิ่งพบเห็นราชองครักษ์ที่องอาจราวขุนพลสวรรค์เช่นนี้เป็นครั้งแรก ช่างแรงงานหญิงในห้องตัดเย็บสิบกว่านาง ยิ่งจับจ้องมองเขาตาไม่กะพริบ

เซี่ยงเส้าหลงยังสวมหมวกเกราะ ปลายยอดของหมวกทำจากแผ่นเกราะรูปครึ่งวงกลมสองแผ่นประกบติดกัน จากนั้นเป็นแผ่นเกราะแนวยาวประกอบต่อกันจากบนลงล่าง มีทั้งสิ้นเจ็ดชั้น แผ่นเกราะที่คุ้มกันหน้าผากและข้างแก้ม จัดทำตามรูปใบหน้า แผ่นเกราะบริเวณหน้าผากยื่นออกมาเป็นเส้นตรง ส่วนที่คุ้มกันหว่างคิ้วนูนออก อาจบางทีกลัวถูกผู้คนตัดศีรษะ จึงป้องกันบริเวณต้นคออย่างรัดกุมเป็นพิเศษ

หลังจากสวมใส่เครื่องแบบราชองครักษ์ เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกน่าเดินเล่นยิ่ง จึงออกเดินลาดตระเวนตามที่ต่างๆ ภายในวัง ราชองครักษ์ระดับเดียวกันอีกคนหนึ่งชื่อเฉิงซวี อาสาเดินเป็นเพื่อนเขารอบหนึ่ง เมื่อมาถึงซุ้มประตูปากทางเข้าวังหลวง เฉิงซวีแนะนำเซี่ยงเส้าหลงต่อทหารองครักษ์ที่เฝ้าประตูวังหลวงหลายสิบนาย จากนั้นฉุดดึงเขามาด้านข้าง กล่าวว่า “ตอนนี้ทั้งหมดเป็นพี่น้องกัน มีเรื่องบางประการมิอาจไม่บอกต่อท่าน อย่าได้เข้าวังหลวงเพียงลำพัง ทางที่ดีชักชวนผู้คนร่วมทางเป็นเพื่อน

เซี่ยงเส้าหลงสงสัยใจยิ่ง รีบถามไถ่สาเหตุ เฉิงซวีกระซิบบอกว่า

“วังหลวงมีพระสนมนางกำนัลห้าร้อยนาง ล้วนแต่อยู่ว่าง ไม่ว่าเรื่องใดล้วนกระทำได้ หากพวกนางพบเห็นบุรุษที่องอาจเช่นท่าน ไหนเลยยินยอมปล่อยตัวท่านออกมา?”

เซี่ยงเส้าหลงสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ ขมวดคิ้วกล่าวว่า “ต้าอ๋องไม่ทรงยุ่งเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้หรือ?”

เฉิงซวีฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ต้าอ๋องไม่มีเวลาดูแลพระสนมของพระองค์ ไหนเลยทรงยุ่งเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้?”

เซี่ยงเส้าหลงย่อมเข้าใจความหมายของอีกฝ่าย ที่ว่าเจ้ารัฐจ้าวไม่สนพระทัยในสตรี ยามนั้นสนทนาอีกหลายคำ ค่อยขอตัวกลับไปยังวังเคลื่อนที่ของหยาฮูหยิน

เพิ่งเหยียบย่างเข้าเขตวังตะวันออก ปรากฏนางกำนัลสองนางไล่ติดตามมา คุกเข่าลงรายงานว่า “บ่าวรอคอยท่านราชองครักษ์ครึ่งค่อนวันแล้ว หนีฮูหยินเชิญท่านราชองครักษ์ไปเข้าพบ”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกสมองพองโต หวนนึกถึงคำเตือนของเฉิงซวียังเข้าใจว่าอันตรายจำกัดที่วังหลวง หาคาดไม่ว่าวังตะวันออกก็มิใช่สถานที่ปลอดภัย ยามนั้นกล่าวว่า “โปรดเรียนขออภัยต่อหนีฮูหยินว่า ข้าพเจ้ามีเรื่องรีบด่วนต้องไปรายงานหยาฮูหยิน...” กล่าวพลางเร่งฝีเท้าจากไป

เซี่ยงเส้าหลงมาถึงเขตพื้นที่วังเคลื่อนที่ของหยาฮูหยิน ค่อยคลายใจลง เพิ่งเหยียบย่างเข้าห้องโถง หญิงรับใช้สองนางออกมารับหน้า ถอดหมวกเสื้อเกราะให้แก่เขา

เซี่ยงเส้าหลงถามถึงหยาฮูหยิน หญิงรับใช้นางหนึ่งตอบว่า “ฮูหยินเข้าครัวไปปรุงอาหารให้แก่คุณชายด้วยตัวเอง”

หญิงรับใช้อีกนางหนึ่งกล่าวเสริมว่า “พวกเราปรนนิบัติฮูหยินมานาน เพิ่งเห็นนางเข้าครัวเป็นครั้งแรก”

เซี่ยงเส้าหลงคาดว่า อาหารที่นางปรุงขึ้นคงฝืดคอยิ่ง แต่ยังบังเกิดความตื้นตันใจ หญิงรับใช้คนแรกกล่าวอีกว่า “กงจู้สามมาเยี่ยมฮูหยิน ตอนนี้อยู่ในห้องครัวเช่นกัน ภายในวังจ้าวนอกจากหยาฮูหยินแล้ว

นับนางงดงามที่สุด”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบ ได้แต่ติดตามหญิงรับใช้ทั้งสองไปยังห้องครัว เพิ่งเหยียบย่างเข้าเรือนชั้นใน หยาฮูหยินกับหญิงงามชุดชาววังอีกนางหนึ่งเดินออกจากห้องครัว เผชิญหน้ากับเขาอย่างถนัดถนี่

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกกระจ่างจ้าที่เบื้องหน้าสายตา หญิงงามชุดชาววังนี้อย่างมากมีอายุสิบเจ็ดปี บุคลิกสูงสง่า มาตรว่าไม่มีเรือนร่างยวนยั่วเช่นหยาฮูหยิน แต่รูปร่างอ่อนช้อยงดงาม คล้ายปุบผาอันสูงค่า ในความสุภาพเรียบร้อย แฝงเสน่ห์ชวนประทับใจ เมื่อพบเห็นเซี่ยงเส้าหลงก็เผยอ แย้มยิ้ม ดวงตาที่สามารถจำนรรจาคล้ายกำลังทักทายถามไถ่เขา

แขนเสื้อของนางหลวมกว้าง ชายเสื้อด้านล่างยาวลากดิน บนหัวไหล่คลุมผ้าคลุมลายปัก เกล้ามวยผมงามกะทัดรัด จอนผมเสียบดอกไม้มุก ไว้ผมม้าปรกหน้าผาก บนเรือนผมเสียบปิ่นสามอัน กลางหน้าผากยังแต่งแต้มด้วยไฝนางงามสีแดงชาดเม็ดหนึ่ง สาเหตุที่เซี่ยงเส้าหลงตาเป็นประกาย เพราะนางไม่คล้ายเป็นหญิงร่านสวาทดังที่เขาคาดคิดไว้ เมื่อยืนเคียงคู่กับหยาฮูหยินที่งามเฉิดฉัน เฉกเช่นกล้วยไม้เบญจมาศ ประชันความงามกัน

นางพอพบว่าเซี่ยงเส้าหลงสำรวจมองนาง ต้องหน้าแดงวูบหนึ่ง ก้มศีรษะต่ำลง หากแต่ไม่มีท่าทีไม่พอใจแต่อย่างไร รู้สึกมีกลิ่นกายสาวที่หอมรวยรินโชยกระทบจมูก เซี่ยงเส้าหลงต้องสูดลมหายใจโดยแรง

หยาฮูหยินค้อนเขาวงหนึ่ง ค่อยแนะนำทั้งสองรู้จักกัน นางย่อมเป็น**กงจู้** *(ราชธิดา)* สามผู้สูงศักดิ์

หยาฮูหยินเชื้อเชิญกงจู้สามเข้าเรือนชั้นในไปนั่งลง จากนั้นฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงมาด้านข้าง กล่าวเบาๆ ว่า “ไม่ว่ากงจู้สามจ้าวเชี่ยนพึงพอใจท่านเท่าใด ท่านไม่อาจทำลายความบริสุทธิ์ของนาง ทั้งนี้เพราะนางมีหมายกำหนดการติดตามคณะพวกเรา เดินทางไปเข้าพิธีสยุมพรกับองค์ชายรัฐวุ่ย หากรัฐวุ่ยพบว่านางมิใช่หยกบริสุทธิ์ ต้องส่งนางกลับคืนมา เมื่อถึงเวลานั้นท่านจะประสบเภทภัยแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงต้องลอบร้องคำ *'น่าเสียดาย'* ในใจ ไม่ว่าเขาครอบครองหญิงงามมากมายเท่าใด ยังรู้สึกว่านี่เป็นเรื่องน่าเสียดายอย่างยิ่งยวด

หยาฮูหยินชักชวนเซี่ยงเส้าหลงเดินเข้าเรือนชั้นใน กงจู้สามกลับลุกขึ้นยืน หลบสายตาเซี่ยงเส้าหลง กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า "ฮูหยิน จ้าวเชี่ยนขอตัวกลับแล้ว"

หยาฮูหยินก็ไม่เหนี่ยวรั้ง ส่งนางออกจากห้อง ค่อยกลับเข้ามากล่าวอย่างแย้มยิ้มว่า "เสน่ห์ของท่านสุดที่พวกเราเหล่าสตรีจะต้านทานรับได้จริงๆ แม้แต่จ้าวเชี่ยนก็ไม่มีข้อยกเว้น ชิงหลบลี้หนีหน้าไป ข้าพเจ้ากลับต้องการดูว่าท่านมีปัญญาพิชิต**ยอดหญิงศิลา*** อันเลื่องชื่อของรัฐวุ่ยหรือไม่"

เซี่ยงเส้าหลงทวนคำ "ยอดหญิงศิลา" หยาฮูหยินฉุดดึงเขานั่งลงที่โต๊ะ อธิบายว่า "อย่าได้เข้าใจว่านางแซ่**สือ** *(ศิลา)* เพียงแต่นางมีสติปัญญาเป็นเลิศ อายุสิบหกปีก็มีชื่อลือกระฉ่อน เพียงแต่นางแม้มีความงามล่มเมือง กลับไม่เห็นบุรุษใดอยู่ในสายตา ปีนี้อายุยี่สิบแล้ว ยังไม่ยอมแต่งงานเป็นฝั่งฝา คุณชายจากทุกรัฐที่มาหานางล้วนพกความผิดหวังกลับไป ดังนั้นเล่าลือว่านางเป็นหญิงศิลามาแต่กำเนิด ไม่หวั่นไหวต่อบุรุษเพศใดๆ"

ไม่ว่าสิ่งของใดยิ่งยากแก่การครอบครอง ยิ่งมีความรู้สึกว่าล้ำค่า นับแต่โบราณกาลมาล้วนเป็นเช่นนี้ ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจขึ้น กล่าวว่า "ต่อให้นางไม่ยอมตบแต่ง แต่นางสามารถเป็นตัวของตัวเองหรือ?"

หยาฮูหยินยิ้มพลางกล่าวว่า "หวั่นไหวแล้วกระมัง? ยอดหญิงศิลาสามารถรักษาศักดิ์ฐานะอันสูงส่ง เป็นเพราะวิชาบรรเลงเพลงพิณ บวกกับความรู้เชิงอักษรของนางไม่มีผู้ใดเทียบเปรียบได้ ผู้ที่พบพานนางล้วนบังเกิดความละอายในตัวเอง ดังนั้นเจ้ารัฐวุ่ยกับซิ่นหลินจวินล้วน

** หญิงศิลาหมายถึงสตรีที่มีเนื้อเยื่อภายในช่องคลอด จนไม่สามารถกำเนิดบุตรได้ แต่ในที่นี้ต้องการสื่อความหมายว่ากระด้างดั่งศิลา*

ปกป้องนาง เมื่อมีผู้หนุนหลังอันยิ่งใหญ่ทั้งสองนี้ ยังมีผู้ใดกล้าบังคับแข็งขัน?" จากนั้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวสืบต่อ "ท่านก็มีวิชาความรู้เป็นเลิศ อาจมีโอกาสโยกคลอนจิตใจนางก็ได้"

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *'ละอาย'* ในใจ หันเหหัวเรื่องบอกว่าหนีฮูหยินตามตัวเขาไปพบ หยาฮูหยินรับฟังจนงงงันวูบ รีบนั่งตัวตรงกล่าวว่า "นางก็เสาะหาบุรุษหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความกระดากว่า "อาจบางทีข้าพเจ้าแปรเจตนาของนางผิดไป"

หยาฮูหยินกล่าวว่า "นี่ไหนเลยเข้าใจผิดไป เกรงว่าหญิงงามนี้ครองตัวเป็นม่ายมาเก้าปี ในที่สุดหวั่นไหวใจแล้ว โอ ล้วนเป็นท่านไม่ดี วันที่ประลองกระบี่กับเหลียนจิ่น แสดงออกถึงธาตุแท้ของบุรุษ เพียงแต่คิดไม่ถึงว่าสตรีสูงศักดิ์เช่นหนีฮูหยินก็ไม่มีข้อยกเว้น นางเป็นน้องสาวห่างๆ ที่พระเชษฐาทรงให้เกียรติที่สุด ส่วนข้าพเจ้าเป็นน้องสาวที่พระองค์ทรงโปรดที่สุด" พลางแย้มยิ้มหยาดเยิ้มกล่าวว่า "ต้องการให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ชักนำให้ท่านอยู่ร่วมกับนาง หาไม่ก็ให้พวกเราทั้งสองอยู่เป็นเพื่อนท่านหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะกล่าวอย่างจริงจังว่า "ห้ามมิให้เหลวไหล หากท่านคิดอาศัยข้าพเจ้าเป็นเครื่องมือ สร้างความลำบากใจแก่หนีฮูหยิน ข้าพเจ้าจะไม่ยกโทษให้แก่ท่าน"

หยาฮูหยินนั่งตัวตรง กล่าวเสียงละห้อยว่า "ผู้อื่นเพียงตั้งใจว่า ก่อนที่ท่านจะออกเดินทางสู่รัฐวุ่ย มีโอกาสหาความสุขเพิ่มขึ้นเท่านั้น"

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือโอบไหล่นาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "อย่าได้เข้าใจว่าข้าพเจ้าเป็นเช่นเดียวกับบุรุษอื่นซึ่งขาดสตรีไม่ได้ ข้าพเจ้ายังต้องรักษาพละกำลัง เพื่อปฏิบัติหน้าที่ในรัฐวุ่ยให้ดีที่สุดเข้าใจหรือไม่?"

หยาฮูหยินรับคำดังอืมม์ มุดเข้ามาในอ้อมอกของเขา ใช้ฟันขบกัดแผงหน้าอกของเขาเบาๆ

ยามนั้นหญิงรับใช้เจาน้อยเข้ามารายงานว่า มีคนของตระกูลอู

มาขอพบ เซี่ยงเส้าหลงผุดลุกขึ้น หยาฮูหยินก็ลุกตาม กล่าวว่า “ขออภัย ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาพระเชษฐา ต้องรับฟังอยู่ด้านข้าง” จากนั้นกล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า “แน่นอน ข้าพเจ้าไม่กล้าแพร่งพรายอันใดออกไป”

เซี่ยงเส้าหลงยักไหล่คราหนึ่ง ค่อยเดินออกไป หยาฮูหยินกับหญิงรับใช้เจาน้อยล้วนชมดูจนตะลึงลาน ซึ่งความจริง คำเจรจาและกิริยาท่าทางของเซี่ยงเส้าหลงมีความแตกต่างจากบุคคลในยุคสมัยเลียดก๊กกอปรเป็นบุคลิกที่ไม่มีใครเสมอเหมือน ดังนั้นแม้แต่เหลียนจิ่นซึ่งหล่อเหลากว่าเขายังแพ้พ่ายในสนามรัก

เพิ่งออกมายังห้องโถง เรือนร่างอันหอมกรุ่นร่างหนึ่งก็โผเข้าอ้อมอกของเขา เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา นางย่อมเป็นหญิงงามแห่งตระกูลอู...อูถิงฟางเอง ส่วนเถาฟางยืนอยู่กลางห้องโถง ทำท่าอับจนปัญญา ยังมีนักบู๊อีกสองคน ถือกระบี่ไม้และห่อเสื้อผ้าของเขา

หยาฮูหยินเดินถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง ยื่นมือลูบคลำเรือนผมของอูถิงฟาง โน้มหน้าไปกระซิบที่ข้างหูนางประโยคหนึ่ง คำพูดได้ผลยิ่ง อูถิงฟางชะงักเสียงร่ำไห้ เงยหน้าขึ้นจากหัวไหล่เซี่ยงเส้าหลง ใช้ดวงตาที่เอ่อคลอด้วยน้ำตามองดูหยาฮูหยิน ถามว่า “เป็นความจริง?”

หยาฮูหยินผงกศีรษะยืนยัน คล้องแขนหญิงงามตระกูลอูเดินเข้าเรือนชั้นใน เซี่ยงเส้าหลงย่อมไม่ทราบว่าหยาฮูหยินกล่าวกระไร แต่คาดเดาว่าเพื่อความสมานฉันท์ในภายหน้า หยาฮูหยินย่อมต้องประจบเอาใจอูถิงฟาง ไม่เช่นนั้นหากเกิดความขัดแย้งขึ้นมา เซี่ยงเส้าหลงย่อมต้องยืนอยู่ฝ่ายอูถิงฟาง

เถาฟางให้นักบู๊ทั้งสองวางกระบี่ไม้และเสื้อผ้าลง จากนั้นออกจากห้องไปก่อน ส่วนเขาปรายตาเป็นเชิงถามไถ่ เซี่ยงเส้าหลงจึงแจ้งหมายกำหนดการเดินทางสู่รัฐวุ่ยให้ทราบ เถาฟางรับฟังจนขมวดคิ้วกล่าวเบาๆ ว่า “ซิ่นหลินจวินผู้นี้เจ้าปัญญาความคิด มีผู้ช่วยที่เก่งกล้าสามารถมากมาย ยากที่จะตอแยได้ ท่านต้องระมัดระวังให้มากไว้”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสริมว่า “พวกเรามีคนอยู่ที่รัฐวุ่ย ข้าพเจ้า

จะกลับไปเตรียมการดูว่าสามารถช่วยเหลือท่านอย่างไร”

หลังกำหนดรหัสลับของการพบปะกับคนของตระกูลอู หยาฮูหยินก็ชักนำอูถิงฟางกลับมา อูถิงฟางเปลี่ยนจากเศร้าโศกเป็นยินดี กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “เถาฟางกลับไปเอง บอกให้ถิงฟางซื่อไม่ต้องเป็นห่วง ข้าพเจ้าจะรั้งอยู่ที่นี้ คอยปรนนิบัติท่านเซี่ยงเอง”

เถาฟางระบายลมหายใจอย่างโล่งอก กล่าวขอบคุณหยาฮูหยินล่าถอยจากไป จากข้อนี้แสดงว่าเขาถูกอูถิงฟางรบเร้าพัวพันถึงเพียงไหน

เซี่ยงเส้าหลงมีอารมณ์ดีขึ้นมา ค่ำคืนนั้นโอบกอดหยาฮูหยินกับอูถิงฟาง ผ่านราตรีกาลอย่างสุขสม

รุ่งเช้าวันใหม่ ภายใต้การปรนนิบัติของเจาน้อยและพวก เซี่ยงเส้าหลงสวมหมวกใส่เสื้อเกราะ เร่งรุดไปยังลานฝึกซ้อมฝีมือภายในวังฝึกหัดขี่ม้ายิงเกาทัณฑ์อีก ทหารองครักษ์ในวังจ้าวล้วนให้การยกย่องเซี่ยงเส้าหลง บวกกับเขามีมนุษยสัมพันธ์ดีเลิศ เมื่อควบขับม้าเร็ว น้าวคันเกาทัณฑ์ยิงลูกธนูถูกใจกลางเป้า ทั้งหมดล้วนโห่ร้องชมเชยออกมา

ทันใด ทุกผู้คนคุกเข่าหมอบกราบกับพื้น เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามองก็รีบพลิกตัวลงจากหลังม้า คุกเข่ากับพื้นพสุธา ที่แท้เจ้ารัฐจ้าวเสด็จมาถึง ยังมีสตรีสูงศักดิ์นางหนึ่งตามเสด็จ นางร่างสูงระหง คิ้วโค้งดุจขุนเขาขอบฟ้า ดวงตากระจ่างดั่งน้ำค้างกลางหาว ท่าทางสุภาพสำรวม แฝงลักษณะราศีที่ไม่อาจรุกล้ำก้ำเกิน แตกต่างกับหยาฮูหยินที่ปล่อยตัวไม่สำรวมโดยสิ้นเชิง

เจ้ารัฐจ้าวรับสั่งให้ทั้งหมดฝึกซ้อมต่อไป ทรงเบิกตัวเซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้า รับสั่งว่า “มาคำนับหนีฮูหยิน นางมีเรื่องร้องขอต่อเจ้า”

ที่แท้สตรีสูงศักดิ์นี้คือหนีฮูหยิน เซี่ยงเส้าหลงรีบน้อมกายคารวะ ยามนี้ค่อยแน่ใจว่าตัวเองเข้าใจผิดไป สตรีสูงสง่าเปี่ยมราศีเช่นนี้ ไหนเลยออกมาชักนำบุรุษโดยเปิดเผย?

เจ้ารัฐจ้าวตรัสว่า “หนีฮูหยินบอกต่อข้าว่า เส้าหลงเจ้าเคยปฏิเสธ

คำเชิญของนาง ตอนแรกข้าไม่พอใจ จากนั้นคาดเดาว่า เส้าหลงเจ้าคงเข้าใจเจตนาของฮูหยินผิดไป คิดว่าเกี่ยวข้องกับเรื่องราวของบุรุษสตรี เรื่องนี้ไม่ทราบไม่มีความผิด อีกทั้งแสดงว่าเจ้าปฏิบัติตัวตระเตรียมรับภารกิจภายหน้า ดังนั้นข้ามิเพียงไม่ตำหนิ ทั้งยังชื่นชมในตัวเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงลอบละอายใจ เขาสำนึกตัวว่าไม่อาจตอบสนองหญิงงามมากมาย อีกทั้งไม่ทราบว่าหนีฮูหยินมีรูปโฉมโนมพรรณอย่างไร จึงปฏิเสธคำเชิญของนาง

เจ้ารัฐจ้าวรับสั่งต่อหนีฮูหยิน ส่งมอบตัวเส้าหลงแก่นาง จากนั้นเสด็จกลับไปท่ามกลางการอารักขาของทหารองครักษ์อย่างแน่นหนา

เซี่ยงเส้าหลงมองดูหนีฮูหยิน ประจวบกับนางก็สำรวจมองเขา สายตาทั้งคู่พอประสานสบ หนีฮูหยินหน้าแดงวูบหนึ่ง หลุบสายตาลงกล่าวว่า “จ้าวหนีหุนหันพลันแล่น เป็นเหตุให้ท่านเซี่ยงเข้าใจผิดไป”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางมีผิวพรรณผุดผ่องโปร่งใส มาตรว่าไม่งามเฉิดฉันเท่าหยาฮูหยิน ไม่สวยผุดผาดเท่าอูถิงฟาง และไม่พิสุทธิ์ใสเท่ากงจู้สาม แต่ลักษณะการวางตัวสุภาพเรียบร้อย ชวนให้ผู้คนยอมสยบ ยามนี้กลับภาวนาว่าไม่ได้เข้าใจผิดแล้ว

หนีฮูหยินกล่าวว่า “ที่นี้มีผู้คนมากหน้าหลายตา ขอเชิญท่านเซี่ยงติดตามจ้าวหนีไปยังที่พัก พบกับบุตรชายข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด คาดว่าเรื่องราวคงเกี่ยวข้องกับบุตรชายนาง สตรียุคสมัยเลียดก๊กแต่งงานตั้งแต่วัยเยาว์ ไม่แน่ว่าหนีฮูหยินเข้าพิธีสยุมพรตั้งแต่อายุสิบสี่สิบห้าปี ดังนั้นอย่าได้เห็นว่านางมีอายุยี่สิบกว่าปี ไม่แน่ว่ามีบุตรชายอายุสิบกว่าขวบแล้ว

รถม้าคันหนึ่งแล่นมา หนีฮูหยินก้าวขึ้นนั่งในรถ เซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้ศักดิ์ฐานะของตัวเอง ควบขับม้าติดตามอยู่หลังรถ ชั่วครู่ให้หลังบรรลุถึงสถานที่ซึ่งเมื่อวานนางกำนัลสองนางมาเชื้อเชิญเขา รถม้าลดเลี้ยวเข้าลานตึกแห่งหนึ่ง

เมื่อเข้าสู่ห้องโถง ผู้เหย้าและอาคันตุกะแยกย้ายนั่งลง หญิงรับใช้

สี่นางยืนปรนนิบัติอยู่สองฟากข้าง ยกน้ำชามาต้อนรับ หนีฮูหยินบังเกิดความประหม่าอยู่บ้าง จิบน้ำชาหลายคำค่อยกล้าเงยหน้าขึ้น กล่าวเสียงราบเรียบว่า “คราครั้งนี้เชื้อเชิญท่านเซี่ยงมา เพราะมีเรื่องหนึ่งคิดไหว้วาน”

เซี่ยงเส้าหลงคาดเดาได้แปดส่วน ยิ้มพลางกล่าวว่า “ใช่เกี่ยวข้องกับคุณชายน้อยหรือไม่?”

หนีฮูหยินทอดถอนใจกล่าวว่า “เป็นเพราะบุตรชายซุกซนของเราเอง สามีเราเสียชีวิตกลางสมรภูมิ ข้าพเจ้าฝากความหวังทั้งหมดไว้ที่มัน มิคาดมันมีนิสัยดื้อดึงไม่สำรวมตัว ตลอดทั้งวันเอาแต่ซุกซน”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “เด็กน้อยเยาว์วัยผู้ใดไม่ซุกซน?”

หนีฮูหยินหน้าแดงระเรื่อ กล่าวว่า “การละเล่นของมันแตกต่างกับเด็กน้อยทั่วไป หากแต่เป้าหมายอยู่ที่เด็กหญิงภายในวัง”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงถามโพล่งว่า “คุณชายน้อยอายุเท่าใดแล้ว?”

หนีฮูหยินกล่าวด้วยความกระดากว่า “ปลายปีนี้อายุสิบสี่แล้ว” เห็นเซี่ยงเส้าหลงปากอ้าตาค้าง จึงกล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า

“ข้าพเจ้าเสาะหาผู้รู้มากมายมาอบรมสั่งสอนมัน แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีปัญญาจัดการมัน นอกจากเกรงกลัวข้าพเจ้าอยู่บ้าง บ่าวไพร่หญิงรับใช้ข้างกายข้าพเจ้าล้วนกลัวมัน...โอ ข้าพเจ้าไม่ทราบกล่าวกระไรดี ท่านเซี่ยงน้ำชาเย็นแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงขณะจะดื่มน้ำชา พลันได้ยินที่ตึกหลังบังเกิดเสียงกรีดร้องของสตรีดังมา หนีฮูหยินหน้าเคร่งเครียดลง ผุดลุกขึ้นเร่งรุดไปยังต้นเสียง เซี่ยงเส้าหลงกลัวว่านางได้รับอันตราย รีบติดตามไป

เพิ่งเข้าสู่ตึกใน เห็นเด็กชายรูปกายแข็งแรงผู้หนึ่งผลักร่างหญิงรับใช้นางหนึ่งกดติดกับผนังกำแพง พร้อมกับฉีกกระชากเสื้อผ้าท่อนบนของนางออกมา เผยเห็นหน้าอกแรกตูมตั้ง มาตรว่าที่ด้านข้างมีหญิงรับใช้อีกสามนาง แต่ไม่มีผู้ใดกล้าขัดขวาง

หนีฮูหยินขุ่นแค้นยิ่ง ร้องว่า “เสี่ยวผาน ยังมิรีบหยุดมือให้เราอีก?”

เด็กชายนั้นสะดุ้งเฮือกใหญ่ คลายมือปลดปล่อยหญิงรับใช้นั้น

หมุนตัวกลับมากล่าวว่า “ท่านแม่ไม่ไปเข้าเฝ้าต้าอ๋องหรือ? เป็นเส้าจวินบอกต่อข้าพเจ้า”

กล่าวพลางจับจ้องมองดูเซี่ยงเส้าหลง สีหน้าแววตาเปี่ยมแววเย้ยหยันดูแคลน

หญิงรับใช้นั้นดึงเสื้อผ้าขึ้นมาปิดกายร่ำไห้จากไป เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล คุณชายน้อยนี้ฝึกฝีมือตั้งแต่เล็ก มีกำลังวังชามากมายบวกกับเป็นเพื่อนเล่นกับรัชทายาทรัฐจ้าวนามเส้าจวิน ย่อมไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน ไม่มีผู้ใดสามารถควบคุมเขา และไม่กล้าควบคุมเขา เด็กชายนี้อายุยังเยาว์ ก็ซึมซับความเหลวแหลกในวังจ้าว นับเป็นที่น่าสะทกสะท้อนนัก

คุณชายน้อยชำเลืองมองเซี่ยงเส้าหลง กล่าวอย่างเขื่องโขว่า “ท่านคงเป็นเซี่ยงเส้าหลงนั่นแล้ว เมื่อพบหน้าข้าพเจ้าไฉนไม่คุกเข่า?”

หนีฮูหยินดุขึ้นว่า “บังอาจ นับแต่นี้ท่านเซี่ยงเป็นอาจารย์ของเจ้า ผู้ที่คุกเข่าคือเจ้าต่างหาก”

คุณชายน้อยหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “ท่านแม่กล่าวผิดแล้ว ประเพณีปฏิบัติระหว่างเชื้อพระวงศ์กับข้าราชบริพาร ไหนเลยยกเว้นได้ หลังจากที่เขาคุกเข่าคำนับ ข้าพเจ้ายินยอมให้เขาอบรมสั่งสอนหรือไม่ ต้องดูว่าเขามีความสามารถอันใด”

หนีฮูหยินขยี้เท้าอย่างขุ่นเคือง ขณะจะดุด่าว่ากล่าว เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ฮูหยินอย่าเพิ่งมีโทสะ พวกท่านหลบเลี่ยงไปก่อน ให้ข้าพเจ้าสนทนากับคุณชายน้อยสักหลายคำ”

คุณชายน้อยเห็นเซี่ยงเส้าหลงสวมหมวกใส่ชุดเกราะเป็นที่น่าเกรงขาม ในใจนึกครั่นคร้ามอยู่บ้าง ยามนั้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ผู้ใดมีอารมณ์สนทนากับท่าน?”

พลางหมุนตัวคิดหลบออกทางประตูหลัง หนีฮูหยินส่งเสียงเรียกรั้งเขาล้วนไม่รับฟัง พลันรู้สึกมีเสียงลมดังขึ้น จากนั้นคุณชายน้อยเย็นวะวาบที่ข้างใบหู มีดสั้นเล่มหนึ่งพุ่งเฉียดผ่านไป ปักตรึงกับขอบประตู

คุณชายน้อยถึงกับเข่าอ่อนระทวย หยุดชะงักร่างลง หนีฮูหยินและเหล่าหญิงรับใช้ก็แตกตื่นจนหน้าถอดสี ลองนึกดู หากมีดสั้นเบี่ยงเบนสักครึ่งหุน จะบังเกิดผลสุดท้ายอย่างไร

คุณชายน้อยหน้าเขียวคล้ำริมฝีปากขาวซีด หมุนตัวกลับมา ชี้หน้าเซี่ยงเส้าหลง กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "ท่านแม่ มันคิดฆ่าข้าพเจ้า ท่านสั่งคนจับตัวมันเอาไว้"

เซี่ยงเส้าหลงตาสาดประกายเย็นเยียบ กล่าวเสียงเย็นชาว่า "ท่านมีความสามารถอันใด หุบปากให้แก่ข้าพเจ้า วันพรุ่งนี้ข้าพเจ้ามาถึง หากไม่เห็นท่านรอข้าพเจ้าอยู่ที่ห้องหนังสือ ไม่ว่าท่านหลบหนีถึงที่ใด ข้าพเจ้าจะหาท่านจนพบ ทุบตีเที่ยวหนึ่ง ไปเถอะ"

คุณชายน้อยขุ่นแค้นจนหน้าน้อยๆ กลับกลายเป็นซีดขาว กระทืบเท้าร้องว่า "ประเสริฐมาก พวกเราคอยดูไปเถอะ"

พลางสะบัดหน้าหลบออกทางประตูหลัง

เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยเห็นเด็กน้อยเยาว์วัยอยู่ในสายตา ฉวยโอกาสกล่าวคำอำลาต่อหนีฮูหยิน

หนีฮูหยินก้มศีรษะ กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า "ท่านยังไม่ได้ดื่มน้ำชาถ้วยนั้น"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มอย่างสง่างาม เดินถึงข้างขอบประตู ถอนดึงมีดสั้นเล่มนั้นออกมา ในใจบังเกิดความคิดอ่านประการหนึ่งขึ้น เอ่ยถึงวิชายิงธนู อาจมีบุคคลมากหลายเหนือล้ำกว่าเขา แต่ด้านซัดมีดสั้นเชื่อว่าไม่มีผู้ใดทัดเทียมเขา เพียงแต่มีดบินพกพาไม่สะดวก หากเปลี่ยนเป็นเข็มเหล็กกล้ายาวห้านิ้ว ซึ่งหน่วยรบพิเศษของกองทัพใช้กัน สามารถพกพาคราเดียวหลายร้อยเล่ม อำนาจในการทำลายยังน่ากลัวยิ่งกว่า

พอหันกายกลับ พบว่าหนีฮูหยินมาถึงด้านหลัง ทั้งสองอยู่ในระยะประชิดใกล้ สายตาทั้งสี่ข้างประสานสบกัน หนีฮูหยินรีบถอยกายไปสองก้าว มือไม้ปั่นป่วนอยู่บ้าง

สิ่งที่โยกคลอนจิตใจบุรุษที่สุดคือช่วงเวลาที่สตรีสูงศักดิ์บังเกิดความ

หวั่นไหว เซี่ยงเส้าหลงก็ไม่มีข้อยกเว้น หากมิใช่มีหญิงรับใช้ยืนอยู่ด้านข้าง เขาคงหักห้ามใจไม่ได้

หนีฮูหยินกล่าวคำเชิญ เซี่ยงเส้าหลงติดตามนางกลับมายังห้องโถงดื่มน้ำชาซึ่งนางเปลี่ยนให้ใหม่ ค่อยกล่าวคำอำลาเป็นคำรบสอง

ในใจหนีฮูหยินบังเกิดความเคารพยกย่องขึ้น กาลก่อนนางพบพานแต่บุรุษที่คิดและเล็มนาง ดังนั้นนึกชิงชังรังเกียจต่อหน้าตาเหล่านั้น มีแต่บุรุษที่องอาจผึ่งผายเบื้องหน้านี้ ทำให้นางไม่นึกรังเกียจเดียดฉันท์ บุคลิกท่วงท่าซัดมีดบินที่เต็มไปด้วยความเชื่อมั่นของเขา สั่นคลอนหัวใจซึ่งสงบไร้ระลอกและตั้งข้อรังเกียจต่อเพศตรงข้ามของนางขึ้นมา

หนีฮูหยินนึกหาข้ออ้างเหนี่ยวรั้งเขาไม่ออก จำต้องส่งเขาถึงข้างประตูตึก จับจ้องมองเขาอย่างลึกซึ้ง กำชับเบาๆ ว่า “พรุ่งนี้เช้าท่านเซี่ยงอย่าลืมมายังที่นี้ ข้าพเจ้าขอมอบเสี่ยวผานให้แก่ท่านแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงแทบถามโพล่งว่า “อย่างนั้นท่านเล่า?” แต่เขาย่อมไม่กล้าเสียมารยาทปานนั้น เพียงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “วิธีการสั่งสอนผู้เยาว์ของข้าพเจ้า อาจมิใช่แบบอย่างที่ท่านคาดคิดไว้ หวังให้ฮูหยินยินยอมรับ ไม่เช่นนั้นสามารถบอกเลิกจ้างข้าพเจ้าได้ทุกเมื่อ”

หนีฮูหยินกล่าวด้วยความยินดีว่า “ขอเพียงเป็นวิธีการของท่านเซี่ยงข้าพเจ้ายินดีรับไว้ ใช่แล้วข้าพเจ้าช่างหลงลืม ไม่ได้ถามถึงค่าตอบแทน”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา ก้าวยาวๆ ออกจากประตูตึก ค่อยส่งเสียงตอบว่า “ข้าพเจ้ากระทำเพื่อความรักของมารดาที่มีต่อบุตรชาย นั่นถือเป็นค่าตอบแทนแล้ว”

ฮองเฮารัฐจ้าว

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงกลับถึงวังเคลื่อนที่ อูถิงฟางยินดียิ่ง ตัดพ้อชายคนรักหลายคำ จากนั้นฉุดลากเขาไปยังเก๋งกลางอุทยาน พร่ำพลอดบอกรักกัน ชั่วครู่ให้หลังหยาฮูหยินรุดมา พร้อมกับแจ้งข่าวที่น่าตระหนกให้ทราบ เสี้ยวเหวินอ๋องแห่งรัฐฉินขึ้นครองราชย์เพียงสามวันพลันเสด็จสวรรคต ดังนั้นพระบิดาของอิ๋งเจิ้งนามอิ๋งอี้เหยินสืบราชบัลลังก์ทรงพระนามว่าจวงเซียงอ๋อง

หยาฮูหยินกล่าวว่า “ปีนี้เสี้ยวเหวินอ๋องมีพระชนมายุห้าสิบสามพรรษา ที่ผ่านมามีพระสุขภาพอ่อนแออมโรค แต่คราครั้งนี้สวรรคตเพราะเสวยพระโอสถซึ่งหลี่ปู้เหว่ยนำมาถวาย ดังนั้นผู้คนระแวงสงสัยว่าเป็นการลงมือของหลี่ปู้เหว่ย เพียงแต่ทุกผู้คนทราบว่าหลี่ปู้เหว่ยกับจวงเซียงอ๋องมีความสัมพันธ์อย่างแนบแน่น ไม่กล้าแสดงออกมา โอหลี่ปู้เหว่ยผู้นี้มีใจทะเยอทะยานทั้งมีฝีมือร้ายกาจ ยามนี้ทุกรัฐล้วนหวาดหวั่นผวา เกรงว่ารัฐฉินจะกรีธาทัพบุกรุกรานรัฐอื่นอีก”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนทั้งแตกตื่นทั้งยินดี นี่นับว่าตรงตามเรื่องราวที่เขาได้ยินมา แต่ทราบว่าภารกิจรีบด่วนของหลี่ปู้เหว่ย มิใช่รุกรานหกรัฐ หากแต่หาทางรับตัวอิ๋งเจิ้งผู้เป็นบุตรชายกลับนครเสียนหยาง จากนั้นวางแผนปลงพระชนม์จวงเซียงอ๋อง อย่างนั้นราชบัลลังก์รัฐฉินจะตกเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเขา เขาจะขึ้นครองตำแหน่งรัฐบุรุษแล้ว

หยาฮูหยินกล่าวสืบต่อ “หลี่ปู้เหว่ยเป็นพ่อค้าวาณิช ไปตามสถานที่ต่างๆ ทำความเข้าใจกับสถานะของแต่ละรัฐ หากแม้นมันขึ้นครองอำนาจ ผลสุดท้ายยิ่งหนักหนาสาหัส พ่อค้าวาณิชเพียงนึกถึงแต่ผลประโยชน์ ไม่คำนึงถึงสัตยธรรม หากดำเนินการขยายอิทธิพล เป็นที่น่าประหวั่นพรั่นใจนัก”

เซี่ยงเส้าหลงกลับนึกถึงอิ๋งเจิ้ง ที่ผ่านมานักประวัติศาสตร์ไม่เข้าใจว่าเหตุใดอิ๋งอี้เหยินสามารถหลบหนีออกจากนครหานตาน โดยทิ้งจ้าวจีกับอิ๋งเจิ้งสองแม่ลูกไว้ รัฐจ้าวกลับไม่ฆ่าอิ๋งเจิ้งสองแม่ลูกเป็นการระบายโทสะ ยามนี้เขาเข้าใจว่า นั่นเป็นแผนอุบายของจ้าวมู่ จงใจใช้สุรานารี กัดกร่อนทำลายอิ๋งเจิ้ง จนอิ๋งเจิ้งกลายเป็นบุคคลไร้ประโยชน์ มาตรว่าภายภาคหน้าอิ๋งเจิ้งกลับรัฐฉินไป ก้าวขึ้นครองบัลลังก์ บุคคลเหลวแหลกเช่นนี้ย่อมไม่อาจกระทำการใดได้

แผนกระสุนนัดเดียวยิงนกสองตัวนี้ชั่วร้ายยิ่ง ตอนนี้จ้าวมู่คล้ายประสบความสำเร็จแล้ว อย่างนั้นจิ๋นซีฮ่องเต้รวมประเทศเป็นปึกแผ่นได้อย่างไร? นับเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ

หากไม่พบพานจิ๋นซีฮ่องเต้ เขาไม่ยอมเลิกล้มความพยายาม แน่นอนเพียงแต่อิ๋งอี้เหยินเมื่อขึ้นครองราชย์เป็นจวงเซียงอ๋อง อิ๋งเจิ้งในฐานะรัชทายาทย่อมมีศักดิ์ฐานะเพิ่มพูน รัฐจ้าวต้องเฝ้าควบคุมอย่างเข้มงวดกว่าเดิม เขาจะเข้าพบอิ๋งเจิ้งได้อย่างไร?

อูถิงฟางแอบอิงเข้ามา ถามว่า “ท่านคิดอะไร?”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยสะท้านตื่นจากห้วงความคิด เห็นหยาฮูหยินจับจ้องมองมา จึงหันเหหัวเรื่องว่า “ตอนนี้ผู้ใดเป็นมหาเสนาบดีรัฐฉิน? ไม่ทราบสถานการณ์เป็นอย่างไร”

หยาฮูหยินทอดถอนใจกล่าวว่า “ผู้ใดกุมอำนาจไม่สำคัญ ตำแหน่งมหาเสนาบดีรัฐฉินจะช้าเร็วต้องตกเป็นของหลี่ปู้เหว่ย”

อูถิงฟางกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “พี่หยาไฉนเกรงกลัวชาวฉินถึงเพียงนี้?”

หยาฮูหยินกล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า “มิใช่ข้าพเจ้าเกรงกลัวชาวฉิน หากแต่ไม่มีผู้ใดไม่เกรงกลัวพวกเขา ดูจากรัฐจ้าวเราก็ทราบกระจ่างดี ทุกผู้คนล้วนลุ่มหลงมัวเมาอยู่กับสุรานารี เมื่อข้าศึกประชิดเมืองยังปลุกปลอบขวัญต่อต้าน พอข้าศึกล่าถอย ก็กลับคืนสู่สภาพเดิม ขณะที่ชาวฉินรักษาความขยันอดทนของชายแดนตะวันตก ไม่ถูกวัฒนธรรมแดนใต้ครอบงำ ปฏิบัติตามแนวทางปฏิรูปของซางเอียงที่ว่า *‘ชาวฉินเผาตำรา แว่นแคว้นต้องแข็งกล้า’* ข้าพเจ้าแม้ไม่ทราบว่าผู้ใดผิดผู้ใดถูก แต่เห็นรัฐฉินแข็งกล้าขึ้นทุกขณะ มิอาจไม่ยอมรับว่าคำกล่าวนั้นมีเหตุผล”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า ก่อนที่จิ๋นซีฮ่องเต้จะเผาตำรับตำราวิชาความรู้ ขุดหลุมฝังบัณฑิตผู้คงแก่เรียน ซางเอียงก็ดำเนินการเผาหนังสือหนังหามารอบหนึ่งแล้ว

หยาฮูหยินกล่าวสืบต่อ “ก่อนหน้าที่ฟั่นซุยจะเป็นมหาเสนาบดี อำนาจใหญ่ของรัฐฉินยังอยู่ในกำมือของหยังโหวกับพวก และดำเนินนโยบายโจมตีรัฐไกลผูกมิตรรัฐใกล้ เป็นเหตุให้รัฐฉินต้องทำสงครามไม่หยุดหย่อน สูญเสียกำลังพลจำนวนมาก จวบกระทั่งเจ้ารัฐฉินองค์ก่อนๆ คือฉินจาวอ๋องวางแผนกับฟั่นซุยยึดอำนาจทางทหารกลับคืนมา ค่อยเปลี่ยนแปลงแนวนโยบายเป็นรุกรานรัฐใกล้ผูกมิตรรัฐไกล เชื่อมสัมพันธไมตรีกับรัฐฉี รัฐฉู่ ทุ่มกำลังจัดการกับพวกเราและรัฐหาน จนเกิดสงครามที่ฉางผิงซึ่งพระเชษฐาทรงตัดสินพระทัยผิดไป...โอ”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นตาคู่งามของนางทอแววรันทดหดหู่ ทราบว่านางนึกถึงสามีจ้าวคว่อ ซึ่งรู้จักแต่กำหนดยุทธการบนแผ่นกระดาษจนเสียชีวิตในการศึกที่ฉางผิงต้องบังเกิดเวทนาจิตขึ้น ยื่นมือโอบรั้งนางจุมพิตปรางแก้มของนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ที่แล้วมาปล่อยให้ผ่านไป อย่าได้คิดมากแล้ว”

หยาฮูหยินแอบอิงกับอ้อมอกของเขา กล่าวว่า “หลังจากที่หยังโหวลงจากเวที คู่อริของเขาคือแม่ทัพใหญ่รัฐฉินนามไป๋ฉีซึ่งไม่ลงรอย

กับมหาเสนาบดีฟั่นซุย การศึกที่ฉางผิง แม่ทัพใหญ่ไป๋ฉีจับทหารจ้าวเราสี่สิบหมื่นฝังทั้งเป็น ด้วยพฤติการณ์อันโหดเหี้ยมอำมหิต มหาเสนาบดีฟั่นซุยฉวยโอกาสโจมตีไป๋ฉี ในที่สุดเจ้ารัฐฉินสั่งประหารไป๋ฉีทั้งตระกูล สร้างความเคียดแค้นแก่เหล่าแม่ทัพนายกองรัฐฉิน โต้ตอบโดยการกล่าวหาฟั่นซุยมาจากรัฐอื่น ตอนนี้ตำแหน่งมหาเสนาบดีตกเป็นของไฉ่เจ๋อซึ่งมาจากรัฐเอี้ยน แต่เมื่อหลี่ปู้เหว่ยมีศักดิ์ฐานะสูงขึ้น ตำแหน่งของไฉ่เจ๋อคงไม่อาจรักษาสืบไป”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนบังเกิดความเหนื่อยหน่าย รู้สึกว่าอนาคตข้างหน้ามืดหม่น ยุคสมัยนี้มีแต่การเข่นฆ่าล่าล้างเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว ดังนั้นฉุดดึงมือสตรีทั้งสองขึ้น กล่าวว่า “ไม่ต้องครุ่นคิดอันใดแล้ว ***‘วันนี้มีเมรัยวันนี้เมามาย วันพรุ่งทุกข์ร้อนกรายวันพรุ่งแบกรับ’**** มา พวกเรากลับห้องกันเถอะ”

สตรีทั้งสองรับฟังจนตากระจ่างวูบ เอ่ยเอื้อนว่า

“วันนี้มีเมรัยวันนี้เมามาย วันพรุ่งทุกข์ร้อนกรายวันพรุ่งแบกรับ ท่านกล่าวได้ประเสริฐ”

เซี่ยงเส้าหลงกลับนึกถึงหนีฮูหยินผู้สุภาพสง่างามขึ้นมา วันพรุ่งนี้ดูว่ามีโอกาสใกล้ชิดกับกุลสตรีนางนี้หรือไม่ นั่นคงเป็นประสบการณ์ที่เร้าใจอย่างยิ่ง สำหรับปัญหาที่ว่าสามารถหวนกลับไปยังศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดหรือไม่ เซี่ยงเส้าหลงหานำพาไม่

ฟ้ายังไม่รุ่งสาง เซี่ยงเส้าหลงก็ลุกจากเตียง สวมชุดนักบู๊รัดกุม ไม่ใส่หมวกเสื้อเกราะ รุดไปยังลานฝึกซ้อมฝีมือฝึกวิชาขี่ม้ายิงธนู ยามนี้เขาเริ่มไม่นึกถึงเรื่องของอนาคต เพียงตั้งหน้าหาความสุขอย่างเต็มที่

เขายังขอรับคำแนะนำด้านการบังคับม้าจากทหารองครักษ์รัฐจ้าว ดังนั้นมีความรุดหน้าอย่างรวดเร็ว สามารถพลิกตัวผาดโผนบนหลังม้า และซักซ้อมเชิงยุทธ์ถือหอกโถมแทง เพียงแต่ยังไม่คุ้นกับการสวมเสื้อ

** ชื่อบทกวีชื่อผ่อนคลายอารมณ์ของกวีสมัยราชวงศ์ถังนามหลออิ่น*

เกราะทำศึกบนหลังม้าเท่านั้น

หลังจากฝึกซ้อมครู่ใหญ่ ค่อยติดตามราชองครักษ์เฉิงซวี นำเขาไปยังบ้านพักทหารองครักษ์ซึ่งจัดไว้สำหรับเขาอาบน้ำชำระกายแล้วรุดไปยังที่อยู่ของหนีฮูหยิน

พลันได้ยินสุ้มเสียงเรียกหาดังขึ้นที่ด้านหลัง เซี่ยงเส้าหลงเหลียวหน้าไปอย่างงุนงง เห็นบุตรชายผู้ซุกซนของหนีฮูหยินยืนอยู่หน้าลานตึกซ้ายมือ กวักมือเป็นเชิงเรียกหา เขาทราบดีว่าต้องไม่มีเรื่องดีงาม แต่หาเกรงกลัวไม่ ก้าวยาวๆ เข้าหา

คุณชายน้อยเสี่ยวผานถลันวูบเข้าลานตึกไป เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ เพิ่มความตื่นตัวขึ้น เพิ่งเหยียบย่างเข้าลานตึก ได้ยินเสียงกราวใหญ่แหปากหนึ่งคลี่คลุมลงมา เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา ล้มตัวลงเกลือกกลิ้งตามพื้นดิน หลบรอดจากร่างแห ดีดกายขึ้นมา ปัดผงธุลีตามร่างกายราวกับไม่มีเรื่องราวใด

ลานตึกอันกว้างขวางปรากฏผู้คนสิบกว่าคนถือกระบี่กระโดดออกจากที่ซ่อน รายล้อมเซี่ยงเส้าหลงเอาไว้ คุณชายน้อยหลบซ่อนอยู่ด้านหลังเด็กหนุ่มที่สูงกว่าเขาหนึ่งช่วงศีรษะ ร้องบอกว่า “รีบทุบตีมัน”

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามอง รู้สึกน่าหัวร่อ ผู้คนสิบกว่าคนนี้อยู่ระหว่างอายุสิบสี่ถึงสิบเจ็ดปี ดูท่าล้วนเป็นอันธพาลน้อยในตระกูลเชื้อพระวงศ์ กลับกล้ารวมหัวกันจัดการกับเขา

เด็กหนุ่มที่เป็นกำลังหนุนของคุณชายน้อย ไม่แน่ว่าเป็นรัชทายาทรัฐจ้าวนามเส้าจวิน เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยเปิดโอกาสให้อีกฝ่ายเปิดเผยศักดิ์ศรีได้ รีบชักกระบี่รุ้งบินจากฝัก โถมใส่คุณชายน้อย ปรากฏกระบี่สองเล่มยื่นออกมาสกัดกั้นอย่างรีบร้อน เซี่ยงเส้าหลงสะบัดกระบี่เข้าปะทะกระแทกจนฝ่ายตรงข้ามง่ามมือฉีกขาด กระบี่ร่วงหล่นลงสู่พื้น จากนั้นเตะก้นคนละเท้า เด็กชายทั้งสองพากันร้องโอดโอย ล้มลงเกลือกกลิ้งกับพื้นดิน

ในเสียงหัวร่อดังยาวนาน เซี่ยงเส้าหลงสะบัดกระบี่เหล็ก เห็นกระบี่

ฟันกระบี่ เห็นคนเตะก้นกบ ชั่วขณะก็สยบกลุ่มอันธพาลน้อยไว้ ทั้งยังแสร้งทำท่าขู่ขวัญ สร้างความแตกตื่นแก่เด็กชายเหล่านี้จนอุจจาระปัสสาวะเรี่ยราด วิ่งหนีไปจนหมดสิ้น

เซี่ยงเส้าหลงย่อมไม่ปล่อยปละละเว้นคุณชายน้อย จับกดลงกับพื้น ใช้ตัวกระบี่โบยตีก้นน้อยๆ ของเขาสิบกว่าที จนอีกฝ่ายร้องไห้โฮออกมา ค่อยหิ้วร่างอีกฝ่ายหนึ่งขึ้น ขู่ขวัญว่า “หากยังร้องไห้ ข้าพเจ้าจะตบหน้าอีกสิบฉาด”

คุณชายน้อยไหนเลยเคยพบเห็นคนที่ดุร้ายปานนี้ รีบชะงักเสียงเอาไว้ เซี่ยงเส้าหลงคุมตัวอีกฝ่ายกลับบ้าน หนีฮูหยินได้รับรายงานแต่แรก ออกมารับหน้าที่หน้าประตู

คุณชายน้อยพอเห็นหน้ามารดา เข้าใจว่ามีคนหนุนหลัง จึงร้องไห้ออกมาอีก

หนีฮูหยินชมดูจนเจ็บปวดใจ ขณะจะปลอบขวัญ เซี่ยงเส้าหลงชิงกล่าวว่า “ฮูหยินมีทางเลือกสองสาย หนึ่งคือส่งมอบมันแก่ข้าพเจ้า อีกทางหนึ่งคือนับแต่นี้ข้าพเจ้าไม่ขอยุ่งเกี่ยวอีก”

หนีฮูหยินใจหายวูบ ก้มศีรษะกล่าวว่า “ย่อมต้องส่งมอบต่อท่านเซี่ยง”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวคำ “ประเสริฐ” คว้าคอเสื้อคุณชายน้อยฉุดลากเข้าห้องหนังสือ ทิ้งหนีฮูหยินและเหล่าหญิงรับใช้ไว้นอกห้อง ตัวเองทรุดนั่งลงบนเบาะนุ่ม คุณชายน้อยคืบคลานขึ้นมา ดวงตาคล้ายกับจะมีเปลวไฟพวยพุ่ง เซี่ยงเส้าหลงชิงตวาดให้นั่งลง จากนั้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ดูท่าน ตัวเองไม่มีความสามารถ กลับขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น คิดใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุม แพ้แล้วเอาแต่ร้องไห้ นับเป็นนักสู้ผู้กล้าอันใด?”

คุณชายน้อยขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวว่า “ท่านจึงมิใช่นักสู้ผู้กล้า เป็นผู้ใหญ่รังแกเด็ก”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “หากท่านกลัวข้าพเจ้า ก็ไม่สมควร

มาตอแยข้าพเจ้า แสดงว่านี่มิใช่ผู้ใหญ่รังแกเด็ก หากแต่อยู่ที่ผู้ใดเข้มแข็งผู้ใดอ่อนแอ”

คุณชายน้อยอับจนถ้อยคำ ขบคิดชั่วขณะจึงข่มขู่ว่า “เมื่อครู่ท่านเตะก้นเส้าจวิน เขาต้องฟ้องร้องต้าอ๋อง ให้ตัดศีรษะของท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านยังเยาว์วัย รู้จักหยอกเย้าสตรี ยังเข้าใจว่าเป็นคนเก่งกาจ หาคาดไม่ว่าสู้คนอื่นไม่ได้ รู้จักแต่ใช้ฝีมืออันต่ำช้า นับว่าข้าพเจ้าดูท่านผิดไป ไสหัวไปเถอะ นับแต่นี้ข้าพเจ้าไม่ต้องการเห็นท่านอีก”

คุณชายน้อยมองดูอีกฝ่ายหนึ่งอย่างลังเล คืบคลานลุกขึ้น หันกายหมายจากไป แต่แล้วเหลียวหน้ามากล่าวว่า “ข้าพเจ้าจัดการกับหญิงเหล่านั้น ท่านไฉนยังยึดถือข้าพเจ้าเป็นคนเก่งกาจ?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “บุรุษทุกรูปนามล้วนชมชอบความงาม อายุมากหรือน้อยไม่มีข้อแตกต่าง วันนั้นข้าพเจ้าเห็นท่านลวนลามพี่สาวนั้นมีฝีมืออยู่บ้าง ยังเข้าใจว่าฝีมือด้านอื่นของท่านล้วนไม่เลว มิคาดใช้ไม่ได้ถึงเพียงนี้ หากมีจิตปณิธาน ก็ร่ำเรียนฝีมือเหนือกว่าข้าพเจ้า โค่นข้าพเจ้าล้มลง”

คุณชายน้อยเพิ่งได้ยินว่า มีผู้ใหญ่ชื่นชมกับพฤติการณ์เลวร้ายของเขาเป็นครั้งแรก ดังนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า “คอยดูไปเถอะ สักวันหนึ่งข้าพเจ้าต้องโค่นท่านพ่ายแพ้”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่ากระตุ้นความคิดเอาชนะของคุณชายน้อยเป็นผลสำเร็จแล้ว ยามนั้นร้องเพ้ยกล่าวว่า “กล่าววาจาลมปากมีประโยชน์อันใด ยังคงไสหัวไปเถอะ ข้าพเจ้ารังเกียจชนชั้นที่รู้จักแต่คุยโอ่โอ้อวดที่สุด หวังว่าท่านไม่ต้องเข้าสู่สนามรบ ไม่เช่นนั้นไม่เพียงถูกเตะก้นกลับมาเท่านั้น”

เด็กหนุ่มล้วนเทิดทูนบูชาวีรบุรุษ เซี่ยงเส้าหลงมีรูปลักษณ์องอาจทั้งโค่นผู้เข้มแข็งในสายตาของเขาล้มลงโดยง่ายดาย ในใจคุณชายน้อยทั้งเคารพทั้งเกรงกลัวเซี่ยงเส้าหลงตั้งแต่แรก กอปรกับเซี่ยงเส้าหลง

กล่าววาจาจี้ใจดำของเขาทุกคำ ดังนั้นคลายความรู้สึกไม่เป็นมิตรลง ทรุดกายนั่งลงกล่าวว่า “หากข้าพเจ้าเชื่อฟังวาจาของท่าน ท่านจะสอนฝีมือทุบตีคนเมื่อครู่แก่ข้าพเจ้าหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงตาทอประกายวูบ กล่าวว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่าฝีมือของข้าพเจ้ามีค่าปานใด อาศัยคำพูดของมารดาท่านคำเดียว ก็ถ่ายทอดแก่ท่านหรือ? หากคิดร่ำเรียน ยังต้องผ่านการทดสอบก่อน” จากนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า “แต่หากท่านอยู่ในโอวาท ข้าพเจ้ามิเพียงส่งเสริมท่านเป็นวีรบุรุษมือกระบี่แห่งรัฐจ้าว ยังจะสอนให้ท่านเป็นนักรักที่สตรีลุ่มหลงงมงาย”

ภายใต้ไม้แข็งกับไม้นวม คุณชายน้อยมีสีหน้าแช่มชื่นขึ้นมา นับตั้งแต่บิดาเสียชีวิต เขานึกอิจฉาผู้อื่นมีบิดา เซี่ยงเส้าหลงพอดีชดเชยปมด้อยของเขาข้อนี้ เขาเองย่อมไม่รู้สึกตัว แต่ใจจริงส่วนลึก ย่อมมุ่งหวังให้มีบุคคลเช่นเซี่ยงเส้าหลงปรากฏขึ้น

คุณชายน้อยครุ่นคิดชั่วขณะ จึงถามว่า “เป็นความจริงหรือ? ข้าพเจ้าต้องผ่านการทดสอบอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าเรื่องเช่นนี้มิใช่พอย่างก้าวเข้าไปก็พบกับความสำเร็จ ดังนั้นผุดลุกขึ้น ฉุดดึงคุณชายน้อยขึ้นมา คุณชายน้อยเพิ่งบังเกิดความยินดี เซี่ยงเส้าหลงก็ดึงคนขึ้น ตัวเองย่อร่างลง สลัดเหวี่ยงคนข้ามหัวไหล่ ฟาดลงกับพื้น หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “ก่อนอื่นต้องทนถูกทุบตี ผู้ที่รับการทุบตีไม่ได้ ไหนเลยมีคุณสมบัติต่อยตี?”

คุณชายน้อยแม้ถูกจับทุ่มเหวี่ยงลงกับพื้น แต่เพียงรู้สึกเจ็บปวดเล็กน้อย เห็นว่าน่าเล่นยิ่ง กระโดดปราดขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงสอนท่าทุ่มเหวี่ยงแก่คุณชายน้อยหลายท่วงท่า และปล่อยให้คุณชายน้อยทุ่มเหวี่ยงเขาล้มลงบ้าง ดังนั้นสะกิดความกระตือรือร้นสนใจของคุณชายน้อยขึ้น เล่นสนุกสนานกันครู่ใหญ่ ไหนเลยจดจำความแค้นหนหลังอีก

เซี่ยงเส้าหลงลูบคลำศีรษะของเขา กล่าวว่า “ท่านลองไปหาผู้อื่น

ใช้เป็นเครื่องทดสอบฝีมือของข้าพเจ้าดู หากยอมรับการอบรมสั่งสอน วันหน้าต้องมีความสำเร็จเช่นเดียวกับข้าพเจ้าแน่นอน”

คุณชายน้อยโห่ร้องด้วยความยินดี เปิดประตูวิ่งปราดออกไป หนีฮูหยินซึ่งเฝ้ารออยู่หน้าประตูชมดูจนปากอ้าตาค้าง ไม่เข้าใจว่าบุตรชายซุกซนของตัวเองลิงโลดยินดีด้วยเหตุอันใด นางสาวเท้าเข้าห้องหนังสือเหม่อมองดูเซี่ยงเส้าหลง ไม่ทราบกล่าวกระไรดี

เซี่ยงเส้าหลงเดินไปปิดประตูลง มาถึงด้านหลังนาง ยิ้มพลางกล่าวว่า “หากข้าพเจ้าสอนให้คุณชายน้อยสนิทสนมกับสตรีอย่างไร ไม่ทราบ ฮูหยินคิดเห็นประการใด?”

หนีฮูหยินสะท้านขึ้นคราหนึ่ง หมุนตัวกลับมาอุทานคำ “ว่ากระไร” ถึงกับแทบปะทะกับร่างของเขา

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เด็กชายมีนิสัยอยากรู้อยากเห็น ฮูหยินยิ่งห้ามมัน มันยิ่งคิดทำลายข้อห้าม ดังนั้นมิสู้ปล่อยให้เขาตระหนักว่าตัวเองกำลังทำอะไร มีผลสุดท้ายอย่างไร ควรรับผิดชอบประการใด มันกลับจะควบคุมตัวเอง”

หนีฮูหยินกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “แต่ว่ามันเพิ่งมีอายุสิบสามปี”

เซี่ยงเส้าหลงย้อนถามว่า “ฮูหยินแต่งงานเมื่ออายุเท่าใด?”

หนีฮูหยินหน้าแดงวูบหนึ่ง หลุบตาลงตอบว่า “ตอนนั้นข้าพเจ้ามีอายุเพียงสิบสี่ปี”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “อย่างนั้นอายุสิบสามปีไม่เยาว์วัยแล้ว เด็กหนุ่มอายุสิบห้าปีมีภรรยาหลวงนางบำเรอ บวกกับรูปแบบในวังจ้าวเป็นเช่นนี้ ฮูหยินคิดห้ามมิให้มันใกล้ชิดกับสตรี เกรงว่ายากจะกระทำได้”

หนีฮูหยินกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “แต่ข้าพเจ้าเห็นว่ามันเป็นเด็กน้อยไม่รู้ความ เพียงแต่ท่านเซี่ยงมีความคิดอ่านไม่มีใครเหมือน ข้าพเจ้าไม่เคยได้ยินความเห็นเช่นนี้มาก่อน”

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสมองดูองค์เอวของนาง นึกจินตนาการอย่าง

เลื่อนลอย หนีฮูหยินถูกจ้องมองจนร่างสั่นสะท้าน กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "ท่านเซี่ยง"

เซี่ยงเส้าหลงถูกเรียกหาจนบังเกิดความกระอักกระอ่วน รีบหาข้ออ้างกล่าวคำอำลา หนีฮูหยินส่งเขาถึงหน้าประตู ทั้งสองเกิดความกระดากไม่สนทนาว่ากระไร แต่ล้วนรู้สึกถึงความตื่นเต้นเร้าอารมณ์ที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใน

ประจวบกับยามนั้น เจ้ารัฐจ้าวมีพระบัญชาให้เข้าเฝ้า เซี่ยงเส้าหลงจำต้องติดตามทหารองครักษ์ที่ถ่ายทอดพระกระแสรับสั่งไป

ทหารองครักษ์นั้นชักนำเซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่วังหลวง เดินตามทางระเบียงซึ่งเชื่อมตำหนักต่างๆ เข้าด้วยกัน มาถึงหน้าตำหนักใหญ่โตโอฬารหลังหนึ่ง ทหารองครักษ์นั้นส่งมอบเซี่ยงเส้าหลงให้แก่ขุนนางภายในแล้วปลีกตัวจากไป ขุนนางภายในผู้หนึ่งให้เซี่ยงเส้าหลงปลดกระบี่ส่งมอบมีดสั้นออกมา ค่อยชักนำเขาเข้าตำหนัก

เพิ่งเหยียบย่างเข้าตำหนัก เซี่ยงเส้าหลงพบว่าสถานการณ์ไม่ถูกต้อง เห็นสองฟากข้างตำหนักยืนไว้ด้วยผู้ทรงพลังข้างละสิบคน สุดปลายของตำหนักเป็นบันไดยกสูงขึ้น สตรีสูงศักดิ์เกล้ามวยผม สวมใส่เสื้อผ้าลวดลายหลากสีนางหนึ่งเอนกายอยู่บนตั่งยาว พิงเบาะหนานุ่มจับจ้องมองเขาอย่างเย็นชา ที่ข้างกายนางนั่งไว้ด้วยเส้าจวิน ซึ่งเช้าวันนี้ถูกเขาเตะแก้มก้น ด้านหลังทั้งสองยังนั่งไว้ด้วยพระสนมเจ็ดแปดนาง ถัดไปเป็นนางกำนัลอีกสิบกว่านาง

เซี่ยงเส้าหลงทราบแล้วว่าเป็นเรื่องราวใด ผู้ที่บัญชาให้เขาเข้าเฝ้ามิใช่เจ้ารัฐจ้าว หากแต่เป็นฮองเฮารัฐจ้าว ดังนั้นรีบคุกเข่าลงกราบทูลว่า "ราชองครักษ์เซี่ยงเส้าหลงคำนับฮองเฮา"

จิงฮองเฮามีพระชนมายุเพียงสามสิบปี ตาหงส์ทรงอำนาจจมูกโด่งตั้งตรง แสดงว่าพระนางมีพระนิสัยแข็งกร้าว ถือความคิดของพระนางเป็นใหญ่ นางย่อมไม่งดงามเท่าหยาฮูหยิน หนีฮูหยินหรือกงจู้สามเพียงจัดเป็นงามพอประมาณ โดยเฉพาะริมฝีปากอวบหนาเป็นพิเศษ

เซี่ยงเส้าหลงมองปราดเดียวก็คำนวณพระนิสัยของจิงฮองเฮาได้ สตรีประเภทนี้เพียงยอมรับบุรุษที่แข็งแกร่งกว่าพระนางเท่านั้น

เส้าจวินชี้หน้าเซี่ยงเส้าหลง ร้องว่า “พระมารดา เป็นมันเตะข้าพเจ้า”

ตาหงส์ของจิงฮองเฮาเป็นประกาย ตรัสด้วยทรงกริ้วว่า “แม้กระทั่งเส้าจวินเจ้ายังกล้าล่วงเกิน เซี่ยงเส้าหลงทราบหรือไม่ว่านี่เป็นโทษประหาร?”

เซี่ยงเส้าหลงกราบทูลด้วยน้ำเสียงเป็นปรกติว่า “ตอนนี้กระหม่อมทราบความผิดแล้ว แต่ตอนนั้นกระหม่อมไม่ทราบว่าผู้ที่กลุ้มรุมกระหม่อมสิบคนมีเส้าจวินอยู่ด้วย เพียงแต่ได้รับมอบหมายจากหนีฮูหยิน ให้อบรมดูแลคุณชายน้อยเสี่ยวผานและเพื่อป้องกันตัวเอง จึงกระทำความผิดเช่นนี้ ขอฮองเฮาทรงพิจารณา”

จิงฮองเฮาแสดงว่าไม่ทรงทราบรายละเอียดของเรื่องราว ยามนั้นทรงใช้พระเนตรกวาดไปยังเส้าจวินแวบหนึ่ง ตรัสว่า “เรื่องราวเป็นอย่างไร ลองบอกกล่าวให้กระจ่างชัด”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยกราบทูลต้นสายปลายเหตุของเรื่องราวออกมา น้ำเสียงของเขาแฝงอำนาจโน้มน้าวจิตใจ จิงฮองเฮาทรงสดับจนคล้อยตาม เมื่อเขากราบทูลว่า หลังจากนั้นว่ากล่าวสั่งสอนคุณชายน้อยอย่างไร พระนางอดแย้มพระโอษฐ์มิได้

เส้าจวินเห็นผิดท่า รีบกราบทูลว่า “พระมารดาต้องตัดสินชำระความให้แก่ผู้บุตรด้วย”

จิงฮองเฮาทรงขมวดพระขนง ตรัสถามว่า “เจ้าคิดทำอย่างไร?”

เส้าจวินโน้มหน้าไป กระซิบที่ข้างพระกรรณของพระมารดาหลายประโยค จิงฮองเฮาทรงผงกพระพักตร์ รับสั่งว่า “ลุกขึ้นให้แก่เรา”

เซี่ยงเส้าหลงยืดกายขึ้น ยืนเด่นเป็นสง่า ถึงกับบดบังรัศมีของผู้ทรงพลังสองฟากข้างทั้งยี่สิบคน แม้แต่จิงฮองเฮาก็เพิ่งทอดพระเนตรยอดบุรุษเช่นนี้เป็นครั้งแรก

จิงฮองเฮารับสั่งต่อเส้าจวินว่า “พระมารดาอนุญาตตามที่เจ้าร้องขอให้พวกมันทุบตีเซี่ยงเส้าหลงระบายโทสะให้แก่เจ้า แต่หากพวกมันกลับเป็นฝ่ายพ่ายแพ้แก่เซี่ยงเส้าหลง ลูกเราต้องฝึกฝีมือกับเซี่ยงเส้าหลงเช่นเดียวกับเสี่ยวผาน เจ้ายอมรับปากหรือไม่?”

วันก่อนพระนางทอดพระเนตรเซี่ยงเส้าหลงโค่นเหลียนจิ่นลง ทรงทราบว่าคนผู้นี้มีวิทยายุทธ์สูงเยี่ยม เมื่อทรงสดับว่าเขามีวิธีการในการอบรมสั่งสอน จึงรับสั่งเช่นนี้

เส้าจวินทูลถามว่า “ใช่ให้พวกมันลงมือโดยพร้อมเพรียงหรือไม่?”

จิงฮองเฮาทรงขมวดพระขนง ตรัสว่า “นี่ไหนเลยยุติธรรม เจ้าเองคัดเลือกผู้ทรงพลังสักสามคน ยังไม่พอหรือ?”

เส้าจวินถูกเซี่ยงเส้าหลงทุบตีจนขลาดกลัว รีบสั่นศีรษะกราบทูลว่า “ไม่ น้อยเกินไปแล้ว”

ผู้ทรงพลังทั้งยี่สิบคนล้วนมีสีหน้าไม่พอใจ ทำท่ากระเหี้ยนกระหือรือคิดลงมือ

เซี่ยงเส้าหลงน้อมกายทราบทูลว่า “ขอฮองเฮาทรงอนุญาตตามที่เส้าจวินทูลขอ เส้าหลงยินดีทดสอบดู”

ผู้คนในตำหนักล้วนบังเกิดความตื่นเต้นตระหนก เส้าจวินยินดียิ่งกล่าวว่า “เมื่อเป็นเช่นนี้ลงมือในบัดดล”

ในความคาดคิดของเขา คราครั้งนี้ต้องปลิดชีวิตเซี่ยงเส้าหลงแน่นอน

ผู้ทรงพลังทั้งยี่สิบคนตวาดโดยพร้อมเพรียง ถอดเสื้อท่อนบนออกฮือเข้ามารายล้อมเซี่ยงเส้าหลงเป็นชั้นๆ เซี่ยงเส้าหลงพานเลียนเยี่ยงเหล่าผู้ทรงพลัง ถอดเสื้อนักบู๊ออก เผยเห็นร่างท่อนบนที่สมบูรณ์แข็งแรงไม่มีไขมันส่วนเกินแม้แต่น้อย

เส้าจวินร้องบอกให้ลงมือ ผู้ทรงพลังสี่คนพากันโถมเข้าหาเซี่ยงเส้าหลง สองคนกอดรัดเขาทางด้านหลัง อีกสองคนเงื้อหมัดกระแทกใส่ขมับและทรวงอกของเขาอย่างดุดัน สตรีทั้งหลายชมดูจนกรีดร้องออกมา

เซี่ยงเส้าหลงพลันถอยปราด หักศอกซ้ายขวากระทุ้งใส่ผู้ทรงพลังที่โถมเข้ามาจากด้านหลัง ในเสียงแผดร้อง ผู้ทรงพลังทั้งสองคุกเข่าลงกับพื้น เซี่ยงเส้าหลงกดมือลงบนหัวไหล่ทั้งสอง หยิบยืมพลังลอยตัวขึ้น เตะกราดทั้งสองเท้า พอดีเตะถูกใบหน้าผู้ทรงพลังที่บุกเข้ามาจากด้านหน้า ท่ามกลางเลือดกำเดาฉีดกระจาย ผู้ทรงพลังทั้งสองยกมือปิดหน้า ผงะหงายไปด้านหลัง

เพียงปะทะกัน เซี่ยงเส้าหลงก็จัดการกับผู้ทรงพลังสี่คน เส้าจวินชมดูจนใจเขม็งตึงเครียด ร้องตะโกนหนุนผู้คนที่หลงเหลือไม่หยุดยั้ง

เซี่ยงเส้าหลงพอทิ้งตัวลงสู่พื้น ก็กลิ้งตัวตามพื้นดิน ถีบยันสองเท้าออก ผู้ทรงพลังอีกสองคนถูกถีบใส่ท้องน้อย ร่างปลิวลิ่วออกไป ไม่สามารถลุกขึ้นอีก เมื่อเขากระโดดปราดขึ้น ผู้ทรงพลังคนหนึ่งต่อยหมัดคู่มา เซี่ยงเส้าหลงสอดมือเข้าไปแยกหมัดออก ฉวยโอกาสกระหน่ำใส่ทรวงอกฝ่ายตรงข้ามสองหมัด ก้มกายดีดเท้ากลับหลัง เตะถูกผู้ทรงพลังอีกคนหนึ่ง ทั้งสองล้วนปลิวกระเด็นไปคนละทิศละทาง

วิชาการต่อสู้ของเขาผสมผสานวิชาคาราเต้ เทควันโดกับมวยสากลของชาติตะวันตก หล่อหลอมเป็นการต่อสู้ด้วยมือเปล่า ผู้ทรงพลังในยุคเลียดก๊กไหนเลยเทียบเปรียบได้ ปรากฏผู้คนเกือบครึ่งถูกโค่น ล้มลงสูญเสียความสามารถในการลงมืออีก เหล่าผู้ทรงพลังตื่นตระหนกยิ่งถอยห่างออกไป เส้าจวินปากอ้าตาค้าง มองดูเซี่ยงเส้าหลงอย่างเหลือเชื่อ

จิงฮองเฮาทรงมีพระเสาวนีย์ให้หยุดมือ เหล่าผู้ทรงพลังค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก ประคับประคองผู้รับบาดเจ็บล่าถอยออกไป

เซี่ยงเส้าหลงคุกเข่าลงกราบทูลว่า “ฮองเฮาโปรดอภัยโทษ เส้าหลงยั้งมือเอาไว้ พวกเขาพักผ่อนสักครู่ก็ไม่เป็นไร”

เส้าจวินทูลเรียก “พระมารดา” จิงฮองเฮาตรัสด้วยความไม่พอพระทัยว่า “รัฐจ้าวเรามีขุนพลเช่นนี้ นับเป็นบุญวาสนาของพระบิดาเจ้า เจ้ายังคิดทำอะไร?”

เส้าจวินระย่นย่อต่ออานุภาพของเซี่ยงเส้าหลง ต้องอับจนถ้อยคำ

พลันกระทืบเท้าวิ่งปราดออกจากตำหนัก

จิงฮองเฮาค่อยรับสั่งให้เซี่ยงเส้าหลงลุกขึ้น เซี่ยงเส้าหลงผุดลุกขึ้นกราบทูลว่า “หากฮองเฮาไม่มีพระเสาวนีย์อันใด กระหม่อมขอทูลลา”

จิงฮองเฮาเสด็จลงจากที่ประทับ ตรัสว่า “ราชองครักษ์เสื้อผ้ายับย่นแล้ว” จากนั้นมีพระเสาวนีย์ว่า “พวกเจ้านำราชองครักษ์ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าที่วังหลัง”

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบ ทราบว่านั่นเฉกเช่นแพะเข้าปากเสือ ฉวยโอกาสที่เหล่าพระสนมนางกำนัลยังไม่มาถึง รีบเก็บเสื้อผ้าขึ้นจากพื้นกราบทูลว่า “วันมะรืนกระหม่อมต้องออกเดินทางไปยังรัฐวุ่ย ตอนนี้ต้องรีบจัดแจงสัมภาระ ขอฮองเฮาโปรดทรงให้อภัย”

จิงฮองเฮาก็ไม่ทรงเหนี่ยวรั้ง เพียงแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า “อย่างน้อยเจ้าควรปล่อยให้พวกนางปรนนิบัติเจ้าใส่เสื้อผ้าก่อน”

เหล่านางกำนัลฮือเข้ามา สวมใส่เสื้อผ้าให้แก่เซี่ยงเส้าหลงอย่างยิ้มแย้มโดยมีจิงฮองเฮาทอดพระเนตรอยู่ด้านข้าง เซี่ยงเส้าหลงกลับลอบอกสั่นขวัญแขวน หากแม้นเจ้ารัฐจ้าวทรงทราบเรื่องนี้ ไม่ทราบจะมีปฏิกิริยาอย่างไร?

จุมพิตนวลปราง

เมื่อกลับถึงวังเคลื่อนที่ของหยาฮูหยิน ทางด้านกวอจ้งจัดส่งสิ่งของที่เขาสั่งทำมา ในจำนวนนี้มีเข็มบินนับพันเล่ม หยาฮูหยินกับอูถิงฟางกำลังศึกษาวิธีใช้ข้าวของประหลาดจำพวกสปริงดีด เชือกขอเกี่ยวห่วงรัดเอว พอเห็นเซี่ยงเส้าหลงกลับมา พากันซักไซ้รายละเอียด เซี่ยงเส้าหลงบ่ายเบี่ยงไม่ตอบคำ ประจวบปรากฏอาคันตุกะน้อยมาถึง เป็นคุณชายน้อยเสี่ยวผานเอง

คุณชายน้อยคุยโอ่ว่าจับทุ่มบุคคลมากหลายล้มลง แต่ต่อมาถูกพวกเขาตอบโต้กลับ เซี่ยงเส้าหลงถามถึงท่าทีของเส้าจวิน คุณชายน้อยกล่าวว่า “อาจารย์ยอดเยี่ยมยิ่ง จัดการกับผู้ทรงพลังเหล่านั้นจนราบคาบ เส้าจวินแม้ยังปากแข็ง แต่ข้าพเจ้าคาดว่าเขายอมรับนับถือแล้ว”

หยาฮูหยินกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “เป็นไร พวกท่านเหล่าอันธพาลน้อยพบกับดาวข่มแล้วกระมัง?”

คุณชายน้อยไม่ยอมลดราวาศอก กล่าวว่า “น้าหยามิใช่ถูกอาจารย์จัดการด้วยหรือ?”

หยาฮูหยินขุ่นแค้นจนถลึงตาใส่ ไม่แยแสสนใจคุณชายน้อยอีก ชักชวนอูถิงฟางจากไป

คุณชายน้อยจับจ้องมองตะโพกอันกลมกลึงของอูถิงฟาง ชมเชยว่า “พี่อูถิงฟางงดงามยิ่ง ภายในวังไม่มีหญิงงามใดเทียบเท่า”

เซี่ยงเส้าหลงลอบด่าคำ *'ปีศาจราคะน้อย'* ในใจ แต่แล้วหวนนึกหากเปลี่ยนเป็นตัวเอง คงไม่เรียบร้อยกว่าคุณชายน้อยเท่าใด ภายในวังจ้าวมีสตรีมากมายจริงๆ

คุณชายน้อยพลันกระซิบถามว่า "อาจารย์แตะต้องท่านแม่แล้วหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบใหญ่ ปีศาจน้อยนี้ยากจัดการจริงๆ ไม่ทราบจะสอดใส่แนวความคิดอันชอบธรรมให้อย่างไรดี

คุณชายน้อยลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า "ข้าพเจ้าถามไถ่ท่านแม่ นางถึงกับหน้าแดง ขับไล่ข้าพเจ้าออกมา แต่ข้าพเจ้าดูออกว่าในใจนางชมชอบท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน ฉุดลากคุณชายน้อยมายังสวนอุทยาน ฝึกกายบริหารหลายท่า จากนั้นสอนท่าแรกเริ่มต้นของเพลงกระบี่ม่อจื่อให้ คุณชายน้อยเทิดทูนบูชาในตัวเซี่ยงเส้าหลง กลับตั้งใจฝึกซ้อม จวบจนรับประทานอาหารค่ำแล้วค่อยจากไป

เซี่ยงเส้าหลงเหน็ดเหนื่อยตลอดทั้งวัน ดังนั้นฉุดลากสตรีทั้งสองลงสระน้ำด้วยกัน หญิงรับใช้ของหยาฮูหยินทั้งแปดนางทำหน้าที่เติมน้ำร้อนให้ ความสุขราวเจ้าชีวิตนี้ ให้ความรู้สึกสมใจแก่เขายิ่ง

แต่เซี่ยงเส้าหลงไม่ยินยอมอยู่ใต้ลิขิตของดวงชะตา ดังนั้นสอบถามถึงสภาพของรัฐต่างๆ จากหยาฮูหยินว่า "เมื่อทุกรัฐทราบความร้ายกาจของรัฐฉิน เหตุใดไม่สมัครสามัคคีกัน? สมมติเช่นการเดินทางสู่รัฐวุ่ยของพวกเราครั้งนี้ เปลือกนอกเป็นการเจริญสัมพันธไมตรี แท้ที่จริงมีจุดมุ่งหมายเคลือบแฝง"

หยาฮูหยินลำดับความคิด แล้วทอดถอนใจกล่าวว่า

"สาเหตุสำคัญคาดว่าเป็นปัญหาด้านภูมิศาสตร์ สมมติเช่นรัฐฉีกับรัฐเอี้ยนอยู่ห่างจากรัฐฉิน ไม่เผชิญการคุกคามเท่ากับพวกเรา ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าหากคิดเป็นรัฐกล้าแข็ง ต้องขยายอาณาเขตออกไป ดังนั้นรัฐเอี้ยนพอเห็นพวกเราปราชัยจากการศึกที่ฉางผิง ก็ฉวยโอกาสรุกราน

ไหนเลยมีเวลานึกถึงการสมัครสามัคคีเพื่อต่อต้านรัฐฉิน?”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า “หยาเอ๋อแยกแยะมีเหตุผล ข้าพเจ้าแน่ใจว่าจะช้าเร็วหกรัฐต้องถูกรัฐฉินล้มล้าง พวกเราควรที่จะเตรียมการแต่เนิ่นๆ”

สตรีทั้งสองนิ่งเงียบงันไป ขยับเคลื่อนใกล้เซี่ยงเส้าหลงอย่างลืมตัว มีแต่ทำเช่นนี้ พวกนางจึงบังเกิดความรู้สึกที่ปลอดภัย ในยุคสมัยเลียดก๊ก นักรบที่แพ้สงครามคือความตาย แต่กับสตรีสูงศักดิ์ หมายถึงการสูญเสียศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ต้องตกเป็นเครื่องเล่นของบุรุษ มีสภาพอเนจอนาถกว่าคณิกาอีก

ท่ามกลางน้ำร้อนอย่างพอเหมาะ การสัมผัสกับเรือนร่างชวนรัดรึงสองนาง สร้างความเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำแก่เซี่ยงเส้าหลง นึกถึงประสบการณ์ที่แปลกพิสดารของตัวเอง หลายวันนี้เขาไม่ได้นึกว่าตัวเองสมควรอยู่ในยุคสมัยใด ญาติสนิทมิตรสหายยิ่งมายิ่งอยู่ห่างไกล ถูกกั้นอยู่ในห้วงเวลาซึ่งไม่อาจก้าวข้ามไปได้ เครื่องมือของอธิบดีสติเฟื่องคงมีปัญหา หมายหัวเขาเป็นบุคคลหายสาบสูญ ไม่มีผู้ใดสนใจเขาอีก ถึงให้เขาบรรจุความลับเต็มสมอง ซึ่งไม่อาจแพร่งพรายต่อผู้ใด ต่อสู้ดิ้นรนในโลกแห่งการศึกสงครามอันโหดร้าย

เซี่ยงเส้าหลงเคยมีอุดมการณ์อันยิ่งใหญ่ การสละชีวิตของหยวนจงสะกิดความฮึกหาญของเขา คิดฉวยโอกาสที่จิ๋นซีฮ่องเต้รวมประเทศเป็นปึกแผ่น สร้างสังคมแห่งความเสมอภาคขึ้น แต่สภาพความเป็นอยู่ของจิ๋นซีฮ่องเต้ ซึ่งปัจจุบันยังเป็นอิ๋งเจิ้ง กลับทำลายความฝันของเขาไป เพียงคิดใช้สุรานารีมอมเมาตัวเอง เสพสุขอยู่ท่ามกลางดงนางงาม แต่ว่าเขาไม่ยอมย่ำยีตัวเองเช่นนี้ ปัญหาอยู่ที่เขาสามารถทำอย่างไรได้?

หากแม้นการเดินทางสู่แคว้นวุ่ยประสบความสำเร็จ เมื่อกลับมาอาจประสบวาระสุดท้ายของตำแหน่งหลุดลอยชีวิตดับสิ้นสูญ จ้าวมู่ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นเขาแน่นอน อย่าได้เห็นว่าตอนนี้เจ้ารัฐจ้าวทรงพระกรุณาต่อเขา ผู้สูงศักดิ์เหล่านี้ไม่ได้ยึดถือบริวารเป็น “คน” มาก่อน

ในยุคสมัยเลียดก๊ก สิทธิความเป็นมนุษย์ หาได้ดำรงคงอยู่ไม่ เขาสามารถคิดอ่านอย่างไรได้? ดูท่าได้แต่เดินพลางคิดอ่านพลางแล้ว

วันรุ่งขึ้น เซี่ยงเส้าหลงถ่ายทอดเพลงกระบี่ม่อจื่อแก่คุณชายน้อยเสี่ยวผาน ทั้งสนทนากับเขาอีกครู่หนึ่ง พบว่าเด็กน้อยซุกซนผู้นี้เจริญวัยกว่าอายุของเขาอย่างน้อยสี่ห้าปี ทั้งยังมีนิสัยพยศขัดแย้ง แต่ก็เฉลียวฉลาดหลักแหลม ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อเขาเป็นครั้งแรก

คุณชายน้อยพลันกล่าวอย่างจริงจังว่า “อาจารย์ ท่านตบแต่งกับท่านแม่ได้หรือไม่? มีผู้คนมากหลายคิดครอบครองนาง หากแม้นนางตกเป็นของบุคคลที่ข้าพเจ้าชิงชังรังเกียจ ข้าพเจ้าขอฆ่าตัวตายประเสริฐกว่า”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูเขาอย่างงุนงง กล่าวว่า “คิดไม่ถึงท่านรักห่วงใยมารดาถึงเพียงนี้ แต่ต่อให้ข้าพเจ้าคิดตบแต่งมารดาท่าน ต้องได้รับอนุญาตจากต้าอ๋อง ตอนนี้ข้าพเจ้าไม่มีตำแหน่งยศศักดิ์ ต้าอ๋องจะทรงอนุญาตได้อย่างไร?”

คุณชายน้อยกล่าวด้วยความผิดหวังว่า “อย่างนั้นท่านแม่จะทำอย่างไร? ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นนางใช้สายตาที่มองดูท่านมองดูบุรุษอื่นมาก่อน”

เซี่ยงเส้าหลงยอมรับว่า คุณชายน้อยเป็นเด็กที่ช่างสังเกตนัก ต้องยกมือลูบศีรษะเขา ขณะจะกล่าวกระไร หางตาเหลือบเห็นหนีฮูหยินเดินชดช้อยมาทางด้านนี้ คนยังไม่มาถึง กลิ่นหอมรวยรื่นก็โชยมาตามลม

นางเห็นเซี่ยงเส้าหลงลูบศีรษะคุณชายน้อย บุตรชายก็มีท่าทีว่านอนสอนง่าย สร้างความปลาบปลื้มปีติยิ่ง หัวร่อเสียงสดใสกล่าวว่า “ท่านเซี่ยงบุญคุณอันยิ่งใหญ่นี้ไม่กล้ากล่าวตอบแทน ได้แต่รอไว้ชาติหน้า ค่อยเกิดเป็นม้าลาเพื่อทดแทนบุญคุณ”

คุณชายน้อยกล่าวเบาๆ ว่า “ท่านแม่ ไยต้องรอถึงชาติหน้า?”

หนีฮูหยินหน้าร้อนผะผ่าว ทั้งแตกตื่นทั้งอับอาย ถลึงตาดุว่า

“เสี่ยวผาน เจ้าพูดจาไม่ยั้งคิด เสียมารยาทต่อท่านเซี่ยงกับมารดา...”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านางบังเกิดความลำบากใจ จึงสอดคำขึ้น “เสี่ยวผาน ยังมิรีบไปอีก?”

คุณชายน้อยเสี่ยวผานหัวร่อด้วยความเบิกบานใจ วิ่งจากไปดุจควันสายหนึ่ง บรรยากาศกลับกลายเป็นกระอักกระอ่วนกว่าเดิม หนีฮูหยินอธิบายนี่ก็ใช่ที่ ไม่อธิบายยิ่งไม่ถูกต้อง

เซี่ยงเส้าหลงมองดูกุลสตรีผู้สูงศักดิ์ ถึงกับใจอ่อนลง ทราบว่าทั้งสองฝ่ายยิ่งไม่ปริปาก ความรู้สึกปฏิพัทธ์ระหว่างชายหญิงยิ่งเพิ่มพูน ดังนั้นจงใจไม่เอ่ยปาก เพียงมองดูดวงตาอันสวยซึ้งของนาง หนีฮูหยินชำเลืองมองเขาแวบหนึ่ง พอดีสบสายตากับเขา ถึงกับร่างร้อนผะผ่าวหัวใจเต้นตูมตาม นี่จะทำอย่างไรดี? ตัวเองไฉนเสียกิริยาถึงเพียงนี้?

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านางกระดากแทบตายแล้ว ดังนั้นกล่าวเบาๆ ว่า “พวกเราไปนั่งพักผ่อนในเก๋งกลางดงไม้นั้นสักครู่หนึ่ง ดีหรือไม่?”

เก๋งกลางดงไม้เป็นสถานที่ร่มรื่นที่สุดในตึกที่พักของหนีฮูหยิน อยู่ท่ามกลางต้นอบเชยรกครึ้ม มีเก๋งน้อยอันมิดชิดหลังหนึ่ง เป็นสถานที่นัดพบอันประเสริฐ

หนีฮูหยินงงงันวูบ เงยหน้ามองดูเขา ดวงตาทอแววสับสนยุ่งเหยิง คิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า ในใจนางบังเกิดความขัดแย้งสุดปลาย ระหว่างการครองตัวเป็นม่ายกับมอบกายมอบใจให้ ดังนั้นไม่เรียกร้องคำตอบจากนาง เหลียวมองรอบข้างไร้ผู้คน จึงฉุดดึงมือของนางเดินเข้าดงไม้ไป

หนีฮูหยินคิดสลัดแต่สลัดไม่หลุด จำต้องกล่าวเป็นเชิงตำหนิว่า “ท่านเซี่ยง...”

เซี่ยงเส้าหลงยึดกุมมือนุ่มนิ่มของนาง จิตใจหวานซึ้งปานเคลือบน้ำผึ้ง ทั้งรู้สึกถึงความเร้าใจอีกแบบหนึ่ง ไม่มีเวลาสนใจว่านางพึงพอใจหรือไม่ ฉุดดึงนางตัดผ่านดงไม้ รู้สึกกระจ่างจ้าที่เบื้องหน้าเก๋งกลางดงไม้ปรากฏแก่สายตา

หนีฮูหยินพลันสะบัดมือโดยแรง ดิ้นหลุดจากเงื้อมมือของเขา ก้มศีรษะกล่าวว่า “ท่านเซี่ยงโปรดเคารพศักดิ์ศรีของจ้าวหนี ได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าคิดรีบร้อนกลับไม่บรรลุ จึงกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า “เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยบังคับขืนใจผู้คนมา พวกเรานั่งในเก๋งสักครู่ สูดกลิ่นของอบเชยด้วยกัน”

หนีฮูหยินกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “แต่ท่านต้องรับปากผู้อื่นก่อนว่าจะรักษามารยาทไว้”

เซี่ยงเส้าหลงเพียงกลัวนางไม่ยอมรั้งอยู่ หากยินยอมรั้งอยู่ ต้องไม่อาจหนีรอดจากเงื้อมมือของเขา ยามนั้นเดินเข้าไปภายในเก๋งนั่งอยู่ข้างราวระเบียงศิลา ผายมือเป็นเชิงเชื้อเชิญ กล่าวว่า “ฮูหยินเชิญเข้าเก๋งมานั่งลง”

หนีฮูหยินคล้ายลืมเลือนว่า เซี่ยงเส้าหลงยังไม่ได้รับเงื่อนไข “มิให้เสียมารยาท” ของนาง เดินชดช้อยก้าวขึ้นเก๋ง มาถึงข้างกายของเขา ยืนพิงกับราวระเบียง เมื่อเป็นเช่นนี้ ใบหน้าทั้งสองหน้าหันหากัน สายตาทั้งสี่ข้างประสานสบกัน

คราครั้งนี้หนีฮูหยินมีความกล้าหาญกว่าเดิม ไม่ได้หลบสายตาอีกเพียงแต่ทอแววเลื่อนลอย ไม่ทราบปรับตัวอย่างไร อกอูมสะท้อนขึ้นลงไม่รู้จักกลบเกลื่อนความรู้สึกของตัวเอง เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง ทราบว่านางเริ่มยากจะห้ามใจ แต่ยังไม่อาจรีบร้อนไป จนนางปรับตัวรับไม่ได้ จึงกล่าว “สูดได้กลิ่นหอมของอบเชยหรือไม่?”

หนีฮูหยินหน้าแดงเข้มกว่าเดิม ผงกศีรษะรับคำดังอืมม์ เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือขวาออกช้าๆ แตะสัมผัสข้างเอวของนาง ก่อนค่อยเลื่อนไปยังเอวด้านหลัง จากนั้นโอบคล้องเอวอีกด้านหนึ่ง หนีฮูหยินไม่อาจทรงกายมั่น ครึ่งซีกร่างล้มเข้ามายังอ้อมอกของเขา หน้าอกอันนุ่มนิ่มกดทับใส่แผงหน้าอกด้านขวาของเขา

ลมหายใจของทั้งสองเปลี่ยนเป็นหนักหน่วงขึ้นมา หนีฮูหยินคล้ายนกน้อยที่ได้รับความตื่นตระหนกตัวหนึ่ง สั่นเทิ้มอยู่ในอ้อมอกของเขา

แต่ไม่ดิ้นรนหรือโต้แย้ง หากทว่าใบหูยังแดงเข้ม หัวใจคล้ายเบ้าเตาหลอมละลายความอดทนซึ่งยึดมั่นมาเป็นเวลาเก้าปี นั่นเป็นช่วงเวลาอันยาวนานนัก

เซี่ยงเส้าหลงยื่นหน้าเข้าไป จนห่างจากใบหน้านางเพียงนิ้วเศษ กล่าวว่า “อบเชยไหนเลยหอมกรุ่นเท่าฮูหยินได้?”

หนีฮูหยินกล่าวด้วยความว้าวุ่นใจว่า “มิใช่ตกลงว่าจะไม่เสียมารยาทต่อข้าพเจ้าหรอกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงเป็นนักรักแห่งศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ทราบว่ายามนี้เขายิ่งดื้อด้านดึงดัน ยิ่งสัมฤทธิผลได้โดยง่ายดาย จึงกล่าว “นี่ไหนเลยนับเป็นการเสียมารยาท หากทว่าเป็นการแสดงความรัก”

หนีฮูหยินกระดากกระเดื่องยิ่ง แต่ไม่อาจกล่าววาจาได้ ทั้งนี้เพราะริมฝีปากถูกบุรุษเจ้าสำราญผู้นี้ปิดประทับไว้ ลิ้นอันชำนาญซอกซอนอยู่ทั้งในและนอกริมฝีปากนาง

หนีฮูหยินเป็นกุลสตรีสุภาพเรียบร้อย แม้แต่สามีนางยามมีชีวิตก็ให้เกียรติแก่นาง ถือมารยาทอันคร่ำครึ เดือนหนึ่งเพียงร่วมเรียงเคียงหมอนหนึ่งคืน เวลาปรกติไม่แตะต้องสัมผัสถูก การรุกรานของเซี่ยงเส้าหลงในตอนนี้ สำหรับกับนางถือว่าล่วงล้ำก้ำเกินยิ่งกว่าสามีผู้ล่วงลับอีก

เพราะเหตุนี้นางไม่สามารถยอมรับพฤติการณ์ที่คุณชายน้อยเสี่ยวผานลวนลามหญิงรับใช้ หากเป็นครอบครัวเชื้อพระวงศ์อื่นในรัฐจ้าวผู้เป็นบิดามารดาแสร้งเป็นไม่รู้ไม่เห็นต่อเรื่องเช่นนี้

น่าแค้นที่ฝีมือลวนลามของเซี่ยงเส้าหลง ยังสูงส่งกว่าสามีผู้ล่วงลับนับร้อยเท่า ความอุกอาจสามหาวของเขาสร้างความตื่นเต้นเร้าใจแก่นางอย่างที่ไม่เคยประสบมาก่อน จวบกระทั่งเซี่ยงเส้าหลงรุกรานเข้ามาทางริมฝีปาก นางค่อยยกมือผลักไสตามสัญชาตญาณ คิดหมายแยกริมฝีปากทั้งสองข้างออกจากกัน การดิ้นรนพอเป็นพิธีของนางกลับกระตุ้นความต้องการของเซี่ยงเส้าหลงขึ้น ไม่อาจเลิกราได้

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าการจูบขืนใจเช่นนี้ไม่อาจเลิกร้างแต่กลางคัน

ทางหนึ่งสอดลิ้นเข้าพัวพันนาง ทางหนึ่งโอบรั้งนางนั่งแนบชิดกัน มือข้างหนึ่งยังโอบกอดเอวคอดกิ่วของนาง อีกมือหนึ่งลูบไล้ใบหน้าขาวผ่องปานจะปริ จอนผมและลำคอของนาง สองมือของหนีฮูหยินรวบคว้าปกเสื้อของนาง ร่างสั่นสะท้านอย่างรุนแรง ปากหอบหายใจเร่งร้อน ดวงตาทั้งคู่หลับพริ้มลง ความคิดต่อต้านขัดขืนถูกรสจูบอันยาวนานกัดกร่อนพังทลายไปทีละน้อย

เซี่ยงเส้าหลงลูบไล้ชั่วขณะ ค่อยถอนริมฝีปากห่างจากริมฝีปากอันร้อนผ่าวของนางช้าๆ ก้มศีรษะเพ่งพิศวงหน้านางโดยละเอียด หนีฮูหยินหอบหายใจอย่างเร่งร้อน จนต้องอ้าปากน้อยๆ ลืมตาขึ้นอย่างอ่อนล้าค้อนเขาเป็นเชิงตัดพ้อเชิงแง่งอนวงหนึ่ง จากนั้นหลับตาลงด้วยความอุธัจเอียงอาย

แววตานี้บังเกิดประสิทธิผลยิ่งกว่าการยั่วเย้าใดๆ เซี่ยงเส้าหลงเริ่มลูบไล้ช่วงขาอันเรียวงามของนาง หนีฮูหยินอุทานด้วยความตระหนกกดมือของเขาไว้ ลืมตามองดูเขาเป็นเชิงวิงวอนร้องขอ

ขณะที่เซี่ยงเส้าหลงตระเตรียมปล่อยลูกธนูออก พลันได้ยินเสียงร้องเรียกของหญิงรับใช้ดังแว่วมา ทั้งสองสะดุ้งเฮือกใหญ่ แยกย้ายผละจากกัน หนีฮูหยินหอบหายใจกล่าวว่า “วิงวอนท่าน รีบสกัดนางไว้ อย่าให้นางเห็นสภาพของผู้อื่น”

เซี่ยงเส้าหลงรีบออกจากดงไม้ไปรับหน้า สกัดหญิงรับใช้นางนั้นไว้ถามว่า “เรื่องอันใด?”

หญิงรับใช้นั้นย่อกายคารวะกล่าวว่า “เถาฟางแห่งตระกูลอูมาหาท่านเซี่ยง พี่เจาน้อยของหยาฮูหยินอยู่เป็นเพื่อนเขา”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “รบกวนพี่สาวบอกให้เขารอสักครู่ ข้าพเจ้าจะติดตามไป”

หญิงรับใช้นั้นกล่าวอย่างเอียงอายว่า “ท่านเซี่ยงเรียกข้าพเจ้าเป็นอิ๋งเอ๋อเถอะ” พลางแย้มยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน หันกายจากไป

เซี่ยงเส้าหลงกลับเข้าเก๋งกลางดงไม้ พบว่าหนีฮูหยินหนีหน้าไปแต่

แรก ต้องฝืนยิ้มคราหนึ่ง รุดกลับไปยังห้องโถงพบกับเถาฟาง

เถาฟางหน้าตามอมแมมด้วยฝุ่นละออง พอพบเห็นเซี่ยงเส้าหลงชิงกล่าวเบาๆ ว่า “พวกเราเพิ่งได้รับรายงานลับว่า คราครั้งนี้ท่านส่งกงจู้สามไปยังนครต้าเหลียนซึ่งเป็นเมืองหลวงรัฐวุ่ย เต็มไปด้วยอันตรายรอบด้าน มิเพียงแต่โจรปล้นชิงม้าคิดดักปล้นชิง ฟังว่าแม้แต่รัฐฉีก็คิดทำลายการทูตสยุมพรระหว่างรัฐจ้าวกับรัฐวุ่ย โดยส่งคนมาฉุดคร่ากงจู้สามไป”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า “เรื่องนี้สมควรเป็นความลับสุดยอด ข่าวคราวไฉนรั่วไหลออกไป?”

เถาฟางทอดถอนใจกล่าวว่า “ย่อมมีคนจงใจปล่อยข่าวออกไป ในความเห็นข้าพเจ้า ไส้ศึกภายในคือจ้าวมู่หรือเส้าหยวนจวินคนใดคนหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าว “นี่เป็นผลดีอันใดต่อพวกมัน? เส้าหยวนจวินกับข้าพเจ้าเท่ากับลงเรือลำเดียวกัน หากแม้นถูกซุ่มโจมตีเกรงว่ามันก็ไม่อาจหนีรอดได้”

เถาฟางกล่าวว่า “เบื้องหลังความนัยอาจสลับซับซ้อน ข้าพเจ้ามาเพื่อเตือนสติท่าน วันพรุ่งนี้พวกท่านต้องออกเดินทางตั้งแต่เช้า”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงป้ายอาญาสิทธิ์ของมหาคุรุสำนักม่อเจีย ดังนั้นบอกให้เถาฟางใช้คนนำมามอบต่อเขา ทั้งยังกำชับกำชาอีกหลายคำค่อยส่งเถาฟางออกจากวังเคลื่อนที่

ยามนั้น หญิงรับใช้ของหนีฮูหยินนามอิ๋งเอ๋อรุดมาบอกว่า ฮูหยินเชื้อเชิญเขาเข้าพบ เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกเหนือความคาดหมายอยู่บ้าง ติดตามอิ๋งเอ๋อไปเข้าพบหนีฮูหยินซึ่งกลับคืนสู่ความสุภาพสำรวมที่ห้องหนังสือ

อิ๋งเอ๋อปิดประตูห้องล่าถอยไป เซี่ยงเส้าหลงทรุดนั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับนางอย่างระมัดระวัง ถามว่า “ฮูหยินยังขุ่นเคืองที่ข้าพเจ้าเสียมารยาทหรือ?”

หนีฮูหยินค้อนเขาวงหนึ่ง ก้มศีรษะกล่าวอย่างเอียงอายว่า “ท่านเสียมารยาทแต่แรกแล้ว ข้าพเจ้ายังโทษว่าท่านอย่างไรได้?”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกวาบหวามใจ ยื่นมือยึดกุมมือนุ่มนิ่มของนางเอาไว้ ยิ้มพลางกล่าวว่า “ฮูหยินให้ความเมตตา เซี่ยงเส้าหลงได้รับเกียรติจนลนลาน”

หนีฮูหยินหน้าแดงเข้มอีกครา ปล่อยให้อีกฝ่ายลูบไล้มือของนาง กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “วันพรุ่งนี้ท่านเซี่ยงออกเดินทางสู่รัฐวุ่ย โอ ท่านจะให้ข้าพเจ้าผ่านเวลาช่วงนี้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง เมื่อได้ยินถ้อยคำถ่ายทอดความในใจเช่นนี้ เขาไหนเลยเกรงอกเกรงใจอีก ฉุดดึงนางเข้ามาโอบรั้งกับอ้อมอก กล่าวว่า “เวลากระชั้นสั้น ฮูหยินยังตำหนิข้าพเจ้าวู่วามอีกหรือ?”

หนีฮูหยินร่างอ่อนระทวย สั่นศีรษะก้มหน้าลง เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความต้องการอย่างรุนแรง ทางหนึ่งจุมพิตนาง ทางหนึ่งเปลื้องเสื้อผ้าให้แก่นาง หนีฮูหยินสลัดความถือตัว ปล่อยให้เขากระทำตามอำเภอใจ ทั้งยังตอบสนองทางชิวหา สร้างความวาบหวิวทางอารมณ์แก่เซี่ยงเส้าหลง

กุลสตรีที่รักษาพรหมจารี ยามเมื่อบังเกิดความรัก บางครั้งยังยากหักห้ามใจยิ่งกว่าหญิงร่านสวาทเสียอีก หนีฮูหยินก็เป็นเช่นนี้ เพลิงรักที่เก็บกดมาเป็นเวลานาน พลันปะทุถั่งโถมออกมาราวภูเขาไฟระเบิด ทั้งสองกอดรัดพัวพันกันร่วมหนึ่งชั่วยาม มอบความรักแก่กันและกัน จากนั้นค่อยจูงมือกันร่วมรับประทานอาหารค่ำ

คุณชายน้อยพอดีวิ่งกลับมา กล่าวด้วยความยินดีว่า “ข้าพเจ้าโค่นคู่ต่อสู้ลงอีกสองคน พวกเขาบอกว่าจะกราบท่านเป็นอาจารย์” เอ่ยถึงตอนนี้ สังเกตเห็นมารดาเพิ่มประกายสีสันงามเฉิดฉันอีกชั้นหนึ่ง

หนีฮูหยินอยู่เบื้องหน้าบุตรชาย กลับหน้าแดงสดใส จำต้องห่างจากเซี่ยงเส้าหลง ด้วยลักษณะยวนยั่วใจนัก

คุณชายน้อยเหลียวดูเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “อาจารย์กับมารดา...”

หนีฮูหยินทั้งกระดากทั้งอับอาย ดุว่า “ห้ามมิให้เสี่ยวผานกล่าววาจา”

คุณชายน้อยแลบลิ้นออกมา หัวร่อฮิฮะ รับประทานอาหารเป็นการใหญ่

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความฮึกหาญประดัง หากตัวเองไม่สามารถปกป้องสตรีที่ตนรัก ยังนับเป็นผู้กล้าหาญอันใด ซู่หนี่กับซูเอ๋อตายแล้ว เขาไม่ยินยอมให้เกิดโศกนาฏกรรมกับสตรีของเขาอีก

เมื่อกลับถึงวังเคลื่อนที่ของหยาฮูหยิน ถิงฟางซื่อกับชุนอิ๋ง สี่หญิงรับใช้ล้วนรออยู่ในห้องโถง ช่วงเวลาแห่งการแยกจากใกล้เข้ามาย่อมมีคำพร่ำพลอดซึ่งบอกกล่าวไม่หมดสิ้น เซี่ยงเส้าหลงแม้เจ้าสำราญ แต่ยังไม่เคยผ่านศึกรักกลางดงนางงามเช่นนี้มาก่อน มาตรว่าสุขสม แต่ความเหนื่อยยากที่ได้รับมีแต่ตัวเองที่ทราบได้

เซี่ยงเส้าหลงหลับใหลไปด้วยความอ่อนเพลียงีบหนึ่ง เมื่อตื่นขึ้นมาเป็นเวลาพลบค่ำแล้ว ดังนั้นขยับกายคราหนึ่ง ถิงฟางซื่อกับอูถิงฟางซึ่งนอนอยู่ข้างกายพลอยตื่นขึ้นมา

อูถิงฟางออดอ้อนว่า “ข้าพเจ้าไม่ยินยอม ข้าพเจ้าจะร่วมทางกับท่านไปยังรัฐวุ่ย”

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบ หวนนึกถึงตัวเองต้องดูแลหยาฮูหยินและกงจู้สาม ก็ปวดเศียรเวียนเกล้าอยู่แล้ว ไหนเลยเพิ่มอูถิงฟางอีกผู้หนึ่งได้ ดังนั้นรีบกล่าวปลอบโยน ประเล้าประโลมจนอูถิงฟางเลิกล้มความคิด

ที่ห้องโถงหยาฮูหยินพลันกล่าวอย่างจริงจังว่า “ข้าพเจ้าไปเข้าเฝ้าพระเชษฐา ขอกำลังคนเพิ่มมากกว่าเดิม แต่พระองค์ไม่สามารถจัดหาให้ นับเป็นที่น่าห่วงใยนัก” พลางทอดถอนใจแล้วกล่าว “จากที่นี้ถึงนครต้าเหลียน ใช้เวลาเดินทางอย่างน้อยสามเดือน ต้องข้ามแม่น้ำใหญ่เทือกทิวเขามากมาย พอเข้าสู่เขตรัฐวุ่ย ต้องผ่านเมืองตั่งหยิน เฉาเกอ กุ้ยหลิงและหวงฉือสี่เมือง นับว่ามีอันตรายอยู่ทุกฝีก้าว”

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดชั่วขณะ จึงกล่าว “ระหว่างฮูหยินกับเส้าหยวนจวินนั้น ใช่เคยมีความสัมพันธ์มาก่อนหรือไม่?”

หยาฮูหยินผงกศีรษะด้วยความละอายเสียใจ เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกคับข้องใจยิ่ง นิ่งเงียบงันไป หยาฮูหยินรีบกล่าวว่า “เส้าหลง วิงวอนท่าน

อย่าได้ทำเช่นนี้ ตอนนี้ผู้อื่นกลับตัวกลับใจแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงจะอย่างไรมีจิตใจกว้างขวาง เพียงทอดถอนใจ กล่าวว่า “ข้าพเจ้ากับเส้าหยวนจวินมีข้อบาดหมาง บวกกับท่านเคยมีความสัมพันธ์กับเขามาก่อน เกรงว่าทำให้เหตุการณ์ซับซ้อนกว่าเดิม”

หยาฮูหยินยอมรับผิดต่อเขา จากนั้นกล่าวว่า “เส้าหยวนจวินจะนำนางบำเรอคนโปรดสองนางและมือดีสองร้อยคนร่วมทาง ข้าพเจ้าเกรงว่าเขาจะทำตัวเป็นปฏิปักษ์กับท่านทุกวิถีทาง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ข้าพเจ้าไม่กลัวเขาสร้างความลำบากแก่ข้าพเจ้า แต่เกรงว่าเขาจะสมคบคิดกับคนนอกจัดการกับพวกเรา หากแม้เส้าหยวนจวินตั้งใจว่าพอไปถึงรัฐวุ่ย จะไม่กลับรัฐจ้าวอีก ไม่ว่าเรื่องราวชั่วร้ายอันใด ล้วนกระทำได้”

หยาฮูหยินกล่าวว่า “ข้าพเจ้าคัดเลือกผู้คนสี่คนจากในมือดีทั้งหมด คนทั้งสี่ไม่เพียงมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ทั้งยังจงรักภักดี นอกจากนั้นข้าพเจ้ากำหนดให้ราชองครักษ์เฉิงซวีเป็นผู้ช่วยของท่าน คนผู้นี้เคยได้รับบุญคุณจากข้าพเจ้า รอดพ้นจากการถูกประหารทั้งตระกูล ย่อมต้องรับใช้พวกเราอย่างเต็มที่”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยคลายใจลง ถามว่า “ฟังว่ารัฐฉีคิดทำลายการทูตสยุมพรครั้งนี้ พวกเขามีบุคคลอันร้ายกาจใด?”

หยาฮูหยินสูดลมหายใจคำหนึ่ง ค่อยกล่าวอย่างแช่มช้าว่า “รัฐฉีมีบุคคลลึกลับผู้หนึ่ง เรียกว่าเซียวเว่ยโหมว คนผู้นี้เห็นว่า มนุษย์ควรประพฤติเช่นเดียวกับสัตว์เดรัจฉาน นั่นคือฝ่ายที่เข้มแข็งกลืนฝ่ายอ่อนแอ หากคิดเป็นผู้เข้มแข็ง ต้องมีเขี้ยวเล็บอันแหลมคมเช่นพยัคฆ์ราชสีห์ ดังนั้นเขากับสมุนบริวารล้วนเป็นนักรบอันน่ากลัว เป็นคนร้ายที่ปล้นฆ่าข่มขืนตามอำเภอใจ”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เจ้ารัฐฉีไฉนปล่อยให้กองโจรชั่วร้ายเช่นนี้อยู่ในรัฐฉี?”

หยาฮูหยินอธิบายว่า “ในรัฐทั้งหก พื้นที่ของรัฐฉีเพียงเป็นรองรัฐ

ฉู่ หลังจากศึกที่ช่องแคบหม่าหลิง ยังตั้งตนเป็นผู้นำของรัฐต่างๆ ทางฟากตะวันออกสุดท้ายรัฐฉิน รัฐฉู่และรัฐจ้าว วุ่ย หาน ซึ่งแยกตัวจากแคว้นจิ่นผนึกกำลังบุกถึงเมืองหลวงของรัฐฉี ต่อมาถูกทัพเอี้ยนยึดเมืองไปเจ็ดสิบกว่าเมือง ยังดีที่รัฐฉีปรากฏมหาเสนาบดีนามเถียนตาน ใช้แผนซ้อนกลยุยงให้เจ้ารัฐเอี้ยนองค์ใหม่เปลี่ยนตัวแม่ทัพ ค่อยขับไล่ทัพจ้าวออกจากอาณาจักรรัฐฉี แต่ก็สูญเสียกำลังไปมากมาย”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว เนื่องจากรัฐฉีอ่อนกำลังลง จึงยอมอดกลั้นและพึ่งพากลุ่มบุคคลอันชั่วร้ายเหล่านี้ทำงานให้”

หยาฮูหยินกล่าวว่า “ผู้ที่พึ่งพาพวกมันคือเถียนตาน พวกเราระแวงสงสัยว่า เถียนตานกับเซียวเว่ยโหมวเป็นพี่น้องชนเผ่าเดียวกัน เซียวเว่ยโหมวผู้นี้มีฝีมือสูงเยี่ยม สามารถปราบพยัคฆ์เสือดาวด้วยมือเปล่า มีความต้องการทางเพศรุนแรง ขาดสตรีไม่ได้แม้สักคืนเดียว มันทำหน้าที่ลอบสังหารคู่แข่งทางการเมืองให้แก่เถียนตาน บางครั้งเดินทางออกจากรัฐฉีเพื่อปฏิบัติการลับ หากแม้นคนผู้นี้มาด้วยตัวเอง พวกเราต้องตกอยู่ในห้วงอันตราย ข้าพเจ้ายินยอมฆ่าตัวตาย ไม่ขอตกไปในเงื้อมมือมัน”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนอกสั่นขวัญแขวน ปลอบโยนนางอยู่หลายคำ อูถิงฟางกับถิงฟางซื่อค่อยชักชวนกันมาถึง

หยาฮูหยินรู้ใจของเขาเป็นอย่างดี พัวพันสตรีทั้งสองไว้ เปิดโอกาสให้เซี่ยงเส้าหลงปลีกตัวไปยังห้องอาบน้ำ

หญิงรับใช้หลายนางกำลังเติมน้ำร้อนให้แก่เขา เซี่ยงเส้าหลงบอกให้พวกนางออกไป ค่อยเดินถึงข้างกายหนีฮูหยินโอบอุ้มนางขึ้นมา ก้าวลงในสระน้ำทั้งเสื้อผ้า

หนีฮูหยินเรียบๆ ร้อยๆ มาชั่วชีวิต ไหนเลยคาดคิดว่าจะพบพานบุรุษเสเพลเช่นนี้ ในเสียงอุทานอันแตกตื่น กลับกลายเป็นสตรีเปียกปอนเปิดเผยส่วนโค้งส่วนเว้าออกมา

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงวันพรุ่งนี้ต้องเดินทางสู่ความตาย ดังนั้น

ปล่อยตัวอย่างเต็มที่ ดำเนินการรุกรานต่อกุลสตรีนางนี้

หนีฮูหยินก็นึกถึงเรื่องเดียวกัน จึงตอบสนองเขาอย่างร้อนแรง

ระหว่างการโอบกอดรัดพัน หนีฮูหยินหลั่งน้ำตากล่าวว่า “ท่านต้องถนอมตัว กลับมาหาจ้าวหนีกับเสี่ยวผาน”

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “หากข้าพเจ้าคิดไปจากรัฐจ้าว ท่านยินยอมติดตามข้าพเจ้าไปหรือไม่?”

หนีฮูหยินสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ถามว่า “ท่านคิดทรยศต่อพระเชษฐาหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “นี่เพียงเป็นการล้อมคอกก่อนวัวหาย จ้าวมู่คงไม่ยอมรับข้าพเจ้า แต่เราเซี่ยงเส้าหลงไหนเลยปล่อยให้ผู้คนเชือดเฉือนตามอำเภอใจ?”

หนีฮูหยินผงกศีรษะกล่าวว่า “คิดไม่ถึงพระเชษฐาทรงใช้สอยคนต่ำช้าเช่นนี้ จ้าวมู่เคยคิดและเล็มข้าพเจ้า เรียกหาข้าพเจ้าไปหาเขา ล้วนถูกข้าพเจ้าปฏิเสธบอกปัด”

เซี่ยงเส้าหลงคาดคิดว่า จ้าวมู่อาจเป็นหนึ่งในเหล่าบุรุษที่คุณชายน้อยเสี่ยวผานกริ่งเกรงว่าจะครอบครองมารดาของเขา ต้องลอบทอดถอนใจ ยามนี้หนีฮูหยินเป็นของเขา จ้าวมู่ยิ่งไม่ยอมปล่อยปละละเว้นเขา

หนีฮูหยินกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า “หัวใจข้าพเจ้าเป็นของท่านแล้ว ไม่ว่าท่านไปยังที่ใด จ้าวหนียินยอมรับใช้เช่นม้าลา อยู่ข้างกายท่านตลอดไป”

เซี่ยงเส้าหลงเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำ ประทับจูบริมฝีปากของนางพร้อมกับนึกอธิษฐานในใจ...ไม่ว่าหนทางข้างหน้าลำเข็ญปานใด เขาจะดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด เพื่อคนที่รักเขาทั้งหมด ประกอบการให้ระบือลือลั่น เซี่ยงเส้าหลงไม่ขอถวายชีวิตเพื่อผู้ใด หากแต่ซื่อสัตย์ต่ออุดมการณ์ของตัวเอง

สู่เส้นทางวิบาก

เช้าวันรุ่งขึ้นก่อนอาทิตย์ไขแสง เซี่ยงเส้าหลงร่ำลาอูถิงฟาง หนีฮูหยินและพวก ทุกนางล้วนหลั่งน้ำตาแห่งความอาลัยอาวรณ์

ก่อนออกจากวัง เจ้ารัฐจ้าวทรงประกอบพิธีเซ่นสรวงฟ้าดินและบรรพบุรุษด้วยพระองค์เอง ทรงบนบานขอให้คณะของเซี่ยงเส้าหลงเดินทางโดยสวัสดิภาพ แต่เซี่ยงเส้าหลงย่อมทราบว่า พระองค์ทรงหวังให้พวกเขาขโมยบันทึกหลูปันกลับมา หาได้ห่วงใยความเป็นความตายของพวกเขาไม่ ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงความสุขสมหวังของกงจู้สามจ้าวเซี่ยนผู้เป็นราชธิดาแล้ว

เจ้ารัฐจ้าวทรงเพิ่มกำลังคนให้แก่เซี่ยงเส้าหลงอีกส่วนหนึ่ง รวมเป็นกำลังพลห้าร้อยนาย บวกกับคนของเส้าหยวนจวินอีกสองร้อยคน ม้าทั้งเจ็ดร้อยตัวอารักขารถม้าของหยาฮูหยิน กงจู้สาม ผิงหยวนฮูหยินและบรรดาบ่าวไพร่หญิงรับใช้ยี่สิบเจ็ดคัน รวมทั้งรถบรรทุกเสบียงกรังของใช้อีกสี่สิบคัน เคลื่อนขบวนออกทางประตูเมืองด้านใต้ของนครหานตาน

ตามหมายกำหนดการ ที่หมายลำดับแรกคือเมืองจือเสี้ยน นี่ยังอยู่ในอาณาเขตรัฐจ้าว ดังนั้นไม่มีปัญหาด้านความปลอดภัย นอกจากนั้นแม่ทัพหลี่มู่ยังจัดทหารม้าห้าร้อยนายคุ้มครองส่งถึงชายแดนนอกเมืองจือเสี้ยน เซี่ยงเส้าหลงมีจิตใจปลอดโปร่ง ปัญหาคงเกิดขึ้นเมื่อเหยียบย่างเข้าเขตแดนของรัฐวุ่ยเท่านั้น

ที่สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่เซี่ยงเส้าหลงคือ หญิงรับใช้ของหยาฮูหยินคือเจาน้อยและพวกทั้งแปดล้วนเปลี่ยนเป็นสวมชุดนักรบหญิงควบม้าด้วยความคล่องแคล่วปราดเปรียว จากนั้นเขาค่อยได้คิดว่า ในยุคสมัยเลียดก๊ก ชายฉกรรจ์ถูกกะเกณฑ์ไปเป็นทหาร สตรีก็ไม่มีข้อยกเว้นเช่นกัน

เซี่ยงเส้าหลงไม่มีความรู้ด้านการทหารยุคสมัยเลียดก๊ก ฉวยโอกาสที่ระหว่างทางไร้เรื่องราว จึงสอบถามจากผู้ช่วยนามเฉิงซวี เฉิงซวีทอดถอนใจกล่าวว่า

"สงครามเป็นเรื่องความเป็นความตาย ขอเพียงมีพลังส่วนหนึ่งก็ใช้พลังส่วนนี้จนหมดสิ้น การศึกที่ฉางผิง ทัพฉินใช้ทหารเด็กอายุสิบห้าปี คราครั้งนี้รัฐเอี้ยนรุกรานพวกเรา ต้าอ๋องทรงกะเกณฑ์เด็กหนุ่มอายุไม่ถึงสิบห้าปีเข้าประจำการ ดีที่เอาชนะทัพเอี้ยนได้ ไม่เช่นนั้น...โอ"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า เฉิงซวีผู้นี้เป็นคนของหยาฮูหยิน สนทนาได้อย่างเต็มที่ จึงสอบถามถึงโครงสร้างของกองทัพ เฉิงซวีก็อธิบายว่า "ทัพจ้าวประกอบด้วยสามเหล่าทัพ หมายถึงทัพทหารฉกรรจ์ ทัพทหารหญิงกับทัพทหารชราผู้เยาว์ ทหารฉกรรจ์เป็นกำลังหลักในการสู้รบ ทหารหญิงรับหน้าที่ก่อสร้างและทำงานด้านแรงงาน ทหารชราผู้เยาว์อยู่แนวหลัง จัดเสบียงและหุงหาอาหาร"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความหดหู่ใจ เขาเคยชมภาพยนตร์ เห็นฉากสงครามอันตระการตา แต่สภาพความเป็นจริงกลับเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แม้แต่สตรี เด็กและคนชราก็ถูกกะเกณฑ์เข้าสู่สมรภูมิ

เฉิงซวีกล่าวเบาๆ ว่า "คราครั้งนี้พวกเราแม้มีกำลังพลไม่มากนัก แต่ล้วนเป็นทหารม้าชาญศึก แสดงว่าต้าอ๋องทรงให้ความสำคัญกับการเดินทางครั้งนี้ยิ่ง"

เซี่ยงเส้าหลงเหลียวหน้ามอง เห็นรถม้าของเส้าหยวนจวินทั้งสิบคัน รวมทั้งคนของผิงหยวนจวินอีกสองร้อยคนรั้งท้ายสุด อดทอดถอนใจมิได้ หวนนึกถึงหากเกิดเรื่อง เส้าหยวนจวินไหนเลยยอมรับคำสั่งจากเขา

เพียง “ปัญหาภายใน” ข้อนี้ก็ปวดเศียรเวียนเกล้ามากแล้ว

รถโดยสารของหยาฮูหยินกับกงจู้สามล้วนปล่อยม่านลง ไม่อาจเห็นสภาพภายใน ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงกระตุ้นม้าถึงข้างรถของหยาฮูหยิน หยาฮูหยินกำลังแอบมองเขาอยู่ จึงเลิกม่านรถขึ้น กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ท่านราชองครักษ์คิดขึ้นมานั่งในรถหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “บริวารอยู่ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ ไหนเลยกล้าบังอาจปานนั้น?”

เห็นสองฟากข้างรถม้าของหยาฮูหยิน มีคนสนิทของนางอารักขาข้างละสองคน คนทั้งสี่พอพบเห็นเซี่ยงเส้าหลง พากันแสดงความคารวะ

หยาฮูหยินกล่าวว่า “พวกมันทั้งสี่ล้วนเป็นกำพร้า จึงใช้แซ่จ้าวตามข้าพเจ้า เรียกว่าจ้าวหนึ่ง จ้าวรอง จ้าวห้ากับจ้าวเจ็ด มีเรื่องอันใดใช้สอย พวกมันได้อย่างเต็มที่”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นในบุคคลทั้งสี่ จ้าวหนึ่งซึ่งมีอายุสูงวัยที่สุด เพียงอายุมากกว่าเขาเล็กน้อย จ้าวเจ็ดอย่างมากมีอายุสิบหกปี นับว่ารัฐจ้าวเป็นรัฐของเด็กกำพร้าหญิงม่ายจริงๆ

วันนี้เดินทางเป็นระยะทางสามสิบกว่าลี้ ดีที่ตามรายทางทิวทัศน์งามปานภาพวาด เซี่ยงเส้าหลงตั้งใจท่องชมทิวทัศน์ ทั้งสนทนาแก้เหงากับหยาฮูหยินและเจาน้อยทั้งหลาย กลับไม่เปลี่ยวเหงาเท่าใด กงจู้สามกับหญิงรับใช้ประจำตัวทั้งสองนางล้วนเก็บตัวอยู่ในรถ ไม่ได้เผยโฉมมาก่อน

ยามพลบค่ำ ขบวนรถและม้าตั้งค่ายพักแรม ก่อกระโจมสองร้อยกว่าหลังบนทุ่งหญ้าริมลำธารสายหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงอยู่ในกระโจมแม่ทัพรวมกับเฉิงซวี และผู้ช่วยนามติงโส่วซึ่งแม่ทัพหลี่มู่ส่งมา รวมทั้งนายทัพอีกสองนายชื่อสั้งจื่อจี้และเยิ่นเจิง นั่งล้อมวงรับประทานอาหารค่ำกัน

ขณะที่ดื่มกิน หัวข้อสนทนาย่อมเป็นการศึกสงคราม เยิ่นเจิงซึ่งกรำศึกอย่างโชกโชน กล่าวว่า “การศึกสงครามที่ผ่านมารวบรัดยิ่ง ต่าง

ยกกำลังพลเข้าประจัญบาน รู้ผลแพ้ชนะในไม่กี่วัน ต่อให้เป็นการศึกล้อมเมือง ก็ใช้เวลายี่สิบสามสิบวัน ยกเว้นเจ้ารัฐฉู่ล้อมรัฐซ้องซึ่งรบกันเวลาเก้าเดือน แต่สงครามในปัจจุบันยืดเยื้อยาวนานถึงสามปีห้าปี เพิ่มความลำบากแร้นแค้นเป็นทวีคูณ”

เซี่ยงเส้าหลงถามไถ่รายละเอียด เฉิงซวีชิงกล่าวว่า “หนึ่งนั้นประชากรมากขึ้น กำลังพลเข้มแข็งตาม รัฐใหญ่เช่นรัฐฉิน รัฐฉู่ เมื่อกาลก่อนมีกำลังพลไม่ถึงสิบหมื่น แต่ตอนนี้หากนับรวมทั้งทหารหญิงและผู้ชราเยาว์วัย บางครั้งมีกำลังถึงร้อยหมื่น...”

สั้งจื่อจี้กล่าวเสริมว่า “สองคือด้านแนวป้องกัน กาลก่อนเพียงรักษาเมืองหลวง ต่อมาค่อยสร้างค่ายก่อกำแพงเมืองตามหัวเมือง ระหว่างรัฐต่อรัฐสร้างกำแพงเป็นแนวป้องกัน หากคิดยึดรัฐอื่น ต้องบุกตีทีละเมือง ดังนั้น เอ่ยถึงสงคราม ไม่มีผู้ใดขมวดคิ้วนิ่วหน้า”

เฉิงซวีกล่าวอีกว่า “เมื่อก่อนทำสงคราม เพียงเพื่อจับเชลยศึก ยึดสมบัติ บังคับข้าศึกยอมจำนน แต่ตอนนี้กลับคิดยึดครองพื้นที่ ถือการสังหารข้าศึกเป็นหน้าที่อันดับแรก ผู้พ่ายแพ้ต้องสิ้นชาติ ดังนั้นผู้ใดไม่ต่อสู้อย่างสุดชีวิต การสงครามยิ่งมายิ่งทวีความรุนแรงขึ้น”

ติงโส่วทอดถอนใจ กล่าวว่า “ยังมีการรบพุ่งกลางทุ่งราบซึ่งใช้ทหารจำนวนมาก แทนที่การรบซึ่งใช้รถศึกเป็นหลัก ยุทธศาสตร์ก็เพิ่มมากขึ้นทั้งซุ่มโจมตี ลวงข้าศึกล้อมจู่โจม ตัดผ่ากลาง เลี่ยงกำลังหลัก โจมตีส่วนเปราะบาง สงบนิ่งแทนตรากตรำ เพื่อสยบศัตรูพิชิตชัย ไม่คำนึงถึงวิธีที่ใช้”

เฉิงซวีฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “กาลก่อนทั้งสองฝ่ายเลือกเวลาและสถานที่ชิงชัย เมื่อถึงเวลาใช้รถศึกเป็นหลัก ทหารราบเป็นกำลังเสริม จัดขบวนทัพขึ้น จากนั้นรัวเภรีโถมเข้าห้ำหั่นกัน ตอนนี้ไหนเลยยึดถือรูปแบบเช่นนั้น ทางที่ดีลอบเคลื่อนกำลังพิชิตประชิดเมือง เข่นฆ่าโดยที่ไม่ทันตั้งตัว”

ติงโส่วก็กล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า “ครั้งกระโน้นเพียงกะเกณฑ์

ชาวบ้านไปเป็นทหารราบ แต่การศึกในตอนนี้ยิ่งมายิ่งเป็นระบบ มิเพียงแต่มีกำลังพลพร้อมรบ การฝึกอบรมก็เข้มงวดกว่าเดิม”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกถึงความหวาดกลัว และเบื่อหน่ายต่อการศึกสงครามของพวกเขา หวนนึกถึงแม้แต่ทหารหาญเช่นพวกเขายังมีความรู้สึกเช่นนี้ อย่าว่าแต่หยาฮูหยินและอูซื่อหลอซึ่งมีความเป็นอยู่อันเลิศเลอ ดูท่าทีรัฐจ้าวไม่อาจดำรงอยู่นาน เขาควรดำเนินการอย่างไรจึงชักนำสตรีทั้งหลายหลบหนีไปยังสถานที่อันปลอดภัย?

ขณะครุ่นคิด ที่นอกกระโจมบังเกิดเสียงร้องวุ่นวายดังขึ้น เซี่ยงเส้าหลงกับพวกงงงันวูบ รีบรุดออกมาจากกระโจม เห็นที่พักแรมของหยาฮูหยินรายล้อมเต็มไปด้วยพลทหาร ส่งเสียงทุ่มเถียงไม่หยุดยั้ง

ยามนั้นปรากฏทหารนายหนึ่งวิ่งกระหืดกระหอบมารายงานว่า “เกิดเรื่องแล้ว คนของเส้าหยวนจวินนามฉีไห่ลงมือฆ่าคน”

ผู้ถูกฆ่าเป็นคนของหยาฮูหยิน...จ้าวรองนั่นเอง

ที่แท้เส้าหยวนจวิน ฉวยโอกาสที่เซี่ยงเส้าหลงกับพวกรับประทานอาหารค่ำในกระโจม นำมือดีสามคนประกอบด้วยฉีไห่ ผูปู้ หลิวเฉากับพวกอีกสิบคน คิดบุกเข้ากระโจมที่พักของหยาฮูหยิน มิต้องถามก็ทราบได้ว่า เขาคิดสานสัมพันธ์รักกับนาง จ้าวหนึ่งและพวกทั้งสี่ขวางกันไว้ ไม่ทันรายงานต่อหยาฮูหยิน เส้าหยวนจวินก็สั่งบริวารกลุ้มรุมต่อจ้าวหนึ่งและพวกทั้งสี่ โดยเฉพาะจ้าวรองถูกฉีไห่เชือดคอหอยเสียชีวิต ทหารจ้าวจึงฮือเข้ามารายล้อม เส้าหยวนจวินและพวกค่อยสกัดคนเหล่านี้ไว้ได้

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงกับพวกเร่งรุดมาถึง เห็นหยาฮูหยิน เจาน้อยและเหล่าหญิงรับใช้ จ้าวหนึ่ง จ้าวห้ากับจ้าวเจ็ดซึ่งร่างแปดเปื้อนโลหิตถลึงมองเส้าหยวนจวินอย่างขุ่นแค้น

เส้าหยวนจวินกับพวกมีท่าทีปลอดโปร่งคล้ายถือดีว่าอีกฝ่ายไม่กล้าทำอย่างไรได้ เห็นเซี่ยงเส้าหลงกับพวกมาถึงจึงกล่าวกับติงโส่วว่า

“ข้าพเจ้าฆ่าคนโอหังที่บังอาจเสียมารยาทต่อผู้สูงศักดิ์กว่า นับเป็นอย่างไรได้ ท่านขับไล่คนเหล่านี้ไปให้แก่ข้าพเจ้า”

ติงโส่วแม้ไม่พอใจ แต่ยังรู้หลักรับราชการ ไม่ยืดอกรับเรื่องราวไว้กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “เรื่องในที่นี้อยู่ในความรับผิดชอบของราชองครักษ์เซี่ยง เราเพียงรับหน้าที่รักษาความปลอดภัยระหว่างทาง”

หยาฮูหยินเดินทางมาถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง กล่าวเบาๆ ว่า “ฆ่าฉีไห่ให้แก่ข้าพเจ้า ทุกประการข้าพเจ้ารับผิดชอบเอง”

จ้าวหนึ่งกับพวกมีความผูกพันกับจ้าวรองอย่างลึกซึ้ง พากันคุกเข่าลง กล่าวว่า “ราชองครักษ์เซี่ยงโปรดทวงถามความยุติธรรมให้แก่พวกเรา”

เส้าหยวนจวินแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ยกสองมือกอดอก มองดูเซี่ยงเส้าหลงอย่างเหยียดหยาม จงใจสร้างความลำบากแก่อีกฝ่ายหนึ่ง

แค้นเก่าอาฆาตใหม่ของเซี่ยงเส้าหลงประดังขึ้นมา คิดลงมือฆ่าเส้าหยวนจวิน แต่ย่อมไม่อาจทำเช่นนี้ได้ มาตรว่ายกภาระหน้าที่คุ้มครองส่งเส้าหยวนจวินไปยังรัฐวุ่ยไม่เอ่ยถึง ยังต้องคำนึงว่าบุคคลหมายเลขสองของรัฐวุ่ยคือซิ่นหลินจวิน มีศักดิ์เป็นน้าชายของเส้าหยวนจวิน หากฆ่าเส้าหยวนจวิน จะไปยังรัฐวุ่ยได้อย่างไร?

แต่ว่าหากปล่อยให้เส้าหยวนจวินอาละวาดตามอำเภอใจต่อไป นับแต่นี้ก็ไม่มีผู้ใดให้ความสำคัญต่อเซี่ยงเส้าหลงอีก นี่เป็นยุคสมัยแห่งการถืออำนาจบาตรใหญ่ เพียงให้การยกย่องผู้เข้มแข็งเท่านั้น

สายตาทุกคู่จ้องจับที่เซี่ยงเส้าหลงเป็นจุดเดียว

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตาไปยังซากศพจ้าวรอง ซึ่งถูกเคลื่อนย้ายไปด้านข้าง ตวาดเสียงเย็นชาว่า “ฉีไห่”

ฉีไห่ซึ่งมีรูปร่างผอมสูง หน้าตาเยือกเย็น ขณะจะตอบรับ เส้าหยวนจวินชิงกล่าวว่า “ผู้ออกคำสั่งคือเราคุณชาย มีอะไรให้ทวงถามจากข้าพเจ้าเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงตาสาดประกายเกรี้ยวกราด จับจ้องมองเส้าหยวน

จวิน กล่าวว่า “หากฉีไห่สามารถต้านรับข้าพเจ้าสามกระบี่โดยไม่ล้มลง เรื่องนี้เป็นอันเลิกรา”

ทุกผู้คนล้วนสงบเสียงลง มีบ้างบางคนเห็นว่าเซี่ยงเส้าหลงคิดกลบเกลื่อนปล่อยให้ผ่านไป ควรทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงแม้มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม แต่คิดฆ่ามือดีเช่นฉีไห่ในสามกระบี่ ยากที่จะกระทำได้

เส้าหยวนจวินก็ไม่เชื่อเช่นกัน คาดว่าหากสามกระบี่ของเซี่ยงเส้าหลงไม่ประสบผล ย่อมต้องอับอายขายหน้า จึงกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า “หากราชองครักษ์ถูกฉีไห่ทำร้าย อย่าได้โทษว่าตำหนิผู้คน”

เซี่ยงเส้าหลงแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน ชักกระบี่รุ้งบินจากฝักจ่อจี้ไปยังฉีไห่แต่ไกล กล่าวว่า “มาเถอะ”

ผู้คนทั้งสองฝ่ายล้วนถอยห่างไป เว้นพื้นที่ว่างแถบใหญ่

ฉีไห่แสยะยิ้มอย่างชั่วร้าย ชักกระบี่คู่มือออกถือมั่น คนผู้นี้เคยเห็นการประลองยุทธ์ระหว่างเซี่ยงเส้าหลงกับเหลียนจิ่น ล่วงรู้แนวทางฝีมือของอีกฝ่ายเป็นอย่างดี ดังนั้นตั้งใจว่าจะตั้งรับผสานกับการหลบหลีก ไม่เปิดโอกาสให้เซี่ยงเส้าหลงแสดงฝีมือได้

เซี่ยงเส้าหลงสูดลมหายใจลึกๆ พาดกระบี่รุ้งบินกับหัวไหล่ สืบเท้าคุกคามเข้าหาฉีไห่

ฉีไห่ยื่นแขนออก ยกกระบี่ถึงระดับเสมออก จ่อจี้ใส่ลำคอเซี่ยงเส้าหลงแต่ไกล ไม่ปล่อยให้เซี่ยงเส้าหลงมีโอกาสประชิดติดตัวได้

ผู้คนที่ชมดูอยู่รอบข้างล้วนคาดการณ์ว่า เซี่ยงเส้าหลงต้องลงมือล้มเหลวแล้ว

ยามนั้นเซี่ยงเส้าหลงคุกคามถึงเบื้องหน้า คมกระบี่ฉีไห่ห่างเพียงสองก้าว ไม่ทราบเหยียบถูกสิ่งใด ใต้เท้าลื่นไถลเสียหลัก ล้มตัวไปด้านข้าง

หยาฮูหยินและเหล่าสตรีชมดูจนกรีดร้องออกมา เส้าหยวนจวินและพวกยินดียิ่ง พากันร้องตะโกนหนุนฉีไห่ ฉีไห่ไหนเลยปล่อยปละละเว้นโอกาสอันดีนี้ พลันตวาดก้องร้องขึ้น โถมไปยังเบื้องหน้า แทงกระบี่ใส่

เซี่ยงเส้าหลงดุจสายฟ้า

หาคาดไม่ว่าเซี่ยงเส้าหลงดำเนินยุทธวิธี *“การทหารไม่เบื่อหน่ายอุบาย”* ล่อลวงฝ่ายตรงข้ามใช้กระบวนท่า ตนจึงมีโอกาสให้ฉกฉวยได้ เห็นกระบี่ยาวกำลังจะทิ่มแทงถึง พลันหยุดร่างไว้ อาศัยกำลังช่วงเอวบิดตัวไปด้านหลัง ทำมุมเก้าสิบองศา ปล่อยให้กระบี่เฉียดผ่านเบื้องบนไป

ฉีไห่คาดฝันไม่ถึงว่า ฝ่ายตรงข้ามจะใช้กระบวนท่าประหลาดเช่นนี้ พอทิ่มแทงกระบี่ใส่อากาศธาตุ เนื่องจากทุ่มเทใช้กำลังเกินไป ร่างยังคงโถมไปเบื้องหน้า ขณะจะสะบัดกระบี่ฟันลง ร่างท่อนล่างก็ถูกเซี่ยงเส้าหลงเตะใส่เท้าหนึ่ง

ฉีไห่แผดร้องด้วยความเจ็บปวด กระบี่หลุดลอยจากมือ ร่างผงะหงายไปด้านหลัง เซี่ยงเส้าหลงบิดเอวกลับมา กระบี่ที่พาดบนหัวไหล่เปล่งประกายเจิดจ้า ปาดผ่านลำคอของฉีไห่ เสียงโครมเมื่อร่างฉีไห่ล้มหงายลงกับพื้น คนกลับกลายเป็นซากศพไร้วิญญาณซากหนึ่ง

ทั่วทั้งบริเวณเงียบงันไปชั่วขณะ จากนั้นฝ่ายของเซี่ยงเส้าหลงส่งเสียงโห่ร้องชมเชยออกมา

ทางด้านเส้าหยวนจวินหน้าถอดสี สูญเสียความเหิมเกริมไปสิ้น

เซี่ยงเส้าหลงกวาดมองเส้าหยวนจวินอย่างเย็นชา กล่าวว่า “เส้าหยวนจวินมีศักดิ์ฐานะสูงส่ง พวกเราไม่กล้าล่วงเกิน แต่หากคนของท่านกระทำความผิด อย่าได้โทษว่าข้าพเจ้าไม่ไว้ไมตรี”

ดวงตาเส้าหยวนจวินสาดประกายอาฆาตแค้น ริมฝีปากสั่นระริก แต่ไม่อาจกล่าววาจาใดได้ พลันกระทืบเท้าหมุนตัวหมายจากไป

เซี่ยงเส้าหลงตวาดว่า “ช้าก่อน คุณชายคิดปล่อยให้บ่าวไพร่ทอดซากอุจาดอยู่ที่นี้หรือ?”

เส้าหยวนจวินทั้งอับอายทั้งขุ่นแค้น สั่งคนหามซากศพฉีไห่ขึ้นจากไปด้วยความเดือดดาล

เหล่าทหารหาญโห่ร้องก้อง แม้แต่เฉิงซวีและพวกก็มีสีหน้ายอมรับนับถือ เห็นว่าเซี่ยงเส้าหลงจัดการได้หมดจดยิ่ง สะกดจนเส้าหยวนจวิน

ไม่กล้าโงหัวขึ้น

เมื่อเส้าหยวนจวินจากไป เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่าไม่ถูกต้อง สั่งการหลายประโยค แล้วกลับมายังกระโจมแม่ทัพของตัวเอง

เซี่ยงเส้าหลงใช้คนเฝ้าอยู่เบื้องนอก ห้ามมิให้ผู้ใดเข้ามา จากนั้นล้วงหยิบชิ้นส่วนโลหะซึ่งกวอจังจัดทำให้แก่เขาออกมาเรียงรายอยู่บนพื้น ชิ้นส่วนเหล่านี้จัดทำอย่างประณีต แม้แต่เซี่ยงเส้าหลงยังนิยมชมเชย คิดไม่ถึงว่าในยุคสมัยเลียดก๊ก ความรู้ด้านการหลอมโลหะพัฒนาถึงขั้นนี้

สิ่งแรกที่ต้องประกอบเข้าด้วยกันคือเชือกขอเกี่ยวซึ่งใช้ปีนกำแพง นั่นเป็นเครื่องมือประจำตัวของนักรบกองทัพ ใช้สปริงดีดยิงเชือกยาวออกไป ยึดเกี่ยวกับบนกำแพงหรือที่รับน้ำหนักได้ จากนั้นยึดติดกับขอเกี่ยวที่หว่างเอว สามารถปีนป่ายขึ้นสูงหรือลื่นไหลลงต่ำได้

หน่วยรบของกองทัพใช้ลวดสลิง ตอนนี้ได้แต่ใช้เชือกปอที่หยุ่นเหนียวแทน มาตรว่าชิ้นส่วนมีไม่มากนัก เซี่ยงเส้าหลงเองก็มีความชำนาญเป็นอย่างดี ยังใช้เวลาประกอบจนดึกดื่นค่อยสำเร็จเสร็จสิ้น

ขณะพึงพอใจในผลงานของตัวเอง ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงหยาฮูหยินดังว่า “ผู้ใดกล้าขวางเราฮูหยิน?”

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทันเก็บข้าวของ หยาฮูหยินก็บุกรุกเข้ามา พอเห็นข้าวของประหลาดบนเสื่อต้องงงงันวูบ กล่าวว่า “เส้าหลง ท่านทำอะไร?”

เซี่ยงเส้าหลงเก็บเชือกขอเกี่ยวสำหรับปีนป่าย ซึ่งแบ่งออกเป็นสองส่วนไว้ในหีบ ปากกล่าวว่า “ท่านไม่เชื่อฟังวาจาข้าพเจ้าหรือ?”

หยาฮูหยินกล่าวเสียงอ่อนลงว่า “ข้าพเจ้าใช้เจาน้อยมาตามตัวท่านล้วนถูกทหารขวางกันไว้ ยังเข้าใจว่าท่านขุ่นข้องใจผู้อื่นด้วยเรื่องของเส้าหยวนจวิน ได้แต่รุดมาหาท่าน ไหนเลยกล้าไม่เชื่อฟังวาจาท่าน?” จากนั้นอดถามมิได้ว่า “นั่นเป็นของอะไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวกลบเกลื่อนว่า “เพียงเป็นของเล่นเล็กน้อย แต่ว่าบางครั้งมีประโยชน์อย่างคาดไม่ถึง”

หยาฮูหยินยื่นมือหยิบฉวยซี่เหล็กพวงหนึ่ง บ้างคดงอบ้างเป็นแฉกเล็กๆ ขึ้นมาชมดู กล่าวอย่างครุ่นคิดว่า “ของนี้ใช้สะเดาะกุญแจหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าไม่อาจตบตาผู้ชำนาญการเช่นนาง ได้แต่ผงกศีรษะรับ

หยาฮูหยินหมุนตัวมา ดวงตาทอแววตื่นเต้นสงสัยจับจ้องมองเขาชั่วขณะจึงกล่าว “ข้าพเจ้ายิ่งมายิ่งรู้สึกว่า ท่านลึกล้ำสุดหยั่งคาด เมื่อครู่ท่านวางแผนฆ่าฉีไห่ ล้างแค้นให้แก่จ้าวรอง และระบายโทสะแทนข้าพเจ้า หยาเอ๋อสำนึกขอบคุณท่าน ยินดีกระทำทุกสิ่งเพื่อท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงจุมพิตนางคราหนึ่ง ค่อยกระซิบที่ข้างหูนางว่า “รับปากข้าพเจ้าว่า อย่าได้บอกเรื่องที่ท่านพบเห็นในตอนนี้แก่ผู้ใด ได้หรือไม่?”

หยาฮูหยินผงกศีรษะยินยอม กล่าวว่า “คำพูดของท่าน สำหรับกับผู้อื่นคือคำสั่งสูงสุด เมื่อท่านไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าถามถึงเรื่องนี้ นับแต่นี้หยาเอ๋อไม่ถามอีกแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงปลาบปลื้มยินดียิ่ง ฉวยโอกาสขอให้นางจัดหาคนตัดเย็บเกราะชั้นใน สำหรับผูกติดกับหว่างเอว ใช้บรรจุเข็มบินพันเล่ม หยาฮูหยินยอมยินดีทำงานเพื่อชายคนรักทุกประการ

เช้าวันรุ่งขึ้น ขบวนรถและม้าเดินทางต่อ ทางด้านเส้าหยวนจวินสงบนิ่งลง จงใจอยู่รั้งท้าย ไม่ยอมเข้าร่วมกับพวกเขา แต่ไม่ได้มารังควาน หาเรื่องอีก

ความรู้สึกไม่ถูกต้องของเซี่ยงเส้าหลงยิ่งรุนแรงกว่าเดิม เส้าหยวนจวินเป็นคุณชายซึ่งได้รับการตามใจตั้งแต่เล็ก มิใช่บุคคลที่ยอมอดทนกล้ำกลืน ยามนี้ยอมสะกดจิตใจ คาดว่าเมื่อเข้าสู่เขตแดนรัฐวุ่ย ต้องมีความเคลื่อนไหวแน่นอน

กงจู้สามเก็บเนื้อเก็บตัวในรถม้า ซึ่งปล่อยผ้าม่านลง เวลาลงจากรถก็ใช้ผ้าแพรคลุมหน้า หลบซ่อนอยู่ในกระโจมส่วนตัว ไม่เคยย่างเท้าออกมา เซี่ยงเส้าหลงพลอยบังเกิดเป็นรสชาติสุดทนทาน

กลางวันเดินทางกลางคืนพักผ่อนติดต่อกันสามวัน หลังเที่ยงวันที่สี่

บรรลุถึงเมืองหน้าด่านซึ่งอยู่ติดชายแดนของรัฐจ้าวเมืองจือเสี้ยนเอง

แม่ทัพรักษาเมืองชื่ออัวเชอให้การต้อนรับขับสู้คณะทูตสยุมพรเป็นอย่างดี จัดโต๊ะเลี้ยงรับรองที่จวนแม่ทัพ หยาฮูหยินกับกงจู้สามมีศักดิ์ฐานะสูงส่ง ย่อมไม่มาร่วมงาน ผิงหยวนฮูหยินสองแม่ลูกก็หาข้ออ้างไม่มาเช่นกัน

หลังงานเลี้ยง แม่ทัพอัวนำเซี่ยงเส้าหลงชมแนวป้องกันทางชายแดน ท่ามกลางเทือกทิวเขาอันสลับซับซ้อน ล้วนก่อกำแพงเมืองสูงตระหง่านเอาไว้

เมื่อก้าวขึ้นบนกำแพง เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงภายภาคหน้าจิ๋นซีฮ่องเต้ทรงเชื่อมต่อแนวกำแพงของรัฐต่างๆ เข้าด้วยกัน กลายเป็นกำแพงหมื่นลี้ที่เป็นหนึ่งในสิ่งประดิษฐ์มหัศจรรย์ของโลก อดบังเกิดความคิดฟุ้งซ่านวุ่นวายมิได้

กำแพงเมืองเหล่านี้หนาทึบและสูงชัน หน้ากำแพงขุดคูทั้งลึกและกว้าง ยุคสมัยนั้นนับเป็นมาตรการป้องกันที่ดีที่สุด ที่ห่างไกลยังมีแม่น้ำใหญ่ล้อมรอบ ตระการตายิ่งนัก

แม่ทัพอัวชี้มือไปยังทุ่งราบเตียนโล่งที่นอกกำแพงเมือง ยิ้มพลางกล่าวว่า “นี่เป็นสถานที่ขัดตาที่สุดของรัฐจ้าวเรา ทุกระยะเวลาหนึ่งพวกเราจะตัดโค่นต้นไม้ทั้งหมดที่นอกกำแพงทิ้งไป กระทั่งก้อนหินยังขนย้ายเข้าเมือง ไม่ทิ้งข้าวของให้ข้าศึกใช้บุกตีเมืองได้ ยังมีแม่น้ำจิงสุ่ยและกำแพงยาว ซึ่งก่อสร้างตามสภาพขุนเขา ใช้ป้องกันการรุกรานของรัฐฉินกับรัฐวุ่ย”

กำแพงยาวคล้ายวงแขนของยอดมนุษย์คู่หนึ่ง โอบล้อมรัฐจ้าวอยู่ในอ้อมอกอันปลอดภัย

แม่ทัพอัวกล่าวอีกว่า “ที่ผ่านมาข้าศึกเพียรพยายามบุกตีเมืองทั้งถมดินซ้อนสูงสร้างบันไดเมฆ ขุดอุโมงค์ ใช้น้ำท่วม ยิงหินกระสุน ใช้รถที่ประดิษฐ์ขึ้นเป็นพิเศษโจมตี ทำให้พวกเราต้องซ่อมแซมกำแพงเมืองหลายครั้ง ตอนนี้มิใช่ข้าพเจ้าคุยโอ่ ต่อให้เป็นทัพฉินอันดุร้าย พวกเรา

ก็สามารถยันพวกมันเอาไว้เป็นเวลาหลายเดือน”

จากนั้นชักนำเซี่ยงเส้าหลงไปชมอาวุธสำหรับป้องกันเมือง มีทั้งคันธนู หอก ง้าว แท่งเหล็ก ค้อนยาว เคียวยาว ขวานยาว กองหินซ้อนและโคกกระสุน ยังมีรถไม้สี่ล้อใช้บรรทุกดินขนถ่ายคนนานาชนิด สร้างความตื่นตาตื่นใจแก่เขาไม่น้อย

บนกำแพงเมืองยังซุกซ่อนน้ำและหินทราย ตลอดจนภาชนะใช้บรรจุน้ำ ยังมีหม้อเตาขนาดใหญ่ เพื่อใช้รับมือข้าศึกที่ใช้อัคคีจู่โจมหรือใช้ต้มน้ำเดือดราดรดข้าศึกที่คิดปีนขึ้นกำแพง

เซี่ยงเส้าหลงจดจำใส่ใจ ภายภาคหน้าไม่แน่ว่าสักวันหนึ่งอาจต้องใช้เครื่องไม้เครื่องมือที่เก่าแก่แต่ได้ผลเหล่านี้เฝ้ารักษาเมืองไว้ สุดท้ายแม่ทัพอัวกล่าวว่า “หลักการรักษาเมือง นอกจากวางมาตรการป้องกันต่างๆ จัดเตรียมเสบียงและเชื้อเพลิงให้พร้อมสรรพแล้ว ประการสำคัญคือภายในมีทหารที่เฝ้าที่มั่น ภายนอกมีทหารกองหนุน สมดังคำกล่าวที่ว่าแม้ปราศจากจากทัพหนุน ก็ปราศจากเมืองที่รักษาได้”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะเห็นพ้อง แต่พอหวนนึกถึงรัฐจ้าวมีบุรุษเพศน้อยนิด อดสะทกสะท้อนรันทดมิได้

ยามพลบค่ำเลือนราง เซี่ยงเส้าหลงค่อยกลับมายังที่พัก พลันฉุกใจคิด เดินทางไปเยี่ยมคำนับผิงหยวนฮูหยิน

ผิงหยวนฮูหยินสองแม่ลูกพักที่บ้านรับรองตะวันออก เมื่อเซี่ยงเส้าหลงไปถึง ประจวบกับเส้าหยวนจวินไม่อยู่ในที่พัก มีแต่ผิงหยวนฮูหยินพร้อมด้วยหญิงรับใช้สี่นางออกมาพบกับเขาที่ห้องโถง

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งพบพานผิงหยวนฮูหยินเป็นครั้งแรก เห็นนางมีรูปโฉมงามสง่า เนื่องจากมีความเป็นอยู่เลอเลิศ เค้าใบหน้าจึงอ่อนกว่าอายุจริง ดูเผินๆ คล้ายสตรีอายุสามสิบเศษ พอเข้าใกล้ค่อยสังเกตเห็นรอยย่นจางๆ แต่หาเป็นผลกระทบต่อลักษณะราศีของนางไม่ นางเกล้าผมเป็นมวยสูง ทิ้งลงยังด้านข้าง สั่นกระเพื่อมอยู่เล็กน้อย สวมชุดกระโปรงลายดอก ใส่รองเท้าเนื้อแพร ปิ่นปักผมฝังเต่ากระ ประดับต่าง

หูมุก งามเฉิดฉายยิ่งนัก

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงว่า หลังจากที่นางคลอด “บุตร” ซึ่งทั้งเติบใหญ่ทั้งเลวร้ายปานนั้น ยังรักษารูปโฉมโนมพรรณถึงเพียงนี้ สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง หลังจากแสดงความคารวะ ก็นั่งลงยังมุมด้านล่าง

ผิงหยวนฮูหยินก็สำรวจมองเซี่ยงเส้าหลง แต่สีหน้าท่าทีกระด้างเย็นชา ปราศจากเค้าความปีติยินดี ทำให้บรรยากาศกระอักกระอ่วนยิ่ง

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ฮูหยินลำบากมากแล้ว หากข้าพเจ้ามีข้อผิดพลาดหรือขาดตกบกพร่องอันใด ขอได้โปรดชี้แนะด้วย”

ผิงหยวนฮูหยินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “นี่ไหนเลยโทษว่าท่านได้?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านางขุ่นข้องใจที่เขาล่วงเกินบุตรชายของนางขณะจะหาข้ออ้างจากไป ผิงหยวนฮูหยินพลันโบกมือให้หญิงรับใช้ล่าถอยออกไป จากนั้นจึงกล่าว “ผู้ทราบสถานการณ์เป็นวีรบุรุษ ไม่ทราบราชองครักษ์เซี่ยงเป็นผู้ทราบสถานการณ์หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าสนทนาถึงหัวข้อสำคัญแล้ว จึงกล่าวอย่างนอบน้อมว่า “ฮูหยินโปรดชี้แนะ”

ผิงหยวนฮูหยินกล่าวเสียงเย็นชาว่า “หากท่านไม่ล่วงรู้สถานะตัวเอง ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องการเปลืองคารมมากความ”

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *‘ร้ายกาจ’* ในใจ ปากกล่าวว่า “นกดีเลือกคบไม้อาศัย แต่หากทุกทิศทางล้วนเป็นไม้ผุที่ยากอาศัยได้ แม้นมีความคิดโบยบินไกล ก็หาประโยชน์มิได้”

ควรทราบว่าการสนทนาของทั้งสองครั้งนี้ เท่ากับทรยศต่อรัฐจ้าว ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงใช้วิธีการบอกใบ้ มิให้ผิงหยวนฮูหยินใช้เป็นข้ออ้างใส่ความเขาได้ หนึ่งนั้นเขาเห็นว่าการทรยศต่อเจ้ารัฐจ้าวไม่นับเป็นอย่างไรได้ สอง หากสามารถประจบเอาใจสตรีนางนี้ การเดินทางสู่รัฐวุ่ยจะเพิ่มความสะดวกกว่าเดิม

ผิงหยวนฮูหยินคล้ายชื่นชมต่อคำพูดนี้ยิ่ง มุมปากปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า “ตอนนี้ผู้เข้มแข็งที่สุดในแดนดินคือรัฐฉิน แต่

ชาวฉินป่าเถื่อนดุร้าย ทั้งกีดกันชนเผ่าอื่น สมมติเช่นซางเอียงมีคุณูปการต่อรัฐฉิน เมื่อสิ้นบุญเจ้าองค์ก่อน ยังถูกประหารทั้งตระกูล แสดงว่านกดีคิดเลือกคบไม้อาศัย ต้องใคร่ครวญให้มากไว้”

เซี่ยงเส้าหลงลอบตื่นเต้นตระหนกต่อความคิดอ่านของอีกฝ่าย ขณะเดียวกันไม่ใจแน่ว่านางคิดเกลี้ยกล่อมเขาหรือไม่ จึงกล่าวเป็นเชิงหยั่งดูว่า “ฮูหยินทราบความขัดแย้งระหว่างข้าพเจ้ากับคุณชายท่านหรือไม่?”

ผิงหยวนฮูหยินหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า “เด็กน้อยที่ไม่รู้ความแส่หาความอัปยศใส่ตัว เส้าหลงไม่ต้องสนใจมัน” จากนั้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “หากมิใช่เราเห็นท่านกอปรด้วยไหวพริบและฝีมือ สามารถลวงสังหารฉีไห่ จึงไม่มีอารมณ์กล่าวคำพูดเหล่านี้กับท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงลอบประหวั่นพรั่นใจ ผู้คนในยุคสมัยเลียดก๊กเห็นชีวิตผู้คนเช่นผักปลาจริงๆ ทั้งเห็นผิงหยวนฮูหยินร้ายกาจปราดเปรื่องปานนี้ ยิ่งทราบว่าไม่อาจล่วงเกินนาง จึงกล่าว “ฮูหยินโปรดชี้หนทางสว่างด้วย”

ท่าทีของผิงหยวนฮูหยินเพิ่มความสนิทสนมกว่าเดิม กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “เส้าหลงคงล่วงรู้สถานการณ์ในรัฐจ้าว เจ้ารัฐจ้าวทรงโปรดปรานจ้าวมู่ คนผู้นี้ต้องไม่ยอมรับท่าน แต่ท่านทราบหรือไม่ว่าเป็นเพราะเหตุใด?”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “คาดว่าเป็นเพราะข้าพเจ้าช่วงชิงหยาฮูหยินของเขามา”

ผิงหยวนฮูหยินตาสาดประกายเย็นเยียบ กล่าวเสียงเย็นชาว่า “ท่านดูแคลนจ้าวมู่ไปแล้ว เขาไหนเลยเห็นแก่สตรีแพศยาร่านราคะที่คบชู้สู่ชายไม่เลือกหน้า จนละทิ้งบุคคลที่หายากยิ่งเช่นท่านได้?”

เซี่ยงเส้าหลงได้ยินนางหยามเหยียบย่ำหยาฮูหยินถึงเพียงนี้ย่อมบังเกิดความคับข้องใจ แต่มิอาจไม่ยอมรับว่าเป็นความจริง พร้อมกันนั้นนึกสงสัยอยากรู้ ถามว่า “อย่างนั้นที่แท้เป็นเพราะเหตุใด?”

ผิงหยวนฮูหยินยิ้มอย่างลึกลับ กล่าวว่า “เพราะเจ้ารัฐจ้าวชม

ชอบท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนขนลุกเกรียว ร้องอุทานคำหนึ่ง ผิงหยวนฮูหยินหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า “ท่านช่างเลอะเลือนงมงายจริงๆ หากมิใช่เจ้ารัฐจ้าวทรงมองท่านเป็นพิเศษ ไหนเลยมอบภารกิจเช่นนี้แก่ท่าน?” จากนั้นจับจ้องมองเขาอย่างลึกซึ้ง กล่าวอีกว่า “ขอเพียงเป็นคนที่ชอบบุรุษเพศเดียวกัน ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน เส้าหลงต้องระมัดระวังให้มากไว้”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว เพราะเหตุนี้จ้าวมู่คิดกำจัดข้าพเจ้าให้พ้นทาง แต่ข้าพเจ้าก็หวั่นวิตกว่าเส้าหยวนจวินจะวางแผนคิดร้ายต่อข้าพเจ้า”

สีหน้าผิงหยวนฮูหยินกลับคืนสู่ความกระด้างเย็นชา กล่าวว่า “อย่าเพิ่งเอ่ยถึงเรื่องนี้ เส้าหลงบอกต่อข้าพเจ้า ทั่วทั้งแผ่นดินมีผู้ใดสามารถต่อต้านการรุกรานของทัพฉิน?”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบ ยอมรับว่ายังไม่เข้าใจสถานการณ์ยุคเลียดก๊กอย่างถ่องแท้ ขณะครุ่นคิด ผิงหยวนฮูหยินกล่าวกระตุ้นเตือนว่า “เส้าหลงคงไม่ถึงกับไม่ทราบว่า เมื่อหกปีก่อนผู้ใดเป็นคนคลายวงล้อมให้แก่นครหานตานกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงร้องโพล่งว่า “เป็นซิ่นหลินจวิน”

ก่อนคริสตกาลสองร้อยห้าสิบแปดปี เจ้ารัฐฉินองค์ก่อนคือฉินจาวอ๋อง มีพระบัญชาให้ทัพฉินโจมตีรัฐจ้าว ล้อมนครหานตานไว้อย่างแน่นหนา เจ้ารัฐจ้าวกับมหาเสนาบดีในตอนนั้นคือผิงหยวนจวิน ส่งคนไปขอความช่วยเหลือจากรัฐวุ่ยและรัฐฉู่ รัฐวุ่ยให้แม่ทัพจิ่นปี่คุมกำลังสิบหมื่นมาช่วยเหลือ แต่ฉินจาวอ๋องทรงข่มขู่ว่า หากมีคนกล้าช่วยรัฐจ้าวหลังจากตีนครหานตานได้ จะมาคิดบัญชีกับผู้นั้น เจ้ารัฐวุ่ยทรงกลัวเกรงจึงมีพระบัญชาให้แม่ทัพจิ่นปี่หยุดทัพแต่กลางคัน

รัฐจ้าวตกอยู่ในห้วงคับขัน ผิงหยวนจวินส่งสารถึงซิ่นหลินจวินผู้เป็นน้องภรรยาและเป็นญาติกับเจ้ารัฐวุ่ย ขอให้เห็นแก่พี่สาว ยกทัพมา

ช่วยรัฐจ้าว แต่ซิ่นหลินจวินทูลขอเจ้ารัฐวุ่ยไม่เป็นผล จึงใช้แผนของสหายสนิทนามโหวหยิง ให้พระสนมคนโปรดของเจ้ารัฐวุ่ยซึ่งติดค้างหนี้บุญคุณของซิ่นหลินจวิน ขโมยตราอาญาสิทธิ์ของเจ้ารัฐวุ่ยมา จากนั้นซิ่นหลินจวินนำผู้ทรงพลังชื่อจูไฮ่ไปพบแม่ทัพจิ่นปี่ แสดงตราอาญาสิทธิ์อ้างว่ามาผลัดเปลี่ยนหน้าที่แทน แม่ทัพจิ่นปี่ไม่ยอมเชื่อ จึงถูกผู้ทรงพลังจูไฮ่ฆ่าตาย ซิ่นหลินจวินยกทัพวุ่ยไปประชิดนครหานตานโจมตีทัพฉินแตกพ่าย คลายวงล้อมให้แก่รัฐจ้าวเป็นผลสำเร็จ

นี่คือบันทึกประวัติศาสตร์ตอนซิ่นหลินจวินขโมยตราอาญาสิทธิ์ซึ่งสร้างชื่อเสียงเกียรติภูมิให้แก่ซิ่นหลินจวิน แต่ก็เป็นเหตุให้เจ้ารัฐวุ่ยขัดเคืองพระทัย ไม่อนุญาตให้ซิ่นหลินจวินกลับรัฐวุ่ย ต้องค้างอยู่รัฐจ้าวหลายปี จวบกระทั่งเมื่อปีก่อนผิงหยวนจวินถึงแก่กรรม ซิ่นหลินจวินค่อยกลับไปยังรัฐวุ่ย บัดนี้ถึงวาระที่ผิงหยวนฮูหยินเดินทางกลับรัฐวุ่ยแสดงว่า ซิ่นหลินจวินสร้างฐานอำนาจของตัวเองขึ้นมาใหม่ ค่อยเชิญผิงหยวนฮูหยินผู้เป็นพี่สาวกลับไป

ผิงหยวนฮูหยินยิ้มพลางกล่าวว่า “ตอนนี้มีแต่ซิ่นหลินจวินจึงมีบารมีป่าวประกาศชักชวนผู้คนทั้งแผ่นดินต่อต้านรัฐฉิน นอกจากเส้าหลงท่านคิดสวามิภักดิ์ต่อรัฐฉิน ไม่เช่นนั้นนี่เป็นทางเลือกเพียงหนึ่งเดียวหากเรายินยอมแนะนำให้ รับรองซิ่นหลินจวินจะให้ความสำคัญแก่ท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงตกลงใจดำเนินแผนถ่วงเวลา ดังนั้นผุดลุกขึ้นคารวะกล่าวว่า “ขอบพระคุณฮูหยินสนับสนุน”

สนทนาถึงตอนนี้ เส้าหยวนจวินเร่งรุดกลับมา ร้องเรียก “ท่านแม่” ผิงหยวนฮูหยินชิงตวาดให้ “หุบปาก” หันมากล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “ราชองครักษ์เซี่ยงล่าถอยไปก่อน โอกาสหน้าค่อยสนทนาเรื่องราวเมื่อครู่ต่อไป”

เซี่ยงเส้าหลงกลับนึกยินดีที่เส้าหยวนจวินกลับมาพอดี รีบกล่าวคำอำลาจากไป

พิษรักแรงหึง

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงกลับถึงที่พัก เฉิงซวีแจ้งให้ทราบว่าตระกูลอูส่งคนมาหาเขา จากนั้นชักนำเขาไปยังห้องโถงจำลองอันเงียบสงบหลังหนึ่ง

เห็นชายฉกรรจ์อายุสามสิบห้าสามสิบหกปี ใบหน้าดำคล้ำ กลางหลังเสียบแท่งเหล็กคู่หนึ่ง ยืนตระหง่านอยู่กลางห้องโถง ราวกับเป็นกระบี่ที่ชักจากฝักเล่มหนึ่ง แท่งเหล็กทั้งคู่ยาวประมาณห้าเชียะ ลักษณะคล้ายหอกคล้ายง้าว เพียงแต่สั้นกว่าเกือบครึ่ง

คนผู้นี้พอพบเห็นเซี่ยงเส้าหลง ดวงตาทอประกายตื่นเต้นสงสัยวูบหนึ่ง คุกเข่าลงกล่าวว่า “อูจว่อคำนับท่านหลานเขย”

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง ทราบว่าอูจว่อเป็นบุตรบุญธรรมของอูซื่อหลอได้รับมอบหมายให้เพาะสร้างขุมกำลังลับขึ้น ดังนั้นรีบสะอึกเข้าไปประคองคนขึ้นมา เฉิงซวีฉวยโอกาสล่าถอยไป

เมื่อนั่งเรียบร้อย อูจว่อกล่าวอย่างรวบรัดชัดเจนว่า “พวกเราได้รับคำสั่งนายท่าน นำกองหน้าไปสืบข่าวให้แก่ท่าน ปรากฏว่ากองโจรปล้นชิงม้าในเขตแดนรัฐวุ่ย ทราบข่าวว่าท่านนำของมีค่ากับสาวงามรัฐจ้าวเดินทางสู่นครต้าเหลียน สถานการณ์ไม่เป็นผลดีต่อท่านอย่างมาก”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “พวกเรามาในฐานะทูตสยุมพรทางรัฐวุ่ยคงไม่นิ่งดูดายกระมัง?”

อูจว่อกล่าวว่า “รัฐวุ่ยมีคนลอบส่งข่าวต่อพวกเราว่า เจ้ารัฐวุ่ย

มิเพียงไม่ส่งคนอารักขาพวกท่าน ยังหยิบยื่นอาวุธและม้าให้แก่กองโจรปล้นชิงม้าของเจ้าเคราเทา สำหรับโจมตีขบวนรถและม้าของพวกท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “เจ้าเคราเทามิใช่โจรปล้นชิงม้าซึ่งเคยซุ่มโจมตีพวกเราในเขตแดนรัฐจ้าวหรอกหรือ? ไฉนไปยังรัฐวุ่ยแล้ว?”

อูจว่อกล่าวว่า “เป็นคนผู้นี้เอง ครั้งก่อนพวกมันซุ่มโจมตีไม่เป็นผล ทั้งยังสูญเสียไพร่พลมากมาย หลังจากนั้นยังถูกทัพจ้าวล้อมปราบจึงหลบหนีข้ามมายังรัฐวุ่ย ระหว่างทางรับกำลังพลเพิ่มเติม ตอนนี้มีจำนวนนับพันคนแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงถูกก่อกวนจนหัวหมุนงุนงง ก่อนอื่นเจ้ารัฐวุ่ยไฉนส่งคนมาจัดการกับเขา สอง เหตุใดจึงเลือกกองโจรปล้นชิงม้าของเจ้าเคราเทา?

อูจว่อกล่าวว่า “ที่แล้วมาพวกเราระแวงสงสัยว่า บรรดากองโจรปล้นชิงในเขตแดนรัฐจ้าว ได้รับการหนุนหลังจากเจ้ารัฐวุ่ย จุดประสงค์เพื่อลิดรอนขุมกำลังของรัฐจ้าว ทุกครั้งที่กองโจรปล้นชิงม้าถูกล้อมปราบล้วนหลบหนีเข้าเขตแดนรัฐวุ่ยไปลี้ภัย ตอนนี้พิสูจน์แล้วว่าข้อสันนิษฐานนี้เป็นความจริง”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกสมองพองโต ยิ่งรับรู้ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐต่อรัฐยิ่งเพิ่มความสลับซับซ้อนกว่าเดิม ยามนั้นกล่าวว่า “แต่คราครั้งนี้พวกเราคุ้มครองส่งกงจู้สามรัฐจ้าวมาสยุมพรกับเชื้อพระวงศ์รัฐวุ่ย เหตุใดเจ้ารัฐวุ่ยปฏิบัติต่อพวกเราเช่นนี้?”

อูจว่อกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็ไม่ล่วงรู้สาเหตุที่แท้จริง แต่นับแต่ซิ่นหลินจวินขโมยตราอาญาสิทธิ์ นำทัพวุ่ยขับไล่ทัพฉินแตกพ่าย คลายวงล้อมให้แก่รัฐจ้าว ซิ่นหลินจวินมีบารมีเหนือกว่าเจ้ารัฐวุ่ย ย่อมสร้างความไม่พอพระทัยแก่เจ้ารัฐวุ่ย อย่าว่าแต่ซิ่นหลินจวินเคยพำนักอยู่ที่นครหานตานหลายปี คราครั้งนี้เป็นผู้เสนอแผนการทูตสยุมพร หากเกิดเหตุร้ายขึ้น ผู้ที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดย่อมเป็นซิ่นหลินจวิน รวมทั้ง

สัมพันธไมตรีที่มีอยู่กับรัฐจ้าวแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ เหตุใดความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลสมัยเลียดก๊กจึงซับซ้อนถึงเพียงนี้ ผิงหยวนฮูหยินเพิ่งเป็นตัวแทนซิ่นหลินจวินเกลี้ยกล่อมเขา รัฐจ้าวก็คิดขโมยบันทึกลับหลูปัน นี่นับเป็นความสัมพันธ์เยี่ยงไรกันแน่?

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “ใช่มีข่าวคราวของโจรร้ายเซียวเว่ยโหมว ซึ่งไม่คิดเป็นคน แต่ประพฤติตนเป็นสัตว์เดรัจฉานนั้นหรือไม่?”

อูจว่อสั่นศีรษะกล่าวว่า “คนผู้นี้เคลื่อนไหวอย่างลึกลับ การโจมตีแต่ละครั้งล้วนปรากฏขึ้นอย่างกะทันหัน ไม่มีวี่แววล่วงหน้ามาก่อน ยังน่ากลัวกว่าเจ้าเคราเทาอีกมากนัก”

เซี่ยงเส้าหลงอัดอั้นตันใจยิ่ง กล่าวอย่างครุ่นคิดว่า “เส้นทางการเดินทางสู่รัฐวุ่ยครั้งนี้ กำหนดโดยจ้าวมู่ และทรงได้รับความเห็นชอบจากเจ้ารัฐจ้าว ดังนั้นไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ หากผู้แพร่งพรายความลับคือจ้าวมู่ คงล่วงรู้เส้นทางของพวกเราโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ พวกเราไยมิใช่ตกอยู่ในสภาพตั้งรับถ่ายเดียว?”

อูจว่อยิ้มด้วยความหมายอันลึกซึ้ง กล่าวว่า “ท่านหลานเขยไหนเลยเป็นคนรับคำสั่งอย่างงมงายเช่นนั้น?”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมา ผงกศีรษะกล่าวว่า “ท่านช่างเป็นผู้รู้ใจข้าพเจ้านัก”

หวนนึกถึงคราครั้งนี้ ได้แต่อาศัยความรู้ด้านอาวุธยุทโธปกรณ์ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด รับเหตุร้ายตามรายทางแล้ว

อูจว่อกล่าวอีกว่า “คราครั้งนี้ผู้น้อยนำมือดีมาร้อยคน จัดเป็นคนของท่านหลานเขย สามารถมีโอกาสรับใช้ท่าน พวกเราล้วนยินดียิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงคึกคักขึ้นอักโข ทั้งสองหารือรายละเอียดอีกครู่หนึ่ง อูจว่อค่อยจากไป เซี่ยงเส้าหลงตามหาเฉิงซวี บอกเล่าสถานการณ์อันเลวร้ายให้ทราบโดยคร่าวๆ เฉิงซวีรับฟังจนหน้าซีดขาว กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะไปหารือกับจาหยวนอวี่ ให้มันเพิ่มมาตรการป้องกันสำหรับรับมือ

โจรร้าย”

จาหยวนอวี่เป็นผู้ช่วยของเฉิงซวี รับผิดชอบด้านค่ายที่พัก หากแม้นปรากฏศัตรูรุกราน ทางหนึ่งคือซุ่มโจมตี ทางหนึ่งคือลอบเข้าค่ายที่พัก ย่อมต้องเพิ่มมาตรการป้องกันค่ายกระโจม

เมื่อเฉิงซวีจากไป เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าตึกในไปหาสตรีทั้งหลาย เจาน้อยและพวกทั้งแปดหญิงรับใช้ล้วนอยู่ในห้องโถง เร่งตัดเย็บเกราะอ่อนภายในสำหรับรัดเอว ใช้บรรจุเข็มเหล็กกล้าให้แก่เซี่ยงเส้าหลง

พวกนางพอเห็นเซี่ยงเส้าหลงมาถึง พากันห้อมล้อมเข้ามาถอดชุดเกราะอันหนักอึ้งให้แก่เขา ใช้เชือกผูกเกราะอ่อนซึ่งจัดทำจากหนังวัวดิบสองผืน ติดเต็มไปด้วยถุงผ้าเล็กๆ โดยผูกติดกับหว่างเอวของเขาสามรอบ จากนั้นค่อยเสียบเข็มแหลมลงในถุงผ้าหลายสิบใบนั้นเพียงโผล่หัวเข็มออกมานิ้วเศษ

เซี่ยงเส้าหลงทดลองดึงเข็มซัดใส่ประตูไม้ พบว่าแม้สวมเกราะอ่อนซึ่งบรรจุเข็มบินจำนวนมาก ยังไม่เป็นอุปสรรคต่อความเคลื่อนไหวและระดับความเร็วแต่อย่างไร สร้างความเบิกบานใจยิ่ง หยอกเย้าเหล่าหญิงรับใช้ครู่หนึ่ง ค่อยเดินไปยังห้องนอนของหยาฮูหยิน

หยาฮูหยินหาได้อยู่ในห้องนอนไม่ เซี่ยงเส้าหลงเดินหาดู เห็นหยาฮูหยินยืนอยู่ริมหน้าต่างของเรือนชั้นในหลังหนึ่ง หันหลังให้แก่เขามองดูสวนไม้ดอกนอกหน้าต่าง คล้ายครุ่นคิดอันใด

หยาฮูหยินผลัดเปลี่ยนเป็นสวมชุดยาว คลุมเสื้อสีสันสดใส ตัดเย็บรับกับรูปร่างอีกตัวหนึ่ง เรือนผมเกล้าเป็นมวยสองมวย ตัดกับผิวพรรณ ขาวผ่อง ช่างเป็นสาวสะคราญโฉมจริงๆ

เซี่ยงเส้าหลงผ่อนฝีเท้าเบาลง เดินย่องถึงด้านหลังวางมือลงบนหัวไหล่ ใช้หน้าท้องแนบกับตะโพกอันผึ่งผายเพิ่งเรียกคำ “ฮูหยิน” “หยาฮูหยิน” พลันสะท้านทั้งร่าง ดิ้นรนโดยแรง เซี่ยงเส้าหลงสะดุ้งเฮือกใหญ่รีบคลายมือออก “หยาฮูหยิน” หมุนตัวกลับมา สีหน้าบูดบึ้งขุ่นเคืองกลับเป็นกงจู้สามจ้าวเชี่ยน

เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่าผิดท่า รีบน้อมคำนับ แต่ไม่ทราบกล่าวกระไรดี กงจู้สามเห็นเป็นเซี่ยงเส้าหลง สีหน้าค่อยคลายความขุ่นเคืองที่บังเกิดขึ้นแทนที่คือสีแดงซ่านด้วยความอุธัจ ขยี้เท้าวิ่งปราดออกไป ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงหยาฮูหยินร้องเรียกนาง แต่แสดงว่าไม่สามารถสกัดนางเอาไว้

เซี่ยงเส้าหลงยืดกายขึ้น บนร่างยังแฝงกลิ่นกายสาวของนาง หัวใจก็เต้นระทึกตูมตาม

หยาฮูหยินเดินเข้ามา ถลึงมองเขาคราหนึ่ง กล่าวเสียงเย็นชาว่า "เส้าหลง ท่านทำอย่างไรต่อกงจู้สาม?"

เซี่ยงเส้าหลงไม่พอใจต่อน้ำเสียงและท่าทีของนาง เห็นว่าหากนางไม่ไว้วางใจเขา เขาก็ไม่จำเป็นต้องอธิบายต่อนาง ดังนั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชา สาวเท้าหมายจากไป

หยาฮูหยินชี้นิ้วบงการผู้คนตลอดมา ไม่อาจรับท่าทีของเซี่ยงเส้าหลงนี้ได้ จึงร้องว่า "หยุดให้แก่ข้าพเจ้า"

เซี่ยงเส้าหลงชะงักเท้าลง นึกถึงพฤติการณ์ปล่อยตัวปล่อยใจของนาง พลอยบังเกิดความไม่พอใจ มองดูนางอย่างเย็นชา กล่าวว่า "ฮูหยิน มีคำสั่งใด?"

หยาฮูหยินถูกเขาจ้องมองจนใจหายวูบ กล่าวเสียงอ่อนลงว่า "ท่านไม่ทราบว่าไม่สามารถแตะต้องกงจู้สามหรอกหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "หลังจากนี้ข้าพเจ้าไม่กล้าแล้ว ข้าพเจ้าไปได้แล้วกระมัง?"

หยาฮูหยินเห็นว่าสมควรตำหนิเขา ไหนเลยทนทานรับท่าทีเช่นนี้ได้ ต้องขยี้เท้ากล่าวว่า "ประเสริฐมาก เส้าหลงท่านไสหัวออกไป"

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าหากไม่มีสตรีนางนี้ กลับลดปัญหาไปไม่น้อย ดังนั้นก้าวยาวๆ จากไป

ค่ำคืนนั้น เซี่ยงเส้าหลงไม่ได้เหยียบย่างเข้าที่พักของหยาฮูหยินแม้สักครึ่งก้าว หลังจากรับประทานอาหารค่ำ ก็ไปยังสวนไม้ดอก ฝึก

ซ้อมซัดเข็มเงิน โทสะที่มีต่อหยาฮูหยินค่อยๆ สลายคลาย

จ้าวหนึ่งพลันรุดมา พอพบเห็นเขาก็คุกเข่าลง กล่าวด้วยความคับแค้นว่า “ท่านเซี่ยง โจรชั่วช้าเส้าหยวนจวินมาหาฮูหยิน สนทนากันหลายประโยค ฮูหยินก็เชิญมันเข้าห้องนอน”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบใหญ่ เส้าหยวนจวินเพิ่งฆ่าจ้าวรองผู้เป็นคนสนิทของหยาฮูหยิน สตรีร่านสวาทนี้ยังเชิญคนเข้าห้องนอน มิน่าเล่าจ้าวหนึ่งจึงคับแค้นถึงเพียงนี้ ดังนั้นยื่นมือประคองจ้าวหนึ่งขึ้น กล่าวว่า “ท่านถือว่าไม่ได้มาหาข้าพเจ้าทราบหรือไม่?”

จ้าวหนึ่งกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า “ข้าพเจ้าไม่กลัวอันใดทั้งสิ้น”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ กำชับอีกฝ่ายอย่าได้ติดตามมา ตัวเองเร่งรุดไปยังที่พักของหยาฮูหยิน จงใจอ้อมเป็นวง เข้าทางสวนหลังทหารรักษาการณ์ย่อมไม่กล้าขัดขวางเขา

เซี่ยงเส้าหลงมาถึงเรือนชั้นใน เตะประตูห้องนอนของหยาฮูหยินออก ได้ยินเส้าหยวนจวินกับหยาฮูหยินส่งเสียงร้องอุทานโดยพร้อมเพรียง เห็นทั้งสองนั่งเคียงคู่บนตั่งเตียง เส้าหยวนจวินยกมือโอบกอดหยาฮูหยินไว้ คล้ายคิดจุมพิตริมฝีปากนาง แต่หยาฮูหยินปิดป้องขัดขืน สร้างความโกรธแค้นแก่เซี่ยงเส้าหลง จนดวงตาแทบมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา

เส้าหยวนจวินพลันผุดลุกขึ้น ชี้นิ้วตวาดว่า “บังอาจ”

เซี่ยงเส้าหลงสงบจิตใจลง หากถกถึงเหตุผล ตัวเองไม่มีสิทธิ์เข้ามาขัดคอพวกเขาทั้งสอง แต่ในยุคสมัยแห่งอำนาจบาตรใหญ่ ยึดถือผู้เข้มแข็งเป็นหลัก ไม่จำเป็นต้องกล่าวมากความ อย่าว่าแต่เส้าหยวนจวินบีบบังคับซู่หนี่ผูกคอตาย เขาปรารถนาใคร่ถลกหนังกระชากเส้นเอ็นของอีกฝ่าย พอได้คิดจึงเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่รุ้งบิน จับจ้องมองเส้าหยวนจวินตาไม่กะพริบ

หยาฮูหยินความจริงไม่มีความคิดเกลือกกลั้วกับเส้าหยวนจวิน เพียงแต่เส้าหยวนจวินมาหานาง บอกว่ามีความลับเกี่ยวกับเซี่ยงเส้าหลงกับผิงหยวนฮูหยินจะแจ้งให้ทราบ นางจึงเชิญเขาเข้าห้องมา มิคาดอีก

ฝ่ายหนึ่งฉวยโอกาสล่วงเกินนาง ประจวบกับเซี่ยงเส้าหลงบุกเข้ามา สร้างความแตกตื่นแก่นางจนขวัญหนีดีฝ่อ

เมื่อครู่เซี่ยงเส้าหลงกับหยาฮูหยินเพียงกระเง้ากระงอดกัน ยามนี้เพิ่มเส้าหยวนจวินเข้ามา ทำให้กลับกลายเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เห็นเซี่ยงเส้าหลงหน้าเย็นชาปานน้ำแข็ง ทำท่าหมายลงมือ หยาฮูหยินต้องกระโดดปราดขึ้น กั้นอยู่หว่างกลางบุรุษทั้งสอง ร้องเสียงแหลมเล็กว่า “อย่าได้...”

เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยไม่ทราบว่าไม่อาจฆ่าเส้าหยวนจวิน ได้ยินเสียงฝีเท้าของคนของเส้าหยวนจวิน ซึ่งเฝ้าอยู่ทางประตูเรือนชั้นในวิ่งปราดมา จึงกล่าว “เชิญปกป้องมันเถอะ นับแต่นี้ข้าพเจ้าไม่ขอยุ่งเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของท่าน”

กล่าวจบปลีกตัวจากไป พอดีสวนทางกับคนเส้าหยวนจวินสี่คน คนทั้งสี่ล้วนระย่นย่อต่อบุคลิกภาพของเขา ล่าถอยไปยังสองฟากข้างเบิกตาดูเซี่ยงเส้าหลงจากไป

เซี่ยงเส้าหลงกลับถึงห้องพัก จิตใจกลับผ่อนคลายกว่าเดิม

ที่แล้วมาเขาถูกประวัติอันเหลวแหลกของหยาฮูหยินรังควานจิตใจ ยามนี้ยังเห็นกับตาว่า ทั้งสองกอดรัดเป็นก้อนกลม ไม่ว่ามีส่วนของการบังคับแข็งขืนหรือไม่ จะอย่างไรหยาฮูหยินปล่อยให้อีกฝ่ายเข้ามาในห้องนอน แสดงว่านางมีนิสัยร่านสวาท ไม่คำนึงถึงข้อห้ามระหว่างบุรุษสตรี เพียงประการนี้ก็ยากกล้ำกลืนฝืนทนได้

ประตูห้องถูกผลักเปิด หยาฮูหยินซึ่งหน้าตาละห้อยหดหู่เดินย่องเข้ามา หลังจากปิดประตูห้องลง ก็ยืนพิงอยู่ข้างประตู มองดูเซี่ยงเส้าหลงซึ่งนั่งอยู่บนตั่งเตียง ก้มศีรษะกล่าวว่า “เป็นข้าพเจ้าไม่ดี เข้าใจท่านผิดไป”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “สอบถามกงจู้สามแล้วหรือ?” หยาฮูหยินผงกศีรษะรับ ตัดพ้อว่า “ท่านไฉนไม่อธิบายต่อข้าพเจ้า? ผู้อื่นก็หึงหวงเช่นกัน”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “ตอนนี้เรื่องนี้ไม่มีความสำคัญแล้ว วิกาลคล้อยดึก ฮูหยินเชิญกลับไปพักผ่อนเถอะ พรุ่งนี้เช้ายังต้องเดินทางต่อ”

หยาฮูหยินมองดูเขาอย่างตื่นตระหนก เห็นเซี่ยงเส้าหลงหน้ากระด้างเย็นชา ต้องโถมเข้ามายังอ้อมอกของเขา กล่าวอย่างประหวั่นลนลานว่า “เส้าหลง วิงวอนท่านฟังข้าพเจ้าอธิบาย เป็นเส้าหยวนจวินคิดจูบข้าพเจ้า ข้าพเจ้า...”

เซี่ยงเส้าหลงสีหน้ากระด้างดั่งศิลา มองดูนางอย่างเย็นชา กล่าวว่า “หากท่านสามารถอธิบายว่า ท่านไฉนเชิญคนชั่วช้าที่สังหารบริวารของท่านคนหนึ่ง ทั้งยังเป็นศัตรูของเราเซี่ยงเส้าหลงเข้าห้องของท่าน ข้าพเจ้าจะยกโทษให้แก่ท่าน”

หยาฮูหยินอับจนถ้อยคำ สำหรับกับสตรีสูงศักดิ์เช่นนาง ไหนเลยเห็นความเป็นความตายของบริวารผู้หนึ่งอยู่ในสายตา ส่วนสาเหตุที่ยินยอมให้เส้าหยวนจวินเข้าห้องนอนของนาง ตอนนั้นนางมีความคิดแก้แค้นเซี่ยงเส้าหลงอยู่บ้างแน่นอน นางไหนเลยคาดคิดว่าเซี่ยงเส้าหลงจะบุกเข้ามา?

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ฮูหยิน ข้าพเจ้าไม่ถือสาเรื่องที่ท่านร่วมมือกับจ้าวมู่ทำร้ายข้าพเจ้า ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าเข้าใจผิดคิดว่าท่านจะอยู่ร่วมกับข้าพเจ้า จนบัดนี้ค่อยพบว่านี่เป็นความคิดฝันข้างเดียว แต่ต่อให้ท่านจะเลือกเฟ้นก็ไม่สมควรเลือกเส้าหยวนจวิน ที่นี้มีชายฉกรรจ์หลายร้อยคน ไม่ว่าเลือกผู้หนึ่งผู้ใด ข้าพเจ้าจะมีความรู้สึกที่ดีกว่านี้”

เสียงฉาดคราหนึ่ง เมื่อหยาฮูหยินยกมือตบหน้าเซี่ยงเส้าหลง จากนั้นถอยห่างไป ร่ำร้องว่า “ท่านลบหลู่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า...”

เซี่ยงเส้าหลงตวาดคำ “หุบปาก” ยกมือกุมแก้มกล่าวว่า “ฝ่ามือฉาดนี้เท่ากับสิ้นเยื่อใยไมตรีระหว่างพวกเรา ท่านชมชอบอยู่ร่วมกับผู้ใด ข้าพเจ้าไม่ขอยุ่งเกี่ยวอีก หากเห็นข้าพเจ้าเป็นที่ขัดตา ก็ขอให้พระเชษฐาท่านสั่งฆ่าข้าพเจ้า แต่ไม่ว่าผู้ใดคิดทำร้ายข้าพเจ้าต้องจ่ายค่าตอบแทน

อย่างสาสม” กล่าวจบสะบัดหน้าจากไป

หยาฮูหยินร่ำร้องคำ “ไม่” ฉุดดึงแขนเสื้อของเขาไว้ เซี่ยงเส้าหลงสะบัดหลุด เปิดประตูห้องออกไป

ด้วยเพลิงแค้นแน่นอก เขาหวนนึกถึงศัตรูทั้งสอง นี่เป็นโลกเยี่ยงไร แม้นทราบว่าจ้าวมู่กับเส้าหยวนจวินกระทำการอย่างโหดเหี้ยมทารุณ ยังปล่อยให้คนทั้งสองอยู่ลอยนวล ไม่ เขาจะต้องเป็นผู้เข้มแข็งที่สุดแห่งยุค เมื่อถึงเวลาจะได้ไม่ต้องกล้ำกลืนฝืนทนอีกต่อไป

เพื่อหลบหน้าหยาฮูหยิน เซี่ยงเส้าหลงซิงซ่อนตัวในมุมมืด จริงดังคาดหมาย หยาฮูหยินร่ำไห้พลางวิ่งปราดออกตามหาเขา

เซี่ยงเส้าหลงกลับมาภายในห้อง เห็นว่าคืนนี้ยากข่มตาหลับได้ มิสู้ทดลองใช้เครื่องมือในการปีนป่ายซึ่งประกอบแล้วเสร็จ ดูว่าใช้การได้หรือไม่ นึกถึงตอนนี้ บังเกิดความคึกคะนองขึ้น สวมใส่ชุดดำกลืนกับความมืด หยิบฉวยเครื่องไม้เครื่องมือ ปีนข้ามหน้าต่างทิ้งตัวลงในสวน

เป้าหมายในการทดสอบ ย่อมเป็นที่พักของผิงหยวนฮูหยินสองแม่ลูก

เซี่ยงเส้าหลงอาศัยความมืดปกปิดร่อุงรอย สืบเสาะไปยังตึกที่พักของผิงหยวนฮูหยินอย่างรวดเร็ว เมื่อบรรลุถึงตึกโดดเดี่ยวนั้น เห็นจัดยามรักษาการณ์อย่างเข้มงวด นอกจากมีความสามารถล่องหนหายตัวไม่เช่นนั้นอย่าคิดหมายลอบเข้าไป

ดีที่เซี่ยงเส้าหลงมีความสามารถเหนือใคร ก่อนอื่นเลือกต้นไม้โบราณสูงร่วมสิบวาต้นหนึ่ง ยิงเชือกขอเกี่ยวออกไป แขวนกับกิ่งขวางซึ่งอยู่สูงจากระดับพื้นสามวา จากนั้นคล้องเชือกติดกับขอสับที่หว่างเอว อาศัยลูกรอกสาวดึงเชือกลอยสูงขึ้นไป ไม่นานก็บรรลุถึงกิ่งขวางนั้น

เซี่ยงเส้าหลงใช้วิธีนี้ติดต่อกัน ชั่วขณะก็ขึ้นสูงเกือบแปดวา เห็นสภาพภายในตึกอย่างชัดเจน เขาใช้สปริงดีดยิงเชือกขอเกี่ยวออกอีกครั้ง ตกลงบนสันหลังคาอีกฟากหนึ่ง ขอเกี่ยวซึ่งหุ้มหนังเบาบางตกลงบนกระเบื้อง เพียงบังเกิดเสียงดังเบาๆ

เซี่ยงเส้าหลงกระตุกขอเกี่ยวกลับมา ยึดติดกับไม้คานบนสันหลังคา หลังจากทดสอบน้ำหนัก ค่อยคล้องติดกับหว่างเอว กระโดดพ้นจากต้นไม้ใหญ่ เหินร่อนจากสูงลงต่ำ ไปยังหลังคาตึกฝั่งตรงข้ามโดยไม่มีผู้ใดพบเห็นแต่อย่างไร

จากนั้นเขาหมอบร่างลง ล้วงกระบอกเหล็กเล็กๆ ด้านหนึ่งกว้างด้านหนึ่งแคบและกลวงทั้งสองด้านออกมา ทาบด้านที่กว้างกว่าลงบนกระเบื้องหลังคา แนบใบหูติดกับปากกระบอกด้านที่แคบกว่า ก็สามารถขยายเสียงภายในห้อง ถ่ายทอดเข้าหูของตน

ได้ยินเส้าหยวนจวินกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “หากมิใช่เซี่ยงเส้าหลงบุกเข้ามา ข้าพเจ้าคงจัดการกับนางแพศยานั้นได้แล้ว เฮอะ ดูว่านางยังกล้าแข็งขืนข้าพเจ้าอีกหรือไม่?”

จากนั้นเป็นเสียงผิงหยวนฮูหยินดังว่า “ลูกเราไม่ต้องรีบร้อนไป หยาฮูหยินจะช้าเร็วต้องเป็นสมบัติของเจ้า แม้แต่กงจู้สามก็ไม่อาจหนีรอดจากเงื้อมมือเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนสมองพองโต คิดไม่ถึงผิงหยวนฮูหยินก็สุมหัวรวมกับบุตรชาย

ผิงหยวนฮูหยินกล่าวอีกว่า “อย่าได้ตอแยเซี่ยงเส้าหลงอีก คนผู้นี้มีประโยชน์ต่อน้าชายของเจ้า”

เส้าหยวนจวินกระชากเสียงว่า “มันตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์ต่อผู้บุตรปานนี้ ข้าพเจ้าจะกล้ำกลืนโทสะได้อย่างไร นอกจากท่านแม่บอกว่าจะจัดการกับมัน ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าไม่ยอมเลิกรากับมันแน่นอน” หยุดเล็กน้อยจึงเปลี่ยนเป็นอ้อนวอนว่า “ท่านแม่ ผู้บุตรเติบใหญ่แล้ว สมควรแบ่งเบาภาระของท่านกับท่านน้าได้”

ผิงหยวนฮูหยินตามใจบุตรชายตลอดมา ไม่อาจทนรบเร้าได้จึงกล่าว “น้าชายเจ้าดำเนินการให้รัฐวุ่ยกับรัฐจ้าวสมานเป็นทองแผ่นเดียวกัน ทั้งจงใจไปปล่อยข่าวให้รัฐจ้าวล่วงรู้ว่า เขาครอบครองบันทึกลับหลูปันเพื่อดำเนินแผนอันยิ่งใหญ่ประการหนึ่ง เรื่องนี้นอกจากเราสองแล้ว ไม่

อาจให้บุคคลที่สามล่วงรู้เด็ดขาด เข้าใจหรือไม่?”

เส้าหยวนจวินรับคำเป็นมั่นเหมาะ ผิงหยวนฮูหยินค่อยเปิดเผยแผนการออกมาว่า “รัฐจ้าวเพื่อขโมยบันทึกลับหลูปัน ย่อมตั้งจัดส่งมือดีที่สุดของพวกมันไปยังรัฐวุ่ย ตอนนี้พวกมันมอบหมายให้เซี่ยงเส้าหลงเดินทางมา เพลงกระบี่และความคิดอ่านของคนผู้นี้ร้ายกาจยิ่ง นับเป็นบุคคลที่พวกเราต้องการ”

เส้าหยวนจวินหาโง่เขลาไม่ พอฟังถามโพล่งว่า “ท่านน้าคิดเกลี้ยกล่อมมันเข้าเป็นพวกหรือ? แต่ว่ามันกับผู้บุตร...”

ผิงหยวนฮูหยินตัดบทของบุตรชายว่า “วางใจเถอะ ศัตรูของเจ้าคือศัตรูของเรา เราจะให้มันตายโดยไร้ที่กลบฝัง”

เส้าหยวนจวินค่อยโห่ร้องด้วยความยินดีออกมา เซี่ยงเส้าหลงที่แอบฟังบนหลังคาห้องบันดาลโทสะ ถึงกับคิดโถมลงไป กำนัลสองแม่ลูกคนละหนึ่งกระบี่ ที่แท้ผิงหยวนฮูหยินหามีความประสงค์ดีต่อเขาไม่ สตรีอันชั่วร้ายเช่นนี้ นับเป็นผลผลิตในยุคสมัยของผู้เข้มแข็งค่อยอยู่รอดได้อย่างแท้จริง

ผิงหยวนฮูหยินลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวอีกว่า “ขอเพียงซื้อตัวคนโง่งมนี้ พวกเราจะจัดการให้มันลอบสังหารเจ้ารัฐวุ่ย ภายใต้การสนับสนุนจากน้าชายเจ้า บวกกับตัวโง่งมนี้มีฝีมือสูงเยี่ยม ต้องลงมือประสบผลแน่นอน”

เส้าหยวนจวินบังเกิดความตื่นตระหนกขึ้นมา ร้องโพล่งว่า “ว่ากระไร?”

ผิงหยวนฮูหยินแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า “ดูเจ้าแตกตื่นถึงเพียงนี้ ขอเพียงเซี่ยงเส้าหลงลงมือสำเร็จ น้าชายเจ้าจะสังหารมันทันที ไม่ทิ้งพยานหลักฐานไว้ จากนั้นผลักภาระไปยังรัฐจ้าว เมื่อถึงเวลา น้าชายเจ้าก็มีข้ออ้างกรีธาทัพบุกรัฐจ้าว รวบอำนาจทางทหารไว้ในมือ รัฐวุ่ยยังไม่ตกเป็นของเขาอีกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ยามนี้ค่อย

เข้าใจว่า ผิงหยวนฮูหยินไฉนบอกว่า เส้าหยวนจวินจะได้ครอบครองทั้งหยาฮูหยินและกงจู้สาม

เส้าหยวนจวินกล่าวด้วยความยินดีว่า "นี่นับเป็นแผนแนบเนียนไร้พิรุธจริงๆ แต่ว่าเซี่ยงเส้าหลงมิใช่คนโฉดเขลาเบาปัญญา กลัวว่ามันแสร้งเป็นรับปาก หากนำความไปฟ้องร้องพวกเราต่อเจ้าวุ่ย ก็ย่ำแย่แล้ว"

ผิงหยวนฮูหยินแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า "อย่าได้ดูแคลนเรากับน้าชายเจ้า ครั้งกระโน้นมารดาแต่งให้แก่บิดาเจ้า เพราะตั้งความหวังว่า บิดาเจ้าจะขึ้นครองบัลลังก์รัฐจ้าว มิคาดเขาด่วนเสียชีวิต ไม่เช่นนั้นเจ้าคงเป็นรัชทายาทรัฐจ้าวแล้ว พวกเรานึกหาวิธีจัดการกับเซี่ยงเส้าหลง บีบคั้นมันอับจนหนทาง ได้แต่บากหน้าพึ่งพาอาศัยพวกเรา"

เส้าหยวนจวินนึกไม่ออกว่าจะดำเนินการอย่างไร จึงซักถามผิงหยวนฮูหยิน ผิงหยวนฮูหยินกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า "ขอเพียงทำลายความบริสุทธิ์ของกงจู้สามไป เซี่ยงเส้าหลงย่อมไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบ เมื่อถึงเวลาไหนเลยไม่บากหน้ามาขอความช่วยเหลือจากพวกเราได้?"

เซี่ยงเส้าหลงแทบร้องอุทานออกมาด้วยความตระหนก พร้อมกับนึกชมเชยวาสนาตัวเอง ซึ่งเปะปะมาล่วงรู้แผนร้ายอุบายชั่วโดยไม่ตั้งใจ ยามนั้นเงี่ยหูสดับฟังรายละเอียดของแผนร้ายที่แม่ลูกคู่นี้คิดพร่าผลาญทำลายความบริสุทธิ์ของกงจู้สามต่อไป

มรสุมยามค่ำคืน

ค่ำคืนนั้นเซี่ยงเส้าหลงกลับถึงห้องพัก ไม่ได้หลับใหลตลอดทั้งคืน หากแต่ใช้ความคิดจนฟ้าสางสว่าง

หลังจากนั้นแม่ทัพติงโส่วกับอัวเชอทำหน้าที่คุ้มครอง ส่งขบวนรถและม้าข้ามแม่น้ำจางสุ่ย เข้าสู่เขตแดนรัฐวุ่ยอันเปลี่ยวร้าง หยาฮูหยินทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงยังไม่คลายโทสะ จึงเก็บตัวอยู่ภายในรถ ไม่ได้มาหาเขาอีก เส้าหยวนจวินแสดงท่าทีไม่ให้ความร่วมมือ จงใจอยู่ล้าหลัง ยืดระยะเวลาการเดินทางช้าลง เซี่ยงเส้าหลงมีแผนเป็นมั่นเหมาะหาได้นำพาไม่

จวบกระทั่งยามพลบค่ำ ทั้งหมดค่อยเดินทางเป็นระยะทางยี่สิบกว่าลี้

ยามนี้ เซี่ยงเส้าหลงทุ่มเทสมาธิอยู่ที่ศัตรูซึ่งอาจปรากฏตัวได้ทุกเมื่อ เลือกทำเลที่สูงหลังพิงภูผาแห่งหนึ่งเป็นที่ตั้งค่ายพักแรมเซี่ยงเส้าหลงจัดกระโจมแม่ทัพของเขากับหยาฮูหยินและกงจู้สามอยู่ตรงกลางหลังพิงภูเขา ทหารห้าร้อยแบ่งเป็นสามกอง ก่อกระโจมอยู่ทางปีกขวา ส่วนกระโจมของเส้าหยวนจวินอยู่ทางปีกซ้าย กลายเป็นแบ่งค่ายอย่างชัดเจน

เซี่ยงเส้าหลงย่อมทราบว่าอีกฝ่ายหนึ่งคิดทำอะไร ค่ำคืนนี้เส้าหยวนจวินจะส่งมือดีลอบเข้ากระโจมของกงจู้สาม ปล่อยควันสลบมอม

ทำร้ายคน ผู้ที่อาสาทำลายความบริสุทธิ์ของกงจู้สามคือเส้าหยวนจวินเอง หากมิใช่เซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้แผนอุบายของพวกเขา พวกเขามีโอกาสลงมือสำเร็จจริงๆ ยังมีผู้ใดระวังป้องกันโจรภายในด้วย?

ยามนี้ เซี่ยงเส้าหลงยืนอยู่บนยอดเขา สำรวจดูสภาพขุนเขารอบข้าง มิน่าเล่าฝ่ายซิ่นหลินจวินเลือกลงมือในที่นี้ ทั้งนี้เพราะต่อให้มีคนคืบคลานเข้าใกล้ ก็ยากจะพบเห็น เส้าหยวนจวินล่วงรู้ความลับล่วงหน้า จึงจงใจเดินทางเชื่องช้าลง

เฉิงซวีเข้ามารายงานว่า “ข้าพเจ้าส่งคนสนิทไปแจ้งต่ออูจว่อผู้เป็นบ่าวไพร่ของท่าน อย่าเพิ่งมายังค่ายที่พัก ดูท่าท่านเซี่ยงคล้ายมีลางสังหรณ์อันใด”

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด นี่มิใช่ลางสังหรณ์ หากแต่เป็นเรื่องราวที่รับทราบมา คืนนี้เขาวางแผนจัดการกับเส้าหยวนจวิน ดังนั้นไม่ต้องการให้คนของอูจว่อยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดชั่วขณะแล้วกล่าว “ข้าพเจ้ามีเรื่องสำคัญคิดมอบหมายต่อท่าน แต่ห้ามมิให้ถามไถ่สาเหตุ ให้ท่านจัดหาพลทหารที่มีกำลังแขนเข้มแข็งจำนวนหนึ่ง จัดเตรียมเครื่องมือในการขุดหลุม คอยฟังคำสั่งของข้าพเจ้า แต่ให้ปิดบังผู้อื่นไว้ โดยเฉพาะเส้าหยวนจวิน เข้าใจหรือไม่?”

เฉิงซวีเข้าใจว่าเซี่ยงเส้าหลงคิดขุดหลุมพรางอยู่รอบค่ายที่พัก ดังนั้นรับคำจากไป เซี่ยงเส้าหลงลังเลเล็กน้อย ค่อยทอดถอนใจคำหนึ่ง บากหน้าไปหาหยาฮูหยิน เพื่อรับมือเส้าหยวนจวิน เขาได้แต่เจรจาสงบศึกกับนาง

เหล่าพลทหารกำลังก่อไฟหุงข้าว พอเห็นเซี่ยงเส้าหลง ล้วนแสดงความเคารพอย่างจริงใจ เซี่ยงเส้าหลงลอบยินดี ทราบว่าเรื่องราวที่เขาลวงสังหารฉีไห่ ประทับอยู่ในความทรงจำทั้งหมด หลังจากนี้ง่ายแก่การบงการออกคำสั่ง

ผ้าม่านซึ่งแยกค่ายที่พักกับกระโจมอื่นปรากฏแก่สายตา จ้าว

หนึ่งกับพวกทั้งสามกำลังสนทนากับทหารคนสนิทของกงจู้สาม หลายคนพอพบเห็นเขาล้วนยืนสำรวมแน่วนิ่ง เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางทักทายกับคนเหล่านั้น จากนั้นเข้าสู่เขตหวงห้ามของค่ายที่พักแห่งนี้

ภายในมีกระโจมสี่หลัง หยาฮูหยินกับกงจู้สามพักอยู่ในกระโจมขนาดใหญ่เป็นพิเศษ เจาน้อยและเหล่าหญิงรับใช้กำลังหุงหาอาหารค่ำบนพื้นที่ว่าง พอเห็นเซี่ยงเส้าหลงมาถึง ล้วนยินดียิ่ง

เซี่ยงเส้าหลงแย้มยิ้มให้ จากนั้นเดินเข้ากระโจมส่วนตัวของหยาฮูหยิน หยาฮูหยินนั่งจับเจ่าอยู่มุมหนึ่ง สองตาบวมแดงแสดงว่าเพิ่งผ่านการร่ำไห้มารอบหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงลอบถอดถอนใจอีกครา เริ่มเข้าใจว่าตัวเองยิ่งมายิ่งรักนาง จึงไม่อาจทนทานรับพฤติการณ์อันเหลวแหลกในอดีต ตลอดจนความสนิทสนมกับบุรุษอื่นในปัจจุบันของนาง

หยาฮูหยินเห็นเขาเดินเข้ามา ต้องผุดลุกขึ้นอย่างตื่นเต้นยินดีร้องเรียกอย่างเหลือเชื่อว่า “เส้าหลง”

เซี่ยงเส้าหลงชิงกล่าวว่า “ห้ามมิให้ร้องไห้ หากร้องไห้ข้าพเจ้าจะสะบัดหน้าจากไป”

หยาฮูหยินกลั้ำกลืนน้ำตาไว้ ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง โผเข้ามายังอ้อมอกของเขา หัวไหล่สั่นกระตุกไม่หยุดยั้ง แต่ไม่กล้าร้องไห้ออกเสียง หากทว่าปกเสื้อของเซี่ยงเส้าหลงเปียกชุ่มโชกแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงโอบเอวของนาง ถามว่า “หลังจากนี้กล้าไม่เชื่อฟังหรือไม่?”

หยาฮูหยินสั่นศีรษะอย่างไม่คิดชีวิต เชื่องเชื่อราวลูกแกะตัวหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงโอบรั้งนางทรุดนั่งลง เช็ดคราบน้ำตาให้แก่นาง ยิ้มพลางกล่าวว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้าจะทดสอบระดับความเชื่อฟังของท่าน โดยให้ไปบอกต่อกงจู้สามว่า คืนนี้ข้าพเจ้าให้สตรีทั้งหมดล้วนซ่อนตัวอยู่ในกระโจมที่ติดกับข้าพเจ้า เรื่องนี้ต้องรักษาเป็นความลับสุดยอด”

หยาฮูหยินเหม่อมองเขาอย่างตะลึงลาน จากนั้นกริ่งเกรงล่วง

เกินต่อเขา รีบผงกศีรษะรับติดต่อกัน สภาพเช่นนั้นทั้งว่านอนสอนง่ายทั้งน่าเวทนานัก

เซี่ยงเส้าหลงไม่อาจใจแข็งอีกต่อไป กระซิบที่ข้างหูของนางว่า "ข้าพเจ้ากลัวว่าคืนนี้มีคนลอบเข้ามาประทุษร้ายต่อนาง"

หยาฮูหยินได้ยินเขากล่าวเสียงอ่อนลง ค่อยขวัญกล้าบังอาจขึ้นทดลองจุมพิตเขาคราหนึ่ง ถามว่า "ท่านยกโทษให้แก่ผู้อื่นจริงๆ?"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางผงกศีรษะรับ หยาฮูหยินชำเลืองมองเขากล่าวว่า "ไม่จดจำใส่ใจจริงๆ"

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า "นี่มีหนทางอันใด ผู้ใดให้ข้าพเจ้ารักท่านจนไม่อาจถอนตัวได้?"

หยาฮูหยินโห่ร้องด้วยความยินดี จุมพิตเขาด้วยความซาบซึ้งดื่มด่ำเนิ่นนานให้หลัง หยาฮูหยินค่อยกล่าวเสียงละห้อยว่า "ผู้อื่นแทบถูกท่านขู่จนขวัญฝ่อตายแล้ว หากท่านปฏิบัติต่อผู้อื่นเช่นนี้อีก หยาเอ๋อได้แต่ตายให้ท่านดู"

เซี่ยงเส้าหลงปลอบประโลมนางอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยยื่นมือตบตะโพกนางกล่าวเป็นเชิงออกคำสั่งว่า "ยังมิรีบไปทำงานให้แก่ข้าพเจ้าอีก?"

หยาฮูหยินผุดลุกขึ้นด้วยความยินดี แต่แล้วฉุดดึงมือของเขาไว้ถามว่า "หากกงจู้สามสอบถามข้าพเจ้าว่า เส้าหลงทราบได้อย่างไรว่ามีคนประสงค์ร้ายต่อนาง ข้าพเจ้าสมควรตอบว่ากระไร?"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านางพอสงบจิตใจลง ก็กลับคืนสู่ไหวพริบปัญญาดุจเดิม ยกอ้างกงจู้สามวกอ้อมโค้งถามเขา จึงกล่าว "วางใจนางเชื่อมั่นในตัวข้าพเจ้า ท่านปฏิบัติตามคำสั่งเถอะ"

หยาฮูหยินรีบกล่าวว่า "เส้าหลง ผู้อื่นมิใช่ไม่ไว้วางใจท่าน เพียงแต่สงสัยอยากรู้เท่านั้น ท่านสามารถลงโทษผู้อื่นได้"

พลางแสดงท่วงท่ายวนยั่ว แต่เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าคืนนี้ไม่อาจข้องแวะกับสตรีเพศ ได้แต่หักห้ามใจตัวเอง ผลักไสนางออกห่าง จากนั้นเซี่ยงเส้าหลงไปหาเฉิงซวี แจ้งให้อีกฝ่ายขุดหลุมรอบกระโจมของกงจู้สาม

พร้อมกับจัดมือเกาทัณฑ์ยี่สิบนาย หลบซ่อนอยู่ภายในหลุมพร้อมกับพวกเขา

เฉิงซวีรับฟังจนตะลึงลาน เซี่ยงเส้าหลงอธิบายรายละเอียดให้ทราบ จากนั้นกลับเข้ากระโจมไปรับประทานอาหาร

ลมยะเยือกกวาดพัดผ่านพสุธา จันทร์ครึ่งซีกประดับนภาราตรี สาดส่องค่ายที่พักซึ่งปราศจากแสงโคมไฟ

นอกจากพลทหารซึ่งอยู่เวรรอบนอกแล้ว บุคคลอื่นผ่านการเดินทางตลอดทั้งวัน ล้วนหลับใหลด้วยความอ่อนเพลีย เซี่ยงเส้าหลงเฉิงซวีจ้าวหนึ่ง จ้าวห้า จ้าวเจ็ดและมือธนูอีกยี่สิบคน กลับหลบซ่อนตัวอยู่ในหลุมขุด ซึ่งอำพรางอย่างมิดชิดรอบกระโจมของกงจู้สาม

ทั้งหมดซุ่มรอคอยเป็นเวลากว่าหนึ่งชั่วยาม อีกสองชั่วยามจะฟ้าสางสว่างแล้ว ขณะที่เซี่ยงเส้าหลงเริ่มสูญเสียความเชื่อมั่นในตัวเอง พลันได้ยินเสียงแควกดังจากหลังผ้าม่านด้านที่เป็นที่พักของเส้าหยวนจวิน ทุกผู้คนคึกคักขึ้นอักโข อาศัยแสงเดือนประกายดาว จับจ้องมองไปยังทิศทางต้นเสียง

เงาดำผอมเล็กสายหนึ่งมุดผ่านรอยขาดของผ้าม่านมา เคลื่อนตัวถึงกระโจมซึ่งอยู่ใกล้ที่สุด ในมือถือวัตถุคล้ายกระบอก จากนั้นแสงไฟอ่อนจางสว่างวูบขึ้น ทั้งหมดค่อยเห็นชัดตาว่า ผู้บุกรุกเป็นบุรุษท่าทางต่ำช้าลามก รูปร่างผอมซูบราววานรตัวหนึ่ง ในมือถือวัตถุคล้ายเตาเล็กๆ ใบหนึ่ง เชื่อมติดกับกระบอกกลมอันหนึ่ง ภายในเตาปรากฏแสงไฟลุกโชนขึ้น

คนผู้นั้นรอจนแสงไฟในเตาใบเล็กสงบนิ่งลง ค่อยยื่นปากกระบอกซึ่งพ่นควันออกมา เล็ดลอดพื้นกระโจมเข้าไป เซี่ยงเส้าหลงและพวกกลั้นลมหายใจไว้ เฝ้าดูคนผู้นั้นพ่นควันมอมประสาทเข้าสู่กระโจมทั้งสี่หลังอย่างแช่มช้า

จากนั้นคนผู้นั้นส่งเสียงนกร้องคำหนึ่ง แสดงว่าเป็นสัญญาณ

เรียกระดมพวกพ้อง จริงดังคาดหมาย ผู้คนสิบกว่าคนทยอยมุดเข้ามากระจายอยู่ตามจุดสำคัญ โอบล้อมกระโจมสี่หลังเอาไว้ ยังมีผู้คนอีกห้าหกคนรุดมาสมทบ หนึ่งในจำนวนนั้นคือเส้าหยวนจวิน

เส้าหยวนจวินมาถึงหน้ากระโจมของกงจู้สาม ผู้คนที่หลงเหลือแยกย้ายไปยังกระโจมของหญิงรับใช้ เพียงไม่ได้แตะต้องกระโจมของหยาฮูหยิน

เซี่ยงเส้าหลงและพวกชมดูจนบันดาลโทสะ คนเลวชาติกว่าเดรัจฉานเหล่านี้ ไม่ยอมปล่อยปละละเว้นแม้แต่หญิงรับใช้ หากมิใช่หยาฮูหยินก็เป็นที่หมายปองของเส้าหยวนจวิน กอปรกับเส้าหยวนจวินไม่อาจปลีกตัวไปได้ เกรงว่าแม้แต่นางก็ไม่อาจรอดพ้นจากการถูกย่ำยี

ไฟที่พ่นควันสลบทยอยดับไป คนผอมซูบนั้นส่งสัญญาณมือคราหนึ่ง เส้าหยวนจวินและพวกพากันเคลื่อนไหว มุดปราดเข้ากระโจมไปเซี่ยงเส้าหลงทราบว่าถึงเวลาแล้ว จึงส่งสัญญาณลับออกไป

เสียงซี่ซี่ดังขึ้น ลูกธนูยิงออกจากรอยร่องของหลุม เป็นการยิงจากล่างขึ้นบน ใส่คนดูลาดเลาทั้งสิบกว่าคนนั้น

เมื่อเส้าหยวนจวินกับพวกพบว่าภายในกระโจมไร้ผู้คน ส่งเสียงร้องอุทานออกมา คนดูลาดเลาทั้งสิบกว่าคนนั้นก็แผดร้องพลางล้มลง บริเวณผ้าม่านกางกั้นปรากฏแสงคบไฟสว่างวูบขึ้น จาหยวนอวี่นำไพร่พลอีกขบวนหนึ่งรายล้อมค่ายที่พักของสตรีไว้อย่างแน่นหนา

เสียงโครมครามดังขึ้น ผู้คนที่ลอบเข้ากระโจมไป พากันทลายกระโจมออกมา เซี่ยงเส้าหลงและพวกทิ้งหน้าไม้ ถือดาบกระบี่กระโดดขึ้นจากหลุม เปิดฉากบุกจู่โจม เสียงอาวุธปะทะกันและเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังขึ้นในบัดดล

เซี่ยงเส้าหลงเลือกเป้าหมายไปที่เส้าหยวนจวินผู้เป็นคู่แค้น ซัดเข็มบินเล่มหนึ่งก่อน ปักตรึงใส่เท้าของเส้าหยวนจวินซึ่งเพิ่งหนีเตลิดออกจากประตูกระโจม

เส้าหยวนจวินแค่นเสียงคราหนึ่ง คุกเข่าลงกับพื้น กระบี่หลุด

กระเด็นจากมือ เซี่ยงเส้าหลงถลันวูบเข้าหา ยกเท้าเหยียบใส่ร่างท่อนล่างของอีกฝ่ายหนึ่ง เส้าหยวนจวินส่งเสียงแผดร้องราวสุกรถูกเชือด ดังสะท้านทั่วท้องฟ้าราตรี ความเจ็บปวดจับใจทำให้เขาขดตัวงองุ้มชักกระตุกอย่างรุนแรง ไม่มีเรี่ยวแรงเคลื่อนไหวอีก

เซี่ยงเส้าหลงขยับเคลื่อนขวาง กระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่งฟันคนร้ายซึ่งยังต่อสู้แข็งขืนคนหนึ่งศีรษะหลุดจากบ่า การต่อสู้พอดียุติลง คนร้ายมิใช่ถูกสังหารฆ่าทิ้ง ก็รับบาดเจ็บถูกคร่ากุม ไม่มีผู้ใดเล็ดลอดไปได้แม้สักคนเดียว

ผิงหยวนฮูหยินซึ่งรอฟังข่าวดีอยู่ในค่ายที่พัก รีบนำกำลังเร่งรุดมาถึงผ้าม่านกางกั้นถูกกระชากดึงลงมา แสงคบไฟสาดส่องที่เกิดเหตุจนสว่างไสวดุจกลางวัน คนของจาหยวนอวี่ถือคันธนู สกัดคนของผิงหยวนฮูหยินไว้ ไม่ปล่อยให้บุกรุกมาทางด้านนี้

เซี่ยงเส้าหลงเดินเข้าหาเส้าหยวนจวินซึ่งเจ็บปวดปางตาย ยื่นเท้าเตะใส่ชายโครงอีกฝ่าย พลิกร่างคนนอนหงายขึ้นมา จากนั้นยกเท้าเหยียบใส่ทรวงอกอีกฝ่ายหนึ่ง จ่อกระบี่จี้ใส่ลำคอเส้าหยวนจวิน ยิ้มพลางกล่าวว่า “ที่แท้เป็นเส้าหยวนจวิน ล่วงเกินมากแล้ว”

ผิงหยวนฮูหยินส่งเสียงร้องดังมาว่า “เซี่ยงเส้าหลง”

เซี่ยงเส้าหลงยังจับจ้องมองเส้าหยวนจวิน ปากตวาดว่า “หยวนอวี่ไฉนเสียมารยาทต่อฮูหยิน ยังมิรีบเชิญฮูหยินมา?”

ยามนั้น หยาฮูหยินกับกงจู้สามก็ออกจากกระโจมแม่ทัพ พอเห็นคนข้างกายเซี่ยงเส้าหลงกับสภาพรอบข้าง ล้วนทราบว่าเป็นเรื่องราวใด

รอบบริเวณแม้ชุมนุมด้วยผู้คนหลายร้อยคน แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เอ่ยปาก มีแต่เสียงคบไฟเผาไหม้ดังเพียะพะ

ผิงหยวนฮูหยินวิ่งกระหืดกระหอบมาถึง ร้องอย่างโกรธแค้นว่า “ยังมิรีบปลดปล่อยบุตรชายเราอีก?”

เส้าหยวนจวินอ้าปากหมายกล่าววาจา เซี่ยงเส้าหลงยื่นกระบี่ไป

เบื้องหน้า คมกระบี่ล่วงลึกเข้าปากของเขา สร้างความแตกตื่นแก่เขาจนไม่กล้าขยับเคลื่อนไหว กระทั่งเสียงครวญครางก็ขาดหายไป

เซี่ยงเส้าหลงมองดูผิงหยวนฮูหยินอย่างเย็นชา กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"เซี่ยงเส้าหลงรับมอบหมายจากต้าอ๋อง คุ้มครองส่งกงจู้สามถึงนครต้าเหลียน ตอนนี้เส้าหยวนจวินสมคบกับคนภายนอก ปล่อยควันสลบคิดทำลายพรหมจารีของกงจู้สาม ไม่ทราบฮูหยินมีคำว่ากล่าวอย่างไร?"

ผิงหยวนฮูหยินเห็นเป้ากางเกงของบุตรชายแปดเปื้อนโลหิต จิตใจถึงกับสับสนว้าวุ่น กล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า "ท่านปลดปล่อยมันแล้วค่อยว่ากล่าว"

เซี่ยงเส้าหลงตาสาดประกายกราดเกรี้ยว กล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า "ไม่ ข้าพเจ้าจะประหารชีวิตมันในที่เกิดเหตุ ข้าพเจ้าขอรับผิดชอบแต่ผู้เดียว อย่างมากพวกเราเดินทางกลับรัฐจ้าว ให้ต้าอ๋องทรงกำหนดชะตากรรมของข้าพเจ้า"

ผิงหยวนฮูหยินหน้าถอดสี กล่าวด้วยริมฝีปากสั่นสะท้านว่า "ท่านกล้า?"

กงจู้สามส่งเสียงกระด้างเย็นชาว่า "คนเลวชาติกว่าเดรัจฉานเช่นนี้ ราชองครักษ์เซี่ยงฆ่าให้แก่ข้าพเจ้าเถอะ"

หยาฮูหยินรู้สึกว่าไม่ถูกต้อง แต่ไม่กล้าเอ่ยปากสอดคำ กริ่งเกรงเซี่ยงเส้าหลงเข้าใจผิดว่า นางปกป้องเส้าหยวนจวิน

เซี่ยงเส้าหลงจงใจแสยะยิ้มอย่างเยือกเย็น เงียบงันไม่กล่าวกระไร

ผิงหยวนฮูหยินคล้ายชราภาพไปสิบปี กล่าวอย่างท้อแท้ว่า "เอาเถอะ ทำอย่างไรท่านจึงยินยอมปลดปล่อยบุตรชายเรา?"

เซี่ยงเส้าหลงเบือนหน้าไปยังกงจู้สาม กล่าวถามว่า "กงจู้สามมอบอำนาจสิทธิ์ขาดให้ข้าพเจ้าจัดการเรื่องนี้หรือไม่?"

กงจู้สามหน้าแดงระเรื่อ ไม่กล้ามองดูเขา ก้มศีรษะต่ำลง พร้อมกับผงกศีรษะเล็กน้อย เซี่ยงเส้าหลงเห็นราชธิดาผู้สูงศักดิ์นางนี้โอนอ่อน

ต่อเขาถึงเพียงนี้ ในใจบังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดขึ้น หวนนึกถึงนางต้องสยุมพรกับเชื้อพระวงศ์รัฐวุ่ย รู้สึกเสียดายยิ่งนัก จากนั้นหันไปกล่าวกับผิงหยวนฮูหยินว่า “ข้าพเจ้าไม่สืบสาวเอาความเรื่องนี้ก็ได้ แต่ฮูหยินต้องร่างหนังสือรับประกันว่า นับแต่นี้เส้าหยวนจวินไม่อาจมีความคิดต่ำช้าลามกต่อกงจู้สาม ไม่ทราบฮูหยินคิดเห็นอย่างไร?”

ผิงหยวนฮูหยินกัดฟันแทบแตกละเอียด หมากของเซี่ยงเส้าหลงตานี้ร้ายกาจยิ่ง บังคับนางไม่อาจนำเรื่องนี้ไปกราบทูลเจ้ารัฐจ้าวทำการคิดบัญชีกับเซี่ยงเส้าหลงได้ เซี่ยงเส้าหลงยังมีความเชื่อมั่นอีกประการหนึ่ง ทราบว่านางคิดหลอกใช้เขาลอบสังหารเจ้ารัฐวุ่ย ไม่กังวลว่านางไม่ยอมสยบ

ผิงหยวนฮูหยินขบคิดชั่วขณะ ในที่สุดยอมรับการพ่ายแพ้ กล่าวว่า “ตกลง นับว่าท่านร้ายกาจ”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ผู้ที่ร้ายกาจคือฮูหยินต่างหาก ข้าพเจ้าเพียงแต่โชคดีอยู่บ้างเท่านั้น”

ปากน้ำผึ้งใจกระบี่

วันรุ่งขึ้นขบวนรถและม้าเตรียมออกเดินทาง กลุ่มของผิงหยวนฮูหยินกลับรั้งรอไม่เคลื่อนไหว ไม่ยอมร่วมทางด้วย เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ นำจ้าวหนึ่งและพวกทั้งสาม พร้อมด้วยทหารอีกสิบกว่านายไปพบผิงหยวนฮูหยิน เมื่อมาถึงหน้ากระโจม เซี่ยงเส้าหลงบอกให้ผู้ติดตามรออยู่เบื้องนอก ตัวเองเข้าไปพบผิงหยวนฮูหยินแต่ผู้เดียว

ผิงหยวนฮูหยินยังมีโทสะไม่คลาย กล่าวด้วยสีหน้าบูดบึ้งว่า "เซี่ยงเส้าหลง ท่านวิเศษมาก ทำร้ายบุตรชายเราถึงเพียงนี้"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านางหมายถึงเท้าที่เขาเหยียบใส่ร่างท่อนล่างของเส้าหยวนจวิน ปากกลับทอดถอนใจ กล่าวว่า "ยามวิกาลข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาเป็นเส้าหยวนจวิน ดีที่หลังจากนั้นจดจำออก ไม่เช่นนั้นคงฆ่าเขาทิ้งไป"

ผิงหยวนฮูหยินอับจนถ้อยคำ แต่ยังเคียดขึ้งไม่หาย ถลึงตาใส่กล่าวว่า "บุตรชายเรารับบาดเจ็บ ไม่สะดวกกับการตรากตรำเดินทาง พวกท่านเดินทางเข้านครต้าเหลียนเองเถอะ เราจะรอจนเขาทุเลาหายดีแล้วค่อยออกเดินทาง"

เซี่ยงเส้าหลงมองดูประกายเพลิงแค้นในดวงตานาง ทอดถอนใจกล่าวว่า "ข้าพเจ้าก็เฉกเช่นขี่อยู่บนหลังเสือ มิอาจไม่ทำท่าขึงขังต่อหน้ากงจู้สาม ความจริงแล้ว ข้าพเจ้าใคร่ครวญถึงคำพูดของฮูหยินในวันนั้น

ในใจมีการตกลงใจตั้งแต่แรก”

ผิงหยวนฮูหยินงงงันวูบ บังเกิดความหวังขึ้นมาใหม่ สำรวจดูเซี่ยงเส้าหลงอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าว “หากท่านมีความคิดเช่นนี้จริง...”

เซี่ยงเส้าหลงตัดบทของนางว่า “แต่ความเคลื่อนไหวของเส้าหยวนจวินเมื่อคืน แสดงว่าฮูหยินรู้เห็นเป็นใจ ทำให้ข้าพเจ้านึกเคลือบแคลงต่อความจริงใจของฮูหยิน”

ผิงหยวนฮูหยินตกเป็นเบี้ยล่างในบัดดล ซึ่งความจริง นับตั้งแต่เซี่ยงเส้าหลงหยั่งรู้แผนอุบายของนาง ดำเนินการทำลายล้าง นางต้องบังเกิดความครั่นคร้ามต่อเซี่ยงเส้าหลง ยิ่งไม่ทราบจะจัดการกับบุรุษทระนงผู้นี้อย่างไร ดังนั้นหลุบสายตาลงตามสัญชาตญาณ

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางไม่ปฏิเสธว่าไม่มีส่วนรู้เห็น ทราบว่านางสยบระย่นย่อต่อเขา บังเกิดความว้าวุ่นใจขึ้น จึงรุกคืบเข้าใกล้ เพ่งพิศใบหน้าของนาง ยิ้มพลางกล่าวว่า “พวกเราไปถึงนครต้าเหลียนแล้วค่อยหารือกัน ดีหรือไม่? อย่างน้อยสมควรให้ข้าพเจ้าพบหน้าซิ่นหลินจวินก่อน”

ผิงหยวนฮูหยินพลันเงยหน้าขึ้น ปั้นหน้าเคร่งเครียดลงกล่าวว่า “ท่านคิดเสียมารยาทต่อเราหรือ? เบื้องล่างล่วงเกินเบื้องสูง มีความผิดสถานใด?

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “ข้าพเจ้าเพียงมีความลับคิดเรียนบอก ไม่ทราบฮูหยินมีความสนใจรับฟังหรือไม่?”

ผิงหยวนฮูหยินถูกเขาก่อกวนจนไม่ทราบทำอย่างไรดี ได้แต่กล่าวว่า “เรื่องอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงยื่นหน้าเข้าไป ห่างจากนางเพียงครึ่งเชียะ ทำท่าลึกลับแฝงเลศนัย กล่าวเบาๆ ว่า “ไม่ทราบเป็นจ้าวมู่เปิดเผยร่องรอยพวกเราออกไปหรือไม่ โจรปล้นชิงม้าในเขตรัฐวุ่ยหลายกลุ่ม รวมทั้งเจ้าเคราเทา ต่างกระเหี้ยนกระหือรือดักรอพวกเราอยู่ ฟังว่าฮูหยินก็เป็นหนึ่งในเป้าหมายของพวกมัน”

ผิงหยวนฮูหยินหน้าเผือดขาวลงร้องโพล่งว่า “ว่ากระไร”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “เซี่ยงเส้าหลงขอสาบานว่าหากกล่าวโป้ปดแม้สักคำเดียว ขอให้ข้าพเจ้าตายอย่างอนาถ”

ผิงหยวนฮูหยินไม่เคลือบแคลงสงสัยต่อคำพูดของเขา กลอกตาตลบหนึ่ง กล่าวเสียงอ่อนลงว่า “มีเจ้าเคราเทาอยู่ด้วยจริงๆ?”

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงแน่ใจแล้วว่า เจ้าเคราเทาเป็นสมุนบริวารของเจ้ารัฐวุ่ยจริงๆ ผิงหยวนฮูหยินล่วงรู้ความลับนี้ ยิ่งเชื่อคำพูดของเขา ดังนั้นนั่งลงที่ด้านขวามือของนาง ยื่นหน้าถึงข้างหูนาง จนแทบเสียดสีถูกใบหูของนาง กล่าวว่า “ข่าวนี้เป็นหูตาของตระกูลอูซึ่งอยู่ในรัฐวุ่ยแจ้งต่อข้าพเจ้า ทั้งยังบอกว่าคนบงการอยู่หลังฉากอาจเป็นเจ้ารัฐวุ่ยเอง”

ผิงหยวนฮูหยินขมวดคิ้วกล่าวว่า “ท่านถอยห่างไปกว่านี้ได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางแม้ขมวดคิ้ว กลับหน้าแดงระเรื่อ ลมหายใจกระชั้นเร่งร้อน ทราบว่าในใจนางบังเกิดความคิดขัดแย้ง ต้องลอบหัวร่อ ทั้งยังบังเกิดความสมใจที่ได้แก้แค้น หวนนึกถึงนางไม่เลือกวิธีที่ใช้ต่อเขา เขาไหนเลยไม่ตอบโต้กลับไปบ้าง ดังนั้นจุมพิตติ่งหูอันกลมกลึงของนางคราหนึ่ง

ผิงหยวนฮูหยินสะท้านทั้งร่าง ขณะจะตวาดตำหนิ เซี่ยงเส้าหลงชิงล่าถอยกลับไปที่เดิม ดวงตาทอประกายพิสดาร จับจ้องมองนางอย่างลึกซึ้ง มองจนนางใจเต้นตูมตาม ไม่สามารถเปล่งคำดุด่าจากปากได้

นี่ที่แท้เป็นเรื่องราวใด? คนผู้นี้ทำลายบุตรชายนาง ทั้งยังลวนลามนาง นางไฉนยังสะกดข่มโทสะไว้ได้? นึกถึงตอนนี้ ผิงหยวนฮูหยินหน้าร้อนผะผ่าวขึ้นมา ก้มศีรษะกล่าวเบาๆ ว่า “ตกลง พวกเราจะออกเดินทางพร้อมกับท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงกลับมายังขบวนของตน พบว่าอูจว่อนำไพร่พลร้อยนายมาสมทบ เพิ่มขุมกำลังของเขาเข้มแข็งกว่าเดิม ไพร่พลร้อยนายนี้มีรูปกายบึกบึน ท่าทางแข็งแรง เรียกขวัญของเฉิงซวีกลับคืนมาไม่น้อย

เมื่อคืนเซี่ยงเส้าหลงสามารถคาดการณ์ล่วงหน้า ทำลายแผนการร้ายของเส้าหยวนจวิน ทำให้ทุกผู้คนให้ความเคารพต่อเขาราวกับเป็น

เทพยดา เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสที่คนของผิงหยวนฮูหยินรื้อค่ายกระโจมชักชวนอูจว่อ เฉิงซวีและจาหยวนอวี่ขึ้นเขาลูกหนึ่ง คลี่ภาพแผนที่ซึ่งวาดบนผ้าแพร ศึกษาเส้นทางเดินทางสู่นครต้าเหลียน

อูจว่อคุ้นกับภูมิประเทศรัฐวุ่ย บอกว่าจากที่นี้ถึงเมืองตั่งหยินมีเส้นทางหลวงตัดผ่าน ตามรายทางตั้งด่านรักษาการณ์กับค่ายสังเกตการณ์เบื้องสูงยังมีหอส่งสัญญาณไฟแจ้งเหตุ แต่จากรายงานของหน่วยสอดแนมของเขา ตอนนี้บนเส้นทางหลวงไม่มีชาววุ่ยสัญจรแต่อย่างไร

เฉิงซวีจึงเสนอให้เปลี่ยนเส้นทางเดิน ข้ามแม่น้ำหวนสุ่ย จะมีทางหลวงอีกสายหนึ่งตัดไปทางตะวันออกถึงเมืองหวงเฉิง ซึ่งอยู่ริมแม่น้ำฮวงโห

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “หากข้าพเจ้าเป็นโจรปล้นชิงม้า ต้องฉวยโอกาสที่พวกท่านข้ามแม่น้ำเปิดฉากโจมตี ฝ่ายตรงข้ามเตรียมพร้อมอยู่ก่อน ทั้งยังมีพวกมากกว่า ผู้ใดได้เปรียบเสียเปรียบนับเป็นที่ทราบได้”

อูจว่อและพวกทั้งสามรับฟังจนตะลึงลาน ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าการข้ามแม่น้ำเสียเวลากว่าเดิม บนแม่น้ำไม่มีที่กำบัง เรือโดยสารต้องตกเป็นเป้าจู่โจมของศัตรู นับเป็นโอกาสซุ่มโจมตีอันประเสริฐ

เซี่ยงเส้าหลงเป็นนักรบที่ได้รับการฝึกอบรมเป็นพิเศษ หลังจากครุ่นคิดชั่วขณะ จึงกล่าว “ไม่ว่าพวกเราเลือกทางหลวงสายใด ต้องตกเป็นเป้าโจมตี ฝ่ายตรงข้ามนิ่งเฉยแทนลำบาก พวกเรากลับต้องตรากตรำเดินทาง หนทางเพียงหนึ่งเดียวคือพลิกสถานะให้ศัตรูรอนแรมเดินทาง พวกเราจึงมีโอกาสได้ชัย”

สุดท้ายตกลงใช้เส้นทางหลวงลงสู่ใต้ พอบรรลุถึงริมแม่น้ำหวนสุ่ยจะไม่ข้ามแม่น้ำ หากแต่เดินเลียบริมน้ำมุ่งตะวันออก เช่นนี้ทั้งอยู่เหนือความคาดหมายของศัตรู ทั้งยังต้องข้ามแม่น้ำติดตามมา พวกเขาสามารถหยุดพักตั้งค่าย ดักรอศัตรูได้ทุกเมื่อ

พอตกลงใจ ขบวนรถและม้าจึงเดินทางต่อ เซี่ยงเส้าหลงยังคัด

เลือกหน่วยสอดแนมแปดหน่วยล่วงหน้าไปก่อน ประกอบด้วยหน่วยละห้าคน แบ่งเป็นกองหน้า หลัง ซ้าย ขวา ใช้รหัสธงส่งข่าวต่อขบวนรถและม้า เมื่อถึงยามพลบค่ำ ทั้งหมดอยู่ห่างจากแม่น้ำหวนสุ่ยไม่ไกลนัก จึงเลือกทำเลเบื้องสูงที่ง่ายแก่การเฝ้ารักษา หยุดพักตั้งค่ายก่อกองไฟขึ้น

เมื่อคืนเซี่ยงเส้าหลงไม่ได้นอนหลับ ดังนั้นฉวยโอกาสมุดเข้ากระโจมล้มตัวลงนอน พอตื่นขึ้นมาอีกครั้ง รอบข้างมืดมิดสนิท ในผ้าห่มทั้งอบอุ่นทั้งหอมกรุ่น เซี่ยงเส้าหลงจุดโคมไฟขึ้น พบว่าหยาฮูหยินนอนทั้งเสื้อผ้าแอบอิงอยู่ข้างกาย

หยาฮูหยินถูกแสงไฟชอนไชเปลือกตาจนตื่นขึ้นมา ตัดพ้อว่า "ท่านผู้นี้หลับราวสุกรตาย หากมีศัตรูเข้ามาลอบทำร้ายก็ย่ำแย่แล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ท่านเป็นศัตรูหรือ?"

รู้สึกคึกคักแจ่มใส เพียงแต่ท้องหิวแทบตาย ค่อยฉุกคิดว่ายังไม่ได้รับประทานอาหาร

หยาฮูหยินได้ยินท้องของเขาลั่นโครกคราก ต้องลุกขึ้นมา กล่าวว่า "ผู้อื่นปรุงอาหารยกมาให้แก่ท่าน แต่ตอนนี้เย็นชืดหมดแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงอารมณ์เบิกบาน ปล่อยให้หญิงงามซึ่งมีแต่ให้ผู้อื่นปรนนิบัตินางนี้ป้อนอาหารให้แก่เขา เมื่ออิ่มหนำสำราญ ก็เป็นรุ่งเช้าของวันใหม่แล้ว ขบวนรถและม้าเดินทางต่อ ใช้เส้นทางหลวงลงใต้ มุ่งสู่แม่น้ำหวนสุ่ย รอบข้างล้วนเป็นเทือกเขาสลับซับซ้อนและป่าทึบทิวทัศน์งดงามตามธรรมชาติ

ผิงหยวนฮูหยินเปลี่ยนเป็นให้ความร่วมมือ รถม้าซึ่งบรรทุกนางกับเส้าหยวนจวินที่รับบาดเจ็บติดตามอยู่หลังรถโดยสารของกงจู้สาม ส่วนไพร่พลอีกสองร้อยคนติดตามรั้งท้าย หลังจากเข้าพบเมื่อเช้าวันนั้น เซี่ยงเส้าหลงไม่ได้สนทนากับสตรีอสรพิษนางนี้อีก ไม่ทราบว่าในใจนางมีความคิดชั่วร้ายอันใดอีกหรือไม่

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงผ่านข้างรถม้าของกงจู้สาม ราชธิดารัฐจ้าวผู้เลอโฉมนางนี้พลันเลิกม่านหน้าต่างขึ้น เรียกหาว่า "เซี่ยงเส้าหลง"

นับตั้งแต่ออกจากนครหานตาน จนถึงบัดนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่นางเป็นฝ่ายสนทนากับเขา

เซี่ยงเส้าหลงสงสัยใจยิ่ง ชะลอความเร็วของม้าให้เคียงคู่กับรถม้าปากกล่าวว่า “กงจู้มีคำสั่งใด?”

กงจู้สามสบสายตากับเขา จากนั้นก้มศีรษะกล่าวว่า “เซี่ยงเส้าหลง ข้าพเจ้าขอบคุณท่าน แต่ก็แค้นท่าน” กล่าวจบ ปล่อยม่านหน้าต่างรถลง

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความสะทกสะท้อนขึ้นมา นักรักผู้ช่ำชองเช่นเขาย่อมเข้าใจความหมายในวาจาของนาง นางเรียกชื่อของเขาตรงๆ แสดงว่านางยึดถือเขาเป็นบุรุษที่คู่ควรกับราชธิดาผู้สูงศักดิ์เช่นนาง

นางขอบคุณเขาที่รักษาความบริสุทธิ์ของนางไว้ และแค้นเขาที่ส่งนางไปให้แก่เชื้อพระวงศ์รัฐวุ่ย มาตรว่าเป็นพระบัญชาเจ้ารัฐจ้าว แต่นางยังอดบังเกิดความคิดตัดพ้อต่อว่าเขามิได้ ยามเศร้าสลดใจ เซี่ยงเส้าหลงได้แต่หันเหความสนใจไปยังฉากวิวทิวทัศน์ตามรายทาง

โลกเมื่อสองพันกว่าปีก่อน ดินแดนนอกเมืองยังรักษาความเป็นธรรมชาติอันลึกลับไว้ หากมิใช่เป็นต้นฤดูหนาว คงพบเห็นสัตว์เป็นฝูงๆ เคลื่อนไหวตามท้องทุ่ง ทางหลวงสายนี้ตัดผ่านเนินเขาเล็กๆ ตลอดจนที่ราบลุ่ม ดังนั้นที่ไกลตาแม้เป็นหุบเขาดงไม้ หากทว่าทั้งหมดใช้ทางน้อยกลางทิวทัศน์อันรื่นรมย์ ยามนี้พออ้อมภูเขาเล็กๆ ลูกหนึ่ง ด้านซ้ายมือปรากฏเป็นบึงน้ำใสราวกระจกแห่งหนึ่ง น้ำในบึงสีเขียวใส อยู่ท่ามกลางหมอกควันคลอเคล้า ฝั่งตรงข้ามเป็นขุนเขาเขียว ไผ่ขจีสนโบราณชอุ่มงาม

เซี่ยงเส้าหลงลอบนึกเสียดาย หากแม้นนำสาวงามร่วมทาง คงต้องพักพิงอยู่ที่นี้สักสองสามวัน จวบกระทั่งห่างไกลจากบึงน้อย ในใจเขายังประทับความทรงจำอันสวยงามไว้ไม่เสื่อมคลาย

หลังจากนั้นเขาถูกหุบเขาอีกแห่งหนึ่งดึงดูดความสนใจไว้ ในหุบเขาปรากฏหินประหลาดทอดเรียงราย ต้นไม้แน่นขนัด ก้นหุบเขายังมีลำธารคดเคี้ยว แก่งหินลักษณะต่างๆ ภายใต้แสงอาทิตย์สาดส่องน้ำไหลเคลื่อนแก่งหินเปลี่ยนแปลงไม่หยุดยั้ง

เซี่ยงเส้าหลงค่อยมีจิตใจปลอดโปร่งกว่าเดิม ก่อนฟ้ามืดค่ำบรรลุถึงริมฝั่งด้านทิศเหนือของแม่น้ำหวนสุ่ย ทิวทัศน์ที่ปรากฏแก่สายตายิ่งสร้างความลุ่มหลงแก่เซี่ยงเส้าหลงผู้มาจากมิติของกาลเวลา ค่อยทราบว่า โลกในอีกสองพันกว่าปีให้หลัง เกิดการทำลายล้างธรรมชาติจนผู้คนทนทานไม่ได้

แม่น้ำหวนสุ่ยกว้างยี่สิบกว่าวา ไหลผ่านโขดหินประหลาดสองฟากข้าง พืชน้ำอุดมสมบูรณ์ น้ำของแม่น้ำถูกพืชน้ำสีเขียวขับเป็นสีเข้มตัดกับหินสีแดงชาด กอปรเป็นความงามอันลึกลับสุดเปรียบปาน บริเวณต้นน้ำปรากฏขุนเขาซับซ้อน ชะง่อนผาอันตราย ตำแหน่งที่ยืนอยู่ลักษณะพื้นที่ราบเรียบ กระแสน้ำไหลเอื่อย เซี่ยงเส้าหลงชมดูจนเคลิบเคลิ้มจวบกระทั่งเฉิงซวีกระตุ้นเตือน ค่อยสั่งการให้ตั้งค่ายพักแรมโดยหันหลังให้กับแม่น้ำ

อูจว่อและพวกไม่ต้องให้เขาออกคำสั่ง ก็นำกำลังผู้คนปีนป่ายขึ้นยอดเขาสูง สำรวจความเคลื่อนไหวทั้งใกล้ไกล ดูจากเปลือกนอกทุกประการสงบสันติ บางครั้งมีทวิชาติจตุบาทมาดื่มน้ำริมแม่น้ำ ถึงกับรวมกลุ่มกับม้าลาของพวกเขา ลิ้มรสหอมหวานของแม่น้ำหวนสุ่ยด้วยกัน

คราครั้งนี้เซี่ยงเส้าหลงตั้งค่ายหกบุปผา หมายความว่าค่ายแม่ทัพกับกระโจมของสตรีและผิงหยวนฮูหยินอยู่กลาง ที่เหลือแบ่งเป็นหกกลุ่ม กระจายรายล้อมรอบ ลักษณะคล้ายบุปผาหกกลีบ รอบนอกยังเป็นกองกำลังผสม ส่วนม้าลาอยู่ในค่ายริมแม่น้ำ เมื่อตั้งค่ายเสร็จสิ้นท้องฟ้าเริ่มมืดค่ำลง แต่ละค่ายต่างก่อไฟหุงหาอาหาร ควันไฟลอยกรุ่นเป็นเส้นสาย

เซี่ยงเส้าหลงชักชวนอูจว่อกับเฉิงซวีปีนป่ายขึ้นบนหินใหญ่ก้อนหนึ่งสังเกตการณ์ความเคลื่อนไหวฝั่งตรงข้าม ทันใดในดงไม้ฝั่งตรงข้ามบังเกิดเสียงสัตว์ปีกบินเตลิดขึ้นฟ้าดังมา

ทั้งสามสบตายิ้มให้แก่กัน ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด เฉิงซวีกล่าวว่า “หยวนอวี่จะจัดคนไปแสร้งตัดไม้ทำเป็นแพ ให้เหล่าโจรเข้าใจว่า

พวกเราพรุ่งนี้เช้าเตรียมข้ามฟากไป” จากนั้นฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “คืนนี้อาจเป็นคืนสุดท้ายที่อยู่อย่างสงบแล้ว”

อูจว่อกล่าวว่า “โจรร้ายคงวางกำลังซุ่มอยู่ริมน้ำ พรุ่งนี้เช้าพวกเราเปลี่ยนเส้นทางเลียบริมน้ำมุ่งตะวันออก พวกมันยามร้อนรุ่มคงต้องไล่ติดตามพวกเราไป”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางถามว่า “ท่านคาดเดาว่าเป็นผู้ใดซุ่มสังเกตการณ์อยู่ฝั่งตรงข้าม?”

อูจว่อกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า “ย่อมต้องเป็นเจ้าเคราเทา ในกองโจรปล้นชิงม้ามีแต่พวกมัน จึงมีขุมกำลังโจมตีพวกเราในยามกลางวันแสกๆ ต่อให้เป็นเซียวเว่ยโหมว ก็ไม่ถึงกับทุ่มเทกำลังบุกจู่โจมอย่างเปิดเผยอย่างมากเพียงรุกรานยามวิกาลหรือใช้อัคคีจู่โจม”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งไม่เพลี่ยงพล้ำ นี่คือหลักการของซุนวู พวกเราไหนเลยปล่อยให้โอกาสอันดีหลุดลอยไปได้?”

อูจว่อและเฉิงซวีล้วนตาเป็นประกาย เซี่ยงเส้าหลงกล่าวสืบต่อ “อย่าว่าแต่พวกเรายังมีเปรียบอีกข้อหนึ่งคือ. เจ้าเคราเทาไม่ล่วงรู้ว่าพวกเรามีกำลังพลเพิ่มขึ้นอีกร้อยคน ดังนั้นพวกเราจะจัดการกับมันสักครา”

จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง บอกแผนการของเขาออกไป อูจว่อกับเฉิงซวีล้วนรับฟังจนส่งเสียงโห่ร้องชมเชย

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงเรื่องหนึ่ง ถามว่า “พวกเราเดินทางเป็นเวลาหลายวัน ไฉนไม่พบเห็นหมู่บ้านชาววุ่ยแม้สักหลังเดียว?”

เฉิงซวีตอบว่า “นี่เป็นพระบัญชาของเจ้ารัฐวุ่ย กำหนดว่าในรัศมีห้าสิบลี้ติดกับทางหลวงบริเวณชายแดน ห้ามมิให้มีผู้อยู่อาศัย ป้องกันว่าหากข้าศึกเคลื่อนพลมาตามทางหลวง จะปล้นชิงเสบียงกวาดต้อนสตรีและชายฉกรรจ์ไป”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจกระจ่าง ค่ำคืนนั้นเขารับประทานอาหารที่กระโจมของหยาฮูหยิน เจาน้อยเหล่าหญิงรับใช้ต่างปรนนิบัติรับใช้

ด้วยความยินดี

จากนั้นเขาโอบหยาฮูหยินนอนอยู่บนเสื่อ นางพลันถามขึ้นว่า "ข้าพเจ้าขบคิดไม่เข้าใจว่า ท่านคาดการณ์ล่วงหน้าได้อย่างไรว่า เส้าหยวนจวินจะลอบเข้าหากงจู้สาม และนึกไม่ออกว่าพวกเขาไฉนทำเช่นนี้?"

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดแล้วถ่ายทอดบอกคำสนทนาของผิงหยวนฮูหยินสองแม่ลูกให้ทราบ หยาฮูหยินรับฟังจนหน้าเผือดขาว คำพูดประโยคแรกที่กล่าวคือ

"ซิ่นหลินจวินอันชั่วร้าย ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าเขาคิดถึงข้าพเจ้าจริงๆ ที่แท้กลับมุ่งทำร้ายต่อข้าพเจ้า"

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า "ท่านอย่าได้บอกว่าเขาไม่คิดถึงท่าน หากข้าพเจ้าลอบสังหารเจ้ารัฐวุ่ย จากนั้นถูกฆ่าปิดปาก ท่านยังไม่ตกเป็นของเขาอีกหรือ?"

หยาฮูหยินว้าวุ่นใจยิ่ง โอบกอดเขาเอาไว้ ถามว่า "ตอนนี้พวกเราทำอย่างไรดี?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "มีข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ท่านกลัวอันใด? **เขามีแผนจางเหลียง เรามีบันไดปีนกำแพง"***

หยาฮูหยินขมวดคิ้วถามว่า "แผนจางเหลียงกับบันไดปีนกำแพงอันใด?"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยฉุกคิดว่า จางเหลียงเป็นบุคคลยุคปลายราชวงศ์ฉิน ตอนนี้ยังไม่ถือกำเนิด ต้องหัวร่อออกมากล่าวว่า "นี่เรียกว่าพลิกแพลงตามสถานการณ์ ขอเพียงรัฐวุ่ยไม่กล้าแตกหักตรงๆ ข้าพเจ้ามั่นใจว่าสามารถรักษาชีวิตกลับสู่รัฐจ้าว"

หยาฮูหยินกล่าวอีกว่า "เหตุใดผิงหยวนฮูหยินพลอยเชื่อฟังวาจาท่าน หรือว่า..."

เซี่ยงเส้าหลงตบตะโพกนางเป็นเชิงสั่งสอน กล่าวว่า "อย่าได้คิด

** คำ "เขามีแผนจางเหลียง เรามีบันไดปีนกำแพง" เป็นสุภาษิตจีนโบราณ เปรียบเปรยว่าฝ่ายหนึ่งวางแผน อีกฝ่ายหนึ่งก็มีวิธีการ จางเหลียงเป็นที่ปรึกษาคู่บารมี อุ้มชูหลิวปังขึ้นครองราชย์เป็นปฐมฮ่องเต้ราชวงศ์ฮั่น*

เฉไฉไปแล้ว ข้าพเจ้าเพียงแจกแจงผลได้ผลเสียต่อนางเท่านั้น”

สนทนาถึงตอนนี้ เจาน้อยเข้ามารายงานว่า ผิงหยวนฮูหยินเชิญเซี่ยงเส้าหลงเข้าพบ

ผิงหยวนฮูหยินอยู่ในกระโจมเพียงลำพัง ผมเผ้าเกล้าเป็นมวยสูงเสียบปิ่นทองเบาบางตัดเป็นรูปดอกไม้ สวมใส่ชุดแพรยาว ใบหน้าพอกแป้งเพียงเบาบาง

เซี่ยงเส้าหลงลอบชมเชยในใจ สตรีนางนี้รู้จักตกแต่งนัก ประการสำคัญคือนางมีสรีระร่างอันล้ำเลิศ ไม่ว่าสวมใส่อาภรณ์ใดล้วนน่าดู นางเมื่อสาวรุ่นคงเป็นโฉมสะคราญชวนให้ลุ่มหลงตาย น่าเสียดายที่มีจิตใจโหดเหี้ยมอำมหิต

ผิงหยวนฮูหยินเห็นเซี่ยงเส้าหลงมาถึง จึงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ราชองครักษ์เซี่ยงเชิญนั่ง”

เซี่ยงเส้าหลงชมชอบยั่วเย้าสตรีที่มีเสน่ห์อีกรูปแบบหนึ่งที่สุด ดังนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า “ไม่ทราบนั่งที่ใดก็ได้หรือไม่?”

ผิงหยวนฮูหยินค้อนเขาวงหนึ่ง กล่าวว่า “ราชองครักษ์เซี่ยงยิ่งมายิ่งสามหาวต่อข้าพเจ้าแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงดูจากสีหน้าท่าทีนาง ทราบว่านางกำลังดำเนินแผนซ้อนแผน คิดใช้ไม้อ่อนมัดใจเขา แต่ว่าเขาหาครั่นคร้ามไม่ เรื่องราวระหว่างบุรุษสตรีเฉกเช่นเล่นกับไฟ แม้นไม่ระมัดระวังตัว รังแต่สำรอกใยไหมพันธนาการตัวเอง สุดท้ายไม่แน่ว่าผิงหยวนฮูหยินเกิดความรักต่อเขาก็ได้ เซี่ยงเส้าหลงก็ไม่บีบคั้นนางเกินไป เดินถึงข้างกายนาง ล้มตัวลงนอน บิดขี้เกียจถอนหายใจอย่างเป็นสุขคราหนึ่ง

ผิงหยวนฮูหยินเบือนหน้ามา กล่าวเสียงเย็นชาว่า “เซี่ยงเส้าหลงอย่าได้เล่นละครแล้ว ท่านที่แท้คิดทำอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงจงใจสูดลมหายใจสองคำ กล่าวว่า “ฮูหยินหอมยิ่งนัก”

ผิงหยวนฮูหยินอับจนปัญญาต่อเขา หักห้ามความคิดทุบตีเขาเอาไว้

กล่าวว่า “รีบตอบคำถาม”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกตื่นเต้นเร้าใจ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงต้องการตัวคนผู้หนึ่ง ฮูหยินสมควรทราบว่าคนผู้นั้นเป็นใคร”

ผิงหยวนฮูหยินสงบเยือกเย็นลง ผงกศีรษะกล่าวว่า “ตกลง ท่านตอบคำถามข้าพเจ้าข้อหนึ่ง หากข้าพเจ้าพึงพอใจจะคาดเดาว่าคนที่ท่านต้องการตัวเป็นใคร”

ด้วยศักดิ์ฐานะอันสูงส่งของนาง เมื่อกล่าวเช่นนี้เท่ากับยินยอมมอบกายให้อีกฝ่ายหนึ่งแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงเคยลอบรับฟังคำสนทนาระหว่างนางกับบุตรชาย ทราบว่าสตรีนางนี้ปากเคลือบน้ำผึ้งใจซ่อนกระบี่ จึงกล่าวว่า “เรื่องของบุรุษสตรีมิใช่การแลกเปลี่ยน ไหนเลยกำหนดเงื่อนไขล่วงหน้าได้ มิหนำซ้ำคำตอบของข้าพเจ้าเป็นที่พอใจของท่านหรือไม่ ขึ้นอยู่กับท่านบ่งบอก อภัยที่ข้าพเจ้าไม่อาจรับได้”

ผิงหยวนฮูหยินตาสาดประกายเย็นเยียบ กล่าวว่า “เซี่ยงเส้าหลง ท่านใช่นึกหวาดระแวงในใจ ดังนั้นไม่กล้าตอบคำถามหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ผู้ที่ไม่นึกหวาดระแวง คงไปพบยมบาลตั้งแต่แรกแล้ว”

ผิงหยวนฮูหยินถือกำเนิดจากตระกูลสูงศักดิ์ ยังไม่เคยถูกย้อนกลับมาเช่นนี้ รู้สึกเสื่อมเสียหน้า แต่พานเห็นว่าเป็นความเร้าใจอย่างยิ่งยวด

วันเวลาที่ผ่านมา นางบูชาลัทธิผลประโยชน์ ถือหลักความเป็นจริง แล้งน้ำใจไมตรี เห็นชืดชาต่อความรักฉันบุรุษสตรี ครั้งกระโน้นแต่งงานกับผิงหยวนจวิน เพราะเล็งเห็นว่าอีกฝ่ายหนึ่งมีโอกาสขึ้นครองราชย์แทนที่เจ้ารัฐจ้าว สำหรับกับนาง พิธีสยุมพรเพียงเป็นข้อตกลงแลกเปลี่ยนประการหนึ่ง ดังนั้นไม่ยินยอมอนุญาตให้บุรุษอื่นรุกล้ำก้ำเกินต่อนาง คราครั้งนี้นางพบพานเซี่ยงเส้าหลงที่หนุ่มแน่นแข็งแรง มาตรว่าถูกรูปลักษณ์ภายนอกของเขาดึงดูดใจอยู่บ้าง แต่ที่โยกคลอนจิตใจนางยิ่งกว่ายังคงเป็นวิธีการอันแข็งกร้าว และบุคลิกภาพอีกแบบหนึ่งของเซี่ยงเส้าหลง

ทำให้นางบังเกิดความรู้สึกยอมสยบต่อผู้เข้มแข็ง จนกระทั่งถูกอีกฝ่ายหนึ่งรุกคืบเข้ามา ยามนี้นางทั้งรู้สึกว่าทนทานไม่ได้ แต่ก็บังเกิดความเร้าใจกลายเป็นความคิดขัดแย้งกัน ลืมเลือนว่าเซี่ยงเส้าหลงเพียงเป็นหมากตัวหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงก็สังเกตจุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวของนางออก จงใจดำเนินการรุกจากทางด้านนี้ เพื่อจัดการกับนาง

ทั้งสองประสานสบสายตา จับจ้องมองซึ่งกันและกันแน่วนิ่ง เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความสนใจต่อรูปลักษณ์ภายนอกอันเฉิดโฉม หากแต่ไร้ซึ่งความรักแม้สักส่วนเสี้ยวของนาง ขณะเดียวกัน ก็แฝงความคิดแก้แค้นอย่างรุนแรง เห็นว่าไม่ว่าปฏิบัติต่อสตรีนางนี้อย่างไร ไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบ สถานะอันอันตรายของนาง ก็เป็นแรงดึงดูดใจอย่างยิ่งยวด

เขาลุกขึ้นนั่ง ขยับเคลื่อนกายเข้าไป จวบจนเบียดเสียดถูกข้อแขนและช่วงขา ซึ่งไม่อาจล่วงละเมิดของผิงหยวนฮูหยิน ค่อยหยุดชะงักลง จ้องมองดวงตาซึ่งเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรงของนางด้วยความท้าทาย

ผิงหยวนฮูหยินขมวดคิ้วแนบแน่น กล่าวเบาๆ ว่า “เซี่ยงเส้าหลง ท่านไม่รู้สึกว่าเกินเลยไปหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงแม้มีเจตนายั่วเย้านาง แต่ทราบว่าสำหรับสตรีที่อวดตนว่าสูงศักดิ์เช่นนี้ ต้องยุติในระดับอันควร แล้วค่อยกะเทาะเปลือกนอก อันแข็งกร้าวของนางออกทีละน้อย จึงยืดกายขึ้น ยิ้มพลางกล่าวว่า “ดูท่าฮูหยินไยยังไม่มีความกล้าหาญเพียงพอที่จะรองรับความสุขที่แท้จริง”

พลางเดินไปยังประตูกระโจม ผิงหยวนฮูหยินต้องผุดลุกขึ้นอย่างขุ่นเคือง ร้องเรียกว่า “เซี่ยงเส้าหลง”

เซี่ยงเส้าหลงชะงักเท้าหมุนตัว ใช้สายตาที่แวววาวสำรวจมองเรือนร่างของนางหลายเที่ยว ค่อยกล่าวว่า “ฮูหยินมีคำสั่งใด?”

ผิงหยวนฮูหยินขยี้เท้ากล่าวว่า “ก่อนที่ท่านจะตอบคำถามข้าพเจ้า

ห้ามมิให้ท่านจากไป ไม่เช่นนั้นพอถึงนครต้าเหลียน จะให้ท่านเห็นดีแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงสาวเท้าเข้าหานาง ไม่ว่าแววตาหรือรอยยิ้มล้วนแฝงความหมายรุกราน ผิงหยวนฮูหยินมือไม้ปั่นป่วน กลับถอยกายไปสามก้าว แสดงออกถึงด้านที่อ่อนแอของอิสตรีเป็นครั้งแรก เซี่ยงเส้าหลงเดินเข้าไปจนแทบกระทบถูกอกอูมของนาง ค่อยหยุดชะงักลง ยื่นมือเชยคางของนาง บังคับให้นางแหงนเงยหน้าขึ้นมามองดูเขา ที่สัมผัสถูกเป็นผิวพรรณอันนวลเนียน รอยย่นอ่อนจางที่หางตานาง กลับกลายเป็นความเย้ายวนอย่างประหลาดประการหนึ่ง

สองมือของผิงหยวนฮูหยินรวบกำแขนเสื้อ ลมหายใจกระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา กลิ่นหอมรวยรินราวกล้วยไม้พวยพุ่งใส่ใบหน้าอีกฝ่าย นางคิดหลับตาลง แต่ทราบว่าหากทำเช่นนั้น อีกฝ่ายต้องรุกรานนางอีกขั้นหนึ่ง ยามนี้ด้านจิตใจของนางยังยากยอมรับได้ แต่ปฏิกิริยาทางร่างกายกลับเป็นเรื่องหนึ่ง นางจงใจนึกถึงเรื่องที่เขาทำร้ายบุตรชายนาง แต่ยังไม่อาจสร้างความรู้สึกชิงชังต่อบุรุษผู้นี้ กลับรู้สึกว่าความเข้มแข็งของอีกฝ่ายกดคุกคามต่อนาง

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ฮูหยินบอกเถอะ หากข้าพเจ้าตอบถูก ฮูหยินต้องจูบข้าพเจ้าคราหนึ่ง ห้ามมิให้คดโกง”

ผิงหยวนฮูหยินใจสับสนว้าวุ่น ทั้งขุ่นข้องถึงที่สุด บวกกับร่างคล้ายกับจะโน้มไปเบื้องหน้า ต้องยกมือผลักหน้าอกของอีกฝ่าย แต่ว่าเขาไม่โยกคลอนใดๆ เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความเร้าอารมณ์ที่ล่วงเกินสตรีสูงศักดิ์ คลายมือจากการเชยคางนาง เปลี่ยนเป็นรวบจับสองมือนางบังคับให้นางลดมือลง แล้วผลักดันไปไพล่หลัง ค่อยโอบรั้งนางเข้ามาแนบชิดกับช่วงขาของตน ผิงหยวนฮูหยินส่งเสียงครางคำหนึ่ง เรือนร่างอันอวบอิ่มแนบชิดติดกับร่างเซี่ยงเส้าหลง กระทบต้องกันอย่างถนัดถนี่

เซี่ยงเส้าหลงกลัวว่านางทนทานไม่ได้ จึงแบ่งแยกสมาธิของนางโดยกล่าวว่า “บอกมาเถอะ เซี่ยงเส้าหลงล้างหูรอรับฟัง”

ผิงหยวนฮูหยินร่างสั่นระริก คล้ายนกน้อยที่ได้รับความตื่นตระหนกดิ้นรนอยู่สองครา ย่อมไม่อาจเปลี่ยนแปลงสภาพการณ์ได้ จำต้องเงยหน้าขึ้น กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “ท่านคิดทำอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “หากฮูหยินยังไม่ถาม ข้าพเจ้าจะขออำลาแล้ว” ผิงหยวนฮูหยินต้านทานรับไม่ได้ ส่งเสียงครางคราหนึ่ง แอบอิงกับร่างของเขา ปากกล่าวว่า “ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านบอกต่อข้าพเจ้าว่าท่านไฉนวางแผนทำร้ายบุตรชายข้าพเจ้า?”

เซี่ยงเส้าหลงคาดเดาแต่แรกว่า นางต้องถามคำถามที่คล้ายคลึงกับหยาฮูหยิน ด้วยความร้ายกาจของผิงหยวนฮูหยิน ย่อมระแวงสงสัยว่าอาจแอบได้ยินคำสนทนาของพวกนางสองแม่ลูก อย่างนั้นเท่ากับล่วงรู้แผนการที่ตระเตรียมจัดการกับเขาด้วย หากไม่ทำความกระจ่างนางไหนเลยรับเขาเข้าร่วมได้? เขาลอบด่าทอในใจ ไม่ว่าสตรีนางนี้บังเกิดความสนใจในตัวเขาปานใด ยังคงไม่อาจกลบบดบังความคิดแสวงหาประโยชน์โภคผลได้ ยามนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า “บุคคลที่ข้าพเจ้าคิดจัดการ ความจริงมิใช่บุตรชายท่าน เพียงแต่คนของข้าพเจ้าซึ่งซุ่มสังเกตการณ์อยู่ พบเห็นคนนอกคืบคลานเข้ามา ทำให้ข้าพเจ้าคาดการณ์ว่าอาจประสงค์ร้ายต่อกงจู้สาม เพียงแต่นึกไม่ถึงว่าเส้าหยวนจวินสมรู้ร่วมคิดด้วย”

นี่เป็นคำตอบที่เตรียมไว้แต่แรก มีความสมเหตุสมผล ทั้งนี้เพราะอูจว่อและพวกเป็นขุมกำลังเสริมซึ่งผิงหยวนฮูหยินไม่ได้คาดฝันมาก่อน

ผิงหยวนฮูหยินระบายลมหายใจอย่างโล่งอก กลับคืนสู่โฉมหน้าจอมปลอม เงยหน้าขึ้นคิดกล่าวกระไร เซี่ยงเส้าหลงชิงประทับริมฝีปากลงปิดปากของนางไว้

หากแม้นเซี่ยงเส้าหลงไม่ล่วงรู้แผนอุบายของนาง จะไม่แตะต้องสตรีผู้เป็นมารดาของคู่แค้นนางนี้เด็ดขาด แต่ตอนนี้เป็นการหักเล่ห์ชิงเหลี่ยม ต่างดำเนินแผนการ ดังนั้นปราศจากความตะขิดตะขวงใจ กลับ

รู้สึกสมใจที่ได้เอารัดเอาเปรียบมารดาของคู่แค้น

เรือนร่างนางยังเต่งตึงสมบูรณ์ ปราศจากริ้วรอยร่วงโรยแม้แต่น้อย ภายใต้ชิวหารุกเร้าของเขา ผิงหยวนฮูหยินเริ่มมีปฏิกิริยาร้อนแรงขึ้นมา

เมื่อถึงตอนกระสันรัญจวน เซี่ยงเส้าหลงกลับถอนริมฝีปากคลายมือจากการยึดกุมมือโอบกอดร่างนาง ถอยกายไปน้อมคารวะ กล่าวว่า "ขอบพระคุณฮูหยินที่เมตตา"

กล่าวจบ ไม่สนใจกับแววตาเหนี่ยวรั้งของนาง ล่าถอยออกจากกระโจม ริมจมูกยังหอมกรุ่นด้วยกลิ่นอายของนางไม่เสื่อมคลาย

จบเล่ม 1

หมายเหตุท้ายเล่ม

เจาะเวลาหาจิ๋นซี เป็นยอดนวนิยายเหนือยุคสมัยที่หวงอี้ดัดแปลงเขียนจากประวัติศาสตร์ยุคเลียดก๊ก เนื่องในโอกาสที่สยามอินเตอร์บุ๊คส์จัดพิมพ์ เจาะเวลาหาจิ๋นซี ฉบับลิขสิทธิ์ถูกต้องขึ้นมาใหม่ จึงขอสอดแทรกเกร็ดประวัติศาสตร์ยุคเลียดก๊กอยู่ท้ายเล่มทุกเล่ม เพื่อช่วยให้ท่านผู้อ่านรับทราบเหตุการณ์จริงในยุคสมัยนั้นยิ่งขึ้น

ตามบันทึกประวัติศาสตร์จีน นับแต่โจวอู่อ๋องสถาปนาราชวงศ์โจว เมื่อก่อนคริสต์ศักราช 1122 ปี มีการสืบสันตติวงศ์ติดต่อกันมาสิบสองพระองค์ ครองแผ่นดินนานถึง 352 ปี เนื่องจากระยะเวลานี้ ตั้งเมืองหลวงอยู่ที่เฮ่าจิงทางภาคตะวันตก จึงเรียกราชวงศ์โจวตะวันตก

ต่อมาโจวอิวอ๋องถูกฆ่าตาย ราชโอรสขึ้นครองราชย์สืบแทนทรงพระนามว่าโจวผิงอ๋อง พระองค์ทรงดำริว่า เมืองเฮ่าจิงได้รับความเสียหายจากการสู้รบ ประกอบกับพวกเฉวี่ยนหยงทางชายแดนตะวันตกเป็นภัยคุกคาม จึงย้ายเมืองหลวงมายังเมืองลั่วหยางซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออก และมีชัยภูมิเหมาะกับการตั้งรับ ทั้งยังมีรัฐจิ่น เจิ้นและกว๋อซึ่งเป็นแว่นแคว้นรายรอบเสมือนหนึ่งเป็นรัฐกันชน ดังนั้นนักประวัติศาสตร์เปลี่ยนเป็นเรียกว่าราชวงศ์โจวตะวันออก ซึ่งตรงกับช่วงก่อนคริสต์ศักราช 770 ปี

ช่วงราชวงศ์โจวตะวันออก เกิดเหตุการณ์ขุนศึกตั้งตัวเป็นใหญ่

เรียกว่ายุคชุนชิว กินเวลา 242 ปี ต่อด้วยเหตุการณ์ทำสงครามสัประยุทธ์ เรียกว่ายุคจั้นกว๋อ กินเวลานาน 182 ปี

ตอนนั้นอำนาจส่วนกลางของราชวงศ์โจวเริ่มเสื่อมลงตามลำดับ ราชวงศ์โจวไม่สามารถรับมือกับการขยายอำนาจของเจ้าผู้ครองแคว้นต่างๆ รวมกับการรุกคืบของพวกฮวนตามชายแดน แต่ในสถานการณ์ตอนนั้น การยึดอำนาจจากเจ้าชีวิต ยากที่จะได้รับการยอมรับจากเจ้าผู้ครองแคว้นอื่น ดังนั้นผู้ครองแคว้นใหญ่พากันเสนอคำขวัญว่า "ปกป้องบัลลังก์โจว ปราบปรามพวกฮวนดุร้าย หยุดการผนวกแผ่นดิน ห้ามการช่วงชิงอำนาจ" แต่ในความจริง ต่างเสริมสร้างกำลังทหารของตนเพื่อชิงความเป็นใหญ่กัน

ยุคชุนชิวกล่าวได้ว่าเป็นยุคปลาใหญ่กินปลาเล็ก ปลาเล็กฮุบกุ้งฝอยจากแคว้นใหญ่น้อยกว่าหนึ่งร้อยหกสิบแคว้น คงเหลือแคว้นใหญ่สิบสี่แคว้น ในจำนวนนี้มีรัฐแว่นแคว้นที่มีกำลังกล้าแข็งรวมห้ารัฐเรียกว่าห้าขุนศึก

ผู้ที่ครองความเป็นใหญ่ก่อนได้แก่ฉีหวนกง พระองค์ขึ้นครองบัลลังก์เมื่อก่อนคริสต์ศักราช 685 ปี ทรงแต่งตั้งก่วนจ้งเป็นมหาเสนาบดี ก่วนจ้งเสนอแนะให้ฉีหวนกงรับผู้มีสติปัญญา ตลอดจนนักปราชญ์มาอยู่ที่รัฐฉี ช่วยเหลือฉีหวนกงจัดระเบียบการปกครองทำนุบำรุงทหารเป็นอย่างดีรักษาความสงบเรียบร้อย ประชาชนมีความสมบูรณ์พูนสุข รัฐฉีก็เจริญรุดหน้าอย่างรวดเร็ว

ฉีหวนกงยังเรียกร้องให้ "เทิดทูนราชวงศ์โจว ต่อต้านชนเผ่าอื่น" ผนึกกำลังกับแว่นแคว้นต่างๆ หยุดการรุกรานของพวกหยงและตี้ ทั้งจับมือเป็นพันธมิตรกับรัฐหลู่ ซ้อง เจิ้น และเว่ย ทำสัญญาว่าจะไม่รุกรานซึ่งกันและกัน ผลจากการลงนามครั้งนี้ ส่งเสริมให้ฉีหวนกงเป็นผู้นำรัฐแว่นแคว้นต่างๆ แต่หลังจากที่พระองค์สิ้นพระชนม์ ราชโอรสทั้งหลายแย่งชิงอำนาจกัน รัฐฉีเริ่มตกต่ำ สูญเสียฐานะของผู้นำไป

เมื่ออำนาจรัฐฉีเริ่มเสื่อมลง เจ้าผู้ครองรัฐซ้อง ซึ่งมีพระนามว่าซ้องเซียงกงคิดผุดขึ้นแทนที่ ในช่วงก่อนคริสต์ศักราช 650 ปี แต่รัฐฉู่

ตอนใต้ฉวยโอกาสบุกขึ้นเหนือมาชิงความเป็นใหญ่กับรัฐซ้อง ทั้งสองรัฐทำสงครามกันที่หุงสุ่ย ซ้องเซียงกงวางพระองค์เป็นสุภาพชน ไม่โจมตีทหารข้าศึกซึ่งยังไม่ทันจัดขบวนทัพ ไม่เข่นฆ่าศัตรูที่รับบาดเจ็บ ไม่จับเป็นทหารข้าศึกที่แก่เฒ่าผมหงอกขาว ผลปรากฏว่าปราชัยจากการศึกสงคราม รับบาดเจ็บสาหัสจนสวรรคต

เจ้าผู้ครองรัฐที่ได้รับกล่าวขวัญถัดมาคือเจ้ารัฐจิ่น ซึ่งทรงพระนามว่าจิ่นเหวินกง พระองค์ขึ้นครองราชย์เมื่อก่อนคริสต์ศักราช 636 ปี จิ่นเหวินกงทรงปฏิรูปการปกครอง ต่อมาช่วยเหลือเจ้าชีวิตราชวงศ์โจวปราบกบฏภายใน มีส่วนยกระดับฐานะของรัฐจิ่นขึ้นอย่างมาก

ขณะนั้นรัฐฉู่มีกำลังแข็งกล้า แม้แต่รัฐฉีซึ่งเป็นรัฐใหญ่อยู่ก่อนยังเผชิญการคุกคาม ก่อนคริสต์ศักราช 632 ปี ทัพจิ่นกับทัพฉู่ทำสงครามขั้นแตกหักกันที่เมืองเฉิงผูทัพจิ่นประกอบด้วยไพร่พลห้าหมื่นรถศึกเจ็ดร้อยกว่าคัน จัดทัพเป็นสามขบวน ประกอบด้วยทัพบน ทัพกลางและทัพล่าง

ส่วนทัพฉู่จัดกระบวนทัพเป็นกองกลาง และทัพซ้ายขวา การศึกพอเริ่มขึ้น จิ่นเหวินกงสั่งให้ทัพล่างโจมตีทัพขวาของรัฐฉู่ซึ่งอ่อนแอที่สุดให้กองทัพล่างขับรถศึกถอยร่น ลวงให้ทัพซ้ายของรัฐฉู่ตามมา จิ่นเหวินกงค่อยนำทัพกลางรวมกับทัพบน โจมตีทัพซ้ายของรัฐฉู่แตกพ่ายทัพกลางของรัฐฉู่ไม่มีกำลังอื่นช่วยเหลือ จำต้องถอยทัพหลบหนี

การศึกที่เมืองเฉิงผูเป็นอีกหนึ่งยุทธศาสตร์ในยุคสมัยชุนชิว จิ่นเหวินกงทะยานขึ้นเป็นผู้นำรัฐอื่น ทั้งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าชีวิตราชวงศ์โจวให้ดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าพระยา หลังจากที่จิ่นเหวินกงสิ้นพระชนม์ชีพจิ่นเซียงกงขึ้นครองราชย์สืบแทน ยังคงได้รับการสนับสนุนจากขุนนางเก่าคงสถานะยิ่งใหญ่สืบไป

ขณะที่รัฐจิ่นครองความเป็นใหญ่ทางภาคกลาง รัฐฉินก็ผุดขึ้นทางภาคตะวันตก เจ้าผู้ครองรัฐที่เป็นต้นบรรพบุรุษรัฐฉิน และเป็นหนึ่งในห้าขุนศึกในยุคชุนชิว มีพระนามว่าฉินมู่กง

ฉินมู่กงขึ้นครองราชย์ตั้งแต่ก่อนคริสต์ศักราช 659 ปี ได้ชื่อว่าเป็นเจ้าผู้ครองแว่นแคว้นที่รู้จักใช้คน เช่นแต่งตั้งไป่ลี่ซีเป็นอำมาตย์ใหญ่ ตั้งเจียนสูเป็นตาสั่งต้าฟู ทั้งยังคิดการใหญ่โดยรุกเข้ามาทางภาคตะวันออก แต่ติดขัดที่ถูกรัฐจิ่นขวางไว้

ครั้งเมื่อก่อนคริสต์ศักราช 628 ปี จิ่นเหวินกงเสด็จสวรรคต จิ่นเซียงกงขึ้นครองบัลลังก์สืบแทน ฉินมู่กงเข้าพระทัยว่าเป็นโอกาสเหมาะ จึงแต่งตั้งบุตรชายของไป่ลี่ซีกับเจียนสูเป็นแม่ทัพใหญ่ ยกกำลังบุกรัฐเจิ้น ซึ่งอยู่ห่างไกลออกไป ถึงแม้ไป่ลี่ซีกับเจียนสูจะทัดทานด้วยเห็นว่าการบุกรัฐเจิ้นต้องเดินทัพนับพันลี้ยากจะประสบผล แต่ฉินมู่กงหารับฟังไม่

ระหว่างที่กองทัพฉินเดินทัพอยู่ บังเอิญถูกพ่อค้าชาวเจิ้นนามเสียนเกาพบเห็น จึงส่งข่าวไปยังรัฐเจิ้น เมื่อรัฐเจิ้นรู้ตัวล่วงหน้า จึงหลีกเลี่ยงการปะทะ ถอยทัพไปก่อน ทัพฉินได้แต่ยกกำลังกลับ เมื่อผ่านช่องเขาเอี๋ยวซาน จิ่นเซียงกงก็ยกกำลังทหารจิ่นมาซุ่มโจมตี จนทัพฉินพินาศสิ้นแม่ทัพใหญ่ถูกจับตัวเป็นเชลย จิ่นเซียงกงเข้าพระทัยว่า ฉินมู่กงต้องไม่ปล่อยให้แม่ทัพใหญ่ของพระองค์มีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน จึงปล่อยตัวแม่ทัพใหญ่รัฐฉินกลับแว่นแคว้นไป

แต่ฉินมู่กงกลับเสด็จออกมารับแม่ทัพใหญ่ ยอมรับว่าเป็นเพราะพระองค์ไม่ฟังคำทัดทานของไป่ลี่ซีกับเจียนสู หาใช่ความผิดของแม่ทัพใหญ่ไม่ บุตรชายของไป่ลี่ซีตื้นตันใจมาก สองปีต่อมาอาสาไปตีรัฐจิ่นคิดแก้แค้นที่ถูกซุ่มโจมตี แต่ว่ารัฐจิ่นเตรียมรับมืออยู่ก่อน ทัพฉินจึงปราชัยเป็นคำรบสอง หากทว่าฉินมู่กงยังไม่ถือโทษเอาผิดบุตรชายของไป่ลี่ซีแต่ประการใด

รัฐจิ่นรบชนะทัพฉินสองครั้งครา บังเกิดความย่ามใจ ยกกำลังมาตีรัฐฉินบ้าง บุตรชายของไป่ลี่ซีขอแก้ตัวใหม่ ฉินมู่กงก็ให้ความไว้วางใจไม่เสื่อมคลาย ผลจากการสู้รบ ทัพฉินพลิกสถานะเป็นได้ชัยบุกทะลวงถึงเมืองหลวงรัฐจิ่น ในที่สุดจิ่นเซียงกงยอมจำนน

การล่มสลายของรัฐจิ่น เสริมสร้างศักดานุภาพของรัฐฉิน ปรากฏ

แว่นแคว้นเล็กแว่นแคว้นน้อย ตลอดจนพวกฮวนตะวันตกยอมสวามิภักดิ์ต่อรัฐฉิน อาณาจักรฉินขยายกว้างไกลออกไป จนกลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่แห่งภาคตะวันตก

ขุนศึกผู้ยิ่งใหญ่คนสุดท้ายในยุคชุนชิวได้แก่ผู้ครองรัฐฉู่ ซึ่งมีพระนามว่าฉู่จวงอ๋อง ขึ้นครองราชย์เมื่อก่อนคริสต์ศักราช 613 ปี ถึงแม้ว่ารัฐฉู่เคยพ่ายศึกแก่รัฐจิ่นที่เมืองเฉิงฝู แต่ฉู่จวงอ๋องยังบำรุงแว่นแคว้นจนเข้มแข็งขึ้นมาอีกครั้ง เคยสอบถามถึงน้ำหนักของกระถางทั้งเก้าจากราชทูตของราชวงศ์โจว

เมื่อพูดถึงกระถาง ต้องเท้าความถึงสมัยราชวงศ์เชี่ยหวี่ กษัตริย์เชี่ยหวี่ทรงหล่อกระถางเก้าใบเป็นสัญลักษณ์ของแว่นแคว้นทั้งเก้า ทั้งราชวงศ์เชี่ยซาง โจว ล้วนถือเป็นของวิเศษประจำแผ่นดิน เมื่อฉู่จวงอ๋องทวงถามกระถางจากราชทูตของราชวงศ์โจว แสดงว่าคิดจะช่วงชิงอำนาจจากราชวงศ์โจว ต่อมาคำ “ทวงถามกระถาง” ถูกเปรียบเปรยว่าเป็นการชิงอำนาจนั่นเอง

ต่อมาทัพจิ่นกับทัพฉู่ทำสงครามสู้รบกันที่เมืองปี้ ปรากฏว่าทัพจิ่นพ่ายแพ้หลบหนี หลังจากนั้นรัฐฉู่ยังยกทัพบุกรัฐซ้อง รัฐซ้องขอความช่วยเหลือจากรัฐจิ่น รัฐจิ่นไม่กล้ายกทัพออกมา เป็นเหตุให้รัฐซ้องถูกล้มล้าง นับแต่นั้นเป็นต้นมาแว่นแคว้นใหญ่น้อยทางภาคกลางล้วนยอมศิโรราบต่อรัฐฉู่ทั้งสิ้น

ดังนั้นฉีหวนกง ซ้องเซียงกง จิ่นเหวินกง ฉินมู่กงและฉู่จวงอ๋องได้รับขนานพระนามว่าเป็นห้าขุนศึกผู้ยิ่งใหญ่ในยุคชุนชิว

ช่วงปลายของยุคชุนชิว รัฐจิ่นกับรัฐฉู่ทำศึกสงครามอย่างยาวนานจนอ่อนเปลี้ยไปทั้งสองฝ่าย ปรากฏว่ารัฐหวูกับรัฐเวี่ย ซึ่งอยู่ทางตอนล่างของแม่น้ำแยงซีเกียงเริ่มผุดขึ้นมาแทนที่

เจ้ารัฐหวูมีพระนามว่าเหอลวี่ ตอนแรกทำสงครามกับรัฐฉู่เป็นฝ่ายชนะ ครั้นเมื่อสู้รบกับรัฐเวี่ยกลับได้รับบาดเจ็บจนสิ้นพระชนม์ ฟูชาผู้เป็นโอรสปกครองแคว้นแทนบิดา เมื่อก่อนคริสต์ศักราช 482 ปี

ตั้งใจล้างแค้นให้จงได้ สองปีต่อมาจึงรบชนะรัฐเวี่ย

เจ้ารัฐเวี่ยนามเกาเจี้ยนยอมกล้ำกลืนฝืนอัปยศ เพื่อรักษาแว่นแคว้นของตนไว้ นำพระชายาเดินทางมารับใช้ฟูชา พักอยู่ในห้องศิลาข้างสุสานเจ้ารัฐหวูองค์ก่อน ยินยอมเลี้ยงม้าทรงและเช็ดถูรถที่นั่งของฟูชา เมื่อฟูชาประทับรถที่นั่งออกเดินทาง เกาเจี้ยนจะจูงม้ามาแสดงออกถึงความจงรักภักดี จวบกระทั่งฟูชายินยอมปลดปล่อยเกาเจี้ยนกลับรัฐเวี่ย

เกาเจี้ยนพอกลับถึงบ้านเกิด ตั้งปณิธานว่าต้องล้างความอัปยศเมื่อครั้งตกเป็นเชลยที่รัฐหวู ดังนั้นย้ายพระองค์ออกจากตึกรามรโหฐาน นอนหนุนเตียงฟืนปูเสื่อธรรมดา ก่อนรับประทานอาหารจะเลียดีขมของสัตว์ซึ่งแขวนไว้ เตือนสติพระองค์อยู่ตลอดเวลา

หลังจากนั้นเกาเจี้ยนดำเนินแผนนางงามส่งหญิงงามไซซีไปถวายแก่ฟูชา ยั่วยวนจนฟูชาลุ่มหลงงมงาย ละเลยราชการแผ่นดิน เมื่อสบโอกาสเกาเจี้ยนจึงยกทัพบุกรัฐหวู ผนวกรัฐหวูเข้ากับรัฐเวี่ย ส่วนฟูชาใช้พระแสงกระบี่เชือดคอตาย

เมื่อก่อนคริสต์ศักราช 473 ปี เกาเจี้ยนทำสัญญาเป็นพันธมิตรกับรัฐอื่น กลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ของยุคชุนชิวช่วงปลาย

ช่วงปลายยุคชุนชิว ยังมีสถาปนิกมีชื่อเสียงท่านหนึ่ง จนได้รับการจารึกนามในประวัติศาสตร์ คนผู้นี้เรียกว่าหลูปัน

หลูปันมีชื่อแซ่จริงว่ากงซูปัน เนื่องจากเป็นชาวหลู่ผู้คนจึงเรียกขานเป็นหลูปัน ตามบันทึกในหนังสือโบราณ หลูปันเป็นผู้ประดิษฐ์คิดค้นเครื่องมือในการก่อสร้างหลายชนิด เช่น เลื่อย ไม้ฉาก กบ และสิ่ว ทั้งยังออกแบบจัดสร้างนกไม้ จนสามารถบินได้

ประดิษฐกรรมที่เป็นประโยชน์ในสนามรบ ซึ่งหลูปันคิดค้นขึ้นคือจัดสร้างบันไดปีนป่ายสำหรับปีนขึ้นกำแพงเมือง และจัดทำตะขอสับเพื่อใช้ในการสู้รบทางน้ำ ดังนั้นช่างฝีมือแรงงานยุคหลังยกย่องหลูปันเป็นบูรพาจารย์แห่งการก่อสร้าง

ก่อนจะสิ้นสุดยุคชุนชิวสถานะของราชวงศ์โจวกลายเป็นรัฐเล็กๆ

รัฐหนึ่ง ขณะเดียวกัน รัฐใหญ่ก็ไม่สามารถดำรงคงอยู่ต่อไปกล่าวคือ เมื่อก่อนคริสต์ศักราช 403 ปี รัฐจิ่นอันยิ่งใหญ่ถูกขุนนางสามตระกูลยึดอำนาจ แบ่งออกเป็นรัฐจ้าว วุ่ย หาน รัฐหวู และเวี่ยถูกรัฐฉู่กลืนไป นับเป็นการเริ่มต้นของยุคจั้นกว๋อ

ลักษณะเด่นของยุคจั้นกว๋อคือ แว่นแคว้นเล็กแว่นแคว้นน้อยถูกผนวกเข้ากับรัฐใหญ่จนแทบหมดสิ้น คงเหลือมหาอำนาจรวมเจ็ดรัฐ ประกอบด้วยรัฐจ้าว วุ่ย หาน ฉิน ฉี ฉู่และเอี้ยน ต่างฝ่ายต่างทำสงครามสัประยุทธ์เพื่อช่วงชิงความเป็นใหญ่กัน

อาณาเขตของเจ็ดรัฐเข้มแข็งไม่ตายตัวแน่นอน แต่พอที่จะสรุปได้ว่าในหกรัฐตะวันออก นับรัฐฉู่มีอาณาเขตกว้างใหญ่ที่สุดรองลงมา คือ รัฐฉี อันดับสามได้แก่รัฐจ้าว อันดับสี่คือรัฐวุ่ย ส่วนรัฐเอี้ยนมีพื้นที่เล็กกว่ารัฐวุ่ย สำหรับแว่นแคว้นที่มีพื้นที่เล็กที่สุดได้แก่รัฐหาน

ตอนแรกของยุคจั้นกว๋อ รัฐจ้าวมีศักยภาพเข้มแข็งที่สุด ทั้งนี้เพราะมีนักการทหารนามจ้าวเชอเป็นผู้เชี่ยวชาญชำนาญศึก สามารถรบชนะทัพฉิน ทำให้ทัพฉินซึ่งได้ชื่อว่าทำศึกคราใดล้วนประสบชัย ต้องลิ้มรสแห่งความพ่ายแพ้

จ้าวเชอมีบุตรชายนามจ้าวคว่อ จ้าวคว่อชอบถกถึงการศึกสงครามจนบางครั้งแม้แต่บิดายังไม่อาจโต้เถียงเอาชนะ จึงหลงลำพองว่าตัวเองเป็นผู้เชี่ยวชาญการศึกสงคราม

ต่อมาแม่ทัพไป๋ฉีแห่งรัฐฉินยกทัพมาประชิดเมืองฉางผิงของรัฐจ้าว ตอนนั้นจ้าวเชอถึงแก่กรรมแล้ว เหลียนผ่อจึงได้เป็นแม่ทัพใหญ่ยกทัพจ้าวไปยันกองทัพฉิน ตอนแรกเหลียนผ่อใช้ยุทธวิธีตั้งรับ ทั้งสองฝ่ายสู้รบติดพันกันสามปี ยังไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ

เจ้ารัฐฉินร้อนพระทัยใคร่เผด็จศึก จึงปล่อยข่าวลวงว่ารัฐฉินกลัวจ้าวคว่อที่สุด เจ้ารัฐจ้าวทรงหลงเชื่อ แต่งตั้งจ้าวคว่อเป็นแม่ทัพใหญ่แทนเหลียนผ่อ ถึงแม้มีขุนนางทัดทานว่า จ้าวคว่อรู้จักแต่วางแผนยุทธการบนแผ่นกระดาษ ไม่สมควรเป็นแม่ทัพใหญ่ เจ้ารัฐจ้าวหาทรงรับฟังไม่

จ้าวคว่อพอบัญชาการศึกก็ส่งกำลังออกไปสู้รบ โดยไม่ประเมินกำลังของตัวเองและข้าศึก ไป๋ฉีผู้เป็นแม่ทัพรัฐฉินก็แสร้งเป็นสู้แพ้ล่อลวงทัพจ้าวไปถึงที่มั่นอันแข็งแกร่งของทัพฉิน จากนั้นจัดกำลังทหารตัดหนทางถอยของทัพจ้าว แล้วค่อยทุ่มกำลังจู่โจม แยกทัพจ้าวออกเป็นสองส่วน พร้อมกับตัดเส้นทางส่งเสบียงบำรุงของทัพจ้าว

ทัพจ้าวถูกล้อมเป็นเวลานานเกิดความอดอยาก จ้าวคว่อเห็นจนตรอก จึงแบ่งกำลังตีฝ่าวงล้อมแต่ไม่เป็นผล สุดท้ายจ้าวคว่อเสียชีวิตในสมรภูมิ ทหารจ้าวสี่สิบหมื่นยอมจำนน ไป๋ฉีจึงสั่งริบอาวุธแล้วฆ่าทหารจ้าวทั้งหมดโดยการฝังทั้งเป็น

การศึกที่ฉางผิงเป็นการรบที่ติดพันยาวนาน และสร้างความสูญเสียอย่างใหญ่หลวงที่สุดในยุคจั้นกว๋อ รัฐจ้าวถึงกับเสื่อมทรุดจนยากจะฟื้นฟูได้...

寻秦记

เจาะเวลาหาจิ๋นซีฉบับครบถ้วนสมบูรณ์นี้
ผมได้ยึดถือตามต้นฉบับแรกเริ่มของหวงอี้
(ซึ่งปัจจุบันกลายเป็นหนังสือหายากในฮ่องกง ไต้หวัน)

จึงน่าจะเป็นต้นฉบับ Original ดั้งเดิม
โดยถ่ายทอดจากต้นฉบับจีนแทบทุกตัวอักษร
ไม่ได้ตัดทอนเนื้อเรื่องแต่ประการใด
ถึงแม้ว่าบางช่วงบางตอน ออกจะเข้าข่ายเรตเอ็กซ์เกินไป
แต่ก็เป็นวรรณศิลป์อีกแบบหนึ่ง
ยังจัดพิมพ์ในจำนวนจำกัด
ภายใต้รูปเล่มปกแข็งเย็บกี่คงทนถาวร
ควรคู่กับการประดับอยู่ในห้องสมุดของท่าน

ส่วนหนึ่งจากคำนำผู้แปลโดย
น.นพรัตน์

ราคาชุดละ 3,040 บาท

ISBN 978-616-02-0313-0
9 786160 203130
A0692
02-05-00305-100
0 205003 051008

ราคา 380 บาท

ISBN 978-616-02-0312-3
9 786160 203123
02-05-00301-108
0 205003 011088

SIAM INTER Multimedia
SIAM INTER BOOKS

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ในเครือบริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
459 ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 ลูกค้าสัมพันธ์ โทร. 0-2693-0904

A0691 / นวนิยายจีนกำลังภายใน / www.smm.co.th
ออกแบบปก : นพกานต์ วงษ์คล้าย

SUIN CHIN JEE, PREMIUM VERSION / 寻秦记珍藏版 / **เจาะเวลาหาจิ๋นซี ฉบับสมบูรณ์**
© 2001 Wongyi Books Hong Kong Ltd. by Mr.Wong Yi (黃易)
All rights reserved. First edition published in Hong Kong in 1994 by
Wongyi Books Hong Kong Ltd. Thai translation rights arranged with
Wongyi Books Hong Kong Ltd. and Siam Inter Multimedia Public Co., Ltd.

เจาะเวลาหาจิ๋นซี

ฉบับสมบูรณ์

寻秦记

หวงอี้ : ประพันธ์
น.นพรัตน์ : เรียบเรียง

เล่ม 2

นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ล้ำยุค

พิชิตชัยรอบแรก

ยามอรุณรางรำไร เซี่ยงเส้าหลงกับอูจว่อและไพร่พลอีกร้อยคนถือหน้าไม้กล้าแข็ง หมอบซุ่มอยู่ในดงไม้ซึ่งห่างจากค่ายที่มั่นไม่กี่ร้อยก้าว จับตาดูขบวนรถและม้าฝ่ายตนเคลื่อนออกไปอย่างแช่มช้า เมื่อฟ้าสางสว่าง ขบวนรถและม้าซึ่งอยู่ภายใต้การนำของเฉิงซวีล้วนหายลับกับทางโค้งของแม่น้ำดอนล่างแล้ว

ผ่านไปอีกครู่หนึ่ง เสียงฝีเท้าม้าและเสียงคนดังจากสองฝั่งแม่น้ำพร้อมกัน โจรปล้นชิงม้าจำนวนเกือบสี่ร้อยคนควบม้าออกจากดงไม้บริเวณต้นน้ำ พร้อมกันนั้นโจรร้ายกลุ่มใหญ่ฮือออกจากฝั่งตรงข้ามหนึ่งในจำนวนนั้นนั่งตระหง่านบนหลังม้า ไว้หนวดเคราสีเทาดกหนา คือเจ้าเคราเทาเอง

เจ้าเคราเทาขุ่นแค้นจนเป่าหนวดถลึงตา ร้องเร่งรัดสมุนโจรลากดึงแพไม้สำหรับข้ามแม่น้ำออกจากที่ซ่อน จะได้ไล่ติดตามขบวนรถและม้าไป เสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น เหล่าโจรบนฝั่งด้านนี้ควบม้าเลียบริมแม่น้ำไปก่อน โจรปล้นชิงม้าอีกขบวนหนึ่งเริ่มข้ามแม่น้ำมา

เซี่ยงเส้าหลงชำเลืองมองอูจว่อแวบหนึ่ง เห็นอีกฝ่ายยังรักษาความเยือกเย็นไว้ ต้องลอบชมเชยในใจ

แพไม้ยี่สิบกว่าแพบรรทุกม้าศึกและข้าวของข้ามแม่น้ำมา ใช้เวลาลำเลียงรวมสองเที่ยว จากนั้นเหล่าโจรปล้นชิงม้าค่อยลงแพไม้ข้าม

แม่น้ำ เจ้าเคราเทาอยู่บนแพแพหนึ่ง ยามนี้บนฝั่งด้านนี้มีสมุนโจรเพียงห้าหกสิบคน ต่างวุ่นวายกับการต้อนม้าศึกไปยังที่ราบริมฝั่ง หาได้ระแวดระวังภัยไม่

เซี่ยงเส้าหลงโบกมือเป็นสัญญาณ ผู้คนร้อยกว่าคนระดมยิงลูกธนูออกจากดงไม้ เสียงขวับเขวียวพอพ้นผ่าน ปรากฏม้าพลิกล้มคนตกตายได้รับความเสียหายกว่าครึ่ง เจ้าเคราเทาและพวกแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ยามรีบร้อนพาดลูกธนูกับหน้าไม้ยิงตอบโต้ ส่วนสมุนโจรบนฝั่งที่ขวัญอ่อนกลับแตกฮือหลบหนีไปคนละทิศละทาง

เซี่ยงเส้าหลงและพวกเคลื่อนกายไปหลังก้อนหินริมฝั่งแต่แรก ระดมยิงลูกธนูใส่สมุนโจรบนแพไม้ซึ่งปราศจากที่กำบัง ราวฝูงตั๊กแตนโฉบลง เหล่าสมุนโจรไม่มีปัญญาหลบรอด ถูกลูกธนูยิงใส่ โลหิตย้อมชโลมแพไม้กับแม่น้ำจนแดงฉาน เจ้าเคราเทาจึงตวาดสั่งให้ล่าถอยกลับฝั่งตรงข้าม

เซี่ยงเส้าหลงและพวกยิงลูกธนูใส่อีกระลอกหนึ่ง เหล่าสมุนโจรแม้ยกชูโล่ไม้ขึ้น ยังไม่อาจต้านลูกธนูได้ ล้มตายลงอีกครา เจ้าเคราเทาเห็นผิดท่า ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง พลิกตัวกระโดดลงน้ำ ซ่อนตัวอยู่ใต้แพไม้ สมุนโจรที่หลงเหลือปฏิบัติตาม พากันกระโดดลงน้ำ บนฝั่งตรงข้ามยังมีสมุนโจรเกือบสองร้อยคน แต่นอกจากร่ำร้องตะโกนก้องแล้ว ไม่อาจช่วยเหลืออย่างไรได้

ลูกธนูยิงใส่แม่น้ำ โลหิตแผ่กระจายขึ้นมาไม่หยุดยั้ง จากนั้นซากศพสมุนโจรลอยพ้นผิวน้ำ เป็นสภาพอเนจอนาถนัก กฎเหล็กของสมรภูมิคือมิใช่ท่านตายก็เป็นเราสิ้น แพไม้แตกแยกออก ลอยพัดไปตามกระแสน้ำโดยไร้ระเบียบแบบแผน

เซี่ยงเส้าหลงเป็นห่วงทางด้านเฉิงซวี สั่งการให้หยุดมือ ไม่สืบสาวความเป็นตายของเจ้าเคราเทา ขับขี่ม้าที่ช่วงชิงมา พร้อมกับจูงม้าที่บรรทุกอาวุธและเสบียง ควบขับไปยังตอนปลายของสายน้ำ

การศึกทางด้านเฉิงซวีก็ใกล้ยุติลง ทั้งหมดไปถึงตอนปลายของ

สายน้ำ ก็เชื่อมต่อรถติดกัน จัดทัพรอคอย ทั้งยังให้จาหยวนอวี่นำกำลังสี่ร้อยคนซุ่มอยู่ในดงไม้สองฟากข้าง โจรปล้นชิงม้าเกือบสี่ร้อยคนควบม้าติดตามมา เพิ่งลดเลี้ยวโค้ง ก็เผชิญทหารจ้าวซึ่งตั้งทัพรออยู่ ถูกลูกธนูระดมยิงทำร้ายล้มระเนระนาด

สมุนโจรที่หลงเหลือขณะจะอ้อมผ่านขบวนรถหลบเข้าด้านข้าง ก็ถูกทหารจ้าวซึ่งหมอบซุ่มอยู่จู่โจมจนแตกพ่ายไม่เป็นขบวน เหล่าโจรพอล่าถอย พอดีเผชิญกับเซี่ยงเส้าหลงและพวก ถูกกระหน่ำซ้ำเติมหนีรอดไปไม่ถึงห้าสิบคน ล้วนละทิ้งม้าหนีกระเซอะกระเซิงเข้าดงไม้

หลังจากพิชิตชัยอย่างงดงาม ทหารจ้าวส่งเสียงโห่ร้องด้วยความยินดี แม้แต่คนของผิงหยวนฮูหยิน พลอยรับรู้บรรยากาศแห่งชัยชนะ การศึกครั้งนี้ฝ่ายเซี่ยงเส้าหลงบาดเจ็บเพียงสี่สิบกว่าคน แต่ไม่มีผู้ใดรับบาดเจ็บสาหัส นับเป็นบทพิสูจน์ถึงความสามารถอันโดดเด่น และยุทธศาสตร์อันล้ำเลิศของเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงจัดทหารยี่สิบนาย ส่งม้าของเหล่าโจรสามร้อยกว่าตัวกลับรัฐจ้าว ส่วนอาวุธธนูและเสบียงกรังเก็บไว้ใช้สอย หลังจากพันบาดแผลแก่ผู้บาดเจ็บ ขบวนรถและม้าเดินทางมุ่งตะวันออกต่อไป

ตลอดรายทางเส้นทางขรุขระ บวกกับผ่านการศึกมา คนและม้าล้วนอ่อนเปลี้ย ทั้งหมดพยายามช่วงชิงเวลาพักผ่อน พอถึงยามพลบค่ำก็ก่อตั้งค่ายพักแรม

คืนนี้ไร้เรื่องราว เช้าวันรุ่งขึ้นทั้งหมดออกเดินทางต่อ เห็นทิวทัศน์แปรเปลี่ยนไปอีก เทือกทิวเขาทอดซับซ้อน ต้นไม้ใบหญ้ารกครึ้ม ลำธารสายน้ำตกชวนลานตา

ตามริมฝั่งล้วนเป็นป่าดึกดำบรรพ์ ต้นไม้สนสูงเสียดฟ้า ลำต้นหยาบขนาดหลายคนโอบ ในเสียงคลื่นสนแว่วเสียงวิ่งกระโจนของสัตว์สี่เท้า ทหารจ้าวก็ฉวยโอกาสล่านากบกและกระต่ายป่าเป็นอาหาร บางครั้งขึ้นไปยังที่สูง ทอดสายตามอง เห็นท้องทุ่งหญ้าสุดสายตา ดงพฤกษาแน่นขนัด มีหมู่บ้านชนบททุ่งนาแทรกแซมอยู่ประปราย สำหรับกับเซี่ยงเส้าหลง

ทุกที่ทางล้วนเป็นความรื่นรมย์ ไม่เข้าใจว่าเหตุใดผู้กล้าต้องแก่งแย่งช่วงชิงกัน ได้แต่โทษว่าสืบเนื่องจากสันดานดิบอันละโมบของมนุษยชาติแล้ว

มาตรว่าทิวทัศน์งดงาม แต่หนทางทุรกันดาร มิเพียงต้องพึ่งพาแรงงานมนุษย์เบิกทาง บางครั้งยังต้องตัดโค่นลำต้นไม้ปูทาง ค่อยข้ามห้วยละหานได้ ตลอดทั้งวันเดินทางไม่ถึงสิบลี้ สุดท้ายตั้งค่ายพักแรมที่ภูเขาลูกหนึ่ง คนแม้เหนื่อยล้า แต่เหล่าทหารล้วนฮึกเหิมยินยอมทำงานเพื่อเซี่ยงเส้าหลง

หญิงงามบูชาวีรบุรุษ หยาฮูหยินยิ่งโอนอ่อนผ่อนตามต่อเขา ตอบสนองทุกท่วงท่า ให้ความสุขแก่เซี่ยงเส้าหลงอย่างเต็มที่ ส่วนกงจู้สามนับตั้งแต่สนทนาผ่านหน้าต่างรถกับเขา ก็คอยหลบหน้าเขา เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ปล่อยให้สภาพเช่นนี้ดำเนินต่อไป

หลังอาหาร ผิงหยวนฮูหยินใช้คนมาเชิญเขาไปหารือ เซี่ยงเส้าหลงก็ต้องการทราบท่าทีของนางในตอนนี้ ดังนั้นรีบรุดไปยังกระโจมส่วนตัวของผิงหยวนฮูหยิน มิคาดด้านหลังของผิงหยวนฮูหยินเพิ่มคนสนิทอีกสองคน สร้างความผิดหวังแก่เขายิ่ง

ระหว่างเซี่ยงเส้าหลงกับผิงหยวนฮูหยิน นับเป็นการทำสงครามระหว่างบุรุษสตรีอย่างแท้จริง และนำมาซึ่งความตื่นเต้นเร้าใจแก่เขา มีบุรุษเพศใดไม่ชมชอบความแปลกใหม่ อย่าว่าแต่นักรักผู้ช่ำชองเช่นเซี่ยงเส้าหลง

ผิงหยวนฮูหยินนั่งสำรวมอยู่บนเสื่อ บอกให้เซี่ยงเส้าหลงนั่งลงค้อนควักใส่เขาคราหนึ่ง จึงกล่าว “วันนี้พวกเราสามารถสนทนาด้วยดีกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงย่อมเข้าใจความหมายของนาง ต้องลอบแค้นใจเปลือกนอกจำต้องกล่าวอย่างนอบน้อมว่า “ฮูหยินโปรดสั่งมา”

ผิงหยวนฮูหยินค้อนเขาอีกวงหนึ่ง ท่าทางทั้งรักทั้งแค้น ปากกลับกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ตอนนี้พวกเราห่างไกลจากทางหลวง ที่แท้คิดไปยังที่ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงตอบว่า “เส้นทางช่วงนี้ทุรกันดาร สร้างความลำบากแก่ฮูหยินแล้ว พวกเราจะไปยังแม่น้ำเน่ยเหอ ค่อยเลียบแม่น้ำสู่นครต้าเหลียน”

ผิงหยวนฮูหยินพลันทอดถอนใจ โน้มหน้ามาเล็กน้อย กล่าวเบาๆ ว่า “หากท่าน...ข้าพเจ้าจะขับไล่พวกเขาไป”

เซี่ยงเส้าหลงลิงโลดยินดียิ่ง รีบผงกศีรษะรับคำ

ผิงหยวนฮูหยินโบกมือขับไล่คนสนิททั้งสองออกไป จับจ้องมองเซี่ยงเส้าหลงชั่วขณะ จึงกล่าว “ท่านเป็นบุคคลที่หายากยิ่งจริงๆ ตอนนี้ไม่มีผู้ใดเคลือบแคลงสงสัยอีกว่า ท่านเคยใช้กำลังคนห้าสิบคนต้านทานโจรปล้นชิงม้าแปดร้อยนายของเจ้าเคราเทา”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “โจรปล้นชิงม้าเพียงเป็นพวกกเฬวรากที่รวมฝูงกัน แม้นได้ชัยก็ไม่น่าภาคภูมิ”

ผิงหยวนฮูหยินสั่นศีรษะกล่าวว่า “มีบ้างบางคนเป็นผู้นำมาแต่กำเนิด มิเพียงสามารถสั่งการต่อแม่ทัพนายกอง ยังรู้จักใช้กลยุทธ์พิสดารพิชิตชัย ท่านเป็นบุคคลประเภทนี้”

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบว่านางคิดเล่นลวดลายใด ได้แต่กล่าวถ่อมตน

ผิงหยวนฮูหยินหน้าแดงระเรื่อขึ้นมา ก้มศีรษะกล่าวว่า “เมื่อข้ามแม่น้ำเน่ยเหอ มุ่งสู่ตะวันออกเฉียงใต้ อีกยี่สิบวันจะบรรลุถึงแม่น้ำผูสุ่ย จากนั้นเลียบแม่น้ำลงใต้ อีกสิบวันก็บรรลุถึงเมืองฟงซิว แม่ทัพรักษาเมืองที่นั่นเป็นคนของเรา อย่างนั้นพวกเราสามารถรอดพ้นจากห้วงอันตรายแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงรับคำว่าจะปฏิบัติตามคำสั่งของนาง จากนั้นแสร้งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ฮูหยินไฉนพลันหน้าแดงขึ้นมา?”

ผิงหยวนฮูหยินหน้าร้อนผ่าวกว่าเดิม กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “สันดานเก่ากำเริบอีกหรือ? ไสหัวออกไปให้แก่เราฮูหยิน”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางบังเกิดความกระดาก รู้สึกสบใจยิ่ง ผุดลุกขึ้นอย่างยิ้มแย้ม กล่าวคำอำลา แต่เท้าคล้ายรากงอกติดกับพื้น หาได้

ขยับเคลื่อนไหวไม่

ผิงหยวนฮูหยินไหนเลยคิดขับไล่เขาจริงๆ เห็นเซี่ยงเส้าหลงไม่เคลื่อนไหว ต้องกล่าวย้ำว่า “ยังไม่ไปอีก?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มอย่างมีเลศนัย กล่าวว่า “ฮูหยินไม่ให้รางวัลข้าพเจ้าบ้างหรือไร?”

ผิงหยวนฮูหยินบังเกิดความคิดขัดแย้ง มองดูเขาอย่างตัดพ้อแวบหนึ่ง ก้มใบหน้าต่ำลง

เซี่ยงเส้าหลงเดินถึงด้านหลังนาง ย่อตัวลงยื่นสองมือเหนี่ยวรั้งสตรีสูงศักดิ์นางนี้ก็แอบอิงเข้ามาในอ้อมอกของเขาอย่างอ่อนแรง ทำให้เขาสามารถประทับจูบลงบนริมฝีปากของนางอีกครา

เซี่ยงเส้าหลงทราบดีว่า สิ่งที่ไม่ได้ครอบครองจึงมีคุณค่า แม้นหากยั่วยุนางเช่นนี้ เมื่อถึงนครต้าเหลียน นางจึงไม่อาจหักใจทำร้ายเขา ดังนั้นจุมพิตจนสาแก่ใจค่อยจากไป ทอดทิ้งให้ฮูหยินผู้สูงศักดิ์นอนอ้างว้างตลอดคืน

เดินทางอีกยี่สิบกว่าวัน ขบวนคนและม้ามุ่งสู่ทิศตะวันออกเฉียงใต้ ข้ามแม่น้ำเน่ยเหอกับซีเหอ ไม่เข้าเมืองผูหยางซึ่งเป็นเมืองใหญ่ของรัฐวุ่ย หากแต่อาศัยเส้นทางสายใต้ของเมืองผูหยาง มุ่งสู่แม่น้ำผูสุ่ย หลังจากผ่านวันเวลาอันปลอดภัยช่วงนี้ หน่วยสอดแนมของพวกเขาพลันพบเห็นร่องรอยของศัตรู แสดงว่าวิกฤตการณ์กล้ำกรายอีกครั้ง

ทั้งหมดมีขบวนรถและม้าจำนวนมาก ทั้งยังต้องซ่อมแซมรถที่เสียหาย การเดินทางจึงเชื่องช้าราวหอยทาก ไม่มีปัญญาสลัดหลุดจากฝ่ายตรงข้าม ได้แต่ภาวนาว่าศัตรูที่ไม่ทราบนาม ไม่ร้ายกาจกว่าเจ้าเคราเทา

ยามนั้นใกล้ถึงเมืองหลวงรัฐวุ่ย ตามรายทางมีการตั้งด่านรักษาการณ์ ทุกระยะหลายสิบลี้จะพบเห็นค่ายทหารชัยภูมิดินของรัฐวุ่ย ทหารวุ่ยมีท่าทีแปลกประหลาดยิ่ง เมื่ออ่านหนังสือราชการของพวกเขา

แม้ไม่สร้างความลำบากให้ แต่ไม่ยอมจัดกำลังคุ้มครองส่ง เมื่อเดินทางถึงสุดทางหลวง ทั้งหมดได้แต่มุ่งหน้าไปยังแม่น้ำผูสุ่ย สามวันให้หลังมาถึงทุ่งราบอันเวิ้งว้างไพศาลแห่งหนึ่ง คาดว่าต้องเดินทางอีกสองวันค่อยบรรลุถึงแม่น้ำผูสุ่ย

ขบวนรถและม้าหยุดพักที่ริมทุ่งราบ เซี่ยงเส้าหลงชักชวนอูจว่อเฉิงซวีและจาหยวนอวี่มาหารือกัน เห็นว่าร่องรอยและไพร่พลของฝ่ายตนล้วนตกอยู่ในสายตาของฝ่ายตรงข้าม แต่พวกตนหาล่วงรู้ที่มาของศัตรูไม่ เท่ากับฝ่ายตนอยู่ในที่เปิดเผย ศัตรูอยู่ในที่ลับ ละเมิดข้อห้ามของการศึกสงคราม

ดูท่าทีภายในวันสองวันนี้ ศัตรูคงต้องบุกจู่โจม ทั้งนี้เพราะทุ่งราบนี้เหมาะกับการโจมตี ไม่เหมาะกับการตั้งรับ ฝ่ายตรงข้ามต้องไม่ยอมพลาดโอกาสอันดีเช่นนี้ ที่น่ากลัวคือเจ้ารัฐวุ่ยอาจใช้ให้ทหารวุ่ยปลอมตัวเป็นโจรปล้นชิงม้าบุกรุกราน อย่างนั้นทั้งหมดคงยากรอดพ้นจากชะตากรรมแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วครุ่นคิดชั่วขณะจึงกล่าว “เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเราไม่อาจเบิ่งตารอความตาย พานเสาะหาทำเลเบื้องสูง ซึ่งหลังพิงภูเขา หันหน้าหาทุ่งราบแห่งหนึ่ง ก่อกำแพงดินขุดร่องน้ำ สะสมอาหารป่าน้ำดื่ม เฝ้ารักษาสักสิบวันครึ่งเดือน พร้อมกับจัดส่งม้าเร็วไปยังเมืองฟงซิว ขอให้แม่ทัพรักษาเมืองส่งกำลังมาช่วยเหลือ”

เมื่อกำหนดแผนการรับมือ เซี่ยงเส้าหลงค่อยไปหารือกับผิงหยวนฮูหยิน เรียนบอกแผนการผ่านม่านหน้าต่างรถเข้าไป ผิงหยวนฮูหยินกล่าวเบาๆ ว่า “ทางด้านนี้ท่านชำนาญการกว่าข้าพเจ้า ล้วนแล้วแต่ท่านเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงไม่เคยได้ยินนางกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนต่อเขาถึงเพียงนี้มาก่อน ต้องบังเกิดความวาบหวามใจ กล่าวว่า “ฮูหยินต้องการให้ข้าพเจ้าไปพบท่านในคืนนี้หรือไม่?”

ผิงหยวนฮูหยินทอดถอนใจกล่าวว่า “ไปถึงนครต้าเหลียนแล้ว

ค่อยว่ากล่าวเถอะ บุตรชายเราไม่พอใจที่ข้าพเจ้าพบกับท่านหลายครั้ง ตอนนี้ร่างกายของมันทุเลาตามลำดับ ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้มันขุ่นข้องใจเพราะเรื่องของพวกเราอีก”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงเส้าหยวนจวิน พลอยสูญเสียความกระตือรือร้น ถอยห่างจากรถโดยสารของนาง ถ่ายทอดบอกแผนการต่อหยาฮูหยิน ขอให้นางแจ้งต่อกงจู้สามอีกทอดหนึ่ง

หลังจากสำรวจพื้นที่ครึ่งวัน ในที่สุดทั้งหมดค้นพบทำเลเบื้องสูงซึ่งหลังพิงภูเขา หันหน้าหาทุ่งราบแห่งหนึ่ง ดังนั้นตั้งค่ายพักแรม ทุกผู้คนสาละวนวุ่นวายขึ้นมา พร้อมกับจัดม้าเร็วยี่สิบตัว ถือสาส์นซึ่งประทับตราผิงหยวนฮูหยิน แบ่งออกเป็นสิบเส้นทาง เร่งรุดเดินทางสู่เมืองฟงชิวเพื่อขอความช่วยเหลือ

งานสร้างค่ายที่พักแตกต่างจากที่ผ่านมา เน้นการขุดคูสร้างร่องน้ำเป็นหลัก อาศัยพื้นที่ริมทำเลเบื้องสูง ขุดเป็นร่องลึกหนึ่งวา กว้างหนึ่งวาห้าเชียะ นำดินโคลนที่ขุดขึ้นมา ก่อเป็นกองดินหน้าคูน้ำ ซ้อนด้วยก้อนหิน กลายเป็นกำแพงดินสูงครึ่งวา เว้นช่องไว้สำหรับยิงธนู กลับมีความมั่นคงแข็งแรง จากนั้นสุมรถรามาต่างอยู่หลังกำแพงดิน เสริมความเข้มแข็งให้แก่กำแพงดิน นอกกำแพงดินยังปักเต็มไปด้วยซี่ไม้ไผ่ปลายแหลม และขุดหลุมดักล่อม้า พร้อมกับถอนต้นไม้ใบหญ้าโดยรอบทิ้งไป มิให้ศัตรูใช้เป็นเครื่องกำบังได้

ส่วนค่ายที่พักจัดเป็นรูปเดือนหงาย ค่ายแม่ทัพอยู่กลาง กองกำลังอยู่ทางปีกซ้ายขวา เรียงรายเป็นรูปครึ่งวงกลม ระหว่างค่ายที่พักกับกำแพงดินห่างกันสามวา นอกจากกำแพงดินถูกโจมตีแตกพ่าย ไม่เช่นนั้นค่ายที่พักสามารถรอดพ้นจากหินเกาทัณฑ์ของศัตรูได้ วุ่นวายอยู่สามวัน ในที่สุดขุดคูชั้นนอก ก่อผนังกำแพงด้านใน ขุดหลุมปักซี่ไม้ไผ่ดักล่อม้าติดตั้งคันเกาทัณฑ์กล้าแข็งแล้วเสร็จ เซี่ยงเส้าหลงยังขุดร่องน้ำชักนำน้ำเข้าสู่ค่ายที่พัก ป้องกันศัตรูใช้อัคคีจู่โจม เมื่อสำเร็จเรียบร้อยก็ผ่านไปห้าวันแล้ว

วันนี้เซี่ยงเส้าหลงบงการทหารจ้าวติดตั้งหินกระสุนบนเนินดิน หน่วยสอดแนมกลับมารายงานว่า พบเห็นโจรปล้นชิงม้าจำนวนนับหมื่นมุ่งหน้ามาทางด้านนี้ ทุกผู้คนทราบว่า ศัตรูอยู่บนทุ่งราบเป็นเวลานานไม่เห็นพวกเขาไปถึง สุดท้ายยกกำลังบุกจู่โจมอย่างเปิดเผย

มิหนำซ้ำนี่เป็นเครื่องพิสูจน์ว่า ในขบวนของศัตรูมีทหารวุ่ยปะปนอยู่ คอยแจ้งร่องรอยของพวกเขาต่อโจรปล้นชิงม้า มาตรว่าทราบความจริง แต่ทั้งหมดยังไม่เข้าใจว่า เจ้ารัฐวุ่ยไฉนคิดไล่ล่าฆ่าให้สิ้นซาก คำอธิบายเพียงหนึ่งเดียวคือ ซิ่นหลินจวินคุกคามถึงบัลลังก์ของพระองค์ เจ้ารัฐวุ่ยจึงคิดอาศัยเหตุการณ์ครั้งนี้ ทำลายความสัมพันธ์ระหว่างซิ่นหลินจวินกับรัฐจ้าว สำหรับสาเหตุอื่นสุดที่พวกเขาจะทราบได้ แต่เจ้ารัฐวุ่ยองค์ปัจจุบันได้ชื่อว่าเป็นผู้ครองแคว้นที่โฉดเขลาเบาปัญญา ต่อให้กระทำเรื่องเหลวไหลปานใด ก็ไม่มีคนประหลาดใจ

ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงออกคำสั่ง นอกจากพลทหารที่อยู่เวรแล้ว ให้ทั้งหมดพักผ่อนอย่างเต็มที่ ตระเตรียมรับมือศัตรู ดีที่ทั้งหมดยึดอาวุธเสบียงอาหารและลูกธนูจากกองโจรของเจ้าเคราเทาเป็นจำนวนมาก ต่อให้ต้องเฝ้าที่มั่นเป็นเวลาสิบวันครึ่งเดือน ก็ไม่ขาดแคลนเสบียงและอาวุธ ยังมีความได้เปรียบอีกประการหนึ่งคือ ศัตรูคิดไม่ถึงว่าพวกเขาจะก่อดินสร้างเมือง ดังนั้นไม่ได้ตระเตรียมเครื่องมือปีนป่ายกำแพงดิน จึงง่ายแก่การรับมือ

ยามพลบค่ำวันนี้ กองโจรปล้นชิงม้าปรากฏขึ้นบนท้องทุ่งราบ ทั้งยังหยุดยั้งตั้งค่าย คล้ายกับสองทัพตั้งประจันหน้ากัน

เซี่ยงเส้าหลงสำรวจดูศัตรู ต้องร้องโพล่งว่า “รีบดู นั่นมิใช่เจ้าเคราเทาหรอกหรือ?”

ทุกผู้คนเพ่งสายตามอง เห็นโจรปล้นชิงม้าขบวนหนึ่งควบขับเข้าใกล้ เงยหน้ามองขึ้นมา คนนำขบวนคือเจ้าเคราเทานั่นเอง

เฉิงซวีกระซากเสียงว่า “เช่นนี้เป็นว่า เจ้าเคราเทาเป็นคนของเจ้ารัฐวุ่ยเอง โจรปล้นชิงม้าเป็นทหารวุ่ยปลอมตัวขึ้น คอยรบกวน

ความสงบเรียบร้อยของรัฐอื่น”

จาหยวนอวี่สั่นศีรษะทอดถอนใจ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าต้าอ๋องไฉนทรงประทานกงจู้ผู้เลอโฉมที่สุดให้แก่รัฐวุ่ย?”

เฉิงซวีรีบกล่าวว่า “ท่านระวังปากคำไว้ หากล่วงรู้ถึงพระกรรณต้าอ๋อง ท่านและครอบครัวจะประสบเภทภัยแล้ว”

จาหยวนอวี่ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “รอให้มีชีวิตรอดพ้นจากคืนนี้แล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า อีกฝ่ายเห็นกองโจรมีกำลังกล้าแข็งกว่าฝ่ายตนสิบเท่า จึงบังเกิดจิตขลาดเขลา คาดว่าผู้อื่นคงเป็นเช่นเดียวกัน ส่งผลกระทบถึงความฮึกเหิมของส่วนรวม เขาขมวดคิ้วแล้วนึกได้อุบายหนึ่ง กล่าวกับเฉิงซวีว่า “จัดเตรียมธนูเพลิงให้แก่ข้าพเจ้าจำนวนหนึ่ง คืนนี้อาจต้องใช้จู่โจม” กล่าวจบไม่สนใจต่อสายตาที่เคลือบแคลงสงสัยของทั้งหมด กลับค่ายแม่ทัพ หยิบฉวยเครื่องมือแล้วไปยังหลังค่าย ระหว่างค่ายที่พักกับหลังเขา กั้นรั้วล้อมคอกขนาดใหญ่สำหรับม้าลาสองคอก ปล่อยให้พวกมันดื่มน้ำที่ชักนำมา และเล็มหญ้าบนเขา

เซี่ยงเส้าหลงเงยหน้าศึกษาสภาพหลังเขากับขุนเขาข้างเคียง จากนั้นอาศัยเชือกขอเกี่ยวปีนป่ายขึ้นเขา ใช้ค้อนเจาะผนังผาเสียบห่วงวงแหวนสำหรับปีนเขา ซึ่งเขามอบหมายให้กวอจ้งจัดสร้างขึ้น เว้นระยะห่างพอประมาณ เชื่อมโยงถึงขุนเขาข้างเคียง ขึงเชือกหยาบไว้ แล้วค่อยปีนป่ายกลับค่าย ตั้งใจใช้ *“เส้นทางลับ”* สายนี้ ไต่ลงยังพื้นทุ่งราบซึ่งอยู่ต่ำลงไปหลายสิบวา เพื่อดำเนินปฏิบัติการลับ

เมื่อกลับถึงค่ายแม่ทัพ เฉิงซวีวิ่งกระหืดกระหอบมาหาเขา ชักชวนให้ไปยังแนวหน้ากันใหม่ เห็นโจรปล้นชิงม้าที่เบื้องล่างตัดโค่นต้นไม้เหลาปลายหนึ่งจนแหลม ไม้แต่ละต้นยาวหนึ่งวา จัดเรียงรายอยู่บนพื้น

เฉิงซวีขมวดคิ้วกล่าวว่า “พวกมันคิดทำอะไร?”

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดแล้วเข้าใจในบัดดลกล่าวว่า “นี่เป็นเครื่องมือบุกยึดกำแพงดินของพวกเรา ขอเพียงปักต้นไม้ปลายแหลมกับเนินเขา

ก็ไม่ต้องเกรงกลัวหินกระสุนห่าเกาทัณฑ์ของพวกเรา”

จาหยวนอวี่กล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “วิธีนี้ได้ผลยิ่ง ขอเพียงปักชิดติดกัน ก็ไม่กลัวหินถล่มจากเบื้องสูง ทั้งสามารถบดบังสายตาพวกเราไม่อาจเห็นสภาพของเหล่าโจรอย่างถนัดชัดตา”

อูจว่อแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า “หากพวกมันคิดปักของเหล่านี้ ต้องจ่ายค่าตอบแทนก่อน” จากนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า “หากพวกมันมีกำลังน้อยกว่านี้ครึ่งหนึ่งก็ประเสริฐ”

ความหมายในวาจาคือ ต่อให้โจรปล้นชิงม้าต้องพลีชีวิตเป็นจำนวนมาก ขุมกำลังที่หลงเหลือยังสามารถทำลายกำแพงดินเข้ามาได้

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “วางใจเถอะ ฝ่ายตรงข้ามละเมิดข้อห้ามสำคัญ นั่นคือประมาทศัตรู ท่านดูค่ายของพวกมันปราศจากมาตรการป้องกัน ทิ้งเสบียงและม้าอยู่ทางด้านหลัง หากพวกเราจุดไฟเผาผลาญ ท่าทีของพวกมันคงน่าชมยิ่ง”

อูจว่อและพวกทั้งสามขมวดคิ้ว เห็นโจรปล้นชิงม้าโอบล้อมภูเขาเล็กๆ ลูกนี้ไว้อย่างแน่นหนา ความจริงไม่ได้ประมาทศัตรู แต่ต่อให้เป็นมุสิกยังยากเล็ดลอดออกไปวางเพลิงค่ายที่พักของเหล่าโจรได้ เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อย ไม่กล่าวว่ากระไร กลับเข้าค่ายไปล้มตัวลงนอน

หลับใหลเป็นเวลาสองชั่วยาม เมื่อตื่นขึ้นมาเป็นเวลาพลบค่ำ หยาฮูหยินนั่งรออยู่ด้านข้าง รับประทานอาหารค่ำด้วยกัน เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกคึกคักแจ่มใส ลุกขึ้นมาล้างหน้าล้างตา จากนั้นรับประทานข้าวสามชาม

หยาฮูหยินมองดูเขาด้วยความประหลาดใจ กล่าวว่า “ดูท่าท่านมีแผนเป็นมั่นเหมาะอีกแล้ว ไม่เช่นนั้นคงไม่เบิกบานใจถึงเพียงนี้ แต่ข้าพเจ้าขบคิดไม่เข้าใจว่า คราครั้งนี้ท่านจะขับไล่ศัตรูอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก ถามว่า “หยาเอ๋อกลัวแล้วหรือ?”

หยาฮูหยินประทับจูบลงบนริมฝีปากของเขา กล่าวว่า “ตอนแรกนึกกลัวอยู่บ้าง แต่หลังจากอยู่ร่วมกับท่าน ไม่กลัวอันใดทั้งสิ้น ใช่แล้ว

ท่านแวะไปหากงจู้สามด้วย นางบอกว่ามีเรื่องคิดขอร้องท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงอับจนปัญญา ได้แต่เดินทางไปพบกงจู้สามจ้าวเชี่ยน

กงจู้สามไล่ให้หญิงรับใช้ออกไป เดินถึงเบื้องหน้าเขา กล่าวอย่างเอียงอายว่า “เซี่ยงเส้าหลง จ้าวเชี่ยนสามารถหยิบยืมของสิ่งหนึ่งจากท่านหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ท่านคิดหยิบยืมอันใด?”

กงจู้สามแบมือออก กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “ข้าพเจ้าต้องการมีดสั้นที่ท่านพกติดตัว”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน กล่าวว่า “ท่านไม่มีความเชื่อมั่นต่อข้าพเจ้าหรือ? ข้าพเจ้าจะต้องส่งท่านถึงนครต้าเหลียนอย่างแน่นอน”

กงจู้สามขอบตาแดงก่ำ มองดูเขาอย่างตัดพ้อตำหนิ กล่าวว่า “จ้าวเชี่ยนไม่ต้องการให้ท่านนำพาไปยังนครต้าเหลียน ไม่ว่าไปถึงที่ใดก็ได้เพียงไม่ต้องการไปยังนครต้าเหลียน”

ไม่มีคำพูดใดถ่ายทอดบอกความรักซึ่งนางมีต่อเซี่ยงเส้าหลงยิ่งกว่านี้อีก เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนเลือดลมพลุ่งขึ้น ร้องโพล่งว่า “ตกลง ข้าพเจ้ารับปากท่านว่าต่อให้ส่งท่านไปถึงนครต้าเหลียน ก็มีปัญญานำตัวท่านกลับรัฐจ้าวในสภาพหยกบริสุทธิ์ดังเดิม”

กงจู้สามสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ถามย้ำว่า “เป็นความจริง?”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นใบหน้านางกระจ่างแจ่มใส เต็มไปด้วยชีวิตชีวาดังนั้นขบกรามกล่าวว่า “นี่เป็นคำรับรองประการหนึ่ง”

คำพูดกล่าวจากปาก คนกลับกลายเป็นปลอดโปร่งขึ้นมา

ซึ่งความจริง นับตั้งแต่ล่วงรู้สภาพอันสลับซับซ้อนของเชื้อพระวงศ์รัฐวุ่ย และทราบว่าเจ้ารัฐจ้าวมีพระประสงค์ต้องการบันทึกลับหลูปันเขาก็ไม่ยินยอมทำลายความสุขชั่วชีวิตของกงจู้สาม ยามนี้พอประกาศเจตนารมณ์ออกไป ไม่ทราบสมใจถึงเพียงไหน

กงจู้สามกล่าวด้วยความยินดีว่า “เส้าหลง จ้าวเชี่ยนขอบคุณท่านจริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางเพิ่มความเชื่อมั่นต่อตน ก็บังเกิดความยินดี ล้วงมีดสั้นวางบนมือของนาง ฉวยโอกาสยืดกุมมือนุ่มนิ่มของนางไว้ กำชับว่า "หากไม่ถึงคราคับขันเป็นตาย ท่านอย่าได้ใช้มีดสั้นเล่มนี้ อัตวินิบาตกรรม"

กงจู้สามหน้าร้อนผะผ่าว ซุกเก็บวัตถุซึ่งถือเป็นของหมั้นหมายรักนี้ไว้ในอกเสื้อ ก้มศีรษะกล่าวว่า "จ้าวเซี่ยนจะปฏิบัติตามคำสั่งเส้าหลง"

เซี่ยงเส้าหลงวาบหวิวใจ ขณะจะจุมพิตกงจู้ผู้เลอโฉมสักครา ทีเชิงเขาพลันบังเกิดเสียงกลองศึกดังแว่วมา

เมื่อเห็นสภาพที่เชิงเขา เฉิงซวีและพวกล้วนหน้าถอดสี มีแต่อูจว่อยังรักษาสีหน้าอันกระด้างเย็นชาไว้

โจรปล้นชิงม้าปักตั้งเสาไม้อยู่บนพื้นเป็นทิวแถว แต่ละแถวกว้างประมาณสองวาเป็นผลสำเร็จ ปิดล้อมเส้นทางหลบหนีลงจากเขาเอาไว้ ระหว่างเสาไม้เว้นช่องว่างเพียงเชียะเศษ เพียงอนุญาตคนผู้หนึ่งเดินผ่าน หากขับขี่ม้ายังผ่านไปไม่ได้ เป็นสภาพจับตะพาบในไหจริงๆ บนยอดเสาแขวนโคมลมคลั่งตาย สาดส่องพื้นที่เชิงเนินจนสว่างไสว

ยามนี้ที่นอกเสาไม้ชุมนุมด้วยโจรปล้นชิงม้าเกือบสองพันคน กองโจรแถวหน้าสุดสองร้อยคนยกชูโล่ไม้ขนาดใหญ่สูงเท่าศีรษะคนขึ้น ส่วนปลายของโล่ไม้เหลาจนเรียวแหลม สามารถปักลึกลงในดิน ใช้ต้านทานหินกระสุนลูกธนูที่ยิงจากเบื้องสูงลงมา ถัดไปเป็นโจรปล้นชิงม้าอีกสองร้อยกว่าคน ถือเครื่องมือจำพวกจอบพลั่ว ดูท่าทีคิดทำลายสิ่งกีดขวางบนเนินดินปรับพื้นผิวซึ่งขุดหลุมปักซี่ไม้ไผ่ไปก่อน จากนั้นเป็นมือจู่โจมห้าร้อยคน ถือหน้าไม้กล้าแข็ง ถัดมาจึงเป็นโจรปล้นชิงม้าถือตาขอยาวหอกง้าวซึ่งเป็นอาวุธ ขุมกำลังอันกล้าแข็ง เป็นที่สั่นขวัญวิญญาณผู้คน

เจ้าเคราเทากับชนชั้นหัวหน้ากลุ่มหลายคนนั่งตระหง่านบนหลังม้า ชี้มือมายังเซี่ยงเส้าหลงและพวก แสดงว่ากำลังหารือแผนบุกจู่โจมกัน

อูจว่อชี้มือไปยังชายฉกรรจ์หน้าเรียวแหลมดุจสุนัขป่าซึ่งอยู่ข้าง

กายเจ้าเคราเทา กล่าวว่า “คนผู้นั้นเรียกว่ามนุษย์สุนัขป่าหลีอ้าวเป็นโจรปล้นชิงม้าอันอื้อฉาวแถบชายแดนรัฐวุ่ย มีชื่อเสียงทัดเทียมกับเจ้าเคราเทา คิดไม่ถึงว่าเป็นคนของเจ้ารัฐวุ่ยด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เช่นนี้เป็นว่า กองโจรนับหมื่นนี้มาจากกลุ่มต่างๆ หากแต่ขึ้นตรงต่อเจ้ารัฐวุ่ยทั้งสิ้น เฮอะ ข้าพเจ้าพอเข้าใจบ้างแล้ว เจ้ารัฐวุ่ยคิดจัดการพวกเรา นอกจากจะทำลายชื่อเสียงซิ่นหลินจวิน ยังแฝงความแค้นส่วนตัว ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าเคยทำลายล้างคนของเจ้าเคราเทาจำนวนหนึ่ง”

มิน่าเล่าคราก่อนโต้วเหลียนลอบส่งข่าวต่อเจ้าเคราเทา ให้เจ้าเคราเทามาปล้นชิงม้าฉุดคร่าสตรี ซึ่งเถาฟางคุ้มครองส่งไปยังรัฐจ้าว ทั้งนี้เพราะพวกมันล้วนเป็นสายลับซึ่งเจ้ารัฐวุ่ยส่งมาก่อกวนชายแดนรัฐจ้าวเอง

เฉิงซวีกล่าวว่า “ดูท่าพวกมันตระเตรียมผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันจู่โจมพวกเราทั้งกลางวันกลางคืน เพื่อทำศึกอย่างยืดยาว”

จาหยวนอวี่สูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ กล่าวว่า “ต่อให้ทหารฟงชิวได้รับข่าว ส่งกำลังรุดมาทันที อย่างน้อยก็ต้องรออีกสิบห้าวันให้หลัง เกรงว่าพวกเราไม่อาจต้านทานถึงสามวัน ผู้ใดคาดคิดว่าพวกมันมีกองกำลังมากมายถึงเพียงนี้?”

เสียงกลองศึกดังขึ้น มือโล่ทยอยมุดผ่านช่องว่างระหว่างเสาไม้เข้ามา ตั้งแถวเรียงรายอยู่เบื้องหน้า จากนั้นเป็นทหารช่างและมือธนู

เซี่ยงเส้าหลงเห็นท้องฟ้ามืดค่ำลง จึงขอรับธนูเพลิงจากเฉิงซวีหนึ่งกระบอก สั่งว่า “พวกท่านคอยป้องกันทางด้านนี้ ข้าพเจ้าจะอ้อมไปหลังค่ายของศัตรู เผาเสบียงและขับไล่ฝูงม้าของพวกมัน ดูว่าพวกมันกระทำการอันใดได้?”

เฉิงซวีและพวกมองดูเขาอย่างงุนงง ไม่ทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงจะไปยังค่ายของศัตรูอย่างไร

ทำลายล้างกองโจร

เซี่ยงเส้าหลงกลับเข้าค่าย สวมชุดสีดำกลืนกับความมืด คาดเกราะอ่อนซึ่งเสียบเข็มบิน คล้องเครื่องมือสำหรับปีนเขา กลางหลังสะพายคันเกาทัณฑ์ จูบลาหยาฮูหยินเร่งรุดไปยังหลังค่าย

เมื่อผ่านกระโจมของกงจู้สาม เซี่ยงเส้าหลงอดหยุดเท้าลงมิได้ ร้องเรียกว่า "กงจู้"

เสียงกลองศึกยิ่งมายิ่งเร่งร้อน แสดงว่าศัตรูตระเตรียมบุกขึ้นเขา เสียงกลองดงดงคล้ายเสียงร้องเรียกของพญามัจจุราช กระหน่ำถึงก้นบึ้งของวิญญาณทุกผู้คน

กงจู้สามไม่ทราบกำลังคิดถึงเซี่ยงเส้าหลงหรือไม่ พอได้ยินเสียงของเขา ก็เลิกม่านกระโจมออกมา ร้องถามว่า "เส้าหลง ท่านไฉนอยู่ที่นี้?"

จากนั้นสำรวจมองดูลักษณะการแต่งกายของเขาอย่างงุนงง เซี่ยงเส้าหลงมองดูวงหน้าอันสวยซึ้งบริสุทธิ์ของนาง ความรักซึ่งสะกดข่มกลั้นไว้พลันปะทุขึ้นมา ยิ้มพลางกล่าวว่า "ตอนนี้ข้าพเจ้าจะไปจัดการกับศัตรู กงจู้ไม่ให้กำลังใจแก่ข้าพเจ้าบ้างหรือไร?"

กงจู้สามใจหายวาบ จากนั้นดวงตาทอประกายเทิดทูนบูชา แหงนเงยหน้าขึ้น ยื่นริมฝีปากรอรับการจุมพิตและความสุขวาสนา โดยปราศจากความครั่นคร้ามขวยเขิน แต่อกอูมกลับสะท้อนขึ้นลงอย่างรุนแรง

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความอบอุ่นซึ้งใจ สัตย์สาบานต่อตัวเองว่าจะปกป้องคุ้มครองกงจู้ผู้สูงศักดิ์ ซึ่งถูกพระบิดาใช้เป็นเครื่องมือทางการเมืองนางนี้ มิให้ได้รับอันตรายใด ยามนั้นจุมพิตลงบนริมฝีปากหอมกรุ่นของนาง พร้อมกับยื่นสองมือออก โอบรั้งนางแนบชิดกับอ้อมอก

ที่ปากทางเข้าค่ายที่พักพลันบังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังขึ้น ศัตรูเริ่มบุกขึ้นเนินดินแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงกับกงจู้สามคล้ายไม่ได้ยิน ล้วนเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำกับการสัมผัสอันสนิทแนบแน่นซึ่งกัดกร่อนจิตวิญญาณนี้

เสียงโห่ร้องฆ่าฟันกับเสียงลูกธนูแหวกฝ่าอากาศดังขึ้นเป็นระลอก เซี่ยงเส้าหลงค่อยผละจากกงจู้สาม ยิ้มพลางกล่าวว่า “เมื่อได้รับจูบนี้ เซี่ยงเส้าหลงมั่นใจว่าสามารถคุ้มครองกงจู้สามจวบชั่วฟ้าดินสลาย”

ขณะที่กงจู้สามเคลิบเคลิ้มไม่คลาย เซี่ยงเส้าหลงก็กลืนหายกับความมืดหลังค่ายแล้ว

ท่ามกลางลมเหนืออื้ออึง เซี่ยงเส้าหลงสำแดงฝีมือเท่าที่มี อาศัยความทรงจำและประสาทสัมผัส ไต่เส้นเชือกซึ่งผูกโยงอยู่ก่อน ปีนข้ามผนังผาถึงขุนเขาข้างเคียง ลงสู่พื้นทุ่งราบ อ้อมไปยังหลังค่ายของศัตรูโดยไม่ถูกพบเห็นแต่อย่างไร

เขาเคยรับการฝึกจากกองทัพสมัยศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด การลอบเข้าค่ายศัตรูยามวิกาลเช่นนี้ หาใช่เรื่องยากเย็นแต่ประการใดไม่ เมื่อไม่ต้องแบกเสื้อเกราะซึ่งหนักเกือบร้อยชั่ง เขาคล้ายวิหคเพิ่มปีกคู่หนึ่ง เคลื่อนไหวด้วยความคล่องแคล่วดุจแมวป่า บรรลุถึงแนวหลังของค่ายศัตรู

เหล่าโจรปล้นชิงม้าก่อตั้งค่ายดินสี่เหลี่ยม โดยตั้งค่ายที่พักเป็นรูปสี่เหลี่ยม จากในถึงนอกรวมห้าชั้น ค่ายเก็บเสบียงอยู่ทางด้านหลัง จากนั้นกั้นคอกล้อมรั้ว ขังม้าศึกหลายร้อยตัว

สภาพทางแนวหน้ายิ่งดุเดือดรุนแรง ทางค่ายโจรกลับยิ่งสงบสงัด แสงโคมมืดสลัว ดูท่าโจรปล้นชิงม้าที่ยังไม่ถึงรอบบุกขึ้นเขา พยายาม

ช่วงชิงเวลาพักผ่อน เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ เขารับรองว่าคืนนี้พวกมันยากนอนหลับฝันดี หากแต่เผชิญกับความจริงอันโหดร้าย จากการสำรวจของเขา พบว่ามาตรการรักษาความปลอดภัยของค่ายโจรหละหลวมผ่อนคลาย เวรยามบางคนถึงกับนั่งสัปหงก

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงบรรลุถึงคอกม้า ยิ่งรู้สึกน่าหัวร่อ ที่แท้โจรร้ายซึ่งอยู่เวรสิบสองคนนั่งล้อมวงเล่นพนันกัน หาได้รับรู้ถึงสภาพการสู้รบระหว่างทหารจ้าวกับโจรปล้นชิงม้าไม่ ขอเพียงจัดการกับโจรเล็กโจรน้อยสิบสองคนนี้ เซี่ยงเส้าหลงก็สามารถจุดไฟเผาเสบียงแล้ว ปัญหาอยู่ที่จะกำจัดโจรร้ายทั้งสิบสองคน โดยไม่ให้มีคนหนีรอดได้อย่างไร?

ยามนั้นประจวบมีโจรร้ายผู้หนึ่งเดินมาทางด้านนี้ ตอนแรกเซี่ยงเส้าหลงสะดุ้งเฮือก จากนั้นเห็นโจรร้ายนั้นเดินพลางแก้กางเกงพลาง ค่อยทราบว่าอีกฝ่ายเตรียมปลดทุกข์เบา รีบหลบวูบไปหลังต้นไม้ต้นหนึ่ง โจรร้ายนั้นเพิ่งเดินเข้าดงไม้ ประกายกระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง คอหอยเย็นวะวาบ คนก็จบชีวิตไป

เซี่ยงเส้าหลงซุกเก็บกระบี่รุ้งบิน ถอดเสื้อเกราะชั้นนอกของผู้ตายคลุมลงบนร่าง เดินออกไปอย่างผ่าเผย จวบกระทั่งถึงด้านหลังโจรร้ายสองคน ค่อยยื่นมือจิกดึงผมเผ้าทั้งสอง รั้งดึงศีรษะทั้งสองปะทะชนกัน จากนั้นฟันสันมือใส่ต้นคอของโจรร้ายอีกสองคน ฝีมือทั้งสองท่วงท่านี้รวบรัดหมดจด กระทำสำเร็จในอึดใจเดียว เมื่อคนทั้งสี่ล้มลง โจรร้ายอีกเจ็ดคนค่อยพบว่าเกิดเรื่องใด

ประกายกระบี่วูบขึ้น เซี่ยงเส้าหลงถือกระบี่รุ้งบินกระโดดขึ้นบนก้อนหินซึ่งถูกดัดแปลงเป็นโต๊ะพนัน ใช้กระบี่เชือดคอหอยโจรร้ายสามคนขาดสะบั้น ตวัดเท้าเตะใส่ใบหน้าโจรร้ายอีกคนหนึ่งซึ่งเพิ่งชักดาบถึงกลางคัน เตะคนสิ้นสติไป

โจรที่หลงเหลืออีกสามคนแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ แยกย้ายเกลือกกลิ้งร่างไปสองฟากข้าง เซี่ยงเส้าหลงซัดกระบี่รุ้งบิน ปักทะลุร่างโจรร้ายผู้หนึ่ง โจรร้ายอีกสองคนเห็นในมืออีกฝ่ายไม่มีอาวุธ ก็ชักกระบี่

โถมเข้ามา

เซี่ยงเส้าหลงเลื่อนมือมายังหว่างเอว ถอนดึงเข็มบินออกมาสองเล่ม ซัดเข็มออกดุจสายฟ้า ปักใส่หว่างคิ้วของโจรทั้งสอง เมื่อซากศพทั้งสองล้มลงสู่พื้น เซี่ยงเส้าหลงก็ถอนดึงกระบี่รุ้งบินจากซากศพอีกซากหนึ่ง ถลันหายลับไปในความมืด

เสียงโห่ร้องฆ่าฟันเร่งร้อนกว่าเดิม เสียงหินถล่มดังครืนครั่น แสดงว่าโจรปล้นชิงม้าใกล้บุกขึ้นถึงยอดเนิน เฉิงซวีและพวกมิอาจไม่ผลักก้อนหินถล่มใส่ศัตรู

ยามนั้นเซี่ยงเส้าหลงรื้อถอนคอกม้าทางหลังค่ายโจรเป็นผลสำเร็จ รีบปลดคันธนู พุ่งฝ่าฝูงม้าออกมายังค่ายเก็บเสบียง เมื่อมองจากมุมนี้พอดีเห็นที่ห่างไปสามวาขึงกระโจมยี่สิบกว่าหลัง หน้ากระโจมล้วนแขวนโคมลมคลั่งดาย แกว่งไกวในลมเหนือ ในกระโจมเงียบสงัด มีโจรปล้นชิงม้านั่งสัปหงกอยู่ไม่กี่คน นี่ก็ยากตำหนิ ที่นี้เป็นแนวหลังของเหล่าโจร ทั้งเข้าใจว่าคนของเซี่ยงเส้าหลงถูกล้อมกักไว้ จึงชะล่าเลินเล่อใจ

เช้าวันนี้เซี่ยงเส้าหลงศึกษาภูมิประเทศมาก่อน ทราบว่ากระโจมหลังทั้งสองแถวรวมสี่สิบกว่าหลังล้วนใช้เก็บเสบียง ดังนั้นไม่ต้องเสียเวลาสืบเสาะ ค่ายดินสี่เหลี่ยมของโจรปล้นชิงม้าหันส่วนหัวและหางหาทิศเหนือ ยามนี้ยังบังเกิดลมเหนือโชยพัด หากเขาจุดไฟเผาค่ายเสบียงทางด้านนี้เป็นผลสำเร็จ ภายใต้กระแสลมกระพือพัด ไม่แน่ว่าจะเผาทำลายค่ายที่มั่นทั้งหมดได้

พอตกลงใจ เซี่ยงเส้าหลงคุกเข่าลงข้างหนึ่งจุดธนูเพลิงก่อน ยิงใส่ค่ายเสบียงที่อยู่ใกล้ที่สุด รอจนเกิดเพลิงไหม้กระโจมรอบนอก ก็จ่อเชื้อเพลิงกับอาหารสัตว์ภายในคอกม้า แล้วค่อยลอยตัวขึ้นบนหลังม้าซึ่งยังไม่ได้ประดับอานบังโกลนตัวหนึ่ง ควบขับอ้อมราวป่าริมค่าย มุ่งหน้าไปยังส่วนกลางของค่ายโจร

ยามนั้นด้านทิศเหนือของค่ายปรากฏควันดำคละคลุ้ง เปลวไฟ

แลบแปลบปลาบ สร้างความตื่นตัวแก่โจรร้ายส่วนหนึ่ง วิ่งปราดไปยังต้นเพลิง ได้ยินเสียงม้าร้องด้วยความตระหนก วิ่งเตลิดวุ่นวาย สร้างความปั่นป่วนแก่ค่ายโจรทั้งหลังขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงควบม้าเหยาะย่าง พร้อมกับยิงธนูเพลิงใส่ค่ายเสบียงรอบนอกไม่หยุดยั้ง ขอเพียงรอบนอกเกิดเพลิงไหม้ โจรร้ายที่หลับใหลอยู่ที่กระโจมรอบในอย่าคิดหมายหนีรอดได้ เขาฉวยโอกาสที่ทั้งหมดมุ่งความสนใจไปยังอัคคีที่ลุกไหม้ บวกกับสวมใส่ชุดเกราะของโจรปล้นชิงม้า ดังนั้นตัดผ่านค่ายโจรอย่างเปิดเผย ควบม้าไปยังอีกฟากหนึ่ง

ภายในค่ายโจรชุลมุนวุ่นวายราวกับถึงกาลแตกดับของพิภพ โจรร้ายที่ช่วงชิงเวลาพักผ่อน ตระเตรียมบุกจู่โจมระลอกต่อไป พากันลืมตางัวเงียมุดออกจากค่าย ยังไม่ทราบว่าเกิดเรื่องใด มีบ้างบางคนเข้าใจว่าศัตรูบุกจู่โจมค่าย พากันถืออาวุธออกมา ทั้งที่สวมใส่เสื้อเกราะไม่เรียบร้อย เสียงฝีเท้าม้าทางด้านทิศเหนือทวีความเร่งร้อนขึ้น แสดงว่าม้าศึกได้รับความแตกตื่น หนีเตลิดไปยังทุ่งราบ

เซี่ยงเส้าหลงควบขับม้าผ่านไป กลับไม่มีผู้ใดระแวงสงสัย ยังมีคนร้องตะโกนให้เขาควบม้าไปไล่ต้อนฝูงม้าที่หนีเตลิดจากคอก เซี่ยงเส้าหลงรับคำคราหนึ่ง ขี่ม้าอ้อมเป็นวง ยังคงมุ่งไปยังอีกฟากหนึ่งของค่ายโจร ยามนี้ค่ายกระโจมด้านหลังตกอยู่ในกองเพลิง ทั้งยังลามเลียไปยังต้นไม้ใบหญ้ารอบข้าง กลับกลายเป็นสภาพไฟลามทุ่ง

เขาใช้ธนูเพลิงจนหมดสิ้น พานโยนคันธนูทิ้ง ชักกระบี่รุ้งบินออก เขี่ยโคมลมคลั่งตายลงมา น้ำมันพอตกถึงพื้นก็เกิดการเผาไหม้ ยังได้ผลกว่าธนูเพลิงอีก

ทันใด เสียงลมแหวกฝ่าอากาศดังจากทางด้านหลัง เซี่ยงเส้าหลงรีบฟุบร่างบนหลังม้า ลูกธนูสามดอกพุ่งเฉียดผ่านด้านหลังไป เขาหัวร่อฮาฮา ใช้เท้าหนีบท้องม้า ควบขับไปไกลโข เขี่ยโคมลมคลั่งตายลงมาอีกสิบกว่าดวง พบว่าโจรปล้นชิงม้าทั้งใกล้ไกลล้วนดาหน้ามา ดังนั้นไม่รีรอลังเล ควบม้ากลับเข้าหาฝ่ายตน

ยามนั้นโจรปล้นชิงม้าที่บุกค่ายถอยร่นกลับมา ยามวุ่นวายเข้าใจว่าศัตรูพวกมากยกกำลังมาถึง ดังนั้นเสียขบวนรวนเร โจรเหล่านั้นนอกจากเจ้าเคราเทา มนุษย์สุนัขป่าและระดับหัวหน้าอีกสี่คนแล้ว ที่หลงเหลือล้วนเป็นไพร่ราบเดินเท้า ดังนั้นเจ้าเคราเทาและพวกควบม้านำหน้าแต่ไกล เซี่ยงเส้าหลงขวัญกล้าฝีมือเข้มแข็ง ซุกเก็บกระบี่รุ้งบินสองมือถอนดึงเข็มบินซุกซ่อนอยู่ในมือ

ยามวิกาลเพียงอาศัยแสงไฟที่ห่างไกลส่องแสง ไม่อาจเห็นถนัดชัดตา เจ้าเคราเทาและพวกยังเข้าใจว่าเซี่ยงเส้าหลงเป็นพวกเดียวกันรุดมาส่งข่าว ตวาดถามแต่ไกลว่า “เกิดเรื่องใด?”

เซี่ยงเส้าหลงร้องตอบว่า “เป็นคนของซิ่นหลินจวิน”

เหล่าหัวหน้าโจรใจหายวาบ เร่งม้ารุดมา เจ้าเคราเทากับมนุษย์สุนัขป่ากลับถูกทอดทิ้งล้าหลัง เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *‘น่าเสียดาย’* ในใจ ตวัดสองมือซัดเข็มบินออกไป

กำลังข้อของเขาเข้มแข็งเพียงไหน บวกกับเข็มบินยาวแหลม ซัดทะลุเสื้อเกราะเข้าไป ทำร้ายถูกหัวหน้าโจรบนหลังม้าสองคน หัวหน้าโจรทั้งสองไม่ทันพลิกร่างลงจากหลังม้า เซี่ยงเส้าหลงก็ถอนดึงเข็มบินอีกสองเล่ม ควบม้าผ่านกลางหัวหน้าโจรทั้งสอง ซัดเข็มใส่หน้าโจรทางแถวหลังอีกสองคน

เจ้าเคราเทากับมนุษย์สุนัขป่าฉุกคิดว่าผิดท่า ตวาดพลางชักกระบี่กระตุ้นม้ามาจากทางซ้ายขวา เซี่ยงเส้าหลงมือหนึ่งบังคับม้า มือหนึ่งชักกระบี่รุ้งบินออก ทะยานเข้าหามนุษย์สุนัขป่าซึ่งมาจากทางด้านซ้าย

มนุษย์สุนัขป่าตวาดก้อง หยิบยืมสภาวะเผ่นโผนของม้า ฟาดฟันกระบี่ใส่ เซี่ยงเส้าหลงกู่ร้องดังยาวนาน ยกกระบี่ต้านทานพร้อมกับเอี้ยวตัวออกนอก ยื่นเท้าเตะใส่หว่างเอวมนุษย์สุนัขป่า เท้านี้แฝงพลังเปี่ยมล้น มนุษย์สุนัขป่าแผดร้องคำหนึ่ง พลัดตกลงจากหลังม้า

ยามนี้หัวหน้าโจรทางด้านหลังซึ่งถูกเข็มบินซัดใส่ค่อยร่วงฟาดลงสู่พื้น บังเกิดเสียงหนักทึบสองครา ม้าศึกสูญเสียเจ้าของ ยามแตกตื่น

ส่งเสียงร้องก้อง วิ่งเตลิดราวคลุ้มคลั่ง หนึ่งในสองยกเกือกม้าเหยียบลง พอดีเหยียบใส่ทรวงอกมนุษย์สุนัขป่า เสียงกระดูกหักดังขึ้น กลับเหยียบหัวหน้าโจรผู้นี้ตายคาเท้า

เซี่ยงเส้าหลงบังคับม้าอ้อมผ่านม้าพยศทั้งสองตัว ฉวยโอกาสถอนดึงเข็มบินอีกเล่มหนึ่ง ไล่ติดตามถึงด้านหลังเจ้าเคราเทา เจ้าเคราเทาเห็นผิดท่า หันหัวม้าควบขับไปยังค่ายที่พักซึ่งกลับกลายเป็นทะเลเพลิง เซี่ยงเส้าหลงพานสลัดเสื้อเกราะของโจรปล้นชิงม้า ลดน้ำหนักการบรรทุก ควบม้าติดตามไป

ม้าของเขาบรรทุกน้ำหนักเบากว่าม้าของเจ้าเคราเทานับร้อยชั่ง ชั่วพริบตาก็ไล่กวดถึงด้านหลังเจ้าเคราเทา เซี่ยงเส้าหลงไม่ส่งเสียงร้องบอก ซัดเข็มบินออก มิคาดเจ้าเคราเทาเห็นว่าหนีไม่รอด พานหยุดม้าหมุนตัวกลับหลบรอดจากเข็มบิน ที่นี้พอดีเป็นพื้นที่ว่างระหว่างค่ายโจรที่เกิดเพลิงไหม้กับกองโจรที่ถอยร่นกลับมา รอบข้างไร้ผู้คน กลายเป็นการเผชิญหน้ากันตัวต่อตัว

เจ้าเคราเทาชักกระบี่บุกเข้ามา ตวาดถามว่า “ผู้มาเป็นใคร?”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อดังๆ กล่าวว่า “สหายของท่าน...เซี่ยงเส้าหลง”

ในเสียงเคร้งเคร้ง ทั้งสองควบม้าเฉียดผ่านไป ปะทะกันสามกระบี่ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีเปรียบกว่า

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงคนผู้นี้มีกำลังแขนกล้าแข็ง ทั้งแตกฉานเพลงกระบี่ จึงหันหัวม้ากลับ ใช้สองเท้าบังคับม้า มือขวาถือกระบี่รุ้งบิน มือซ้ายดึงเข็มบินออกมา วันเวลาที่ผ่านมา เซี่ยงเส้าหลงใช้เวลาส่วนใหญ่บนหลังม้า ดังนั้นวิชาขับขี่รุดหน้าราวติดปีกบิน มิใช่คนด้อยประสบการณ์เช่นกาลก่อนอีก

เจ้าเคราเทาก็ฉวยโอกาสปลดคันธนูกล้าแข็ง ดึงลูกธนูออกอย่างรวดเร็ว เสียงขวับเมื่อยิงลูกธนูออก กระบี่กลับคาบไว้ในปาก เซี่ยงเส้าหลงเคยรับการฝึกให้หลบหลีกห่ากระสุนปืน ไหนเลยกลัวเกรงลูกธนูยามนั้นเบี่ยงตัวหลบเลี่ยง ใช้เท้าหนีบท้องม้า โถมทะยานด้วยระดับ

ความเร็วกว่าเดิม

เจ้าเคราเทาบังเกิดความตื่นตระหนก โยนคันธนูใส่เขา ยื่นมือคว้าจับกระบี่ซึ่งคาบไว้ในปาก เซี่ยงเส้าหลงตวัดเท้าเตะคันธนูปลิวกระเด็น สะบัดกระบี่รุ้งบิน กวาดใส่ทรวงอกเจ้าเคราเทา

เสียงตังคราหนึ่ง เจ้าเคราเทาต้านทานรับกระบี่นี้ไว้ได้ แต่ยามรับมืออย่างฉุกละหุก จึงถูกฟาดฟันจนหงายร่างไปด้านหลัง เซี่ยงเส้าหลงตวาดก้อง ตวัดมือซัดเข็มบินออก ได้ยินเสียงติง เข็มนี้กลับซัดถูกหมวกเกราะอันแข็งแกร่งของเจ้าเคราเทา จนดีดกระดอนออกไป

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าสถานการณ์รีบร้อนคับขัน หากควบม้าพุ่งสวนไป อาจไม่สามารถไล่ตามหัวหน้าโจรอันดุร้ายผู้นี้ทัน ดังนั้นดำเนินวิธีเสี่ยงอันตราย หงายร่างพันจากหลังม้า ตีลังกากลางอากาศ ซัดกระบี่รุ้งบินออกจากมือ เจ้าเคราเทาเพิ่งนั่งตัวตรง สองเท้าหนีบท้องม้าไว้ ไม่มีปัญญาหลบหลีกรอดพ้น ถูกกระบี่รุ้งบินทะลวงทะลุหลังจบสิ้นชีวิตไป ม้าพ่วงพีวิ่งเตลิดไปสิบกว่าวา ซากศพของเจ้าเคราเทาค่อยพลิกร่วงลงจากหลังม้า

ร่างเซี่ยงเส้าหลงตกถึงพื้นโดยปลอดภัย วิ่งปราดไปถอนดึงกระบี่รุ้งบินกลับมา ทางค่ายทหารจ้าวบังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังขึ้น แสดงว่าเฉิงซวีและพวกเห็นเหล่าโจรแตกพ่ายไม่เป็นขบวน ฉวยโอกาสตอบโต้กลับมา

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความฮึกหาญประดัง ใช้กระบี่ฟันศีรษะของเจ้าเคราเทาลงมา หิ้วศีรษะลอยตัวขึ้นบนหลังม้า ควบขับเข้าหาเหล่าโจรที่ถอยร่นกลับมาทั้งสองพันคน ร้องดังๆ ว่า “เจ้าเคราเทาตายแล้ว พวกท่านรีบหนี”

เหล่าโจรที่ถือคบไฟกลับมา เห็นด้านหลังมีทหารติดตามก็อกสั่นขวัญผวาอยู่แล้ว จากนั้นเบื้องหน้ามีคนชูศีรษะของเจ้าเคราเทา ยังเข้าใจว่ามีศัตรูกล้าแข็งมาถึง ไหนเลยกล้าแข็งข้อต่อไป ส่งเสียงร้องพลางแตกฮือหลบหนีไปรอบข้าง ทหารพ่ายแพ้ประหนึ่งภูเขาถล่ม เหล่าโจรทาง

ด้านหลังไหนเลยทราบว่าเกิดเรื่องใด ภายใต้ปฏิกิริยาต่อเนื่องพลอยหนีเตลิดเปิดเปิงไป

ชั่วพริบตาเซี่ยงเส้าหลงสมทบกับทัพใหญ่ของเฉิงซวีที่บุกมาถึง ในเสียงโห่ร้องแทบถล่มทลาย พากันบุกตะลุยเข้าค่ายโจรซึ่งกลับกลายเป็นทะเลเพลิง เหล่าโจรทั้งปราศจากหัวหน้า และถูกเผาค่ายสูญเสียเสบียงและม้า ยังมีผู้ใดมีแก่ใจสู้สืบต่อ ล้วนหนีกระเซอะกระเซิง เซี่ยงเส้าหลงนำกำลังไล่เข่นฆ่าจนฟ้าสางสว่าง ประสบชัยชนะอย่างงดงาม

การศึกครั้งนี้สังหารโจรปล้นชิงม้านับพันคน ฝ่ายเซี่ยงเส้าหลงตายห้าคน บาดเจ็บหนึ่งร้อยห้าสิบกว่าคน ด้วยกำลังไพร่พลไม่ถึงหนึ่งพันสามารถทำลายกองโจรนับหมื่น เกิดการบาดเจ็บล้มตายเบาบางถึงเพียงนี้ นับเป็นปาฏิหาริย์ที่เหลือเชื่อจริงๆ

หากแต่นี่เป็นชัยชนะอันหวาดเสียวนัก ขณะที่เซี่ยงเส้าหลงวางเพลิงเผาค่ายโจร คนของเจ้าเคราเทาได้ทำลายสิ่งกีดขวางบนเนินเขาปรับพื้นผิวของหลุม ตระเตรียมบุกข้ามกำแพงดินไป ก็เกิดเหตุเปลี่ยนแปลงที่ค่ายโจร จำต้องถอยร่นไป ขณะที่ล่าถอย เสาไม้กลับกลายเป็นสิ่งกีดขวาง คนก็ถูกก้อนหินที่ถล่มลงและลูกธนูที่ระดมยิงจากเบื้องสูงทำร้าย ทอดซากศพเกลื่อนกลาด หลั่งโลหิตเป็นท้องธาร

ศีรษะของเจ้าเคราเทากับมนุษย์สุนัขป่าถูกแช่ในยาดองเหล้า ใช้ม้าเร็วนำกลับไปถวายต่อเจ้ารัฐจ้าว ประกาศศักดาของพระองค์ต่อชาวจ้าว นี่ยังเป็นแผนจู่โจมเชิงจิตวิทยาของเซี่ยงเส้าหลงต่อจ้าวมู่ ให้เจ้ารัฐจ้าวทรงทราบถึงคุณค่าความสำคัญของเขา หากวันหน้าเกิดข้อผิดพลาดในการคุ้มครองส่งกงจู้สาม ยังมีโอกาสแก้ไขกลับกลายได้

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงกลับถึงค่ายที่พัก นอกจากเส้าหยวนจวินซึ่งอ้างว่าไม่สบายออกมาไม่ได้แล้ว แม้แต่ผิงหยวนฮูหยินยังออกมาต้อนรับเขา อย่าว่าแต่หยาฮูหยินและเหล่าหญิงรับใช้ นับแต่โบราณกาล หญิงงามรักวีรบุรุษ ขณะที่สตรีทั้งหลายมองดูเขา แววตาอันลุ่มหลงงมงาย

ชวนให้เซี่ยงเส้าหลงเคลิบเคลิ้มราวลอยล่องในปุยเมฆ

ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด สภาพเช่นนี้แทบไม่บังเกิดขึ้น ทุกประการล้วนเป็นปฏิบัติการของหมู่คณะ ตัวบุคคลเพียงเป็นฟันเฟืองเล็กๆ ขององค์กรโดยรวมเท่านั้น แต่ในยุคสมัยเลียดก๊ก เต็มไปด้วยสีสันของวีรบุรุษอันเฉิดฉัน จึงปรากฏบุคคลเช่นซางเอียง พลิกผันสถานะรัฐฉินจากอ่อนแอเป็นเข้มแข็ง เซี่ยงเส้าหลงกลับเป็นผลิตผลล้ำยุค ผ่านการฝึกอบรมจากกองทัพ ตลอดจนความรู้เชิงยุทธศาสตร์ ดังนั้นสามารถใช้กลยุทธ์พิสดารเอาชนะศัตรู เมื่อเป็นเช่นนี้ เหล่าสตรีไหนเลยไม่หลงงมงายต่อเขาได้ แม้แต่ผิงหยวนฮูหยินยังต้องประเมินค่าของเขาใหม่

เซี่ยงเส้าหลงรับบาดเจ็บหลายแห่ง ถูกหยาฮูหยินกับกงจู้สามฉุดลากเข้ากระโจมแม่ทัพ ล้างปากแผลพอกทายาให้

หยาฮูหยินเห็นกงจู้สามไม่ถือสาเซี่ยงเส้าหลงซึ่งสวมกางเกงขาสั้นเพียงตัวเดียว ต้องลอบประหลาดใจ พร้อมกับหวั่นวิตกว่าหากหนุ่มสาวทั้งสองมีความสัมพันธ์เกินเลย จะกลายเป็นปัญหาขึ้น

กงจู้สามกลับถามด้วยความเจ็บปวดใจว่า “ปวดหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงรับการลูบไล้จากหญิงงามทั้งสอง สุขสบายจนแทบครวญครางออกมา ยามนั้นยิ้มตอบนาง นอนเหยียดยาวบนเสื่อจวบจนเคลิ้มหลับไป

เบื้องหลังการสยุมพร

หลังจากเอาชนะเจ้าเคราเทา เซี่ยงเส้าหลงยังหยุดพักตั้งค่ายอยู่ที่เดิมสิบวัน ทั้งหมดปรึกษาหารือกัน กริ่งเกรงรัฐวุ่ยดำเนินแผนอีก ตกลงใจว่าจะไม่รอทัพทหารที่ไปขอความช่วยเหลือ แต่ออกเดินทางต่อ ทางที่ดีคือพบพานทัพวุ่ยในระหว่างทาง

เมื่อตกลงเป็นมั่นเหมาะ เซี่ยงเส้าหลงจึงรุดไปพบผิงหยวนฮูหยิน คนของผิงหยวนฮูหยินล้วนแปรเปลี่ยนท่าที เทิดทูนเขาราวเทพเจ้า

เซี่ยงเส้าหลงทราบจากหยาฮูหยินว่า หลังจากที่ผิงหยวนจวินถึงแก่กรรม นักเกาะกินของผิงหยวนจวินซึ่งมีจำนวนสามพันกว่าคน ไม่ฝากความหวังไว้กับเส้าหยวนจวิน พากันแตกฉานซ่านเซ็น สุดท้ายเหลือไม่ถึงห้าร้อยคน หากมิใช่เจ้ารัฐจ้าวทรงเห็นแก่ความสัมพันธ์ระหว่างผิงหยวนจวินกับซิ่นหลินจวิน คงไม่ปล่อยให้เส้าหยวนจวินแสดงอำนาจบาตรใหญ่ในนครหานตาน

คนของผิงหยวนจวินส่วนใหญ่เป็นชาวจ้าว ไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อรัฐวุ่ย ยามนี้มีความรู้สึกว่า ผิงหยวนฮูหยินพอกลับคืนสู่รัฐวุ่ย คงไม่หวนกลับรัฐจ้าวอีก ดังนั้นมีคนนึกถึงการเปลี่ยนแปลง คิดฝักใฝ่ต่อเซี่ยงเส้าหลงแทน

ในยุคสมัยเลียดก๊ก ขอเพียงเป็นผู้เข้มแข็ง จะมีคนสวามิภักดิ์ เซี่ยงเส้าหลงนับเป็นผู้เข้มแข็งซึ่งกำลังผุดขึ้นมา นักเกาะกินและนักบู๊

เป็นตัวแทนของขุมกำลัง ครั้งกระโน้นซิ่นหลินจวินสามารถขโมยป้ายอาญาสิทธิ์เจ้ารัฐวุ่ย ช่วงชิงอำนาจทางทหารจากจิ่นปี่ เพราะตัวเองมีนักบู๊หลายพันคนนั่นเอง ยามนี้คนของผิงหยวนจวินเปลี่ยนแปลงท่าทีต่อเซี่ยงเส้าหลง จึงเป็นเรื่องปรกติธรรมดายิ่ง

เซี่ยงเส้าหลงมาถึงหน้ากระโจมของผิงหยวนฮูหยิน พอดีพบกับเส้าหยวนจวินซึ่งทุเลาหายดีเจ็ดแปดส่วน เส้าหยวนจวินหาได้แยแสเหลือบแลเขาไม่ ชิงผละจากไป

ภายในกระโจม ผิงหยวนฮูหยินเอนกายอยู่บนเสื่อ ใช้ศอกยันเบาะกลม ท่วงท่าอันเกียจคร้านชวนเย้ายวน ทำให้เซี่ยงเส้าหลงใจเต้นระทึกขึ้นมา ขณะที่นางให้กำเนิดเส้าหยวนจวิน มีอายุเพียงสิบห้าปี ดังนั้นแม้มีบุตรชายเติบโตเป็นหนุ่ม นางเพียงเป็นสตรีอายุสามสิบเศษ ซึ่งอยู่ในวัยถวิลหารักที่สุด เมื่อคบค้ากับสตรีเต็มสาวเช่นนี้ ต้องตอบสนองความต้องการทางร่างกายก่อน ไม่คล้ายกับหนุ่มสาวเยาว์วัย ซึ่งวาดวิมานกลางอากาศ นึกจินตนาการอย่างเลิศหรู ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงพอเห็นท่วงท่าอันเย้ายวนของผิงหยวนฮูหยิน ก็นึกถึงเรื่องของบุรุษสตรี แต่เขากลับเรียบๆ ร้อยๆ ขึ้นมา ทรุดนั่งลงที่ด้านข้าง

ผิงหยวนฮูหยินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เซี่ยงเส้าหลง ท่านไม่คิดรอคอยกองกำลังสนับสนุน ตระเตรียมออกเดินทางกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบ จึงกล่าว “ท่านคาดเดาออก?”

ผิงหยวนฮูหยินชม้ายมองเขาแวบหนึ่ง กล่าวว่า “มิใช่คาดเดา หากแต่ดูจากนิสัยใจคอของท่าน ท่านต้องไม่มอบสิทธิ์ในเชิงรุกแก่ผู้อื่น”

เซี่ยงเส้าหลงแทบรับมือไม่อยู่ ต้องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ฮูหยินคล้ายเปลี่ยนท่าทีต่อข้าพเจ้า มิเพียงไม่ระวังป้องกันข้าพเจ้า ทั้งยังคล้ายยั่วเย้าข้าพเจ้า”

ผิงหยวนฮูหยินหัวร่อคิกออกมา กล่าวว่า “ท่านคิดเฉไฉไปแล้ว ข้าพเจ้าไม่ได้ยั่วเย้าท่าน หากแต่ต้องการสนทนาอย่างเปิดอกกับท่าน ดังนั้นท่าทีจึงเปลี่ยนไป”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า “เช่นนี้เป็นว่า ที่แล้วมาฮูหยินไม่ได้มีความจริงใจต่อข้าพเจ้า”

ผิงหยวนฮูหยินยอมรับว่า “สามารถกล่าวเช่นนั้น ทั้งนี้เพราะตอนนั้นข้าพเจ้ายังดูท่านไม่ออก จวบจนท่านทำลายล้างกองโจรของเจ้าเคราเทา ค่อยทราบว่าท่านมิใช่บุคคลที่ยินยอมให้ผู้คนควบคุมบงการ และท่านก็มีภูมิปัญญาและขีดความสามารถบรรลุถึงข้อนี้”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านก่อกวนจนข้าพเจ้ามึนงงสงสัยแล้ว ข้าพเจ้าจะทราบได้อย่างไรว่า คำพูดของท่านเปล่งจากใจจริง คำพูดใดเป็นความเท็จ?”

ผิงหยวนฮูหยินไม่ตอบคำ หากแต่ถามว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่าเจ้ารัฐวุ่ยไฉนคิดทำลายพิธีสยุมพรระหว่างเชื้อพระวงศ์รัฐจ้าวกับรัฐวุ่ย?”

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะ ดวงตาผิงหยวนฮูหยินทอแววรำลึกและสะทกสะท้อน กล่าวอย่างแช่มช้าว่า “นี่ต้องเท้าความถึงสิบสองปีก่อน หมายถึงก่อนการศึกที่ฉางผิงสามปี รัฐฉินเริ่มแข็งแกร่งขึ้นมาตามลำดับ หากคิดรุกรานเข้าทางตะวันออก เป้าหมายอันดับแรกคือรัฐวุ่ย จ้าว หาน ซึ่งแยกตัวมาจากแคว้นจิ่น ดังนั้นขุนนางที่กุมอำนาจใหญ่ของทั้งสามรัฐทำข้อตกลงลับประการหนึ่งว่า จะรวมรัฐทั้งสามเป็นจักรวรรดิอันเข้มแข็ง มีแต่ทำเช่นนี้จึงสามารถโค่นทัพฉิน ตั้งตัวเป็นใหญ่ในแผ่นดิน”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน กล่าวว่า “ที่แท้มีความคิดเช่นนี้อยู่ก่อน”

ผิงหยวนฮูหยินพลันหันเหหัวเรื่อง เปลี่ยนเป็นถามว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้าไฉนแต่งงานกับผิงหยวนจวิน?”

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด *‘เพราะท่านเข้าใจว่าผิงหยวนจวินจะช่วงชิงราชบัลลังก์ตั้งตนเป็นเจ้า’* ปากกลับกล่าวว่า “นั่นใช่เป็นข้อแลกเปลี่ยนทางการเมืองอีกประการหนึ่งหรือไม่?”

ผิงหยวนฮูหยินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “สามารถกล่าวเช่นนั้น และก็เป็นส่วนหนึ่งของข้อตกลง นั่นคือให้เชื้อพระวงศ์สยุมพรกัน เชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างเจ้ารัฐต่างๆ ให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น” จากนั้นยิ้มพลาง

กล่าวว่า “แต่สาเหตุสำคัญคือ ข้าพเจ้ากับอู๋จี้ล้วนฝากความหวังต่อรัฐจ้าว ก่อนการศึกที่ฉางผิง รัฐจ้าวมีแม่ทัพกองทหารที่เข้มแข็งที่สุด และเป็นแว่นแคว้นที่ยกเลิกการใช้รถศึก เปลี่ยนเป็นใช้ทหารม้าแทน”

อู๋จี้เป็นชื่อของผิงหยวนจวินเอง

ในยุคสมัยชุนชิวก่อนถึงเลียดก๊ก ยังใช้รถศึกทำสงคราม การรบด้วยรถศึกเป็นสัญลักษณ์แห่งศักดิ์ศรีและขุมกำลัง การเปลี่ยนแปลงจากรถเป็นม้า นับเป็นการปฏิวัติแห่งยุคสมัย และเปลี่ยนแปลงรูปแบบของสงคราม รัฐจ้าวเนื่องจากมีชายแดนติดกับพวกซงหนูอันดุร้าย จากประสบการณ์สู้รบอย่างยาวนาน ทำให้รัฐจ้าวพบว่ากองกำลังซึ่งมีอาชีพเลี้ยงสัตว์ สามารถขับขี่ม้าอย่างคล่องแคล่ว ใช้ลูกธนูยิงจู่โจม ปฏิบัติการรุกราวสายลม จึงละทิ้งยุทธวิธีที่ใช้รถศึกเป็นหลัก ซึ่งเน้นความสวยงามแต่ขาดประสิทธิผล

ผิงหยวนฮูหยินทอดถอนใจกล่าวว่า “แต่ว่าการศึกที่ฉางผิง ทำลายความฝันของพวกเรา ขณะเดียวกันทำให้พวกเราตระหนักถึงหนทางแห่งความอยู่รอด ได้แต่รวมแว่นแคว้นที่แตกตัวออกไปทั้งสามเป็นหนึ่งเดียวอีกครั้ง มีแต่ทำเช่นนี้ จึงสามารถหลีกเลี่ยงจากความขัดแย้งและการศึกสงครามระหว่างกันและกัน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ขุนนางของแว่นแคว้นทั้งสาม รัฐวุ่ยย่อมเป็นซิ่นหลินจวิน รัฐจ้าวคือผิงหยวนจิน ไม่ทราบรัฐหานเป็นผู้ใด?”

ผิงหยวนฮูหยินกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่คิดบอกออกไป สรุปแล้ว พวกเขาอาศัยอิทธิพลที่มีอยู่ ให้รัฐทั้งสามทำสนธิสัญญาสยุมพรกันเอง จิงฮองเฮาแห่งรัฐจ้าวความจริงเป็นชาวหาน ส่วนซิ่นหลินจวินตบแต่งสตรีชาวจ้าวเป็นภรรยา คราครั้งนี้กงจู้สามสยุมพรกับรัชทายาทรัฐวุ่ย ก็เป็นห่วงเชื่อมที่สำคัญที่สุดของสนธิสัญญานี้”

เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า “คาดว่าเจ้ารัฐวุ่ยทรงทราบเรื่อง เกรงว่าแว่นแคว้นเดิมทั้งสามรวมตัวกันใหม่ พระองค์จะสูญเสียบัลลังก์ จึงคิดทำลายพิธีสยุมพรครั้งนี้ แต่เจ้ารัฐวุ่ยเป็นผู้ครองแคว้น

สามารถประกาศเลิกล้มการสยุมพร ไยต้องเปลืองเรี่ยวแรงสมองถึงเพียงนี้? ยังมี ฮูหยินไฉนคิดทำลายความบริสุทธิ์ของกงจู้สามด้วย?"

ผิงหยวนฮูหยินหน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวว่า "อย่าได้คิดบัญชีกับข้าพเจ้าได้หรือไม่?" จากนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า "ตอนนี้เหตุการณ์เปลี่ยนแปลงไป ผิงหยวนจวินสิ้นบุญไปก่อน อำนาจรัฐจ้าวตกเป็นของจ้าวมู่ ซิ่นหลินจวินก็ถูกบีบบังคับให้กลับรัฐวุ่ยทำการแย่งชิงอำนาจกับเจ้ารัฐวุ่ย พิธีสยุมพรระหว่างรัฐทายาทรัฐวุ่ยกับกงจู้สาม พลอยสูญเสียคุณค่าความหมายไป"

นางครุ่นคิดชั่วขณะ จึงเพ่งตากล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า "ซึ่งความจริงตอนนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่รักษาคำพูด แต่เปลือกนอกยังแสร้งเป็นถือสัจจะวาจา เจ้ารัฐวุ่ยเสียสัจจะต่อภายในและต่อภายนอกหลายครั้ง ไหนเลยไม่รักษาคำพูดต่อรัฐจ้าวได้ จึงไม่กล้าประกาศเลิกล้มการสยุมพรอย่างเปิดเผย" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอย่างแผ่วเบาว่า "การจัดการกับกงจู้สามเพียงเป็นเรื่องรองลงไป บุคคลที่เจ้ารัฐวุ่ยคิดกำจัดคือข้าพเจ้า ทั้งนี้เพราะพระองค์ทรงทราบว่า หากข้าพเจ้าร่วมมือกับอู๋จี้ จะส่งผลคุกคามต่อพระองค์ ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้ามีความโหดเหี้ยมอำมหิตที่อู๋จี้ไม่มี"

ไม่มีผู้ใดซาบซึ้งต่อคำพูดสุดท้ายของนางยิ่งกว่าเซี่ยงเส้าหลง ยามนั้นเขาจับจ้องมองตาหงส์อันเรียวยาวของนาง กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ฮูหยินไฉนยึดถือข้าพเจ้าเป็นคนสนิท ยินยอมบอกความลับยิ่งใหญ่นี้ออกมา?"

ผิงหยวนฮูหยินขยับช่วงขา แนบชิดกับเท้าของเซี่ยงเส้าหลง สองแก้มแดงระเรื่อขึ้นมา กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าเห็นความหวังใหม่จากตัวท่าน นอกจากท่านไม่กลับสู่รัฐจ้าว ไม่เช่นนั้นต้องต่อสู้ช่วงชิงกับจ้าวมู่ หากท่านสามารถกำจัดจ้าวมู่ หรือว่าแทนที่มันสนธิสัญญารวมแว่นแคว้นทั้งสามเข้าด้วยกันใหม่ อาจเป็นไปได้อีกครั้ง" จากนั้นกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า "แต่นี่ยังมิใช่สาเหตุสำคัญที่สุด เส้าหลงท่านต้องการฟังต่อไปหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้า ไม่ทราบว่านางคิดเปลี่ยนแผนยุทธศาสตร์จัดการกับเขาหรือไม่ ทั้งนี้เพราะค่ำคืนที่เขาแอบฟังคำสนทนาของพวกนางสองแม่ลูก เขาบังเกิดความทรงจำต่อผิงหยวนฮูหยิน ยึดถือเป็นสตรีอสรพิษ มิหนำซ้ำนางตามใจบุตรชายปานนี้ ไหนเลยยอมรับเขาซึ่งเป็นคู่แค้นของบุตรชายนางเป็นคนสนิทได้? หวนนึกถึงนางคิดดำเนินแผนต่อเขา เขาก็จะน้อมสนองสักครา ดังนั้นวางมือลงบนขาอ่อนของนาง ลูบไล้ขาอ่อนด้านในของนางอย่างแผ่วเบา จับจ้องมองตาของนางตอบว่า “ย่อมต้องการฟัง”

ตาคู่งามของผิงหยวนฮูหยินทอประกายเพริศแพร้วพิสดาร ก้มศีรษะมองดูมือที่รุกรานของเขา กล่าวเบาๆ ว่า “ทั้งนี้เพราะผู้อื่นคิดยอมจำนนต่อท่าน เรียกร้องขอความรักเวทนาจากท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงขยับตัวไปเบื้องหน้า ใช้ริมฝีปากปิดริมฝีปากของนาง มือก็เคลื่อนไหวบุกรุก โลมลูบตามอำเภอใจเพียงชั่วขณะ ผิงหยวนฮูหยินร่างสั่นสะท้านขึ้นมา บังเกิดปฏิกิริยาตอบสนองตามธรรมชาติเรียกร้อง

ทันใด เสียงแค่นอย่างเย็นชาดังจากนอกกระโจม ทั้งสองแตกตื่นจนผละจากกัน มองไปยังประตูกระโจม เส้าหยวนจวินเลิกม่านกระโจมเข้ามา ดวงตาทอประกายเคียดแค้นและเพลิงโทสะอันร้อนแรง

ทั้งสองล้วนคาดคิดได้ว่าเส้าหยวนจวินเข้ามาเห็นสภาพอันสนิทสนมของคนทั้งสองคนแต่แรก เพียงแต่ล่าถอยออกไป ใช้เสียงแค่นเตือนสติทั้งสอง แล้วแสร้งเป็นมองไม่เห็นอันใดเข้ากระโจมมา

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกสมใจที่ได้แก้แค้น ไม่รอให้เส้าหยวนจวินเอ่ยปาก ชิงยืดกายขึ้นกล่าวว่า “คืนนี้พวกเราจะเคลื่อนทัพทั้งยามราตรี ฮูหยินโปรดเตรียมตัวออกเดินทาง” กล่าวจบปลีกตัวจากไป โดยไม่แยแสสนใจเส้าหยวนจวินแต่อย่างใด

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจเรื่องราวซึ่งกาลก่อนยังก่อตัวเป็นเมฆหมอกปริศนาได้มากหลาย

สมมติเช่นเถียนตานแห่งรัฐฉีจัดส่งนักฆ่าเซียวเว่ยโหมวมาทำลายการสยุมพรระหว่างรัชทายาทรัฐวุ่ยกับกงจู้สาม เพราะไม่ต้องการให้แว่นแคว้นทั้งสามรวมตัวกันใหม่ ซึ่งนั่นมิเพียงส่งผลคุกคามต่อรัฐฉินยังไม่เป็นผลดีต่อรัฐฉีและแว่นแคว้นอื่น

รัฐวุ่ย จ้าวและหานซึ่งแยกตัวจากแคว้นจิ่น แม้ไม่ได้ใช้แซ่เดียวกัน แต่เคยทำงานรับใช้เจ้าแคว้นเดียวกัน ย่อมใกล้ชิดสนิทสนมกว่ารัฐอื่นมากนัก ครั้งกระโน้นซิ่นหลินจวินไม่เสียดายกับการขโมยตราอาญาสิทธิ์เจ้ารัฐวุ่ยช่วงชิงอำนาจทางทหารจากจิ่นปี่ เพื่อต้องการปกปักรักษารัฐจ้าว หวังว่าสักวันหนึ่งแว่นแคว้นทั้งสามจะรวมตัวกันใหม่ กลายเป็นจักรวรรดิที่เข้มแข็งที่สุด

แต่เถาฟางเคยบอกว่า ชาววุ่ยไว้วางใจไม่ได้ ต่อให้ผิงหยวนฮูหยินมีความจริงใจต่อเขาสักสามส่วน สำหรับกับซิ่นหลินจวิน เพียงยึดถือเซี่ยงเส้าหลงเป็นหมากตัวหนึ่ง ที่ส่งผลกระทบต่อการตัดสินใจของเขาคือเซี่ยงเส้าหลงทราบว่าแว่นแคว้นทั้งสามไม่สามารถรวมตัวกันใหม่อีก เรื่องนี้ปรากฏในบันทึกประวัติศาสตร์ตั้งแต่แรกแล้ว เขาสามารถเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์หรือ?

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งเรียกหา “ท่านราชองครักษ์” เซี่ยงเส้าหลงกวาดตาไปยังต้นเสียง เห็นเป็นหนึ่งในสองหญิงรับใช้ประจำตัวกงจู้สามนามซุ่ยถง

หญิงรับใช้ซึ่งถูกจัดให้มาติดตามรับใช้กงจู้สามยังรัฐวุ่ยทั้งสองนี้ล้วนหมดจดงดงาม มีอายุสูงวัยกว่ากงจู้สามปีสองปี ประมาณสิบเจ็ดสิบแปดปี

ซุ่ยถงยืนขวางหน้าเขาไว้ ก้มศีรษะกล่าวว่า “กงจู้สามขอเชิญ” เซี่ยงเส้าหลงติดตามนางไปยังกระโจมของกงจู้สาม แต่ซุ่ยถงไม่กล้าเดินเคียงคู่กับเขา ล้าหลังอยู่ครึ่งก้าว

สิบกว่าวันมานี้ เซี่ยงเส้าหลงกับกงจู้สามสนิทสนมกลมเกลียว นอกจากไม่ได้ล่วงล้ำปราการด่านสุดท้ายแล้ว ไม่ว่าความเคลื่อนไหว

ระหว่างบุรุษสตรีใดล้วนลิ้มลองมา ทั้งยังต้องสะกดข่มกลั้นอย่างแสนสาหัส แต่สองวันนี้กลับควบคุมตัวเอง ไม่กล้าใกล้ชิดเกินไป

กงจู้สามเห็นเซี่ยงเส้าหลงมาถึง ก็หยิบยื่นถุงหนังยาวรีซึ่งเย็บกับมือแก่เขาใบหนึ่ง กล่าวว่า "นี่เป็นถุงบรรจุกระบี่ไม้ซึ่งผู้อื่นจัดทำให้แก่ท่าน ข้าพเจ้าไม่ชมชอบศัสตราวุธร้าย มีแต่กระบี่ไม้ของท่านจึงมีข้อยกเว้น"

พลางกวาดมองกระบี่รุ้งบินที่สะพายอยู่ข้างเอวของเขาด้วยความรังเกียจแวบหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่ากระบี่รุ้งบินมีน้ำหนักเบา จึงสะพายติดตัว เห็นหญิงงามหยิบยื่นสิ่งของด้วยน้ำใจ ต้องโอบเอวของนางไว้ จุมพิตปรางแก้มของนาง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "แม้แต่กระบี่มีชื่อจากรัฐเวี่ยก็ไม่ต้องตาหรือ?"

กงจู้สามค้อนเขาวงหนึ่ง กล่าวว่า "กระบี่รัฐเวี่ยรูปแบบโบราณงดงาม แต่เนื่องจากมันเป็นของที่จ้าวมู่กำนัลแก่ท่าน เห็นวัตถุนึกถึงผู้คน ข้าพเจ้าจึงไม่ต้องการเห็นมัน"

เซี่ยงเส้าหลงร้องโพล่งว่า "ที่แท้ท่านไม่ชมชอบจ้าวมู่"

กงจู้สามขอบตาแดงก่ำกล่าวว่า "ข้าพเจ้ามิเพียงแค้นจ้าวมู่ ทั้งยังแค้นพระบิดา"

เซี่ยงเส้าหลงโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก ทรุดนั่งลงบนเสื่อด้วยกัน ถามว่า "จ้าวมู่เคยเกาะแกะและเล็มท่านหรือไม่?"

กงจู้สามกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "ข้าพเจ้าหมั้นหมายกับรัชทายาทรัฐวุ่ย เขายังไม่กล้าอุกอาจปานนั้น แต่มารดาข้าพเจ้ากลับเสียชีวิตเพราะมัน"

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องอุทานออกมา น้ำตาของกงจู้สามทะลักจากเบ้า กล่าวว่า "ท่านฆ่าโจรโฉดผู้นี้ให้แก่ข้าพเจ้า"

เซี่ยงเส้าหลงเช็ดคราบน้ำตาให้แก่นาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "ท่านบอกต่อข้าพเจ้าก่อนว่ามารดาท่านถูกทำร้ายอย่างไร?"

เขาไม่เคยถามไถ่เรื่องภายในวังจ้าวจากกงจู้สาม ยังเข้าใจว่า

จิงฮองเฮาเป็นมารดาผู้ให้กำเนิดนางเสียอีก

กงจู้สามกล่าวอย่างหดหู่ว่า “มารดาของข้าพเจ้าคือพระสนมเจาอี้ ตอนนั้นเป็นพระสนมที่พระบิดาทรงโปรดที่สุด มีอยู่คืนหนึ่ง จ้าวมู่กับพระบิดาเบิกตัวมารดาเข้าห้องบรรทม วันรุ่งขึ้นมารดาก็ผูกคอตาย ข้าพเจ้ามีอายุเพียงสิบขวบแต่ไม่มีวันลืมเลือนภาพเหตุการณ์นั้น มารดาตายอย่างอนาถนัก” กล่าวพลางร่ำไห้ออกมา

เซี่ยงเส้าหลงคาดคิดไม่ถึงว่าราชธิดาผู้เลอโฉมไร้ตำหนินางนี้กลับมีช่วงวัยเด็กอันน่ากลัว ดังนั้นปล่อยให้นางร่ำไห้ระบายความคับแค้น ค่อยยกมือลูบไล้หัวไหล่ของนาง ในใจบังเกิดเพลิงแค้นสุดระงับ

จ้าวมู่กับเจ้ารัฐจ้าวล้วนต่ำช้าสามานย์ กลับประกอบการอันวิปริตวิตถารภายในวัง จากข้อนี้เป็นที่คาดคิดได้ว่า ภายในวังจ้าวไม่ทราบมีผู้ประสบภัยมากน้อยเท่าใด วิธีเพียงหนึ่งเดียวที่จะเปลี่ยนแปลงกระแสความอันเหลวแหลกนี้คือ ตัวเองรวมประเทศเป็นปึกแผ่น กำหนดระเบียบแบบแผนขึ้นมาใหม่

เขาพลันนึกถึงคำกล่าวของตัวแทนสำนักม่อเจียนามหยวนจงคราก่อนเขากับหยวนจงถกถึงอุดมการณ์ความคิดแห่งยุคสมัย เซี่ยงเส้าหลงเอ่ยถึงขงจื๊อแห่งสำนักหยู หยวนจงกลับกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า “ขงจื๊อเพียงเป็นผู้ที่ไม่ยอมเผชิญหน้ากับความจริง รำลึกถึงแต่อดีตห่วงใยปัจจุบัน เพียงคิดสนับสนุนประเพณีที่สืบทอดกันมา ไม่ปฏิเสธบุคคลที่มีความเป็นอยู่เลอเลิศ สนับสนุนธรรมเนียมดนตรีการ เพียงแต่ทำให้เจ้าแห่งรัฐฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย ปล่อยให้ความร่ำรวยมั่งคั่งกระจุกตัวอยู่ที่กลุ่มบุคคลเพียงกลุ่มเดียว ขงจื๊อยกอ้างแต่ทฤษฎีอันสูงส่ง ไม่คำนึงถึงสภาพความเป็นจริง และไม่ล่วงรู้ถึงเคล็ดลับของการทำศึกสงครามที่น่าชังคือดูแคลนศิลปหัตถกรรม เย้ยหยันฝานฉือซึ่งทำสวนว่าเป็นคนต่ำช้า”

เซี่ยงเส้าหลงย่อมไม่โต้แย้ง แต่ก็ทราบว่าแนวความคิดของสำนักหยูกับสำนักม่อเจียอยู่คนละสุดปลาย

ม่อจื่อมิเพียงเป็นนักรบลือนาม ที่ยังตั้งข้อรังเกียจต่อขงจื๊อ กล่าวหาขงจื๊อถือธรรมเนียม เน้นดนตรีการว่าเป็นความฟุ่งเฟ้อฟุ่มเฟือย ยังมีข้อแตกต่างประการหนึ่งคือ คำสอนของขงจื๊อเอื้อประโยชน์แก่ชนชั้นปกครอง ส่วนม่อจื่อเป็นผู้แสวงหาการจัดระเบียบของสังคมใหม่ ไม่มีผู้ปกครองรัฐใดชื่นชอบแนวความคิดของม่อจื่อ นี่คือเหตุผลหลักซึ่งขงจื๊อถูกยกขึ้นเป็นศาสดาในภายหลัง

จากปากคำของหยวนจง เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่าคำ "หยู" ความจริงมิใช่คำศัพท์เฉพาะของสานุศิษย์ขงจื๊อไม่ อันว่า**หยู** *(เมธีหรือผู้รอบรู้)* ความจริงจัดอยู่กลุ่มเดียวกับชนชั้นผู้อธิษฐาน ผู้บวงสรวง ผู้เสี่ยงทาย ผู้บันทึก ซึ่งเหล่าเจ้าพระยาขุนนางสมัยโบราณชุบเลี้ยงไว้ เมื่อผู้เป็นนายฐานะตกต่ำลง ค่อยระหกระเหินมายังระดับพื้นบ้าน อาศัยความรู้ด้านบทกวี อักษรศาสตร์ ธรรมเนียมและดนตรีการ ช่วยเหลือผู้อื่นจัดกิจกรรมงานต่างๆ เช่น พิธีศพ การบวงสรวง หรืออาศัยการเรียนการสอนแลกกับค่าตอบแทนหาเลี้ยงชีพ หลังจากที่ขงจื๊อก่อตั้งสำนักปราชญ์เมธี คำ "หยู" ค่อยเป็นศัพท์จำเพาะของพวกเขา

แต่ละแนวความคิด เป็นตัวแทนของอุดมการณ์ทางการเมืองชนิดหนึ่ง สำหรับกับเซี่ยงเส้าหลง แนวความคิดของม่อจื่อสอดคล้องกับอุปนิสัยใจคอของเขามากกว่า แต่ไม่ได้หมายความว่ายอมรับทั้งสิ้น

กงจู้สามค่อยๆ ชะงักเสียงร่ำไห้ เห็นอีกฝ่ายเงียบงันไร้วาจา อดเรียกหามิได้ เซี่ยงเส้าหลงเชยคางนางขึ้นจุมพิตปลอบขวัญ กล่าวว่า "ไม่ต้องกลัว นับแต่นี้ข้าพเจ้าจะคุ้มครองท่านเอง"

กงจู้สามกล่าวอย่างหดหู่ว่า "ข้าพเจ้าไม่คิดกลับรัฐจ้าวแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าว "ท่านคิดรั้งอยู่ที่รัฐวุ่ยหรือ?"

กงจู้สามกล่าวอย่างแง่งอนว่า "ย่อมมิใช่ ขอเพียงสามารถติดตามอยู่ข้างกายท่าน ไม่ว่าลำบากปานใด ข้าพเจ้าก็ไม่กลัว" จากนั้นสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า "หากแม้นเลิกล้มการสยุมพรกลับรัฐจ้าวไป จ้าวมู่ย่อมไม่ยอมปล่อยปละละเว้นข้าพเจ้า เมื่อถึงเวลานั้น เซี่ยนเอ๋อได้แต่

ยอมตายสถานเดียว”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “จ้าวมู่อุกอาจปานนี้จริงๆ? หนีฮูหยินมิใช่ยังเอาตัวรอดได้หรอกหรือ?”

กงจู้สามกล่าวว่า “หนีฮูหยินย่อมมีข้อยกเว้น บิดาของสามีนางเป็นยอดขุนพลรัฐจ้าว แม่ทัพนายกองของรัฐจ้าวล้วนมาจากระบบรูปแบบนี้ ดังนั้นจ้าวมู่คิดขว้างมุสิกเกรงกระทบถึงภาชนะ ไม่กล้าลงมือต่อนาง แต่ฐานะของข้าพเจ้าได้รับการประทานจากพระบิดา หากพระองค์ไม่ทรงปกป้อง เซี่ยนเอ๋อก็ไม่ทราบร้องขอความช่วยเหลือจากผู้ใด”

เซี่ยงเส้าหลงปลอบโยนว่า “ยังมีข้าพเจ้า”

ยามนี้ค่อยทราบว่าหนีฮูหยินแต่งงานกับพี่น้องของจ้าวคว่อผู้เป็นสามีผู้ล่วงลับของหยาฮูหยิน มิน่าเล่าหยาฮูหยินกับหนีฮูหยินมีความสัมพันธ์อย่างสนิทสนม

กงจู้สามทอดถอนใจกล่าวว่า “จ้าวมู่ถนัดจัดเจนการใช้ยา หากคิดครอบครองข้าพเจ้า เซี่ยนเอ๋อไม่มีปัญญาปฏิเสธ ได้แต่ซ้ำรอยเดิมของมารดา” กล่าวถึงตอนคับแค้นเสียใจ ต้องร่ำไห้ออกมาอีกครา

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดเพลิงแค้นลุกฮือโหม เพราะเพื่อกงจู้สาม เพื่อความแค้นโชกเลือดของซูเอ๋อ เมื่อเขากลับถึงรัฐจ้าว จะถึงเวลาพิสูจน์ความเป็นตายระหว่างเขากับจ้าวมู่

เมื่อแยกจากกงจู้สาม เซี่ยงเส้าหลงกลับมายังกระโจมแม่ทัพ พบว่าเฉิงซวีกับอูจว่อล้วนรอคอยอยู่ เพื่อหารือเส้นทางไปยังเมืองฟงชิว

การสนทนากับผิงหยวนฮูหยิน ช่วยขจัดความโง่เขลาแก่เขา เรื่องราวที่กาลก่อนขบคิดไม่เข้าใจ ยามนี้กลายเป็นทะลุปรุโปร่ง

แคว้นจิ่นแยกตัวออกเป็นรัฐหาน จ้าว วุ่ย แต่ที่เสียดแทงใจคือรัฐทั้งสามวาดหวังรวมตัวกันใหม่ ปัญหาอยู่ที่ผู้ใดเป็นประมุขแห่งรัฐ วิธีรวบรัดตรงๆ คือ ดำเนินการรุกรานบุกพิชิตจับจอง

ฝ่ายแรกที่กรีธาทัพคือรัฐวุ่ย บุกยึดนครหานตาน ซึ่งเป็นเมืองหลวงของรัฐจ้าวถึงสองปี จวบกระทั่งถูกรัฐฉีกดดัน ค่อยถอนทัพกลับสู่ที่ตั้ง

รัฐฉีย่อมไม่มีความปรารถนาดีต่อชาวจ้าว เพียงแต่หวั่นเกรงว่าแว่นแคว้นทั้งสามรวมตัวเป็นหนึ่ง เมื่อถึงเวลานั้น ผู้ที่รับเคราะห์เป็นลำดับแรกคือรัฐฉี ซึ่งมีอาณาเขตติดกับแว่นแคว้นทั้งสามเอง

ต่อมารัฐวุ่ยหลงกลนักพิชัยสงครามซุนปิน พ่ายศึกที่ช่องเขาหม่าหลิง สูญเสียไพร่พลสิบหมื่น แม้แต่แม่ทัพใหญ่ไท่จื่อเซินกับขุนพลผังเจวียนล้วนเสียชีวิต นับแต่นั้นยากฟื้นคืนสู่สภาพเดิมได้ การพ่ายแพ้ที่ช่องเขาหม่าหลิงของรัฐวุ่ย ส่งผลกระทบใหญ่หลวงดุจเดียวกับรัฐจ้าว ซึ่งอัปราชัยที่ฉางผิง

เนื่องจากทุกรัฐกริ่งเกรงแว่นแคว้นทั้งสามรวมตัวเป็นหนึ่งเดียว ดังนั้นฉวยโอกาสยกทัพบุกรัฐวุ่ย ประกอบด้วยรัฐฉี ฉิน ฉู่ เป็นเหตุให้รัฐวุ่ยไม่สามารถใช้กำลังทหารผนวกแว่นแคว้นทั้งสามเข้าด้วยกันอีก แต่รัฐฉินนับวันจะส่งผลคุกคามกว่าเดิม ดังนั้นขุนนางใหญ่ทั้งสามรัฐหารือลับใช้วิธีการทูตสยุมพร หวังว่าสามารถรวมแว่นแคว้นทั้งสามโดยสันติวิธี ด้านรายละเอียดปลีกย่อย ย่อมมีแต่ขุนนางทั้งสามที่ทราบได้ แต่รัฐฉียังจับตาคุมเชิงทั้งสามรัฐโดยไม่คลาดคลา ดังนั้นเถียนตานแห่งรัฐฉีส่งเซียวเว่ยโหมวมาก่อกวนทำลายการทูตสยุมพรครั้งนี้

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงแน่ใจว่า เซียวเว่ยโหมวต้องไม่ปล่อยปละละเว้นพวกเขาแน่นอน เซียวเว่ยโหมวมิใช่กึ่งโจรกึ่งทหารเช่นเจ้าเคราเทา หากแต่เป็นนักฆ่าอาชีพ มีส่วนคล้ายคลับคล้ายเซี่ยงเส้าหลง ซึ่งสังกัดหน่วยรบพิเศษ ยากแก่การรับมือได้ ดังนั้นพวกเขาต้องเร่งสมทบกับกำลังสนับสนุนของรัฐวุ่ย จึงจะมีความปลอดภัยอย่างแท้จริง

เหมันต์ปีนี้มาล่าช้าเป็นพิเศษ บนทุ่งราบยังเขียวชอุ่มสดใส ทะเลสาบใหญ่น้อยดาดาษเรียงราย ผืนดินอันอุดมสมบูรณ์นี้อยู่ระหว่างสายน้ำหลักกับสายน้ำแยกของแม่น้ำฮวงโห ยังมีแม่น้ำผูสุ่ยตัดผ่ากลางจากสายน้ำหลักทั้งสองสาย แยกออกเป็นแม่น้ำลำธารนับร้อยสาย ทำหน้าที่หล่อเลี้ยงผืนดิน ทุกที่ทางปรากฏต้นหญ้าเขียวชอุ่ม เมื่อข้ามทุ่งหญ้า

อันอุดมสมบูรณ์ ก็เป็นป่าดึกดำบรรพ์และผืนดินแห้งแล้ง

ขบวนรถและม้าเคลื่อนรุดหน้า เข้าสู่ทุ่งหญ้าอันราบเรียบราวกับผืนพรมตามธรรมชาติอย่างแช่มช้า มาตรว่าผืนดินอุดมสมบูรณ์ แต่ส่วนใหญ่ยังเป็นที่ดินซึ่งยังไม่ได้บุกเบิก เพียงอาศัยด้วยคนเลี้ยงสัตว์จำนวนน้อย พวกเขามีวิถีชีวิตของตัวเอง เฉกเช่นชาวไป๋อี๋ในรัฐจ้าวไม่อยู่ภายใต้การปกครองของรัฐ

ที่นี้เต็มไปด้วยวัว ม้า และกวาง ระหว่างการเดินทางมักพบเห็นพวกมันวิ่งห้อเป็นฝูง หรือเล็มหญ้าอย่างสบายอารมณ์ ดินแดนแห่งธรรมชาตินี้ ก็เป็นที่ซึ่งสัตว์ร้ายออกอาละวาด ที่น่ากลัวคือฝูงสุนัขป่าไล่กวดตามหลังขบวนรถและม้า หาเกรงกลัวผู้คนไม่

เซี่ยงเส้าหลงจัดคนเป็นสิบหน่วย หน่วยละห้าคน ทำหน้าที่สอดแนมศึกษาสภาพพื้นที่ทั้งใกล้ไกล จะได้ไม่ถูกศัตรูซุ่มโจมตี สามวันให้หลังสภาพภูมิประเทศเริ่มแปรเปลี่ยนไป เบื้องหน้าสายตาเป็นเนินเขาสลับซับซ้อน หญ้าคารกครึ้มเต็มไปด้วย**ต้นหวี่** *(ต้นเอล์ม)* กับต้นเฮาจื่อซึ่งเป็นพันธุ์ไม้ขม หน่วงเหนี่ยวเวลาเดินทางของทั้งหมด

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกไม่ถูกต้อง ด้วยชื่อเสียงอันอื้อฉาวของเซียวเว่ยโหมว ต้องไม่ถึงกับไม่ล่วงรู้ว่าพวกเขาเอาชนะกองโจรของเจ้าเคราเทาอย่างน้อยสมควรจับตัวโจรปล้นชิงม้าที่หลบหนี คาดคั้นถามถึงร่องรอยของพวกเขา หากแม้นข้อสันนิษฐานนี้ถูกต้อง เซียวเว่ยโหมวต้องสะกดตามหลังพวกเขา รอคอยโอกาสลงมือ ฝ่ายตรงข้ามคิดลงมือที่ใด?

เวลาเที่ยง คำตอบปรากฏขึ้นในบัดดล ที่เบื้องหน้าเป็นภูเขาสูงลูกหนึ่ง ทางผ่านเพียงหนึ่งเดียวเป็นช่องแคบซึ่งมีความยาวสามลี้สายหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงชมดูจนขมวดคิ้ว เรียกตัวเฉิงซวี อูจว่อและจาหยวนอวี่มาหารือ ในความคาดคิดของเขา หากเซียวเว่ยโหมวคิดซุ่มโจมตีต้องดักรออยู่ในช่องเขา ขอเพียงซุ่มอยู่บนผนังสองฟากข้าง ผลักก้อนหินลงมา หรือก่อไฟในตำแหน่งเหนือลม ก็สามารถรมจนทั้งหมดสำลักควันเสียชีวิต

เซี่ยงเส้าหลงจึงสั่งให้จาหยวนอวี่ระดมกำลังคน ถอนต้นไม้ใบหญ้าบนเขาและบริเวณเนินเขา ทั้งยังขุดหลุมชักนำน้ำข้างเคียงมา ล้อมค่ายที่พักเอาไว้ ส่วนบนเขาให้จัดรถเรียงเป็นขบวนคุ้มกันค่ายที่พัก ภายในค่ายจัดเตรียมน้ำสะอาดค่ายละสองถัง แต่ละคนพกพาผ้าเช็ดหน้า หากเผชิญควันหนาทึบ จะได้จุ่มน้ำโปะลงบนใบหน้า

จาหยวนอวี่รับคำจากไป เซี่ยงเส้าหลงขณะจะไปหาหยาฮูหยินกับกงจู้สาม เส้าหยวนจวินก็นำคนสนิทหลายคนรุดมา กล่าวว่า "เซี่ยงเส้าหลง ไฉนหยุดพักในสถานที่อันตรายเช่นนี้? นี่จะรับมือศัตรูที่ใช้อัคคีจู่โจมอย่างไร?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงเย็นชาว่า "หากท่านพอใจ ก็ข้ามช่องเขาไปเอง อภัยที่ข้าพเจ้าไม่น้อมสนอง"

ดวงตาเส้าหยวนจวินแทบมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา แต่ไม่กล้าเสี่ยงอันตราย เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า "เมื่อคืบหน้าไม่ได้ สมควรล่าถอยไปยังสถานที่อันปลอดภัย"

อูจว่ออดกล่าวมิได้ว่า "อีกสามชั่วยามอาทิตย์จะตกดิน ทางภูเขายากสัญจร หากล่าถอยถึงที่ซึ่งไม่เหมาะกับการตั้งรับ มิสู้..."

เส้าหยวนจวินตวาดด้วยโทสะว่า "หุบปาก ไหนเลยมีที่ให้ข้าทาสเช่นเจ้าสอดปากคำ"

อูจว่อหน้าแปรเปลี่ยนไป เลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ เซี่ยงเส้าหลงชิงวางมือลงบนหัวไหล่อูจว่อ ยิ้มพลางกล่าวว่า "คุณชายเข้าใจผิดแล้ว อูจว่อเป็นสหายร่วมแนวรบของข้าพเจ้า คำพูดของเขาเท่ากับเป็นคำพูดของข้าพเจ้า"

เฉิงซวีแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวเสริมว่า "คำพูดผู้ใดมีเหตุผล พวกเราจะรับฟังผู้นั้น"

เส้าหยวนจวินขุ่นแค้นจนหน้าบัดเดี๋ยวแดงบัดเดี๋ยวขาวซีด สะบัดหน้าจากไป

อูจว่อกล่าวด้วยความตื้นตันใจว่า "สามารถสู้รบเคียงบ่าเคียงไหล่

กับท่านหลานเขย นับเป็นเรื่องสมใจในชีวิต”

เซี่ยงเส้าหลงตบไหล่อีกฝ่ายอย่างสนิทสนม ค่อยมองดูปากช่องเขาเบื้องหน้า กล่าวว่า “ขอเพียงผ่านคืนนี้ได้ ข้าพเจ้ามั่นใจว่าสามารถจัดการกับหน่วยซุ่มบนช่องเขา”

เฉิงซวีกล่าวว่า “ในความคาดคิดของเรา คนของเซียวเว่ยโหมวต้องไม่มากกว่าพวกเรา ไม่เช่นนั้นคงบุกโจมตีพวกเราในระหว่างทางแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงหารือกับทั้งหมดอีกครู่หนึ่ง ค่อยไปพบหยาฮูหยิน

หยาฮูหยินเข้ามารับหน้า ปล่อยให้เขาสวมกอด เมื่อนั่งลงบนเสื่อ จึงกล่าว “เส้าหลง มีคำพูดบางประโยคที่ข้าพเจ้าไม่ระบายออกไม่ปลอดโปร่ง”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านคงถามถึงความสัมพันธ์ระหว่างข้าพเจ้ากับกงจู้สาม วางใจเถอะ นางยังรักษาพรหมจรรย์ไว้”

หยาฮูหยินกล่าวว่า “แต่ว่าท่านสะกิดไฟรักของนางขึ้น นางไหนเลยยินยอมสยุมพรกับรัชทายาทรัฐวุ่ย พวกเรายังไปนครต้าเหลียนทำอะไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ย่อมไปขโมยบันทึกลับหลูปัน”

หยาฮูหยินร้องคำ “เส้าหลง” อย่างขุ่นเคืองแง่งอน เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมา กล่าวว่า “ข้าพเจ้าทราบว่าท่านคิดบอกว่า ซิ่นหลินจวินทราบดีว่าพวกเราคิดขโมยบันทึกลับหลูปันของมัน ย่อมไม่ปล่อยให้พวกเราลงมือประสบผลใช่หรือไม่?”

หยาฮูหยินอ้าปากกัดหัวไหล่ของเขาคำหนึ่ง โกรธแค้นจนไม่อาจกล่าววาจาใดได้ เซี่ยงเส้าหลงจึงกล่าว “ไว้วางใจสามีของท่านเถอะ ในยุคสมัยแห่งการหลอกลวง ได้แต่พลิกแพลงตามสถานการณ์ ไม่แน่ว่าได้ทั้งปลาและอุ้งตีนหมี ครอบครองทั้งสองสิ่ง”

ขณะจะชักชวนนางหาความสุขด้วยกัน แว่วเสียงหญิงรับใช้เจาน้อยดังขึ้นที่เบื้องนอกว่า “ท่านรองเฉิงเชื้อเชิญนายท่านออกไป”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจ กล่าวกับหยาฮูหยินว่า “คงเป็นเส้าหยวน

จวินก่อเรื่องขึ้นอีก”

จริงดังคาดหมาย เส้าหยวนจวินเรียกระดมไพร่พล ยืนกรานให้ถอยห่างจากเขาลูกนี้

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงไปถึง ผิงหยวนฮูหยินกำลังเกลี้ยกล่อมบุตรชายเลิกล้มความตั้งใจ เส้าหยวนจวินพอพบหน้าเซี่ยงเส้าหลง ยิ่งเดือดดาลเป็นการใหญ่ ร้องว่า “ข้าพเจ้าจึงไม่ยอมตกตายร่วมกับผู้อื่น ที่นี้เป็นป่าเขา ศัตรูซ่อนเร้นฝ่ายเราเปิดเผย พวกเราสามารถเฝ้ารักษาอยู่นานเท่าใด มีแต่คนโฉดเขลาที่ไม่มีความรู้ด้านการทหาร จึงกระทำเรื่องเบาปัญญา ซึ่งไม่ต่างกับฆ่าตัวตาย”

ผิงหยวนฮูหยินกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “เจ้ามีคุณสมบัติอันใดวิจารณ์ผู้อื่น? เจ้าสามารถทำลายกองโจรปล้นชิงม้าของเจ้าเคราเทาหรือ? วันที่เจ้าเคราเทาบุกจู่โจม เจ้านอกจากซ่อนตัวอยู่ในกระโจม ยังกระทำการอันใด?”

เส้าหยวนจวินคิดไม่ถึงว่ามารดาสะกิดรอยแผลของเขาต่อหน้าผู้คนไหนเลยรักษาหน้าไว้ได้ ดังนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า “ประเสริฐ ตอนนี้ท่านยืนอยู่ข้างคนนอก ยังย้อนกลับมาจัดการกับบุตรชายตัวเอง นับแต่นี้เป็นต้นไป ข้าพเจ้าไม่มีมารดาเช่นท่านอีก”

ผิงหยวนฮูหยินตวัดมือตบหน้าบุตรชายฉาดหนึ่ง โกรธแค้นจนร่างสั่นระริก ร้องว่า “เจ้าลองบอกอีกเที่ยวหนึ่ง”

เส้าหยวนจวินยกมือกุมแก้มข้างที่ถูกตบใส่ ดวงตาทอประกายอาฆาตมาดร้าย มองดูมารดากับเซี่ยงเส้าหลงสลับไปมา กล่าวเสียงเย็นชาว่า “เมื่อมีชายชู้ ยังต้องการบุตรชายไยกัน?” พลางชูมือขึ้น ร้องตะโกนว่า “พวกเรา หากต้องการมีชีวิตให้ติดตามข้าพเจ้าไป”

ผิงหยวนฮูหยินตวาดสวนว่า “ไม่ว่าผู้ใดห้ามมิให้ติดตามมันไป ครอบครัวนี้ยังมีเราตัดสินใจ ไม่ถึงรอบให้มันกล่าววาจา”

คนของผิงหยวนจวินสงบปากคำไว้ หามีผู้ใดติดตามเส้าหยวนจวินไปไม่

ผิงหยวนฮูหยินกวาดมองบุตรชายอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง กล่าวว่า "หากเจ้าไม่ขอขมายอมรับผิด อย่าคิดหมายให้เรายกโทษแก่เจ้า" แค่นเสียงคำหนึ่งแล้วกลับเข้าค่ายไป

เซี่ยงเส้าหลงหาแยแสเหลือบแลเส้าหยวนจวินไม่ ร้องสั่งให้ทั้งหมดแยกย้ายไปทำงาน ทอดทิ้งเส้าหยวนจวินอยู่เพียงลำพัง โดยที่ไม่อาจช่วยตัวเองได้

อาทิตย์ลับสู่ขุนเขาประจิม แผ่นพื้นพสุธามืดสลัวลง ลมหนาวโชยพัดกรูเกรียวจากทิศตะวันออกเฉียงเหนือ คนของเซี่ยงเส้าหลงเตรียมพร้อมเต็มอัตรา นอนหนุนอาวุธ ในค่ายที่พักเพียงจุดโคมไฟไม่กี่จุด

เซี่ยงเส้าหลง เฉิงซวีและอูจว่อนั่งบนรถลา ซึ่งอยู่รอบนอกคันหนึ่ง จับตาดูความเคลื่อนไหวรอบข้าง เสียงวัตถุหนักๆ ตกถึงพื้นดังจากบนขุนเขาอีกด้านหนึ่ง คนทั้งสามคึกคักขึ้นอักโข แน่ใจถึงการดำรงคงอยู่ของศัตรู เสียงวัตถุตกถึงพื้น เกิดจากศัตรูกระทบถูกบ่วงเชือกดักม้าซึ่งพวกเขาดักรออยู่

ควรทราบว่าก่อนหน้านี้การดำรงคงอยู่ของศัตรูเพียงเป็นการคาดเดา ไม่มีพยานหลักฐานสนับสนุน เพียงคาดคำนวณว่าหากเป็นศัตรู พวกเขาต้องซ่อนตัวในช่องเขา ที่นี้จะอย่างไรเป็นพื้นที่ของรัฐวุ่ย ดังนั้นเซียวเว่ยโหมวซึ่งรัฐฉีใช้สอยมา ต้องบุกโจมตียามวิกาล หากคิดโจมตียามวิกาล ที่นี้เหมาะกับการใช้อัคคีจู่โจม ต้องยึดชัยภูมิเหนือลม คาดว่าศัตรูคงออกจากช่องเขา คิดไปยังฟากหนึ่งเพื่อมายังค่ายที่มั่น ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงวางบ่วงเชือกดักม้าอยู่ทั้งสองด้านของค่ายที่มั่น หากศัตรูสะดุดล้มลงบังเกิดเสียงดังก็สามารถคำนวณตำแหน่งแห่งหนของศัตรูได้

เสียงวัตถุตกถึงพื้นกับเสียงแค่นหนักๆ ดังติดต่อกัน เซี่ยงเส้าหลงพลันยืดกายขึ้น ร้องบอกว่า "เซียวเว่ยโหมว ท่านหลงกลแล้ว... ปล่อยธนู"

ในค่ายที่มั่นปรากฏแสงไฟสว่างวูบขึ้น ธนูเพลิงหลายร้อยดอกยิงขึ้นฟ้า กระจายไปยังสองฟากข้างและปากช่องเขา คงเหลือแต่ตำแหน่งที่อยู่เหนือลม

พริบตานั้น ลูกไฟพุ่งวูบวาบ ป่าเขาที่แห้งแล้งเกิดเพลิงไหม้อย่างรวดเร็ว ภายใต้กระแสลมโชยพัด ยังลุกลามจากสองฟากข้างไปยังปากช่องเขา ม้วนเอาศัตรูซึ่งมากับความมืดตกอยู่ในเปลวเพลิง ที่แท้เซี่ยงเส้าหลงสั่งคนราดน้ำมันที่ใช้จุดตะเกียงไว้บนต้นไม้อยู่ก่อน จึงลุกไหม้อย่างรวดเร็ว

ควันหนาทึบพวยพุ่งขึ้น ส่วนใหญ่หอบไปยังปากช่องเขา คงมีเพียงส่วนน้อยที่โชยมายังค่ายที่พัก ทุกผู้คนรีบล้วงผ้าชุบน้ำออกมา โปะลงบนใบหน้าปิดจมูกปากเอาไว้

เสียงอุทานกับเสียงแผดร้องพลันดัง ศัตรูไหนเลยคาดคิดว่า เซี่ยงเส้าหลงจะชิงลงมือ ใช้อัคคีจู่โจมพวกเขา ดังนั้นมือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน

เงาคนถลันวูบ ศัตรูเห็นว่าปากช่องเขาถูกอัคคีปิดล้อมไว้ ได้แต่เสี่ยงภัยบุกค่ายที่พักข้ามทางน้ำซึ่งเพิ่งขุดเจาะบุกขึ้นเนินเขามา ทหารจ้าวเห็นเซี่ยงเส้าหลงดำเนินแผนแยบยลประสบผลอีก ล้วนมีกำลังขวัญอย่างเปี่ยมล้น ระดมยิงลูกธนูใส่ศัตรู เหล่าศัตรูทั้งไม่มีที่กำบัง ทั้งถูกควันรมใส่ ล้วนถูกลูกธนูยิงล้มตายลง

เซี่ยงเส้าหลงเห็นศัตรูแม้ตกอยู่ในสถานะอันเลวร้าย ยังเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ต้องลอบชมเชยวาสนาตัวเอง หากเกิดการปะทะ ต่อให้สามารถเอาชนะ ฝ่ายตนก็ต้องบาดเจ็บล้มตาย ไหนเลยพิชิตศึกได้โดยสะดวกดายเช่นนี้ แสดงว่าการศึกต้องกอปรด้วยสติปัญญาความกล้าหาญทั้งสองประการ

ยามนี้ป่าไม้ใกล้เคียงเกิดเพลิงไหม้ทั้งแถบ ต้นไม้โบราณหักโค่นล้มลงต้นแล้วต้นเล่า ยิ่งเป็นที่อกสั่นขวัญแขวน ควันดำอันหนาทึบหอบเข้าช่องเขา อัคคีลุกลามเข้าสู่ภายใน ศัตรูถูกอัคคีบีบคั้นให้บุกอย่างหักโหม บางคนพอโถมออกมา ก็ถูกเพลิงคลอกเป็นมนุษย์อัคคี ไม่ต้อง

ใช้ลูกธนูยิงสังหาร ก็ไม่อาจมีชีวิตรอดสืบไป

ป่าเขาธรรมชาติซึ่งมีทิวทัศน์รื่นรมย์ แปรสภาพกลายเป็นนรกภูมิ เสียงแผดร้องดังจากในทะเลเพลิงไม่หยุดยั้ง เพิ่มความสยดสยองกว่าเดิมที่บนเนินเขาและทางน้ำซึ่งเพิ่งขุดเจาะไว้ ปรากฏซากศพนอนตายเกลื่อนกลาด

เมื่อฟ้าสางสว่าง พื้นที่รัศมีลับลี้ถูกเผาวอดวายเป็นเถ้าถ่าน ลูกไฟยังลุกลามออกไป แต่ก็อ่อนแรงลงมากนัก เซี่ยงเส้าหลงไม่สูญเสียไพร่พลแม้สักคนเดียว ก็จัดการกับศัตรูผู้บุกรุกได้ กระทั่งเซียวเว่ยโหมวมีสารรูปอย่างไรยังไม่ทราบ

หลังเหตุการณ์สงบลง ดูจากจำนวนซากศพ คาดว่าฝ่ายตรงข้ามถูกเพลิงคลอกและยิงสังหารเสียชีวิตไปเกือบพันคน เพียงไม่ทราบว่าในจำนวนผู้ตาย ใช่มีเซียวเว่ยโหมวรวมอยู่ด้วยหรือไม่?

เซี่ยงเส้าหลงนำผู้คนเข้าช่องเขาไปสำรวจด้วยตัวเอง จวบจนแน่ใจว่าไม่มีศัตรูหลงเหลืออยู่ ก็สั่งการให้ออกเดินทางไปจากที่เกิดเหตุซึ่งมีสภาพไม่ต่างกับนรกในแดนดิน

เมื่อผ่านช่องเขา เดินทางสู่ทิศตะวันออกเฉียงใต้อีกสองชั่วยาม ขบวนรถและม้าก็บรรลุถึงชายฝั่งตะวันตกของแม่น้ำผูสุ่ย ทางน้ำช่วงนี้มีหินมากกว่าดินทราย สายน้ำจึงใสสะอาดมุ่งลงสู่ใต้อีกหลายลี้ ปรากฏเป็นทะเลสาบแห่งหนึ่ง ทะเลสาบกว้างไพศาล พืชน้ำอุดมสมบูรณ์ ทั้งห่านป่า เป็ดป่า และนกนางนวลบินโฉบเฉี่ยวอยู่ไปมา แต่งแต้มฟ้าครามเมฆขาวกับทะเลสาบเขียวสดใส เป็นภาพธรรมชาติอันประทับใจ

ทุกผู้คนเหน็ดเหนื่อยตลอดคืน ยามนี้ค่อยมีอารมณ์แช่มชื่น ก่อตั้งค่ายกระโจมที่ริมทะเลสาบ ตั้งเตาหุงหาอาหาร ยังมีทหารบางนายทอดแหจับปลาในทะเลสาบมาปรุงเป็นอาหาร หยาฮูหยินอารมณ์ดีเป็นพิเศษ สั่งคนขึงผ้าม่านอยู่ที่มุมหนึ่งของทะเลสาบ ลงไปเล่นน้ำทะเลสาบเป็นที่สนุกสนาน สุดท้ายแม้แต่กงจู้สามและหญิงรับใช้นามชุ่ยถง ชุ่ยลวี่ก็ไม่อาจ

ทนความเย้ายวน ร่วมเล่นน้ำด้วย

เซี่ยงเส้าหลงนั่งอยู่บนหินใหญ่ข้างทะเลสาบ ชื่นชมกับทิวทัศน์ขุนเขาทะเลสาบ มองดูทุ่งหญ้าทอดเหยียดยาว เชื่อมจรดฟ้าครามอดเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำมิได้ พลันได้ยินสุ้มเสียงผิงหยวนฮูหยินดังขึ้นที่ด้านหลังว่า "เส้าหลงไยไม่ลงไปเล่นน้ำด้วย?"

เซี่ยงเส้าหลงเหลียวหน้าไปมองดูนาง ยิ้มพลางกล่าวว่า "หากฮูหยินยินยอมสรงสนานกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าย่อมยินดีน้อมสนอง"

ผิงหยวนฮูหยินหน้าแดงระเรื่อ เดินถึงข้างกายของเขา ทรุดนั่งลงทอดถอนใจกล่าวว่า "ข้าพเจ้ายิ่งมายิ่งนับถือเลื่อมใสท่าน หากการศึกษาที่ฉางผิงให้ท่านเป็นแม่ทัพใหญ่ รับรองว่าผู้ตายสี่สิบหมื่นมิใช่ทหารจ้าว หากแต่เป็นทัพฉินแน่นอน"

เซี่ยงเส้าหลงขยับกายเข้าไปกระทบไหล่ของนาง สูดดมกลิ่นหอมจากเรือนกายนาง กล่าวถ่อมตนว่า "ฮูหยินชมเชยเกินไป ชัยชนะอันเล็กน้อย ไม่ควรแก่การเอ่ยอ้าง"

หยุดเล็กน้อยจึงถามว่า "เส้าหยวนจวินเป็นอย่างไร?"

ผิงหยวนฮูหยินหน้าเคร่งเครียดลง ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า "อย่าได้เอ่ยถึงเดรัจฉานที่ใช้การไม่ได้นั้น ที่แล้วมาข้าพเจ้าไม่พึงพอใจในสามีผู้ล่วงลับ มิคาดเดรัจฉานนี้ยิ่งสู้เขาไม่ได้" จากนั้นก้มศีรษะลงกล่าวด้วยใบหน้าแดงระเรื่อว่า "เส้าหลง ท่านยินยอมให้กำเนิดบุตรชายแก่ข้าพเจ้าคนหนึ่งหรือไม่ ขอเพียงมันมีส่วนคลับคล้ายท่านครึ่งหนึ่งข้าพเจ้าก็พึงพอใจแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงตอนแรกสะท้านขึ้นคราหนึ่ง จากนั้นกล่าวด้วยความยินดีว่า "จนบัดนี้ข้าพเจ้าค่อยรับรู้ถึงความเป็นมิตรของฮูหยิน"

ผิงหยวนฮูหยินหน้าแดงเข้มกว่าเดิม กล่าวเบาๆ ว่า "นี่เป็นสิ่งที่ท่านใช้ฝีมือเข้าแลกมา หลังจากพบเห็นวิธีการต่างๆ ของท่าน ข้าพเจ้าไม่คิดเป็นศัตรูกับท่านอีก"

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือออกยึดกุมมือนุ่มนิ่มของนาง กล่าวถามว่า

“อย่างนั้นท่านใช่คิดเป็นสตรีของข้าพเจ้าหรือไม่?”

ดวงตาผิงหยวนฮูหยินทอแววอับจนปัญญา ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้าไม่คิดปิดบังท่านอีก การเดินทางกลับรัฐวุ่ยของข้าพเจ้าครั้งนี้ ถูกกำหนดให้แต่งงานกับแม่ทัพใหญ่ผู้หนึ่ง นี่เป็นเรื่องซึ่งไม่อาจแก้ไขกลับกลายได้ ท่าน...ท่านใช่ตำหนิข้าพเจ้าหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกลับบังเกิดความโล่งอก สำหรับกับสตรีนางนี้ เขามีแต่ความใคร่ หามีความรักไม่ ทางหนึ่งคิดถือเป็นเครื่องเล่น แก้แค้นต่อเส้าหยวนจวิน ซึ่งเป็นต้นเหตุให้ซู่หนี่ฆ่าตัวตาย ทางหนึ่งเป็นวิธีการดิ้นรนมีชีวิตรอด ดังนั้นไม่โทษว่าตำหนินาง แต่เปลือกนอกแสร้งเป็นทอดถอนใจด้วยความผิดหวัง

พลันได้ยินเสียงสัญญาณเตือนภัยดังขึ้น เซี่ยงเส้าหลงเหลียวหน้าไปอย่างงุนงง เห็นที่ห่างไปปรากฏผงคลีคละคลุ้ง กำลังทหารขบวนหนึ่งมุ่งหน้ามาทางด้านนี้

ผิงหยวนฮูหยินกลับเป็นฝ่ายกุมมือของเขาไว้ กล่าวด้วยความยินดีว่า “กำลังสนับสนุนของแม่ทัพรักษาเมืองฟงชิวมาถึงแล้ว”

เข้านครอันตราย

นครต้าเหลียน* ซึ่งเป็นเมืองหลวงของรัฐวุ่ย ตั้งอยู่ชายฝั่งด้านทิศใต้ของแม่น้ำฮวงโห เป็นจุดบรรจบของแม่น้ำลั่วสุ่ย สุ้ยสุ่ย ซุยสุ่ย ตันสุ่ย และหงโกว นอกจากนั้นรัฐวุ่ยยังใช้แรงงานมนุษย์ ขุดแม่น้ำต้าโกวกับเหลียงโกว คุ้มครองป้องกันนครต้าเหลียนไว้ กลายเป็นเกราะกำบังตามธรรมชาติ เสริมสร้างความมั่นคงให้แก่นครใหญ่แห่งนี้ จนยากจะตีแตกได้

ตอนนั้นรัฐวุ่ยถือเป็นจุดศูนย์กลางของประเทศ ด้านทิศเหนือติดกับรัฐจ้าว ทิศตะวันตกชิดกับรัฐฉิน ทิศตะวันออกใกล้กับรัฐฉี ทิศใต้อยู่ติดรัฐฉู่ นครต้าเหลียนยิ่งเป็นเมืองยุทธศาสตร์สำคัญ เป็นจุดศูนย์กลางทั้งทางบกและน้ำ หากคิดบุกห้ารัฐอื่น โดยไม่ยึดรัฐวุ่ยก่อนจะเพิ่มความยากลำบากเป็นทวีคูณ หากคิดพิชิตรัฐวุ่ย นครต้าเหลียนเป็นที่มั่นซึ่งต้องช่วงชิง จากข้อนี้เป็นที่เห็นถึงคุณค่าความสำคัญของเมืองหลวงรัฐวุ่ยนี้

เซี่ยงเส้าหลงและพวกหยุดพักผ่อนที่เมืองฟงชิวสามวัน จากนั้นแม่ทัพรักษาเมืองฟงชิวจัดทหารม้าสามพันนายคุ้มครองส่งข้ามแม่น้ำฮวงโหเดินทางเป็นเวลาสิบห้าวัน นครต้าเหลียนก็ปรากฏแก่สายตา

เส้นทางช่วงนี้เซี่ยงเส้าหลงเดินทางด้วยจิตใจอันปลอดโปร่ง ความคิดคำนึงหวนนึกถึงผืนดินอันกว้างใหญ่ไพศาล กระจายด้วยเมืองต่างๆ แต่ละเมืองก่อกำแพงสูงใหญ่แข็งแรง ขุดคูนอกเมืองกว้างขวาง ทุกเมือง

** ปัจจุบันเป็นเมืองไคฟง เมืองหลวงของมณฑลเหอหนาน*

ล้วนติดตั้งยุทโธปกรณ์ทางทหารสำหรับทำศึกสงคราม เสน่ห์แห่งยุคสมัยเลียดก๊ก อยู่ที่การรักษาเมืองและตีเมืองแล้วเมืองเล่า แผ่ขยายอาณาเขตออกไปโดยไม่หยุดยั้ง การคงอยู่และสูญเสียของเมือง เป็นเครื่องหมายบ่งชี้ถึงความรุ่งเรืองและเสื่อมโทรมของแต่ละรัฐ

การช่วงชิงความเป็นใหญ่โดยถือการบุกยึดตีเมืองเป็นหลักนี้ ทั้งรวบรัดทั้งโดยตรง หากมองจากอีกมุมหนึ่ง นับเป็นแรงดึงดูดใจอย่างยิ่งยวด สำหรับผู้นำแห่งแว่นแคว้นสมัยเลียดก๊ก คล้ายกำลังเดินหมากกระดานหนึ่ง บังเกิดความลุ่มหลงงมงาย จนยากจะเลิกราได้ จำต้องประลองความสามารถในการเดินหมาก ดูว่าสุดท้ายผู้ใดกินผู้ใดไป

หลังกำแพงเมืองปิดนี้ เป็นจุดศูนย์กลางของการเมืองและการทหาร เป็นใจกลางของการบังคับบัญชา และเป็นสัญลักษณ์แห่งอำนาจของท้องถิ่นนั้น หากยึดเมืองเหล่านี้ได้ เท่ากับทำลายอำนาจของอีกฝ่ายไป จึงมีคุณค่าความหมายอย่างยิ่งยวด

ทหารของแม่ทัพรักษาเมืองฟงชิวส่งทั้งหมดถึงด้านทิศเหนือของแม่น้ำขุดต้าโกวสิบลี้ ก็เดินทางกลับ ส่งมอบหน้าที่คุ้มครองให้แก่ทหารประจำการทางรอบนอกของนครต้าเหลียน ยามนี้ทัพหน้าของซิ่นหลินจวินก็เดินทางมาถึง นำทั้งหมดข้ามสะพานชักดึงผ่านแม่น้ำขุดต้าโกวมาพบกับซิ่นหลินจวิน

ซิ่นหลินจวินซึ่งมีนามวุ่ยอู๋จี้ จัดขบวนต้อนรับคณะทูตสยุมพรซึ่งฝ่าฟันอันตรายต่างๆ มาอย่างสมเกียรติ หนึ่งในสี่คุณชายแห่งเลียดก๊กผู้มีใบหน้าสี่เหลี่ยมใบหูใหญ่ รูปกายสูงโปร่ง กอปรด้วยอำนาจบารมีอันสูงศักดิ์ มาตรว่ายิ้มแย้มอย่างสนิทสนม แต่สองตาเป็นประกาย ยามกวาดกราดเป็นที่น่าเกรงขาม ซิ่นหลินจวินแม้มีศักดิ์เป็นน้องชายของผิงหยวนฮูหยิน แต่ยามนั่งอยู่บนหลังม้า ดูไปแก่ชรากว่าพี่สาวหลายปี ไม่ทราบเป็นเพราะเผชิญกับแรงกดดัน เป็นเหตุให้คนชราภาพลงหรือไม่

หลังจากทักทายปราศรัยกัน คนทั้งหมดมุ่งหน้าเดินทางสู่นครต้าเหลียน

นครต้าเหลียนโอ่อ่าภูมิฐาน กำแพงรอบนอกเชื่อมติดกัน คูเมืองโดยรอบกว้างขวาง ลดเลี้ยวเคี้ยวคดตามพื้นภูมิประเทศกับทางน้ำ ถือประตูเมืองด้านใต้เป็นประตูใหญ่ด้านหน้า ประตูเมืองทุกแห่งล้วนสร้างซุ้มประตูเมืองที่ยื่นออกไปเชื่อมกับกำแพงป้องกัน เสริมสร้างความมั่นคงให้แก่ประตูเมือง

ขณะห่างจากประตูเมืองด้านทิศเหนือประมาณห้าลี้ ที่เบื้องหน้าพลันปรากฏฝุ่นละอองคละคลุ้ง นายทัพผู้หนึ่งนำพระบัญชาเจ้ารัฐวุ่ยมาถึง มีรับสั่งว่านอกจากเซี่ยงเส้าหลงกับกงจู้สามและสตรีรับใช้แล้ว ที่หลงเหลือต้องหยุดยั้งตั้งค่ายอยู่นอกเมือง เพียงแต่ผิงหยวนฮูหยินและคนของนางไม่อยู่ในข้อห้ามนี้

เซี่ยงเส้าหลงและพวกย่อมรู้สึกเป็นรสชาติยากทนทานรับได้ ซิ่นหลินจวินก็มีสีหน้าไม่พอใจ แต่นอกจากตระเตรียมกบฏแข็งข้อ ไม่เช่นนั้นจำต้องยอมรับการจัดการเช่นนี้ เซี่ยงเส้าหลงกำชับเฉิงซวีกับอูจว่อหลายคำ ค่อยติดตามซิ่นหลินจวินเข้าสู่นครต้าเหลียน

นครต้าเหลียนเปรียบกับนครหานตาน มีรูปโฉมที่แตกต่าง นั่นคือขาดความเคร่งขรึมโบราณของรัฐจ้าว หากแต่เพิ่มสีสันอันเฉิดฉันแช่มช้อยอีกหลายส่วน ถนนภายในเมืองเชื่อมจากเหนือจรดใต้ มีทั้งสิ้นแปดสายตัดไขว้กับถนนตะวันออกและตะวันตกอีกสี่สาย ถนนทั้งสิบสองสายนี้กว้างพอให้ม้าสิบกว่าตัวควบเคียงคู่ไป ยังมีตรอกเล็กซอยน้อยตัดแยกจากถนนหลัก จัดเป็นระเบียบเรียบร้อย

ภายใต้ทหารองครักษ์เบิกทาง ขบวนรถและม้าผ่านถนนใหญ่นอกวังเจ้า อ้อมผ่านกำแพงวังอันสูงตระหง่าน ไปยังถิ่นที่อยู่ของขุนนางเชื้อพระวงศ์ทางมุมทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ตลอดรายทางเห็นผู้คนคลาคล่ำ มีมากกว่านครหานตานเท่าตัว เมื่อเห็นธงทิวของซิ่นหลินจวินทุกผู้คนมีสีหน้าเคารพยำเกรง บางคนถึงกับคุกเข่ากราบกราน

ตึกของซิ่นหลินจวินตั้งตระหง่านอยู่สุดปลายของถนน หลังกำแพงสูงปลูกต้นไม้รกครึ้ม ยิ่งขับเน้นเห็นถึงศักดิ์ฐานะของซิ่นหลินจวิน

เซี่ยงเส้าหลงกับกงจู้สามถูกแยกออกจากกัน เข้าพักอยู่คนละตึก

ซิ่นหลินจวินต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดี จัดหญิงรับใช้งามงดสี่นางมาปรนนิบัติเซี่ยงเส้าหลง เมื่อล้างหน้าล้างตา ก็เชิญตัวเซี่ยงเส้าหลงไปพบที่ห้องหนังสือ

หลังจากคารวะสุราแสดงความยินดี ซิ่นหลินจวินกล่าวขึ้นว่า "เส้าหลงท่านไม่ธรรมดาจริงๆ ใช้กำลังแปดร้อยคนรับมือกองโจรปล้นชิงม้านับหมื่น มิน่าเล่ามีชื่อเสียงขจรขจายอย่างรวดเร็ว"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านี่เป็นคำเกริ่นกล่าว รีบกล่าวถ่อมตนอยู่หลายคำ

ซิ่นหลินจวินครุ่นคิดชั่วขณะจึงกล่าว "ทุกผู้คนเห็นว่า การศึกที่ฉางผิงทำให้รัฐจ้าวแปรสภาพจากเข้มแข็งเป็นอ่อนแอ แต่น้อยคนที่ดูออกว่ารัฐฉินได้รับความเสียหายจากการศึกครั้งนี้ ไม่เช่นนั้นเมื่อหกปีก่อนเราไหนเลยสามารถโจมตีทัพฉิน คลายวงล้อมให้แก่นครหานตาน ปีรุ่งขึ้นรัฐจ้าวรวมกำลังกับรัฐฉู่และรัฐเรา ยังเอาชนะทัพฉินได้ที่หนิงซิน"

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบว่าอีกฝ่ายไฉนเอ่ยถึงเรื่องนี้ จึงกล่าวสอพลอว่า "นี่ล้วนพึ่งพาปรีชาสามารถของ**จวินสั่ง*** จึงยัดเยียดความปราชัยให้แก่รัฐฉิน"

ซิ่นหลินจวินยิ้มอย่างทระนง กล่าวว่า "ฉินเจาอ๋องจิตใจคับแคบ แม้มียอดขุนพลเช่นไป๋ฉี ยังบีบบังคับมันตกตาย เมื่อสี่ปีก่อน ฟั่นซุยก็พ้นจากตำแหน่งมหาเสนาบดี ทำให้รัฐฉินอ่อนโทรมลง หากเราคาดคำนวณไม่ผิด ภายในยี่สิบปีนี้ รัฐฉินยากจะฟื้นคืนสู่สภาพเดิมได้"

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ยอมรับว่าซิ่นหลินจวินเป็นอัจฉริยะแห่งยุค ทั้งนี้เพราะตามบันทึกประวัติศาสตร์ รัฐฉินต้องรออีกยี่สิบกว่าปีค่อยปราบหกรัฐได้

ซิ่นหลินจวินรินสุราให้แก่ตัวเอง ดื่มลงไปจอกหนึ่งแล้วกล่าว "ตอนนี้หลี่ปู้เหว่ยทำร้ายเสี้ยวเหวินอ๋อง หนุนส่งอิ๋งอี้เหยินขึ้นครองราชย์

** จวินสั่งเป็นคำยกย่องท่านผู้มีฐานะสูงส่ง*

ผู้คนทั้งแผ่นดินล้วนครั่นคร้ามหลี่ปู้เหว่ย แต่ว่าเรามีความคิดเห็นอีกแบบหนึ่ง ด้วยนิสัยหวาดระแวงของชาวฉิน ไหนเลยปล่อยให้หลี่ปู้เหว่ยรวบอำนาจบริหารราชการแผ่นดินได้ ดังนั้นต้องเกิดความแตกแยกภายในลิดรอนขีดความสามารถรุกรานรัฐอื่นของพวกมันไป”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวชมเชยจากใจจริงว่า “มิน่าเล่าจวินสั้งได้รับการยกย่องจากผู้คนทั้งแผ่นดิน นับว่ามีความคิดอ่านลึกซึ้งจริงๆ”

ในสี่คุณชายเลียดก๊ก เขากับเมิ่งฉางจวินมีชื่อเสียงที่สุด ยามนี้ค่อยทราบว่าคนสมดังคำร่ำลือ หวนนึกถึงชาวจ้าวพอฟังว่าหลี่ปู้เหว่ยครองอำนาจ ล้วนอกสั่นขวัญผวา ยิ่งขับเน้นแสดงออกถึงสายตาที่มองการณ์ไกลของซิ่นหลินจวิน

ซิ่นหลินจวินตาเป็นประกาย กล่าวว่า “เส้าหลง ตอนนี้ถึงเวลาที่จะรวมรัฐทั้งสามเข้าเป็นหนึ่งเดียวแล้ว”

ซึ่งความจริง เซี่ยงเส้าหลงก็บังเกิดความสนใจต่อความคิดข้อนี้ ผู้ใดยืนยันว่าประวัติศาสตร์เปลี่ยนแปลงไม่ได้ อย่างน้อยตอนนี้อิ๋งเจิ้งผู้เป็นจิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคตเป็นเด็กหนุ่มเหลวแหลก หาได้ทรงปรีชาสามารถตามที่บันทึกในประวัติศาสตร์ไม่

ซิ่นหลินจวินเป็นชนชั้นใด เพียงสังเกตสีหน้าแววตาของเซี่ยงเส้าหลง ก็คำนวณจิตใจของอีกฝ่ายได้ ดังนั้นผงกศีรษะด้วยความพึงพอใจกล่าวว่า “พี่สาวเราดูไม่ผิด เซี่ยงเส้าหลงเป็นคนหาญกล้าและมีความคิดอ่านจริงๆ” จากนั้นกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “เส้าหลงทราบหรือไม่ว่าตัวเองตกอยู่ในฐานะลำบาก รุกก็ใช่ที่ ถอยก็ใช่ที่?”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะเป็นความหมายว่าทราบดี ซิ่นหลินจวินสั่นศีรษะยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านยังไม่ล่วงรู้อย่างถ่องแท้ บอกต่อเราทราบหรือไม่ว่าเจ้าเคราเทาเป็นคนสนิทของผู้ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าว “เจ้าเคราเทามิใช่รับบัญชาจากเจ้ารัฐท่านหรอกหรือ?”

ซิ่นหลินจวินกล่าวว่า “คนขลาดเขลาเช่นเขาไหนเลยกล้าแตะต้อง

เรื่องที่สะกิดความแค้นส่วนรวมเช่นนี้ เรื่องนี้อยู่ในความดูแลของหลงหยางจวินซึ่งเป็นคนโปรดของเจ้ารัฐวุ่ย เราได้รับรายงานลับว่าหลงหยางจวินแค้นท่านจับใจ ค่อยบีบบังคับเจ้ารัฐวุ่ยมีพระบัญชาห้ามมิให้คนของท่านเข้านคร เพื่อให้ท่านโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่ง หากมิใช่เราให้ความคุ้มครอง เส้าหลงคงตกตายโดยไร้ที่กลบฝังแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนสมองพองโต และรู้สึกน่าหัวร่อ

เขาทราบว่าเจ้ารัฐวุ่ยมีขุนนางอันเป็นที่โปรดปรานอยู่ผู้หนึ่งเรียกว่าหลงหยางจวิน เป็นบุรุษลักเพศ ต่อมาคำ *“หลงหยาง”* กลายเป็นศัพท์จำเพาะ ใช้เรียกขานบุรุษบัณเฑาะก์ คิดไม่ถึงว่ามีโอกาสพบพานไม่ต้องถามก็ทราบได้ ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้ารัฐวุ่ยกับหลงหยางจวินเป็นเช่นเดียวกับเจ้ารัฐจ้าวกับจ้าวมู่เอง แสดงแน่ชัด เชื้อพระวงศ์ยุคเลียดก๊กมีชีวิตอันเหลวแหลก ขณะเดียวกันก็ไม่ทราบอนาคตเป็นฉันใด กลายเป็นความรู้สึกที่ขัดแย้ง จิตใจพลอยวิปริตแปรปรวนไป

ซิ่นหลินจวินกล่าวอีกว่า “หลงหยางจวินถูกจัดอยู่ในทำเนียบสามมือกระบี่รัฐวุ่ย ทั้งกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ยากที่จะรับมือได้”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่อาจรุกหน้าจริง แต่เหตุใดล่าถอยไม่ได้ด้วย?”

ซิ่นหลินจวินจับจ้องมองดูอีกฝ่ายชั่วขณะ จึงกล่าว “ทั้งนี้เพราะหากท่านกลับรัฐจ้าวในลักษณะนี้ จ้าวมู่ต้องสำเร็จโทษท่านแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงผิงหยวนฮูหยินเคยบอกว่าเจ้ารัฐจ้าวทรงชมชอบเขา อย่างนั้นคำพูดของซิ่นหลินจวินย่อมมิใช่คำข่มขู่ จึงกล่าว “ขอบอกตามความสัตย์ การมายังรัฐวุ่ยของข้าพเจ้าครั้งนี้ ได้รับคำสั่งลับให้ขโมยบันทึกลับหลูปันด้วย”

เขาทราบว่าซิ่นหลินจวินล่วงรู้เรื่องนี้แต่แรก ดังนั้นชิงบอกออกไปเพื่อแลกกับความไว้วางใจของอีกฝ่าย

จริงดังคาดหมาย ซิ่นหลินจวินหัวร่อฮาฮา ยื่นมือตบไหล่ของอีกฝ่ายกล่าวว่า “ประเสริฐ ตอนนี้เราค่อยเชื่อว่าท่านมีความจริงใจในการ

สวามิภักดิ์ หากแม้นท่านยอมทำงานให้แก่เรา เรารับรองว่าท่านจะเสพสุขวาสนาไม่สิ้น” จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “เจ้ารัฐวุ่ยทรงหลงเชื่อคำยุยงของหลงหยางจวิน เตรียมล้มล้างรัฐจ้าว ดังนั้นต้องไม่ปล่อยให้บุคคลเช่นท่านกลับรัฐจ้าวไป ส่วนกงจู้สามมิเพียงไม่ได้เป็นพระชายาในรัชทายาทรัฐวุ่ย ทั้งยังมีชะตากรรมอย่างอนาถ”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความสะทกสะท้อนอย่างที่สุดจะแบกรับได้ ถามว่า “อย่างนั้นตอนนี้ควรทำอย่างไร?”

ซิ่นหลินจวินยิ้มพลางกล่าวว่า “ช่วงชิงลงมือก่อน แทนที่จะถูกคนจัดการ เส้าหลงเข้าใจในเหตุผลข้อนี้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ในที่สุดเข้าใจแล้วว่าซิ่นหลินจวินเปลืองคารมมากมาย เพื่อดำเนินแผนการซึ่งซิ่นหลินจวินกับผิงหยวนฮูหยินวางไว้ตั้งแต่แรก นั่นคือลอบสังหารเจ้ารัฐวุ่ย แสดงว่าเขาเพียงเป็นหมากตัวหนึ่งเท่านั้น ยามนั้นถึงกับคิดตบหน้าตัวเองสักสองฉาด เขาช่างโง่เขลาเบาปัญญา กลับเชื่อว่าหญิงโฉดเช่นผิงหยวนฮูหยินหลงรักในตัวเขา

ผิงหยวนฮูหยินร้ายกาจจริงๆ แสดงออกถึงความไม่พอใจต่อเส้าหยวนจวิน และปลอบประโลมเขาว่าต้องการกำเนิดบุตรชายกับเขา หลอกลวงให้เขาหลงตัวเอง หากมิใช่ค่ำคืนนั้นแอบได้ยินคำสนทนาของพวกนางสองแม่ลูก แม้ตายยังไม่ทราบว่าเกิดเรื่องราวใด

สตรีนางนี้ทอดเสน่ห์ล่อลวงเขาติดกับ ทั้งสรรเสริญเยินยอเขา จุดประสงค์เพื่อหลอกใช้สติปัญญา กำลังขวัญ เพลงกระบี่และศักดิ์ฐานะของเขาลอบสังหารเจ้ารัฐวุ่ยให้แก่พวกนาง หลังจากเสร็จเรื่องจะกล่าวโทษเขากับรัฐจ้าว ลอยตัวอยู่เหนือเหตุการณ์ แผนลูกโซ่เช่นนี้นับเป็นที่น่าประหวั่นพรั่นใจจริงๆ

เพื่อไม่สะกิดความสงสัยของฝ่ายตรงข้าม เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นขันอาสาว่า “ขอเพียงต้องการใช้สอยเราเซี่ยงเส้าหลง จวินสั่งโปรดสั่งมา แม้บุกน้ำลุยไฟไม่ขอบ่ายเบี่ยง”

ซิ่นหลินจวินยินดียิ่ง จากนั้นกล่าวอย่างจริงจังว่า “เรากำหนดแผนไว้แต่แรก แต่ยังไม่ถึงเวลาบ่งบอก หลายวันนี้ท่านหาความสุขได้อย่างเต็มที่ ตึกเรามีหญิงงามคับคั่ง ท่านต้องการให้ผู้ใดปรนนิบัติก็ได้”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด ฉวยโอกาสหยั่งดูปฏิกิริยาของอีกฝ่าย กล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีหยาฮูหยินก็พึงพอใจแล้ว”

ดวงตาซิ่นหลินจวินทอประกายเคียดขึ้งริษยา ปรากฏวูบแล้วหายวับ เปลี่ยนเป็นรอยยิ้มอย่างสนิทสนม กล่าวว่า “ท่านรู้จักเลือกสรรจริงๆ หยาฮูหยินมีเสน่ห์แพรวพราว นับเป็นสมบัติอันล้ำค่าของบุรุษจริงๆ อย่างนั้นท่านตักตวงความสุขอย่างเต็มที่เถอะ”

จากนั้นบอกให้เซี่ยงเส้าหลงพักผ่อนก่อน วันพรุ่งนี้ค่อยจัดสรรรายการบันเทิงให้ รับรองว่าไม่เสียทีที่เดินทางมา

เซี่ยงเส้าหลงออกจากห้องหนังสือ ก็มุ่งหน้าไปยังที่พักของหยาฮูหยินและพวก หวนนึกถึงซิ่นหลินจวินต้องการซื้อจิตใจเขา คงไม่จำกัดความเคลื่อนไหวของเขา และไม่จัดคนจับตาดูเขา

เมื่อสาวเท้าเข้าอุทยาน เซี่ยงเส้าหลงพลันนึกถึงหุบเขาที่อยู่อาศัยของสตรีไหมงาม หากแม้นอยู่ในสถานที่อันสุขสันโดษเช่นนั้นจวบจนแก่เฒ่า คงปราศจากความกลัดกลุ้มกังวลเช่นตอนนี้แล้ว ความคิดฟุ้งเฟ้อและจิตใจที่ทะเยอทะยานช่างทำร้ายผู้คนไม่เบาจริงๆ

เซี่ยงเส้าหลงอารมณ์ขุ่นมัว บังเกิดความเบื่อหน่ายต่อทุกสิ่งรอบข้าง โดยเฉพาะเมื่อนึกถึงผิงหยวนฮูหยิน ในใจยิ่งบังเกิดความปวดร้าวของการถูกหลอกลวงและทำร้าย

เมื่อตัดผ่านสุมทุมพุ่มไม้ ตึกเมฆลายซึ่งเป็นที่พักของหยาฮูหยินและพวกก็ปรากฏแก่สายตา บนเสาระเบียงกับใต้ชายคาบ้าน ล้วนแขวนโคมไฟส่องแสงสว่าง ส่องต้องชายคารางน้ำทาสีสดใส ประตูใหญ่ลงรักสลักเสลาลวดลาย หลังหน้าต่างขึงม่านแพร แสงโคมที่สาดลอดออกมาจึงสลัวนุ่มนวล

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความเลื่อนลอย คล้ายตกอยู่ในห้วงความฝันแห่งมิติกาลเวลา หากเป็นความฝันจริงๆ ก็ประเสริฐ มาตรว่าตอนตกอยู่ในรัฐจ้าว เขาก็ไม่เคยท้อแท้ทอดอาลัยเช่นยามนี้ ซิ่นหลินจวินกล่าวไม่ผิด ต่อให้เขาสามารถหลบหนีออกจากรัฐวุ่ย เมื่อกลับไปมีแต่หนทางตายสายเดียว นอกจากเขาจะขโมยบันทึกลับหลูปันมาได้ แต่ตอนนั้นในทหารติดตามต้องเพิ่มคนของซิ่นหลินจวินด้วย

ซิ่นหลินจวินผู้นี้ยังรับมือยากกว่าเจ้ารัฐวุ่ย ไม่เช่นนั้นคงไม่ยัดเยียดความปราชัยให้แก่ทัพฉินติดต่อกัน หากซิ่นหลินจวินสามารถรวมแว่นแคว้นทั้งสามเป็นหนึ่งเดียว ไม่แน่ว่าจะขึ้นครองแผ่นดินแทนที่จิ๋นซีฮ่องเต้

ประวัติศาสตร์เปลี่ยนแปลงได้จริงหรือ?

เซี่ยงเส้าหลงล้มตัวลงนอนบนตั่งเตียงของหยาฮูหยิน

หยาฮูหยินนั่งลงที่ขอบเตียง ยื่นมือลูบคลำใบหน้าของเขา กล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า “ท่านได้รับความกระทบกระเทือนอันใด สีหน้าจึงปั้นยากถึงเพียงนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงโอบรั้งนางขึ้นเตียง ซุกศีรษะกับร่องอกของนางทอดถอนใจ กล่าวว่า “หากตอนนี้บันทึกลับหลูปันตกอยู่ในมือข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะนำพวกท่านลอบออกจากนครต้าเหลียน หลบหนีไปให้ไกลแสนไกล”

ร่างของหยาฮูหยินสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า “เส้าหลงเอยเข้มแข็งไว้ได้หรือไม่? เห็นท่านท้อแท้ถึงเพียงนี้ผู้อื่นพลอยเจ็บปวดใจ” จากนั้นกระซิบที่ข้างหูเซี่ยงเส้าหลงว่า “คำสั่งห้ามมิให้เฉิงซวีกับทหารจ้าวเข้าเมือง หามีส่วนเกี่ยวข้องกับเจ้ารัฐวุ่ยไม่”

เซี่ยงเส้าหลงเงยหน้าขึ้นอย่างงุนงง ถามว่า “ท่านทราบได้อย่างไร?”

หยาฮูหยินเม้มปากหัวร่อกล่าวว่า “อย่าได้เข้าใจว่าพวกเราไม่มีปัญญาต่อสู้ขัดขืน รัฐจ้าวเราวางหูตาอยู่ทุกแห่งหน แม้แต่ในตึกซิ่นหลินจวินก็มีคนของข้าพเจ้าปะปนอยู่”

ดวงตานางทอประกายวูบขึ้น กล่าวเสริมว่า “เรื่องนี้ต้องมีส่วน

เกี่ยวข้องกับซิ่นหลินจวิน จงใจทำให้ท่านรู้สึกโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่ง เกิดวิกฤตการณ์รายล้อมรอบ ได้แต่ยอมรับการจัดการจากพวกเขาสองพี่น้อง”

เซี่ยงเส้าหลงคึกคักขึ้นอักโข ผุดลุกขึ้นนั่ง เพ่งตาถามว่า “ท่านสืบทราบตำแหน่งที่ซ่อนบันทึกลับหลูปันแล้วหรือไม่?”

หยาฮูหยินถลึงตาใส่กล่าวว่า “หากท่านทราบว่ามีคนคิดมาขโมยข้าวของท่าน ท่านยังจะบอกที่ซ่อนต่อผู้คนหรือ?” พลางผุดลุกขึ้น ล้วงม้วนภาพวาดใบหนึ่งจากถุงผ้า คลี่กางลงบนเตียง กลับเป็นภาพซึ่งมองจากที่สูงของตึกซิ่นหลินจวิน

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง ถามว่า “ท่านได้ของวิเศษเช่นนี้จากที่ใด?”

หยาฮูหยินแย้มยิ้มหยาดเยิ้ม กล่าวว่า “อย่าลืมว่าผู้อื่นกระทำการใด หากกระทั่งของสิ่งนี้ยังหาไม่ได้ ไหนเลยขโมยข้าวของสำคัญกว่านี้ได้?”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวด้วยความเคลือบแคลงสงสัยว่า “หากแม้นบันทึกลับหลูปันมีจริง ซิ่นหลินจวินไฉนไม่จัดสร้างอาวุธตามแบบยังทิ้งต้นแบบอยู่ในตึกทำอะไร?”

หยาฮูหยินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “นี่เกี่ยวข้องกับการช่วงชิงอำนาจระหว่างซิ่นหลินจวินกับเจ้ารัฐวุ่ย วันใดที่ซิ่นหลินจวินไม่ขึ้นครองบัลลังก์ จะไม่ส่งมอบบันทึกลับออกไป ดังนั้นบันทึกลับต้องเก็บซ่อนอยู่ในตึกนี้แน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงศึกษาภาพวาดที่คลี่กางอยู่บนเตียงโดยละเอียด จดจำตำแหน่งของตึกรามห้องหับต่างๆ ไว้ เขาผ่านการฝึกอบรมด้านนี้มาก่อน ย่อมมีความทรงจำเป็นพิเศษ หยาฮูหยินยังอธิบายสภาพภายในตึกให้ทราบ

เซี่ยงเส้าหลงจดจำขึ้นใจ กล่าวว่า “ท่านสามารถติดต่อกับอูจว่อและพวกหรือไม่?”

หยาฮูหยินกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า “เรื่องราวง่ายดายเช่นนี้ มอบให้ข้าพเจ้าจัดการเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดแล้วกล่าว “แจ้งให้อูจว่อหาทางขุดอุโมงค์

จากค่ายที่มั่นไปยังสถานที่อื่น หากเกิดเรื่องขึ้น ไม่แน่ว่าใช้หนีเอาชีวิตรอดได้”

หยาฮูหยินหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า “เหตุการณ์คงไม่หนักหนาปานนั้น พวกเราถึงอย่างไรเป็นตัวแทนเจ้ารัฐจ้าว...”

เซี่ยงเส้าหลงตัดบทนางว่า “หากท่านทราบว่าเจ้ารัฐวุ่ยตระเตรียมบุกรัฐจ้าว คงไม่กล่าวเช่นนี้ คราครั้งนี้พวกเรามาผิดเวลาแล้ว”

กล่าวพลางก้าวลงจากเตียง บอกว่าจะไปสืบหาที่ซ่อนของบันทึกลับหลูปัน หยาฮูหยินทราบว่าตึกของซิ่นหลินจวินมีสุนัขดุลาดตระเวนตรวจตรา จึงมอบขวดยาให้ใบหนึ่ง ขอเพียงโรยยาผงนี้ไว้บนร่าง สุนัขดุจะไม่กล้าเข้าใกล้

เซี่ยงเส้าหลงรับขวดยามาซุกเก็บไว้ จุมพิตนางคราหนึ่ง บอกให้นางถอดเสื้อผ้ารอคอยอยู่บนเตียง เขาจะกลับมาโดยเร็ว

ประจันหน้าหลงหยาง

เซี่ยงเส้าหลงกลับมายังที่พักซึ่งซิ่นหลินจวินจัดให้ ขับไล่หญิงรับใช้รูปงามทั้งสี่นางออกไป ผลัดเปลี่ยนเป็นสวมชุดสีดำกลืนกับความมืด พกพาเครื่องไม้เครื่องมือ พร้อมกับโรยยาผงป้องกันสุนัขดุไว้ ขณะจะหลบออกทางหน้าต่าง พลันได้ยินเสียงหญิงรับใช้ร้องว่า "ผิงหยวนฮูหยินมาถึง"

จากนั้นเป็นเสียงฝีเท้าดังมา ผิงหยวนฮูหยินมาถึงหน้าประตูแล้ว เซี่ยงเส้าหลงไม่ทันปลดเครื่องไม้เครื่องมือออก ยามรีบร้อนหยิบฉวยชุดยาวชุดหนึ่งคลุมลงบนร่างไว้

ผิงหยวนฮูหยินผลักประตูเข้ามา ดันประตูปิดลงยืนพิงประตูมองดูเขา เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ ขอเพียงนางกระทบถูกเขา นางจะพบเห็นเครื่องไม้เครื่องมือบนร่างของเขา ด้วยความฉลาดหลักแหลมของนาง ย่อมล่วงรู้ว่าเขาคิดทำอะไร แต่หากไม่โอบกอดจุมพิตนาง ก็ขัดแย้งกับพฤติการณ์ที่แล้วมา คงสะกิดความสงสัยของนางเช่นกัน

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วแล้วนึกได้อุบาย ทรุดกายนั่งบนตั่งเตียง ยกมือตบขอบเตียงข้างกาย กล่าวอย่างมีเลศนัยว่า "นางงาม มาเถอะ ครั้งนี้ไม่มีคนขัดความสุขของพวกเราแล้ว"

ผิงหยวนฮูหยินหน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวด้วยความขุ่นเคืองอยู่บ้างว่า "ท่านลืมเลือนว่าข้าพเจ้าต้องแต่งงานใหม่แล้วหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงนึกโชคดีที่แผนการสัมฤทธิผล ปากกล่าวว่า “ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าท่านลืมเลือนแล้ว จึงเข้าห้องหับมาหาข้าพเจ้า มิหนำซ้ำฮูหยินต้องการให้ข้าพเจ้ากำเนิดบุตรแก่ท่านคนหนึ่ง หากไม่ขึ้นเตียง ข้าพเจ้าจะให้ท่านตั้งครรภ์ได้อย่างไร?”

ผิงหยวนฮูหยินกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “อดทนไว้ได้หรือไม่? พิธีแต่งงานของข้าพเจ้ากำหนดไว้ในวสันตฤดูปีหน้า ก่อนแต่งงานหนึ่งเดือนผู้อื่นค่อยเริงรักกับท่านได้ คนผู้นั้นจึงไม่ระแวงสงสัยว่าข้าพเจ้ามีบุตรกับท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงทราบแต่แรกว่านางต้องกล่าวเช่นนี้ ทั้งนี้เพราะนี่เป็นวิธีที่นางคิดปฏิเสธเขา ทั้งผูกมัดใจเขาเอาไว้ ทำให้เขาไม่ระแวงสงสัยว่านางวางแผนร้ายต่อเขา

สองเดือนให้หลัง หากไม่นึกหาแผนรับมือ เขาคงกลายเป็นซากศพแต่แรก สตรีนางนี้ชั่วร้ายอำมหิตจริงๆ เขาไม่เคยเคียดแค้นสตรีนางหนึ่งถึงขั้นนี้ โดยเฉพาะนางทรงเสน่ห์เพียงนี้ ทั้งมีฐานะสูงส่งปานนี้

เขาผุดลุกขึ้นเดินเข้าหานาง จวบกระทั่งแทบกระทบถูกอกอูมของนาง ค่อยลดมือลงยึดกุมสองมือของนาง จุมพิตริมฝีปากนาง ผิงหยวนฮูหยินบังเกิดปฏิกิริยาตอบสนองอย่างรุนแรง บิดกายอยู่ไปมา หากแต่ไม่สามารถกระทบถูกตัวเซี่ยงเส้าหลง จนพบเห็นเครื่องมือลับของอีกฝ่าย

ผิงหยวนฮูหยินคล้ายไม่อาจทนรับการปลุกเร้าได้ เนิ่นนานให้หลัง ริมฝีปากทั้งสองค่อยแยกออกจากกัน หอบหายใจกล่าวว่า “เส้าหลงกอดข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงส่ายหน้า ยิ้มพลางกล่าวว่า “นอกจากท่านยินยอม**เกี่ยวก้อยขึ้นเขาหวูซัน*** พร้อมกับข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะไม่กระทบถูกส่วนอื่นใดนอกเหนือจากริมฝีปากของท่าน”

** เกี่ยวก้อยขึ้นเขาหวูซัน มาจากบทกลอนของซ่งอี้ ซึ่งกล่าวต่อฉู่เซียงอ๋องว่าอู๋ไหวอ๋องเคยประพาสถึงเกาถัง ทรงสุบินว่าพบกับเทพธิดาเขาหวูซัน และร่วมรักกัน ต่อมาคำ 'เกี่ยวก้อยขึ้นเขาหวูซัน' หมายถึงการร่วมประเวณีระหว่างชายหญิง*

ผิงหยวนฮูหยินกล่าวอย่างงุนงงว่า “เกี่ยวก้อยขึ้นเขาหวูซันอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยฉุกคิดว่า ตอนนั้นยังไม่มีคนบัญญัติถ้อยคำอันเพริศพริ้งเช่นนี้ จึงกล่าวกลบเกลื่อนว่า “หวูซันเป็นภูเขาใหญ่ละแวกหมู่บ้านชนบทของข้าพเจ้า มีคำเล่าลือว่าบุรุษไปถึงที่นั้น จะถูกเทพธิดาในป่าเขาพัวพันไว้ ดังนั้นคำ *‘เกี่ยวก้อยขึ้นเขาหวูซัน’* หมายถึงการขึ้นเตียงหาความสุข ไม่ทราบฮูหยินหวั่นไหวใจแล้วหรือไม่?”

ตาหงส์ของผิงหยวนฮูหยินทอแววหักล้างกันเอง กลับสร้างความตื่นตระหนกแก่เซี่ยงเส้าหลง กริ่งเกรงนางเปลี่ยนความตั้งใจ รีบถามว่า “ฮูหยินมาหาข้าพเจ้าด้วยเหตุอันใด?”

ผิงหยวนฮูหยินค่อยกลับคืนสู่ความแจ่มใส กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “ผู้อื่นมาหาท่านต้องมีสาเหตุหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด ตกลงใจดำเนินแผนเสี่ยงอันตรายกล่าวว่า “ฮูหยินทางที่ดีเตือนสติซิ่นหลินจวิน หยาฮูหยินคล้ายมั่นใจว่าขโมยบันทึกลับหลูปันได้ ข้าพเจ้าคาดเดาว่านางคงล่วงรู้ที่ซ่อนบันทึกลับแล้ว”

ผิงหยวนฮูหยินหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า “นางชะมดนี้จวบจนตายยังไม่รู้สำนึก ต่อให้นางมีฝีมือเทียมฟ้า ก็อย่าคิดหมายแตะต้องบันทึกลับได้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “พวกท่านตระเตรียมฆ่านางหรือ?”

ผิงหยวนฮูหยินทราบว่าพลั้งปากออกไป แต่ยังกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า “เพียงกล่าวด้วยอารมณ์โกรธแค้นเท่านั้น เส้าหลงท่านคงไม่หลงรักสตรีที่มีชายชู้นับจำนวนไม่ถ้วนนางนี้กระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าตัวเองรักนางหรือไม่ หากแต่นางลุ่มหลงต่อข้าพเจ้าจริงๆ ดังนั้นข้าพเจ้าไม่ต้องการให้นางประสบชะตากรรม”

ผิงหยวนฮูหยินบังเกิดความขุ่นเคือง คิดสะบัดหลุดจากการยึดกุม เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ฮูหยินหึงหวงแล้ว”

เขายังคงยึดกุมมือนาง พร้อมกับประทับจูบริมฝีปากนางอีกครา

ภายใต้รสจูบอันร้อนแรง ผิงหยวนฮูหยินมีท่าทีอ่อนลง

เมื่อถอนริมฝีปากจากกัน ผิงหยวนฮูหยินทอดถอนใจด้วยความอับจนปัญญาออกมา

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าจิตใจนางบังเกิดความขัดแย้ง ทั้งวางแผนทำร้ายเขา ทั้งอดมาหาเขามิได้ เพื่อปลอบประโลมดวงใจอันอ้างว้างของนาง เขาเองก็ไม่กล่าวเปิดโปง หันเหหัวเรื่องว่า “สามีในอนาคตของฮูหยินเป็นใคร?”

ผิงหยวนฮูหยินมีสีหน้าหม่นหมองลง กล่าวว่า “เขาเป็นแม่ทัพนามไป่กุย เคยได้ยินชื่อมาหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงคาดว่านี่เพียงเป็นข้อตกลงทางการเมืองอีกรายหนึ่ง ไหนเลยมีแก่ใจรับทราบ ยามนั้นโน้มหน้าลงจุมพิตซอกคอของนาง

ผิงหยวนฮูหยินเป็นม่ายมานานปี ไหนเลยทนรับการปลุกเร้าได้ ตัดสินใจขัดขืนดิ้นรน ต้องทัดทานคำหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงก็ถอยห่างจากนาง มองดูอย่างยิ้มแย้ม

ผิงหยวนฮูหยินผละจากเขา ผลักประตูออกไป กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไปแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงติดตามส่งถึงหน้าประตู กล่าวว่า “ท่านไม่ค้างคืนกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้แต่ไปหาหยาฮูหยิน”

ผิงหยวนฮูหยินเห็นองครักษ์ภายในตึก ซึ่งอยู่ห่างไปทั้งสี่คนล้วนตั้งใจสดับฟัง ดังนั้นถลึงตาใส่เขา เดินชดช้อยจากไป

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นเดินไปยังตึกเมฆลาย พอถึงบริเวณมุมตึกลับตาผู้คน ก็ถอดชุดยาวออกซุกซ่อนไว้ ใช้เชือกขอเกี่ยวโหนตัวขึ้นบนหลังคาตึก สะกดรอยตามผิงหยวนฮูหยินแต่ไกล ด้วยความสุขุมรอบคอบของผิงหยวนฮูหยิน เมื่อได้ยินคำพูดของเขา ย่อมต้องตักเตือนต่อซิ่นหลินจวิน

ภายในตึกมีห้องหับนับไม่ถ้วน กินบริเวณกว้างขวาง ยิ่งเข้าใกล้ตึกใน การรักษาการณ์ยิ่งเข้มงวด ทั้งยังมีหอยามซึ่งอยู่สูงกว่าห้องหับ หาก

มิใช่เซี่ยงเส้าหลงผ่านการฝึกจากกองทัพ ทั้งยังศึกษาแผนผังภายในตึกบวกกับพกพาเครื่องไม้เครื่องมือมา รับรองไม่มีปัญญาสะกดรอยตามได้

บนหอยามล้วนติดตั้งกลองระฆัง หากเกิดเหตุคับขันสามารถออกคำสั่งบงการได้ตามใจปรารถนา ยามนี้ผิงหยวนฮูหยินอยู่ท่ามกลางการอารักขาขององครักษ์ภายในตึกทั้งสี่ ทยอยเดินเข้าประตูตึกใน

เห็นกำแพงล้อมสองฟากข้างทั้งสูงทั้งเหยียดยาว กั้นด้วยลานอันกว้างขวาง ดีที่ริมลานมีต้นไม้สูงหลายแนว ไม่เช่นนั้นเซี่ยงเส้าหลงอย่าคิดหมายลอบเข้าไปได้ ที่ฝั่งตรงข้ามกับประตูตึกเป็นตึกใหญ่หลังหนึ่ง บนบันไดหน้าประตูยืนไว้ด้วยองครักษ์สิบหกคน แยกย้ายยืนอยู่ทางซ้ายขวา หน้าตัวตึกยังมีคนจูงสุนัขเดินลาดตระเวนตรวจตรา

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่มความระมัดระวังกว่าเดิม ขึ้นไปบนต้นไม้ใหญ่อาศัยเชือกขอเกี่ยวเหินหาวไปยังหลังคาตึกใหญ่

ผิงหยวนฮูหยินขึ้นบันไดไปเพียงลำพัง ผ่านลานบ้านอันกว้างขวางเข้าห้องโถงไปพบกับซิ่นหลินจวิน ซิ่นหลินจวินเอนกายบนเสื่อ สองฟากข้างโอบกอดหญิงงามข้างละคน กำลังดื่มสุราหาความสุข เห็นผู้เป็นพี่สาวมาถึง ยังคงประพฤติราวกับไม่มีเรื่องราวใด ภายในห้องโถงตกแต่งอย่างสวยงาม สีสันกลมกลืนแสงโคมนวลใย ให้ความรู้สึกที่สงบเป็นสุข

ผิงหยวนฮูหยินทรุดนั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับซิ่นหลินจวิน ซิ่งหลินจวินพลันยื่นมือจิกเรือนผมของหญิงงามนางหนึ่ง รั้งดึงไปด้านหลัง หญิงงามนั้นหงายหน้าไปตามแรงจิกดึง ภายใต้แสงโคมสาดส่อง เค้าใบหน้าของนางปรากฏแก่สายตาเซี่ยงเส้าหลง ซึ่งแขวนร่างอยู่นอกหน้าต่าง เซี่ยงเส้าหลงมองดูช่วงคออันขาวผ่องของนาง ต้องกลืนน้ำลายคำหนึ่งพร้อมกับบังเกิดจิตเวทนาสงสารขึ้น

จากนั้นซิ่นหลินจวินซุกใบหน้ากับซอกคอของนาง ทั้งจูบทั้งกัดอย่างหยาบคาย ก่อกวนจนหญิงงามนั้นบิดกายไปมา ส่งเสียงครางไม่หยุดยั้ง แสดงว่าเจ็บปวดรวดร้าว หาใช่มีความสุขไม่ เมื่อซิ่นหลินจวิน

ถอนใบหน้ากลับขึ้นมา บนลำคอขาวผ่องของนางเต็มไปด้วยรอยฟัน ทั้งยังมีคราบโลหิตไหลซึม

หญิงงามที่ด้านข้างอีกนางหนึ่งคล้ายพบเห็นจนชาชิน หามีสีหน้าแตกตื่นตระหนกไม่

ซิ่นหลินจวินหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง ยังคงจิกผมของนาง กล่าวกับผิงหยวนฮูหยินว่า “ท่านเห็นว่าสตรีนางนี้เทียบเปรียบกับนางชะมดหยาฮูหยินได้หรือไม่?”

ผิงหยวนฮูหยินทอดถอนใจกล่าวว่า “อู๋จี้ ท่านหึงหวงแล้ว”

ซิ่นหลินจวินพลันผลักไสหญิงงามนั้นออกห่าง ตวาดขับไล่พวกนางออกจากห้องโถง ดื่มสุราจอกหนึ่ง ใช้แขนเสื้อเช็ดคราบสุราที่มุมปาก กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า “วันที่เราทำลายทัพฉิน รั้งอยู่ในนครหานตาน นางแพศยานั้นโอนอ่อนผ่อนตามเราทุกประการ แต่ตอนนี้กลับปฏิบัติต่อเราอีกแบบหนึ่ง เราต้องสั่งสอนให้นางรู้สำนึก”

ผิงหยวนฮูหยินขมวดคิ้วกล่าวว่า “ความอดทนของท่านไปที่ใดแล้ว เพียงไม่กี่วันก็รอคอยไม่ได้? ท่านพบกับหยาฮูหยินแล้วหรือ?”

ซิ่นหลินจวินโบกมือกล่าวว่า “อย่าได้เอ่ยถึงนางแล้ว จนบัดนี้เราค่อยเชื่อคำพูดของท่าน หยาฮูหยินเพียงทำงานรับใช้จ้าวมู่ ยอมพลีกายเพื่อผูกมัดใจเรา วันหน้าเรายึดรัฐจ้าวได้ จะให้จ้าวมู่รับทัณฑ์ทรมานทั้งแผ่นดิน”

ผิงหยวนฮูหยินก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็ปรารถนาใคร่กินเนื้อดื่มโลหิตของมัน หากมิใช่มัน ผิงหยวนจวินไหนเลยเสียชีวิตตั้งแต่วัยฉกรรจ์?” จากนั้นถ่ายทอดคำบอกเล่าของเซี่ยงเส้าหลงที่ว่าหยาฮูหยินคล้ายมั่นใจว่าสามารถขโมยบันทึกลับหลูปันได้

ซิ่นหลินจวินกล่าวโดยไม่นำพาว่า “ต่อให้นางแพศยานั้นทราบว่าบันทึกลับเก็บซ่อนอยู่ในห้องลับใต้ดิน ที่นี้วางกำลังรักษาการณ์อย่างเข้มงวด นางอย่าคิดหมายเล็ดลอดเข้ามาได้ ท่านวางใจเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงที่นอกหน้าต่างยินดียิ่ง ก่อนอื่นแน่ใจแล้วว่าบันทึก

ลับหลูปันมีจริง มิหนำซ้ำเก็บซ่อนอยู่ในห้องลับใต้ดินหลังใดหลังหนึ่งของตึกนี้

ผิงหยวนฮูหยินขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว "ตอนนี้ความสัมพันธ์ระหว่างท่านกับเจ้ารัฐวุ่ยเป็นอย่างไร?"

ซิ่นหลินจวินตาทอประกายเกรี้ยวกราด กล่าวเสียงเย็นชาว่า "ปีศาจเฒ่านี้ยิ่งมายิ่งไม่เห็นเราอยู่ในสายตา เพียงแต่โปรดปรานหลงหยางจวินกับพวก หากเรายังปล่อยให้เขากระทำตามอำเภอใจต่อไป จะช้าเร็วรัฐวุ่ยเราต้องสิ้นชาติแน่นอน"

ผิงหยวนฮูหยินถามว่า "ท่านกำหนดให้เซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าเจ้ารัฐวุ่ยเมื่อใด?"

ซิ่นหลินจวินกล่าวว่า "ตอนนี้พวกเราอ้างว่ากงจู้สามไม่คุ้นกับถิ่นที่อยู่ใหม่ ร่างกายไม่ใคร่สบาย ดังนั้นไม่สามารถเข้าเฝ้า เพื่อที่เราจะได้เตรียมการให้รอบคอบกว่านี้ แต่เรื่องนี้ไม่อาจถ่วงเวลานานไป เราตกลงใจว่าวันที่หนึ่งเดือนหน้าหรืออีกสามวันให้หลัง จะให้เซี่ยงเส้าหลงนำตัวกงจู้สามเข้าวัง เมื่อถึงเวลาเจ้ารัฐวุ่ยย่อมจะต้องจัดเลี้ยงต้อนรับ ตอนนั้นจะเป็นเวลาก่อการแล้ว" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ "ท่านทางที่ดีใช้ใยรักผูกมัดเซี่ยงเส้าหลงไว้ ให้มันขายชีวิตแก่พวกเราโดยสนิทใจ"

ผิงหยวนฮูหยินทอดถอนใจกล่าวว่า "ท่านทางที่ดีนึกหาวิธีอื่นเกลี้ยกล่อมมัน ข้าพเจ้ากลัวพบมันอยู่บ้าง"

ซิ่นหลินจวินกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ท่านไม่ได้หลงรักมันกระมัง?"

ผิงหยวนฮูหยินผุดลุกขึ้น ทอดถอนใจอีกครา สั่นศีรษะกล่าวว่า "เรื่องส่วนรวมสำคัญกว่า ผลได้ผลเสียส่วนตัวนับเป็นอย่างไรได้ เพียงแต่ข้าพเจ้ากลัวว่าหากบังเกิดสัมพันธ์รักกับมัน มีเลือดเนื้อเชื้อไขของมันเกิดขึ้นก็ย่ำแย่แล้ว" กล่าวจบหันกายจากไป

เซี่ยงเส้าหลงตะลึงลานชั่วขณะ รอจนซิ่นหลินจวินเข้าสู่ห้องด้านใน ค่อยเร้นกายเข้าห้องโถง ตรวจสอบอย่างรวดเร็วรอบหนึ่ง แน่ใจว่าห้องลับใต้ดินไม่อยู่ใต้ห้องโถง ค่อยเร้นกายจากไป

เซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่ตึกเมฆลาย พบว่าหยาฮูหยินเปลื้องเสื้อผ้านอนรอเขาอยู่ ดังนั้นมุดเข้าผ้าห่ม สวมกอดเรือนร่างอันร้อนผ่าวของหยาฮูหยินไว้

การเดินทางมายังนครต้าเหลียนครั้งนี้ เขาบังเกิดความรู้สึกคล้ายลอยคออยู่กลางทะเลคลั่ง มีแต่ช่วงเวลาที่โอบกอดโฉมสะคราญนางนี้ค่อยรู้สึกผ่อนคลายและปลอดภัย มาตรว่านั่นเป็นสิ่งอันเปราะบางและจอมปลอม ยังชวนไหลหลงน่าถนอม นี่เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกว่าระหว่างหยาฮูหยินกับเขาเข้ากันอย่างกลมกลืนและสนิทใจ ทั้งสองกอดรัดพัวพันเสพสุขชั่วครู่ชั่วยามที่ซึ่งหาได้ยากยิ่ง

หยาฮูหยินจูบใบหูของเขา กล่าวถามว่า “ท่านไฉนไม่ไปหากงจู้สาม?”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “ข้าพเจ้ากลัวว่าหักห้ามใจไม่ได้ วันหน้ากลับถึงรัฐจ้าว จ้าวมู่จะอาศัยเป็นข้ออ้างกล่าวโทษข้าพเจ้า”

หยาฮูหยินกล่าวด้วยความชื่นชมว่า “ยากนักที่ท่านมีสติถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้ารักท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงตอบว่าเขาก็รักนาง จากนั้นบอกเล่าข้อมูลลับที่แอบฟังมาต่อนาง หยาฮูหยินพอฟังจบกล่าวว่า “ห้องใต้ดินต้องอยู่ใต้ห้องนอนของซิ่นหลินจวิน ท่านยอดเยี่ยมจริงๆ แม้แต่สถานที่ซึ่งวางมาตรการรักษาการณ์อย่างเข้มงวดปานนั้น ยังเข้าไปได้ เรื่องนี้ต้องอยู่เหนือความคาดหมายของโจรโฉดนั้นแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “คิดขโมยบันทึกลับอาจไม่ยากเย็น ปัญหาอยู่ที่จะนำตัวพวกท่านเหล่าหญิงงามที่หยดย้อย ออกจากนครต้าเหลียนอย่างไร”

หยาฮูหยินกล่าวว่า “ตึกรามของเชื้อพระวงศ์ผู้สูงศักดิ์ ต้องมีอุโมงค์ลับสำหรับหลบหนี หากเสาะพบอุโมงค์สายนี้ อาจหลบหนีออกจากตึกได้ เพียงแต่หนีออกนอกเมืองไม่ได้”

เซี่ยงเส้าหลงถูกคำพูดของนางกระตุ้นเตือนให้ได้คิด ผุดลุกขึ้นนั่ง

กล่าวว่า “หากมีอุโมงค์ลับ ต้องเชื่อมติดต่อกับห้องลับที่เก็บซ่อนบันทึกลับหลูปัน จึงสมเหตุสมผล มิหนำซ้ำปากทางเข้าอุโมงค์ต้องมีมากกว่าหนึ่งแห่ง ดังนั้นขอเพียงเสาะพบปากทางเข้าอุโมงค์แห่งหนึ่งแห่งใด พวกเราอาจเคลื่อนไหวอยู่ภายในได้ตามปรารถนา”

หยาฮูหยินแย้มยิ้มหยาดเยิ้มกล่าวว่า “เรื่องนี้มอบให้ข้าพเจ้าดำเนินการ รับรองไม่สร้างความผิดหวังแก่ท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ท่านเฉลียวฉลาดถึงเพียงนี้ จะให้ข้าพเจ้าสมนาคุณท่านอย่างไรดี?”

หยาฮูหยินขณะจะตอบคำ พลันบังเกิดเสียงเคาะประตูดังขึ้น จากนั้นแว่วเสียงกงจู้สามดังว่า “ข้าพเจ้าเข้าไปได้หรือไม่?”

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงตื่นขึ้นมา รู้สึกหอมอบอวลไปทั่วทั้งเตียง หยาฮูหยินกับกงจู้สามแยกย้ายอยู่ทางซ้ายขวา อิงแอบแนบชิดเขา

เมื่อคืนเนื่องจากมีกงจู้สามอยู่ด้วย เขาไม่ได้เริงรักกับหยาฮูหยิน ย่อมยิ่งไม่กล้ากระทบถูกกงจู้สาม แต่ความรู้สึกที่ได้รับเย้ายวนจิตใจผู้คนมากแล้ว เมื่อนอนหลับเต็มอิ่ม ความท้อถอยเมื่อวานจึงหายเป็นปลิดทิ้ง

ตลอดทั้งเช้าเซี่ยงเส้าหลงไม่ออกจากตึกเมฆลายแม้สักก้าวเดียว หากแต่โอภาปราศรัยกับหญิงงามทั้งสองและเหล่าหญิงรับใช้ จวบกระทั่งยามเที่ยง ซิ่นหลินจวินค่อยส่งคนมาเรียกตัว

ซิ่นหลินจวินนั่งดื่มน้ำชากับผู้คนสามคนที่ห้องโถงนอก พอเห็นเซี่ยงเส้าหลงมาถึง ก็แนะนำบุคคลทั้งสามให้รู้จัก ล้วนเป็นบุคคลมีชื่อเสียงในบรรดานักเกาะกินทั้งหลาย

บุคคลแรกในชายฉกรรจ์หน้าตาอัปลักษณ์ เขาคือจูไฮ่ ซึ่งเมื่อตอนซิ่นหลินจวินขโมยตราอาญาสิทธิ์เจ้ารัฐจ้าว จูไฮ่เป็นคนใช้ค้อนเหล็กหนักสี่สิบชั่งจู่โจมสังหารแม่ทัพใหญ่นามจิ่นปี่ ยึดอำนาจสั่งการทัพวุ่ยมา ยังมีอีกสองคนเรียกว่าถันปังกับเล่อสิง คนแรกไว้เครายาวห้าแฉกท่าทางคล้ายบัณฑิตผู้คงแก่เรียน คนหลังร่างเตี้ยสันทัด มองปราดเดียว

ก็ทราบว่ามีวิทยายุทธ์กล้าแข็ง

ซิ่นหลินจวินยิ้มพลางกล่าวว่า “เส้าหลงเพิ่งมาถึงเป็นครั้งแรก เราจะนำท่านไปท่องชมตามที่ต่างๆ หลังเที่ยงค่อยไปพบกับยอดหญิงอันลือนามแห่งนครต้าเหลียนเรา ดูว่าท่านสามารถโยกคลอนจิตใจนางหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่า หยาฮูหยินเคยเอ่ยถึงยอดหญิงศิลา ถึงกับคึกคักขึ้นอักโข ติดตามอีกฝ่ายออกจากตึก คนทั้งห้าแยกย้ายโดยสารรถม้าสองคัน อยู่ท่ามกลางการอารักขาขององครักษ์ยี่สิบกว่านายออกเดินทาง

รถม้าควบขับตามเส้นทางเมื่อขามาเมื่อวาน ผ่านพระราชวังเจ้ารัฐวุ่ย เห็นสิ่งปลูกสร้างวิจิตรงดงาม ต้นไม้รกครึ้มรื่นรมย์ เมื่อเลียบกำแพงวังปรากฏทางน้ำหลายสาย ตัดสะพานสร้างถนนเชื่อมต่อกัน งามล้ำสุดบรรยาย

เมื่อออกจากเขตพระราชวัง ค่อยลดเลี้ยวเข้าสู่ถนนใหญ่ซึ่งเชื่อมระหว่างเหนือจรดใต้ ที่น่าประหลาดคือ กลางทางหลวงสร้างทางวิ่งสำหรับรถและม้า สองฟากข้างเพาะปลูกต้นจามจุรีรกครึ้ม ยังมีคูน้ำสองสาย รอบนอกสุดค่อยเป็นทางสัญจร

ซิ่นหลินจวินอธิบายว่า “นี่เป็นเส้นทางพิเศษสำหรับต้าอ๋อง และผู้มียศศักดิ์ ห้ามมิให้ชาวบ้านใช้สัญจร”

เมื่อรถม้าควบขับผ่านทางวิ่งพิเศษ เห็นสุดปลายด้านทิศใต้เป็นย่านที่อยู่อาศัยและร้านค้า มีบ้านเรือนกับร้านรวงปลูกเรียงรายติดกัน พ่อค้าวาณิชและสตรีสูงศักดิ์มากหน้าหลายตา เสียงคนจ้อกแจ้กจอแจเป็นสภาพอันเจริญรุ่งเรือง

คนทั้งห้ารับประทานอาหารเที่ยงที่เหลาต้นหยางซึ่งใหญ่ที่สุดเหลาสุราหันหน้าหาถนนใหญ่ ด้านหลังติดแม่น้ำสายเล็กๆ นับเป็นบรรยากาศอีกแบบหนึ่ง

ทั้งหมดยึดครองห้องพิเศษบนชั้นสองด้านที่หันหาแม่น้ำ เมื่อร่ำสุรา

พอประมาณ บัณฑิตถันถกถึงผู้คนและเรื่องราว แสดงออกถึงภูมิความรู้อันกว้างขวาง มิน่าเล่าซิ่นหลินจวินจึงเรียกตัวมันมาเป็นเพื่อน นี่เป็นครั้งแรกที่เซี่ยงเส้าหลงได้ยินคำวิพากษ์วิจารณ์ที่ล่วงลึกถึงสถานการณ์บ้านเมืองปัจจุบัน จึงบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจเป็นพิเศษ

ยามนั้นซิ่นหลินจวินถามว่า "ท่ามกลางแนวความคิดอันหลากหลายนับผู้ใดสำนักใดโดดเด่นที่สุด?"

บัณฑิตถันยกมือลูบเครา กล่าวว่า "มาตรว่ากระแสความคิดดั่งร้อยธาร หากลุล่วงถึงวันนี้ เกิดการบรรจบรวม ในบรรดาคุรุทั้งหลายนับโจวเอี่ยนแห่งรัฐฉี สวิ่นจื่อที่เป็นชาวจ้าว และคุณชายรัฐหานนามหานเฟยจื่อที่ประมวลความสำเร็จของคนรุ่นก่อน แสดงความคิดอย่างที่ไม่เคยมีคนแสดงออกมาก่อน เชื่อว่าหลักการปกครองในภายภาคหน้าต้องไม่หลุดพ้นจากแนวความคิดของทั้งสามท่านนี้"

เซี่ยงเส้าหลงย่อมได้ยินชื่อสวิ่นจื่อกับหานเฟยจื่อ แต่ไม่ล่วงรู้ประวัติความเป็นมาของโจวเอี่ยน จึงกล่าว "โจวเอี่ยนเป็นใคร?"

ผู้คนที่ร่วมโต๊ะเหลียวมองเขาอย่างงุนงง ซิ่นหลินจวินกล่าวว่า "คิดไม่ถึงเส้าหลงไม่รู้จักยอดคนนามกระเดื่องท่านนี้ รอสักครู่เราจะแนะนำให้รู้จัก"

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบ หรือว่าโจวเอี่ยนพักอยู่บ้านยอดหญิงศิลา ไม่เช่นนั้นไหนเลยมีโอกาสพบพานได้?

บัณฑิตถันลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลงกล่าวว่า "มาตรว่าท่านโจวเป็นยอดคนแห่งแผ่นดิน แต่ว่าเขามีชื่อเสียงถึงเพียงนี้ เกิดจากสถานการณ์เกื้อหนุนทั้งสิ้น"

ทุกผู้คนรีบถามไถ่รายละเอียด บัณฑิตถันทอดถอนใจ สีหน้าปรากฏแววเศร้าสลดขึ้น กล่าวว่า "นับตั้งแต่ราชวงศ์โจวเสื่อมโทรม หมู่มังกรไร้หัวขาดผู้นำ ทุกรัฐทำสงครามรบพุ่งไม่หยุดหย่อน เหล่าอาณาประชาราษฎร์ต่างมุ่งหวังให้เจ้าชีวิตที่แท้ปรากฏขึ้น จะได้ยุติศึกสงคราม ท่านโจวศึกษาแนวความคิดว่าด้วยพลังอำนาจแห่งธาตุทั้งห้า

ทำนายทายทักอนาคตข้างหน้า ไม่ว่าผู้ใดต่างหวังให้ท่านโจวชี้ทางสว่าง จะได้ทราบว่าผู้ใดจึงเป็นประมุขคนใหม่”

ดวงตาซิ่นหลินจวินทอแววมุ่งหวัง ทั้งนี้เพราะเขาตั้งตนเป็นผู้ดับทุกข์เข็ญของแผ่นดิน และกำลังมุ่งสู่เป้าหมายนี้

บัณฑิตถันกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “ในความเห็นข้าพเจ้า ประมุขคนใหม่ต้องเป็นจวินสั่งแน่นอน”

ซิ่นหลินจวินส่งเสียงกระแอมกลบเกลื่อนความลิงโลดยินดี หันเหหัวเรื่องว่า “ท่านถันเอ่ยถึง**สวิ่นจื่อ*** คนผู้นี้แม้มีชื่อเสียงเลื่องลือ หากแต่นิยมกล่าวอ้างคำสอนที่ประหลาดพิกล ในความเห็นเรา มันเพียงเป็นชนชั้นที่รู้จักแต่กล่าววาจาโคมลอย”

บัณฑิตถันกล่าวอย่างจริงจังว่า “หามิได้ คนผู้นี้สนับสนุนหลักปรัชญาทางการเมืองของขงจื๊อ ทั้งดำเนินตามแนวทางของสำนักม่อเจีย หากแม้นจวินสั่งมีเวลาว่าง ควรศึกษาคำบรรยายของเขาดู”

ซิ่นหลินจวินแสดงออกถึงจิตใจที่เปิดกว้าง น้อมรับคำแนะนำด้วยดี บัณฑิตถันขณะจะเอ่ยถึงหานเฟยจื่อ องครักษ์ซึ่งเฝ้าอยู่หน้าประตูรีบรุดเข้ามารายงานว่า “หลงหยางจวินขอเข้าพบ”

ซิ่นหลินจวินกับเซี่ยงเส้าหลงล้วนตะลึงลาน คาดคิดไม่ถึงว่า หลงหยางจวินกล้ามาเยือนถึงถิ่น นับว่าพ้องกับคำ *“ผู้มาไม่มีเจตนาดี เจตนาดีไม่มาหา”* อย่างแท้จริง

ซิ่นหลินจวินนั่งเด่นเป็นสง่า หามีทีท่าลุกขึ้นต้อนรับไม่ ส่งเสียงดังว่า “หากหลงหยางจวินเพียงต้องการดื่มสุรา ทางที่ดีไม่ต้องเข้ามาแล้ว”

คำพูดสองประโยคนี้ระบุอย่างชัดแจ้ง กลับไม่ไว้หน้าหลงหยางจวิน แสดงว่าความสัมพันธ์ของทั้งสองบรรลุถึงขั้นแตกหักแล้ว

จูไฮ่เบิกตาโปนโต ถามว่า “จวินสั่งต้องการให้จูไฮ่เฝ้าประตูไว้

** สวิ่นจื่อเป็นหนึ่งในปราชญ์เมธีของจีน เจ้าของคำสอนที่ว่า ธรรมชาติดั้งเดิมของผู้คนเลวร้าย พฤติกรรมที่ดีงามเกิดจากการปรุงแต่ง ซึ่งสวนทางกับคำสอนของเมิ่งจื๊อที่ว่า ธรรมชาติดั้งเดิมของผู้คนล้วนดีงาม*

หรือไม่?”

ซิ่นหลินจวินยิ้มพลางสั่นศีรษะ

เซี่ยงเส้าหลงลอบนิยมชมเชยต่อบุคลิกการวางตัวของซิ่นหลินจวินซึ่งรักษาความหนักแน่นเยือกเย็นไว้ นับเป็นเคล็ดลับแห่งความสำเร็จของอีกฝ่าย ขณะเดียวกันก็ต้องการดูว่า หลงหยางจวินซึ่งได้รับการจารึกชื่อในประวัติศาสตร์ว่าเป็นบุรุษลักเพศ ที่แท้ “น่าลุ่มหลง” ปานใด?

ได้ยินสุ้มเสียงอันหยดย้อยคล้ายบุรุษคล้ายสตรีเสียงหนึ่งดังขึ้นที่หน้าประตูว่า “ซิ่นหลินจวินไฉนมีโทสะรุนแรงถึงเพียงนี้? ใช่เป็นผู้น้อยล่วงเกินท่านที่ใดหรือไม่? อย่างนั้นหลงหยางจวินยิ่งต้องเข้ามาขอขมาแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนขนลุกเกรียว คิดไม่ถึงว่าเพียงได้ยินสุ้มเสียงของหลงหยางจวิน ก็บันดาลให้ผู้คนทนทานรับไม่ได้

ซิ่นหลินจวินหัวร่อฮาฮา ตอบไปว่ามิต้องขอขมาโทษ จากนั้นตวาดสั่งว่า “ยังมิรีบเชิญแขกผู้มีเกียรติเข้ามาอีก?”

ประตูห้องพิเศษเปิดกว้างออก ผู้คนห้าคนทยอยเดินเข้ามา เซี่ยงเส้าหลงเบิกตามองดูหลงหยางจวินซึ่งเดินนำเข้ามา ถึงกับชมดูจนตะลึงลาน ความหล่อเหลาคมคายของคนผู้นี้นับว่าไม่มีผู้ใดเทียมได้ ผิวพรรณขาวนวลเนียนกว่าสตรี ตาหงส์ทั้งคู่เป็นประกายสดใส ยามเยื้องกรายคล้ายต้นหญ้ากลางสายลมละมุน อ่อนช้อยงดงามยิ่ง หากแม้นยินยอมแต่งกายเป็นสตรี รับรองต้องเป็นโฉมสะคราญนางหนึ่ง

ส่วนสูงของเขาเตี้ยกว่าเซี่ยงเส้าหลงครึ่งช่วงศีรษะ หากแต่มือเท้าเรียวยาว เป็นความงามอย่างสมส่วน ชุดนักบู๊ที่สวมใส่ยิ่งตัดเย็บอย่างประณีต ใช้สีเขียวเข้มเป็นพื้นแต่งริมด้วยการปักลายบุปผางามสะดุดตา สวมหมวกเนื้อฝ้ายวาดเป็นหน้าเสือ ด้านหลังยังมีหางเสือเส้นหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงแม้มิใช่บุรุษรักชอบเพศเดียวกัน แต่มิอาจไม่ยอมรับว่าหลงหยางจวิน *“งามงด”* จริงๆ หากมิใช่อีกฝ่ายสะพายกระบี่ยาว เขาแทบลืมเลือนว่า ซิ่นหลินจวินเคยบอกว่า คนผู้นี้เป็นหนึ่งในสามกระบี่แห่งรัฐวุ่ย ท่านย่อมไม่ระวังป้องกันบุรุษที่อ่อนช้อยไร้เรี่ยวแรงเช่นนี้

แน่นอนหากเอ่ยถึงความหล่อเหลา แม้แต่เหลียนจิ่นยังไม่อาจเทียบเปรียบได้

ผู้คนอีกสี่คนล้วนเป็นมือกระบี่ โดยเฉพาะคนเตี้ยบึกบึนทางด้านหลังขวามือของหลงหยางจวินมีประกายตาเจิดจ้า ท่าทางดุร้ายหมายขวัญ จนผู้คนไม่กล้าชะล่าดูแคลน

หลงหยางจวินก้าวชดช้อยมาถึงข้างโต๊ะเตี้ย ทรุดกายนั่งลง ชม้ายชายตาให้แก่ซิ่นหลินจวินก่อน ค่อยกวาดตาหยาดเยิ้มสำรวจมองผู้คนบนโต๊ะ สุดท้ายหยุดนิ่งบนใบหน้าเซี่ยงเส้าหลง จับจ้องมองดูอยู่ชั่วขณะค่อยหัวร่อเสียงสดใส กล่าวว่า “ราชองครักษ์เซี่ยง ผู้น้อยคิดถึงท่านจนสาหัสนัก”

เซี่ยงเส้าหลงถูกอีกฝ่ายหนึ่งจับจ้องมองจนขนลุกเกรียว หวนนึกถึงคนผู้นี้กระบิดกระบวนถึงเพียงนี้ ไม่ยึดถือตัวเองเป็นบุรุษ ยามกะทันหันไม่ทราบรับมืออย่างไรดี ได้แต่ยิ้มอย่างแห้งแล้ง กล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีบุญวาสนาใด จึงได้รับความห่วงใยจากหลงหยางจวินถึงเพียงนี้?”

ซิ่นหลินจวินรินสุราให้แก่หลงหยางจวินด้วยตัวเอง ยิ้มพลางกล่าวว่า “เราก็ขอรับทราบรายละเอียดด้วย”

หลงหยางจวิน *‘แย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน’* กล่าวว่า “ราชองครักษ์เซี่ยงสามารถโค่นมือดีรัฐเว่ยนามเหลียนจิ่น จากนั้นปลิดปลงสังหารหัวหน้าโจรเจ้าเคราเทา บุคคลอันเข้มแข็งเช่นนี้ ผู้น้อยไหนเลยไม่ลุ่มหลงได้?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบอกสั่นขวัญแขวน คนผู้นี้แย้มยิ้มพริ้งพราย สายตาที่มองดูเขายิ่ง *‘แฝงความรักความฝันใฝ่’* ดูไม่ออกว่ามีความแค้นกับตน เปรียบกับการซ่อนดาบในรอยยิ้ม ยังน่าพรั่นใจยิ่งกว่า

ซิ่นหลินจวินหัวร่อออกมา กล่าวว่า “มา พวกเราขอดื่มให้แก่ความมากรักของหลงหยางจวินจอกหนึ่ง” พลางกวาดตาไปยังมือกระบี่ที่ยืนอยู่ด้านหลังหลงหยางจวินทั้งสี่ ตวาดสั่งให้รินสุรา ย่อมมีคนส่งจอกสุราให้แก่มือกระบี่ทั้งสี่

ทุกผู้คนต่างมีลับลมคมใน ดื่มสุราจอกหนึ่ง มีแต่หลงหยางจวินถือจอกค้างไว้ รอจนทุกผู้คนดื่มสุราหมดจอก ค่อยราดรดสุราพื้นเหลาสุราข้างกาย กล่าวอย่างเอียงอายว่า "ขอมอบสุราจอกนี้แก่พื้นธรณี แสดงความยินดีที่มือกระบี่อันดับหนึ่งแห่งรัฐจ้าว เหยียบย่างพื้นปฐพีรัฐวุ่ยเรา"

ด้วยขันติของซิ่นหลินจวิน ยังอดหน้าแปรเปลี่ยนมิได้ กล่าวเสียงเย็นชาว่า "วันนี้เราจัดรายการให้แก่เส้าหลงมากหลาย หากหลงหยางจวินไม่มีเรื่องอื่นใด อภัยที่พวกเราจะจากไปแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงลอบโห่ร้องชมเชยในใจ เขาก็ถูกวิธีการกล่าววาจาอันชดช้อยของหลงหยางจวินก่อกวนจนขุ่นข้องรำคาญขึ้นมา จากนั้นฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง หากแม้นเพลงกระบี่ของคนผู้นี้ ก็ดำเนินในแนวทางแผ่วพลิ้วลิ่วล่อง ย่อมยากแก่การรับมือ หากแม้นตอนต่อสู้ ตนเองบุกรุกโดยผลีผลาม ไม่แน่ว่าจะเพลี่ยงพล้ำพ่ายแพ้

หลงหยางจวินชม้ายมองเซี่ยงเส้าหลง กล่าวเสียงเล็กเสียงน้อยว่า "วันนี้ผู้น้อยมายังที่นี้ เพื่อต้องการดูบุคลิกแห่งชายชาติของราชองครักษ์เซี่ยง คาดว่าซิ่นหลินจวินคงไม่ขัดขวางคำร้องขอเพียงน้อยนิดนี้กระมัง?"

ซิ่นหลินจวินกับเซี่ยงเส้าหลงสบตากันวูบ นึกขุ่นเคืองอยู่ในใจ แต่ก็ยากที่จะปฏิเสธได้

เซี่ยงเส้าหลงตาเป็นประกาย มองดูบุรุษผู้ได้รับการจารึกชื่อในประวัติศาสตร์ที่เบื้องหน้า กล่าวว่า "ไม่ทราบหลงหยางจวินจะทดสอบด้วยตัวเองว่า ข้าพเจ้าเข้มแข็งจริงหรือไม่ หรือว่าใช้ให้บ่าวไพร่ลงมือ?"

ซิ่นหลินจวินสอดคำขึ้น "ดาบกระบี่ไร้นัยน์ตา หากหลงหยางจวินคิดทดสอบด้วยตัวเอง อภัยที่เราไม่อาจรับปาก"

หลงหยางจวินหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า "คุณชายเมื่อรักปกป้องผู้น้อยถึงเพียงนี้ ก็ใช้ซาเซวียนรับทราบฝีมือของราชองครักษ์เซี่ยงเถอะ"

ซิ่นหลินจวินและพวกมีท่าทีตื่นตัวขึ้น มองดูชายฉกรรจ์เตี้ยบึกบึน ซึ่งเซี่ยงเส้าหลงให้ความสนใจเมื่อครู่นั้น คนผู้นั้นสืบเท้าออกมาหนึ่งก้าว

กล่าวเสียงกังวานว่า “ซาเซวียนขอรับทราบเพลงกระบี่ของราชองครักษ์เซี่ยง”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า การศึกครั้งนี้ยากหลีกเลี่ยง พร้อมกันนั้นเกี่ยวพันถึงเกียรติภูมิของรัฐจ้าว ดังนั้นขออนุญาตต่อซิ่นหลินจวิน ซิ่นหลินจวินก็ต้องการชมดูเพลงกระบี่ของเซี่ยงเส้าหลง ดูว่ามีคุณสมบัติลอบสังหารเจ้ารัฐวุ่ยหรือไม่ จึงกล่าว “ซาเซวียนเป็นมือกระบี่หน้าบัลลังก์เจ้ารัฐวุ่ยเรา เส้าหลงอย่าได้ชะล่าใจเด็ดขาด” จากนั้นตวาดสั่งว่า “พวกเรา จัดพื้นที่ของห้องโถงเหลาสุราเป็นลานประลองยุทธ์”

คำสั่งพอถ่ายทอดออก ที่นอกห้องพิเศษบังเกิดเสียงเคลื่อนย้ายโต๊ะเตี้ย ม้วนผืนเสื่อดังขึ้น

หลงหยางจวินแย้มยิ้มด้วยความยินดี ลุกขึ้นอย่างแช่มช้อย

เซี่ยงเส้าหลงเบิกตาค้าง มิน่าเล่าเจ้ารัฐวุ่ยทรงโปรดปรานคนผู้นี้ถึงเพียงนี้ ทุกอิริยาบถของเขาล้วนอ่อนช้อยงดงาม เมื่ออยู่นานเข้าต้องยึดถือเขาเป็นสตรี

หลงหยางจวินย่อกายต่อเซี่ยงเส้าหลง บอกว่าจะน้อมรอที่ห้องโถง จากนั้นเดินชดช้อยนำมือกระบี่ทั้งสี่ออกจากห้อง

ซิ่นหลินจวินมองดูเงาหลังอีกฝ่ายจนลับตา ดวงตาทอประกายวูบหนึ่ง ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “ฆ่าซาเซวียนให้แก่เรา”

ที่ห้องโถงด้านนอก โต๊ะเตี้ยและเสื่อถูกเคลื่อนย้ายถึงมุมห้องโถง เว้นที่ว่างกลางห้องไว้ แขกเหรื่อและผู้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องถูกขับไล่ลงจากชั้นบน คงเหลือแต่ผู้คนทั้งสองฝ่าย

เซี่ยงเส้าหลงกับซาเซวียนยืนเผชิญหน้าอยู่กลางห้องโถง แสงแดดสาดลอดเข้ามาจากหน้าต่างด้านหนึ่ง สาดส่องพื้นเหลาริมหน้าต่างเป็นสีทอง หลงหยางจวินบังเกิดความเชื่อมั่นต่อบริวาร ยิ้มพลางมองดูเซี่ยงเส้าหลง ส่วนมือกระบี่ของเขาล้วนมีสีหน้าดูแคลนต่อเซี่ยงเส้าหลง

ซาเซวียนมีเพลงกระบี่เลื่องลือในนครต้าเหลียน จัดอยู่อันดับแรกในแปดองครักษ์หน้าบัลลังก์เจ้าวุ่ย ดังนั้นเปลือกนอกซิ่นหลินจวินแม้ปลอดโปร่งเยือกเย็น ในใจกลับเขม็งตึงเครียด หากแม้นเซี่ยงเส้าหลงพลาดพลั้งเสียชีวิต แผนลอบสังหารเจ้ารัฐวุ่ยย่อมสลายเป็นอากาศธาตุ แต่หากสามารถสังหารซาเซวียน ขั้นตอนลอบสังหารเจ้ารัฐวุ่ยย่อมขจัดขวากหนามไปชั้นหนึ่ง

เสียงเช้งเมื่อซาเซวียนชักกระบี่จากฝัก คนคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน เลื่อนมือจับด้ามกระบี่ แทนที่จะรุกหน้า กลับถอยกายไปสามก้าว เหยียบย่ำพื้นเหลาบังเกิดเป็นเสียงดัง กอปรเป็นสภาพข่มขวัญผู้คนคนแม้ล่าถอย แต่พลังกดดันมีแต่เพิ่มพูนทวีคูณ ผู้คนที่ชมดูอยู่ด้านข้างล้วนรู้สึกอึดอัดขัดข้อง อดตื่นตระหนกมิได้

เซี่ยงเส้าหลงก็รู้สึกถึงพลังสภาวะอันดุดันของฝ่ายตรงข้าม ดังนั้นสงบจิตระงับใจ เข้าสู่หัวงการตั้งรับของเพลงกระบี่ม่อจื่อ สบสายตากับฝ่ายตรงข้าม ผู้คนทั้งสองฝ่ายเห็นเซี่ยงเส้าหลงตกอยู่ภายใต้พลังกดดันของฝ่ายตรงข้าม ยังยืนหยัดดุจขุนเขาด้วยท่วงท่าเป็นปรกติ สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง

ซาเซวียนภายในวงต่อสู้บังเกิดเป็นรสชาติสุดทนทาน ที่แล้วมาเขาอาศัยพลังสภาวะพิเศษเฉพาะของตัวเอง กดคุกคามคู่ต่อสู้ระย่นย่อฉวยโอกาสจู่โจมลงมือ จนศัตรูหลั่งโลหิตในห้าก้าว มิคาดผู้คนเบื้องหน้าหาหวั่นไหวไม่ กลับทำให้เขาเสียขบวนรวนเร เมื่อไม่อาจล่าถอยอีกต่อไป ได้แต่ตวาดก้อง สะบัดกระบี่เข้าหา

หลงหยางจวินกับมือกระบี่ที่ติดตามส่งเสียงโห่ร้อง หนุนเสริมอานุภาพให้แก่เขา กระบี่นี้รวดเร็วดุจสายฟ้า ฟาดฟันใส่กลางหน้าผากของเซี่ยงเส้าหลง เป็นท่วงท่าสภาวะที่ไปแล้วไม่หวนคืนกลับ

กระบี่รุ้งบินของเซี่ยงเส้าหลงยังประดับในฝัก คล้ายไม่มีเจตนาตีโต้ จวบกระทั่งประกายกระบี่บรรลุถึงเหนือศีรษะ ค่อยขยับเคลื่อนขวางมาถึงริมหน้าต่างซึ่งแสงอาทิตย์สาดส่อง ยังคงจับจ้องมองฝ่ายตรงข้ามอย่าง

เย็นชา

เขามาจากหน่วยรบของกองทัพ รู้จักใช้ยุทธศาสตร์ของการพึ่งพาสิ่งแวดล้อมที่สุด เมื่อรับคำท้าของฝ่ายตรงข้าม ก็ตั้งใจว่าจะจัดการกับคู่ต่อสู้ในเวลาอันสั้น หนึ่งนั้นเพื่อข่มขวัญหลงหยางจวิน อีกทางหนึ่งเพื่อที่ซิ่นหลินจวินให้ความสำคัญต่อเขากว่าเดิม

เขายังมีประสบการณ์ต่อสู้อย่างช่ำชอง เพราะเป็นสายตาอันคมกล้า พอเห็นท่าชักกระบี่ของซาเซวียน ก็ทราบว่าคนผู้นี้มีกำลังแขนกล้าแข็ง เดินในแนวทางโหดเหี้ยมดุดัน ดังนั้นหลบเลี่ยงท่ากระบี่ของอีกฝ่าย เพื่อทอนพลังสภาวะฝ่ายตรงข้ามอ่อนโทรมลง

ซาเซวียนตวาดด้วยโทสะ คนเคลื่อนไหวตามกระบี่ เข่นฆ่าใส่เขาอีกครา เซี่ยงเส้าหลงพลันหัวร่อดังยาวนาน ชักกระบี่รุ้งบินจากฝักคมกระบี่วาดขวางมาด้านข้าง ตัวกระบี่ทำมุมสี่สิบห้าองศา พอดีกระทบกับแสงอาทิตย์หลังเที่ยงที่สาดลอดหน้าต่างเข้ามาสะท้อนใส่ดวงตาของซาเซวียน

ซาเซวียนคาดฝันไม่ถึงมาก่อนว่า ในโลกหล้ามีเพลงกระบี่ที่อาศัยแสงสะท้อนของอาทิตย์สยบศัตรู พลันรู้สึกมีลำแสงพร่าพราวตา ยามกะทันหันมองไม่เห็นอันใด เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยยอมพลาดโอกาสอันดีนี้ฟาดฟันกระบี่ไปด้านข้าง พริบตานั้นประกายโลหิตสาดกระจาย เสียงแผดร้องดังตามติด ร่างของซาเซวียนล้มฟุบลงกับพื้น

กระบี่นี้เชือดคอหอยซาเซวียนขาดสะบั้น ไม่ว่าผู้ใดก็ดูออกว่าซาเซวียนไม่มีความหวังรอดชีวิตอีก ทั้งสองฝ่ายชมดูจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่า ด้วยเพลงกระบี่ของซาเซวียน กลับไม่อาจรับมือฝ่ายตรงข้ามได้หนึ่งกระบวนท่า

เซี่ยงเส้าหลงสอดกระบี่คืนฝัก ยิ้มพลางกล่าวกับหลงหยางจวินว่า "พี่ซามีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ข้าพเจ้าคิดยั้งมือก็ไม่ได้ ขอหลงหยางจวินโปรดให้อภัย"

ยอดหญิงกลางเรือนน้อย

เมื่อขึ้นรถม้าโดยสาร ซิ่นหลินจวินกล่าวด้วยความเบิกบานใจว่า "เส้าหลงระบายโทสะให้แก่เรา เป็นที่สมใจของผู้คนนัก"

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงท่าทีตอนหลงหยางจวินจากไป ยังแสร้งเป็นปลอดโปร่งไร้เรื่องราว ต้องกล่าวว่า "ไม่ทราบเจ้ารัฐวุ่ยทรงขัดเคืองพระทัยที่ข้าพเจ้าฆ่ามือกระบี่หน้าบัลลังก์ของพระองค์หรือไม่?"

ซิ่นหลินจวินแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "ซาเซวียนผู้นี้อ้างว่าขอทดสอบกระบี่ สังหารมือกระบี่ของเรารวมห้าคน คราครั้งนี้ถูกท่านฆ่าทิ้ง เจ้ารัฐวุ่ยยังมีคำพูดใดจะกล่าว?"

ยามนั้น รถม้าลดเลี้ยวเข้าทางน้อยกลางสุมทุมพุ่มไม้สายหนึ่ง ซิ่นหลินจวินแสดงว่าอารมณ์ดีเป็นพิเศษ อธิบายว่า "ตอนนี้พวกเรากำลังจะไปยังสถานที่ซึ่งบุรุษในนครต้าเหลียนคิดใคร่ไป เรียกว่าเรือนน้อยบึงวิไล สาเหตุสืบเนื่องจากเจ้าของเรือน จี้เอียนหยานมิเพียงมีความงามล่มเมือง ทั้งยังกอปรด้วยภูมิความรู้อันเปรื่องปราด ได้รับการขนานนามคู่กับหญิงม่ายชิงแห่งรัฐฉิน ให้เป็นสองสะคราญแห่งยุค"

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มในใจ หากเป็นเมื่อกาลก่อน คงกระหยิ่มยินดีที่ได้พบกับหญิงงามแห่งแผ่นดิน แต่ตอนนี้ตัวเองเอาตัวไม่รอด ไหนเลยมีแก่ใจเล้าโลมโฉมสะคราญ

ซิ่นหลินจวินไหนเลยล่วงรู้ว่า อีกฝ่ายหนึ่งล่วงรู้แผนการของเขาแต่

แรก ยังเข้าใจว่าเซี่ยงเส้าหลงลิงโลดเหลือจะกล่าว จึงกล่าวเสริมว่า “คุณหนูเอียนหยานนิยมถกวิชาบุ๋นวิจารณ์เชิงบู๊กับคุณชายทุกสารทิศที่สุด...”

เซี่ยงเส้าหลงทวนคำว่า *“วิจารณ์เชิงบู๊”* ซิ่นหลินจวินกล่าวว่า “คิดไม่ถึงท่านยังไม่ล่วงรู้เรื่องนี้ คุณหนูเอียนหยานมีเพลงกระบี่จัดอยู่อันดับสอง ยังเหนือล้ำกว่าหลงหยางจวิน โอ โฉมสะคราญล่มเมืองเช่นนี้ สามัญชนทั่วไปไหนเลยคู่ควรกับนาง ดังนั้นจนบัดนี้ยังครองตัวเป็นโสด” พลางทอดถอนใจกล่าวสืบต่อ “เอ่ยถึงบุคลิกลักษณะและวิชาการต่อสู้ เส้าหลงล้วนมีคุณสมบัติคู่ควร เพียงกลัวว่าไม่อาจผ่านด่านกวีนิพนธ์ได้”

เห็นท่ามกลางสุมทุมพุ่มพฤกษ์ ปรากฏเป็นบึงน้อยแห่งหนึ่ง กลางบึงมีเกาะเล็กๆ กินเนื้อที่หลายไร่จีน บนเกาะปลูกสร้างห้องหับหอน้อยหลายหลัง สร้างสะพานเชื่อมระหว่างบนเกาะกับริมฝั่ง ประดุจดั่งทิพยสถานในแดนดิน เซี่ยงเส้าหลงแม้อารมณ์ไม่สู้ดี ยังชมดูจนนิยมชมชื่นนครต้าเหลียนกลับมีสถานที่ทิวทัศน์งามล้ำถึงเพียงนี้ จากภูมิประเทศเป็นที่คาดคำนวณได้ว่า เจ้าของสถานที่มีความโดดเด่นเพียงไหน

เกาะน้อยกลางบึงวิไลมีลักษณะเคี้ยวคดดุจเดือนเสี้ยว มีภูเขาจำลองธารน้ำตกสาดเทลงมา ระหว่างห้องหับเพาะปลูกพันธุ์บุปผานานา ริมเกาะกั้นระเบียงยาวล้อมรอบ เชื่อมต่อกับทางน้อยร่มรื่น หากแม้นผู้คนเดินทอดน่องบนเส้นทาง คงหลงใหลจนลืมคืนกลับ

ขบวนรถแล่นสู่สะพานยาว คล้ายเข้าสู่ทัศนียภาพความงามฉากหนึ่ง ท่ามกลางลมเฉื่อยฉิวบึงน้ำใส ปลูกสร้างหอเก๋งกะทัดรัด ประชันความงามกับทิวทัศน์ธรรมชาติ

เมื่อตัดผ่านทางน้อยกลางกอไผ่สายหนึ่ง และเก๋งน้อยหลบฝนสองหลัง ขบวนรถหยุดลงบนพื้นที่ว่างหน้าหอหลังหนึ่ง ที่นั่นมีรถม้าจอดอยู่ก่อนสามคัน แสดงว่าอาคันตุกะผู้มาเยือนมิเพียงแต่พวกเขาเท่านั้น

เซี่ยงเส้าหลงติดตามทั้งหมดก้าวลงจากรถ ปรากฏหญิงรับใช้หน้าตาหมดจดนางหนึ่งออกจากหอมา ย่อกายคารวะต่อซิ่นหลินจวินกล่าวว่า “นายหญิงกำลังนอนกลางวัน ขอเชิญซิ่นหลินจวินกับพวกไป

รอที่ห้องโถงรับแขกสักครู่”

ซิ่นหลินจวินหาถือสาไม่ ชักชวนเซี่ยงเส้าหลงเดินเข้าห้องโถงรับแขก ซึ่งอยู่ทางชั้นล่างของหอน้อย หอน้อยหลังนี้ปลูกสร้างจากหินขาวอยู่ท่ามกลางพุ่มพฤกษ์พันธุ์บุปผา แบบลักษณะโบราณ คล้ายกับเป็นหอทิพยวิมาน ภายในพักอาศัยด้วยนางอัปสรซึ่งเป็นอมตะไม่ตาย

เมื่อก้าวขึ้นบันไดศิลา หลังประตูห้องมีซุ้มประตูกะทัดรัด สำหรับให้แขกเหรื่อจัดวางเสื้อผ้าและอาวุธ ปรากฏหญิงรับใช้สองนางยืนรอต้อนรับอยู่

บัณฑิตถันกระซิบที่ข้างหูเซี่ยงเส้าหลงว่า “ยอดหญิงจี้ไม่นิยมให้ผู้คนพกพากระบี่เข้าหอห้องของนาง”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะเป็นเชิงรับทราบ รู้สึกยอดหญิงนางนี้วางก้ามนัก ทราบดีว่ามีอาคันตุกะผู้สูงศักดิ์เช่นซิ่นหลินจวินมาเยือน ยังนอนกลางวันไม่ตื่น หญิงรับใช้ทั้งไม่กล้าปลุกเรียกนาง และห้ามไม่ให้พกพากระบี่เข้าหอห้อง

แต่เมื่อทบทวนหวนนึก รู้สึกว่าวางก้ามได้ดียิ่ง ทั้งนี้เพราะเมื่อถามใจตัวเอง ต้องยอมรับว่าบุรุษมีสันดานต่ำช้าเลวทราม ยิ่งเป็นสตรีที่ยากครอบครอง ยิ่งรู้สึกว่าสูงค่า แม้แต่เขาก็คิดชมดูว่านางมีความงามพิลาสถึงระดับใด

หญิงรับใช้ทั้งสองคล้ายมีความรู้สึกที่ดีต่อเซี่ยงเส้าหลงเป็นพิเศษ จัดแจงปาดเช็ดฝุ่นละอองตามเสื้อผ้าให้แก่เขา ทั้งยังใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดใบหน้าให้ เมื่อเสร็จเรียบร้อย คนทั้งสี่ค่อยเดินเข้าห้องโถงรับแขกไป

เพิ่งก้าวเข้าประตูห้อง บังเกิดสุ้มเสียงสดใสเสียงหนึ่งร่ำร้องดังว่า “แขกผู้มีเกียรติมาแล้ว แขกผู้มีเกียรติมาแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงยามเหม่อลอยถึงกับสะดุ้งเฮือกหนึ่ง เมื่อกวาดตาไปยังต้นเสียง อดหัวร่อมิได้ ที่แท้เป็นนกแก้วช่างพูดตัวหนึ่งเกาะอยู่บนคอนไม้

หญิงรับใช้ทั้งสองนางหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว หยิบธัญพืชป้อนให้

แก่นกแก้วตัวนั้น

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามอง พบว่าห้องโถงรับแขกตกแต่งด้วยรสนิยมเลิศหรู ที่โดดเด่นที่สุดคือไม่ใช้เสื่อปูพื้น หากแต่จัดตั้งโต๊ะเตี้ยตั่งเตียงเตี้ยๆ ไว้ ยังวางกระถางไม้ดัด คล้ายกับย่อสวนจากอุทยานเบื้องนอกเข้ามา บนผนังด้านหนึ่งแขวนภาพวาดกุลสตรีขนาดใหญ่ใบหนึ่งใช้สีอ่อนเบาบาง สอดคล้องกับคุณสมบัติประจำตัวของเจ้าของสถานที่

ยามนี้บนโต๊ะตั่งเตียงทั้งสี่ชุดภายในห้องโถง มีอยู่สามชุดนั่งไว้ด้วยผู้คน แต่ละกลุ่มมีจำนวนตั้งแต่สองถึงหกคน ผู้คนทั้งสิบเพียงสนทนากันเบาๆ คล้ายกลัวปลุกเจ้าของสถานที่ตื่นจากนิทรากลางวัน

ซิ่นหลินจวินพอเดินนำเข้าห้องโถง มีผู้คนกว่าครึ่งที่ลุกขึ้นยืน แสดงความเคารพต่อบุคคลหมายเลขสองของรัฐวุ่ย ที่หลงเหลือพอทราบว่าเขาเป็นใคร ก็ลุกขึ้นแสดงความเคารพตาม

เซี่ยงเส้าหลงให้ความสนใจต่อบุคคลหลายคน กลุ่มคนที่อยู่ริมหน้าต่างด้านซ้ายมือมีจำนวนสี่คน หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นชาววุ่ย อีกสามคนสวมชุดนักบู๊ที่ดึงดูดความสนใจแก่เขาที่สุด คือท่วงท่าอันดุร้ายของพวกเขา โดยเฉพาะชายฉกรรจ์ร่างบึกบึนผู้หนึ่งยังสูงกว่าเซี่ยงเส้าหลง มือเท้าหยาบใหญ่ ไว้ผมยาวประไหล่ รัดห่วงเงินสีเงินห่วงหนึ่ง ดวงตาโปนปานกระดิ่ง ทั้งทอแววกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ตลอดทั้งร่างแฝงกลิ่นอายอันชั่วร้ายข่มขวัญผู้คน นักบู๊ข้างกายของเขาอีกสองคนล้วนเป็นบุคคลอันดุร้าย แต่เมื่อยืนเทียบเคียงกัน ล้วนถูกกลบบดบังไป ที่น่าประหลาดยิ่งกว่าคือ มือของทั้งสามมีริ้วรอยถูกไฟลวกพุพอง

ยังมีกลุ่มบุคคลทางขวามือ มีจำนวนทั้งสิ้นหกคน หนึ่งในจำนวนนั้นร่างสูงโปร่ง เค้าใบหน้าสดใส เบ้าตาลึกกลวง ดวงตาทอประกายปัญญา มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นบุคคลเหนือธรรมดา

กลุ่มสุดท้ายมีผู้คนเพียงสองคน คนร่างต่ำเตี้ยกว่า เค้าใบหน้าพื้นเพธรรมดา ดูจากอาภรณ์การแต่งกาย แสดงว่ามิใช่ชาววุ่ย เพียงไม่ทราบว่าเป็นแขกรัฐใด แต่สามารถเข้าพบยอดหญิงจี้ ย่อมมีศักดิ์ฐานะอยู่บ้าง

ซิ่นหลินจวินทักทายกลุ่มบุคคลทางขวาทั้งหกก่อน กล่าวกับบุรุษร่างสูงโปร่งนั้นว่า “พวกเราเพิ่งเอ่ยถึงท่านโจว คิดไม่ถึงจะได้พบในบัดดล” พลางกวักมือต่อเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “เส้าหลง เข้ามาพบกับท่านโจวเอี่ยนผู้หยั่งรู้ดินฟ้า”

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด ที่แท้เป็นนักอภิปรัชญาผู้ศึกษาศาสตร์แห่งธาตุทั้งห้า ขณะจะเข้าไปคารวะทักทาย ด้านซ้ายมือพลันบังเกิดสุ้มเสียงแกร่งกร้าวกังวานเสียงหนึ่งดังว่า “คุณชายอู๋จี้ ท่านนี้ใช่เป็นมือกระบี่หน้าบัลลังก์เจ้ารัฐจ้าว...ท่านเซี่ยงเส้าหลงหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน กวาดตาไปยังต้นเสียง พบว่าคนกล่าววาจาคือชายฉกรรจ์ร่างบึกบึนสูงใหญ่ราวมัจจุราชจุติมาผู้นั้น

ซิ่นหลินจวินแสดงว่าไม่รู้จักคนผู้นี้ จึงกล่าว “ผู้เข้มแข็งท่านนี้คือ...”

ชาววุ่ยซึ่งชักนำนักบู๊ทั้งสามมาพบกับยอดหญิงจี้รีบเดินเข้ามากล่าวอย่างนอบน้อมว่า “คนของหลงหยางจวินนามฟ่งจื่ออันน้อมพบคุณชาย ท่านนี้คือเซียวเว่ยโหมวแห่งรัฐฉี ผู้เข้มแข็งทางขวาเรียกว่าหนิงชุง คนทางซ้ายคือเจิงเล่อ ล้วนเป็นผู้หาญกล้าแห่งรัฐฉี”

ซิ่นหลินจวินกับเซี่ยงเส้าหลงล้วนตะลึงลาน คิดไม่ถึงจอมทมิฬอันดุร้ายนี้กลับติดตามมาถึงนครต้าเหลียนอย่างเปิดเผย แสดงว่าได้รับการเกื้อกูลจากหลงหยางจวิน อีกทั้งเจ้ารัฐวุ่ยทรงหนุนหลัง มิน่าเล่าจึงอุกอาจสามหาวถึงปานนี้

จอมทมิฬเซียวเว่ยโหมวก้าวยาวๆ เข้ามา คารวะต่อซิ่นหลินจวิน จากนั้นเคลื่อนกายถึงเบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลง ยื่นมือออกกล่าวว่า “รับทราบมานานว่าพี่เซี่ยงมีเพลงกระบี่เด่นล้ำ หากมีโอกาสต้องขอรับคำแนะนำสั่งสอน”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า อีกฝ่ายคิดประลองกำลังกับตน จำต้องยื่นมือออกสัมผัสมือด้วย มุมปากเซียวเว่ยโหมวปรากฏรอยยิ้มเยียบเย็นวูบหนึ่ง บีบมือโดยแรง เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่ามือคล้ายถูกปลอกเหล็กปลอกหนึ่งบีบรัดไว้ ทั้งยังบีบรัดกระชับแน่นทุกขณะ

เซี่ยงเส้าหลงแม้รวบรวมกำลังต้านทาน แต่ยังรู้สึกปวดแปลบปลาบจับใจ ทราบว่ากำลังข้อนิ้วของฝ่ายตรงข้ามเหนือล้ำกว่าเขาขั้นหนึ่ง ดีที่เซี่ยงเส้าหลงมีความอดทนเป็นพิเศษ ไม่ถึงกับแสดงความทุเรศออกมา ทั้งยังยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านเซียวเพิ่งเผชิญอัคคีภัยมาหรือ เหตุใดสองมือมีริ้วรอยถูกไฟลวก?”

ดวงตาเซียวเว่ยโหมวทอประกายโกรธแค้น เพิ่มแรงบีบเค้นกว่าเดิม กล่าวเสียงเย็นชาว่า “นั่นเพียงเป็นลวดลายของคนต่ำช้า ไม่นับเป็นอย่างไร ฝีมือเพียงนี้เพียงลิงโลดลำพองชั่วขณะ จะช้าเร็วต้องถูกข้าพเจ้าฉีกกระชากร่างเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย”

ถ้อยคำคล้ายอัดด้วยดินระเบิด แม้แต่โจวเอี่ยนและพวกยังรู้สึกได้ ทราบว่าระหว่างคนทั้งสองมีเรื่องบาดหมางมาก่อน

เซี่ยงเส้าหลงได้แต่กัดฟันกล้ำกลืนรับพลังนิ้วมือของอีกฝ่าย เซียวเว่ยโหมวความจริงคิดบีบกระดูกนิ้วมือเซี่ยงเส้าหลงให้หักสลาย ไม่สามารถจับกระบี่อีก แต่หลังจากทดสอบพลังของเซี่ยงเส้าหลง ทราบว่าไม่สามารถประสบผลดังที่คาดหวังไว้ ดังนั้นแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา คลายมือจากการสัมผัส ล่าถอยกลับไป

นักบู๊อีกสองคนที่เป็นสมุนบริวารของเขา ล้วนจับจ้องมองเซี่ยงเส้าหลง ดวงตาทอประกายความแค้น อัคคีเพลิงครั้งนั้นเผาผลาญพวกเขาจนสาหัสนัก

ซิ่นหลินจวินปรายตาบอกใบ้ต่อเซี่ยงเส้าหลง แนะนำชาววุ่ยซึ่งอยู่ข้างกายโจวเอี่ยนต่อเขา ทั้งหมดล้วนเป็นขุนนางและคนมีชื่อเสียงของรัฐวุ่ยทั้งสิ้น

หลังจากนั้นซิ่นหลินจวินค่อยกวาดตาไปยังโต๊ะตั่งเตียง ซึ่งมีคนนั่งอยู่สองคน ยิ้มพลางกล่าวว่า “นี่เป็นครั้งแรกที่เราพบพานท่านจางฟ่งฉางในที่นี้” พลางกวาดมองคนต่ำเตี้ยกว่า หน้าตาพื้นเพธรรมดา ซึ่งอยู่ข้างกายจางฟ่งฉาง กล่าวว่า “ท่านนี้คือ...”

จางฟ่งฉางยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านนี้คือคุณชายรัฐหาน...หานเฟยจื่อ

คราครั้งนี้ยอดหญิงจี้อ่านความเรียงหมวดลำเค็ญของคุณชายหาน กล่าวชมเชยไม่ขาดปาก แสดงเจตจำนงต้องการพบเขา จางฟ่งฉางค่อยมีโอกาสเป็นเพื่อนคุณชายหานมาพบกับนาง”

ซิ่นหลินจวินและพวกรู้สึกเหนือความคาดหมาย คิดไม่ถึงจะพบพานผู้ทรงภูมิความรู้ท่านนี้ แต่รูปลักษณ์ภายนอกของหานเฟยจื่อกลับไม่สะดุดตาผู้คน

หานเฟยจื่อแสดงว่าไม่จัดเจนในการคบค้าสมาคม เพียงยิ้มอย่างขัดเขิน น้อมกายเล็กน้อย ถือเป็นการทักทายปราศรัย

หญิงรับใช้ทั้งสองรีบเชื้อเชิญซิ่นหลินจวินกับพวกนั่งประจำโต๊ะตั่งเตียงที่อยู่ด้านตรงข้ามกับหานเฟยจื่อ ยามนี้มีแต่โต๊ะตั่งเตียงใต้ภาพกุลสตรียังว่างเปล่า คาดว่าเป็นที่นั่งของยอดหญิงจี้แล้ว

เซี่ยงเส้าหลงเลียนแบบผู้อื่น เอนกายบนตั่งเตียง จิบน้ำชารับอาหารว่างซึ่งหญิงรับใช้ยกมา จิตใจกลับสับสนเลอะเลือน เซียวเว่ยโหมวพอมาถึง สถานการณ์ก็สับสนกว่าเดิม บวกกับคนผู้นี้มีกำลังแขนมหาศาล รูปกายแข็งแรงดั่งปรากฏเหล็ก ตัวเองไม่แน่ว่าจะเป็นคู่มือของฝ่ายตรงข้าม หากแม้นเซียวเว่ยโหมวผนึกกำลังกับหลงหยางจวินที่เป็นงูเจ้าถิ่น ซิ่นหลินจวินก็วางแผนคิดร้าย การเดินทางมาครั้งนี้คงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา

ขณะครุ่นคิด ได้ยินซิ่นหลินจวินถามหานเฟยจื่อว่า “คุณชายหานมายังรัฐเรา ไม่ทราบมีเรื่องอันใด? ลองบอกมา ฟังดูว่าเราสามารถช่วยเหลือหรือไม่?”

หานเฟยจื่อกล่าวว่า “ครั้งนี้...ครั้งนี้ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งพระบิดามายัง...มายังรัฐท่านเพื่อขอหยิบยืมเสบียง”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความตื่นเต้นสงสัย คิดไม่ถึงหานเฟยจื่อพูดจาติดๆ ขัดๆ ทั้งไม่รู้จักหว่านล้อมว่า เหตุใดรัฐวุ่ยต้องหยิบยืมเสบียงให้แก่รัฐหาน

จริงดังคาดหมาย ซิ่นหลินจวินขมวดคิ้ว กล่าวว่า “ที่แท้เป็น

เช่นนี้ รัฐท่านต้องการเสบียงมากน้อยเท่าใด?”

หานเฟยจื่อกล่าวเสียงกระด้างว่า “หนึ่งหมื่นหาบ”

หลังจากนั้นไม่มีข้อความต่อท้ายอีก ซิ่นหลินจวินเพียงยิ้มเล็กน้อยไม่กล่าวว่ากระไร

ยามนั้นโจวเอี่ยนกล่าวเสียงกังวานว่า “รุ่งเรืองถึงที่สุดต้องเสื่อมโทรม เสื่อมโทรมถึงที่สุดต้องคืนสู่ความรุ่งเรือง เป็นไปตามหลักการแห่งธาตุทั้งห้า ตอนนี้รัฐหานประสบทุพภิกขภัย ความจริงมีเค้าลางล่วงหน้า เมื่อห้าปีก่อนข้าพเจ้าพบเห็นดาวตกร่วงลับลงในเขตแดนรัฐหาน ก็ระบุว่าต้องเกิดเหตุเคราะห์ซ้ำกรรมซัด วันนี้พิสูจน์แล้วว่าเป็นความจริง”

หานเฟยจื่อรับฟังจนขมวดคิ้ว แสดงว่าไม่เชื่อคำพูดของโจวเอี่ยน แต่ผู้คนข้างกายโจวเอี่ยนพากันกล่าวสนับสนุน

เซียวเว่ยโหมวหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “ท่านโจวหยั่งรู้วิถีแห่งฟ้า วันนี้เจ็ดรัฐช่วงชิงความเป็นใหญ่ ท่านโจวสามารถไขความลับของฟ้าเพื่อขจัดความโง่เขลาของชนชาวเราหรือไม่?”

โจวเอี่ยนยิ้มเล็กน้อย ขณะจะตอบคำ พลันได้ยินเสียงเครื่องประดับกระทบกัน หญิงรับใช้สี่นางห้อมล้อมหญิงงามนางหนึ่ง เดินออกจากห้องด้านในเข้าสู่ห้องโถงรับแขก

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามอง รู้สึกสมองลั่นอึงอล เห็นหญิงงามนางนี้มีผิวพรรณขาวผ่อง เปล่งประกายเฉิดโฉม ประหนึ่งเทพธิดาหยาดฟ้ามาสู่ดิน โดยเฉพาะยามอยู่ท่ามกลางเหล่าหญิงรับใช้ คล้ายกับหมู่ดาวห้อมล้อมเดือน ตาคู่งามยามกวาดกราด เพียงพอกับการกระชากขวัญวิญญาณผู้คน

นางเกล้าผมทรงสูง ทิ้งลงยังด้านข้าง รับกับรูปร่างสูงระหง ช่วงคออันขาวผ่อง ดวงตาทั้งลึกล้ำทั้งดำขลับ ทอประกายอันเจิดจรัส สวมใส่เสื้อแขนยาวพื้นขาวลายดอกไม้เขียว พร้อมกับฝีเท้าอันแผ่วพลิ้วลิ่วล่อง แขนเสื้อหลวมกว้างแยกแล้วหลุบเข้า เสริมส่งบุคลิกท่วงท่าอันแช่มช้อยงดงามกว่าเดิม

รูปโฉมความงามภายนอก บวกกับสง่าราศีภายใน ผสมผสานเป็นภาพลักษณ์ของนางงามอันเลอโฉม ด้วยเสน่ห์ความงามของอูถิงฟางยังเป็นรองนางอยู่สามส่วน จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า นางดึงดูดใจถึงเพียงไหน หญิงงามนี้ย่อมเป็นยอดหญิงจี้เอียนหยานแล้ว

เมื่อจี้เอียนหยานเอนกายนั่งลงบนตั่งเตียงกลางห้องอยู่ในท่วงท่าครึ่งนั่งครึ่งนอน ยิ่งเป็นเสน่ห์ชวนลุ่มหลงกว่าเดิม นางพับเท้าทั้งสองขึ้นบนตั่งเตียง ใต้ร่มผ้าเผยเห็นข้อเท้าขาวผ่องไร้ตำหนิคู่หนึ่ง ชวนให้เซี่ยงเส้าหลงคิดปีนป่ายขึ้นบนตั่งเตียง สำรวจตรวจตราเรือนร่างของนางโดยละเอียด

จี้เอียนหยานพอนั่งเรียบร้อย ก็เผยอยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า "เอียนหยานนอนขี้เซา รบกวนท่านทั้งหลายรอนานแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยมีสติแจ่มใส กวาดตาไปยังทุกผู้คน พบว่าไม่ว่าซิ่นหลินจวิน โจวเอี่ยน หานเฟยจื่อ แม้แต่เซียวเว่ยโหมวล้วนมีทีท่าลุ่มหลงงมงาย ยากหักห้ามใจได้

ทุกผู้คนกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่าไม่เป็นไร ดาดำประดุจนิลของจี้เอียนหยานกวาดมองมายังเซี่ยงเส้าหลง สำรวจมองเที่ยวหนึ่ง ค่อยโฉบเฉี่ยวไปยังเซียวเว่ยโหมว สุดท้ายหยุดนิ่งอยู่ที่หานเฟยจื่อ กล่าวด้วยความยินดีว่า "ท่านคงเป็นคุณชายหานเฟยจื่อกระมัง?"

เซี่ยงเส้าหลงกับเซียวเว่ยโหมวล้วนบังเกิดความผิดหวัง จี้เอียนหยานกลับให้ความสนใจต่อหานเฟยจื่อยิ่งกว่าพวกเขาอีก

หานเฟยจื่อหน้าแดงก่ำ ตะกุกตะกักว่า "เป็นข้าพเจ้าเอง"

จี้เอียนหยานตาเป็นประกาย กล่าวว่า "ได้อ่านบทความของคุณชายนับว่าแจกแจงในสิ่งที่ผู้คนไม่ได้แจกแจงมาก่อน เอียนหยานนับถือเลื่อมใสยิ่งนัก"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดเป็นรสชาติสุดบรรยาย หานเฟยจื่อผู้นี้ไม่มีรูปลักษณ์ดึงดูดใจ จี้เอียนหยานกลับให้การยกย่องเป็นพิเศษ แสดงว่ายอดหญิงนางนี้ไม่ได้มองคนจากเปลือกนอก หากเอ่ยถึงความเรียง

ตลอดจนความคิดความเห็น ตัวเองย่อมไม่อาจเทียบเปรียบกับหานเฟยจื่อได้

หานเฟยจื่อได้รับคำชมเชยจากหญิงงาม ยิ่งไม่ทราบทำอย่างไร กระทั่งมือไม้ยังไม่ทราบว่าควรวางอยู่ตำแหน่งใดดี

ในสายตาจี้เอียนหยานคล้ายมีแต่หานเฟยจื่อคนเดียว กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "คุณชายระบุว่าหลักการปกครองของรัฐควรประกอบด้วย *'ฝ่า'* หมายถึงกฎระเบียบในการปกครอง ควรมีการปูนบำเหน็จความดีความชอบและบทลงโทษอย่างเหมาะสม ยังมีคำ *'ซู่'* ได้แก่ศิลปะในการปกครอง ควรที่ผู้ปกครองจะศึกษาเรียนรู้ แล้วนำไปใช้กับผู้ใต้บังคับบัญชา สุดท้ายคือคำ *'ซื่อ'* ซึ่งคืออำนาจสั่งการ ควรที่ผู้ปกครองจะรักษาอำนาจที่มีอยู่ จึงสามารถสั่งการผู้ใต้บังคับบัญชา นับว่าชี้ถึงข้อดีข้อด้อยเตือนสติให้ผู้คนได้คิดจริงๆ"

หานเฟยจื่อยิ่งประหม่าลนลาน ได้แต่ผงกศีรษะไม่หยุดยั้ง

เซี่ยงเส้าหลงชมดูจนครุ่นคิด หากสามารถปลูกถ่ายความคิดของคนผู้นี้มายังสมองของตน ไม่แน่ว่าคืนนี้จะได้เชยชิดหญิงงามแล้ว

โจวเอี่ยนพลันหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า "ด้วยความคิดอ่านของคุณชายหาน ย่อมได้รับความสนใจจากเจ้ารัฐหาน เหตุใดจนบัดนี้รัฐท่านยังไม่มีความโดดเด่นอันใด?"

เซี่ยงเส้าหลงลอบด่าในใจ โจวเอี่ยนสะกิดแผลเก่าของหานเฟยจื่อเช่นนี้ ออกจะเกินเลยไปบ้าง หานเฟยจื่อก็มีสีหน้าคับแค้น แต่ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

จี้เอียนหยานชื่นชมสติปัญญาของหานเฟยจื่อเป็นพิเศษ ดังนั้นแก้ต่างว่า "มีผู้เปรื่องปราดต้องมีเจ้าชีวิตสูงส่ง ซางเอียงตอนอยู่ที่รัฐเว่ยไม่มีความสำเร็จอันใด เมื่อมาถึงรัฐฉินไม่กี่ปี ก็แสดงผลงานให้ประจักษ์ ท่านโจวเห็นว่าเอียนหยานกล่าวถูกต้องหรือไม่?"

โจวเอี่ยนยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า "คำพูดคุณหนูย่อมมีเหตุผล แต่นี่เพียงอยู่ที่เรื่องราวบุคคล เหนือเรื่องราวของบุคคลยังมีวิถีแห่งฟ้า ซาง

เอียงเพียงสำเร็จในกิจการไม่อาจหลุดพ้นจากการชี้นำของธาตุทั้งห้า ขอเพียงรู้ซึ้งถึงหลักเหตุผลของธาตุทอง ไม้ น้ำ ไฟ ดิน ซึ่งก่อกำเนิดเป็นพลังหนุนเสริมและหักล้างกันเอง จึงจะเกาะกุมการโคจรของวิถีแห่งฟ้าได้"

หานเฟยจื่อแค่นเสียงอย่างเย็นชา ค่อยมีโอกาสกล่าวโต้แย้งว่า "คำกล่าว...คำกล่าวของท่านโจว...เลื่อนลอยเกินไป อย่างนั้น...อย่างนั้น พวกเราสมควรนั่งรอลิขิตสวรรค์ ไม่ทำอะไรทั้งสิ้นหรือ?"

คำพูดเหล่านี้สมเหตุสมผล เพียงแต่เมื่อเขากล่าวตะกุกตะกักออกจะขาดน้ำหนักไปบ้าง

โจวเอี่ยนกลับเป็นนักพูดหักล้าง หัวร่อฮาฮากล่าวว่า "ย่อมมิใช่ ขอเพียงสามารถเกาะกุมวิถีแห่งฟ้า พวกเราก็จะหยั่งรู้บุคคลเรื่องราว รู้จักกำหนดเป้าหมายและทิศทาง สมมติเช่นขุดบ่อน้ำขอเพียงล่วงรู้แหล่งน้ำ จึงไม่เปลืองเรี่ยวแรงสูญเปล่า"

หานเฟยจื่อขุ่นแค้นจนหน้าแดงก่ำ จนใจที่นึกหาคำพูดหักล้างไม่ได้ หรือไม่ทราบถ่ายทอดบอกอย่างไรดี พลันบังเกิดเสียงปรบมือดังขึ้น ที่แท้เซียวเว่ยโหมวปรบมือสนับสนุน

จี้เอียนหยานมองดูเซียวเว่ยโหมว ขมวดคิ้วกล่าวว่า "ท่านนี้คือ..."

เซียวเว่ยโหมวยืดอกขึ้น ทำท่าราวสัตว์ป่าแสวงหาคู่ ร้องดังๆ ว่า "ข้าพเจ้าเซียวเว่ยโหมวแห่งรัฐฉี ไม่ทราบคุณหนูเคยได้ยินมาหรือไม่?"

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างนึกได้ว่า "ที่แท้เป็นท่านเซียวที่เสนอให้คนประพฤติเช่นสัตว์ ขอถามว่าหากคนไม่แตกต่างกับทวิชาติจตุบาท แผ่นดินไยมิใช่โกลาหลวุ่นวาย?"

เซียวเว่ยโหมวมีโอกาสแสดงความเห็นต่อหญิงงาม ไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้น รีบกล่าวว่า "คุณหนูเติบโตภายในเมือง ย่อมไม่เข้าใจโลกแห่งทวิชาติจตุบาท ข้าพเจ้ายึดถือธรรมชาติเป็นบูรพาจารย์ ศึกษาชีวิตความเป็นอยู่ของทวิชาติ เห็นว่ามีแต่ปล่อยให้เป็นตามลักษณะธรรมชาติ จึงไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อหลักเหตุผลแห่งสวรรค์ จะได้ซ่องเสพ

กับการประทานให้ของชีวิต ภายใต้กฎธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ หากคิดสะกดควบคุม รังแต่เป็นความเสียหาย เป็นเหตุให้ผู้คนกลับกลายเป็นชนชั้นอันจอมปลอม”

จี้เอียนหยานจับจ้องมองอีกฝ่ายอย่างลึกซึ้ง ดวงตาทอแววครุ่นคิด เซี่ยงเส้าหลงต้องลอบร้องผิดท่า หญิงงามนางนี้แสดงว่าสงสัยอยากรู้ต่อวัตถุเรื่องราว ถูกแนวความคิดอันแปลกใหม่ดึงดูดใจได้โดยง่าย หากปล่อยให้เซียวเว่ยโหมวได้ครอบครองนาง แม้แต่เขายังเจ็บปวดใจ ดังนั้นอดกล่าวมิได้ว่า “คนกับสัตว์เดรัจฉานไหนเลยละม้ายเหมือนได้ แม้แต่สัตว์เดรัจฉานต่างเผ่าพันธุ์ ยังมีรูปแบบการดำรงชีวิตที่แตกต่าง”

เซียวเว่ยโหมวแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า “รูปแบบการดำรงชีวิตอาจแตกต่าง แต่ลักษณะนิสัยไม่ผิดเพี้ยนไป”

เซี่ยงเส้าหลงถลึงตาใส่มัน กล่าวว่า “คนที่แตกต่างกับสัตว์เดรัจฉานคือ ไม่ตกอยู่ใต้อำนาจสั่งการของสัญชาตญาณกับความอยาก ถึงกับยอมสละชีวิตอันล้ำค่าเพื่ออุดมการณ์ที่สูงส่งกว่า สัตว์เดรัจฉานสี่เท้าติดดิน แต่พวกเรายืนได้ สองมือเนื่องจากไม่ต้องเดินต่างเท้า กลายเป็นแคล่วคล่องกว่าเดิม สามารถจัดสร้างบ้านเรือน ประดิษฐ์ข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ สัตว์เดรัจฉานมีความสามารถเช่นนี้หรือ?”

เซียวเว่ยโหมวเคยศึกษาปัญหาข้อนี้มาก่อน จึงตอบโต้ว่า “ท่านหมายถึงขีดความสามารถมิใช่ธาตุแท้ วิหคนกกาบินได้ คนสามารถบินหรือ? มัจฉาหมู่ปลาสามารถใช้ชีวิตอยู่ใต้น้ำ คนมีชีวิตอยู่ใต้น้ำได้หรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงมิใช่นักทฤษฎีเจ้าความคิด แต่ตอนนี้เฉกเช่นขี่อยู่บนหลังเสือ กล่าวอย่างยืนกรานว่า “ข้าพเจ้าหมายถึงธาตุแท้ เนื่องจากมนุษยชาติมีโครงสร้างทางสมองแตกต่างกับสัตว์เดรัจฉาน ดังนั้นรู้จักใช้ความคิด รู้จักนึกทบทวน นอกจากการกินการอยู่ อาหารและยารักษาโรคแล้ว ยังต้องการความสุขทางใจ หากแต่สัตว์เดรัจฉานเพียงนึกถึงความอยู่รอด กินอิ่มก็นอนหลับ พอถึงเวลาก็ผสมพันธุ์ สัตว์เดรัจฉานอยู่ในโลกธรรมชาติในฐานะถูกกระทำ แต่ผู้คนสามารถต่อสู้กับธรรมชาติ

พิชิตธรรมชาติ ทั้งนี้เพราะผู้คนมีธาตุแท้ที่แตกต่าง รู้จักก้าวไปข้างหน้า มีการพัฒนาการจนเหนือล้ำกว่าสัตว์เดรัจฉาน”

ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ทฤษฎีความคิดนี้เป็นที่ทราบกระจ่างดี แต่สำหรับกับผู้คนยุคสมัยเลียดก๊ก กลับแปลกใหม่อย่างยิ่ง จี้เอียนหยาน และพวกต้องประเมินค่าของเขาใหม่

เซียวเว่ยโหมวไม่ทันนึกถึงข้อนี้มาก่อน ต้องกระซากเสียงว่า “มีข้อแตกต่างอันใด มันสมองของคนกับสัตว์ ข้าพเจ้าล้วนเคยเห็นมา เพียงเป็นหัวกะโหลกและก้อนเนื้อเท่านั้น”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “นี่จึงเป็นข้อแตกต่างระหว่างคนกับสัตว์ สัตว์เดรัจฉานสามารถศึกษาว่า มันสมองของพวกมันกับมันสมองของผู้คนมีข้อแตกต่างอันใดหรือ?”

เซียวเว่ยโหมวอับจนถ้อยคำ สองตาทอประกายดุร้าย คล้ายกับจะฉีกกระชากร่างเซี่ยงเส้าหลงทั้งเป็น

โจวเอี่ยนแม้ไม่เห็นด้วยกับหลักการที่ให้ผู้คนปล่อยตัวเช่นสัตว์เดรัจฉาน แต่เขากับเซียวเว่ยโหมวจะอย่างไรล้วนเป็นชาวฉี จึงกล่าววาจาหักล้างแทนว่า “เมื่อครู่ท่านเซี่ยงบอกว่า คนกับสัตว์เดรัจฉานต่างกันที่พวกเรายืนได้ อย่างนั้นวานรกับคิงคองก็ยืนได้เดินได้ นี่สมควรอธิบายว่ากระไร?”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบ เขาย่อมไม่สามารถอธิบายถึงหลักทฤษฎีว่าด้วยวิวัฒนาการต่อคนเหล่านี้ ดีที่ยามนั้นบังเกิดปฏิภาณวูบหนึ่ง กล่าวว่า “ข้อแตกต่างยังอยู่ที่โครงสร้างทางสมอง คิงคองไม่มีหน้าผากเช่นพวกเรา ดังนั้นพวกมันเพียงให้ความสนใจกับสิ่งเฉพาะหน้า ไม่นึกถึงวันพรุ่งนี้ แต่พวกเราสามารถกำหนดการหรือเตรียมการเรื่องในวันพรุ่งนี้หรืออีกหนึ่งปี จนถึงสิบปีให้หลัง”

ซึ่งความจริงแนวความคิดตลอดจนคำอธิบายของเซี่ยงเส้าหลงเริ่มสับสน แต่ทุกผู้คนล้วนทราบว่าคิงคองไม่มีหน้าผากจริง ดังนั้นเห็นว่าเขามีเหตุผล

จี้เอียนหยานพลันปรบมือ กล่าวเสียงเจื้อยแจ้วว่า “ยอดเยี่ยมจริงๆ ข้าพเจ้าไม่ได้ยินสงครามคารมที่น่าสนใจถึงเพียงนี้มานานแล้ว”

นางเพ่งตาคู่งามมองดูเซี่ยงเส้าหลง แย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า “อภัยที่เอียนหยานยังไม่ทราบว่าท่านผู้นี้เป็นใคร”

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ ตัวเองกลับพร่ำกล่าวเหลวไหล เพียงหวังว่านางอย่าได้พึงตาต้องใจเขาแล้ว

เจรจาต่อรอง

ซิ่นหลินจวินได้ยินจี้เอียนหยานสอบถามถึงความเป็นมาของเซี่ยงเส้าหลง จึงรีบกล่าวว่า "ท่านนี้เป็นมือกระบี่อันดับหนึ่งแห่งรัฐจ้าว นามเซี่ยงเส้าหลง เอียนหยานท่านจดจำให้มั่น"

จี้เอียนหยานยิ้มพลางมองดูเซี่ยงเส้าหลงแวบหนึ่ง จากนั้นวกสายตากลับไปยังหานเฟยจื่อ เซี่ยงเส้าหลงแม้ลอบระบายลมหายใจอย่างโล่งอกที่นางไม่ "พึงตาต้องใจ" เขา ขณะเดียวกันอดบังเกิดความผิดหวังมิได้

บัณฑิตถันกล่าวเบาๆ กับเซี่ยงเส้าหลงว่า "นี่เป็นกฎของจี้เอียนหยาน นางจะเป็นผู้สอบถามชื่อแซ่ความเป็นมาของแขกเหรื่อเอง เรามายังที่นี้ไม่ต่ำกว่ายี่สิบครั้ง นางไม่เคยถามไถ่ว่าเราเป็นใคร ท่านนับว่าสร้างความประทับใจแก่นางแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความถือดีของบุรุษขึ้น จะอย่างไรตัวเองไม่ได้ติดตามพัวพันนาง ไยต้องปฏิบัติตัวตอบสนองนาง เห็นนางสนทนาปราศรัยกับหานเฟยจื่อ ผู้อื่นได้แต่เบิ่งตาเงี่ยหูฟัง ดังนั้นพานยืดกายขึ้น

ซิ่นหลินจวินงงงันวูบจึงกล่าว "เส้าหลง ท่านคิดทำอะไร?"

จี้เอียนหยานก็เหลียวมองมายังเขา ตาคู่งามทอประกายพิสดารวูบหนึ่ง แสดงว่าเพิ่งพบเห็นรูปกายอันสมบูรณ์และบุคลิกอันองอาจของเขา

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มอย่างสง่างาม กล่าวว่า "ยอดหญิงจี้งามสง่า

มาแต่กำเนิด ข้าพเจ้าช่างมีวาสนาได้พบพาน ขออำลาแล้ว”

จี้เอียนหยานงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นคล้ายมองทะลุปรุโปร่งว่าอีกฝ่ายคับข้องใจที่ถูกทอดทิ้งชาเย็น บังเกิดเป็นความหึงหวงขึ้น จึงกล่าว “ท่านเซี่ยงคิดพำนักอยู่ในนครต้าเหลียนอีกกี่วัน?”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางไม่มีทีท่าเหนี่ยวรั้งแขกไว้ ยิ่งขุ่นเคืองใจกว่าเดิม และรู้สึกขายหน้านัก แต่เปลือกนอกจำต้องแสร้งเป็นไม่นำพา กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “คาดว่าอีกหลายวัน”

ซิ่นหลินจวินและพวกได้แต่ลุกตาม ออกจากเรือนน้อยกลางบึงวิไลพร้อมกับเขา

ระหว่างที่อยู่ในรถม้า ซิ่นหลินจวินยังเสียดายแทนเซี่ยงเส้าหลงที่ไม่มีโอกาสรับฟังเสียงพิณบทเพลงของจี้เอียนหยาน เซี่ยงเส้าหลงกลับนึกถึงสายตาอันอาฆาตมาดร้ายของเซียวเว่ยโหมว ซึ่งจับจ้องมองเขาจนลับตา คนผู้นี้มิใช่ชนชั้นห้าวหาญดุดันถ่ายเดียว ทั้งยังมีสมุนบริวารร่วมทาง ตนตกอยู่ในสถานะอันเลวร้ายยิ่ง

เมื่อกลับถึงตึกซิ่นหลินจวิน มาถึงที่พักของหยาฮูหยิน หยาฮูหยินก็ฉุดดึงเขาเข้าห้อง กล่าวว่า “ข้าพเจ้าติดต่อกับอูจว่อและเฉิงซวีแล้ว อูจว่อถ่ายทอดวาจาถึงท่านว่า หูตาที่นครต้าเหลียนของพวกเขาไม่ทราบเกี่ยวข้องกับการต่อสู้ช่วงชิงระหว่างซิ่นหลินจวินกับหลงหยางจวินหรือไม่ พากันซ่อนตัวไว้ ไม่ยอมติดต่อกับเขา ตอนนี้เราได้แต่พึ่งพาตัวเอง เขายังบอกว่าจะหาทางปะปนเข้าเมืองมา”

เซี่ยงเส้าหลงพอฟัง จิตใจยิ่งขุ่นมัวกว่าเดิม ล้มตัวลงบนตั่งเตียงของหยาฮูหยิน

หยาฮูหยินเข้ามาถอดรองเท้าให้แก่เขา กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “หยาเอ๋อพบเห็นปากทางเข้าอุโมงค์ใต้ดินแล้ว ท่านจะให้รางวัลผู้อื่นอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงผุดลุกขึ้นด้วยความยินดี โอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก จุมพิตริมฝีปากนางแล้วกล่าวว่า “ฮูหยินยอดเยี่ยมจริงๆ”

หยาฮูหยินขบกัดใบหูของเขา ค่อยบอกตำแหน่งที่ตั้งของปากทางเข้าอุโมงค์ใต้ดินให้ทราบ สุดท้ายกล่าวว่า “คิดขโมยบันทึกลับหลูปันไม่ยากนัก ปัญหาอยู่ที่จะออกจากรัฐวุ่ยและหนีรอดจากทหารติดตามอย่างไร บันทึกลับหลูปันมีความสำคัญถึงเพียงนี้ ซิ่นหลินจวินย่อมต้องตรวจดูอยู่ทุกวัน ยามใดที่สูญหาย จะคาดคิดว่าเป็นการลงมือของพวกเรา”

เซี่ยงเส้าหลงก็ปวดเศียรเวียนเกล้าเช่นกัน ยามนั้นซิ่นหลินจวินใช้คนมาตามหาเขา บอกให้ไปพบในบัดดล

เซี่ยงเส้าหลงติดตามองครักษ์ของตึกไปยังห้องโถงตึกใน ซึ่งเขาแอบฟังคำสนทนาระหว่างซิ่นหลินจวินกับผิงหยวนฮูหยิน ซิ่นหลินจวินเชิญให้นั่งลง จากนั้นกล่าวว่า “เจ้ารัฐวุ่ยมีพระบัญชา ขอให้ท่านนำกงจู้สามเข้าวังในวันมะรืน ค่ำคืนนั้นพระองค์จะทรงจัดเลี้ยงต้อนรับทูตพิเศษเช่นท่านด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ทราบว่าสถานการณ์บีบคั้นเข้ามาทุกขณะแล้ว

ซิ่นหลินจวินกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “หลงหยางจวินคงเสนอให้ประลองกระบี่หน้าพระพักตร์ ฉวยโอกาสทำร้ายท่าน คนลงมือคงเป็นเซียวเว่ยโหมว เมื่อเป็นเช่นนี้ เจ้ารัฐวุ่ยกับหลงหยางจวินล้วนไม่ต้องรับผิดชอบ ทั้งนี้เพราะเซียวเว่ยโหมวเป็นแขกที่มาจากรัฐฉี”

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ มาตรว่าประลองยุทธ์อย่างเปิดเผย โอกาสชนะของเขาก็เลือนรางยิ่ง เพียงด้านกำลังแขน เขาก็ตกเป็นรองแล้ว

ซิ่นหลินจวินกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “ตอนนี้หลงหยางจวินแค้นท่านกว่าเดิม ต้องไม่ปล่อยให้ท่านมีชีวิตรอดจากรัฐวุ่ย มันมีเจ้ารัฐวุ่ยหนุนหลัง เกรงว่าเราไม่อาจปกป้องท่าน ไม่ทราบเส้าหลงคิดอ่านอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบด่าทอซิ่นหลินจวินในใจ ปากกล่าวว่า “ยังมีหนทางอันใด ได้แต่เดินพลางนึกหาหนทางไปพลางแล้ว”

ซิ่นหลินจวินสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง กล่าวว่า “หากเส้าหลงคิด

รอดจากชะตากรรม ทั้งยังเสพสุขวาสนาไม่สิ้น มีหนทางเพียงหนึ่งเดียว ท่านต้องการทราบหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องในใจ *‘มาแล้ว’* เปลือกนอกแสร้งเป็นกระตือรือร้นสนใจกล่าวว่า “จวินสั้งโปรดประทานบอก”

ซิ่นหลินจวินกล่าวว่า “นั่นคือฆ่าเจ้ารัฐวุ่ยกับหลงหยางจวิน”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นร้องอุทานด้วยความตระหนก ซิ่นหลินจวินกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ไร้พิษมิใช่ขายชาติ เมื่อมันไร้เมตตา เราก็ไร้ซึ่งคุณธรรม เราวางคนอยู่ข้างพระองค์ สามารถซ่อนอาวุธอยู่ภายในวัง ขอเพียงท่านสังหารเจ้ารัฐวุ่ย คนของเราจะล้วงอาวุธออกมา เข่นฆ่าหลงหยางจวินและพวก หลังจากนั้นเราขึ้นครองราชย์ ทั้งได้รับการสนับสนุนจากยอดขุนพลเช่นท่าน ฉวยโอกาสที่รัฐวุ่ยไม่มีกำลังรุกรานรัฐอื่น รวมแว่นแคว้นทั้งสามเป็นหนึ่งเดียว แผ่นดินยังไม่ตกเป็นของพวกเราหรือ?”

เขาวาดภาพอนาคตอย่างสวยหรู แต่เซี่ยงเส้าหลงทราบดีว่าล้วนเป็นวาจาหลอกลวง ดังนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า “นี่นับเป็นวิธีเพียงหนึ่งเดียว แต่เจ้ารัฐวุ่ยย่อมมีองครักษ์คู่พระทัย ข้าพเจ้าไม่สามารถถืออาวุธโดยเปิดเผย ไม่ทราบจะลงมือสังหารได้อย่างไร?”

ซิ่นหลินจวินเห็นอีกฝ่ายไม่คัดค้าน ดวงตาต้องทอประกายลิงโลดขึ้นมา กล่าวว่า “ในงานเลี้ยงพระราชทาน คาดเดาว่าเซียวเว่ยโหมวจะท้าสู้กับท่าน หลังจากที่ท่านเอาชัยเซียวเว่ยโหมว สามารถฉวยโอกาสสังหารเจ้ารัฐวุ่ย จากนั้นอาศัยเพลงกระบี่ของท่านสร้างความวุ่นวาย พวกเราก็จะฉวยโอกาสลงมือ พร้อมกันนั้นคนของเราจะบุกเข้าวัง ยังกลัวก่อการไม่สำเร็จหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด *‘หากเราถูกเซียวเว่ยโหมวฆ่าตายจะทำอย่างไร?’* ยามนั้นฉุกใจคิด ควรฉวยโอกาสหากำไรบ้าง จึงกล่าว “ขอเพียงข้าพเจ้าไม่ต้องพะวงหลัง เส้าหลงยินดีมอบชีวิตให้แก่จวินสั้ง”

ซิ่นหลินจวินขมวดคิ้วถามว่า “พะวงหลังอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “หมายถึงหยาฮูหยินกับกงจู้สาม หาก

แม้นพวกนางสามารถออกจากนครต้าเหลียน ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องห่วงพะวงลงมือได้อย่างเต็มที่”

นี่เรียกว่าเรียกราคาเทียมฟ้า ต่อรองต่ำติดดิน เขาย่อมทราบว่าซิ่นหลินจวินไม่สามารถปล่อยตัวกงจู้สาม แต่อนุญาตให้หยาฮูหยินไปได้ ทั้งนี้เพราะวันมะรืนไม่ว่าลอบสังหารสำเร็จหรือไม่ ซิ่นหลินจวินสามารถสั่งการให้บริวารสกัดตัวหยาฮูหยินเอาไว้

จริงดังคาดหมาย ซิ่นหลินจวินขมวดคิ้วกล่าวว่า “กงจู้สามไปไม่ได้ ทั้งนี้เพราะท่านยังต้องส่งนางเข้าวัง สำหรับหยาฮูหยิน เมื่อท่านร้องขอเช่นนี้ เราจะหาทางกระทำให้จงได้”

เซี่ยงเส้าหลงนับว่าคลายใจลงครึ่งหนึ่ง กล่าวว่า “เจ้ารัฐวุ่ยไม่มีพระประสงค์แต่งตั้งกงจู้สามเป็นพระชายารัชทายาทอยู่แล้ว เหตุใดยังรับนางเข้าวังด้วย?”

ซิ่นหลินจวินทอดถอนใจกล่าวว่า “เส้าหลงไร้เดียงสาไปแล้ว เมื่อกงจู้สามเข้าวัง เจ้ารัฐวุ่ยสามารถทำให้นางเสียชีวิตโดยไม่ทราบสาเหตุ จากนั้นประกาศว่านางล้มป่วยตายไป จัดส่งศพกลับรัฐจ้าว เจ้ารัฐจ้าวก็ไม่อาจทำอย่างไรได้”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกเย็นเฉียบไปทั่วร่าง ยิ่งเพิ่มความตั้งใจช่วยเหลือหญิงงามออกจากรัฐวุ่ยกว่าเดิม

ซิ่นหลินจวินกล่าวอีกว่า “ขอเพียงท่านลอบสังหารเจ้ารัฐวุ่ยได้ ปัญหามิใช่คลี่คลายสิ้นหรอกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นเช่นนี้เอง ไม่ว่ากระทำเรื่องใดไม่คิดกระทบกระเทือนถึงผู้อื่น หากหยาฮูหยินกับกงจู้สามสามารถไปจากที่นี้ ข้าพเจ้าขอรับผิดชอบทุกประการ ต่อให้ลงมือล้มเหลวถูกคร่ากุม ก็ไม่ซัดทอดถึงจวินสั้ง แต่หากคาดคิดว่าอาจชักนำเภทภัยแก่พวกนาง เมื่อถึงเวลาเกรงว่าไม่กล้าลงมือ”

ซิ่นหลินจวินอับจนปัญญา ได้แต่ข่มเพลิงโทสะไว้ ผงกศีรษะกล่าวว่า “เราจะครุ่นคิดดู สมควรมีวิธีแก้ไข”

เซี่ยงเส้าหลงลอบยินดี ทั้งหวนนึกถึงอูจว่อฝากบอกผ่านหยาฮูหยินว่าจะหาทางปะปนเข้าเมืองมา จึงกล่าว “เพื่อไม่สร้างความตื่นตัวแก่เจ้ารัฐวุ่ย สองวันนี้ข้าพเจ้าไม่สมควรจับเจ่าอยู่ที่นี้ หากแต่ออกท่องเที่ยวตามที่ต่างๆ เจ้ารัฐวุ่ยจะได้ไม่ระวังป้องกันข้าพเจ้า”

ซิ่นหลินจวินมีข้อขอร้องต่ออีกฝ่าย ไม่คิดขัดใจเซี่ยงเส้าหลงมากเกินไป ดังนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านยังมีข้อร้องขออันใดหรือไม่? ระหว่างนี้เราได้รับนางระบำรำฟ้อนที่รัฐฉู่ส่งมาหลายนาง ล้วนเลิศล้ำในทุกด้าน เราจะคัดเลือกสักสองนางมอบแก่ท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงยังไม่แน่ใจว่าจะรักษาชีวิตน้อยๆ ไว้ได้หรือไม่ ไหนเลยมีแก่ใจเกลือกกลั้วกับนางระบำ จึงกล่าวอย่างจริงจังว่า “สองวันนี้ข้าพเจ้าไม่สมควรยุ่งเกี่ยวกับเพศตรงข้าม จะได้รักษาสภาพร่างกายให้ดีที่สุด หากลอบสังหารเจ้ารัฐวุ่ยเป็นผลสำเร็จ ต่อให้จวินสั้งไม่มอบหญิงงามให้ ข้าพเจ้าก็จะร้องขอต่อท่าน”

ดวงตาซิ่นหลินจวินทอแววเย้ยหยันขึ้น ปากหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “หากกระทำการสำเร็จ ต่อให้ท่านต้องการสตรีสูงศักดิ์ปานใดก็ไม่มีปัญหา”

ทั้งสองสบตากันวูบ พากันหัวร่อออกมา

เซี่ยงเส้าหลงออกจากตึกใน เดินไปยังตึกเมฆลายของหยาฮูหยิน ขณะผ่านสวนอุทยาน ปรากฏหญิงรับใช้นางหนึ่งเดินเฉียดผ่านไป ยัดเยียดของสิ่งหนึ่งเข้ามาในมือเขา เซี่ยงเส้าหลงรับไว้อย่างงุนงง หญิงรับใช้นั้นพลันเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น เดินหายลับเข้าพุ่มไม้ เนื่องด้วยนางก้มศีรษะต่ำ กระทั่งโฉมหน้ายังไม่อาจเห็นถนัดชัดตา

เซี่ยงเส้าหลงก้มศีรษะดู ที่แท้เป็นผ้าเช็ดหน้าผืนเล็กๆ พับเรียบร้อย เมื่อคลี่กางออก พบว่าวาดภาพแผนที่ ด้านข้างกำกับอักษรเล็กๆ ว่า *“น้อมรอท่านที่สะพานฟงเฉียว ช่วงบรรจบระหว่างยามซินกับยามอิ่ว... จี้เอียนหยาน”*

ส่วนภาพแผนที่เขียนบอกวิธีออกจากตึกซิ่นหลินจวินไปยังสะพาน

ฟงเฉียว

ยอดหญิงนางนี้คิดอ่านรอบคอบนัก กลับนัดหมายเขาด้วยวิธีนี้ ย่อมไม่ต้องการให้ผู้อื่นล่วงรู้ พริบตานั้นหัวใจต้องร้อนผ่าวขึ้นมา จากนั้นฉุกคิดถึงสถานะอันล่อแหลมอันตราย ต้องทอดถอนใจยาว ทรุดนั่งในเก๋งพักร้อนกลางอุทยาน ใคร่ครวญว่าสมควรไปตามนัดหรือไม่?

ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น องครักษ์ภายในตึกรุดมาเรียนว่า ซิ่นหลินจวินเชิญตัวเซี่ยงเส้าหลงเข้าพบ เซี่ยงเส้าหลงกลับเข้าตึกใน ซิ่นหลินจวินแจ้งว่า จี้เอียนหยานใช้คนมาถ่ายทอดวาจา เชื้อเชิญเซี่ยงเส้าหลงไปยังเรือนน้อยกลางบึงวิไล ถกเถียงหัวข้อซึ่งยังค้างอยู่ใน**ยามอิ่ว** *(สิบเจ็ดนาฬิกาถึงสิบเก้านาฬิกา)*

เซี่ยงเส้าหลงตื่นตระหนกยิ่ง ลอบร้องคำ *'หวาดเสียว'* ในใจ ที่แท้เหตุการณ์ที่หญิงรับใช้ส่งผ้าเช็ดหน้าให้ เป็นหลุมพรางประการหนึ่ง ครั้งนี้จึงเป็นการนัดหมายจริง เขายามชะล่าใจ แทบพลาดพลั้งหลงกลแล้ว

ซิ่นหลินจวินเห็นเซี่ยงเส้าหลงมีสีหน้าประหลาดพิกล จึงกล่าว "เส้าหลงไม่ยินดีหรือ? ในนครต้าเหลียนไม่มีผู้ใดไม่คิดเข้าร่วมงานนัดพบยามพลบค่ำของเอียนหยาน"

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้ายังคงอย่าได้รุดไป จะได้ไม่แบ่งแยกสมาธิวอกแวกวุ่นวาย"

ซิ่นหลินจวินยิ้มพลางกล่าวว่า "มิต้องตื่นเต้นปานนั้น และอย่าได้เข้าใจว่าเอียนหยานจะหวั่นไหวใจโดยง่ายดาย เพียงแต่ข้อคิดเห็นของท่านในวันนี้สะกิดความสนใจของนางขึ้น หากท่านไม่ไป กลับสร้างความสงสัยแก่ผู้คน"

เซี่ยงเส้าหลงเองก็ต้องการพบกับยอดหญิงผู้โดดเด่นนางนี้อีกครั้ง เมื่อได้รับการผลักดันจากซิ่นหลินจวิน จึงกล่าว "ตกลง ข้าพเจ้าจะไปเอง พร้อมกับเดินท่องชมตามที่ต่างๆ"

จากนั้นกล่าวคำอำลาซิ่นหลินจวิน กลับมายังตึกเมฆลาย เห็นหยาฮูหยินกับกงจู้สามกำลังสนทนากัน เมื่อพบเห็นเซี่ยงเส้าหลง พากัน

แย้มยิ้มต้อนรับ

เซี่ยงเส้าหลงเห็นกงจู้สามอยู่ด้วย จึงไม่กล้าถ่ายทอดบอกวาจาของซิ่นหลินจวินออกไป เกรงว่าจะสร้างความตื่นตระหนกแก่ราชธิดาผู้อ่อนแอ

หยาฮูหยินล่วงรู้จิตใจของเขา จึงชักชวนว่า “มา กงจู้ พวกเราปรนนิบัติเส้าหลงอาบน้ำด้วยกัน”

กงจู้สามยังไม่เคยเปลือยกายร่วมสรงสนานกับเซี่ยงเส้าหลง พอฟังถึงกับหน้าแดงสดใส หลบลี้หนีหน้าไป

หยาฮูหยินฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงลงสระอาบน้ำภายในตึก เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสบอกเล่าแผนลอบสังหารเจ้ารัฐวุ่ยของซิ่นหลินจวินออกไป หยาฮูหยินรับฟังจนร่างเย็นเฉียบ มาดรว่าเหล่าหญิงรับใช้พากันเติมน้ำร้อนลงมา ยังไม่มีส่วนช่วยได้ ปากกล่าวว่า “วันมะรืนหรือ? นี่จะทำอย่างไรดี?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เรื่องลอบสังหารเจ้ารัฐวุ่ยทำไม่ได้เด็ดขาด ไม่ว่าสัมฤทธิผลหรือไม่ ข้าพเจ้าอย่าคิดหมายมีชีวิตรอดสืบไป หนทางเลือกเพียงหนึ่งเดียวคือขโมยบันทึกลับหลูปัน จากนั้นทั้งหมดหลบหนีจากไป”

หยาฮูหยินขมวดคิ้วกล่าวว่า “ท่านกลับกล่าวอย่างสะดวกดาย นี่เป็นใจกลางของรัฐวุ่ย เจ้ารัฐวุ่ยกับซิ่นหลินจวินล้วนวางมาตรการป้องกันอย่างเข้มงวด ไหนเลยหลบหนีออกไปได้?”

เซี่ยงเส้าหลงโอบกอดนางไว้ กล่าวว่า “วางใจเถอะ ซิ่นหลินจวินต้องปล่อยให้ท่านกับเฉิงซวีจากไป ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะปฏิเสธ ไม่ยอมเข้าร่วมปฏิบัติการลอบสังหารของเขา” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า “ฮูหยินเป็นยอดฝีมือในการลักล้วงเอกสารลับ คราครั้งนี้มาขโมยบันทึกลับหลูปันคงมีการเตรียมการล่วงหน้ากระมัง?”

หยาฮูหยินตอบว่า “ย่อมมีการเตรียมการล่วงหน้า ข้าพเจ้าอาศัยเศษม้วนแพรช่วงจัดสร้างบันไดเมฆของกวอจ้ง จัดทำม้วนแพรขึ้นมาม้วนหนึ่ง ขอเพียงขโมยบันทึกลับหลูปันฉบับจริงออกมาได้ ข้าพเจ้า

กับเจาน้อยและพวกจะเร่งปลอมแปลงบันทึกลับช่วงตอนต้น หากตอนที่ซิ่นหลินจวินตรวจสอบม้วนแพร เพียงคลี่ดูตอนต้นจะไม่ล่วงรู้ว่าถูกพวกเราสลับสับเปลี่ยนแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า “อย่างนั้นท่านใช้เวลาหนึ่งคืนลอกเลียนแบบบันทึกตอนต้น จากนั้นตัดส่วนอื่นออก ปะติดปะต่อม้วนแพรขาวปลอมเข้าไปแทน ก็จะตบตาซิ่นหลินจวินเป็นผลสำเร็จ”

หยาฮูหยินค่อยได้คิด กอดจูบเขาด้วยความยินดี จากนั้นกล่าวด้วยความวิตกกังวลว่า “แต่ว่าทำอย่างไรจึงออกจากรัฐวุ่ยได้ หากซิ่นหลินจวินรั้งท่านกับกงจู้สามไว้ ต่อให้พวกเราหลบหนีออกไปได้ก็ไม่มีประโยชน์”

เซี่ยงเส้าหลงปลอบโยนว่า “ฟ้าไม่คุกคามคนสิ้นหนทาง พวกเราต้องนึกหาวิธีการที่ดีพร้อมทั้งสองฝ่ายได้แน่นอน”

หยาฮูหยินตาเป็นประกาย ทวนคำว่า “ฟ้าไม่คุกคามคนสิ้นหนทาง วิธีการที่ดีพร้อมทั้งสองฝ่าย...ถ้อยคำของท่านทั้งแปลกใหม่ทั้งน่าฟัง หยาเอ๋อรักท่านแทบตายแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้าจะลองดูว่า สามารถพบกับอูจว่อหรือไม่ คนผู้นี้กอปรด้วยปัญญาความกล้าหาญ คาดว่าคงนึกหาวิธีการอันแยบคายได้ ค่ำวันนี้ข้าพเจ้าจะไปตามคำนัดหมายกับจี้เอียนหยาน เมื่อกลับถึงที่พัก ท่านค่อยบอกปากทางเข้าอุโมงค์ใต้ดินแก่ข้าพเจ้า”

ทั้งสองหารือรายละเอียดปลีกย่อยอีกครู่หนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงค่อยพกนำเครื่องมือออกจากตึก

เพิ่งเดินออกจากตึกซิ่นหลินจวิน เหยียบย่างสู่ท้องถนน พลันปรากฏคนผู้หนึ่งเดินตรงเข้ามา กล่าวว่า “ราชองครักษ์จดจำข้าพเจ้าได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูอย่างงุนงง รู้สึกอีกฝ่ายหนึ่งคุ้นหน้านัก ชั่วครู่ค่อยนึกออกว่าเป็นคนของเส้าหยวนจวิน คนผู้นี้ได้รับการขนานนามคู่กับฉีไห่ ซึ่งตายใต้คมกระบี่ของเขามีนามว่าผูปู้ จึงกล่าว “ที่แท้เป็นพี่ท่าน”

ผูปู้ฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงเข้าร้านอาหารแห่งหนึ่ง เมื่อนั่งเรียบร้อย

ค่อยกล่าวว่า “พวกเราส่วนใหญ่บังเกิดความสิ้นหวังในเส้าหยวนจวิน ยิ่งไม่ต้องการใช้ชีวิตร่วมกับชาววุ่ยอันจอมปลอม คิดขอติดสอยห้อยตามราชองครักษ์ ประกอบการลือลั่นสักครั้ง”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “แต่ว่าข้าพเจ้าตอนนี้เองยังยากเอาตัวรอด รัฐจ้าวกับรัฐวุ่ยล้วนไม่เหมาะกับการพักพิงอาศัย หากพวกท่านติดตามข้าพเจ้า อาจพลาดพลั้งถึงแก่ชีวิต”

ผูปู้กล่าวอย่างหนักแน่นว่า “พวกเรามีทั้งสิ้นสี่สิบแปดคน ล้วนเป็นคนหาญกล้าไม่กลัวตาย ก่อนหน้านี้ใคร่ครวญโดยรอบคอบ ค่อยตัดสินใจติดสอยห้อยตามราชองครักษ์ ด้วยการแสดงออกของราชองครักษ์ จะช้าเร็วต้องกระทำการยิ่งใหญ่ โปรดรับพวกเราไว้เถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด ถามว่า “พวกท่านมิใช่พักอยู่ในตึกซิ่นหลินจวินหรือ?”

ผูปู้ตอบว่า “พวกเราส่วนหนึ่งติดตามเส้าหยวนจวินพักอยู่ในตึก ส่วนหนึ่งอาศัยอยู่ในตึกรับรองข้างเคียง ตอนนี้เพียงรอคอยคำสั่งจากราชองครักษ์”

เซี่ยงเส้าหลงได้รับบทเรียนมา ยังไม่ไว้วางใจคนผู้นี้โดยสนิทใจ ดังนั้นกำหนดวิธีการติดต่อกับผูปู้ แล้วบอกให้อีกฝ่ายกลับตึกรับรองไปก่อน เพื่อรอคำสั่งจากเขา ผูปู้ยินดียิ่ง รับคำแล้วจากไป

ผูปู้เพิ่งออกจากร้านอาหาร คนผู้หนึ่งก็สะอึกเข้ามาแทนที่ กลับเป็นอูจว่อซึ่งลอบปะปนเข้าเมืองมา

เซี่ยงเส้าหลงคึกคักอักโข รีบหารือแผนรับมือกับอูจว่อ หลังจากตกลงเป็นมั่นเหมาะค่อยแยกจากกัน

เห็นอาทิตย์เพิ่งบ่ายคล้อย เซี่ยงเส้าหลงจึงเดินตามเส้นทางบนผ้าเช็ดหน้า มุ่งสู่สะพานฟงเฉียว เมื่อบรรลุถึง พบว่าบนสะพานมีลมหนาวสมชื่อ ผู้คนข้ามสะพานบางตา ทั้งเดินข้ามไปมาอย่างรีบร้อน ทั้งสองด้านของสะพานล้วนเป็นดงไม้ มีบ้านเรือนไม่มากนัก สถานที่เปลี่ยวร้างเหมาะกับการลงมือฆ่าคน

ตามเหตุผล หลงหยางจวินหรือเซียวเว่ยโหมวไม่จำเป็นต้องวางแผนล่อลวงเขามายังที่นี้ ศัตรูอีกคนหนึ่งคือเส้าหยวนจวิน ก็ไม่โง่เขลาจนก่อกวนทำลายแผนการใหญ่ของซิ่นหลินจวินผู้เป็นน้าชาย ที่แท้เป็นผู้ใดหลอกลวงเขามายังสะพานฟงเฉียว?

เซี่ยงเส้าหลงอดรนทนรออยู่ใต้สะพาน จวบกระทั่งถึงเวลานัดหมาย ค่อยได้ยินเสียงฝีเท้าอันแผ่วเบาดังขึ้นบนสะพาน คล้ายกับฝ่ายตรงข้ามไม่ได้สวมใส่รองเท้า เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *'หวาดเสียว'* ในใจ หากเขาเข้าใจว่านงคราญแอบนัดหมาย คราครั้งนี้คงพลาดท่าเสียทีแล้ว

ได้ยินบนสะพานบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "มหาคุรุ บนเส้นทางไร้ผู้คน เซี่ยงเส้าหลงคงไม่มาแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบ หรือว่าผู้นำกลุ่มจ้าวม่อนามเอี้ยนผิงติดตามมาถึงรัฐวุ่ย?

สุ้มเสียงแกร่งกร้าวเสียงหนึ่งดังว่า "เด็กน้อยนี้ล่วงรู้ได้อย่างไรว่านี่เป็นหลุมพรางกับดัก? ช่างประหลาดแท้"

เซี่ยงเส้าหลงจดจำออกว่ามิใช่สุ้มเสียงของเอี้ยนผิง ถึงกับปวดเศียรเวียนเกล้ากว่าเดิม จากคำบอกเล่าของหยวนจง สำนักม่อเจียแตกแยกออกเป็นสามกลุ่ม ตั้งชื่อตามสถานที่ เรียกว่าฉีม่อ ฉู่ม่อกับจ้าวม่อ มหาคุรุบนสะพานเมื่อมิใช่เอี้ยนผิง คงเป็นผู้นำกลุ่มฉีม่อหรือฉู่ม่อแล้ว

คิดไม่ถึงคนเหล่านี้มีหูตาปราดเปรียว คาดคำนวณว่าป้ายอาญาสิทธิ์ของมหาคุรุตกอยู่ที่เขา วางแผนทำร้ายคนช่วงชิงป้าย นี่เรียกว่า *"ระลอกแรกไม่ทันสงบ ระลอกสองก็ก่อหวอดขึ้น"* จริงๆ

คนแรกนั้นกล่าวถามว่า "มหาคุรุ ตอนนี้ทำอย่างไรดี?"

มหาคุรุนั้นแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า "มันเข้าใจว่าเมื่อซ่อนตัวอยู่ในตึกซิ่นหลินจวิน พวกเราก็หามันไม่พบหรือ? ผู้อื่นเกรงกลัวซิ่นหลินจวิน เราฝูตู๋หากลัวไม่"

คนของมหาคุรุนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า "ฟังว่าวันมะรืนมันจะเข้าร่วมงานเลี้ยงพระราชทานของเจ้ารัฐวุ่ย หลงหยาง

จวินกับเซียวเว่ยโหมวต้องไม่ปล่อยปละละเว้นมัน หากคิดลงมือมีแต่คืนนี้กับคืนพรุ่งนี้เท่านั้น”

มหาคุรุนามฝูตู๋ขบคิดชั่วขณะแล้วกล่าว “พวกเรายังต้องเตรียมการล่วงหน้า รอไว้คืนพรุ่งนี้ค่อยลงมือเถอะ หากเป็นไปได้ พลอยกำจัดซิ่นหลินจวินด้วย ภายภาคหน้ารัฐฉู่เราจะได้จัดการกับชาววู่ยด้วยความสะดวกดายกว่าเดิม”

เซี่ยงเส้าหลงลอบชมเชยวาสนาตัวเอง ที่ล่วงรู้แผนชั่วร้ายครั้งนี้ พร้อมกันนั้นก็ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นผู้นำกลุ่มฉู่ม่อ ฝ่ายตรงข้ามเมื่อมีสายอยู่ภายใน ย่อมล่วงรู้ถึงสภาพภายในตึกซิ่นหลินจวิน ยังกล้าเข้าไปตระเตรียมฆ่าคนช่วงชิงสิ่งของ นับว่ามีกำลังขวัญแข็งกล้าจริงๆ แต่ตอนนี้ล่วงรู้แผนการของฝ่ายตรงข้าม ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งแล้ว

ทำสงครามคารม

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงเดินทางถึงเรือนน้อยกลางบึงวิไลของจี้เอียนหยาน หน้าประตูจอดไว้ด้วยรถม้าเลิศหรูสิบกว่าคัน ยังมีจำนวนมากกว่าเมื่อตอนเที่ยงวันอีก

เซี่ยงเส้าหลงแจ้งชื่อตัวเองต่อคนเฝ้าประตู ปรากฏหญิงรับใช้ที่เคยพบพานเมื่อตอนกลางวันนางหนึ่งออกมาต้อนรับ ชักนำเขาอ้อมผ่านหอห้องที่พบกันจี้เอียนหยานเมื่อตอนกลางวัน ถือโคมเดินตัดผ่านทางน้อยกลางดงไม้ มาถึงหน้าบ้านเรือนซึ่งแขวนโคมประดับแพรพรรณหลังหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงอดถามหญิงรับใช้นั้นมิได้ว่า “คืนนี้ยังมีแขกอันใด?”

หญิงรับใช้นั้นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “คืนนี้ล้วนเป็นแขกเหรื่อที่คุณหนูเชิญมาเป็นพิเศษ นอกจากคุณชายหานเฟยจื่อ โจวเอี่ยนและเซียวเว่ยโหมวซึ่งท่านเซี่ยงพบพานเมื่อตอนกลางวันแล้ว ยังมีหลงหยางจวิน ขุนนางฉีเจี๋ยกับแม่ทัพไป่กุย”

เซี่ยงเส้าหลงสูดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่ง ยอดหญิงจี้มีหน้ามีตานัก ไป่กุยเป็นแม่ทัพซึ่งตระเตรียมแต่งงานกับผิงหยวนฮูหยิน หลงหยางจวินเป็นคนโปรดของเจ้ารัฐวุ่ย ส่วนฉีเจี๋ยแม้ไม่ทราบว่าเป็นใครคาดว่าคงมิใช่ชนชั้นไร้นามแน่นอน จากนั้นฉุกใจคิด หลงหยางจวินไม่นิยมชมชอบสตรี การมาครั้งนี้ย่อมไม่ได้มาเพราะความงามของจี้เอียนหยานอย่างนั้นเพื่ออะไร?

เอ่ยถึงวิชาความรู้ ตัวเองไม่อาจเห็นหลังผู้ทรงภูมิปัญญาเหล่านี้ หากถึงรอบเขากล่าววาจา เกรงว่าจะแสดงความทุเรศออกมา

นึกถึงตอนนี้ คนเดินเข้าบ้านเรือน เห็นภายในจัดตั้งโต๊ะตัวหนึ่ง หญิงรับใช้บอกว่าผู้คนมาพร้อมหน้า ให้นั่งลงบนเสื่อล้อมรอบโต๊ะ

หญิงรับใช้อีกสองนางเข้ามาถอดเสื้อชั้นนอกและรองเท้าให้แก่เซี่ยงเส้าหลง ดีที่ตอนนี้ย่างเข้าฤดูหนาว ภายใต้เสื้อนวมหนาเตอะ ปกปิดเครื่องไม้เครื่องมือซึ่งเขาพกนำติดตัวเอาไว้

ภายในบ้านเรือนยังก่อไฟให้ความอบอุ่นราวฤดูใบไม้ผลิ หลงหยางจวินยังคงมีท่าทาง *“หยดย้อยหยาดเยิ้ม”* ทำหน้าที่แนะนำแขกเหรื่อต่อเซี่ยงเส้าหลง

แม่ทัพไป่กุยมีอายุสูงวัยที่สุด ดูไปประมาณห้าสิบปี แต่บึกบึนแข็งแรง ดวงตาเป็นประกาย ท่าทางเย่อหยิ่งยโส เพียงทักทายเซี่ยงเส้าหลงอย่างเย็นชา จากนั้นหันไปซุบซิบกับขุนนางฉีเจี๋ยซึ่งแต่งกายเป็นบัณฑิตคงแก่เรียนที่ข้างกาย

ที่นั่งของเซี่ยงเส้าหลงถูกจัดให้อยู่หว่างกลางของหานเฟยจื่อกับโจวเอี่ยน ส่วนที่นั่งติดกับหานเฟยจื่อเว้นช่วงไว้ แสดงว่าเป็นของจี้เอียนหยานในฐานะเจ้าภาพ ถัดจากนั้นเป็นหลงหยางจวิน ไป่กุย ฉีเจี๋ยและเซียวเว่ยโหมว

เมื่อแขกเหรื่อมาพร้อมหน้า จี้เอียนหยานค่อยปรากฏกายขึ้น นางสวมชุดแพรขาวสะอาด ประกายอันเฉิดฉันดึงดูดสายตาทุกคู่ไว้ แม้แต่หลงหยางจวินยังไม่มีข้อยกเว้น โดยเฉพาะเซียวเว่ยโหมวถึงกับน้ำลายสอแทบหยดหยาด

จี้เอียนหยานกวาดมองทุกผู้คนอย่างยิ้มแย้ม ตาดำขลับซึ่งเคลือบคลุมด้วยหมอกเลือนรางชั้นหนึ่ง เมื่อกวาดผ่านที่ใด ล้วนสั่นคลอนจิตใจผู้คน โดยเฉพาะกลิ่นกายหอมกรุ่นหลังอาบน้ำชำระกายของนาง ยิ่งชวนให้ผู้คนคิดฟุ้งซ่านรัญจวน นางพอนั่งลง ก็กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ก่อนอื่นลงโทษปรับท่านเซี่ยงดื่มสุราจอกหนึ่ง โทษฐานลุกจากไปก่อนงานเลิกรา”

ปรากฏหญิงรับใช้รินสุราและยกอาหารมา เซี่ยงเส้าหลงก็ดื่มกับนางจอกหนึ่ง หลังจากนั้นจี้เอียนหยานออกปากชวนสนทนา สร้างความอบอุ่นใจแก่ผู้ร่วมงานทุกคน แต่นางคล้ายให้ความสำคัญแก่หานเฟยจื่อโจวเอี่ยนและขุนนางฉีเจี๋ยเป็นพิเศษ ไม่ให้ความสนใจต่อเซี่ยงเส้าหลงกับเซียวเว่ยโหมวเท่าใด

ซึ่งความจริงเซี่ยงเส้าหลงไม่มีความรู้เชิงกาพย์กลอนโคลงฉันท์ตลอดจนทิวทัศน์ความงามที่พวกนางเอ่ยถึงกัน ต่อให้คิดสอดปากคำก็ทำไม่ได้

เมื่อดื่มกินพอประมาณ ทุกผู้คนคะยั้นคะยอให้จี้เอียนหยานขับกล่อมแขกเหรื่อ นางก็ใช้คนนำขลุ่ยยาวมาเป่าเป็นบทเพลงเพลงหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงแม้ไม่ทราบว่านางเป่าบทเพลงใด เพียงแต่ทราบว่าเสียงขลุ่ยของนางละเอียดลึกซึ้ง ประหนึ่งสายใยแพรไหม คล้ายสะอื้นคล้ายรำพัน ชักนำผู้คนเข้าสู่โลกแห่งเสียงขลุ่ย รับฟังจนเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำ

เมื่อเป่าจบเพลง จี้เอียนหยานยิ้มรับคำชมเชยจากทุกผู้คน ค่อยกล่าวกับเซียวเว่ยโหมวว่า “ท่านเซียว อภัยที่เอียนหยานเสียมารยาท ขอบังอาจถามปัญหาท่านข้อหนึ่ง”

เซียวเว่ยโหมวไม่ทราบถูกบรรยากาศในงานเลี้ยงแพร่ระบาดใส่หรือมีเจตนาประจบเอาใจจี้เอียนหยาน ดังนั้นเจรจาสุภาพกว่าเดิม กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า “ขอเพียงเอ่ยเอื้อนจากปากคุณหนู ไม่ว่าปัญหาใด ข้าพเจ้ายินดีตอบทั้งสิ้น”

จี้เอียนหยานแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า “คนที่แตกต่างกับเดรัจฉาน อยู่ที่มีหิริโอตตัปปะหรือไม่ ไม่ทราบท่านเซียวคิดเห็นอย่างไร?”

ทุกผู้คนทราบว่าถึงวาระสำคัญของงานเลี้ยงในคืนนี้ ต่างพากันหยุดการดื่มกิน สดับฟังคำโต้ตอบของทั้งสอง

ในจำนวนนี้มีแต่เซี่ยงเส้าหลงนึกหาข้ออ้าง คิดปลีกตัวกลับไปขโมยบันทึกลับหลูปัน เพื่อให้หยาฮูหยินและเหล่าหญิงรับใช้คัดลอกเลียนแบบขึ้น ดังนั้นไม่ใคร่สนใจรับฟังเท่าใด

เซียวเว่ยโหมวแสดงว่าเตรียมตัวมาก่อน จึงกล่าว “คุณหนูแปลเจตนาข้าพเจ้าผิดไปแล้ว ข้าพเจ้าไม่ได้บอกว่าคนกับเดรัจฉานไม่มีข้อแตกต่าง เพียงแต่โดยธาตุแท้บางประการ เช่นความอยู่รอด และการสืบพันธุ์ไม่มีข้อแตกต่าง ดังนั้นเดรัจฉานมีส่วนที่ควรค่าให้พวกเราศึกษามากหลาย สมมติว่าเดรัจฉานไม่พูดปดหลอกลวง มีความจริงใจกว่าพวกเรา ควรที่มนุษย์เรามีความซื่อสัตย์ต่ออุปนิสัยดั้งเดิม จึงสามารถซ่องเสพกับชีวิตอย่างเต็มที่” จากนั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “ไม่ทราบพี่เซี่ยงมีความเห็นอันสูงส่งอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกำลังนึกถึงผู้นำกลุ่มฉู่ม่อ พอฟังต้องงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าว “ข้าพเจ้าไม่มีความเห็นอันใด”

ทุกผู้คนรวมทั้งจี้เอียนหยานได้ยินเช่นนั้น ล้วนมีสีหน้าเหยียดหยามดูแคลนขึ้น

เซี่ยงเส้าหลงลอบฝืนยิ้มในใจ ตนเองมิใช่นักพูดหักล้าง ต่อให้ได้ยินคำพูดของเซียวเว่ยโหมว ก็โต้แย้งไม่ได้ ดีที่ตัวเองตกลงใจไม่พัวพันกับจี้เอียนหยาน ต่อให้ถูกดูแคลน ก็ไม่นับเป็นอย่างไร

ขุนนางฉีเจี๋ยกวาดมองเซี่ยงเส้าหลงอย่างหยามเหยียดแวบหนึ่งจึงกล่าว “คำกล่าวของท่านเซียวมีปัญหา คนกับเดรัจฉานต่างกันที่ธาตุแท้ นิสัยใจคอผู้คนล้วนดีงาม จึงบังเกิดเป็นเมตตาธรรม เดรัจฉานเพียงเพื่ออิ่มท้อง ปราศจากสังเวชใจ จับกินสัตว์อื่นรวมทั้งเผ่าพันธุ์เดียวกัน หากผู้คนลดตัวลงเลียนเยี่ยงเดรัจฉาน แผ่นดินไยมิใช่โกลาหลวุ่นวายแล้ว?”

เซียวเว่ยโหมวถูกโต้แย้งเช่นนี้ ไหนเลยรักษาหน้าไว้ได้ กล่าวเสียงเย็นชาว่า “คนไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตหรือ? ตอนนี้ท่านขุนนางรับประทานอะไร?”

ฉีเจี๋ยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “นี่คือข้อแตกต่างระหว่างเดรัจฉานที่กินเนื้อดิบๆ กับพวกเรา มิหนำซ้ำพวกเราเพียงรับประทานแต่สัตว์เลี้ยง สัตว์เดรัจฉานทำได้หรือ?”

ถ้อยคารมของเซียวเว่ยโหมวสู้คนผู้นี้ไม่ได้ ยามกะทันหันอับจน

ถ้อยคำ

ฉีเจี๋ยประคารมได้ชัย ก็หันเป้าหมายไปยังหานเฟยจื่อ กล่าวว่า "ฉีเจี๋ยอ่านบทความของคุณชายหาน ยอมรับว่าเป็นข้อวิจารณ์สูงส่ง หากทว่ายึดถือเช่นเดียวกับสวิ่นจื่อผู้เป็นอาจารย์ เห็นว่าสันดานเดิมของผู้คนชั่วร้าย เสนอให้ใช้บทลงทัณฑ์ปกครองบ้านเมือง กดขี่ข่มเหงประชาราษฎร ด้วยสติปัญญาของคุณชายหาน กลับหลงเดินผิดทางถึงเพียงนี้ นับเป็นที่น่าเสียดายนัก"

หานเฟยจื่องงงันวูบ คิดไม่ถึงฉีเจี๋ยวิพากษ์วิจารณ์ต่อหน้าถึงเพียงนี้ สร้างความขุ่นเคืองใจ แต่ยิ่งเคืองขุ่นยิ่งกล่าวตะกุกตะกัก ไม่อาจโต้ตอบได้

จี้เอียนหยานขมวดคิ้วเรียวงาม ทั้งลำบากใจแทนหานเฟยจื่อ และนึกรำคาญต่ออาการติดอ่างของเขาอยู่บ้าง

เซี่ยงเส้าหลงในฐานะผู้สังเกตการณ์ พลันเข้าใจจิตเจตนาที่จี้เอียนหยานจัดงานเลี้ยงในคืนนี้ เพื่อต้องการค้นหาแนวทางการปกครอง จึงให้ความสำคัญต่อหานเฟยจื่อเป็นพิเศษ

ฉีเจี๋ยบังเกิดความเหิมเกริมกว่าเดิม กล่าวว่า "ซึ่งความจริงรัฐหานกำหนดแนวทางการปกครองเอาไว้ คุณชายกลับโต้แย้งปฏิเสธ เท่ากับละทิ้งพื้นฐานลืมเลือนวงศ์ตระกูล เฉกเช่นกับการปลูกสร้างบ้านเรือน ต้องปรับรากฐานให้แข็งแรง แม้นปราศจากฐานรากบ้านเรือน ก็ไม่อาจต้านทานลมฝนได้"

หานเฟยจื่อเห็นว่า หากดำเนินการตามแบบเก่า เท่ากับเฝ้าต้นไม้รอกระต่ายเปรียว ดังนั้นไม่สมควรยึดติดกับกฎเกณฑ์ หากแต่ให้ปรับตัวตามสถานการณ์แต่ละยุคสมัย ความคิดนี้ย่อมก้าวหน้ากว่าปราชญ์บัณฑิตที่เสนอให้ปฏิบัติตามแบบแผนโบราณ เพียงแค้นที่หานเฟยจื่อไม่มีฝีปากแสดงออกได้

เซี่ยงเส้าหลงเห็นหานเฟยจื่อหน้าแดงคอพอง ไม่อาจหักใจทนดูได้ ต้องร้องโพล่งว่า "เหลวไหล"

คำพูดพอเปล่งจากปาก ค่อยฉุกคิดว่าแย่แล้ว จริงดังคาดหมาย

ทุกผู้คนกวาดตามองมา โดยเฉพาะฉีเจี๋ยแค่นหัวร่ออย่างเหยียดหยาม กล่าวว่า "ที่แท้ราชองครักษ์เซี่ยงนอกจากรบทัพจับศึกแล้ว ยังมีความรู้ด้านการปกครองแว่นแคว้น เรากลับคิดขอรับทราบความเห็นอันสูงส่ง"

เซี่ยงเส้าหลงเห็นจี้เอียนหยานเพ่งตาคู่งามจับจ้องมองมา มีความรู้สึกว่าไหนเลยขายหน้าต่อหน้าหญิงงามได้ ดังนั้นกัดฟันกล่าวว่า "ยุคสมัยไม่หยุดนิ่ง สมมติเช่นกาลก่อนใช้รถศึกเป็นหลัก ยามนี้เป็นกองกำลังผสมระหว่างทัพม้า ทหารราบและรถศึก แสดงว่าไม่สมควรยึดติดตายตัว"

จี้เอียนหยานกล่าวด้วยความผิดหวังว่า "ท่านเซี่ยงไม่เข้าใจหัวข้อของขุนนางฉีไปแล้ว เขาหมายถึงหลักการ หาใช่วิธีการไม่ กล่าวคือสงครามยังเป็นสงคราม ยุทธการสู้รบอย่างไรเป็นอีกเรื่องหนึ่ง"

หลงหยางจวินยิ้มพลางกล่าวว่า "พี่เซี่ยงแม้มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม แต่คาดว่าร่ำเรียนหนังสือไม่มาก ตอนนี้พวกเรากำลังถกถึงข้อแตกต่างระหว่าง *'ปกครองโดยคุณธรรม'* กับ *'ปกครองด้วยกฎหมาย'* กับคุณชายหานอยู่"

ฉีเจี๋ยเอื้อนเสียงดังกังวานว่า "ดำเนินการปกครองด้วยคุณธรรมประดุจดั่งดาวเหนือส่องแสงสกาวท่ามกลางหมู่ดาวล้อมรอบ" หยุดเล็กน้อยจึงเอื้อนเอ่ยอีกว่า "แม้นหากใช้กฎหมายปกครองราษฎร รักษาความสงบเรียบร้อยด้วยบทลงโทษ ราษฎรมิเพียงละเมิดหลบเลี่ยง ซ้ำยังไม่มีความละอายต่อบาป หากแม้นปกครองโดยใช้คุณธรรมนำหน้า สร้างระเบียบทางสังคมด้วยจารีตประเพณี ราษฎรจักละอายต่อบาป บังเกิดความสำนึกรับผิดชอบ"

ถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสอนของปราชญ์เมธีขงจื๊อ ว่าด้วยหลักการปกครอง เห็นว่าควรเริ่มต้นด้วยคุณธรรมอันดีงาม จึงสามารถอบรมกล่อมเกลาอาณาประชาราษฎร์ นำความร่มเย็นเป็นสุขมาสู่บ้านเมือง

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกไร้รสชาติยิ่ง เห็นว่ายังคงปลีกตัวจากไปแต่เนิ่นๆ ประเสริฐกว่า อันหลักการปกครองโดยคุณธรรม ตัวเองไม่มีความเข้าใจแม้แต่น้อย ดังนั้นผุดลุกขึ้นคารวะกล่าวคำอำลา

ทุกผู้คนล้วนตะลึงลาน คิดไม่ถึงยังไม่สนทนาถึงหัวข้อสำคัญ คนผู้นี้ก็ถอนตัวแต่กลางคัน

จี้เอียนหยานมองดูเขาอย่างไม่พอใจ กล่าวว่า “หากแม้นท่านเซี่ยงประพฤติเช่นตอนกลางวัน กล่าวไม่กี่คำก็หลบหน้าไป เอียนหยานรู้สึกไม่ยินดียิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงจึงไม่สนใจจี้เอียนหยานยินดีหรือไม่ สำหรับกับนางเขาเพียงเป็นแขกเหรื่อที่ไม่สลักสำคัญ ขณะจะผละจากไป หานเฟยจื่อชิงกระตุกแขนเสื้อของเขาไว้ ต้องใจอ่อนลง ทรุดนั่งลงดังเดิม

จี้เอียนหยานกล่าวด้วยความยินดีว่า “นี่จึงเป็นลูกผู้ชายชาตรี ท่านเซี่ยงคล้ายสะกดควบคุมตัวเองไม่ยอมแสดงความคิดเห็น เอียนหยานต้องการรับฟังข้อวิจารณ์อันสูงส่งจริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มในใจ เห็นว่านางยกย่องเขาเกินไป หากเปรียบเทียบกับคนเหล่านี้ เขาเฉกเช่นกระสอบฟางข้าว ไหนเลยมีข้อคิดเห็นคำวิจารณ์อันใดได้?

คืนนี้ฉีเจี๋ยช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ นึกยินดีที่อาจได้รับความสนใจจากหญิงงาม ไหนเลยยินยอมพลาดโอกาสแสดงออก ดังนั้นรุกเร้าว่า “ท่านเซี่ยงเห็นว่า ระหว่างการปกครองด้วยกฎหมายกับการปกครองด้วยคุณธรรม แบบใดดีเลิศกว่ากัน?”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นดวงตาของอีกฝ่ายทอแววเย้ยหยัน ต้องบังเกิดความขุ่นเคืองใจ กล่าวว่า “ปัญหามิใช่อยู่ที่แบบใดดีเลิศกว่า หากแต่ขึ้นอยู่กับกระทำได้หรือไม่ หลักการปกครองโดยคุณธรรมเพียงเป็นอุดมการณ์อย่างหนึ่ง หากแม้นในโลกมีแต่ปราชญ์เมธี ไม่มีคนชั่วร้ายอย่างนั้นไม่ต้องใช้วิธีการใด ก็ทำให้ทุกผู้คนเคารพตัวบทกฎหมาย แต่ในความเป็นจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ ดังนั้นพวกเราต้องมีกฎหมายและบรรทัดฐานที่เด่นชัด ดำเนินการควบคุมทุกผู้คน ให้พวกเขาปฏิบัติตาม หลังจากบรรลุถึงข้อนี้ ค่อยถกถึงหลักเมตตาธรรม จริยามารยาท จารีตประเพณีและการอบรมสั่งสอน”

ทุกผู้คนล้วนงงงันวูบ ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด นี่เป็นหลักเหตุผลที่ทุกผู้คนล้วนล่วงรู้ แต่ในยุคสมัยเลียดก๊ก นี่ยังแปลกใหม่กว่า และลึกซึ้งถึงแก่นกว่าหลักความคิดด้านการปกครองของหานเฟยจื่ออีก

จี้เอียนหยานตาเป็นประกายขึ้นมา สำรวจมองดูเซี่ยงเส้าหลงนึกตรึกตรองถ้อยคำของเขา หานเฟยจื่อก็มีสีหน้าครุ่นคิด ผงกศีรษะไม่หยุดยั้ง โจวเอี่ยนกลับนิ่งเงียบงัน คล้ายนึกถึงปัญหาอันใด

ฉีเจี๋ยย่อมไม่ยอมจำนนโดยง่ายดาย เพียงแต่ไม่กล้าดูแคลนคู่ถกเถียงอีก กล่าวอย่างจริงจังว่า "หากแม้นแว่นแคว้นหนึ่งเพียงพึ่งพาบทลงโทษ ผู้กุมอำนาจไยมิใช่อาศัยบทลงโทษกดขี่ข่มเหงผู้อ่อนแอตามอำเภอใจได้?"

แม่ทัพไป่กุยก็กล่าวว่า "จารีตอันดีงาม ราษฎรล้วนเคารพ คุณธรรมอันเลิศล้ำ ราษฎรต่างยอมรับ สัจจะอันประเสริฐ ราษฎรพากันปฏิบัติ นี่เป็นหลักการแห่งเจ้าชีวิต หากแม้นเปลี่ยนเป็นใช้บทลงโทษอันเข้มงวด ผู้คนจะเปลี่ยนเป็นอย่างไร?"

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา กล่าวกับไป่กุยและฉีเจี๋ยว่า "นี่เพียงเป็นเพราะการปกครองโดยกฎหมายไม่ยึดถือถึงที่สุด ใต้ตัวบทกฎหมาย ทุกผู้คนล้วนเสมอภาค โอรสสวรรค์...ต้าอ๋องกระทำผิดมีโทษเท่าสามัญชน สมมติเช่นไม่ว่าผู้ใดฆ่าคนโดยไร้เหตุผล ล้วนต้องถูกลงโทษ อย่างนั้นยังมีผู้ใดกล้าฆ่าคนตามอำเภอใจ? ข้าพเจ้าไม่ได้ปฏิเสธเมตตาคุณธรรมและจริยามารยาท นั่นเป็นจิตวิญญาณขั้นพื้นฐานหลังตัวบทกฎหมาย หากแม้นหลอมรวมหลักกฎหมายและคุณธรรมเข้าด้วยกัน จึงเป็นแนวทางการปกครองที่แท้จริง ควรทราบว่าอำนาจที่เบ็ดเสร็จเด็ดขาดรังแต่กัดกร่อนผู้คนเสื่อมทรามลง"

เขาความจริงคิดใช้ถ้อยคำ *"โอรสสวรรค์กระทำผิดมีโทษเท่าสามัญชน"* จากนั้นฉุกคิดว่า ตอนนั้นยังไม่รวมประเทศเป็นปึกแผ่น จึงเปลี่ยนเป็นใช้คำ **"ต้าอ๋อง"** *(อ๋องผู้เป็นใหญ่)*

จี้เอียนหยานพอฟังคำ *"ต้าอ๋องกระทำผิดมีโทษเท่าสามัญชน"*

ต้องอุทานดังอาออกมา หานเฟ่ยจื่อก็ตาเป็นประกาย บุคคลอื่นรวมทั้งเซียวเว่ยโหมวล้วนมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย สำหรับกับบุคคลที่อยู่ในยุคสมัยของเจ้าชีวิตคืออำนาจสูงสุด นี่เป็นคำกล่าวที่น่าตระหนกตกใจจริงๆ

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าตัวเองมีความรู้เพียงนี้ หากแม้นกล่าวต่อไปรังแต่กล่าวมากผิดมาก ดังนั้นยืดกายขึ้น กล่าวว่า "ข้าพเจ้าบอกความคิดโง่เขลาของตัวเองออกมาแล้ว ตอนนี้ข้าพเจ้ามีเรื่องรีบด่วนรอกระทำต้องขออำลา"

จี้เอียนหยานขมวดคิ้วตัดพ้อว่า "ท่านเซี่ยงเพิ่งกล่าวถึงตอนสำคัญก็คิดจากไป ใช่นึกรังเกียจเอียนหยานหรือไม่?"

โจวเอี่ยนฉุดดึงเซี่ยงเส้าหลงนั่งลงใหม่ กล่าวว่า "ราชองครักษ์เซี่ยงสะกิดความสนใจของเราขึ้นมาแล้ว เราคิดเรียนถามว่าหลักการปกครองด้วยกฎหมาย ซึ่งรวมถึงเจ้าชีวิต ไม่ทราบจะดำเนินการอย่างไร?"

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ตอนนี้ยังดำเนินการไม่ได้ แต่สักวันหนึ่งจะปรากฏสภาพแบ่งแยกอำนาจเป็นฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหารและตุลาการ หลังจากนั้นจึงเกิดการปฏิวัติ...ไม่ จึงก่อเกิดเสรีภาพเสมอภาคและภราดรภาพขึ้น"

เขาแทบร้องโพล่งคำ *"การปฏิวัติในฝรั่งเศส"* ออกไป ดีที่กล้ำกลืนคำพูดเอาไว้ ไม่เช่นนั้นคงสร้างความแตกตื่นแก่ผู้รับฟังอย่างมากแล้ว

แต่คำพูดเหล่านี้ส่งผลสะท้านสะเทือนกว่าเมื่อครู่ ทุกผู้คนยามกะทันหันย่อยสลายไม่หมดสิ้น สำหรับกับผู้ที่มีชีวิตอยู่ภายใต้การรวมศูนย์อำนาจอยู่ที่เจ้าชีวิต นี่เป็นความคิดที่ยากจะยอมรับได้ แต่ก็แปลกใหม่และเร้าใจยิ่ง

เซี่ยงเส้าหลงเห็นทุกผู้คนล้วนขมวดคิ้ว ค่อยได้คิดว่าตอนนี้ยังไม่ไปจะรอถึงเวลาใด ดังนั้นลุกขึ้นถอยห่างจากโต๊ะ น้อมกายคารวะกล่าวว่า "ผู้เยาว์กล่าวฟุ้งซ่านเหลวไหล ขอท่านทั้งหลายอย่าได้จดจำใส่ใจ"

กล่าวจบสะบัดหน้าจากไป กระทั่งจี้เอียนหยานส่งเสียงร้องเรียกก็ไม่แยแสสนใจแล้ว

ขโมยฟ้าเปลี่ยนอาทิตย์

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงกลับถึงตึกซิ่นหลินจวิน ข้างหูยังคล้ายได้ยินเสียงร้องเรียกของจี้เอียนหยาน แขกเหรื่อที่ไปเยือนนาง ล้วนเพียรพยายามหาหนทางรั้งอยู่ แต่ไม่สามารถรั้งอยู่ได้ เขากลับประพฤติดรงกันข้าม คล้ายกลัวถูกนางพัวพันไว้ ชิงหลบลี้หนีหน้ามา

แต่สตรีนางนี้มีบุคลิกอันโดดเด่นจริงๆ ครั้งแรกที่ได้ยินชื่อของนาง ยังเข้าใจว่านางเป็นหญิงงามเจ้าทุกข์หม่นหมอง หรือเย่อหยิ่งถือดีปฏิเสธทุกผู้คนจนห่างไกล หลังจากพบหน้าค่อยทราบว่า นางบังเกิดความกระตือรือร้นต่อชีวิต แสวงหาหลักเหตุผลที่แท้อยู่ตลอดเวลา วาดหวังให้มีคนค้นพบแนวทางการปกครอง หรืออาจบางทีคิดค้นหาสามีที่สมบูรณ์พร้อม

หากทว่านั่นมิใช่เซี่ยงเส้าหลงเด็ดขาด ยามนี้เขาทั้งไม่มีเวลา และไม่สมควรมีความสัมพันธ์กับสตรีใด หากแต่ต้องทุ่มเทพลังงานทั้งหมดให้ความคุ้มครองหยาฮูหยิน กงจู้สามและเหล่าหญิงรับใช้ ด้วยถือเป็นภาระที่ไม่อาจปฏิเสธได้ เขาแม้มีนิสัยเจ้าชู้กรุ้งกริ่ง แต่ก็มีสำนึกความรับผิดชอบ อย่าว่าแต่เขายังรักหญิงงามเหล่านี้

เซี่ยงเส้าหลงอาศัยแสงโคมไฟที่สาดลอดออกจากภายในตึกเดินอ้อมเป็นวงกว้าง อาศัยเครื่องมือปีนป่ายขึ้นหลังเขาซึ่งตึกซิ่นหลินจวินปลูกเอนพิงอยู่ จากนั้นเร้นกายเข้าตึก มาถึงยอดไม้ซึ่งอยู่ข้างหอห้องหลังหนึ่ง

นี่เป็นเขตตึกใน มีการรักษาการณ์อย่างเข้มงวด หน่วยยามจูงสุนัขตุลาดตระเวนเที่ยวแล้วเที่ยวเล่า ดีที่บนร่างเขาโรยยาผงของหยาฮูหยิน จึงรอดพ้นจากจมูกอันปราดเปรียวของสัตว์เดรัจฉานพันธุ์นี้

ใกล้เที่ยงคืนแล้ว หอน้อยยังปรากฏแสงโคมสาดลอดออกมา ไม่ทราบเป็นผู้ใดยังไม่เข้านอน จากปากคำหยาฮูหยิน นี่สมควรเป็นที่อยู่ของคนในครอบครัวซิ่นหลินจวิน หากแม้นชั้นล่างของหอมีผู้คน เขาก็ยากจะเข้าสู่อุโมงค์ลับใต้ดินได้ อดรนทนรอครึ่งชั่วยาม ในที่สุดเขาไม่อาจทนรอสืบไป ตกลงใจเสี่ยงอันตราย กดปุ่มสปริงดีด ยิงเชือกขอเกี่ยวแหวกฝ่าอากาศ ข้ามนภาราตรีสามวา ทิ้งร่างลงบนสันหลังคา ยึดเกี่ยวเอาไว้

เซี่ยงเส้าหลงเหินร่างไปราวปักษาราตรี ทิ้งตัวลงบนชายคาหอก่อน จากนั้นพลิกตัวลงยังดาดฟ้าซึ่งสร้างระเบียงล้อมรอบ มองผ่านหน้าต่างหอเข้าไป นี่เป็นห้องหับซึ่งตกแต่งอย่างเลิศหรู จัดตั้งตั่งเตียงปล่อยม่านมุ้งลง ยังมีโต๊ะเครื่องแป้งกระจกทองเหลือง หลังเตียงบังเกิดเสียงหอบหายใจ และเสียงครวญครางของชายหญิงที่ร่วมรักกันดังลอดออกมา

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด ที่นี้เมื่อเป็นปากทางเข้าอุโมงค์ลับ ผู้อยู่อาศัยย่อมเป็นบุคคลที่ซิ่นหลินจวินไว้วางใจ ไม่แน่ว่าเป็นภรรยาหรือนางบำเรอของซิ่นหลินจวิน หากซิ่นหลินจวินคิดหลับนอน คงเรียกตัวสตรีในที่นี้ไป ไม่ต้อง “เดินทางไกล” มายังที่นี้ หรือว่านางบำเรอของเขาคบชู้สู่ชาย?

แต่ว่ายามนี้ไม่มีเวลาครุ่นคิดมากความ เซี่ยงเส้าหลงขณะจะพลิกตัวลงยังชั้นล่าง ที่เบื้องล่างบังเกิดเสียงผู้คนดังขึ้น ปรากฏหน่วยลาดตระเวนมาถึง กลับหยุดลงสนทนากัน

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ รอคอยอยู่ครู่หนึ่ง ผู้คนเบื้องล่างยังไม่มีท่าทีจากไป ดังนั้นขบกรามกรอด ดึงเข็มบินออกมาเล่มหนึ่ง ยื่นผ่านร่องหน้าต่างเข้าไป งัดแงะกลอนหน้าต่าง กระชากดึงหน้าต่างเปิดออก พลิกตัวเข้าห้องไป

ลมหอบหนึ่งพัดเข้าห้องมา เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่าผิดท่า ไม่ทัน

ปิดหน้าต่างลง หลังม่านมุ้งบังเกิดสุ้มเสียงบุรุษดังว่า “จือชุน ท่านคงไม่ได้ปิดหน้าต่าง รีบดู หน้าต่างบานนั้นเปิดออกแล้ว”

สุ้มเสียงคุ้นหูยิ่ง กลับเป็นเส้าหยวนจวิน

สตรีนามจือชุนตอบว่า “ไม่มีเหตุผลเลย ข้าพเจ้าจะไปปิดหน้าต่าง อากาศหนาวเย็นยิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบ ห้องหับนี้แม้กว้างขวาง แต่ไม่มีที่ซ่อนกาย ดั่งเตียงนั้นก็อยู่สูงจากระดับพื้นไม่ถึงหนึ่งเชียะ ยากจะมุดเข้าไป ยามร้อนรุ่มใจบังเกิดไหวพริบ กลิ้งตัวถึงข้างเชิงเทียน ยื่นนิ้วมือบิดไส้ตะเกียงดับไป

จือชุนเพิ่งลุกขึ้นนั่ง พลันอุทานดังอา กล่าวว่า “ลมโชยพัดเทียนไขดับแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงไม่รีรอลังเล ย่องฝีเท้าถึงข้างประตู ทดลองผลักดู ประตูก็เปิดออกตามแรงมือ สร้างความยินดียิ่ง อาศัยเสียงการเคลื่อนไหวของจือชุนเป็นเครื่องกลบเกลื่อน ถลันวูบออกไป ปิดประตูห้องลง

เบื้องนอกเป็นห้องรับแขกที่ไร้ผู้คน บันไดแถวหนึ่งทอดลงยังชั้นล่าง นอกจากนั้นยังมีห้องหับอีกสองห้อง ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงเปิดประตูดังขึ้น เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบ พุ่งตัวไปเบื้องหน้า หลบซ่อนอยู่หลังฉากกั้นบานหนึ่งในห้องรับแขก

ยามนั้นปรากฏหญิงสาวเปลือยเปล่านางหนึ่งเดินออกจากภายในห้อง นางอยู่ในวัยไม่เกินยี่สิบปี รูปกายอวบอัดสมบูรณ์ ย่อมเป็นจือชุนนั้น จือชุนกลับเดินมายังฉากกั้น ตอนแรกเซี่ยงเส้าหลงสะดุ้งเฮือก จากนั้นพบว่าที่ใต้เท้าจัดวางไว้ด้วยกระโถนปัสสาวะ รีบถลันออกจากฉากกั้น ฟุบร่างลงกับพื้น มิให้เปลวเทียนสาดส่องเงาร่างของเขา ยามนั้นจือชุนพอดีเดินเข้าหลังฉากกั้น ระหว่างหนึ่งออกหนึ่งเข้า จึงไม่พบเห็นเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงคืบคลานถึงริมบันได ที่หลังฉากพอบังเกิดเสียงปัสสาวะปล่อยลงสู่กระโถน เขาก็ฉวยโอกาสเดินลงบันได เพิ่งมาถึงมุม

โค้งของบันได ที่เบื้องล่างบังเกิดเสียงคนดังลอดขึ้นมา อย่างน้อยเป็นสุ้มเสียงของบุรุษสี่คน

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ ชะโงกศีรษะมองลงไปยังห้องโถงเบื้องล่าง เห็นนักบู๊สี่คนนั่งล้อมวงอยู่บนเสื่อ หากเขาเดินลงไป ไม่ว่าระมัดระวังตัวอย่างไร อย่าคิดหมายตบตาคนเหล่านั้นได้

ยามกระวนกระวายใจ ที่ชั้นบนบังเกิดสุ้มเสียงจือชุนดังว่า "ยังมีคนอยู่หรือไม่?"

ในนักบู๊ทั้งสี่มีคนขานรับคำหนึ่ง เดินขึ้นบันไดมา

คราครั้งนี้เซี่ยงเส้าหลงไม่อาจเดินหน้าล่าถอย ถูกหนีบอยู่กึ่งกลางพานตัดใจถอนดึงเข็มบินเล่มหนึ่ง แนบร่างชิดกับมุมผนัง มิให้ฝ่ายตรงข้ามพบเห็นก่อน

นักบู๊นั้นเดินพลางถามพลางว่า "ฮูหยินมีคำสั่งใด?"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล จือชุนเป็นหนึ่งในสองนางบำเรอซึ่งเส้าหยวนจวินนำมาจากรัฐจ้าวเอง

นักบู๊นั้นมาถึงเชิงบันได พอดีเผชิญหน้ากับเซี่ยงเส้าหลง ต้องอุทานดังอาออกมา กลับเป็นมือดีของผิงหยวนจวิน ซึ่งได้รับการขนานนามคู่กับผูปู้ นามหลิวเฉาเอง

เซี่ยงเส้าหลงความจริงคิดซัดเข็มบินออก พอเห็นเป็นหลิวเฉาค่อยหยุดมือไว้

จือชุนร้องถามว่ามีเรื่องใด หลิวเฉาระงับสติแล้วกลบเกลื่อนว่า "ไม่มีใด เพียงเห็นมุสิกตัวหนึ่ง"

อิสตรีกลัวสัตว์เล็กๆ เหล่านี้ที่สุด จือชุนย่อมไม่มีข้อยกเว้น กล่าวอย่างร้อนรนว่า "คุณชายหิวแล้ว อิ๋งน้อยและพวกก็เข้านอน รบกวนพวกท่านไปยังห้องครัว ใช้คนจัดสุราอาหารมา" กล่าวจบหลบหนีเข้าห้องไป

หลิวเฉาสะอึกขึ้นบันไดมา กล่าวเบาๆ ว่า "พวกเรากำลังสนทนาถึงราชองครักษ์พอดี ราชองครักษ์มายังที่นี้มีเรื่องใด พวกเราสามารถ

ช่วยเหลือหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงตัดใจบอกเรื่องขโมยบันทึกลับหลูปันออกไป หลิวเฉาพอฟังจบ บอกให้รอสักครู่ หันไปบอกกล่าวกับพวกพ้องทั้งสาม ค่อยเชื้อเชิญเซี่ยงเส้าหลงลงมา เซี่ยงเส้าหลงสั่งนักบู๊ผู้หนึ่งเข้าครัวไปจัดหาสุราอาหารก่อน จากนั้นสำรวจดูภายในห้องโถง จากห้องโถงค้นถึงห้องด้านใน ค่อยพบเห็นประตูลับทางเข้าอุโมงค์ใต้ดินอยู่ใต้ตั่งเตียงหลังหนึ่ง

หลิวเฉากล่าวว่า “ราชองครักษ์ลงไปอย่างวางใจ พวกเราจะดูลาดเลาให้แก่ท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิดกล่าวว่า “ทางที่ดีท่านลงไปพร้อมกับข้าพเจ้า หากมีความจำเป็นจะได้ให้ท่านนำสิ่งของกลับมาวางไว้ที่เดิม”

หลิวเฉาตอบตกลง ทั้งหมดหยิบฉวยห่วงทองเหลือง ออกแรงรั้งดึงแผ่นศิลาขึ้น เดินลงบันไดศิลาสิบกว่าขั้น ลงมายังอุโมงค์ใต้ดิน เห็นเส้นทางด้านหนึ่งทอดสู่ตึกในของซิ่นหลินจวิน อีกปลายหนึ่งทอดถึงหลังเขา แสดงว่าเป็นทางลับใช้หลบหนีออกจากตึกซิ่นหลินจวิน

หลิวเฉานำตะเกียงมาดวงหนึ่ง เพิ่มแสงสว่างแก่ภายในอุโมงค์ ทั้งสองบ่ายโฉมไปยังตำแหน่งทิศทางของห้องนอนซิ่นหลินจวิน เดินอยู่ครู่หนึ่ง เห็นบันไดศิลาอีกสายหนึ่งทอดขึ้นไป เซี่ยงเส้าหลงค่อยหยุดยั้งลง สำรวจเคาะดูผนังอุโมงค์ พบว่าผนังด้านหนึ่งมีเลศนัย ทั้งสองทดลองผลักดู ผนังอุโมงค์หาขยับเขยื้อนเคลื่อนที่ไม่ เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดปฏิภาณวูบ ตรวจดูก้อนศิลาบนผนังทีละแผ่น ในที่สุดพบเห็นศิลาแผ่นหนึ่งยื่นออกมาเล็กน้อย พอทดลองดึงดู แผ่นศิลาก็หลุดออกมาตามแรงมือ เผยเห็นรูกุญแจซึ่งจัดสร้างอยู่ภายใน

ทั้งสองยินดียิ่ง เซี่ยงเส้าหลงล้วงเครื่องมือสะเดาะกุญแจออกมาทำตามวิธีการของหยาฮูหยิน ไม่นานก็เปิดไขกุญแจได้ เมื่อผลักดันประตูศิลาออก ภายใต้แสงตะเกียงสาดส่อง พบว่าหลังประตูกลับเป็นคลังสมบัติแห่งหนึ่ง ภายในห้องใต้ดินอันกว้างขวาง จัดวางหีบอัญมณีมีค่าสิบกว่าหีบ ในจำนวนนี้มีอยู่สองหีบเปิดอ้าออก เครื่องหยก เงิน และทอง

ภายในหีบสะท้อนประกายใต้แสงตะเกียงจนแวววับจับตา

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “อย่าได้บอกเรื่องนี้ต่อผู้อื่น เมื่อพวกเรามีหนทางไปจากนครต้าเหลียน ค่อยหยิบฉวยของมีค่าสักหลายชิ้นไปเป็นค่าเดินทาง จดจำไว้ว่าอย่าได้บังเกิดจิตละโมบ ไม่เช่นนั้นอาจต้องทิ้งชีวิตอยู่ที่นี้”

หลิวเฉาค่อยได้สติ รับคำคราหนึ่ง ในใจบังเกิดความเคารพยกย่องต่อเซี่ยงเส้าหลงที่ไม่หวั่นไหวต่ออัญมณีจินดา

เซี่ยงเส้าหลงตรวจค้นอย่างรวดเร็ว ชั่วครู่ค่อยพบเห็นช่องลับที่มุมผนัง ภายในช่องลับเก็บรักษาหีบเหล็กรูปยาวรีใบหนึ่ง พอเปิดกล่องออก เห็นม้วนแพรม้วนหนึ่งจัดวางอยู่ท่ามกลางผ้าน้ำยาป้องกันความชื้นกันเน่าเปื่อย เป็นสิ่งของซึ่งเขากำลังค้นหา...บันทึกลับหลูปันเอง

เซี่ยงเส้าหลงคลี่ม้วนแพรออกดู พบว่าเนื้อแพรเก่าเก็บเหลืองซีดมีความยาวสิบกว่าวา ทั้งหนาทั้งหนักอึ้ง หากเขาเป็นซิ่นหลินจวินคงไม่ตรวจสอบทุกวี่วันตั้งแต่ต้นจนจบ แสดงว่าแผนการของเขาสามารถดำเนินการได้จากการศึกษาอย่างคร่าวๆ บันทึกลับนี้วาดภาพเครื่องมือทั้งรุกและรับ พร้อมกับอธิบายวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ รวมทั้งขั้นตอนในการจัดสร้างไว้อย่างละเอียด

เนื่องจากมีเวลาไม่มากนัก เซี่ยงเส้าหลงรีบม้วนเก็บบันทึกลับหลูปันออกจากห้องลับใต้ดิน

เซี่ยงเส้าหลงหลับไปงีบหนึ่ง พอตื่นขึ้นมา พบว่าหยาฮูหยินกับหญิงรับใช้ทั้งแปดยังเร่งมือปลอมแปลงบันทึกลับอยู่ ท้องฟ้าเบื้องนอกยังไม่รุ่งสางสว่าง

หยาฮูหยินนำม้วนแพรปลอมซึ่งเป็นแพรขาวว่างเปล่าปะติดปะต่อกับม้วนแพรจริง ซึ่งตัดออกมาท่อนหนึ่ง จากนั้นใช้สีย้อมซึ่งทำจากแร่ธาตุ ย้อมริมขอบเป็นสีเหลือง มีความแนบเนียนสมจริง นับเป็นผู้ชำนาญการปลอมแปลงอย่างแท้จริง

เซี่ยงเส้าหลงต้องฉวยโอกาสที่ฟ้ายังไม่รุ่งสาง นำบันทึกลับฉบับปลอมส่งกลับไปยังห้องลับใต้ดิน นี่ความจริงเป็นเรื่องยากกระทำได้ แต่เนื่องจากได้รับความช่วยเหลือจากหลิวเฉา จึงกลับกลายเป็นสะดวกง่ายดาย เมื่อกลับมาหาหยาฮูหยิน ท้องฟ้าเริ่มสว่างรำไร หยาฮูหยินกับเหล่าหญิงรับใช้เหน็ดเหนื่อยจนสายตัวแทบขาด ขึ้นเตียงไปนอนพักผ่อนแล้ว เซี่ยงเส้าหลงโอบกอดนางนอนอีกงีบหนึ่ง จวบกระทั่งซิ่นหลินจวินใช้คนมาตามตัว เขาค่อยล้างหน้าล้างตาไปพบหน้า

ซิ่นหลินจวินก็คล้ายไม่ได้นอนตลอดทั้งคืน ไม่ทราบต้องการแสดงความสนิทสนมหรือไร จึงเปิดห้องโถงข้างของตึกในต้อนรับเขา

ยามนั้นหญิงรับใช้ยกน้ำชามา ซิ่นหลินจวินจึงสั่งว่า “เรามีเรื่องคิดหารือกับราชองครักษ์เซี่ยง ห้ามมิให้ผู้ใดเหยียบย่างเข้ามายังที่นี้”

หญิงรับใช้รับคำล่าถอยออกไป ซิ่นหลินจวินกล่าวว่า “เพราะเรื่องของท่าน เมื่อคืนเราไม่ได้นอนตลอดทั้งคืน ในที่สุดค่อยนึกหาแผนการอันมั่นเหมาะได้”

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด *‘เรื่องของเราอันใด ยังมิใช่เป็นเครื่องสังเวยกลายเป็นที่รองรับเท้าให้ท่านก้าวขึ้นสู่ความสำเร็จ’*

ซิ่นหลินจวินเห็นอีกฝ่ายหนึ่งนิ่งเงียบงัน จึงชวนสนทนาว่า “เส้าหลงรับประทานอาหารเช้าแล้วหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงยกมือลูบท้อง สั่นศีรษะคราหนึ่ง ซิ่นหลินจวินร้องคำ “พวกเรา” จากนั้นยกมือตบหน้าผาก กล่าวว่า “เราช่างเหลวไหล เพิ่งขับไล่ผู้คนไป ท่านรอสักครู่ให้เราสั่งคนยกอาหารเช้ามา”

พลางผุดลุกขึ้นเดินออกไป สร้างความยินดีแก่เซี่ยงเส้าหลงยิ่งกระโดดปราดขึ้น ฉวยโอกาสสำรวจพื้นที่เที่ยวหนึ่ง ก่อนอื่นล่วงลึกเข้าห้องด้านใน เห็นคลับคล้ายเป็นที่ทำงานเก็บสิ่งของเป็นม้วนบันทึกต่างๆ ด้านข้างมีประตูข้าง เบื้องนอกเป็นลานที่ว่าง ถัดไปคล้ายเป็นห้องอาบน้ำ

เนื่องจากมีเวลาไม่มากนัก ดังนั้นเขาผลักประตูข้างออก หลังประตูเป็นห้องนอนของซิ่นหลินจวิน ผลจากการสำรวจดู พบเห็นปากทาง

เข้าอุโมงค์ใต้ดินเช่นกัน เซี่ยงเส้าหลงยกตั่งเตียงขึ้น ปากทางเข้าอุโมงค์ใต้ดินก็ปรากฏแก่สายตา ที่น่าประหลาดคือ ใต้พื้นดินยังมีกระบอกทองเหลืองอันหนึ่งโผล่พ้นขึ้นมา ยื่นถึงบนเตียงกลายเป็นรูปหัวมังกร ลักษณะคล้ายเป็นเครื่องประดับที่ปลายหัวเตียง

เซี่ยงเส้าหลงหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา รีบกลับเข้าห้องโถง ซิ่นหลินจวินพอดีกลับมา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “อาหารเช้าจะยกมาในบัดดล ตอนนี้ให้เราบอกแผนการของเราต่อท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงยังนึกถึงกระบอกทองเหลืองอันนั้น คาดว่าเป็นเครื่องมือดักฟังที่ทอดสู่อุโมงค์ใต้ดินกับห้องลับ สุ้มเสียงภายในถ่ายทอดผ่านกระบอกทองเหลืองถึงหัวมังกรที่ปลายเตียง ดีที่เมื่อคืนซิ่นหลินจวินไม่ได้นอนบนเตียง ไม่เช่นนั้นอาจได้ยินความเคลื่อนไหวของเขา

ซิ่นหลินจวินกล่าวว่า “เราจะใช้คนปลอมแปลงเอกสาร ถวายต่อต้าอ๋อง ให้หยาฮูหยินกับบริวารท่านเดินทางกลับรัฐจ้าว คงเหลือแต่ท่านกับกงจู้สาม หยาฮูหยินเป็นแขกที่เราเชื้อเชิญมา หลงหยางจวินหามีสิทธิ์คัดค้านไม่”

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด ด้วยอำนาจของซิ่นหลินจวินคิดปลดปล่อยพวกนาง ลำบากเพียงยกมือเท่านั้น พร้อมกันนั้นทราบว่าซิ่นหลินจวินไม่ปลดปล่อยผู้คนแม้สักครึ่งคน เพียงแสดงละครให้เขาชมดู ยามนั้นแสร้งเป็นลิงโลดยินดี กล่าวว่า “ประเสริฐแท้ ไม่ทราบให้พวกนางจากไปก่อนได้หรือไม่?”

ซิ่นหลินจวินตอนแรกมีสีหน้าลำบากใจ จากนั้นจึงกล่าว “หากแม้นเรื่องเล็กน้อยเพียงนี้ยังทำไม่ได้ เส้าหลงคงนึกดูแคลนเราแล้ว ตกลงเราจะจัดการให้หยาฮูหยินออกจากเมืองในเที่ยงวันนี้ สมทบกับคนของท่าน จากนั้นเดินทางกลับสู่รัฐจ้าว”

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *‘ร้ายกาจ’* ในใจ เช่นนี้ซิ่นหลินจวินเท่ากับมีตัวประกันอยู่ในมือ ไม่หวั่นวิตกว่าเซี่ยงเส้าหลงจะไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง ต่อให้พลาดท่าถูกจับกุม ก็ไม่กล้าซัดทอดถึงซิ่นหลินจวิน

ยามนั้นอาหารเช้ายกมาถึง ซิ่นหลินจวินมองดูอีกฝ่ายรับประทานอาหารเป็นการใหญ่ ยิ้มพลางกล่าวว่า “เส้าหลงพอใจหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งกล่าวด้วยความสำนึกขอบคุณว่า “พอใจยิ่ง เมื่อถึงเวลาข้าพเจ้าต้องไม่สร้างความผิดหวังให้อย่างแน่นอน”

ซิ่นหลินจวินส่งเสียงหัวร่อราวประสบความสำเร็จแล้ว เห็นอีกฝ่ายไม่คัดค้านเรื่องที่เขาควบคุมตัวกงจู้สามไว้ ยังเข้าใจว่าเซี่ยงเส้าหลงเชื่อถือเขาโดยสนิทใจ ดังนั้นคลายความสงสัยต่อเซี่ยงเส้าหลงไป

ทั้งสองต่างฝ่ายต่างมีลับลมคมใน จากนั้นบ่าวไพร่เข้ามารายงานว่า จี้เอียนหยานมาหาเซี่ยงเส้าหลง คนทั้งสองล้วนงงงันวูบใหญ่ ยอดหญิงจี้เอียนหยานกลับมาหาบุรุษถึงถิ่น นับเป็นเรื่องแปลกประหลาดมากแล้ว

ดวงตาซิ่นหลินจวินทอแววหึงหวงริษยา หากแต่ส่งเสียงกระแอมกลบเกลื่อน กล่าวว่า “เส้าหลงไปพบนางเถอะ ไม่แน่ว่านางพึงตาต้องใจท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงกลับขมวดคิ้ว วันนี้เขามีเรื่องมากหลายต้องกระทำล้วนเกี่ยวพันถึงความเป็นความตาย ไม่ว่าจี้เอียนหยานมีแรงดึงดูดใจสักปานใด เขาไม่อาจเสียเวลาที่นาง ในใจครุ่นคิด คนติดตามบ่าวไพร่ไปถึงห้องโถงรับแขกเขตตึกนอก

จี้เอียนหยานคลุมเสื้อขนสัตว์สีขาวตัวหนึ่ง ยืนสงบอยู่ริมหน้าต่างบานหนึ่ง มองดูอุทยานเรือกสวนเบื้องนอก กระทั่งผู้ติดตามแม้สักคนเดียวยังไม่มี ภายในห้องโถงไร้ผู้คน แต่ปากทางเข้าออกทั้งหน้าหลังตลอดจนประตูข้าง ชุมนุมด้วยองครักษ์กับหญิงรับใช้ภายในตึก ซึ่งแห่กันมาชมดูบุคลิกความงามของนาง เป็นที่เห็นถึงแรงดึงดูดใจของนาง

เซี่ยงเส้าหลงเดินถึงด้านหลังนาง เรียกเบาๆ ว่า “คุณหนูจี้”

จี้เอียนหยานหมุนตัวมาอย่างสวยงาม ยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า “ไม่ทราบมีเวลาว่างหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางแย้มยิ้มดุจบุปผาบาน ไม่อาจหักใจปฏิเสธ

บอกปัด ผงกศีรษะกล่าวว่า “หากเพียงสักครู่หนึ่ง คงไม่มีปัญหา”

จี้เอียนหยานฟังว่าเขามีเวลาเพียงครู่หนึ่ง ต้องค้อนเขาเป็นเชิงตัดพ้อวงหนึ่ง จากนั้นบอกให้ตามนางมา กล่าวจบเดินนำไปยังประตูใหญ่

เซี่ยงเส้าหลงลอบสงสัยใจ ยอดหญิงนางนี้คิดชักนำเขาไปยังที่ใด?

ไม่นานให้หลัง รถม้าคันหนึ่งแล่นออกจากประตูใหญ่ของตึกซิ่นหลินจวิน บ่ายหน้าสู่ทิศตะวันออก ภายในรถม้ามีแต่เซี่ยงเส้าหลงกับจี้เอียนหยานสองต่อสอง ขณะที่ตัวรถส่ายโคลงเคลง ทั้งสองจึงเกิดการกระทบสัมผัสถูกกันและกัน

เซี่ยงเส้าหลงแอบดูหน้าด้านข้างของนาง พบว่าไม่ได้พอกแป้งแต้มชาด เปล่งประกายความงามตามธรรมชาติ เรือนร่างหอมกรุ่นจรุงจิตชวนเย้ายวนยิ่งนัก

จี้เอียนหยานพลันเอื้อนเอ่ยขึ้นว่า “อำนาจที่เบ็ดเสร็จเด็ดขาดรังแต่กัดกร่อนผู้คนเสื่อมทรามลง เอียนหยานเพิ่งได้ยินถ้อยคำที่จี้ถึงใจดำนี้เป็นครั้งแรก เมื่อคืนหลังจากที่ท่านจากไป ทุกผู้คนรวมทั้งเอียนหยานไม่มีความกระตือรือร้นสนทนาสืบต่อ เอียนหยานเองไม่ได้นอนตลอดทั้งคืน นึกทบทวนแต่ทุกถ้อยคำของท่าน ตลอดจนบุคลิกท่วงท่าอันมุ่งมั่นของท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ นี่เรียกว่าไม่มีเจตนาปักต้นหลิวต้นหลิวกลับเจริญงอกงาม อยู่ดีๆ ก็ได้รับความสนใจจากยอดหญิงแห่งยุค แต่เขาไหนเลยมีเวลาพร่ำพรอดบอกรัก

สีหน้าจี้เอียนหยานพลันกระด้างเย็นชาลง กล่าวถามว่า “ท่านเซี่ยงไฉนติดตามซิ่นหลินจวินมาพบเอียนหยานด้วย?”

เซี่ยงเส้าหลงความจริงคิดบอกว่า นี่เป็นการดำเนินการของซิ่นหลินจวิน หาเกี่ยวข้องกับเขาไม่ แต่ไหนเลยหักใจทำร้ายจิตใจของยอดหญิงเช่นนี้ จึงกล่าว “คุณหนูจี้มักสอบถามแขกเหรื่อที่ได้ยินกิตติศัพท์ของท่าน และเดินทางไปหาเช่นนี้หรือ?”

จี้เอียนหยานถอนใจเบาๆ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ท่านเซี่ยงเป็นบุคคลแรกที่เอียนหยานคิดถามปัญหาเช่นนี้ โปรดบอกต่อเอียนหยานตามความสัตย์ ข้าพเจ้าใช่เป็นที่รังเกียจเดียดฉันท์ของท่านหรือไร ทุกครั้งที่พบพาน จึงรีบร้อนจากไป?” นางค้อนเขาวงหนึ่ง แล้วกล่าวสืบต่อ “ข้าพเจ้าไม่เคยพบพานบุคคลที่ลึกซึ้งสุดจะหยั่งเช่นท่านมาก่อน ทุกถ้อยคำล้วนเก็บซ่อนในใจ จวบกระทั่งถูกบีบคั้นค่อยแสดงออกมา เอียนหยานถึงกับคิดจุดเทียนสนทนากับท่านตลอดราตรี”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยคลายใจลง ดูท่านางยังไม่หลงรักเขา เพียงบังเกิดความสงสัยอยากรู้ ต้องการทราบความคิดอ่านของเขาให้มากกว่าเดิมแน่นอน หากแม้นเขาเปิดฉากรุก ไม่แน่ว่าสามารถพิชิตจิตใจยอดหญิงนางนี้ เพียงแต่ตอนนี้ไม่มีเวลาจริงๆ ทั้งยังต้องเร่งรีบติดต่อกับอูจว่อและผูปู้เตรียมการหลบหนีออกจากนครต้าเหลียน

รถม้าพลันหยุดนิ่งลง ที่แท้มาถึงพื้นที่ว่างในดงไม้แถบหนึ่ง รอบข้างเงียบสงัดไร้ผู้คน

จี้เอียนหยานยื่นมือเรียวงามผลักไหล่ของเขาเบาๆ กล่าวว่า “หากเห็นว่าเอียนหยานไม่น่ารังเกียจเดียดฉันท์ ก็ลงจากรถเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงมึนงงสงสัยกว่าเดิม ระหว่างการรังเกียจเดียดฉันท์นางกับการลงจากรถม้า มีส่วนเกี่ยวข้องอันใด? เขาไม่อาจทนการรบเร้าจากนาง ดังนั้นก้าวลงจากรถม้าอย่างงุนงง

จี้เอียนหยานกล่าวกับชายฉกรรจ์ที่ขับรถว่า “ท่านหลบไปก่อนครึ่งชั่วยามให้หลังค่อยกลับมา”

ชายฉกรรจ์นั้นรับคำจากไป จี้เอียนหยานถอดชุดชนสัตว์สีขาวออก เผยเห็นชุดนักบู๊รัดกุมซึ่งสวมอยู่ภายใน ส่วนโค้งส่วนเว้าอันรัดรึง และท่วงท่าอันทระนงองอาจของนาง สะกดจนเซี่ยงเส้าหลงปากอ้าตาค้างไป

จี้เอียนหยานชักกระบี่จากหว่างเอว หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า “เซี่ยงเส้าหลง ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาเจ้ารัฐวุ่ยให้มาฆ่าท่าน ตระเตรียมรับศึกเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “คุณหนูล้อเล่นแล้ว”

จี้เอียนหยานหน้าเย็นชาปานน้ำแข็ง ตาคู่งามสาดประกายคมกล้า แค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า “ผู้ใดล้อเล่นกับท่าน? รับกระบี่”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นประกายกระบี่พวยพุ่งมา ไม่กล้ารีรอชักช้า ชักกระบี่จากฝัก เสียงดังเมื่อปิดป้องต้านทานกระบี่ของยอดหญิงเอาไว้ รู้สึกว่าอีกฝ่ายมีพลังหนักแน่น หาเป็นรองบุรุษเพศไม่ ที่น่าตื่นตระหนกยิ่งกว่าคือ เพลงกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม คล้ายแฝงพลังดึงดูดชนิดหนึ่ง ทำให้เขาไม่สามารถร่ายรำกระบี่ได้

จี้เอียนหยานคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นแม่เสือสาวตัวหนึ่ง คล้ายเป็นวิญญาณภูตพราย บัดเดี๋ยวรุกบัดเดี๋ยวถอย ที่ช่วงเอวเสมือนติดตั้งสปริงดีดเอาไว้ บิดตัวอย่างมีพลัง ใช้กำลังช่วงเอวผสานเสริมกับพลังข้อมือ สภาวะกระบี่คล้ายกระแสน้ำกลางธารใหญ่ จู่โจมเข้ามาจากทุกทิศทางโดยไม่ขาดสาย

เซี่ยงเส้าหลงทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคือง ใช้เพลงกระบี่ม่อจื่อต้านรับอย่างแข็งขัน ผ่านไปสิบกว่ากระบี่ ค่อยเสาะพบโอกาสตีโต้ ฟาดฟันกระบี่ใส่คมกระบี่ของนาง กำลังแขนของจี้เอียนหยานย่อมไม่เทียบเท่าเซี่ยงเส้าหลง เพียงพึ่งพาเพลงกระบี่อันลึกล้ำ สะกดจนเซี่ยงเส้าหลงไม่อาจใช้กำลังออกได้ คราครั้งนี้ถูกฝ่ายตรงข้ามฟาดฟันอย่างถนัดถนี่ จำต้องล่าถอยไป ปากหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า “ในที่สุดแสดงฝีมือแท้จริงออกมาแล้วหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงถูกนางรุกไล่จนได้แต่ปิดป้องต้านรับ มาตรว่าเกิดจากสูญเสียโอกาสรุกก่อน แต่ประการสำคัญสืบเนื่องจากนางมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ยังเหนือล้ำกว่าเหลียนจิ่นครึ่งขั้น ยามนี้ไหนเลยกล้าอ่อนข้อแก่นางอีก ฟาดฟันกระบี่ใส่ทรวงอกนาง ไม่ว่าตำแหน่งแง่มุม พลังและช่วงเวลาล้วนผสมผสานอย่างเหมาะเจาะสอดคล้องถึงที่สุด

จี้เอียนหยานตาเป็นประกาย พริบตาดุจประกายไฟ เอี้ยวตัวหลบหลีกจากจุดสำคัญที่ทรวงอก กระบี่ยาวตวัดจากล่างขึ้นบน บิดกระแทก

ใส่กระบี่รุ้งบิน เซี่ยงเส้าหลงแทบถูกกระแทกกระบี่หลุดจากมือ ยามตื่นตระหนกรีบเคลื่อนขวางหลบเลี่ยง

ประกายกระบี่ของจี้เอียนหยานสาดกระจาย ช่วงชิงเป็นฝ่ายรุกอีกโดยง่ายดาย ในเสียงลมดังขวับเขวียว เปิดฉากจู่โจมดุจฟ้าแลบลั่นอสนีบาตคะนอง ไม่เปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามพักผ่อนหอบหายใจได้

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า เหตุใดนางมีเพลงกระบี่อันดับสองในรัฐวุ่ย แต่นี่เพียงหมายถึงเพลงกระบี่เท่านั้น จุดเด่นของเขาคือสามารถใช้ทุกส่วนของร่างกายให้เป็นอาวุธ คราครั้งนี้เพื่อรักษาชีวิตรอด มิอาจไม่ใช้กลยุทธ์ช่วงชิงชัยชนะ ทางหนึ่งกวัดแกว่งกระบี่ปิดป้องใช้ออกด้วยเพลงกระบี่ม่อจื่อซึ่งเน้นการตั้งรับ อีกทางหนึ่งศึกษาสภาพภูมิประเทศดูว่ามีหนทางพลิกสถานะจากเพลี่ยงพล้ำเป็นได้ชัยหรือไม่

จี้เอียนหยานยิ่งต่อสู้ยิ่งอาจหาญ ทุกท่วงท่าแฝงพลังเปี่ยมล้น ทั้งน่ากลัวและน่าดู เย้ายวนใจคู่ต่อสู้นัก ส่วนเซี่ยงเส้าหลงถอยร่นไม่หยุดยั้งจวบกระทั่งกระดูกสันหลังปะทะกับต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง จี้เอียนหยานส่งเสียงหัวร่อดังเจื้อยแจ้ว ประกายกระบี่ยืดหดอยู่แปลบปลาบ พลันปาดจู่โจมกระบี่มา

เซี่ยงเส้าหลงขวางกระบี่ต้าน เสียงตังคราหนึ่ง กระบี่รุ้งบินของเซี่ยงเส้าหลงหลุดลอยจากมือ

จี้เอียนหยานงงงันวูบหนึ่ง ทั้งนี้เพราะเซี่ยงเส้าหลงจงใจสลัดมือปล่อยให้นางฟันกระบี่รุ้งบินหลุดลอยไป ส่วนนางเนื่องจากใช้พลังอย่างดุดัน ต้องถลาตามไปอย่างลืมตัว

เซี่ยงเส้าหลงพลันตวัดเท้า กวาดใส่ตะโพกกลมกลึงของจี้เอียนหยาน สร้างความเจ็บปวดแก่นางจนถลาล้มไปเบื้องหน้า ร่วงหล่นลงในพื้นหญ้าอันหนานุ่ม

จี้เอียนหยานพลิกตัวด้วยความตระหนก ขณะจะหยิบยืมพลังที่เอวดีดตัวขึ้น เซี่ยงเส้าหลงก็โถมละลิ่วมา กดทับลงบนร่างของนาง ยื่นมือทั้งสองคว้าจับข้อมือของนางไว้ จนนางไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้

เซี่ยงเส้าหลงโน้มหน้าลงอย่างยิ้มแย้ม จวบจนอยู่ห่างเพียงสามนิ้ว จับจ้องมองตาคู่งามของนาง ถามว่า “ไม่ยอมรับนับถือหรือ?”

จี้เอียนหยานร่างอ่อนระทวย คลายมือจากการถือกระบี่ ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงสดใส ยิ่งงามเฉิดฉายสุดเปรียบปาน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “เอียนหยานไหนเลยไม่ยอมรับนับถือได้?”

เซี่ยงเส้าหลงหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า “อย่างนั้นท่านคิดรายงานต่อเจ้ารัฐวุ่ยอย่างไร?”

มือเท้าของทั้งสองเกี่ยวรัดพัวพัน บังเกิดความรู้สึกชวนวาบหวิวหวั่นไหว พานกล่าววาจาในลักษณะของการเผชิญหน้า เซี่ยงเส้าหลงถึงกับบอกไม่ถูกว่าเป็นรสชาติใด

จี้เอียนหยานเลิกล้มความคิดต่อสู้ขัดขืน นอนระทวยบนพื้นกะพริบตากลมโตกล่าวว่า “รายงานอันใด? เอียนหยานไม่เข้าใจว่าท่านเซี่ยงกล่าววาจาใด?”

เซี่ยงเส้าหลงพบว่าดวงตานางทอแววปีติยินดี ค่อยเข้าใจในบัดดลผุดลุกขึ้นกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “ที่แท้ท่านหลอกลวงข้าพเจ้า”

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างแง่งอนว่า “ยังมิรีบฉุดดึงผู้อื่นขึ้นไปอีก?”

เซี่ยงเส้าหลงขุ่นแค้นจนแทบไม่คิดสนใจนาง แต่ในที่สุดไม่อาจหักใจปฏิเสธต่อยอดหญิงนางนี้ ดังนั้นยื่นมือฉุดดึงนางขึ้นมา

จี้เอียนหยานย่อกายคารวะ กล่าวว่า “อย่าได้โกรธขึ้งเอียนหยานได้หรือไม่? หากไม่ยกอ้างเจ้ารัฐวุ่ย ไหนเลยทดสอบทราบเพลงเท้าอันลือลั่นของท่านได้ ผู้อื่นยังเจ็บปวดที่ตะโพกไม่หาย”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางสั่นศีรษะ เดินไปเก็บกระบี่รุ้งบินขึ้นจากพื้น สอดกระบี่คืนฝัก สะบัดหน้าจากไป

ระหว่างเดินทางกลับ จี้เอียนหยานภายในรถม้าชม้ายตามองเซี่ยงเส้าหลงซึ่งเคืองขุ่นไม่คลาย กล่าวว่า “เซี่ยงเส้าหลง ขณะที่ท่านมีโทสะ ท่าทางน่าดูนัก”

เซี่ยงเส้าหลงถลึงตาใส่นาง กล่าวว่า “คิดไม่ถึงยอดหญิงจี้ก็รู้จักหลอกลวงคน ทั้งยังเสแสร้งได้ละม้ายเหมือนนัก”

จี้เอียนหยานกล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า “ท่านไม่ประหลาดใจที่ผู้อื่นไฉนคิดทดสอบเพลงกระบี่ของท่านหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงเอนร่างพิงกับผนังรถ ยกเท้านั่งไขว่ห้าง ทำท่าไม่นำพากล่าวว่า “ท่านต้องการดูว่า ข้าพเจ้าใช่มีคุณสมบัติเป็นสามีของท่านในอนาคตหรือไม่อย่างนั้นหรือ?”

จี้เอียนหยานเม้มริมฝีปากกล่าวว่า “กล่าวถูกต้องเพียงครึ่งหนึ่ง ทั้งนี้เพราะยังไม่ถึงขั้นนั้น ท่านเพียงแต่พอมีคุณสมบัติสอดคล้องเท่านั้น” จากนั้นหัวร่อคิกออกมา กล่าวอีกว่า “จนบัดนี้ท่านเป็นบุคคลแรกที่ผ่านเข้ารอบ หากคิดบรรลุจุดหมาย เอียนหยานจะอำนวยความสะดวกให้แก่ท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงมีความรู้สึกว่าสตรีนางนี้ประหลาดพิสดารนัก ต้องขมวดคิ้วกล่าวว่า “เรื่องราวความรักเป็นความรู้สึกอันละเอียดอ่อนชนิดหนึ่ง เป็นไปตามธรรมชาติเรียกร้อง ไหนเลยมีการทดสอบต่างๆ นานาเช่นท่าน”

ดวงตาจี้เอียนหยานทอประกายที่ยากบ่งบอกบรรยาย ยิ้มพลางกล่าวว่า “กล่าวประเสริฐ ดังนั้นเอียนหยานทราบว่า ท่านแสร้งเป็นไม่ชมชอบผู้อื่นด้วยเหตุผลบางประการ แต่แววตาที่ท่านมองดูผู้อื่น กลับถ่ายทอดบอกความในใจของท่าน โดยเฉพาะเมื่อครู่ตอนที่ท่านกดทับผู้อื่นบนพื้นหญ้า เอียนหยานยิ่งมองทะลุถึงจิตใจของท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงลอบละอายแก่ใจ แต่ก็อับจนถ้อยคำ ได้แต่เหม่อมองนางอย่างตะลึงลาน

จี้เอียนหยานกล่าวด้วยความกระหยิ่มยินดีว่า “ที่แท้คิดกลับตึกซิ่นหลินจวิน หรือกลับไปยังเรือนน้อยกลางบึงวิไล?”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านตื่นอย่างได้คิด ลอบด่าตัวเองเลอะเลือนงมงาย ร้องว่า “รีบลดเลี้ยวซ้าย”

จี้เอียนหยานออกคำสั่งซ้ำ ก่อนที่จะบรรลุถึงหน้าประตูใหญ่ของตึกซิ่นหลินจวิน ให้ลดเลี้ยวเข้าถนนอีกสายหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงร้องว่า “โปรดหยุดที่หัวถนนเบื้องหน้า ข้าพเจ้าจะลงจากรถแล้ว”

จี้เอียนหยานออกคำสั่งต่อชายฉกรรจ์ที่ขับรถ จากนั้นกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “ท่านเซี่ยง เอียนหยานไม่อาจสร้างความอาวรณ์แก่ท่านจริงหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจ โน้มหน้าถึงข้างใบหูนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “คุณหนูเป็นโฉมสะคราญที่รัดรึงใจที่สุดเท่าที่ข้าพเจ้าเคยพบพานมา แต่พบพานในวาระที่ไม่เหมาะสม อีกไม่นานคุณหนูจะเข้าใจความคับแค้นจำเป็นของข้าพเจ้าเอง โปรดลืมเลือนข้าพเจ้าเถอะ” กล่าวจบ หักใจก้าวลงจากรถ

เพิ่งยืนหยัดที่หัวถนน จี้เอียนหยานพลันเลิกม่านหน้าต่างรถขึ้นเรียกหาว่า “ท่านเซี่ยง”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ เดินถึงริมหน้าต่าง

จี้เอียนหยานจับจ้องมองเซี่ยงเส้าหลงอย่างลึกซึ้ง ดวงตาทอประกายปัญญา กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “เอียนหยานเข้าใจแล้ว หากแม้นมีปัญหาอันใด โปรดจำไว้ว่าเอียนหยานยินดีช่วยเหลือท่าน”

หลั่งโลหิตกลางถนน

เซี่ยงเส้าหลงพบกันอูจว่อในบ้านเก่าที่ถูกทิ้งรกร้างหลังหนึ่ง อูจว่อชิงกล่าวว่า "พวกเราดำเนินการตามคำสั่งของท่าน ขุดอุโมงค์ในค่ายที่พักสายหนึ่ง ทะลุถึงดงไม้หลังค่าย และส่งคนไปตามทางอุโมงค์ จัดสร้างแพไม้สิบกว่าแพ ซุกซ่อนอยู่ในพุ่มไม้ริมลำธาร ซึ่งเชื่อมบรรจบกับแม่น้ำต้าโกวสายหนึ่ง หากล่องไปตามน้ำ สองวันให้หลังจะบรรลุถึงชายแดนด้านใต้ของรัฐฉี"

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง กล่าวว่า "ก่อนพลบค่ำวันนี้ หยาฮูหยินและพวกจะเดินทางกลับถึงค่ายที่มั่น ท่านแนะนำให้เฉิงซวีแสร้งยืนกรานว่าพรุ่งนี้ค่อยออกเดินทาง ซิ่นหลินจวินจะได้ไม่ระวังป้องกันพวกเรา"

อูจว่อขมวดคิ้วกล่าวว่า "อย่างนั้นท่านจะปะปนออกจากเมืองอย่างไร? ซิ่นหลินจวินย่อมต้องส่งคนเฝ้าควบคุมท่านโดยไม่คลาดสายตา"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าจากไปไม่ได้ ไม่เช่นนั้นไม่ว่าผู้ใดก็หนีไม่รอด หากคิดอาศัยอุโมงค์สายนั้นถอนกำลังจากไปหมดสิ้นอย่างน้อยต้องใช้เวลาหนึ่งชั่วยาม เมื่ออาทิตย์ลับขอบฟ้า พวกท่านต้องเคลื่อนไหว จัดหาหุ่นฟางตบตาผู้คน ม้าพาหนะ เสื้อเกราะและของหนักล้วนทิ้งไว้ เมื่อไปถึงชายแดนรัฐฉี ค่อยขอซื้อจากคนเลี้ยงสัตว์ กลางวันพักผ่อนกลางคืนเดินทาง จะกลับถึงรัฐจ้าวโดยปลอดภัย สรุปแล้วเคล็ดลับอยู่ที่คำปกปิดร่องรอยเท่านั้น"

อูจว่อหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า “แล้วท่านหลานเขยจะทำอย่างไร ข้าพเจ้าทอดทิ้งท่านกลับไป นายเหนือต้องปลิดชีวิตข้าพเจ้าแน่นอน อย่างน้อยข้าพเจ้าสมควรรั้งอยู่เป็นเพื่อนท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “นี่เป็นคำสั่ง ท่านปฏิบัติตามวิธีการของข้าพเจ้า หากปราศจากท่าน เฉิงซวีไม่อาจกระทำสำเร็จได้” จากนั้นกล่าวเสียงอ่อนลงปลอบโยนว่า “ข้าพเจ้าต้องรักถนอมชีวิตตัวเอง มิหนำซ้ำยังมีแผนการอันแยบยล มิเพียงช่วยตัวเองได้ ทั้งยังจะนำตัวกงจู้สามกลับไป”

อูจว่อขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว “ภายในสามเดือนหากท่านหลานเขยไม่กลับไป อูจว่อจะเชือดคอฆ่าตัวตาย เพื่อตอบแทนน้ำใจที่ท่านหลานเขยมีต่อข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงทั้งตื้นตันใจทั้งอับจนปัญญา หลังจากแยกทางกับอูจว่อ ยังใช้วิธีติดต่ออย่างแยบคาย เสาะพบผู้ปู้ซึ่งปวารณาตัวรับใช้เขา หารือลับอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยเดินทางกลับตึกซิ่นหลินจวิน ซิ่นหลินจวินฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงรับประทานอาหารเที่ยงด้วยกัน หลังอาหาร เซี่ยงเส้าหลงค่อยไปยังตึกเมฆลาย

หยาฮูหยินได้รับแจ้งจากฝ่ายซิ่นหลินจวิน เก็บสัมภาระเรียบร้อยแล้ว พอเห็นเซี่ยงเส้าหลงกลับมา ก็โผเข้าอ้อมอกของเขาร่ำไห้รำพันว่า “หากไม่มีท่าน หยาเอ๋อไม่ขอกลับไป”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้า ทั้งขู่ทั้งปลอบโยน สุดท้ายจำต้องเปิดเผยแผนการของตนออกไป หยาฮูหยินทราบว่านี่เป็นหนทางรอดเพียงหนึ่งเดียว ค่อยรับคำด้วยน้ำตา

เมื่อถึงเวลาออกเดินทาง กงจู้สามกับชุ่ยลู่และชุ่ยถงก็สวมกอดกันร่ำไห้ ประหนึ่งเป็นการพลัดพรากตายจากกัน ภายใต้การเร่งรัดของเซี่ยงเส้าหลง หญิงรับใช้ชุ่ยลู่กับชุ่ยถงค่อยเช็ดน้ำตา ออกเดินทางพร้อมกับหยาฮูหยิน

ซิ่นหลินจวินส่งทั้งหมดออกจากนครต้าเหลียนด้วยตัวเอง เมื่อ

เดินทางถึงค่ายที่พัก เฉิงซวีทำตามคำสั่งเซี่ยงเส้าหลง ซึ่งฝากให้อู๋จว่อมาบอกกล่าวก่อน ยืนกรานว่าพรุ่งนี้ค่อยออกเดินทาง

ซิ่นหลินจวินก็บอกว่า จะจัดทหารม้ากองหนึ่งมาคุ้มครองส่งทั้งหมดกลับไป เซี่ยงเส้าหลงไม่มีความเห็นเป็นอื่น ติดตามซิ่นหลินจวินกลับเข้าเมือง

ทั้งสองควบม้าเคียงคู่ ซิ่นหลินจวินกล่าวว่า “นับแต่นี้เป็นต้นไป เส้าหลงทางที่ดีรั้งอยู่ในตึก ทางหนึ่งอดออมกำลัง ทั้งป้องกันเหตุสุดวิสัย เราใช้คนส่งกงจู้สามไปยังสถานที่อันปลอดภัยแล้ว เส้าหลงจะได้รวบรวมสมาธิรับมืองานเลี้ยงพระราชทานในคืนพรุ่งนี้”

หัวใจเซี่ยงเส้าหลงตกวูบลง หากแม้นกงจู้สามถูกฝ่ายตรงข้ามควบคุมตัวไว้ ตนไยมิใช่ต้องตกอยู่ภายใต้การครอบงำของคนโฉดผู้นี้? สวรรค์ หลังจากนี้ควรทำอย่างไรดี?

เซี่ยงเส้าหลงพกพาจิตใจที่ขุ่นมัว กลับมายังตึกซิ่นหลินจวิน เมื่อถึงที่พัก ก็ขับไล่หญิงรับใช้ซึ่งซิ่นหลินจวินส่งมาปรนนิบัติออกไป ตัวเองผุดลุกผุดนั่งด้วยความกระสับกระส่าย ร้อนรุ่มใจราวถูกไฟแผดเผา พลันได้ยินเสียงทึบ ก้อนหินซึ่งห่อหุ้มด้วยเศษผ้าแพรก้อนหนึ่งซัดขว้างเข้ามา เซี่ยงเส้าหลงหยิบฉวยมาแก้เศษผ้าแพรออก กลับเป็นสารลับจากหลิวเฉา

ใจความในสารลับของหลิวเฉาบอกว่า ซิ่นหลินจวินเพิ่มกำลังคนเฝ้าควบคุมเซี่ยงเส้าหลง ดังนั้นไม่กล้ามาพบกับเขา ส่วนกงจู้สามถูกควบคุมตัวไปอยู่ในตึกที่พักของผิงหยวนฮูหยิน บนผ้าแพรยังวาดแผนที่อย่างลวกๆ บ่งชี้ตำแหน่งที่ตั้งของตัวตึกที่ผิงหยวนฮูหยินพำนักอยู่

เซี่ยงเส้าหลงระบายลมหายใจอย่างโล่งอก ขอเพียงทราบว่ากงจู้สามยังอยู่ภายในตึก ก็ไม่ถึงกับอับจนสิ้นหนทาง พร้อมกันนั้นคาดคำนวณจิตเจตนาของซิ่นหลินจวินออก วันพรุ่งนี้เขาคงมอบหมายให้ผิงหยวนฮูหยินส่งตัวกงจู้สามเข้าวัง แทนที่จะสรรหาผู้อื่นปลอมตัวเป็นกงจู้สามจัดส่งเข้าวังตามที่รับปากกับเขา

ท้องฟ้ามืดค่ำลงทีละน้อย เซี่ยงเส้าหลงค่อยมีจิตใจปลอดโปร่งกว่าเดิม จึงออกไปรับประทานอาหารค่ำกับซิ่นหลินจวิน ระหว่างรับประทานอาหาร โป้ปดว่าคืนนี้เขาคิดฝึกซ้อมกระบี่ ไม่ต้องส่งคนไปปรนนิบัติเขา

ซิ่นหลินจวินไม่ระแวงสงสัยเป็นอื่น รับคำคราหนึ่ง หวนนึกถึงขอเพียงเขาเพิ่มกำลังเฝ้าควบคุมเซี่ยงเส้าหลง กงจู้สามก็ตกอยู่ในเงื้อมมือเขา ยังกลัวเซี่ยงเส้าหลงติดปีกโบยบินไปได้หรือ?

เซี่ยงเส้าหลงกลับมายังที่พัก จัดแจงเจาะหลังคาห้องเป็นรู ยิงเชือกขอเกี่ยวออกไป เชื่อมติดกับต้นไม้ใหญ่ข้างเคียงต้นหนึ่ง ค่อยกลับเข้าห้อง ขณะจะสะพายกระบี่ไม้ติดตัว พลันบังเกิดเสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น

เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ปลดเครื่องมือออก เดินไปเปิดประตูห้อง เห็นผิงหยวนฮูหยินยืนชดช้อยอยู่หน้าประตู ใช้แววตาที่สับสนจับจ้องมองเขาอย่างลึกซึ้ง เซี่ยงเส้าหลงลอบร้อง *'ผิดท่า'* ในใจ ได้แต่ชักนำนางเข้ามา ผิงหยวนฮูหยินก็ก้าวชดช้อยไปยังห้องนอน

เซี่ยงเส้าหลงตื่นตระหนกยิ่ง บนตั่งเตียงทิ้งข้าวของเครื่องใช้เกลื่อนกลาด ไหนเลยปล่อยให้นางเข้าไปได้ ยามร้อนรุ่มบังเกิดไหวพริบ เร่งฝีเท้าไปสวมกอดนางจากทางด้านหลัง ผิงหยวนฮูหยินส่งเสียงครางคำหนึ่ง แอบอิงเข้ามาในอ้อมอกของเขา น้ำตาไหลรินหลั่งลงมา

ในชีวิตเซี่ยงเส้าหลงยังไม่เคยมีสตรีหลั่งน้ำตาให้แก่เขามากมายถึงเพียงนี้ ถึงกับสมองพองโต พลิกร่างนางกลับมา เชยคางนางขึ้น แสร้งเป็นถามอย่างลนลานว่า "เรื่องอันใด?"

ผิงหยวนฮูหยินพริ้มตาลง กัดฟันแนบแน่น กล้ำกลืนเสียงร่ำไห้ไว้ เพียงแต่ส่ายหน้าด้วยความรันทดหดหู่ ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ความขัดแย้งของจิตใจนางยิ่งกว่าเซี่ยงเส้าหลง นางทั้งวางแผนทำร้ายเขา แต่ก็อดแวะเวียนมาหาเขามิได้

ผิงหยวนฮูหยินโผเข้ามายังอ้อมอกของเซี่ยงเส้าหลง สวมกอดเขาโดยแรง ซุกศีรษะกับแผ่นอกอันผึ่งผายของเขา สะอึกสะอื้นไห้ออกมา

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ เมื่อถูกนางพัวพันไว้เช่นนี้ ไหนเลยไปช่วยเหลือกงจู้สามได้ หากรอจนผู้นำกลุ่มฉู่ม่อเข่นฆ่ามาถึง เกรงว่าเขาไม่อาจรักษาชีวิตไว้

ผิงหยวนฮูหยินสงบลงบ้าง ขบกัดใบหูของเขา กล่าวเบาๆ ว่า "เส้าหลง โอบอุ้มข้าพเจ้าเข้าห้อง"

เซี่ยงเส้าหลงแทบร่ำร้องออกมา รีบกล่าวว่า "ฮูหยิน มิใช่ต้องรอให้เนิ่นช้ากว่านี้หรอกหรือ?"

ผิงหยวนฮูหยินขยี้เท้ากล่าวอย่างแง่งอนว่า "ผู้อื่นต้องการในบัดดลยังมิรีบอุ้มข้าพเจ้าเข้าไปอีก?"

เซี่ยงเส้าหลงรวบเอวของนาง โอบอุ้มขึ้นมา แต่แล้วบังเกิดเสียงเคาะประตูดังขึ้น

ทั้งสองล้วนตะลึงลานกับที่ ได้ยินสุ้มเสียงบ่าวไพร่ภายในตึกดังขึ้นที่หน้าประตูว่า "ฮูหยิน จวินสั่งมีเรื่องรีบด่วนขอเชิญท่านไปพบเขา"

เซี่ยงเส้าหลงวางร่างผิงหยวนฮูหยินลง แบมือทั้งสองทำท่าอับจนปัญญา แต่ในใจทราบว่าซิ่นหลินจวินได้รับรายงานว่าผิงหยวนฮูหยินมาหาเขา เกรงว่านางหักห้ามใจตัวเองไม่ได้ ทำลายแผนการใหญ่ จึงใช้คนมาเชิญนางไป

สีหน้าของผิงหยวนฮูหยินปรากฏแววขุ่นเคืองขึ้น จากนั้นหน้าหม่นหมองลง ขานรับว่า "มาแล้ว"

พลางโถมเข้ามากอดรัดเซี่ยงเส้าหลงไว้ ประทับจูบซึ่งแฝงความซาบซึ้ง ปวดร้าวและพลัดพรากลาจากต่ออีกฝ่ายหนึ่ง ค่อยเดินก้มศีรษะผลักประตูห้องออกไป โดยไม่เหลียวหน้ากลับมาอีก

เซี่ยงเส้าหลงก็ไม่ทราบ สมควรแค้นนางหรือรักนาง แต่จุมพิตเมื่อครู่ให้ความรู้สึกรักแค้นยากจำแนก เกรงว่าชั่วชีวิตนี้ไม่อาจลืมเลือนได้

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงมาถึงตึกที่พักของผิงหยวนฮูหยิน กงจู้สามจ้าวเซี่ยนเฝ้าคิดถึงเซี่ยงเส้าหลงด้วยความร้อนรุ่มใจ

นางทางหนึ่งบังเกิดความเชื่อมั่นต่อเซี่ยงเส้าหลงอย่างเต็มเปี่ยม แต่ก็กริ่งเกรงว่าเขายังไม่ทราบว่านางถูกควบคุมตัวอยู่ที่นี้ ขณะที่ถูกความคิดทั้งสองประการนี้เคี่ยวกรำทรมานจิตใจ สตรีรับใช้รูปกายแข็งแรงซึ่งชิ่นหลินจวินจัดให้เฝ้าควบคุมนาง ทั้งสองพากันล้มระทวยลงสิ้นสติไป จากนั้นเซี่ยงเส้าหลงปรากฏกายขึ้นภายในห้องดุจปาฏิหาริย์

กงจู้สามลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง โผไปในอ้อมอกอันอบอุ่นมั่นคงของเซี่ยงเส้าหลง ร่างอ้อนแอ้นสั่นสะท้านตลอดเวลา เซี่ยงเส้าหลงโอบอุ้มนางถึงมุมห้อง ซึ่งเป็นตำแหน่งที่บุคคลภายนอกยากแลเห็นได้ ยื่นมือปลดเปลื้องชุดยาวของนางออก

กงจู้สามแม้ยินยอมเป็นของเซี่ยงเส้าหลง แต่ยังบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจ ลอบตัดพ้อคนผู้นี้ตกอยู่ในห้วงคับขันอันตราย ไฉนยังมีแก่ใจคิดถึงเรื่องหาความสุขใส่ตัว นางขณะจะขัดขืน เซี่ยงเส้าหลงชิงประทับจูบนางด้วยความรักเวทนา พร้อมกับปลดเปลื้องกระโปรงของนางต่อไป

นิ้วมืออันคล่องแคล่วของเขาพอเลื่อนไล้ผ่านผิวกายในร่มผ้าของนาง กงจู้สามทั้งคันทั้งอ่อนระทวย จิตใจก็สับสนว้าวุ่น จากนั้นค่อยพบว่าเซี่ยงเส้าหลงปลดห่อผ้าเล็กๆ ที่กลางหลังออก สวมเสื้อนวมหนาหนักให้แก่นาง ทับด้วยเสื้อกั๊กเกราะอ่อนสีดำอีกตัวหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงย่อกายลง ให้นางเปลี่ยนเป็นสวมรองเท้าหนังสำหรับเดินทางไกล กงจู้สามตื้นตันใจจนน้ำตาเอ่อคลอหน่วย ในใจเปี่ยมด้วยความสุข ยามนี้ต่อให้ต้องตายเพื่อเส้าหลง นางก็ยินยอมพร้อมใจ

เมื่อเสร็จเรียบร้อย เซี่ยงเส้าหลงยืดกายขึ้น โอบกอดนางราวกับตระกองกอดของวิเศษอันล้ำค่าไว้ กล่าวเบาๆ ว่า “แก้วตาน้อยเชื่อฟังวาจาหรือไม่?”

กงจู้สามผงกศีรษะติดต่อกัน เซี่ยงเส้าหลงล้วงสายรัดผ้าออกมาผูกมัดกงจู้ผู้เลอโฉมติดกับกลางหลัง จากนั้นขยับช่วงขาเรียวงามของนางพันกับรอบเอวของเขา ใช้ผ้าผูกรัดแน่นหนา ทั้งสองจึงหลอมรวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกัน สายรัดผ้าเหล่านี้เป็นหยาฮูหยินจัดทำขึ้นมาตาม

คำร้องขอของเขา เซี่ยงเส้าหลงผ่านการฝึกจากกองทัพ ล่วงรู้ความสำคัญของการจัดเตรียมเครื่องมือเครื่องใช้ ดังนั้นจัดหาไว้ก่อน

กงจู้สามพุบร่างกับแผ่นหลังของเขา ความกังวลหม่นหมองที่มีอยู่ก่อนล้วนปลาสนาการสิ้น รู้สึกเป็นสุขจนแทบครวญครางออกมา

เซี่ยงเส้าหลงมาถึงริมหน้าต่าง ผลักเปิดหน้าต่างออก เงี่ยหูสดับฟัง เวรยามหน่วยหนึ่งพอดีเดินผ่านนอกห้องไป รอจนเวรยามจากไปไกล เซี่ยงเส้าหลงค่อยแบกร่างกงจู้สาม พุ่งตัวออกนอกหน้าต่าง ทิ้งร่างลงบนลานหญ้าเบื้องนอก

กาลก่อนระหว่างที่รับการฝึกอบรม เขาต้องแบกของหนักหลายสิบชั่งขึ้นเขาลงห้วย ฝึกซ้อมพละกำลัง ยามนั้นแบกหญิงงามนางหนึ่งไว้ ย่อมไม่ส่งผลกระทบต่อความเคลื่อนไหวของเขาแต่อย่างไร เซี่ยงเส้าหลงบัดเดี๋ยวหมอบสงบนิ่ง บัดเดี๋ยววิ่งปราดดุจสายลม ลัดเลาะตามสุมทุมพุ่มไม้ บ่ายหน้าไปยังหอสูงสองชั้น ซึ่งเส้าหยวนจวินพักอาศัยอยู่

ทันใดมุมทิศตะวันออกเฉียงใต้บังเกิดเสียงกลองระฆังดังพร้อมเพรียง จากนั้นเป็นเสียงคนเดือดพล่าน ผสานกับเสียงสุนัขเห่ากระโชกดังขึ้น

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบ กวาดตาไปยังต้นเสียง เห็นเปลวไฟพวยพุ่งจับขอบฟ้า ในราตรีกาลที่ไร้เดือนไร้ดาวจึงบาดตาเป็นพิเศษ เซี่ยงเส้าหลงทราบว่ากลุ่มฉู่ม่อบุกเข้ามา นับว่ามาได้เวลาพอดี ยามนั้นฉวยโอกาสที่ทุกผู้คนมุ่งความสนใจไปยังต้นเพลิง รีบพุ่งตัวไปยังตึกที่พักของเส้าหยวนจวิน

เสียงโห่ร้องฆ่าฟัน เสียงปะทะอาวุธดังจากทิศทางบ้านพักของเซี่ยงเส้าหลง ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงมาถึงพุ่มไม้ดอกใกล้กับตึกที่พักของเส้าหยวนจวิน เห็นเส้าหยวนจวินนำหลิวเฉาและพวกถืออาวุธวิ่งออกจากห้องโถมไปยังทิศทางต้นเสียงต่อสู้กัน

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ อาศัยหน้าต่างซึ่งหลิวเฉาเปิดทิ้งไว้ ปีนป่ายเข้าห้อง มุดลงสู่อุโมงค์ใต้ดินด้วยความชำนาญ จัดแจงปิดปากทางเข้าลง ค่อยเร่งรุดไปยังตำแหน่งหลังเขา ส้นรองเท้าหนังของเขา

ยังบุสำลี มาตรว่าวิ่งอย่างรวดเร็ว กลับปราศจากสุ้มเสียง ไม่กลัวว่าซิ่นหลินจวินจะได้ยิน อย่าว่าแต่ตอนนี้ ซิ่นหลินจวินคงไม่นอนอยู่บนตั่งเตียงแล้ว

วิ่งตะบึงระยะทางหนึ่ง ทางอุโมงค์ทำมุมเก้าสิบองศา อีกประมาณชั่วน้ำเดือด มาถึงปากทางออกของอุโมงค์อีกแห่งหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงล้วงเครื่องมือในการสะเดาะกุญแจ เปิดประตูเหล็กปากทางออก จากนั้นใส่กุญแจไว้ใหม่ เดินขึ้นบันไดศิลานอกประตู มาถึงทางออกซึ่งอยู่เหนือพื้นผิวดิน ที่เบื้องนอกเป็นพุ่มไม้หนาทึบ อยู่นอกกำแพงล้อมด้านทิศใต้ของตึกซิ่นหลินจวิน

เซี่ยงเส้าหลงปิดปากทางออก ศึกษาตำแหน่งทิศทาง แล้ววิ่งไปยังกำแพงเมืองซึ่งอยู่ใกล้ที่สุด ขอเพียงออกจากนครแห่งนี้ได้ จะมีโอกาสหนีเอาชีวิตรอดมากกว่าเดิม

ยามวิกาลคล้อยดึก บนถนนว่างเปล่าไร้ผู้คน เพียงแต่หน้าประตูบ้านช่องแขวนโคมลมคลั่งตาย มาตรว่าแสงโคมอ่อนสลัว ทั้งถูกลมเหนือโชยพัดแกว่งไกวไปมา แต่ยังยากปกปิดร่องรอยได้ เซี่ยงเส้าหลงพยายามหลีกเลี่ยงถนนใหญ่ ใช้ตรอกซอยอันมืดครึ้มแทน

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งผ่านถนนใหญ่สายหนึ่ง ก่อนที่จะพุ่งตัวเข้าตรอกขวาง ก็ถูกศัตรูพบเห็น ฝ่ายตรงข้ามร่ำร้องพลางควบขับม้ามา เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ขบคิดไม่เข้าใจว่าซิ่นหลินจวินไฉนจัดกำลังไล่ตามเขาได้ ยามนั้นขบคิดมากความก็เปล่าประโยชน์ ได้แต่วิ่งอย่างไม่คิดชีวิต

กงจู้สามซึ่งฟุบกายอยู่บนหลังของเขา ตลอดทั้งร่างสั่นระริก แสดงว่าบังเกิดความตื่นกลัว ราชธิดาผู้สูงศักดิ์เช่นนาง ไหนเลยเคยเผชิญเคราะห์กรรมเช่นนี้มาก่อน

หลังจากวิ่งออกจากตรอกขวาง เพิ่งวกเข้าสู่ถนนสายหนึ่ง ด้านซ้ายมือบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อน ม้าสิบกว่าตัวควบตะบึงมาถึง เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าไม่สามารถหนีรอดได้ พานตัดใจเคลื่อนกายมาด้านข้าง หันหลังให้แก่บ้านเรือน เผชิญหน้ากับศัตรู

ผู้มาพากันพลิกตัวลงจากหลังม้า หนึ่งในจำนวนนั้นหัวร่อดังๆ กล่าวว่า “เซี่ยงเส้าหลง ครั้งนี้ดูว่าท่านสามารถหนีรอดไปที่ใด?”

คนผู้นี้กลับเป็นผู้ยกย่องสัตว์เดรัจฉานเป็นบูรพาจารย์ นามเซียวเว่ยโหมว สมุนซ้ายขวาของเขานามหนิงชุงกับเจิงเล่อล้วนอยู่ในจำนวนนี้ เซี่ยงเส้าหลงนับคำนวณดู ฝ่ายตรงข้ามมีทั้งสิ้นสิบเก้าคน ล้วนแล้วแต่เป็นชนชั้นอันเหี้ยมหาญดุร้าย ยังดีที่ฝ่ายตรงข้ามรุดมาอย่างรีบร้อนไม่ได้พกพาอาวุธที่จู่โจมระยะไกลเช่นคันธนูหน้าไม้

ผู้คนทั้งสิบเก้าคนกระจายกำลังออกเป็นรูปวงเดือน รายล้อมเซี่ยงเส้าหลงเอาไว้ เซียวเว่ยโหมวแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า “เราคาดคิดแต่แรกแล้วว่า ท่านต้องหลบหนีแต่กลางคัน ดังนั้นส่งคนจับตาดูท่านทั้งวันและคืน คนบนหลังท่านเป็นกงจู้ผู้เลอโฉมกระมัง? คืนนี้เรารับรองว่านางจะมีความสุขจนตาย”

สมุนบริวารของเขาพอฟัง ล้วนส่งเสียงหัวร่ออย่างชั่วช้าลามกออกมา

เซี่ยงเส้าหลงสูดลมหายใจลึกๆ รักษาความสงบเยือกเย็นไว้ พร้อมกับแก้สายรัดผ้าที่มัดตัวกงจู้สามออก กล่าวว่า “กงจู้ นี่เป็นยามคับขันเป็นตาย ท่านต้องเข้มแข็งไว้ ซ่อนตัวอยู่ด้านหลังข้าพเจ้า”

กงจู้สามความจริงแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ พอฟังค่อยเรียกกำลังขวัญคืนมา ยืนหยัดกับพื้น แต่เนื่องจากเลือดลมสองเท้ายังแล่นไปไม่ถึงต้องเข่าอ่อนระทวย รีบยึดเกาะหัวไหล่ของเขาไว้

เซียวเว่ยโหมวเห็นเป็นโอกาสเหมาะ ขยับกระบี่หนาหนักในมือร้องคำ “บุก” นำกำลังคุกคามเข้ามา บีบรัดวงล้อมแคบเล็กลง

เซี่ยงเส้าหลงชักกระบี่ไม้ ตั้งท่าตระเตรียมพร้อม เพ่งตาคมวาวราวกับเหยี่ยวร้าย จับจ้องมองศัตรูทางซ้ายขวาและกลางทั้งสามทาง ปรากฏกระบี่สามเล่มจู่โจมมาถึงโดยพร้อมเพรียง ดูจากสภาวะกระบี่ แสดงว่าเป็นคู่มืออันเข้มแข็ง บริวารยังมีฝีมือเช่นนี้ เซียวเว่ยโหมวย่อมร้ายกาจยิ่งกว่า

เขาไม่มีเวลาขบคิดมากความ ตวัดมือซึ่งกำเข็มบินขึ้น ซัดต้อง

ใบหน้าศัตรูทางขวามือ กระบี่ไม้ในมือขวาปัดป่ายกระบี่ของศัตรูที่อยู่กลางฉวยโอกาสที่กระบี่ฝ่ายตรงข้ามเบนเบือน เอี้ยวตัวตวัดเท้าเตะใส่หว่างขาศัตรู จากนั้นลากกระบี่กวาดใส่ผู้จู่โจมจากทางขวามืออีกคนหนึ่ง คนที่ถูกเข็มบินซัดใส่หงายร่างล้มลงจบชีวิตไป ผู้ที่ถูกเตะทำร้ายผงะหงายไปด้านหลัง ไม่สามารถลุกขึ้นอีก

เซียวเว่ยโหมวคิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายร้ายกาจปานนี้ พลันตวาดด้วยโทสะ ถือกระบี่ชิงจู่โจมเข้ามา ไม่เปิดโอกาสให้เซี่ยงเส้าหลงล้วงเข็มบินอีก เซี่ยงเส้าหลงใช้มือซ้ายชักกระบี่รุ้งบินออกมา สำหรับกับนักรบพิเศษเช่นเขา สามารถใช้มือซ้ายขวาอย่างเท่าเทียมกัน ปากร้องบอกว่า “กงจู้คอยติดตามข้าพเจ้า” พลางเคลื่อนขวางหลบเลี่ยงจากเซียวเว่ยโหมว กงจู้สามก็วิ่งซวนเซติดตามอยู่ด้านหลัง

รังสีการฆ่าฟันและประกายกระบี่หนุนเนื่องมาจากสามทิศทาง เซี่ยงเส้าหลงทราบว่ายามคับขันเป็นตายไม่อาจล่าถอยได้ ยามนั้นมือซ้ายใช้กระบี่รุ้งบิน มือขวาใช้กระบี่ไม้ สืบเท้าจู่โจมออกอย่างเกรี้ยวกราดดุร้าย

เสียงไม้โลหะปะทะกัน เซี่ยงเส้าหลงกับศัตรูสองคนล้วนหลั่งโลหิต ที่ทรวงอกของเขาถูกกระบี่กรีดใส่ ดีที่เขาสวมเสื้อเกราะไว้ คมกระบี่ของศัตรูเพียงกรีดทำร้ายเขาเป็นบาดแผลลึกครึ่งนิ้ว กระบี่อีกเล่มหนึ่งฟันใส่หว่างเอวของเขา แต่ฟันถูกตำแหน่งที่บรรจุเข็มบิน ไม่อาจระคายผิวได้ การต่อสู้ระยะประชิดติดตัวนี้ มิใช่ท่านตายเป็นเราสิ้น โดยเฉพาะเซี่ยงเส้าหลงเพื่อคุ้มครองกงจู้สามที่ด้านหลัง ไม่อาจหลบหลีกเลี่ยงหนีกระบี่ของศัตรู ดังนั้นพอประมือก็เห็นเลือด ขึ้นอยู่กับว่าสุดท้ายผู้ใดล้มลงดับดิ้นสิ้นชื่อไป

ในผู้จู่โจมทั้งห้า คนหนึ่งถูกระบี่รุ้งบินเชือดคอหอยขาดสิ้นใจตาย อีกคนหนึ่งถูกระบี่ไม้กวาดใส่ข้อแขนที่ถือกระบี่ กระบี่ยาวร่วงหล่นลงสู่พื้นโซซัดโซเซล่าถอย อีกสามคนถูกเขากวาดกระบี่คุกคามถอยห่างทั้งสิ้น

พลันได้ยินเสียงคมอาวุธแหวกฝ่าอากาศ และเสียงตวาดดังจากด้านขวามือ เซี่ยงเส้าหลงวูกกระบี่ไปทางขวา เห็นเซียวเว่ยโหมว

สะอึกกายปราด ฟาดฟันกระบี่ลงยังศีรษะของเขา พร้อมกันนั้นกงจู้สามกรีดร้องคำหนึ่ง ปรากฏศัตรูอีกคนหนึ่งเร้นกายมาจากทางซ้าย มุ่งเป้าหมายอยู่ที่กงจู้สามทางด้านหลังของเขา

สมุนมือดีของเซียวเว่ยโหมว ทั้งเจิงเล่อกับหนิงชุงก็คุกคามมาจากทางหน้าหลัง คนเหล่านี้ล้วนกรำศึกอย่างโชกโชน พอลงมือก็ไม่เปิดโอกาสให้เซี่ยงเส้าหลงหนีรอดได้

กระบี่ของเซียวเว่ยโหมวที่ฟาดฟันลงมา ดูเผินๆ รวบรัด แท้ที่จริงซ่อนการเปลี่ยนแปลง สามารถพลิกแพลงเป็นฟันเฉียงได้ทุกขณะ เพียงกระบี่นี้ก็ยากที่เซี่ยงเส้าหลงจะรับมือได้ ถึงกับไม่กล้าแบ่งแยกสมาธิไปทางอื่น เพียงอาศัยโสตประสาทคำนวณสภาวะจู่โจมด้านอื่นอีก

เซี่ยงเส้าหลงใช้กระบี่รุ้งบินในมือซ้าย ต้านทานรับกระบี่ที่เจิงเล่อจู่โจมมาจากด้านซ้าย กระแทกฝ่ายตรงข้ามถอยไปสามก้าว จากนั้นสะบัดซัดกระบี่รุ้งบินจากมือ กลับกลายเป็นประกายเย็นเยียบสายหนึ่งปักทะลุเสื้อเกราะของโจรร้ายซึ่งโถมเข้าหากงจู้สามจากทางซ้ายมือ

ขณะเดียวกัน เซี่ยงเส้าหลงตวัดกระบี่ไม้ชี้เฉียง สลายท่ากระบี่สังหารของเซียวเว่ยโหมว วาดท่วงท่าตั้งรับในเพลงกระบี่ม่อจื่อ กระบี่ไม้คล้ายรุกคล้ายตั้งรับ ขู่ขวัญจนเซียวเว่ยโหมวถอยห่างไปก่อน

ยามนั้นกระบี่ทางด้านหลังของหนิงชุงพอดีปาดมาถึงต้นคอของเขา เซี่ยงเส้าหลงไม่ทันใช้กระบี่ไม้ปิดป้อง ยามคับขันบังเกิดไหวพริบ ตลอดทั้งร่างกระโดดปราดขึ้น เสียงดังเมื่อกระบี่ของหนิงชุงกลายเป็นฟันใส่ถุงบรรจุเข็มบินที่ข้างเอวของเขา

เซี่ยงเส้าหลงใช้กระบี่ฟันขวาง กวาดถูกหน้าด้านข้างของหนิงชุง เสียงกะโหลกศีรษะแตกดังขึ้น ร่างของหนิงชุงถลาไปด้านข้าง ยังปะทะชนผู้คนที่โถมมาจากทางซ้ายมือสองคนล้มกลิ้งไป

ศัตรูอีกคนหนึ่งเล็งเห็นโอกาสเหมาะ ฉวยโอกาสที่เซี่ยงเส้าหลงตกถึงพื้น โถมแทงกระบี่ใส่อย่างหักโหม เซี่ยงเส้าหลงฝืนใจหลบเลี่ยง กระบี่ของศัตรูจึงเบี่ยงเบนจากตำแหน่งหัวใจ ชำแรกเสื้อเกราะเข้ามา

แทงใส่ใต้ซอกแขนซ้ายของเขา

อาการปวดแปลบจับใจลามไปทั่วสรรพางค์กาย ในเสียงกรีดร้องของกงจู้สาม เซี่ยงเส้าหลงตวัดเท้าซ้ายเตะใส่หว่างขาของฝ่ายตรงข้าม สภาวะกระบี่ของคนผู้นั้นยังไม่สิ้นสุด ทั้งคนทั้งกระบี่ถูกเตะกระเด็นกระดอนกลับไป ปะทะชนพวกพ้องที่คิดโถมเข้ามาอีกคนหนึ่งล้มลง คมกระบี่หลุดพ้นจากใต้ซอกแขนซ้ายของเซี่ยงเส้าหลง โลหิตก็ฉีดพุ่งตามติดออกมา

นับตั้งแต่ประมือจนถึงบัดนี้ เซี่ยงเส้าหลงรับบาดแผลกระบี่สองแห่ง หนึ่งเบาหนึ่งสาหัส แต่ศัตรูก็ถูกสังหารไปสี่คน บาดเจ็บอีกสามคน ในจำนวนผู้ตายนับรวมทั้งหนิงชุงด้วย

คนทั้งหมดล้วนเข่นฆ่าจนตาแดงฉาน ผู้คนที่หลงเหลืออีกสิบสองคนโหมจู่โจมราวคลุ้มคลั่ง เซียวเว่ยโหมวยิ่งพิโรธเดือดดาล โถมมาจากทางขวาอีกครั้ง ฟาดฟันกระบี่ลงหา

เซี่ยงเส้าหลงสำนึกตัวว่าหลังจากรับบาดเจ็บ ยิ่งมิใช่คู่มือของเซียวเว่ยโหมว ดังนั้นร้องบอกให้กงจู้สามติดตามมา ขยับเคลื่อนกายเลียบกำแพงไปทางซ้ายมือ กระบี่ไม้ในมือสะบัดกวัดแกว่งต้านทานสภาวะจู่โจมราวลมพายุของศัตรูเอาไว้

เซียวเว่ยโหมวกลับถูกพวกพ้องบริวารขวางกันอยู่รอบนอก สร้างความโกรธแค้นจนกระชากดึงบริวารพ้นห่าง เบียดกายโถมจู่โจมไปเบื้องหน้า

กงจู้สามซึ่งซ่อนตัวอยู่ด้านหลังเซี่ยงเส้าหลง เห็นทั้งสามด้านมีแต่เงาดาบประกายกระบี่ โลหิตก็กระเซ็นจากร่างชายคนรักตลอดเวลา นางฝืนใจติดตามไปสิบกว่าก้าว สุดท้ายเข่าอ่อนระทวย ไม่อาจประคองตนสืบไป ต้องกระแทกนั่งลงกับพื้น

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบรับบาดแผลกระบี่กี่แห่ง พบว่ากงจู้สามที่ด้านหลังล้มลง ต้องลอบร้อง *'จบสิ้นกัน'* ในใจ พานกวาดกระบี่ไม้กระแทกศัตรูที่โถมเข้ามาแตกกระเจิดกระเจิง แล้วค่อยปิดป้องต้านรับกระบี่ของเซียวเว่ยโหมวเอาไว้

กระบี่ของเซียวเว่ยโหมวนี้ใช้ออกอย่างสุดกำลัง เซี่ยงเส้าหลงกลับต่อสู้จนสิ้นเรี่ยวแรง ผลจากการปิดป้องปะทะ กระบี่ไม้ถูกกระแทกร่วงหลุดจากมือลงสู่พื้น ปากแผลบนร่างเซี่ยงเส้าหลงสิบกว่าแห่งล้วนปริแตกออก หยาดโลหิตกระเซ็นซ่าน ยามรีบร้อนคับขันยังยกเท้าถีบใส่ท้องน้อยเซียวเว่ยโหมว ถีบจนจอมดุร้ายผู้นี้เซถอยไปด้านหลัง แต่หาได้รับบาดเจ็บไม่

กระบี่สองเล่มจู่โจมหนุนเนื่องมาถึง เซี่ยงเส้าหลงขบกรามกรอดถอนดึงเข็มบิน ตวัดสองมือซัดออกไป เข็มบินข้างขวาซัดทะลุอกศัตรู ส่วนอีกเล่มหนึ่งเนื่องจากแขนซ้ายรับบาดเจ็บสาหัส เป็นเหตุให้สูญเสียความแม่นยำ เพียงซัดต้องหัวไหล่ศัตรู คนผู้นี้ยังคงฟาดฟันกระบี่มา

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าคราครั้งนี้จบสิ้นจริงๆ พลันชักมีดสั้นออกมาคิดหมายปลิดชีวิตกงจู้สาม มิให้นางถูกคนชั่วช้าย่ำยี พลันได้ยินเสียงสปริงดีดดังขึ้น ลูกธนูกล้าแข็งดอกหนึ่งยิงฝ่าอากาศมา ทะลุก้านคอคนร้ายนั้น ฉุดกระชากร่างของมันปลิวลิ่วไปล้มลงขาดใจตาย

พริบตานั้นทั้งสองฝ่ายพากันกวาดตาไปยังทิศทางที่ปรากฏลูกธนูยิงมา เห็นตัวประหลาดสวมหน้ากากอันดุร้าย ใส่ชุดยาวสีดำผู้หนึ่งควบขับม้ามาถึง เขาโยนคันธนูทิ้ง ชักหอกยาวเล่มหนึ่ง กวัดแกว่งเป็นเงาหอกเกลื่อนฟ้าแทรกตัวเข้าวงต่อสู้

คนของเซียวเว่ยโหมวหันกายไปรับศึก กลับถูกตัวประหลาดนั้นใช้หอกยาวเข่นฆ่าจนกระเจิดกระเจิง ชั่วพริบตา ตัวประหลาดมาถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง ตวาดเบาๆ ว่า “ยังมิรีบขึ้นม้าอีก?”

เซี่ยงเส้าหลงจดจำออกว่าเป็นสุ้มเสียงของจี้เอียนหยาน สร้างความยินดียิ่ง ยื่นมือยกชูร่างกงจู้สามขึ้นบนหลังม้า แล้วค่อยเก็บกระบี่ไม้ขึ้นรวบรวมเรี่ยวแรงอีดสุดท้าย กระโดดขึ้นไปบนหลังม้าด้านหลังกงจู้สาม

จี้เอียนหยานใช้สองเท้าบังคับม้า หอกยาวในมือร่ายรำเป็นกลุ่มประกายอันเจิดจ้า คุกคามเซียวเว่ยโหมวซึ่งโถมเข้ามาจนพ้นห่างไป ฉวยโอกาสทะลวงฝ่าวงล้อม บรรทุกหนุ่มสาวทั้งสองหลบหนีไป

รักษาตัวบนหอสูง

เซี่ยงเส้าหลงฝันร้ายติดต่อกัน ฝันว่าไทม์แมชชีนบรรทุกเขากลับคืนสู่โลกศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ทั้งตัดสินพิพากษาเขาบิดเบือนประวัติศาสตร์

บัดเดี๋ยวฝันว่าซูเอ๋อกับซู่หนี่หลั่งโลหิตโซมหน้ามาหาเขา โทษว่าเขาไม่ล้างแค้นแทนพวกนาง จากนั้นใบหน้าที่ผิดแผกแตกต่างปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า ประกอบด้วยบิดามารดา ญาติมิตร สตรีไหมงาม อูถิงฟางเจ้ารัฐจ้าวและจ้าวมู่ ริมโสตแว่วเสียงสะอึกสะอื้นไห้ เสียงภูตคร่ำปีศาจครวญ

เขาคลับคล้ายรู้สึกตัวว่า ตัวเองตกอยู่ในห้วงความเป็นความตาย *ไม่ เราต้องมีชีวิตสืบไปเพื่อตัวเองเพื่อผู้อื่น เราไม่อาจละทิ้งแต่กลางคัน...*

ร่างกายของเขาบัดเดี๋ยวร้อนบัดเดี๋ยวหนาว ดวงวิญญาณคล้ายหลุดลอยจากร่าง ราวกับปวดร้าวสุดทนทาน และคล้ายกับไม่มีความรู้สึกใด

ไม่ทราบดิ้นรนอยู่ข้างประตูมรณะนานเท่าใด ในที่สุดเซี่ยงเส้าหลงฟื้นคืนสติมา หลงคลับคล้ายกลับไปยังบ้านพักอันปลอดภัยของหน่วยรบพิเศษสมัยศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด

เสียงโห่ร้องด้วยความยินดีดังขึ้นที่ข้างตั่งเตียง กงจู้สามโถมถึงข้างเตียง ใบหน้าซึ่งเนืองนองด้วยน้ำตาประดับด้วยรอยยิ้ม เซี่ยงเส้าหลงไม่ทันเห็นหน้ากงจู้สามโดยชัดตา เบื้องหน้าสายตาก็มืดทะมึน สิ้นสติสมประดี

เมื่อฟื้นตื่นขึ้นมาใหม่ ทั้งจิตใจและร่างกายของเซี่ยงเส้าหลงดีขึ้นกว่าเดิม กงจู้สามได้แต่ร่ำไห้ด้วยความยินดี

เซี่ยงเส้าหลงยกมือเช็ดน้ำตาให้แก่นาง ถามเสียงอ่อนล้าว่า “นี่เป็นสถานที่ใด? ข้าพเจ้าสลบไสลไปนานเท่าใดแล้ว?”

สุ้มเสียงคุ้นหูเสียงหนึ่งดังขึ้นที่หน้าประตูว่า “นี่เป็นชั้นที่ห้าของหอมองฟ้าของเรา เส้าหลงท่านสลบไสลไปเก้าวันเต็มๆ หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นรับบาดเจ็บสาหัสปานนี้ เสียโลหิตมากมายถึงเพียงนี้ คงตกตายตั้งแต่แรก แต่ท่านมิใช่มนุษย์ปุถุชน ดังนั้นไม่ตายเด็ดขาด”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบ เห็นคนผู้หนึ่งมาถึงหัวเตียง กลับเป็นชาวฉีนามโจวเอี่ยน

เซี่ยงเส้าหลงความจริงไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อคนผู้นี้ คิดไม่ถึงอีกฝ่ายจะเสี่ยงตายช่วยเหลือเขา ต้องถามว่า “ท่านโจวไฉนช่วยเหลือข้าพเจ้า?”

กงจู้สามซึ่งนั่งอยู่ข้างเตียงกล่าวเสริมว่า “ท่านโจวมีบุญคุณช่วยชีวิตท่านจริงๆ หากมิใช่เขาแตกฉานวิชาแพทย์ ตั้งใจรักษาพยาบาลท่าน...”

โจวเอี่ยนหัวร่อฮาฮา ตัดบทกงจู้สามว่า “ผู้ที่ช่วยเหลือท่านคือจี้เอียนหยาน เราเพียงบังเอิญประสบเหตุ หอมองฟ้าแห่งนี้เป็นสถานที่ซึ่งเราใช้ศึกษาดาราศาสตร์ และเป็นสิ่งปลูกสร้างที่สูงที่สุดของนครต้าเหลียน รับรองไม่มีผู้ใดสืบเสาะถึงที่นี้ อย่าว่าแต่เราท่านไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน รับรองไม่มีผู้ใดระแวงสงสัยตัวเรา”

เซี่ยงเส้าหลงมีสติแจ่มใสขึ้น มีเรี่ยวแรงกล่าววาจาทีละน้อย จึงกล่าว “ท่านโจวยังไม่ได้ตอบคำถามเมื่อครู่ของข้าพเจ้า”

โจวเอี่ยนยิ้มพลางกล่าวว่า “เรื่องนี้ต้องกล่าวตั้งแต่แรกเริ่ม เมื่อสามปีก่อนเราอยู่ที่รัฐฉี พบเห็นดาวดวงใหม่เคลื่อนย้ายถึงเทวสถานบริเวณแดนต่อแดนรัฐจ้าวกับรัฐวุ่ย ดังนั้นทราบว่าผู้วิเศษคนใหม่ปรากฏขึ้นแล้ว จึงเดินทางมายังนครต้าเหลียน เพื่อค้นหาผู้ปกครองใหม่”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนมึนงงสงสัย กล่าวว่า “เทวสถานอันใด? ที่นั่น

ก็มีรัฐจ้าวกับรัฐวุ่ยหรือ?”

โจวเอี่ยนกล่าวอย่างจริงจังว่า “เทวะกับมนุษย์เชื่อมโยงถึงกันบนแดนดินเกิดเรื่องราวใดล้วนมีลางบอกเหตุจากสวรรค์ก่อน เราศึกษาพลังอำนาจแห่งธาตุทั้งห้าก็สืบเนื่องจาก**ดาวไฟ น้ำ ไม้ ทอง ดิน*** ทั้งห้านำลิขิตสวรรค์มาวิเคราะห์เรื่องราวบุคคล เทวสถานคือแบ่งพื้นที่ตามอาณาเขตของแว่นแคว้นบนแดนดิน สมมติเช่นมีดาวโคจรรุกรานดาวหลักบนสวรรค์ เจ้าครองแคว้นนั้นจะประสบเหตุเภทภัย”

เซี่ยงเส้าหลงในยามนี้ไหนเลยมีแก่ใจรับฟังหลักวิชาอันลึกล้ำพิสดารเหล่านี้ จึงกล่าว “นั่นมีส่วนเกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า?”

โจวเอี่ยนเห็นกงจู้สามเบิกตามองดูเขาด้วยความเคารพยกย่องยิ่งบังเกิดความกระตือรือร้น กล่าวว่า “ไฉนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับท่าน? ขณะที่ท่านมาถึงนครต้าเหลียน ดาวใหม่ดวงนั้นพอดีเคลื่อนย้ายมาถึงตำแหน่งเทวสถานเหนือนครต้าเหลียน ดังนั้นเราทราบว่าผู้วิเศษคนใหม่มาถึงแล้ว ตอนแรกที่พบเห็นท่าน มาตรว่าท่านมีท่วงท่าองอาจ ยามกะทันหันยังไม่ทันได้คิด จวบกระทั่งค่ำคืนนั้นท่านเอ่ยถึงหลักการปกครองอันแปลกใหม่ ค่อยคาดเดาว่าท่านคือผู้วิเศษคนใหม่ ต่อมาท่านถูกลอบทำร้าย ยิ่งแน่ใจว่าเราไม่ได้ดูผิดไป” กล่าวจบคุกเข่าลง โขกศีรษะอย่างนอบน้อมสามครั้งครา

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ ขอให้อีกฝ่ายลุกขึ้น กล่าวว่า “คำบอกในตอนแรกข้าพเจ้าพอเข้าใจ แต่เหตุใดข้าพเจ้าถูกลอบทำร้ายรับบาดเจ็บ กลับยิ่งเพิ่มความเชื่อมั่นแก่ท่าน?”

โจวเอี่ยนกล่าวว่า “ก่อนหน้าที่ท่านถูกลอบทำร้าย หลังเที่ยงคุณหนูจี้พกความหม่นหมองกลับมายังเรือนน้อยกลางบึงวิไล เมื่อเราซักถาม นางค่อยบอกว่าท่านไม่กล้าบอกรักนาง ดังนั้นเราบอกต่อนางว่าดาวดวงใหม่บนเวหนถูกดาวหนึ่งรุกราน เกรงว่าค่ำคืนนี้ท่านจะประสบ

** ดาวไฟ น้ำ ไม้ ทอง ดิน หมายถึงดาวเคราะห์ทั้งห้า ได้แก่ ดาวอังคาร ดาวพุธ ดาวพฤหัสบดี ดาวศุกร์ และดาวเสาร์*

เหตุเภทภัย ดังนั้นคุณหนูจี้ค่อยช่วยเหลือท่านมาได้ทันท่วงที และส่งตัวมายังที่นี้ ขอถาม หากเส้าหลงมิใช่ผู้วิเศษคนใหม่ ไหนเลยเกิดเรื่องประจวบเหมาะถึงเพียงนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนอับจนถ้อยคำ จากนั้นบังเกิดอาการอ่อนเพลียแล่นจู่โจมจิตใจ ฝืนใจรับประทานยาแล้วเคลิ้มหลับไป

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงตื่นขึ้นมาใหม่ รู้สึกอาการดีขึ้นมากนัก สามารถลุกขึ้นนั่งรับประทานอาหาร บาดแผลกระบี่สิบกว่าแห่งล้วนตกสะเก็ด เพียงแต่ปากแผลที่ใต้ซอกแขนยังเจ็บอยู่แปลบปลาบ อื่นๆ หาเป็นไรไม่

โจวเอี่ยนออกไปยังเบื้องนอก ชั้นบนสุดของหอมองฟ้ามีเพียงกงจู้สามคนเดียว ราชธิดาผู้เลอโฉมป้อนข้าวต้มผสมตัวยาอันล้ำค่าให้แก่เขาด้วยความยินดี เซี่ยงเส้าหลงต้องกล่าวด้วยความรักเวทนาว่า “เซี่ยนเอ๋อ ท่านซูบผอมแล้ว”

กงจู้สามกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “เปรียบกับการเสียสละของท่าน นี่นับเป็นอย่างไรได้ ค่ำคืนนั้นท่านกลัวว่าข้าพเจ้ารับบาดเจ็บ ใช้ร่างต้านทานกระบี่ของโจรร้ายแทน ผู้อื่นชมดูจนใจแหลกสลายแล้ว” จากนั้นกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า “พี่เอียนหยานไม่ได้มาสามวันแล้ว ชวนให้ห่วงใยกังวลนัก”

เซี่ยงเส้าหลงคึกคักขึ้นอักโข ถามว่า “นางมักแวะเวียนมาดูข้าพเจ้าหรือ?”

กงจู้สามผงกศีรษะกล่าวว่า “นางไม่ทราบเป็นห่วงท่านถึงเพียงไหน ทุกครั้งล้วนช่วยข้าพเจ้าล้างปากแผลและเปลี่ยนตัวยาให้แก่ท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าว “อย่างนั้นทุกส่วนบนร่างกายข้าพเจ้าล้วนถูกพวกท่านทั้งสองเห็นจนหมดสิ้นแล้ว”

กงจู้สามผงกศีรษะรับอย่างเอียงอาย แต่หว่างคิ้วแฝงเค้าความยินดีท่าทางเย้ายวนใจยิ่ง

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความวาบหวิวใจ ยึดกุมมือของนางไว้ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าต้องแก้แค้นด้วยการสำรวจดูร่างกายของกงจู้สามพวกเราบ้าง”

กงจู้สามชักดึงมือกลับเบาๆ ป้อนข้าวต้มให้เขารับประทานต่อ กล่าวด้วยใบหน้าแดงซ่านว่า “ดูก็ดูเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรักเปี่ยมปรี่ ยิ้มพลางกล่าวว่า “มิเพียงต้องดู ยังต้องใช้มือค้นคว้า กงจู้ปฏิเสธหรือไม่?”

กงจู้สามหน้าแดงเข้มจรดใบหู ค้อนเขาวงหนึ่ง ไม่กล้าตอบคำ หากทว่าสีหน้าท่าทีล้วนยินยอมพร้อมใจ เซี่ยงเส้าหลงถึงกับทอดถอนใจอย่างเป็นสุขออกมา พลันบังเกิดเสียงดังขึ้นที่บันได ทั้งสองล้วนใจเขม็งตึงเครียดในบัดดล

ได้ยินสุ้มเสียงอ่อนหวานของจี้เอียนหยานดังว่า “มิต้องกลัว เป็นเอียนหยานมาแล้ว”

กงจู้สามยินดียิ่ง รีบออกจากประตูห้องไปรับหน้า ไม่นานให้หลังสตรีทั้งสองเดินคล้องแขนกันมาถึงเบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลง จี้เอียนหยานก็ซูบผอมแล้ว หากทว่าเมื่อมองดูเขา ตาคู่งามทอประกายพิสดารประสานสบสายตากับเขาแน่วนิ่ง

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “บุญคุณช่วยชีวิตของคุณหนู เซี่ยงเส้าหลงขอจารึกไปชั่วชีวิต”

จี้เอียนหยานไม่รังเกียจเดียดฉันท์แต่อย่างไร ทรุดนั่งลงที่ขอบเตียง ตรวจดูปากแผลของเขาก่อน ค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอกกล่าวว่า “มิต้องเกรงอกเกรงใจแล้ว ท่านทุเลารวดเร็วยิ่ง ท่านไม่ทราบว่าสภาพของท่านในคืนนั้นน่ากลัวถึงเพียงไหน ผู้อื่นแตกตื่นจนร้องไห้ออกมา” จากนั้นหน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวอีกว่า “เอียนหยานเพิ่งร้องไห้เพราะบุรุษเป็นครั้งแรก”

กงจู้สามกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “พี่เอียนหยานไม่ทราบดีต่อท่านถึงเพียงไหน”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความวาบหวิวใจ บังอาจยื่นมือยึดกุมมือจี้เอียนหยาน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ดูท่าข้าพเจ้ามิเพียงเข้าเกณฑ์มาตรฐาน ทั้งยังรุกคืบเข้าไปในหัวใจคุณหนูแล้ว ใช่หรือไม่?”

จี้เอียนหยานมองดูเขาอย่างขุ่นเคือง กล่าวราวไร้เรื่องราวใดว่า "ขออภัย เพียงเข้าเกณฑ์มาตรฐานเท่านั้น"

ปากแม้กล่าวเช่นนั้น กลับไม่มีท่าทีชักดึงมือกลับไป เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "ขอเพียงเข้าเกณฑ์มาตรฐานก็มีโอกาส คุณหนูจี้มิใช่อำนวยความสะดวกแก่ข้าพเจ้าหรอกหรือ?"

กงจู้สามได้ยินทั้งสองโต้ตอบอย่างน่าสนใจ อดหัวร่อมิได้ จี้เอียนหยานถลึงตาใส่กงจู้สาม ค่อยกล่าวว่า "ผู้อื่นมาถึงที่นี้อย่างยากเย็น ทั้งยังนั่งอยู่ข้างกายท่าน มิใช่ให้ความสะดวกแก่ท่านหรอกหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยกลับคืนสู่สภาพความจริงอันโหดร้าย ถามว่า "สภาพเบื้องนอกเป็นอย่างไร?"

จี้เอียนหยานกล่าวเสียงราบเรียบว่า "ซิ่นหลินจวิน หลงหยางจวินกับเซียวเว่ยโหมวล้วนทุ่มเทกำลังออกค้นหาท่าน การรักษาการณ์ตามประตูเมืองเข้มงวดกว่าเดิมหลายเท่า แม้แต่นอกเมืองและตามเส้นทางน้ำยังจัดกำลังทหารลาดตระเวน เกรงว่ามีแต่นกกาค่อยบินผ่านไปได้"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างอกสั่นขวัญแขวนว่า "ผู้อื่นเล่า?"

กงจู้สามนั่งลงที่ข้างกายจี้เอียนหยานอย่างสนิทสนม กล่าวว่า "วางใจเถอะ ข้าพเจ้าสอบถามพี่เอียนหยานแล้ว พวกเขาล้วนหนีรอดได้ ไม่ถูกจับตัวไว้แม้สักคนเดียว"

เซี่ยงเส้าหลงระบายลมหายใจอย่างโล่งอก แต่พอหวนนึกถึงซิ่นหลินจวิน ก็หัวร่อไม่ออก เมื่อซิ่นหลินจวินพบว่าบันทึกลับหลูปันถูกขโมยไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้นเขา?

จี้เอียนหยานหน้าเคร่งขรึมลง กล่าวว่า "หลายวันนี้ชาววุ่ยแบ่งพื้นที่ค้นหาทีละบ้าน สุดท้ายต้องตรวจค้นถึงที่นี้ ตอนแรกพวกเขาเพียงจับตาดูข้าพเจ้า ยังไม่ระแวงสงสัยท่านโจว แต่วันใดที่ท่านไม่ออกจากนครต้าเหลียนยังตกอยู่ในห้วงอันตราย"

กงจู้สามกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า "พี่ท่านมีความสามารถสูงส่ง ต้องมีหนทางแน่นอน"

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “ข้าพเจ้านึกหาหนทางอยู่ตลอดเวลา แต่มาตรการรักษาการณ์เข้มงวดถึงเพียงนั้น” นางพลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวถามเซี่ยงเส้าหลงว่า “ข้าวของที่ข้างเอวท่านแปลกประหลาดยิ่ง ด้วยภูมิรอบรู้อันกว้างขวางของท่านโจว ยังไม่เคยเห็นมาก่อน นั่นจัดหาจากที่ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านางหมายถึงเชือกขอเกี่ยวสำหรับปีนป่าย จึงกล่าว “นั่นเป็นข้าพเจ้าออกแบบขึ้นเอง มอบให้ช่างฝีมือรัฐจ้าวจัดสร้างขึ้น ขอเพียงบรรลุถึงกำแพงเมือง ข้าพเจ้าก็มีวิธีนำกงจู้สามปีนข้ามกำแพงไป”

จี้เอียนหยานตื่นเต้นสงสัยยิ่ง มองดูเขาด้วยความสนใจ ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า “ยิ่งสัมผัสกับท่าน ยิ่งพบว่าท่านผู้นี้ลึกล้ำสุดหยั่งคาด แต่ด้วยสภาพตอนนี้ ท่านคิดประชิดกำแพงเมืองโดยไม่ถูกผู้คนบนหอยามพบเห็นเป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้ ต่อให้ออกถึงนอกเมือง ก็ไม่อาจหลบหน้าทหารวุ่ยนับหมื่นได้ ดังนั้นต้องนึกหาวิธีอื่น”

สนทนาถึงตอนนี้ ภายในห้องพลันบังเกิดเสียงกระดิ่งดังขึ้น

เซี่ยงเส้าหลงยังไม่ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด สตรีทั้งสองกลับหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า “มีศัตรูมาแล้ว”

จี้เอียนหยานประคองเซี่ยงเส้าหลงขึ้น กงจู้สามรีบเก็บผ้าปูที่นอนซึ่งแปดเปื้อนคราบโลหิต รวมทั้งข้าวของซึ่งเกี่ยวข้องกับเซี่ยงเส้าหลงขึ้น

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “หลบซ่อนตัวที่ใดดี?”

จี้เอียนหยานประคองเขาถึงหน้าตู้ขนาดใหญ่ใบหนึ่ง เปิดประตูตู้ออก ภายในบรรจุด้วยเสื้อผ้า ไม่มีที่ว่างสำหรับให้ผู้คนซ่อนตัว นางพอยื่นมือผลักดัน เสื้อผ้าก็เลื่อนขึ้นไปราวปาฏิหาริย์ เผยเห็นช่องลับภายใน

ยามนั้นกงจู้สามเก็บข้าวของเสร็จสิ้น ทั้งยังปล่อยม่านมุ้งลงเร่งรุดมาสมทบ ช่วยกันประคองเซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่ช่องลับ จี้เอียนหยานดึงช่องภายนอกซึ่งบรรจุเสื้อผ้าลงมา ประตูตู้ก็เลื่อนปิดเข้าหากัน

ที่นี้ความจริงมีพื้นที่สำหรับให้คนผู้หนึ่งซ่อนตัว ยามนี้มีผู้คนอยู่

ภายในถึงสามคน ย่อมเบียดเสียดยัดเยียด คนทั้งสามขยับหันข้างแนบชิดติดกัน เรือนร่างอันงดงามของกงจู้สามทับกับแผ่นหลังของเขา ส่วนจี้เอียนหยานกับเขาหันหน้าหากันอย่างสนิทแนบแน่น

จี้เอียนหยานมีส่วนสูงกว่ากงจู้สามเล็กน้อย พอดีพาดใบหน้าพิงกับหัวไหล่ของเขา กล่าวเบาๆ ว่า "นี่เป็นสถานช่วยชีวิต ซึ่งท่านโจวออกแบบจัดสร้างสำหรับช่วยชีวิต คิดไม่ถึงกลับถูกพวกเรายึดครองจับจอง"

พื้นที่ภายในตู้แม้คับแคบ แต่ไม่มีความรู้สึกอึดอัด แสดงว่ามีช่องระบายอากาศ

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกว่า ผู้คนยุคสมัยเลียดก๊ก ไม่ว่ามีศักดิ์ฐานะเพียงไหน ล้วนหวั่นวิตกว่าไม่อาจรักษาชีวิตรอดสืบไป ดังนั้นโจวเอี่ยนจัดสร้างช่องลับสำหรับซ่อนตัว ซิ่นหลินจวินก็ขุดอุโมงค์ลับใช้หนีเอาชีวิตรอด

ยามนั้นภายในช่องลับเพิ่มสุ้มเสียงแปลกประหลาดขึ้น เซี่ยงเส้าหลงสำรวจดูค่อยพบว่า สตรีทั้งสองมีลมหายใจกระชั้นเร่งร้อน อกอูมสะท้อนขึ้นลง ความรู้สึกของการเสียดสีสัมผัสยิ่งรุนแรงกว่าเดิม ดีที่เซี่ยงเส้าหลงยังมีร่างกายอ่อนแอ ไม่บังเกิดปฏิกิริยาตอบสนองของบุรุษเพศ ไม่เช่นนั้นคงกระอักกระอ่วนยิ่งกว่าเดิม ร่างของสตรีทั้งสองยิ่งมายิ่งอ่อนระทวย สร้างความวาบหวามใจแก่เซี่ยงเส้าหลง มือหนึ่งยื่นไปด้านหลัง มือหนึ่งโอบไปด้านหน้า

จี้เอียนหยานยังไม่มีปฏิกิริยาใด กงจู้สามกลับส่งเสียงดังอืมม์ในลำคอ ยื่นมือมาจากด้านหลัง โอบรัดรอบเอวของเขา เรือนร่างร้อนผ่าวขึ้นมา

เสียงฝีเท้าดังขึ้น มีคนตรวจค้นขึ้นมาทีละชั้น สุดท้ายขึ้นมาถึงชั้นบนสุด แว่วเสียงซิ่นหลินจวินดังขึ้นที่ห้องรับแขกเบื้องนอกว่า "เราเพิ่งมาชมหอมองฟ้าของท่านโจวเป็นครั้งแรก อ้อ นี่เป็นของเล่นอันใด?"

โจวเอี่ยนกล่าวเสียงราบเรียบว่า "นี่เป็นเครื่องมือคำนวณตำแหน่ง

ของดาวฟ้า เรากำลังตระเตรียมจัดทำภาพหมู่ดาวอย่างละเอียดใบหนึ่ง”

ซิ่นหลินจวินแสดงว่าไม่ได้ตั้งใจมาชมสถานที่ พลันผลักประตูห้องเข้ามา กล่าวว่า “เรายังเข้าใจว่าห้องหับนี้ซ่อนความพิสดาร ที่แท้เป็นห้องนอนของท่านโจว”

โจวเอี่ยนตอบว่า “งานของเรากระทำในยามค่ำคืน ไหนเลยไม่มีห้องนอนได้?”

จากนั้นเป็นเสียงฝีเท้าขึ้นไปยังแท่นมองดวงดาวซึ่งอยู่เบื้องบน

เซี่ยงเส้าหลงและพวกระบายลมหายใจอย่างโล่งอก แต่แล้วได้ยินเสียงฝีเท้าเข้าห้องมา ตรวจค้นอย่างละเอียด ทั้งยังเปิดตู้เสื้อผ้าออก คนทั้งสามใจเขม็งตึงเครียดขึ้น ลอบด่าทอซิ่นหลินจวินชักนำโจวเอี่ยนไปปล่อยให้บริวารตรวจค้นสถานที่เป็นการใหญ่

วุ่นวายอยู่ครู่หนึ่ง ซิ่นหลินจวินกับโจวเอี่ยนค่อยลงจากหอไป คนทั้งสามค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก จากนั้นบังเกิดความตื่นเต้นเร้าใจของการเสียดสีสัมผัสกัน

กงจู้สามสนิทสนมกับเซี่ยงเส้าหลงมาก่อนยังพอทำเนา หากแต่จี้เอียนหยานไม่เคยแอบอิงกับอ้อมอกของบุรุษเช่นนี้มาก่อน หัวใจต้องเต้นระทึกราวเภรี ในสภาพแวดล้อมอันเงียบสงบเช่นนี้ ไหนเลยรอดพ้นจากโสตประสาทของเซี่ยงเส้าหลงได้ เพียงประการนี้ก็สร้างความอับอายแก่นางจนแทบชำแรกพสุธาไป

ไม่ทราบจงใจหรือไม่มีเจตนา ทั้งสามแทบไม่ต้องการไปจากพื้นที่ว่างอันปลอดภัยแห่งนี้

ริมฝีปากของเซี่ยงเส้าหลงกระทบถูกติ่งหูของจี้เอียนหยาน เรียกคำ “นี่” เบาๆ จี้เอียนหยานเงยหน้าขึ้น ในความมืดรู้สึกว่าลมหายใจของเซี่ยงเส้าหลงราดรดใบหน้านาง จนจิตใจเลอะเลือนมึนงง ลืมเลือนกล่าววาจา

เซี่ยงเส้าหลงความจริงคิดถามนางว่าออกไปได้แล้วหรือไม่ พลันพบว่ากลีบริมฝีปากของนางอยู่ตรงหน้า ไหนเลยไม่ฉวยโอกาสหากำไรได้

ดังนั้นประทับริมฝีปากลงบนริมฝีปากอันนุ่มนิ่มของนาง

จี้เอียนหยานร่างสั่นสะท้าน ในที่สุดเลียนแบบกงจู้สาม ยื่นแขนโอบกอดเขาแนบแน่น แหงนเงยหน้าขึ้น ปล่อยให้บุรุษผู้นี้ดำเนินการรุกรานในที่ลับตามอำเภอใจ

เสียงฝีเท้าดังขึ้นอีกครา มาตรว่าที่เบื้องนอกไม่อาจเห็นสภาพภายในตู้ แต่จี้เอียนหยานยังรีบถอนริมฝีปากจากเซี่ยงเส้าหลงมา จากนั้นเป็นเสียงโจวเอี่ยนกระซิบบอกที่หน้าตู้เสื้อผ้าว่า “ออกมาได้แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกไม่ถูกต้อง ด้วยศักดิ์ฐานะของซิ่นหลินจวิน โจวเอี่ยนไม่มีเหตุผลที่ไม่ติดตามส่งถึงนอกหอ หากแม้นเป็นเช่นนั้น โจวเอี่ยนต้องไม่กลับมารวดเร็วถึงเพียงนี้

ยังมี ผู้คนจากไปหมดสิ้นแล้ว ด้วยอุปนิสัยอันเยือกเย็นของโจวเอี่ยนไม่สมควรลดสุ้มเสียงจนแหบพร่าถึงเพียงนี้

ยามนั้นกงจู้สามเคลิบเคลิ้มกับกลิ่นอายบุรุษของเซี่ยงเส้าหลง ไม่รับรู้ว่าเบื้องนอกเกิดเรื่องใด จี้เอียนหยานยังได้ยินโจวเอี่ยนเรียกหาที่เบื้องนอก ขณะจะตอบคำ เซี่ยงเส้าหลงก็ประทับริมฝีปากลงใหม่ จี้เอียนหยานลอบทอดถอนใจ คนผู้นี้ไฉนมักมากกามคุณถึงเพียงนี้ หาแยแสสนใจเสียงเรียกหาของโจวเอี่ยนไม่

“โจวเอี่ยน” ที่เบื้องนอกเรียกหาอีกสองครา จี้เอียนหยานมีสติแจ่มใสขึ้นมา พบว่าไม่ถูกต้องเช่นกัน ค่อยเข้าใจว่าเซี่ยงเส้าหลงหาได้มักมากกามคุณไม่

“โจวเอี่ยน” นั้นพลันพึมพำว่า “จวินสั่งไยต้องกระทำมากเรื่องไป ที่นี้ไม่มีคนซัดๆ ยังสั่งเราเลียนเสียงโจวเอี่ยนเรียกหาสามเที่ยว” จบคำเดินลงจากหอไป

เซี่ยงเส้าหลงและพวกหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ซิ่นหลินจวินสุขุมรอบคอบนัก ทั้งยังมีบริวารที่มีความสามารถมากหลาย คนผู้นี้กลับลอกเลียนสุ้มเสียงโจวเอี่ยนได้ละม้ายเหมือนนัก เพียงแต่แผ่วทุ้มแหบพร่าไปบ้าง

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้นอีกครา จากนั้นประตูตู้เสื้อผ้าถูกเปิดออกช่องด้านหน้าลอยเลื่อนขึ้นไป คนเปิดตู้เสื้อผ้าย่อมเป็นโจวเอี่ยนเอง

สตรีทั้งสองล้วนอับอายจนซุกศีรษะกับซอกคอเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงมองดูโจวเอี่ยนอย่างกระอักกระอ่วน ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ดูท่าข้าพเจ้ามิใช่ผู้วิเศษคนใหม่อันใด ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้ายามอยู่ท่ามกลางหญิงงาม หามีขันติข่มกลั้นของผู้วิเศษไม่"

โจวเอี่ยนหัวร่อออกมา กล่าวว่า "เราเห็นว่าท่านทุเลารวดเร็วกว่าผู้วิเศษที่เราคาดคิดไว้อีก"

เพลิงแค้นแดนหิมะ

ห้าวันให้หลัง เซี่ยงเส้าหลงสามารถลงจากเตียงมาเดินเหิน นอกจากปากแผลที่ใต้ซอกแขนยังปวดแปลบเป็นครั้งคราวแล้ว ด้านพละกำลังล้วนฟื้นคืนมา ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับกงจู้สามก็รุดหน้าจนยากตัดรอนได้ มาตรว่าซ่อนตัวอยู่ภายในห้องตลอดทั้งวัน แต่หาอึดอัดขัดข้องไม่

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา จี้เอียนหยานไม่ย่างกรายมาอีก จากคำบอกเล่าของโจวเอี่ยน ซิ่นหลินจวินเพ่งเล็งสงสัยนาง จึงจับตาดูนางตลอดเวลา

เซี่ยงเส้าหลงเชื่อว่า สุดท้ายมาตรการป้องกันของนครต้าเหลียนต้องผ่อนคลาย นี่เป็นลักษณะนิสัยของผู้คน ไม่มีผู้ใดยืนกรานตลอดไป มิหนำซ้ำหลังจากค้นหาพวกเขาไม่พบ ไม่ว่าผู้ใดก็เข้าใจว่าพวกเขาหลบหนีไปไกลแล้ว

ค่ำคืนนั้น ขณะที่หนุ่มสาวทั้งสองคลอเคลียกันอย่างสนิทสนม จี้เอียนหยานก็มาแล้ว นางเห็นกงจู้สามหน้าแดงจรดใบหู นางเองพลอยหน้าแดงระเรื่อ ยิ่งเสริมสร้างเสน่ห์ความงามแก่นางกว่าเดิม

จี้เอียนหยานเชิญโจวเอี่ยนมา ค่อยกล่าวว่า “เมื่อสิบวันก่อนข้าพเจ้าส่งคนออกไปนอกเมือง ใช้คนปลอมเป็นท่าน ทั้งจัดทำกระบี่ไม้สะพายติดตัว จงใจให้ผู้คนพบเห็น ตอนนี้นับว่าประสบผล ซิ่นหลินจวินนำทหารติดตามถึงชายแดนรัฐฉู่ มาตรว่าการป้องกันที่นครต้าเหลียน

เริ่มผ่อนคลาย ถึงเวลาที่พวกท่านจะจากไปแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกับโจวเอี่ยนล้วนปรบมือชมเชย คิดไม่ถึงจี้เอียนหยานวางแผนแยบคายถึงเพียงนี้ ที่หายากยิ่งคือนางรอจนประสบความสำเร็จค่อยบอกออกมา

จี้เอียนหยานยังชำเลืองมองเซี่ยงเส้าหลงแวบหนึ่ง สีหน้าปรากฏแววอาลัยอาวรณ์ขึ้น เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด ถามว่า “ท่านไม่ไปพร้อมกับพวกเราหรือ?”

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “เอียนหยานคิดแทบตาย แต่หากจากไปในลักษณะนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าข้าพเจ้ามีส่วนเกี่ยวข้องกับท่าน เกรงว่าจะกระทบกระเทือนถึงผู้คนจำนวนมาก รวมทั้งท่านโจวด้วย วันที่ซิ่นหลินจวินมาตรวจค้นหอมองฟ้า เป็นเพราะเอียนหยานอ้างว่ามาดูดาวจึงสะกิดความสงสัยของมันขึ้น”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านี่เป็นความจริง ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า “อย่างนั้นเมื่อใดพวกเราจึงได้พบกัน?”

จี้เอียนหยานแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า “วางใจเถอะ ในชีวิตเอียนหยานวาดหวังว่า สามารถช่วยเหลือผู้วิเศษคนใหม่รวมประเทศเป็นปึกแผ่น ราษฎรจะได้ไม่เดือดร้อนลำเข็ญจากภัยสงคราม ไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้นท่าน?”

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าตัวเองเป็นผู้วิเศษคนใหม่ มาตรว่าสามารถกลับสู่รัฐจ้าว ก็ต้องเผชิญอันตรายรายล้อม หากท่านคิดเสาะหาผู้วิเศษคนใหม่จริง ทางที่ดีให้ค้นหาต่อไป อย่าได้ดูคนผิด สำนึกเสียใจก็สายเกิน”

สีหน้าจี้เอียนหยานปรากฏแววประหลาดพิกลขึ้น ก้มศีรษะไม่กล่าวอะไร

โจวเอี่ยนกล่าวอย่างจริงจังว่า “ท่านกล่าวเช่นนี้กลับพิสูจน์ว่าท่านเป็นผู้วิเศษคนใหม่ ทั้งนี้เพราะดาวดวงใหม่ซึ่งเป็นตัวแทนของท่านกำลังถูกหมู่ดาวรุมล้อม จากปรากฏการณ์บนท้องฟ้า อย่างน้อยท่าน

ต้องใช้เวลายี่สิบปีค่อยรวมประเทศเป็นปึกแผ่นได้”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนสะท้านทั้งร่าง ไม่กล้าดูแคลนนักอภิปรัชญาผู้นี้อีกต่อไป ทั้งนี้เพราะจิ๋นซีฮ่องเต้ต้องรออีกยี่สิบปี ค่อยรวมประเทศเป็นปึกแผ่น เป็นปฐมฮ่องเต้แห่งประวัติศาสตร์จีน

จี้เอียนหยานพลันกล่าวว่า “ท่านโจว กงจู้สาม เอียนหยานขอให้พวกท่านออกไปยังห้องรับแขกเบื้องนอกสักครู่ ข้าพเจ้ามีคำพูดคิดกล่าวกับเซี่ยงเส้าหลง”

โจวเอี่ยนกับกงจู้สามเข้าใจความหมายของนาง พากันเดินออกจากห้อง พร้อมกับปิดประตูลง

จี้เอียนหยานยังคงก้มศีรษะต่ำ กล่าวว่า “เซี่ยงเส้าหลง ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านทราบว่า เอียนหยานชมชอบตัวท่าน ท่านใช่เป็นผู้วิเศษคนใหม่หรือไม่ หามีส่วนเกี่ยวข้องไม่”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า คำพูดเมื่อครู่ทำร้ายจิตใจนาง ดังนั้นบังเกิดความเสียใจ ยื่นมือหมายโอบกอดนาง

จี้เอียนหยานร้องบอกว่าอย่าได้กระทบถูกนาง เซี่ยงเส้าหลงเป็นนักรักอันซ่ำซอง ทราบว่านางเพียงรู้สึกเสื่อมเสียหน้าเท่านั้น ไหนเลยสนใจคำห้ามปรามของนาง โถมเข้าสวมกอดนางจุมพิตริมฝีปากนางอย่างหนักหน่วง

จี้เอียนหยานดิ้นรนสองครา ก็เลิกรา จวบกระทั่งเซี่ยงเส้าหลงถอนริมฝีปากออก จี้เอียนหยานค่อยกล่าวเสียงละห้อยว่า “เช้าวันพรุ่งนี้ คุณชายหานเฟยจื่อจะคุมเสบียงซึ่งหยิบยืมจากรัฐวุ่ยหนึ่งหมื่นหาบกลับรัฐหาน เอียนหยานติดต่อกับเขาแล้ว ในรถเสบียงคันหนึ่ง ติดตั้งช่องลับอยู่ใต้ท้องรถ เชื่อว่าสามารถนำท่านไปจากนครต้าเหลียนโดยปลอดภัย เอียนหยานเป็นคนของท่านแล้ว ไม่ว่าอย่างไรต้องไปหาท่าน ขออย่าได้ลืมเลือนเอียนหยานด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงกับกงจู้สามโอบกอดกันอยู่ในช่องลับใต้ท้องรถบรรทุก

เสบียงของรัฐหานคันหนึ่ง ออกจากนครต้าเหลียนโดยปลอดภัย ขบวนรถเสบียงมุ่งหน้าสู่แม่น้ำจี้เหอ เมื่อไปถึงที่นั้นค่อยเปลี่ยนเป็นโดยสารเรือล่องไปตามลำน้ำมุ่งตะวันตกเข้าสู่เขตแดนรัฐหาน

ที่เบื้องนอกประจวบปรากฏหิมะปลิวโปรย การเดินรถเชื่องช้ายิ่ง หากแต่พื้นช่องลับบุผ้าห่มหนานุ่ม ดังนั้นทั้งสองไม่รู้สึกลำบากตรากตรำ ตรงกันข้ามเห็นว่านี่เป็นโลกน้อยๆ อันอบอุ่น

ทั้งสองคลอเคลียอยู่ครู่หนึ่ง ต่างหักห้ามไฟรักในอก มิให้เกิดความสัมพันธ์เกินเลยไป กงจู้สามซ้อนตามองเพดานช่องลับ กล่าวจากใจจริงว่า "ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นสตรีที่งามพร้อมยิ่งกว่าพี่เอียนหยาน นางเพียงดำเนินการ ก็จัดส่งพวกเราออกจากนครต้าเหลียนอย่างสะดวกดาย"

เซี่ยงเส้าหลงเฝ้ามองวงหน้าอันงดงามของนาง ในใจนึกถึงอีกเรื่องหนึ่ง ถามว่า "ท่านยึดถือกับการเป็นราชธิดาผู้สูงศักดิ์หรือไม่?"

กงจู้สามขยับหันข้างมา ตาคู่งามเป็นประกาย จับจ้องมองเซี่ยงเส้าหลงด้วยความรักอันลึกซึ้ง กล่าวว่า "ข้าพเจ้าเพียงยึดถือเรื่องหนึ่ง นั่นคือสามารถเป็นสตรีของเซี่ยงเส้าหลงหรือไม่ อื่นๆ ล้วนไม่ยึดถือ"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "อย่างนั้นก็ประเสริฐ ข้าพเจ้าหาทางซ่อนตัวท่านไว้ จากนั้นรายงานเท็จว่าท่านถูกเซียวเว่ยโหมวฆ่าตาย เมื่อเป็นเช่นนี้ท่านก็ไม่ต้องกลับวังไปเป็นกงจู้ผู้น่าเวทนาอีก"

กงจู้สามกล่าวด้วยความยินดีว่า "ท่านยินยอมกระทำเพื่อข้าพเจ้าเช่นนี้จริงๆ? ท่านไม่กลัวพระบิดาลงโทษท่านหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าคือผู้วิเศษคนใหม่ ไหนเลยถูกจัดการได้โดยง่ายดาย?" จากนั้นหัวร่อฮิฮะกล่าวเสริมว่า "ซึ่งความจริงข้าพเจ้ายังกระทำเพื่อตัวเอง ข้าพเจ้าทนอัดอั้นอย่างลำบากมากแล้ว"

กงจู้สามหน้าร้อนผะผ่าว ซุกศีรษะกับอ้อมอกของเซี่ยงเส้าหลง กล่าวเสียงแผ่วเบาด้วยความอับอายและปีติว่า "ท่านต้องการผู้อื่นเมื่อใด ข้าพเจ้าจะมอบให้แก่ท่านทุกเมื่อ"

เซี่ยงเส้าหลงตื้นตันใจยิ่ง โอบกอดนางแนบแน่น กงจู้สามกล่าวด้วย

ความรักอันลึกล้ำว่า "ข้าพเจ้าความจริงขอให้ท่านฆ่าจ้าวมู่ ล้างแค้นให้แก่มารดาผู้ล่วงลับ ตอนนี้ข้าพเจ้าเปลี่ยนความตั้งใจแล้ว เพียงหวังว่าสามารถหนีตามท่านไปให้ไกลแสนไกล อื่นๆ ล้วนไม่คำนึงถึงแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ ความแค้นที่ซูเอ๋อถูกข่มขืนแล้วฆ่าทิ้งไหนเลยไม่ชำระล้าง ระหว่างเขากับจ้าวมู่ไม่อาจอยู่ร่วมฟ้าเดียวกันได้

รถบรรทุกเสบียงพลันหยุดชะงักลง ที่แท้มาถึงท่าเรือริมแม่น้ำจี้เหอแล้ว

รัฐหานจัดส่งเรือใหญ่สองเสาจำนวนสามลำ บรรทุกเสบียงหนึ่งหมื่นหาบซึ่งขอยืมจากรัฐวุ่ยเดินทางกลับ

เซี่ยงเส้าหลงกับกงจู้สามได้รับความช่วยเหลือจากหานเฟยจื่อปลีกตัวออกมา ซ่อนตัวในห้องท้องเรือของเรือเล็กลำหนึ่ง ยามนี้บนเรือแม้ประจำการด้วยทหารรัฐหาน แต่หานเฟยจื่อยังดำเนินการด้วยความระมัดระวัง ป้องกันมิให้ข่าวคราวรั่วไหลออกไป

เซี่ยงเส้าหลงกับกงจู้สามเมื่อปลดโซ่ตรวนในใจ ซึ่งคอยเหนี่ยวรั้งกันและกันมิให้มีความสัมพันธ์เกินเลยออกได้ ต่างคาดการณ์ว่าจะเกิดเรื่องใดอีกต่อไป กงจู้ผู้สุภาพเรียบร้อยก็เริ่มปล่อยตัวปล่อยใจขึ้นมา

หานเฟยจื่อใช้คนสนิทจัดส่งอาหารค่ำมา ทั้งสองก็นั่งเคียงคู่บนผืนเสื่อกลางห้องท้องเรือ รับประทานอาหารค่ำด้วยกัน

เซี่ยงเส้าหลงคิดดื่มสุราสักเล็กน้อย กงจู้สามกลับช่วงชิงป้านสุราไป กล่าวเสียงอ่อนหวานว่า "ไม่ เซี่ยนเอ๋อไม่อนุญาตท่านดื่มสุรา ผู้อื่นต้องการให้ท่านกระทำเรื่องราวด้วยจิตใจอันแจ่มใส"

เซี่ยงเส้าหลงส่ายหน้า กล่าวว่า "สุราไม่เมามายคน คนกลับเมามายเอง รอสักครู่เห็นเรือนร่างอันงดงามของกงจู้นอนทอดเหยียดยาว ข้าพเจ้าคงเมามายสาหัสนัก ไหนเลยรักษาจิตใจอันแจ่มใสไว้ได้?"

กงจู้สามใช้ตะเกียบคีบเนื้อไก่ชิ้นหนึ่งส่งเข้าปากของเขา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "กล่าวได้น่าฟังนัก ขอกำนัลเนื้อไก่ท่านชิ้นหนึ่ง"

เซี่ยงเส้าหลงกัดกินเนื้อไก่ลงไป จากนั้นยื่นมือปลดกระดุมเสื้อของนาง ปากกล่าวว่า "ข้าพเจ้าขอดูผิวพรรณเลือดเนื้อของกงจู้บ้าง"

กงจู้สามปัดป้องปฏิเสธด้วยความขวยเขินเอียงอาย สุดท้ายผู้ชนะย่อมเป็นเซี่ยงเส้าหลง สอดมือประหลาดไปในร่มผ้าลูบไล้ผิวพรรณร่างกายอันเรียบลื่นละมุนของนาง กงจู้สามร่างอ่อนระทวย ขดตัวอยู่ในอ้อมอกของเขารับการรุกรานของชายคนรักด้วยความปีติเอียงอาย กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "ที่เบื้องนอกหิมะตกแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงสัมผัสกับความอบอุ่นหอมกรุ่นเต็มมือ ไหนเลยสนใจว่าเบื้องนอกหิมะตกหรือน้ำแข็งแข็งตัว แนบใบหน้ากับวงหน้านางกล่าวว่า "พฤติการณ์ของข้าพเจ้าในตอนนี้ ใช่เรียกว่า**ผู้คุมลักขโมยเอง*** หรือไม่?"

กงจู้สามหัวร่อคิกออกมา ใช้นิ้วมือกรีดวาดใบหน้าของเขาหลายครา เป็นความหมายว่าหน้าไม่อาย

จิตใจเซี่ยงเส้าหลงเปี่ยมด้วยความสุข หญิงงามยุคโบราณกาลมีความหมายยิ่งกว่าสาวสวยศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ทั้งนี้เพราะนี่เป็นสังคมซึ่งยึดถือบุรุษเป็นศูนย์กลาง พวกนางฝากอนาคตตัวเองไว้กับบุรุษ ดังนั้นมีความจริงใจกว่า ทุ่มเทให้มากกว่า ไม่สงวนไว้แม้แต่น้อย

กงจู้สามพลันนึกถึงจี้เอียนหยานขึ้นมา กล่าวว่า "ท่านทราบหรือไม่ว่าพี่เอียนหยานมิใช่ชาววุ่ย หากแต่เป็นทายาทของเชื้อพระวงศ์รัฐจ้าว จึงมีความงามและสติปัญญาถึงเพียงนั้น"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ท่านทราบได้อย่างไร?"

กงจู้สามกล่าวว่า "ย่อมทราบ ขณะที่ท่านสลบไสลไป ข้าพเจ้ากับนางสนทนาถึงเรื่องราวมากมาย" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า "ท่านลองคาดเดาว่า รัฐหานไฉนส่งคุณชายหานเฟยจื่อซึ่งพูดจาตะกุกตะกักมาขอยืมเสบียงจากรัฐวุ่ย? ที่แท้เจ้ารัฐหานไม่พอพระทัยที่เขาเที่ยวป่าวประกาศให้ปฏิรูปการปกครอง จงใจมอบงานที่ยากลำบากให้เพื่อหยามหยัน

** ผู้คุมลักขโมยเองเป็นสุภาษิตบทหนึ่ง ใช้เปรียบเปรยคนที่ลักขโมยสมบัติซึ่งอยู่ในความดูแลของตัวเอง*

เขาให้อัปยศ”

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะทอดถอนใจ กล่าวว่า “รัฐหานอ่อนแออยู่แล้ว ยังมีเจ้าครองแคว้นที่เบาปัญญา เรื่องหยิบยืมเสบียงเกี่ยวพันถึงความอยู่รอด ยังดำเนินแผนการอีก”

กงจู้สามกล่าวสืบต่อ “แต่คราครั้งนี้เจ้ารัฐหานทรงคำนวณผิด คุณชายหานเฟยจื่อได้รับการช่วยเหลือวิ่งเต้นจากพี่เอียนหยาน ในที่สุดเจ้ารัฐวุ่ยยอมหยิบยืมเสบียงให้ แต่ผลสุดท้ายต้องชดใช้คืน”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด กล่าวว่า “ไม่ถูกต้อง ดูท่ารัฐวุ่ยเตรียมบุกรัฐจ้าวจริงๆ ไม่เช่นนั้นไม่จำเป็นต้องประจบเอาใจรัฐหาน”

กงจู้สามพลันกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “อย่าได้เอ่ยถึงเรื่องหมดสนุกเช่นนี้ได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงยอมรับผิด กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “มา ข้าพเจ้าขอดูช่วงขาอันเรียวงามของกงจู้” พลางยื่นมือถอดกางเกงขาสั้นของนางออก

กงจู้สามกรีดร้องคำหนึ่ง ดิ้นหลุดจากอ้อมกอดของเขา เซี่ยงเส้าหลงขยับเคลื่อนกายตามไป ส่งเสียงอู้อี้ว่า “มาเถอะ พวกเราร่วมกระทำเรื่องราวที่จดจำจารึกไปชั่วชีวิตกัน”

ค่ำคืนนั้นกงจู้สามเป็นของเซี่ยงเส้าหลงโดยสมบูรณ์

สามวันให้หลัง เรือบรรทุกเสบียงแล่นเข้าสู่อาณาเขตของรัฐหาน

เซี่ยงเส้าหลงกับกงจู้สามร่ำลาหานเฟยจื่อ หานเฟยจื่อใช้คนจูงม้าสีดำปลอด ท่วงท่างามสง่ามาตัวหนึ่ง กล่าวว่า “พี่เซี่ยง นี่เป็นม้าตัวโปรดของยอดหญิงจี้ นางบอกให้ข้าพเจ้านำมาสำหรับเป็นพาหนะของท่าน”

กงจู้สามอุทานดังอา จดจำออกว่าเป็นม้าพ่วงพีซึ่งจี้เอียนหยานควบขับมาช่วยเหลือเซี่ยงเส้าหลงฝ่าวงล้อมในคืนนั้น ต้องยื่นมือลูบคลำหัวม้าด้วยความยินดี

เซี่ยงเส้าหลงเห็นยอดหญิงนางนี้มีบุญคุณน้ำใจต่อตนเองอย่างเหลือล้นอดประหวัดนึกถึงมิได้ ทอดถอนใจยาวออกมา

หานเฟยจื่อย่อมเข้าใจความรู้สึกของเขา สัมผัสมือกับเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “การเดินทางมายังรัฐวุ่ยครั้งนี้ ผลรับใหญ่หลวงที่สุดคือ รู้จักโฉมสะคราญผู้รู้ใจเช่นจี้เอียนหยาน กับวีรบุรุษผู้มีจิตใจกว้างขวางเช่นพี่เซี่ยง ม้าตัวนี้เรียกว่าลมกรด ท่านถนอมตัวด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงหักห้ามอารมณ์ความรู้สึก ประคองกงจู้สามขึ้นบนหลังม้าลมกรด ควบขับออกเดินทาง เห็นหานเฟยจื่อยังโบกมือให้

ทั้งสองกลางวันเดินทางกลางคืนพักผ่อน เลียบชายแดนรัฐวุ่ยขึ้นเหนือ มุ่งหน้าสู่รัฐจ้าว จี้เอียนหยานยังจัดเตรียมเสบียงกรังตลอดจนกระโจมเรียบง่ายสำหรับค้างแรมกลางป่าให้แก่พวกเขา ทำให้พวกเขามิต้องวุ่นวายใจกับการจัดหาสิ่งของและอาหาร

การเดินทางกลับรัฐจ้าวครั้งนี้ ให้ความรู้สึกแตกต่างกับการเดินทางสู่รัฐวุ่ย รู้สึกจิตใจปลอดโปร่งกว่าเดิม กงจู้สามเพิ่งลิ้มลองรสสวาทยิ่งพะเน้าพะนอคลอเคลีย ครวญเพลงของรัฐจ้าวอยู่ที่ริมโสตเซี่ยงเส้าหลงเพิ่มความบันเทิงเริงรมย์แก่เซี่ยงเส้าหลงอีกแบบหนึ่ง

ยิ่งขึ้นเหนืออากาศยิ่งหนาวเหน็บ เกิดหิมะน้ำแข็งปลิวโปรยได้แต่หาถ้ำศิลาหลบพายุหิมะ สิบกว่าวันให้หลัง ทั้งสองมาถึงบริเวณป่าโปร่งชายแดนรัฐวุ่ย หากข้ามอาณาเขตนี้ เดินทางต่ออีกสามวันก็จะเข้าสู่เขตแดนรัฐจ้าว

นี่เป็นสถานที่ล่าสัตว์ของรัฐหาน จัดเป็นเขตที่ดอน อุดมสมบูรณ์ด้วยไม้เบญจพรรณชนิดต่างๆ ทั้งต้นใบเข็มต้นใบกว้าง ยังมีหมีดำ ม้ากวาง แพะภูเขา กระต่ายป่า พบได้ทุกแห่งหน รวมทั้งสุนัขป่าอันดุร้ายซึ่งไล่ตามหลังม้ามาเป็นฝูง เซี่ยงเส้าหลงต้องวกม้ากลับ ซัดเข็มบินสังหารสุนัขป่าไปหลายตัว พวกมันค่อยหันไปแทะกินศพพวกเดียวกันไม่มีเวลาไล่กวดมา

สองคนหนึ่งม้าตัดผ่านดงไม้ซึ่งปกคลุมด้วยน้ำแข็งขาว บนยอดไม้ปลายกิ่งห้อยแขวนด้วยเกล็ดหิมะสายน้ำแข็ง เป็นโลกสีเงินยวงที่ขาวบริสุทธิ์ วันนี้มาถึงริมฝั่งตะวันตกของแม่น้ำสายหนึ่ง ใจกลางแม่น้ำ

ยังไม่แข็งตัวเป็นน้ำแข็ง สายน้ำไหลหลั่งสู่ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ

ดินฟ้าอากาศหนาวเย็นกว่าเดิม ทั้งสองสวมชุดนวมห่อหุ้มตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ทั้งยังคาดผ้าปิดปากบังพายุ ค่อยต้านทานลมหิมะได้ บนพื้นสุมหิมะสูงท่วมเข่า แม้แต่ม้าลมกรดยังก้าวย่างด้วยความยากลำบาก จำต้องลงจากหลังม้าเดินทางด้วยเท้าแทน หวังว่าสามารถเสาะพบบ้านเรือนขอพักอาศัยหลบลมหิมะ

มาตรว่าอากาศหนาวแทบตาย แต่ทะเลพฤกษ์ทุ่งหิมะอันเวิ้งว้างสุดสายตา เกล็ดหิมะที่ปลิวโปรยเปลี่ยนแปร สร้างความลานตาแก่คนรักอันดูดดื่มคู่นี้ รอบบริเวณเงียบสงัดงัน มีแต่เสียงเหยียบย่ำหิมะขาว บางครั้งบางคราวแว่วเสียงพยัคฆ์คำรามสุนัขป่าหอนโหย ชวนให้ผู้คนขนลุกเกรียวกราว

ก่อนเที่ยงพลันเกิดพายุพัดแรง เกล็ดหิมะคล้ายเข็มเงินนับพันหมื่นเล่ม สาดซัดมาจากทั่วสี่ทิศแปดทาง จนทั้งสองลืมตาไม่ขึ้น ม้าลมกรดก็ไม่ยอมรุดหน้าต่อไป เซี่ยงเส้าหลงเห็นสมควรหลบพายุหิมะรอบนี้ก่อน แต่เบื้องหน้าไม่เห็นผู้คน ด้านหลังไม่ปรากฏบ้านช่อง พลันนึกถึงตอนรับการฝึกจากกองทัพ เคยหัดสร้างบ้านน้ำแข็งของชาวเอสกิโมขึ้นมา ดังนั้นเขาจึงวิ่งไปริมแม่น้ำซึ่งแข็งตัวเป็นน้ำแข็ง ใช้อาวุธตัดก้อนน้ำแข็งขึ้นมา สุมก่อเป็นบ้านน้ำแข็งขนาดใหญ่ เพียงพอต่อการรองรับผู้คนและพาหนะ เบื้องล่างปูกระโจมผ้าห่ม ทั้งยังตัดกิ่งไม้มาก่อไฟ ภายในเพิ่มความอบอุ่นแก่บ้าน ใช้อยู่อาศัยอย่างสุขสบาย

กงจู้สามเห็นชายคนรักมีความรู้ความสามารถถึงเพียงนี้ ยิ่งยอมรับนับถือจนหมดหัวใจ ทั้งสองนอนกอดก่ายกันในผ้าห่ม จวบกระทั่งเคลิ้มหลับไป ยามฟ้าสางสว่าง พลันถูกเสียงประหลาดชนิดหนึ่งปลุกตื่นขึ้นมา เมื่อเงี่ยหูฟัง พบว่าเป็นเสียงสกุณาโบยบินผ่านไปอย่างร่าเริง สร้างความสงสัยใจจนคืบคลานขึ้นมา มองผ่านช่องหน้าต่างเล็กๆ สำหรับระบายอากาศ เห็นฟ้าสีครามเรืองรอง หิมะสาบสูญไปจนไร้ร่องรอย

ทั้งสองยินดียิ่ง รีบเก็บสัมภาระออกจากบ้านน้ำแข็ง เซี่ยงเส้าหลง

กลัวว่าม้าลมกรดถูกความหนาวเหน็บแทรกซึม ยังใช้ผ้านวมห่อหุ้มเกือกม้าทั้งสี่ข้าง และล้อมคาดหน้าท้องของมันไว้ ทั้งยังจัดสร้างรถล้อเลื่อนอย่างลวกๆ ใช้บรรทุกสัมภาระให้ม้าลมกรดลากดึงไป ส่วนเซี่ยงเส้าหลงจูงมัน เดินเคียงคู่กับกงจู้สามมุ่งหน้าขึ้นเหนือ

ยามนี้ทั้งสองจำแนกไม่ออกว่า พื้นที่ซึ่งเหยียบย่ำอยู่เป็นของรัฐหานหรือรัฐวุ่ย จะอย่างไรการปักปันแบ่งเขตแดนเป็นการกระทำของคนหาได้รับการยอมรับจากธรรมชาติไม่ กงจู้สามซึ่งมีความเป็นอยู่อย่างเลอเลิศ เดินทางไม่ถึงครึ่งลี้ก็ทนทานต่อไปไม่ได้ พานนั่งบนรถล้อเลื่อนปล่อยให้ม้าลมกรดลากดึงไป

ต้นไม้ใหญ่คล้ายกำแพงสูงเป็นชั้นๆ เมื่อเดินตัดผ่านบันดาลให้ผู้คนเกิดความรู้สึกหลงทาง ดีที่เซี่ยงเส้าหลงมีประสบการณ์การเดินทางเมื่อหลายวันก่อนฉวยโอกาสที่ท้องฟ้ายังแจ่มใสค้นพบตำแหน่งดาวเหนือจำแนกพื้นภูมิประเทศได้ ไม่ถึงกับหลงเดินผิดทาง พื้นหิมะใต้เท้าปรากฏรอยเท้าของสัตว์ต่างๆ ไขว้ซับซ้อน ประกอบเป็นภาพประหลาดแปลกตา ทั้งสองก็ทิ้งร่องรอยอันเหยียดยาวไว้อีกกลุ่มหนึ่ง

ท้องฟ้าโปร่งดำเนินอยู่ไม่นาน หลังเที่ยงเกิดหิมะตกอีก ทั้งยิ่งตกยิ่งหนัก เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ ไม่ทราบสมควรหยุดพักหรือเดินทางต่อ ในดงไม้ซ้ายมือปรากฏบ้านไม้ขึ้นหลายหลัง สร้างความยินดีแก่ทั้งสองยิ่ง รีบเร่งรุดไป

บ้านไม้เหล่านี้ปลูกสร้างบนชั้นหิน โครงทำจากไม้สน สร้างบันไดกั้นระเบียง บนหลังคาปกคลุมด้วยหิมะขาว ทั้งหน้าและหลังบ้านล้วนเป็นต้นไม้ตระหง่านสูงเสียดฟ้า ทั้งสองพอพบเห็นก็บังเกิดความชมชอบ เมื่อมาถึงหน้าบ้าน ส่งเสียงร้องเรียก กลับไม่มีผู้คนขานรับแต่อย่างไร

กงจู้สามพลันกรีดร้องคำหนึ่ง ชี้มือไปยังหน้าประตูบ้านไม้หลังใหญ่ที่สุด เห็นบนประตูมีคราบโลหิตเกรอะกรัง เป็นที่น่าสยองขวัญ

เซี่ยงเส้าหลงเดินเข้าไปชมดู พบว่าคราบโลหิตยังใหม่ แสดงว่าเกิดเรื่องไม่นาน ดังนั้นกำชับให้กงจู้สามรออยู่เบื้องนอก ตัวเองผลักประตูเข้าไป

ไม่นานก็กลับออกมาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ตรวจตราดูบ้านไม้หลังอื่น ค่อยกลับมายังข้างกายกงจู้สาม กล่าวว่า “เซี่ยนเอ๋อมิต้องแตกตื่น ที่นี่เพิ่งเกิดเหตุร้าย ดูท่าบุรุษสตรีชราเยาว์วัยในที่นี้ล้วนถูกสังหารหมู่ กระทั่งสุนัขสัตว์เลี้ยงยังไม่ละเว้น สตรีมีริ้วรอยถูกข่มขืน”

กงจู้สามกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “เป็นผู้ใดกระทำเรื่องชั่วช้าเช่นนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “หากมิใช่โจรปล้นชิงม้าก็เป็นทัพทหาร ไม่เช่นนั้นคงไม่สามารถจัดการกับนายพรานอันเหี้ยมหาญเหล่านี้โดยง่ายดาย”

กงจู้สามกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “พวกเราทำอย่างไรดี?”

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทันตอบคำ พลันบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ทั้งสองเหลียวหน้าไปตามเสียง เห็นหนึ่งคนหนึ่งม้าควบขับมาแต่ไกล บนหลังม้านั่งไว้ด้วยชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่ง ทางด้านหลังยังบรรทุกกวางป่าซึ่งล่ามาได้ตัวหนึ่ง

คนผู้นี้อยู่ในวัยยี่สิบห้ายี่สิบหกปี มือเท้าหยาบใหญ่กว่าผู้คนทั่วไป สองตาเป็นประกายเจิดจ้า เค้าใบหน้าหยาบกร้านเหี้ยมหาญ พอพบเห็นทั้งสอง จึงร้องทักทายแต่ไกลว่า “สหายทั้งสองมาจากที่ใด?” จากนั้นร้องดังๆ ว่า “เถิงอี้กลับมาแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกับกงจู้สามสบตากันวูบ ล้วนบังเกิดความสลดใจแทนชายฉกรรจ์ซึ่งกลับถึงบ้านผู้นี้

ชายฉกรรจ์นามเถิงอี้ควบม้าเข้าใกล้ ดวงตาทอแววประหลาดใจจับจ้องมองบ้านไม้ ซึ่งไม่มีผู้คนออกมาต้อนรับ แสดงว่าเรื่องราวผิดปรกติวิสัย

เซี่ยงเส้าหลงชิงขวางกันอีกฝ่ายไว้ กล่าวอย่างจริงจังว่า “สหายโปรดฟังข้าพเจ้าสักหลายคำก่อน”

เถิงอี้กระโดดปราดลงจากหลังม้า มองดูเซี่ยงเส้าหลงอย่างเย็นชา กล่าวว่า “พวกท่านเป็นใคร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “พวกเราเพียงเป็นคนผ่านทาง ภายใน

บ้าน...."

เถิงอี้ยกมือผลักใส่หัวไหล่ของเขา ตวาดคำ "หลีกไป" ด้วยน้ำหนักตัวบวกกับหลักอันมั่นคงของเซี่ยงเส้าหลง ยังถูกอีกฝ่ายผลักซวนเซไปด้านข้าง มาตรว่าไม่ทันระวังมาก่อน แต่เป็นที่เห็นได้ว่า คนผู้นี้มีกำลังแขนน่าตระหนกนัก

เถิงอี้โถมเข้าบ้านไปดุจสายลม จากนั้นแผดเสียงร่ำร้องโหยหวนและเสียงร่ำไห้สะท้านฟ้าดินดังขึ้น นับว่า "ลูกผู้ชายมีน้ำตาไม่หลั่งไหล เพียงเพราะยังไม่เศร้าเสียใจถึงขีดสุด" จริงๆ

กงจู้สามบังเกิดความหดหู่ใจ ฟุบหน้ากับหัวไหล่เซี่ยงเส้าหลง พลอยหลั่งน้ำตาด้วย

พลันได้ยินเสียงตวาดก้องร้องขึ้น เถิงอี้ถือกระบี่โถมออกมาด้วยดวงตาแดงฉาน ชี้หน้าเซี่ยงเส้าหลงร้องถามว่า "เป็นท่านลงมือหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงกับกงจู้สามหันมามองหน้ากันอย่างงุนงง เถิงอี้คับแค้นรันทดจนสูญเสียสติสัมปชัญญะ พลันฟาดฟันกระบี่ออก เซี่ยงเส้าหลงตระเตรียมตัวอยู่ก่อน ดังนั้นชักกระบี่ไม้ออกต้านทาน อีกมือหนึ่งผลักไสกงจู้สามออกห่าง ผลจากการต้านทาน รู้สึกข้อแขนชาด้าน แสดงว่ากำลังแขนของคนผู้นี้หาด้อยกว่าเซียวเว่ยโหมวผู้ดุร้ายไม่

เถิงอี้โถมจู่โจมเข้ามาดุจพยัคฆ์คลุ้มคลั่ง เพลงกระบี่โอ่อ่าผ่าเผยสูงล้ำยิ่งนัก เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยคาดคิดว่า จะเผชิญกับมือกระบี่อันน่ากลัวเช่นนี้กลางพงไพร รีบผนึกสติสมาธิ ร่ายรำเพลงกระบี่ม่อจื่อเพียงตั้งรับสถานเดียว ทั้งสู้พลางถอยพลาง ต้านทานร้อยกว่ากระบี่ เถิงอี้พลันร้องคร่ำครวญคำหนึ่ง คุกเข่าลงกับพื้น ซุกหน้ากับวงแขนส่งเสียงร่ำไห้ออกมา

กงจู้สามวิ่งปราดมา ซ่อนตัวอยู่ด้านหลังเซี่ยงเส้าหลง ร้องบอกว่า "คนตัวใหญ่ ผู้คนในบ้านไม่ได้ถูกพวกเราฆ่าตาย"

เถิงอี้ผงกศีรษะ ร่ำไห้พลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าทราบ ท่านใช้กระบี่ไม้บนร่างก็ไม่มีคราบโลหิต เพียงแต่ข้าพเจ้าถูกเพลิงโทสะเผาทำลาย

สติสัมปชัญญะไป" จากนั้นร่ำไห้จนล้มพับกลางพื้นหิมะ

ผู้ตายในบ้านไม้ได้รับการขุดหลุมบรรจุกลบฝังจนหมดสิ้น เถิงอี้คุกเข่าอยู่หน้าหลุมฝังศพซึ่งก่อขึ้นใหม่ สีหน้าซึมเซาไร้ความรู้สึก

ที่ใต้หลุมฝังไว้ด้วยบิดามารดา พี่น้อง ภรรยาและบุตรีของเขา ชีวิตที่หาเลี้ยงตัวเองตามอัตภาพอย่างมีความสุขสิ้นสุดแต่เพียงนี้ เขาถึงกับไม่ทราบว่าศัตรูเป็นใคร ได้แต่ทุ่มเทชีวิตออกค้นหาความแค้นข้ออาฆาตกัดกร่อนหัวใจของเขา จนคล้ายมีโลหิตหยดหยาด กงจู้สามพลอยสะอึกสะอื้นไห้อีกผู้หนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงมาถึงข้างกายเถิงอี้ กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "พี่เถิงคิดแก้แค้นหรือไม่?"

เถิงอี้เงยหน้าขึ้น ดวงตาทอประกายอันเด็ดเดี่ยว กล่าวว่า "หากพี่เซี่ยงสามารถช่วยเหลือข้าพเจ้าล้างแค้นชำระอาฆาต ข้าพเจ้าขอมอบชีวิตนี้ให้แก่ท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าคนผู้นี้มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ทั้งอาจหาญเทียมฟ้า แม้นได้รับการช่วยเหลือจากเขาเฉกเช่นพยัคฆ์เพิ่มปีก จึงผงกศีรษะกล่าวว่า "พี่เถิงใช่คาดคิดหรือไม่ว่า โจรร้ายไฉนสุมรวมผู้คนอยู่ในบ้านหลังเดียว?"

เถิงอี้สะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า "พวกมันต้องการใช้บ้านที่เหลืออยู่ทั้งหกหลัง"

เซี่ยงเส้าหลงลอบชมเชยต่อความคิดอ่านอันปราดเปรียวของอีกฝ่าย กล่าวว่า "ดังนั้นพวกมันต้องกลับมา มิหนำซ้ำเป็นเวลาก่อนพลบค่ำ"

ดวงตาเถิงอี้ทอประกายแห่งความแค้น ก้มศีรษะจูบพื้นหิมะ จากนั้นเดินถึงเบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลง วางมือลงบนหัวไหล่ของอีกฝ่าย กล่าวว่า "ขอบคุณท่าน พวกท่านรีบออกเดินทางเถอะ ไม่เช่นนั้นเผชิญกับพวกมันจะประสบอันตราย"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า "หากท่านคิดสังหารศัตรูให้สิ้น

ซาก ก็ไม่สมควรบอกให้ข้าพเจ้าจากไป”

เถิงอี้มองดูกงจู้สามแวบหนึ่ง สั่นศีรษะกล่าวว่า “ภรรยาสาวของท่านทั้งงดงาม ทั้งมีจิตใจล้ำเลิศ ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้นางประสบภัย พี่น้องของข้าพเจ้าทั้งสามล้วนไม่อาจจัดการได้โดยง่ายดาย สุดท้ายยังเสียชีวิต แสดงว่าศัตรูมีจำนวนพวกมาก ทั้งมีฝีมือสูงล้ำ พวกเราไม่แน่ว่าต้านทานรับมือได้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความเชื่อมั่นว่า “หากปะทะซึ่งหน้า พวกเราย่อมมิใช่คู่มือ แต่ตอนนี้เป็นคนตั้งใจจัดการกับคนไม่ทันระวัง นับเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ฉวยโอกาสที่ตอนนี้ยังมีเวลาอยู่บ้าง พวกเราเตรียมการกันเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้นั่งจับเจ่าอยู่เชิงผนังใต้หน้าต่างภายในห้อง สงบจิตใจรอคอยการมาของศัตรูอันดุร้าย อารมณ์ของเถิงอี้กลับคืนสู่ความสงบ แสดงออกถึงความหนักแน่นเยือกเย็นของยอดฝีมือ แต่ความปวดร้าวรันทดในแววตามีแต่เพิ่มพูนลึกล้ำกว่าเดิม

เซี่ยงเส้าหลงไม่ต้องการให้เขาเศร้าเสียใจเกินไป จึงถามว่า “พี่เถิงล่าสัตว์เลี้ยงชีพอยู่ที่นี่ตั้งแต่เล็กหรือ?”

เถิงอี้ขบคิดชั่วขณะจึงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ขอบอกตามความสัตย์ ข้าพเจ้าความจริงคิดรับใช้รัฐหานเราจึงสมัครเข้ากองทัพ ทั้งยังได้เลื่อนตำแหน่งเป็นนายกอง ต่อมาพบว่าเบื้องบนคอยกีดกันผู้มีความรู้ความสามารถ ยามท้อแท้ใจจึงนำคนในครอบครัวเร้นกายในที่นี้ ไหนเลยจะคาด...”

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังแว่วมา ทั้งสองคึกคักขึ้นอักโข ยืดกายกวาดตามองออกนอกหน้าต่าง ท่ามกลางเกล็ดหิมะเกลื่อนฟ้า โลกขาวเงินยวงที่ห่างไกลปรากฏขบวนม้ากลุ่มหนึ่งควบขับมา

เซี่ยงเส้าหลงชมดูจนเบิกตาค้าง อุทานว่า “อย่างน้อยมีหกเจ็ดสิบคน”

เถิงอี้กล่าวเสียงเย็นชาว่า “เป็นเก้าสิบถึงหนึ่งร้อยคน”

เซี่ยงเส้าหลงเพ่งพินิจพิจารณาอยู่ครู่หนึ่ง ต้องกวาดตามองอีกฝ่ายด้วยความตื่นเต้นตระหนก ผงกศีรษะกล่าวว่า “ท่านมีสายตาแหลมคมจริงๆ”

เถิงอี้กล่าวว่า “พี่เซี่ยงยังคงไปเถอะ อาศัยพวกเราทั้งสอง บวกกับหลุมพรางกับดัก ยังจัดการศัตรูมากมายปานนี้ไม่ได้”

เซี่ยงเส้าหลงความจริงคิดล่าถอย ยามนี้ทราบว่าเถิงอี้ตกลงใจสู้ตายกลับกระตุ้นความฮึกหาญขึ้น กล่าวเสียงหนักๆ ว่า “พี่เถิงอย่าเพิ่งท้อแท้ใจเร็วเกินไป ขอเพียงพวกเรายืนหยัดสักครู่ ท้องฟ้าพอมืดค่ำลงจะเป็นผลดีต่อปฏิบัติการของพวกเรา เฮอะ เราเซี่ยงเส้าหลงไหนเลยเป็นคนหนีหน้าด้วยจิตขลาดเขลาได้?”

เถิงอี้เหลียวมองเซี่ยงเส้าหลงด้วยความสำนึกขอบคุณแวบหนึ่ง จากนั้นทุ่มเทสมาธิอยู่กับขบวนคนและม้าซึ่งคุกคามใกล้เข้ามา

ยามนี้ท้องฟ้ามืดค่ำลงทีละน้อย เซี่ยงเส้าหลงเพ่งสายตามองพลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง อุทานว่า “เป็นเซียวเว่ยโหมว”

พริบตานั้นในใจบังเกิดความเสียใจอย่างสุดซึ้ง เซียวเว่ยโหมวย่อมนำกำลังออกตามหาเขา จึงผ่านมายังที่นี้ กล่าวไปเขาเป็นต้นเหตุชักนำเภทภัยมาสู่ครอบครัวของเถิงอี้

เถิงอี้ได้ยินเรื่องราวของเซี่ยงเส้าหลงมาก่อน ต้องงงงันวูบ จึงกล่าว “เป็นเซียวเว่ยโหมวจากรัฐฉี” จากนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า “พี่เซี่ยงไม่ต้องตำหนิตัวเอง นี่ไม่เกี่ยวข้องกับท่าน ท่านเองก็เป็นผู้ถูกทำร้าย”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นอีกฝ่ายเข้าใจเหตุผลถึงเพียงนี้ ค่อยมีความรู้สึกดีขึ้น พร้อมกับชื่นชมในตัวมือกระบี่ที่ยอมใช้ชีวิตสันโดษผู้นี้กว่าเดิม ยามนั้นขบวนคนและม้ามาถึงบริเวณพื้นที่ว่างหน้าบ้าน ทั้งหมดทยอยลงจากหลังม้า

บ้านไม้ที่เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้นั้นซ่อนตัวอยู่ เป็นที่ซึ่งเกิดโศกนาฏกรรม ตามเหตุผล คนของเซียวเว่ยโหมวต้องไม่เหยียบย่าง

เข้ามายังห้องนี้

เซียวเว่ยโหมวปั้นหน้าเคร่งเครียด ผู้ช่วยซึ่งยังหลงเหลืออยู่นามเจิงเล่อยืนอยู่ด้านข้าง สีหน้าไม่ดีกว่าเท่าใด เซียวเว่ยโหมวมองดูสมุนบริวารปลดอานม้าและถุงย่ามลงจากหลังม้า ขนย้ายเข้าบ้านหลังต่างๆ พลันร่ำร้องว่า “พวกเราต้องคำนวณไม่ผิด เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นหลบหนีไปรัฐฉู่ หากมันคิดกลับสู่รัฐจ้าว มีเส้นทางเพียงสามสาย คาดว่าคงไม่กล้าจับเส้นทางระหว่างรัฐฉีเรากับรัฐวุ่ย คงเหลือแต่เส้นทางในเขตแดนรัฐหานสายนี้แต่ไฉนยังหามันไม่พบ?”

เจิงเล่อกล่าวว่า “พวกเราโดยสารเรือมา จากนั้นใช้ทางหลวงสมควรเร็วกว่ามันแปดถึงสิบวัน ตอนนี้พวกเราเตรียมการพรักพร้อม ขอเพียงมันใช้เส้นทางสายนี้ ต้องไม่อาจหนีรอดจากหูตาเวรยามซึ่งพวกเราจัดไว้หลายสิบจุดแน่นอน”

เซียวเว่ยโหมวกำชับว่า “จดจำไว้ ห้ามมิให้ทำร้ายกงจู้สาม” กล่าวจบเดินมายังบ้านไม้ซึ่งเซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ซ่อนตัวอยู่

เจิงเล่อร้องเรียกว่า “หัวหน้า บ้านหลังนั้น....”

เซียวเว่ยโหมวแสยะยิ้มกล่าวว่า “เราคิดชมดูซ้ำอีกเที่ยวหนึ่ง โดยเฉพาะสตรีที่ถูกเราข่มขืนแล้วฆ่าทิ้งนางนั้น”

มิคาดยามนั้น ที่ห่างไปบังเกิดเสียงร้องดังว่า “หัวหน้า ที่นี้มีหลุมฝังศพใหม่แห่งหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ลอบสำนึกเสียใจ คิดไม่ถึงเซียวเว่ยโหมวระมัดระวังตัวถึงเพียงนี้ กลับส่งคนออกสำรวจพื้นที่โดยรอบ ยามนั้นทราบว่าโอกาสอันดีใกล้พ้นผ่าน พากันยกหน้าไม้ ยิงลูกธนูสองดอกพุ่งผ่านหน้าต่างออกไป จู่โจมใส่เซียวเว่ยโหมว

เซียวเว่ยโหมวอยู่ห่างจากบ้านไม้สามสี่ร้อยก้าว พอได้ยินเสียงแหวกฝ่าอากาศ รีบถลันหลบไปด้านข้างตามสัญชาตญาณ แต่เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า คนดุร้ายผู้นี้มีฝีมือปราดเปรียว จงใจยิงเบี่ยงเบนเล็กน้อย ดังนั้นเซียวเว่ยโหมวแม้หลบรอดจากลูกธนูของเถิงอี้ กลับถูกลูกธนูของ

เซี่ยงเส้าหลงยิงทะลุไหล่ไป ต้องแผดร้องคำหนึ่ง เซถลาไปด้านหลัง

ยามนั้นผู้คนเกือบร้อยคนเข้าบ้านทั้งหกหลังไปกว่าครึ่ง คนที่เบื้องนอกสี่สิบกว่าคนเห็นเช่นนั้น พากันร้องอุทานด้วยความตระหนก ฮือมายังบ้านไม้ที่เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ซ่อนตัวอยู่

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้รีบล่าถอยออกจากประตูหลัง มาถึงบริเวณหลังบ้าน จุดธนูเพลิงระดมยิงใส่บ้านที่หลงเหลือ บ้านไม้เหล่านั้นผ่านการฉาบน้ำมันสนจากพวกเขาอยู่ก่อน ธนูเพลิงพอตกลงก็เกิดเปลวเพลิงลุกไหม้ ลามไปทั่วทั้งบ้าน รวมทั้งบานหน้าต่างซึ่งปิดอยู่ภายใต้ลมหนาวอึงคะนึง ผู้คนซึ่งเข้าบ้านไปก่อนตกอยู่ในทะเลเพลิง พริบตานั้นเสียงแผดร้องดังระงม ราวกับขุมนรกในแดนดิน

ส่วนโจรร้ายซึ่งฮือมายังบ้านไม้หลังกึ่งกลางทั้งสิบกว่าคน พลันเหยียบถูกอากาศธาตุ พลัดตกลงในหลุมพรางซึ่งเถิงอี้ขุดล่ออยู่ก่อน ถูกไม้ปลายแหลมปักทะลุร่าง เสียชีวิตจนหมดสิ้น พริบตานั้นศัตรูนับร้อยบาดเจ็บล้มตายกว่าครึ่ง แม้แต่เซียวเว่ยโหมวผู้เป็นหัวหน้าก็ถูกยิงทำร้ายบาดเจ็บ

เถิงอี้ตาแดงฉานด้วยสายเลือด ร่ำร้องราวคลุ้มคลั่งถาโถมออกไป พบพานผู้คนก็เข่นฆ่า เซี่ยงเส้าหลงถลันออกจากอีกทางหนึ่ง ซัดเข็มบินสองเล่มจัดการกับโจรร้ายที่แตกตื่นลนลานสองคน ค่อยชักกระบี่ไม้โถมใส่เซียวเว่ยโหมว

เซียวเว่ยโหมวได้รับการประคับประคองจากเจิงเล่อและสมุนอีกคนหนึ่ง รู้สึกบริเวณหัวไหล่ซึ่งถูกลูกธนูยิ่งใส่ปวดแปลบจับใจ ทราบว่าไม่สามารถลงมือ ฝ่ายตนก็เหลือเพียงยี่สิบกว่าคน จึงร้องอย่างเคียดแค้นว่า “พวกเราไป”

เจิงเล่อกับสมุนอีกคนหนึ่งรีบประคองหัวหน้าไปยังม้าซึ่งอยู่ใกล้ที่สุด

เซี่ยงเส้าหลงสังเกตเห็นแต่ไกล ร้องดังๆ ว่า “เซียวเว่ยโหมวหลบหนีแล้ว”

เหล่าโจรเหลียวหน้ามอง เห็นเป็นความจริง พริบตาที่เสียสมาธิ

ถูกเซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ฆ่าตายอีกห้าคน ยามอกสั่นขวัญแขวน พากันแตกฮือหลบหนีไป

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้เห็นเป็นโอกาสเหมาะ ล้วนวิ่งปราดเข้าหาเซียวเว่ยโหมว โจรร้ายที่จงรักภักดีต่อเซียวเว่ยโหมว หลายคนวกกายกลับมาสกัดขัดขวาง กลับถูกยอดฝีมือทั้งสองจู่โจมสังหารสิ้น เซี่ยงเส้าหลงพอเตะศัตรูผู้หนึ่งปลิวกระเด็น ก็ไล่ติดตามถึงด้านหลังเซียวเว่ยโหมว

เจิงเล่อเห็นยังห่างจากที่ซึ่งผูกม้าไว้สิบกว่าก้าว พลันชักกระบี่หันกลับไปเผชิญหน้ากับเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงร้องบอกให้เถิงอี้ไล่ติดตาม ตัวเองฟาดฟันกระบี่ใส่เจิงเล่อ

เจิงเล่อสมเป็นมือดีของเซียวเว่ยโหมว ร่ายรำกระบี่ต้านทานรับไว้ จากนั้นฟาดฟันกลับมา ยามกะทันหันเสียงลมกระบี่ดังขวับเขวียวสู้พัวพันเป็นพัลวัน ที่สาหัสคือเจิงเล่อใช้ออกด้วยกระบวนท่าแลกชีวิต ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงไม่อาจรวบรัดเผด็จศึก ได้แต่รอให้ฝ่ายตรงข้ามอ่อนโทรมลง

เซียวเว่ยโหมวฉวยโอกาสก้าวขึ้นบนหลังม้า เถิงอี้พอดีโถมถึงฟาดฟันกระบี่ออก

สมุนผู้หนึ่งคิดวกกายกลับมารับศึก กลับถูกเถิงอี้ฟาดฟันจนปลิวลิ่วไปเจ็ดก้าว พร้อมกับหยาดโลหิตที่สาดกระจาย แสดงว่าในใจเถิงอี้คั่งแค้นเดือดดาลถึงเพียงไหน

เซียวเว่ยโหมวกลั้ำกลืนอาการบาดเจ็บบนหัวไหล่ ใช้เท้าหนีบท้องม้า เผ่นโผนออกไป เถิงอี้ตวาดก้อง โถมออกไปอย่างสุดตัว ยื่นมือปราดออกกลับคว้าจับขาหลังของม้าไว้ ม้าพ่วงพีเสียหลักการทรงตัว แผดเสียงร้องพลางถลาล้มลงกับพื้นหิมะ สลัดร่างเซียวเว่ยโหมวลงมา

เจิงเล่อเหลียวหน้ามาเหลือบแลเห็น ต้องแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสฟาดฟันติดต่อกันสามกระบี่ พอถึงกระบี่ที่สามกระบี่เจิงเล่อถูกกระแทกเบนเบือน เผยช่องโหว่ที่ทรวงอก

เมื่อเถิงอี้โถมเข้ากอดปล้ำเซียวเว่ยโหมวเป็นพัลวัน เซี่ยงเส้าหลง

ก็โถมแทงกระบี่ไม้ออก เจิงเล่อแผดร้องคำหนึ่ง ตลอดทั้งร่างลอยลิ่วไปด้านหลัง จบสิ้นชีวิตทันที

ยามนั้นเซียวเว่ยโหมวยกมือบีบเค้นลำคอเถิงอี้ คิดฉุดลากเถิงอี้ลงนรกด้วยกัน เถิงอี้พานบิดก้านธนูซึ่งโผล่พ้นจากหัวไหล่ของเขาโดยแรง สร้างความเจ็บปวดแก่เซียวเว่ยโหมวจนร่างบิดกระตุก พร้อมกับคลายมือออก

เถิงอี้ขี่อยู่บนร่างอีกฝ่าย ยื่นมือซ้ายถอนดึงลูกธนูจากหัวไหล่เซียวเว่ยโหมว สร้างความเจ็บปวดแก่เซียวเว่ยโหมวปางตาย เถิงอี้พลันรัวหมัดเหล็กใส่ทรวงอกฝ่ายตรงข้ามสิบกว่าหมัด เสียงกระดูกหักดังราวประทัดแตก ทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้าเซียวเว่ยโหมวปรากฏโลหิตฉีดพุ่ง ขาดใจตายในบัดดล จากนั้นเถิงอี้พลิกตัวลงจากซากศพเซียวเว่ยโหมว ฟุบร่างกับพื้นหิมะ เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา

ที่เหนือความคาดหมายคือ เซี่ยงเส้าหลงค้นพบกระบี่รุ้งบินจากตัวเซียวเว่ยโหมว อดสะทกสะท้อนใจมิได้

หลังการฆ่าฟัน เซี่ยงเส้าหลงค่อยอุ้มกงจู้สามขึ้นจากหลุมดินอันมิดชิด กงจู้สามหวาดหวั่นวิตกจนริมฝีปากขาวซีด ร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง

หิมะหยุดตกแล้ว หมู่ดาราพราวฟ้า ทิวทัศน์ราตรีน่าลุ่มหลงนัก เซี่ยงเส้าหลงจุมพิตกงจู้สามด้วยความรักเวทนา ยื่นมือโอบอุ้มนางขึ้นมา เดินไปยังหลุมฝังศพใหม่นั้น

เถิงอี้ตัดศีรษะของเซียวเว่ยโหมว นำมาเซ่นสังเวยหน้าหลุมฝังศพ

เซี่ยงเส้าหลงวางร่างกงจู้สามลง ปากกล่าวว่า “หลังจากนั้นพี่เถิงมีความคิดอ่านอันใด?”

เถิงอี้กล่าวเสียงราบเรียบว่า “ข้าพเจ้าไร้ซึ่งทุกสิ่ง นอกจากหนึ่งคนหนึ่งกระบี่แล้วปราศจากความห่วงพะวงใด หากพี่เซี่ยงไม่รังเกียจเดียดฉันท์ นับแต่นี้เราเถิงอี้ขอติดตามท่าน ไม่ว่าภยันตรายยากลำเข็ญเพียงไหน ล้วนไม่เกรงกลัว ต่อให้ถูกฆ่าตาย ก็ถือเป็นการจบชีวิตอัน

คับแค้นนี้”

เซี่ยงเส้าหลงรีบกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีแต่ความยินดีต้อนรับ แต่พี่เถิงไม่ต้องกลัดกลุ้มถึงเพียงนี้ มิสู้ปลุกปลอบจิตใจ เริ่มต้นชีวิตใหม่เถอะ”

เถิงอี้สั่นศีรษะกล่าวว่า “พี่เซี่ยงไม่เข้าใจความรู้สึกผูกพันที่ข้าพเจ้ามีต่อบุตรภรรยาและเครือญาติ นั่นเป็นทุกสิ่งในชีวิตข้าพเจ้า ตอนนี้ข้าพเจ้าสูญเสียทุกสรรพสิ่ง นอกจากสำนึกบุญคุณพี่เซี่ยงแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่บังเกิดความรู้สึกผูกพันกับผู้ใดอีก”

กงจู้สามรับฟังจนหดหู่ใจ สะอึกสะอื้นให้ออกมา เซี่ยงเส้าหลงโอบกอดนางไว้ ปากกล่าวว่า “ศีรษะของเซียวเว่ยโหมวหัวนี้มีคุณค่า ไม่ทราบพี่เถิงมีวิธีรักษามันเอาไว้หรือไม่?”

เถิงอี้กล่าวโดยไม่ขบคิดว่า “ง่ายดายยิ่ง ปล่อยให้เป็นภาระข้าพเจ้าเอง”

เมื่อมีผู้ชำนาญเส้นทางเช่นเถิงอี้ การเดินทางจึงสะดวกง่ายดายขึ้นมากนัก คนผู้นี้มิเพียงเป็นนายพรานผู้เก่งกาจ ทั้งยังเป็นนักปิ้งย่างอาหารป่า และรู้จักเด็ดพืชป่ามาเป็นเครื่องปรุง เซี่ยงเส้าหลงกับกงจู้สามพอรับประทาน ล้วนชมเชยไม่ขาดปาก

เถิงอี้มีศรัทธาจิตต่อธรรมชาติอย่างแรงกล้า เชื่อว่าทุกถิ่นสถานมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์สถิตอยู่ ไม่ว่าไปถึงที่ใด จะจุบผืนดินตั้งจิตอธิษฐานขออำนวยพร

ห้าวันให้หลัง ทั้งสามมาถึงหมู่บ้านใหญ่ใกล้กับชายแดนรัฐหาน เห็นบนทุ่งราบซึ่งปกคลุมด้วยหิมะมีบ้านเรือนหลายร้อยหลังกับทุ่งเลี้ยงสัตว์หลายแห่ง บรรยากาศงดงามกลมกลืน ช่างเป็นดินแดนอันสงบสุขในยุคสมัยสงครามรบพุ่ง

เถิงอี้มิเพียงคุ้นเคยกับผู้คนในที่นี้ ทั้งยังได้รับความเคารพจากคนส่วนใหญ่ เด็กเลี้ยงแกะหลายคนพอพบเห็นเขาพากันวิ่งปราดเข้าหมู่บ้านไปรายงาน ยังมีคนรัวม้าล่อออกมาต้อนรับ กงจู้สามเห็นเป็นที่สนุกสนาน

ต้องแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน

ตามรายทางปรากฏบุรุษสตรีชราเยาว์วัยออกจากบ้านมาทักทายกับเถิงอี้ บุรุษจับจ้องมองกงจู้สาม สตรีกลับชำเลืองดูเซี่ยงเส้าหลง สุนัขสิบกว่าตัวมุดมาจากทั่วสี่ทิศแปดทาง ไล่กวดอยู่หลังม้า ทั้งยังกระดิกหางเป็นการต้อนรับเถิงอี้

“พี่ใหญ่”

สุ้มเสียงร้องเรียกเสียงหนึ่งดังขึ้นที่เบื้องบนศีรษะ เซี่ยงเส้าหลงกับกงจู้สามสะดุ้งเฮือกเงยหน้าขึ้น เห็นเด็กหนุ่มร่างผอมซูบ อายุสิบหกสิบเจ็ดปีผู้หนึ่ง นั่งอยู่บนกิ่งขวางของต้นไม้สูงเสียดฟ้า ซึ่งปกคลุมด้วยหิมะน้ำแข็ง อย่างน้อยอยู่สูงจากระดับพื้นสามวา ทำให้ผู้คนหวั่นวิตกว่าหากนั่งไม่มั่นคงตกลงมา คงย่ำแย่แล้ว เด็กหนุ่มหน้าตาไม่หล่อเหลาเท่าใด แต่ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มอันเปิดเผย ท่าทางไม่นำพาทุกเรื่องราว

กงจู้สามเห็นอีกฝ่ายนั่งกระดิกเท้า ต้องร้องอุทานว่า “ระวังพลัดตกลงมา”

เด็กหนุ่มนั้นคล้ายเพิ่งรู้สำนึกถึงอันตราย ถึงกับมือไม้ปั่นป่วนจนเสียหลักการทรงตัว ล้มหงายลงมา กงจู้สามแตกตื่นจนหลับตาลง กลับไม่ได้ยินเสียงวัตถุตกถึงพื้น พอลืมตาขึ้น เห็นสองเท้าของเด็กหนุ่มนั้นห้อยแขวนบนต้นไม้ ยกสองมือกอดอก กะพริบตาหัวร่อร่าให้แก่นาง

กงจู้สามถลึงตาใส่ เป็นเชิงตำหนิอีกฝ่ายขู่ขวัญนาง เซี่ยงเส้าหลงต้องชมเชยว่า “สหายมีฝีมือสูงเยี่ยมนัก”

เถิงอี้พลันตวาดว่า “จิงจวิ้น ยังมิรีบลงมาอีก?”

เด็กหนุ่มนามจิงจวิ้นหัวร่อฮาฮา ม้วนตัวตีลังกาสองรอบ ทิ้งตัวลงบนพื้นหิมะอย่างแผ่วเบา ประสานมือคารวะต่อกงจู้สาม กล่าวว่า “คุณหนูท่านนี้งามสง่ามีราศี ขอถามมีสามีหรือไม่?”

กงจู้สามค้อนเขาวงหนึ่ง นางแอบอิงกับอ้อมอกเซี่ยงเส้าหลง เขาพานถามไถ่ผู้คนเช่นนี้ เถิงอี้พลันกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “สำรวมปาก

ของท่านไว้ นี่เป็นกงจู้สามแห่งรัฐจ้าว ไหนเลยให้ท่านเสียมารยาทได้?”

จิงจวิ้นสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กวาดมองมายังเซี่ยงเส้าหลงร้องว่า “ท่านนี้คงเป็นเซี่ยงเส้าหลงผู้ปราบเจ้าเคราเทากับมนุษย์สุนัขป่าแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้สงสัยใจยิ่ง สบตากันวูบหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “ท่านทราบได้อย่างไร?”

จิงจวิ้นกล่าวว่า “ทราบจากทหารวุ่ยที่ชายแดน พวกมันกำชับข้าพเจ้าจับตาดูร่องรอยของท่านเซี่ยงกับกงจู้ หากพบเห็นรายงานขึ้นไปจะได้รับรางวัลเป็นเงินหนึ่งร้อย**หยวนเป่า** *(เงินตรารูปลิ่ม)*”

กงจู้สามกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “ท่านคงไม่ทำเช่นนั้นกระมัง?”

จิงจวิ้นกระโดดปราดขึ้น หงายร่างตีลังกาทอดหนึ่ง จากนั้นคุกเข่าลงกับพื้น ประสานมืออยู่เหนือศีรษะ กล่าวว่า “ย่อมไม่ ข้าพเจ้ายังตั้งใจติดสอยห้อยตามท่านเซี่ยง เสี่ยงโชคดูสักครา ขอท่านเซี่ยงโปรดตอบรับคำร้องขอของผู้น้อย”

เซี่ยงเส้าหลงเองก็นิยมชมชอบคนผู้นี้ ดังนั้นมองดูเถิงอี้เป็นเชิงสอบถามความเห็น เถิงอี้ผงกศีรษะกล่าวว่า “จิงจวิ้นเป็นนายพรานที่โดดเด่นที่สุดของที่นี้ ถนัดในการสะกดรอยและลักล้วงขโมย คราครั้งนี้ข้าพเจ้ามายังหมู่บ้านนี้ เพื่อต้องการให้พี่เซี่ยงพบกับเด็กน้อยที่ร่ำร้องออกไปแสวงโชคผู้นี้”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมา กล่าวว่า “ลุกขึ้นเถอะ นับแต่นี้ให้ติดตามข้าพเจ้าก็แล้วกัน”

จิงจวิ้นกระโดดลอยตัวขึ้นด้วยความยินดี ตีลังกาติดต่อกันสามทอดร้องว่า “ผู้น้อยไปสอดแนมก่อน พรุ่งนี้เช้าค่อยมารายงาน”

กล่าวจบ พุ่งปราดจากไปไกลโข เซี่ยงเส้าหลงเห็นคนผู้นี้คล่องแคล่วปราดเปรียวถึงเพียงนี้ ก็นิยมชื่นชมยิ่ง

ค่ำคืนนั้นทั้งสามเข้าพักในบ้านของผู้ใหญ่บ้าน ได้รับการต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดี ระหว่างงานเลี้ยงอาหารค่ำ ผู้เฒ่าของหมู่บ้านล้วนมาร่วมงาน บรรยากาศครึกครื้นยิ่ง ก่อนเข้านอนเถิงอี้ยังกล่าวกำชับว่า

"คืนนี้หากได้ยินสุ้มเสียงผิดปรกติ ขออย่าได้ออกมา ทั้งนี้เพราะมีคนมาขโมยตัวบุตรีของผู้ใหญ่บ้าน"

เซี่ยงเส้าหลงกับกงจู้สามสงสัยใจยิ่ง เหตุใดมีโจรมาขโมยตัวสตรีกลับไม่ยุ่งเกี่ยว เถิงอี้จึงอธิบายว่า "นี่เป็นขนบธรรมเนียมของที่นี่ ค่ำคืนก่อนการแต่งงานจะมีพิธีขโมยตัวเจ้าสาว ทั้งหมดแสร้งเป็นไม่รู้ไม่เห็น เมื่อเจ้าบ่าวขโมยตัวเจ้าสาวได้ ก็เข้าหอทันที พรุ่งนี้เช้าก่อนฟ้าสางสว่างค่อยกลับมาบ้านฝ่ายหญิงประกอบพิธีแต่งงานกัน พวกท่านจะได้ร่วมดื่มสุรามงคลด้วย"

เซี่ยงเส้าหลงกับกงจู้สามค่อยเข้าใจในบัดดล โอบกอดกันเข้านอนแต่แล้วเสียงกลองม้าล่อปลุกคู่รักตื่นจากห้วงนิทรา เห็นท้องฟ้ายังไม่รุ่งสางสว่าง เซี่ยงเส้าหลงกับกงจู้สามพากันลืมตางัวเงีย มุดออกจากผ้าห่มอันอบอุ่น ล้างหน้าล้างตาสวมใส่เสื้อผ้า เดินออกไปยังห้องรับแขก

ที่เบื้องนอกเต็มไปด้วยผู้คนที่มาร่วมพิธีแต่งงาน ทั้งสองรวมทั้งเถิงอี้ถูกจัดให้นั่งอยู่ด้านหลังเจ้าภาพชมดูพิธีการ ผู้ใหญ่บ้านกับภรรยาทั้งสี่นั่งอยู่แถวหน้าสุด เจ้าบ่าวเจ้าสาวสวมเสื้อแดง ศีรษะสวมหมวกประดับอัญมณี คุกเข่าอยู่คนละด้าน ในมือถือผลไม้สดคนละเข่ง แขกเหรื่อทั้งหลายปรบมือร้องเพลง เป็นการแสดงความยินดี

กงจู้สามชมดูจนหัวร่อร่า กระซิบที่ข้างหูเซี่ยงเส้าหลงว่า "เซี่ยนเอ๋อก็คิดสวมชุดเจ้าสาว วันใดที่หลบหนีออกจากนครหานตานได้ พวกเราเลียนแบบพวกเขา ประกอบพิธีแต่งงานกัน ดีหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะเป็นเชิงยินยอม

ยามนี้มีคนนำเส้นด้ายเจ็ดสีผูกกับข้อมือคู่บ่าวสาว ทุกผู้คนส่งเสียงพึมพำ อวยพรให้ทั้งสองครองคู่อยู่ร่วมจนแก่เฒ่า

พิธีแต่งงานดำเนินอย่างเรียบง่ายและมีความหมาย จากนั้นเป็นงานเลี้ยงฉลอง ซึ่งจัดขึ้นที่หน้าศาลบูชาประจำหมู่บ้าน มีทั้งสิ้นหลายสิบโต๊ะ ผู้คนทั้งหมู่บ้านมากันพร้อมหน้า เด็กเล็กเด็กน้อยสวมใส่เสื้อผ้ากระโดดโลดเต้นด้วยความยินดี เพิ่มพูนบรรยากาศอันรื่นเริงให้แก่งานเลี้ยง

มงคลสมรส

ระหว่างดื่มกิน จิงจวิ้นเร่งรุดกลับมา แจ้งต่อเถิงอี้และเซี่ยงเส้าหลงว่า มาตรการป้องกันระหว่างแดนต่อแดนของรัฐหานกับรัฐจ้าวเพิ่มความเข้มงวด ทุกผู้คนกระเหี้ยนกระหือรือคิดจับตัวเซี่ยงเส้าหลงกับกงจู้สามไปขอรับรางวัล

ดีที่จิงจวิ้นทราบว่ามีเส้นทางน้ำลึกลับสายหนึ่ง สามารถใช้ผ่านเข้ารัฐจ้าวโดยไม่ถูกพบเห็น ทั้งหมดตกลงว่ารอถึงยามวิกาลจะเริ่มเคลื่อนไหว

ค่ำคืนนั้นดินฟ้าอากาศเป็นใจ หิมะตกหนักตั้งแต่หลังสนธยา เซี่ยงเส้าหลงกับพวกทั้งสี่ข้ามเขตแดนต่อแดนระหว่างรัฐหานกับรัฐจ้าว จากนั้นต่อแพไม้ โดยเถิงอี้กับจิงจวิ้นถือไม้ถ่อควบคุม เช้าวันรุ่งขึ้นอาศัยแรงลมหนุนส่งกระแสน้ำ กลับมาถึงเขตแดนรัฐจ้าวโดยปลอดภัย

ข่าวร้ายไม่คาดฝัน

ยามสนธยาของวันรุ่งขึ้น เซี่ยงเส้าหลงและพวกทั้งสี่มาถึงด่านรักษาการณ์ชายแดนรัฐจ้าวก่อนเข้าสู่เมืองจือเสี้ยน ยามนี้กงจู้สามสวมใส่เสื้อผ้าบุรุษ แอบอ้างเป็นน้องชายจิงจวิ้น แม่ทัพนายกองที่รักษาชายแดนไม่เคยพบหน้ากงจู้ผู้เลอโฉมนางนี้มาก่อน ขอเพียงไม่เข้าสู่นครหานตาน ไม่กริ่งเกรงว่ามีคนล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของนาง

ทหารบนกำแพงด่านตวาดสั่งให้คนทั้งสี่หยุดรับการตรวจ จากนั้นเห็นชัดตาว่าเป็นเซี่ยงเส้าหลง พลทหารไม่รอให้เบื้องบนออกคำสั่ง ก็เปิดด่านปล่อยให้ผู้คนเข้ามา แสดงว่าเซี่ยงเส้าหลงเพาะเสริมเกียรติภูมิในกองทัพจ้าวอย่างสูง ซึ่งความจริงเซี่ยงเส้าหลงจัดส่งศีรษะของเหล่าโจรหลังสู้รบได้ชัย พร้อมด้วยอาวุธและม้าของศัตรูกลับรัฐจ้าว ตลอดเวลาผู้ที่ทราบเรื่องก่อนคือทหารรักษาด่าน ย่อมให้การยกย่องต่อเซี่ยงเส้าหลงเป็นพิเศษ

ภายใต้การห้อมล้อมอารักขาของทหารจ้าว เซี่ยงเส้าหลงและพวกทั้งสี่ควบขับม้าไปยังเมืองจือเสี้ยน ยังไม่บรรลุถึงตัวเมือง ที่เบื้องหน้าปรากฏทหารจ้าวกองหนึ่งควบม้าออกมา

เซี่ยงเส้าหลงจดจำออกว่า ผู้นำขบวนทั้งสองคนหนึ่งเป็นแม่ทัพรักษาเมืองนามอัวเซอ อีกผู้หนึ่งกลับเป็นศัตรูคู่แค้น...พระยาเจ้ามฤคจ้าวม่เอง เซี่ยงเส้าหลงหน้าแปรเปลี่ยนไป จนใจที่ไม่สามารถหลบหน้า

ได้แต่กระตุ้นม้าเข้าหา

จ้าวมู่พลันเร่งม้ามา ขบวนม้าทั้งสองฝ่ายบรรจบพบกัน ทุกผู้คนพากันพลิกตัวลงจากหลังม้า จ้าวมู่พอพบเห็นกงจู้สามซึ่งปลอมตัวเป็นบุรุษก็จดจำออก คุกเข่าคำนับเรียกหาว่า “พระยาเจ้ามฤคคำนับกงจู้”

อัวเซอและทหารจ้าวที่ตามหลังรีบคุกเข่าหมอบกราบตาม

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ จ้าวมู่ปรากฏกายอย่างไม่คาดหมาย ทำลายแผนการซึ่งเขาวางไว้ ทั้งยังต้องรับผลสุดท้ายของการที่กงจู้สามถูกตรวจพบว่าสูญเสียความบริสุทธิ์ไป

กงจู้สามกลับเยือกเย็นลง กล่าวว่า “พระยาเจ้ามฤคเชิญลุกขึ้น”

คราครั้งนี้ถึงรอบเซี่ยงเส้าหลงนำเถิงอี้กับจิงจวิ้นคารวะต่อจ้าวมู่ เถิงอี้กับจิงจวิ้นล้วนล่วงรู้บุญคุณความแค้นระหว่างเซี่ยงเส้าหลงกับจ้าวมู่ เปลือกนอกแสร้งเป็นเคารพ ในใจย่อมก่นด่าบรรพบุรุษของจอมเจ้าเล่ห์ผู้นี้

จ้าวมู่สั่งต่ออัวเซอว่า “กงจู้สามได้รับความตื่นตระหนกและตรากตรำลำบากมากมาย รีบคุ้มครองส่งนางกลับเข้าเมืองไปพักผ่อน”

กงจู้สามเฉลียวฉลาดยิ่ง หาได้เหลียวมองเซี่ยงเส้าหลงไม่ ติดตามอัวเซอล่วงหน้าเข้าเมืองไปก่อน

จ้าวมู่ควบม้าเคียงคู่กับเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “หยาฮูหยินกับเฉิงซวีกราบทูลเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในนครต้าเหลียนต่อต้าอ๋องแล้ว ต้าอ๋องทรงชื่นชมต่อวิธีการและไหวพริบของเส้าหลงยิ่ง ปัญหาเพียงหนึ่งเดียวคือ เจ้ารัฐวุ่ยส่งทูตมาตำหนิต้าอ๋องว่า ยังไม่ทันเห็นหน้ากงจู้สาม ก็ถูกท่านชิงตัวกลับมา เรื่องนี้เกรงว่าไม่ยุติโดยง่ายดาย”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนใจกล่าวว่า “ขอให้ท่านพระยาช่วยกราบทูลต้าอ๋องด้วย”

จ้าวมู่รับปากเป็นมั่นเหมาะ จากนั้นสอบถามถึงเถิงอี้กับจิงจวิ้น เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “พวกเขาล้วนเป็นชาวหานซึ่งเคยช่วยเหลือข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารับพวกเขาเป็นบ่าวไพร่แล้ว”

แต่เขาหาได้บอกเรื่องของเซียวเว่ยโหมวออกไปไม่ จ้าวมู่จึงกล่าว

อย่างครุ่นคิดว่า “ระหว่างที่เส้าหลงกลับมา ไม่ได้เผชิญศัตรูหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงมีความรู้สึกว่า คำถามของจ้าวมู่นี้ไม่ปรกติธรรมดา อีกประการด้วยศักดิ์ฐานะของจ้าวมู่ ไหนเลยมารอคอยเขาในที่นี้? หรือว่าจ้าวมู่กับเซียวเว่ยโหมวมีความสัมพันธ์อย่างลับๆ? ยังมี จำได้ว่าเซียวเว่ยโหมวสั่งห้ามบริวารมิให้ทำร้ายกงจู้สาม ไม่แน่ว่าจ้าวมู่เป็นคนสั่งการให้ส่งมอบตัวกงจู้สามแก่เขา จึงกล่าว “ข้าพเจ้าเผชิญกับเซียวเว่ยโหมว ทั้งยังตัดศีรษะของมัน”

จ้าวมู่สะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องโพล่งว่า “ว่ากระไร?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ่งแน่ใจในข้อสันนิษฐานของตัวเอง หากมิใช่จ้าวมู่ล่วงรู้ขีดความสามารถของเซียวเว่ยโหมว ไหนเลยตื่นตระหนกถึงเพียงนี้ ดังนั้นบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ทราบ

จ้าวมู่พอฟังจบ เบือนหน้ามาจับจ้องมองเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “ตามคำรายงานของสายสืบที่นครต้าเหลียน ค่ำคืนที่ท่านหลบหนีออกจากตึกซิ่นหลินจวิน เคยถูกเซียวเว่ยโหมวและบริวารกลุ้มรุมจู่โจม ต่อมามีคนช่วยเหลือท่านฝ่าวงล้อม และส่งตัวท่านหลบหนีออกจากนครต้าเหลียน คนผู้นั้นเป็นใคร?”

เซี่ยงเส้าหลงปักใจเชื่อมั่นกว่าเดิม ทั้งนี้เพราะตอนนั้นเหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ชาวเมืองแถบนั้นกลัวประสบภัยลาม ไม่มีผู้ใดกล้าแอบดู ผู้อื่นยังเข้าใจว่าคนลงมือเป็นทหารวุ่ย ยามนี้จ้าวมู่ทราบเรื่องราวถึงเพียงนี้ เหตุผลเพียงหนึ่งเดียวคือทราบข่าวจากเซียวเว่ยโหมว ยามนั้นนึกแค้นจับใจ ปากกลับกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า “ข้าพเจ้าก็ต้องการทราบว่าผู้กล้าที่ยื่นมือช่วยเหลือด้วยธัมมะเป็นใคร แต่ว่าเขาช่วยเหลือข้าพเจ้ากับกงจู้สามพ้นเขตอันตรายก็จากไป กระทั่งชื่อแซ่ยังไม่ยอมทิ้งไว้”

จ้าวมู่ขมวดคิ้วกล่าวว่า “ตอนนั้นท่านมิใช่รับบาดเจ็บสาหัสหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบแค่นหัวร่อในใจ ในที่สุดโจรโฉดโผล่หางจิ้งจอกออกมาแล้ว หากมิใช่เซียวเว่ยโหมวส่งข่าวมา จ้าวมู่ไหนเลยทราบว่าเขารับบาดเจ็บสาหัส ยามนั้นแสร้งมองดูอีกฝ่ายอย่างประหลาดใจกล่าวว่า

"ผู้ใดบอกต่อท่านว่าข้าพเจ้าบาดเจ็บสาหัส ความจริงเพียงบาดเจ็บเล็กน้อยเท่านั้น"

จ้าวมู่ฉุกคิดว่าตัวเองพลั้งปากไป ดังนั้นส่งเสียงกระแอมสองคำเป็นการกลบเกลื่อน ยามนี้ขบวนคนและม้าผ่านเข้าประตูเมืองจือเสี้ยน เซี่ยงเส้าหลงรำพึงในใจ 'มาเถอะ ดูว่าสุดท้ายผู้ใดเป็นฝ่ายชนะ'

วันรุ่งขึ้น เซี่ยงเส้าหลงและพวกติดตามจ้าวมู่ออกเดินทางตั้งแต่เช้า เดินทางตามทางหลวงสองวัน ก็กลับถึงนครหานตาน จ้าวมู่ชักนำเซี่ยงเส้าหลงเข้าวังในบัดดล ส่วนเถิงอี้กับจิงจวิ้นถูกจัดให้ไปยังบ้านตระกูลอูก่อน

เซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าเจ้ารัฐจ้าวที่ตำหนักหารือข้อราชการ หลังจากคุกเข่าถวายบังคม เจ้ารัฐจ้าวเสด็จลงจากบัลลังก์มังกร มาถึงด้านหลังเซี่ยงเส้าหลง ตรัสว่า "เส้าหลง เจ้าขโมยบันทึกลับหลูปัน ทั้งยังฆ่าเจ้าเคราเทาขจัดเภทภัยให้แก่รัฐจ้าวเรา นับว่ากระทำความดีความชอบใหญ่หลวง แต่เจ้าไม่ทำตามบัญชาของข้า นำตัวกงจู้สามกลับมา ทำให้ข้าเสียสัจจะต่อรัฐวุ่ย ข้าสมควรปูนบำเหน็จหรือลงโทษเจ้าจึงถูกต้อง?"

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นประหวั่นลนลาน คุกเข่าลงกราบทูลว่า "กระหม่อมทราบความผิด หากแต่ถูกบีบคั้นบังคับ รัฐวุ่ยความจริง...."

เจ้ารัฐจ้าวตรัสตัดบทว่า "มิต้องกล่าวมากความ หยาฮูหยินถ่ายทอดคำพูดที่เจ้าคิดกล่าวต่อข้าแล้ว มาตรว่าเจ้ารัฐวุ่ยคิดบอกเลิกการสยุมพร ก็ปล่อยให้เขาบอกออกมา แต่ตอนนี้เจ้ารัฐวุ่ยกลับกล่าวหาข้าผิดคำพูด เจ้าจะให้ข้าตอบว่ากระไรดี?"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น พระบิดาที่ไม่ทรงห่วงใยความสุขชั่วชีวิต ตลอดจนความเป็นตายของราชธิดา ไหนเลยคู่ควรเป็นผู้ครองแว่นแคว้น ยามนั้นปลดห่อผ้าซึ่งห่อหุ้มศีรษะของเซียวเว่ยโหมวลงจากกลางหลัง วางลงตรงหน้า กราบทูลว่า "ขอต้าอ๋องจัดส่งศีรษะเซียวเว่ยโหมวหัวนี้ต่อเจ้ารัฐวุ่ย เจ้ารัฐวุ่ยจะทราบว่าพวกเราล่วงรู้เรื่องที่เขาสมรู้ร่วมคิดกับเซียวเว่ยโหมว รับรองไม่สืบสาวเอาความเรื่องของกงจู้

สามอีก”

เจ้ารัฐจ้าวทอดพระเนตรห่อผ้าใบนั้นด้วยความฉงนพระทัย จากนั้นเหลียวพระพักตร์ไปยังจ้าวมู่ คล้ายไม่ทราบว่าจะดำเนินการกับคำกราบทูลของเซี่ยงเส้าหลงอย่างไรดี

จ้าวมู่แสร้งประพฤติเป็นคนดี กล่าวว่า “ข้อเสนอของเส้าหลงอุกอาจมาก หากแต่เจ้ารัฐวุ่ยสามารถปฏิเสธว่าไม่มีความสัมพันธ์กับเซียวเว่ยโหมว ทั้งอาจกล่าวหาท่านใส่ความรัฐวุ่ย”

เซี่ยงเส้าหลงคาดคิดแต่แรกว่า โจรโฉดผู้นี้ต้องกล่าวเช่นนี้ จึงกล่าว “ต้าอ๋องขอเพียงแจ้งต่อเจ้ารัฐวุ่ยว่า ข้าพเจ้าเพราะช่วยเหลือกงจู้สามค่อยหลบหนีจากการล่าสังหารของเซียวเว่ยโหมว กลับมายังนครหานตาน รัฐวุ่ยไม่มีความปลอดภัยเพียงพอ หากเจ้ารัฐวุ่ยมีพระประสงค์รับตัวกงจู้สามเป็นพระชายารัชทายาท ให้ส่งคนมารับตัวกงจู้สามไปเอง”

จ้าวมู่คิดไม่ถึงว่า เซี่ยงเส้าหลงกลับนึกหาวิธีเช่นนี้ ยามกะทันหันไม่อาจกล่าวกระไรได้

เจ้ารัฐจ้าวผงกพระเศียร ตรัสว่า “นี่นับเป็นแผนการพลิกแพลงอันประเสริฐ ตกลงตามนี้ ดูว่าเจ้ารัฐวุ่ยจะตอบว่าอย่างไร”

จากนั้นรับสั่งต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า “ถือว่าเจ้ามีความดีความชอบ หักกลบลบล้างความผิด ให้รักษาตำแหน่งเดิมของเจ้าไว้ เจ้าพักผ่อนให้เต็มที่ หากมีเรื่องใดค่อยเบิกตัวเจ้าเข้าวัง”

เซี่ยงเส้าหลงลอบปาดเช็ดเหงื่อเย็นเยียบ ถวายบังคมทูลลา เพิ่งออกจากประตูตำหนัก เฉิงซวีก็สะอึกมารับหน้า

ทั้งสองพบหน้ากัน หามีความปีติยินดีไม่ เฉิงซวีเพียงกล่าวเสียงแผ่วทุ้มว่า “หยาฮูหยินรอคอยราชองครักษ์เซี่ยงอยู่”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคลขึ้น สูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง ถามว่า “เกิดเรื่องใด?”

ดวงตาเฉิงซวีทอแววคับแค้นรันทด ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า “หนีฮูหยินตายแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องถามว่า “ว่ากระไร?”

เฉิงซวีกล่าวอย่างหดหู่ว่า “วันที่สามหลังจากที่ท่านออกเดินทาง หญิงรับใช้เข้าไปในห้องของนาง พบว่านางเสียชีวิตแล้ว ในมือถือมีดสั้นที่ท้องน้อยมีบาดแผลฉกรรจ์ บนตั่งเตียงชโลมด้วยโลหิต”

เซี่ยงเส้าหลงคล้ายพลัดตกจากสวรรค์ลงสู่ขุมนรก โลหิตทั่วทั้งร่างแข็งทื่อเย็นเฉียบ ทรวงอกเสมือนถูกค้อนพันชั่งกระแทกใส่ ลมหายใจอึดอัดขัดข้อง เรี่ยวแรงราวกับถูกสูบออกหมดสิ้น ร่างซวนเซเสียหลักแทบล้มลง เฉิงซวีต้องรีบประคับประคองไว้

ใบหน้าของเขากลับกลายเป็นซีดเผือด น้ำตาไหลรินลงอาบแก้มอย่างลืมตัว หวนนึกถึงหนีฮูหยินทั้งสุภาพอ่อนโยน ทั้งสูงส่งสง่า กลับมีผลบั้นปลายเช่นนี้ ในโลกยังมีความยุติธรรมหลงเหลืออยู่หรือ?

เซี่ยงเส้าหลงพลันขบกรามกล่าวว่า “นางต้องไม่ฆ่าตัวตาย หญิงรับใช้เหล่านั้นไม่ทราบเรื่องเลยหรือ?”

เฉิงซวีทอดถอนใจกล่าวว่า “หลังจากที่พวกเรากลับมา ทราบเรื่องเพียงนี้เท่านั้น ตอนนี้หญิงรับใช้ทั้งหมดถูกขับไล่กระจัดกระจายไป คิดสอบถามยืนยันก็ทำไม่ได้ ทุกผู้คนล้วนระย่นย่อยำเกรงต่อจ้าวมู่ ไม่มีผู้ใดกล้าถามไถ่”

เซี่ยงเส้าหลงร้องโพล่งว่า “จ้าวมู่”

ยามนั้นค่อยเข้าใจทีละน้อย จ้าวมู่เห็นหนีฮูหยินโอนอ่อนต่อเขา บังเกิดความหึงหวงขึ้น ลอบเข้ามาข่มขืนหนีฮูหยิน หลังจากที่หนีฮูหยินถูกหยามย่ำยี บังเกิดความคับแค้นรันทด กลับใช้ความตายชะล้างความอัปยศของตัวเอง

จ้าวมู่ เจ้าโจรโฉดที่เลวชาติกว่าเดรัจฉาน

ความร้าวรานที่ทิ่มแทงทำร้ายจิตใจ ทำให้เซี่ยงเส้าหลงอดส่งเสียงร่ำไห้ออกมามิได้

เซี่ยงเส้าหลงกอดรัดหยาฮูหยินแนบแน่น คล้ายเกรงว่านางจะ

สาบสูญไปจากโลกนี้ดุจเดียวกับหนีฮูหยิน

หยาฮูหยินก็หลั่งน้ำตา กล่าวอย่างหดหู่ว่า “ท่านเข้มแข็งไว้ จ้าวมู่ในตอนนี้ยังไม่ปล่อยปละละเว้นท่านกับตระกูลอู หากท่านไม่ยืนหยัดไว้ จะช้าเร็วพวกเราต้องถูกมันทำร้ายเสียชีวิต”

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “เสี่ยวผานอยู่ที่ใด?”

หยาฮูหยินตอบว่า “ตอนนี้เขาอยู่ในความดูแลของฮองเฮาชั่วคราว เด็กผู้นี้ประหลาดแท้ หลังจากร้องไห้อยู่หลายวัน ก็กลายเป็นเงียบขรึม ไม่ร้องห่มร้องไห้อีก เพียงบอกว่าจะรอคอยท่านกลับมา”

เพิ่งกล่าวจบ ที่เบื้องนอกบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งร้องเรียกว่า “อาจารย์”

เซี่ยงเส้าหลงจดจำออกว่าเป็นเสียงของคุณชายน้อยเสี่ยวผาน ดังนั้นผลักไสหยาฮูหยินออก สวมกอดเสี่ยวผานซึ่งโถมเข้ามาเอาไว้

เสี่ยวผานซูบผอมลงมากนัก สะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า “อาจารย์ เป็นโจรโฉดจ้าวมู่ทำร้ายมารดาเสียชีวิต เสี่ยวผานแค้นยิ่งนัก”

เซี่ยงเส้าหลงกลับเยือกเย็นลง กล่าวว่า “บอกต่อข้าพเจ้า ค่ำคืนนั้นเกิดเรื่องอันใด?”

เสี่ยวผานกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบอันใดทั้งสิ้น ค่ำคืนนั้นต้าอ๋อง มีบัญชาให้ผู้คนส่งอาหารว่างมา ข้าพเจ้ารับประทานแล้วม่อยหลับไป เมื่อตื่นขึ้นมามารดาก็ถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิตแล้ว แม้แต่ซากศพยังถูกเคลื่อนย้ายไป” เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องร้องไห้ออกมาอีกครา

หยาฮูหยินพลอยหดหู่ใจ ฟุบหน้ากับแผ่นหลังของเซี่ยงเส้าหลง สะอึกสะอื้นไห้ ภายในห้องจึงถูกปกคลุมด้วยเมฆหมอกอันรันทด

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือโอบกอดหยาฮูหยิน ปากกล่าวว่า “นับแต่นี้เป็นต้นไป เสี่ยวผานอยู่กับน้าหยา ความแค้นของมารดาท่านต้องชำระล้าง หากแต่ไม่ควรหุนหันวู่วาม ไม่เช่นนั้นรังแต่เป็นข้ออ้างให้โจรโฉดจ้าวมู่จัดการกับพวกเรา เข้าใจหรือไม่?”

เสี่ยวผานผงกศีรษะรับคำว่า “เสี่ยวผานเข้าใจ วันเวลาที่ผ่านมา ข้าพเจ้าฝึกซ้อมเพลงกระบี่ตามที่อาจารย์สอนให้ ข้าพเจ้าต้องฆ่าจ้าวมู่

กับมือ”

เซี่ยงเส้าหลงหันไปกล่าวกับหยาฮูหยินว่า “หยาเอ๋อดูแลเสี่ยวผานให้ดี ในเวลาอันสั้นจ้าวมู่ยังไม่กล้าจัดการกับท่านและกงจู้สาม แต่สมควรระมัดระวังไว้ ท่านสามารถรับตัวกงจู้สามออกจากวังไปอยู่กับท่าน ไม่เปิดโอกาสให้จ้าวมู่ฉกฉวยได้หรือไม่?”

หยาฮูหยินกล่าวว่า “กงจู้สามยังมีพันธะสยุมพรกับรัชทายาทรัฐวุ่ย คิดรับตัวนางออกจากวังอาจมีปัญหา แต่ข้าพเจ้าจะนึกหาหนทาง นับตั้งแต่ข้าพเจ้าหยิบฉวยบันทึกลับหลูปันกลับมา พระเชษฐาทรงให้ความสำคัญแก่ข้าพเจ้าเพิ่มขึ้น ไม่แน่ว่าข้าพเจ้าพูดจาหว่านล้อมพระองค์ได้”

เซี่ยงเส้าหลงพลันนึกได้เรื่องหนึ่ง ขอให้เสี่ยวผานออกไปก่อน จากนั้นบอกความจริงที่เขามีความสัมพันธ์ฉันบุรุษสตรีกับกงจู้สามต่อหยาฮูหยิน หยาฮูหยินรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า “นี่จะทำอย่างไรดี? จ้าวมู่คงต้องกราบทูลยุยงพระเชษฐาตรวจสอบดูว่า กงจู้สามยังเป็นหยกบริสุทธิ์หรือไม่ หากพบว่ามีปัญหา ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นท่านแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถามว่า “เป็นผู้ใดดำเนินการตรวจสอบ?”

หยาฮูหยินตอบว่า “สมควรเป็นจิงฮองเฮาทรงตรวจสอบด้วยพระองค์เอง ทั้งนี้เพราะกงจู้สามมีศักดิ์ฐานะสูงส่ง ผู้อื่นไม่อาจกระทบถูกร่างนาง”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงจิงฮองเฮา ในใจบังเกิดความหวังรำไรขึ้น ปากกล่าวว่า “ไม่ว่าอย่างไรต้องหาทางให้กงจู้สามออกจากวังจ้าว จากนั้นค่อยคิดอ่านว่าจะต่อกรกับจ้าวมู่อย่างไร”

ยามนั้นเถาฟางนำอูถิงฟางกับฟางซื่อมาถึง ทั้งสองฝ่ายพบกันหลังพรากจาก ย่อมบังเกิดความปลาบปลื้มยินดี หากมิใช่หนีฮูหยินเสียชีวิต นี่นับเป็นช่วงเวลาแห่งความสุขของชีวิต แต่ตอนนี้กลับเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงกลับมายังตึกตระกูลอู เข้าร่วมประชุมลับในห้องใต้ดิน

นอกจากอูซื่อหลอ อูอิ้งหยวนกับเถาฟางแล้ว ยังมีหัวหน้ากลุ่มไพร่พลบุตรกำพร้าอูจว่อ ตอนนี้เขากลายเป็นเพื่อนร่วมสมรภูมิสู้รบกับเซี่ยงเส้าหลงแล้ว

ก่อนอื่นอูซื่อหลอผู้เป็นประมุขตระกูลอูแสดงความชื่นชมต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า "เส้าหลงสำแดงเดชในรัฐวุ่ย ตอนนี้ทุกผู้คนล้วนยึดถือว่าเจ้าเป็นผู้มีอนาคตไกลที่สุดของรัฐจ้าว แต่ก็สะกิดความริษยาของฝ่ายจ้าวมู่ขึ้น"

อูอิ้งหยวนกล่าวว่า "ตอนนี้พวกเราไม่มีทางเลือกอื่นอีก จำต้องเข้าร่วมกับรัฐฉินจึงมีหนทางรอด ไม่เช่นนั้นได้แต่นั่งรอความตาย"

ทุกผู้คนล้วนมีจิตใจหนักอึ้ง นอกจากรัฐจ้าวกับรัฐฉินแล้ว ในห้ารัฐที่เหลือ รัฐวุ่ยกับรัฐฉีแค้นเซี่ยงเส้าหลงจับใจ รัฐเอี้ยนเองยังเอาตัวไม่รอด รัฐหานก็มีสภาพอ่อนแอ คงเหลือแต่รัฐฉู่ ซึ่งก็อยู่ห่างไกลไม่มีความสัมพันธ์กับตระกูลอู ดังนั้นการเข้าสู่รัฐฉินจึงเป็นทางออกเพียงหนึ่งเดียว

เซี่ยงเส้าหลงฝืนหัวร่อในใจ เมื่อตอนที่เขานั่งไทม์แมชชีนย้อนเวลากลับมายังยุคเลียดก๊ก ตอนแรกเริ่มก็คิดเข้าหาจิ๋นซีฮ่องเต้ซึ่งตกยากอยู่ที่นี้ ต่อมาเกิดเรื่องราวอย่างต่อเนื่องจนไม่มีโอกาสพักผ่อนหอบหายใจ คิดไม่ถึงหลังจากวกอ้อมเป็นวงกว้าง สุดท้ายกลับมาเริ่มต้นที่จุดเดิมใหม่

อูอิ้งหยวนกล่าวว่า "เราเมื่อเดือนก่อนมีการติดต่อกับคนที่ถูเซียนจัดส่งมา..."

เห็นเซี่ยงเส้าหลงมีสีหน้ามึนงงสงสัยจึงอธิบายว่า "ถูเซียนเป็นขุนพลอันดับหนึ่งของหลี่ปู้เหว่ย กอปรด้วยสติปัญญาความห้าวหาญ มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ทั้งคบหาสมาคมกับเรา จากปากคำของถูเซียนเจ้ารัฐฉินจวงเซียงอ๋องแม้ขึ้นครองบัลลังก์ แต่ทุกผู้คนยังระแวงสงสัยว่าเจ้าองค์ก่อนเสี้ยวเหวินอ๋องถูกพระองค์กับหลี่ปู้เหว่ยร่วมมือกันปลงพระชนม์ ดังนั้นในเวลาอันสั้น หลี่ปู้เหว่ยยังยากจะก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งมหาเสนาบดีรัฐฉินได้"

เถาฟางหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า "หากหลี่ปู้เหว่ยถูกกีดกันออกมา พวกเราก็จบสิ้นแล้ว"

อูซื่อหลอกล่าวว่า “ตอนนี้พวกเราลอบให้ความช่วยหลือหลี่ปู้เหว่ยในทุกทาง ดีที่คนผู้นี้เจ้าความคิด ต้องไม่ถูกโค่นล้มโดยง่ายดาย ขอเพียงเจ้ารัฐฉินจวงเซียงอ๋องทรงยืนอยู่ข้างเขา ยังมีช่องทางดำเนินการได้”

อูอิ้งหยวนกล่าวว่า “นี่คือเงื่อนปมสำคัญ สตรีที่จวงเซียงอ๋องทรงโปรดที่สุดคือจูจี บุตรชายคนโปรดคืออิ๋งเจิ้ง ขอเพียงพวกเราสามารถส่งตัวพวกนางสองแม่ลูกกลับนครเสียนหยาง ก็สามารถพิชิตพระทัยจวงเซียงอ๋องได้”

เถาฟางกริ่งเกรงเซี่ยงเส้าหลงไม่เข้าใจ จึงอธิบายว่า “จูจีเคยเป็นนางบำเรอของหลี่ปู้เหว่ย หลี่ปู้เหว่ยต้องการประจบเอาใจจวงเซียงอ๋องเมื่อครั้งตกเป็นตัวประกันอยู่ที่รัฐจ้าว จึงยกนางให้เป็นภรรยาของเขา”

เซี่ยงเส้าหลงอดถามมิได้ว่า “อิ๋งเจิ้งที่แท้เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของหลี่ปู้เหว่ยหรือจวงเซียงอ๋อง ปีนี้อายุเท่าใดแล้ว?”

อูอิ้งหยวนงงงันวูบจึงกล่าว “เรื่องนี้เกรงว่ามีแต่จูจีจึงทราบได้ อิ๋งเจิ้งถือกำเนิดก่อนการศึกที่ฉางผิง ตอนนี้อย่างน้อยต้องมีอายุมากกว่าสิบสองสิบสามปี อยู่ระหว่างสิบห้าสิบหกปี”

เซี่ยงเส้าหลงสงสัยใจยิ่ง ตามบันทึกประวัติศาสตร์ จิ๋นซีฮ่องเต้ขึ้นครองราชย์เมื่อพระชนมายุสิบสามพรรษา เหตุใดบันทึกประวัติศาสตร์จึงผิดเพี้ยนถึงเพียงนี้?

อูอิ้งหยวนกล่าวว่า “เรากับถูเซียนบรรลุข้อตกลงว่า จะหาทางส่งตัวจูจีสองแม่ลูกกลับนครเสียนหยางโดยเร็ว ดังนั้นปัญหาเฉพาะหน้ามิใช่ฆ่าจ้าวมู่ หากทว่าหาทางติดต่อกับจูจีสองแม่ลูก ดูว่ามีหนทางนำตัวพวกนางออกจากนครหานตาน โดยไม่ถูกพบเห็นอย่างไร”

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “พวกเรามีกำลังคนมากน้อยเท่าใด?”

อูจว่อตอบคำถามข้อนี้ว่า “พวกเรามีนักบู๊สองขบวน ขบวนหนึ่งเป็นมือดีที่รับตัวจากรัฐต่างๆ แต่คนเหล่านี้ไม่น่าไว้วางใจ หากก่อการขึ้นมาไม่แน่ว่าจะหันอาวุธหาพวกเราเอง อีกขบวนหนึ่งเป็นบุตรกำพร้าที่บิดาบุญธรรมรับอุปการะไว้ รวมทั้งญาติพี่น้องตระกูลอูมีทั้งสิ้นสองพันคน

ล้วนไว้วางใจได้อย่างเต็มที่”

เซี่ยงเส้าหลงถามอีกว่า “หากคิดนำตัวจูจีสองแม่ลูกจากไป อุปสรรคสำคัญคืออะไร?”

เถาฟางกล่าวตอบว่า “ยังคงเป็นจ้าวมู่ ปัญหาสำคัญคือมันเกลี้ยกล่อมจนอิ๋งเจิ้งยอมศิโรราบอย่างสิ้นเชิง”

เซี่ยงเส้าหลงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า “เป็นโจรโฉดนี้อีกแล้ว”

อูซื่อหลอกล่าวว่า “อย่าได้ดูแคลนจ้าวมู่ คนผู้นี้มิเพียงครอบงำเจ้ารัฐจ้าว ยังสุมหัวรวมกับกวอจ้ง ไม่ว่าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวและผู้นำกลุ่มจ้าวม่อล้วนเป็นพวกเดียวกับมัน ยามนี้เส้าหลงเจ้ากลายเป็นหนามตำตามัน ยิ่งต้องระมัดระวังทุกฝีก้าว”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าวว่า “ชมรมนักบู๊ชาวจ้าวอันใด?”

เถาฟางกล่าวว่า “เป็นสถานฝึกอบรมนักบู๊ เจ้าของสถานที่เรียกว่าจ้าวป้า มีฝีมือสูงเยี่ยม ทรงอิทธิพลในนครหานตานไม่น้อย”

ทั้งหมดหารือรายละเอียดปลีกย่อยของการดำเนินการ จากนั้นเซี่ยงเส้าหลงเดินทางกลับเรือนมังกรซ่อน ซึ่งเป็นบ้านส่วนตัวของเขา

เถาฟางร่วมทางเป็นเพื่อนกับเขา กล่าวว่า “คนของพวกเราสืบเสาะถึงหมู่บ้านดงหม่อนซึ่งท่านเอ่ยถึง พบเห็นบ้านหลังนั้น แต่จนบัดนี้ยังไม่เห็นสตรีไหมงามกลับมา ท่านวางใจ ข้าพเจ้าสั่งให้ค้นหานางต่อไป”

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่มความในใจอีกประการหนึ่ง เขาตกอยู่ในยุคสมัยเลียดก๊กเป็นเวลาหนึ่งปี ไม่ว่าผู้คนเรื่องราวตลอดจนความรัก ยิ่งมายิ่งถลำลึก ความสุขหฤหรรษ์และเศร้าหมองรุมเร้าจิตใจ ทำให้เขาอยู่ห่างไกลจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดทุกขณะ

บางครั้งเขาแทบจำแนกไม่ออกว่า ระหว่างยุคสมัยทั้งสอง ยุคใดจึงเป็นโลกแห่งความฝัน

หรือว่าชีวิตมนุษย์ความจริงเป็นความฝันตื่นหนึ่ง?

กาลเวลาเพียงเป็นความรู้สึกหลอนชนิดหนึ่ง ไทม์แมชชีนทำให้ผู้คนสัมผัสกับความรู้สึกหลอนที่แตกต่างกัน

เถาฟางกล่าวอีกว่า “ข้าพเจ้าจัดให้สหายทั้งสองของท่าน พักอยู่ตัวตึกติดกับเรือนมังกรซ่อน จิงจวิ้นพอพบเห็นหญิงงาม ถึงกับตาเป็นประกาย เถิงอี้กลับไม่มีความสนใจแม้แต่น้อย”

เรือนมังกรซ่อนปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าสายตา เซี่ยงเส้าหลงจึงบอกเล่าชะตากรรมของเถิงอี้ให้ทราบโดยคร่าวๆ จากนั้นแยกทางกับเถาฟางแวะไปหาสหายทั้งสองก่อน

จิงจวิ้นกำลังโอบกอดหญิงรับใช้นางหนึ่งอยู่ พอเห็นเซี่ยงเส้าหลงรีบผุดลุกขึ้นด้วยความประหม่า เซี่ยงเส้าหลงบอกให้อีกฝ่ายไม่ต้องสนใจเขา เดินเข้าห้องโถงไปหาเถิงอี้

เถิงอี้นั่งอยู่บนเสื่อ ใช้ความคิดเพียงลำพัง ไม่ทราบคิดถึงบุตรภรรยาและเครือญาติผู้ล่วงลับหรือไม่

เซี่ยงเส้าหลงนั่งลงที่ข้างกายของเขา อธิบายสถานการณ์ในตอนนี้ให้ทราบ เถิงอี้พอฟังจบจึงกล่าว “หากมีนักบู๊เดนตายสองพันคน สมควรบุกฝ่าออกจากเมืองได้ เพียงมีปัญหาอยู่ที่รับมือทหารติดตาม ข้าพเจ้าเคยศึกษาเชิงยุทธ์นับแต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน ระหว่างที่เป็นนายทัพ เคยสู้รบกับทัพฉินและทัพวุ่ย มีประสบการณ์ไม่น้อย หากเป็นไปได้ข้าพเจ้าคิดขอฝึกอบรมนักบู๊สองพันคนนี้”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าคนผู้นี้ไม่ลั่นปากโดยพลการ เมื่อกล่าวเช่นนี้ต้องมีความมั่นใจอย่างเปี่ยมล้น จึงกล่าวด้วยความยินดีว่า “เรื่องไม่อาจชักช้า พวกเราไปหารือกับอูจว่อในบัดดล”

ครั้นแล้วเซี่ยงเส้าหลงนำเถิงอี้ไปพบกับอูจว่อ ทั้งสองพอพบหน้าก็ถูกชะตา สนทนาถึงหลักการพิชัยสงครามอย่างถูกคอ เซี่ยงเส้าหลงกริ่งเกรงอูถิงฟางตำหนิเขาทอดทิ้งนาง จึงขอตัวจากมา การตายของหนีฮูหยิน จุดเพลิงแค้นที่เขามีต่อจ้าวมู่ขึ้นมาใหม่ พร้อมกับล่วงรู้ถึงความสำคัญของการช่วงชิงลงมือ

ปัญหาเฉพาะหน้าคือ ดำเนินการติดต่อกับจูจีและอิ๋งเจิ้งสองแม่ลูก จากนั้นถึงเวลาไปจากนครหานตานแล้ว นึกถึงตอนนี้ อดเป็นห่วงสตรี

ไหมงามมิได้ หวังว่าอย่าได้บังเกิดเคราะห์กรรมแก่นาง เขาเองก็สมควรสำรวมความประพฤติ นอกจากมีขีดความสามารถปกป้องคุ้มครองสตรีที่ตนรัก ไม่เช่นนั้นไม่สมควรก่อสัมพันธ์สวาทอีก

สำหรับกับผู้ที่รู้จักมักคุ้นเซี่ยงเส้าหลงจะทราบว่า นี่เป็นการเปลี่ยนแปลงแนวทางความคิดอย่างเหลือเชื่อจริงๆ

ต่างดำเนินแผนการ

เซี่ยงเส้าหลงพอเหยียบย่างเข้าเรือนมังกรซ่อน อูถิงฟางกับถิงฟางซื่อนำชุนอิ๋งและพวกสี่หญิงรับใช้คุกเข่าอยู่ข้างประตู ต้อนรับการกลับมาของสามี

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงว่าอูถิงฟางยินยอมปฏิบัติตามธรรมเนียมของสามีภรรยาเช่นนี้ ขณะไม่ทราบคารวะตอบอย่างไรดี อูถิงฟางก็เชิญเขานั่งประจำที่ ชักชวนถิงฟางซื่อถอดเสื้อผ้าให้แก่เขา หญิงรับใช้ทั้งสี่ก็ไปยังห้องอาบน้ำทางด้านหลัง จัดเตรียมน้ำร้อนให้แก่เขา เซี่ยงเส้าหลงสัมผัสกับบรรยากาศอันอบอุ่นของครอบครัว อดนึกถึงหนีฮูหยินผู้อาภัพมิได้

อูถิงฟางมีเรือนร่างเปล่งปลั่งกว่าเดิม คนก็รู้ความอีกมากนัก ชักชวนถิงฟางซื่อร่วมกันปรนนิบัติเขา ใช้เรือนร่างอันงดงามประเล้าประโลมหัวใจที่บอบช้ำของเขา ยามเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน บวกกับตรากตรำจากการเดินทาง เซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบว่าตัวเองปีนป่ายขึ้นเตียงได้อย่างไร เมื่อตื่นขึ้นมา เป็นยามวิกาลดึกสงัดแล้ว

บนเตียงอันกว้างใหญ่ ในผ้าห่มอันอบอุ่น อูถิงฟางซึ่งสวมตัวเอี๊ยมบางเบา สวมกอดเขาแนบแน่นกำลังหลับสนิท เซี่ยงเส้าหลงพอขยับตัว นางก็ตื่นขึ้นมา ถามเสียงนุ่มนวลว่า “หิวหรือไม่ ท่านยังไม่ได้รับประทานอาหารค่ำ”

เซี่ยงเส้าหลงโอบกอดนาง กล่าวว่า “มีท่านอยู่ในอ้อมอก ล้วนลืมเลือนทุกสิ่ง”

อูถิงฟางกล่าวด้วยความยินดีว่า “ท่านกลับมาก็ประเสริฐ เมื่อไม่มีท่าน ทุกประการล้วนสูญเสียความกระตือรือร้นตลอดจนคุณค่าความหมาย ฟางเอ๋อไม่คิดขี่ม้า ไม่คิดยิงธนู ไม่คิดทำอะไรทั้งสิ้น ทุกวี่วันตั้งหน้าตั้งตารอคอยว่าท่านจะกลับมาเมื่อใด นึกไม่ถึงว่าการคิดถึงคนผู้หนึ่งจะปวดร้าวถึงเพียงนี้” หยุดเล็กน้อย จึงกล่าวอีกว่า “หลังจากที่หยาฮูหยินกลับมา ฟางเอ๋อไปหานางทุกวัน ให้นางบอกเล่าเรื่องราวรายทางออกมา นางและคนของนางให้การยกย่องท่าน ข้าพเจ้าบอกแต่แรกแล้วว่าไม่มีผู้ใดเอาชนะท่านได้”

เซี่ยงเส้าหลงได้ยินนางเอ่ยถึงหยาฮูหยิน อดนึกถึงหนีฮูหยินมิได้ รู้สึกเจ็บปวดใจ กระซิบที่ข้างหูนางว่า “รับประทานฟางเอ๋อของข้าพเจ้าก่อน ค่อยรับประทานอาหารค่ำที่กลายเป็นมื้อดึก ดีหรือไม่?”

อูถิงฟางกล่าวอย่างเอียงอายว่า “ย่อมยินดียิ่ง ผู้อื่นรอคอยท่านมาหาจนคอยืดยาวแล้ว”

วันรุ่งขึ้น อูซื่อหลอใช้คนมาตามตัวเซี่ยงเส้าหลงกับอูถิงฟางไปรับประทานอาหารเช้ากับเขา อูถิงฟางพอพบพานท่านปู่ ก็แสดงออกถึงความกระเง้ากระงอดของนาง สร้างความอิ่มเอมใจแก่อูซื่อหลอยิ่ง

ระหว่างรับประทานอาหาร อูซื่อหลอกล่าวว่า “อีกสองวันพวกเราจะเลือกเวลาอันมงคล ให้เส้าหลงเข้าพิธีวิวาห์กับถิงฟางอย่างลับๆ ส่วนถิงฟางซึ่งถือว่าเป็นนางบำเรอของเจ้า เส้าหลงมีความเห็นอันใดหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงผุดลุกขึ้นคำนับขอบคุณ อูถิงฟางทั้งปีติทั้งเอียงอายก้มศีรษะต่ำลง

อูซื่อหลอกล่าวอีกว่า “ตอนนี้หยาฮูหยินส่งผลกระทบถึงความสำเร็จหรือล้มเหลวของพวกเรา มีแต่พึ่งพานาง เส้าหลงค่อยติดต่อกับจูจีและอิ๋งเจิ้งสองแม่ลูกได้ ดีที่นางลุ่มหลงเจ้า ขอให้เส้าหลงใช้ความสัมพันธ์นี้

ให้เป็นประโยชน์”

อูถิงฟางกล่าวอย่างแง่งอนว่า “ท่านปู่ หยาฮูหยินกับเส้าหลงรักผูกพันกันจริงๆ”

อูซื่อหลอทอดถอนใจกล่าวว่า “เด็กหญิงเยาว์วัยเข้าใจอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงไม่คิดโต้แย้งกับอีกฝ่าย นี่ก็ยากตำหนิอูซื่อหลอ ทั้งนี้เพราะหยาฮูหยินมีชื่อเสียงอื้อฉาวเกินไป ไม่มีผู้ใดครองรักกับนางได้อย่างยืนยาวได้

อูซื่อหลอหันเหหัวเรื่องว่า “เมื่อคืนกวอจ้งใช้คนส่งข่าวมา เชื้อเชิญเส้าหลงไปร่วมงานเลี้ยงในคืนนี้ เป็นการเฉลิมฉลองที่ขโมยบันทึกลับหลูปันมาได้ ผู้เข้าร่วมยังมีจ้าวมู่ มหาคุรุเอี้ยนผิง และหัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวนามจ้าวป้าซึ่งเอ่ยถึงเมื่อคืน ดูจากรายนามบุคคล เกรงว่ามิใช่งานเลี้ยงฉลองธรรมดา”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนขมวดคิ้ว ถามว่า “ข้าพเจ้าสามารถนำผู้คนไปหรือไม่?”

อูซื่อหลอกล่าวว่า “ย่อมสามารถ ตอนนี้เจ้าเป็นหลานเขยตระกูลอูเรา ทั้งประกอบความดีความชอบให้แก่รัฐจ้าว มีศักดิ์ฐานะต่างกับกาลก่อน ไหนเลยไม่มีผู้ติดตามได้?”

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดแล้วกล่าว “ข้าพเจ้ามีเรื่องหนึ่งไม่เข้าใจ เจ้ารัฐจ้าวกับจ้าวมู่ล้วนแซ่จ้าวไม่ทราบมีความสัมพันธ์ทางสายเลือดหรือไม่? เหตุใดสามารถแต่งงานกัน?”

อูซื่อหลอมองดูเซี่ยงเส้าหลงอย่างตื่นเต้นสงสัย กล่าวว่า “เรากลับถูกเจ้าสอบถามจนเลอะเลือนมึนงง พวกเราเหล่าคนดอยไม่ถือสาความสัมพันธ์ทางสายเลือด เจ้าไฉนกลับยึดถือขึ้นมา?”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยนึกถึง “ที่มาอันแท้จริง” ของตัวเอง ดังนั้นกล่าวกลบเกลื่อนว่า “ข้าพเจ้าเพียงประหลาดใจที่ชาวจ้าวไม่ถือสาเช่นเดียวกับพวกเรา”

อูซื่อหลอไหนเลยคาดคิดว่าเซี่ยงเส้าหลงเป็นบุคคลที่มาจากมิติหนึ่ง

ของกาลเวลา จึงกล่าว “คนแซ่จ้าวมีสองประเภท หนึ่งเป็นคนรัฐจ้าวที่แท้จริง แต่หลังจากผ่านมาหลายชั่วอายุคน ความสัมพันธ์ทางสายเลือดเริ่มเจือจางลง จนมีคนเสนอให้ชาวจ้าวแต่งงานกันเอง อีกชนิดเป็นบุคคลที่เจ้ารัฐจ้าวพระราชทาน *‘แซ่จ้าว’* ให้ หนึ่งในจำนวนนั้นคือจ้าวมู่”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะเป็นเชิงเข้าใจ อูซื่อหลอกล่าวย้ำว่า “มีบุคคลสองคนที่เส้าหลงมิอาจไม่ระวัง หนึ่งคือซิ่นหลินจวินแห่งรัฐวุ่ยกับเถียนตานแห่งรัฐฉี เจ้าเมื่อขโมยบันทึกลับหลูปัน ทั้งยังฆ่าเซียวเว่ยโหมว พวกมันต้องไม่ปล่อยปละละเว้นเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงลืมตาขึ้น กล่าวว่า “เส้าหลงเตรียมตัวเตรียมใจไว้แล้ว ท่านปู่โปรดวางใจ”

อูซื่อหลอแหงนหน้าหัวร่อ ยื่นมือตบไหล่ของเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “ประเสริฐ นี่จึงเป็นหลานเขยขวัญของเรา”

ตำราพิชัยสงครามมีว่าไว้ รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งมิเพลี่ยงพล้ำ

มาตรว่าในศตวรรษยี่สิบเอ็ด การรวบรวมข้อมูลข่าวสารนับเป็นภารกิจข้อแรก เพียงแต่เมื่ออยู่ในยุคสมัยเลียดก๊ก ต้องใช้หูตาผู้คนจำนวนมาก เซี่ยงเส้าหลงหารือเรื่องนี้กับเถาฟาง กำหนดยุทธวิธีสืบข่าวว่าจ้าวมู่คิดจัดการกับพวกเขาอย่างไร ทั้งยังขยายขอบข่ายการหาข่าวไปยังกวอจ้ง จ้าวป้า เอี้ยนผิงและสุนัขรับใช้ของจ้าวมู่อีกสองคน ได้แก่ขุนนางกวอไคกับแม่ทัพเล่อเฉิง

เถิงอี้กับจิงจวิ้นกลายเป็นองครักษ์คู่ใจของเขา เมื่อเซี่ยงเส้าหลงก้าวเท้าออกจากตึก ทั้งสองจะตามติดเป็นเงาตามตัว อูจว่อยังคัดเลือกมือดีสิบนายเป็นผู้ติดตามของเซี่ยงเส้าหลง คนเหล่านี้เคยติดตามเขาไปยังรัฐวุ่ย เพาะสร้างความสัมพันธ์ฉันนายบ่าวแต่แรก จึงร่วมมือได้โดยสะดวกราบรื่น

นครหานตานมีชีวิตชีวาขึ้น ผู้คนก็มากหน้าหลายตากว่าเดิม ดูจากอาภรณ์การแต่งกาย ฟังจากสำเนียงเสียงกล่าว ส่วนใหญ่เป็นพ่อค้าวาณิช

จากถิ่นอื่น แสดงว่ารัฐจ้าวค่อยๆ ฟื้นตัวหลังความปราชัยที่ฉางผิง เซี่ยงเส้าหลงกับอูถิงฟางควบม้าเคียงคู่ ที่ด้านหลังตามติดด้วยเถิงอี้กับจิงจวิ้น ทั้งหน้าหลังห้อมล้อมด้วยบุตรหลานของตระกูลอู ดึงดูดความสนใจผู้คนตามรายทางหันมามองดูเป็นจุดเดียว

เซี่ยงเส้าหลงอดสะทกสะท้อนใจมิได้ นึกถึงวันแรกที่เหยียบย่างถึงนครหานตาน ไม่อาจล่วงรู้อนาคต กระทั่งถิงฟางซื่อคนเดียวยังปกป้องไม่ได้ แต่ทุกสิ่งเฉพาะหน้าเพียงคล้ายปราสาทซึ่งก่อบนกองทราย แม้นคลื่นลูกหนึ่งสาดซัดมา จะสาบสูญสลายไปโดยไร้ร่องรอย แม้กระทั่งรัฐใหญ่ก็สามารถอุปมาอุปไมยเช่นนี้

ความรู้สึกคล้ายความฝันแล่นจู่โจมจิตใจอีกครา เหตุใดชีวิตจึงคล้ายกำลังสานฝันตื่นหนึ่ง? มีแต่ช่วงเวลาพิเศษเฉพาะ สมมติตอนประดาบกระบี่ หรือตอนกอดรัดพันพัวกับอูถิงฟาง ค่อยรับรู้ถึงการดำรงคงอยู่ของชีวิต

ไม่ว่ากลมกลืนเข้ากับยุคสมัยอย่างไร เซี่ยงเส้าหลงยากที่จะยอมรับเหตุการณ์เฉพาะหน้าเช่นเดียวกับผู้อื่น ทั้งนี้เพราะถึงอย่างไรเขามาจากอีกยุคหนึ่ง ล่วงรู้ประวัติศาสตร์เพิ่มขึ้นอีกสองพันกว่าปี ดังนั้นเห็นถนัดชัดเจนกว่า ล่วงลึกกว่าปราชญ์เมธีผู้ทรงภูมิปัญญาใดๆ แห่งยุคสมัยนี้

ขบวนคนและม้าเข้าสู่ตัวตึกของหยาฮูหยิน หยาฮูหยินรอต้อนรับที่ห้องโถงกลาง

เซี่ยงเส้าหลงแนะนำเถิงอี้กับจิงจวิ้นต่อนาง โดยเฉพาะจิงจวิ้นถูกวางตัวให้เป็นผู้สื่อสารระหว่างเขากับนาง

หลังจากแนะนำตัว หยาฮูหยินค่อยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “กงจู้สามรอท่านอยู่ภายใน”

เซี่ยงเส้าหลงทั้งยินดีทั้งประหลาดใจ ถามว่า “เจ้ารัฐจ้าวทรงอนุญาตตามคำร้องขอของท่านจริงๆ?”

หยาฮูหยินชักนำเซี่ยงเส้าหลงกับอูถิงฟางเข้าสู่ตึกใน ทิ้งให้เถิงอี้กับจิงจวิ้นอยู่ในห้องโถง ปากกล่าวว่า “ข้าพเจ้ากราบทูลพระเชษฐาว่าจะถ่ายทอดเคล็ดลับยั่วยวนบุรุษแก่กงจู้สาม เมื่อภายภาคหน้านางเป็น

พระชายารัฐอื่น จะได้บำเพ็ญประโยชน์แก่รัฐจ้าว พระเชษฐาจึงทรงอนุญาต”

เซี่ยงเส้าหลงลอบชมเชยต่อไหวพริบปัญญาของนาง จากนั้นกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเพิ่งทราบว่าจ้าวมู่ไม่ได้แซ่จ้าว เพียงไม่ทราบมันมีความเป็นมาอย่างไร?”

หยาฮูหยินกล่าวว่า “เรื่องนี้ในนครหานตานไม่มีผู้ใดกล้าเอ่ยถึง ตอนที่เขามายังรัฐจ้าวมีอายุเพียงสิบสี่ปี เป็นขุนนางฝ่ายในผู้หนึ่งชักนำเข้าวัง เนื่องจากมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ทั้งเฉลียวฉลาดหลักแหลม จึงเป็นที่โปรดปรานของพระเชษฐาตั้งแต่ยังไม่ขึ้นครองราชย์ แต่ตอนนี้การตายของหนีฮูหยินเต็มไปด้วยเงื่อนปมปริศนา พระเชษฐายังทรงปล่อยให้จ้าวมู่ใช้มือเดียวบังฟ้า สร้างความผิดหวังแก่ผู้คนภายในวังจ้าวนัก”

เซี่ยงเส้าหลงพยายามบังคับตัวเองไม่ให้นึกถึงหนีฮูหยิน ซักถามว่า “ขันทีฝ่ายในที่ชักนำมันเข้าวังยังมีชีวิตอยู่หรือไม่?”

หยาฮูหยินกล่าวว่า “พระเชษฐาขึ้นครองราชย์ไม่นาน มีคนพบเห็นขุนนางฝ่ายในนั้นพลัดตกลงบ่อน้ำเสียชีวิต ตอนนั้นพวกเราล้วนไม่ระแวงสงสัย ท่านเมื่อถามเช่นนี้ ข้าพเจ้าค่อยคาดคิดว่าคนผู้นี้คงถูกจ้าวมู่ฆ่าปิดปาก มิให้เปิดเผยชาติกำเนิดของเขาออกมา”

เซี่ยงเส้าหลงถามอีกว่า “ขุนนางฝ่ายในนั้นเป็นชาวจ้าวหรือไม่?”

หยาฮูหยินขบคิดแล้วกล่าว “ข้าพเจ้าไม่ทราบชัด แต่สมควรสืบสาวได้ไม่ยากนัก”

เซี่ยงเส้าหลงกำชับว่า “เรื่องการสืบสาวต้องดำเนินเป็นการลับ”

เอ่ยถึงตอนนี้ กงจู้สามก็โผเข้าอ้อมอกของเขา รวบรวมเรี่ยวแรงที่มีอยู่โอบกอดเขาแนบแน่น

อูถิงฟางเห็นเช่นนั้น หัวร่อพลางกล่าวว่า “ที่แท้กงจู้สามก็หลงงมงายต่อเขา”

กงจู้สามค่อยผละจากอ้อมอกเซี่ยงเส้าหลงอย่างขวยเขิน เปลี่ยนเป็นกุมมืออูถิงฟางไว้ ไม่นานก็สนิทสนมกันอย่างรวดเร็ว

หยาฮูหยินชักนำทั้งสามขึ้นไปยังหอน้อย หญิงรับใช้เจาน้อยยก

น้ำชามาต้อนรับ เห็นอุทยานนอกหอกลายเป็นโลกสีเงินยวง บนยอดไม้ล้วนประดับด้วยเกล็ดหิมะ

เซี่ยงเส้าหลงเสนอให้กงจู้สามกับอูถิงฟางออกไปชมอุทยาน สตรีทั้งสองทราบว่าชายคนรักมีเรื่องหารือกับหยาฮูหยิน จึงลงจากหอน้อยอย่างว่าง่าย เซี่ยงเส้าหลงค่อยบอกแผนการช่วยเหลือจูจีกับอิ๋งเจิ้ง สองแม่ลูกออกจากนครหานตานต่อหยาฮูหยิน หยาฮูหยินจับจ้องมองเซี่ยงเส้าหลงอย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า “ขอท่านอย่าได้ตำหนิหยาเอ๋อสงสัยอยากรู้ ครั้งแรกที่ท่านมาถึงนครหานตาน ก็บังเกิดความสนใจในตัวอิ๋งเจิ้ง ตอนนั้นท่านยังไม่ล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างตระกูลอูกับหลี่ปู้เหว่ย ไฉนคาดการณ์ล่วงหน้าได้?”

เซี่ยงเส้าหลงไม่ตอบคำ ด้วยความเฉลียวฉลาดของหยาฮูหยิน ไม่ว่าอธิบายอย่างไรก็ไม่แนบเนียนพอ

หยาฮูหยินนั่งลงบนตักของเขา กล่าวว่า “ไม่ว่าท่านมีความลับอันใด หยาเอ๋อล้วนไม่ยุ่งเกี่ยว ขอเพียงท่านรักถนอมผู้อื่นก็ใช้ได้แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความตื้นตันใจ กล่าวว่า “ไม่ทราบกำหนดให้ข้าพเจ้าพบหน้าอิ๋งเจิ้งสักครั้งได้หรือไม่?”

หยาฮูหยินทอดถอนใจกล่าวว่า “กำหนดให้พวกท่านพบหน้าสักครั้งหายากเย็นไม่ อย่างมากหยาเอ๋อทอดเสน่ห์ให้เล็กน้อยก็สำเร็จลุล่วง เพียงแต่อิ๋งเจิ้งผู้นี้หมกมุ่นกับสุรานารี ทั้งปักใจเชื่อว่าจ้าวมู่เป็นผู้มีพระคุณ หลังจากพบกัน อิ๋งเจิ้งเปิดเผยความลับของท่านต่อจ้าวมู่ คงย่ำแย่แล้ว”

อิ๋งเจิ้งที่เป็นจิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคต เป็นบุคคลเช่นนี้จริงหรือ?

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้า ซักถามว่า “อย่างนั้นจูจีผู้เป็นมารดาของเขาเล่า?”

หยาฮูหยินกล่าวว่า “นั่นเป็นสตรีที่มีสติปัญญาหลักแหลม ตอนนี้มีอายุสามสิบเศษ ดูจากเปลือกนอกหาชราร่วงโรยกว่าข้าพเจ้าไม่ จ้าวมู่ก็มีสัมพันธ์สวาทกับนาง แต่ข้าพเจ้าเห็นว่านางจำยอมให้แก่จ้าวมู่เพื่อความอยู่รอดของตัวเอง สตรีนางนี้มักใหญ่ใฝ่สูง ต้องไม่จงรักภักดีต่อผู้ใด

รวมทั้งหลี่ปู้เหว่ยด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า “เช่นนี้ก็ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะดำเนินการผ่านทางสตรีนางนี้”

หวนนึกถึงนางเมื่อมักใหญ่ใฝ่สูง ต้องไม่ยอมจับเจ่าเป็นตัวประกันอยู่ในนครหานตาน อย่างนั้นเขาจะมีโอกาสพูดจาหว่านล้อมนางแล้ว

เพื่อส่งผลกระทบกระเทือนต่อจ้าวมู่ ไม่ว่าฝีมือใดล้วนต้องใช้ออก

เมื่อกลับถึงตึกตระกูลอู เพิ่งรับประทานอาหารเที่ยง คนของหยาฮูหยินรุดมาตามตัวเขาไปยังตึกฮูหยิน ทั้งยังกำชับว่าอย่าได้นำอูถิงฟางไปด้วย

เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง แต่ยังบอกลาอูถิงฟางกับถิงฟางซื่อ เพียงนำเถิงอี้กับจิงจวิ้นรีบรุดไปยังตึกฮูหยิน

หยาฮูหยินดักรอพบพวกเขาที่ห้องโถงใหญ่ กล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียดว่า “จิงฮองเฮามาแล้ว แสดงว่าจ้าวมู่คิดจัดการท่านจริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบ คิดไม่ถึงไม่อาจถ่วงเวลาแม้สักครึ่งวัน ได้แต่กล่าวว่า “ดูท่ามีแต่เข้าวังไปรับโทษจากเจ้ารัฐจ้าว”

หยาฮูหยินกล่าวว่า “เรื่องราวไม่เลวร้ายปานนั้น จิงฮองเฮารับสั่งให้ท่านเข้าพบเป็นการส่วนตัว” จากนั้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวเสริมว่า “บุรุษหน้าตาหล่อเหลามักมีเปรียบอยู่บ้าง”

เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ฝืนยิ้ม เดินเข้าห้องโถงด้านในไปเฝ้าจิงฮองเฮา

จิงฮองเฮาประทับยืนอยู่ริมหน้าต่าง หันพระขนองให้ เมื่อเซี่ยงเส้าหลงมาถึง จึงรับสั่งให้นางกำนัลผู้ติดตามล่าถอยไป ค่อยตรัสเสียงเย็นชาว่า “เซี่ยงเส้าหลง ท่านบังอาจมาก กระทั่งเรือนร่างบริสุทธิ์ของกงจู้สามยังกล้ารุกราน”

เซี่ยงเส้าหลงคุกเข่าลงกล่าวว่า “เส้าหลงมีความจริงใจต่อกงจู้สาม หาได้ยึดถือเป็นเครื่องเล่นไม่”

จิงฮองเฮาหันพระวรกายมา ตรัสด้วยพระพักตร์เย็นชาปานน้ำแข็ง

ว่า “เราไหนเลยสนใจว่า พวกท่านผูกสมัครรักใคร่หรือไม่ หากต้าอ๋องทรงทราบเรื่องนี้ ต้องเข้าพระทัยว่าท่านนำตัวกงจู้สามกลับนครหานตานเพราะความเห็นแก่ตัว แม้แต่พระองค์ก็นึกไม่ออกว่าจะอภัยโทษท่านอย่างไร”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่าผิงหยวนฮูหยินเคยบอกว่า ในแผนการรวมแว่นแคว้นทั้งสามเข้าด้วยกันใหม่ มีมาตรการสยุมพรเป็นทองแผ่นเดียวกันอยู่ด้วย จิงฮองเฮาก็เป็นหญิงงามรัฐหานซึ่งแต่งมายังรัฐจ้าวยามนั้นฉุกใจคิด กล่าวว่า “เส้าหลงทราบความผิดแล้ว ฮองเฮาโปรดช่วยข้าพเจ้าด้วย”

พระพักตร์จิงฮองเฮาค่อยผ่อนคลาย ทอดถอนพระทัยตรัสว่า “เซี่ยงเส้าหลง ลุกขึ้นให้แก่เรา”

เซี่ยงเส้าหลงยืดกายขึ้น ยืนสำรวมแน่วนิ่ง จิงฮองเฮาหันพระวรกายกลับ ทอดพระเนตรพนาน้ำแข็งนอกหน้าต่าง ตรัสอย่างแช่มช้าว่า “เรื่องนี้จะให้เราทำอย่างไร? หากปกปิดให้แก่ท่าน จะช้าเร็วต้องถูกผู้คนพบเห็น แม้แต่เราพลอยมีความผิด หากแม้นรัฐวุ่ยต้องการรับตัวกงจู้กลับไป ท่านคาดว่าจะมีผลสุดท้ายอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงปลุกปลอบจิตใจเดินถึงด้านหลังจิงฮองเฮา กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ฮองเฮาโปรดวางพระทัย เจ้ารัฐวุ่ยมีพระประสงค์เลิกล้มการสยุมพรอยู่แล้ว บวกกับจ้าวมู่คอยก่อกวน ดังนั้นพิธีสยุมพรต้องยืดเยื้อต่อไป หากผ่านเวลาหกเดือนหนึ่งปี ต่อให้กงจู้สามต้องเข้าพิธีสยุมพร ฮองเฮาสามารถทรงปฏิเสธความรับผิดชอบได้”

จิงฮองเฮาทรงนิ่งเงียบงันชั่วขณะ จึงตรัสว่า “เราเสี่ยงอันตรายปกปิดให้แก่พวกท่าน ไม่ทราบมีประโยชน์อันใดกับเรา?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าโอกาสมาถึงแล้ว จึงกล่าว “หากฮองเฮามีพระเสาวนีย์ใด เซี่ยงเส้าหลงแม้บุกน้ำลุยไฟไม่ขอบ่ายเบี่ยง”

จิงฮองเฮายังไม่หันพระวรกายกลับมา เพียงตรัสอย่างเฉื่อยชาว่า “อย่างนั้นท่านฆ่าคนผู้หนึ่งให้แก่เราเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงเคลื่อนกายไป จนแนบชิดกับพระขนองของพระนาง ยื่นสองมือออกโอบพระอุทร ขบกัดพระกรรณของพระนางเบาๆ กล่าวว่า "บุคคลที่ฮองเฮาต้องการฆ่าใช่เป็นจ้าวมู่หรือไม่?"

พระวรกายของจิงฮองเฮาสั่นสะท้าน ทรงแอบอิงเข้ามาในอ้อมอกของเขา ตรัสว่า "เมื่อติดต่อกับคนที่ฉลาดหลักแหลมเช่นท่าน ไม่ต้องพร่ำพิไรมากความจริงๆ ตราบใดที่จ้าวมู่ไม่ตาย รัฐจ้าวก็ไม่มีความหวังฟื้นฟู ฮองเฮาเช่นเราก็มีแต่ชื่ออันจอมปลอม ท่านเข้าใจหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงตอบรับว่า "ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ยังมีอีกคนหนึ่งใช่หรือไม่?"

อีกคนหนึ่งย่อมเป็นเจ้ารัฐจ้าว หลังจากนั้นราชโอรสของจิงฮองเฮาจะก้าวสู่บัลลังก์ จิงฮองเฮาก็ทรงเลื่อนตำแหน่งเป็นไทเฮา หากแต่พระโอรสยังทรงพระเยาว์ ราชการบ้านเมืองย่อมตกเป็นของพระนาง เมื่อถึงเวลากงจู้สามยังมีร่างกายบริสุทธิ์หรือไม่ มีผู้ใดกังวลสนใจด้วย? ในยุคสมัยเลียดก๊ก เพื่อช่วงชิงความเป็นใหญ่ ไม่มีผู้ใดไม่ใจดำอำมหิต ภรรยาฆ่าสามี บุตรกระทำปิตุฆาต ล้วนกระทำได้ทั้งสิ้น

จิงฮองเฮาถูกเขาโอบกอดจนพระวรกายอ่อนระทวย แต่ยังมีพระสติแจ่มใส ตรัสว่า "นี่เป็นท่านกล่าวเอง บุคคลที่เราคิดจัดการมีแต่จ้าวมู่คนเดียว โอ ต้าอ๋องมิใช่ไม่มีพระประสงค์ใช้สอยท่าน เพียงแต่ท่านเป็นคนของตระกูลอู อูอิ้งหยวนก็มีการติดต่อกับรัฐฉิน จะช้าเร็วต้องถูกล้มล้างทั้งตระกูล หากท่านกำจัดจ้าวมู่ เราอาจสามารถปกป้องท่าน ไม่แน่ว่าจะมอบงานสำคัญแก่ท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงพลิกวรกายพระนางกลับมา จุมพิตพระโอษฐ์ของพระนาง พร้อมกับเคลื่อนไหวสองมืออย่างอุกอาจ จิงฮองเฮาทรงรวบรวมเรี่ยวแรงที่หลงเหลือ คว้ามือประหลาดคู่นั้นไว้ ถอนพระโอษฐ์ออกมาตรัสว่า "เราไม่เชื่อคำพูดปากเปล่า ภายในสามวันให้ท่านเสนอแผนการที่สร้างความพึงพอใจแก่เรา ได้หรือไม่?"

รับสั่งประโยคสุดท้ายเป็นเชิงขอความเห็น คล้ายกับทรงมีเยื่อใย

ไมตรีต่อเซี่ยงเส้าหลงไม่น้อย

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่า ฮองเฮาองค์นี้ร้ายกาจกว่าผิงหยวนฮูหยิน ได้แต่แจกแจงผลประโยชน์ ให้พระนางเข้าพระทัยว่าเขามีคุณค่าให้ใช้สอย จึงยอมร่วมมือด้วย ดังนั้นกล่าวว่า "ไยต้องใช้เวลาสามวัน ตอนนี้ข้าพเจ้าสามารถให้คำตอบแก่ท่าน" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ "สำหรับกับจ้าวมู่สามารถใช้ทั้งวิธีบุ๋นและบู๊ วิธีบู๊คือลอบสังหารมัน วิธีบุ๋นคือสืบประวัติความเป็นมา ค่อยวางแผนกล่าวโทษมัน ตามการคาดคำนวณของข้าพเจ้า จ้าวมู่ต้องเป็นไส้ศึกจากรัฐอื่น หาทางสลายระบบการปกครองของรัฐจ้าวเรา"

พระเนตรของจิงฮองเฮาเป็นประกายขึ้นมา ทอดพระเนตรเขาอย่างลึกซึ้ง ตรัสว่า "ท่านผู้นี้ไม่ธรรมดาจริงๆ แต่จดจำไว้ คิดจัดการกับจ้าวมู่ต้องรวดเร็วและดุดัน ไม่เช่นนั้นหากถูกมันตอบโต้กลับคืนต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง"

เซี่ยงเส้าหลงขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวว่า "เพียงการตายของหนีฮูหยิน ข้าพเจ้าก็ไม่ขออยู่ร่วมฟ้าเดียวกับมัน ฮองเฮาโปรดวางพระทัย"

จิงฮองเฮาทรงรับทราบ จากนั้นตรัสว่า "เส้าหลง เราต้องไปแล้ว จดจำไว้ อย่าได้ไปหาเรา เราจะติดต่อกับท่านเอง"

เซี่ยงเส้าหลงใช้สายตาส่งจิงฮองเฮาเสด็จออกจากห้อง จิตใจหาได้ผ่อนคลายไม่ เพียงดูจากการที่พระนางไม่เรียกร้องขอความรักจากเขา แสดงว่าพระนางทรงควบคุมพระอารมณ์ได้

สตรีเช่นนี้น่ากลัวที่สุด อาจหันปลายอาวุธมาจัดการกับเขาได้ทุกเมื่อ ในพระเนตรของพระนาง เซี่ยงเส้าหลงเพียงเป็นเครื่องมือที่ทำประโยชน์ชิ้นหนึ่งเท่านั้น

เซี่ยงเส้าหลงพบกับกงจู้สามซึ่งพักอาศัยอยู่ในตึกฮูหยิน โอบกอดนางแนบแน่น กล่าวว่า "ตอนนี้ไร้เรื่องราวแล้ว"

กงจู้สามกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า "จริงหรือ? หากแม้นข้าพเจ้า

สร้างความลำบากแก่ท่าน เซี่ยนเอ๋อได้แต่...”

เซี่ยงเส้าหลงชิงยกมือปิดปากน้อยๆ ของนางไว้ กล่าวกับหยาฮูหยินว่า “ท่านดูแลกงจู้สามให้ดี ข้าพเจ้าจะจัดส่งจิงจวิ้นนำมือดีหลายคนปลอมตัวเป็นคนของท่าน หากถึงคราจำเป็นต้องลงมือ ก็ไม่คำนึงมากความแล้ว”

หยาฮูหยินทัดทานว่า “อย่าได้ทำเช่นนี้ ระหว่างที่อยู่ในนครหานตาน ข้าพเจ้ามีขีดความสามารถคุ้มครองตัวเองกับกงจู้สาม อย่าว่าตอนนี้พระเชษฐาทรงพึ่งพาข้าพเจ้า”

จากนั้นฉุดดึงเซี่ยงเส้าหลงมาด้านข้าง กล่าวเบาๆ ว่า “ท่านให้ข้าพเจ้าสืบประวัติขุนนางฝ่ายในที่ชักนำจ้าวมู่เข้าวังตอนนี้มีเบาะแสบ้างแล้ว จากปากคำของนางกำนัลสูงอายุผู้หนึ่ง ขุนนางฝ่ายในนั้นเรียกว่าเหอต้าน เป็นคนของรัฐฉู่ เคยเป็นที่โปรดปรานของเจ้าองค์ก่อน แต่ข้อมูลเพียงนี้มีประโยชน์อันใด”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ตอนนี้ยังไม่ทราบว่ามีประโยชน์อันใด แต่จ้าวมู่อาจเป็นคนที่รัฐฉู่ส่งมา โดยมีภารกิจอยู่ที่ขัดขวางมิให้แว่นแคว้นทั้งสามรวมตัวกันใหม่”

หยาฮูหยินผงกศีรษะกล่าวว่า “ข้อสันนิษฐานนี้มีเหตุผล และใช้อธิบายว่าเหตุใดจ้าวมู่เกี่ยวโยงกับเซียวเว่ยโหมว ทั้งนี้เพราะจ้าวมู่เป็นตัวแทนของผลประโยชน์ร่วมกันระหว่างรัฐฉู่กับรัฐฉี พวกมันล้วนไม่ต้องการให้แว่นแคว้นทั้งสามรวมตัวกันใหม่”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วครุ่นคิด กล่าวว่า “แต่ต่อให้ล่วงรู้เรื่องนี้ ยามกะทันหันยากที่จะใช้โค่นทำลายจ้าวมู่ได้”

หยาฮูหยินยิ้มพลางกล่าวว่า “เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้า อย่าลืมว่าข้าพเจ้าเป็นนักสร้างหลักฐานเท็จ ขอเพียงมีเบาะแส ก็สามารถปลอมแปลงสารลับที่รัฐฉู่ส่งถึงจ้าวมู่ และทำให้ตกอยู่ในพระหัตถ์ของพระเชษฐา จากนั้นข้าพเจ้ากับจิงฮองเฮาช่วยกันโหมกระพือ จ้าวมู่คงรับมือไม่ไหวแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความยินดีว่า “ข้าพเจ้าจะให้เถาฟางจับตาดูว่าจ้าวมู่ติดต่อกับชาวฉู่หรือไม่ หากสามารถมีพยานหลักฐาน ย่อมยิ่งประเสริฐแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงเร่งรุดกลับตึกตระกูลอูเพิ่งก้าวเข้าประตูตึก องครักษ์ที่เฝ้าประตูรีบรายงานว่า “มหาคุรุท่านเอี้ยนผิงมาหาท่านหลานเขย ตอนนี้นายน้อยคนโตให้การต้อนรับอยู่”

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องว่าผิดท่า ได้แต่รุดไปยังตึกใหญ่ของอูอิ้งหยวน พบว่าผู้นำกลุ่มจ้าวม่อ มหาคุรุเอี้ยนผิงนั่งรออยู่จริงๆ

อูอิ้งหยวนเห็นเซี่ยงเส้าหลงกลับมา ก็หาหัวข้ออ้างปลีกตัวไป ทิ้งให้คนทั้งสองนั่งอยู่ในห้องโถง

เอี้ยนผิงหน้าเย็นชาไร้ความรู้สึก กล่าวว่า “พี่เซี่ยงประกาศศักดาในรัฐจ้าว ทุกผู้คนต้องประเมินฝีมือของท่านใหม่ แต่ก็ผลักดันท่านอยู่ในห้วงอันตราย พี่เซี่ยงไม่ถึงกับไม่ทราบกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงนิยมชมชื่นต่อความเปิดเผยตรงๆ ของคนผู้นี้ ปากกล่าวว่า “ไม่ถูกริษยาถือเป็นชนชั้นธรรมดา นี่เป็นเรื่องยากหลีกเลี่ยงได้”

เอี้ยนผิงทวนคำ “ไม่ถูกริษยาถือเป็นชนชั้นธรรมดา” อยู่สองเที่ยว กล่าวว่า “พี่เซี่ยงกล่าววาจากินความลึกซึ้ง เสียคารวะแล้ว” จากนั้นสองตาสาดประกายเกรี้ยวกราด กล่าวอีกว่า “มิน่าเล่าหยวนจงยินยอมมอบป้ายอาญาสิทธิ์ของมหาคุรุแก่ท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “ท่านมหาคุรุเคยลงความเห็นว่าป้ายอาญาสิทธิ์ของมหาคุรุไม่ได้อยู่ที่ข้าพเจ้า ตอนนี้ไฉนเปลี่ยนแนวความคิดแล้ว?”

เอี้ยนผิงกล่าวเสียงราบเรียบว่า “เหตุผลรวบรัดยิ่ง ทั้งนี้เพราะป้ายอาญาสิทธิ์ของมหาคุรุไม่ได้อยู่ที่หยวนจง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เรื่องนี้ท่านรอถึงบัดนี้ค่อยทราบหรือ?”

เอี้ยนผิงกล่าวเสียงเย็นชาว่า “วันนั้นพวกเรากลุ้มรุมจู่โจมหยวนจง

มาตรว่าทำร้ายมันบาดเจ็บสาหัส สุดท้ายถูกมันทะลวงฝ่าวงล้อมออกไป ระหว่างนี้ค่อยทราบว่ามันหลบลี้ถึงรัฐฉู่ อาการบาดเจ็บกำเริบเสียชีวิต ฝูตูผู้เป็นผู้นำกลุ่มฉู่ม่อค้นหาป้ายอาญาสิทธิ์ของมหาคุรุจากตัวมันไม่พบ จึงบุกตึกซิ่นหลินจวินยามวิกาล แต่ต้องประสบความสูญเสีย สุดท้ายยังถูกท่านหนีรอดออกมาได้”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด นี่คงเป็นจ้าวมู่เปิดเผยเรื่องนี้ต่อผู้นำกลุ่มฉู่ม่อ จากข้อนี้เป็นที่คาดคิดได้ว่า จ้าวมู่มีความสัมพันธ์กับรัฐฉู่อย่างแน่นแฟ้น

เอี้ยนผิงกล่าวอีกว่า “ป้ายอาญาสิทธิ์ของมหาคุรุหามีประโยชน์ต่อคนนอกไม่ กลับชักนำเภทภัยใส่ตัว หากพี่เซี่ยงยินยอมมอบคืนให้ เอี้ยนผิงต้องตอบแทนน้ำใจอย่างแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงหยวนจงยินยอมตาย ไม่ยอมมอบป้ายอาญาสิทธิ์ของมหาคุรุแก่เอี้ยนผิง ย่อมต้องมีเหตุผล ยังมีหยวนจงเสียสละตัวเอง เพื่อให้เขาหลบหนีออกจากเมืองอู่อานโดยปลอดภัย เขาไม่ว่าอย่างไรไม่อาจสร้างความผิดหวังแก่ผู้ตาย ดังนั้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “มาตรว่าป้ายอาญาสิทธิ์ของมหาคุรุไม่ได้อยู่ที่พี่หยวน อาจเป็นเพราะเขาเก็บซ่อนไว้ หรือมอบให้แก่ผู้อื่น เหตุใดท่านมหาคุรุแน่ใจว่าอยู่ที่ข้าพเจ้า?”

เอี้ยนผิงกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “หมายความว่าพี่เซี่ยงไม่ยอมมอบป้ายอาญาสิทธิ์ของมหาคุรุออกมาแล้ว นี่นับเป็นเรื่องไม่ชาญฉลาดอย่างยิ่ง ตอนนี้ในนครหานตานมีคนต้องการชีวิตท่านมากมาย หากเพิ่มเราอีกคนหนึ่ง พี่เซี่ยงรับมือได้หรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า “การตายของพี่หยวนหากสืบสาวถึงต้นตอ ท่านสมควรรับผิดชอบ ข้าพเจ้ายังไม่ได้ทวงถามความแค้นรายนี้ ท่านมหาคุรุกลับกล้ามาข่มขู่ข้าพเจ้า?”

เอี้ยนผิงผุดลุกขึ้น กล่าวว่า “ประเสริฐ นับว่าท่านมีกำลังขวัญ หากคืนนี้ท่านสามารถไปยังตึกตระกูลกวอ เราจะรับทราบเพลงกระบี่ม่อจื่อของท่าน”

หัวร่อดังๆ สามครา จากไปดุจพายุร้ายหอบหนึ่ง

สามท่าสังหาร

หยวนจงตายแล้วจริงๆ

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกมีความคับแค้นรันทดแล่นจู่โจมจิตใจ หวนนึกถึงคราก่อนตกยากที่เมืองอู่อาน หยวนจงมิเพียงให้ที่อยู่อาศัย ทั้งยังถ่ายทอดเพลงกระบี่ม่อจื่อให้ สามเดือนที่อยู่ร่วมกัน ช่วยให้เขามีทุนรอนสำหรับดิ้นรนมีชีวิตอยู่ในกลียุค นับเป็นบุญคุณน้ำใจอันลึกล้ำนัก หากมิใช่รับทราบว่าหยวนจงตายใต้เงื้อมมือเอี้ยนผิง เขาคงไม่แตกหักกับมหาคุรุผู้เป็นผู้นำกลุ่มจ้าวม่อผู้นี้ แม้ทราบว่าเพิ่มคู่มืออันน่ากลัวอีกหลายร้อยคน เขาก็หาหวาดหวั่นไม่

เซี่ยงเส้าหลงฟุบร่างบนโต๊ะยาวตัวหนึ่ง รับการนวดเฟ้นหลังการอาบน้ำจากซุนอิ๋งและเหล่าหญิงรับใช้ พยายามผ่อนคลายประสาททุกส่วนของร่างกาย ตระเตรียมรับศึกใหญ่ในคืนนี้

นี่เป็นโลกของผู้เข้มแข็งครองความเป็นใหญ่ อย่าได้คาดหวังว่าจะได้รับความคุ้มครองตามตัวบทกฎหมาย เขาลูบคลำป้ายอาญาสิทธิ์ซึ่งสลักคำ “ม่อ” ป้ายนั้นรู้สึกว่าป้ายเย็นเฉียบผิดธรรมดา เอี้ยนผิงกับฝูตูเหล่าผู้ทรยศของสำนักม่อเจีย ไฉนมุ่งมั่นครอบครองป้ายอาญาสิทธิ์ของมหาคุรุให้จงได้?

เซี่ยงเส้าหลงพิจารณาดูป้ายอาญาสิทธิ์ในมือโดยละเอียด ฟังว่าป้ายอาญาสิทธิ์มีความศักดิ์สิทธิ์ต่อบุคคลในหน่วยงานใดโดยเฉพาะ ขอเพียง

ถือครองไว้ ก็สามารถบงการออกคำสั่งพวกเขา แต่ป้ายอาญาสิทธิ์ของมหาคุรุป้ายนี้หามีคุณค่าดังกล่าวไม่ ไม่เช่นนั้นหยวนจงคงยกชูแสดงขึ้นก็เอาชีวิตรอดได้ อย่างนั้นป้ายอาญาสิทธิ์ของมหาคุรุนี้คงต้องมีคุณประโยชน์ที่แท้จริง มิใช่เพียงเป็นสัญลักษณ์แทนตัวมหาคุรุเท่านั้น แต่หากเป็นเช่นนั้น หยวนจงไฉนไม่บอกต่อเขา ใช่เป็นเพราะหยวนจงเองก็ไม่ล่วงรู้ความลับข้อนี้หรือไม่?

ยามนั้น อูถิงฟางกับถิงฟางซื่อเดินเข้ามายังห้องอาบน้ำ ทรุดนั่งลงที่ข้างโต๊ะยาว ยื่นมือเรียวงามทั้งคู่เข้าร่วมนวดเฟ้นเขา เซี่ยงเส้าหลงหลับตาลงอย่างเป็นสุข นิ้วมือยังลูบคลำป้ายอาญาสิทธิ์ดุจเดิม

เมื่อเขาลูบคลำถูกอักษรคำ “ม่อ” รู้สึกมีจุดแต้มในตัวอักษรสองจุดขยับเขยื้อนเคลื่อนที่ได้ สร้างความตื่นเต้นตระหนกจนลืมตาชมดูโดยละเอียด เขาใช้นิ้วหัวแม่มือถูไถโดยแรง แต่จุดที่นูนขึ้นมาทั้งสองจุดหาขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวไม่

อูถิงฟางที่ด้านข้างกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “นี่เป็นของวิเศษอันใด ท่านศึกษามันอย่างจดจ่อกว่าพวกเราอีก”

ถิงฟางซื่อกลับกล่าวว่า “ของสิ่งนี้งามประณีตยิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงแย้มยิ้มไม่ตอบคำ ใช้นิ้วกดลงบนจุดทั้งสองจุดนั้นโดยแรง แต่ยังไม่มีสิ่งผิดปรกติใด

อูถิงฟางบังเกิดความคึกคะนองขึ้น โน้มหน้ามาใช้ปากขบกัดใบหูของเขา กระชากดึงคราหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงส่งเสียงครางอย่างเป็นสุข ขณะจะเลิกล้มการศึกษาป้ายอาญาสิทธิ์ของมหาคุรุ หันไปจัดการนางพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ เมื่อกดลงไม่เห็นมีอะไร ไม่ทราบดึงขึ้นได้หรือไม่ นึกถึงตอนนี้สั่งชุนอิ๋งหาคีมคีบเล็กๆ มาอันหนึ่ง คีบจับจุดที่นูนขึ้นมาจุดหนึ่ง กระชากดึงขึ้นโดยแรง ได้ยินเสียงติ๊ก จุดที่นูนขึ้นถูกดึงขึ้นมาตามแรงมือ ทำให้ตัวป้ายเลื่อนสูงขึ้นมาครึ่งนิ้ว

เซี่ยงเส้าหลงคึกคักขึ้นอักโข ผุดลุกขึ้นนั่ง เหล่าสตรีก็ห้อมล้อมมุงดู ศึกษาป้ายอาญาสิทธิ์ร่วมกับเขา เซี่ยงเส้าหลงถอนดึงจุดอีกจุดหนึ่ง

กลายเป็นเสากลมเล็กๆ สองต้นอยู่เหนือคำ “ม่อ” บนป้ายอาญาสิทธิ์ยามนี เขาใจเขม็งตึงเครียดขึ้นมา ทดสอบบิดหมุนเสากลมเล็กๆ ตามเข็มนาฬิกา พบว่าบิดหมุนตามแรงมือ บังเกิดเป็นเสียงถอดสลักอีกเสียงหนึ่ง เหล่าสตรีล้วนตื่นเต้นสงสัย อูถิงฟางคล้องแขนของเขา กล่าวว่า “ภายในคงซุกซ่อนสิ่งของไว้ ท่านบิดหมุนอีกด้านหนึ่งดู”

เซี่ยงเส้าหลงสูดลมหายใจลึกๆ บิดหมุนเสากลมอีกด้านหนึ่งกลับไม่มีความเคลื่อนไหวใด เมื่อบิดทวนเข็มนาฬิกา ก็เกิดเสียงผิดปรกติขึ้น

เสียงติ๊กคราหนึ่ง ป้ายอาญาสิทธิ์แยกออกเป็นส่วนบนและล่าง เผยเห็นม้วนแพรเล็กๆ สูงประมาณห้านิ้วซึ่งพับซ่อนอยู่ภายในม้วนหนึ่ง เหล่าสตรีโห่ร้องออกมาด้วยความยินดี เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ทราบว่าตัวเองค้นพบความลับของป้ายอาญาสิทธิ์ของมหาคุรุโดยบังเอิญ

เมื่อคลี่ม้วนแพรออก พบว่ามีความยาวร่วมสองวาวาดเต็มไปด้วยรูปภาพ และบันทึกตัวอักษรเล็กๆ อย่างถี่ยิบ ม้วนแพรท่อนแรกเป็นยุทธศาสตร์ม่อจื่อ ส่วนท่อนหลังล้วนเป็นเพลงกระบี่ เขียนขึ้นต้นว่า *“บันทึกเพิ่มเติมเพลงกระบี่ม่อจื่อ...สามกระบวนท่าสังหาร”*

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความกระตือรือร้นจนคึกคัก อ่านดูโดยละเอียด สร้างความลิงโลดยินดีแทบคลุ้มคลั่ง ที่แท้สามกระบวนท่าสังหารนี้ล้วนเป็นเพลงกระบี่เชิงรุก แตกต่างตรงกันข้ามกับเพลงกระบี่ม่อจื่อ ซึ่งเน้นตั้งรับ ไม่ทราบว่าม่อจื่อพอย่างเข้าปัจฉิมวัย แนวความคิดเกิดการเปลี่ยนแปลงหรือไร จึงบัญญัติสามกระบวนท่าเชิงรุก เพื่อเสริมเพิ่มเติมเพลงกระบี่ม่อจื่อ มาตรแม้นบอกว่ามีเพียงสามกระบวนท่า หากทว่าทุกกระบวนวาดภาพประกอบร้อยกว่าภาพ จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่าท่าเพลงสลับซับซ้อนถึงเพียงไหน

กระบวนท่าแรกขนานนามรับแทนการรุก เห็นภาพวาดที่สวยงามราวมีชีวิตเหล่านั้นประกอบด้วยท่าขัดสมาธิ เดินเหิน จนถึงท่าถือกระบี่เผ่นโผน ย่อตัว ทุกภาพกำกับอักษร บ่งบอกวิธีฝึกและการใช้ ทุกถ้อยคำกินความลึกล้ำ สะท้อนเห็นถึงภูมิปัญญาของม่อจื่อ เป็นที่เลื่อมใสของ

ผู้คนนัก

กระบวนท่าที่สองขนานนามรุกแทนการรับ หากบอกว่าท่าที่หนึ่งมั่นคงดั่งขุนเขา ท่าที่สองกลับคล้ายระลอกทลายทำนบ แฝงอานุภาพรุนแรงสุดเปรียบปาน เพียงสองกระบวนท่านี้ แสดงออกถึงแก่นแท้ของการรุกและรับในเชิงกระบี่ หากใช้ผสมผสานกับเพลงกระบี่ม่อจื่อไม่ทราบมีอานุภาพเพิ่มพูนสักเท่าใด

กระบวนท่าที่สามเรียกว่าเพียบพร้อมทั้งรุกรับ เคล็ดความเปลี่ยนแปลงยิ่งสลับซับซ้อน แต่มิใช่หลอมรวมจากสองกระบวนท่าแรก หากทว่าเป็นเพลงกระบี่ที่ลึกล้ำที่สุด มิเพียงแต่รับในเชิงรุก รุกในเชิงรับ ทั้งยังพลิกแพลงกลับกลาย เปลี่ยนจากรุกเป็นรับ กลับกลายจากรับเป็นรุกในทุกเมื่อ เซี่ยงเส้าหลงไม่มีเวลาศึกษายุทธศาสตร์ในม้วนแพรท่อนแรก หยิบฉวยกระบี่ไม้มายังกลางสวน ร่ายรำท่าเพลงกระบี่ทั้งสามท่าออกมา

เหล่าสตรีนั่งอยู่ภายในเก๋งน้อยกลางสวน ชมดูชายคนรักร่ายรำกระบี่

เซี่ยงเส้าหลงอ่านดูม้วนแพรพลางฝึกซ้อมพลาง ตอนแรกดูๆ หยุดๆ จวบกระทั่งเกิดความคล่องแคล่วถนัดมือ ทุกครั้งคราที่สะบัดฟาดฟัน ทิ่มแทงหรือตัดปาดกระบี่ ล้วนแฝงแก่นแท้ของมรรคากระบี่

โดยไม่รู้สึกตัว เซี่ยงเส้าหลงจดจ่ออยู่กับเพลงกระบี่อันลึกล้ำพิสดาร จนลืมสิ้นทุกสิ่ง ตั้งแต่ร่ำเรียนเพลงกระบี่จากหยวนจง นับเป็นครั้งแรกที่สัมผัสกับความรู้สึกอันวิเศษเช่นนี้ ภายใต้การชี้นำหลักการโคจรพลังซึ่งบันทึกในม้วนแพร กระบี่ไม้กลับกลายเป็นคล่องแคล่วเบาลง ควบคุมเสียงอันแกร่งกร้าว มีส่วนเสริมสร้างอำนาจน่าเกรงขามกว่าเดิม

เซี่ยงเส้าหลงยังผสมผสานสามกระบวนท่าสังหารเข้ากับเพลงกระบี่ม่อจื่อที่ฝึกปรือมาก่อน ฝึกซ้อมอีกเที่ยวหนึ่ง พริบตานั้นพลังกระบี่เกลื่อนกลาด มีทั้งสงบนิ่งทั้งเคลื่อนไหว ยามสงบคล้ายทะเลกว้างไร้คลื่นลม พอเคลื่อนไหวเหมือนคลื่นคลุ้มทะเลคลั่ง แปรเปลี่ยนสุดหยั่งคาด

เหล่าสตรีชมดูจนเคลิบเคลิ้มงมงาย รู้สึกว่าทุกท่วงท่าอิริยาบถของเซี่ยงเส้าหลงล้วนหมดจดสวยงาม ทุกความเคลื่อนไหวอยู่เหนือขีดความสามารถของสรีระร่างมนุษย์ ทั้งสงบนิ่งทั้งรุนแรง กอปรเป็นสภาวะสะท้านฟ้าดิน

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว เมื่อเถิงอี้ จิงจวิ้นและอูจว่อมาหาเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงกลับฝึกปรือเพลงกระบี่ถึงสามชั่วยามแล้ว สำหรับกับผู้ที่ไม่เคยร่ำเรียนเพลงกระบี่ม่อจื่อ คิดฝึกสามกระบวนท่าสังหารต่อให้ใช้เวลาสามปียังไม่ประสบผล แต่สำหรับกับเซี่ยงเส้าหลงเวลาสามชั่วยามนี้ส่งเสริมให้เขาเปลี่ยนเป็นคนละคน เกิดประโยชน์อย่างอนันต์

เซี่ยงเส้าหลงไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อยแม้แต่น้อย คาดว่าวิธีฝึกลมหายใจของม่อจื่อ มีส่วนกระตุ้นพลังซ่อนเร้นอันลึกลับในร่างมนุษย์ขึ้น หากแม้นวันหน้าเขาฝึกนั่งขัดสมาธิ หัดการหายใจตามแนวทางม่อจื่ออาจบังเกิดผลยิ่งกว่าเดิม ไม่แน่ว่าเพาะสร้างเป็นกำลังภายในขึ้น

เขาอาบน้ำหวีสางผมเผ้า ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ ค่อยไปพบอูจว่อและพวกทั้งสามที่ห้องโถง เถิงอี้มองดูเขาอย่างประหลาดใจกล่าวว่า “พี่เซี่ยงคึกคักแจ่มใส คล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน ใช่มีเรื่องราวมงคลอันใดหรือไม่?”

อูจว่อก็กล่าวว่า “ท่านหลานเขยมีประกายตาคมกล้ากว่าเดิม สร้างความประหลาดใจแก่ผู้คนนัก”

เซี่ยงเส้าหลงลอบยินดี ปากหันเหหัวเรื่องว่า “ตอนนี้พวกเรามีกำลังมากน้อยเท่าใด?”

อูจว่อกล่าวว่า “พวกเรามีกำลังเหลือเฟือเกินพอ สามารถเรียกระดมได้ห้าหกร้อยคน แต่เมื่อเป็นเช่นนี้กลับเปิดเผยขุมกำลังออกมา สำหรับระยะยาวแล้วหาเป็นผลดีไม่”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความเชื่อมั่นอย่างเปี่ยมล้น กล่าวว่า “มิสู้ให้พวกเราทั้งสี่ บวกกับมือดีอีกสิบคนลองบุกฝ่าดูสักครา”

อูจว่อ เถิงอี้และจิงจวิ้นล้วนงงงันวูบใหญ่ เช่นนี้ไยมิใช่มีกำลังแตกต่างอย่างลิบลับหรอกหรือ?

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "หากเป็นการทำศึก พวกเราย่อมไม่อาจต้านทานรับมือกำลังพวกมากได้ แต่จุดประสงค์ของพวกเรา เพียงเพื่อเดินทางถึงตึกตระกูลกวอโดยปลอดภัยเท่านั้น"

อูจว่อพลอยกระตือรือร้นคึกคักขึ้นมา กล่าวว่า "สามารถทำศึกเคียงบ่าเคียงไหล่กับท่านหลานเขย นับเป็นเรื่องราวอันสมใจนัก มาพวกเรากำหนดเส้นทางเดินทางกัน"

พลางล้วงม้วนแพรจากอกเสื้อใบหนึ่ง กลับเป็นภาพถนนหนทางในนครหานตาน อูจว่อชี้มือไปยังเนินเขาเล็กๆ ภายในเมืองลูกหนึ่งอธิบายว่า "ตึกตระกูลกวอตั้งอยู่บนเนินเขาลูกนี้ ตัดเส้นทางหน้าหลังทอดเข้าสู่ตัวตึก ด้านอื่นล้วนเป็นดงโขดหินและต้นไม้รกครึ้ม"

เถิงอี้กล่าวว่า "ขอเพียงมาถึงเนินเขา อาศัยโขดหินต้นไม้เป็นเครื่องกำบัง ก็ไม่เกรงกลัวอาวุธที่ยิงจากระยะไกลของพวกมัน รวมทั้งศัตรูพวกมากแล้ว"

อูจว่อกล่าวว่า "ปัญหาอยู่ที่พวกมันต้องส่งคนจับตาดูพวกเราจากที่นี้ถึงตึกตระกูลกวอเป็นระยะทางเกือบหนึ่งลี้ พวกมันสามารถดักซุ่มสังหารพวกเราทุกแห่งหน"

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว "พวกเราสามารถ**ซ่อนทางหน้าผาโดยเปิดเผย เดินทัพข้ามเฉินชังอย่างลับๆ***...อืมม์"

เห็นทุกผู้คนมองดูเขาอย่างงุนงง เซี่ยงเส้าหลงค่อยนึกออกว่า

** ซ่อนทางหน้าผาโดยเปิดเผย เดินทัพข้ามเฉินชังอย่างลับๆ เป็นสุภาษิตบทหนึ่ง กล่าวถึงระหว่างที่หลิวปังกับฝ้อปาอ๋องทำสงครามชิงแผ่นดินกัน หลิวปังทำตามแผนของจางเหลียง ขณะเดินทัพผ่านหนานเจิ้ง จุดไฟเผาเส้นทางหน้าผา แสดงว่าไม่คิดกลับถิ่นเก่าอีก จุดประสงค์เพื่อล่อให้ฝ้อปาอ๋องตายใจ ไม่นานหลิวปังก็นำกำลังทหารอ้อมทางหน้าผาข้ามเฉินชัง ซึ่งเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญ ซุ่มโจมตีทัพของฝ้อปาอ๋อง จึงเป็นคำเปรียบเปรยว่า เปลือกนอกล่อลวงให้ข้าศึกตายใจ แล้วค่อยซุ่มโจมตีจากด้านข้าง หรือว่าหมายถึงความเคลื่อนไหวอย่างลับๆ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นพฤติการณ์ลักลอบได้เสียของชายหญิง*

ที่มาของ “เดินทัพข้ามเฉินชังอย่างลับๆ” เกิดขึ้นเมื่อหลิวปังกับฌ้อปาอ๋องทำสงครามชิงแผ่นดิน คนเหล่านี้ย่อมไม่เคยได้ยินมาก่อน ดังนั้นรีบเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า “อูจว่อ ท่านจัดรถม้าสามคัน แยกย้ายไปยังสามทิศทาง คนของเอี้ยนผิงต้องสะกดรอยตามรถม้าไป รอจนพบว่าภายในรถไร้ผู้คน ก็ถูกแบ่งแยกกำลังออก หลังจากนั้นพวกเราค่อยออกเดินทาง”

อูจว่อและพวกทั้งสามสนับสนุนเห็นพ้อง จิงจวิ้นกล่าวเสริมว่า “พวกเราอาศัยเชือกขอเกี่ยวข้ามบ้านเรือนราษฎร คนที่ติดตามหลังพวกเราคงมือไม้ปั่นป่วน ไม่ทราบเคลื่อนไหวอย่างไรดี”

ทุกผู้คนล้วนกระหยิ่มยินดี สุดท้ายเซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “หากข้าพเจ้าเป็นเอี้ยนผิง ต้องทิ้งกำลังผู้คนอยู่ที่เชิงเนินก่อนถึงตึกตระกูลกวอ เมื่อถึงเวลาพวกเราจะอาศัยดงไม้ทำศึกกับพวกเขาสักครา”

เถิงอี้ฉุกใจคิดกล่าวว่า “มิสู้ให้ข้าพเจ้ากับจิงจวิ้นล่วงหน้าไปยังที่นั้นก่อน ขุดหลุมพรางกับดักไว้ จะได้เพิ่มความมั่นใจกว่าเดิม”

จิงจวิ้นชมชอบก่อเรื่องวุ่นวายอยู่แล้ว ดังนั้นกระโดดปราดขึ้นกล่าวว่า “เรื่องราวไม่อาจชักช้า ฉวยโอกาสที่ยังห่างจากงานเลี้ยงสองชั่วยาม พวกเรารีบจัดหาเครื่องมือไปดำเนินการ”

อูจว่อผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “ท่านต้องการข้าวของอันใด ข้าพเจ้าสามารถจัดหาให้”

คนทั้งสามเร่งรุดออกไป เซี่ยงเส้าหลงกลับเข้าห้องนอน นำเครื่องไม้เครื่องมือตลอดจนที่คาดเอวบรรจุเข็มบินออกมาผูกติดตัว จูบลาเหล่าภรรยาหญิงรับใช้ ค่อยออกไปสมทบกับอูจว่อ

ระหว่างทางเซี่ยงเส้าหลงพบกับเถาฟาง เถาฟางแจ้งให้ทราบว่าพวกเขาสืบทราบว่ามีบุคคลลึกลับผู้หนึ่งเพิ่งมาพบกับจ้าวมู่ ฟังจากสำเนียงเสียงกล่าวแสดงว่าเป็นชาวฉู่ ดังนั้นสะกดรอยตามคนผู้นั้น รอจนอีกฝ่ายออกจากนครหานตาน ค่อยคร่ากุมตัวไว้นำไปคุมขังที่สถานปศุสัตว์คาดคั้นความจริงจากอีกฝ่าย สร้างความยินดีแก่เซี่ยงเส้าหลงยิ่ง

หากพวกเขาได้พยานหลักฐานมัดตัวจ้าวมู่ จะให้จ้าวมู่ได้เห็นดีแล้ว

หิมะขาวแน่นหนา อากาศเยือกเหน็บหนาว ดีที่ไม่เกิดลมพายุ ไม่เช่นนั้นผู้คนยิ่งยากจะทนทานรับได้

อูจว่อ เซี่ยงเส้าหลงและพวกรวมสิบกว่าคน ควบขับม้าออกจากตึกตระกูลอู ทุกผู้คนสวมหมวกเล้ยซึ่งสานจากไม้ไผ่ ปิดบังใบหน้าไปกว่าครึ่ง เมื่อเหยียบย่างสู่ถนน ก็แยกย้ายเป็นกลุ่มๆ กลุ่มละสองคนมุ่งไปคนละทิศละทาง

ตอนแรกพวกเขาจัดส่งรถม้าออกไปก่อนสามคัน ยามนี้ยังสร้างความสับสนเช่นนี้ ต่อให้เอี้ยนผิงทุ่มเทกำลังบริวารหลายร้อยคนเฝ้าอยู่นอกตึก ก็ยากสะกดรอยตาม "ผู้ต้องสงสัย" มากมายปานนี้ไปพร้อมกันได้

เซี่ยงเส้าหลงกับอูจว่อใช้เส้นทางที่ผ่านการคัดเลือกเป็นพิเศษสายหนึ่ง พอออกจากตึกตระกูลอู แทนที่มุ่งสู่เนินเขาที่ตั้งตึกตระกูลกวอ กลับฝ่าลมหิมะลดเลี้ยวซ้ายไปยังทิศทางด้านตรงข้าม ทั้งสองไม่สนใจว่าฝ่ายตรงข้ามติดตามหลังมาหรือไม่ พอมาถึงหน้าตึกใหญ่หลังหนึ่ง ก็ส่งสัญญาณลับออกไป

ประตูตึกเปิดออกในบัดดล ที่แท้เจ้าของตึกหลังนี้มีการไปมาหาสู่กับตระกูลอู ย่อมยินดีอำนวยความสะดวกแก่พวกเขา ทั้งสองไม่กล่าวกระไร ควบม้าผ่านตัวตึก ออกทางประตูหลังเข้าสู่ท้องถนน จากนั้นจึงมุ่งหน้าสู่เนินเขาซิ่วเวี่ย อันเป็นที่ตั้งของตึกตระกูลกวอ นี่เป็นมาตรการของอูจว่อ มาตรว่าถูกผู้คนสะกดรอยก็สามารถสลัดหลุดพ้น นับว่าหมดจดงดงามยิ่ง

เกล็ดหิมะปลิวมาปะทะหน้า เซี่ยงเส้าหลงพลันบังเกิดความเลื่อนลอยขึ้นมา มาตรว่าย้อนเวลาเข้าสู่ยุคโบราณกาลเพียงปีเศษ แต่เขาประสบเหตุการณ์เศร้าสะเทือนใจมากหลาย การตายของซูเอ๋อกับซู่หนี่ฝากเป็นรอยแผลหัวใจแก่เขาอยู่แล้ว การจบชีวิตของหนีฮูหยิน ยิ่งทำให้

เขาไม่อาจทนทานรับได้ หญิงสาวในวัยแรกแย้มสามนาง พลันถูกลบเลือนหายไปจากโลก ต่อให้เขาฆ่าจ้าวมู่กับเส้าหยวนจวิน ยังไม่อาจเปลี่ยนแปลงสภาพความจริงอันโหดร้ายเช่นนี้ได้

ตอนนี้ยังได้รับการยืนยันว่า ท่านผู้มีพระคุณหยวนจงตายแล้ว เขาเองอาจถูกฆ่าตายได้ทุกเมื่อ นั่นถือเป็นการปลดเปลื้องชนิดหนึ่งหรือไม่? หลังจากตายแล้ว ใช่มีโอกาสพบหน้าพวกเขาหรือไม่? คำถามนี้ไม่มีผู้ใดให้คำตอบหรือคำยืนยันได้

คำตอบของศาสนาคือ หลังจากตายแล้วได้ขึ้นสู่สรวงสวรรค์ หรือตกนรกหมกไหม้ นั่นอาจเพียงเป็นความหวังชนิดหนึ่ง หากทว่าตายแล้วมีแต่ความว่างเปล่า เป็นเรื่องราวที่ยากจะรับได้

อูจว่อที่ควบม้าเคียงข้างพลันกล่าวว่า “ท่านหลานเขย ที่เบื้องหน้าคือภูเขาซิ่วเวี่ยแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านตื่นจากห้วงความคิด สงบจิตใจกวาดตาไปยังเบื้องหน้า

ยามนี้ทั้งสองเพิ่งห่างจากบ้านเรือนราษฎร มาถึงเชิงเนิน เห็นทางภูเขาสายหนึ่งดัดขึ้นถึงยอดเนิน เบื้องหน้าปรากฏเป็นดงไม้โบราณ เผยเห็นตึกรามใหญ่โตหลังหนึ่ง เขียนข้อความ *“คฤหาสน์ตระกูลกวอ”* แต่หามีคนเฝ้าดูแลไม่

ทั้งสองวกม้าเข้าป่าโปร่งข้างเคียง ตามที่นัดหมายกับเถิงอี้และจิงจวิ้น พลิกตัวลงจากหลังม้า

บนต้นไม้ตามพื้นหญ้าปกคลุมด้วยหิมะขาว สะท้อนถึงความงามบริสุทธิ์ หากแต่ไม่เหมาะกับการซ่อนตัวหรือหลบหนี

อูจว่อเสาะพบรหัสที่โคนต้นไม้แห่งหนึ่ง ยกมือทำท่าต่อเซี่ยงเส้าหลง ล่วงลึกเข้าดงไม้ไปก่อน

เซี่ยงเส้าหลงสะพายถุงหนังซึ่งกงจู้สามจัดทำให้แก่เขา สำหรับห่อหุ้มกระบี่ไม้ไว้ที่กลางหลัง มือซ้ายถือกระบี่รุ้งบิน ซึ่งหลุดลอยไปแล้วได้กลับคืนมาใหม่ ติดตามอยู่ด้านหลังอูจว่อ

ทันใด รอบข้างปรากฏแสงคบเพลิงสว่างวูบขึ้น เงาคนตะคุ่มจำนวนมากแสดงตนออกมา รายล้อมพวกเขาเอาไว้

ทั้งหมดเป็นสาวกสำนักม่อเจียสังกัดกลุ่มจ้าวม่อ

อูจว่อยกมือขวาดึงขวานคู่ที่เสียบอยู่กลางหลังออกมา ไม่รอให้ศัตรูโอบกระชับวงล้อมเข้าหากัน ชิงโถมจู่โจมไปยังเบื้องหน้า

เซี่ยงเส้าหลงคับแค้นใจต่อการตายของหยวนจง พลอยบังเกิดความแค้นแน่นอก มือขวาชักกระบี่ไม้เข่นฆ่าตามติด

ฝ่ายตรงข้ามคิดไม่ถึงทั้งสองจะเหี้ยมหาญปานนี้ สาวกกลุ่มจ้าวม่อที่ขวางหน้าอูจว่อสองคน คนหนึ่งถอยกายไปหนึ่งก้าว อีกคนหนึ่งฟาดฟันกระบี่มา

เสียงเคร้งเมื่อขวานกระบี่ปะทะกัน ในความมืดปรากฏประกายไฟแลบกระจาย

อูจว่อถือดีที่กำลังแขนของฝ่ายตรงข้ามสู้ตัวเองไม่ได้ พอปัดป่ายกระบี่ของอีกฝ่ายพ้นห่าง ก็วกขวานในมือซ้าย จู่โจมใส่ใบหน้าของฝ่ายตรงข้าม สาวกนั้นรีบวกกระบี่กลับมาตั้งรับ แต่ลืมเลือนขวานในมือขวาของอูจว่อ เห็นประกายขวานวูบขึ้นแวบหนึ่ง อูจว่อบิดเอวตวัดขวานจากล่างขึ้นบน จมหายไปในท้องน้อยฝ่ายตรงข้าม

สาวกนั้นแผดร้องคำหนึ่ง โซซัดโซเซถอยไปด้านหลัง โลหิตสาดกระเซ็นใส่พื้นหิมะ เสียชีวิตในบัดดล อูจว่อไม่หยุดยั้งชะงัก ถาโถมเข้าหาตามสภาวะ ขวานคู่กลับกลายเป็นประกายสายฟ้าสองสาย จู่โจมใส่สาวกอีกคนหนึ่ง

ในที่สุดการต่อสู้เปิดฉากขึ้น

สาวกกลุ่มจ้าวม่อเหล่านี้มีฝีมือกล้าแข็ง ไหนเลยคาดคิดว่าถูกอูจว่อที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนามฆ่าตายไปคนหนึ่ง ล้วนขุ่นแค้นจนตาแดงฉาน โอบล้อมเข้ามาอย่างแน่นหนา

เซี่ยงเส้าหลงที่ตามติดอยู่ด้านหลังอูจว่อ เริ่มเข้าสู่เคล็ดวิชาขั้นสูงของเพลงกระบี่ม่อจื่อ สังเกตเห็นท่ายกมือวางเท้าของศัตรูได้อย่างชัดเจน

ยิ่งคำนวณสภาวะจู่โจมของฝ่ายตรงข้ามออก ถึงกับพบเห็นจุดอ่อนและส่วนที่บกพร่อง ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงตวาดก้อง กระบี่รุ้งบินในมือซ้ายปิดป้องตวัดเขี่ย กระบี่ไม้ในมือขวาฟาดฟันอย่างดุดัน มือซ้ายขวาแยกย้ายใช้ออกด้วยพลังและกระบวนท่าที่อ่อนหยุ่นแกร่งกร้าวแตกต่างกัน

ดวงตาของเขาทอประกายความแค้น สีหน้ากลับสงบเยือกเย็นราวกับเป็นคนละคน ท่วงท่าสภาวะน่าเกรงขามยิ่ง ในเสียงอาวุธปะทะสาวกกลุ่มจ้าวม่อสามคนรับบาดเจ็บพร้อมกัน คนหนึ่งบาดเจ็บใต้คมขวานของอูจว่อ อีกสองคนล้วนพลาดท่าเสียทีแก่เซี่ยงเส้าหลง

เสียงตวาดดังจากด้านขวามือของเซี่ยงเส้าหลง สาวกร่างสูงใหญ่ลักษณะคล้ายมีศักดิ์ฐานะเป็นพิเศษผู้หนึ่ง ถือกระบองเหล็กฝ่ากลุ่มคนออกมา สืบเท้าขวานำหน้า ก้าวเท้าซ้ายตามหลัง โน้มร่างท่อนบนไปเบื้องหน้า ทิ่มสกัดกระบองเหล็กใส่ขั้วหัวใจเซี่ยงเส้าหลงอย่างเร่งร้อนดุดัน เซี่ยงเส้าหลงเห็นอีกฝ่ายยามเคลื่อนกายไม่เผยช่องว่างจุดอ่อนใดๆ ทราบว่าพบพานชนชั้นยอดฝีมือ ดังนั้นกระบี่รุ้งบินในมือซ้าย ใช้ออกด้วยกระบวนท่าในสามท่าสังหารของเพลงกระบี่ม่อจื่อนามรับแทนการรุกวกกระบี่กลับมา ปลายกระบี่สั่นพลิ้วมุ่งใส่สาวก ซึ่งจู่โจมจากทางซ้ายมือสองคน ส่วนกระบี่ไม้ในมือขวาใช้เคล็ดวิชาบิดจู่โจมใส่ กระบวนท่ารุกแทนการรับกรีดเป็นประกายยาวเหยียดดุจงูเลื้อยคลาน ม้วนพัวพันกระบองเหล็กของฝ่ายตรงข้ามเอาไว้

จุดเด่นของเพลงกระบี่ม่อจื่อคือ คนน้อยสู้พวกมากได้ ดังนั้นแม้รับมือศัตรูที่บุกจู่โจมจากสองทิศทาง ยังไม่สับสนลนลาน ยังมีผู้ที่ฝึกเพลงกระบี่ม่อจื่อเน้นความรู้สึกไม่เน้นที่ดวงตา มาตรว่าถูกปิดตาไว้ ยังสามารถสู้พัวพันกับศัตรู เมื่อตกอยู่ในดงไม้มืดครึ้ม เพียงพึ่งพาแสงคบไฟภายนอก หาได้ส่งผลกระทบต่อเซี่ยงเส้าหลงไม่

ยอดฝีมือที่ใช้กระบองเหล็กคิดไม่ถึงว่า เซี่ยงเส้าหลงพลันใช้ออกด้วยกระบวนท่าลึกล้ำถึงเพียงนี้ รู้สึกกระบองอันดุดันพอเผชิญกับกระบี่ไม้ของฝ่ายตรงข้าม คล้ายดินโคลนจมลงสู่ท้องทะเล กลับกลายเป็นเวิ้ง

ว่าง ไม่อาจใช้กำลังแม้แต่น้อย ยามตื่นตระหนกต้องรั้งดึงกระบองล่าถอย พลันรู้สึกปวดแปลบที่ท้องน้อย ที่แท้ถูกเท้าของเซี่ยงเส้าหลงเตะใส่ มาตรว่าเขามีความอดทนเหนือกว่าผู้คนทั่วไปนับสิบเท่า ยังส่งเสียงแผดร้องโหยหวน ผงะหงายไปด้านหลัง ไม่สามารถลุกขึ้นอีก เท้านี้ย่อมไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสามกระบวนท่าสังหารในเพลงกระบี่ม่อจื่อ หากแต่เป็นเซี่ยงเส้าหลงพลิกแพลงใช้ออก

สาวกอีกสองคนยังเข้าใจว่าเซี่ยงเส้าหลงใช้ท่าตั้งรับ จึงเสือกกระบี่จู่โจม มิคาดประกายกระบี่สาดกระจาย คนหนึ่งถูกฟันมือขาดสะบั้น อีกคนหนึ่งถูกกระบี่แทงใส่เท้า แค่นเสียงอย่างเจ็บปวดพลางถอยร่นไป กลับปะทะชนถูกพวกเดียวกันที่หนุนเนื่องเข้ามาจนเสียขบวนรวนเร

การแสดงออกของอูจว่อก็หาเป็นรองไม่ กลับบุกทะลวงถึงหว่างกลางของศัตรู เลื่อนมือจับตรงกลางของขวานใช้ออกด้วยกระบวนท่าในระยะประชิดติดพัน มาตรว่าถูกกระบี่ของศัตรูกรีดใส่ต้นแขนเป็นบาดแผล ขณะเดียวกันก็ฟันขวานถูกทรวงอกฝ่ายตรงข้าม จากนั้นวกขวานจามใส่ใบหูศัตรูอีกผู้หนึ่ง

พริบตานั้น ทั้งสองผลักดันรุกคืบหน้าไปวาเศษ พลันได้ยินเสียงหน้าไม้ดังขึ้น ทั้งสองชิงถลันหลบไปหลังต้นไม้ ห่าธนูที่ระดมยิงมาล้วนยิงใส่อากาศธาตุ

เห็นสาวกฝ่ายจ้าวม่อยังหนุนเนื่องเข้ามา ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงสอดกระบี่รุ้งบินคืนฝัก ใช้มือซ้ายล้วงเข็มบินออกมาสาดซัดติดต่อกัน

คราครั้งนี้เหนือความคาดหมายฝ่ายตรงข้าม มีผู้คนหลายคนถูกเข็มซัดใส่ล้มลง ที่หลงเหลือพากันหาที่กำบัง ทั้งสองฉวยโอกาสบุกฝ่าถึงส่วนลึกของดงไม้

ยามนี้เกิดปัญหาอีกประการหนึ่ง ระหว่างที่บุกทะลวงฝ่า ยามมืดมิดไหนเลยเห็นรหัสซึ่งเถิงอี้กับจิงจวิ้นทิ้งไว้ได้? ดีที่ยามนั้นที่เบื้องหน้าซ้ายมือบังเกิดเสียงนกราตรีร่ำร้องดังขึ้น ทั้งสองทราบว่าเป็นลวดลายของจิงจวิ้น รีบสืบเสาะไปยังต้นเสียง

ดงไม้ยิ่งล่วงลึกยิ่งหนาทึบ หิมะสุมแน่นหนา ยากแก่การก้าวย่างออกไป พลันเห็นบนท้องฟ้าเบื้องหน้าปรากฏแสงไฟจุดหนึ่ง ร่วงลิ่วลงมาดุจสะเก็ดดาว ที่แท้เป็นจิงจวิ้นกระโดดลงจากบนต้นไม้ กะพริบตากล่าวกับทั้งสองว่า “มาทางด้านนี้”

เซี่ยงเส้าหลงและอูจว่อติดตามจิงจวิ้นไป ไม่นานก็ขึ้นถึงบนเนินเฉียง หยุดยั้งตรงหน้าหินใหญ่ก้อนหนึ่ง เถิงอี้ปรากฏกายขึ้นบนก้อนหินคุกเข่าข้างหนึ่งมือถือคันธนู จับจ้องมองแสงไฟกับเสียงคนที่เคลื่อนตัวมาจากเบื้องล่าง

คนทั้งสามมาถึงด้านหลังเถิงอี้ อูจว่ออดถามมิได้ว่า “ท่านคิดทำอะไร?”

เถิงอี้หาตอบคำไม่ อูจว่อสงสัยใจยิ่ง ในดงไม้มืดครึ้มมองไม่เห็นศัตรู ไหนเลยใช้คันเกาทัณฑ์ลูกธนูได้?

ทันใด ที่เบื้องล่างบังเกิดเสียงแผดร้องดังติดต่อกันขึ้น จิงจวิ้นโห่ร้องว่า “พลัดตกลงไปแล้ว”

เถิงอี้กับจิงจวิ้นล้วนเป็นนายพรานมือฉกาจ ย่อมถนัดในการขุดหลุมพรางดักสัตว์ร้าย คราครั้งนี้กลับขุดล่อคนมาติดกับ

เสียงขวับเมื่อเถิงอี้ยิงลูกธนูดอกหนึ่งออก จู่โจมไปในดงไม้ แว่วเสียงแผดร้องดังขึ้นในบัดดล

จิงจวิ้นกล่าวด้วยความนับถือเลื่อมใสว่า “ธนูพนาราตรีของพี่ใหญ่สะท้านทั่วรัฐหาน แม้แต่มุสิกที่วิ่งผ่านยังหนีไม่รอด”

ขณะกล่าว เถิงอี้ใช้ฝีมืออันช่ำชองชำนาญ ยิงลูกธนูติดต่อกันสามดอก ทุกดอกล้วนไม่พลาดเป้า มีคนถูกลูกธนูยิงใส่ ส่งเสียงแผดร้องออกมาทุกครั้งไป

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงกับอูจว่อค่อยพบว่า ที่เบื้องล่างปราศจากแสงไฟแม้แต่น้อย ที่แท้คนถือคบเพลิงถูกเถิงอี้ยิงสังหารสิ้น คบเพลิงตกลงบนพื้นหิมะ ไม่นานก็ดับวูบไป

เถิงอี้ค่อยลดคันธนูลง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ไม่มีผู้ใดกล้าขึ้นมา

อีกแล้ว”

จิงจวิ้นกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า “พวกเราผูกเชือกสำหรับไต่ขึ้นเขา และถากถางทางไว้แต่แรก ขอเพียงไปตามเส้นเชือก ก็จะบรรลุถึงตึกตระกูลกวอ เข้าร่วมงานเลี้ยงทันเวลา”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงว่าสามารถฝ่าวงล้อมของสาวกกลุ่มจ้าวม่อโดยง่ายดาย หวนนึกถึงอีกสักครู่จะใช้เอี้ยนผิงเป็นเครื่องทดสอบอานุภาพสามกระบวนท่าสังหาร ต้องบังเกิดความฮึกหาญเปี่ยมล้น กล่าวเบาๆ ว่า

“พวกเราไป”

ปะทะขั้นแตกหัก

คฤหาสน์ตระกูลกวอปลูกสร้างบนเนินเขา อิงสภาพขุนเขามาตรว่าไม่เข้มงวดเท่ากับป้อมค่ายตระกูลอู แต่มีทิวทัศน์สวยงาม หน้าตึกปลูกต้นป๋อโบราณสองแถว ประตูใหญ่จุดโคมไฟสว่างไสว บนกำแพงล้อมทั้งซ้ายขวาก็แขวนโคมลมคลั่งตาย สาดแสงสว่างไสวดุจกลางวัน

เซี่ยงเส้าหลงแจ้งชื่อต่อคนเฝ้าประตู ปรากฏชายกลางคนที่ประกาศนามว่าเป็นพ่อบ้านนามเกาป๋อ ออกมาชักนำพวกเขาเข้าตึกไป เมื่อผ่านทางศิลาซึ่งตัดผ่านสวนผลไม้และเรือนที่พักหลังเล็กๆ เบื้องหน้าสายตาปรากฏเป็นตัวตึกอันใหญ่โตโอฬารหลังหนึ่ง เพียงดูจากตัวตึกเป็นที่ทราบได้ว่า ตระกูลกวอร่ำรวยเทียบเท่าเชื้อพระวงศ์รัฐจ้าว

ในสวนผลไม้สองฟากข้างทางจุดโคมไฟ แบ่งออกเป็นซ้ายขวาทำให้ผู้คนรู้สึกว่า ทางศิลาซึ่งมีความยาวยี่สิบกว่าวาที่ใต้เท้าเป็นเส้นผ่าศูนย์กลางของตึก ส่วนตึกใหญ่เบื้องหน้าคือใจกลางของโลกสวนผลไม้

ภายในสวนยังมีเก๋งสองหลัง ปลูกสร้างอยู่บนสระน้ำแนวยาวปูกระเบื้องสีแดง บนยอดเก๋งยังครอบยอดเจดีย์เลิศหรู ฐานรากเบื้องล่างทำจากหินขาว ราวระเบียงสลักลวดลายงดงาม แม้ไม่เอ่ยถึงต้นผลไม้แปลกประหลาด สะพานน้อยธารน้ำใส เส้นทางทอดคดเคี้ยว เพียงเก๋งทั้งสองหลัง ก็สะท้อนถึงรสนิยมของผู้ปลูกสร้าง

ภายในสวนปลูกต้นสนกับต้นป๋อซึ่งเป็นไม้ยืนต้นเป็นหลัก แทรก

แซมด้วยต้นไม้ที่ผลิใบตามฤดูกาลกับดอกไม้นานาพันธุ์ กอปรเป็นโลกสีเขียวอันรื่นรมย์ มาตรว่าหิมะน้ำแข็งปกคลุมทั่วทั้งสวน ยังบันดาลให้ผู้คนนึกถึงความงามในฤดูใบไม้ผลิได้ ในดงไม้ยังจัดตั้งหินประหลาดซึ่งขนย้ายมาจากที่อื่น เสริมให้สวนผลไม้เพิ่มพูนรสนิยมอันสูงส่ง

ส่วนตึกใหญ่ปลูกหันหาทิศใต้ หลังพิงทิศเหนือ หน้ากว้างเท่ากับเก้าห้อง ลึกเท่าสี่ห้องลักษณะเป็นรูปแนวยาว ชายคาซ้อนสันหลังคาลอยประตูใหญ่เป็นรูปตำหนัก หน้าบ้านขุดเจาะลำธาร เบื้องบนพาดสะพานศิลา ราวลูกกรงหินขาวงามตระการปานเนรมิต

จิงจวิ้นเป็นเด็กหนุ่มซึ่งเติบโตจากกลางป่า ถึงกับชมดูจนปากอ้าตาค้าง กระซิบที่ข้างหูเซี่ยงเส้าหลงว่า “ห้องหับใหญ่โตปานนี้ จะหลับลงได้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นพ่อบ้านแซ่เกานั้นเดินนำหน้าแต่ไกล ไม่ได้ยินคำโต้ตอบของพวกเขา จึงกล่าว “หากโอบกอดหญิงงามนางหนึ่ง ยังกลัวนอนไม่หลับหรือ?”

จิงจวิ้นนึกกระหยิ่มยินดี แสดงว่านึกถึงรายการหลังจากกลับไปยังตึกตระกูลอูในคืนนี้

เมื่อเหยียบย่างเข้าตัวตึก พบว่าภายในตึกจัดโต๊ะสิบหกโต๊ะแยกย้ายอยู่ทางซ้ายขวาของห้องโถงใหญ่ ขณะที่เซี่ยงเส้าหลงและพวกทั้งสี่มาถึงแขกเหรื่ออื่นล้วนมากันพร้อมหน้า กวอจ้งออกมารับแขกพร้อมกับแนะนำเซี่ยงเส้าหลงต่อทุกผู้คน

คืนนี้จ้าวมู่นำมือดีมาขบวนหนึ่ง ดูจากรูปลักษณ์อันเหี้ยมหาญของพวกเขา ก็ทราบว่าเป็นมือกระบี่อันร้ายกาจ นายบ่าวจำนวนสิบหกคนยึดครองโต๊ะสี่ตัว

เอี้ยนผิงใช้ผ้าขาวโพกศีรษะ สวมใส่เสื้อฝ้ายเนื้อดิบทั้งยังสวมรองเท้าหญ้าเพิ่มอีกคู่หนึ่ง นั่งอยู่โดดเดี่ยวลำพัง ความแค้นของหยวนจงที่ถูกสังหาร ทำให้ระหว่างเขากับเอี้ยนผิงได้แต่ใช้กำลังเข้าตัดสิน คนแรกพบหน้าคือหัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวนามจ้าวป้า หากฟังจากชื่อยัง

เข้าใจว่าคนผู้นี้เป็นชายฉกรรจ์อันป่าเถื่อน แท้ที่จริงเขาเตี้ยกว่าผู้ใดหากแต่โครงกระดูกหยาบใหญ่ ยืดขยายไปทางขวา หน้าอกกว้างหลังหนาแน่นช่วงคอหยาบเป็นพิเศษ รวมกับกล้ามเนื้อหลังไหล่ กลายเป็นรูปสามเหลี่ยม คาดว่าต่อให้ท่านบีบคอของเขา ก็อย่าคิดหมายบีบเค้นเขาจนขาดใจตาย

จ้าวป้าผิวกายดำมะเมื่อม ใบหน้ารูปสี่เหลี่ยม คล้ายหล่อหลอมจากเหล็ก ตาโปนปานกระดิ่งเป็นประกายวาววับ ภายในร่างคล้ายบรรจุพลังอย่างเต็มเปี่ยม กอปรเป็นพลังอำนาจน่าเกรงขาม กาลก่อนเซี่ยงเส้าหลงสังกัดกองกำลังพิเศษ ชมชอบต่อยตีเป็นนิจศีล จึงมีความสามารถในการศึกษาคู่ต่อสู้ พอพบเห็นจ้าวป้าผู้นี้ ก็จัดเป็นศัตรูที่ยากรับมือที่สุด

จ้าวป้ายังนำศิษย์มาร่วมงานเลี้ยงสี่คน ล้วนแล้วแต่เป็นมือกระบี่ชั้นแนวหน้า แต่ที่ดึงดูดความสนใจที่สุดคือ ในจำนวนนี้มีหญิงสาวเยาว์วัยนางหนึ่ง เรียกว่าจ้าวจื้อ ปราดแรกที่พบพาน นางไม่มีความงามโดดเด่นอันใด หากแต่บนใบหน้าแฝงเค้าความเจนโลก ตาหงส์ที่เรียวงามรูปหน้าที่ซูบยาว ริมฝีปากมีเสน่ห์สมเป็นสตรีเพศ โดยเฉพาะนางมีรูปร่างสูงโปร่งยังสูงกว่าจ้าวป้าหนึ่งช่วงศีรษะ เพียงเตี้ยกว่าเซี่ยงเส้าหลงสามนิ้ว คาดว่าเป็นผลจากการออกกำลัง ทำให้มีรูปร่างสูงถึงเพียงนี้ ดูไปประหนึ่งกระเรียนกลางฝูงไก่

จ้าวป้าและจ้าวจื้อล้วนชาเย็นต่อเซี่ยงเส้าหลง ขณะที่กวอจ้งแนะนำให้รู้จัก ทั้งสองเพียงผงกศีรษะเล็กน้อย แสดงออกถึงความไม่เป็นมิตร

จิงจวิ้นพอพบเห็นหญิงงาม อดสำรวจมองจ้าวจื้อขึ้นๆ ลงๆ มิได้ ดังนั้นสะกิดความไม่พอใจของนางขึ้น ตาหงส์ทอประกายอำมหิตวูบหนึ่ง

ยังมีแขกเหรื่ออีกสองคน กลับเป็นทาสรับใช้เชิงบุ๋นและบู๊ของจ้าวมู่ ทาสรับใช้เชิงบุ๋นเรียกว่ากวอไค มีท่วงท่าสูงสง่าไว้เครายาวห้าแฉกเพียงแต่ดวงตากลิ้งกลอกไปมา แสดงว่าซ่อนความคิดชั่วร้ายอยู่เต็มอก ที่สร้างความทรงจำแก่ผู้คนอย่างลึกซึ้งคือสุ้มเสียงแหลมเล็กเป็นพิเศษ

ทาสรับใช้เชิงบู๊คือแม่ทัพเล่อเซิ่ง มีอายุสามสิบกว่าปี สองตา

คล้ายหลับคล้ายลืม คล้ายมัวซัวคล้ายเป็นประกาย แสดงว่าหมกมุ่นกับสุรานารีเกินไป รูปร่างผอมสูง มือเท้าคล่องแคล่ว สวมใส่เครื่องแบบแม่ทัพน่ายำเกรงไม่น้อย กวอไคกับแม่ทัพเล่อเซิ่งล้วนนำผู้ติดตามมาหลายคน ยึดครองโต๊ะสี่โต๊ะ

จากนั้นเป็นบุตรชายของกวอจ้งสองคน เรียกว่ากวอฉิวกับกวอถิง ล้วนไม่มีใดโดดเด่น หากแต่ที่ปรึกษาคนหนึ่งเรียกว่าซางฉี มีท่าทางน่าเลื่อมใส แสดงว่ามีภูมิปัญญาไม่เบา

หลังจากแนะนำเรียบร้อย กวอจ้งชักนำทุกผู้คนนั่งประจำโต๊ะ โดยให้เซี่ยงเส้าหลงนั่งโต๊ะตัวแรกขวามือ ซึ่งเป็นโต๊ะของอาคันตุกะอันดับแรก โต๊ะของเจ้าภาพที่อยู่ด้านตรงข้าม ย่อมเป็นของกวอจ้ง ถัดไปเป็นจ้าวมู่ จ้าวป้าและกวอไค

ส่วนโต๊ะด้านหลังของเซี่ยงเส้าหลง คือเอี้ยนผิง แม่ทัพเล่อเซิ่ง บุตรชายทั้งสองของกวอจ้งรั้งท้ายสุด ซึ่งความจริง จนบัดนี้เซี่ยงเส้าหลงยังไม่เข้าใจว่ากวอจ้งไฉนจัดงานเลี้ยงฉลองเช่นนี้ หากเมื่อครู่เขาถูกลอบทำร้าย ไยมิใช่สร้างความอับอายขายหน้าแก่กวอจ้งด้วย?

สุราผ่านไปสามรอบ กวอจ้งจึงกล่าวด้วยความยินดีว่า “ในชีวิตเราอยู่ข้างเตาหลอมตีเหล็ก ตอนนี้อายุมากขึ้น งานหนักล้วนมอบหมายให้แก่บุตรชาย ปรกติเพียงเหยียบย่ำไปตามขุนเขาลำเนาไพร ค้นหาแหล่งแร่โลหะ ศึกษารูปแบบของอาวุธ สำหรับกับเราไม่มีสิ่งใดล้ำค่ากว่าบันทึกของหลูปันอีก คราครั้งนี้เส้าหลงนำบันทึกลับหลูปันกลับมาได้ ผู้อื่นอาจไม่ทราบว่า เส้าหลงมีความดีความชอบเพียงไหน แต่เราทราบกระจ่างเป็นอย่างดีมา ขอดื่มให้แก่การฟื้นฟูของรัฐจ้าวเราจอกหนึ่ง”

ทุกผู้คนพากันชูจอกขึ้น มีแต่เอี้ยนผิงไม่แตะต้องสุราบนโต๊ะเดี้ยแม้แต่น้อย

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ กวอจ้งกล่าวเช่นนี้ เท่ากับว่าความรุ่งเรืองเสื่อมโทรมของรัฐจ้าวขึ้นอยู่กับเขาคนเดียว ในยุคสมัยแห่งการช่วงชิงอำนาจ ไหนเลยไม่เป็นที่ริษยาของผู้คนได้? จริงดังคาดหมาย

จ้าวมู่กับแม่ทัพเล่อเซิ่งล้วนมีสีหน้าไม่พอใจ จ้าวป้าตาทอประกายดุร้าย มีแต่กวอไคยังยิ้มแย้มแจ่มใสดุจเดิม

เซี่ยงเส้าหลงลอบสังเกตดูจ้าวจื้อ เห็นนางยกจอกจิบสุราเล็กน้อย ต่างกับบุคคลอื่นซึ่งกรอกสุราเข้าปากจนหมดสิ้น

อูจว่อกระซิบที่ข้างหูเซี่ยงเส้าหลงว่า “กวอจ้งคิดทำร้ายท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะเป็นเชิงรับทราบ กล่าวตอบว่า “ท่านกวอชมเชยไปแล้ว ข้าพเจ้าเพียงทำงานรับใช้ต้าอ๋องกับท่านพระยา โชคดีที่ไม่สร้างความผิดหวังแก่ต้าอ๋องและท่านพระยา ดังนั้นสุราจอกนี้ควรคารวะแก่ท่านพระยาจึงถูกต้อง”

ทุกผู้คนรีบหันไปคารวะสุราต่อจ้าวมู่ จ้าวจื้อคิดไม่ถึงว่า เซี่ยงเส้าหลงตอบอย่างเหมาะสมถึงเพียงนี้ ดวงตาทอแววตื่นเต้นสงสัย สำรวจดูเซี่ยงเส้าหลงโดยละเอียด จ้าวมู่ค่อยมีสีหน้าดีขึ้น ส่งเสียงหัวร่อฮาฮาดื่มสุราด้วยความยินดี ราวกับว่าความดีความชอบทั้งหมดล้วนตกเป็นของเขาแต่ผู้เดียว

กวอจ้งโบกมือต่อพ่อบ้านแซ่เกาทางด้านหลัง พ่อบ้านแซ่เกาก็ถ่ายทอดคำสั่งไป ปรากฏหญิงรับใช้หลายสิบนางยกอาหารร้อนกรุ่นมาตามโต๊ะต่างๆ ทั้งรินสุราให้แก่แขกเหรื่อ เซี่ยงเส้าหลงจับตาดูเอี้ยนผิง พบว่าบนโต๊ะเตี้ยของเขามีแต่ข้าวสาลีผักเขียว แสดงว่ากวอจ้งจัดรายการอาหารให้แก่เขาเป็นพิเศษ

กวอจ้งกล่าวอีกว่า “ที่ผ่านมางานเลี้ยงของเราต้องจัดนางระบำรำฟ้อนต่อแขกเหรื่อ แต่คืนนี้ท่านมหาคุรุเอี้ยนยอมให้เกียรติมาร่วมงานที่ตึกตระกูลกวอ ดังนั้นรายการบันเทิงมีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย”

กล่าวจบ ปรบมือเป็นสัญญาณ ปรากฏสตรีสิบกว่านางฮือออกจากประตูข้างซ้ายขวา ตีลังกาหลายทอดมาถึงกลางห้องโถง เปิดการแสดงผาดโผนออกมา

เห็นสตรีสองนางขึ้นไปบนไหล่บ่าของสตรีอีกสองนาง พลิกตัวตีลังกากลางอากาศ สับเปลี่ยนตำแหน่ง ทิ้งตัวลงบนไหล่บ่าของสตรีที่

อยู่ด้านล่างตรงกันข้ามกับเมื่อครู่ เรียกเสียงปรบมือจากผู้คนในห้องโถงอย่างเนืองแน่น

จิงจวิ้นกล่าวเบาๆ ว่า “รอจนเห็นฝีมือข้าพเจ้าแล้วค่อยปรบมือเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มออกมา ทราบว่าจิงจวิ้นยังเป็นเด็กหนุ่มมีนิสัยชมชอบเอาชนะ สุดท้ายสตรีทั้งหลายแสดงวิชาต่อตัวซ้อนสูงขึ้นไป เรียกเสียงปรบมือแน่นขนัดกว่าเดิม แล้วจึงล่าถอยออกไป

กวอจังยิ้มพลางกล่าวว่า “ผู้ที่สมควรรับการปรบมือคือแม่นางจ้าวจื้อ หญิงรับใช้เหล่านี้ล้วนได้รับการฝึกอบรมจากนาง”

ทุกผู้คนหันไปปรบมือให้แก่จ้าวจื้อ ในจำนวนนี้นับจิงจวิ้นโห่ร้องชมเชยดังที่สุด จ้าวจื้อยืดกายขึ้นคารวะตอบอย่างเฉื่อยชา คล้ายไม่ยินร้ายยินดีต่อคำชมเชยแต่อย่างไร

กวอจังพลันส่งเสียงกระแอม กล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “ฟังว่าเส้าหลงกับมหาคุรุเอี้ยนเกิดการเข้าใจผิดเล็กน้อย มิสู้ให้เราเป็นคนกลางไกล่เกลี่ย ยุติเลิกรากัน”

เซี่ยงเส้าหลงลอบแค้นใจ กวอจังปากบอกว่าไกล่เกลี่ย แท้ที่จริงมีเจตนาเติมเชื้อไฟ เพิ่มความขัดแย้งขึ้น ตอนนี้ต่อให้เขายินยอมมอบป้ายอาญาสิทธิ์ของมหาคุรุออกไป มาตรว่าเอี้ยนผิงยอมเลิกรา แต่จ้าวมู่ต้องไม่พอใจที่เขาปกปิดเรื่องที่ถือครองป้ายอาญาสิทธิ์ต่อมัน แต่หากไม่ยินยอมให้กวอจังทำหน้าที่ “คนกลาง” กวอจังก็มีข้ออ้างจัดการกับเขาแล้ว

ดีที่ยามนั้นเอี้ยนผิงกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ท่านกวอทำหน้าที่คนกลางสายเกินไปแล้ว ตอนนี้เรื่องระหว่างเรากับราชองครักษ์เซี่ยง มีแต่จัดการตามวิธีการของสำนักม่อเจีย”

ทุกผู้คนไม่ต้องถามไถ่ก็ทราบว่า วิธีนั้นคือตัดสินด้วยกำลัง คนเหล่านี้ต่างเป็นผู้คุมกำลังในนครหานตาน ไหนเลยไม่ทราบว่า สาวกกลุ่มจ้าวม่อซุ่มจู่โจมเซี่ยงเส้าหลงล้มเหลว เพิ่มพูนความแค้นแก่เอี้ยนผิงยิ่งกว่าเดิม

จ้าวมู่พลันกล่าวว่า “ท่านทั้งสองหนึ่งเป็นอาคันตุกะที่ต้าอ๋องทรงให้เกียรติที่สุด หนึ่งเป็นมือกระบี่หน้าบัลลังก์ที่ต้าอ๋องทรงโปรดปราน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเกิดการพลาดพลั้ง มิสู้รอถึงวันพรุ่งนี้เรากราบทูลต่อต้าอ๋อง ขอให้พระองค์ทรงมีข้อวินิจฉัย ดีหรือไม่?”

กวอไคกับแม่ทัพเล่อเซิ่งลอบหัวร่อในใจ เอี้ยนผิงมีศักดิ์ฐานะพิเศษในรัฐจ้าว มีส่วนช่วยรักษาเมืองรอดจากการรุกรานของรัฐเอี้ยน หากให้เจ้ารัฐจ้าวทรงวินิจฉัย ฝ่ายที่เสียเปรียบต้องเป็นเซี่ยงเส้าหลงแน่นอน

ส่วนกวอจ้งกับอูซื่อหลอชิงดีชิงเด่นกันมานานปี เรื่องราวที่อูอิ้งหยวนติดต่อกับหลี่ปู้เหว่ยแห่งรัฐฉิน เป็นเขาลอบกราบทูลต่อเจ้ารัฐจ้าว ยามนี้ตระกูลอูมีหลานเขยอันร้ายกาจถึงเพียงนี้ เขาไม่ว่าอย่างไรต้องกำจัดให้พ้นทางไป ตอนแรกกวอจ้งยังไม่ล่วงรู้จิตใจของจ้าวมู่ หลังจากเลียบเคียงถามดู ค่อยบรรลุข้อตกลงร่วมกัน เพียงแต่ตอนนี้เจ้ารัฐจ้าวทรงให้ความสำคัญแก่เซี่ยงเส้าหลง กอปรกับมีอูซื่อหลอหนุนหลัง กวอจ้งกับจ้าวมู่ยังไม่กล้าจัดการกับเซี่ยงเส้าหลงอย่างเปิดเผย

ตอนแรกจ้าวมู่เสนอให้ตรวจร่างกายกงจู้สาม ยืนยันความบริสุทธิ์ของนาง มิคาดจิงฮองเฮามีพระทัยเคลือบแฝง ทรงช่วยปกปิดให้แก่เซี่ยงเส้าหลง

ดังนั้นจ้าวมู่เปลี่ยนเป็นยืมมือเอี้ยนผิงจัดการกับเซี่ยงเส้าหลง แจ้งให้ทราบว่าหยวนจงมอบป้ายอาญาสิทธิ์ของมหาคุรุแก่เซี่ยงเส้าหลง จุดชนวนความขัดแย้งระหว่างเซี่ยงเส้าหลงกับเอี้ยนผิงขึ้น จากนั้นให้กวอจ้งจัดงานเลี้ยงฉลอง เปิดโอกาสให้เอี้ยนผิงฆ่าเซี่ยงเส้าหลง ช่วงชิงป้ายอาญาสิทธิ์ของมหาคุรุไป แผนลูกโซ่นี้ชั่วร้ายอำมหิตจริงๆ

เอี้ยนผิงพอฟัง ชิงปฏิเสธว่า “กุศลเจตนาของท่านพระยาขอรับด้วยใจ ป้ายอาญาสิทธิ์ของมหาคุรุเป็นของวิเศษประจำสำนักเรา ไม่อาจปล่อยให้ตกอยู่ในมือคนนอกเด็ดขาด เรื่องนี้ต้องจัดการในบัดดล”

ทุกผู้คนลอบยินดี ทราบว่าเอี้ยนผิงตระเตรียมท้าสู้กับเซี่ยงเส้าหลงแล้ว

จ้าวป้าพลันหัวร่อดังๆ กล่าวว่า “ราชองครักษ์เซี่ยงเคยประลองยุทธ์กับเหลียนจิ่น น่าเสียดายเราเดินทางไปทดสอบฝีมือของศิษย์นอกรัฐจ้าว ไม่ได้เห็นเหตุการณ์กับตา ศิษย์ของเราล้วนต้องการรับทราบเพลงกระบี่ของราชองครักษ์เซี่ยง ยังหวังให้ราชองครักษ์เซี่ยงแนะนำสั่งสอนด้วย”

อูจว่อและพวกล้วนขมวดคิ้ว นี่ไยมิใช่เป็นการต่อสู้ที่ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันลงมือ มิหนำซ้ำหากให้เอี้ยนผิงศึกษาแนวทางกระบี่ของเซี่ยงเส้าหลง ยิ่งเป็นประโยชน์แก่เอี้ยนผิงอย่างใหญ่หลวง

ที่เหนือความคาดหมายผู้คนคือ จ้าวจื้อพลันผุดลุกขึ้น โอบกระบี่เดินถึงหน้าโต๊ะของเซี่ยงเส้าหลง ยิ้มพลางกล่าวว่า “ราชองครักษ์เซี่ยงโปรดแนะนำสั่งสอน”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าตนเองกับนางไม่มีความแค้นต่อกัน ดังนั้นคิดปฏิเสธคำท้าสู้ เถิงอี้ชิงปรายตาบอกใบ้ต่อจิงจวิ้น จิงจวิ้นกระเหี้ยนกระหือรือคิดทดสอบฝีมืออยู่แล้ว พอเห็นเช่นนั้นกระโดดปราดขึ้น ใช้เท้าแตะมุมโต๊ะเตี้ยตีลังกาข้ามศีรษะจ้าวจื้อ ทิ้งตัวลงที่ด้านหลังนางหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า “เมื่อมีเรื่องราวศิษย์ควรรับใช้ อาจารย์คู่กับอาจารย์ ศิษย์คู่กับศิษย์ ให้ข้าพเจ้าสนิทสนมกับแม่นางก่อน”

เซี่ยงเส้าหลงและพวกเห็นจิงจวิ้นกลายเป็นศิษย์ของเซี่ยงเส้าหลง ทั้งพูดจาเกาะแกะแทะโลมต่อจ้าวจื้อ ล้วนรู้สึกน่าหัวร่อ

จ้าวป้ามีนิสัยทระนงถือดี ไหนเลยยอมรับว่าเซี่ยงเส้าหลงมีศักดิ์ฐานะเท่ากับเขา พอฟังบันดาลโทสะ ตวาดว่า “จื้อน้อยรับทราบฝีมือของสหายน้อยนี้ก่อนเถอะ”

จ้าวจื้อทราบว่าอาจารย์บอกใบ้ให้นางลงมือด้วยอำมหิต ประกอบกับนางแค้นบุรุษพูดจาลวนลามนางที่สุด ดังนั้นรับคำคราหนึ่ง หมุนตัวชักกระบี่ แทงปราดใส่ขั้วหัวใจจิงจวิ้น ท่วงท่าทั้งสวยงาม ฝีมือก็รวดเร็วดุดันนัก

จิงจวิ้นคิดไม่ถึงว่านางไม่บอกกล่าวสักคำ ก็จู่โจมลงมือ แต่เขา

เติบโตขึ้นมาจากกลางไพร กอดปล้ำกับสัตว์ร้ายจนเติบใหญ่ ไม่ทราบผ่านสถานการณ์คับขันกว่านี้อีกเท่าใด ดังนั้นเอี้ยวตัวคล้ายคิดหลบมาทางซ้าย เมื่อกระบี่ยาวบรรลุถึงตัวค่อยเคลื่อนกายไปทางขวา ถลันถึงด้านซ้ายมือทางข้างหลังของจ้าวจื้อ

จ้าวมู่กับกวอจ้งสบตากันด้วยความตื่นเต้นสงสัยแวบหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงมีเด็กหนุ่มผู้นี้อีกคนหนึ่ง เฉกเช่นกับพยัคฆ์เพิ่มปีก เช่นนี้เป็นว่าอูจว่อกับเถิงอี้ต้องมิใช่มือชั้นธรรมดา สมควรที่จะประเมินขุมกำลังของเซี่ยงเส้าหลงใหม่

จ้าวจื้อหากลัวไม่ กระบี่นี้เพียงเพื่อทดสอบปฏิกิริยาของจิงจวิ้นยามนี้ทราบแล้วว่าอีกฝ่ายมีฝีมือคล่องแคล่วปราดเปรียว ดังนั้นตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ถีบเท้าลอยตัวขึ้น ม้วนตัวดีลังกา กระบี่ในมือกลับกลายเป็นบุปผากระบี่นับพันนับหมื่นจุด โปรยปรายใส่จิงจวิ้น คนของจ้าวป้าส่งเสียงโห่ร้องชมเชยออกมา

เซี่ยงเส้าหลงเห็นเพลงกระบี่ของจ้าวจื้อทั้งสวยงามทั้งรัดกุมพลันฉุกใจคิด จากฝีมือของนางเป็นที่คาดคิดได้ว่าจ้าวป้าต้องมีฝีมืออันร้ายกาจ ที่ผ่านมาเหลียนจิ่นอาละวาดทั่วนครหานตาน จ้าวป้าในฐานะหัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าว เหตุใดปล่อยให้เหลียนจิ่นกำเริบเสิบสานปานนั้น? เซี่ยงเส้าหลงคล้ายจับเค้าความนัยออก แต่ยังไม่สามารถสรุปภาพรวมได้ ความรู้สึกอันละเอียดอ่อนนี้ สร้างความไม่สบายใจแก่เซี่ยงเส้าหลงยิ่ง

จิงจวิ้นในวงต่อสู้พลันใช้อาวุธแล้ว เห็นเขาล้วงมือไปในอกเสื้อซัดวัตถุสีดำทะมึนกลุ่มหนึ่งพุ่งใส่โกร่งกระบี่ด้านขวาของจ้าวจื้อก่อนจากนั้นตีวงโค้งกลับมา เสียงดังเมื่อกระทบถูกกระบี่ของจ้าวจื้อ บุปผากระบี่ของจ้าวจื้อถูกกระแทกแตกสลาย คนก็ตกวูบลงสู่พื้น

ส่วนวัตถุนั้นบินกลับมาถึงเบื้องบนศีรษะของเจ้าของ จิงจวิ้นก็กรีดวาดมือขวา บังคับวัตถุนั้นบินคว้างเป็นวงที่แท้เป็นอาวุธรูปเดือนเสี้ยวริมขอบทั้งสองด้านล้วนคมกริบ ทั้งงอโค้งดจปลายแหลมของเขาควาย

จิงจวิ้นขนานนามอาวุธนี้ว่าวงพระจันทร์บินหวน เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งพบเห็นอาวุธชนิดนี้เป็นครั้งแรก เห็นว่าหากใช้จู่โจมใส่สัตว์ร้าย ย่อมมีอำนาจการทำลายล้างอย่างรุนแรง

จิงจวิ้นก็ไม่ลงมือ เพียงใช้สายตาที่กรุ้งกริ่งมองดูอกอูมตูมตั้งของจ้าวจื้อ

จ้าวป้าพลันตวาดว่า “อาวุธนอกสารบบเช่นนี้ ไหนเลยเปิดเผยในที่สาธารณะได้?”

พลันได้ยินเสียงหัวร่อดังขึ้นที่ประตูใหญ่ สุ้มเสียงหนึ่งกล่าวว่า “หัวหน้าชมรมจ้าวกล่าวผิดแล้ว ในโลกมีแต่อาวุธที่ฆ่าคนได้หรือไม่ ไหนเลยมีการแบ่งแยกในสารบบนอกสารบบอันใด?”

ทุกผู้คนกวาดตามอง เห็นแม่ทัพใหญ่หลี่มู่นำนายทัพนายกองสิบกว่าคนก้าวเข้าประตูมา ที่ด้านหลังตามติดด้วยพ่อบ้านแซ่เกากับองครักษ์ในตึกตระกูลกวออีกหลายคน แสดงว่ากระทั่งรายงานยังไม่ทันรายงาน

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสเรียกตัวจิงจวิ้นกลับมา จ้าวจื้อตาทอประกายอำมหิต กลับมานั่งประจำที่อย่างขุ่นเคือง

กวอจ้งรีบออกไปรับแขก ปั้นรอยยิ้มทั่วใบหน้า กล่าวว่า “ท่านแม่ทัพใหญ่กลับมาตั้งแต่เมื่อใด ไม่เช่นนั้นในรายชื่อแขกเหรื่อคืนนี้ต้องไม่ตกหล่นท่านแม่ทัพใหญ่แน่นอน”

หลี่มู่กวาดกราดสายตาไปยังแขกเหรื่อทั้งหมด เมื่อมองดูจ้าวมู่ดวงตาโปนทอประกายอำมหิตขึ้น แต่ปรากฏวูบก็หายวับแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า “ท่านกวอไม่ตำหนิเรามาโดยไม่ได้รับเชิญก็ประเสริฐ” จากนั้นเพ่งตากล่าวกับจ้าวป้าว่า “ท่านหัวหน้าชมรมรับหน้าที่ฝึกอบรมบุคคลให้แก่รัฐจ้าวเรา ขออย่าได้ยึดติดกับกฎเกณฑ์คร่ำครึ เราทำศึกกับพวกซงหนูระยะยาว ระหว่างที่สองทัพตั้งประจัน จุดมุ่งหมายเพียงหนึ่งเดียวคือเอาชนะฝ่ายตรงข้าม ไหนเลยสนใจว่าใช้อาวุธอันใด?”

จ้าวป้าขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ แต่ก็อับจนถ้อยคำ

หลี่มู่หันมาทางเซี่ยงเส้าหลง น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นอ่อนลง กล่าวว่า

“เส้าหลงกระทำความดีความชอบใหญ่หลวง วันนี้เรามาเพื่อคารวะสุราแก่ท่านสามจอก...นำสุรามา”

ยอดขุนพลแห่งรัฐจ้าวซึ่งมีเกียรติประวัติรองจากเหลียนผ่อผู้นี้พอมาถึง ก็สยบผู้คนในบริเวณ แม้แต่ชนชั้นจ้าวมู่ยังไม่กล้ากล่าววาจาล่วงเกิน

เซี่ยงเส้าหลงสงสัยใจยิ่ง คิดไม่ถึงบุคคลที่เป็นตัวแทนของกองทัพรัฐจ้าว กลับให้การสนับสนุนเขาอย่างเปิดเผย ทำให้เขาไม่ถึงกับโดดเดี่ยวอีกต่อไป มีแต่เอี้ยนผิงนั่งประจำที่อย่างทระนง หาได้ให้เกียรติแก่หลี่มู่ไม่

หลี่มู่ก็ไม่ถือสา ดื่มสุรากับเซี่ยงเส้าหลงสามจอก ทั้งยังนั่งโต๊ะของเซี่ยงเส้าหลง อูจว่อและพวกทั้งสามรีบลุกจากโต๊ะ กวอจ้งก็สั่งคนจัดโต๊ะทางด้านหลังอีกสามโต๊ะให้แก่พวกเขา ตลอดจนนายทัพนายกองซึ่งร่วมทางมากับหลี่มู่

ทุกผู้คนพอนั่งเรียบร้อย จ้าวมู่ส่งเสียงกระแอมแล้วกล่าว “ท่านแม่ทัพใหญ่กรำศึกไม่ว่างเว้น ไม่ทราบว่าสถานการณ์ทางชายแดนเป็นอย่างไร?”

หลี่มู่กล่าวเสียงเย็นชาว่า “ท่านพระยาเจ้ามฤคเพิ่งสอบถามถึงการทำศึกกับพวกซงหนูเป็นครั้งแรก เรากลับมายังนครหานตานครั้งนี้เพราะเรื่องของหนีฮูหยิน หลังจากที่สอบถามจากท่านมหาเสนาบดีเหลียนผ่อ ล้วนเห็นพ้องต้องกันว่า การฆ่าตัวตายของนางมีเลศนัย ฝ่ายกองทัพจึงร่วมลงชื่อทำหนังสือกราบทูลขอให้ต้าอ๋องทรงไต่สวนเรื่องนี้”

เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจในบัดดล จำได้ว่ากงจู้สามเคยบอกว่า หนีฮูหยินเป็นบุตรสะใภ้ของแม่ทัพรัฐจ้าวนามจ้าวเชอ บวกกับนางรักษาพรหมจรรย์ครองตัวบริสุทธิ์ ได้รับการสนับสนุนจากกองทัพ ดังนั้นที่ผ่านมาจ้าวมู่ยังไม่กล้าแตะต้องนาง ตอนนี้จ้าวมู่บังเกิดราคะจิตเทียมฟ้าทำร้ายนางถึงแก่ชีวิต การต่อสู้ช่วงชิงระหว่างกองทัพกับจ้าวมู่ดำเนินถึงขั้นแตกหัก ดังนั้นหลี่มู่จึงไม่เกรงอกเกรงใจต่อจ้าวมู่อีกต่อไป

จ้าวมู่หน้าแปรเปลี่ยนจนปั้นยาก แต่เนื่องจากหลี่มู่กุมอำนาจ

ทางทหาร ยังไม่กล้าฉีกหน้าอาละวาด กวอไคที่เป็นทาสรับใช้ฝ่ายบุ๋นของเขาพลันกล่าวเสียงเล็กเสียงน้อยว่า “หนีฮูหยินคิดถึงสามีผู้ล่วงลับฆ่าตัวตายตาม นี่นับเป็นความสัตย์จริงทุกประการ ต้าอ๋องทรงทราบเป็นอย่างดี ท่านแม่ทัพใหญ่ไม่ทุ่มเทสมาธิกับการป้องกันชายแดน ไม่ออกจะยุ่งเกี่ยวมากความไปหรือ?”

หลี่มู่แหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า “พวกเรากลัวว่าต้าอ๋องถูกคนต่ำช้าปิดบังอำพราง ดังนั้นมิอาจไม่สะสางเรื่องนี้ อันหลักการช่วงชิงชัยชนะ ต้องรักษาความสงบภายในค่อยปราบศึกภายนอก ไฉนบอกว่ายุ่งเกี่ยวมากความ?”

กวอจ้งไม่ยุ่งเกี่ยวกับการช่วงชิงอำนาจของฝ่ายใด เนื่องจากเขาเป็นผู้จัดสร้างอาวุธ จึงเป็นบุคคลที่ทุกฝ่ายคิดเกลี้ยกล่อมให้เข้าร่วม ยามนี้เห็นบรรยากาศยิ่งมายิ่งเคร่งเครียด รีบกล่าวว่า “คืนนี้ไม่ถกงานบ้านงานเมือง เพียงหาความบันเทิงเริงรมย์ เราจัดรายการหญิงงามร่ายรำกระบี่ไว้ ขอเชิญแขกเหรื่อทุกท่านรับชมเป็นอย่างไร?”

ขณะจะส่งสัญญาณมือออกไป เอี้ยนผิงตวาดคำ “ช้าก่อน” ลุกขึ้นยืนช้าๆ ชักกระบี่มหาคุรุ ซึ่งมีความยาวกว่ากระบี่ทั่วไปครึ่งหนึ่งจากกลางหลัง จับจ้องมองเซี่ยงเส้าหลงอย่างเย็นชากล่าวว่า “ราชองครักษ์เซี่ยง คืนนี้มิใช่ท่านตายก็เป็นเราสิ้น เราจะขอรับทราบดูว่า ศิษย์ทรยศหยวนจงถ่ายทอดท่าไม้ตายอันใดแก่ท่าน”

เนื่องด้วยเอี้ยนผิงมีศักดิ์ฐานะสูงส่งเป็นพิเศษ ดังนั้นแม่ทัพหลี่มู่ไม่อาจนึกหาเหตุผลเอ่ยปากสอดคำหรือก้าวก่ายได้

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าการต่อสู้ยากหลีกเลี่ยง เขาก็ตระเตรียมยกการศึกครั้งนี้ เซ่นสังเวยแก่ดวงวิญญาณบนสรวงสวรรค์ของหยวนจงยามนั้นผุดลุกขึ้น สองตาสาดประกายดุจสายฟ้า กล่าวว่า “ผู้ใดเป็นศิษย์ทรยศ? มหาคุรุท่านไปพบกับผู้เฒ่าม่อจื่อแล้วค่อยโต้เถียงเถอะ”

เอี้ยนผิงแค่นเสียงอย่างเดือดดาล เคลื่อนกายถึงกลางห้องโถงตั้งท่าตระเตรียมพร้อม ภายในห้องโถงเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง ทุก

ผู้คนล้วนทราบว่า เอี้ยนผิงมีเพลงกระบี่ลึกล้ำสุดหยั่งคาด ดังนั้นมีคนลอบยินดีและมีคนวิตกกังวลแทนเซี่ยงเส้าหลง

จ้าวมู่ลอบหัวร่อในใจ หากเซี่ยงเส้าหลงฆ่าเอี้ยนผิง เจ้ารัฐจ้าวคงไม่พอพระทัย หากแม้นเอี้ยนผิงฆ่าเซี่ยงเส้าหลง เท่ากับขจัดหนามตำตาให้แก่เขา ดังนั้นไม่ว่าผลการต่อสู้เป็นอย่างไร ล้วนเป็นผลดีแก่เขาปราศจากผลเสียแต่ประการใด

เซี่ยงเส้าหลงลุกจากโต๊ะ ที่เหนือความคาดหมายผู้คนคือ เขากลับเดินไปยังโต๊ะของจ้าวมู่ สองตาทอประกายเย็นเยียบจับจ้องมองจ้าวมู่แน่วนิ่ง จ้าวมู่และเหล่าบริวารล้วนตื่นตัวขึ้น มีคนเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ตระเตรียมรับมือปฏิบัติการประสงค์ร้ายต่อจ้าวมู่

เซี่ยงเส้าหลงหยุดยืนที่หน้าโต๊ะของจ้าวมู่ ปลดกระบี่รุ้งบินพร้อมฝักจากข้างเอว วางลงบนโต๊ะเบื้องหน้าจ้าวมู่ กล่าวอย่างเย็นชาว่า “กระบี่เล่มนี้ขอคืนให้แก่ท่านพระยา มันเคยดื่มโลหิตของเซียวเว่ยโหมว นับว่าไม่เสียทีที่ท่านพระยากำนัลกระบี่ให้”

เขาถลึงมองโจรโฉดผู้นี้อีกครา ค่อยหันกายเดินเข้าหาเอี้ยนผิง

มาตรว่าผู้ที่ฆ่าเซียวเว่ยโหมวกับมือคือเถิงอี้ แต่เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเช่นนี้ เพื่อกระตุ้นโทสะของจ้าวมู่ พร้อมกับต้องการให้จ้าวมู่ทราบว่าเขาล่วงรู้แผนการร้ายของอีกฝ่าย ความเคลื่อนไหวคืนกระบี่นี้ยังแสดงว่าเขาขีดแบ่งเขตแดน ตั้งเผชิญหน้ากับจ้าวมู่อย่างเปิดเผย พริบตานั้นเขาไม่นำพาแม้แต่เจ้ารัฐจ้าว อย่าว่าแต่จ้าวมู่ และมีแต่แตกหักโดยตรงเช่นนี้เขาจึงจะได้รับการสนับสนุนจากเหลียนผ่อและหลี่มู่ที่คุมกำลังทัพจ้าว

จริงดังคาดหมาย จ้าวมู่ขุ่นแค้นจนหน้าบัดเดี๋ยวแดงก่ำบัดเดี๋ยวขาวซีดปั้นยากยิ่งนัก บุคคลอื่นเพิ่งทราบว่า เซียวเว่ยโหมวถูกเซี่ยงเส้าหลงฆ่าตาย หันไปซุบซิบสนทนากัน แม้แต่หลี่มู่กับเอี้ยนผิงก็มีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย

เซี่ยงเส้าหลงมิต้องแสดงละครกับศัตรูสำคัญเช่นจ้าวมู่อีกต่อไป รู้สึกจิตใจผ่อนคลาย จับจ้องมองเอี้ยนผิงแน่วนิ่งยกมือชักกระบี่ไม้ออกมา

ในใจบังเกิดเพลิงอำมหิตคุกรุ่นสมองกลับกระจ่างแจ่มใส คล้ายกับทั่วแผ่นฟ้าแผ่นดิน เหลือแต่กระบี่ไม้กับกระบี่มหาคุรุของฝ่ายตรงข้าม นอกจากนั้นไม่มีสิ่งอื่นอีก

เอี้ยนผิงแม้ยืนหยัดดุจขุนเขา ปราศจากช่องว่างจุดอ่อนใด แต่เซี่ยงเส้าหลงคล้ายเข้าใจถึงแนวโน้มและจุดประสงค์ของอีกฝ่าย ซึ่งสะท้อนอยู่ในจิตสำนึกอันกระจ่างแจ่มชัดของเขา นี่เป็นเคล็ดวิชาถนอมจิตประดุจหยกในสามกระบวนท่าสังหารของม่อจื่อ อาศัยวิธีการหายใจที่แปลกพิสดาร รวมจิตสำนึกแน่วแน่ พาตัวเข้าสู่ขอบเขตขั้นสูงล้ำแห่งมรรคากระบี่

ในสายตาของผู้ชมดู เซี่ยงเส้าหลงคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน ทั้งมั่นคงดั่งบรรพต ทั้งสงบราวน้ำนิ่ง แต่ก็สั่งสมพลังและเพลิงอำมหิตที่พร้อมจะระเบิดออก จ้าวมู่กับจ้าวป้าล้วนมีสีหน้าตื่นตระหนก ทั้งสองล้วนเป็นผู้เชี่ยวชาญเชิงกระบี่ ย่อมทราบว่าขอบเขตขั้นนี้สามารถแสดงออกถึงแก่นแท้ของเพลงกระบี่

เอี้ยนผิงมีสีหน้าเคร่งเครียดจริงจัง เขารู้ซึ้งถึงหลักเหตุผลของเพลงกระบี่ม่อจื่อซึ่งเน้นการตั้งรับ ดังนั้นตกลงใจว่าจะไม่ดำเนินการรุก คาดว่าเซี่ยงเส้าหลงอายุเยาว์เลือดลมร้อนแรง สุดท้ายต้องไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ หากมิใช่เซี่ยงเส้าหลงแสดงออกถึงพลังสภาวะอันน่ากลัว เอี้ยนผิงก็ไม่ยอมอดทนถึงเพียงนี้

เซี่ยงเส้าหลงเพ่งตาจ้องจับที่กระบี่มหาคุรุของฝ่ายตรงข้ามภายใต้แสงโคมสาดส่อง ตัวกระบี่อันยืดยาวเปล่งประกายเรืองรอง ผงธุลีไม่อาจแปดเปื้อน แสดงว่ามีความคมกล้าอย่างยิ่งยวด ดังนั้นสะกิดความสงสัยใจขึ้นมา

เพลงกระบี่ม่อจื่อแฝงความทื่อด้าน เมื่อใช้กระบี่ยาวที่เฉียบคมเช่นนี้ ไยมิใช่ขัดแย้งกับจิตวิญญาณแห่งเพลงกระบี่ม่อจื่อ นอกจากเอี้ยนผิงมีท่าไม้ตายอื่นอีก ไม่เช่นนั้นกระบี่เล่มนี้ยากที่จะประกาศศักดาของเพลงกระบี่ม่อจื่อได้ นึกถึงตอนนี้ เซี่ยงเส้าหลงยกกระบี่ไม้ขึ้น สืบเท้า

คุกคามเข้าหาเอี้ยนผิงอย่างแช่มช้ามีพลังทีละก้าว

ดวงตาเอี้ยนผิงสาดประกายเยือกเย็น จ้องมองหัวไหล่ทั้งสองของเซี่ยงเส้าหลงแน่วนิ่ง

ภายในห้องโถงเงียบงันจนเข็มตกสักเล่มยังได้ยิน คงเหลือแต่เสียงฝีเท้าที่เป็นจังหวะจะโคน ราวกับหล่อหลอมรวมกับจักรวาลฟ้าดินของเซี่ยงเส้าหลงเท่านั้น ทุกผู้คนพลันบังเกิดความรู้สึกอันแปลกประหลาดขึ้นคล้ายกับว่าทุกประการล้วนตกอยู่ในกำมือของเซี่ยงเส้าหลง แม้กระทั่งจักรวาลยังยอมสยบต่อเขา อย่าว่าแต่ศัตรูคู่ต่อสู้แล้ว

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงตอนอยู่ในหอมองฟ้าของโจวเอี่ยน รำลึกถึงภาพหมู่ดาวเกลื่อนฟ้า ตลอดจนเหล่าปรากฏการณ์ในจักรวาล พลันส่งเสียงตวาดปานฉีกแพร ใช้ออกด้วยท่าเพลงในสามกระบวนท่าสังหารนามรุกแทนการรับ กระบี่ไม้คล้ายยืดคล้ายหด อาศัยเส้นทางอันลึกล้ำแฝงหลักกฎเกณฑ์แห่งการดำรงคงอยู่ของสรรพสิ่ง จู่โจมใส่ใบหน้าเอี้ยนผิง

ด้วยความสุขุมเยือกเย็นของเอี้ยนผิงยังใจหายวาบ รู้สึกว่าสภาวะกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามคล้ายกระแสน้ำกลางแม่น้ำใหญ่ ต่อเนื่องไม่ขาดสาย หากตนเองใช้เพลงกระบี่ม่อจื่อตั้งรับคงต้องตกเป็นเบี้ยล่าง ที่น่าตระหนกยิ่งกว่าคือ สภาวะกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามยังสะกดข่มเพลงกระบี่ม่อจื่อไว้พานเป็นกระบวนท่าในเพลงกระบี่ม่อจื่อโดยมิต้องสงสัย ยามอับจนปัญญาได้แต่ใช้กระบี่มหาคุรุเป็นจุดแต้มๆ เย็นเยียบถี่ยิบ ยึดหลักจู่โจมปะทะจู่โจม

เซี่ยงเส้าหลงก็ต้องการบีบบังคับให้อีกฝ่ายใช้วิชาก้นหีบออกมา ยามนี้เห็นแผนการประสบผล พลันถอยปราดไปด้านหลัง ใช้ออกด้วยท่วงท่ากระบี่หวนในกระบวนท่ารับแทนการรุก

เอี้ยนผิงยินดียิ่ง เข้าใจว่าฝ่ายตรงข้ามมีเพียงกระบี่เด่นล้ำเพียงท่าสองท่า หลังจากนั้นกลับมาสู่รูปแบบเก่าของเพลงกระบี่ม่อจื่อ อันเพลงกระบี่ชุดนี้เป็นเขาบัญญัติคิดค้นขึ้นเอง เรียกว่าทำลายม่อ ใช้จัดการกับผู้คนของสำนักม่อเจียโดยเฉพาะ ยามนั้นไม่ปล่อยปละละเว้นโอกาส

อันดีช่วงชิงเป็นฝ่ายจู่โจม ลืมเลือนยุทธวิธีตั้งรับซึ่งกำหนดขึ้นโดยสิ้นเชิง

ห้วงสมองของเซี่ยงเส้าหลงแจ่มกระจ่างดั่งสายน้ำ เห็นประกายกระบี่ฝ่ายตรงข้ามแผ่กระจาย มุ่งเป้าหมายมายังไหล่ขวาซึ่งเป็นช่องโหว่ที่เขาจงใจเปิดเผยแสดงออก ถึงกับคึกคักอักโข กระบวนท่ารับแทนการรุกเป็นท่าแรกของสามกระบวนท่าสังหาร แฝงท่วงท่าหนึ่งร้อยยี่สิบท่วงท่า แต่ละท่วงท่าล้วนมีช่องโหว่แห่งหนึ่ง ล้วนแล้วแต่เป็นหลุมพรางที่ขุดล่อให้ศัตรูมาติดกับ ซึ่งเป็นแก่นแท้ของท่ารับแทนการรุก ยามนี้เห็นเอี้ยนผิงหลงกล พลันหัวร่อฮาฮา สะอึกปราดไปเบื้องหน้า เอี้ยนผิงก็ทิ่มแทงถูกอากาศธาตุ

เซี่ยงเส้าหลงย่อเอวลงวูบหนึ่ง กระบี่ไม้วกกลับมา พอดีฟันใส่กระบี่มหาคุรุของฝ่ายตรงข้ามอย่างหนักหน่วง เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าเอี้ยนผิงมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม พลังการฝึกปรือและประสบการณ์ล้วนเหนือล้ำกว่ามาตรว่าตัวเองเรียนรู้สามกระบวนท่าสังหาร แต่ยังขาดความช่ำชองชำนาญ ดังนั้นไม่คาดหวังทำร้ายศัตรู หากแต่เกาะกุมโอกาส อาศัยกระบี่ไม้ซึ่งมีน้ำหนักมากกว่ากระบี่มหาคุรุ บวกกับกำลังแขนอันทรงพลังบีบบังคับให้ฝ่ายตรงข้ามประลองกำลังกัน เอี้ยนผิงรู้สึกมือขวาชาด้านกระบี่มหาคุรุแทบร่วงหล่นลงสู่พื้น ต้องแค่นเสียงหนักๆ เคลื่อนกายไปด้านขวาง ใช้ออกด้วยท่วงท่าตั้งรับในเพลงกระบี่ม่อจื่อ ป้องกันตัวอย่างรัดกุม

ผู้คนรอบข้างล้วนชมดูจนปากอ้าตาค้าง เห็นเซี่ยงเส้าหลงเปลี่ยนเป็นถือกระบี่ด้วยมือซ้าย กระบี่ไม้วกออกด้านนอกราวนางแอ่นเหินลม แล้วค่อยกวาดกลับมาใส่ไหล่ขวาของเอี้ยนผิง

เอี้ยนผิงไหนเลยคาดคิดว่า ฝ่ายตรงข้ามสามารถใช้กระบี่มือซ้ายอย่างร้ายกาจดุจเดียวกัน ยามกะทันหันอาการชาด้านที่แขนขวายังไม่ทุเลา จำต้องถอยกายไปหนึ่งก้าว เปลี่ยนเป็นเผชิญหน้ากับศัตรู กระบี่มหาคุรุใช้พลังแยบคายเขี่ยใส่กระบี่ไม้ คิดสลายพลังกวาดจู่โจมของฝ่ายตรงข้าม

เซี่ยงเส้าหลงพลันหัวร่อดังๆ กล่าวว่า “ท่านหลงกลแล้ว” พลาง

บิดกระบี่ไม้พัวพันกระบี่มหาคุรุของฝ่ายตรงข้ามเอาไว้

เงาคนสัมผัสวูบก็ผละจากกัน

ดูจากเปลือกนอกทั้งสองไม่ได้รับบาดเจ็บบอบช้ำ แต่ทุกคนล้วนดูออกว่าเอี้ยนผิงเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำ ใบหน้ากลับกลายเป็นขาวซีด

เซี่ยงเส้าหลงสืบเท้าติดต่อกันสามก้าว คุกคามเข้าหาเอี้ยนผิง

เอี้ยนผิงขบกรามกรอด ถอยกายไปด้านหลังด้วยจำนวนก้าวที่เท่ากัน

ทั้งสองล้วนเคลื่อนไปทางซ้าย คล้ายกับมีเส้นด้ายที่มองไม่เห็นผูกโยงทั้งสองเข้าด้วยกัน

เอี้ยนผิงสมเป็นผู้บำเพ็ญทุกรกิริยามานาน สีหน้ากลับคืนเป็นปรกติโดยเร็ว คล้ายไม่ได้รับบาดเจ็บแต่อย่างไร ที่แท้เมื่อครู่ตอนที่ทั้งสองสัมผัสกัน เอี้ยนผิงถูกเท้าของเซี่ยงเส้าหลงกวาดใส่ข้อพับเท้า หากมิใช่เขามีหลักอันมั่นคง ประกอบกับเคลื่อนขวางสลายพลัง คงถลาล้มลงแต่แรก หากทว่าที่เท้ายังปวดอยู่แปลบปลาบ ทราบว่าไม่อาจต่อสู้ยืดยาว พลันขู่คำรามคราหนึ่งใช้กระบี่มหาคุรุดุจดาวตก จู่โจมใส่ฝ่ายตรงข้าม

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความคิดต่อสู้อย่างเต็มเปี่ยม ศึกษาสังเกตลมหายใจและฝีเท้าของเอี้ยนผิง ก่อนที่เอี้ยนผิงจะใช้กระบวนท่า ก็คาดคำนวณความเปลี่ยนแปลง หยั่งความตื้นลึกหนาบางออก ใช้ออกด้วยท่วงท่าลืมรักในกระบวนท่าเพียบพร้อมทั้งรุกรับ พาตัวเองเข้าสู่จุดอับ อาศัยความมีเปรียบที่หยั่งคำนวณปฏิกิริยาของฝ่ายตรงข้ามได้ก่อนเข้าประชันขันแข่งกัน

เสียงแค่นอย่างเจ็บปวดดังขึ้น เอี้ยนผิงปล่อยกระบี่มหาคุรุร่วงหล่นลงสู่พื้น โซซัดโซเซล่าถอย ยกมือซ้ายกุมไหล่ขวา ในร่องนิ้วปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมา กระบี่นี้แม้ไม่ถึงกับปลิดชีวิต แต่ในเวลาอันสั้น เอี้ยนผิงไม่สามารถสู้สืบต่อ ทั้งยังไม่ทราบว่ามือขวาทุพพลภาพพิการหรือไม่

มีคนโถมเข้ามาหมายประคองเอี้ยนผิงไว้ เอี้ยนผิงยืดตัวตรงตวาดไล่ผู้คนที่โถมเข้ามา ถลึงตากล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “ท่านไฉนยั้งมือ

ไว้ไมตรี?”

เซี่ยงเส้าหลงสอดกระบี่ไม้คืนกลับถุงหนังที่กลางหลัง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “พี่หยวนจงแม้ตายเพราะท่าน แต่ถึงอย่างไรเป็นการต่อสู้ช่วงชิงภายในสำนักท่าน ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า ไยต้องพิสูจน์ความเป็นตายกัน?”

เอี้ยนผิงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “เมื่อครู่ท่านใช้เพลงกระบี่อันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงตอบเสียงราบเรียบว่า “เป็นเพลงกระบี่ที่ข้าพเจ้าคิดค้นขึ้นเอง ท่านมหาคุรุเห็นว่าพอใช้ได้หรือไม่?”

ดวงตาเอี้ยนผิงสาดประกายแห่งความแค้น ตวาดคำ “ประเสริฐ” ก้าวยาวๆ ไปยังประตูใหญ่ กระทั่งกระบี่มหาคุรุก็ไม่ต้องการแล้ว

มารดาของจิ๋นซี

เอี้ยนผิงพอพ่ายแพ้จากไป เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสกล่าวคำอำลาแม่ทัพใหญ่หลี่มู่อาสาส่งเขาระยะทางหนึ่ง สั่งนายทัพติดตามจัดหาม้ามาสามตัวให้แก่อู๋จว่อ เถิงอี้และจิงจวิ้น ส่วนเซี่ยงเส้าหลงถูกเชิญตัวขึ้นรถม้าของเขา

ขบวนรถและม้าเคลื่อนออกจากตึกตระกูลกวออย่างแช่มช้า หลี่มู่ครุ่นคิดชั่วขณะจึงกล่าว "ครั้งนี้พวกเราไม่อาจอดกลั้นสืบไป ขออาศัยการตายของหนีฮูหยินแตกหักกับจ้าวมู่"

จากนั้นวางมือลงบนหัวไหล่เซี่ยงเส้าหลง กล่าวด้วยความหมายลึกซึ้งว่า "เรากับท่านมหาเสนาบดีจับตาดูท่านตลอดเวลา เส้าหลงนับเป็นบุคคลที่หายากยิ่งของรัฐจ้าวเรา มิหนำซ้ำยังหนุ่มฉกรรจ์มีอนาคตไกล"

ทอดถอนใจแล้วกล่าวสืบต่อ "หากแม้นต้าอ๋องยังทรงปกป้องจ้าวมู่ เส้าหลงก็ออกจากรัฐจ้าวบุกบั่นสร้างชื่อเสียงในถิ่นอื่น ไม่ต้องจับเจ่าเฝ้าอยู่ในแว่นแคว้นที่ปราศจากความหวังเช่นเดียวกับพวกเราแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า "พวกเราได้รับบันทึกลับหลูปันท่านแม่ทัพใหญ่ไฉนยังท้อแท้ใจถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่ารัฐจ้าวมีประชากรเจริญเติบโต ขอเพียงผ่านไปสักหลายปีจะฟื้นคืนมา..."

หลี่มู่ตัดบทว่า "เส้าหลงยังขาดความรอบรู้ด้านสถานการณ์บ้านเมือง มาตรว่าไม่ประสบความปราชัยที่ฉางผิง รัฐจ้าวเราก็มีจุดบกพร่อง

ที่ต้องรับมือพวกซงหนูตามชายแดน เกิดการสูญเสียระยะยาว ดังนั้นในบรรดาแว่นแคว้นทั้งหลาย มาตรว่ากำเนิดขุนพลไม่ขาดสาย แต่หลังจากก่อตั้งเป็นรัฐ มีแต่เฝ้ารักษาที่มั่น ไม่มีปัญญาขยายเขตแดนออกไป”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความนิยมชมชื่นต่อยอดขุนพลผู้มีชื่อเสียงเคียงคู่กับเหลียนผ่อผู้นี้ อดกล่าวมิได้ว่า “ท่านแม่ทัพใหญ่เมื่อเห็นซึ้งถึงข้อนี้ ไฉนยังอาลัยอาวรณ์ต่อรัฐจ้าวไม่ยอมจากไป?”

หลี่มู่ทอดตาออกนอกหน้าต่างรถ ดวงตาทอแววเศร้าสลดหดหู่ระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า “คนมิใช่ต้นไม้ใบหญ้า ไหนเลยไร้ซึ่งน้ำใจ เราเฝ้ารักษาชายแดนด้านทิศเหนือ ทำศึกกับพวกซงหนู เพาะสร้างความรู้สึกผูกพันกับชาวบ้านตามชายแดนอย่างลึกล้ำ หากแม้นเราละทิ้งพวกเขาไป ยังมีผู้ใดต้านทานพวกซงหนูอันป่าเถื่อนดุร้าย เราไหนเลยหักใจปล่อยให้พวกเขาถูกเข่นฆ่าทำลายล้างสิ้นได้?”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความตื้นตันใจ พลันกล่าวว่า “ท่านแม่ทัพใหญ่สามารถยืดเวลายื่นหนังสือกราบทูลต่อต้าอ๋องไปอีกวันสองวันหรือไม่?”

หลี่มู่ตาทอประกายกล่าวว่า “ท่านคล้ายมีความเชื่อมั่นอยู่บ้าง ที่แท้มีแผนแยบคายอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงให้การยกย่องต่อยอดขุนพลผู้นี้อย่างจริงใจ จึงบอกเรื่องที่จ้าวมู่อาจเป็นไส้ศึกของรัฐฉู่ออกไป หลี่มู่พอฟังจบ ต้องบีบหัวไหล่ของอีกฝ่ายโดยแรง กล่าวว่า “เส้าหลงยอดเยี่ยมยิ่ง พวกเราไม่เคยคิดอาศัยข้อนี้จัดการกับจ้าวมู่มาก่อน เราจะรั้งอยู่ที่นครหานตานสักหลายวัน แล้วค่อยกำหนดเวลายื่นหนังสือกราบทูล”

ทั้งสองหารือรายละเอียดอีกเล็กน้อย รถม้าก็บรรลุถึงตึกตระกูลอู ก่อนลงจากรถ หลี่มู่ฉุดรั้งคนไว้ กล่าวว่า “เส้าหลงยังหนุ่มแน่นเลือดลมร้อนแรง ยากต้านทานการยั่วยวนแต่ต้องจดจำไว้ สุรานารีทำร้ายคนต่อให้เป็นบุรุษก็ไม่อาจทนรับการกัดกร่อนทั้งวันและคืนได้”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าตนเองกระทำเรื่องอื้อฉาว โดยเฉพาะสัมพันธ์สวาทกับหยาฮูหยินแพร่กระจายออกไป หลี่มู่จึงตักเตือนเช่นนี้

ต้องหน้าแดงวูบหนึ่ง น้อมรับคำสั่งสอนแต่โดยดี

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งเข้าสู่ตึกตระกูลอู องครักษ์ภายในตึกก็เชื้อเชิญเขากับอูจว่อไปพบอูอิ้งหยวน ส่วนเถิงอี้กับจิงจวิ้นเข้าตึกในไปพักผ่อนก่อน

อูอิ้งหยวนกับเถาฟางรออยู่ในห้องลับเขตตึกใน หลังจากสอบถามผลการเดินทางครั้งนี้ จึงกล่าว "ถูเซียนเพิ่งส่งคนมาติดต่อกับเรา บอกว่าสถานการณ์ของหลี่ปู้เหว่ยไม่สู้ดีนัก คู่อริในรัฐฉินตั้งข้อรังเกียจเขาคอยกีดกันตลอดเวลา เจ้ารัฐฉินจวงเซียงอ๋องก็ขาดความเด็ดเดี่ยว ไม่แน่ว่าจะหวั่นไหวพระทัยไปด้วย ดังนั้นเรื่องนำตัวจูจีกับอิ๋งเจิ้งสองแม่ลูกกลับนครเสียนหยาง ไม่อาจเนิ่นช้าอีกต่อไป ไม่เช่นนั้นหลี่ปู้เหว่ยไม่สามารถรักษาตำแหน่งเอาไว้ ความหวังของพวกเราพลอยดับสูญไป"

เซี่ยงเส้าหลงยังพลุ่งพล่านตื้นตันต่อวีรกรรมความเสียสละของหลี่มู่ ดังนั้นขมวดคิ้วกล่าวว่า "สามารถยืดเวลาไปสักหลายวัน ดูว่าโค่นล้มจ้าวมู่ได้หรือไม่?"

อูอิ้งหยวนจับจ้องมองดูอีกฝ่าย กล่าวว่า "เราทราบว่าท่านคิดบดขยี้จ้าวมู่ให้แหลกลาญคามือ แต่นี่จะอย่างไรเป็นบุญคุณความแค้นส่วนตัว เส้าหลงควรคำนึงถึงสถานการณ์โดยรวม ตอนนี้ชะตากรรมของตระกูลอูฝากไว้กับท่าน หากเกิดข้อผิดพลาดเกรงว่าตึกรามพินาศผู้คนล้มตายหมดสิ้น"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "หากโค่นจ้าวมู่ลงได้ รัฐจ้าวยังมีความหวัง..."

อูอิ้งหยวนตัดบทของเขาว่า "นี่เพียงเป็นความเพ้อฝัน ต่อให้ฆ่าจ้าวมู่ อาศัยเจ้าชีวิตโฉดเขลาเช่นเจ้ารัฐจ้าว สุดท้ายรัฐจ้าวยังต้องสิ้นชาติ ทางออกเพียงหนึ่งเดียวคือเข้าร่วมกับรัฐฉิน จึงจะมีความหวัง"

เซี่ยงเส้าหลงก้มศีรษะไร้วาจา และทราบว่าตัวเองสนทนากับแม่ทัพหลี่มู่ ถูกการเสียสละตัวเองอันยิ่งใหญ่ของอีกฝ่ายโยกคลอนจิตใจจนแปรเปลี่ยนไปจากเดิม ยังคงเป็นคหบดีเช่นอูอิ้งหยวนร้ายกาจกว่า

กลับไม่คำนึงถึงน้ำใจไมตรี เพียงนึกถึงแต่ผลประโยชน์ มองการณ์อย่างยาวไกล ทั้งนี้เพราะประวัติศาสตร์พิสูจน์ว่าคำกล่าวของอูอิ้งหยวนเป็นความจริง

อูอิ้งหยวนก็ให้ความรักต่อบุตรเขยผู้นี้ ทราบว่าตัวเองกล่าวหนักเกินไป ดังนั้นกล่าวเสียงอ่อนลงว่า "เราทราบว่าเส้าหลงเฉลียวฉลาดเกินคน ไม่ทราบกำหนดแผนการส่งตัวอิ๋งเจิ้งสองแม่ลูกกลับไปแล้วหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงปลุกปลอบสติแล้วกล่าว "ตอนนี้เวลายังเช้า ข้าพเจ้าพักผ่อนสักครู่แล้วจะไปหาจูจี มีแต่เกลี้ยกล่อมนางร่วมมือด้วย เรื่องนี้จึงจะสัมฤทธิผล"

*อูอิ้งหยวนและพวกทั้งสามงงงันวูบ ตอนนี้เป็นเวลา**ยามสอง** (สี่ทุ่ม) แล้ว ยังบอกว่าเช้าอีก หรือว่าเซี่ยงเส้าหลงคิดเข้าห้องหับของจูจียามวิกาล?*

เซี่ยงเส้าหลงแช่ร่างอยู่ในสระอาบน้ำ ในใจกลับบังเกิดความคิดขัดแย้งกัน

เขาเป็นคนถือน้ำใจ โดยสารไทม์แมชชีนมาถึงรัฐจ้าวเป็นอันดับแรก ระหว่างที่เดินทางสู่รัฐวุ่ย ก็สู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับทหารจ้าว เพาะสร้างเป็นความรู้สึกอันลึกล้ำ ยึดถือรัฐจ้าวเป็นเช่นบ้านเกิด หวังว่าสามารถรับใช้แว่นแคว้นแห่งนี้ แต่เขาก็ทราบว่าต่อให้กำจัดจ้าวมู่ สถานะของรัฐจ้าวก็ไม่ดีขึ้น อารมณ์ความรู้สึกที่คล้ายลอยคออยู่กลางทะเล ทั้งสองด้านล้วนไม่เห็นฝั่งฝันเช่นนี้ สร้างความกลัดกลุ้มกังวลใจแก่เขานัก

ถิงฟางซื่อที่ข้างกายกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "เส้าหลงคิดอะไร?"

อูถิงฟางซึ่งอยู่อีกด้านหนึ่งกล่าวด้วยความหึงหวงอยู่บ้างว่า "ย่อมคิดถึงหยาฮูหยินกับกงจู้สามแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงโอบกอดหญิงงามทั้งสองนาง ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เมื่ออยู่ร่วมกับหญิงงามเช่นพวกท่านสองนาง ไหนเลยนึกถึงสตรีอื่นได้

เพียงแต่คืนนี้ข้าพเจ้ามีงานต้องทำ ไม่สามารถอยู่เป็นเพื่อนพวกท่าน สร้างความกลัดกลุ้มใจนัก”

อูถิงฟางกล่าวด้วยความเข้าใจว่า “เถาฟางแจ้งต่อพวกเราแล้ว ท่านไปอย่างวางใจเถอะ พวกเราจะรอคอยท่านกลับมา อ้อ ข้าพเจ้าลืมบอกต่อท่าน ระหว่างที่ท่านไปยังนครต้าเหลียน พี่ถิงนอนกับฟางเอ๋อทุกคืน ดังนั้นเราสองก็จะรอท่านอยู่บนเตียง”

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ หากทุกครั้งต้องแบ่งปันความรักแก่พวกนางอย่างทั่วถึง ไหนเลยไม่กัดกร่อนสังขารร่างกายได้

อูถิงฟางหาล่วงรู้ความในใจของเขาไม่ กล่าวอีกว่า “คิดไม่ถึงเอี้ยนผิงยังมิใช่คู่มือของท่าน ข้าพเจ้ากลับมุ่งหวังให้ท่านทอนความโอหังของจ้าวป้าลงบ้าง”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงจ้าวจื้อผู้เป็นศิษย์สตรีของจ้าวป้าขึ้นมา อดสอบถามมิได้ อูถิงฟางกล่าวด้วยความกระดากอยู่บ้างว่า “ฟังว่านางเป็นคนรักคนหนึ่งของเหลียนจิ่น ท่านฆ่าเหลียนจิ่นนางย่อมแค้นท่านจับใจ”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล จ้าวป้าแสดงท่าทีไม่เป็นมิตรต่อเขา อาจสืบเนื่องจากข้อนี้ นี่อาจมีสาเหตุอื่นอีก ในยุคสมัยเลียดก๊กหรือในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ผู้ใดครองอำนาจจะมีผู้คนไปพึ่งพาสวามิภักดิ์ นับเป็นเหตุผลที่จริงแท้แน่นอนไม่เปลี่ยนผัน

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าได้เวลาแล้ว จึงร้องบอกต่อหญิงรับใช้ชุนอิ๋ง ซึ่งคอยเติมน้ำร้อนลงในสระอาบน้ำว่า “ตามตัวเถิงอี้กับจิงจวิ้นมาให้แก่ข้าพเจ้า”

วิกาลคล้อยดึก หิมะขาวยังปลิวโปรยนครหานตานไม่ขาดสาย เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ซ่อนตัวในเงามืด จับตาดูตึกใหญ่ซึ่งยังมีแสงไฟสาดลอดออกมาหลังหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงกระซิบที่ข้างหูเถิงอี้ว่า “จิงจวิ้นคงนึกแค้นใจที่ข้าพเจ้าฉุดลากเขามาจากผ้าห่มอันอบอุ่นซึ่งมีสตรีคลอเคลียข้างกาย”

เถิงอี้แค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า “มันกล้า? ข้าพเจ้าตักเตือนมันแล้ว หากประพฤติเหลวไหลอีกจะขับไล่มันกลับไป”

เอ่ยถึงตอนนี้เสียงลมดังขึ้น จิงจวิ้นพลิกตัวตีลังกาลงจากกำแพงตึกหลังนั้น วิ่งปราดมาถึงที่ซ่อนตัวของทั้งสอง กล่าวเบาๆ ว่า “คิดไม่ถึงภายในตึกกว้างใหญ่นัก ข้าพเจ้าเสาะพบที่อยู่ของจูจีแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า “พวกเราไปกันเถอะ”

ทั้งสามถลันออกจากที่ซ่อน มาถึงเชิงกำแพงตึก เซี่ยงเส้าหลงแหงนหน้ามองท้องฟ้าราตรีที่หิมะปลิวโปรย หวนนึกถึงค่ำคืนเช่นนี้เหมาะกับการปฏิบัติการยามวิกาล ท่ามกลางอากาศอันเหน็บหนาว ไม่ว่าผู้ใดก็ขดตัวอยู่ในผ้าห่ม แม้แต่เวรยามยังหลบเข้าห้องหับ ซึ่งมีเตาไฟเพิ่มความอบอุ่น

ยามราตรีที่สรรพสิ่งสงัดงันเช่นนี้ พวกเขาคล้ายอยู่ในอีกโลกหนึ่ง โดยเฉพาะเซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงตนกำลังจะพบพานหญิงงามผู้ให้กำเนิดฮ่องเต้องค์แรกของประวัติศาสตร์จีน ในใจถึงกับทั้งลิงโลดทั้งเร้าใจ

เซี่ยงเส้าหลงรับรู้อารมณ์ความรู้สึกที่แปลกประหลาดนี้ ทางหนึ่งติดตามจิงจวิ้นปีนป่ายข้ามกำแพงตึกเข้ามาภายในตัวตึก ภายในปลูกสร้างห้องหับติดกัน จนผู้คนยากจะสำรวจโดยทั่วถึง ทั้งขบคิดไม่เข้าใจว่าอิ๋งเจิ้งตกเป็นตัวประกัน ไยต้องยึดครองพื้นที่มากมายถึงเพียงนี้ ที่หยั่งเท้าของพวกเขาเป็นลานที่ว่างแนวยาวแห่งหนึ่ง ฝั่งตรงข้ามกับกำแพงตึกเป็นห้องหับแถวหนึ่ง ดูท่าเป็นที่อยู่ของบ่าวไพร่หญิงรับใช้

จิงจวิ้นทุ่มเททำร่างนำทาง อึดใจเดียวผ่านห้องหับหลายชั้นมาถึงสวนผลไม้แห่งหนึ่ง เห็นพุ่มไม้ดอกภูเขาจำลอง สร้างสระน้ำเก๋งศาลามีรสนิยมไม่เบา

จิงจวิ้นชี้มือไปยังหอสองชั้นซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของสวนผลไม้ กล่าวว่า “เมื่อครู่ข้าพเจ้าแอบฟังคำสนทนาของหญิงรับใช้ จูจีสมควรพักอยู่ที่นั่น เพียงไม่ทราบเป็นห้องหลังใด”

เถิงอี้สำรวจดูโดยละเอียดแล้วกล่าว “พวกเราจะรอรับและดู

ลาดเลาให้แก่ท่านในที่นี้ หากเห็นผิดท่าจิงจวิ้นจะเลียนเสียงนกร้องแจ้งต่อท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะรับ เร้นกายไปยังหอห้องเลือกบานหน้าต่างซึ่งไม่มีแสงไฟ จวบจนแน่ใจว่าไม่มีปัญหาค่อยพุ่งทะลวงเข้าไป นี่เป็นสถานที่คล้ายห้องรับแขกหลังหนึ่ง เมื่อย่องฝีเท้าถึงประตูไม้ที่ทอดถึงภายนอก ทาบใบหูสดับฟัง พบว่าเบื้องนอกไม่มีผู้คน ค่อยผลักประตูออกไป

ที่เบื้องนอกเป็นทางระเบียงสายหนึ่ง ปลายหนึ่งทอดถึงห้องโถงนอก อีกปลายหนึ่งทอดถึงเชิงบันไดขึ้นหอไป ทั่วทั้งบริเวณเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง ดูท่าบรรดาบ่าวไพร่หญิงรับใช้ล้วนเข้านอนแล้ว ความคิดไม่ทันสิ้นสุด บนบันไดบังเกิดเสียงฝีเท้าเดินลงมาดังขึ้น

เซี่ยงเส้าหลงถอยปราดเข้าหลังประตู นึกสงสัยที่ดึกดื่นปานนี้ผู้คนไฉนยังไม่เข้านอน

เสียงฝีเท้าหยุดลงที่หน้าประตู เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่าผิดท่า ยามนี้ไม่ทันพุ่งทะลวงออกทางหน้าต่าง รีบถอยร่นถึงมุมห้อง นั่งยองๆ อยู่หลังตู้เล็กๆ ใบหนึ่ง รู้สึกว่ามีคนผลักประตูเข้ามา จากนั้นเป็นเสียงถ้วยถาดกระทบกันดังขึ้น

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าฝ่ายตรงข้ามไม่ล่วงรู้ว่ามีคนซ่อนตัวอยู่มุมห้อง ดังนั้นชะโงกศีรษะมองดู ที่แท้เป็นหญิงรับใช้สองนาง หนึ่งในสองอ้าปากหาวคำหนึ่ง กล่าวว่า “ที่น่ากลัวคือเขา ทุกครั้งที่มา ฮูหยินไม่ต้องหลับต้องนอน พลอยเป็นเหตุให้พวกเราต้องปรนนิบัติอยู่ด้านข้าง”

หญิงรับใช้อีกนางหนึ่งกล่าวว่า “ปรกติฮูหยินไม่พูดไม่จา แต่เมื่อพบพานเขา คล้ายมีวาจากล่าวไม่หมดสิ้น”

หญิงรับใช้คนแรกยิ้มพลางกล่าวว่า “ย่อมยังดีกว่าปรนนิบัติปีศาจราคะนั้น ทั้งที่สังขารร่างกายใช้การไม่ได้ ยังพึ่งพาของเล่นนั้นช่วยปลดเปลื้องระบาย พี่ซุนเจ้ถูกเขารั้งตัวไว้สามคืนติดต่อกันจวบจนปางตาย”

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวูบ มิต้องบอกก็ทราบได้ ปีศาจราคะนั้นคืออิ๋งเจิ้ง ฟังจากปากคำหญิงรับใช้ แสดงว่าคำบอกเล่าของหยาฮูหยินไม่

แปลกปลอม นี่ที่แท้เป็นเรื่องราวใด? จิ๋นซีฮ่องเต้ไฉนเป็นบุคคลเช่นนี้ ภายภาคหน้าเขาอาศัยอะไรรวมประเทศเป็นปึกแผ่น?

หญิงรับใช้ทั้งสองรำพึงรำพันพลางยกน้ำชาซึ่งชงเสร็จเดินออกไป

เซี่ยงเส้าหลงพุ่งตัวออกทางหน้าต่าง มุ่งเป้าหมายไปยังหน้าต่างชั้นสองซึ่งมีแสงไฟสาดลอดออกมา ไต่ขึ้นสู่ชั้นบน ขึ้นไปเพียงครึ่งทางปรากฏเวรยามหน่วยหนึ่งถือโคมไฟเดินตามทางน้อยภายในสวนมาถึง สร้างความตื่นตระหนกแก่เซี่ยงเส้าหลงยิ่ง เร่งระดับความเร็วปีนป่ายขึ้นไปพุ่งผ่านหน้าต่างเข้าห้องชั้นบน

นี่เป็นห้องส่วนตัวของสตรี บนพื้นปูเสื่อหนานุ่มบนตั่งเตียงว่างเปล่า นอกจากโต๊ะเครื่องแป้งคันฉายส่องหน้าแล้ว บนผนังยังแขวนภาพวาดวิจิตรงดงาม เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งคาดเดาว่า นี่เป็นห้องนอนของจูจีหรือไม่ ได้ยินเสียงฝีเท้าของหญิงรับใช้ทั้งสองนั้นมาถึงหน้าประตูอีกครา

นี่เรียกว่าเบื้องหน้ามีเสือร้าย เบื้องล่างมีสุนัขป่า ดีที่มุมห้องจัดตั้งตู้ใหญ่ใบหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงไม่มีทางเลือกอื่นอีก โถมปราดไปเปิดประตูตู้ออก เห็นภายในแบ่งเป็นสองชั้น ชั้นล่างกองสุมด้วยเสื้อผ้า ยังมีพื้นที่ว่างให้เบียดเสียดซ่อนกาย ดังนั้นมุดปราดเข้าไป เพิ่งปิดประตูตู้ลง หญิงรับใช้ทั้งสองก็ผลักประตูเข้ามา

จากนั้นเป็นเสียงจัดผ้าปูที่นอน ไม่นานพวกนางพากันออกไป แต่หาได้ปิดประตูห้องลงไม่ เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ ดูท่าจูจีกับชู้รักของนางอาจเข้ามาได้ทุกเมื่อ ตนเองไยมิใช่ต้องทนรับฟังเสียงร่วมรักกัน? ดูท่าคืนนี้ยากติดต่อกับจูจีได้ ยังมีเถิงอี้กับจิงจวิ้นรอคอยเป็นเวลานาน เห็นเขาไม่ออกไป อาจก่อเรื่องขึ้นได้

ขณะกลัดกลุ้มใจ ได้ยินเสียงฝีเท้าหนึ่งหนักหนึ่งเบาเดินเข้าห้อง จากนั้นเป็นเสียงปิดประตูลง เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *'สวรรค์'* ในใจ หลับตาทั้งสองลง ปล่อยให้แล้วแต่โชคชะตา

ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงเสื้อผ้าเสียดสีกัน จากนั้นเป็นเสียงหอบหายใจของบุรุษและเสียงครวญครางของสตรีดังขึ้น เซี่ยงเส้าหลงไร้

เรื่องราวกระทำ จึงคาดเดาศักดิ์ฐานะของชายชู้จูจี

ตามเหตุผลต้องมิใช้จ้าวมู่ ทั้งนี้เพราะวันพรุ่งนี้ทางกองทัพจะยื่นหนังสือกราบทูลเจ้ารัฐจ้าว กล่าวหาว่าจ้าวมู่เป็นคนทำร้ายหนีฮูหยิน ตอนนี้จ้าวมู่สมควรเข้าเฝ้าประจบสอพลอเจ้ารัฐจ้าวจึงถูกต้อง

แต่จูจีสองแม่ลูกอยู่ภายใต้การควบคุมของจ้าวมู่ หากเป็นผู้อื่นคิดเข้าใกล้นาง ต้องได้รับความเห็นชอบจากจ้าวมู่ก่อน คนผู้นี้เป็นใคร?

สุ้มเสียงนุ่มนวลดุจสายน้ำเสียงหนึ่งดังขึ้นภายในห้องว่า “เรื่องที่ข้าพเจ้าไหว้วานท่าน ไม่ทราบดำเนินการถึงขั้นใดแล้ว?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบชมเชยในใจ เพียงฟังจากสุ้มเสียงก็ทราบว่าสตรีนางนี้รู้จักใช้เสน่ห์ความงามของสตรียั่วยวนบุรุษ มิน่าเล่าเจ้ารัฐฉินจวงเซียงอ๋องซึ่งเพิ่งขึ้นครองราชย์ ยังไม่อาจหักพระทัยลืมเลือนนาง

ชายชู้นั้นกล่าวเสียงแหลมเล็กว่า “ตอนนี้สถานการณ์ยังไม่กระจ่าง ยังไม่ถึงเวลากลับคืนสู่รัฐฉิน”

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวูบ จดจำออกว่าเจ้าของสุ้มเสียงนี้คือทาสรับใช้ฝ่ายบุ๋นของจ้าวมู่ นามกวอไคนั่นเอง มิน่าเล่าเขาสามารถเข้าหาจูจี เพียงไม่ทราบจ้าวมู่ล่วงรู้เรื่องนี้หรือไม่?

จูจีกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “มีอันใดไม่กระจ่าง ตอนนี้อิ๋งอี้เหยินขึ้นครองบัลลังก์ ทรงพระนามจวงเซียงอ๋อง ขอเพียงเราสองแม่ลูกสามารถกลับถึงนครเสียนหยาง ลูกเจิ้งจะได้เป็นรัชทายาท ยังมีปัญหาอันใด?”

ได้ยินเสียงจูบดังขึ้นอีกครา แสดงว่ากวอไคแสดงบทรักปลอบประโลมจูจี จากนั้นเป็นเสียงจูจีดังว่า “ไม่ต้องการ”

กวอไคกล่าวว่า “วิกาลหฤหรรษ์มีค่าดั่งทองคำ ยากนักที่มีโอกาสเช่นนี้ มาขึ้นเตียงแล้วค่อยว่ากล่าวกันเถอะ”

จูจีกล่าวด้วยความขุ่นเคืองว่า “ท่านเพียงสนใจร่างกายผู้อื่น ไม่ห่วงใยชะตากรรมข้าพเจ้า ท่านบอกเรื่องที่ท่านรับปากผู้อื่นไฉนไม่กระทำ?”

กวอไคกล่าวอย่างร้อนรนว่า “ท่านยังไม่ทราบว่าเราทุ่มเทถึงเพียงไหน แต่ตอนนี้จวงเซียงอ๋องเพิ่งขึ้นครองราชย์ ทุกฝ่ายล้วนเฝ้า

จับตาดูพวกท่าน บวกกับตำแหน่งของหลี่ปู้เหว่ยยังไม่มั่นคง อาจพังครืนลงมาได้ทุกเมื่อ ไม่ว่าคำนวณอย่างไร ท่านไม่สมควรลอบกลับสู่นครเสียนหยาง”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล จูจีทอดกายให้แก่กวอไค ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญของจ้าวมู่ คิดขอรับความช่วยเหลือจากอีกฝ่าย หลบหนีออกจากนครหานตาน แต่กวอไคตระเตรียมทรยศต่อจ้าวมู่ หรือเพียงหลอกครอบครองร่างกายจูจี เกรงว่าเป็นประการหลังมากกว่า ยังมีหากกวอไคช่วยเหลือจูจีกลับถึงนครเสียนหยาง ต้องสูญเสียทั้งจูจีและชีวิตของเขาเอง ทั้งนี้เพราะจูจียังมีบุรุษอีกสองนาย ไม่ว่าหลี่ปู้เหว่ยหรือจวงเซียงอ๋อง ล้วนต้องฆ่ากวอไคทิ้งแน่นอน ด้วยความคิดฉลาดหลักแหลมของกวอไค ไหนเลยไม่นึกถึงปัญหาเหล่านี้

จูจีก็เข้าใจเหตุผลเหล่านี้ เพียงแต่นางต้องการกลับสู่รัฐฉิน ขอเพียงมีความหวังใยเดียว จะไม่ปล่อยปละละเว้น ยามนั้นจูจีนิ่งเงียบงันไป กวอไคจึงกล่าวชักชวนว่า “มาเถอะ อากาศหนาวปานนี้ ยังมีที่ใดสุขสบายกว่าในผ้าห่มอีก?”

จากนั้นเป็นเสียงถอดเสื้อผ้าออก จูจีกล่าวตอบว่า “ท่านขึ้นเตียงไปก่อน ข้าพเจ้าเปลี่ยนเครื่องแต่งกายแล้วค่อยไปอยู่เป็นเพื่อนท่าน”

กวอไคส่งเสียงหาวคำหนึ่ง ก้าวขึ้นเตียงก่อน จากนั้นเป็นเสียงจูจีเปลื้องเสื้อผ้า และเสียงถอดเครื่องประดับบนเรือนผมออก ยังมีสุ้มเสียงประหลาดอีกเสียงหนึ่งดังขึ้น ที่แท้กวอไคส่งเสียงกรนออกมาแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงพลอยถูกความง่วงเหงาระบาดใส่ เปลือกตาหนักอึ้งขึ้นมา พลันได้ยินเสียงฝีเท้าเคลื่อนเข้าใกล้ คล้ายกับจูจีคิดเดินมาเปิดตู้เสื้อผ้าหยิบฉวยชุดนอนของนาง

จริงดังคาดหมาย ประตูตู้เสื้อผ้าถูกเปิดออก เซี่ยงเส้าหลงชิงเคลื่อนไหว โถมออกไปโอบกอดนาง ล้มตัวลงบนเสื่อ ยื่นมือข้างหนึ่งปิดปากนาง ทับร่างอันอวบอัดซึ่งเพียงสวมเสื้อตัวเดียวนั้นอยู่ใต้ร่าง พร้อมกับกระซิบบอกที่ข้างหูนางว่า “ข้าพเจ้าคือเซี่ยงเส้าหลง ได้รับ

คำสั่งหลี่ปู้เหว่ยมาหาท่าน”

กล่าวย้ำอยู่สามเที่ยว จูจีค่อยยุติการดิ้นรน

เซี่ยงเส้าหลงได้ยินกวอไคบนเตียงส่งเสียงกรนสม่ำเสมอ ค่อยคลายใจลง แหงนเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย ก็เผชิญหน้ากับจูจีอย่างตรงๆ รู้สึกหัวใจเต้นถี่เร็วขึ้น สตรีใต้ร่างยั่วยวนกวนสวาทถึงที่สุด เต็มไปด้วยเสน่ห์ของสตรีเติบโตเต็มสาว ดวงตาซึ่งพูดได้ทั้งคู่กำลังสำรวจดูเซี่ยงเส้าหลงเช่นกัน

เซี่ยงเส้าหลงรับรู้ถึงเรือนร่างอันยวนใจของนางอย่างเต็มที่ รู้สึกหัวใจวาบหวิวหวั่นไหว เลือดลมระอุพลุ่งพล่าน ต้องรีบหักห้ามอารมณ์มิให้อีกฝ่ายสังเกตออก พร้อมกับคลายมือจากการปิดปากของนางอย่างแช่มช้า

ใบหน้าอันงดงามปานเย้ยบุปผาให้ได้อายของจูจีจึงปรากฏแก่สายตา รูปหน้าของนางค่อนข้างยาวไปบ้าง ดั้งจมูกคดงอเล็กน้อย ริมฝีปากก็อวบหนา แต่รับกับดวงตาคู่งาม กอปรเป็นความเย้ายวนชวนลุ่มหลงชนิดหนึ่ง โดยเฉพาะมุมปากของนางเชิดรั้งขึ้นเล็กน้อย ทำให้บุรุษบังเกิดความรู้สึกว่ายากพิชิตนางได้

สวรรค์ นี่คือพระมารดาของจิ๋นซีฮ่องเต้ เขาตามหาจิ๋นซีฮ่องเต้อยู่ตลอดเวลา คาดฝันไม่ถึงว่าสามารถแสวงหากำไรจากพระมารดาของจิ๋นซีฮ่องเต้ กลิ่นกายกับเรือนผมที่หอมจรุงราวกลิ่วยไม้โชยกระทบจมูกยิ่งเย้ายวนให้ผู้คนคิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย

จูจีจับจ้องมองเขาตาไม่กะพริบ กล่าวเบาๆ ว่า “ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเป็นใคร ทั้งนี้เพราะบุคคลที่จ้าวมู่คิดใคร่กำจัดที่สุดในตอนนี้คือท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงระงับความคิดฟุ้งซ่าน โน้มหน้าลงกระซิบที่ข้างหูนางว่า “หวังว่าท่านคงล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างตระกูลอูกับหลี่ปู้เหว่ย ท่านหลี่จัดส่งถูเซียนมาติดต่อกับพวกเรา ให้พวกเรานำตัวพวกท่านสองแม่ลูกกลับนครเสียนหยางโดยเร็ว”

จูจีเบือนหน้ามา พวยพุ่งลมหายใจใส่ใบหูของเขา กระซิบตอบว่า

“เมื่อถูเซียนมาถึง ข้าพเจ้าก็วางใจแล้ว พวกท่านมีแผนการอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงข่มกลั้นอาการคันในช่องหูอย่างยากเย็น ระงับความคิดรุกรานนางเอาไว้ ปากกล่าวว่า “ก่อนอื่นต้องติดต่อกับท่าน ทำความเข้าใจสถานการณ์ค่อยกำหนดรายละเอียดของการหลบหนี...”

ยามนั้น บนเตียงบังเกิดเสียงพลิกตัวของกวอไคดังขึ้น

ทั้งสองล้วนใจหายวาบ จูจีกล่าวอย่างร้อนรนว่า “คืนพรุ่งนี้ค่อยมาใหม่ ข้าพเจ้าจะรอท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงรีบกลิ้งตัวไปด้านข้าง จูจีผุดลุกขึ้นอย่างว่องไว ที่หลังม่านมุ้งบนเตียงพอดีบังเกิดเสียงเรียกหาของกวอไคดังขึ้น

จูจีหน้าแดงระเรื่อ ก้มศีรษะมองดูเซี่ยงเส้าหลงแวบหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงไม่อาจยับยั้งใจได้ ยื่นมือเกาะกุมข้อเท้าของนาง บีบเค้นคราหนึ่งแล้วค่อยคลายมือออก ความรู้สึกที่กร่อนวิญญาณนั้น ยังน่าประทับใจยิ่งกว่าเริงรักจริงเสียอีก

จูจีค้อนเขาวงหนึ่ง ค่อยเดินไปยังตั่งเตียง จวบกระทั่งนางดับโคมไฟมุดเข้าม่านมุ้งไป เซี่ยงเส้าหลงค่อยได้สติ ยอมรับว่าสตรีนางนี้ร้ายกาจจริงๆ เขาจากไปอย่างรีบร้อน ยามนี้ต่อให้เขาเคลื่อนไหวบังเกิดเสียงดัง กวอไคก็ไม่ได้ยินแล้ว

เตรียมการล่าถอย

เซี่ยงเส้าหลงพอรับประทานอาหารเช้า ก็ไปพบอูซื่อหลอสองพ่อลูกรายงานเหตุการณ์ที่พบจูจีเมื่อคืนให้ทราบ สองพ่อลูกตระกูลอูรับฟังจนขมวดคิ้วครุ่นคิด อูอิ้งหยวนกล่าวว่า "สตรีนางนี้ร้ายกาจนัก ไม่มีบุรุษใดรอดพ้นจากเสน่ห์ความงามของนางได้ แต่กวอไคไฉนบังอาจกล้าถึงเพียงนี้ บ่าวไพร่หญิงรับใช้ที่นั่นสมควรเป็นคนของจ้าวมู่ เขาไปค้างคืนกับนางไหนเลยตบตาจ้าวมู่ได้?"

อูซื่อหลอกล่าวว่า "จ้าวมู่มอบหมายเรื่องราวหลายประการให้กวอไคจัดการ ผู้คนที่นั่นไม่แน่ว่าเป็นกวอไคจัดสรรไป จึงกล้าไปหานางอย่างเปิดเผยเช่นนี้"

อูอิ้งหยวนกล่าวว่า "ตอนนี้เส้าหลงคล้ายสามารถนำตัวพวกนางสองแม่ลูกออกมาโดยง่ายดาย ปัญหาอยู่ที่จะออกจากนครหานตานอย่างไร และตามรายทางจะหนีรอดจากทหารติดตามอย่างไร?"

เซี่ยงเส้าหลงเพียงเป็นห่วงอีกด้านหนึ่ง กล่าวว่า "ตระกูลอูเรามีวงศ์วานว่านเครือมากมาย ประกอบด้วยผู้คนนับพัน ไม่ทราบจะหลบหนีออกจากรัฐจ้าวอย่างไร?"

อูอิ้งหยวนยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า "เรื่องนี้เราเตรียมการไว้ตั้งแต่สองปีก่อน ตระกูลอูมีกิจการค้าทั่วแผ่นดิน ดังนั้นต้องจัดผู้คนไปดูแลกิจการปศุสัตว์ตามที่ต่างๆ ระหว่างนี้ยังหาข้ออ้างขยายกิจการปศุสัตว์

แม้แต่ถิงเหว่ยลูกเราก็ถูกส่งตัวออกไป ป้องกันมิให้มันพลั้งปากเปิดเผยแผนการใหญ่”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจ มิน่าเล่าไม่พบเห็นอูถิงเหว่ยผู้เป็นพี่ชายของอูถิงฟาง ยามนั้นกล่าวว่า “เจ้ารัฐจ้าวทรงทราบว่า ท่านพ่อตามีการติดต่อกับหลี่ปู้เหว่ย ตอนนี้ยังย้ายคนของตระกูลอูออกจากนครหานตาน ไฉนไม่เฉลียวพระทัยขึ้นมา?”

อูอิ้งหยวนกล่าวว่า “พวกเขาได้แต่ระแวงสงสัย หากแต่หาหลักฐานไม่พบ มิหนำซ้ำทั้งพวกเรากับตระกูลกวอ ล้วนมีการไปมาหาสู่กับผู้มีอำนาจรัฐอื่นทำหน้าที่ทูตลับให้แก่เจ้ารัฐจ้าว หากมิใช่จ้าวมู่คอยกราบทูลยุยง การติดต่อกับหลี่ปู้เหว่ยนับเป็นอย่างไรได้?”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังไม่เข้าใจ กล่าวว่า “จ้าวมู่ไฉนคิดกำจัดตระกูลอูให้จงได้?”

อูซื่อหลอยกมือตบโต๊ะ กระซากเสียงว่า “ล้วนเป็นการก่อกวนของกวอจ้ง ไม่ทราบสืบทราบจากที่ใดว่า ต้นตระกูลของพวกเราสืบเชื้อสายจากชาวฉิน มิหนำซ้ำแซ่อูยังเป็นแซ่ใหญ่ในรัฐฉิน นับแต่นั้นเจ้ารัฐจ้าวทรงเริ่มระแวงคลางแคลงต่อพวกเรา จ้าวมู่ก็ฉวยโอกาสซ้ำเติมใส่”

จนบัดนี้เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจต้นสายปลายเหตุของเรื่องราว อูอิ้งหยวนวกเข้าสู่หัวข้อสนทนาว่า “กวอไคเมื่อมั่วสุมกับจูจี ควรหาหนทางอาศัยเรื่องนี้ทำลายความสัมพันธ์ระหว่างกวอไคกับจ้าวมู่ หากไม่มีกวอไคคอยเสนอความคิดชั่วร้ายแก่จ้าวมู่ จะจัดการกับจ้าวมู่ได้ง่ายดายกว่าเดิม”

มุมปากอูซื่อหลอปรากฏรอยยิ้มลึกลับวูบหนึ่ง กล่าวว่า “เรื่องนี้รอไว้ภายหน้าแล้วค่อยว่ากล่าว” จากนั้นหันไปกล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “ท่านทางที่ดีนึกหาแผนการอย่างเป็นรูปเป็นร่าง คืนนี้พบกับจูจีจะได้เสริมสร้างความเชื่อมั่นแก่นาง”

หารือถึงตอนนี้ บ่าวไพร่เข้ามารายงานว่า มีแขกมาหาเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงลอบสงสัยใจ เป็นผู้ใดมาหาเขา? แต่ยังออกไปพบพาน

ตอนนี้เซี่ยงเส้าหลงมีศักดิ์ฐานะในตระกูลอูเหนือกว่ากาลก่อน

ถือเป็นบุคคลที่สาม รองจากอูซื่อหลอกับอูอิ้งหยวน ดังนั้นรับแขกที่ห้องโถงของตึกใหญ่ เซี่ยงเส้าหลงพอเข้าสู่ห้องโถง พบว่าผู้มาเคยเป็นคนของเส้าหยวนจวิน นามหลิวเฉากับผูปู้นั่นเอง

คราก่อนตอนอยู่ในนครต้าเหลียน เซี่ยงเส้าหลงได้รับความช่วยเหลือจากทั้งสอง ค่อยขโมยบันทึกลับหลูปัน และหลบหนีออกจากตึกซิ่นหลินจวินได้ ยามนี้พบกันใหม่ในนครหานตาน เซี่ยงเส้าหลงรีบเข้าไปทักทายปราศรัย

เมื่อสอบถามถึงเหตุการณ์ในนครต้าเหลียน ค่อยทราบว่าซิ่นหลินจวินขุ่นแค้นแทบกระอักโลหิต ทั้งระแวงสงสัยว่าผิงหยวนฮูหยินผู้เป็นพี่สาวลอบส่งข่าวแก่เซี่ยงเส้าหลง จึงหมางเมินต่อพวกนางสองแม่ลูก สร้างความโกรธแค้นแก่เส้าหยวนจวิน ตลอดทั้งวันด่าทอทุบตีคนของตัวเอง ผูปู้และพวกจึงขอลาออก

เส้าหยวนจวินไม่ได้รับการสนับสนุนจากซิ่นหลินจวิน ย่อมไม่สามารถชุบเลี้ยงผู้คนทั้งสองร้อยกว่าคนอีกต่อไป พานสลายกองกำลังของตน ผูปู้และพวกรวมสี่สิบกว่าคนต่างพากันกลับนครหานตาน ยามนี้ฟังว่าเซี่ยงเส้าหลงปลอดภัยไร้เรื่องราว จึงเดินทางมาขอพบ

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดปฏิภาณวูบ ขอเบิกเงินก้อนใหญ่จากอูอิ้งหยวนยัดเยียดให้แก่คนทั้งสอง กล่าวว่า “พวกท่านหาสถานที่พักพิง แต่อย่าได้เปิดเผยความสัมพันธ์ของพวกเรา ตอนนี้หาความสุขอย่างเต็มที่ หากมีเรื่องราวใด ข้าพเจ้าจะติดต่อกับพวกท่านเอง”

ผูปู้กับหลิวเฉาทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงกำลังต่อกรกับจ้าวมู่ ย่อมเข้าใจดี เห็นเซี่ยงเส้าหลงจับจ่ายมือเติบกว่าเส้าหยวนจวินนับสิบเท่าทั้งมีอุปนิสัยใจคอดีงาม ต่างปวารณาตัวรับใช้ หลิวเฉากล่าวว่า “พวกเราถือเป็นงูเจ้าถิ่นในนครหานตาน ตอนนี้แยกตัวออกจากเส้าหยวนจวิน มิสู้แสร้งเป็นสวามิภักดิ์ต่อจ้าวมู่ เป็นหูตาให้แก่ท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าเป็นความคิดที่ดี ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่คาดคิดว่าคนของเส้าหยวนจวินจะกลับกลายเป็นรับใช้ต่อเขา ดังนั้นหารือวิธีการติดต่อ

เป็นมั่นเหมาะ ผู้ปู้กับหลิวเฉาค่อยอำลาจากไป

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกจิตใจผ่อนคลาย เดินทางไปหาเถิงอี้ พบว่าเถิงอี้กำลังฝึกอบรมบุตรหลานของตระกูลอูอยู่ ดังนั้นบังเกิดความคิดแวบหนึ่งขึ้น เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงแนวทางการฝึกหน่วยรบพิเศษในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด จึงเสนอให้เถิงอี้คัดเลือกผู้คนร้อยคนจากบุตรหลานตระกูลอูสองพันคน จัดเป็นกองกำลังคัดสรรพิเศษ นำคนไปยังลานปศุสัตว์ ฝึกความสามารถพิเศษเฉพาะ หากทุกผู้คนมีฝีมือเทียบเท่าเถิงอี้หรือจิงจวิ้นสักครึ่งหนึ่ง วันหน้าก็สามารถบุกเข้าตีกตัวประกัน ช่วยคนออกจากนครหานตานแล้ว

เถิงอี้ตอนแรกขมวดคิ้ว เห็นว่าผู้คนร้อยคนไม่อาจกระทำการอันใด รอจนเซี่ยงเส้าหลงอธิบายวิธีการฝึกอบรมและคัดตัวบุคคลที่อ่อนแอออก เถิงอี้ค่อยยอมรับนับถือ รับไปดำเนินการ ทั้งสองปรึกษารายละเอียดปลีกย่อยอีกครู่หนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงค่อยนำจิงจวิ้นและผู้คุ้มกันอีกสิบคน เดินทางไปยังตึกที่พักของหยาฮูหยิน

ขณะควบม้าเหยาะย่างออกเดินทาง เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงสตรีไหมงามซึ่งไม่ทราบอยู่แห่งหนใด ยังมียอดหญิงจี้เอียนหยานซึ่งอยู่ในนครต้าเหลียนสร้างความกลัดกลุ้มกังวลยิ่ง

จิงจวิ้นที่ควบม้าเคียงคู่สอดส่ายสายตามองดูผู้คนบนท้องถนนตลอดเวลา กล่าวว่า “จวินน้อยต้องขอบคุณพี่เซี่ยงกับพี่เถิง หากมิใช่พวกท่านชักนำข้าพเจ้ามายังสถานที่ทั้งน่าเล่นทั้งเร้าใจเช่นนี้ ไม่ทราบว่าชีวิตความเป็นอยู่จะดีขึ้นได้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงสลัดความในใจชั่วคราว ยิ้มพลางกล่าวว่า “แต่ก็อาจเป็นเหตุให้ท่านทิ้งชีวิตอยู่ที่นี้”

จิงจวิ้นกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า “อย่างนั้นได้แต่ยอมรับชะตากรรม เนื่องจากว่าอาจมีภัยถึงแก่ชีวิต ยามเล่นกับสตรีค่อยมีรสชาติเป็นพิเศษ ความรู้สึกนั้นคล้ายกับข้าพเจ้าตอนอายุห้าขวบ ติดตามบิดาออกไปล่า

สัตว์ก็มิปาน”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมา กล่าวว่า “เด็กอายุห้าขวบยังเดินไม่มั่นคง ท่านสามารถช่วยเหลืออย่างไรได้?”

จิงจวิ้นพลอยหัวร่อออกมา กล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็จำไม่ได้แล้ว เพียงจำได้ว่าตอนที่เสือร้ายติดกับดัก เสียงร้องคำรามนั้นขู่ขวัญข้าพเจ้าจนปัสสาวะราดรดเป้ากางเกง”

เซี่ยงเส้าหลงอดหัวร่อฮาฮามิได้ คลายความกลัดกลุ้มไปอักโข พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้นที่ด้านหลัง ม้าตัวหนึ่งควบขับมาแต่ไกล คนบนหลังม้าสวมหมวกสานปิดคลุมทั้งศีรษะใบหน้า จนไม่อาจเห็นรูปโฉมชัดตา จวบจนม้าควบขับเข้าใกล้ ค่อยจดจำออกว่าเป็นใคร ที่แท้เป็นศิษย์สตรีของหัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าว...จ้าวจื้อนั่นเอง

จิงจวิ้นตาเป็นประกายขึ้นมา เซี่ยงเส้าหลงก็งงงันวูบหนึ่ง จึงร้องทักทายว่า “แม่นางจื้อคิดไปที่ใด?”

จ้าวจื้อชะลอความเร็วของม้าลง มาถึงอีกด้านหนึ่งของเซี่ยงเส้าหลง ค่อยเหลียวหน้ามามองดูเซี่ยงเส้าหลงอย่างเย็นชา กล่าวว่า “ท่านราชองครักษ์คิดไปที่ใด?”

จิงจวิ้นกะพริบตาให้แก่นาง กล่าวว่า “แม่นางจื้อยังไม่ได้ตอบคำถามของพี่เซี่ยง”

จ้าวจื้อพอพบหน้าจิงจวิ้นก็มีโทสะคุกรุ่น รู้สึกว่าคนผู้นี้น่ารังเกียจกว่าผู้ใด ดังนั้นกระชากเสียงกล่าวว่า “ผู้ใหญ่สนทนากัน ไม่มีช่องว่างให้ท่านสอดปากคำ”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ผิดแล้ว จวิ้นน้อยเป็นพี่น้องของข้าพเจ้า คำพูดของเขาเท่ากับเป็นคำพูดของข้าพเจ้า”

จิงจวิ้นคิดไม่ถึงว่า เซี่ยงเส้าหลงให้เกียรติเขาถึงเพียงนี้ สร้างความภาคภูมิใจจนยืดคอขึ้นมา แสร้งเป็นทอดถอนใจกล่าวว่า “ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าแม่นางจื้อมาหาเราจิงจวิ้นเสียอีก”

จ้าวจื้อขุ่นแค้นจนหน้าขาวซีด กล่าวว่า “ผู้ใดมาหาท่าน?”

จิงจวิ้นหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า “อย่างนั้นท่านมาหาผู้ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงอดยิ้มมิได้ ยอมรับว่าเด็กหนุ่มนี้มีฝีปากในการหยอกเย้าสตรี จ้าวจื้อค่อยรู้สึกตัวว่าตกหลุมพรางจิงจวิ้น หากนางตอบว่ามาหาเซี่ยงเส้าหลง จะกลายเป็นว่านางบังเกิดจิตปฏิพัทธ์ต่อเซี่ยงเส้าหลง หากตอบว่ามิใช่เท่ากับมาหาจิงจวิ้นแล้ว

ซึ่งความจริง แม้แต่จ้าวจื้อก็ไม่เข้าใจว่า มาหาเซี่ยงเส้าหลงด้วยจุดประสงค์ใด เมื่อคืนเซี่ยงเส้าหลงเอาชัยผู้นำกลุ่มจ้าวม่อเอี้ยนผิงนับว่าสะท้านทั่วทั้งงานเลี้ยง แม้แต่จ้าวป้าที่ถือดีตลอดมายังบังเกิดจิตระย่นย่อ หลังงานเลี้ยงจึงสั่งห้ามเหล่าศิษย์ โดยเฉพาะจ้าวจื้อ ห้ามมิให้นางตอแยเซี่ยงเส้าหลง

แต่จ้าวจื้อเย่อหยิ่งถือดี พอกลับถึงบ้านยิ่งครุ่นคิดยิ่งเคืองขุ่น เมื่อตื่นนอนต้องควบขับม้ามายังตึกตระกูลอู ระหว่างทางกลับพบพานเซี่ยงเส้าหลงและพวก จึงควบม้าไล่ติดตามมา ยามนี้นางถูกจิงจวิ้นย้อนถาม ต้องอับจนถ้อยคำ ใบหน้างดงามกลับกลายเป็นแดงสดใส

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบว่า นางกับเหลียนจิ่นผู้ตายใต้คมกระบี่เขามีความสัมพันธ์ถึงขั้นใด จึงกล่าว “ระหว่างการทำศึกพิสูจน์ความเป็นตาย มิใช่เหลียนจิ่นตายก็เป็นเราเซี่ยงเส้าหลงสิ้น มิหนำซ้ำเหลียนจิ่นกับจ้าวมู่ยังสมคบคิดกันวางแผนทำร้ายคน ส่วนข้าพเจ้าประลองยุทธ์กับมันอย่างเปิดเผย ไหนเลยโทษว่าข้าพเจ้าได้?”

จ้าวจื้องงงันวูบหนึ่ง ก้มศีรษะต่ำลง เรื่องที่เหลียนจิ่นกับจ้าวมู่ใช้ยาเม็ดปลุกกำหนัด คิดลิดรอนพละกำลังของเซี่ยงเส้าหลง มีคำโจษจันในวังจ้าวแต่แรก จ้าวจื้อก็เคยได้ยินได้ฟังมา ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงบอกออกมานางกลับเชื่อถือโดยสนิทใจ

ก่อนหน้านี้นางนึกรักเหลียนจิ่น เพราะสืบเนื่องจากแรงดึงดูดของอีกฝ่าย จนถูกเหลียนจิ่นฉวยโอกาสพิชิตจิตใจของนางไว้ รสชาติของรักแรกนี้แม้ยากลืมเลือน แต่ยังไม่ถึงกับตราตรึงใจ เมื่อภาพลักษณ์อันงามพร้อมของเหลียนจิ่นถูกทำลายไป ใยรักนี้ก็สูญสลายไปตามลม

ยามกะทันหันนางรู้สึกสมองขาวว่างเปล่า ไม่ทราบทำอย่างไรดี

เซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงของนาง ดังนั้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “แม่นางจื้อ ให้จวิ้นน้อยส่งท่านกลับบ้านไปดีหรือไม่?”

จ้าวจื้อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องโพล่งว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องให้ผู้คนส่ง” พลางไสม้าไปยังถนนขวางด้านซ้ายมือ

เซี่ยงเส้าหลงปรายตาบอกใบ้ต่อจิงจวิ้น จิงจวิ้นรีบบังคับม้าติดตามไป ปากร้องบอกว่า “แม่นางจื้อรอข้าพเจ้าด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความปลาบปลื้มประโลมใจ หญิงสาวเช่นจ้าวจื้อยังไม่เลว เหมาะสมกับจิงจวิ้นอย่างยิ่ง ประการสำคัญคือเขาดูออกว่าจิงจวิ้นรักใคร่ชอบพอนาง แต่หากคิดพิชิตนาง ยังต้องใช้ความเพียรพยายามสักครา

เซี่ยงเส้าหลงพลันพบว่าตัวเองเปลี่ยนไปมากมาย หากเป็นเมื่อกาลก่อน เขาไม่เคยปฏิเสธหญิงงาม ยิ่งมากยิ่งประเสริฐล้ำ ตอนนี้ไม่ทราบครอบครองหญิงงามมากเกินไป หรือว่าได้รับความกระทบกระเทือนใจที่เห็นสตรีซึ่งตนรักตกตายติดต่อกัน ความรู้สึกที่มีต่อสตรีเริ่มซีดชาลง แทบไม่ต้องการย่างเท้าเข้าสู่สนามรักอีก

แต่ละคนถือกำเนิดเกิดมา ล้วนต้องประสบกับการตายของคนข้างกาย สุดท้ายคือการตายของตัวเอง ถือเป็นอันสิ้นสุดยุติ รอบปีที่ผ่านมาเซี่ยงเส้าหลงเผชิญกับความปวดร้าวที่กัดกร่อนใจของการพลัดพรากตายจากนี้ตลอดเวลา

นึกถึงเหตุการณ์ที่พบกับจูจีเมื่อคืน มาตรว่าบังเกิดความต้องการขึ้น แต่หามีส่วนสัมพันธ์กับความรักแม้แต่น้อยไม่ ล้วนเป็นความพลุ่งพล่านซึ่งสืบเนื่องจากแรงดึงดูดใจในเพศตรงข้าม ซึ่งยากหักห้ามใจได้ คืนนี้พบพานนาง ต้องเพิ่มความระมัดระวัง ไม่เช่นนั้นหากเกิดสัมพันธ์สวาทขึ้นเหตุการณ์จะเพิ่มความซับซ้อนกว่าเดิม เพียงหวังว่านางอย่าได้ยวนยั่วเขาสตรีนางนี้รู้จักโปรยเสน่ห์ต่อบุรุษจริงๆ

ตึกฮูหยินของหยาฮูหยินปรากฏแก่สายตา เซี่ยงเส้าหลงทอด

ถอนใจคำหนึ่ง กระตุ้นม้าตรงไป เหล่าองครักษ์ติดตามรีบเร่งม้า ม้าพ่วงพีสิบเอ็ดตัวควบขับเข้าตึกที่พักของหยาฮูหยินอย่างรวดเร็ว

หยาฮูหยินเข้าวังไปเฝ้าเจ้ารัฐจ้าว ภายในตึกฮูหยินมีแต่กงจู้สามจ้าวเชี่ยนกับคุณชายน้อยเสี่ยวผาน

เสี่ยวผานเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมากนัก ไม่ลวนลามหญิงรับใช้ ซ่องสุมผู้คนก่อเรื่องเช่นกาลก่อนอีก กงจู้สามเศร้าเสียใจในโชคชะตาของเขาจึงสอนให้เขาอ่านหนังสือจำตัวอักษร เซี่ยงเส้าหลงชมดูจนหดหู่ใจชักนำเสี่ยวผานมายังสวนดอกไม้ ถ่ายทอดเพลงกระบี่ม่อจื่อให้ และใช้ให้ผู้ติดตามประมือฝึกซ้อมกับเสี่ยวผาน

เสี่ยวผานจดจ่อกับวิชาการต่อสู้โดยเร็ว เซี่ยงเส้าหลงค่อยหันไปกล่าวกับกงจู้สามว่า "คิดไม่ถึงเด็กผู้นี้เปลี่ยนเป็นรู้ความถึงเพียงนี้"

กงจู้สามขอบตาแดงก่ำ กล่าวว่า "คนที่เขารักที่สุดคือหนีฮูหยิน ยามนี้ในใจของเขาเต็มไปด้วยความแค้น มิเพียงแค้นจ้าวมู่ ยังแค้นพระบิดา ดังนั้นเขายึดถือท่านเป็นตัวอย่าง ต้องการกอปรด้วยความกล้าหาญและสติปัญญา เพื่อแก้แค้นให้แก่หนีฮูหยิน"

เซี่ยงเส้าหลงมองดูสีหน้าอันเยือกเย็น และท่าทีที่เด็ดเดี่ยวเกินวัยของเสี่ยวผาน ในใจบังเกิดความหนาวเย็นแผ่ซ่านขึ้น เขามีความรู้สึกว่าภายภาคหน้าเสี่ยวผานต้องมิใช่คนธรรมดา แต่ยามกะทันหันคาดการณ์ไม่ออกว่าเสี่ยวผานจะกระทำอันใด

กงจู้สามกล่าวเบาๆ ว่า "เขายอมรับข้าพเจ้า ทางหนึ่งสืบเนื่องจากข้าพเจ้าเป็นคนของท่าน อีกทางหนึ่งเพราะข้าพเจ้าก็แค้นพระบิดากับจ้าวมู่เช่นเดียวกับเขา"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความลำบากใจ กล่าวว่า "พระบิดาท่านมิใช่ทรงให้การยกย่องหนีฮูหยินหรอกหรือ? เหตุใดทรงนิ่งดูดายปล่อยให้จ้าวมู่ทำการชั่วร้าย?"

กงจู้สามทอดถอนใจกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "ไม่มีผู้ใดเข้าใจพระบิดา

กาลก่อนพระองค์หาได้ทรงเป็นเช่นนี้ไม่ แต่หลังการปราชัยที่ฉางผิง พระองค์เปลี่ยนเป็นพระทัยโลเล ถึงกับทรงกลัวพบปะกับแม่ทัพนายกองที่คุมกำลัง ปล่อยให้จ้าวมู่รวบอำนาจไป เหตุการณ์ของหนีฮูหยินครั้งนี้ พระองค์สมควรรับสั่งให้ไต่สวนหาความจริง แต่เมื่อจ้าวมู่สอดมือเข้ามาก็สลายกลายเป็นอากาศธาตุ เป็นเหตุให้ผู้คนภายในวังล้วนผิดหวังในตัวพระองค์”

จากปากคำของกงจู้สาม เซี่ยงเส้าหลงจึงพบเห็นผลสะท้อนอีกประการหนึ่ง ซึ่งสืบเนื่องจากการปราชัยที่ฉางผิง

การปราชัยครั้งนั้น สาเหตุสำคัญเนื่องมาจากเจ้ารัฐจ้าวทรงหลงกลต่อแผนยุยงของรัฐฉิน แต่งตั้งจ้าวคว่อเป็นแม่ทัพใหญ่แทนเหลียนผ่อ กล่าวได้ว่าเป็นการแย่งชิงอำนาจระหว่างเจ้าชีวิตองค์ใหม่กับแม่ทัพเก่าที่กุมอำนาจอยู่ก่อน

หลังจากผ่านความสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ที่สุด นับตั้งแต่ก่อตั้งรัฐจ้าวเป็นต้นมา เจ้ารัฐจ้าวทรงสูญเสียความเชื่อมั่นในพระองค์เอง กลายเป็นบุคคลที่หลบหนีความจริง ถึงกับทรงกลัวเผชิญกับสายตาที่ตำหนิติเตียนของเหล่าแม่ทัพนายกอง ดังนั้นจ้าวมู่ฉวยโอกาสแทรกตัวเข้ามาตอบสนองความต้องการทั้งทางพระทัยและพระวรกาย เจ้ารัฐจ้าวทรงกลายเป็นคนรักร่วมเพศเดียวกัน ไม่แน่ว่าเป็นพฤติการณ์ทำลายล้างตัวเองชนิดหนึ่ง และอาจสืบเนื่องการแสวงหาทางสรีระร่างกายตามธรรมชาติ สาเหตุที่แท้จริงคงมีแต่เจ้ารัฐจ้าวที่ทรงทราบได้

กงจู้สามกล่าวเสียงละห้อยว่า “ข้าพเจ้ายังรำลึกถึงช่วงเวลาที่หลบหนีออกนอกนครต้าเหลียน หวังว่าทุกค่ำคืนท่านโอบกอดผู้อื่นไว้ เส้าหลง เมื่อใดพวกเราจึงจะไปจากสถานที่อันโสมมแห่งนี้ เสาะหาดินแดนอันเปลี่ยวร้าง ให้เซี่ยนเอ๋อก่อไฟหุงข้าว ส่วนท่านล่าสัตว์หาเลี้ยงชีพอย่างสงบ?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มในใจ หากแม้นเขารั้งอยู่ในหุบเขาของสตรีไหมงาม อาจสามารถดำเนินชีวิตเช่นนี้จวบจนแก่เฒ่า แต่ตอนนี้เขามีสภาพ

เฉกเช่นขี่บนหลังเสือ ไม่อาจเลิกราได้ มาตรว่าภายหน้าไปถึงรัฐฉิน อาจต้องเผชิญกับการแก่งแย่งชิงอำนาจที่ซับซ้อนยิ่งกว่า ในยุคสมัยเลียดก๊กนี้ดูท่าไม่มีดินแดนดั่งทิพยสถาน ไม่เช่นนั้นสตรีไหมงามคงไม่ถูกอันธพาลคิดข่มขืน เถิงอี้ก็ไม่ประสบชะตาบ้านช่องพินาศ บุตรภรรยาตกตายแล้ว

ยามนั้นหยาฮูหยินเดินทางกลับมาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เซี่ยงเส้าหลงจึงขอตัวจากกงจู้สาม เข้าห้องไปหารือลับกับหยาฮูหยิน

หยาฮูหยินทอดถอนใจกล่าวว่า “หลี่มู่เป็นแม่ทัพชาญศึกในสมรภูมิ แต่วิธีการช่วงชิงอำนาจหุนหันเกินไป และประเมินผลสะท้อนที่จ้าวมู่มีต่อพระเชษฐาต่ำทรามไป”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดผิดท่า ถามว่า “เกิดเรื่องอันใด?”

หยาฮูหยินไม่ตอบคำโดยตรง หากแต่กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “พวกเขาไม่เข้าใจว่า หลังการปราชัยที่ฉางผิง พระเชษฐาทรงถือสาผู้อื่นกล่าวหาพระองค์ผิดพลาดที่สุด ตอนนี้แม่ทัพหลี่มู่บีบบังคับให้พระเชษฐาทรงยอมรับข้อผิดพลาดที่ไม่ได่สวนคดีของหนีฮูหยิน และปกป้องผู้ต้องสงสัย พระองค์ไหนเลยทรงยอมรับได้?”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “ที่แท้เกิดเรื่องอันใด?”

หยาฮูหยินมองดูเขาอย่างท้อแท้ กล่าวว่า “เมื่อคืนหลังงานเลี้ยงที่ตึกตระกูลกวอ จ้าวมู่ก็เข้าวังไปเฝ้าพระเชษฐา ที่แท้กล่าวว่ากระไรก็ไม่มีผู้ใดทราบ คาดว่าคงกล่าวหาทางกองทัพคิดโยกคลอนราชบัลลังก์ของพระเชษฐา ทั้งยังกล่าวโทษท่าน ดังนั้นเช้าวันนี้พระเชษฐาทรงเบิกตัวข้าพเจ้าเข้าวัง ตรัสถามถึงเรื่องของท่าน และทรงบีบบังคับผู้อื่นบอกความสัมพันธ์ที่แท้จริงระหว่างท่านกับข้าพเจ้าออกมา”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “ท่านกราบทูลว่าอย่างไร?”

หยาฮูหยินกล่าวด้วยสีหน้าไม่เป็นปรกติว่า “ข้าพเจ้าย่อมไม่บอกความจริง แต่ดูท่าพระองค์ยังทรงเชื่อว่าข้าพเจ้าไม่หลงงมงายในตัวท่าน หรืออาจสืบเนื่องจากกาลก่อน ข้าพเจ้ามีชื่อเสียงเหลวแหลกเกินไป”

กล่าวพลางก้มศีรษะต่ำด้วยความในใจเปี่ยมล้น เซี่ยงเส้าหลง

ต้องเชยคางนางขึ้น กล่าวว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องกับกองทัพและตระกูลอู พระเชษฐาท่านคงไม่กล้าจัดการกับข้าพเจ้าโดยวู่วามกระมัง?”

หยาฮูหยินกล่าวอย่างหดหู่ว่า “ท่านอย่าได้ประเมินขุมกำลังของกองทัพกับตระกูลอูสูงเกินไป หากพระเชษฐาตัดสินพระทัยสำเร็จโทษท่าน ตอนนั้นเหตุการณ์ยากแก้ไข ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ขัดแย้งกับพระเชษฐาเพราะท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดเพลิงโทสะพลุ่งขึ้น แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า “คิดฆ่าเราเซี่ยงเส้าหลง เกรงว่าเจ้ารัฐจ้าวต้องทุ่มเทกำลังทั้งกองทัพออกมา ข้าพเจ้าจะไม่ยอมรามือรับการจับกุมเด็ดขาด”

หยาฮูหยินกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “ท่านผู้นี้บางครั้งคล้ายคนห้าวหาญดุดันไร้ความคิด พระเชษฐาทรงมีกำลังทหารองครักษ์สองหมื่นนาย ทหารรักษาเมืองอีกสามหมื่นนาย แม่ทัพเล่อเซิ่งก็เป็นคนของจ้าวมู่ หากแม้นเกิดการปะทะ มีผู้ใดช่วยเหลือท่านได้ หากท่านเป็นไรไป ผู้อื่นจะมีชีวิตอยู่อย่างไร?”

เอ่ยถึงตอนท้ายน้ำตาทะลักจากเบ้ามา เซี่ยงเส้าหลงต้องโอบรั้งนางไว้ในอ้อมอก ยิ้มพลางกล่าวว่า “วางใจเถอะ มีคนบอกว่าข้าพเจ้าเป็นผู้วิเศษคนใหม่รับรองต้องไม่ตาย”

หยาฮูหยินงงงันวูบจึงกล่าว “ผู้ใดว่ากัน? ผู้วิเศษคนใหม่อันใด?”

นางคล้ายไม่มีความกระตือรือร้นสนใจ กล่าวอีกว่า “ตอนนี้ผู้อื่นใจสับสนว้าวุ่น เส้าหลงรีบแนะนำข้าพเจ้าว่า สมควรทำอย่างไร”

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดแล้วกล่าว “ไม่มีหนทางเลือกอีกแล้ว มีแต่หลบหนีออกจากนครหานตานค่อยมีหนทางรอด แต่ก่อนไปข้าพเจ้าต้องสับร่างจ้าวมู่ให้แหลกเละ ค่อยระบายความแค้นในอกได้”

หยาฮูหยินยื่นมือลูบคลำใบหน้าของเขา กล่าวว่า “ท่านต้องนำข้าพเจ้าไปด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวย้ำว่า “ย่อมแน่นอน มิเพียงแต่นำท่านไป เสี่ยวผานกับกงจู้สามก็จะติดตามพวกเราไป”

หยาฮูหยินกล่าวเบาๆ ว่า “ใช่ไปยังรัฐฉินหรือไม่? โอ ชาวฉินยังลึกซึ้งน่ากลัวกว่าคนของรัฐใดทั้งหมด”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “อย่าลืมเลือนว่าข้าพเจ้าเป็นผู้วิเศษคนใหม่” พลางผุดลุกขึ้นกล่าวอีกว่า “เกรงว่าต้องไปถึงรัฐฉิน ค่อยมีโอกาสอยู่เป็นเพื่อนพวกท่าน ปฏิกิริยาของเจ้ารัฐจ้าวอยู่เหนือความคาดหมายข้าพเจ้านัก ข้าพเจ้าต้องไปหารือกับแม่ทัพหลี่มู่ หาทางผ่อนคลายสถานการณ์ดู”

หยาฮูหยินเดินเคียงคู่ไปกับเขา ปากกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะคอยติดตามเหตุการณ์ภายในวัง ดีที่จิงฮองเฮาทรงอยู่ข้างท่าน พระเชษฐาก็มีพระทัยรวนเร ในเวลาอันสั้นยังไม่กล้าใช้วิธีการที่เด็ดขาดจัดการกับท่าน”

กล่าวพลางก้มศีรษะลง ตาคู่งามทอแววสับสนยุ่งเหยิง เซี่ยงเส้าหลงย่อมไม่ทันสังเกตเห็นแต่อย่างไร

โจวเอี่ยนอาจเชื่อว่าเขาเป็นผู้วิเศษคนใหม่ แต่เขาทราบว่าหามีเรื่องเช่นนั้นไม่ หากแม้นมีผู้วิเศษคนใหม่ คนผู้นั้นสมควรเป็นอิ๋งเจิ้ง แต่ดูจากสภาพของอิ๋งเจิ้งในตอนนี้ อาศัยอะไรก้าวขึ้นเป็นผู้วิเศษคนใหม่ซึ่งรวมประเทศเป็นปึกแผ่น?

เซี่ยงเส้าหลงนึกพิสมัยต่ออาวุธทันสมัยที่ใช้ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดในยุคสมัยเลียดก๊ก มือกระบี่ที่ร้ายกาจที่สุดอย่างมากจัดการกับผู้คนสิบกว่าคนไม่อาจรับมือถึงร้อยคน อย่าว่าแต่กองทัพนับพันนับหมื่น ซึ่งผ่านการฝึกเป็นอย่างดี ดังนั้นเขาได้แต่ใช้แผนยุทธศาสตร์ตลอดจนกุศโลบาย จึงมีโอกาสรักษาชีวิตหลบหนีออกไป

พริบตานั้น เขาบังเกิดความอาลัยอาวรณ์ต่อนครหานตาน ในที่สุดเขาต้องไปจากเมืองโบราณแห่งนี้แล้ว

กำหนดแผนการใหญ่

เซี่ยงเส้าหลงเดินทางถึงตึกแม่ทัพใหญ่ของหลี่มู่ เห็นบนลานกว้างหลังกำแพงตึกชุมนุมด้วยไพร่พลและม้านับพัน คล้ายกับจะเคลื่อนทัพออกเดินทาง

เซี่ยงเส้าหลงชมดูจนใจหายวูบ แสดงความจำนงต่อองครักษ์ภายในตึกว่าขอพบหลี่มู่ หลี่มู่พอดีออกจากตึกในด้วยเครื่องแบบเต็มยศพอพบเห็นเซี่ยงเส้าหลง ก็ฉุดดึงคนมาด้านข้าง กล่าวว่า "รัฐจ้าวไม่มีความหวังอีกต่อไป วันนี้ต้าอ๋องเบิกตัวเราเข้าวัง มีพระบัญชาให้เรากลับขึ้นเหนือไปรับมือพวกซงหนู ยิ่งไม่เปิดโอกาสให้เราเอ่ยถึงเรื่องของหนีฮูหยิน ทั้งยังรับสั่งให้จ้าวมู่ดูแลนครหานตาน ท่านรีบไปเถอะ ไม่เช่นนั้นคงไม่อาจรักษาชีวิตไว้"

ปฏิกิริยาของเจ้ารัฐจ้าว คล้ายอยู่ในความคาดคำนวณของยอดขุนพลผู้นี้ ยามนั้นกล่าวเบาๆ อีกว่า "แม่ทัพนายกองในนครหานตานมีอยู่มากหลายเคยเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของเรา เราบอกเรื่องของท่านต่อพวกมันแล้ว และกำชับให้พวกมันลอบช่วยเหลือท่านอีกแรงหนึ่ง"

จากนั้นบอกรายชื่อแม่ทัพนายกองออกมาหลายคน ค่อยกล่าวอีกว่า "หากแม้นจ้าวมู่ส่งคนตามล่าท่าน ให้หลบหนีไปยังชายแดนทิศเหนือ ขอเพียงเข้าสู่เขตพื้นที่ของเรา เราก็มีวิธีการคุ้มครองท่าน แม้แต่ต้าอ๋องยังไม่อาจทำอย่างไรเราได้"

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงว่า บุคคลที่พบหน้าเพียงสามครั้งผู้นี้ จะมีน้ำใจไมตรีและคุณธรรมล้ำฟ้าถึงเพียงนี้ สร้างความตื้นตันใจจนไม่อาจกล่าววาจาใดได้

หลี่มู่ปลดกระบี่สะพายอยู่หว่างเอวออกมายื่นส่งให้ กล่าวว่า "กระบี่เล่มนี้ขนานนามคลื่นโลหิต เปรียบกับกระบี่รุ้งบินของจ้าวมู่ยังเหนือชั้นกว่า สามารถตัดเส้นผมขาด ทะลวงทะลุเสื้อเกราะได้ ด้วยเพลงกระบี่อันเลิศล้ำของท่าน เมื่อถือครองมันเท่ากับพยัคฆ์เพิ่มปีก ขอท่านอย่าได้ปฏิเสธ หาไม่เราหลี่มู่จะนึกดูแคลนท่านแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกมีน้ำตาอุ่นระอุทะลักจากเบ้า ยื่นมือรับกระบี่คลื่นโลหิตมา

หลี่มู่ยื่นมือตบไหล่ของอีกฝ่าย ทอดถอนใจกล่าวว่า "ที่ใดสามารถรองรับท่าน ก็ไปยังที่นั้นเถอะ ไม่แน่ว่าสักวันหนึ่งพวกเราจะพบกันในสมรภูมิ เมื่อถึงเวลาต่างสังกัดเจ้าชีวิตคนละองค์อาจต้องพิสูจน์ความเป็นตายกัน เราจะไม่ไว้ไมตรีเด็ดขาด ท่านก็สมควรปฏิบัติเช่นนั้นต่อเรา" กล่าวจบหัวร่อฮาฮาด้วยความห้าวหาญรันทด ขึ้นม้าออกจากตึกแม่ทัพขึ้นเหนือไปต่อต้านศัตรูผู้รุกราน

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความสะทกสะท้อน ส่งหลี่มู่ออกเดินทางอย่างซึมเซา บังเกิดความรู้สึกไร้ญาติมิตรชิดใกล้ขึ้นมา เมื่อดึงกระบี่ออกมาเห็นบนตัวกระบี่ซึ่งยาวเป็นพิเศษ มีริ้วรอยสีเลือดจางๆ ทั้งปรากฏเป็นรูปคลื่น บริเวณด้ามกระบี่สลักอักษรโบราณเป็นคำ *"คลื่นโลหิต"*

ความปีติยินดีเมื่อคืนปลาสนาการสิ้น ยามนี้หนึ่งเดียวที่กระทำได้คือพึ่งพาสติปัญญาความสามารถของตัวเอง ช่วยเหลือตระกูลอูและคนที่ตนรักออกจากสถานที่ซึ่งไร้ขื่อแปแห่งนี้

เซี่ยงเส้าหลงออกจากตึกแม่ทัพใหญ่อย่างเลื่อนลอย เมื่อปราศจากยอดขุนพลเช่นหลี่มู่ ต่อให้ทางกองทัพไม่พอใจจ้าวมู่ ก็ไม่กล้าเสี่ยงกับการถูกประหารทั้งตระกูล รื้อฟื้นคดีของหนีฮูหยิน ยิ่งไม่มีผู้ใดกล้ายืนอยู่ฝ่ายเขา เขาก็ไม่ต้องการสร้างความลำบากแก่ผู้อื่น ตอนนี้ได้แต่

พึ่งพาตระกูลอูและตัวเองแล้ว หลี่มู่ถูกส่งตัวกลับชายแดนทิศเหนือ ทหารและพลเรือนในรัฐจ้าวทราบแล้วว่า เจ้ารัฐจ้าวทรงอยู่ฝ่ายจ้าวมู่ ส่วนเซี่ยงเส้าหลงเป็นหนามตำตาของจ้าวมู่ ย่อมไม่อาจรักษาตัวรอดได้

ที่ผ่านมาน้อยคนที่ยอมส่งฟืนไฟกลางหิมะ ช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก หากทว่าทุกผู้คนยินดีถมหินใส่บ่อ กระหน่ำซ้ำเติมคน ทั้งนี้เพราะทั้งสามารถโค่นตระกูลอู และประจบสอพลอต่อจ้าวมู่ ตอนนี้ปัญหาสำคัญคือ เมื่อใดจ้าวมู่จึงได้รับความเห็นชอบจากเจ้ารัฐจ้าวกำจัดตระกูลอูกับเซี่ยงเส้าหลงให้พ้นทาง? มีวิธีอันใดชะลอการตัดสินพระทัยของเจ้ารัฐจ้าวได้?

เซี่ยงเส้าหลงพกความกลัดกลุ้มกังวลกลับมายังตึกตระกูลอู เถาฟางเร่งรุดมารับหน้า แจ้งให้ทราบว่าพวกเขาคร่ากุมชาวฉู่ผู้หนึ่ง เรียกว่าตันจิ้นคาดคั้นถามถึงความสัมพันธ์ระหว่างจ้าวมู่กับรัฐฉู่ แต่คนผู้นี้ปากแข็งยิ่งไม่ยอมเปิดเผยอันใดแม้สักคำเดียว

เถาฟางแสดงความเห็นว่า ต่อให้คนผู้นี้ยินยอมรับปากร่วมมือเสนอหน้าออกมากล่าวโทษจ้าวมู่ จ้าวมู่ก็สามารถยืนกรานปฏิเสธ และกล่าวหาว่าพวกเขาปรักปรำมัน สุดท้ายเจ้ารัฐจ้าวย่อมต้องทรงเชื่อจ้าวมู่มากกว่าเชื่อพวกเขา

เซี่ยงเส้าหลงคล้ายมองเห็นแสงแห่งความหวังอันรำไร บอกให้เถาฟางนำตนไปยังห้องคุมขังตันจิ้นนั้น ห้องคุมขังอยู่ชั้นใต้ดินบริเวณเขตตึกหลัง ตันจิ้นนั้นถูกจับมัดติดกับเสาไม้ ใบหน้าแปดเปื้อนคราบโลหิต ท่าทางระทดระทวย แสดงว่าได้รับความเจ็บปวดทรมานไม่น้อย

เซี่ยงเส้าหลงพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ ฉุดลากเถาฟางมาด้านข้าง กล่าวว่า “คนผู้นี้มองปราดเดียวก็ทราบว่าไม่กลัวตาย ไม่เช่นนั้นรัฐฉู่คงไม่มอบหมายให้มาติดต่อกับจ้าวมู่ แต่ความอดทนของผู้คนมีขีดจำกัด ขอเพียงพวกเราค้นพบวิธีการ ก็สามารถจู่โจมทำลายความตั้งใจของมันได้”

เถาฟางกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า “ปัญหาอยู่ที่มีวิธีการอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “วิธีนี้เรียกว่าสอบปากคำให้อ่อนเปลี้ย ท่าน

จัดหาผู้คนมาสิบกว่าคน ตั้งคำถามมันซ้ำๆ ซากๆ ห้ามมิให้มันเข้าห้องน้ำหรือรับประทานอาหาร ประการสำคัญคือไม่อนุญาตมันนอนหลับ เวลาสอบถามให้ใช้แสงโคมไฟสาดส่องมัน ดูว่ามันจะทนทานได้นานเท่าใด?"

นี่เป็นครั้งแรกที่เถาฟางได้ยินวิธีการสอบสวนเช่นนี้ ต้องกล่าวอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งว่า "วิธีนี้ได้ผลจริงหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า "รับรองว่าได้ผล ท่านใช้คนรักษาบาดแผลบนร่างมัน ให้มันผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าสะอาดสะอ้าน แล้วค่อยดำเนินการสอบสวน"

จากนั้นบ่งบอกกลเม็ดในการไต่สวน ตลอดจนหัวข้อที่คิดถามจนเถาฟางรู้สึกว่ามีเหตุผลจึงรับไปดำเนินการ

เซี่ยงเส้าหลงรุดไปหาอูอิ้งหยวน อูอิ้งหยวนกำลังรับแขกที่ห้องลับ พอทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงมาถึง รีบเชื้อเชิญให้เข้าไป แขกของอูอิ้งหยวนเป็นพ่อค้าวาณิชผู้หนึ่ง รูปร่างสูงโปร่ง แต่หน้าตาท่าทางลุกลน ไม่น่าประทับใจแต่อย่างไร

อูอิ้งหยวนบอกให้เซี่ยงเส้าหลงนั่งลง ค่อยแนะนำว่า "เส้าหลง นี่เป็นดาวปัญญาซึ่งท่านถูเซียนให้ความไว้วางใจที่สุด...ท่านเสี้ยวเยี่ยถัน"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า ที่แท้เป็นทูตลับซึ่งถูเซียนผู้เป็นคนสนิทของหลี่ปู้เหว่ยส่งมา เช่นนี้เป็นว่าหลี่ปู้เหว่ยต้องการรับตัวจูจีกับอิ๋งเจิ้งสองแม่ลูกกลับนครเสียนหยางไปให้จงได้

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวด้วยความเกรงอกเกรงใจว่า "ก่อนที่จะมาถึงนครหานตาน ก็รับทราบนามของคุณชายเซี่ยงแต่แรก ตอนนี้ข้าพเจ้าปลอมแปลงโฉมมา ขออย่าได้ตำหนิ"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล ที่แท้คนผู้นี้เป็นนักปลอมแปลงโฉม เปลือกนอกกลับดูไม่ออก จึงกล่าว "หมายความว่าท่านสามารถปลอมแปลงโฉมจูจีสองแม่ลูกตามที่ต้องการแล้ว"

เสี้ยวเยี่ยถันผงกศีรษะกล่าวว่า "คุณชายเซี่ยงมีความคิดอ่านฉับไวนัก นี่เป็นสาเหตุที่ท่านถูจัดส่งข้าพเจ้ามายังนครหานตาน แต่คิดนำตัว

พวกนางสองแม่ลูกออกมาอย่างไรต้องพึ่งพาพวกท่านแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงขณะจะบอกว่า คิดนำตัวจูจีกับอิ๋งเจิ้งออกมาไม่ยากนัก อูอิ้งหยวนชิงยื่นเท้าลอดผ่านโต๊ะเตี้ย เตะขาเซี่ยงเส้าหลงคราหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงรีบกลั้ำกลืนคำพูดไว้ อูอิ้งหยวนจึงกล่าว “หากพวกเราสามารถช่วยเหลือพวกนางสองแม่ลูกออกมา ทางด้านท่านหลี่จะรับตัวพวกเราอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจในบัดดล ด้วยขุมกำลังของพวกเขา บวกกับวิชาปลอมแปลงโฉมของเสี้ยวเยี่ยถัน สมควรช่วยเหลือจูจีกับอิ๋งเจิ้งออกมาได้ไม่ยากนัก ปัญหาอยู่ที่ตระกูลอูต้องการถอนกำลังทั้งหมดออกจากนครหานตาน ดังนั้นอูอิ้งหยวนผูกโยงจูจีสองแม่ลูกกับตระกูลอูเข้าด้วยกัน บีบบังคับเสี้ยวเยี่ยถันรับตัวพวกเขาทั้งหมดไว้

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวว่า “นายเหนือเราเคยหารือเรื่องนี้กับเจ้ารัฐฉินจวงเซียงอ๋อง เมื่อถึงเวลาทัพฉินเราจะแสร้งบุกเมืองต่างๆ ในดินแดนไท่หยวน แบ่งแยกความสนใจของรัฐจ้าว ท่านถูก็จะนำกำลังมารอรับที่ชายแดนรัฐจ้าว ขอเพียงพวกท่านบรรลุถึงชายฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจวงสุ่ย ท่านถูก็สามารถคุ้มครองส่งพวกท่านข้ามเขตแดนรัฐหานกลับสู่รัฐฉินเรา” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวถามว่า “ข้าพเจ้าสามารถรับทราบแผนการช่วยเหลือจูจีสองแม่ลูกหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *'ร้ายกาจ'* ในใจ คนผู้นี้กล่าววาจามากมาย แต่ไม่ได้เปิดเผยเส้นทางเดินของถูเซียนออกมา ทั้งนี้เพราะหากคิดประสานงานกัน ถูเซียนสมควรอยู่ในรัฐจ้าวจึงถูกต้อง

อูอิ้งหยวนยื่นเท้าลอดใต้โต๊ะเตี้ย เตะขาเซี่ยงเส้าหลงอีกครา เป็นความหมายให้บอกแผนอันเลื่อนลอยต่อแขกเบื้องหน้า แต่เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยมีแผนการอันใด จึงกล่าว “ท่านเสี้ยวสามารถรอคอยสักสามวันหรือไม่ ทั้งนี้เพราะพวกเรากำลังติดต่อกับพวกนางสองแม่ลูกอยู่ รอจนได้ข้อสรุปค่อยกำหนดรายละเอียดได้”

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวอย่างไม่ใคร่พอใจว่า “อย่างน้อยสมควรเปิดเผย

สภาพการณ์ต่อข้าพเจ้าบ้าง”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า “การปรากฏกายของท่านเสี้ยว อาจทำให้แผนการทั้งหมดเกิดการเปลี่ยนแปลง ไม่แน่ว่าสามารถอาศัยวิชาปลอมแปลงโฉมของท่าน ช่วยให้พวกเราออกจากนครหานตาน โดยที่รัฐจ้าวไม่รู้สึกตัว ดังนั้นข้าพเจ้าต้องเตรียมการใหม่”

สีหน้าเสี้ยวเยี่ยถันค่อยผ่อนคลาย กล่าวว่า “ข้าพเจ้าพอเข้าใจอยู่บ้างแล้ว” จากนั้นหันไปกล่าวกับอูอิ้งหยวนว่า “รับทราบมาว่านางระบำของตระกูลอูมีชื่อเลื่องลือ ข้าพเจ้าเมื่อมาแล้วคิดชมดูสักครา”

อูอิ้งหยวนหัวร่อพลางกล่าวว่า “เราจัดเตรียมให้แก่ท่านเสี้ยวแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าไม่มีเรื่องอื่นอีก จึงขอตัวออกจากห้องลับ

เมื่อก้าวออกจากเขตตึกในของอูอิ้งหยวน เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกเหนื่อยล้าสิ้นเรี่ยวแรง

เวลาหลังเที่ยง ภายในตึกสงบสุข แว่วเสียงหัวร่อหยอกล้อของหญิงรับใช้ดังจากในสวนไม้ดอก เซี่ยงเส้าหลงกลับบังเกิดความสะทกสะท้อน อูอิ้งหยวนเคยบอกว่าถอนกำลังส่วนใหญ่ออกจากรัฐจ้าวแล้ว แต่นั่นเพียงหมายถึงญาติผู้ใกล้ชิด สำหรับญาติห่างๆ ตลอดจนบ่าวไพร่หญิงรับใช้คงถูกสลัดละทิ้ง สุดท้ายกลายเป็นเป้าระบายโทสะของรัฐจ้าว

นี่เป็นเรื่องอับจนปัญญา เซี่ยงเส้าหลงก็ไม่อาจช่วยเหลือได้ ยุคสมัยของผู้เข้มแข็งเฉือนแบ่งดินแดนแย่งกันครอง โชคชะตาของผู้คนล้วนไม่อยู่ในกำมือของตัวเอง แดนสวรรค์อาจแปรเปลี่ยนเป็นนรกภูมิอันน่ากลัวได้ทุกเมื่อ

เซี่ยงเส้าหลงไม่หวั่นวิตกว่า หลี่ปู้เหว่ยจะหักหลังพวกเขา ในดินแดนที่การศึกสงครามปะทุไม่หยุดหย่อน กิจการปศุสัตว์ของตระกูลอูมีความสำคัญทางทหารและด้านเศรษฐกิจอย่างยิ่ง ด้วยความสามารถของสองพ่อลูกตระกูลอู คงเคลื่อนย้ายทรัพยากรส่วนหนึ่งออกไปได้ ที่หลงเหลือก็ไม่ทิ้งให้แก่รัฐจ้าว อย่างนั้นจะส่งผลกระทบต่อรัฐจ้าวอย่างรุนแรง

อูอิ้งหยวนมีสติปัญญาเฉียบแหลม เตรียมการตั้งแต่หลายปีก่อน เพียงดูจากการที่อูอิ้งหยวนหมายตาเขา ทั้งไม่เสียดายกับการยกบุตรีคนโปรดให้แก่เขา เป็นที่เห็นถึงการมองการณ์ไกลเป็นอย่างดี มีแต่บุคคลเช่นนี้ จึงสามารถดำรงชีวิตอยู่อย่างสุขสม

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงผิวปากดังขึ้น เซี่ยงเส้าหลงไม่ทันเหลียวหน้าไป จิงจวิ้นก็พุ่งขวับมาถึงข้างกายของเขา

เซี่ยงเส้าหลงเห็นอีกฝ่ายมีสีหน้าปลอดโปร่งจึงถามว่า “สัมฤทธิผลแล้วหรือ?”

เขาย่อมหมายถึงจ้าวจื้อ จิงจวิ้นสั่นศีรษะกล่าวว่า “นางไม่แยแสสนใจข้าพเจ้า สุดท้ายถูกข้าพเจ้าติดตามถึงบ้านอยู่อาศัย นางยังถือกระบี่ขับไล่ข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “อย่างนั้นข้าพเจ้าคาดเดาไม่ถูกว่า ท่านไฉนเบิกบานใจถึงเพียงนี้”

จิงจวิ้นหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า “ที่วิเศษสุดคือบิดานางความจริงเป็นครูสอนหนังสือ ออกมาดุด่าว่ากล่าวข้าพเจ้า ยกอ้างมารยาทที่พึงปฏิบัติและไม่พึงปฏิบัติต่างๆ ข้าพเจ้าความจริงไม่ได้รับฟังแม้สักคำเดียว แต่เห็นแก่หน้าบุตรีผู้เลอโฉมของเขาแสร้งเป็นน้อมรับคำสั่งสอน อาจบางทีเขาเห็นว่าข้าพเจ้ายังพออบรมกล่อมเกลา สั่งให้ข้าพเจ้าไปรับการศึกษาทุกวัน ขอเพียงถึงวันตรุษสารทให้มอบเนื้อตากแห้งเป็นค่าตอบแทนก็พอ ตอนนั้นจ้าวจื้อขุ่นแค้นแทบสิ้นสติ ถลึงตาใส่ข้าพเจ้า แต่ไม่อาจทำอย่างไรได้ พี่เซี่ยงเห็นว่าน่าสนใจหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะหัวร่อออกมา เมื่อถูกบุคคลเช่นจิงจวิ้นตามพัวพัน จ้าวจื้อคิดขับไล่ก็ไล่ไม่ไป ทุบตีก็สู้ไม่ได้ ลองดูว่านางจะจัดการอย่างไร

จิงจวิ้นเปลี่ยนเป็นถามว่า “พี่เถิงไปยังที่ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงตอบว่า “เขามีภารกิจพิเศษ ออกเดินทางไปยังลานปศุสัตว์นอกเมือง” เอ่ยถึงตอนนี้ฉุกใจคิด ถามว่า “ท่านมีหนทางทำให้

ม้าศึกนับพันเข่าอ่อนระทวย วิ่งห้อไม่ได้หรือไม่?”

จิงจวิ้นขมวดคิ้วกล่าวว่า “เพียงป้อนตัวยาแก่พวกมันก็ใช้ได้ แต่ต้องใช้ปริมาณจำนวนมาก ดังนั้นมีปัญหาอยู่บ้าง”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่า เรื่องนี้สมควรสอบถามอูอิ้งหยวนจึงถูกต้อง ตระกูลอูประกอบกิจการปศุสัตว์มาหลายชั่วอายุคน ไม่มีผู้ใดชำนาญการกว่าพวกเขาอีก

จิงจวิ้นกล่าวถามว่า “พี่เซี่ยงคิดใช้สอยข้าพเจ้าอันใดหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะกล่าวว่า “ท่านไปเล่าเรียนหนังสือเถอะ แต่อย่าลืมคำพูดของพี่เถิง อย่าได้เหลวไหลเกินไป คืนนี้ยังต้องไปยังตึกตัวประกัน”

จิงจวิ้นรับคำ จากไปด้วยความยินดี ส่วนเซี่ยงเส้าหลงเดินเข้าเรือนมังกรซ่อน เพียงคิดล้มตัวหลับใหลสักตื่น ไม่ครุ่นคิดอันใดทั้งสิ้น

เมื่อตื่นขึ้นมาเป็นเวลายามสนธยา เซี่ยงเส้าหลงกลับคืนสู่ความคึกคักแจ่มใส ทั้งปลุกปลอบจิตใจให้ฮึกเหิมกว่าเดิม

เมื่อถึงเวลาอาหารค่ำ จ้าวหนึ่งซึ่งเป็นทาสรับใช้ของหยาฮูหยินเดินทางมาหาเขา เซี่ยงเส้าหลงยังเข้าใจว่า หยาฮูหยินมีเรื่องรีบด่วนอันใด รีบวางชามตะเกียบ ชักนำคนเข้าห้องด้านใน

จ้าวหนึ่งมีสีหน้าประหลาดพิกล กล่าวว่า “คราครั้งนี้ผู้ต่ำต้อยมาหาคุณชาย ฮูหยินหาทราบเรื่องไม่”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่าผิดท่า กล่าวว่า “มีเรื่องอันใดบอกได้อย่างเต็มที่ ข้าพเจ้าจะรับผิดชอบให้แก่ท่านเอง”

จ้าวหนึ่งกล่าวว่า “ซึ่งความจริงพวกเราในฐานะบ่าวไพร่ ไม่มีคุณสมบัติยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของฮูหยิน แต่พวกเราเหล่าพี่น้องยึดถือคุณชายเป็นนายเหนือที่คู่ควรให้พวกเราติดตามรับใช้ที่สุด ดังนั้นไม่คำนึงถึงเรื่องราวอื่นอีก”

เซี่ยงเส้าหลงเร่งรัดอีกฝ่ายหนึ่งบอกเจตนาการมาออกมา จ้าวหนึ่ง

ตัดใจกล่าวว่า “หลังจากที่หยาฮูหยินกลับถึงรัฐจ้าว ไม่ถึงหนึ่งเดือน มีเชื้อพระวงศ์จากรัฐฉีนามฉีหวี่ เดินทางมายังนครหานตาน คนผู้นี้มีหน้าตาหล่อเหลากว่าเหลียนจิ่น เพลงกระบี่และภูมิความรู้ลือเลื่องทั่วรัฐฉี ทั้งยังเป็นนักล่าสตรีเพศ เมื่อมาถึงรัฐจ้าวก็ดำเนินการรุกต่อฮูหยิน ทั้งต้าอ๋องกับจ้าวมู่เปิดโอกาสให้มันพบกับฮูหยิน ดูท่าทีฮูหยินมีความรู้สึกที่ดีต่อมัน”

เซี่ยงเส้าหลงพอฟังก็คลายใจลง เขายังมีความเชื่อมั่นต่อตัวเองและไม่เชื่อว่าหยาฮูหยิน ซึ่งเคยร่วมทุกข์ร่วมสุขกันจะปันใจเป็นอื่นได้โดยง่ายดายถึงเพียงนี้

จ้าวหนึ่งดูจากสีหน้าท่าทีของเซี่ยงเส้าหลง รีบกล่าวว่า “มีคำพูดบางประโยคข้าพเจ้าไม่คิดกล่าว ได้แต่บอกกล่าวแล้ว หลังจากที่หยาฮูหยินกลับถึงรัฐจ้าว ก็เฝ้าคิดถึงท่าน จนไม่เป็นอันกินอันนอน พานมีข่าวลือว่าคุณชายตายแล้ว ฉีหวี่จึงฉวยโอกาสแทรกตัวเข้ามา มีอยู่หลายคืนที่ค้างอยู่ในห้องฮูหยิน จวบกระทั่งท่านกลับมา ฮูหยินค่อยห่างเหินจากมัน แต่เมื่อคืนมันมาพัวพันฮูหยินอีก จวบกระทั่งเช้าวันนี้ค่อยจากไป พวกเราเหล่าพี่น้องหารือกัน เห็นว่าสมควรมาแจ้งคุณชาย”

หัวใจเซี่ยงเส้าหลงเย็นเฉียบลง ด้วยนิสัยปล่อยตัวปล่อยใจของหยาฮูหยิน ในสภาพที่ครุ่นคิดคำนึงถึงเขา ย่อมต้องการการปลอบโยนจากบุรุษอื่น เพื่อขจัดปัดเป่าความเปลี่ยวเหงาและปวดร้าว จริงๆ คนมิใช่ตอไม้ ไหนเลยไร้น้ำใจ เรื่องราวบุรุษสตรีพอผูกความสัมพันธ์กัน ก็ยากที่จะตัดรอนได้ ประกอบกับฉีหวี่ผู้นี้มีเงื่อนไขไม่อ่อนด้อยกว่าเขา ดังนั้นหยาฮูหยินคิดตัดขาดยังเหลือเยื่อใยไว้

โอ หญิงร่านสวาทจะอย่างไรเป็นหญิงร่านสวาท อาจเกี่ยวข้องกับสารที่สร้างขึ้นโดยต่อมไร้ท่อของมนุษยชาติ มีปริมาณมากกว่าผู้คนทั่วไป ทำให้นางไม่อาจปราศจากบุรุษเพศได้ เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกปวดร้าวของการถูกหลอกลวงขึ้นมา

จ้าวหนึ่งลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “หากฮูหยินมั่วสุมกับบุรุษ

พวกเราไม่ขอประพฤติตัวเป็นบ่าวไพร่อันต่ำช้า เที่ยวกระจายข่าวออกไป หากแต่พวกเรากลัวว่านางถูกหลอกลวงน้ำใจหลอกลวงความรัก ฝ่ายตรงข้ามยังมีจิตเจตนาอื่นเคลือบแฝง ดังนั้นไม่อาจนิ่งเฉยอยู่ได้”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงถามไถ่รายละเอียด จ้าวหนึ่งกล่าวด้วยความปวดร้าวว่า “พวกเราเคยติดตามดูพฤติการณ์ของฉีหวี่ พบว่าทุกครั้งที่มันมาหาหยาฮูหยิน ต้องลอบไปพบกับจ้าวมู่...”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ร้องโพล่งว่า “ว่ากระไร?”

จ้าวหนึ่งก้มศีรษะลง สองมือรวบกำเป็นหมัด แสดงว่าในใจเปี่ยมความคับแค้นเดือดดาล

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจทีละน้อย แผนชายงามนี้ช่างร้ายกาจนัก หากจ้าวมู่ควบคุมตัวหยาฮูหยินได้อีกครั้ง ก็ล่วงรู้ความเคลื่อนไหวของพวกเขา พวกเขาอย่าคิดหมายมีคนหลบหนีออกจากนครหานตานแม้สักคนเดียว จูจีสองแม่ลูกก็จบสิ้นแล้ว

แต่ดูท่าทีหยาฮูหยินแม้มีความสัมพันธ์กับฉีหวี่ ยังไม่ถึงกับทรยศต่อเขา หวนนึกถึงเช้าวันนี้ นางร้องขอให้เขานำพานางออกจากรัฐจ้าว แต่ไม่ต้องการพึ่งพิงรัฐฉิน แสดงว่าในใจนางบังเกิดความขัดแย้ง นางที่คิดไปจากรัฐจ้าว เป็นเพราะสิ้นหวังต่อเจ้ารัฐจ้าว ดังนั้นไม่ต้องการเป็นคนสิ้นชาติ ฉีหวี่ก็สามารถปกป้องนางนำพานางกลับสู่รัฐฉี

ระหว่างรัฐฉีกับรัฐฉู่คงมีข้อตกลงลับ ดำเนินการขัดขวางมิให้รัฐจ้าววุ่ยและหานรวมเป็นหนึ่งเดียว ดังนั้นจ้าวมู่ทั้งชักชวนเซียวเว่ยโหมวมาจัดการเขา ยามนี้ยังเรียกตัวนักรักผู้นี้มาชิงรักไปจากเขา เรื่องนี้เจ้ารัฐจ้าวย่อมให้การหนุนหลัง ทั้งนี้เพราะพระองค์ไม่มีพระประสงค์ให้หยาฮูหยินเกี่ยวข้องกับตระกูลอู ขณะเดียวกันก็คิดอาศัยหยาฮูหยินเป็นหูตาล้วงความลับจากตระกูลอู เมื่อถึงเวลาค่อยกำจัดกวาดล้างตระกูลอูแบบขุดรากถอนโคน รับช่วงกิจการปศุสัตว์ทั้งหมดไป

เซี่ยงเส้าหลงขยายผลทางความคิดออกไปไม่หยุดยั้ง นึกถึงการตายของหนีฮูหยิน ไม่แน่ว่าเจ้ารัฐจ้าวอาจทรงรู้เห็นด้วย ทั้งนี้เพราะ

เสี่ยวผานเล่าว่ารับประทานขนมโก๋ซึ่งเจ้ารัฐจ้าวมีพระบัญชาผู้คนส่งมา จากนั้นหลับไหลโดยไม่รู้สึกตัว เจ้ารัฐจ้าวที่ทรงอนุญาตจ้าวมู่ทำเช่นนี้ คงเข้าพระทัยว่าหนีฮูหยินสนิทชิดเชื้อกับเซี่ยงเส้าหลง เพราะไม่อาจทนรับความเปลี่ยวเหงา ดังนั้นให้จ้าวมู่เข้าหานาง เพื่อแทนที่เซี่ยงเส้าหลง หาคาดไม่ว่าหนีฮูหยินหวงแหนพรหมจรรย์ หลังจากถูกย่ำยี จึงกระทำอัตวินิบาตกรรม

เมื่อมีคำอธิบายเช่นนี้ เรื่องราวที่ไม่เข้าใจ ล้วนทะลุปรุโปร่งในบัดดล สาเหตุที่จ้าวมู่สามารถก่อคดีเรื่องหนีฮูหยิน เพราะเจ้ารัฐจ้าวทรงมีส่วนรู้เห็นด้วย พระองค์ไม่ประสงค์เปิดเผยเรื่องนี้ออกมา พานมีพระบัญชาให้แม่ทัพใหญ่หลี่มู่กลับไปเฝ้ารักษาชายแดน ยุติการสืบสาวราวเรื่องคดีรายนี้

สำหรับกับรัฐจ้าว เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความผิดหวังโดยสิ้นเชิง ปัญหาที่ปวดสมองคือหยาฮูหยิน นางใช่หลงรักฉีหวี่หรือไม่?

มิน่าเล่าเจ้ารัฐจ้าวยินยอมส่งมอบกงจู้สามแก่หยาฮูหยินโดยง่ายดาย แต่จิงฮองเฮาใช่ทรงมีส่วนร่วมกับการเล่นละครฉากนี้หรือไม่? ดังนั้นพระนางจงใจชักชวนเขาลอบสังหารจ้าวมู่ เจ้ารัฐจ้าวจะได้ทรงมีข้ออ้างกวาดล้างตระกูลอูทั้งครอบครัว นึกถึงตอนนี้ เซี่ยงเส้าหลงอดหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมามิได้

จ้าวหนึ่งกล่าวถามว่า “คุณชาย ตอนนี้พวกเราควรทำอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจ กล่าวว่า “พวกท่านแสร้งเป็นไม่ทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้น ภายหน้าไม่ต้องสะกดรอยตามฉีหวี่อีก เข้าใจหรือไม่?”

จ้าวหนึ่งผงกศีรษะรับ คิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงเรื่องหนึ่ง ถามว่า “พวกท่านล้วนจงรักภักดีต่อฮูหยิน เมื่อทราบว่าฉีหวี่ไปหาจ้าวมู่หรือไม่รายงานต่อฮูหยิน?”

จ้าวหนึ่งกล่าวด้วยความท้อแท้ว่า “รายงานแต่แรกแล้ว กลับถูกนางดุว่า ฉีหวี่เป็นทูตรัฐฉี จ้าวมู่ย่อมต้องให้การต้อนรับ ทั้งยังบอกว่าหากพวกเราติดตามฉีหวี่ไปอีก จะไม่ยกโทษให้”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง ดูท่าทีฉีหวี่สะกดหญิงร่านสวาทนางนี้จนลุ่มหลงงมงาย ไม่เช่นนั้นคงไม่สั่งห้ามมิให้จ้าวหนึ่งสืบสาวข้อเท็จจริง หวนนึกถึงเขาสามารถแย่งชิงนางจากเหลียนจิ่น ผู้อื่นย่อมช่วงชิงนางไปจากมือเขาได้เช่นกัน อย่าว่าแต่กาลก่อนหยาฮูหยินโปรยหว่านเสน่ห์ไปทั่ว แสดงว่านางชมชอบลิ้มลองรสชาติความแปลกใหม่

จ้าวหนึ่งอดกล่าวมิได้ว่า “หากฮูหยินติดตามฉีหวี่ไป พวกเราหวังว่าสามารถรับใช้คุณชายแทน”

ด้วยความจงรักภักดีของจ้าวหนึ่ง กลับกล่าวคำพูดทรยศต่อผู้เป็นนายเช่นนี้ออกมา แสดงว่าพวกเขาบังเกิดความผิดหวังเสียใจในหยาฮูหยินถึงเพียงไหน

หยาฮูหยินยอมทำงานให้แก่จ้าวมู่ ทรยศต่อเขาครั้งหนึ่ง คราครั้งนี้ประวัติศาสตร์จะซ้ำรอยอีกหรือไม่? เมื่อนางทราบว่าไม่มีความหวังหลบหนีไป ใช่จะทรยศต่อเขา เพื่อผลประโยชน์ของฉีหวี่และตัวนางเองหรือไม่?

จิตใจเซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความปวดร้าวรันทด กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ภายภาคหน้าหากเราเซี่ยงเส้าหลงประสบความสำเร็จในกิจการ พวกท่านมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายินดีรับตัวพวกท่านไว้”

จ้าวหนึ่งยินดียิ่ง คุกเข่ากราบขอบคุณ แล้วค่อยอำลาจากไป เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความเลื่อนลอย สมองขาวว่างเปล่า ไม่ได้ครุ่นคิดอันใดทั้งสิ้น

อูถิงฟางและพวกเห็นชายคนรักมีสีหน้าท่าทีผิดปรกติ รีบถามไถ่สาเหตุ เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยบอกความในใจต่อพวกนางได้ พานปลุกปลอบสมาธิ เห็นว่าทหารมาตั้งทัพสู้ น้ำมาก่อทำนบอุดไว้ ไม่ต้องเกรงกลัวผู้ใดแล้ว

ตัวจริงตัวปลอม

ในเสียงลมหนาวพัดหวีดหวิว เซี่ยงเส้าหลงกับจิงจวิ้นปีนป่ายข้ามกำแพงตึกตัวประกัน หลบเลี่ยงหน่วยเวรยามมาถึงสวนดอกไม้นอกหอของจูจี จิงจวิ้นอยู่ดูลาดเลา เซี่ยงเส้าหลงเคลื่อนไหวด้วยความชำนาญเส้นทาง มาถึงนอกหน้าต่างหอชั้นสอง ยกมือผลักเบาๆ หน้าต่างก็เปิดออกตามแรงมือ

สุ้มเสียงจูจีดังขึ้นภายในห้องว่า “เส้าหลงหรือ? รีบเข้ามา”

เซี่ยงเส้าหลงถลันวูบหนึ่ง พุ่งฝ่าหน้าต่างห้องไป จูจีรีบปิดหน้าต่างลง หมุนตัวกลับมายืนพิงกรอบหน้าต่าง ทรวงอกสะท้อนขึ้นลงแสดงว่าในใจเขม็งตึงเครียด

ภายในห้องเพียงจุดโคมริบหรี่ดวงหนึ่ง เนื่องจากวางอยู่มุมหนึ่งของกรอบหน้าต่างทางด้านนั้น ดังนั้นไม่กริ่งเกรงว่าจะทอทาบเงาร่างของทั้งสองกับกระดาษหน้าต่าง แสงโคมสาดส่องร่างซีกขวาของจูจี ส่วนร่างซีกซ้ายตกอยู่ในเงามืด ขับเน้นเรือนร่างของนางจนเย้ายวนใจกว่าเดิม

ภายในห้องยังตั้งเตาไฟให้ความอบอุ่นราวฤดูใบไม้ผลิ ดังนั้นจูจีแม้สวมใส่เสื้อผ้าเบาบาง หากแต่นางยังอยู่อย่างสุขสบายปานนั้น ตาคู่งามของนางทอประกายดั่งคบไฟแผดเผาผู้คนจนบังเกิดความอบอุ่น จับจ้องมองเซี่ยงเส้าหลงโดยไม่กะพริบ คล้ายต้องการมองทะลุถึงอวัยวะภายในของเขา

นี่เป็นครั้งแรกที่เซี่ยงเส้าหลงเผชิญกับสตรีที่อุกอาจ โดยไม่กลัวเกรงบุรุษเช่นนี้ หัวใจอดเต้นระทึกมิได้ เปลือกนอกยังประสานสบสายตากับนางแน่วนิ่ง จูจีนับเป็นสตรีที่ไม่รวบรัดธรรมดาจริงๆ

ในที่สุดจูจีเผยอริมฝีปาก กล่าวว่า “เซี่ยงเส้าหลง ข้าพเจ้าไว้วางใจท่านได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า “ดูท่าฮูหยินไม่มีทางเลือกได้”

จูจีเพ่งตาถามว่า “ต่อให้ข้าพเจ้าสามารถไว้วางใจท่าน แต่ท่านอาศัยความสามารถอะไรนำตัวเราสองแม่ลูกออกไป?”

เซี่ยงเส้าหลงขณะจะบอกว่า เขาสามารถเร้นกายถึงที่นี้ ย่อมนำตัวพวกนางออกไปได้ แต่แล้วฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า “นี่คือสาเหตุที่ข้าพเจ้ามาหารือกับฮูหยิน ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าคาดคำนวณว่าจ้าวมู่ต้องวางกำลังสำคัญอยู่ที่อิ๋งเจิ้ง”

จูจีผงกศีรษะกล่าวว่า “ท่านฉลาดหลักแหลมยิ่ง มิน่าเล่าจ้าวมู่จึงกริ่งเกรงท่าน ทุกครั้งที่พวกเขาเอ่ยถึงท่าน ข้าพเจ้าล้วนตั้งใจฟัง คิดไม่ถึงปู้เหว่ยกลับเสาะพบท่าน นับว่าประเสริฐแท้”

เซี่ยงเส้าหลงได้ยินนางยามเอ่ยถึงหลี่ปู้เหว่ย คล้ายกล่าวถึงคนแปลกหน้าผู้หนึ่ง ต้องใจสั่นสะท้าน ดูท่านางไม่จงรักภักดีต่อบุรุษทุกรูปนาม ขณะที่บุรุษหลอกใช้นาง นางก็หลอกใช้บุรุษเช่นกัน

ยามนั้นเซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วถามว่า “สภาพทางด้านอิ๋งเจิ้งเป็นอย่างไร?”

จูจีถอนใจเบาๆ กล่าวว่า “นอกจากท่านนำทัพบุกเข้านครหานตาน ไม่เช่นนั้นอย่าคิดหมายนำตัวเขาไป นับตั้งแต่อี้เหยินขึ้นครองราชย์ จ้าวมู่ก็เรียกระดมนักบู๊จำนวนสองร้อยนาย ผลัดเปลี่ยนกันเฝ้ารักษาตึกใหญ่ที่เขาอยู่อาศัยทั้งกลางวันกลางคืน ที่ด้านนอกยังก่อกำแพงสูงขึ้น และจัดทหารองครักษ์พันนายเฝ้าประจำการ นอกจากท่านสามารถแปลงร่างเป็นนกกา ไม่เช่นนั้นอย่าคิดหมายเข้าไปพบเขา”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนขมวดคิ้ว ดูท่าคิดช่วยเหลืออิ๋งเจิ้งออกมา

หาใช่เรื่องง่ายดายไม่

จูจีกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า “มิหนำซ้ำต่อให้ท่านช่วยเหลือมันออกมาก็ไม่มีประโยชน์ จ้าวมู่เป็นผู้ชำนาญการใช้ยา ป้อนตัวยาแก่มันชนิดหนึ่ง ทุกระยะหนึ่งต้องรับประทานยาขจัดพิษสะกดอาการ ไม่เช่นนั้นไม่ถึงสิบวัน พิษภายในกายจะกำเริบเสียชีวิต”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกกระดูกสันหลังเย็นวะวาบ คล้ายผนึกตัวเป็นแท่งน้ำแข็ง มารดาของเรา นี่หรือคือจิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคต? ความจริงเข้าใจว่าคิดช่วยเหลือจูจีสองแม่ลูก ลำบากเพียงยกมือเท่านั้น ที่แท้เขาคิดอ่านไร้เดียงสาไปแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า “การหน่วงเหนี่ยวกักขังคนเช่นนี้ นอกจากเป็นการระบายโทสะแล้วยังเกิดประโยชน์ต่อรัฐจ้าวอย่างไร?”

จูจีกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ท่านคงเคยได้ยินมาว่า จ้าวมู่วางแผนใช้สุรานารีกัดกร่อนมันเป็นคนพิกลพิการ กล่าวตามความสัตย์ จ้าวมู่คิดส่งตัวมันกลับไปเป็นเจ้ารัฐฉิน แต่ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลา เพราะจะเป็นการช่วยเหลือหลี่ปู้เหว่ยไป ท่านเข้าใจหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงย่อมเข้าใจ หลี่ปู้เหว่ยรีบร้อนต้องการให้นำตัวจูจีสองแม่ลูกกลับนครเสียนหยาง เพื่อต้องการเสริมสร้างความสัมพันธ์กับเจ้ารัฐฉินจวงเซียงอ๋อง เขายังพบว่าขณะที่จูจีเอ่ยถึงบุตรชาย เพียงใช้คำว่า “มัน” หาได้เรียกชื่อหรือใช้คำเรียกหาอื่นใดไม่ น้ำเสียงก็กระด้างเย็นชาจนน่าตระหนก อดเคลือบแคลงสงสัยมิได้

จูจีพลันกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า “เด็กผู้นี้ตายเสียก็ประเสริฐ ข้าพเจ้าพอพบเห็นมันก็มีโทสะขึ้นมา”

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบ พยัคฆ์แม้ดุร้าย ยังไม่กัดกินลูกในไส้ จูจีไฉนสาปแช่งบุตรสุดวิเศษ ซึ่งสามารถส่งเสริมให้นางเป็นไทเฮา?

จูจีพลันเคลื่อนกายมาคล้องแขนของเขาเดินไปยังตั่งเตียง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “มาเถอะ ขึ้นเตียงไปแล้วค่อยว่ากล่าวกัน”

เซี่ยงเส้าหลงหนึ่งนั้นไม่มีอารมณ์ สอง เขาเตือนสติตัวเองอย่าได้มีความสัมพันธ์กับสตรีที่เป็นนางห้ามของหลี่ปู้เหว่ยกับจวงเซียงอ๋องพร้อมกัน ดังนั้นกล่าวว่า “เวลาและสถานที่ไม่เหมาะสมกระมัง?”

จูจีกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าไม่ทราบหรือ? เพียงแต่หญิงรับใช้ได้รับคำสั่งว่า ทุกระยะเวลาหนึ่งให้เข้ามาหาข้าพเจ้า มีแต่ซ่อนตัวอยู่บนตั่งเตียงค่อยปลอดภัย”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่าเข้าใจนางผิดไป รีบติดตามนางมุดเข้าม่านมุ้งไป

จูจีให้เขานอนหันหน้าหาเตียงด้านใน ใช้ผ้าห่มเนื้อแพรห่มคลุมทั้งสองไว้ หมุนตัวเบียดเข้ามายังอ้อมอกของเขา โน้มหน้ามากระซิบบอกที่ข้างหูของเขาว่า “ข้าพเจ้าคิดบอกความลับต่อท่านประการหนึ่ง แต่ก่อนอื่นท่านต้องสัตย์สาบานว่าจะไม่บอกต่อผู้ใด โอ ข้าพเจ้าเองไม่มีทางเลือกอื่นอีกมิอาจไม่บอกต่อท่าน ข้าพเจ้าอยู่ที่รัฐจ้าว ได้รับคำสั่งห้ามมิให้ออกจากประตูตึกแม้สักก้าวเดียว ทั้งไม่สามารถไว้วางใจผู้ใดได้”

เซี่ยงเส้าหลงตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ไม่ทราบเป็นความลับใด จึงต้องสัตย์สาบานว่าจะไม่แพร่งพรายออกไป ยามนั้นกล่าวว่า “เราเซี่ยงเส้าหลงมีวาจาเป็นสัจจะ เมื่อรับปากแล้วไม่คืนคำฮูหยินโปรดวางใจเถอะ”

จูจีกล่าวว่า “ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเป็นคนรักษาสัจจะ แต่ผู้อื่นยังไม่วางใจ ท่านปฏิบัติตามสักครั้งเถอะ”

ภายใต้คำวิงวอนของหญิงงาม เซี่ยงเส้าหลงอับจนปัญญา ได้แต่สาบานด้วยถ้อยคำสาหัส แต่ในใจกลับลอบหัวร่อ เขามาจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ไม่เชื่อว่าคำสาบานจะกลายเป็นจริง

จูจีลังเลชั่วขณะ ค่อยลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “เด็กหนุ่มที่รัฐจ้าวควบคุมตัวไว้มิใช่บุตรชายของข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความแตกตื่นตระหนกจนแทบร้องอุทานออกมา สวรรค์ นี่ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?

จูจีไม่ทันกล่าวสืบต่อ พลันบังเกิดเสียงเคาะประตูดังขึ้น แว่วเสียง

หญิงรับใช้ดังขึ้นที่หน้าประตูว่า “ฮูหยินเข้านอนแล้วหรือไม่? ท่านพระยามาแล้ว”

ท่านพระยาย่อมเป็นพระยาเจ้ามฤคจ้าวมู่

เซี่ยงเส้าหลงแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ขณะจะกระโดดปราดขึ้น จูจีชิงสะกดเขาเอาไว้ ยื่นมือกดใส่เครื่องประดับบนเตียง ตำแหน่งที่เซี่ยงเส้าหลงนอนอยู่ กลับกลายเป็นไม้กระดานพลิก ผลักดันตัวเขาลงในช่องลับใต้เตียง พริบตานั้น เซี่ยงเส้าหลงเปลี่ยนจากอยู่บนเตียงนอนอันอบอุ่นกลายเป็นนอนอยู่ในช่องลับใต้เตียง ซึ่งมีเบาะรองอยู่ชั้นหนึ่ง ดีที่ภายในเจาะช่องระบายอากาศ ไม่ถึงกับขาดอากาศหายใจ

ประตูห้องถูกผลักเปิดออก แว่วเสียงจ้าวมู่ดังว่า “นางงาม เรามาเยี่ยมเยียนท่านแล้ว”

จูจีกล่าวทักทายว่า “ท่านพระยาคึกคักแจ่มใส คงเกิดเรื่องราวที่สร้างความเบิกบานใจแก่ท่าน ข้าพเจ้าพลอยปีติยินดีแทน”

เซี่ยงเส้าหลงในช่องลับคาดคำนวณว่า ที่ซึ่งนอนอยู่คงเป็นช่องลับเฉพาะสำหรับ “ชายชู้” เช่นกวอไค พร้อมกันนั้นนึกชมเชยจูจีรู้จักเยินยอบุรุษนัก

จากนั้นรู้สึกได้ว่า จ้าวมู่กับจูจีนั่งลงที่ขอบเตียง ยังแว่วเสียงจุมพิตอย่างดูดดื่ม และเสียงหอบหายใจของจูจีกระทบโสต

ชั่วครู่ให้หลัง จ้าวมู่ค่อยกล่าวว่า “ฟังว่าหลี่ปู้เหว่ยของท่านจัดส่งถูเซียนมายังนครหานตานเพื่อช่วยเหลือท่าน ท่านนึกยินดีหรือไม่?”

จูจีกล่าวอย่างแง่งอนว่า “ท่านยังไม่ล่วงรู้จิตใจผู้อื่นหรือ? หากปราศจากท่าน ไม่ว่าที่ใดข้าพเจ้าล้วนไม่คิดไป อย่าว่าแต่นี่เพียงเป็นข่าวลือโคมลอย ไม่มีผู้ใดโง่เขลาจนรุดมาหาที่ตาย”

จ้าวมู่แค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “ไหนเลยเป็นข่าวลือโคมลอย ตอนนี้ขุนนางเก่าของรัฐฉินกับหลี่ปู้เหว่ยกำลังช่วงชิงอำนาจกัน คิดบีบบังคับมันรับผิดชอบฐานวางยาปลงพระชนม์เจ้าองค์ก่อน เกรงว่าแม้แต่จวงเซียงอ๋องยังไม่อาจปกป้องท่าน หลี่ปู้เหว่ยพอตกตาย เราย่อมส่งตัว

พวกท่านสองแม่ลูกกลับนครเสียนหยาง”

เขาแม้ไม่ได้บอกออกมา แต่เซี่ยงเส้าหลงกับจูจีล้วนคาดเดาออกว่า ข่าวคราวมาจากขุนนางเก่าในรัฐฉินซึ่งคิดโค่นหลี่ปู้เหว่ยลง การช่วงชิงอำนาจระหว่างคนรัฐอื่นและชาวฉินที่เป็นขุนนางเก่า กล่าวได้ว่าขยายวงกว้างออกไป สนามหลักอยู่ในราชสำนักฉิน ส่วนสนามรองอยู่ที่นครหานตาน เรื่องราวที่รวบง่ายพลอยกลับกลายเป็นซับซ้อน โดยเฉพาะคำบอกเล่าของจูจีเมื่อครู่ ยิ่งน่าแตกตื่นตระหนกนัก

จูจีร่ำร้องว่า “ไม่กลับไป ผู้อื่นไม่ขอกลับไป ให้ลูกเจิ้งกลับไปเถอะ ข้าพเจ้าจะรั้งอยู่ที่นี่กับท่าน”

จ้าวมู่รับฟังจนอิ่มเอมใจ จุมพิตริมฝีปากนาง ทั้งยังยื่นมือลูบไล้เรือนร่างนาง เสียดสีกับเสื้อผ้าเป็นเสียงดัง เซี่ยงเส้าหลงในช่องลับรู้สึกเป็นเคราะห์หามยามร้ายนัก หากทั้งสองเริงรักกันบนเตียง เขาคงคับข้องใจกว่าเดิมแล้ว ยามนั้นหากเขาคิดลอบสังหารจ้าวมู่ ย่อมง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ แต่เขาย่อมไม่โง่เขลาจนทำเช่นนั้น

ดีที่จ้าวมู่ยังสนทนาไม่จบ ดังนั้นหยุดการรุกรานจูจี กล่าวว่า “วันนี้เราเบิกบานใจ เพราะนางแพศยาหยาฮูหยินติดกับของเราจนยากไถ่ถอนตัวเองได้ มาตรว่านางปฏิบัติต่อเซี่ยงเส้าหลงเป็นพิเศษ แต่นางนิยมความฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย ทั้งยังลุ่มหลงคนใหม่ลืมเลือนคนเก่า ดังนั้นเรากราบทูลเสนอเจ้ารัฐจ้าวยกอ้างผลประโยชน์ นางยังไม่ยอมจำนนได้หรือ?”

หัวใจเซี่ยงเส้าหลงตกวูบลง หยาฮูหยินทรยศต่อเขาจริงๆ เพียงไม่ทราบนางกราบทูลเรื่องของเขาต่อเจ้ารัฐจ้าวมากน้อยเท่าใด? ยังดีที่ก่อนหน้านี้เขาไม่ต้องการให้นางห่วงใยเกินไป จึงไม่ได้บ่งบอกเรื่องราวมากหลายต่อนาง ไม่เช่นนั้นผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด

จูจีจงใจกล่าวว่า “ท่านพอเอ่ยถึงเซี่ยงเส้าหลง ไฉนต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน? เขากับข้าพเจ้ามีส่วนเกี่ยวข้องใด? ผู้อื่นหาได้สนใจตัวเขาไม่”

จ้าวมู่หาทราบไม่ว่า นางกำลังล้วงถามความลับจากเขา จึงกล่าว “ไฉนไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง? ตระกูลอูมีการติดต่อกับหลี่ปู้เหว่ย เซี่ยงเส้าหลง

เป็นหลานเขยของอูซื่อหลอ หากหลี่ปู้เหว่ยคิดช่วยคนออกจากนครหานตาน ย่อมต้องพึ่งพาตระกูลอู” หยุดเล็กน้อยจึงแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวอีกว่า “หากเซี่ยงเส้าหลงตกอยู่ในเงื้อมมือเรา เราจะให้มันสำนึกเสียใจที่เกิดเป็นผู้คน ขณะที่เราจัดการมัน ท่านคอยดูอยู่ด้านข้างด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงในช่องลับรับฟังจนขบกรามกรอด ปรารถนาใคร่โถมออกไปฆ่าจ้าวมู่กับมือ

จูจีย่อมทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงได้ยินคำพูดเหล่านี้ ดังนั้นหันเหหัวเรื่องว่า “ในความเห็นข้าพเจ้า เซี่ยงเส้าหลงนั้นคงเป็นตัวโง่งมที่สมบูรณ์แบบ ไม่เช่นนั้นไหนเลยหลงเชื่อว่า หยาฮูหยินจะสัตย์ซื่อถือรักแท้ต่อเขา?”

จ้าวมู่กล่าวอย่างจริงจังว่า “ท่านผิดแล้ว หยาฮูหยินบังเกิดรักแท้ต่อเซี่ยงเส้าหลง ดังนั้นจนบัดนี้ยังปกปิดเรื่องราวมากหลายให้แก่มัน เพียงแต่เรารู้จักนางอย่างลึกซึ้ง นางจึงมิใช่คู่มือของเรา นางไม่ต้องการตกตายร่วมกับเซี่ยงเส้าหลง ได้แต่ร่วมมือกับเราแต่โดยดี” พลางระบายลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า “เซี่ยงเส้าหลงผู้นี้มิเพียงโง่งม ทั้งยังร้ายกาจยิ่ง หากมิใช่เราเกาะกุมจุดอ่อนของหยาฮูหยินได้ ยังไม่ทราบผู้ใดต้องตกตาย”

เซี่ยงเส้าหลงพลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง ถึงกับหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา หากแม้นกงจู้สามบอกเรื่องที่จี้เอียนหยานกับโจวเอี่ยนช่วยเหลือพวกเขาออกจากนครต้าเหลียนต่อหยาฮูหยิน และหยาฮูหยินถ่ายทอดบอกต่อจ้าวมู่อย่างนั้นจี้เอียนหยานกับโจวเอี่ยนคงตกอยู่ในอันตรายแล้ว

ได้ยินจูจีกล่าวว่า “เด็กน้อยนั้นไหนเลยสู้ท่านได้? เขาจะช้าเร็วต้องตกอยู่ในเงื้อมมือท่าน ปล่อยให้ท่านจัดการตามอำเภอใจ”

จ้าวมู่รับฟังจนลิงโลดยินดี กล่าวว่า “มา ขึ้นเตียงกันเถอะ”

จูจียังมีความตะขิดตะขวงใจ แสร้งกล่าวอย่างแง่งอนว่า “ดึกดื่นค่อนคืนปลุกผู้อื่นตื่นขึ้นมา เป็นเหตุให้ผู้อื่นหิวโหยแล้วไหนเลยมีอารมณ์นึกถึงเรื่องนั้น?”

จ้าวมู่แสดงว่าลุ่มหลงในตัวนางไม่น้อย ดังนั้นชักชวนนางออกไป

รับประทานอาหารว่างกัน ได้ยินทั้งสองเดินออกจากห้อง เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิดยามนี้ไม่ไป จะรอถึงเวลาใด? รีบออกจากช่องลับจากไปอย่างรวดเร็ว

กงจู้สามพลิกตัวกระสับกระส่ายบนเตียง ไม่สามารถข่มตาหลับลงได้ เมื่อไม่มีเซี่ยงเส้าหลงอยู่ข้างกาย นางบังเกิดความเวิ้งว้างไร้ที่พึ่งพิง

นางนึกถึงเสี่ยวผาน เด็กชายซึ่งกำพร้ามารดาผู้นี้ นับวันแต่จะกลายเป็นคนลึกซึ้งน่ากลัว นอกจากตอนอยู่กับนางและเซี่ยงเส้าหลงยังมีความเบิกบานหรรษาอยู่บ้าง แม้แต่หยาฮูหยินเขาก็ไม่ใกล้ชิดด้วย หากแม้นเขาแสดงออกถึงความอ่อนแอเปราะบางกว่านี้ กงจู้สามกลับรู้สึกดีกว่าเดิม

ยามนั้น ม่านมุ้งถูกเลิกขึ้น นางขณะจะส่งเสียงร้องอุทานออกมาแว่วเสียงอันคุ้นหูของเซี่ยงเส้าหลงดังว่า “เชี่ยนเอ๋อ เป็นข้าพเจ้า”

กงจู้สามไหนเลยคาดคิดว่า ชายคนรักจะปรากฏขึ้นกลางวิกาล ยามยินดีรีบโถมลงจากเตียง สวมกอดเขาอย่างไม่คิดชีวิต

เซี่ยงเส้าหลงถอดรองเท้า โอบกอดนางมุดเข้าผ้าห่ม ประทับจูบอย่างยาวนานก่อน แล้วจึงถามเบาๆ ว่า “ท่านบอกเรื่องที่พี่เอียนหยานช่วยเหลือพวกเราออกจากนครต้าเหลียนต่อหยาฮูหยินหรือไม่?”

กงจู้สามเฉลียวฉลาดปานใด พอฟังต้องกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “นางมิใช่มีปัญหาอันใดกระมัง? ไม่สามารถบอกต่อนางหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า “หมายความว่าท่านบอกต่อนางแล้ว?”

กงจู้สามสั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่ แต่ว่ามิใช่ข้าพเจ้าไม่ไว้วางใจนาง หากแต่ข้าพเจ้าเคยรับปากต่อพี่เอียนหยานว่าจะไม่บอกเรื่องนี้ต่อผู้ใด จึงบอกเล่าเรื่องราวที่พวกเราแต่งขึ้นต่อหยาฮูหยิน”

เซี่ยงเส้าหลงระบายลมหายใจอย่างโล่งอก กงจู้สามร่ำร้องว่า

“สวรรค์ หยาฮูหยินที่แท้ทำอะไร ต้องรบกวนให้ท่านลอบเข้ามากลางวิกาลถามปัญหาข้อนี้ต่อข้าพเจ้า?”

เซี่ยงเส้าหลงลูบคลำแผ่นหลังนางด้วยความรักเวทนา ถามว่า “คืนนี้ท่านพบกับหยาฮูหยินหรือไม่?”

กงจู้สามตอบว่า “ฟังว่านางมีแขกมาหา ดังนั้นข้าพเจ้าไม่สะดวกกับการแวะไป อ้อข้าพเจ้านึกออกแล้ว ทุกครั้งที่มีแขกมาหา เจาน้อยกับพวกมีสีหน้าประหลาดพิกล คล้ายคับแค้นเคืองขุ่น แต่ก็ไม่สามารถขึ้นเสียงได้ หรือว่าแขกผู้นั้นเป็น...”

เซี่ยงเส้าหลงชาด้านแล้ว ไม่พลุ่งพล่านใจต่อเรื่องราวที่หยาฮูหยินกับฉีหวี่ลักลอบพบปะกันอีก จะอย่างไรเขาเป็นบุคคลที่ยกขึ้นวางลงได้ ก่อนหน้านี้เขาเสนอให้จิงจวิ้นและพวกมาอารักขานาง กลับถูกนางปฏิเสธ ตอนนั้นยังไม่เฉลียวใจ ยามนี้ค่อยทราบว่า หยาฮูหยินไม่ต้องการให้เขาล่วงรู้ความสัมพันธ์สวาทของนางกับฉีหวี่

กงจู้สามเร่งรัดเซี่ยงเส้าหลงบอกต่อนางเป็นเรื่องราวใด เซี่ยงเส้าหลงจึงกล่าว “หลายวันนี้ท่านสังเกตว่า หยาฮูหยินมีท่าทีผิดปรกติใดหรือไม่?”

กงจู้สามเพ่งตาครุ่นคิดแล้วกล่าว “ท่านกล่าวเช่นนี้ หยาฮูหยินคล้ายมีท่าทีผิดปรกติอยู่บ้าง บางครั้งท่าทางเหม่อลอย มีอยู่ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าพบว่านางหลั่งน้ำตาเพียงลำพัง ข้าพเจ้าพอถามไถ่ นางเพียงบอกว่าคิดถึงหนีฮูหยิน บางคราก็อาละวาดใส่บ่าวไพร่หญิงรับใช้โดยไร้สาเหตุ” จากนั้นเร่งรัดอีกว่า “ที่แท้เป็นเรื่องราวใด ผู้อื่นอัดอั้นตันใจยิ่งนัก”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านลองนึกดูว่า นางเคยกล่าววาจาแฝงความหมายเป็นพิเศษ เช่น พวกเราไม่มีทางหลบหนีออกไปได้หรือไม่?”

กงจู้สามกล่าวว่า “นั่นกลับไม่มี แต่นางเคยบอกว่าตอนนี้หลี่ปู้เหว่ยเองยังเอาตัวไม่รอด อาจถูกประหารทั้งครอบครัว หากพวกเราติดตามตระกูลอูไปสวามิภักดิ์ต่อหลี่ปู้เหว่ย เท่ากับหลุดจากปากสุนัขป่าเข้า

ปากเสือแทน”

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “อย่างนั้นท่านตอบนางอย่างไร?”

กงจู้สามจุมพิตเขาคราหนึ่ง กล่าวว่า “ข้าพเจ้าบอกว่าขอเพียงสามารถติดตามท่าน แม้ตายก็ไม่เสียดายชีวิต” จากนั้นอุทานอย่างนึกได้ว่า “ใช่แล้ว ตอนนั้นนางมีสีหน้าประหลาดพิกล เมื่อประหวัดหวนนึกคล้ายกับทั้งละอายทั้งเสียใจ หลังจากนั้นขอตัวจากไป”

จนบัดนี้เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความผิดหวังต่อหยาฮูหยินจนหมดหัวใจ จ้าวมู่กล่าวถูกต้อง จ้าวมู่เข้าใจหยาฮูหยินอย่างแจ่มแจ้งกว่าเซี่ยงเส้าหลง ดังนั้นสามารถใช้สอยสตรีนางนี้ทำร้ายเขาสองครั้งครา

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจคำหนึ่ง บอกเล่าความจริงต่อนางโดยคร่าวๆ กงจู้สามคาดเดาเหตุการณ์ได้แต่แรก ดังนั้นรักษาความเยือกเย็นผิดธรรมดา

เซี่ยงเส้าหลงพอกล่าวจบ สรุปว่า “ประการสำคัญท่านต้องแสร้งเป็นไม่มีเรื่องราวใด”

กงจู้สามกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจ ข้าพเจ้าบังเกิดความเชื่อมั่นต่อผู้วิเศษคนใหม่เช่นท่านอย่างเต็มเปี่ยม ทราบว่าท่านต้องนำพาข้าพเจ้าและตระกูลอูฝ่าฟันวิกฤตการณ์ไปได้”

เซี่ยงเส้าหลงก่อนจากไป ถามย้ำว่า “ท่านตัดใจจากพระบิดาติดตามข้าพเจ้าไปเผชิญกับอนาคตอันเวิ้งว้างหรอกหรือ?”

กงจู้สามผงกศีรษะอย่างเด็ดเดี่ยว กล่าวว่า “ผู้อื่นมีเรื่องหนึ่งไม่ได้บอกต่อท่าน หลังจากที่มารดาข้าพเจ้าตายแล้ว แม่นมข้าพเจ้าเคยด่าประณามจ้าวมู่คำหนึ่ง ความทราบถึงพระบิดา พระบิดาก็มีพระบัญชาให้ผู้คนนำสุราพิษมามอบต่อแม่นมข้าพเจ้า แม่นมข้าพเจ้าก่อนตายกุมมือข้าพเจ้า หลั่งน้ำตาสั่งเสียว่า หากมีโอกาสต้องไปจากรัฐจ้าว มาตรว่าเป็นหญิงสาวธรรมดา ยังดีกว่าเป็นกงจู้รัฐจ้าว”

เซี่ยงเส้าหลงอดสะทกสะท้อนมิได้ เขาไม่เข้าใจจิตใจของเชื้อพระวงศ์รัฐจ้าว เช่นเดียวกับที่เขาไม่เข้าใจตัวหยาฮูหยิน

ต่างดำเนินอุบาย

เซี่ยงเส้าหลงกับจิงจวิ้นกลับถึงตึกตระกูลอูโดยปลอดภัย แยกย้ายกลับที่พัก ก่อนแยกทางกันจิงจวิ้นคล้ายคิดกล่าวกระไร แต่แล้วกลั้ำกลืนไว้ เซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้ความในใจของเขา จึงกล่าว "กลางวันไม่มีเรื่องราวใด ท่านเข้าเรียนอย่างวางใจ เพียงแต่ระมัดระวังตัวไว้ตอนนี้ในนครหานตานแทบไม่มีสถานที่อันปลอดภัย"

จิงจวิ้นยินดียิ่ง กล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นนายพราน ต้องไม่กลับกลายเป็นเหยื่อโดยง่ายดาย"

เซี่ยงเส้าหลงแยกทางกับจิงจวิ้น กลับมายังเรือนมังกรซ่อน สตรีทั้งหลายล้วนหลับนิทรา เซี่ยงเส้าหลงแม้เหนื่อยล้าแทบตาย แต่ค่ำคืนนี้ได้รับความกระทบกระเทือนใจติดต่อกัน ไหนเลยหลับลงได้ ดังนั้นนั่งขัดสมาธิอยู่ข้างตั่งเตียงของภรรยาทั้งสอง โคจรพลังตามเคล็ดวิชาในสามกระบวนท่าสังหาร ปล่อยให้จิตบรรจบกับสมาธิ สมาธิรวมกับสำนึกเข้าสู่ห้วงลืมตนอย่างที่ไม่เคยบรรลุถึงมาก่อน ดังนั้นจิตวิญญาณของเขาจึงหลุดพ้นจากสังขารร่างกาย บังเกิดความกลมกลืน เมื่อตื่นขึ้นมาขอบฟ้าขาวโพลนรำไร เหล่าสตรีล้วนตื่นนอนแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงลอบสงสัยใจ เขานั่งขัดสมาธิหนึ่งชั่วยาม กลับคล้ายนั่งสัปหงกไปงีบหนึ่ง สองเท้าที่พับเข้าหากันไม่มีอาการชาแต่อย่างใด ตรงกันข้ามจิตใจปลอดโปร่งแจ่มใส แม้แต่เรื่องของหยาฮูหยินก็ไม่

จดจำใส่ใจ

หลังจากที่รับประทานอาหารเช้า เซี่ยงเส้าหลงรีบรุดไปหาคนสนิทของถูเซียนนามเสี้ยวเยี่ยถัน เสี้ยวเยี่ยถันยังกอดหญิงงามหลับใหลไม่ตื่น พอทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงมาถึง รีบสวมชุดยาวออกมาพบหน้า

ยามนี้เสี้ยวเยี่ยถันลบคราบปลอมแปลงโฉมออก เผยเห็นเค้าใบหน้าที่ซูบสดใส แตกต่างกับสารรูปอันลุกลนเมื่อคืนราวฟ้ากับดิน

หลังจากทักทายอยู่หลายคำ เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเบาๆ ว่า “คนของรัฐท่านเป็นฝ่ายแพร่งพรายข่าวการมาของท่านถูต่อเจ้ารัฐจ้าวกับจ้าวมู่แล้ว”

เสี้ยวเยี่ยถันหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย เซี่ยงเส้าหลงกล่าวสืบต่อ “แต่ดูท่าพวกเขายังสืบหาร่องรอยของท่านถูไม่พบ คาดว่าคงต้องส่งคนออกค้นหาแล้ว”

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะใช้คนไปเตือนภัยต่อท่านถู เส้าหลงต้องขอบคุณท่านมากแล้ว ข่าวนี้มีความสำคัญยิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่าเสี้ยวเยี่ยถันไม่ได้เข้าสู่นครหานตานแต่ผู้เดียว เห็นอีกฝ่ายแสดงท่าทีแตกต่างกับคราก่อน ต้องลอบหัวร่อในใจกล่าวว่า “จ้าวมู่ควบคุมดูแลอิ๋งเจิ้งอย่างเข้มงวดยิ่ง”

จากนั้นถ่ายทอดบอกวาจาของจูจีเมื่อคืนต่ออีกฝ่ายหนึ่ง แม้แต่เรื่องที่จ้าวมู่วางยาต่ออิ๋งเจิ้ง ก็ไม่ปิดบังอำพราง คราครั้งนี้เสี้ยวเยี่ยถันหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง นิ่งเงียบงันไป

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกได้ตั้งแต่เมื่อวานว่า เสี้ยวเยี่ยถันเพียงคิดนำตัวจูจีกับอิ๋งเจิ้งสองแม่ลูกกลับสู่นครเสียนหยาง ไม่กระตือรือร้นที่จะรับกำลังคนของตระกูลอูสักเท่าใด ยามนี้พอทราบข้อเท็จจริง ค่อยทราบว่าอาศัยคนของเสี้ยวเยี่ยถัน ไม่มีปัญญาช่วยเหลือจูจีสองแม่ลูกกลับไปได้

เสี้ยวเยี่ยถันสูดลมหายใจลึกๆ แล้วกล่าว “เส้าหลงท่านทราบข่าวนี้จากที่ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีคนอยู่ข้างกายจ้าวมู่ เมื่อคืน

ค่อยมีโอกาสติดต่อกับจูจี เป็นนางกล่าวจากปากเอง”

เสี้ยวเยี่ยถันมิอาจไม่ยอมรับในความสามารถของเซี่ยงเส้าหลง ลังเลเล็กน้อยแล้วกล่าว “อภัยที่ข้าพเจ้ากล่าวตรงๆ ฟังว่าเจ้ารัฐจ้าวทรงระแวงสงสัยแต่แรกว่า ตระกูลอูมีการติดต่อกับท่านหลี่ ตอนนี้ยังทราบข่าวการมาของท่านถู ไม่ว่าผู้ใดก็คาดการณ์ออกว่ามีคนคิดช่วยเหลือจูจีสองแม่ลูกกลับไป ท่านยังจะดำเนินแผนได้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มอย่างเชื่อมั่นกล่าวว่า “ปัญหาข้อนี้รอถึงวันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าค่อยให้คำตอบแก่ท่าน สรุปแล้วยังไม่ถึงคราอับจนสิ้นหนทาง ขอท่านถ่ายทอดวาจาต่อท่านถูก่อนว่า หากคิดนำตัวจูจีสองแม่ลูกกลับสู่นครเสียนหยาง พวกเราทั้งสองฝ่ายต้องมีความจริงใจในการร่วมมือกัน”

เสี้ยวเยี่ยถันถูกว่ากล่าวจนหน้าแดงวูบ กล่าวว่า “นี่ย่อมแน่นอน ข้าพเจ้าจะแจ้งต่อท่านถูเอง” จากนั้นขมวดคิ้วกล่าวว่า “จ้าวมู่มีความสามารถในการใช้ยาเป็นที่เลื่องลือ พวกเราจะขจัดรักษาได้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “วันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าย่อมมีคำตอบที่สร้างความพอใจแก่ท่าน”

เสี้ยวเยี่ยถันเห็นอีกฝ่ายมีท่วงท่าปลอดโปร่ง ค่อยเรียกความเชื่อมั่นกลับคืนมาหลายส่วน ผงกศีรษะกล่าวว่า “ดูท่าข้าพเจ้าต้องไปพบท่านถูด้วยตัวเอง อย่างเร็วสามสี่วันค่อยกลับมา หวังว่าเมื่อถึงเวลานั้น เส้าหลงสามารถแจ้งข่าวดีแก่เรา”

เซี่ยงเส้าหลงอำลาจากมา ระหว่างทางพบกับเถาฟาง เถาฟางกล่าวด้วยความกระตือรือร้นยินดีว่า “วิธีการของเส้าหลงได้ผลจริงๆ ชาวฉู่นั้นไม่อาจทนการสอบปากคำเช่นนั้นได้ เพียงคิดนอนถ่ายเดียว คาดว่าอีกไม่นานต้องสารภาพความจริงออกมา”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่านี่เป็นข่าวดีประการหนึ่ง เถาฟางกล่าวสืบต่อ “นายน้อยออกจากเมืองไปยังลานปศุสัตว์ ภายในเวลาอันสั้นคงไม่กลับมา” จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวอีกว่า “เขาไปเตรียมการเรื่องถอนกำลังออกจากรัฐจ้าว สิบวันให้หลังจะถึงเทศกาลกสิกรรม พวกเราต้อง

ประกอบพิธีสักการะดิน เมื่อถึงเวลาเจ้ารัฐจ้าวเสด็จไปประกอบพิธีที่ลานปศุสัตว์ พวกเราจะฉวยโอกาสส่งตัวผู้คนในครอบครัวไปยังที่ซ่อนอันเร้นลับ รอจนเหตุการณ์พ้นผ่านค่อยทยอยเดินทางสู่รัฐฉิน”

เซี่ยงเส้าหลงคลายใจลง ด้วยความสุขุมรอบคอบของอูอิ้งหยวน คาดว่าคงไม่ผิดพลาดแน่นอน

เถาฟางชักนำเขาไปยังตึกใหญ่ของอูซื่อหลอ จากนั้นขอตัวจากไป

อูซื่อหลอเรียกตัวเซี่ยงเส้าหลงเข้าพบในห้องลับแต่ผู้เดียว พอพบหน้าก็กล่าวว่า “วันนี้เราจะประกอบพิธีวิวาห์ระหว่างเจ้ากับหลานฟางอย่างรวบง่ายให้เป็นสามีภรรยาอย่างเป็นทางการ”

เซี่ยงเส้าหลงรีบคุกเข่ากราบขอบคุณ เขาบังเกิดความผูกพันต่ออูถิงฟางอย่างลึกล้ำ สามารถมีภรรยาเช่นนี้ นับเป็นเรื่องอันน่าปีติยินดี

อูซื่อหลอขมวดคิ้วกล่าวว่า “เรายังเข้าใจว่าพวกท่านสนิทสนมกันถึงเพียงนี้ หลานฟางสมควรตั้งครรภ์แล้ว...”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน มาตรว่าเขาเคยนึกถึงปัญหาข้อนี้แต่ไม่ได้ใส่ใจเท่าใด

อูซื่อหลอก็ไม่กล่าวต่อ เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า “เราคิดบอกเรื่องความเป็นความตายของตระกูลอูต่อเจ้าประการหนึ่ง เรื่องนี้แม้แต่เถาฟางยังไม่ทราบ นอกจากคนที่สืบเชื้อสายตระกูลอูโดยตรงไม่กี่คนที่ล่วงรู้”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูอีกฝ่ายอย่างงุนงง อูซื่อหลอกล่าวอย่างจริงจังว่า “ไม่ว่าตึกรามวังเจ้าใด ล้วนสร้างทางอุโมงค์สำหรับหลบหนี พวกเราก็เช่นเดียวกัน ตระกูลอูมีทางลับสี่สาย ปากทางออกล้วนอยู่ละแวกใกล้เคียงกับประตูเมือง แต่สำหรับกับพวกเรานั่นเพียงใช้ตบตาผู้คนเท่านั้น”

เซี่ยงเส้าหลงตาเป็นประกายขึ้นมา จากนั้นกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “หรือว่ามีทางลับทะลุถึงนอกเมือง?”

อูซื่อหลอกล่าวด้วยความภาคภูมิใจว่า “เป็นเช่นนั้นจริง ทางลับที่ทอดถึงนอกเมืองตะวันออกสายนี้ผ่านการจัดสร้างเป็นเวลาสามชั่วอายุคน ทั้งสิ้นเจ็ดสิบกว่าปีค่อยแล้วเสร็จมีความยาวสามลี้ ไม่ทราบ

สูญเสียชีวิตลูกหลานตระกูลอูมากน้อยเท่าใด เพียงปัญหาการถ่ายเทอากาศก็ทุ่มเทความเพียรพยายามมากหลาย ทางลับอยู่ลึกจากระดับพื้นผิวดินสิบวา สร้างตามเส้นทางของทางน้ำใต้ดินสายหนึ่ง ปากทางเข้าอยู่ในถ้ำลับบริเวณหลังเขา ยังต้องผ่านทางอุโมงค์ช่วงสั้นๆ ที่บริเวณตึกหลังค่อยบรรลุถึง”

จนบัดนี้เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจว่า เหตุใดสองพ่อลูกตระกูลอูจึงมั่นใจว่าสามารถหลบหนีออกจากนครหานตานได้

อูซื่อหลอกล่าวสืบต่อ “ดังนั้นขอเพียงเจ้าสามารถนำตัวจูจีสองแม่ลูกถึงตึกตระกูลอู พวกเรามั่นใจว่าหนีรอดไปได้”

เซี่ยงเส้าหลงคึกคักขึ้นอักโข ปัญหายุ่งยากได้รับการคลี่คลายสิ้น

อูซื่อหลอกล่าวอีกว่า “เพียงแต่ทางลับสายนี้ทั้งอับทั้งชื้น เราเมื่อวัยหนุ่มฉกรรจ์เคยลงไปครั้งหนึ่ง ไม่สามารถไปถึงสุดทาง ยังภาวนาว่าไม่ต้องใช้เป็นเส้นทางหนีเอาชีวิตรอด ตอนนี้ชราแล้ว ยิ่งยากเดินผ่านได้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เถาฟางบอกว่ารอถึงเทศกาลกสิกรรม พวกเราจะฉวยโอกาสส่งตัวผู้คนในครอบครัวหลบหนีไปขบวนหนึ่ง ท่านปู่...”

อูซื่อหลอยิ้มพลางกล่าวว่า “หากเราไปด้วย เจ้ารัฐจ้าวไม่มีพระบัญชาให้ตามล่าตัวก็แปลกไปแล้ว ไม่ว่าผู้ใดล้วนไปได้ หากแต่เราไปไม่ได้”

เซี่ยงเส้าหลงหน้าแปรเปลี่ยนไป อูซื่อหลอยิ้มเล็กน้อย กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า “โลกนี้เป็นของพวกเจ้าเหล่าคนหนุ่มสาว เราอายุปูนนี้ มีชีวิตอยู่อีกไม่นาน ไม่มีความกล้าหาญเผชิญกับชีวิตใหม่ในรัฐฉิน และไม่อาจทนรับความลำบากของการหลบหนี ดังนั้นเราบอกต่ออิ้งหยวนตั้งแต่แรกว่าจะรั้งอยู่ที่นี้ไม่จากไป”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน กล่าวว่า “เจ้ารัฐจ้าวไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้นท่านปู่?”

อูซื่อหลอหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ผู้ใดให้พระองค์ปล่อยปละละเว้น?

เราจะไม่ทิ้งผืนหนังให้หาพบ เรายิ่งใหญ่มาชั่วชีวิต หลังจากตายแล้วไม่ขอรับความอัปยศใดๆ”

เซี่ยงเส้าหลงร้องเรียก “ท่านปู่” ในใจยังบังเกิดความเคารพยกย่องต่อชายชราอ้วนฉุผู้นี้เป็นครั้งแรก

อูซื่อหลอกล่าวอย่างโอ่อ่าผ่าเผยว่า “อย่าได้ประพฤติเป็นเช่นสตรีเพศ เราให้ความสำคัญต่อเจ้าอย่างยิ่งยวด คิดสำเร็จกิจการใหญ่ ต้องมีคนเสียสละ เจ้ารัฐจ้าวคิดบุกทำลายตึกตระกูลอูเรา ต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างสาสม เรารู้สึกปีติยินดีที่จนบัดนี้ ยังมีบริวารที่ยอมถวายชีวิตแก่เราอยู่ขบวนหนึ่ง” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า “ขอเพียงเจ้านำจูจีสองแม่ลูกจากไป เจ้ารัฐจ้าวต้องทุ่มกำลังบุกตึกตระกูลอู หากไม่มีคนต้านทานทัพจ้าวสักหลายวัน พวกเจ้าไหนเลยหลบหนีไปไกลได้?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่ายากจะเปลี่ยนความตั้งใจของอีกฝ่ายหนึ่ง ดังนั้นถามว่า “มีคนทราบเรื่องของทางลับที่ทอดถึงนอกเมืองสักกี่คน? ดูท่าแม้แต่ฟางเอ๋อก็ไม่ล่วงรู้”

อูซื่อหลอผงกศีรษะกล่าวว่า “เพราะเหตุนี้จึงรักษาความลับไว้ได้ วางใจเถอะ ผู้ที่ทราบเรื่องนี้ล้วนไว้วางใจได้ โอกาสหน้าจะให้อูจว่อกรุยทางให้แก่เจ้า ขอเพียงออกนอกเมืองได้ ไม่มีผู้ใดเรียนรู้วิธีการอยู่รอดยิ่งกว่าพวกเราเหล่าผู้ประกอบอาชีพปศุสัตว์” แค่นเสียงอย่างเย็นชาแล้วกล่าว “เมื่อพระองค์ไร้เมตตา เราก็ไร้คุณธรรม เจ้ารัฐจ้าวทรงปฏิบัติต่อเราเช่นนี้ เราจะให้พระองค์ลิ้มลองรสขมหลังการปราชัยที่ฉางผิง ให้รัฐจ้าวไร้ซึ่งม้าศึก ได้แต่นั่งดูรัฐจ้าวถูกเฉือนแบ่งออกเป็นชิ้นๆ จวบกระทั่งสิ้นชาติไป”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นในดวงตาอูซื่อหลอทอประกายอาฆาตแค้นพลันเข้าใจว่าคนผู้หนึ่งเมื่อตัดสินใจยอมตาย นับเป็นที่น่ากลัวนัก

เมื่อกลับถึงเรือนมังกรซ่อน ไม่ทันนั่งเรียบร้อย หยาฮูหยินก็ใช้คนมาเชิญตัวไป

เซี่ยงเส้าหลงเตรียมใจต่อเรื่องนี้แต่แรก ดังนั้นควบขับม้าลมกรด

ซึ่งจี้เอียนหยานกำนัลให้ มาถึงตึกฮูหยิน เข้าพบหยาฮูหยินที่ห้องโถงเขตตึกใน เมื่อหันหน้าหาหญิงงาม แม้ห่างกันแค่เอื้อม แต่เซี่ยงเส้าหลงมีความรู้สึกว่า ระหว่างทั้งสองคล้ายกางกั้นด้วยขุนเขาบรรพตก็มิปาน

จากการสังเกตพบว่า เจาน้อยเหล่าหญิงรับใช้พลอยเงียบขรึมมิพูดจา ในดวงตาทอแววรันทดหดหู่

หยาฮูหยินยังแย้มยิ้มดุจบุปผาบาน หากแต่เซี่ยงเส้าหลงดูออกว่าเป็นรอยยิ้มอย่างเต็มฝืน หยาฮูหยินมองดูเขาอย่างตื่นเต้นสงสัย กล่าวว่า “เส้าหลง วันนี้ท่านกระตือรือร้นคึกคักเป็นพิเศษ ใช่มีความคืบหน้าอันใดหรือไม่?” จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง ถามว่า “หรือว่าจับพิรุธจ้าวมู่ได้แล้ว?”

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะกล่าวว่า “ไหนเลยง่ายดายปานนั้น?”

หยาฮูหยินกล่าวอีกว่า “อย่างนั้นเรื่องของจูจีสองแม่ลูกมีความคืบหน้าหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นกลัดกลุ้มกังวล ขมวดคิ้วกล่าวว่า “ที่อยู่ของจูจีสองแม่ลูกจัดเวรยามอย่างเข้มงวด ไม่มีปัญญาบุกฝ่าเข้าไป ท่านมีหนทางจัดการให้ข้าพเจ้าพบหน้าพวกนางสองแม่ลูกสักคราหรือไม่?”

หยาฮูหยินก้มศีรษะกล่าวว่า “ขอให้ข้าพเจ้าคิดอ่านดู”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านางมีน้ำใจผูกพันต่อเขาจริง ไม่เช่นนั้นคงไม่มีท่าทีผิดปรกติเช่นนี้ จึงกล่าว “เมื่อคืนข้าพเจ้าครุ่นคิดตลอดคืน ตกลงใจว่าจะปฏิบัติตามพระประสงค์จิงฮองเฮา ลอบสังหารจ้าวมู่ให้จงได้”

หยาฮูหยินสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เงยหน้ามองดูเขา เซี่ยงเส้าหลงลอบสบใจ ปากกล่าวว่า “ขอเพียงฆ่าจ้าวมู่ได้ จึงมีโอกาสชิงตัวจูจีสองแม่ลูกไป ตอนนี้ข้าพเจ้ามีนักบู๊เดนตายของตระกูลอูประมาณห้าร้อยคน สามารถเปิดฉากบุกจู่โจมจ้าวมู่ ขอเพียงลงมือด้วยความรวบรัดหมดจด ต้องประสบผลสำเร็จ”

หยาฮูหยินเหม่อมองดูเขา เซี่ยงเส้าหลงย่อมเข้าใจว่านางคาดคิดว่าเขาตกหลุมพรางของจิงฮองเฮา สร้างความปวดร้าวใจแก่นางยิ่ง

สตรีแพศยาต้องการให้เขาตกตาย เขาจะหลอกลวงนางสักครา ยามนั้นเซี่ยงเส้าหลงแสร้งถามว่า “เพียงไม่ทราบเมื่อใดจึงเคลื่อนไหวได้?”

หยาฮูหยินก้มศีรษะกล่าวเบาๆ ว่า “สิบวันให้หลังเป็นเทศกาลกสิกรรม จ้าวมู่จะตามเสด็จพระเชษฐาไปยังลานปศุสัตว์นอกเมือง เข้าร่วมพิธีสักการะดิน...เส้าหลงท่านต้องใคร่ครวญให้ดี”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า นางบังเกิดความขัดแย้งและปวดร้าวใจ ค่อยใจอ่อนลงบ้าง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “โปรดเชื่อมั่นข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะแบ่งกำลังคนห้าร้อยคนออกเป็นสองขบวน ขบวนหนึ่งซ่อนตัวอยู่ระหว่างทาง ซุ่มโจมตีพระเชษฐาท่านกับจ้าวมู่...”

หยาฮูหยินร้องโพล่งว่า “อะไร แม้แต่พระเชษฐา ท่านก็...”

เซี่ยงเส้าหลงต้องการบีบบังคับให้หยาฮูหยินทรยศต่อเขา มีแต่หลอกลวงหยาฮูหยิน จึงหลอกลวงให้เจ้ารัฐจ้าวกับจ้าวมู่หลงกล ดังนั้นแสร้งกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า “พระเชษฐาท่านทรงปกป้องจ้าวมู่ ไม่สืบสาวราวเรื่องที่หนีฮูหยินเสียชีวิต แสดงว่าพระองค์ก็มีส่วนรู้เห็น ยังปล่อยปละละเว้นไยกัน?”

หยาฮูหยินมองดูเขา คล้ายกับตกลงใจอันใด ก้มศีรษะลง ขบริมฝีปากกล่าวว่า “ผู้คนอีกขบวนหนึ่งคงบุกตีกตัวประกันไปชิงตัวผู้คนกระมัง? แต่พวกท่านจะออกจากตัวเมืองอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวราวมีแผนเป็นมั่นเหมาะว่า “ข้าพเจ้าจะขุดอุโมงค์ช่วงสั้นที่ตัวเมืองตะวันตกทะลุถึงนอกเมือง ทางตระกูลอูมีบุคคลที่มีความชำนาญทางด้านนี้ รับรองไม่มีผู้ใดรู้เห็น เมื่อถึงเวลาจะจัดวางคนและม้าที่นอกเมืองแบ่งเป็นสิบขบวน แยกย้ายหลบหนี ต่อให้ทัพจ้าวไล่ตามไป ก็ยากเสาะพบพวกเราได้ ตอนนั้นการตายของพระเชษฐาท่านกับจ้าวมู่ สร้างความปั่นป่วนแก่นครหานตาน มีสภาพเฉกเช่นมังกรไร้หัว หากจิงฮองเฮาทรงครองอำนาจสืบแทน คงไม่กระตือรือร้นคิดติดตามพวกเราเท่าใด”

หยาฮูหยินก้มศีรษะนิ่งเงียบงัน การเปลี่ยนแปลงของสีหน้ายาก

จะรอดพ้นจากสายตาของเขาได้ ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงแสร้งถามโพล่งว่า "หยาเอ๋อ ท่านเป็นไรแล้ว? แผนการของข้าพเจ้ามีปัญหาหรือ?"

หยาฮูหยินสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ค่อยกลับคืนสู่สภาพเดิม สั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่มีปัญหา เพียงแต่ผู้อื่นยามกะทันหันยากจะรับสภาพได้เท่านั้น"

เซี่ยงเส้าหลงจงใจกล่าวว่า "นี่เรียกว่าคนตั้งใจจัดการผู้ไม่เฉลียวใจ ขอเพียงดำเนินยุทธวิธีอย่างเหมาะสม รับรองว่าเจ้ารัฐจ้าวกับจ้าวมู่ยากรอดพ้นจากชะตากรรมได้"

หยาฮูหยินค้อนเขาวงหนึ่ง ไม่กล่าวว่ากระไรอีก

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าวางยามากพอแล้ว จึงบิดขี้เกียจคราหนึ่งผุดลุกขึ้นกล่าวว่า "มาเถอะ ไปเยี่ยมเยียนกงจู้สามกับเสี่ยวผานกัน"

หยาฮูหยินก้มศีรษะเรียกหาเบาๆ ว่า "เส้าหลง"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความหวังอย่างเต็มเปี่ยมว่า "เรื่องอันใด?"

หยาฮูหยินลังเลเล็กน้อย ค่อยสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่มีใด รอไว้ไปถึงรัฐฉินแล้วค่อยว่ากล่าว"

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ ทราบว่าหยาฮูหยินละทิ้งโอกาสครั้งสุดท้ายที่จะเหนี่ยวรั้งเขาเอาไว้ไป ความสัมพันธ์ของทั้งสองสิ้นสุดแต่เพียงนี้ นับแต่นี้เป็นต้นไปสิ้นบุญคุณน้ำใจ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกันอีก

เซี่ยงเส้าหลงออกจากตึกฮูหยินด้วยความรู้สึกสมใจอย่างปวดร้าว ปวดร้าวที่หยาฮูหยินเปลี่ยนใจเป็นอื่น และสมใจที่สลัดแอกแห่งน้ำใจนี้ไปได้

นับตั้งแต่หยาฮูหยินปล่อยให้เส้าหยวนจวินบุกเข้าห้องนอนของนางโดยไร้เหตุผล เซี่ยงเส้าหลงก็ทราบว่าสตรีนางนี้มีจิตใจที่เปราะบางและเกิดจากธรรมชาติเรียกร้อง เหลียวดูหนีฮูหยินก็ประสบชะตากรรมเช่นเดียวกับนาง ไหนเลยออกไปยั่วยุบุรุษดุจเดียวกับนาง?

หากแม้นต้องปวดร้าวยาวนาน มิสู้ตัดใจเจ็บปวดระยะสั้นย่อมประเสริฐกว่า นึกถึงตอนนี้เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกที่ได้ปลดเปลื้องประการหนึ่ง

สิบวันนี้เป็นช่วงเวลาสำคัญ เจ้ารัฐจ้าวจะทรงเปิดโอกาสให้เขาเตรียมการลอบสังหาร เพื่อมีข้ออ้างในการทำลายล้างตระกูลอูชนิดขุดรากถอนโคน หากไม่มีข้ออ้าง เจ้ารัฐจ้าวยังไม่กล้าแตะต้องตระกูลอู เพราะจะเป็นต้นเหตุสร้างความประหวั่นวิตกแก่ตระกูลที่มั่งคั่งภายในแว่นแคว้น พากันอพยพไปยังรัฐอื่น

ยามนี้ขอเพียงสืบเสาะว่าอิ๋งเจิ้งตัวจริงอยู่ที่ใด เซี่ยงเส้าหลงก็สามารถดำเนินแผนผ่านทางภูเขาโดยเปิดเผย พร้อมกับข้ามเฉินชังอย่างลับๆ แล้ว เซี่ยงเส้าหลงปรารถนาติดปีกโบยบินเข้าตึกตัวประกันสอบถามจากจูจีผู้ทรงเสน่ห์ สามารถยั่วยวนให้บุรุษลุ่มหลงตาย

อากาศหนาวยะเยือก ลมเหนือพัดอื้ออึง บนถนนมีผู้คนรถราบางตา หากสามารถหลบซ่อนตัวอยู่ในบ้าน ล้วนไม่ต้องการออกมาทนเหน็บหนาว

เสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น คนและม้าขบวนหนึ่งปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าพอเคลื่อนเข้าใกล้ ที่แท้เป็นเฉิงซวีและพวกเหล่าราชองครักษ์

เซี่ยงเส้าหลงพบพานคนรู้จัก ดังนั้นทักทายด้วยความยินดี มิคาดเฉิงซวีฝืนแย้มยิ้ม ขอตัวว่ามีเรื่องรีบด่วนต้องกระทำ จากนั้นกระตุ้นม้าจากไป

เซี่ยงเส้าหลงตะลึงลานกับที่ นึกถึงอมตวาจาที่ว่า “ความรู้สึกและท่าทีของบุคคล เย็นร้อนแปรปรวนไม่แน่นอน” ดูท่าในนครหานตานไม่มีผู้ใดต้อนรับเขาอีกต่อไป

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ม้าตัวหนึ่งควบเฉียดผ่านไป คนบนหลังม้ายัดเยียดม้วนกระดาษม้วนหนึ่งให้อย่างรวดเร็ว

เซี่ยงเส้าหลงรับมาคลี่ออกดู ที่แท้เป็นผูปู้ คนของเส้าหยวนจวินนัดพบกับเขา พร้อมกับระบุเวลาและสถานที่ไว้

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกอบอุ่นใจขึ้น ฉีกเศษกระดาษทิ้งเดินทางกลับตึกตระกูลอู

อิ๋งเจิ้งคนใหม่

เมื่อกลับถึงเรือนมังกรซ่อน เซี่ยงเส้าหลงนั่งจับเจ่าในสวนผลไม้แต่ผู้เดียว สายน้ำที่ขุดเจาะด้วยแรงงานมนุษย์ไหลเทออกจากร่องหินกอปรเป็นลำธารคดเคี้ยวสายหนึ่ง ยามนี้น้ำลำธารแทบแข็งตัวเป็นน้ำแข็งคงเหลือสายน้ำรวยรินไหลผ่านกลาง กลายเป็นภาพประหลาดแปลกตา

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงภาพเหตุการณ์แรกพบหยาฮูหยินบนถนนกลางนครหานตาน ตนเองดำเนินวิธีการพิชิตนางอย่างไร จากนั้นนึกถึงนางตอนอยู่ในรถม้า ถูกจ้าวมู่ตะโบมโลมลูบ จนบังเกิดความต้องการขึ้น ซึ่งความจริงการปันใจของนางมีเค้าลางตั้งแต่แรก ทั้งนี้เพราะนางไม่อาจทนทานการปลุกเร้าจากบุรุษได้

นางเพียงแต่ปล่อยกายปล่อยใจ โดยไม่คำนึงถึงความผิดถูกชั่วดี ไม่เช่นนั้นคงไม่คลุกคลีกับจ้าวมู่ ทั้งที่ทราบว่าคนผู้นี้เป็นภัยต่อรัฐจ้าว จวบกระทั่งถูกจ้าวมู่ทำร้ายอย่างสาหัส จึงยอมไปจากเขา หากเปลี่ยนเป็นหนีฮูหยินหรือกงจู้สาม ไหนเลยยอมรับการข่มขู่จากจ้าวมู่ให้มาวางยาต่อเขา

แต่เซี่ยงเส้าหลงยังไว้วางใจนาง เพียงมองแต่ด้านที่งดงาม ยั่วยวนของนาง หลงเชื่อถ้อยคำหวานหูของนาง แน่นอน หากเขามีตำแหน่งในรัฐจ้าวสูงขึ้น ความสัมพันธ์ของพวกเขาอาจดำเนินต่อไป แต่ตอนนี้กลับพิสูจน์แล้วว่า นางไม่อาจทนรับการทดสอบของผลประโยชน์และตัณหาราคะ

คนยุคสมัยเลียดก๊กนิยมใช้ “เพทุบาย” ผู้ที่ยิ่งมีตำแหน่งสูงส่งยิ่งเป็นเช่นนี้ เฉิงซวีซึ่งเคยร่วมฟันฝ่าอันตราย กลับกลายเป็นไม่คำนึงถึงน้ำใจเก่าก่อน ก็สร้างความปวดร้าวใจแก่เขา

นึกถึงตอนนี้ ต้องนั่งขัดสมาธิโคจรพลังตามแนววิชาของม่อจื่อชั่วครู่บังเกิดอารมณ์ผ่อนคลาย พลันถูกเสียงฝีเท้าปลุกตื่นจากภวังค์ที่แท้เป็นเถาฟางมาตามหาเขา

เถาฟางมีสีหน้ายินดี ปัดคราบหิมะบนก้อนหินข้างกาย ทรุดกายนั่งลงกล่าวว่า “ตันจิ้นนั้นย่ำแย่กว่าที่คาดการณ์ไว้ ในที่สุดยอมรับสารภาพแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงคำนวณนับเวลา หากเริ่มสอบปากคำตั้งแต่เมื่อวานตันจิ้นนั้นอย่างน้อยถูกคาดคั้นถามเป็นเวลาสิบห้าชั่วยาม ย่อมยากจะทนทานรับได้ จึงกล่าว “ที่แท้ถามได้ความนัยอันใด?”

เถาฟางระบายลมจากปากกล่าวว่า “ซึ่งความจริง มันเพียงเป็นคนสื่อสารผู้หนึ่ง ไม่ล่วงรู้ที่มาของจ้าวมู่ ทำหน้าที่รายงานสถานการณ์ของรัฐฉู่ จากนั้นนำคำพูดของจ้าวมู่กลับไปเรียนต่อเหวินซิ่นจวิน ซึ่งเป็นขุนนางที่เจ้ารัฐฉู่ทรงโปรดปราน”

เซี่ยงเส้าหลงซักถามว่า “คราครั้งนี้จ้าวมู่ฝากคำพูดใดบ้าง?”

เถาฟางกล่าวว่า “เพียงบอกว่าสามเดือนให้หลังขอให้เหวินซิ่นจวินจัดส่งของขวัญมา นอกจากนั้นมีแต่ข่าวคราวทั่วไป เช่น เซียวเว่ยโหมวถูกฆ่าตาย”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิดถามว่า “ตอนนี้ใช่ยังสอบปากคำมันหรือไม่?”

เถาฟางกล่าวว่า “ย่อมแน่นอน ข้าพเจ้ากลัวว่ามันปั้นเรื่องราวขึ้นดังนั้นทำตามวิธีการของท่าน บีบบังคับมันทบทวนรายละเอียดปลีกย่อยดูว่ามันมีที่ใดไม่สอดคล้องกันหรือไม่”

เซี่ยงเส้าหลงถามอีกว่า “ก่อนหน้านี้มันเคยมายังนครหานตานหรือไม่?”

เถาฟางสั่นศีรษะกล่าวว่า “มันเพิ่งพบกับจ้าวมู่เป็นครั้งแรก เพื่อ

ป้องกันผู้อื่นระแวงสงสัยเชื่อว่าฝ่ายตรงข้ามจัดส่งผู้คนไม่ซ้ำหน้ากันรุดมา”

เซี่ยงเส้าหลงเปลี่ยนเป็นถามว่า “การเดินทางไปกลับระหว่างรัฐจ้าวกับรัฐฉู่ อย่างเร็วใช้เวลามากน้อยเท่าใด?”

เถาฟางตอบว่า “หากใช้ม้าเร็ว เนื่องจากต้องผ่านด่านตรวจค้นหลายแห่ง ระยะทางเที่ยวเดียวอย่างน้อยต้องใช้เวลาสองเดือน ดังนั้นเราระแวงสงสัยว่ามันกล่าวโป้ปด”

เซี่ยงเส้าหลงผ่านการฝึกด้านจารกรรมมา ดังนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า “ไม่ มันไม่ได้โป้ปด นี่เป็นรหัสลับซึ่งป้องกันการถูกสอบปากคำ แท้ที่จริงแล้วเวลาสามเดือนเท่ากับครึ่งปี ที่ว่าจัดส่งของขวัญอาจเป็นคำพูดกลับกัน หากแม้นจ้าวมู่เป็นคนของรัฐฉู่ ย่อมไม่ปล่อยให้บันทึกลับหลูปันตกเป็นของทัพจ้าว ดังนั้นความหมายที่แท้จริงคือ ให้รัฐฉู่จัดส่งยอดฝีมือมาในเวลาหกเดือน เพื่อขโมยบันทึกลับหลูปันไป”

เถาฟางค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า “ที่แท้เป็นคำพูดกลับกัน ที่ว่าของขวัญเป็นความจริง แต่มิใช่ส่งมอบของขวัญให้ มิหนำซ้ำเหวินซิ่นจวินทราบแต่แรกว่าของขวัญคืออะไรพอฟังก็ทราบได้”

เซี่ยงเส้าหลงตาเป็นประกาย กล่าวว่า “ประการสำคัญคือ ทำความเข้าใจว่าคนผู้นี้มายังนครหานตานในฐานะอะไร ใช้วิธีการติดต่ออย่างไร ยิ่งละเอียดยิ่งดี ข้าพเจ้ากำลังวิตกว่ากำจัดฆ่าจ้าวมู่ไม่ได้ คราครั้งนี้โอกาสมาถึงแล้ว”

เถาฟางค่อยเข้าใจความคิดอ่านของเขา ดังนั้นรับคำจากไป

เถาฟางเพิ่งจากไป จิงจวิ้นก็มาแทนที่อย่างหงอยเหงาซึมเซา

เซี่ยงเส้าหลงผุดลุกขึ้น ยิ้มพลางกล่าวว่า “ดูท่าการเรียนหนังสือไม่สนุกสนานกระมัง?”

จิงจวิ้นกล่าวเสียงละห้อยว่า “สร้างความอัดอั้นตันใจแก่ข้าพเจ้านัก แต่ก็ไม่กล้าล่วงเกินท่านพ่อตาในอนาคต ทั้งยังต้องซื้อหาเนื้อตากแห้งสิบชั่งนำไปมอบให้ ผลสุดท้ายกระทั่งมือน้อยๆ ของจ้าวจื้อยังไม่ได้กระทบถูก”

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “ไม่ได้พบหน้านางหรือ?”

จิงจวิ้นกล่าวว่า “พบหน้าแล้วจะมีประโยชน์ใด ท่ามกลางนักศึกษามากหลายยังจะเดินเข้าไปลูบคลำนางได้หรือ? ในความเห็นข้าพเจ้า ผู้คนส่วนใหญ่เข้าเรียนเพราะนางเอง”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมา กล่าวว่า “นางก็เข้าเรียนหรือ?”

จิงจวิ้นสั่นศีรษะกล่าวว่า “ตอนแรกนางนั่งอยู่มุมห้อง หลอกให้ข้าพเจ้าเข้าใจว่านางเข้าเรียนเป็นเพื่อนข้าพเจ้า แต่เพียงชั่วขณะนางก็วิ่งหนีไป หลังจากเลิกเรียนก็หานางไม่พบ โอ ต่อให้จ่อกระบี่คุกคามข้าพเจ้าก็ไม่ไปอีกแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ไม่มีความอดทนไปแล้ว เช่นนี้จะพิชิตจิตใจหญิงงามได้อย่างไร?” จิงจวิ้นได้แต่สั่นศีรษะ เซี่ยงเส้าหลงจึงชักชวนว่า “ท่านเป็นเพื่อนข้าพเจ้าออกไปสักครา”

ทั้งสองผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่งกายเช่นคนธรรมดาสามัญ โดยสารรถม้าออกจากตึกตระกูลอู พอถึงทางโค้งก็ลงจากรถ ให้จิงจวิ้นติดตามหลังแต่ไกล ดูว่ามีคนสะกดรอยตามหรือไม่

ครึ่งชั่วยามให้หลัง เซี่ยงเส้าหลงเดินทางถึงดงไม้ใกล้กับตัวเมืองด้านทิศใต้ พบกับผูปู้ ผูปู้พอพบหน้าก็กล่าวว่า “เหตุการณ์ราบรื่นกว่าที่คาดหมายไว้ ผู้ช่วยหมายเลขหนึ่งของจ้าวมู่นามเจิ้นเวี่ยหมิงรับตัวพวกเราไปทั้งหมด”

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “มีข่าวคราวใดหรือไม่?”

ผูปู้กล่าวว่า “พวกเราเพิ่งเข้าสังกัด ดังนั้นไม่ได้ยินข่าวคราวใด ดูท่าต้องใช้เวลาหกเดือนหนึ่งปี จึงจะได้รับความไว้วางใจจากพวกเขา”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ไม่เป็นไร พวกท่านอยู่ที่นั่นสักระยะหนึ่ง เมื่อถึงเวลาข้าพเจ้าค่อยกลับมาหาพวกท่าน”

ผูปู้รับคำ จากนั้นกล่าวว่า “ท่านเซี่ยง พวกเราเพียงหวังว่าสามารถติดสอยห้อยตามท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจ รับรองไม่

สร้างความผิดหวังแก่พวกท่านอย่างแน่นอน”

ทั้งสองนัดหมายวิธีการติดต่อกัน เซี่ยงเส้าหลงค่อยถามว่า “พวกท่านได้ยินชื่อชาวฉีนามฉีหวี่หรือไม่?”

ผูปู้กล่าวว่า “ท่านเซี่ยงถามได้ประเสริฐ ภารกิจอันดับแรก ที่ข้าพเจ้ากับหลิวเฉาได้รับมอบหมายจากจ้าวมู่ คือเป็นผู้คุ้มกันฉีหวี่ทั้งยังเป็นเพื่อนมันออกเที่ยวเตร่หาความสำราญ เด็กน้อยนี้เป็นที่ดึงดูดใจของสตรี สตรีในซ่องนางโลมพอพบเห็นมัน ล้วนยึดเกาะสนิทแนบแน่น”

เซี่ยงเส้าหลงเจ็บปวดใจ นึกถึงหยาฮูหยินขึ้นมา กล่าวเบาๆ ว่า “ใช่เคยเป็นเพื่อนมันไปพบกับหยาฮูหยินหรือไม่?”

ผูปู้ตอบว่า “ไม่เคย แต่เมื่อคืนมันลอบออกจากตึกรับรองเพียงลำพัง ไม่แน่ว่าไปหานาง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เรื่องนี้ท่านไม่ต้องบอกต่อผู้ใด ยังมี หากไม่มีเรื่องพิเศษอันใดอย่าได้ติดต่อกับข้าพเจ้า มาตรว่าทราบข่าวจ้าวมู่คิดร้ายต่อข้าพเจ้า ก็ไม่ต้องแจ้งต่อข้าพเจ้า”

ผูปู้ทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงมีปัญญาล้ำเลิศ คำกล่าวเช่นนี้แม้ขัดกับเหตุผล แต่ต้องมีเคล็ดความนัย ดังนั้นรับคำ

หลังจากแยกทางกัน เซี่ยงเส้าหลงกลับตึกตระกูลอู พบว่าอูอิ้งหยวน อูจว่อ เถาฟางกับเถิงอี้ล้วนรอเขาอยู่

เมื่อลงมายังห้องลับ พบว่าอูซื่อหลอทำหน้าที่ควบคุมการประชุม นี่เป็นการประชุมครั้งสำคัญ ซึ่งเกี่ยวพันถึงการดำรงหรือล่มสลายของตระกูลอู

อูจว่อรายงานขึ้นก่อนว่า “ข้าพเจ้ากับเถิงอี้ทำตามคำสั่งท่านหลานเขย คัดเลือกมือดีห้าร้อยคนจากจำนวนบุตรหลานตระกูลอูสองพันคน จากนั้นทำการทดสอบตามวิธีการของท่านหลานเขย พบว่ามีเพียงเจ็ดสิบเจ็ดคนที่ผ่านการทดสอบได้ แต่ข้าพเจ้ากล้ารับรองว่าคนเหล่านี้ล้วนเป็นนักรบที่อาศัยหนึ่งสามารถต้านทานศัตรูนับร้อยคน”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า “ประเสริฐมาก วันพรุ่งนี้เริ่ม

ฝึกอบรมพวกเขา ท่านมีเวลาเพียงสิบวัน ต้องเกาะกุมให้ดี”

ทุกผู้คนสงสัยใจยิ่ง พากันถามว่าไฉนกำหนดเวลาสิบวัน? เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจ บอกเล่าเรื่องราวทั้งหมดออกไป เพียงปกปิดเรื่องอิ๋งเจิ้งตัวปลอมตามที่รับปากจูจีไว้

อูอิ้งหยวนรับฟังจนขมวดคิ้ว ถามว่า “อย่างนั้นท่านคิดนำตัวจูจีสองแม่ลูกออกมาอย่างไร? หลังจากนำตัวออกมา อิ๋งเจิ้งพิษกำเริบเสียชีวิต ไยมิใช่ย่ำแย่แล้ว?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เรื่องนี้มีเบื้องหลังอื่นอีก แต่ขณะที่จูจีคิดบอกออกมา จ้าวมู่กลับตัดบทไป สรุปแล้วมอบให้เป็นภาระของข้าพเจ้าเอง”

ทุกผู้คนค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก ฟื้นฟูความหวังขึ้นมาใหม่ เถาฟางชมเชยว่า “เส้าหลงเจ้าอุบายความคิด กลับหลอกใช้หยาฮูหยินตบตาเจ้ารัฐจ้าวกับจ้าวมู่ ดูท่าภายในสิบวันนี้ ไม่ว่าพวกเรามีความเคลื่อนไหวผิดปรกติอันใด พวกเขาล้วนไม่ก้าวก่ายแล้ว”

อูซื่อหลอผงกศีรษะ กล่าวว่า “หากปราศจากเส้าหลง คราครั้งนี้พวกเราคงต้องพ่ายแพ้ย่อยยับไม่หลงเหลือแม้สัตว์เลี้ยง” จากนั้นหันไปกล่าวถามอูอิ้งหยวนผู้เป็นบุตรชายว่า “สถานปศุสัตว์ในรัฐฉินดำเนินการถึงขั้นใดแล้ว?”

ทุกผู้คนตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ค่อยทราบว่าอูอิ้งหยวนไปเตรียมการในรัฐฉินด้วย

อูอิ้งหยวนตอบว่า “เราเลือกสถานที่ไว้สี่แห่ง เมื่อสองปีก่อนได้จัดส่งผู้เชี่ยวชาญไปจัดการ ตอนนี้เริ่มเป็นรูปเป็นร่าง สามารถรองรับทรัพยากรและสัตว์เลี้ยงที่พวกเราเตรียมเคลื่อนย้ายไป เฮอะ เราต้องการเห็นท่าทีของเจ้ารัฐจ้าว หลังจากที่พวกเราถอนตัวจากไปจริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงอดถามมิได้ว่า “ในสถานปศุสัตว์มีสัตว์เลี้ยงมากมายปานนี้ ตามรายทางก็มีทหารจ้าวเฝ้ารักษาด่าน จะเคลื่อนย้ายไปอย่างไร?”

อูอิ้งหยวนยิ้มพลางกล่าวว่า “พวกเราจะไม่แตะต้องสถานปศุสัตว์

แห่งนี้ ที่เคลื่อนย้ายเพียงเป็นสถานปศุสัตว์ใกล้กับชายแดนรัฐฉินหลายแห่ง หลายปีนี้พวกเราอ้างว่าเตรียมจัดการกับทัพฉิน ทำการขยายสถานปศุสัตว์ชายแดน สัตว์เลี้ยงพันธุ์ดีที่สุดล้วนจัดส่งไปยังที่นั้น”

เถาฟางกล่าวเสริมว่า “เปลือกนอกชาวจ้าวยังรักษาความสัมพันธ์อันดีกับพวกเรา ทหารที่เฝ้ารักษาชายแดนไหนเลยทราบเรื่องในที่นี้ ขอเพียงรัฐฉินยอมรับ ต่อให้เคลื่อนย้ายสัตว์เลี้ยงทั้งหมดไปก็ไม่ยากนัก อย่าว่าแต่พวกเราเพียงจัดส่งสัตว์เลี้ยงพันธุ์ดีที่สุดไปทำการผสมพันธุ์”

อูจว่อกล่าวว่า “ทหารจ้าวที่ชายแดนยังมีบุตรหลานตระกูลอูที่ปลอมชื่อเปลี่ยนแซ่ปะปนอยู่ ดังนั้นดำเนินการได้โดยสะดวกราบรื่น”

เซี่ยงเส้าหลงลอบนับถือเลื่อมใส ที่แท้เพื่อช่วยเหลือจูจีกับอิ๋งเจิ้งสองแม่ลูก อูอิ้งหยวนเตรียมการไว้ตั้งแต่หลายปีก่อน ดังนั้นยามนี้จึงปลอดโปร่งเยือกเย็นถึงเพียงนี้

เถิงอี้กล่าวถามว่า “คงไม่ทิ้งสัตว์เลี้ยงใดไว้ให้แก่รัฐจ้าวกระมัง?”

อูซื่อหลอกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “นั่นย่อมแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงสภาพที่ซากวัวและม้าตายเกลื่อนสถานปศุสัตว์ รู้สึกไม่อาจหักใจอยู่บ้าง แต่ก็เป็นเรื่องอับจนปัญญา ได้แต่หันเหหัวเรื่องว่า “ตอนนี้ปัญหาสำคัญคือ พวกเราจะเฝ้ารักษาตึกตระกูลอูได้กี่วัน ยิ่งรักษาได้นาน พวกเรายิ่งมีความมั่นใจหลบหนีออกไป”

เถาฟางกับเถิงอี้เพิ่งทราบเรื่องทางลับทอดถึงนอกเมือง จึงเข้าใจความหมายของเขาเป็นอย่างดี ทั้งนี้เพราะทัพจ้าวเข้าใจว่าพวกเขาถูกล้อมกักอยู่ในตึกตระกูลอู ไม่ส่งกำลังติดตาม แม้แต่จูจีกับอิ๋งเจิ้งสองแม่ลูก ก็สามารถอาศัยทางอุโมงค์ลับออกจากนครหานตาน ดังนั้นเฝ้ารักษาสถานที่ยิ่งนาน พวกเขายิ่งหลบหนีไปไกล ก่อนที่ทหารจ้าวที่ชายแดนจะได้รับข่าว ทั้งหมดคงบรรลุถึงนครเสียนหยางแล้ว

อูจว่อกล่าวว่า “เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นภาระของเรากับเถิงอี้ หลายวันนี้ข้าพเจ้าอาศัยทางอุโมงค์ลำเลียงไพร่พล วัตถุสิ่งของและอาวุธที่ใช้รักษาสถานที่มาเก็บซ่อนไว้ ส่วนพี่เถิงรับหน้าที่กำหนดยุทธศาสตร์ใน

การรักษาสถานที่”

อูอิ้งหยวนหันไปกล่าวกับเถาฟางว่า “ท่านโยกย้ายคนนอกไปยังสถานที่อื่น พยายามสลายบ่าวไพร่หญิงรับใช้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องไป ส่วนนางระบำรำฟ้อนให้คัดเลือกผู้ที่งดงามจัดส่งออกนอกเมืองแต่ต้อง แสร้งเป็นลับๆ ล่อๆ ให้มากไว้”

นอกจากเซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้แล้ว ผู้อื่นล้วนหัวร่อออกมา เถิงอี้นับแต่สูญเสียบุตรธิดา น้อยครั้งจะแย้มยิ้ม ส่วนเซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงอูซื่อหลอตัดสินใจยอมตายกับตึกตระกูลอูดังนั้นอดกล่าวมิได้ว่า “ท่านปู่...”

อูซื่อหลอสอดคำขึ้น “เรื่องนี้ได้แต่ใช้โลหิตชำระล้าง ทั้งเป็นการเตือนสติให้ทายาทตระกูลอูไม่ลืมเลือนความแค้นของรัฐจ้าว”

เอ่ยถึงตอนนี้ถอนใจเบาๆ ดวงตาทอแววหวนรำลึก กล่าวอย่างแช่มช้าว่า “บรรพบุรุษพวกเราความจริงเป็นผู้สูงศักดิ์ในรัฐฉิน เพราะเกิดการช่วงชิงอำนาจ ค่อยระเหเร่ร่อนถึงรัฐจ้าว อาศัยจิตปณิธานอันเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว สร้างสถานปศุสัตว์ในดินแดนรกร้าง จวบกระทั่งเป็นเจ้าแห่งปศุสัตว์ ตอนนี้ทายาทของเรากลับคืนสู่มาตุภูมิ ส่วนเราสามารถตกตายอย่างระบือลือลั่น ยังมุ่งมาดปรารถนาอันใด?”

อูจว่อเงียบงันไร้วาจา อูอิ้งหยวนกับเถาฟางมีสีหน้ารันทดหดหู่ ดวงตาเถิงอี้ก็ทอแววเคารพยกย่อง ชมเชยว่า “ลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง”

อูซื่อหลอยิ้มอย่างปลาบปลื้มประโลมใจ แล้วผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “ดังนั้นหลายวันนี้เราจะหาความสุขให้เต็มที่ หากไม่มีเรื่องราวใดไม่ต้องรบกวนเราแล้ว” พลางหัวร่อฮาฮาเดินออกจากห้องลับไป

หลังเลิกประชุม เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้เดินเคียงคู่กันไปยังตึกหลัง เถิงอี้กล่าวถามว่า “ท่านคิดจัดการกับกงจู้สามอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า เถิงอี้รักและห่วงใยกงจู้สามผู้เลอโฉมผู้นี้ที่สุด กลัวว่าเขาทอดทิ้งนางโดยไม่แยแสจึงกล่าว “ข้าพเจ้าไม่ว่าอย่างไร ต้องนำพานางไป”

เถิงอี้ค่อยคลายใจลง ปลีกตัวไปหารือเรื่องราวกับอูจว่อ

พลบค่ำวันนั้น อู๋ซื่อหลอเป็นเจ้าภาพจัดพิธีวิวาห์ให้แก่เซี่ยงเส้าหลงกับอูถิงฟางอย่างลับๆ และอนุญาตให้หลานเขยรับถิงฟางซื่อเป็นนางบำเรอ นับเป็นสามีภรรยามีพันธะผูกพันอย่างเป็นทางการ

ค่ำคืนนั้นเซี่ยงเส้าหลงกับจิงจวิ้นลอบเข้าดึกตัวประกันไปอีก เซี่ยงเส้าหลงหลบหลีกหูตาเวรยามด้วยความชำนาญ มายังหอห้องของจูจี ทั้งสองนอนอยู่บนเตียงหารือลับกัน

จูจีกับเขานอนหนุนหมอนใบเดียวกัน เรือนร่างอันงดงามเบียดแนบชิดกับเขา เนื่องจากนางนอนหันข้าง ลมหายใจอันหอมกรุ่นจึงพวยพุ่งเข้ารูหูของเขาอย่างเป็นจังหวะจะโคน สภาพอันเย้ายวนนั้นสุดที่บุรุษจะทนทานได้ ดีที่เซี่ยงเส้าหลงทอดสายตามองดูเพดานมุ้ง หาไม่หากประสานสบกับดวงตาหยาดเยิ้มของนาง รับรองว่าไม่อาจหักห้ามใจกระทำเรื่องไม่สมควรกระทำออกมา

ในยุคสมัยที่บุรุษเรืองอำนาจ สตรีล้วนรู้จักใช่เสน่ห์ความงามของนางเข้าควบคุมบุรุษ จูจีนับเป็นผู้เชี่ยวชาญชำนาญเป็นพิเศษ เพราะเหตุนี้เจ้ารัฐฉินจวงเซียงอ๋องไม่อาจลืมเลือนนาง จ้าวมู่ที่เป็นนักรักสองเพศตลอดจนขุนนางที่สติปัญญาหลักแหลมเช่นกวอไค ล้วนตกหลุมสวาทของนาง

จูจีไม่สนทนาเรื่องสำคัญ กลับถามว่า “ท่านคงไม่ได้หลงรักนางแพศยาหยาฮูหยินกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่าสตรีคือสตรี ทั้งที่เวลามีค่าดั่งทองคำ จูจีพานมีแก่ใจยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวไร้สาระเหล่านี้ ได้แต่สนทนาคล้อยตามนาง ย้อนถามว่า “ท่านคุ้นเคยกับนางหรือ?”

จูจีกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า “กาลก่อนจ้าวมู่มักนำพวกนางมายังที่นี้ ท่านเห็นว่าคุ้นเคยหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงจำได้ว่า หยาฮูหยินเคยกล่าวเป็นนัยว่า นางมีความสัมพันธ์กับอิ๋งเจิ้งตัวปลอม คาดว่านางคงกระทำภายใต้คำสั่งการ

ของจ้าวมู่ ในใจต้องบังเกิดความรังเกียจเดียดฉันท์ต่อหยาฮูหยินกว่าเดิม

จูจีพลันหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า “จ้าวมู่แม้กลอกกลิ้ง ยังมิใช่คู่มือของพวกเรา ท่านคงรู้จักหลอกใช้นางแพศยานี้ให้เป็นประโยชน์กระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบชมเชยความร้ายกาจของนาง กลับล่วงรู้วิธีการของเขา ยามนั้นสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า “คราครั้งนี้สำเร็จในกิจการนับว่าพึ่งพาความช่วยเหลือจากนางจริงๆ” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวถามว่า “ฮูหยิน บุตรชายของท่านที่แท้อยู่ที่ใด?”

จูจีกล่าวว่า “บ่งบอกแผนการของท่านต่อข้าพเจ้าก่อน ดูว่าดำเนินการได้หรือไม่ แล้วค่อยบอกต่อท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงผ่านเหตุการณ์มากหลาย ล่วงรู้ในหลักการ “พบพานคนกล่าววาจาเพียงสามส่วน” ยามนั้นบอกเล่าแผนการต่อนางโดยคร่าวๆ หากแต่ปกปิดความลับของอุโมงค์ที่ทอดถึงนอกเมืองเอาไว้ เปลี่ยนเป็นบอกว่าจะออกจากตัวเมืองทางประตูเมืองตะวันตก

จูจีพึงพอใจยิ่ง จูบแก้มของเขา ยื่นมือเรียวงามลูบคลำหน้าอกของเขา กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ที่หว่างเอวของท่านนูนกระด้าง ไม่ทราบผูกมัดไว้ด้วยสิ่งของใด?”

เซี่ยงเส้าหลงตอบว่า “เป็นเครื่องมือที่ใช้ปีนกำแพง เหินข้ามหลังคาตึก และเข็มบินที่ฆ่าคนโดยไร้สภาพ”

จูจีหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า “หยาฮูหยินทราบว่าท่านมีความสามารถเหล่านี้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงนึกทบทวนดู แล้วสั่นศีรษะกล่าวว่า “นางแม้เคยเห็น แต่ข้าพเจ้าไม่ได้อธิบายวิธีใช้ให้ทราบ มิหนำซ้ำนางยังตั้งความหวังว่าข้าพเจ้าสามารถหนีเอาชีวิตรอดออกไป คาดว่าคงไม่แพร่งพรายต่อจ้าวมู่”

จูจีระบายลมหายใจอย่างโล่งอก กระซิบบอกว่า “พวกเราไม่อาจเพียงหวังพึ่งโชควาสนา คืนพรุ่งนี้ท่านสามารถพกพายาสลบที่ออกฤทธิ์รุนแรงมาหรือไม่ หากถึงคราจำเป็น ข้าพเจ้าจะหาทางหลบหนีออกไปเอง”

เซี่ยงเส้าหลงยิ่งมายิ่งรู้สึกว่า สตรีนางนี้ไม่รวบรัดธรรมดา ต้อง

ขมวดคิ้วกล่าวว่า “ต่อให้พวกเราสามารถมอมยาทำร้ายหญิงรับใช้ที่เฝ้าควบคุมห้องของท่าน ก็ไม่อาจผ่านด่านรักษาการณ์ อย่าได้หลงเชื่อกวอไคเกินไป มันเพียงหวังครอบครองร่างกายของท่านเท่านั้น”

จูจีหัวร่อคิกกล่าวว่า “ตัวโง่งมจึงหลงเชื่อมัน ผู้ที่ข้าพเจ้าคิดมอมยาสลบคือมันเอง สิบปีมานี้ข้าพเจ้าเฝ้าครุ่นคิดหาหนทาง พบว่านี่เป็นวิธีเพียงหนึ่งเดียวที่ใช้หลบหนีออกไปได้ จุดประสงค์ที่ข้าพเจ้าคิดมอมยามันเพราะเห็นว่ามันมีรูปร่างใกล้เคียงกับข้าพเจ้า ขอเพียงหนุนส้นรองเท้าสูงขึ้น ในเสื้อผ้าผูกมัดวัตถุของท่านก็ใช้การได้”

เอ่ยถึงตอนนี้เปลี่ยนเป็นดัดสุ้มเสียงเป็นแหลมเล็ก ลอกเลียนเสียงของกวอไค กล่าวว่า “ทุกวันข้าพเจ้าจะลอกเลียนน้ำเสียงและกิริยาท่าทางของมัน หากมิใช่ทราบว่าหนีไปได้ไม่ไกล ข้าพเจ้าคงหลบลี้หนีหน้าแต่แรกแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงชมเชยจากใจจริงว่า “ท่านลอกเลียนได้ละม้ายเหมือนจริงๆ”

ได้ยินเสียงฝีเท้าดังจากเบื้องนอก เซี่ยงเส้าหลงรีบพลิกตัวลงยังช่องลับใต้เตียง หญิงรับใช้นางหนึ่งผลักประตูเข้ามา เลิกม่านมุ้งมองดูจูจีซึ่งแสร้งเป็นหลับใหลแวบหนึ่ง ค่อยล่าถอยออกไป

เซี่ยงเส้าหลงมุดกลับออกมา จูจีแอบอิงเข้ามาโอบกอดเขากล่าวว่า “ปู้เหว่ยมีคนจัดเจนวิชาปลอมแปลงโฉมผู้หนึ่ง...”

เซี่ยงเส้าหลงชิงกล่าวว่า “ท่านคงหมายถึงเสี้ยวเยี่ยถัน ข้าพเจ้าเพิ่งพบหน้าเขา”

จูจีกล่าวด้วยความยินดีว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้าค่อยเชื่อถือท่านโดยสนิทใจ บอกต่อท่าน ข้าพเจ้าแม้ไม่ได้ร่ำเรียนวิชาปลอมแปลงโฉม แต่เคยศึกษาเคล็ดลับจากเสี้ยวเยี่ยถัน ยามอยู่ว่างไร้เรื่องราว เคยทดลองปลอมเป็นกวอไค คาดว่าหากมิใช่คนคุ้นเคย รับรองจับพิรุธไม่ออก”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ จากข้อนี้เป็นที่ทราบว่าจูจีต้องการไปจากแดนกักขังแห่งนี้เพียงไหน และสะท้อนเห็นถึงความตั้งใจอัน

เด็ดเดี่ยวไม่ย่อท้อของนาง

จูจีกล่าวอีกว่า “ประการสำคัญคือท่านนำยาสลบมามอบต่อข้าพเจ้า คนช่างประหลาดแท้ ไม่ว่ากระทำความดีหรือประกอบความชั่ว พอเริ่มต้นก็ยากจะควบคุมบังคับได้ ดังนั้นหยาฮูหยินจะช้าเร็วต้องทรยศต่อท่านด้วยความรอบคอบระมัดระวังของจ้าวมู่ คาดว่าจะเพิ่มกำลังคนมาควบคุมดูแลที่นี้”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า “ท่านกล่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็มีลางสังหรณ์ว่า หากแม้นจ้าวมู่ล่วงรู้ว่าข้าพเจ้ามีความสามารถเหินหาว ต้องเตรียมการรับมือล่วงหน้า”

กล่าวพลางผุดลุกขึ้นนั่ง จูจีถามโพล่งว่า “ท่านคิดทำอะไร?”

เซี่ยงเส้าหลงไม่ตอบคำ เคลื่อนกายถึงริมหน้าต่างกวาดตามองออกไป ประจวบกับปรากฏเวรยามหน่วยหนึ่งลาดตระเวนผ่านไป รอจนทั้งหมดจากไปไกล เขาค่อยทำรหัสมือต่อจิงจวิ้นที่ดูลาดเลาอยู่เบื้องนอก เพียงชั่วขณะจิงจวิ้นก็พุ่งทะลวงเข้าหน้าต่างห้องมาดุจแมวป่าอันปราดเปรียว เซี่ยงเส้าหลงสั่งให้จิงจวิ้นกลับตึกตระกูลอูไปนำยาสลบมา รอจนอีกฝ่ายจากไปโดยปลอดภัย ค่อยกลับมาที่เดียง

จูจีเบิกตากลมโตมองดูเขา กล่าวว่า “ที่แท้มีมือดีคอยช่วยเหลือท่าน มิน่าเล่าจ้าวมู่จึงบังเกิดความกริ่งเกรงในตัวท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงตัดบทว่า “ฮูหยินรีบบอกเรื่องราวเกี่ยวกับอิ๋งเจิ้งมาเถอะ”

จูจีกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า “รีบร้อนปานนี้ทำอะไร? ถึงอย่างไรต้องรอจนผู้ช่วยของท่านนำสิ่งของมาก่อน ท่านค่อยจากไป”

เซี่ยงเส้าหลงทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน กล่าวเสียงอ่อนลงว่า “ถือว่าข้าพเจ้าร้องขอต่อท่านเถอะ”

จูจีนึกกระหยิ่มใจ กล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า “เส้าหลง จุมพิตผู้อื่นได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงอับจนปัญญา เบือนหน้ากลับมา เห็นตาคู่งามของนาง

สาดประกายอันร้อนแรง จับจ้องมองเขาโดยไม่กะพริบ

ดวงตาทั้งคู่ประสานสบกันชั่วขณะ จูจีเป็นฝ่ายประทับริมฝีปากลงบนริมฝีปากของเขาเอง พร้อมกับบิดกายเสียดสีกับร่างของเขา พริบตานั้นความรู้สึกที่กัดกร่อนวิญญาณแล่นไปทั่วสรรพางค์กาย เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกมีเพลิงราคะลุกฮือโหมสุดระงับ

จูจีถอนริมฝีปากออกมาเล็กน้อย หัวร่อเบาๆ กล่าวว่า “ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าท่านเป็นตัวประหลาดที่ไม่หวั่นไหวใจ ที่แท้ก็ไม่ผิดแผกแตกต่างจากบุรุษอื่น”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความขุ่นเคืองใจ พร้อมกันนั้นฉวยโอกาสสะกดข่มเพลิงโทสะเรียก “ฮูหยิน” อย่างขุ่นเคือง จูจียื่นนิ้วสองนิ้วแตะริมฝีปากของเขา กล่าวราวปลอบประโลมทารกว่า “อย่าได้มีโทสะ ผู้อื่นคิดสนิทสนมกับท่านอย่างจริงใจ”

เซี่ยงเส้าหลงอับจนปัญญาต่อนาง จูจีกล่าวอย่างจริงจังว่า “ครั้งกระโน้นเพื่อหลบหลีกหูตาผู้คน ปู้เหว่ยกับอี้เหยินไม่ได้นำข้าพเจ้าไปจากนครหานตาน ตอนนั้นข้าพเจ้าเพิ่งคลอดบุตรชายไม่ถึงหนึ่งเดือน หลังจากที่พวกเขาจากไป ข้าพเจ้าพบว่าผิดท่า ไม่แน่ว่ารัฐจ้าวจะฆ่าลูกเจิ้งเป็นการระบายโทสะ ดังนั้นใช้บ่าวไพร่ออกไปหาตัวทารกชายมาสับเปลี่ยนตัวกับลูกเจิ้ง”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า “ที่แท้อิ๋งเจิ้งตัวปลอมในตึกตัวประกันมีที่มาเช่นนี้เอง”

จูจีกล่าวด้วยความคับข้องใจว่า “เรื่องราวที่กระทำอย่างรีบร้อนย่อมมีข้อผิดพลาด ยามกะทันหันพวกเราหาตัวทารกหนึ่งเดือนไม่ได้ จำต้องจ่ายเงินซื้อเด็กชายอายุสามขวบมาทดแทน ดีที่ตอนนั้นไม่มีผู้ใดให้ความสำคัญแก่อี้เหยิน ทั้งไม่ทราบว่าเขาเป็นบุตรชาย ค่ำคืนนั้นจ้าวมู่พบว่าปู้เหว่ยกับอี้เหยินหลบหนีออกจากนครหานตาน ก็เข่นฆ่าสังหารบ่าวไพร่หญิงรับใช้ภายในตึกจนหมดสิ้น คงเหลือแต่ข้าพเจ้ากับบุตรชายตัวปลอมนั้น”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจกระจ่าง มิน่าเล่าอายุของอิ๋งเจิ้งไม่ตรงกับบันทึกประวัติศาสตร์ ที่แท้ข้อเท็จจริงสลับซับซ้อนถึงเพียงนี้

การศึกที่ฉางผิงเริ่มเมื่อก่อนคริสตกาลสองร้อยหกสิบปี เขามาถึงนครหานตานปีเศษ ตอนนี้สมควรเป็นเวลาก่อนคริสตกาลสองร้อยสี่สิบเก้าปีห่างกันสิบเอ็ดปี เนื่องจากการสื่อสารในสมัยโบราณไม่สะดวก คาดว่าอิ๋งเจิ้งถือกำเนิดหลังการศึกฉางผิงหนึ่งปี เมื่อพระองค์ขึ้นครองราชย์ในเวลาก่อนคริสตกาลสองร้อยสี่สิบหกปี หมายความว่าหลังจากนี้อีกสามปีพระองค์มีพระชนมายุสิบสามปีพอดี เท่ากับว่าบันทึกประวัติศาสตร์ไม่ผิดพลาด เขาช่างโง่งมนัก ก่อนหน้านี้ฟังว่าอิ๋งเจิ้งมีอายุสิบห้าสิบหกปี หาได้คาดคิดไม่ว่านี่เป็นตัวปลอม

เรื่องราวที่ก่อนหน้านี้ขบคิดไม่เข้าใจ ยามนี้ล้วนปรุโปร่งหมดสิ้น เช่นนี้จึงสมเหตุสมผล ด้วยบุญญาธิการแห่งจิ๋นซีฮ่องเต้ ไหนเลยเป็นคนลุ่มหลงสุรานารีเช่นนี้

จูจีปลดจี้หยกลักษณะพิเศษ สลักลวดลายหงส์ที่คล้องคอออกมา ยัดเยียดไปในมือเซี่ยงเส้าหลง จากนั้นรวบกำมือของเขาไว้ ใช้สองมือห่อหุ้มหมัดเหล็กของเขา กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ลูกเจิ้งตัวจริงถูกส่งไปฝากเลี้ยงที่ครอบครัวคนยากไร้ ซึ่งเพิ่งสูญเสียบุตรชายสองคนจากการศึกที่ฉางผิง นัดแนะว่าภายหน้าจะใช้จี้หยกเป็นเครื่องเปรียบเทียบยืนยัน ที่คอของลูกเจิ้งก็ห้อยจี้หยกลักษณะเดียวกัน หากแต่สลักเป็นลายมังกร”

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “ครอบครัวยากไร้นั้นล่วงรู้ความเป็นมาของอิ๋งเจิ้งหรือไม่?”

ดวงตาจูจีทอแววทั้งปีติทั้งกังวลใจ ลมหายใจกระชั้นเร่งร้อนขึ้นมาตอบว่า “ย่อมไม่ให้พวกเขาล่วงรู้ เพียงบอกว่าเป็นลูกชู้ของธิดาสูงศักดิ์ ตอนนั้นข้าพเจ้าคิดไม่ถึงว่าจะถูกจำกัดบริเวณอยู่ภายในตึก บ่าวไพร่ที่ทราบเรื่องก็ถูกฆ่าตาย ดังนั้นจวบกระทั่งท่านมาถึง ค่อยมีโอกาสบอกต่อท่าน สวรรค์ ท่านต้องหาตัวอิ๋งเจิ้งให้แก่ข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าไม่คิดมีชีวิตสืบไปแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงพบว่าจี้หยกที่ใจกลางฝ่ามือยังแฝงความอบอุ่นจากร่างกายจูจี ยามนั้นกล่าวด้วยความเชื่อมั่นว่า “ข้าพเจ้าขอใช้ศีรษะบนบ่าเป็นประกันว่า ต้องหาเขาจนพบแน่นอน” เขาเกิดความเชื่อมั่นอย่างเปี่ยมล้น ไม่เช่นนั้นในประวัติศาสตร์คงไม่มีจิ๋นซีฮ่องเต้แล้ว

จูจีกล่าวราวครวญครางว่า “อย่าได้หลอกให้ข้าพเจ้ายินดีแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นบุคคลที่มีความสามารถแปลกพิสดาร เรื่องที่สังหรณ์ใจต้องไม่ผิดพลาด”

จูจีมองดูเขาอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ค่อยโน้มหน้าถึงข้างใบหูของเขา กระซิบบอกชื่อแซ่ของเจ้าของครอบครัวยากไร้ที่รับเลี้ยงบุตรชายของนาง ตลอดจนที่อยู่ของครอบครัวดังกล่าว เซี่ยงเส้าหลงก็จดจำจนขึ้นใจ

เสียงผลักหน้าต่างห้องดังเบาๆ จิงจวิ้นไปแล้วย้อนกลับ ในมือถือยาสลบห่อใหญ่ เดินมาถึงหน้าม่านมุ้ง เพ่งสายตามองดูจูจี กลับเหม่อมองจนปากอ้าตาค้างไป

จูจีหัวร่อคิกออกมา เซี่ยงเส้าหลงก็ดุว่า “จวิ้นน้อย”

จิงจวิ้นค่อยสะท้านจากห้วงตะลึงลาน เรียกวิญญาณกลับคืนสู่ร่างกล่าวว่า “นี่เป็นยาสลบออกฤทธิ์รุนแรง ใช้เพียงเล็กน้อยก็มอมทำร้ายผู้คนสลบไสลไปหนึ่งวัน ต่อให้ใช้น้ำเย็นพร่างพรมใบหน้ายังไม่ฟื้นตื่น ปริมาณนี้สามารถมอมผู้คนร้อยคน”

ทันใด ที่ห่างไกลบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น เคลื่อนใกล้เข้ามาทุกขณะ จูจีกับเซี่ยงเส้าหลงล้วนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าจูจีคาดเดาไม่ผิดจริงๆ หยาฮูหยินคงแพร่งพรายความสามารถเฉพาะตัวของเขาต่อจ้าวมู่ ดังนั้นจ้าวมู่สั่งเพิ่มกำลังคนที่ตึกตัวประกันทั้งยามวิกาล

เซี่ยงเส้าหลงนัดหมายเวลาหลบหนีกับจูจีอย่างเร่งร้อน จากนั้นชักชวนจิงจวิ้นจากไป เพิ่งปีนป่ายขึ้นบนกำแพงตึก เห็นเหล่าทหารจ้าวฮือมายังตึกตัวประกัน ซึ่งเป็นที่อยู่ของอิ๋งเจิ้งตัวปลอม วางมาตรการป้องกันใหม่

นับแต่นี้เป็นต้นไป พระมารดาแห่งจิ๋นซีฮ่องเต้ผู้นี้ ได้แต่พึ่งพาสติปัญญาความสามารถของนางหลบหนีออกไป

เช้าวันรุ่งขึ้น เซี่ยงเส้าหลงออกจากตึกตระกูลอูมายังถนนใหญ่ จงใจเดินอ้อมเป็นวง ค่อยเหยียบย่างสู่ตัวเมืองตะวันตก ซึ่งเป็นย่านอยู่อาศัยของครอบครัวยากไร้

มาตรแม้นบอกว่าเป็นครอบครัวยากไร้ ชีวิตความเป็นอยู่ยังไม่เลว เพียงแต่บ้านเรือนเก่าเกินไป กำแพงที่หักพังไม่ได้ซ่อมแซมใหม่ ผู้คนในที่นี้ส่วนใหญ่เป็นชาวนา เมื่อเกิดภัยสงคราม ไร่นาถูกเหยียบย่ำทำลาย ได้แต่เข้าเมืองมาหาเลี้ยงชีพ เขาสืบเสาะมาถึงตรอกใต้ ตามที่อยู่ซึ่งจูจีให้ไว้

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงอดตื่นเต้นตึงเครียดมิได้ สอบถามคนสัญจรผู้หนึ่งว่า “บ้านของจางลี่อยู่ที่ใด?”

คนผู้นั้นเห็นเซี่ยงเส้าหลงแต่งกายภูมิฐาน จึงชี้มือไปยังบ้านรั้วล้อมที่ท้ายตรอกหลังหนึ่ง กล่าวว่า “นั่นเป็นบ้านของเขา”

จากนั้นคล้ายมีวาจายากกล่าวจากปาก สั่นศีรษะทอดถอนใจ ปลีกตัวจากไป

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทันเฉลียวใจ สาวเท้าก้าวเดินถึงหน้าประตูบ้าน ร้องเรียกว่า “จางลี่ จางลี่”

ได้ยินเสียงแอ๊ด หญิงกลางคนอายุสี่สิบเศษ เค้าใบหน้าพื้นเพธรรมดานางหนึ่งชะโงกศีรษะออกมา สำรวจดูเซี่ยงเส้าหลงอย่างตื่นเต้นสงสัยชั่วขณะ จึงถามว่า “ผู้ใดต้องการหาจางลี่?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านเป็นอาซ้อจางกระมัง?” พลางล้วงจี้ประดับจากอกเสื้อ ยื่นถึงเบื้องหน้านาง

สตรีนางนั้นคล้ายพบเห็นผีสาง รีบปิดประตูบ้านดังโครม ทอดทิ้งให้เซี่ยงเส้าหลงยืนตะลึงลานกับที่

ชั่วครู่ให้หลัง ภายในบ้านบังเกิดเสียงโต้เถียงระหว่างบุรุษสตรีดัง

ขึ้น เซี่ยงเส้าหลงคาดคิดว่า ผู้อื่นรับเลี้ยงดูเด็กชายมาสิบปี ย่อมไม่ต้องการส่งมอบออกไป ได้แต่จ่ายเงินทองชดใช้ให้แล้ว จึงยกมือเคาะห่วงประตูอีกสองครา

รอคอยชั่วขณะ ประตูบ้านถูกเปิดออก ชายกลางคนผู้หนึ่งยืนอยู่ข้างประตู ก้มศีรษะกล่าวว่า "นายท่านเชิญเข้ามา"

เซี่ยงเส้าหลงเห็นอีกฝ่ายมีหน้าตาสัตย์ซื่อถือมั่น ต้องลอบชมเชยบ่าวไพร่ของจูจีรู้จักเลือกตัวบุคคลเลี้ยงเด็กทารก จึงเดินเข้าบ้านไป เห็นสตรีนางนั้นนั่งจับเจ่าอยู่มุมห้อง สะอึกสะอื้นไห้ไม่หยุดยั้ง ภายในห้องปกคลุมเมฆหมอกหมองเศร้าไม่มีชีวิตชีวา ยิ่งไม่ได้ยินสุ้มเสียงของเด็กชาย หรือเสื้อผ้าขาวของเด็กแต่อย่างไร

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วถามว่า "เด็กน้อยเล่า?"

สตรีนางนั้นร่ำไห้ดังกว่าเดิม ชายกลางคนซึ่งคือจางลี่กล่าวด้วยความปวดร้าวใจว่า *"ตายแล้ว"*

สองคำนี้คล้ายอสนีบาตยามแล้ง สั่นสะท้านจิตใจเซี่ยงเส้าหลงอย่างรุนแรง ต้องร้องถามว่า "ตายอย่างไร?"

จางลี่กล่าวอย่างหดหู่ว่า "ครั้งกระโน้นทัพเอี้ยนบุกตีนครหานตาน เด็กชายอายุตั้งแต่สิบสามปีขึ้นไปล้วนถูกกะเกณฑ์ไปเฝ้ารักษาเมือง ผลสุดท้ายคนถูกลูกธนูของทัพเอี้ยนยิงเสียชีวิต พวกเราได้รับเงินทองของนายท่าน แต่ไม่อาจรักษาชีวิตเด็กได้ ท่านฆ่าพวกเราเถอะ อยู่ต่อไปก็ไม่มีความหมายอันใดแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงร้องว่า "แต่เมื่อปีก่อน เขามีอายุไม่ถึงสิบปี"

หวนนึกถึงสีหน้าท่าทีของคนชี้ทางเมื่อครู่ ค่อยทราบว่าคนผู้นั้นนึกเศร้าเสียใจแทนจางลี่ที่สูญเสียบุตรชายไป

จางลี่กล่าวว่า "นี่ได้แต่โทษว่าเขามีรูปกายสูงใหญ่กว่าเด็กชายอายุสิบสามปี มีอยู่วันหนึ่งวิ่งเล่นที่เบื้องนอก ถูกทหารที่ผ่านทางมาจับตัวไป"

เซี่ยงเส้าหลงกระแทกนั่งลง ซุกใบหน้ากับฝ่ามือทั้งสอง สวรรค์จิ๋นซีฮ่องเต้ตายแล้ว นี่จะทำอย่างไรดี? ไม่ นี่เป็นไปไม่ได้ สามีภรรยา

คู่นี้คงหลอกลวงเขา แต่ดูจากสีหน้าท่าทีของพวกเขา ก็ทราบว่าเป็นความสัตย์จริง โดยเฉพาะบนโต๊ะเตี้ยมุมห้อง ยังจัดตั้งป้ายวิญญาณใหม่ป้ายหนึ่ง

จางลี่ล้วงจี้หยกจากอกเสื้ออันหนึ่งยื่นส่งให้ กล่าวว่า "นี่เป็นของที่ได้จากซากศพของเขา เขาฝังอยู่ในสวนหลัง นายท่านต้องการไปชมดูหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงลดมือลงจากใบหน้า สายตาจ้องจับที่จี้หยกนั้น นี่ย่อมเป็นเครื่องหมายซึ่งจูจีบอกว่า ใช้สำหรับเปรียบเทียบยืนยันแล้ว

ความคิดที่ทั้งเหลวไหลทั้งอุกอาจประการหนึ่ง ประดังขึ้นในห้วงสมองของเขา

เซี่ยงเส้าหลงเร่งรุดมายังตึกที่พักของหยาฮูหยิน พบว่าหยาฮูหยินยังไม่กลับมา ภายในตึกเพิ่มคนแปลกหน้าจำนวนหนึ่ง ไม่ว่าจ้าวหนึ่งและพวก ซึ่งเขาสนิทสนมคุ้นเคย ล้วนไม่พบเห็นแม้สักคนเดียว ในเหล่าหญิงรับใช้นอกจากเจาน้อยกับเหม่ยน้อย ที่หลงเหลือล้วนถูกย้ายออกไป

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า หยาฮูหยินคงมีข้ออ้างเป็นอย่างดี แต่ยังต้องการให้นางบอกจากปากเอง นางยิ่งหลอกลวงเขา เขายิ่งสามารถชะล้างความรักเจือจางลง

เสี่ยวผานฝึกกระบี่ที่สวนหลังแต่ผู้เดียว เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งเหยียบย่างเข้าสวน เขาก็ถือกระบี่วิ่งปราดมา

เซี่ยงเส้าหลงชักกระบี่คลื่นโลหิตซึ่งแม่ทัพหลี่มู่กำนัลให้ออกมา ตวาดว่า "เด็กน้อยรับกระบี่"

เสี่ยวผานตาเป็นประกาย สะบัดกระบี่ฟาดฟันมา เซี่ยงเส้าหลงใช้กระบี่ปิดป้องไว้โดยง่ายดาย กล่าวว่า "ถือว่าล้อเล่นหรือไร? ลงมือดุดันกว่านี้"

เสี่ยวผานตวาดก้องร้องขึ้น ร่ายรำเพลงกระบี่ม่อจื่อ ทั้งฟันตรงกวาด

ขวาง ฟันเฉียงปาดข้าง จู่โจมออกเจ็ดกระบี่ เซี่ยงเส้าหลงปิดป้องต้านรับไว้ พอถึงกระบี่ที่เจ็ด เนื่องจากเสี่ยวผานอายุเยาว์เรี่ยวแรงอ่อนด้อย จึงถูกกระแทกสะท้อนกลับจนกระบี่หลุดลอยจากมือ ตกหล่นลงสู่พื้น เสี่ยวผานมีสีหน้าท้อแท้ ทางหนึ่งแค้นใจตัวเอง แต่ก็อับจนปัญญา

เซี่ยงเส้าหลงเก็บกระบี่ขึ้นมาให้แก่เขา ชักนำเสี่ยวผานมาถึงราวสะพานใจกลางสวน กล่าวอย่างจริงจังว่า "เสี่ยวผาน ท่านตั้งใจล้างแค้นให้แก่มารดาโดยไม่คำนึงถึงความยากลำบากหรือไม่?"

เสี่ยวผานผงกศีรษะกล่าวย้ำว่า "ไม่ว่าอย่างไร ข้าพเจ้าต้องฆ่าจ้าวมู่กับต้าอ๋องให้จงได้"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ท่านมิใช่เป็นสหายสนิทกับไทจือหรอกหรือ?"

เสี่ยวผานกล่าวอย่างแค้นเคืองว่า "เขาไม่ใช่สหายข้าพเจ้า หากแต่อาศัยศักดิ์ฐานะที่เหนือกว่าข่มเหงข้าพเจ้า หลังจากที่มารดาคล้อยตามท่าน เขาเที่ยวป่าวประกาศว่ามารดาเป็นหญิงแพศยาร่านราคะ หากกระทำได้ ข้าพเจ้าจะฆ่าเขาด้วย" จากนั้นกล่าวอย่างท้อแท้ว่า "แต่ต่อให้ข้าพเจ้าร้ายกาจเท่าอาจารย์ ก็ฆ่าพวกเขาไม่ได้ ไม่เช่นนั้นอาจารย์คงฆ่าพวกเขาแต่แรกแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงลอบตื่นเต้นตระหนกต่อการคาดคำนวณอันลึกซึ้งของเสี่ยวผาน ปากกล่าวว่า "ท่านคิดล้างแค้น ข้าพเจ้าก็คิดล้างแค้น พวกเรามิสู้แบ่งสันปันส่วน ข้าพเจ้าจัดการกับจ้าวมู่ ท่านรับหน้าที่จัดการกับเจ้ารัฐจ้าวดีหรือไม่?"

เสี่ยวผานไหนเลยคาดคิดว่า เซี่ยงเส้าหลงให้ความสำคัญต่อเขาถึงเพียงนี้ ต้องลืมตากลมกว้าง เหม่อมอง "ญาติสนิท" เพียงหนึ่งเดียวผู้นี้ เซี่ยงเส้าหลงกล่าวสืบต่อ "ตอนนี้ข้าพเจ้าขอบอกเรื่องสำคัญต่อท่านประการหนึ่ง หากท่านตั้งใจล้างแค้นชำระอัปยศให้แก่มารดาท่าน ต้องทำตามคำสั่งข้าพเจ้าไม่เช่นนั้นก็ห้ามมิให้แพร่งพรายออกไป ไม่ว่ากงจู้สามหรือหยาฮูหยินล้วนไม่มีข้อยกเว้น"

เสี่ยวผานกระโดดขึ้น คุกเข่าลงโขกศีรษะสามครั้งครา กล่าวด้วยดวงตาแดงก่ำว่า “ขอเพียงล้างแค้นให้แก่มารดาได้ ข้าพเจ้าจ้าวผานยินยอมกระทำทั้งสิ้น”

เขาแซ่จ้าว มีนามว่าผาน ดังนั้นเรียกตัวเองเป็นจ้าวผาน

เซี่ยงเส้าหลงบอกให้ลุกขึ้น เสี่ยวผานผุดลุกขึ้นยืน ในดวงตาเปี่ยมแววกระตือรือร้นต้องการทราบ

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า “ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านเป็นจิ๋นซีฮ่องเต้”

เสี่ยวผานงงงันวูบ ตะกุกตะกักถามว่า “จิ๋นซีฮ่องเต้อันใด?”

เมื่อหยาฮูหยินเดินเข้ามายังสวนดอกไม้ เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งคล้องจี้หยกกับลำคอเสี่ยวผาน นับแต่นี้เป็นต้นไป เสี่ยวผานคืออิ๋งเจิ้ง ผู้สืบทอดราชบัลลังก์รัฐฉิน

สีหน้าเสี่ยวผานทั้งแตกตื่นทั้งยินดี แต่แววตานั้นเด็ดเดี่ยวไม่คลอนแคลน เต็มไปด้วยความมุ่งหมายรุดไปข้างหน้า ไม่มีผู้ใดทราบกระจ่างกว่าเขา ผู้เป็นเด็กชายซึ่งเติบโตขึ้นมาในราชสำนักว่าโอกาสเช่นนี้หายากยิ่งถึงเพียงไหน และมีแต่เป็นเจ้าผู้ครองแคว้นซึ่งเข้มแข็งที่สุดจึงมีปัญญาโค่นล้มเจ้ารัฐจ้าว ล้างแค้นชำระอัปยศให้แก่หนีฮูหยินผู้เป็นมารดา

เสี่ยวผานมิเพียงแค้นเจ้ารัฐจ้าว ยังแค้นชาวจ้าวซึ่งนิ่งดูดายและชาเย็นใส่เขาทุกคน ยามนี้มีแต่เซี่ยงเส้าหลงที่ได้รับความไว้วางใจจากเขา

หยาฮูหยินยิ้มพลางเดินถึงข้างกายอาจารย์กับศิษย์คู่นี้ ชมเชยว่า “ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นเสี่ยวผานขยันหมั่นเพียรถึงเพียงนี้มาก่อน”

เซี่ยงเส้าหลงปรายตาบอกใบ้ต่อเสี่ยวผาน เสี่ยวผานก็หลบหน้าไปในบัดดล

หยาฮูหยินฝืนใจเค้นรอยยิ้มขึ้น แต่สีหน้าขาวซีดอ่อนล้า แสดงว่าเมื่อคืนไม่ได้นอนอย่างเต็มตา

เซี่ยงเส้าหลงจงใจถามว่า “หยาเอ๋อไม่สบายหรือ?”

หยาฮูหยินสะท้านขึ้นเล็กน้อย ตอบว่า “ไม่ ไม่มีใด หลายวันนี้ผู้อื่นเที่ยวสืบข่าวให้แก่ท่าน เหน็ดเหนื่อยสาหัสมากแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “ที่นี้ไฉนเพิ่มคนแปลกหน้ามากหลาย จ้าวหนึ่งและพวกไปที่ใดแล้ว?”

หยาฮูหยินนึกหาคำตอบไว้แต่แรก กล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า “ข้าพเจ้าโยกย้ายพวกมันเข้าไปยังเรือนรับรองภายในวัง เพื่อช่วยเหลือข้าพเจ้าบางประการ”

นางกลัวเขาซักถามต่อไป จึงหันเหหัวเรื่องว่า “แผนการดำเนินถึงขั้นใด? ติดต่อกับอิ๋งเจิ้งได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความท้อแท้ว่า “ดูท่านอกจากบุกเข้าตึกตัวประกันไปช่วยคนแล้ว ไม่มีวิธีอื่นอีก แต่ไพร่พลที่เป็นบุตรหลานตระกูลอูคนหนึ่งสามารถต้านทานศัตรูนับสิบ หากแผนการพวกเราสำเร็จลุล่วง จ้าวมู่กับเจ้ารัฐจ้าวอย่าคิดหมายมีชีวิตผ่านเทศกาลกสิกรรมได้”

หยาฮูหยินก้มศีรษะลง แต่ยากจะปกปิดสีหน้าอันปวดร้าวและขัดแย้งกันของตัวเองได้

เซี่ยงเส้าหลงตั้งใจให้โอกาสแก่นางอีกครั้ง ดังนั้นแสร้งกล่าวว่า “หยาเอ๋อ หลายวันนี้มีความในใจหนักอึ้ง ที่แท้มีเรื่องกลัดกลุ้มใจอันใดมิสู้บอกออกมาให้ข้าพเจ้าช่วยแบ่งเบาภาระ ไม่มีเรื่องราวที่แก้ไขไม่ได้หรอก”

หยาฮูหยินสะท้านขึ้นทั้งร่าง กล่าวว่า “ไหนเลยมีความในใจใด เพียงบังเกิดความกลัวอยู่บ้าง” นางปั้นรอยยิ้ม ปลุกปลอบสมาธิกล่าวว่า “เส้าหลง ทางที่ดีบอกเล่ารายละเอียดของปฏิบัติการในวันนั้น ข้าพเจ้ากับกงจู้สามจะได้ประสานงานกับท่าน เมื่อถึงเวลาจึงไม่เกิดข้อผิดพลาดได้”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า “มิต้องตื่นเต้นไป อีกหลายวันข้าพเจ้าค่อยแจ้งรายละเอียดต่อท่าน ทั้งนี้เพราะยังมีข้อปลีกย่อยบางส่วนที่ยังไม่ได้ตัดสินใจขั้นสุดท้าย” ปากกล่าววาจา ในใจลอบทอดถอนใจ

ทราบว่าหยาฮูหยินทรยศต่อเขาถึงที่สุดแล้ว

หยาฮูหยินพลันกล่าวว่า “เส้าหลง ระหว่างนี้ได้ยินคำครหานินทาที่เกี่ยวกับข้าพเจ้าหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ท่านหมายถึงเรื่องของฉีหวี่กระมัง? ข้าพเจ้าไว้วางใจหยาเอ๋อของข้าพเจ้า เข้าใจว่าท่านแสร้งเป็นโอนอ่อนผ่อนตาม เพื่อมิให้เจ้ารัฐจ้าวทรงระแวงสงสัยพวกเรา”

สีหน้าท่าทีของหยาฮูหยินไม่เป็นปรกติอยู่บ้าง คล้ายกลัวสู้หน้ากับเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “ไม่ไปหากงจู้ผู้เลอโฉมหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงรับคำ ผุดลุกขึ้นยืน หยาฮูหยินเหม่อมองบุคลิกท่วงท่าอันองอาจหาญกล้าของเขา ดวงตาทอแววเลื่อนลอยขึ้น

เซี่ยงเส้าหลงลอบแค่นเสียงในใจ หวนนึกถึงวันหน้านางเข้าใจว่าเขาก็หลอกลวงนางเช่นกัน ในใจบังเกิดความรู้สึกสาแก่ใจขึ้น

ปฏิบัติการระทึกขวัญ

หลังจากนั้นอีกหลายวัน ตระกูลอูเตรียมรับศึกเต็มอัตรา ทั้งไพร่พลและวัตถุสิ่งของ ถูกลำเลียงผ่านทางอุโมงค์ลับเข้ามายังตัวตึกไม่ขาดสาย เซี่ยงเส้าหลงทำหน้าที่ฝึกอบรมกองกำลังพิเศษของตระกูลอูทั้งเจ็ดสิบเจ็ดคนด้วยตัวเอง ยุทธวิธีที่ใช้เป็นที่ยอมรับนับถือของเถิงอี้จนหมดหัวใจ ไหนเลยคาดคิดว่านี่เป็นวิธีการฝึกในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด

เซี่ยงเส้าหลงยังปลีกตัวไปหาเสี่ยวผาน แนะนำอีกฝ่ายให้สวมรอยเป็นอิ๋งเจิ้ง ซึ่งอยู่ในครอบครัวยากไร้ถึงสิบปีอย่างไร พอถึงตอนท้ายกลับเป็นเสี่ยวผานเฉลยคำตอบต่อเขาเอง เซี่ยงเส้าหลงเห็นเสี่ยวผานฉลาดหลักแหลมถึงเพียงนี้ ค่อยคลายใจลง

โดยไม่รู้สึกตัว ห่างจากเทศกาลกสิกรรมเพียงสามวัน สถานการณ์เขม็งตึงเครียดขึ้นมา

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงเป็นห่วงจูจีที่สุด หากแม้นนางออกมาไม่ได้ พวกเขาต้องบุกเข้าตึกตัวประกันไปอย่างหักโหม มาตรว่าปราศจากนางเสี่ยวผานก็สวมรอยเป็นอิ๋งเจิ้งไม่ได้ ดังนั้นพวกเขากำหนดแผนการรับเหตุเปลี่ยนแปลงขึ้นประการหนึ่ง

หลังเที่ยงวันนี้ เสี้ยวเยี่ยถันซึ่งจากไปเจ็ดวันเดินทางกลับมาแล้ว พอเข้าสู่ห้องหับ เสี้ยวเยี่ยถันแปรเปลี่ยนท่าที กล่าวกับอูอิ้งหยวน และเซี่ยงเส้าหลงว่า “ก่อนอื่นท่านถูใช้ให้ข้าพเจ้าขออภัยพวกท่าน เนื่องด้วย

ก่อนหน้านี้บังเกิดความคิดเห็นแก่ตัว จึงไม่บ่งบอกตามความเป็นจริงทั้งหมด แต่ขอรับประกันว่า นับแต่นี้พวกเรามีความคิดร่วมมือกับทุกท่านอย่างจริงใจ”

อูอิ้งหยวนคล้ายตกอยู่ในห้วงความฝัน ไม่ทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงใช้วิธีการอันใด ทำให้อีกฝ่ายเปลี่ยนท่าทีเป็นจริงใจขึ้นมา เซี่ยงเส้าหลงกลับลอบตื่นตระหนก ทราบว่าถูเซียนผู้เป็นคนสนิทของหลี่ปู้เหว่ยเป็นบุคคลที่ฉลาดหลักแหลมเด็ดเดี่ยว เมื่อเป็นเช่นนี้จึงมีความหวังกระทำการสำเร็จ

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวสืบต่อ “ดีที่เส้าหลงเตือนภัย ไม่เช่นนั้นท่านถูไม่แน่ว่าถูกทหารจ้าวจับตัวได้”

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “พวกท่านรุดมาจำนวนมากน้อยเท่าใด?”

เสี้ยวเยี่ยถันตอบว่า “ผู้ที่ติดตามข้าพเจ้าเข้าเมืองมีทั้งสิ้นสามสิบคน ล้วนแล้วแต่เป็นมือดี ส่วนข้างกายท่านถูมีผู้คนหนึ่งร้อยยี่สิบคนเป็นผู้เข้มแข็งเช่นกัน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ท่านเสี้ยวทางที่ดีสั่งให้มือดีที่เข้าเมืองมาทั้งหมดล้วนมายังตึกตระกูลอู”

เสี้ยวเยี่ยถันงงงันวูบจึงกล่าว “เส้าหลงคิดต่อสู้แตกหักกับทหารจ้าวหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “สามารถกล่าวเช่นนี้ และไม่อาจกล่าวเช่นนี้ ขออภัยที่ข้าพเจ้าเก็บงำเป็นความลับ วันมะรืนค่อยบอกแผนการทั้งหมดให้ทราบ”

เสี้ยวเยี่ยถันยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “เส้าหลงเชื่อมั่นถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้ากลับวางใจกว่าเดิม ตอนนี้ท่านถูซ่อนตัวอยู่ในดงไม้บนภูเขานอกเมืองรอคอยพวกเราส่งฮูหยินกับรัชทายาทออกนอกเมือง”

อูอิ้งหยวนรับฟังถึงตอนนี้ จึงกล่าว “ท่านเสี้ยวยอดเยี่ยมยิ่ง นางระบำที่ปรนนิบัติท่านหลายนางไม่ทราบคิดถึงท่านเพียงไหน ขอเพียงท่านเสี้ยวออกปากคำเดียว พวกเราจะจัดส่งพวกนางไปยังนครเสียนหยาง...”

เสี้ยวเยี่ยถันมีสีหน้าลิงโลดยินดี กล่าวว่า “ผู้คนล้วนบอกว่าตระกูลอูเปิดเผยห้าวหาญ นับว่าสมดังคำเล่าลือ ข้าพเจ้าขอคบหาพวกท่านเป็นสหายแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงขอตัวจากมา ระหว่างทางพบกับจิงจวิ้น จิงจวิ้นถ่ายทอดวาจาว่า เถิงอี้ต้องการพบเขา ทั้งสองรุดถึงหอน้อย ซึ่งกลายเป็นศูนย์บัญชาการชั่วคราว เห็นเถิงอี้กับอูจว่อกำลังศึกษาภาพแผนที่ของตึกตัวประกันอยู่

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “พวกท่านได้ภาพแผนที่จากที่ใด?”

จิงจวิ้นกล่าวด้วยความภาคภูมิใจว่า “เป็นข้าพเจ้าวาดขึ้นมาเอง ขอเพียงข้าพเจ้าผ่านไปครั้งเดียวก็วาดภาพแผนที่ออกมาได้”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงว่า จิงจวิ้นมีความทรงจำอันแม่นยำถึงขั้นนี้ ทั้งยังมีฝีมือเชิงจิตรกรรม วาดภาพแผนที่อย่างละเอียดถูกต้อง ดังนั้นกล่าวชมเชยอีกฝ่ายหลายคำแล้วกล่าว “หวังว่าไม่ต้องดำเนินการบุกตึกตัวประกันตามแผนเถอะ ไม่เช่นนั้นต่อให้ลงมือสัมฤทธิผล ฝ่ายเราก็ต้องเกิดการบาดเจ็บล้มตาย”

เถิงอี้กับอูจว่อผงกศีรษะเห็นพ้อง จิงจวิ้นกลับกล่าวว่า “หากคิดบุกทะลวงทลายตึกตัวประกันเป็นเรื่องยากเย็นจริง แต่หากคิดช่วยเหลือจูจีออกมา ขอเพียงมอบกองกำลังคัดสรรพิเศษแก่ข้าพเจ้าก็ใช้ได้แล้ว”

จากนั้นบอกแผนการช่วยคนออกมา สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่เซี่ยงเส้าหลงและพวกทั้งสามยิ่ง ต้องประเมินขีดความสามารถของจิงจวิ้นใหม่

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “นับแต่นี้เป็นต้นไป ให้ท่านเป็นหัวหน้ากองกำลังคัดสรรพิเศษ ท่านทางที่ดีคลุกคลีอยู่กับพวกเขา ภายภาคหน้าจะได้ประสานงานอย่างกลมกลืน”

จิงจวิ้นยินดียิ่ง ผู้อื่นวุ่นวายจนหัวหมุน เขากลับอยู่ว่างไร้เรื่องราว ยามนี้กลายเป็นหัวหน้ากองกำลังคัดสรรพิเศษ ไหนเลยไม่ปีติยินดี โห่ร้อง

พลางวิ่งปราดไปหาบริวารของเขา

อูจว่อฝืนยิ้มพลางสั่นศีรษะ ไล่ติดตามไป หากแม้นเขาไม่ถ่ายทอดคำสั่ง ยังมีผู้ใดยินยอมรับฟังคำบัญชาจากเด็กหนุ่มผู้หนึ่ง

เถิงอี้หลับตาชั่วขณะ ค่อยลืมตาขึ้นกล่าวว่า "ข้าพเจ้ายังไม่ไว้วางใจกงจู้สาม"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "ตามเหตุผลก่อนถึงเทศกาลกสิกรรม พวกเขาคงไม่จัดการกับกงจู้สาม จึงไม่สะกิดความสงสัยของพวกเรา"

เถิงอี้กล่าวว่า "เจ้ารัฐจ้าวเข้าพระทัยว่า กงจู้สามขัดพระบัญชา อาจพระราชทานความตายแก่นาง เมื่อถึงเวลาพวกเราก็ยากกอบกู้แก้ไขแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงพอฟัง พลอยห่วงใยเสี่ยวผานขึ้นมา ด้วยพระทัยอันอำมหิตของเจ้ารัฐจ้าว ไม่แน่ว่าไม่ปล่อยปละละเว้นเด็กชายผู้หนึ่งด้วย ดังนั้นกล่าวว่า "แล้วนี่จะทำอย่างไร?"

จ้าวมู่บังคับหยาฮูหยินโยกย้ายคนของนางออกจากตัวตึก จัดกำลังเฝ้าจับตาดูหยาฮูหยิน ป้องกันมิให้นางทรยศต่อเขา พร้อมกันนั้นก็สามารถควบคุมกงจู้สาม ซึ่งพักพิงอยู่ในตึกฮูหยิน เซี่ยงเส้าหลงยามกะทันหันนึกหาวิธีพลิกผันสถานการณ์อันเลวร้ายไม่ได้ ปัญหาสำคัญคือพวกเขาได้แต่รอถึงช่วงเวลาสุดท้าย ค่อยช่วยเหลือกงจู้สามออกมาได้

เถิงอี้กล่าวอีกว่า "หากเจ้ารัฐจ้าวทรงเบิกตัวกงจู้สามเข้าวังไปก่อน พวกเราก็นึกหาวิธีไม่ออกแล้ว"

มาตรว่าเป็นฤดูหนาว เซี่ยงเส้าหลงยังหลั่งเหงื่อผุดพราย กล่าวว่า "ข้าพเจ้ากลับไม่ได้นึกถึงข้อนี้มาก่อน"

เถิงอี้กล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า "เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้า จ้าวมู่ยังไม่ทราบว่าพวกเราล่วงรู้แผนอุบายของมัน ดังนั้นไม่จัดส่งทัพทหารประจำที่ตึกฮูหยิน ขอเพียงพวกเราจัดส่งคนเฝ้าจับตาดูอยู่นอกตึกทั้งกลางวันกลางคืน สมควรปรับตัวรับเหตุเปลี่ยนแปลงได้"

เซี่ยงเส้าหลงมีความคับใจที่ไม่อาจบอกออกมาว่า ปัญหาอยู่ที่เสี่ยวผาน เขาตั้งใจว่าจะไม่บอกเรื่องเสี่ยวผานสวมรอยเป็นอิ๋งเจิ้งต่อผู้ใด

ภายหน้านอกจากเขากับกงจู้สามและอูถิงฟางไม่กี่คน จะไม่มีผู้ใดล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของเสี่ยวผาน

เถิงอี้กล่าวสรุปว่า "กลัวแต่ว่าเจ้ารัฐจ้าวจะหักพระทัยพระราชทานความตายแก่กงจู้สาม เรื่องนี้เป็นที่ปวดเศียรเวียนเกล้านัก"

เซี่ยงเส้าหลงตัดใจกล่าวว่า "เรื่องนี้จำต้องบังคับแข็งขืนแล้ว ข้าพเจ้าจะกดดันต่อหยาฮูหยินขอตัวกงจู้สามมายังที่นี้ หนทางเพียงหนึ่งเดียวของนางคือ กราบทูลขอความเห็นชอบจากเจ้ารัฐจ้าว หากพระองค์ตั้งพระทัยประหารฆ่าธิดาจะยินยอมให้นางมายังที่นี้ เพื่อเป็นข้ออ้างลงโทษพวกเราฐานลักพาตัวกงจู้สาม"

เถิงอี้กล่าวว่า "หากคิดขอตัวกงจู้สาม โดยเหตุผลท่านต้องนำตัวหยาฮูหยินมาด้วย ไม่เช่นนั้นคงสะกิดความสงสัยของนางขึ้น"

เซี่ยงเส้าหลงก็เห็นว่าวิธีนี้ยากดำเนินการได้ ขณะกลัดกลุ้มกังวลใจ หยาฮูหยินก็ใช้คนมาเชิญตัวเขาไป เซี่ยงเส้าหลงเร่งรุดไป พร้อมกับทราบกระจ่างแก่ใจว่า ถึงเวลาเปิดเผยแผนการต่อหยาฮูหยินแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงเข้าพบหยาฮูหยินที่เขตตึกใน วันนี้ท้องฟ้าโปร่ง อาทิตย์ที่หลบหน้าไปหลายวัน สาดแสงลูบไล้โลกสีเงินยวงอย่างนุ่มนวล คราครั้งนี้เซี่ยงเส้าหลงไม่พบหน้าเจาน้อยเหม่ยน้อยเหล่าหญิงรับใช้ ดูท่าตึกฮูหยินทั้งหลังเปลี่ยนเป็นคนของจ้าวมู่ทั้งหมดแล้ว

หยาฮูหยินสวมชุดสีเหลืองเข้ม ท่าทางแจ่มใสกว่าเดิม แต่ยังไม่อาจปกปิดเค้าความเศร้าหม่นหมอง กอปรเป็นลักษณะความงามอันเดียวดายชนิดหนึ่ง เมื่อหญิงรับใช้ยกน้ำชามาแล้วล่าถอยไป หยาฮูหยินกล่าวเบาๆ ว่า "เรื่องราวดำเนินถึงขั้นใดแล้ว?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "นับว่าราบรื่นอยู่ ทางด้านจ้าวมู่ทราบระแคะระคายอันใดหรือไม่?"

หยาฮูหยินสั่นศีรษะกล่าวว่า "พวกพระเชษฐากับจ้าวมู่ทุ่มเทสมาธิกับการทำสงครามกับทัพเอี้ยนไม่มีเวลานึกถึงเรื่องอื่น กลับเป็นจิง

ฮองเฮาเร่งรัดท่านรีบลงมือ ให้ข้าพเจ้าบอกต่อท่านว่า พระเชษฐาไม่พอพระทัยที่ท่านยืนอยู่ข้างเดียวกับแม่ทัพหลี่มู่ หลังจากผ่านเทศกาลกสิกรรม อาจจัดการกับท่านและตระกูลอู”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด นี่คงเป็นการเร่งเร้าให้เขาลงมือ หยาฮูหยินช่างขยันขันแข็งนัก

หยาฮูหยินเห็นอีกฝ่ายเงียบงันไม่ตอบคำ จึงกล่าว “พวกท่านติดต่อกับคนของหลี่ปู้เหว่ยหรือไม่? หากไม่ได้รับความร่วมมือจากชาวฉินไหนเลยนำตัวจูจีสองแม่ลูกกลับนครเสียนหยางได้?”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งกล่าวด้วยความกลัดกลุ้มใจว่า “ติดต่อแต่แรกแล้ว พวกเขาใช้ให้ถูเซียนส่งคนมา แต่ยังไม่ไว้วางใจพวกเรา เพียงบอกให้พวกเราลักพาจูจีสองแม่ลูกออกมา แล้วไปสมทบกับพวกเขาที่ภูเขาหม่ากู่นอกเมืองตะวันตก”

หยาฮูหยินตากระจ่างวูบ เข้าใจว่าเป็นความจริง ซักถามว่า “ตอนนี้เหลือเวลาอีกเพียงสองวัน ไม่ทราบขุดอุโมงค์ออกนอกเมืองไว้แล้วหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดปฏิภาณวูบ ตอบว่า “เตรียมพร้อมหมดสิ้นแล้ว”

จากนั้นกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า “สำหรับกับข้าพเจ้า ท่านกับกงจู้สามมีความสำคัญยิ่งกว่าจูจีสองแม่ลูก ดังนั้นข้าพเจ้าตกลงใจส่งท่านกงจู้สาม เสี่ยวผานออกนอกเมืองก่อน ค่อยเปิดฉากซุ่มโจมตีขบวนรถพระที่นั่งของพระเชษฐาท่านที่เสด็จไปทรงประกอบพิธีสักการะดิน และบุกจู่โจมตึกตัวประกัน ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้ายินดียกเลิกแผนการทั้งหมด”

หยาฮูหยินสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ก้มศีรษะกล่าวว่า “พวกเรามีความสำคัญถึงเพียงนั้นหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ ปากกล่าวว่า “หากสูญเสียพวกท่าน ข้าพเจ้าอยู่ไปยังมีความหมายอันใด? ตามหมายกำหนดการ ขบวนรถพระที่นั่งของพระเชษฐาท่าน จะเสด็จออกจากเมือง**ยามเฉิน** *(แปดนาฬิกา)* ของวันมะรืน ข้าพเจ้าจะมารอพวกท่านที่ประตูหลังช่วงปลาย**ยามเม่า**

(เจ็ดนาฬิกา) หากไม่มีปัญหาก็ใช้คนส่งพวกท่านไปยังตัวเมืองตะวันตกก่อน รอจนข้าพเจ้าชิงตัวจูจีสองแม่ลูกได้ ค่อยมาสมทบกับพวกท่าน อาศัยทางอุโมงค์ลับออกจากตัวเมือง”

หยาฮูหยินซักถามว่า “ผู้ใดรับผิดชอบซุ่มโจมตีขบวนรถพระที่นั่ง?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เป็นอูจว่อ เมื่อขบวนรถพระที่นั่งผ่านทุ่งราบ พวกเราซึ่งซ่อนตัวอยู่ในหลุมก่อน จะระดมยิงลูกธนูใส่ โดยที่พวกเขาไม่ทันตั้งตัว แผนการนี้รับรองไม่ผิดพลาด”

ริมฝีปากของหยาฮูหยินสั่นระริก กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “ตกลง เมื่อถึงเวลาข้าพเจ้ากับกงจู้สามและเสี่ยวผานจะลอบออกมาสมทบกับท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าบรรลุถึงจุดมุ่งหมาย จึงขอตัวไปพบกับกงจู้สาม ส่วนหยาฮูหยินอ้างว่าจะเข้าวังไปกราบทูลจิงฮองเฮา แต่เซี่ยงเส้าหลงย่อมทราบว่า นางตระเตรียมรายงานสถานการณ์ล่าสุดต่อเจ้ารัฐจ้าว

กงจู้สามได้พบกับเขาย่อมเบิกบานใจ ขณะเดียวกันก็วิตกทุกข์ร้อนกลัวว่าเขาไม่อาจต่อกรกับเจ้ารัฐจ้าวและจ้าวมู่ เซี่ยงเส้าหลงโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก ทางหนึ่งปลอบประโลม ทางหนึ่งบอกเรื่องที่เสี่ยวผานสวมรอยเป็นอิ๋งเจิ้งแห่งรัฐฉินต่อนาง

กงจู้สามหน้าแปรเปลี่ยนไป ไม่ทราบหวาดกลัวหรือยินดี ระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า “มิน่าเล่าหลายวันนี้เสี่ยวผานมีท่าทางประหลาดพิกล พร่ำบ่นพึมพำตลอดเวลา ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่า เขาคิดถึงมารดาผู้ล่วงลับจนเสียกิริยา แต่ไม่กล้าบอกต่อท่าน กลัวว่าจะแบ่งแยกสมาธิของท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “นอกจากท่านกับอูถิงฟางแล้ว ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของเขา ดังนั้นไม่ว่าอยู่ในสภาพใด ท่านอย่าได้เปิดเผยเรื่องนี้ออกมา”

กงจู้สามรับคำ เซี่ยงเส้าหลงต้องการปลอบใจนาง จึงถ่ายทอดคำพูดที่เพิ่งกล่าวกับหยาฮูหยินต่อนาง จากนั้นหารือว่าจะปกปิดให้แก่เสี่ยวผานอย่างไร แล้วค่อยกลับตึกตระกูลอู

เช้าวันรุ่งขึ้น เซี่ยงเส้าหลงมาหาหยาฮูหยินที่ตึกฮูหยินอีก เพื่อหยั่งดูท่าทีของนาง ปรากฏว่าหยาฮูหยินไม่ได้คัดค้านแผนการของเขาแต่อย่างไร

ในส่วนของจ้าวมู่เห็นว่า ไม่ว่าเซี่ยงเส้าหลงกับตระกูลอูจะพลิกแพลงอย่างไร ก็ไม่อาจหนีรอดจากเงื้อมมือของเขา ดังนั้นไม่ยอมพลาดโอกาสกำจัดกวาดล้างเซี่ยงเส้าหลง ตลอดจนคนของตระกูลอูให้สิ้นซากในคราเดียว

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "เด็กชายเยาว์วัยค่อนข้างขวัญอ่อน ข้าพเจ้าคิดนำตัวเสี่ยวผานไปก่อน ไม่ทราบท่านคิดเห็นอย่างไร?"

หยาฮูหยินไหนเลยนึกเฉลียวใจต่อเด็กกำพร้า ซึ่งไม่มีความสำคัญคนหนึ่ง จึงผงกศีรษะรับคำ

เซี่ยงเส้าหลงผุดลุกขึ้นหมายจากไป หยาฮูหยินร้องเรียกเบาๆ ว่า "เส้าหลง"

เซี่ยงเส้าหลงหันกายมา หยาฮูหยินแอบอิงเข้ามาในอ้อมอกของเขา ยกมือโอบรอบคอของเขา ประทับจูบเพื่อปลดเปลื้องความปวดร้าวในอก

เซี่ยงเส้าหลงไม่มีอารมณ์น้อมสนอง แต่จำต้องโอนอ่อนผ่อนตาม แสร้งเป็นจูบริมฝีปากน้อยๆ นั้นอย่างตะกลาม เมื่อถอนริมฝีปากจากมา หยาฮูหยินต้องหลั่งน้ำตาโดยไม่อาจควบคุมรั้งยั้งได้

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งถามโพล่งว่า "มีความในใจใดหรือ?"

หยาฮูหยินฟุบร่างกับหัวไหล่ของเขา ส่งเสียงร่ำไห้ออกมา ชั่วครู่ค่อยกลับคืนเป็นปรกติ กล่าวว่า "ผู้อื่นยินดีเกินไป ค่อยเสียกิริยาเช่นนี้"

เซี่ยงเส้าหลงลอบแผดด่าในใจ หยาฮูหยินผละจากเขา ยกมือเช็ดน้ำตา กล่าวว่า "ไปหาเสี่ยวผานเถอะ"

เซี่ยงเส้าหลงนำเสี่ยวผานออกจากตึกฮูหยินอย่างเปิดเผย ระหว่างทางให้ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเก่าขาด ซึ่งจัดเตรียมอยู่ก่อน กำชับกำชาอีกหลายคำ ค่อยนำคนกลับสู่ตึกตระกูลอู

ก่อนหน้านี้เซี่ยงเส้าหลงบอกต่อบุคคลที่เกี่ยวข้องว่า อิ๋งเจิ้งตัวจริงไม่ได้อยู่ในตึกตัวประกัน คนของตระกูลอูล้วนกระตือรือร้นคึกคัก ผู้ที่ยินดีที่สุดยังคงเป็นเสี้ยวเยี่ยถัน

ยามนี้ เซี่ยงเส้าหลงกับเสี่ยวผานผ่านเพิ่งเข้าประตูตึก อูอิ้งหยวนกับเสี้ยวเยี่ยถันพากันออกมาต้อนรับ คุกเข่าลงเรียกขานว่า "น้อมพบ**ไทจือ** *(รัชทายาท)*"

เสี่ยวผานแสร้งเป็นแตกตื่นลนลาน ซ่อนตัวอยู่ด้านหลังเซี่ยงเส้าหลง ร่ำร้องต้องการพบมารดา เซี่ยงเส้าหลงจึงกล่าว "เขายังไม่คุ้นเคยกับศักดิ์ฐานะที่แท้จริงของตัวเอง ขอให้ข้าพเจ้านำตัวไปให้ถิงฟางดูแล รอจนเขาพบกับพระมารดาแล้วค่อยว่ากล่าว"

ทุกผู้คนไม่ติดใจสงสัย ห้อมล้อมไทจือปลอมผู้นี้ไปยังสวนหลังด้วยความยินดี

เวลาหนึ่งวันผ่านไปอย่างรวดเร็ว ในที่สุดถึงเทศกาลกสิกรรมแล้ว

ท้องฟ้ายังไม่รุ่งสางสว่าง ผู้คนในตึกตระกูลอูล้วนตื่นแล้ว สตรีและเด็กทั้งหมดอ้างว่าจะไปร่วมงานเทศกาลกสิกรรมที่สถานปศุสัตว์ล้วนออกจากตึกตระกูลอูภายในเมือง ถิงฟางซื่อกับซุนอิ๋งเหล่าหญิงรับใช้ก็อยู่ในขบวนที่ถูกส่งตัวออกไป แต่อูถิงฟางร่ำร้องอาละวาด ยืนกรานรั้งอยู่ข้างกายเซี่ยงเส้าหลง ทั้งหมดอับจนปัญญา ได้แต่คล้อยตามนาง

ภายในตึกตระกูลอู นอกจากบุตรหลานตระกูลอูที่ขึ้นตรงต่ออูจว่อสองพันคนแล้ว ยังมีนักบู๊ที่จงรักภักดีเจ็ดร้อยนายกับบ่าวไพร่ชายหญิงสองร้อยกว่าคน บวกกับกำแพงตึกสูงตระหง่านและคูน้ำล้อมรอบยากที่จะจู่โจมทำลายได้ นี่เป็นสาเหตุที่เจ้ารัฐจ้าวไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ หากสามารถชักนำคนทั้งหมดออกจากตัวตึกที่มั่นคงดั่งป้อมปราการย่อมจัดการได้ง่ายดายกว่ามากนัก

ส่วนเซี่ยงเส้าหลงนำเถิงอี้ จิงจวิ้น เสี้ยวเยี่ยถัน กับมือดีที่ร่วมทางมากับเขาสามสิบคน รวมทั้งนักรบกองกำลังคัดสรรพิเศษจำนวนเจ็ดสิบเจ็ดคน อาศัยความมืดเป็นเครื่องอำพรางออกจากตึก

ทั้งหมดออกเดินทางไม่นาน อูจว่อก็นำนักบู๊อีกห้าสิบคนควบขับรถม้ามุ่งสู่ตึกฮูหยิน ครึ่งชั่วยามให้หลัง มาถึงประตูหลังของตึกฮูหยิน ท้องฟ้าค่อยสว่างรำไร

ประตูหลังเปิดออกในบัดดล หยาฮูหยินกับกงจู้สามถลันวูบออกมา มีคนเปิดประตูรถให้ เชื้อเชิญพวกนางขึ้นรถ กงจู้สามก้าวขึ้นรถก่อน หยาฮูหยินค่อยตามขึ้นไป

อูจว่อกับนักบู๊อีกสองคนนั่งอยู่บนรถ ปากกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ฮูหยินสบาย?"

หยาฮูหยินพบว่าผิดท่า ไม่ทันมีความคิดใด รถม้าก็แล่นออกจากที่

หยาฮูหยินระงับสติแล้วกล่าว "เส้าหลงเล่า?"

อูจว่อปรายตาบอกใบ้ต่อนักบู๊อีกสองคน คนทั้งสองพากันลงมือมัดพันธนาการหยาฮูหยินเอาไว้ ทั้งยังปิดปากนาง

อูจว่อยื่นส่งเสื้อผ้าที่จัดเตรียมมาให้แก่กงจู้สาม กงจู้สามพอสวมทับลงไป ก็กลับกลายเป็นบุรุษ เหนือริมผีปากยังติดหนวดปลอม หากมิใช่เข้าใกล้มา ยากสังเกตเห็นพิรุธได้

หยาฮูหยินลืมตามองดูอูจว่อ อูจว่อก็ถลึงตาใส่นาง กล่าวว่า "นางแพศยากลับกล้าทรยศต่อท่านเซี่ยง ช่างไม่ประมาณตนจริงๆ" พลางถ่มน้ำลายใส่นางคำหนึ่ง

ยามนั้นรถม้าลดเลี้ยวเข้าทางน้อยสายหนึ่ง อูจว่อชักชวนกงจู้สามลงจากรถ รถม้าค่อยแล่นต่อไป หยาฮูหยินทราบแล้วว่าเป็นเรื่องราวใด น้ำตาอดไหลหลั่งออกมามิได้

ที่นอกหน้าต่างรถพลันปรากฏเกล็ดหิมะโปรยลงมา

เซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้ เสี้ยวเยี่ยถันและพวกซ่อนตัวอยู่ในดงไม้ฝั่งตรงข้ามกับตึกตัวประกัน จับตาดูความเคลื่อนไหวหน้าประตูตึก ตึกตัวประกันคล้ายไม่มีสิ่งผิดปรกติ หน้าประตูไม่มีเวรยามเฝ้ารักษาแต่อย่างไร

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ฮูหยินสามารถหลบหนีออก

มาได้หรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูเกล็ดหิมะที่ปลิวโปรย หวนนึกถึงบันทึกในประวัติศาสตร์ ต้องกล่าวด้วยความเชื่อมั่นว่า “ย่อมแน่นอน”

ไม่ทันขาดคำ ประตูตึกตัวประกันเปิดอ้าออก ทหารจ้าวสิบนายควบขับม้าออกมาก่อน จากนั้นเป็นรถม้าเลิศหรูคันหนึ่ง ที่ด้านหลังตามติดด้วยทหารราบอีกยี่สิบนาย เหยียบย่างสู่ทางหลวง ลดเลี้ยวซ้ายมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตกของตัวเมือง เซี่ยงเส้าหลงและพวกยินดียิ่งเริ่มปฏิบัติการในบัดดล

จิงจวิ้นซึ่งหมอบซุ่มอยู่อีกทางหนึ่ง พอได้รับสัญญาณธงก็สั่งการให้บุกจู่โจม นักรบสังกัดกองกำลังคัดสรรพิเศษสามสิบคนอาศัยเชือกขอเกี่ยวซึ่งผูกยึดอยู่ก่อนปีนป่ายขึ้นบนต้นไม้สองฟากข้าง ยกหน้าไม้เล็งไปยังเป้าหมายซึ่งเคลื่อนใกล้เข้ามา

ขบวนรถและม้าขณะจะบรรลุถึงใต้ต้นไม้ที่จิงจวิ้นและพวกซ่อนตัวอยู่ ที่ด้านหลังพลันบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ทหารจ้าวผู้หนึ่งควบม้าไล่ติดตามมา ยกมือเป็นสัญญาณให้หยุดก่อน ผู้ควบคุมขบวนรถสงสัยใจยิ่ง ออกคำสั่งให้หยุดม้าชะลอรถไว้

ทันใด เสียงลูกธนูแหวกฝ่าอากาศดังขึ้น ทหารจ้าวทั้งหมดรวมทั้งคนขับรถล้วนถูกลูกธนูยิงใส่ พลิกร่วงลงจากหลังม้าและที่นั่งคนขับ

นักรบกองกำลังคัดสรรพิเศษพากันกระโดดลงจากยอดไม้ ทิ้งตัวลงบนหลังม้าอย่างแม่นยำ ควบคุมม้าศึกซึ่งแผดเสียงร้องด้วยความแตกตื่น จิงจวิ้นพลิ้วกายลงบนหลังคารถ ขณะจะม้วนตัวตีลังกาห้อยหัวลงไปรับความดีความชอบจากจูจี ซึ่งปลอมตัวเป็น “กวอไค” อยู่ภายในรถ ประตูรถพลันถูกกระแทกเปิดออก บุรุษผู้หนึ่งถือกระบี่โถมออกมา

ทุกผู้คนล้วนใจหายวาบ เห็นบุรุษนี้แต่งกายเลิศหรู มีอายุยี่สิบห้ายี่สิบหกปี ส่วนสูงไล่เลี่ยกับเซี่ยงเส้าหลง หน้าตาหล่อเหลาไม่ธรรมดา ดวงตาทั้งคู่ยิ่งมีอำนาจดึงดูดใจ มีคุณสมบัติเป็นชายในฝันของสตรีทุกรูปนาม

บุรุษผู้นี้ก็มีไหวพริบปราดเปรียว เห็นทหารจ้าวนอนตายเกลื่อนกลาด รอบข้างล้วนเป็นศัตรู ก็ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง คิดหนีเตลิดเข้าดงไม้ข้างทาง มิคาดรู้สึกตึงวูบที่ลำคอ ถูกจิงจวิ้นซึ่งอยู่บนหลังคารถใช้วิธีดุจเดียวกับจับสัตว์สยบไว้ กระบี่ในมือร่วงหล่นลงสู่พื้น

นักรบกองกำลังคัดสรรพิเศษสองคนโถมเข้ามา กระชากร่างของเขาลงกับพื้น ระดมใส่สามหมัดหนึ่งเท้า สร้างความเจ็บปวดแก่เขาจนงอตัวลง เซี่ยงเส้าหลง เสี้ยวเยี่ยถันและพวกพอดีรุดมาถึง พอเห็นเช่นนั้นล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

เหลียวดูภายในรถ พบว่าว่างเปล่าไร้ผู้คน ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงยกเท้าเหยียบใส่บุรุษผู้นั้น ตวาดถามว่า “ท่านเป็นใคร?”

บุรุษผู้นั้นแตกตื่นจนหน้าถอดสีแต่แรก ร้องเสียงสั่นสะท้านว่า “นายท่านโปรดละเว้นชีวิต ข้าพเจ้าเป็นทูตพิเศษจากรัฐฉี หามีความแค้นกับพวกท่านไม่”

คนผู้นี้กลับเป็นคู่ขาคนล่าสุดของหยาฮูหยิน...ฉีหวี่นั่นเอง

เซี่ยงเส้าหลงกับจิงจวิ้นหันไปมองหน้ากัน คิดไม่ถึงฉีหวี่ดูได้ใช้การไม่ได้ กลับขลาดเขลากลัวตายถึงเพียงนี้

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า “ทำอย่างไรดี? กวอไคแสดงว่าเมื่อคืนไม่ได้ไปหาฮูหยิน”

ทุกผู้คนค่อยได้คิดว่า บุรุษเบื้องหน้าคงไปหากำไรจากจูจี หลังจากสมหวัง เช้าวันนี้ค่อยผละจากมา การสอดแทรกเข้ามาของเขากลับทำลายแผนการที่ทั้งหมดวางไว้ไปสิ้น

เซี่ยงเส้าหลงยื่นกระบี่คลื่นโลหิตออกไป จ่อใส่ดวงตาของฉีหวี่ ตวาดถามว่า “ท่านต้องการตาซ้าย หรือว่าต้องการตาขวา?”

ฉีหวี่กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “นายท่านไว้ชีวิต ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทำอะไร ข้าพเจ้าล้วนรับปากท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงกลับคืนสู่ความเยือกเย็น กล่าวว่า “ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านกลับไปยังตึกตัวประกัน”

ขบวนรถและม้าฝ่าลมหิมะ เดินทางกลับถึงตึกตัวประกัน เซี่ยงเส้าหลงกับเสี้ยวเยี่ยถันนั่งอยู่ภายในรถ ควบคุมตัวฉีหวี่ซึ่งตัวสั่นงันงก เมื่อเห็นสภาพของนักรักผู้นี้ ต้องทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน

ประตูตึกตัวประกันเปิดอ้าออก หลังประตูมีคนร้องถามว่า “ท่านฉีกลับมาด้วยเรื่องใด?”

ภายใต้คำข่มขู่ของเซี่ยงเส้าหลงกับเสี้ยวเยี่ยถัน ฉีหวี่เลิกม่านหน้าต่างรถขึ้น ร้องบอกว่า “ข้าพเจ้าทิ้งเอกสารสำคัญไว้ ต้องไปขอรับจากฮูหยิน”

ทหารจ้าวที่เฝ้าตึกตัวประกันกล่าวว่า “ท่านกวอมีคำสั่ง ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าตึกตัวประกัน”

เซี่ยงเส้าหลงกระซิบบอกที่ข้างหูฉีหวี่หลายคำ ฉีหวี่จึงกล่าว

“เอกสารนี้เกี่ยวข้องกับต้าอ๋องรัฐท่าน มีความสำคัญยิ่งยวด ข้าพเจ้ายินดีรับผิดชอบทุกประการ รีบเปิดทาง”

ทหารจ้าวนั้นเห็นว่าฉีหวี่มีฐานะพิเศษ กอปรกับเพิ่งออกจากตึก ได้แต่เปิดทางให้ทั้งหมดผ่านเข้าไป

ทหารจ้าวที่ร่วมทางย่อมเปลี่ยนตัวเป็นจิงจวิ้นและนักรบกองกำลังคัดสรรพิเศษ หนึ่งนั้นหิมะตกหนักกอปรกับทหารจ้าวชุดนี้มีหน้าที่คุ้มกันฉีหวี่ สังกัดคนละกรมกองกับทหารจ้าวที่เฝ้าตึกตัวประกัน ต่างฝ่ายต่างไม่รู้จัก ยามกะทันหันไม่พบเห็นพิรุธแต่อย่างไร ทุกผู้คนระบายลมหายใจอย่างโล่งอก ขบวนรถและม้าควบขับมาถึงพื้นที่ว่างข้างตึกของจูจี

จิงจวิ้นรั้งอยู่หน้าตึก เห็นภายในสวนดอกไม้เพิ่มมาตรการป้องกันศัตรูบุกเข้ามา ทั้งยังขุดหลุมสำหรับให้มือธนูหมอบซุ่มอยู่ ดังนั้นนึกโชคดีที่ไม่ได้บุกเข้ามาอย่างหักโหม ไม่เช่นนั้นคงเกิดการสูญเสียไม่น้อย

เซี่ยงเส้าหลงกับเสี้ยวเยี่ยถันแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา คุมตัวฉีหวี่ไว้ พร้อมกับนำผู้คนอีกสี่คนเข้าตึกใน ทหารจ้าวที่เฝ้ารักษาอยู่เชิงบันไดทั้งสี่ล้วนจดจำฉีหวี่ออก มาตรว่าเห็นอีกฝ่ายหนึ่งหน้าซีดขาวยังเข้าใจว่าเมื่อคืน “กรำศึกเกินไป” หาได้ระแวงสงสัยไม่ สองในสี่พากัน

ติดตามทั้งหมดเข้าตึกไป

หญิงรับใช้สองนางกำลังทำความสะอาดห้องโถงรับแขก พอพบเห็นฉีหวี่ พากันเข้ามารับหน้า เซี่ยงเส้าหลงส่งรหัสสัญญาณ นักรบที่ร่วมทางมาทั้งสี่พากันลงมือ ใช้วิชาที่ร่ำเรียนจากเซี่ยงเส้าหลงกระแทกทำร้ายทหารจ้าวและหญิงรับใช้สิ้นสติไป จากนั้นนำเชือกมามัดพันธนาการคน ใช้เศษผ้าอุดปาก ฉุดลากมายังด้านข้าง

เซี่ยงเส้าหลงคาดคั้นถามฉีหวี่ว่า “ภายในตึกยังมีผู้คนมากน้อยเท่าใด?”

ฉีหวี่ตอบแต่โดยดีว่า “ยังมีหญิงรับใช้อีกห้านาง สองในจำนวนนั้นอยู่เป็นเพื่อนกับจูจี”

นักรบกองกำลังคัดสรรพิเศษทั้งสี่ขณะจะรุดไปหาคน ประตูตึกพลันเปิดออก กวอไครีบรุดเข้ามา พอพบเห็นฉีหวี่ ต้องกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “ท่านทูตไฉนไปแล้วย้อนกลับ เมื่อคืนยังไม่สมอยากหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า กวอไคคงได้รับรายงาน จึงรีบรุดมาจากตึกตัวประกันที่อิ๋งเจิ้งตัวปลอมพักอาศัยอยู่ ต้องยิ้มอย่างเย็นชาวูบหนึ่ง

ฉีหวี่พอฟัง ได้แต่ฝืนยิ้มคราหนึ่ง กวอไคค่อยมีเวลาสำรวจมองคนข้างกายฉีหวี่ สายตาพอเหลือบแลเห็นเซี่ยงเส้าหลง พลันหน้าแปรเปลี่ยนไป ไม่ทันส่งเสียงร่ำร้อง ก็ถูกดาบกระบี่จ่อพาดลำคอ

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางทักทายว่า “ท่านกวอจากมาสบายดี?”

กวอไคกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “พวกท่านหนีไม่รอดหรอก”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ผู้ใดคิดหลบหนีเล่า?”

เสี้ยวเยี่ยถันพลันตวาดว่า “คุมตัวพวกมันขึ้นไป”

นักรบกองกำลังคัดสรรพิเศษสองคนเบิกทางก่อน หาตัวหญิงรับใช้ซึ่งยังไม่ถูกควบคุมตัวจนพบ เซี่ยงเส้าหลงและพวกก็คุมตัวฉีหวี่กับกวอไคขึ้นไปยังชั้นสอง มาถึงหน้าห้องของจูจี

กวอไคถูกกระบี่จ่อคุกคาม จำต้องร้องสั่งให้หญิงรับใช้ซึ่งเฝ้าควบคุมจูจีอยู่ภายในห้องมาเปิดประตู ประตูห้องเพิ่งเปิดแง้มออก เซี่ยงเส้าหลง

ชิงบุกเข้าไป กระแทกทำร้ายหญิงรับใช้ทั้งสองสิ้นสติไป

จูจีนั่งจับเจ่าอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง หันหน้าหาคันฉายทองเหลือง พลันเห็นทหารจ้าวผู้หนึ่งบุกเข้ามาทำร้ายคน ต้องแตกตื่นตะลึงลาน เสี้ยวเยี่ยถันชิงติดตามเข้ามา คุกเข่าลงกล่าวว่า “ผู้น้อยเสี้ยวเยี่ยถันมาช่วยเหลือเนิ่นช้า เป็นเหตุให้ฮูหยินได้รับความลำบากแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าผู้นี้รู้จักพูดจา มิน่าเล่าจึงได้รับการใช้สอยจากหลี่ปู้เหว่ย ยามนั้นกระตุ้นเตือนว่า “ฮูหยินรีบแปลงเป็นกวอไคเถอะ”

จูจีค่อยจดจำออกว่า “ทหารจ้าว” ผู้นี้คือเซี่ยงเส้าหลง ต้องกระโดดปราดขึ้นด้วยความยินดี ก่อนอื่นสะอึกถึงเบื้องหน้ากวอไคกับฉีหวี่ตวัดมือตบหน้าทั้งสองคนละฉาดหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงลอบโห่ร้องด้วยความสาแก่ใจในใจ ตวาดสั่งว่า “คุมตัวทั้งสองออกไปก่อน ถอดเสื้อผ้าของกวอไคออก จากนั้นมัดตัวเอาไว้”

นักรบกองกำลังคัดสรรพิเศษสองคนรับคำ ผลักไสกวอไคกับฉีหวี่ออกจากห้อง เสี้ยวเยี่ยถันซึ่งเป็นผู้ชำนาญการปลอมแปลงโฉมตรงเข้าช่วยเหลือจูจี ติดหนวดปลอมลักษณะเดียวกับกวอไค แม้แต่เซี่ยงเส้าหลงยังแทบสังเกตพิรุธไม่ออก

จูจีพลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง ถามเสียงสั่นสะท้านว่า “ลูกเจิ้งเล่า?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “โชคดีที่ทำตามคำสั่งลุล่วง”

จูจีโห่ร้องด้วยความยินดี แทบโถมเข้าจุมพิตเซี่ยงเส้าหลง จากนั้นกล่าวถามเสี้ยวเยี่ยถันว่า “เขา...เขาคลับคล้ายต้าอ๋องหรือไม่?”

เสี้ยวเยี่ยถันส่งเสียงกระแอมคำหนึ่ง ชำเลืองมองเซี่ยงเส้าหลง ก่อนค่อยกล่าวด้วยความกระอักกระอ่วนอยู่บ้างว่า “ย่อมคลับคล้าย แต่สุขภาพแข็งแรงเช่นเดียวกับฮูหยิน”

คำถามคำตอบเช่นนี้ ทำให้เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่าจูจีเองก็ไม่แน่ใจว่าบุตรชายผู้นี้เป็นสายเลือดของผู้ใด แน่นอนนางยิ่งคิดไม่ถึงว่าบุตรชายซึ่งกำลังจะได้พบหน้าหาใช่บุตรในสายเลือดไม่

ทั้งหมดย่อมไม่กล้ารั้งอยู่นาน จึงพากันเดินออกจากห้องนอน

กวอไคถูกจับมัดพันธนาการอย่างแน่นหนา พอเห็น “ตัวเอง” เดินออกจากห้อง ยิ่งแตกตื่นตระหนกจนดวงตาแทบถลนออกนอกเบ้า

จูจีลอกเลียนสุ้มเสียงของกวอไค กล่าวว่า “ฆ่ามันให้แก่ข้าพเจ้า”

กวอไคกับฉีหวี่ล้วนตระหนกจนหน้าถอดสี แต่เซี่ยงเส้าหลงไม่คิดฆ่าคนที่ไม่มีปัญญาต่อสู้ขัดขืน จึงกล่าวว่า “ทิ้งมันเอาไว้ ยังทำให้มันรับโทษทัณฑ์ ยิ่งกว่าฆ่าทิ้งอีก”

จูจีค้อนเขาวงหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านเป็นคนดีผู้หนึ่ง” พลางเดินลงจากชั้นบนก่อน เซี่ยงเส้าหลงและพวกกลับกลายเป็นผู้ติดตาม คุมตัวฉีหวี่ลงบันได

จูจีปลอมตัวเป็นกวอไคเดินนำหน้า เดินไปยังประตูตึก ลอกเลียนสุ้มเสียงของกวอไค กล่าวตำหนิฉีหวี่ที่ตามหลังว่า “หากมิใช่ท่านเป็นทูตจากรัฐฉี เราจะลงโทษท่านในทันที”

ฉีหวี่ก้มศีรษะต่ำ ลักษณะท่าทางคล้ายกระทำความผิดประการหนึ่ง

“กวอไค” ทางหนึ่งดุว่า ทางหนึ่งขึ้นรถพร้อมกับฉีหวี่ เซี่ยงเส้าหลงกับเสี้ยวเยี่ยถันย่อมมุดตามขึ้นไป

ขบวนรถเคลื่อนออกจากที่ เมื่อถึงหน้าประตูใหญ่ที่ปิดสนิท ทหารจ้าวที่รักษาประตูเดินเข้ามา กล่าวว่า “ท่านทูต...”

จูจีชิงเลิกม่านหน้าต่างรถขึ้น กล่าวว่า “เรากับท่านทูตจะออกไปสักครู่ พวกเจ้าเฝ้าประตูให้ดี”

ทหารจ้าวนั้นงงงันวูบ จึงกล่าว “ใต้เท้า ที่นี้ไหนเลยปราศจากท่านได้?”

จูจีลอกเลียนสุ้มเสียงของกวอไค ตัดบทว่า “เรามีความคิดอ่านเอง มิต้องให้เฉินเจียเจ้ายุ่งเกี่ยว รีบเปิดประตู”

ที่แยบคายคือนางสามารถเรียกชื่อของอีกฝ่ายได้ ทหารจ้าวนั้นไหนเลยกล้ากล่าวมากความ ร้องสั่งให้เปิดประตูออก ขบวนรถและม้าเคลื่อนออกจากตึกตัวประกันโดยไร้เรื่องราว

รถที่บรรทุกหยาฮูหยินออกเดินทางพลันหยุดนิ่งลง อูจว่อก้าวขึ้นรถ แก้มัดให้แก่หยาฮูหยิน รอจนนางยืดเส้นยืดสาย อูจว่อค่อยสั่งนางลงจากรถ

หยาฮูหยินจดจำออกว่า นี่เป็นดงไม้ซึ่งห่างจากตึกตระกูลอูไม่ไกล ขณะแตกตื่นลนลาน ที่หลังต้นไม้ปรากฏผู้คนหลายคนเดินอ้อมออกมา คนนำหน้าคือเซี่ยงเส้าหลง หยาฮูหยินถึงกับเข่าอ่อนระทวย กระแทกนั่งลงกับพื้นน้ำตาอุ่นระอุทะลักจากเบ้า ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

เซี่ยงเส้าหลงผลักไสคนข้างกายเซถลาถึงด้านข้างของหยาฮูหยิน แค่นหัวร่ออย่างเย็นชาว่า "ให้พวกท่านชายโฉดหญิงแพศยาเป็นคู่นกเป็ดน้ำที่ผูกชะตาร่วมกันเถอะ"

คนผู้นี้ย่อมเป็นฉีหวี่ ฉีหวี่กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "นายท่านรับปากแล้วว่าจะไม่ฆ่าข้าพเจ้า"

ความขลาดเขลาของเขา แม้แต่หยาฮูหยินยังบังเกิดความรังเกียจเหยียดหยาม บุรุษหน้าตาน่าดูผู้นี้ปรกติองอาจหาญกล้า ที่แท้ขลาดเขลาไร้ความสามารถถึงเพียงนี้ โดยเฉพาะเมื่อยืนเปรียบเทียบกับเซี่ยงเส้าหลง นับว่าต่างกันราวฟ้ากับดิน

หยาฮูหยินนึกสงสัยว่าตัวเองคงถูกภูตผีดลใจ จึงหลงรักชอบบุรุษเช่นนี้ นางฝืนใจลุกขึ้นยืน กล่าวอย่างหดหู่ว่า "เส้าหลง ข้าพเจ้าเสียใจต่อท่าน และไม่คู่ควรกับท่าน ท่านฆ่าข้าพเจ้าเถอะ"

เซี่ยงเส้าหลงแหงนหน้าหัวร่อดังกังวาน กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้โลหิตของนางแพศยาท่านแปดเปื้อนคมกระบี่ข้าพเจ้า ยังจำได้หรือไม่ ข้าพเจ้าเคยบอกว่าไม่ว่าผู้ใดคิดฆ่าข้าพเจ้า ต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างสาสม ตอนนี้จะพิสูจน์ยืนยันต่อท่าน เรียกให้พระเชษฐาท่านกับจ้าวมู่มาเถอะ"

หยาฮูหยินงงงันวูบ จึงกล่าว "ท่านมิใช่คิดหลบหนีไปหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มอย่างลึกลับ กล่าวว่า "แน่นอน ข้าพเจ้าจะไปในบัดดล เมื่อมีจูจี ข้าพเจ้าสามารถเข้าสู่รัฐฉินแล้ว"

ทันใด ที่ห่างไกลบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อนระรัวดังมา

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งรู้สึกเหนือความคาดหมาย ร้องโพล่งว่า “แย่แล้ว ถูกฝ่ายตรงข้ามพบเห็น”

อูจว่อก็กล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า “ไม่มีเวลาแล้ว รีบกลับตึกตระกูลอู”

หยาฮูหยินใช้ดวงตาที่เอ่อคลอด้วยน้ำตา ส่งบุรุษที่เคยช่วยให้ตัวเองลิ้มรสความรักที่แท้จริงผู้นี้จากไป รู้สึกปวดร้าวเสียใจราวถูกอสรพิษฉกกัดหัวใจก็มิปาน

ฉีหวี่ที่ด้านข้างกลับส่งเสียงด้วยความยินดีว่า “คนของข้าพเจ้ามาแล้ว พวกเรามีหนทางรอดได้”

หยาฮูหยินรู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน สลบสิ้นสติไป

เซี่ยงเส้าหลงและพวกพกพาความสำเร็จ เดินทางกลับตึกตระกูลอู ข้ามสะพานชักรอก ผ่านเข้าสู่ประตูตึก

อูซื่อหลอออกมาต้อนรับที่ลานกว้างด้วยตัวเอง ส่วนเสี่ยวผานซ่อนตัวอยู่ด้านหลังกงจู้สามกับอูถิงฟาง ซึ่งสวมเครื่องแบบนักรบ มองดู “มารดา” จูจีซึ่งกลับคืนสู่โฉมหน้าแท้จริงก้าวลงจากรถ

ยามนี้ในสายตาจูจีมีแต่เสี่ยวผาน สีหน้าปรากฏแววลิงโลดยินดีสุดระงับ วิ่งตรงเข้าหาเสี่ยวผาน เสี่ยวผานก็ร่ำไห้พลางวิ่งออกมา โผเข้าอ้อมอกของนาง สองแม่ลูกสวมกอดกันร่ำไห้

หลังแยกจากกันสิบปี ในที่สุดบุตรในสายเลือดที่นางคิดถึงอยู่ทุกเช้าค่ำ กลับเข้ามายังอ้อมอกของตัวเอง นางไหนเลยไม่ร่ำไห้ได้ เสี่ยวผานพบพาน “มารดา” ผู้นี้ นึกถึงมารดาของตัวเอง ดังนั้นร่ำไห้สาหัสกว่าสมจริงสมจังกว่าจูจี ระบายความคับข้องคั่งแค้น ซึ่งสั่งสมอยู่เต็มอกออกมาจนหมดสิ้น

อูซื่อหลอเดินถึงข้างกายจูจีสองแม่ลูก กล่าวด้วยความตื้นตันใจว่า “ฮูหยิน ยามนี้สมควรปีติยินดีจึงถูกต้อง”

เสียงเป่าหลอดเขาพลันดัง แสดงว่าทัพจ้าวยกมาประชิดถึงหน้า

ตึกแล้ว

จูจีเงยหน้าขึ้น ลืมตาที่บวมแดงมองดูอูซื่อหลอ กล่าวว่า “เราสองแม่ลูกมีวันพบกัน ล้วนได้รับความช่วยเหลือจากท่านอู คำแสดงความขอบคุณไม่ต้องพูดถึง ตราบใดที่เราสองแม่ลูกสามารถอยู่ในรัฐฉิน จะต้องปกป้องตระกูลอูเสพสุขวาสนาสืบทอดชั่วลูกชั่วหลาน”

นางรับทราบมาว่า อูซื่อหลอยอมตายพร้อมกับตึกตระกูลอูเพื่อเปิดโอกาสให้พวกนางหลบหนีไป ดังนั้นกล่าววาจาเหล่านี้จากใจจริง

อูซื่อหลอตาเอ่อคลอด้วยน้ำตา หัวร่อดังกังวานกล่าวว่า “ฮูหยินกล่าวเช่นนี้ อูซื่อหลอนอนตายตาหลับได้แล้ว”

เสี้ยวเยี่ยถันกริ่งเกรงวิกาลยาวนานฝันยุ่งเหยิง เร่งรัดว่า “ฮูหยินพวกเราออกเดินทางได้แล้ว”

ครั้นแล้ว อูอิ้งหยวนกับกองกำลังคัดสรรพิเศษ เสี้ยวเยี่ยถันกับมือดีที่เขานำมาอีกสามสิบคน อารักขาจูจีกับเสี่ยวผาน รวมทั้งกงจู้สามไปยังตึกหลัง อาศัยอุโมงค์ลับนอกเมืองสมทบกับทัพฉินของถูเซียน

เซี่ยงเส้าหลง อูจว่อ เถิงอี้และพวกยังต้องรั้งอยู่ หากปราศจากพวกเขาบัญชาการศึก ไหนเลยต้านทานทัพจ้าวซึ่งมีกำลังมากกว่าสิบเท่าทั้งยังมีกองหนุนอีกมากมายนับไม่ถ้วนได้?

ทัพจ้าวไม่ได้บุกจู่โจมในทันที เพียงวางกำลังอยู่รอบนอก ทหารที่ประจำอยู่ทั้งในและนอกนครหานตาน ถูกเรียกระดมมาไม่ขาดสาย ทั้งยังขนย้ายอุปกรณ์ในการบุกตีเมืองมา จวบกระทั่งถึงวันที่สามค่อยวางกำลังโอบล้อมเสร็จสิ้น

นี่เป็นความปรารถนาของเซี่ยงเส้าหลงและพวก จุดประสงค์เพื่อตรึงทัพจ้าวไว้ที่นี่ เปิดโอกาสให้จูจีและพวกเดินทางกลับนครเสียนหยางโดยปลอดภัย ส่วนที่แยบคายที่สุดของแผนการครั้งนี้คือ เจ้ารัฐจ้าวยังเข้าใจว่า อิ๋งเจิ้งตกอยู่ในเงื้อมมือพวกเขา ดังนั้นไม่สนใจว่ามีผู้ใดหลบหนีไป ขอเพียงถล่มตึกตระกูลอู สังหารคนของตระกูลให้สิ้นซาก ก็พึงพอใจแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงยังเผยโฉมบนกำแพงตึกตลอดเวลา ทั้งจัดการให้อูซื่อหลอกับอูถิงฟางขึ้นไปบนเชิงเทินเหนือกำแพง ล่อลวงให้ทัพจ้าวตายใจ

ค่ำคืนที่สาม นักรบตระกูลอูซึ่งรับมอบหมายให้เฝ้าดูทางอุโมงค์ซึ่งขุดขึ้นพรางตาผู้คนทั้งสี่สาย พบว่ามีทหารจ้าวลอบเข้ามา จึงโยนชุดไฟที่ชุบน้ำมันสนลงไปในอุโมงค์ พร้อมกับใช้เครื่องเป่าลมหนุนส่งจัดการคลอกทหารจ้าวตายไปหลายร้อยนาย จากนั้นจึงใช้ก้อนหินปิดปากอุโมงค์

เจ้ารัฐจ้าวพอทรงทราบเรื่อง ย่อมพิโรธโกรธกริ้วเป็นการใหญ่ เช้าวันรุ่งขึ้น มีพระบัญชาให้ทหารจ้าวมาที่หน้าตึกตระกูลอู ร่ำร้องด่าทอเป็นการใหญ่ เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกสนุกสนานยิ่ง นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้ยินได้ฟังคำด่ายั่วยุ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการทำศึกสงคราม

เถิงอี้พลันปลดคันธนูขนาดพิเศษของเขาลงมา น้าวคันธนูยิงลูกธนูกลับยิงไกลกว่าแปดร้อยก้าว ยิงถูกทหารจ้าวที่มีสุ้มเสียงดังเป็นพิเศษและถนัดในการด่าทอยั่วยุนั้นพลัดตกลงจากหลังม้า

นักรบตระกูลอูส่งเสียงโห่ร้องแทบถล่มทลาย ทหารจ้าวกลับเงียบกริบ อดแตกตื่นตะลึงลานมิได้

พลันปรากฏทหารจ้าวอีกนายหนึ่งควบขับม้าตรงมา หากแต่หยุดม้าในระยะห่างพันก้าว ตวาดด้วยเสียงอันดังว่า “เซี่ยงเส้าหลง ต้าอ๋องมีรับสั่งถึงท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงจึงไม่โง่เขลาจนตะเบ็งเสียงโต้ตอบกับอีกฝ่าย อูจว่อพลันตามตัวนักรบผู้หนึ่งมา กล่าวว่า “หยามหยันฝ่ายตรงข้ามสักครั้งก็ประเสริฐ”

เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจความหมายของอูจว่อ กล่าวว่า “บอกให้เขามีลมก็ผายออกมา” คำพูดพอกล่าว ตัวเองหัวร่อออกมาก่อน

นักรบตระกูลอูนั้นงงงันวูบ ค่อยถ่ายทอดเสียงลงไปว่า “มีลมก็ผายออกมา”

คลื่นเสียงดังสะท้อนสะท้าน คนของตระกูลอูล้วนหัวร่อออกมา

ทางด้านทัพจ้าวย่อมเดือดดาลคั่งแค้น เมื่อเป็นเช่นนี้ ไหนเลยสนทนาโต้ตอบได้ เสียงกลองศึกพลันดัง ทัพจ้าวเริ่มเปิดฉากโจมตีตึกตระกูลอู

ทัพจ้าวที่โอบล้อมตึกตระกูลอู มีจำนวนสามหมื่นเศษ กำลังส่วนใหญ่เป็นทหารราบ นี่เป็นกองกำลังเท่าที่เรียกระดมได้ ทำการโอบล้อมตึกตระกูลอูไว้เป็นชั้นๆ

ในตำราพิชัยสงครามของซุนวู แบ่งตัวเมืองออกเป็นสองประเภท ประเภทที่ตั้งอยู่ในเบื้องสูง หรือหลังพิงภูเขา ทั้งยังมีแหล่งน้ำหล่อเลี้ยง เรียกว่าเมืองสงเฉิง ซึ่งยากแก่การตีแตก ส่วนประเภทซึ่งตั้งอยู่ในลาดต่ำ หรืออยู่หว่างกลางภูเขาสองลูก และหลังพิงหุบเขา หญ้าน้ำไม่อุดมสมบูรณ์ เรียกว่าเมืองผินเฉิง ขอเพียงรวบรวมกำลังเพียงพอ จะตีแตกได้ไม่ยากนัก ตึกตระกูลอูคือรูปแบบของเมืองสงเฉิง ตอนแรกเริ่มก่อสร้างเจ้ารัฐจ้าวทรงหวังให้เป็นจุดที่มั่นสำหรับเฝ้ารักษาเมืองอีกแห่งหนึ่ง ไหนเลยคาดคิดว่ากลายเป็นฐานที่มั่นทรยศต่อพระองค์

ดังนั้นทัพจ้าวไม่คิดบุกโจมตีโดยวู่วาม เพื่อมิให้สูญเสียสรรพกำลัง ตอนแรกยังเข้าใจว่ากำลังคนและเสบียงภายในตึกมีจำกัด ยามนี้เห็นผู้คนบนกำแพงตึกล้วนคึกคักเข้มแข็ง ค่อยทราบว่าคำนวณผิดแล้ว ตอนแรกเหล่าแม่ทัพนายกองเสนอให้ล้อมตึกเป็นระยะยาว มิคาดเซี่ยงเส้าหลงกล่าววาจาคำเดียว ยั่วยุเจ้ารัฐจ้าวถึงกับกริ้วขึ้นมา มีพระบัญชาให้บุกจู่โจม

ตระกูลอูมีฐานะมั่งคั่ง รูปแบบของตัวตึกปลูกสร้างตามบรรทัดฐานในยุคนั้น มีความมั่นคงแข็งแรง กำแพงตึกทั้งสูงทั้งหนาทึบสามารถป้องกันการกระทบกระแทกหรือปืนป่ายของศัตรู คูคลองล้อมรอบทั้งกว้างทั้งลึก บนกำแพงตึกยังชุมนุมด้วยนักรบตระกูลอู ดังนั้นต่อให้ทัพจ้าวมีกำลังมากกว่าสิบกว่าเท่า ยังไม่มีความมั่นใจว่าจะโจมตีตัวตึกแตกได้

เซี่ยงเส้าหลงและพวกแม้มีทางอุโมงค์ลับสำหรับหลบหนี แต่สิ่งของและอาวุธถูกขนย้ายออกมาแต่แรก ผู้คนที่สถานปศุสัตว์นอกเมืองก็พยพหลบหนีไปยังรัฐฉิน จึงกลับกลายเป็นกองกำลังที่โดดเดี่ยว แต่จุดประสงค์

ของทั้งหมดเพียงคิดเฝ้าที่มั่นสักระยะเวลาหนึ่ง ดังนั้นหาได้ตื่นเต้นตึงเครียดไม่

เซี่ยงเส้าหลงมองดูทหารจ้าวซึ่งถือโล่คุ้มกันประชิดใกล้เข้ามาไม่หยุดยั้ง ต้องขมวดคิ้วกล่าวว่า "พวกมันไฉนไม่ตัดต้นน้ำของคูคลองล้อมรอบตัวตึก จะได้ไม่ต้องลุยน้ำข้ามมา?"

อูจว่อยิ้มพลางกล่าวว่า "นี่เป็นคูคลองน้ำเป็น เพราะใต้คูมีน้ำบาดาลไหลทะลักออกมา ต่อให้คิดตัดต้นน้ำก็ทำไม่ได้"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล นี่เรียกว่าผ่านเรื่องหนึ่งเพิ่มประสบการณ์ประการหนึ่งจริงๆ

เถิงอี้กล่าวเสียงราบเรียบว่า "วิธีแก้คือขุดเจาะทางน้ำแยก ชักนำน้ำไหลออกไป แต่อย่างน้อยต้องใช้เวลานับสิบวัน ข้าพเจ้าคาดว่าพวกมันกำลังเร่งสร้างสะพานชั่วคราวอยู่ทางกองหลัง เพื่อพาดผ่านคูคลองสำหรับโจมตีตัวตึก"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "อย่างนั้นทหารจ้าวที่เคลื่อนไหวอยู่เบื้องล่าง เพียงแสร้งทำท่าหลอกล่อแล้ว?"

เถิงอี้กล่าวว่า "การล้อมเมืองถือสาอยู่นิ่งเฉย ต้องให้พวกมันมีความเคลื่อนไหวถือว่ายืดเส้นสายก็ได้ หรือไม่ก็ถือเป็นการซักซ้อม เช่นนี้จึงรักษาความฮึกเหิมของส่วนรวมไว้ได้"

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะเป็นเชิงเข้าใจ ในการศึกสงครามอารมณ์ความรู้สึกของคนเป็นสิ่งที่ไม่อาจมองข้ามไป ไม่ว่าอดีตหรือปัจจุบันก็ตาม

ทันใด ทัพจ้าวที่เบื้องล่างส่งเสียงโห่ร้อง ถือโล่โถมมาเบื้องหน้าพอถึงริมฝั่งตรงข้ามกับคูคลอง พากันย่อกายลง จากนั้นมือธนูหลายพันนายโถมตามติดมาถึง ซ่อนตัวอยู่หลังมือโล่ ระดมยิงลูกธนูขึ้นมาบนกำแพงตึก

เถิงอี้ถ่ายทอดคำสั่งด้วยเสียงอันดัง นักรบตระกูลอูล้วนซ่อนตัวอยู่หลังเชิงเทินบนกำแพงตึก หาได้ตอบโต้ไม่

เถิงอี้ส่งเสียงดังกว่าทหารจ้าวที่ด่าท้าทายเมื่อครู่นั้นว่า "ตระเตรียม

หินกระสุน หน่วยดับเพลิงเตรียมพร้อม”

ไม่ทันขาดคำ ในขบวนทัพจ้าวปรากฏกองกำลังอาวุธเพลิงสองพันกว่านายฮือออกมา ยิงธนูเพลิงที่ลุกไหม้ขึ้นมาบนกำแพงตึก

การศึกบุกตีเมืองเปิดฉากขึ้นแล้ว ทั้งสองฝ่ายล้วนใช้หินกระสุนและธนูเพลิงเข้าใส่กัน กำแพงรอบนอกและบนกำแพงเกิดริ้วรอยของอัคคีแต่หาได้กระทบถึงโครงสร้างไม่ นักรบตระกูลอูอยู่เบื้องสูง มีหินกระสุนจำนวนมากพอ เฝ้าที่มั่นไว้ได้ เกิดความเสียหายน้อยนิด เพียงวันเดียวทัพจ้าวกลับสูญเสียไพร่พลนับพัน

จนบัดนี้เจ้ารัฐจ้าวกับจ้าวมู่ยังไม่แน่ใจว่า ฝ่ายตรงข้ามมีวัสดุอุปกรณ์มากมายปานนี้ได้อย่างไร ทั้งนี้เพราะทหารจ้าวจับตาดูความเคลื่อนไหวของตระกูลอูตลอดเวลา เพียงเห็นแต่การเคลื่อนย้ายผู้คนและทรัพยากรออกจากตึก ไม่เห็นมีการจัดส่งสิ่งของเข้าตึกแต่อย่างไร

ทั้งหมดไม่ได้นึกถึงอุโมงค์ลับ นี่ไม่อาจโทษว่าทั้งหมดโง่เขลาหนึ่งนั้นการขุดเจาะอุโมงค์ยาวถึงเพียงนี้แทบเป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้ ยังมีหากมีอุโมงค์ลับทอดถึงนอกเมือง เซี่ยงเส้าหลงและพวกไม่มีเหตุผลที่รั้งอยู่ที่นี้แล้ว ทั้งคาดคิดไม่ถึงว่า การรั้งอยู่เป็นห่วงโซ่สำคัญที่สุดในแผนการทั้งหมดของเซี่ยงเส้าหลง

ค่ำคืนนั้นมีม้าเร็วส่งข่าวมาว่า ทัพฉินเคลื่อนกำลังรุกรานชายแดนสร้างความตระหนกพระทัยแก่เจ้ารัฐจ้าว มีพระบัญชาเร่งรัดให้แม่ทัพนายกองบุกโจมตีตึกตระกูลอูทั้งกลางวันกลางคืน

จวบกระทั่งถึงวันที่สิบ ผลจากการสูญเสียไพร่พลจำนวนมากทัพจ้าวสร้างสะพานไม้ชั่วคราวพาดข้ามคูคลองสามสะพานเป็นผลสำเร็จลำเลียงบันไดเมฆมาพาดกับผนังกำแพง และใช้ท่อนซุงกระทุ้งใส่ประตูตึก

นักรบตระกูลอูใช้หินกระสุนและธนูเพลิงตอบโต้ และใช้อาวุธลักษณะคล้ายตาขอจัดการกับศัตรูที่ปีนป่ายขึ้นมา ทั้งยังเทน้ำร้อนผสมน้ำมันลงไปหม้อแล้วหม้อเล่า ทำร้ายฝ่ายตรงข้ามเกือบสองพันคน ทัพจ้าวค่อยถอยร่นไปตรึงอยู่ที่สะพานไม้ทั้งสามสะพาน

ฝ่ายตระกูลอูก็เสียชีวิตไปห้าสิบกว่าคน บาดเจ็บร้อยกว่าคน ผู้บาดเจ็บถูกลำเลียงออกนอกเมืองไป จนบัดนี้เซี่ยงเส้าหลงค่อยพบว่า เมื่อตกอยู่ในภาวะสงคราม ขีดความสามารถส่วนบุคคลช่างเล็กกระจ้อยร่อยถึงเพียงนั้น

เฝ้ารักษาถึงวันที่ยี่สิบ ทัพจ้าวค่อยชักน้ำจากคูคลองล้อมรอบตึกเป็นผลสำเร็จ และใช้เวลาอีกสามวันถมหินดินใส่คูคลองจนราบเรียบเท่ากับตึกตระกูลอูยากรักษาไว้ได้อีกต่อไป

ทัพจ้าวทุ่มอาวุธยุทโธปกรณ์บุกโจมตี เคลื่อนรถศึกซึ่งมีเกราะหุ้มผ่านคูคลองรอบตัวตึกซึ่งถูกถมจนราบเรียบ รถศึกเหล่านี้มีทุกแบบลักษณะ ที่ร้ายกาจที่สุดคือ รถปืนกำแพง รถพุ่งชนและหอลอยฟ้า รถปืนกำแพงมีความสูงเท่ากำแพงเมือง ช่วยให้ทหารจ้าวสามารถบุกขึ้นกำแพงตึก รถพุ่งชนบรรทุกท่อนซุง กระทุ้งกระแทกใส่กำแพงและประตูตึกติดต่อกัน ส่วนหอลอยฟ้าใช้รองรับมือเกาทัณฑ์ กลับอยู่ในตำแหน่งสูงกว่า ระดมยิงใส่นักรบที่เฝ้าบนกำแพง

วิธีจัดการเพียงหนึ่งเดียวคือ ใช้หินใหญ่ทุ่มกระหน่ำใส่ ไม่ถึงสองวันหินใหญ่ก็ใช้หมดสิ้น เซี่ยงเส้าหลงจึงออกคำสั่งให้ล่าถอย

เมื่อทัพจ้าวบุกเข้าตึกตระกูลอู ภายในตัวตึกก็กลับกลายเป็นทะเลเพลิง เนื่องด้วยคนของตระกูลอูก่อนล่าถอย ได้ชโลมน้ำมันตามบ้านเรือนและต้นไม้ ต่อให้คิดดับไฟก็ทำไม่ได้

ทัพจ้าวเฝ้าดูอัคคีเพลิงเผาไหม้เป็นเวลาสิบวัน คงเหลือแต่ซากปรักหักพังที่ไหม้เกรียมเป็นบริเวณกว้าง ในใจบอกไม่ถูกว่าเป็นรสชาติใด

การบุกทำลายล้างตึกตระกูลอูครั้งนี้ ทัพจ้าวสูญเสียไพร่พลไปแปดพันกว่านาย บาดเจ็บอีกนับหมื่น กลายเป็นเหตุการณ์สะท้านสะเทือนทั่วรัฐจ้าว

ในสายตาของทหารและพลเรือนรัฐจ้าว ล้วนมีความรู้สึกที่ดีต่อตระกูลอู แต่เจ้ารัฐจ้าวทรงบีบคั้นให้พวกเขากบฏ ย่อมสร้างความไม่พอใจแก่คนส่วนใหญ่อย่างยิ่งยวด

เมื่อเจ้ารัฐจ้าวได้รับรายงานว่า ในซากปรักหักพังมีอุโมงค์ลับทอดถึงนอกเมือง ค่อยทรงทราบว่าหลงกลเซี่ยงเส้าหลง แต่นั่นเป็นเรื่องเมื่อหนึ่งเดือนให้หลังแล้ว

เจ้ารัฐจ้าวจึงกริ้วเป็นการใหญ่ แต่จนใจที่ไม่อาจทำอย่างไรได้

พระองค์ทรงสำนึกเสียพระทัยว่า ไม่ทรงใช้สอยบุคคลเช่นเซี่ยงเส้าหลง ทั้งยังเสือกไสไปให้แก่รัฐฉิน ช่างเป็นความโฉดเขลาเบาปัญญาจริงๆ

จบเล่ม 2

寻秦记

เจาะเวลาหาจิ๋นซีฉบับครบถ้วนสมบูรณ์นี้
ผมได้ยึดถือตามต้นฉบับแรกเริ่มของหวงอี้
(ซึ่งปัจจุบันกลายเป็นหนังสือหายากในฮ่องกง ไต้หวัน)

จึงน่าจะเป็นต้นฉบับ Original ดั้งเดิม
โดยถ่ายทอดจากต้นฉบับจีนแทบทุกตัวอักษร
ไม่ได้ตัดทอนเนื้อเรื่องแต่ประการใด
ถึงแม้ว่าบางช่วงบางตอน ออกจะเข้าข่ายเรตเอ็กซ์เกินไป
แต่ก็เป็นวรรณศิลป์อีกแบบหนึ่ง
ยังจัดพิมพ์ในจำนวนจำกัด
ภายใต้รูปเล่มปกแข็งเย็บกี่คงทนถาวร
ควรคู่กับการประดับอยู่ในห้องสมุดของท่าน

ส่วนหนึ่งจากคำนำผู้แปลโดย
น.นพรัตน์

ราคาชุดละ 3,040 บาท

ISBN 978-616-02-0313-0
9 786160 203130
A0692
02-05-00305-100
0 205003 051008

ราคา 380 บาท

ISBN 978-616-02-0312-3
9 786160 203123
02-05-00301-108
0 205003 011088

SIAM INTER Multimedia

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ในเครือบริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
459 ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 ลูกค้าสัมพันธ์ โทร. 0-2693-0904

A0691 / นวนิยายจีนกำลังภายใน / www.smm.co.th
ออกแบบปก : นพกานต์ วงษ์คล้าย

SUIN CHIN JEE, PREMIUM VERSION / 寻秦记珍藏版 / เจาะเวลาหาจิ๋นซี ฉบับสมบูรณ์
© 2001 Wongyi Books Hong Kong Ltd. by Mr.Wong Yi (黄易)
All rights reserved. First edition published in Hong Kong in 1994 by
Wongyi Books Hong Kong Ltd. Thai translation rights arranged with
Wongyi Books Hong Kong Ltd. and Siam Inter Multimedia Public Co., Ltd.

SIAM INTER BOOKS

เจาะเวลาหาจิ้นซี

ฉบับสมบูรณ์

寻秦记

หวงอี้ : ประพันธ์
น.นพรัตน์ : เรียบเรียง

เล่ม

3

นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ล้ำยุค

บรรลุถึงเสียนหยาง

ต้นกำเนิดของรัฐฉินอยู่ทางชายฝั่งตะวันออกของแม่น้ำอุ้ยสุ่ย

นับตั้งแต่ต้นบรรพบุรุษนามเฟยเหลียน ชาวฉินเทิดทูนวิชาการต่อสู้ รูปแบบของการดำรงชีวิตคล้ายชนเผ่าเลี้ยงสัตว์ อาศัยอยู่ตามสถานที่ซึ่งมีแหล่งน้ำและหญ้าอุดมสมบูรณ์ ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดในผืนดินถิ่นทุรกันดาร ทำสงครามกับชนเผ่าซีหยง และเผ่าเชี่ยงหยางอย่างยาวนาน ประวัติศาสตร์ของพวกเขาเขียนด้วยเลือดกับน้ำตา

รูปแบบของชนเผ่าและการทำสงครามอย่างต่อเนื่อง มาตรว่าทำให้พวกเขามีความสัมพันธ์กับผืนดินอย่างเปราะบาง ยากที่จะลงหลักปักฐาน แต่ก็เป็นเหตุให้บรรพบุรุษชาวฉินไม่ถูกจำกัดด้านพื้นที่ ทำสงครามกับผู้อพยพทางฝั่งตะวันตกและชนเผ่าอื่น ซึ่งยังไม่พัฒนาโดยไม่ขาดสาย

ในรัชสมัยโจวเสี้ยวอ๋องแห่งราชวงศ์โจว มีชาวฉินชื่ออิ๋งเฟยจื่อ มีความดีความชอบในการเพาะเลี้ยงม้าหลวง จึงพระราชทานผืนดินภาคตะวันตกให้ เรียกว่าเขตแดนฉิน และรับตระกูลอิ๋งเป็นตระกูลข้าราชบริพารแห่งราชวงศ์โจว

ซึ่งความจริงชาวฉินทำหน้าที่รักษาพื้นที่ชายแดนให้แก่ราชวงศ์โจว ต้องคอยต่อต้านการรุกรานของพวกฮวน สละชีวิตและเลือดเนื้อไปนับไม่ถ้วน ระยะเวลาสี่ร้อยกว่าปีที่ราชวงศ์โจวครองอำนาจ นับเป็นช่วงเวลาอันลำบากยากเข็ญของชาวฉิน ซึ่งแบกรับภาระป้องกัน

ชายแดนตะวันตกให้แก่ราชสำนัก ขณะเดียวกันก็ขยายอาณาเขตไปทางตะวันตกโดยไม่หยุดยั้ง จิตวิญญาณอันห้าวหาญและการเผชิญกับการท้าทายโดยไม่หยุดหย่อนนี้ มีส่วนเพาะสร้างรากฐานอันเข้มแข็งให้แก่รัฐฉิน

ในที่สุดโอกาสที่หายากยิ่งได้มาถึง เมื่อถึงรัชสมัยของโจวอิวอ๋องทรงลุ่มหลงต่อความงามของนางเปาสือ แต่นางเปาสือเอาแต่ขมวดคิ้วนิ่วหน้าไม่เคยแย้มยิ้มมาก่อน จึงมีคนสอพลอกราบทูลเสนอให้โจวอิวอ๋องพานางเปาสือขึ้นไปพักผ่อนยังพลับพลาบนเขาหลีซาน พอพลบค่ำให้จุดเพลิงสัญญาณแจ้งข่าวข้าศึกรุกราน เจ้าผู้ครองแคว้นต่างๆ ย่อมต้องยกทัพมาช่วยเหลือ เชื่อว่าจะสร้างความขบขันแก่นางเปาสือจนยิ้มออกมาแน่นอน

โจวอิวอ๋องทรงเห็นชอบด้วย นำนางเปาสือขึ้นไปยังพลับพลาบนเขาหลีซาน รอจนท้องฟ้ามืดค่ำก็จุดเพลิงสัญญาณแจ้งข่าวข้าศึกรุกราน เจ้าผู้ครองแคว้นในละแวกใกล้เคียงพากันยกกำลังทหารมาช่วยเหลือ พอถึงเชิงเขาหลีซาน กลับเห็นโจวอิวอ๋องกับนางเปาสือเสวยน้ำจัณฑ์และกระยาหารอยู่ หามีวี่แววข้าศึกไม่

นางเปาสือเห็นสภาพของเหล่าผู้ครองแคว้น จึงแย้มยิ้มด้วยความขบขัน โจวอิวอ๋องได้เห็นรอยยิ้มของนางสมใจ จึงรับสั่งให้เหล่าผู้ครองแคว้นยกทัพกลับไป พร้อมกับพระราชทานเงินพันตำลึงทองแก่คนสอพลอนั้น และเรื่องนี้กลายเป็นที่มาของคำพังเพย *"ยิ้มเดียวพันตำลึงทอง"*

ต่อมาโจวอิวอ๋องทรงถอดมเหสีเดิมกับรัชทายาทอี้จิวออกจากตำแหน่ง ตั้งนางเปาสือเป็นมเหสี ให้ป๋อฝูซึ่งเกิดจากนางเปาสือและมีอายุเพียงขวบปีเป็นรัชทายาทสืบแทน จากนั้นไม่นานชนเผ่าเชี่ยนหยงยกทัพมาตีเมืองเฮ่าจิง ซึ่งเป็นเมืองหลวงราชวงศ์โจว โจวอิวอ๋องมีพระบัญชาให้จุดเพลิงสัญญาณแจ้งว่าข้าศึกรุกราน แต่บรรดาเจ้าผู้ครองแคว้นเข้าใจว่าเป็นเรื่องล้อเล่นเช่นกาลก่อน ไม่มีผู้ใดยกทัพมาช่วยเหลือ

โจวอิวอ๋องกับป๋อผู่ล้วนถูกฆ่าตาย นางเปาสือก็ถูกจับตัวเป็นเชลย นับเป็นการสิ้นสุดราชวงศ์โจวยุคต้น ซึ่งบันทึกในประวัติศาสต์เรียกว่าโจวตะวันตก

ตอนนั้นฉินเซียงกงนำกำลังของตนคุ้มครองอี้จิวรัชทายาทองค์ก่อนหลบหนีไปทางตะวันออก แล้วตั้งราชธานีที่เมืองลั่วหยาง อี้จิวเสด็จขึ้นครองราชย์ ทรงพระนามว่าโจวผิงอ๋อง นับแต่นั้นเป็นต้นมาราชวงศ์โจวก็กลับกลายเป็นโจวตะวันออก ด้วยความดีความชอบในการถวายการอารักขา ฉินเซียงกงได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าผู้ครองแคว้นฉินมีบรรดาศักดิ์เป็นกง ซึ่งจัดอยู่อันดับแรกในห้าบรรดาศักดิ์ตระกูลอิ๋งแห่งแคว้นฉิน จึงเริ่มมีศักดิ์ฐานะเทียมบ่าเทียมไหล่กับเจ้าผู้ครองแคว้นทั้งหลาย

แต่เมื่อราชวงศ์โจวย้ายราชธานีมายังตะวันออก อำนาจส่วนกลางนับวันแต่จะเสื่อมทรุดลง บรรดาเจ้าผู้ครองแคว้นต่างขยายอาณาเขตและรุกรานซึ่งกันและกัน มีสภาพเฉกเช่นปลาใหญ่กินปลาเล็ก จากแคว้นใหญ่น้อยหนึ่งร้อยหกสิบแคว้น เหลือเพียงเจ็ดรัฐใหญ่ ซึ่งประกอบด้วยรัฐจ้าว วุ่ย หาน ฉี ฉู่ เอี้ยน และฉิน

ตอนแรกรัฐฉินยังไม่ถือเป็นรัฐเข้มแข็ง จวบกระทั่งฉินมู่กงขึ้นครองราชย์ พระองค์ทรงรู้จักใช้คน รับตัวผู้มีความสามารถจากรัฐอื่น เช่นไป่หลี่ซี เจียนสู กงซุนจือมาช่วยงาน สามสิบเก้าปีที่ครองบัลลังก์เป็นผู้วางรากฐานอันมั่นคงให้แก่รัฐฉิน

ความเข้มแข็งที่แท้จริงของรัฐฉินมาจากฉินเสี้ยวกง และบทบาทการปฏิรูปของซางเอียง ด้วยฉินเสี้ยวกงทรงดำริว่า รัฐฉินถูกรัฐอื่นข่มเหงรังแก ส่วนภายในแว่นแคว้น เหล่าขุนนางเก่าล้วนใช้อำนาจบาตรใหญ่ จึงประกาศรับสมัครผู้มีความรู้ความสามารถ โดยไม่จำกัดว่าเป็นคนแว่นแคว้นใด หากสามารถช่วยให้รัฐฉินเข้มแข็ง จะแต่งตั้งเป็นขุนนางและยกดินแดนให้ปกครอง

ตอนนั้นมีผู้ดีตกยากจากรัฐเว่ย นามกงซุนเอียงมาเข้าเฝ้าฉิน

เสี้ยวกง เสนอแนวทางปรับปรุงแก้ไขกฎระเบียบต่างๆ ฉินเสี้ยวกงก็ทรงมอบอำนาจให้อย่างเต็มที่ กงซุนเอียงจึงประกาศใช้กฎหมายใหม่มีสาระสำคัญดังนี้

ด้านการเกษตร สนับสนุนให้ราษฎรหักล้างถางพง เพิ่มพูนผลผลิตทางการเกษตร ทางรัฐยินยอมให้แต่ละคนจับจองที่ดิน เรียกเก็บภาษีที่นาเพียงเล็กน้อย กำหนดว่าครอบครัวใดมีบุตรชายสองคนขึ้นไป เมื่อเติบโตให้แยกตัวออกไปหาเลี้ยงชีพ คนเกียจคร้านละทิ้งการทำไร่นา ให้จับตัวไปเป็นทาสหลวงทั้งครอบครัว

ด้านการสังคม ให้แต่ละครอบครัวเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน ทุกห้าครัวเรือนรวมเป็นหมู่ห้า สิบครัวเรือนรวมเป็นหมู่สิบ ควบคุมดูแลซึ่งกันและกัน ครอบครัวใดกระทำผิด ครัวเรือนอื่นไม่รายงานต่อทางการ ต้องถูกลงโทษทั้งหมด หากร้องเรียนจะได้รับรางวัล

ด้านการทหาร ให้ปูนบำเหน็จแก่ทหารหาญที่สังหารข้าศึกได้ ตำแหน่งขุนนางบรรดาศักดิ์นั้นขึ้นอยู่กับความดีความชอบด้านการศึก หากปราศจากความดีความชอบ แม้มีเงินทองก็ไม่อาจใช้ชีวิตอย่างเลิศหรู ต่อให้เป็นผู้ดีเก่า ต้องรับการปฏิบัติเยี่ยงสามัญชน

นอกจากนั้นกงซุนเอียงยังดำเนินการย้ายเมืองหลวงจากเมืองหยงเฉิงมายังนครเสียนหยางทางตะวันออก เพื่อแผ่อิทธิพลเข้าสู่ภาคกลางของประเทศ จัดแบ่งเขตแคว้นออกเป็นสามสิบเอ็ดอำเภอ กำหนดมาตราชั่งตวงวัดเป็นเอกภาพ

สิบปีให้หลัง รัฐฉินทะยานขึ้นเป็นรัฐที่เข้มแข็งที่สุด เป็นที่เกรงขามของบรรดารัฐอื่นทางภาคตะวันออก ฉินเสี้ยวกงทรงปูนบำเหน็จรางวัลแก่กงซุนเอียง ยกพื้นที่แถบแคว้นซางให้กงซุนเอียงปกครอง หลังจากนั้นผู้คนจึงเรียกขานกงซุนเอียงเป็นซางเอียง

แต่ผลจากการปฏิรูปของซางเอียง กระทบกระเทือนถึงฐานอำนาจของเชื้อพระวงศ์เก่า ซึ่งต้องสูญเสียผลประโยชน์ไป เมื่อฉินเสี้ยวกงเสด็จสวรรคต ผู้สืบราชสมบัติคือฮุ่ยเหวินอ๋อง ซึ่งเคยคัดค้านการปฏิรูป

ของซางเอียง จึงจับตัวซางเอียงไปประหารชีวิต โดยใช้ม้าห้าตัวฉีกกระชากสังขารซางเอียงออกเป็นชิ้นๆ มาตรว่าซางเอียงจะจบชีวิตอย่างอนาถ แต่กฎหมายใหม่ของเขาหยั่งรากฝังลึกในกองทัพและพลเรือนของรัฐฉินสุดที่จะแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้อีก

ขณะที่เซี่ยงเส้าหลงรอนแรมเดินทางไกล หลบหนีจากนครหานตานมายังนครเสียนหยาง รัฐฉินกำลังเก็บเกี่ยวผลพวงจากการปฏิรูปอย่างพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดินของซางเอียงอยู่

นครเสียนหยางตั้งอยู่ทางด้านทิศใต้ของภูเขาจิ่วจี้ และอยู่ทางด้านทิศเหนือของแม่น้ำอุ้ยสุ่ย ดังนั้นมีอีกชื่อหนึ่งว่าเมืองอุ้ยเฉิง

เซี่ยงเส้าหลงนำอูถิงฟางผู้เป็นภรรยา พร้อมด้วยเถิงอี้ อูจว่อและนักรบตระกูลอูนับพันเข้าสู่เขตแดนรัฐฉิน ได้รับการต้อนรับจากแม่ทัพนายกองที่เฝ้าด่าน ทางหนึ่งใช้ม้าเร็วส่งข่าวไปยังนครเสียนหยางพร้อมกับจัดหาเรือใหญ่ห้าลำให้ทั้งหมดโดยสารแทน เรือใหญ่แล่นมาเทียบท่าทางด้านทิศใต้ของนครเสียนหยาง อูอิ้งหยวนนำคนในตระกูลตลอดจนกงจู้สาม ถูเซียนซึ่งเป็นผู้ช่วยหมายเลขหนึ่งของหลี่ปู้เหว่ยมาต้อนรับที่ท่าข้าม

อูถิงฟางได้พบหน้าบิดา สร้างความลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง คล้ายตายแล้วเกิดใหม่ แต่พอหวนนึกถึงอูซื่อหลอสละชีวิตอย่างห้าวหาญ อดสะทกสะท้อนรันทดมิได้ ส่วนเสี้ยวเยี่ยถันนำถูเซียน พร้อมด้วยชายหนุ่มลักษณะท่าทางคล้ายเป็น**กุนซือ** *(ที่ปรึกษา)* ผู้หนึ่ง ตรงเข้ามาต้อนรับเซี่ยงเส้าหลง

ถูเซียนมีรูปร่างผอมสูง อยู่ในวัยสามสิบเศษ ผิวกายดำคล้ำ ท่วงท่าปราดเปรียว ยามยกมือวางเท้าแฝงอำนาจสยบขวัญ สองตาเป็นประกายบวกกับใบหน้ายาวดุจม้า มาตรว่าไม่ถึงหล่อเหลา แต่ก็จัดเป็นลูกผู้ชายชาตรีผู้หนึ่ง

ยามนั้นถูเซียนก้าวยาวๆ มาฉุดดึงแขนเสื้อเซี่ยงเส้าหลงไว้ หัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า “ถูเซียนมีบุญวาสนาใด ในที่สุดได้พบกับ

บุคคลที่นับถือเลื่อมใสมานาน หากมิใช่เซี่ยงเส้าหลง ไหนเลยประกอบการอันลือลั่นเช่นนี้ได้?”

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบรับน้ำใจอันอุ่นระอุนี้อย่างไรดี รีบกล่าวถ่อมตนอยู่หลายคำ หวนนึกถึงตอนนี้เป็นช่วงเวลาอันหวานชื่น ระหว่างหลี่ปู้เหว่ยกับตระกูลอู ถูเซียนย่อมได้รับคำสั่งหลี่ปู้เหว่ยให้มาเอาอกเอาใจพวกเขา

ถูเซียนหันไปโอภาปราศรัยกับเถิงอี้และอูจว่อ ท่าทางกระตือรือร้นและสนิทสนม ยามนั้น จิงจวิ้นไม่ทราบมุดมาจากที่ใด ทั้งสองฝ่ายพบกันหลังพลัดพราก ย่อมบังเกิดความปีติยินดี

เสี้ยวเยี่ยถันวางท่าเป็นสหายเก่า แนะนำชายหนุ่มท่าทางคล้ายเป็นกุนซือนั้นต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า “ท่านนี้เป็นผู้มีชื่อเสียงจากรัฐฉู่นามหลี่ซือ ตอนนี้เป็นเส่อเหยินของนายเหนือพวกเรา”

ในสมัยเลียดก๊ก เชื้อพระวงศ์ผู้สูงศักดิ์ล้วนชุบเลี้ยงเส่อเหยินไว้ เส่อเหยินหมายถึงนักเกาะกินที่มาพึ่งใบบุญเอง

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่านาม “หลี่ซือ” ช่างคุ้นหูนัก พลันนึกออกในบัดดล กล่าวว่า “ที่แท้คือท่านหลี่ซือผู้ตั้งจิตปณิธานคิดการใหญ่โต”

หลี่ซือก้มศีรษะกล่าวว่า “ท่านเซี่ยงหัวร่อเยาะแล้ว หลี่ซือไหนเลยมีปณิธานใหญ่โตอันใด เพียงหวังสามารถรับใช้ท่านเสนาบดีหลี่สักเล็กน้อย ก็พึงพอใจแล้ว”

เสี้ยวเยี่ยถันมีสีหน้าประหลาดใจ หวนนึกถึงตัวเองแนะนำว่าหลี่ซือเป็นผู้มีชื่อเสียงจากรัฐฉู่ เพียงเป็นคำยกย่องเยินยอ ซึ่งความจริงหลี่ซือไร้ชื่อเสียงเรียงนาม เพียงอาศัยลิ้นคารมสร้างความรู้สึกที่ดีแก่หลี่ปู้เหว่ย รับไว้เป็นเส่อเหยินในสังกัด วันนี้เป็นหลี่ซือขอร่วมทางมายลบุคลิกของเซี่ยงเส้าหลง เหตุใดเซี่ยงเส้าหลงให้การยกย่องคนผู้นี้ถึงเพียงนี้ จึงกล่าว “เส้าหลงได้ยินเรื่องราวของท่านหลี่จากที่ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยบอกตามความสัตย์ว่า เขารู้จักชื่อหลี่ซือจากภาพยนตร์เรื่องจิ๋นซีฮ่องเต้ จึงหันเหหัวเรื่องว่า “ท่านหลี่ได้เป็น

มหาเสนาบดีแล้วหรือ?”

ถูเซียนมาถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง กล่าวด้วยความสำนึกขอบคุณว่า “ท่านหลี่ใช้ให้ข้าพเจ้าเรียนบอกต่อนายผู้เฒ่าแซ่อู นายน้อยอิ้งหยวนกับเส้าหลงว่า หากมิใช่จีฮองเฮากับเจิ้งไทจือสามารถกลับถึงนครเสียนหยางโดยปลอดภัย เกรงว่าเหตุการณ์พลิกโฉมเป็นอีกแบบหนึ่ง จีฮองเฮากับเจิ้งไทจือล้วนกล่าวสดุดีเส้าหลงต่อหน้าพระพักตร์ต้าอ๋อง ต้าอ๋องมีพระบัญชาให้จัดงานเลี้ยงพระราชทานต่อเส้าหลงในคืนพรุ่งนี้ หลังจากนี้ทั้งหมดเป็นพวกเดียวกันแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ ถูเซียนกล่าวอย่างน่าฟัง เพียงคิดหลอกใช้เขาเป็นสุนัขรับใช้ของหลี่ปู้เหว่ยเท่านั้น เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความเบื่อหน่ายต่อการแก่งแย่งชิงอำนาจทางการเมือง ยิ่งไม่มีความสนใจร่วมมือกับหลี่ปู้เหว่ยแม้แต่น้อย

เพียงดูจากตึกใหม่ของตระกูลอูในนครเสียนหยาง เป็นที่ทราบได้ว่าชาวฉินให้การต้อนรับตระกูลอู และสามารถหยั่งรู้ถึงพระทัยของเจ้ารัฐฉินจวงเซียงอ๋อง ซึ่งทรงโปรดปรานต่อจูจีและเสี่ยวผานที่สวมรอยเป็นอิ๋งเจิ้ง ตลอดจนความไว้วางพระราชหฤทัยที่มีต่อหลี่ปู้เหว่ยได้

ตึกใหญ่ประกอบด้วย**บ้านสามองค์*** จำนวนสิบสองหลัง มาตรว่าไม่ใหญ่โตโอฬาร กินเนื้อที่ใหญ่โตเท่ากับตึกตระกูลอูนครหานตาน แต่ก็อยู่ในย่านขุนนาง ใกล้กับวังเสียนหยาง

วังเสียนหยางแบ่งเป็นนครชั้นในกับชั้นนอก นครชั้นในประกอบด้วยวังเสียนหยาง ซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของแม่น้ำอุ้ยสุ่ย กับวังซิงเลอซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของแม่น้ำอุ้ยสุ่ย โดยใช้สะพานอุ้ยเฉียวความยาวสองร้อยแปดสิบก้าวเชื่อมต่อกัน กอปรเป็นตำหนักอันโอ่อ่าตระการสุดที่ตำหนักในนครหานตาน หรือนครต้าเหลียนจะเทียบเทียมได้ วังทั้งสองหลัง

** บ้านสามองค์เป็นบ้านแบบเก่าของจีน บริเวณทั้งสามด้านล้วนเป็นบ้าน ด้านหน้าเป็นกำแพง ตรงกลางเป็นลานบ้าน*

ล้วนเป็นสิ่งปลูกสร้างสูงเด่น เบื้องบนแทบแตะสัมผัสฟ้า เบื้องล่างกดทับใส่ราษฎร โครงสร้างใหญ่โตโอฬาร ทั้งวิจิตรงดงาม ปรากฏเป็นภาพลักษณ์ประหนึ่งผู้ยิ่งใหญ่ครองแผ่นดิน

นครชั้นนอกยังใหญ่กว่านครชั้นในสิบเท่า เป็นเขตที่อยู่อาศัยของราษฎร กิจการค้าเจริญรุ่งเรือง ขนถ่ายสินค้าอย่างคึกคัก รายการสินค้าหลากหลายล้วนแต่งดงามราคาย่อมเยา

เมื่อขบวนรถของเซี่ยงเส้าหลงผ่านย่านตะวันออกของตัวเมือง พบเห็นสินค้านานาชนิด ทั้งเนื้อ หนัง เอ็น เขา ไขมันของสัตว์ นอกจากนั้นยังมีเครื่องเคลือบ วัสดุที่ทำจากไม้ เครื่องเหล็ก สิ่งทอและหัตถกรรมชนิดต่างๆ มีมากมายหลายหลากกว่ารัฐจ้าวกับรัฐวุ่ย แสดงว่าสถานะของรัฐมีส่วนเกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจโดยตรง

จากคำอธิบายของถูเซียนซึ่งโดยสารรถคันเดียวกัน กิจการขนส่งสินค้าในนครเสียนหยางแบ่งเป็นของเอกชนกับทางการ ทางการจัดตั้งหน่วยงานรับผิดชอบดูแลตลาดการค้า และบรรจุเจ้าหน้าที่ประจำการ พร้อมกับคอยควบคุมดูแลและเร่งรัดพัฒนาทางการค้า เช่น ขุนนางควบคุมกิจการค้าเกลือ โลหะ ศิลปหัตถกรรม ทั้งยังมีข้าราชการในตำแหน่งซือถู ซือหม่า ซือคง จื้อเถียน ทำหน้าที่กำหนดมาตรฐานและปริมาณของสินค้า ตลอดจนทิศทางการผลิต เหล่านี้ล้วนสะท้อนให้เห็นถึงเศรษฐกิจอันเข้มแข็งของรัฐฉิน

บนเส้นทางทอดสู่ตึกใหม่ของตระกูลอู เห็นราษฎรมีชีวิตความเป็นอยู่อย่างเรียบง่าย ยากจะพบเห็นเครื่องแต่งกายอันเลิศหรูเช่นในรัฐจ้าวกับรัฐวุ่ย แต่ประชากรหนาแน่นกว่าที่นครต้าเหลียน ส่วนหานตานยิ่งไม่อาจเทียบเปรียบได้

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกตื่นตาตื่นใจ เห็นว่านี่จึงเป็นโครงสร้างของรัฐที่เข้มแข็ง คนสัญจรตามรายทางส่วนใหญ่สะพายอาวุธ นับเป็นประเพณีที่เทิดทูนวิชาการต่อสู้อย่างเห็นได้ชัด

เมื่อถึงลานกว้างหน้าตึกใหญ่ตระกูลอู ถูเซียนและพวกขออำลา

จากไป ก่อนจากกันหลี่ซือแอบบอกต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า พรุ่งนี้เช้าจะมาหาเขา เซี่ยงเส้าหลงก็ตอบรับด้วยความยินดี

ผู้คนเบื้องสูงเบื้องต่ำของตระกูลอูล้วนชุมนุมอยู่หน้าประตูใหญ่คอยต้อนรับวีรบุรุษขบวนนี้ โดยเฉพาะเซี่ยงเส้าหลง ยิ่งเป็นเสาหลักของตระกูลอู

อูอิ้งหยวนจัดห้องหับสี่หน่วยสำหรับทั้งหมด ส่วนบุตรหลานตระกูลอูส่วนใหญ่เตรียมตัวไปยังสถานปศุสัตว์ซึ่งอยู่ชานเมืองด้านทิศเหนือของนครเสียนหยางในวันพรุ่งนี้

เซี่ยงเส้าหลงรับการแสดงความยินดีจากเครือญาติตระกูลอู จากนั้นชุนอิ๋งเหล่าหญิงรับใช้ทั้งสี่ค่อยมีโอกาสห้อมล้อมเขากับอูถิงฟาง กงจู้สามไปยังเรือนมังกรซ่อนหลังใหม่ของเขา

เมื่อไปถึงทราบข่าวว่า ถิงฟางซื่อไม่อาจตรากตรำเดินทางไกลดังนั้นล้มป่วยลง เซี่ยงเส้าหลงจึงรีบรุดไปเยี่ยมนาง เห็นนางซูบผอมลงใบหน้าขาวซีด แต่สาเหตุที่ล้มป่วยเป็นเพราะห่วงใยในเซี่ยงเส้าหลง พอเห็นเขากลับมา ก็สวมกอดเขาร่ำไห้ด้วยความยินดี ก่อนงานเลี้ยงตอนค่ำนางเริ่มลุกจากเตียงได้แล้ว

เซี่ยงเส้าหลงเห็นเหล่าสตรีปลาบปลื้มยินดี ตัวเองก็คลายจากความหมองเศร้า โอบเอวของถิงฟางซื่อกับกงจู้สามไว้ ถามว่า “คืนนี้ผู้ใดอยู่เป็นเพื่อนข้าพเจ้า?”

ถิงฟางซื่อกับกงจู้สามล้วนหน้าแดงซ่าน ย่อมต้องการค้างคืนกับเขา อูถิงฟางจึงกล่าว “มิสู้ให้พวกเราทั้งสามอยู่เป็นเพื่อนท่าน กลัวแต่ว่าท่านรับมือไม่ได้”

กงจู้สามก็กล่าวว่า “ยังมีหญิงรับใช้อีกหกนาง ดูว่าท่านจะรับมือได้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูชุนอิ๋งและพวกทั้งสี่ กล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ไฉนมีถึงหกนาง?”

ถิงฟางซื่อยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านลืมเลือนซุ่ยถง ซุ่ยลู่ที่ติดตาม

รับใช้กงจู้สามแล้วหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบ จึงกล่าว “พวกนางมิใช่อยู่ที่นครหานตานหรอกหรือ?”

กงจู้สามตัดพ้อว่า “ท่านลืมเลือนพวกนางแล้ว ดีที่ผู้อื่นขอให้เถาฟางส่งคนไปรับตัวพวกนางมาอย่างลับๆ และมาถึงนครเสียนหยางก่อนพวกท่านสิบวัน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความยินดีว่า “อย่างนั้นยังไม่เรียกตัวพวกนางมาพบกับข้าพเจ้าอีก?”

กงจู้สามส่งเสียงเรียกหา หญิงรับใช้คมขำสองนางก็วิ่งปราดออกจากห้องชั้นใน หมอบกราบที่เบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลง อดร่ำไห้ออกมามิได้ เซี่ยงเส้าหลงเห็นเป็นชุ่ยถง ชุ่ยลู่จริงๆ รู้สึกเสียใจที่ละเลยลืมเลือนพวกนาง ดังนั้นผุดลุกขึ้นไปประคองพวกนางขึ้น ปลอบประโลมอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยไปยังตึกใหญ่ รับประทานอาหารค่ำกับอูอิ้งหยวน ผู้ร่วมงานเลี้ยงยังมีเถาฟาง อูจว่อ เถิงอี้และจิงจวิ้น

หลังจากคารวะสุราแสดงความยินดีต่อกัน อูอิ้งหยวนกล่าวจากใจจริงว่า “ตระกูลอูเราสามารถรอดชีวิตมา ล้วนพึ่งพาทั้งหมดร่วมแรงร่วมใจ ไม่คำนึงถึงความเป็นตายส่วนตัว ค่อยช่วงชิงมาได้”

เถาฟางกล่าวว่า “คราครั้งนี้พวกเราสามารถมีชีวิตอยู่อย่างสุขสงบแล้ว ฮองเฮากับไทจือพอกลับถึงนครเสียนหยาง ท่านหลี่ปู้เหว่ยก็ได้รับแต่งตั้งเป็นมหาเสนาบดีขวา ขอเพียงประกอบความดีความชอบทางทหารจะได้รับการอวยยศ ตระกูลอูเรามีที่พึ่งพิงเช่นนี้ นายเฒ่าสมควรนอนตาหลับแล้ว”

เมื่อเอ่ยถึงอูซื่อหลอและบ่าวไพร่หญิงรับใช้ที่ตกตายพร้อมกับผู้เป็นนาย ทุกผู้คนล้วนหน้าหม่นหมองลง อูอิ้งหยวนขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า “ท่านเสนาบดีหลี่จะทวงถามหนี้โลหิตรายนี้ให้แก่พวกเรา พ่อบ้านถูกระซิบบอกต่อเราว่า ท่านเสนาบดีวางแผนโจมตีรัฐจ้าวไว้แล้ว ทั้งยังหวังให้เส้าหลงเป็นผู้ดำเนินการ”

เซี่ยงเส้าหลงลอบกลัดกลุ้มใจ กล่าวตามความสัตย์ ศัตรูคู่แค้นของเขามีแต่จ้าวมู่ เจ้ารัฐจ้าวอย่างมากเพียงเป็นผู้ให้การสนับสนุน หากให้เขายกทัพจู่โจมรัฐจ้าว เข่นฆ่าทำลายล้างผู้คน หาใช่ความต้องการของเขาไม่ เขาบังเกิดความเบื่อหน่ายต่อการทำสงครามรุกรานอย่างที่สุด

ยังมีปัญหาอีกประการหนึ่งคือ เขาไม่อาจเป็นเขี้ยวเล็บให้แก่หลี่ปู้เหว่ย ทั้งนี้เพราะตามบันทึกประวัติศาสตร์จิ๋นซีฮ่องเต้ขึ้นครองราชย์สิบปี ก็แตกหักกับหลี่ปู้เหว่ย เขาไหนเลยยืนอยู่ฝ่ายหลี่ปู้เหว่ยได้?

แต่ดูท่าที ทุกผู้คนในตระกูลอูยึดถือหลี่ปู้เหว่ยเป็นนายใหม่ ขอร่วมเป็นร่วมตายกัน เขาไม่สามารถเปิดเผยต่อทั้งหมดว่า ประวัติศาสตร์จะมุ่งไปในทิศทางใด และทราบว่าไม่สามารถบอกกล่าวให้ทั้งหมดเชื่อได้

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “เจ้ารัฐฉินจวงเซียงอ๋องทรงแต่งตั้งท่านหลี่เป็นเสนาบดี ขุนนางเก่าในรัฐฉินไม่คัดค้านหรือไร?”

อูอิ้งหยวนก็ประหลาดใจที่เซี่ยงเส้าหลงไม่ให้ความสนใจต่อภารกิจที่หลี่ปู้เหว่ยมอบหมายให้ กล่าวว่า “มิเพียงแต่คัดค้าน ทั้งยังปฏิเสธอย่างรุนแรง นับตั้งแต่ซางเอียงแห่งรัฐเว่ยดำเนินการปฏิรูปภายในรัฐฉิน อารมณ์ร่วมของการกีดกันคนนอกยังรุนแรง ต่อมาเพราะต้องการสลายแนวนโยบายรวมประสานแนวดิ่งของซูฉิน จะได้ไม่ตกเป็นเป้าโจมตีของหกรัฐ ค่อยใช้ให้จางอี้ดำเนินแผนเชื่อมโยงในแนวขวาง หลังจากนั้นยังสนับสนุนฟั่นซุยใช้ยุทธศาสตร์ผูกมิตรไกลโจมตีใกล้ กล่าวได้ว่าเกิดจากความจำเป็นต้องพึ่งพามันสมองของคนนอกทั้งสิ้น”

ทอดถอนใจแล้วกล่าวสืบต่อ “แต่หลังจากที่เจ้ารัฐฉินเจาเซียงอ๋องประหารชีวิตแม่ทัพใหญ่ไป๋ฉี สร้างความไม่พอใจแก่ทางกองทัพฉิน ในที่สุดบีบบังคับให้ฟั่นซุยลาออกจากตำแหน่ง อารมณ์ร่วมของการกีดกันคนนอกปะทุขึ้นอีกครา พวกเราแม้มีสายเลือดชาวฉิน แต่จะอย่างไรถูกยึดถือเป็นคนนอก จัดอยู่ฝ่ายท่านหลี่ ดังนั้นพวกเราต้องสนับสนุนท่านหลี่อย่างเต็มกำลัง ไม่เช่นนั้นหากเขาล้มลงพวกเราก็ไม่อาจอยู่รอดได้”

คำพูดตอนท้าย ย่อมเป็นการเตือนสติเซี่ยงเส้าหลง เถาฟาง

กล่าวเสริมว่า “ตอนนี้นโยบายของท่านหลี่คือสร้างความดีความชอบทางทหารทั้งนี้เพราะชาวฉินให้ความสำคัญกับการต่อสู้ ท่านหลี่มีความสามารถในการลงทุนทำกำไร แต่ชาวฉินยังเห็นว่าเขาไม่มีความรู้ด้านการทหาร หากเขามีการแสดงออกจะมีฐานะอันมั่นคงดุจขุนเขา”

เถิงอี้กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ชาวฉินที่คัดค้านประกอบด้วยผู้ใด?”

อูอิ้งหยวนกล่าวว่า “ตัวหลักคือขุนนางเก่าหยางเฉวียนจวิน พวกเขาเห็นว่าจีฮองเฮาเคยเป็นนางบำเรอของท่านหลี่ จึงระแวงสงสัยว่าเจิ้งไทจือมิใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของท่านอ๋อง ดังนั้นยกเอาราชโอรสองค์รองของต้าอ๋องนามเฉิงเฉียวออกมา ผู้คนเหล่านี้ล้วนเป็นผู้คุมกำลังของรัฐฉินแม้แต่ต้าอ๋องยังไม่กล้าขัดใจพวกเขาเกินไป ดังนั้นแม้แต่งตั้งท่านหลี่เป็นมหาเสนาบดีขวา มหาเสนาบดีซ้ายยังเป็นหยางเฉวียนจวิน”

เถาฟางเกรงว่าเซี่ยงเส้าหลงและพวกไม่รู้จักมหาเสนาบดีซ้ายหยางเฉวียนจวิน จึงอธิบายว่า “หยางเฉวียนจวินเป็นน้องชายของฮองเฮาในเจ้ารัฐฉินองค์ก่อนเจาเซียงอ๋อง ครั้งกระโน้นต้าอ๋องได้เป็นมกุฎราชกุมาร เพราะเขาช่วยหว่านล้อมให้พี่สาวกราบทูลต่อเจาเซียงอ๋อง ดังนั้นถือว่าตัวเองมีความดีความชอบใหญ่หลวงที่สุด”

ทุกผู้คนค่อยเข้าใจในบัดดล เจาเซียงอ๋องเป็นพระบิดาของเจ้ารัฐฉินองค์ปัจจุบันจวงเซียงอ๋อง ซึ่งมีพระนามเดิมว่าอิ๋งอี้เหยิน ตอนนั้นพระบิดาของอิ๋งอี้เหยินคืออันกว๋อจุนยังเป็นรัชทายาท หากแต่ไม่ทรงโปรดอิ๋งอี้เหยิน ไม่เช่นนั้นคงไม่ส่งไปเป็นตัวประกันอยู่ที่รัฐจ้าวแล้ว

ต่อมาหลี่ปู้เหว่ยได้รู้จักอิ๋งอี้เหยิน เห็นว่าเป็น “สินค้าพิเศษ” ควรค่าแก่การลงทุน จึงจ่ายเงินทองให้แก่พี่สาวของหัวหยางฮูหยินกับหยางเฉวียนจวิน ขอให้พวกเขาพูดจาโน้มน้าวหัวหยางฮูหยินที่อันกว๋อจุนโปรดปราน เอ่ยถึงอิ๋งอี้เหยินต่อเจาเซียงอ๋องกับอันกว๋อจุน อิ๋งอี้เหยินค่อยมีโอกาสก้าวขึ้นสู่ราชบัลลังก์รัฐฉิน

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาบอกกล่าวให้อูอิ้งหยวนระมัดระวังหลี่ปู้เหว่ย ดังนั้นไม่กล่าวมากความ หลังงานเลี้ยงอาหารค่ำ

ทุกผู้คนแยกย้ายกลับที่พัก เถิงอี้กับอูจว่ออ้างว่าจะส่งเซี่ยงเส้าหลงกลับไปยังเรือนมังกรซ่อน ดังนั้นเดินเป็นเพื่อนกับเขา

เถิงอี้กล่าวเบาๆ ว่า “เส้าหลงคล้ายไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อหลี่ปู้เหว่ยใช่หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “พ่อค้าวาณิชเพียงนึกถึงแต่ผลประโยชน์ พี่เถิงยินยอมคบหาบุคคลเช่นนี้เป็นสหายหรือ?”

อูจว่อขมวดคิ้วกล่าวว่า “แต่ว่านายน้อยกล่าวไม่ผิด ดวงชะตาของพวกเราผูกติดกับเขา หากหลี่ปู้เหว่ยถูกโค่นล้มลง พวกเราก็จบสิ้นแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงไม่กล่าวมากความ เพียงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “เรื่องนี้พลิกแพลงตามสถานการณ์เถอะ รอจนหลี่ปู้เหว่ยมีฐานะมั่นคง พวกเราค่อยหาทางแยกตัวออกจากเขา ไม่เช่นนั้นต้องถูกเขาฉุดลากไปด้วย นี่เป็นความเห็นของข้าพเจ้า อย่าได้เปิดเผยต่อผู้ใด รวมทั้งจิงจวิ้นกับเถาฟางด้วย”

เถิงอี้กับอูจว่อยอมรับนับถือในตัวเซี่ยงเส้าหลงตั้งแต่แรก เห็นเซี่ยงเส้าหลงไว้วางใจพวกตนถึงเพียงนี้ ต่างพากันรับคำ

หลังจากร่ำลากัน เซี่ยงเส้าหลงกลับมายังเรือนมังกรซ่อนแห่งใหม่ ภายในห้องจุดโคมไฟสว่างไสว สตรีทั้งหลายชุมนุมอยู่ในห้องโถง ชมดูกงจู้สามกับอูถิงฟางเล่นหมากล้อมกัน ขาดแต่ถิงฟางซื่อยังไม่ทุเลาหายดี จึงนอนพักผ่อนอยู่ภายในห้อง

เซี่ยงเส้าหลงเข้าห้องไปดูถิงฟางซื่อก่อน หญิงงามนางนี้ไม่ทราบได้รับผลสะท้อนจากสภาพแวดล้อม หรือว่ารองรับความรักจากเซี่ยงเส้าหลง ความงามเย้ายวนที่มีอยู่กลายเป็นลักษณะราศีอันสูงส่ง สวมชุดสีครามเข้มปักลวดลายหงส์สีเหลืองอ่อน ทั้งยังเกล้าผมเป็นมวยสูงเขียนคิ้วอย่างอ่อนจาง มาตรว่าใบหน้าขาวซีดอยู่บ้าง แต่ก็กอปรเป็นความงามอันอ่อนแอน่าเวทนา ภายใต้แสงโคมสาดส่อง ตาคู่งามซ่อนความรักความคิดถึงต่อเขาอย่างลึกล้ำปานห้วงมหรรณพ นับตั้งแต่กลับจากนครต้าเหลียน เพื่อรับมือผู้กุมอำนาจในรัฐจ้าว เซี่ยงเส้าหลงน้อยครั้ง

จะมีโอกาสอยู่ร่วมกับนางสองต่อสองเช่นนี้ อดรู้สึกเสียใจมิได้

เสียงหัวร่อหยอกล้อของเหล่าสตรี ดังแว่วมาจากทางห้องโถง แต่หาได้ทำลายความสงบสุขของที่นี้ไม่ ตรงกันข้ามกลับเพิ่มพูนความรู้สึกที่อบอุ่นและเป็นสุข

ถิงฟางซื่อเห็นเซี่ยงเส้าหลงเข้าห้องมา ต้องอุทานดังเอ๊ะ เลิกผ้าห่มลุกขึ้นนั่ง สีหน้าเปี่ยมแววปีติยินดี

เซี่ยงเส้าหลงนั่งลงที่ขอบเตียง โอบกอดหญิงงามนางนี้ไว้ รู้สึกอกอูมของนางสะท้อนขึ้นลง ถ่ายทอดความรู้สึกอันเย้ายวนต่อเขา

เขาใช้ใบหน้าเสียดสีกับข้างแก้มของนาง มองดูต้นคอกับเนินอกที่ขาวผ่องของนาง อดพลุ่งพล่านใจมิได้ เขาเชื่อมั่นว่าสามารถคุ้มครองสตรีที่ตนรัก แต่ก่อนที่จะบรรลุถึงความเชื่อมั่นนี้ กลับผ่านพบเรื่องราวที่บีบคั้นจิตใจ นำความเศร้าสลดมาสู่เขานับครั้งไม่ถ้วน

หวนนึกถึงหยาฮูหยิน ต้องบังเกิดความเจ็บปวดใจ ตอนนี้เขาปราศจากความแค้นเช่นตอนแรกที่รับทราบว่านางทรยศต่อเขา แล้วนี่จะเป็นไร ระหว่างพวกเขาไม่มีทางคืนดีได้

ยอดหญิงจี้เอียนหยานซึ่งอยู่ที่รัฐวุ่ย ทราบว่าเขามาถึงรัฐฉินแล้วหรือไม่? ในโลกแห่งอดีตกาล ซึ่งยากแก่การติดต่อสื่อสาร พวกเขาคล้ายมีชีวิตอยู่คนละโลก มิน่าเล่าคนโบราณบังเกิดความสะทกสะท้อนสะเทือนอารมณ์ต่อการพลัดพราก ความคับแค้นของการคะนึงหาช่างกัดกร่อนผู้คน เพราะเหตุนี้ถิงฟางซื่อจึงล้มป่วยลง ยามนี้ถิงฟางซื่อและกงจู้สามล้วนอยู่โดดเดี่ยวเดียวดาย หนึ่งเดียวที่หวังพึ่งพาคือเขา เขาไหนเลยไม่รักถนอมพวกนางได้

ไม่ทราบเป็นเพราะยามเจ็บป่วยทำให้ผู้คนเปราะบางหรือไร ถิงฟางซื่อต้องหลั่งน้ำตาออกมา กอดรัดเขาแนบแน่น กล่าวว่า “เส้าหลง ข้าพเจ้าคิดถึงท่านนัก”

เซี่ยงเส้าหลงประหวัดนึกถึงสตรีไหมงาม ต้องบังเกิดความเศร้าเสียใจ โอบกอดถิงฟางซื่อล้มตัวลงบนเตียง

เซี่ยงเส้าหลงซุกศีรษะกับร่องอกของนาง ประสาทที่เขม็งเกร็งค่อยผ่อนคลาย พร้อมกับบังเกิดความเบื่อหน่ายต่อการต่อสู้ไล่ล่า ปรารถนาใคร่ใช้ชีวิตอย่างสันโดษ รับตัวจี้เอียนหยานกับสตรีไหมงามมาใช้ชีวิตกับเหล่าสตรีอย่างสุขสม

ห้วงสมองของเขาปรากฏภาพทิวทัศน์ของลำธารน้ำใส ต้นหญ้าเขียวชอุ่ม พฤกษารกครึ้ม ขุนเขางามตระการขึ้น ที่เขาแสวงหามิใช่อาภรณ์แพรพรรณกับอาหารเลิศรส หากแต่เป็นชีวิตธรรมชาติอันเรียบง่ายในโลกกว้างที่ผู้คนบางตา คิดแสวงหาดินแดนอันรื่นรมย์ หักล้างถางพงทำไร่ไถนา ให้หญิงงามในอ้อมอกเลี้ยงเป็ดเลี้ยงไก่ เขารับหน้าที่จับปลาล่าสัตว์ อยู่จนแก่เฒ่าก็พึงพอใจแล้ว

หวนนึกถึงเมื่อขามา ผ่านป่าดงพงพี ระหว่างทางเผชิญเมฆหมอกหนาทึบ พบเห็นธารน้ำตกโกรกกระแทก ห้วยหนองคลองบึง ความนึกคิดเตลิดเปิดเปิง ลอบตกลงใจว่า สักวันหนึ่งจะขอใช้ชีวิตในพงไพรจวบจนตาย สำหรับกับบุคคลในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ชีวิตเช่นนี้จึงน่าพิสมัยที่สุด

ถิงฟางซื่อฝืนใจลืมตาขึ้น สาดประกายความรักอันร้อนแรง ตัดพ้อเขาไม่มอบความรักให้แก่นาง

เซี่ยงเส้าหลงเคลิบเคลิ้มเมามาย ลืมเลือนทุกสรรพสิ่ง ทุ่มเทให้แก่เรือนร่างอันน่าลุ่มหลงของนางจนหมดสิ้น

ในที่สุดมาถึงนครเสียนหยางแล้ว

งานเลี้ยงในวังฉิน

เสียงเรียกอันอ่อนหวานปลุกเซี่ยงเส้าหลงตื่นจากนิทรารมณ์ พอลืมตาขึ้น พบว่าอรุโณทัยแรกทอแสง เป็นรุ่งเช้าวันใหม่แล้ว ดังนั้นผุดลุกขึ้นนั่ง

ผู้ที่ปลุกเรียกเขาคือกงจู้สามผู้เลอโฉม นางเม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า "พวกเราทั้งสามล้วนแพ้พนันแล้ว ทุกผู้คนคาดคำนวณว่าท่านต้องลุกไม่ขึ้น"

เอ่ยถึงตอนนี้ หน้าแดงสดใสด้วยความเอียงอาย แสดงว่านึกถึง *"ศึกรัก"* บนเตียงเมื่อคืน

เซี่ยงเส้าหลงพอฟัง ทดลองยืดเส้นยืดสายดู พบว่าตัวเองยังคึกคักเข้มแข็ง ดังนั้นหัวร่อฮาฮา โอบกอดกงจู้สามเอาไว้ กล่าวว่า "อย่างนั้นเริ่มต้นกับเซี่ยนเอ๋ออีกรอบหนึ่งเถอะ"

กงจู้สามคิดขัดขืน จนใจที่ร่างอ่อนระทวย ปากกล่าวว่า "ท่านหลี่ซือมาหาท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงคำนัดหมายของหลี่ซือ ต้องทอดถอนใจคำหนึ่ง ปล่อยให้หญิงรับใช้ทั้งหลายปรนนิบัติเขาล้างหน้าล้างตา ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าค่อยออกไปรับแขก หลี่ซือรอพบเขาอยู่ที่ตึกใน สีหน้าสงบราบเรียบหามีวี่แววรอคอยจนร้อนรุ่มไม่

หญิงรับใช้ชิวอิ๋งยกน้ำชาขนมโก๋มาแล้วล่าถอยไป หลี่ซือกล่าวตรงๆ

ว่า “ท่านเซี่ยงเคยได้ยินชื่อข้าพเจ้าจากที่ใด เหตุใดจึงแสดงท่าทีรู้จักคุ้นเคยต่อหลี่ซือ?”

เมื่อคืนเซี่ยงเส้าหลงสอบถามประวัติของขุนนางที่เคียงคู่กับจิ๋นซีฮ่องเต้ผู้นี้จากเถาฟาง ทราบว่าหลี่ซือเป็นศิษย์น้องของหานเฟยจื่อร่ำเรียนวิชาความรู้จากปราชญ์สวิ่นจื่อ จึงคิดโป้ปดว่าได้ยินจากหานเฟยจื่อ แต่หวนนึกถึงคำโป้ปดอาจถูกเปิดโปงในวันใดวันหนึ่ง ดังนั้นเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า “ท่านหลี่เคยได้ยินเรื่องพรหมลิขิตมาหรือไม่?”

หลี่ซืองงงันวูบจึงกล่าว “พรหมลิขิตอันใด?”

อันหลักศาสนาพุทธว่าด้วยเหตุ ซึ่งเป็นสิ่งทำให้เกิดผล ต้องรอถึงสมัยราชวงศ์ฮั่นค่อยเผยแพร่เข้ามาในประเทศ หลี่ซือย่อมไม่เข้าใจว่าเซี่ยงเส้าหลงกล่าวอันใด ยามนั้นเซี่ยงเส้าหลงจิบน้ำชาคำหนึ่งแล้วกล่าว “โชคชะตาเปรียบเสมือนมือที่ไร้สภาพข้างหนึ่ง ลากดึงบุคคลต่างๆ ซึ่งมีชาติตระกูลที่ผิดแผกอยู่ห่างไกลนับหมื่นลี้ให้มาอยู่ร่วมกัน กลับกลายเป็นสหายน้ำมิตร เป็นเจ้าชีวิตกับขุนนาง หรือว่าเป็นสามีภรรยากัน เรียกว่าพรหมลิขิต”

หลี่ซือมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย ขบคิดชั่วขณะจึงผงกศีรษะ กล่าวว่า “คิดไม่ถึงท่านเซี่ยงมิเพียงมีเพลงกระบี่เลิศล้ำ ยังมีความคิดอ่านอันลึกซึ้ง เพียงไม่ทราบนี่มีส่วนเกี่ยวข้องกับที่ท่านทราบเรื่องของข้าพเจ้าที่ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเฉื่อยชาว่า “พรหมลิขิตเป็นสิ่งที่ยากอธิบายได้ มาตรว่าข้าพเจ้าแรกพบกับท่าน แต่คล้ายล่วงรู้อุดมการณ์ของท่านมากหลาย จึงกล่าววาจาเหล่านั้นออกไป อาจเป็นเพราะสืบเนื่องจากท่านหลี่มีส่วนเกี่ยวข้องกับปราชญ์สวิ่นจื่อก็ได้”

หลี่ซือขมวดคิ้ว เขาแม้มาจากสำนักสวิ่นจื่อ แต่แนวความคิดระหว่างอาจารย์กับศิษย์มีข้อแตกต่าง ขณะจะกล่าวกระไร เซี่ยงเส้าหลงชิงหันเหหัวเรื่องว่า “ท่านหลี่มีความเห็นด้านการปกครองอย่างไร?”

หลี่ซืองงงันวูบหนึ่ง หากแม้นคำถามนี้เป็นเจ้ารัฐฉินตรัสถาม เขาย่อมต้องกล่าวอย่างยืดยาว แต่เซี่ยงเส้าหลงมิเพียงไม่มีตำแหน่ง

ทางราชการ ทั้งยังอยู่ฝ่ายหลี่ปู้เหว่ย หากแม้นเขาเปิดเผยออกไป ไม่แน่ว่าจะเป็นภัยแก่ตัว

นับตั้งแต่หลี่ซือมาถึงนครเสียนหยาง มาตรว่ามีโอกาสสนทนากับหลี่ปู้เหว่ยหลายครั้ง หลี่ปู้เหว่ยก็แสดงความชื่นชมในตัวเขา แต่เขาดูออกว่าหลี่ปู้เหว่ยมีใจทะเยอทะยาน คิดการใหญ่โต จะช้าเร็วต้องก่อเหตุเภทภัยขึ้น บวกกับแนวทางการปกครองของทั้งสองอยู่คนละสุดปลาย จนบัดนี้จึงไม่ได้รับมอบหมายหน้าที่สำคัญอันใด

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านหลี่คงไม่ยินยอมเป็นเพียงที่ปรึกษาเล็กๆ คนหนึ่งกระมัง?"

หลี่ซือใจหายวาบ รีบกล่าวว่า "ท่านเซี่ยงล้อเล่นแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า "คิดสำเร็จกิจการใหญ่ ต้องเสี่ยงภยันตราย หากท่านหลี่ไม่ตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว การสนทนาในวันนี้ก็ยุติแต่เพียงนี้ หลังจากนี้พวกเราจะไม่เปิดเผยต่อผู้ใดอื่นทั้งสิ้น"

หลี่ซือเพ่งตามองดูเขาชั่วขณะ รู้สึกว่าเซี่ยงเส้าหลงมีความจริงใจอย่างเต็มเปี่ยม หัวใจต้องร้อนวูบขึ้นมา ตัดใจกล่าวว่า "ไม่ทราบท่านเซี่ยงมีข้อเสนออันสูงส่งใด?"

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า "ท่านหลี่คาดการณ์ว่า มหาเสนาบดีหลี่จะประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว?"

หลี่ซือหน้าแปรเปลี่ยนไป ระบายลมจากปากยาวๆ กล่าวว่า "ท่านเซี่ยงออกจะบังคับแข็งขืนผู้คนไปแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้ความคับแค้นจำเป็นของอีกฝ่าย จึงกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า "ตอนนี้ท่านหลี่ทำงานอะไรให้แก่มหาเสนาบดีหลี่?"

หลี่ซือตอบว่า "ข้าพเจ้ากำลังช่วยเหลือมหาเสนาบดีหลี่จัดทำหนังสือหลี่ซื่อชุนชิว มหาเสนาบดีหลี่หวังว่าหนังสือเล่มนี้สามารถกำหนดแนวความคิดและนโยบายการปกครองที่สมบูรณ์แบบขึ้น หลี่ซือเพียงเป็นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนาม คำ *'ช่วยเหลือ'* ออกจะอวดอ้างเกินไปแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงไม่ใช่นักประวัติศาสตร์ เพิ่งได้ยินเรื่องนี้เป็นครั้งแรก

จึงกล่าว “ที่แท้มีเรื่องเช่นนี้ ไม่ทราบในหนังสือมีแนวทางการปกครองใหม่อันใดหรือไม่?”

มุมปากหลี่ซือปรากฏรอยยิ้มเหยียดหยามวูบหนึ่ง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ไหนเลยมีแนวความคิดใหม่อันใด ประการสำคัญเป็นการประมวลความคิดของบุคคลรุ่นก่อน กำหนดแนวทาง *‘นิติธรรมแห่งฟ้าดิน’* หมายถึง การยกอ้างลักษณะนิสัยแห่งธรรมชาติฟ้าดิน จึงบรรลุถึงหลักการปกครองแผ่นดิน ยกตัวอย่างเจ้าชีวิตกับขุนนางต่างมีทางเดินของตน เจ้าชีวิตพึงปกครองด้วยเมตตาธรรมหมั่นทบทวนหวนนึก แสวงหาผู้รู้ใช้สอยผู้รู้ ตัดสินด้วยความเที่ยงธรรม สุดท้ายค่อยลุล่วงถึงอุดมการณ์ว่าด้วยการปกครองโดยไร้ซึ่งการกระทำ”

เซี่ยงเส้าหลงได้ยินอีกฝ่ายแจกแจงอย่างแจ่มแจ้ง ในใจนึกนับถือเลื่อมใส ถามเบาๆ ว่า “ท่านหลี่เห็นว่า แนวความคิดของมหาเสนาบดีหลี่นี้สามารถดำเนินการได้หรือไม่?”

หลี่ซือไหนเลยกล้าตอบคำถามข้อนี้ ย้อนถามว่า “ไม่ทราบท่านเซี่ยงคิดเห็นอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า หากไม่แสดงภูมิความรู้ออกมา จะเป็นที่ดูแคลนของอีกฝ่ายจึงกล่าว “มหาเสนาบดีหลี่เป็นชาววุ่ย ยามนี้ปกครองรัฐฉินใช้สอยบุคคลจากรัฐวุ่ย หาน จ้าว หากทว่านับแต่ซางเอียงปฏิรูปกฎหมายเป็นต้นมา รัฐฉินอาศัยหลักนิติธรรมและเชิงยุทธ์ปกครองแว่นแคว้น นับว่าตรงกันข้ามกับแนวความคิดของมหาเสนาบดีหลี่ ภายภาคหน้าจะเกิดเรื่องใด ขอท่านหลี่แนะนำสั่งสอนด้วย”

หลี่ซือพลันผุดลุกขึ้น กล่าวว่า “มีบุคคลเช่นท่านเซี่ยงอยู่ในรัฐฉิน หลี่ซือสมควรกลับบ้านไปทำไร่ไถนาแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงคว้าแขนอีกฝ่าย ฉุดลากให้นั่งลงดังเดิม กล่าวอย่างจริงจังว่า “ท่านหลี่กล่าวหนักไปแล้ว อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าไม่มีความรู้ด้านการปกครอง ประการสำคัญคือข้าพเจ้าไม่มีความคิดรับราชการ ที่ผ่านมาเพียงคำนึงถึงความอยู่รอด ไม่ได้แสวงหาชื่อเสียงลาภยศ สักวัน

หนึ่งจะเร้นกายใฝ่สันโดษ ไม่ถามไถ่เรื่องทางโลก รัฐฉินสามารถรวมหกแคว้นเป็นปึกแผ่นหรือไม่ ล้วนพึ่งพาท่านหลี่แล้ว”

หลี่ซือองงันวูบ เห็นว่าคำพูดเหล่านี้สมควรเป็นจวงเซียงอ๋องรับสั่งต่อเขา ต่อให้เซี่ยงเส้าหลงได้รับความไว้วางพระทัยจากจวงเซียงอ๋อง แต่พระองค์ทรงเชื่อฟังหลี่ปู้เหว่ย ในสภาพเช่นนี้ พวกเขาที่เป็นคนนอกไม่สวามิภักดิ์ต่อหลี่ปู้เหว่ย ยังจะพึ่งพิงผู้ใดได้ เซี่ยงเส้าหลงกลับแสดงท่าทีตั้งตัวเป็นเอกเทศ นับเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ

เซี่ยงเส้าหลงวางมือลงบนหัวไหล่หลี่ซือ ยิ้มพลางกล่าวว่า “สักวันหนึ่งท่านหลี่จะเข้าใจคำพูดของข้าพเจ้าเอง ขอให้รั้งอยู่ที่นครเสียนหยางเถอะ นี่เป็นสถานที่ซึ่งท่านแสดงความรู้ความสามารถได้อย่างเต็มที่”

หลี่ซือพออำลาจากไป เซี่ยงเส้าหลงก็ตามหาตัวเถิงอี้ รับประทานอาหารเช้าด้วยกัน

ระหว่างรับประทานอาหาร เถิงอี้ถามว่า “เส้าหลงมีความคิดอ่านอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงดีดลูกคิดรางแก้วของเขาไว้ว่า อาศัยข้อมูลที่ได้จากภาพยนตร์เรื่องจิ๋นซีฮ่องเต้ จะสร้างฐานอำนาจให้แก่เสี่ยวผาน ซึ่งสวมรอยเป็นอิ๋งเจิ้ง ตระเตรียมรับมือหลี่ปู้เหว่ย ตลอดจนขันทีตัวปลอมนามเล่าไอ่

ยามนี้เขาพบพานหลี่ซือแล้ว หลังจากนี้ขอเพียงเสาะพบหวังเจี่ยน หวังเปินซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นขุนพลพิชิตแผ่นดินให้แก่จิ๋นซีฮ่องเต้ เมื่อมีบุคคลทั้งสามสนับสนุนช่วยเหลือเสี่ยวผาน เขาก็สามารถถอนตัวเร้นกายได้ ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงเอนร่างพิงกับพนักเก้าอี้ กล่าวว่า “กล่าวตามความสัตย์ ข้าพเจ้าไม่มีความมักใหญ่ใฝ่สูง หลังจากฆ่าจ้าวมู่ จะไปยังสถานปศุสัตว์ของตระกูลอูที่อยู่ห่างไกล ใช้ชีวิตในไร่นา ยามอยู่ว่างก็ตกปลาล่าสัตว์ หาความสุขใส่ตัว”

บนใบหน้าเถิงอี้ปรากฏรอยยิ้มที่หายากยิ่งขึ้น กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “หากท่านกระทำได้ ข้าพเจ้าจะเป็นเพื่อนออกล่าสัตว์ด้วยกัน”

สนทนาถึงตอนนี้ จิงจวิ้นโถมเข้ามาดุจพายุหอบหนึ่ง กล่าวอย่างกระหยิ่มยินดีว่า “มา จวิ้นน้อยขอเป็นผู้นำทาง ชักนำพี่ใหญ่ทั้งสองไปรับรู้ความเจริญรุ่งเรืองของนครเสียนหยาง”

เถิงอี้ขมวดคิ้วถามว่า “ระหว่างนี้ท่านมั่วสุมอยู่กับผู้ใด?”

จิงจวิ้นทรุดนั่งลงยังที่นั่งด้านตรงข้ามกับทั้งสอง กล่าวว่า “ย่อมอยู่กับคนของมหาเสนาบดีหลี่ ที่นี้เกิดการต่อยตีทุกวัน เมื่อสองวันก่อนมือกระบี่สังกัดทำเนียบมหาเสนาบดีหลี่ซุ่มโจมตีที่ซ่องนางโลมที่ใหญ่ที่สุดในนครเสียนหยาง ตายสามบาดเจ็บเจ็ด ประจวบกับข้าพเจ้าแอบไปชมดูหญิงม่ายชิงเซ่นไหว้สามีผู้ล่วงลับที่ศาลเจ้าหลวง ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ ไม่เช่นนั้นไหนเลยเกิดการบาดเจ็บล้มตายมากมายปานนั้น?”

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้สบตากันวูบ ฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง เด็กน้อยนี้ชมชอบต่อยตี ไม่แน่ว่าก่อเรื่องราวขึ้น เถิงอี้จึงกล่าว “รัฐฉินมิใช่ตรากฎหมายอย่างเคร่งครัดหรอกหรือ? ไฉนปล่อยให้เกิดการต่อสู้ขึ้น?”

จิงจวิ้นกล่าวว่า “ตอนนี้นครเสียนหยางมีสภาพยุ่งเหยิง มีผู้ใดสนใจผู้ใด โดยเฉพาะคนของมหาเสนาบดีซ้ายขวา ยิ่งไม่มีผู้ใดกล้าข้องแวะด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “หลายวันนี้ท่านทางที่ดีอย่าได้ตอแยแส่หาเรื่อง พวกเราพอศึกษาสถานการณ์ให้แน่ชัด จะกลับรัฐจ้าวไปจัดการกับจ้าวมู่ เข้าใจหรือไม่?”

จิงจวิ้นกล่าวด้วยความยินดีว่า “จวิ้นน้อยทราบแล้ว นี่นับว่าประเสริฐแท้ ข้าพเจ้าจะกลับไปพิชิตหญิงงามจ้าวจื้อ”

เถิงอี้ตวาดว่า “ท่านยิ่งมายิ่งบังอาจแล้ว”

จิงจวิ้นเกรงกลัวเถิงอี้ที่สุด รีบลุกจากที่นั่ง คุกเข่าลงกับพื้น

เถิงอี้หันมากล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “เส้าหลง เด็กน้อยนี้อายุยังเยาว์ ไม่รู้จักหนักเบา ข้าพเจ้าจะอบรมสั่งสอนมันสักครา”

พลางปรายตาบอกใบ้ เป็นความหมายว่าจะว่ากล่าวตักเตือนจิงจวิ้นเพียงลำพัง

เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจความหมายของอีกฝ่าย ปลีกตัวกลับไปยังเรือนมังกรซ่อน ยังไม่ทันก้าวข้ามประตูไป ที่ลานบ้านบังเกิดเสียงโห่ร้องของเหล่าสตรีดังแว่วมา เมื่อรุดไปตามเสียง เห็นเหล่าภรรยาหญิงรับใช้เปลี่ยนเป็นสวมเสื้อแขนสั้นในชุดลำลอง เล่นโยนลูกหนังกัน โดยมีถิงฟางซื่อนั่งดูอยู่ด้านข้าง หญิงรับใช้ชุนอิ๋งกับเซียะอิ๋งเห็นเขามาถึง ก็ฉุดลากเขาเข้าไปร่วมวงด้วย

วันนี้ผ่านไปท่ามกลางบรรยากาศอันเบิกบานหรรษา ยามพลบค่ำอูอิ้งหยวนใช้คนมาเชิญเซี่ยงเส้าหลงไปร่วมงานเลี้ยงพระราชทานด้วยกัน เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกว่า กำลังจะได้พบกับหลี่ปู้เหว่ยคหบดีผู้ยิ่งใหญ่ ซึ่งส่งผลกระทบต่อประวัติศาสตร์ยุคเลียดก๊ก อดใจเขม็งตึงเครียดมิได้ เขาไหนเลยคาดคิดว่า เพียงเพราะเหตุการณ์ทะเลาะวิวาทในบาร์เหล้าเสือดำ กลับเปลี่ยนแปลงโชคชะตาของเขาโดยสิ้นเชิง

รถม้าแล่นผ่านประตูวังเสียนหยางอันโอฬาร ผ่านซุ้มประตูรูปตรอกทรงกลม เข้าสู่ลานกว้างหน้าพระตำหนัก สองฟากข้างประตูวังจัดตั้งเรือนพักทหาร มีทหารประจำการอยู่สองหน่วย หลังจากผ่านการสอบถามตามธรรมเนียม ก็จัดทหารสิบสองนายขี่ม้าอารักขารถม้าของเซี่ยงเส้าหลงกับอูอิ้งหยวนเข้าสู่วังใน

วังเสียนหยางใหญ่โตกว่าวังจ้าวหลายเท่า หากแต่โครงสร้างเป็นเช่นเดียวกัน ด้านนอกเป็นสถานที่ออกว่าราชการและทรงงานของเจ้ารัฐฉิน ด้านในเป็นที่บรรทมของเจ้ารัฐฉิน ตลอดจนราชโอรสและพระสนมนางกำนัล ด้านหน้าของวังประกอบด้วยตำหนักใหญ่สามหลัง สองฟากข้างเป็นตึกที่ทำการของมหาเสนาบดีและขุนนางลำดับชั้นต่าง ๆ ด้านหลังประกอบด้วยวังเจ้ารัฐฉินและฮองเฮาสามหลัง ปีกซ้ายขวาเป็นตำหนักด้านละหกหลัง จัดไว้สำหรับไทเฮา พระสนม นางกำนัลและราชโอรสทั้งหลาย

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามอง เห็นตำหนักหอห้องตลอดจนเก๋งศาลา

ทางระเบียงในอุทยาน ล้วนมีโครงสร้างรัดกุมแข็งแรงอย่างที่วังของรัฐจ้าวไม่อาจเทียบเปรียบได้ โดยเฉพาะสิ่งปลูกสร้างของวังหลัง มีความหลากหลายกว่าวังหน้า ปลูกสร้างตึกเป็นเอกเทศไม่ปะปนกัน ก่อกำแพงล้อมรอบ หากไม่มีคนนำทาง คงต้องหลงทางอยู่ภายใน คิดไม่ถึงประมุขของสถานที่นี้ในอนาคตคือเสี่ยวผาน ผู้ที่ผลักดันเรื่องนี้คือเขาเอง ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงอดบังเกิดความภาคภูมิใจในความสำเร็จมิได้

สถานที่จัดเลี้ยงพระราชทานของจวงเซียงอ๋อง เป็นตำหนักเอี่ยงเซิง นั่นเป็นสิ่งปลูกสร้างบนแท่นสูง มีความสูงสองชั้น สองฟากข้างตำหนักยังมีห้องหับใหญ่เล็กอีกสิบหลัง ประกอบด้วยห้องนอน ห้องพักผ่อน ห้องอาบน้ำ แต่ละห้องสร้างระเบียงเชื่อมต่อถึงกัน บนกำแพงวาดรูปภาพหลากสี พื้นระเบียงปูอิฐลายมังกรหงส์ โอ่อ่าโอฬารตระการตา

รถม้าหยุดลงที่ลานกว้างเชิงบันไดตำหนัก ถูเซียนผู้เป็นพ่อบ้านของหลี่ปู้เหว่ยยืนรอทั้งสองอยู่ก่อน ชักนำคนก้าวขึ้นบันไดไป ระหว่างทางถูเซียนกล่าวเบาๆ ว่า “คืนนี้นอกจากท่านเสนาบดีหลี่แล้ว ในงานเลี้ยงยังมีหยางเฉวียนจวิน คนผู้นี้ถือดีว่าเคยกระทำความชอบต่อต้าอ๋อง ดังนั้นเย่อหยิ่งลำพอง ท่านทั้งสองต้องรับมือด้วยความระมัดระวัง”

อูอิ้งหยวนเห็นอีกฝ่ายไว้เนื้อเชื่อใจเขยขวัญของตนถึงเพียงนี้ ต้องบังเกิดความปลาบปลื้มยินดี รับคำมิขาดปาก เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงสักวันหนึ่งต้องแตกหักกับหลี่ปู้เหว่ย กลับบังเกิดความสะทกสะท้อนใจ นี่อาจเป็นความปวดร้าวของการหยั่งรู้อนาคตล่วงหน้า ดังนั้นเขาอดท้อแท้ใจมิได้ ยิ่งเพิ่มความตั้งใจถอนตัวจากไป

เพิ่งก้าวเข้าประตูตำหนัก ได้ยินเสียงหัวร่อดังยาวนานกระทบโสต บุรุษซึ่งมีมือเท้าตลอดจนสรีระร่างหยาบใหญ่กว่าผู้คนธรรมดา แต่งกายด้วยอาภรณ์เลิศหรูผู้หนึ่ง สาวเท้าก้าวปราดมารับหน้า คนผู้นี้สวมมงกุฎเนื้อแพรทรงสูง เสียบขนนกประดับพู่ย้อย ยามเยื้องย่างขนนกส่ายไหวไปมา เพิ่มพูนอำนาจบารมียิ่งกว่าเดิม คนอยู่ในวัยสี่สิบเศษ หน้าสี่เหลี่ยมใบหูใหญ่ เพียงแต่ดวงตาเรียวยาวไปบ้าง หากแต่ตาเป็น

ประกายวาววับ ให้ความรู้สึกลึกซึ้งน่าเกรงขาม

อูอิ้งหยวนรีบฉุดดึงเซี่ยงเส้าหลงคุกเข่าคำนับ ปากเรียกขานว่า “ท่านเสนาบดีหลี่”

ยังไม่ทันกราบกราน บุรุษร่างหยาบใหญ่ชิงเข้ามาประคองคนทั้งสองขึ้น เพ่งตาจ้องจับบนร่างเซี่ยงเส้าหลง กล่าวด้วยความตื่นเต้นยินดีว่า “มิน่าเล่าจีฮองเฮากับท่านเสี้ยวล้วนชมเชยเซี่ยงเส้าหลงไม่ขาดปาก เราหลี่ปู้เหว่ยค้าขายไปทั่วแผ่นดิน เพิ่งพบพานบุคคลเช่นเส้าหลงเป็นครั้งแรก” สุ้มเสียงดังปานระฆังมหึมา สะท้อนสะท้านในตำหนัก

เซี่ยงเส้าหลงเห็นหลี่ปู้เหว่ยเพียงเตี้ยกว่าเขาเล็กน้อย กอปรด้วยบุคลิกท่วงท่าคุกคามคน ต้องลอบชมเชยในใจ ปากกล่าวถ่อมตนว่า “ท่านเสนาบดีชมเกินไปแล้ว”

เมื่อชำเลืองมอง พบว่าด้านตรงข้ามจัดตั้งโต๊ะสามโต๊ะ สองฟากข้างก็ตั้งโต๊ะข้างละสองตัว แต่ละโต๊ะมีนางกำนัลยืนอยู่สองนาง ดังนั้นระบายลมหายใจอย่างโล่งอก เมื่อไม่ต้องรับมือผู้คนมากมายเกินไป ย่อมรู้สึกผ่อนคลายกว่าเดิม

หลี่ปู้เหว่ยไม่มีท่าทางวางก้ามเขื่องโข คล้องแขนเซี่ยงเส้าหลงกับอูอิ้งหยวนข้างละคน เดินไปยังโต๊ะที่นั่งทางขวาสุด พร้อมกับกล่าวกระซิบที่ข้างหูเซี่ยงเส้าหลงว่า “เรากำลังร้อนใจที่ขาดขุนพลแกล้วกล้า เส้าหลงมาได้ประเสริฐ เมื่อเป็นเช่นนี้ยังกลัวสำเร็จกิจการใหญ่ไม่ได้หรือ?”

อูอิ้งหยวนกล่าวด้วยความยินดีว่า “ล้วนพึ่งพาการสนับสนุนจากท่านเสนาบดีแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกลับลอบคร่ำครวญในใจ คนมิใช่ตอไม้ ไหนเลยไร้น้ำใจ หลี่ปู้เหว่ยให้ความสำคัญแก่เขาถึงเพียงนี้ เขาจะปลีกตัวไปใช้ชีวิตชนบทตามที่วาดหวังไว้ได้อย่างไร?

ยามนี้ทั้งสามมาถึงหน้าโต๊ะ หลี่ปู้เหว่ยโบกมือให้นางกำนัลล่าถอยไป ค่อยกล่าวเบาๆ ว่า “เรากราบทูลต่อต้าอ๋องแล้ว ให้ทรงแต่งตั้งเส้าหลงเป็นรองแม่ทัพสังกัดแม่ทัพเมิ่งอ้าว แม่ทัพเมิ่งความจริงเป็นชาวฉี

หลังจากมายังรัฐฉินถูกแม่ทัพนายกองท้องถิ่นกีดกัน ไม่อาจแสดงฝีมือดังหวัง ซึ่งความจริงเขาช่ำชองเชิงยุทธศาสตร์ ทั่วทั้งรัฐฉินไม่มีผู้ใดเทียบเทียมได้ หากมีเส้าหลงหนุนเสริมอีกแรงหนึ่ง ประกอบความดีความชอบทางทหาร เราต้องปูนบำเหน็จพวกท่านอย่างงาม”

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *‘ร้ายกาจ’* ในใจ ฝีมือผูกมัดใจของหลี่ปู้เหว่ยทั้งรวบรัดทั้งได้ผล ผู้คนไหนเลยไม่ทุ่มเทรับใช้เขาได้ ยามนั้นแสร้งทำท่าสำนึกตื้นตัน ค่อยกล่าวว่า “ท่านเสนาบดีให้ความสำคัญแก่ข้าพเจ้าถึงเพียงนี้ ต่อให้ต้องถวายชีวิตก็ไม่รีรอลังเล ปัญหาอยู่ที่ศัตรูของข้าพเจ้าคือจ้าวมู่ยังมีชีวิตอยู่ วันใดที่ไม่ประหารฆ่าโจรร้ายผู้นี้ ข้าพเจ้ายากจะแบ่งแยกสมาธิไปสนใจเรื่องอื่นได้”

หลี่ปู้เหว่ยคว้าแขนเซี่ยงเส้าหลงไว้ ตาทอประกายวูบหนึ่ง กล่าวว่า “เราก็ปรารถนาใคร่แล่เนื้อเถือหนังมัน เส้าหลงจัดการได้อย่างเต็มที่ทุกประการให้เรารับผิดชอบเอง หลังจากปลิดศีรษะของมัน อย่าลืมนำกลับมายังนครเสียนหยางให้ต้าอ๋องกับเราชมดู”

จนบัดนี้เซี่ยงเส้าหลงค่อยรับทราบความร้ายกาจของหลี่ปู้เหว่ย มิน่าเล่าอาศัยพ่อค้าคหบดีเช่นเขา สามารถไต่เต้าขึ้นเป็นมหาเสนาบดีขวาแห่งรัฐฉิน มิหนำซ้ำเพียงฟังจากคำพูดของเขา ก็ดูออกว่าเขาตระเตรียมเร้นกายกลับรัฐจ้าวไปลอบสังหารจ้าวหมู่ แสดงว่าคนผู้นี้มีความคิดอ่านปราดเปรียวถึงเพียงไหน

ยามนั้นคนเฝ้าประตูร้องขานว่า “แม่ทัพเมิ่งอ้าวมาถึง”

เซี่ยงเส้าหลงแทบร้องโพล่งว่า *“พูดถึงโจโฉ โจโฉมาพอดี”* แต่แล้วฉุกคิดว่าโจโฉยังไม่ถือกำเนิด จึงกล้ำกลืนคำพูดไว้

หลี่ปู้เหว่ยหันกายไปด้วยความยินดี กล่าวเสียงกังวานว่า “ยังมีเรื่องใดน่ายินดีกว่าพบพานสหายเก่าอีก?”

เซี่ยงเส้าหลงกับอูอิ้งหยวนกวาดตาไปยังประตูตำหนัก เห็นบุรุษร่างผอมสูงในชุดแพร ท่วงท่าองอาจหาญกล้าผู้หนึ่ง ก้าวยาวๆ เข้าตำหนักคุกเข่าคำนับแต่ไกลกล่าวว่า “เมิ่งอ้าวคำนับท่านเสนาบดีหลี่”

หลี่ปู้เหว่ยใช้ฝีเท้าก้าวย่างเฉพาะตัวของเขาเดินออกไปรับหน้า คล้องแขนเมิ่งอ้าวเดินเข้ามาหาเซี่ยงเส้าหลงกับอูอิ้งหยวน

เมิ่งอ้าวผู้นี้มีรูปใบหน้าเรียวยาว อยู่ในวัยสี่สิบเศษ ใบหน้ากร้านกรำแดดลม หัวคิ้วคล้ายขมวดมุ่นติดกันตลอดเวลา หากแต่สองตาซ่อนประกาย รูปร่างแข็งแรงปราดเปรียว แสดงว่าออกกำลังกายและรักษาสุขภาพที่ดีอยู่ตลอดเวลา

เซี่ยงเส้าหลงลอบชมเชยหลี่ปู้เหว่ยมีสายตาคมกล้า ดูออกว่าเมิ่งอ้าวมิใช่ชนชั้นธรรมดา

เมิ่งอ้าวรู้จักกับอูอิ้งหยวนมาก่อน หลังจากทักทายคำหนึ่ง ก็เพ่งตาวาววับจับจ้องบนใบหน้าเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงไม่คิดสู้สายตาด้วย รีบแสดงความเคารพในฐานะผู้เยาว์

หลี่ปู้เหว่ยแนะนำทั้งสองรู้จักกัน เมิ่งอ้าวแสดงว่าไม่จัดเจนในการปฏิสันถาร บนใบหน้าปราศจากรอยยิ้มอันใด กล่าวเสียงกระด้างว่า "ยินดีที่ได้พบ"

อูอิ้งหยวนยิ้มพลางกล่าวเสริมว่า "เด็กน้อยจิงจวิ้นมาถึงที่นี้ไม่กี่วัน ก็คบหาบุตรชายของแม่ทัพเมิ่งเป็นสหาย ชักชวนกันไปล่าสัตว์อยู่เสมอ"

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวด้วยความปลาบปลื้มว่า "เด็กผู้นี้มีฝีมือสูงเยี่ยม มาถึงนครเสียนหยางไม่นาน ก็โค่นมือกระบี่ท้องถิ่นสามคนพ่ายแพ้ เขาไม่ยอมรับนับถือผู้ใด เพียงยอมรับเส้าหลงอย่างหมดหัวใจ ทำให้พวกเราคันที่หัวใจ ต้องการชมดูเพลงกระบี่เลิศภพจบแดนของเส้าหลงดู"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า จิงจวิ้นกระทำเรื่องราวมากมายถึงเพียงนี้ ในใจไม่ทราบยินดีหรือกังวล ดูท่าเขาไม่คิดยืนอยู่ฝ่ายหลี่ปู้เหว่ยชั่วคราว เกรงว่าทำไม่ได้

เมิ่งอ้าวได้ยินผู้คนเอ่ยถึงบุตรชาย บนใบหน้าค่อยปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง กล่าวว่า "เมื่อใดเส้าหลงมีเวลาว่าง ขอเชิญไปยังบ้านเราสักคราอู่น้อยกับเถียนน้อยล้วนนิยมเลื่อมใสในเส้าหลงยิ่ง"

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทันตอบคำ คนเฝ้าประตูก็ร้องขานว่า "เสนาบดี

ซ้ายหยางเฉวียนจวิน แม่ทัพใหญ่หวังเฮอมาถึง”

เมิ่งอ้าวสลายรอยยิ้มบนใบหน้า หลี่ปู้เหว่ยก็แค่นเสียงอย่างเย็นชา ดูท่าความขัดแย้งระหว่างอำนาจเก่ากับใหม่ คนพื้นเมืองกับผู้มาจากรัฐอื่นถูกเร่งเร้าถึงจุดเดือดแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงกวาดมองไปที่ประตูใหญ่ เห็นคนอ้วนเตี้ยแต่งกายเลิศหรูผู้หนึ่งกับชายฉกรรจ์สวมเสื้อเกราะผู้หนึ่งก้าวยาวๆ เข้ามา ประเพณีนิยมของชาวฉินแตกต่างกับชาวจ้าว ทั้งไม่มีไพร่พลห้อมหน้าล้อมหลังและปราศจากขบวนมโหรีบรรเลงต้อนรับรวบง่ายกว่ามากนัก

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ หลี่ปู้เหว่ยผู้เป็นมหาเสนาบดีขวากับหยางเฉวียนจวินผู้เป็นมหาเสนาบดีซ้าย ต่างนำแม่ทัพคู่ใจมาร่วมงาน แสดงว่ามิใช่เหตุบังเอิญ ส่วนเจ้ารัฐฉินก็ทรงจัดสรรให้ทั้งสองฝ่ายมีสภาพไล่เลี่ยกัน

เพียงแต่หวังเฮอเป็นบุคคลสำคัญของรัฐฉิน ส่วนเมิ่งอ้าวเพียงเป็นแม่ทัพที่ยังไม่สมหวัง แสดงว่าหลี่ปู้เหว่ยยังไม่ได้รับการสนับสนุนจากกองทัพฉิน นี่เป็นจุดอ่อนของหลี่ปู้เหว่ย จึงเพียรพยายามชิงตัวเซี่ยงเส้าหลงมา ไม่เช่นนั้นคหบดีผู้ถือผลประโยชน์เป็นใหญ่ อาจไม่เหลือบแลเซี่ยงเส้าหลงแม้สักแวบเดียว

มหาเสนาบดีซ้ายหยางเฉวียนจวินและแม่ทัพใหญ่หวังเฮอล้วนเพ่งตาจ้องจับมายังเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงกับอูอิ้งหยวนรีบคารวะน้อมพบ

หวังเฮอมีบุคลิกการวางตัวดียิ่ง ยิ้มพลางคำนับตอบ หยางเฉวียนจวินมีท่วงท่าหยิ่งยโส เพียงผงกศีรษะเล็กน้อย หยีตาเล็กเรียวลง ยิ้มอย่างเย็นชา กล่าวว่า “ราชองครักษ์เซี่ยงมาได้กี่วันแล้ว หากมิใช่เรามาร่วมงานเลี้ยงพระราชทาน คงไม่มีโอกาสได้พบหน้าค่าตาแล้ว”

คำพูดเหล่านี้แสดงว่าตำหนิเซี่ยงเส้าหลงมาถึงนครเสียนหยางหาได้ไปคารวะบุคคลสำคัญเช่นเขาไม่

อูอิ้งหยวนลอบด่าทอในใจ ใบหน้ากลับปั้นรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า

“เขยเราเพิ่งมาถึงเมื่อวาน ที่สะเพร่าเลินเล่อ ขอท่านมหาเสนาบดีอย่าได้ถือสา”

เซี่ยงเส้าหลงกลับคลายใจลง หยางเฉวียนจวินผู้นี้แสดงอารมณ์ออกทางสีหน้า นับเป็นชนชั้นธรรมดา ไหนเลยเป็นคู่มือของหลี่ปู้เหว่ย กลับเป็นแม่ทัพใหญ่หวังเฮอร้ายกาจกว่ามากนัก

เสียงเคาะแผ่นหยกดังขึ้น ทหารองครักษ์ร่างกำยำ มือถือขวานสองคมจำนวนสิบแปดคน เดินเป็นระเบียบพรักพร้อมมาจากด้านหลังเข้าสู่ตัวตำหนัก ยืนเรียงรายอยู่สองฟากข้าง

จากนั้นเป็นเสียงเดินลงบันไดเป็นกลุ่มก้อนดังจากตำหนักด้านหลัง

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล ที่แท้เจ้ารัฐฉินจวงเซียงอ๋องประทับอยู่ชั้นบนของตำหนัก เมื่อได้รับรายงานว่าแขกเหรื่อมาครบถ้วนค่อยเสด็จลงมาทรงประกอบงานเลี้ยงพระราชทาน พร้อมกันนั้นเป็นที่คาดคิดได้ว่า ก่อนหน้านี้หลี่ปู้เหว่ยคงขึ้นไปหารือลับกับจวงเซียงอ๋องมาก่อน จากข้อนี้แสดงว่าทั้งสองมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งเพียงไหน

ทุกผู้คนแบ่งเป็นสองแถวคุกเข่ารับเสด็จ ก่อนอื่นเป็นขุนนางภายในวังสี่คนเดินออกมา จากนั้นเป็นนางกำนัลอายุเยาว์แปดนาง พวกนางสวมใส่ชุดสีม่วงเป็นพื้น ขับด้วยสีแดงและคราม ดูไปคร่ำครึอยู่บ้าง หาได้เลิศหรูเท่านางกำนัลรัฐจ้าวกับรัฐวุ่ยไม่ ทั้งหมดแบ่งเป็นสองกลุ่ม แต่ละกลุ่มประกอบด้วยชายสองหญิงสี่ ยืนสำรวมอยู่ด้านข้าง

เสียงเครื่องประดับกระทบกันดังขึ้น โฉมสะคราญรูปร่างงามระหงสวมชุดแพรยาวนางหนึ่ง จูงมือเด็กชายอายุประมาณสิบปีผู้หนึ่งเดินชดช้อยเข้ามา เซี่ยงเส้าหลงชำเลืองมอง ยังเข้าใจว่าเป็นจูจีกับเสี่ยวผาน รอจนเห็นชัดตาค่อยทราบว่าผิดแล้ว

ยามนั้นขุนนางภายในวังผู้หนึ่งร้องขานว่า “ซิ่วลี่ฮูหยินกับองค์ชายเฉิงเฉียวมาถึง”

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด นี่คงเป็นราชโอรสที่หยางเฉวียนจวินคิดสนับสนุนให้เป็นใหญ่ ซิ่วลี่ฮูหยินมีรูปโฉมโนมพรรณไม่เลว สมควรเป็น

พระสนมซึ่งจวงเซียงอ๋องทรงรับไว้ หลังจากเสด็จกลับถึงรัฐฉิน พระนางกับโอรสชายเข้าร่วมงานเลี้ยงพระราชทาน แสดงว่าคิดตั้งตัวเสมอภาคกับจูจีและเสี่ยวผาน

เครื่องประดับกระทบกันอีกครา เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกกระจ่างจ้าที่เบื้องหน้าสายตา ที่แท้จูจีซึ่งปัจจุบันเป็นจีฮองเฮามาถึง

จีฮองเฮาทรงพระภูษาแขนสั้นปักลายดอกด้วยใยทองสะดุดตา พระวรกายท่อนล่างสวมกระโปรงยาวระพื้น บวกกับเกล้าผมเป็นมวยสูงยามเยื้องย่างดั่งต้นหลิวลู่ลม ยิ่งขับเน้นรูปทรงองค์เอวและเสน่ห์อันเย้ายวนซึ่งซ่อนอยู่ภายในของพระนาง ข่มซิ่วลี่ฮูหยินหม่นหมองศรีไปโดยสิ้นเชิง พระนางมือหนึ่งรวบกระโปรง มือหนึ่งจูงเสี่ยวผานซึ่งสวมเสื้อแขนสั้น กางเกงแพร ใช้สีดำเป็นพื้นเดินเข้าสู่ตำหนัก

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงตัวเองเคยนอนหนุนหมอน ห่มผ้าห่มผืนเดียวกันกับพระนาง นับเป็นรสชาติอีกแบบหนึ่ง ต้องก้มศีรษะหลบเลี่ยงจากการสบสายตากับนาง

ขุนนางภายในวังร้องขานว่า “จีฮองเฮากับไทจือมาถึง”

พระมารดากับราชโอรสทั้งสองคู่มาถึงข้างโต๊ะกึ่งกลาง คุกเข่าลงรอรับเสด็จจวงเซียงอ๋อง เสี่ยวผานเพ่งสายตาแน่วนิ่ง ไม่ชำเลืองมองเซี่ยงเส้าหลงแม้สักแวบเดียว

เซี่ยงเส้าหลงชมเชยในใจ เขาเคยกำชับเสี่ยวผานอย่าได้แสดงท่าทีผิดปรกติต่อเขา ไม่เช่นนั้นอาจสะกิดความสงสัยของจีฮองเฮาหรือผู้ที่คอยจับตาสังเกตอื่นอีก

ได้ยินขุนนางภายในวังทั้งสี่ร้องขานโดยพร้อมเพรียงว่า “ต้าอ๋องเสด็จ”

เซี่ยงเส้าหลงไม่กล้าชำเลืองมองอีก เพียงนึกวาดภาพของเจ้ารัฐฉินองค์ปัจจุบันจวงเซียงอ๋องอยู่ในใจ

พระสุรเสียงอันสุภาพอ่อนโยนเสียงหนึ่งดังขึ้นที่เบื้องหน้าว่า “ทุกท่านตามสบาย”

ทุกผู้คนร้องขาน “ขอบพระทัยต้าอ๋อง” จากนั้นเซี่ยงเส้าหลงลุกตามทุกผู้คน พอเงยหน้าขึ้น พอดีประสานสบกับพระเนตรของจวงเซียงอ๋อง

เจ้ารัฐฉินองค์ปัจจุบันซึ่งเคยตกเป็นตัวประกัน มีพระชนมายุประมาณสี่สิบพรรษา พระวรกายผอมสูง แฝงพระราศีอันสูงสง่า พระฉวีขาวนวลราวสตรี พระพักตร์ขาวซีด หากแต่แฝงลักษณะของสุภาพชน นิ้วพระหัตถ์เรียวยาว แสดงว่ามาจากชาติตระกูลอันสูงส่ง น่าเสียดายประกายในพระเนตรไม่เพียงพอ พวงหยกที่ติดบนพระมงกุฎเป็นสีดำอมแดง เหนือขึ้นไปเป็นพระมงกุฎลักษณะสี่เหลี่ยมผืนผ้า แสดงพระฐานันดรแห่งเจ้าชีวิต อยู่ในชุดฉลองพระองค์พื้นดำเดินทอง ขลิบริมด้วยใยทอง

จวงเซียงอ๋องพอทอดพระเนตรพบเซี่ยงเส้าหลงแต่ไกล พระเนตรทรงทอประกายขึ้นมา แย้มพระโอษฐ์รับสั่งอย่างนุ่มนวลว่า “ผู้ที่สำเร็จในกิจการต้องเป็นคนเหนือธรรมดา เส้าหลงเจ้าไม่ได้สร้างความผิดหวังแก่ข้า”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงว่า จวงเซียงอ๋องจะรับสั่งเรียกชื่อของเขาตรงๆ พระกระแสรับสั่งก็สนิทสนมถึงเพียงนี้ รีบคุกเข่าลงขอบพระทัยในพระมหากรุณา

จวงเซียงอ๋องกวาดพระเนตรไปยังอูอิ้งหยวน รับสั่งอีกว่า “มีบุตรเขยเช่นนี้ ท่านอูยังมุ่งมาดปรารถนาสิ่งใด วันข้างหน้าเส้าหลงต้องเสริมสร้างชื่อเสียงเกียรติยศให้แก่ตระกูลอูอย่างแน่นอน”

อูอิ้งหยวนปลาบปลื้มยินดียิ่ง คุกเข่าลงคำนับในพระมหากรุณา หยางเฉวียนจวิน หวังเฮอสบตากันวูบ แสดงว่าไม่พอใจยิ่ง

จวงเซียงอ๋องรับสั่งอีกว่า “ท่านทั้งหลายเชิญนั่งประจำที่”

เสียงเคาะแผ่นหยกดังอีกครา ทหารองครักษ์อีกสิบแปดคนเดินออกจากภายใน รวมกับทหารองครักษ์ชุดแรก แบ่งออกเป็นหมวดละเก้าคน ถือหอกยาวยืนเฝ้าอยู่หลังโต๊ะอาคันตุกะ

หลี่ปู้เหว่ย หยางเฉวียนจวิน เซี่ยงเส้าหลงและพวกยืนประจำอยู่

ข้างโต๊ะ รอจนจวงเซียงอ๋องประทับนั่งลง จีฮองเฮากับซิ่วลี่ฮูหยินพระมารดากับราชโอรสนั่งตาม ทั้งหมดจึงกล้านั่งลง

โต๊ะด้านขวามือนั่งไว้ด้วยหลี่ปู้เหว่ยกับเซี่ยงเส้าหลง ถัดจากนั้นเป็นเมิ่งอ้าวกับอูอิ้งหยวน อีกฟากหนึ่งเป็นหยางเฉวียนจวินกับหวังเฮอ นั่งคนละโต๊ะ แบ่งแยกกันอย่างชัดเจน

เซี่ยงเส้าหลงจงใจไม่มองดูจูจีกับเสี่ยวผาน เพื่อมิให้จวงเซียงอ๋องตลอดจนบุคคลอื่นพบว่า เขามีความสัมพันธ์กับพวกนาง "สองแม่ลูก" เป็นพิเศษ

นางกำนัลเดินกรีดกรายตามโต๊ะต่างๆ ราวผีเสื้อล้อบุปผา เพิ่มเติมสุรายกอาหารมา

จวงเซียงอ๋องรับสั่งว่า "จีฮองเฮากับลูกเจิ้งล้วนกลับถึงนครเสียนหยางโดยปลอดภัย ข้าก็ไม่ต้องห่วงพะวงอีกต่อไป พวกเราดื่มจอกหนึ่ง"

ทุกผู้คนพากันยกจอกสุรากราบทูลแสดงความยินดี เพียงแต่ซิ่วลี่ฮูหยิน หยางเฉวียนจวิน และหวังเฮอมีสีหน้าไม่เป็นปรกติอยู่บ้าง

จวงเซียงอ๋องกวาดพระเนตรไปยังจีฮองเฮากับเสี่ยวผาน สายพระเนตรยิ่งนุ่มนวลกว่าเดิม ตรัสว่า "ลูกเจิ้ง เส้าหลงมีบุญคุณต่อเจ้า ยังมิรีบคารวะท่านเซี่ยงจอกหนึ่ง"

เสี่ยวผานผุดลุกขึ้น เดินมาถึงหน้าโต๊ะของเซี่ยงเส้าหลง จนบัดนี้ทั้งสองค่อยมีโอกาสประสานสบตากัน ดวงตาเสี่ยวผานแดงก่ำขึ้นมา ทอประกายความรู้สึกอันลึกล้ำ ดีที่ปรากฏวูบก็หายวับ

ยามนั้นมีนางกำนัลประคองป้านสุราและจอกสุรามา เซี่ยงเส้าหลงยืดกายขึ้น โน้มตัวไปเบื้องหน้า ชูมือขึ้นเหนือศีรษะ รับจอกสุราซึ่งเสี่ยวผานยื่นส่งให้ ดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น

เสี่ยวผานมีรูปกายกำยำกว่าเดิม สีหน้าสงบเยือกเย็น เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงภายภาคหน้า อีกฝ่ายสามารถรวมประเทศเป็นปึกแผ่น อดพลุ่งพล่านใจมิได้ จากนั้นทั้งสองแยกย้ายกลับไปนั่งประจำที่ดังเดิม

จวงเซียงอ๋องทรงปฏิสันถารกับทุกผู้คนเล็กน้อย ก็กวาดพระเนตร

มายังเซี่ยงเส้าหลงอีกครา ตรัสว่า “หากคิดบุกรุกนครหานตาน ล้มล้างรัฐจ้าว คร่ากุมจ้าวมู่กลับมา เส้าหลงเห็นว่าต้องใช้ไพร่พลสักเท่าใด?”

จีฮองเฮากับเสี่ยวผานตาเป็นประกายขึ้นมา ฝ่ายหยางเฉวียนจวินกับหวังเฮอก็เงี่ยหูสดับฟัง ดูว่าเซี่ยงเส้าหลงกราบทูลว่าอย่างไร

หลี่ปู้เหว่ยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “เส้าหลงกราบทูลแสดงความเห็นอย่างเต็มที่”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า “ด้วยสภาพในตอนนี้ หากคิดบุกยึดนครหานตาน เพียงใช้ไพร่พลยี่สิบหมื่นก็พอ แต่หากคิดล้มล้างรัฐจ้าว ต่อให้ระดมพลทั่วรัฐฉินยังทำไม่ได้”

ทุกผู้คนงงงันวูบใหญ่ หยางเฉวียนจวินแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า “ราชองครักษ์เซี่ยงยังไม่ผ่านการศึกสงคราม จึงกล่าววาจาไม่รู้ความเช่นนี้ แม่ทัพใหญ่หวังควรที่จะอธิบายต่อราชองครักษ์เซี่ยง เพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดแก่เขา”

คนผู้นี้เรียกเซี่ยงเส้าหลงเป็นราชองครักษ์ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่เจ้ารัฐจ้าวทรงแต่งตั้ง เพื่อเตือนสติผู้อื่นว่า เซี่ยงเส้าหลงเป็นไพร่พลเล็กๆ ทั้งยังยึดถือว่าเป็นคนนอก

จวงเซียงอ๋องตอนแรกไม่พอพระทัยอยู่บ้าง จากนั้นทรงนึกตรึกตรองอย่างลึกซึ้ง จีฮองเฮากลับแย้มพระโอษฐ์เล็กน้อย ทรงแสดงความเชื่อมั่นต่อเซี่ยงเส้าหลงอย่างเต็มเปี่ยม อูอิ้งหยวนรีบปรายตาบอกใบ้ต่อเซี่ยงเส้าหลง หวังให้เขยขวัญระวังปากคำ ส่วนเมิ่งอ้าวตาเป็นประกายขึ้นมา แสดงว่ารับรู้ความหมายในวาจาของเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงมองดูแม่ทัพใหญ่หวังเฮอ ดวงตาสาดประกายวาววับ หวังเฮอถูกจ้องมองจนระย่นย่ออยู่บ้าง กลายเป็นระมัดระวังตัวขึ้นมา กล่าวว่า “เราขอฟังคำอธิบายของท่านเซี่ยงเส้าหลงก่อนแล้วค่อยวิจารณ์”

คำพูดพอกล่าว จวงเซียงอ๋อง หลี่ปู้เหว่ย อูอิ้งหยวน และหยางเฉวียนจวิน ซึ่งไม่มีความรู้ด้านการทหารฉุกคิดว่า เซี่ยงเส้าหลงไม่ได้กล่าวเหลวไหลเลื่อนลอย ไม่เช่นนั้นหวังเฮอคงไม่สงวนท่าทีเช่นนี้

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “การปราชัยที่ฉางผิง นับว่าสร้างความบอบช้ำแก่รัฐจ้าวจริง มิเพียงส่งผลกระทบถึงความฮึกหาญของกองทัพ มิหนำซ้ำเหล่าขุนนางเชื้อพระวงศ์สูญเสียความเชื่อมั่นต่อแว่นแคว้นตนเอง แต่ภายใต้ความรู้สึกเช่นนี้ ทำให้เบื้องสูงหรือเบื้องต่ำบังเกิดความคิดยอมตาย ความพ่ายแพ้ของรัฐเอี้ยนนับเป็นตัวอย่างอันดี ข้าพเจ้าเสนอให้ใช้กำลังยี่สิบหมื่นบุกตีนครหานตาน เพราะอาศัยช่องว่างที่ตระกูลอูเราเพิ่งถอนตัวออกจากรัฐจ้าว วางยาฆ่าสัตว์พาหนะในสถานปศุสัตว์ จนกลายเป็นช่องโหว่ในรัฐจ้าว จึงมีความเชื่อมั่นเช่นนี้ แต่การโจมตีครั้งนี้ต้องรวดเร็ว ฉวยโอกาสที่แม่ทัพหลี่มู่กับเหลียนผ่อแยกย้ายต่อสู้กับพวกซงหนูกับรัฐเอี้ยน ไม่สามารถปลีกตัวมาช่วยเหลือ พอตีเมืองได้ก็ถอยทัพ ไม่สมควรรั้งอยู่นานไป” จากนั้นกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “หากเพียงเพื่อตีเมือง ใช้กำลังสิบหมื่นก็พอ แต่หากแม้นต้องการรวบรัดเผด็จศึก แล้วถอนทัพกลับคืน ต้องใช้จำนวนพลยี่สิบหมื่น”

หวังเฮอทอดถอนใจกล่าวว่า “คำพูดของท่านเซี่ยงมีเหตุผล”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกที่ดีต่ออีกฝ่ายมากกว่าเดิม ทั้งนี้เพราะคนผู้นี้จะอย่างไรไม่โป้ปดต่อหน้า

เมิ่งอ้าวก็สนับสนุนคำกล่าวของเซี่ยงเส้าหลง ส่วนหยางเฉวียนจวินขุ่นแค้นจนหน้าบัดเดี๋ยวแดงก่ำบัดเดี๋ยวขาวซีด สบสายตากับซิ่วลี่ฮูหยินแวบหนึ่ง ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้

จีฮองเฮาทรงพระสรวลเจื้อยแจ้ว กราบทูลต่อจวงเซียงอ๋องว่า “ต้าอ๋อง หม่อมฉันไม่ได้แนะนำคนผิดกระมัง นี่เป็นครั้งแรกที่แม่ทัพใหญ่กับแม่ทัพเมิ่งมีความเห็นตรงกัน”

พระนางพอรับสั่งเช่นนี้ หวังเฮอกับเมิ่งอ้าวพลอยกระอักกระอ่วนขึ้นมา

เสี่ยวผานมองดูเซี่ยงเส้าหลง แสดงความรู้สึกเทิดทูนบูชาและอาวรณ์ออกมา

จวงเซียงอ๋องสบพระเนตรกับหลี่ปู้เหว่ยแวบหนึ่ง ตรัสถามว่า “เส้า

หลงบอกว่าหากคิดล้มล้างรัฐจ้าว ต่อให้ระดมพลทั่วรัฐฉินยังทำไม่ได้ มีคำอธิบายอย่างไร?”

ผู้ที่ตื่นเต้นที่สุดคืออูอิ้งหยวน หากแม้นเซี่ยงเส้าหลงไม่สามารถกราบทูลให้จวงเซียงอ๋องทรงพอพระทัย สถานะที่มีเปรียบเมื่อครู่จะสิ้นสูญสลายไปแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงกราบทูลว่า “อันการศึกสงคราม มาตรว่าอาศัยพลังแห่งรัฐฉินเป็นพื้นฐาน กำลังทหารเป็นศัสตรา แต่การทูตและงานจารกรรมก็มีความสำคัญเช่นเดียวกัน เรียกว่ารู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งไม่เพลี่ยงพล้ำ”

หยางเฉวียนจวินสอดคำขึ้น “รัฐฉินเราไม่เคยละเลยทั้งสองประการนี้ เจ้าองค์ก่อนทรงแต่งตั้งจางอี้เป็นทูตพิเศษ เพื่อทำลายนโยบายรวมประสานแนวดิ่งของหกรัฐสำหรับด้านจารกรรม พวกเราก็จัดส่งสายสืบไปยังทุกรัฐ”

เซี่ยงเส้าหลงยิ่งมายิ่งดูแคลนต่อขุนนางผู้เฒ่านี้ จึงย้อนถามโดยไม่เกรงอกเกรงใจว่า “ขอถามท่านเสนาบดีซ้าย หากพวกเราทุ่มเทกำลังบุกรัฐจ้าว รัฐอื่นจะมีปฏิกิริยาอันใด?”

หยางเฉวียนจวินอับจนถ้อยคำ เขาไม่มีรายงานการสอดแนมสนับสนุน ไม่อาจตอบสมมติฐานข้อนี้ได้

หลี่ปู้เหว่ยยื่นมือลอดใต้โต๊ะเตี้ย ตบท่อนขาเซี่ยงเส้าหลงเป็นความหมายยินดีปรีดาที่เซี่ยงเส้าหลงลูบคมหยางเฉวียนจวินได้

หวังเฮอจะอย่างไรยืนอยู่ฝ่ายเดียวกับหยางเฉวียนจวิน จึงกล่าว “เรื่องนี้ไม่อาจดำเนินการโดยวู่วาม อย่าเพิ่งเอ่ยถึงรัฐฉีและฉู่ แต่รัฐจ้าวหาน วุ่ยมีความผูกพันมาก่อน หากรวมกำลังต่อต้านจะสร้างปัญหาแก่รัฐทัพฉินเราแล้ว”

คำพูดนี้แม้ช่วยลดแรงกดดันให้แก่หยางเฉวียนจวิน แต่เท่ากับสนับสนุนคำกล่าวของเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงไม่เปิดโอกาสให้ผู้อื่นตั้งตัว ชิงกล่าวว่า “หากรัฐจ้าวถูกโจมตี ทุกรัฐต้องไม่นิ่งดูดาย มาตรว่าตอนแรกแสดงท่าที**นั่งบนภูผา**

ชมดูพยัคฆาต่อสู้กัน* แต่ขอเพียงทัพจ้าวนั้นปิดด่านตั้งรับและส่งคนตัดเส้นทางสนับสนุนกำลังพลของทัพเรา รัฐอื่นจะช้าเร็วต้องส่งกำลังมาช่วยเหลือ เมื่อถึงเวลาพวกเรากลายเป็นรับศึกรอบด้านแล้ว”

จวงเซียงอ๋องรับสั่งชมเชยว่า “คำ *‘นั่งบนภูผาชมดูพยัคฆาต่อสู้กัน’* อันประเสริฐ ข้าเพิ่งได้ยินถ้อยคำอันเพริศพริ้งเช่นนี้เป็นครั้งแรก”

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด *‘สุภาษิตบทนี้ยังไม่เริ่มใช้กันหรือ?’* ยามนั้นคุกเข่าขอบพระทัยแล้วกล่าว “อย่าว่าแต่ซิ่นหลินจวินแห่งรัฐวุ่ยยังอยู่ สามารถโน้มน้าวทุกรัฐให้ดำเนินนโยบายรวมประสานแนวดิ่งอีกครั้ง อย่างนั้นพวกเราต้องตกอยู่ในอันตรายแล้ว”

ทุกผู้คนนิ่งเงียบงันไป เมื่อแปดปีก่อน ซิ่นหลินจวินแห่งรัฐวุ่ยรวมกำลังทุกรัฐ บุกตีทัพฉินถอยร่นออกจากนครหานตาน ทุกผู้คนยังจดจำไม่รู้ลืม

จวงเซียงอ๋องทอดถอนพระทัยตรัสว่า “หรือว่าจะปล่อยให้โจรโฉดจ้าวมู่ลอยนวลต่อไป?”

เพียงรับสั่งเช่นนี้แสดงว่า จวงเซียงอ๋องไม่ตั้งพระทัยรวมประเทศเป็นปึกแผ่น ไม่เช่นนั้นสมควรตรัสถามว่า “ทำอย่างไรจึงกวาดล้างทั้งหกรัฐได้?”

เซี่ยงเส้าหลงกราบทูลว่า “หากคิดคร่ากุมจ้าวมู่ ต้าอ๋องไม่จำเป็นต้องจัดส่งทหารแม้สักนายเดียว ขอเพียงมอบหมายให้ข้าพเจ้าไปจัดการเท่านั้น”

ทุกผู้คนล้วนงงงันอีกครา จวงเซียงอ๋องตรัสถามย้ำว่า “เป็นความจริง?”

เซี่ยงเส้าหลงกราบทูลว่า “ไม่มีวาจาแปลกปลอม ข้าพเจ้าขอเวลา

** นั่งบนภูผาชมดูพยัคฆาต่อสู้กันเป็นสุภาษิตบทหนึ่ง ปรากฏในหนังสือซือจี้หมวดของจางอี้ มีรายละเอียดว่า เปี้ยนจวงจื่อคิดแทงเสือที่มากินวัว ก่วนสูจื่อห้ามปรามไว้ บอกว่าเสือสองตัวแย่งกินวัว ต้องกัดกันเอง ผลการกัดกัน เสือตัวใหญ่กว่าต้องบาดเจ็บ ตัวเล็กกว่าต้องตาย เมื่อถึงเวลาค่อยฆ่าตัวที่บาดเจ็บ เท่ากับลงมือครั้งเดียวปราบเสือสองตัว จึงเป็นการเปรียบเปรยผู้ที่นั่งดูคนอื่นต่อสู้กัน จนทั้งสองฝ่ายบาดเจ็บตามกัน ค่อยตักตวงผลประโยชน์ในตอนท้าย*

ครึ่งปีรวบรวมข้อมูล หลังจากนั้นจะออกเดินทาง รับรองว่าจะคุมตัวจ้าวมู่ทั้งเป็นยังเต้นเร่าได้มาถึงหน้าพระพักตร์ ให้ต้าอ๋องทรงจัดการ แต่เรื่องนี้ต้องปกปิดเป็นความลับ หาไม่ข้าพเจ้าคงยากมีชีวิตรอดกลับมา”

จวงเซียงอ๋องทรงตบโต๊ะรับสั่งว่า “ผู้ใดกล้าแพร่งพรายเรื่องนี้ออกไป ต้องถูกประหารฆ่าโดยไม่ละเว้น”

ขณะเดียวกัน หลี่ปู้เหว่ยกล่าวกระซิบที่ข้างหูเซี่ยงเส้าหลงว่า “เรื่องนี้ไหนเลยบอกออกไปได้?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า หลี่ปู้เหว่ยกริ่งเกรงเขาถูกหยางเฉวียนจวินปองร้าย ดังนั้นยื่นมือลอดใต้โต๊ะเตี้ย เขียนอักษรบนต้นขาของอีกฝ่ายเป็นคำ “ไม่จริง” หลี่ปู้เหว่ยค่อยเข้าใจ กวาดมองเซี่ยงเส้าหลงเป็นเชิงชมเชยแวบหนึ่ง

หยางเฉวียนจวินก้มศีรษะลง มิให้ผู้คนสังเกตเห็นสีหน้าของเขา

จีฮองเฮาทรงพระสรวลเจื้อยแจ้ว กราบทูลต่อจวงเซียงอ๋องว่า “จ้าวมู่ที่เต้นเร่าได้...เส้าหลงใช้คำพูดแปลกใหม่นัก ขอต้าอ๋องทรงพิจารณาข้อเสนอของหม่อมฉันด้วย”

ทุกผู้คนพอฟัง ทราบว่ามีความนัยเคลือบแฝง จริงดังคาดหมาย จวงเซียงอ๋องทรงพระสรวลพลางตรัสว่า “ได้สนทนากับเส้าหลง สร้างความสมใจแก่ข้านัก หากสามารถคร่ากุมจ้าวมู่กลับมา ระบายความแค้นของข้า จะปูนบำเหน็จรางวัลอย่างงาม...นับแต่นี้เป็นต้นไป เส้าหลงเป็นที่ปรึกษาของข้า ควบตำแหน่งไท่ฝู่ของไทจือ เป็นพระอาจารย์สอนเพลงกระบี่และหลักพิชัยสงครามแก่ลูกเจิ้ง”

หลี่ปู้เหว่ยยินดียิ่ง รีบชูจอกสุราแสดงความยินดีต่อเซี่ยงเส้าหลง ควรทราบว่าไทจือเป็นผู้สืบราชบัลลังก์ หากได้เป็นพระอาจารย์ของไทจือ วันหน้าไทจือขึ้นครองราชย์ ย่อมมีอำนาจโน้มน้าวพระทัยของพระองค์ ดังนั้นตำแหน่งนี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง

หยางเฉวียนจวินลุกขึ้นจากโต๊ะที่นั่ง คุกเข่าลงกราบทูลว่า “ต้าอ๋องโปรดทรงใคร่ครวญให้ดี รัฐฉินเราก่อตั้งมาหลายร้อยปี มีชื่อเลื่องลือ

ด้านการต่อสู้ ผู้ที่เป็นพระอาจารย์ถ่ายทอดเพลงกระบี่และหลักพิชัยสงครามให้แก่ไทจือ ล้วนเป็นมือกระบี่อันเลิศล้ำแห่งรัฐ ไม่เคยมีคนนอกรับตำแหน่งนี้มาก่อน อย่าว่าแต่ราชองครักษ์เซี่ยงหนึ่งนั้นไม่มีความดีความชอบทางทหาร สองไม่ทราบเพลงกระบี่สมดังคำร่ำลือหรือไม่ มิสู้รอจนราชองครักษ์เซี่ยงคร่ากุมจ้าวมู่กลับมา แล้วค่อยทรงวินิจฉัยเถอะ”

คำพูดเหล่านี้มีเหตุผลอยู่บ้าง แต่ไม่เป็นที่พอพระทัยของจวงเซียงอ๋อง ตรัสว่า “ข้าไหนเลยดูคนผิดไป เรื่องราวกำหนดเช่นนี้ มหาเสนาบดีซ้ายไม่ต้องกล่าวมากความแล้ว”

หวังเฮออดเดินออกมามิได้ คุกเข่าลงกราบทูลว่า “ต้าอ๋องทรงทบทวนให้ดี หาไม่เกรงว่าไม่เป็นที่ยอมรับนับถือของผู้คน”

แม่ทัพใหญ่ผู้นี้พอเอ่ยปาก เท่ากับกองทัพฉินร่วมคัดค้าน จวงเซียงอ๋องแม้กริ้ว แต่อดลังเลในพระทัยมิได้

เซี่ยงเส้าหลงเห็นเช่นนั้น ก็คุกเข่าลงกราบทูลว่า “ท่านมหาเสนาบดีซ้ายกับแม่ทัพใหญ่กล่าวมีเหตุผล ขอต้าอ๋องทรงทบทวนคำสั่ง ดูว่าข้าพเจ้าคร่ากุมจ้าวมู่กลับมาได้หรือไม่ แล้วค่อยตัดสินพระทัย”

อูอิ้งหยวนกับจีฮองเฮารู้สึกเสียดาย เสี่ยวผานถึงกับคิดทุบตีหยางเฉวียนจวินสักครา

จวงเซียงอ๋องทอดถอนพระทัยตรัสว่า “ทุกท่านเชิญลุกขึ้น”

หยางเฉวียนจวินกับหวังเฮอทราบว่าพระองค์ทรงเปลี่ยนพระทัยแล้ว ล้วนกลับมานั่งที่โต๊ะด้วยความยินดี เซี่ยงเส้าหลงก็เดินกลับโต๊ะที่นั่งด้วยสีหน้าเป็นปรกติ หวังเฮอเห็นเซี่ยงเส้าหลงไม่ถือสาหาความในใจบังเกิดความรู้สึกที่ดีกว่าเดิม

จวงเซียงอ๋องไม่ทันรับสั่งกระไร หลี่ปู้เหว่ยพลันส่งเสียงหัวร่อออกมากล่าวว่า “ตำแหน่งพระอาจารย์ไทจือ ไหนเลยว่างเว้นครึ่งปีได้ ด้านการพิชัยสงคราม เมื่อครู่เส้าหลงแสดงข้อคิดเห็นอันโดดเด่นแล้ว ระหว่างที่อยู่ในรัฐจ้าวกับรัฐวุ่ย ก็อาศัยคนที่น้อยกว่า เอาชนะกองโจรปล้นชิงม้า

ปลิดศีรษะเซียวเว่ยโหมว มีชื่อสะท้านแผ่นดิน ไม่จำเป็นต้องอวดอ้างมากความสำหรับด้านเพลงกระบี่ ขอเพียงหยางเฉวียนจวินกับแม่ทัพใหญ่เชื้อเชิญมือกระบี่ที่มีคุณสมบัติคู่ควรในรัฐเรามา เลือกวันประลองยุทธ์หน้าพระพักตร์ ก็จะทราบกระจ่างเอง”

จวงเซียงอ๋องทรงโสมนัสยิ่ง รับสั่งว่า “ตกลงกันตามนี้ ตอนนี้พวกเราดื่มสุราหาความสำราญกัน”

พลางปรบพระหัตถ์คราหนึ่ง นางระบำกลุ่มหนึ่งก็พลิ้วกายเข้าสู่ตำหนัก ร้องเพลงขับกล่อมแล้วกรีดกรายร่ายรำ แต่ก็ไม่อาจชะล้างบรรยากาศอันเคร่งเครียดไปได้ ทั้งสองฝ่ายล้วนเตรียมพร้อม ต้องการสะกดข่มอีกฝ่ายหนึ่งลง

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มในใจ ทราบว่าตัวเองถูกม้วนเข้าสู่มรสุมการช่วงชิงอำนาจในราชสำนักฉิน นี่อาจเป็นเพราะ “คนอยู่ในยุทธจักร ไม่เป็นตัวของตัวเอง”

ข่าวคราวจากแดนไกล

หลังจากนั้นอีกสิบวัน เซี่ยงเส้าหลงผ่านช่วงเวลาอันสุขสบาย นับแต่มายังรัฐอันเข้มแข็งแห่งนี้ เซี่ยงเส้าหลงนำภรรยาหญิงรับใช้พร้อมด้วยเถิงอี้ จิงจวิ้น อูจว่อและนักรบที่ติดตามเขามาจากนครหานตานหนึ่งพันนาย เดินทางไปพักผ่อนยังสถานปศุสัตว์ ซึ่งเพิ่งบุกเบิกใหม่ของตระกูลอู

สถานปศุสัตว์ตั้งอยู่นอกเมือง กินบริเวณกว้างไพศาล หากควบขับม้าเร็วต้องใช้เวลาหนึ่งชั่วยาม จึงเคลื่อนจากทางด้านนี้ไปยังอีกสุดปลายด้านนั้น ที่นั้นมีบ้านพักสิบแปดกลุ่ม พวกเขาเลือกบ้านซึ่งปลูกหันหากันทั้งสี่ด้าน ซึ่งอยู่กลางหุบเขาเล็กๆ หลังหนึ่งเป็นที่อยู่อาศัยขนานนามว่าบ้านพักร้อนมังกรซ่อน

ทุกวันตื่นเช้าขึ้นมา เซี่ยงเส้าหลงจะชักชวนภรรยาหญิงรับใช้ควบขับม้าไปตามทุ่งหญ้า พร้อมกับฝึกซ้อมเพลงกระบี่ยิงธนู ทั้งซ้อมมือกับเถิงอี้ อูจว่อและจิงจวิ้นฝึกการใช้อาวุธนานาชนิด เตรียมรับมือกับตัวแทนซึ่งหยางเฉวียนจวินเลือกสรรมา

กองกำลังคัดสรรพิเศษเพิ่มจากเจ็ดสิบเจ็ดคนเป็นสามร้อยคน ทำการฝึกซ้อมทั้งกลางวันกลางคืน สำหรับเป็นฐานกำลังปฏิบัติการคร่ากุมจ้าวมู่ในภายหน้า เซี่ยงเส้าหลงที่มาจากหน่วยรบพิเศษ ควบคุมการฝึกด้วยตัวเอง คนเหล่านี้ล้วนมีฝีมือรุดหน้าอย่างรวดเร็ว เรียนรู้

การสอดแนมในแนวหลังและกลยุทธ์ในการรบต่างๆ

ตระกูลอูมีผู้คนจำนวนมาก ในจำนวนนี้ประกอบด้วยช่างฝีมือดี อูจว่อจึงจัดตั้งโรงหลอมโลหะภายในสถานปศุสัตว์ตามคำแนะนำของเซี่ยงเส้าหลง จัดสร้างเครื่องมือและอาวุธลับ ทั้งเชือกบิน ขอเกี่ยวกับเข็มบิน

เซี่ยงเส้าหลงยังไม่ลืมฝึกโคจรพลังตามแนวทางในบันทึกเพิ่มเติมของม่อจื่อ เถิงอี้พลอยบังเกิดความสนใจ ขอร่ำเรียนด้วย กลับมีความรุดหน้ากว่าเซี่ยงเส้าหลงอีก เซี่ยงเส้าหลงพานมอบบันทึกเพิ่มเติมของม่อจื่อแก่เถิงอี้ ให้เถิงอี้ศึกษาเพลงกระบี่ ตลอดจนการพิชัยสงครามในบันทึกเพิ่มเติม ความสัมพันธ์ของทั้งสองยังลึกซึ้งกว่าพี่น้องร่วมอุทรอีก

ในความเบิกบานหรรษา เถาฟางเดินทางมาถึงสถานปศุสัตว์แล้วทั้งหมดหารือกันในห้องโถง เถาฟางกล่าวด้วยความกระหยิ่มยินดีว่า “มีข่าวจากนครหานตานแล้ว ช่างตื่นเต้นเร้าใจจริงๆ”

เขาเกริ่นกล่าวสะกิดความสนใจทุกผู้คน แล้วค่อยเอ่ยสืบต่อ “ขอบอกกล่าวทีละเรื่อง ครั้งนี้ผู้ที่ถูกทำร้ายสาหัสที่สุดคือจ้าวมู่ เมื่อทัพจ้าวพบเห็นทางอุโมงค์ซึ่งทอดถึงนอกเมือง ค่อยทราบว่าหลงกล จากนั้นรับทราบข่าวอิ๋งเจิ้งตัวจริงเดินทางกลับถึงนครเสียนหยาง สร้างความโกรธกริ้วแก่เจ้ารัฐจ้าว จนทรงพระประชวร ทั้งยังรับสั่งตำหนิจ้าวมู่อย่างรุนแรง ไม่ทรงอนุญาตให้จ้าวมู่เข้าเฝ้าเป็นแรมเดือน จนบัดนี้ความสัมพันธ์ค่อยดีขึ้น แต่ไม่มีอำนาจเช่นกาลก่อน ตรงกันข้ามกับขุนนางกวอไค ไม่ทราบเท็จทูลอย่างไร กลับได้รับความไว้วางพระทัยจากเจ้ารัฐจ้าวกว่าเดิม”

เซี่ยงเส้าหลงอดถามมิได้ว่า “สภาพของหยาฮูหยินเป็นอย่างไร?”

เถาฟางทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงไม่ลืมเลือนหญิงงามใจรวนเรนางนี้ ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า “นางล้มป่วยคราหนึ่ง ฉีหวี่คิดไปหานาง กลับถูกนางขับไล่ออกมา มีผู้คนมากหลายเห็นเหตุการณ์กับตา”

อูจว่อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เจ้ารัฐจ้าวไม่ทรงตำหนินางหรือ?”

เถาฟางกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า “ฟังว่านางเคยทูลขอให้เจ้ารัฐจ้าวอย่าได้จัดการกับเซี่ยงเส้าหลง ดังนั้นเจ้ารัฐจ้าวทรงสำนึกเสียพระทัยอยู่บ้าง กอปรกับนางป่วยหนักร่อแร่หรือว่ามีสาเหตุอื่นอีก ฐานะของหยาฮูหยินยังคงสภาพเดิมไม่เปลี่ยนแปลง ตอนนี้ชาวเมืองหานตานต่างหวาดหวั่นวิตกว่า ทัพฉินจะบุกตีรัฐจ้าว ดังนั้นเจ้ารัฐจ้าวทรงจัดส่งทูตออกเดินทางไปเจรจาหว่านล้อมรัฐต่างๆ ตระเตรียมรับมือทัพฉิน”

เถิงอี้กล่าวถามว่า “อิ๋งเจิ้งตัวปลอมนั้นมีชะตากรรมอย่างไร?”

เถาฟางทอดถอนใจกล่าวว่า “ถูกจ้าวมู่ประหารฆ่าทิ้งไป จ้าวมู่ได้รับความแค้นแน่นอก ได้แต่ระบายโทสะใส่คนไร้ความผิดนี้”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกยากจะหักใจได้ แต่นี่นับเป็นเรื่องอับจนปัญญา

เถาฟางพลันวางมือลงบนหัวไหล่เซี่ยงเส้าหลง กล่าวเบาๆ ว่า “ขอแจ้งข่าวแก่ท่านเรื่องหนึ่ง แต่อย่าได้พลุ่งพล่านใจไป”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า “เรื่องอันใด?”

ดวงตาเถาฟางทอแววประหลาดพิกล กล่าวว่า “มีข่าวของสตรีไหมงามแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงหน้าแปรเปลี่ยนไป ถามโพล่งว่า “นางตายแล้ว?”

เถาฟางสั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่ หากแต่แต่งไปยังหมู่บ้านชนบทที่อยู่ข้างเคียงแห่งหนึ่ง ทั้งยังกำเนิดบุตรคนหนึ่ง สามีเป็นนายพรานที่มีชื่อเสียงอยู่บ้าง ฟังว่ารักถนอมนางยิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงตะลึงลานชั่วขณะ กลับรู้สึกปลอดโปร่งใจ หวนนึกถึงเหตุการณ์ตอนแยกทางกัน สตรีไหมงามคล้ายตกลงใจว่าจะไม่ไปจากดินแดนอันสันติสุขนั้น ขอเพียงนางเป็นฝั่งเป็นฝาก็ใช้ได้แล้ว

จิงจวิ้นยื่นหน้าเข้าไปหาเถาฟาง กระซิบถามว่า “ส่งจดหมายของข้าพเจ้าต่อจ้าวจื้อหรือไม่?”

เถิงอี้ฉุกใจคิด ซิงถามว่า “จดหมายของท่านเปิดเผยเรื่องราวที่พวกเราตระเตรียมย้อนกลับไปยังนครหานตานหรือไม่?”

จิงจวิ้นสะดุ้งเฮือกหนึ่งกล่าวว่า “ย่อมไม่ จวิ้นน้อยไหนเลยไม่

รู้จักดีชั่วปานนั้น?”

เถาฟางล้วงจดหมายจากอกเสื้อฉบับหนึ่ง ยัดไปในมือจิงจวิ้น ยิ้มพลางกล่าวว่า “ดูท่าจ้าวจื้อมีทีท่าต่อท่านอยู่บ้าง”

จิงจวิ้นโห่ร้องด้วยความยินดี ตีลังกากลางอากาศสามทอดจากไปดุจหมอกควันสายหนึ่ง เรียกเสียงหัวร่อของทุกผู้คนดังครืนใหญ่

เถาฟางเห็นเซี่ยงเส้าหลงรับทราบข่าวของสตรีไหมงาม ยังรักษาอารมณ์ความรู้สึกไว้ได้ ค่อยคลายใจลง กล่าวว่า “คนของพวกเราที่ไปยังนครต้าเหลียงส่งข่าวมาว่า ยอดหญิงจี้เดินทางสู่รัฐฉู่แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า “ผิดท่าแล้ว นางคงไปหาข้าพเจ้าที่นครหานตาน”

ทุกผู้คนคาดคำนวณความหมายในวาจาของเขาออก ยอดหญิงจี้เอียนหยานย่อมไม่ได้ไปหาเขาที่รัฐจ้าวโดยตรง หากแต่ไปยังรัฐฉู่ก่อนแล้วค่อยจับเส้นทางผ่านรัฐฉีสู่นครหานตาน สมัยโบราณการสื่อสารล่าช้าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในนครหานตาน เกรงว่าจี้เอียนหยานยังไม่ล่วงรู้แต่อย่างไร

เซี่ยงเส้าหลงพอบังเกิดความห่วงใยกังวล ก็ว้าวุ่นใจขึ้นมา กล่าวว่า “พวกเราไปยังนครหานตานในบัดดล”

เถาฟางกล่าวว่า “อย่างน้อยต้องรอให้ผ่านวันมะรืนก่อน ทัพฉินคัดเลือกคนผู้หนึ่งมาช่วงชิงตำแหน่งพระอาจารย์ของไทจือแล้ว กำหนดประลองยุทธ์หน้าพระพักตร์ในยามเที่ยงวันมะรืนนี้”

อูจว่อกล่าวถามว่า “คนผู้นั้นเป็นใคร?”

เถาฟางตอบว่า “คล้ายกับเรียกว่าหวังเจี่ยน”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบใหญ่ เรื่องราวไฉนประจวบบังเอิญถึงเพียงนี้

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงนั่งอยู่ข้างธารน้ำตกเล็กๆ ห่างจากเรือนพักไม่ไกล ใช้ความคิดเพียงลำพัง

ในยุคสมัยเลียดก๊ก ทุกแห่งหนล้วนเป็นทิพยสถานสมมติเช่น

หุบเขาแห่งนี้ ประกอบด้วยหินประหลาดหลายหลาก ลำธารน้ำใสไหลผ่านน้ำตกสาดเทลงสู่บึงน้ำ ภายใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง ท่ามกลางสายน้ำไหลหินแปรเปลี่ยน ไม่ว่าชมดูอย่างไร ก็หาเบื่อหน่ายไม่

เขานั่งอยู่ข้างบึงน้ำ เงี่ยหูฟังเสียงน้ำตกไหลรินลงสู่บึงน้ำ มองดูไผ่เขียวต้นพฤกษาริมฝั่ง ทุกสิ่งเต็มไปด้วยชีวิตชีวาคราแรกวสันต์และภาพลักษณ์แห่งความเจริญงอกงาม อดเบิกบานสำราญใจมิได้

อารยธรรมความก้าวหน้า ที่แท้เป็นเรื่องดีหรือเลวร้าย? วิทยาการในสองพันกว่าปีให้หลังพิสูจน์ว่า มนุษยชาติทำลายธรรมชาติอันสวยงามโดยไม่หยุดหย่อน หากแม้นมีคนสามารถย้อนยุคกลับมายังโบราณกาลเช่นเขา ต้องบังเกิดความเศร้าเสียใจต่อสิ่งแวดล้อมที่ถูกทำลายไป

จากนั้นความคิดคำนึงของเซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงการประลองยุทธ์หน้าพระพักตร์ในวันมะรืน จิตใจต้องขมวดเป็นเงื่อนปมขึ้น ไม่ว่าฝ่ายใดพิชิตชัย เกรงว่ามีปัญหาอยู่บ้าง

ปัญหาอยู่ที่เขาสามารถเปลี่ยนแปลงประวัติศาตร์หรือไม่? หากแม้นคำตอบคือไม่ เขาจึงไม่สนใจ ท่องเที่ยวชมขุนเขาไพรกว้าง ครองรักกับเหล่าภรรยาหญิงรับใช้ เสี่ยวผานย่อมเป็นฮ่องเต้พระองค์แรกแห่งประวัติศาสตร์

เพียงแค้นที่เขาไม่แน่ใจ หากเขาเอาชัยหวังเจี่ยน อีกฝ่ายยังจะเป็นขุนพลสำคัญที่ช่วยผนวกหกรัฐเข้าด้วยกันหรือไม่ นี่เป็นเรื่องที่ทำให้เขาต้องเปลืองสมองขบคิดจริงๆ

แต่เซี่ยงเส้าหลงก็แพ้ไม่ได้ ไม่เช่นนั้นจะสร้างความเสียหายแก่ตระกูลอู ทั้งส่งผลกระทบถึงเสี่ยวผาน แม้กระทั่งการเดินทางสู่นครหานตานของเขา พลอยได้รับผลสะท้อนด้วย

ขณะกลัดกลุ้มใจ ได้ยินเสียงหัวร่อดังสดใส หญิงรับใช้คมขำนามซุ่ยถงกับซุ่ยลู่พากันหาบถังไม้เล็กๆ มาตักน้ำ หาล่วงรู้ถึงการคงอยู่ของเซี่ยงเส้าหลงไม่

ซุ่ยถงนั่งลงบนก้อนหิน ส่วนซุ่ยลู่ถอดรองเท้าออก เผยเห็นเท้า

อันกลมกลึง แช่อยู่ในน้ำอย่างสบายอารมณ์

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงภาพเหตุการณ์ที่เล่นน้ำกับสตรีไหมงามที่ลำธารกลางหุบเขา อดสะท้อนใจมิได้

ชุ่ยถงพลันกล่าวว่า "**เส้าแหย** *(นายน้อย)* เคยโอบกอดท่านหรือไม่?"

ชุ่ยลู่ย้อนถามนาง ชุ่ยถงสองแก้มแดงซ่าน ผงกศีรษะกล่าวว่า "เพียงโอบเอวของผู้อื่น จุมพิตใบหน้าเบาๆ เท่านั้น"

ชุ่ยลู่ยิ้มพลางกล่าวว่า "**ยาโถว** *(คำด่าหญิงสาว)* น้อยหวั่นไหวใจแล้ว"

ชุ่ยถงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "ท่านดีกว่าข้าพเจ้าเท่าใด เมื่อคืนยังละเมอเรียกหาเส้าแหย"

ชุ่ยลู่กล่าวอย่างเอียงอายว่า "ห้ามมิให้ท่านกล่าวอีก"

เซี่ยงเส้าหลงชมดูจนหวั่นไหวใจ ลุกขึ้นจากที่นั่ง หญิงรับใช้ทั้งสองค่อยรู้สึกตัวว่ามีคน เหลียวหน้ามองมา เห็นเป็นเซี่ยงเส้าหลง ตอนแรกใจหายวาบ จากนั้นหน้าแดงจรดใบหู เอียงอายจนไม่ทราบชำแรกไปที่ใดดี

เซี่ยงเส้าหลงกลัวพวกนางอับอายจนหลบหนีไป รีบเคลื่อนกายถึงหว่างกลางทั้งสอง แยกย้ายคว้าจับข้อมือของพวกนางไว้ หญิงรับใช้ทั้งสองถึงกับร่างอ่อนระทวย พิงร่างกับก้อนหิน หน้าผากก้มต่ำลงจนแทบซุกอยู่กับร่องอก

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "ไม่ยอมไปกระมัง? อย่างนั้นพวกเราหาความสุขที่ใต้ธารน้ำตกนี้กัน"

หญิงรับใช้ทั้งสองตื่นตระหนกยิ่ง พากันกล่าวว่า "ไม่ กลัวว่าจะถูกผู้คนพบเห็น"

เซี่ยงเส้าหลงข่มขู่ว่า "ไม่ต้องการถูกผู้คนพบเห็นหรือ? อย่างนั้นตามข้าพเจ้ามาแต่โดยดี"

หญิงรับใช้ทั้งสองลุกขึ้นอย่างอับจนปัญญา ในใจทั้งอับอายทั้งยินดี

เซี่ยงเส้าหลงฉุดดึงพวกนางเหยียบย่ำก้อนหินที่สูงๆ ต่ำๆ ปีนป่ายขึ้นไป ชั่วครู่ก็มาถึงสระน้ำเล็กๆ ที่อยู่ชั้นบนสุด พอดีเห็นทัศนียภาพเบื้องล่างจนหมดสิ้น ค่อยสั่งให้หญิงรับใช้ทั้งสองนั่งเคียงคู่กับเขา ยกมือโอบไหล่ของพวกนางไว้

ซุ่ยถงกล่าวเบาๆ ว่า "เมื่อครู่เส้าแหยนั่งอยู่ที่นั่นตลอดเวลาหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวหยอกเย้าว่า "ข้าพเจ้าม่อยหลับไป ไม่ได้ยินคำกล่าวที่ว่า โอบเอวผู้อื่น จุมพิตใบหน้าเบาๆ หรือเมื่อคืนละเมอเพ้อหาอันใด"

หญิงรับใช้ทั้งสองอับอายยิ่ง ครวญครางออกมา ซุกใบหน้ากับอ้อมอกของเขา

เซี่ยงเส้าหลงนึกยินดีที่บุรุษในยุคสมัยนี้ช่างมีความสุขนัก สองมือก็ลูบไล้ใบหน้าอันลื่นละมุนของพวกนาง หญิงรับใช้ทั้งสองถูกลูบไล้จนร่างสั่นระริก ลมหายใจกระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงก้มศีรษะลง ควานหาริมฝีปากของซุ่ยถงจนพบ ประทับจูบอย่างหนักหน่วง อีกมือหนึ่งเริ่มรุกรานต่อซุ่ยลู่อย่างไม่เป็นสุข

ซุ่ยลู่ไหนเลยทนทานได้ ต้องครวญครางว่า "เส้าแหย..."

ยามนี้อาทิตย์ลาลับกับขุนเขาตะวันตก ประจวบปรากฏเมฆขาวกลุ่มหนึ่งพาดผ่านขอบฟ้า ดวงอาทิตย์กลายเป็นกลุ่มก้อนสีแดง คล้ายลูกไฟขนาดใหญ่แขวนอยู่ที่ห่างไป

เซี่ยงเส้าหลงถอนริมฝีปากจากซุ่ยถง หญิงรับใช้ที่กระสันรัญจวนนางนี้ส่งเสียงดังอืมม์ กลับเป็นฝ่ายกอดรัดเอวเขาเอาไว้

เขาก้มลงมองดูซุ่ยลู่ที่ถูกเขาลูบไล้จนหน้าแดงจรดใบหู หญิงรับใช้งดงามนางนี้กำลังแอบดูเขา พอเผชิญหน้ากับสายตาของเขา สร้างความอับอายแทบตาย เซี่ยงเส้าหลงชมดูจนไม่อาจสะกดอดกลั้นสืบไปกล่าวว่า "ใช้พื้นหญ้าเป็นดั่งเตียง ใช้ท้องฟ้าต่างผ้าห่ม พี่สาวทั้งสองคัดค้านหรือไม่?"

หญิงรับใช้ทั้งสองครวญครางไม่ขาดปาก ไหนเลยตอบคำได้

ค่ำคืนนั้นเซี่ยงเส้าหลงเริงรักอย่างเต็มที่ แต่ขณะที่เขาอยู่ในห้วงหฤหรรษ์ ห้วงสมองยังปรากฏภาพเงาร่างของจี้เอียนหยาน สตรีไหมงาม รวมทั้งหยาฮูหยิน สตรีทั้งหลายทราบว่า เซี่ยงเส้าหลงกำลังจะเดินทางสู่รัฐจ้าว ยามอาลัยอาวรณ์ จึงรบเร้าพัวพันเขาเป็นพิเศษ

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว สองวันให้หลังทั้งหมดออกจากหุบเขาอันบรรเจิด เดินทางกลับนครเสียนหยาง คงเหลือแต่เถิงอี้ อูจว่อรั้งอยู่ฝึกสอนนักรบกองกำลังคัดสรรพิเศษต่อไป

เพิ่งมาถึงตึกตระกูลอู อูอิ้งหยวนตามตัวเซี่ยงเส้าหลงไป กล่าวอย่างจริงจังว่า “ถูเซียนสืบประวัติความเป็นมาของหวังเจี่ยนที่จะประลองยุทธ์กับเส้าหลง ฟังว่าคนผู้นี้มีเพลงกระบี่เป็นเลิศในรัฐฉิน ที่ร้ายกาจที่สุดยังคงเป็นวิชายิงธนู สามารถยิงลูกธนูติดต่อกันสามดอก ใช้คันธนูเหล็ก สายธนูทำจากสายทองแดง อำนาจการยิงไกลถึงห้าร้อยก้าว”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงวิชาธนูของเหลียนจิ่น ซึ่งตายใต้คมกระบี่ของเขา เกรงว่าไม่มีความสามารถถึงขั้นนี้ จึงกล่าว “คนผู้นี้มีอายุสักเท่าใด?”

อูอิ้งหยวนทอดถอนใจกล่าวว่า “ปีนี้สมควรอยู่ในวัยยี่สิบเศษ เปลือกนอกสุภาพเรียบร้อย ดูไม่ออกว่าร้ายกาจปานนั้น” หยุดเล็กน้อย จึงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ถูเซียนสืบทราบว่า หยางเฉวียนจวินกับหวังเฮอกำหนดตัวหวังเจี่ยนไว้แต่แรก แต่จงใจยืดเวลาสิบกว่าวัน เพื่อให้หวังเจี่ยนมีเวลาฝึกซ้อมฝีมือ คนเหล่านี้คำนวณแน่ว่า ท่านได้พบภรรยานางบำเรอใหม่ ย่อมต้องตักตวงความสุข เป็นเหตุให้สูญเสียพละกำลัง ตอนนี้แม้แต่มหาเสนาบดีหลี่ยังเป็นห่วงขึ้นมา”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงเหตุการณ์ระเริงรักที่ผ่านมา ต้องลอบละอายแก่ใจ เห็นว่าตัวเองประมาทคู่ต่อสู้ไปแล้ว

อูอิ้งหยวนยื่นมือตบไหล่เขา กล่าวว่า “พยายามออมกำลังสร้างสมาธิไว้ เราจะไปอธิบายต่อลูกฟางเอง”

เซี่ยงเส้าหลงกลับมายังเรือนมังกรซ่อน ก็สลัดความคิดฟุ้งซ่านเข้าสู่ห้วงสงบ นั่งโคจรพลังตามแนวทางในบันทึกเพิ่มเติมของม่อจื่อ ไม่นานก็เข้าสู่ภวังค์ลืมตน

เสียงเคาะประตูห้องปลุกเซี่ยงเส้าหลงสะท้านตื่นขึ้นมา รีบเดินไปเปิดประตูห้องออก เห็นอูถิงฟางยืนอยู่หน้าประตู กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “จวิ้นน้อยถูกคนทำร้าย ทั้งยังรับบาดเจ็บไม่เบา”

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบ รีบรุดไปยังตึกใหญ่ เห็นอูอิ้งหยวนกับเถาฟางล้วนอยู่พร้อมหน้า ยังมีหมอประจำตึกตระกูลอูสองคนกำลังห้ามโลหิตพันบาดแผลให้แก่จิงจวิ้น

เซี่ยงเส้าหลงเดินถึงข้างกายจิงจวิ้น ตรวจดูอาการบาดเจ็บของอีกฝ่ายโดยละเอียด พบว่าจิงจวิ้นรับบาดแผลกระบี่เจ็ดแปดแห่ง ที่สาหัสที่สุดคือปากแผลบริเวณชายโครงด้านซ้าย แทบแทงถูกตำแหน่งหัวใจ อื่นๆ เพียงเป็นบาดแผลภายนอก เพียงแต่มีอยู่สองกระบี่ที่แทงลึกถึงกระดูก คนเสียโลหิตจำนวนมาก ตกอยู่ในสภาพกึ่งสลบไสล สีหน้าปรากฏแววปวดร้าวสุดทนทาน

เซี่ยงเส้าหลงแม้เจ็บปวดใจ แต่ทราบว่าจิงจวิ้นสมควรรักษาชีวิตน้อยๆ ไว้ได้ จึงล่าถอยถึงข้างกายอูอิ้งหยวนกับเถาฟาง ถามว่า “เป็นการลงมือของผู้ใด?”

อูอิ้งหยวนกล่าวว่า “เราให้ถูเซียนช่วยสืบเสาะแล้ว ดีที่เด็กน้อยนี้มีร่างกายแข็งแรง รับบาดเจ็บสาหัสปานนี้ ยังประคองตัวกลับมาค่อยล้มลง”

เถาฟางกล่าวเสริมว่า “ฝ่ายตรงข้ามแสดงว่าต้องการชีวิตของจวิ้นน้อย”

พลันได้ยินเสียงองครักษ์รักษาตึกรายงานว่า “ท่านเสนาบดีหลี่มาถึง”

ทุกผู้คนคาดไม่ถึงว่า หลี่ปู้เหว่ยจะมาเยี่ยมอาการจิงจวิ้นด้วยตัวเอง รีบออกไปต้อนรับ

หลี่ปู้เหว่ยก้าวยาวๆ มา ท่ามกลางการอารักขาของบริวารสิบกว่าคน ก่อนอื่นตรวจดูอาการบาดเจ็บของจิงจวิ้น ค่อยชักชวนเซี่ยงเส้าหลงและพวกทั้งสามมาด้านข้าง กล่าวอย่างเคร่งเครียดว่า “นี่คงต้องเป็นแผนการของหยางเฉวียนจวินและพวก คิดอาศัยเหตุการณ์ฆ่าจวิ้นน้อย กระทบกระเทือนจิตใจของเส้าหลง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงราบเรียบว่า “พวกมันประเมินขีดความสามารถในการหลบหนีของจวิ้นน้อยต่ำทรามไป ขอเพียงจวิ้นน้อยฟื้นคืนสติมา จะทราบว่าเป็นการลงมือของผู้ใด?”

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวว่า “ไม่ว่าเป็นการลงมือของผู้ใด เรื่องทั้งหมดต้องรอจนผ่านการประลองยุทธ์กับหวังเจี่ยนในวันพรุ่งนี้ แล้วค่อยคิดบัญชีกับคู่อริ ขอเพียงเส้าหลงช่วงชิงตำแหน่งพระอาจารย์ของไทจือมาได้ เราจะให้การสนับสนุนเส้าหลงทวงถามหนี้โลหิตรายนี้แก่จวิ้นน้อยอย่างเต็มที่”

ในใจเซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความคิดขัดแย้งขึ้น เขาไม่ต้องการสนิทสนมกับหลี่ปู้เหว่ย แต่ดูจากสภาพการณ์ หากดำเนินในทิศทางเช่นนี้ต่อไป เขาจะช้าเร็วต้องกลายเป็นสมุนบริวารของหลี่ปู้เหว่ย นี่ยังมิใช่ปัญหา กลัวว่าทั้งหมดผูกพันเป็นน้ำใจ ภายหน้ายิ่งปวดเศียรเวียนเกล้ากว่าเดิม

จิงจวิ้นส่งเสียงครางคำหนึ่ง ฟื้นคืนสติมาแล้ว ทุกผู้คนห้อมล้อมเข้าไป ในสายตาของจิงจวิ้นมีแต่เซี่ยงเส้าหลง พอพบเห็นเขาก็ร้องว่า “พี่ใหญ่ พวกมันมีฝีมืออำมหิตนัก”

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือกดไหล่ของอีกฝ่ายไว้ ห้ามมิให้เคลื่อนไหว หลี่ปู้เหว่ยกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “เป็นการลงมือของผู้ใด?”

จิงจวิ้นสงบเยือกเย็นลงบ้าง ขบกรามกล้ำกลืนอาการเจ็บปวดบนร่าง กล่าวว่า “พวกมันมียี่สิบกว่าคน ข้าพเจ้าเพียงจดจำออกว่า ในจำนวนนี้มีคนเรียกว่าหน้าบากกั๋วซิง”

หลี่ปู้เหว่ยสั่งให้หามจิงจวิ้นไปนอนพักรักษาตัวยังตึกหลัง จากนั้นดวงตาทอประกายอำมหิต กล่าวว่า “กั๋วซิงผู้นี้มีชื่อเสียงในนครเสียน

หยางอยู่บ้าง เป็นหนึ่งในสามครูฝึกสำนักบู๊อุ้ยหนัน เจ้าสำนักนามชิวเย่อเซิงกับทัพฉินมีความสัมพันธ์อย่างแนบแน่น ไม่เห็นคนของเราอยู่ในสายตา เส้าหลง โอกาสหน้าท่านโค่นสำนักบู๊นั้นให้แก่เรา ต้องการผู้คนมากน้อยเท่าใดบอกได้อย่างเต็มที่”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ หากทำเช่นนั้นเท่ากับกลายเป็นมือเท้าของหลี่ปู้เหว่ยแล้ว ยามนั้นตอบว่า “เรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ พวกเรามีปัญญาจัดการได้”

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวด้วยความยินดีว่า “เมื่อมีเส้าหลง สถานะโดยรวมของพวกเราก็ผิดแผกไป หากหยางเฉวียนจวินและพวกไม่เกรงกลัวเส้าหลง คงไม่ดำเนินแผนเช่นนี้” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า “วันพรุ่งนี้เราจะมายังที่นี้สมทบกับพวกท่าน แล้วค่อยเข้าวังด้วยกัน เรามั่นใจว่าเส้าหลงต้องไม่สร้างความผิดหวังแก่ผู้คนแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด ปรายตาบอกใบ้ต่ออูอิ้งหยวนกับเถาฟางปากกล่าวว่า “เส้าหลงน้อมส่งท่านเสนาบดีหลี่เอง”

อูอิ้งหยวนกับเถาฟางล้วนเข้าใจ ปล่อยให้เซี่ยงเส้าหลงเดินเคียงคู่ไปกับหลี่ปู้เหว่ย

หลี่ปู้เหว่ยเป็นบุคคลฉลาดหลักแหลม จึงกล่าวเบาๆ ว่า “เส้าหลงมีคำพูดใดจะกล่าว?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยไม่ตอบคำ จวบกระทั่งถึงหน้ารถโดยสารซึ่งจอดอยู่นอกประตูใหญ่ ค่อยกล่าวว่า “สิบวันนี้ข้าพเจ้าคิดอ่านแทนท่านเสนาบดีหลี่ พบว่าไม่สมควรแข็งข้อกับฐานอำนาจเก่าของรัฐฉิน ไม่แน่ว่าผลสุดท้ายกลายเป็นบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย”

หลี่ปู้เหว่ยทอดถอนใจกล่าวว่า “ทุกเรื่องราวถือสันติภาพเป็นสำคัญ เราก็นึกถึงปัญหาข้อนี้ จนใจที่ผลประโยชน์เป็นใหญ่ ชาวฉินก็กีดกันคนนอก ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เชื่อว่าเรามีความจริงใจทุ่มเทให้แก่รัฐฉิน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า “พวกมันเมื่อร่วมมือกันเพราะผลประโยชน์ พวกเราก็อาศัยผลได้ผลเสียแยกพวกมันออกจากกัน

สมมติเช่นชนชั้นหยางเฉวียนจวินกับสำนักบู๊อุ้ยหนัน พวกเราใช้ฝีมือที่เด็ดขาดโค่นทำลายพวกมันเพื่อเสริมสร้างบารมีขึ้น แต่หากเป็นบุคคลที่ไม่ได้มุ่งแต่ประโยชน์ส่วนตัวเช่นหวังเฮอ สมควรเจรจาหว่านล้อมให้เข้าร่วมเป็นพวก”

หลี่ปู้เหว่ยตาทอประกายพิสดาร สำรวจดูเซี่ยงเส้าหลงโดยละเอียด ผงกศีรษะกล่าวว่า “เส้าหลงคล้ายวางแผนเป็นมั่นเหมาะ รีบบอกออกมาฟังดู”

เซี่ยงเส้าหลงถ่ายทอดบอกแผนการออกไป หลี่ปู้เหว่ยพอฟังจบกล่าวว่า “หากกระทำได้ย่อมประเสริฐสุด กลัวแต่ว่าประมาทพลาดพลั้ง คิดเอาเปรียบกลับเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ต้องตกตายสูญเปล่า”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ท่านเสนาบดีหลี่มีบุญคุณต่อตระกูลอูอย่างล้นเหลือ ข้าพเจ้าเสี่ยงอันตรายเพียงเล็กน้อย นับเป็นอย่างไรได้?”

หลี่ปู้เหว่ยหัวร่อฮาฮา ยื่นมือโอบไหล่เซี่ยงเส้าหลง จากไปด้วยความยินดี

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า ตัวเองได้รับความไว้วางใจอย่างเต็มเปี่ยมจากหลี่ปู้เหว่ย จึงหันกายกลับเข้าตึกไปเฝ้าดูอาการของจิงจวิ้น

ประลองหน้าพระพักตร์

ลานสวนสนามข้างตำหนักกลางของวังเสียนหยาง ชุมนุมด้วยผู้คนจำนวนมากหน้าหลายตา เฝ้ารอดูการประลองยุทธ์ ซึ่งกำลังจะเปิดฉากขึ้น

ฝ่ายหนึ่งเป็นขุนพลผู้แกล้วกล้า ซึ่งมีชื่อเสียงที่สุดของทัพฉิน อีกฝ่ายหนึ่งเป็นมือกระบี่ที่สร้างเกียรติประวัติจากรัฐจ้าว ได้รับการกล่าวขวัญอย่างมาก ไม่ว่าผู้ใดล้วนต้องการดูว่าทั้งสองจะพิสูจน์ผลแพ้ชนะอย่างไร

ภายใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง ด้านที่ติดกับตำหนักกลางสร้างเวทียกพื้นสามหลัง จัดตั้งเก้าอี้ที่นั่ง เวทีหลังกึ่งกลางเป็นที่ประทับของจวงเซียงอ๋อง จีฮองเฮา ซิ่วลี่ฮูหยินและเหล่าราชโอรส

เวทีซ้ายมือนั่งไว้ด้วยมหาเสนาบดีซ้ายหยางเฉวียนจวิน แม่ทัพใหญ่หวังเฮอ และแม่ทัพนายกองทั้งหลาย เวทีขวามือนอกจากหลี่ปู้เหว่ยแล้ว ยังมีแม่ทัพเมิ่งอ้าวและขุนนางที่อยู่ฝ่ายหลี่ปู้เหว่ย ในจำนวนนี้มีหลี่ซือรวมอยู่ด้วย หลี่ซือความจริงไม่มีคุณสมบัติเข้าร่วม แต่เนื่องจากห่วงใยในเซี่ยงเส้าหลง จึงเจรจาจนได้ที่นั่งมา บุคคลอื่นซึ่งฐานะต่ำต้อยกว่า ได้แต่ยืนดูอยู่รอบนอกสนามแล้ว

ทหารฉินซึ่งสวมเสื้อเกราะ รูปร่างสูงใหญ่กว่าคนของรัฐอื่น เฝ้าอยู่บนบันไดทางขึ้นตำหนักกลางและอีกสามด้าน ขวานสองคมสะท้อน

ประกายแวววับใต้แสงอาทิตย์

ยามนั้นหลี่ปู้เหว่ยกับเซี่ยงเส้าหลงเพิ่งโดยสารรถมาถึง เดินไปยังเวทีขวามือ สร้างความปั่นป่วนวุ่นวายเล็กน้อย ชี้ไม้ชี้มือมายังเซี่ยงเส้าหลง

หลี่ปู้เหว่ยระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวกระซิบที่ข้างหูเซี่ยงเส้าหลงว่า “ชาวฉินให้ความสำคัญแก่วิชาบู๊ ยกย่องวีรบุรุษผู้กล้า การศึกครั้งนี้ต้องชนะให้จงได้”

เช้าวันนี้เซี่ยงเส้าหลงฝึกโคจรพลังตามแนวทางในบันทึกของม่อจื่อเพิ่มเติม ยามนี้ยิ่งคึกคักเข้มแข็ง บังเกิดความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยมตอบว่า “ท่านเสนาบดีหลี่โปรดวางใจ”

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวว่า “คนสวมชุดนักบู๊สีดำบนเวทีซ้ายมือคือเจ้าสำนักอุ้ยหนันนามชิวเย่อเซิง อย่าได้ลืมเลือนสารรูปของมัน”

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามอง เห็นผู้คนบนเวทีนับร้อยจ้องจับมาที่เขาเป็นจุดเดียว จึงผงกศีรษะยิ้มเล็กน้อย มองดูชิวเย่อเซิงแวบหนึ่ง จากนั้นเบือนสายตาไป

หลี่ปู้เหว่ยชักนำเซี่ยงเส้าหลงก้าวขึ้นเวทีขวามือ แนะนำต่อผู้คนที่นั่งอยู่ก่อน แล้วค่อยนั่งลง กล่าวถามถูเซียนที่ด้านหลังว่า “หวังเจี่ยนมาแล้วหรือไม่?”

ถูเซียนตอบว่า “สมควรมาแล้ว เพียงไม่ทราบอยู่ที่ใด?”

เสียงเป่าหลอดเขาพลันดัง เห็นทหารองครักษ์ถวายการอารักขาจวงเซียงอ๋องในฉลองพระองค์ลายมังกร เสด็จนำเสี่ยวผาน จีฮองเฮา ซิ่วลี่ฮูหยิน เฉิงเฉียวและเหล่าพระสนมนางกำนัลออกจากภายในตำหนักมุ่งสู่เวทีกึ่งกลาง

ทหารทั้งหมดยืนสำรวมแสดงความเคารพ ผู้คนบนเวทีหลังอื่นคุกเข่ารับเสด็จ ทั่วทั้งลานสวนสนามเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง เซี่ยงเส้าหลงลอบชมเชยในใจ เพียงดูจากสภาพเช่นนี้ เป็นที่ทราบถึงศักดานุภาพในเจ้ารัฐฉิน และความเป็นระเบียบแบบแผนของชาวฉิน

จวบกระทั่งจวงเซียงอ๋องและพระสนมราชโอรสประทับนั่งเรียบร้อย ขุนนางภายในวังประกาศให้ทั้งหมดนั่งตามสบาย ค่อยกลับคืนสภาพเดิม แต่ทุกผู้คนยุติการสนทนา รอคอยกระแสรับสั่งของจวงเซียงอ๋อง

ขุนนางภายในวังร้องขานว่า “เซี่ยงเส้าหลงอยู่ที่ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงรีบผุดลุกขึ้น เปลื้องชุดยาวชั้นนอกออก เผยให้เห็นรูปกายที่สมบูรณ์พร้อมก้าวลงจากเวที เดินถึงเบื้องหน้าเวทีกึ่งกลาง ถวายบังคมต่อจวงเซียงอ๋อง

จวงเซียงอ๋องทอดพระเนตรเซี่ยงเส้าหลง ผงกพระพักตร์แสดงความชื่นชมโสมนัส พระองค์เคยอยู่รัฐอื่นมาก่อน จึงถือเป็นคนนอกเช่นกัน ดังนั้นทรงแสดงความรู้สึกที่ดีต่อมือกระบี่ผู้มาจากรัฐจ้าวซึ่งช่วยเหลือฮองเฮาราชโอรสของพระองค์กลับมา

ขุนนางภายในวังร้องขานอีกว่า “ขุนทัพหวังเจี่ยนอยู่ที่ใด?”

เพิ่งขาดคำ ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ม้าตัวหนึ่งควบตะบึงมาจากประตูวัง

ในกลุ่มคนบังเกิดเสียงโห่ร้องดังกึกก้อง ผู้คนพากันเปิดทางให้ม้าพ่วงพีควบตรงมา หากเอ่ยถึงสภาวะ เซี่ยงเส้าหลงแสดงว่าตกเป็นรองคู่ต่อสู้อักโข

หวังเจี่ยนมีวิชาขับขี่สูงเยี่ยม ระยะทางช่วงสั้นๆ กลับเร่งฝีเท้าม้าอย่างเต็มที่ ขณะจะหยุดลง คนก็ม้วนตัวลงยังใต้ท้องม้า จากนั้นพลิกขึ้นบนหลังม้าจากอีกด้านหนึ่ง แล้วค่อยกระโดดลงจากหลังม้า คุกเข่าลงกับพื้นพสุธา ร้องว่า “ขุนทัพหวังเจี่ยนคำนับต้าอ๋อง”

ทุกผู้คนระเบิดเสียงโห่ร้องชมเชย และให้กำลังใจอย่างเนืองแน่น เร่งเร้าบรรยากาศจนถึงจุดเดือด

หลี่ปู้เหว่ยและพวกบนเวทีขวามือ รวมทั้งอูอิ้งหยวนและเถาฟาง ซึ่งมีความเชื่อมั่นในเซี่ยงเส้าหลง เห็นฝ่ายตรงข้ามมีวิชาขับขี่สูงเยี่ยมถึงเพียงนี้ ความเชื่อมั่นเริ่มสั่นคลอนขึ้นมา

จวงเซียงอ๋องมีพระพักตร์ตื่นเต้นสงสัย ผงกพระเศียรเป็นเชิงชมเชย

จีฮองเฮาทรงมีความรู้สึกที่ดีต่อเซี่ยงเส้าหลงเป็นพิเศษ ยามนี้ทรงตื่นเต้นจนยืดกุมมือน้อยๆ ของเสี่ยวผานไว้ ค่อยพบว่าใจกลางฝ่ามือของเสี่ยวผานปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึมออกมา ส่วนหยางเฉวียนจวินและพวกบนเวทีซ้ายมือล้วนมีสีหน้ายินดี คล้ายกับเซี่ยงเส้าหลงพ่ายแพ้แน่แล้ว

หวังเจี่ยนยืดกายขึ้นกวาดตามายังเซี่ยงเส้าหลง ประจวบกับเซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกวาดตามองมา ทั้งสองจึงเผชิญหน้ากันอยู่อย่างถนัดถนี่

ทั้งสองฝ่ายล้วนมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย ตะลึงลานบุคลิกของอีกฝ่าย หวังเจี่ยนเป็นบุรุษหนุ่มขาวคมคายตามที่อูอิ้งหยวนบ่งบอกบรรยายจริง แต่นี่ยังไม่เพียงพอกับการบรรยายบุคลิกภาพของเขา

คนผู้นี้อย่างมากเตี้ยกว่าเซี่ยงเส้าหลงครึ่งศีรษะ สวมชุดนักบู๊สีดำแดงตัดกัน ใส่เสื้อกั๊กเกราะหวาย ไหล่บ่ากว้าง แผ่นหลังหนา รูปกายกำยำ จมูกโด่งเป็นสัน ดวงตาทั้งคู่ลึกล้ำสุดจะหยั่ง ผมเผ้าดำขลับเกล้าเป็นมวยบนศีรษะ ใช้เชือกแดงผูกรัดไว้ ปลายทั้งสองปล่อยห้อยระอยู่ต้นคอ กอปรเป็นความองอาจสง่างามกว่าเดิม

เซี่ยงเส้าหลงนึกชมเชยในใจ คนผู้นี้กอปรด้วยบุคลิกเช่นนี้ มิน่าเล่าภายภาคหน้าสามารถช่วยเหลือเสี่ยวผานพิชิตหกรัฐ รวมประเทศเป็นปึกแผ่น ดังนั้นยิ้มพลางคารวะให้ หวังเจี่ยนเห็นเซี่ยงเส้าหลงมีท่าทีที่เป็นมิตร สีหน้าค่อยผ่อนคลาย คารวะตอบตามมารยาท แต่ดวงตายังฉายแววไม่เป็นมิตร

ยามนั้นขุนนางภายในวังที่เวทีกึ่งกลางประกาศวัตถุประสงค์ของการประลองครั้งนี้ เพื่อเป็นการกระตุ้นหนุนข้าราชบริพารทั้งหลาย เน้นย้ำความสำคัญของประเพณีเทิดทูนวิชาบู๊ สุดท้ายจึงกล่าว “การประลองครั้งนี้แบ่งเป็นสองช่วง ช่วงแรกขี่ม้ายิงธนูแล้วค่อยประลองเพลงกระบี่”

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ หวนนึกถึงตนเองแม้มีวิชาขี่ม้ายิงธนูรุดหน้ากว่าเดิม แต่หากเปรียบกับหวังเจี่ยน ยังไม่อาจเทียบเปรียบได้ หวังเจี่ยนรับคำด้วยเสียงอันดัง เซี่ยงเส้าหลงย่อมต้องตอบตกลงด้วย

หวังเจี่ยนลอยตัวขึ้นบนหลังม้าอย่างสวยงาม ควบขับจากไป

จวบกระทั่งถึงมุมสนาม ใกล้ปะทะกับฝูงชน ค่อยบังคับม้ายกขาหน้าขึ้น หันหัวม้ากลับมา เรียกเสียงโห่ร้องชมเชยอีกครา

ทหารฉินสองนายยกเป้าซ้อมยิงธนูมาจากข้างสนาม จัดตั้งอยู่บนพื้นที่ว่างกลางสนาม

ยามนั้นหลี่ปู้เหว่ยใช้คนจูงม้าลมกรดมา เซี่ยงเส้าหลงยิ้มอย่างเยือกเย็น สะกิดเท้าพุ่งตัวขึ้นบนหลังม้า จากนั้นใช้เท้าหนีบท้องม้า อาศัยความเร็วของม้าลมกรด ควบขับรอบสนาม บรรลุถึงอีกมุมหนึ่งของสนาม เรียกเสียงโห่ร้องชมเชยไม่น้อยเช่นกัน

หวังเจี่ยนดึงคันธนูเหล็กจากข้างอานม้า เชิดศีรษะขึ้น เรียกเสียงชมเชยจากผู้คนรอบข้าง

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าอีกฝ่ายตระเตรียมสำแดงวิชายิงธนู ดังนั้นตวาดว่า “เป้าตายสู้เป้ามีชีวิตไม่ได้ พี่หวังทดลองยิงลูกธนูใส่ข้าพเจ้าสักสามดอก ข้าพเจ้ารับรองว่าจะไม่ใช้โล่กำบังต้านทาน”

ทั่วทั้งบริเวณเงียบกริบลง แต่สายตาทุกคู่ทอแววเหลือเชื่อ คล้ายนึกเดาว่าคนผู้นี้ใช่คิดหาที่ตายหรือไม่? เซี่ยงเส้าหลงกลับมีความคับแค้นอันจำเป็น หากแม้นต้องพ่ายแพ้การประลอง มิสู้เสี่ยงอันตรายดู อาศัยเพลงกระบี่และฝีมือของตนรับมือวิชาขี่ม้ายิงธนูของฝ่ายตรงข้าม หากแม้นประสบความสำเร็จ เท่ากับผ่านด่านนี้ได้

หวังเจี่ยนกลับไม่คิดเอารัดเอาเปรียบ กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ลูกธนูไร้น้ำใจ พี่เซี่ยงใคร่ครวญให้ดี”

เซี่ยงเส้าหลงแสดงความเคารพต่อจวงเซียงอ๋องแต่ไกล กราบทูลว่า “ขอต้าอ๋องทรงอนุญาต”

จวงเซียงอ๋องทรงลังเลเล็กน้อย ค่อยยกพระหัตถ์เป็นความหมายทรงอนุญาต ผู้คนเกือบสองพันคนในบริเวณล้วนกลั้นลมหายใจรอดูฉากอันตื่นเต้นเร้าใจนั้น

หวังเจี่ยนยกคันธนูเหล็กขึ้น อีกมือหนึ่งดึงลูกธนูจากซองธนูทางด้านหลังสี่ดอก คีบอยู่ในซอกนิ้วทั้งห้า ท่วงท่าช่ำชองชำนาญ ทำให้ผู้คน

คาดคำนวณว่าเขาสามารถยิงลูกธนูทั้งสี่ดอกด้วยความง่ายดาย ดุจเดียวกับการหายใจเข้าออก

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญหามารดาในใจ ที่แท้คนผู้นี้ซุกงำประกาย ผู้คนภายนอกเพียงเข้าใจว่าเขายิงลูกธนูครั้งละสามดอก จนบัดนี้ค่อยแสดงฝีมือแท้จริงออกมา

หวังเจี่ยนหัวร่อดังๆ กล่าวว่า “ลูกธนูเหล็กของข้าพเจ้าสามารถทะลวงทะลุโล่กำบังทุกชนิด พี่เซี่ยงใช้โล่กำบังก็หาเป็นไรไม่ ระวัง”

พลางใช้เท้าหนีบท้องม้าเล็กน้อย ม้าศึกก็ควบตะบึงมา

เซี่ยงเส้าหลงแหงนหน้าหัวร่อ ไสม้าเข้าหา หากแต่เคลื่อนเข้าใกล้ที่ประทับของจวงเซียงอ๋อง คาดว่าหวังเจี่ยนไม่กล้ายิงลูกธนูมายังทิศทางที่จวงเซียงอ๋องประทับอยู่ เพื่อลดทอนความแหลมคมรุนแรงของอีกฝ่าย

ม้าทั้งสองฝ่ายพอเคลื่อนเข้าใกล้ ก็แยกออกจากกันสลับสับเปลี่ยนตำแหน่งกัน

หวังเจี่ยนหันหัวม้า บังคับม้าควบขับกลับมาในทันทีทันใด จิตสมาธิของเซี่ยงเส้าหลงจดจ่ออยู่กับเคล็ดวิชาของม่อจื่อ พริบตานั้นแผ่นฟ้าแผ่นดินคล้ายหยุดนิ่งลง นอกจากหวังเจี่ยนแล้ว ไม่มีวัตถุธาตุอื่นอีก พร้อมกันนั้นเร่งม้าเข้าหาหวังเจี่ยน ขอเพียงสามารถประชิดใกล้หวังเจี่ยนหลบรอดจากลูกธนูทั้งสี่ดอก การประลองรอบนี้ก็ยุติลง

ม้าทั้งสองตัวเคลื่อนเข้าใกล้อย่างรวดเร็ว จากระยะห่างพันก้าวย่นใกล้เป็นเจ็ดร้อยก้าว

หวังเจี่ยนดึงสายธนูคราหนึ่ง ไม่ทราบทำอย่างไร ลูกธนูในซอกนิ้วดอกหนึ่งก็ตกลงบนสายธนู พริบตานั้น สายธนูถูกน้าวจนสุดล้า ลูกธนูถูกปล่อยออกมา

เซี่ยงเส้าหลงไม่เคยเห็นลูกธนูที่รวดเร็วถึงเพียงนี้มาก่อน แทบเท่ากับว่าลูกธนูเพิ่งหลุดจากแหล่งก็มาถึงเบื้องหน้าแล้ว ดีที่เซี่ยงเส้าหลงก็มีปฏิกิริยารวดเร็วกว่าผู้คนทั่วไปมากมาย พลันตวาดก้อง ชักกระบี่

คลื่นโลหิตจากกลางหลัง ฟันเฉียงๆ ใส่ส่วนหัวของธนู

ผู้คนในบริเวณไม่ว่าเป็นฝ่ายตนหรือฝ่ายตรงข้าม พากันระเบิดเสียงโห่ร้องชมเชยออกมา

เซี่ยงเส้าหลงควบม้า ชักกระบี่ฟันเฉียง ความเคลื่อนไหวเหล่านี้กระทำติดต่อตามกัน ควบคุมตำแหน่งแง่มุม จังหวะเวลาพอดีเป็นที่สุด แสดงออกถึงความสวยงามของอิริยาบถและพลัง ทำให้ผู้คนที่ชมดูโห่ร้องชมเชยออกมา จากข้อนี้แสดงว่าชาวฉินมีนิสัยใจคอที่เปิดเผยจริงใจ

เสียงติงคราหนึ่ง ลูกธนูเหล็กดอกนั้นบินคว้างไปตกลงสู่พื้น

หวังเจี่ยนร้องคำ “ประเสริฐ” จากนั้นคนหายวับกับตา ที่แท้ซ่อนตัวอยู่ใต้ท้องม้า เซี่ยงเส้าหลงลอบตื่นตระหนก ลูกธนูดอกแรกของฝ่ายตรงข้ามแฝงพลังอันรุนแรง สั่นสะเทือนจนแขนขวาของเขาชาด้าน แทบคลายมือปล่อยกระบี่คลื่นโลหิตร่วงหล่นลง ยามนั้นมองไม่เห็นหวังเจี่ยน หมายความว่าฝ่ายตรงข้ามปล่อยลูกธนูอย่างไร ก็ไม่อาจทราบได้

ทั่วทั้งลานสนามเงียบสงัดจนเข็มตกสักเล่มยังได้ยิน มีแต่เสียงฝีเท้าของม้าศึก ดังระรัวดุจเภรีในสนามรบ ระยะห่างของทั้งสองฝ่ายย่นจากเจ็ดร้อยก้าว เหลือเพียงห้าร้อยก้าว

ไม่ได้ยินเสียงสายธนูอันใด จากมุมมองของเซี่ยงเส้าหลง เห็นลูกธนูสองดอกยิงออกจากใต้ท้องม้าด้านขวามือ ดอกหนึ่งมุ่งใส่ตำแหน่งหัวใจ อีกดอกหนึ่งยิงมายังท่อนขาของเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าจากระยะห่างที่ย่นใกล้เข้ามาเกือบสองร้อยก้าว บวกกับอาการชาด้านที่แขนยังไม่ทุเลา ดังนั้นไม่สามารถใช้กำลังแขนเขี่ยลูกธนูที่แฝงพลังกล้าแข็งกว่าเดิมพ้นห่าง พานตัดใจใช้ด้ามกระบี่กดใส่ลูกธนูที่ยิงมายังหัวใจ พร้อมกับยื่นเท้าเตะใส่ลูกธนูอีกดอกหนึ่ง

ทุกผู้คนไม่ทันมีเวลาห่วงใยแทนเขา ได้ยินเสียงดังเมื่อด้ามกระบี่ของเซี่ยงเส้าหลงปัดลูกธนูปลิวกระเด็น ขณะเดียวกันนิ้วเท้าของเซี่ยงเส้าหลงปวดแปลบแสบร้อน นับว่าเตะลูกธนูเบี่ยงเบน ผงกศีรษะพุ่งสูงขึ้นแล้วค่อยร่วงหล่นลง

ยามนี้ม้าทั้งสองตัวอยู่ห่างเพียงสามร้อยก้าวเท่านั้น เซี่ยงเส้าหลงพลันพบว่าไม่ถูกต้อง ที่แท้ลูกธนูดอกสุดท้ายยิงจากข้างคอม้าโดยไร้เสียง ทั้งเป็นแง่มุมที่คาดคิดไม่ถึง นอกจากเขาพลิกตัวลงจากหลังม้า อย่าคิดหมายหลบรอดได้ แต่ยามนี้คิดขยับตัวก็ไม่ทันการณ์แล้ว

ช่วงแขนของเซี่ยงเส้าหลงปวดชาจนไม่มีปัญญายกขึ้นหรือวางลง ที่ถือกระบี่คลื่นโลหิตอยู่เพียงใช้เป็นเป้าหลอกล่อ ยามนั้นยื่นมือซ้ายถึงกระบี่ไม้ซึ่งแขวนอยู่ข้างอานม้าออกมา กวาดใส่ลูกธนูดอกสุดท้าย

เสียงทึบเมื่อลูกธนูเหล็กถูกกวาดขวางปลิวลิ่วออกไป

ทั่วทั้งบริเวณบังเกิดเสียงโห่ร้องชมเชยดังขึ้น แม้แต่หวังเจี่ยนก็อดร้องคำ “ประเสริฐ” อีกครามิได้ แขวนคันธนูเหล็กไว้ที่ข้างอานม้า ชักกระบี่คู่มือ ควบม้าทะยานเข้าหาเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงไม่กล้าชะล่าใจ สอดกระบี่คลื่นโลหิตคืนฝักที่กลางหลัง ขยับกระบี่ไม้ในมือซ้าย ไสม้าโถมเข้าหา

ทั้งสองพุ่งเฉียดผ่านไป เสียงกระบี่ไม้กับเหล็กปะทะติดต่อกันดังสะท้านทั่วสนาม เซี่ยงเส้าหลงทดสอบทราบว่า กำลังแขนของฝ่ายตรงข้ามยังเข้มแข็งกว่าตน อดสะท้านใจมิได้ จงใจควบม้าถึงริมขอบสนาม ค่อยหันหัวม้ากลับมา เพื่อช่วงชิงเวลาฟื้นฟูแขนขวาสู่สภาพเดิม

หวังเจี่ยนยกชูกระบี่เหล็ก ควบขับม้าเข้าหา เซี่ยงเส้าหลงเปลี่ยนเป็นถือกระบี่ด้วยมือขวา สูดลมหายใจคำหนึ่ง ควบม้าเข้ารับหน้าคู่มืออันเข้มแข็ง

ม้าทั้งสองตัวเคลื่อนเข้าใกล้อย่างรวดเร็ว จวบจนห่างประมาณห้าสิบก้าว ม้าลมกรดซึ่งจี้เอียนหยานกำนัลให้พลันเร่งระดับความเร็ว บรรทุกเซี่ยงเส้าหลงพุ่งขวับดุจธนูบรรลุถึงเบื้องหน้าม้าศึกของหวังเจี่ยน

เซี่ยงเส้าหลงชิงลงมือ ใช้ออกด้วยท่วงท่าลมหวนในสามกระบวนท่าสังหารของเพลงกระบี่ม่อจื่อ ซึ่งกอปรด้วยการรุกและรับกระบี่ไม้ดีดกระดอนขึ้นหมุนควงเป็นวง เมื่อสะสมพลังถึงที่สุด ค่อยกวาดกระบี่ออก

หวังเจี่ยนเห็นม้าของฝ่ายตรงข้ามเร่งความเร็วขึ้น เป็นเหตุให้คำนวณผิดพลาด แผนการที่คิดอาศัยวิชาขับขี่ช่วงชิงชัยชนะสูญสลายเป็นอากาศธาตุ จากนั้นถูกกระบวนท่าประหลาดของอีกฝ่ายสะกดไว้ รอจนกระแสลมกระบี่คุกคามถึงใบหน้า ค่อยฝืนใจยกกระบี่ปิดป้อง

เซี่ยงเส้าหลงใช้กระบวนท่าพิสดาร เพราะกริ่งเกรงวิชาขับขี่อันซ่ำชองชำนาญของฝ่ายตรงข้าม หากปล่อยให้หวังเจี่ยนคำนวณระดับความเร็วของม้าลมกรด ตลอดจนแนวทางกระบี่ของเขาออก พอต่อสู้เป็นเวลานานต้องพ่ายแพ้แน่นอน

เสียงดิงคราหนึ่ง หวังเจี่ยนทั้งคนทั้งกระบี่แทบถูกเซี่ยงเส้าหลงฟาดฟันพลัดตกลงจากหลังม้า ทั้งนี้เพราะกระบี่ของเซี่ยงเส้าหลงนี้หยิบยืมหลักเหตุผลตามธรรมชาติเพิ่มพูนพลังสภาวะ บวกกับกระบี่ไม้มีน้ำหนักมาก จึงก่อเกิดผลเช่นนี้ขึ้น

หวังเจี่ยนแนบร่างบนหลังม้า ป้องกันเซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสรุกจู่โจม เซี่ยงเส้าหลงควงกระบี่ไม้ ก่อเกิดเป็นเงากระบี่อยู่ทางขวามือของอีกฝ่าย พร้อมกับฉกฉวยโอกาสที่ม้าทั้งสองตัวเฉียดผ่านไป ยื่นเท้าสะกิดใส่ต้นขาของหวังเจี่ยนสองครา แต่เนื่องจากสายตาทุกคู่ในบริเวณล้วนจ้องจับบนกระบี่ไม้ ลำตัวม้าก็บดบังสายตาของผู้คนส่วนใหญ่ ดังนั้นนอกจากทั้งสองฝ่ายที่โรมรันกันทราบแน่แก่ใจแล้ว ไม่มีบุคคลที่สามทราบได้

หวังเจี่ยนย่อมทราบว่า เซี่ยงเส้าหลงยั้งเท้าไว้ไมตรี เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าถึงเวลาแล้ว จึงขยับกระบี่ไม้ส่งสัญญาณต่อหลี่ปู้เหว่ยบนเวทีตามที่ตกลงกัน

ยามนี้ม้าทั้งสองตัวสับเปลี่ยนตำแหน่ง หันหากันแต่ไกล หวังเจี่ยนมีสีหน้าทอดอาลัย เขาเป็นชนชั้นขุนพล เมื่อพ่ายแพ้ก็ยอมรับการพ่ายแพ้ ขณะจะโยนกระบี่ทิ้ง หลี่ปู้เหว่ยพลันผุดลุกขึ้นตวาดว่า “หยุดมือ”

ทุกผู้คนมองดูเขาอย่างงุนงง หลี่ปู้เหว่ยเดินถึงริมเวที คุกเข่ากราบทูลต่อจวงเซียงอ๋องว่า “เซี่ยงเส้าหลงกับหวังเจี่ยนมีวิชาขับขี่

เพลงกระบี่คู่คี่ก้ำกึ่ง กระหม่อมไม่ต้องการเห็นพวกเขามีผู้หนึ่งผู้ใดรับบาดเจ็บ ขอต้าอ๋องทรงตัดสินให้เสมอกัน ทั้งสองล้วนดำรงตำแหน่งพระอาจารย์ไทจือ รับหน้าที่อบรมสั่งสอนไทจือ”

หยางเฉวียนจวินและพวกทางซ้ายมือ มีอยู่กว่าครึ่งที่มีสีหน้างุนงงสงสัย คิดไม่ถึงหลี่ปู้เหว่ยใจกว้างถึงเพียงนี้ มาตรว่าทั้งหมดไม่เห็นเท้าที่เซี่ยงเส้าหลงสะกิดหวังเจี่ยน แต่ล้วนเห็นกับตาว่า หวังเจี่ยนถูกกระบี่ของเซี่ยงเส้าหลงฟาดฟันจนแทบพลัดตกจากหลังม้า

จวงเซียงอ๋องผงกพระเศียรเล็กน้อย รับสั่งถามเซี่ยงเส้าหลงว่า “ท่านเซี่ยงคิดเห็นอย่างไร ใช่ยอมยุติในลักษณะนี้หรือไม่?”

พระองค์ตรัสเช่นนี้ ย่อมทอดพระเนตรออกว่าเซี่ยงเส้าหลงมีโอกาสชนะมากกว่า ขอเพียงเป็นคนสายตาหลักแหลม ดูจากสีหน้าหวังเจี่ยนล้วนไม่เล็งผลเลิศต่อเขา

เซี่ยงเส้าหลงสอดกระบี่คืนฝัก กราบทูลว่า “ขุนพลหวังมีวิชาขับขี่เป็นเลิศ เพลงกระบี่โดดเด่น กระหม่อมนิยมเลื่อมใส ข้อเสนอของท่านเสนาบดีหลี่เปรียบเสมือนสายฝนชโลมดิน หวานปานเคลือบด้วยน้ำผึ้ง”

จวงเซียงอ๋องทรงพระสรวลออกมา ประทับยืนขึ้นประกาศว่า “นับแต่นี้เป็นต้นไป เซี่ยงเส้าหลงกับหวังเจี่ยนเป็นพระอาจารย์ไทจือไม่แบ่งลำดับสูงต่ำ ร่วมกันอบรมไทจือ”

เสียงโห่ร้องด้วยความยินดีดังไปทั่วทั้งบริเวณ ผู้ที่สำนึกตื้นตันที่สุดคือหวังเจี่ยน ตำแหน่งพระอาจารย์ของไทจือมีความสำคัญต่อเขาอย่างยิ่งยวด ไม่เช่นนั้นต่อให้ตั้งปณิธานไว้อย่างไร ก็ยากจะบรรลุได้

ผู้ที่ยินดีที่สุดกลับเป็นหลี่ปู้เหว่ย แผนการซึ่งเซี่ยงเส้าหลงเสนอแนะต่อเขาหมดจดสวยงามยิ่ง ทำให้เขาได้รับเสียงโห่ร้องชมเชยจากทั่วบริเวณ ลิ้มชิมรสชาติอันหอมหวานอย่างที่ไม่เคยได้รับจากรัฐฉินมาก่อน

จีฮองเฮาทรงกุมมือของเสี่ยวผานแนบแน่น รับสั่งที่ข้างหูของเขาว่า “เปรียบเสมือนสายฝนชโลมดิน หวานปานเคลือบด้วยน้ำผึ้ง...ในโลกยังมีคนกล่าววาจาไพเราะน่าฟังกว่าพระอาจารย์เจ้าอีกหรือ?”

เสี่ยวผานตาเป็นประกาย มองดูญาติผู้ใกล้ชิดเพียงหนึ่งเดียวของเขา ผงกศีรษะไม่หยุดยั้ง

ในเสียงโห่ร้องไม่ขาดหู เซี่ยงเส้าหลงกับหวังเจี่ยนควบขับม้าถึงหน้าเวทีกึ่งกลาง ลงจากหลังม้าคุกเข่ารับพระมหากรุณา

ขณะที่ทั้งหมดคุกเข่าลงส่งเสด็จจวงเซียงอ๋อง หวังเจี่ยนกล่าวเบาๆ ว่า "ขอบคุณท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวตอบอย่างแผ่วเบาว่า "นี่เป็นความลับระหว่างเราท่าน พี่หวังเลี้ยงสุราข้าพเจ้าสักมื้อก็พอแล้ว"

หวังเจี่ยนยังกริ่งเกรงว่า หลังเหตุการณ์เขาจะป่าวประกาศออกไป พอฟังรับคำด้วยความสำนึกขอบคุณ

ยามนั้นเหล่าขุนนางเชื้อพระวงศ์ฮือกันลงจากเวที แย่งกันแสดงความยินดีต่อทั้งสอง เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสมาถึงเบื้องหน้าหวังเจี่ยนกล่าวขอบคุณอีกฝ่ายที่ให้โอกาสแก่เขา ทำให้หวังเจี่ยนรู้สึกมีหน้ามีตาคล้ายกับเซี่ยงเส้าหลงต้องพึ่งพาการสนับสนุนจากตนจริงๆ หลี่ปู้เหว่ยมีข้อตกลงกับเซี่ยงเส้าหลงอยู่ก่อน ย่อมไม่โทษว่าเซี่ยงเส้าหลงผูกมิตรกับหวังเจี่ยน ดังนั้นเข้าไปแสดงความยินดีต่อหวังเจี่ยน หวังเพื่อพิชิตจิตใจคน

จวงเซียงอ๋องทรงเห็นข้อสรุปที่สวยงามเช่นนี้ ต้องแย้มพระโอษฐ์ออกมา นอกจากหยางเฉวียนจวินและขุนนางดื้อรั้นอีกหลายคน ซึ่งไม่พอใจที่โค่นเซี่ยงเส้าหลงไม่สำเร็จแล้ว ทุกผู้คนได้เห็นการประลองยุทธ์อันตื่นตาตื่นใจเช่นนี้ ล้วนปีติยินดีโดยทั่วหน้า มรสุมที่ก่อตัวขึ้นกลับผ่านพ้นไปโดยไร้เรื่องราว

พรหมลิขิตชักนำ

หลังการประลองยุทธ์ จวงเซียงอ๋องทรงเบิกตัวเซี่ยงเส้าหลงกับหวังเจี่ยนเข้าวัง รับสั่งให้กำลังใจและตรัสชมเชยหลี่ปู้เหว่ย ซึ่งสรรหาวิธีการที่ดีพร้อมทั้งสองฝ่ายได้

ค่ำคืนนั้น หลี่ปู้เหว่ยจัดงานเลี้ยงส่วนตัวที่ทำเนียบมหาเสนาบดีของเขา ผู้รับเชิญมีแต่เซี่ยงเส้าหลง อูอิ้งหยวนและเมิ่งอ้าว ทางตระกูลหลี่นอกจากหลี่ปู้เหว่ยแล้ว มีแต่คนสนิทถูเซียน และที่ปรึกษาซึ่งมีหน้ามีตาอีกหลายคน ส่วนหลี่ซือยังไม่มีคุณสมบัติเข้าร่วมงานเลี้ยงเช่นนี้

ระหว่างงานเลี้ยง หลี่ปู้เหว่ยกระตือรือร้นคึกคักคะยั้นคะยอให้เซี่ยงเส้าหลงดื่มสุรา เมิ่งอ้าวได้เห็นเพลงกระบี่อันเลิศล้ำ บวกกับความฮึกหาญ เห็นการตายดุจคืนกลับมาตุภูมิของเซี่ยงเส้าหลง จึงให้ความสำคัญต่ออีกฝ่ายหนึ่งเป็นพิเศษ อูอิ้งหยวนเห็นเขยขวัญประกอบความดีความชอบเช่นนี้ ยิ่งปลาบปลื้มจนหัวใจพองโต

สุราผ่านไปหลายรอบ การระบำรำฟ้อนยุติลง หลี่ปู้เหว่ยหัวร่อฮาฮา กล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงที่นั่งอยู่ด้านข้างว่า “ระหว่างนี้ชาวฉีจัดนางระบำมาสามคน ล้วนเป็นหญิงงามที่ยากพบพาน ทุกนางถนัดระบำรำฟ้อน หญิงงามควรคู่กับผู้หาญกล้า เราขอยกพวกนางให้แก่เส้าหลง ท่านอูกับแม่ทัพเมิ่ง”

อูอิ้งหยวนกับเมิ่งอ้าวเห็นว่าหญิงงามที่หลี่ปู้เหว่ยยกให้ต้องไม่

ธรรมดา พากันกล่าวขอบคุณ

เซี่ยงเส้าหลงกลับสำนึกตัวว่า รับมือเหล่าภรรยาหญิงรับใช้ภายในบ้านไม่ได้ ทั้งยังเห็นว่าผู้คนยุคสมัยเลียดก๊กยึดถือสตรีเป็นเช่นเครื่องประดับเกินไป จึงปฏิเสธว่า “น้ำใจท่านเสนาบดีหลี่ขอรับด้วยใจ การเดินทางสู่นครหานตานใกล้เข้ามาทุกขณะ ข้าพเจ้าไม่ต้องการแบ่งแยกสมาธิหมกมุ่นกับหญิงงาม ขอท่านเสนาบดีโปรดให้อภัย”

หลี่ปู้เหว่ยเห็นเซี่ยงเส้าหลงไม่ลุ่มหลงต่อความงามสตรี ในใจยิ่งนิยมยกย่อง ยิ้มพลางกล่าวว่า “อย่างนั้นมอบให้ท่านอูดูแลชั่วคราว รอจนเส้าหลงคร่ากุมจ้าวมู่กลับมา ค่อยสานความรักต่อ”

ทุกผู้คนพากันสัพยอกอูอิ้งหยวน กลัวว่าอีกฝ่ายฉวยโอกาสครอบครองไว้เอง บรรยากาศครึกครื้นยิ่ง เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าปฏิเสธไม่สำเร็จ ได้แต่ฝืนยิ้มพลางรับไว้

เมิ่งอ้าวถามว่า “เส้าหลงตระเตรียมเดินทางสู่รัฐจ้าวเมื่อใด?”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงจี้เอียนหยาน ปรารถนาใคร่ออกเดินทางในบัดดล ยามนั้นกวาดมองที่ปรึกษาในทำเนียบมหาเสนาบดีซึ่งนั่งร่วมโต๊ะบังเกิดความลังเลเล็กน้อย หลี่ปู้เหว่ยคาดเดาความในใจของอีกฝ่ายออก ยิ้มพลางกล่าวว่า “ที่นี้ล้วนเป็นพวกเดียวกัน เส้าหลงบอกได้อย่างเต็มที่”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “รอจนจวิ้นน้อยทุเลาจากอาการบาดเจ็บ ข้าพเจ้าจะออกเดินทางในบัดดล”

หลี่ปู้เหว่ยผงกศีรษะกล่าวว่า “เราจะกราบทูลเรื่องนี้ต่อต้าอ๋อง เมื่อถึงเวลาให้หาข้ออ้าง เช่นส่งท่านไปทำงานยังสถานที่หนึ่ง หลังจากนั้นเส้าหลงสามารถเร้นกายเข้ารัฐจ้าวไป”

ยามนี้เขาไว้วางใจในตัวเซี่ยงเส้าหลง แม้ไม่ทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงมีกลยุทธ์คร่ากุมตัวจ้าวมู่อย่างไร แต่เชื่อมั่นต้องลงมือสำเร็จ ดังนั้นหันเหหัวเรื่องว่า “ความแค้นของจวิ้นน้อยมิอาจไม่ทวงถาม เส้าหลงตระเตรียมจัดการกับเจ้าสำนักบู๊อุ้ยหนันกับหน้าบากกั๋วซิงเมื่อใด?”

อูอิ้งหยวนกล่าวด้วยความห่วงใยว่า “หากเรื่องนี้ลุกลามใหญ่โต

ต้าอ๋องใช่ไม่พอพระทัยหรือไม่?”

หลี่ปู้เหว่ยยิ้มพลางกล่าวว่า “วางใจเถอะ เมื่อครู่เรากราบทูลถึงเรื่องนี้ต่อต้าอ๋อง พระองค์ก็ไม่พอพระทัยต่อฝีมืออันต่ำช้าของสำนักบู๊อุ้ยหนัน เส้าหลงลงมือได้อย่างเต็มที่ เราจะรับผิดชอบเอง”

เซี่ยงเส้าหลงตาทอประกายเย็นเยียบวูบหนึ่ง กล่าวเสียงเย็นชาว่า “ข้าพเจ้าทราบแล้วว่าควรทำอย่างไร”

เขามีชีวิตอยู่ในยุคสมัยเลียดก๊กระยะเวลาหนึ่ง ตระหนักว่ามีเรื่องมากหลายต้องใช้กำลังเข้าตัดสิน ไม่เช่นนั้นจะช้าเร็วตัวเองต้องถูกทำร้าย คราครั้งนี้หากมิใช่จิงจวิ้นมีชีวิตรอดกลับมา ยังไม่ทราบว่าผู้ใดฆ่าจิงจวิ้น มาตรว่าต้องเป็นเครื่องมือรับใช้หลี่ปู้เหว่ยครั้งหนึ่ง ก็ไม่คำนึงถึงแล้ว หากไม่ให้บทเรียนแก่ฝ่ายตรงข้าม เหตุการณ์เดียวกันนี้จะเกิดแก่เถาฟางหรืออูอิ้งหยวนอีก อย่างนั้นแม้สำนึกเสียใจก็สายเกิน

งานเลี้ยงดำเนินต่อไป ผู้เหย้าและแขกเหรื่อสนุกสนานอย่างเต็มที่ แล้วค่อยแยกย้ายกลับที่พัก ระหว่างเดินทางกลับ อูอิ้งหยวนทอดถอนใจกล่าวว่า “ได้เขยขวัญเช่นเส้าหลง มิเพียงเป็นบุญของถิงฟาง ยังเป็นวาสนาของตระกูลอู หากมิใช่เส้าหลง พวกเราไหนเลยมีหน้ามีตาอยู่ในรัฐฉินถึงเพียงนี้”

เซี่ยงเส้าหลงก็บังเกิดความผูกพันต่อพ่อตาผู้นี้อย่างลึกซึ้ง อูอิ้งหยวนให้การสนับสนุนเขาตั้งแต่ต้น ทั้งยังยกธิดารักให้โดยปราศจากเงื่อนไข ไหนเลยไม่สร้างความสำนึกขอบคุณแก่เขา?

อูอิ้งหยวนหลั่งน้ำตาออกมากล่าวอีกว่า “รอจนเส้าหลงคร่ากุมจ้าวมู่กลับมา เส้าหลงอย่าลืมขออนุญาตต่อต้าอ๋อง จัดสร้างสุสานฝังเสื้อผ้าให้แก่บิดาเราที่นครเสียนหยาง เมื่อนึกถึงท่านผู้เฒ่าตายโดยปราศจากซากศพโครงกระดูก เรา...โอ”

เซี่ยงเส้าหลงกริ่งเกรงอูอิ้งหยวนเศร้าสะเทือนใจหลังดื่มสุรากระทบกระเทือนถึงร่างกาย จึงรีบกล่าวปลอบโยนให้คลายทุกข์โศก เขาเองก็บังเกิดความสะทกสะท้อน เห็นสมควรก่อสุสานสร้างหลุมฝัง

ศพให้แก่หนีฮูหยิน ซูเอ๋อและซู่หนี่ อย่างน้อยจะได้เซ่นไหว้รำลึกถึง

เช้าวันรุ่งขึ้น เถิงอี้ซึ่งทราบข่าวว่าจิงจวิ้นรับบาดเจ็บ ชักชวนอูจว่อเร่งรุดมาจากสถานปศุสัตว์ พร้อมกับนำนักรบสังกัดกองกำลังคัดสรรพิเศษ ที่มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยมที่สุดมาสิบห้าคน

อาการบาดเจ็บของจิงจวิ้นดีขึ้นมากนัก สามารถลุกขึ้นนั่ง เถิงอี้ตรวจดูปากแผลของจิงจวิ้นแล้วกล่าว "พวกมันต้องการชีวิตของจวิ้นน้อยจริงๆ"

จิงจวิ้นกล่าวด้วยความกังวลว่า "พวกท่านกลับไปยังนครหานตาน อย่าได้ตกหล่นข้าพเจ้าไป"

อูจว่อกล่าวว่า "อย่างนั้นท่านนอนพักผ่อนให้ดีเถอะ"

พลางชักชวนเซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ล่าถอยออกจากห้อง มาถึงห้องโถงด้านนอก อูจว่อค่อยกล่าวว่า "วิธีเพียงหนึ่งเดียวคือใช้ความรุนแรงต้านความรุนแรง ไม่เช่นนั้นจะช้าเร็วต้องเกิดเหตุการณ์เดียวกันขึ้นอีก"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "พวกเรายังจะกระทำอย่างเปิดเผยกระพือเรื่องราวใหญ่โต ให้ทุกผู้คนทราบว่าตระกูลอูเราไม่อาจข่มเหงรังแกได้"

เถิงอี้กล่าวว่า "เรื่องราวไม่อาจชักช้า ข้าพเจ้าไม่ได้ยืดเส้นยืดสายเป็นเวลานานแล้ว"

ทั้งสามออกเดินทางในบัดดล นำนักรบทั้งสิบห้าคนนั้นควบม้าออกจากตึกตระกูลอู มุ่งสู่สำนักบู๊อุ้ยหนัน นี่เป็นครั้งแรกที่เซี่ยงเส้าหลงควบม้ากลางถนนภายในนครเสียนหยาง ดังนั้นชักชวนผู้คนชี้ชมสิ่งต่างๆ อย่างเบิกบานใจ

เถิงอี้พลันหยุดม้าไว้ เห็นคนสัญจรตามรายทางเกิดความชุลมุนวุ่นวาย ชนแผงผลไม้ที่หน้าร้านสินค้าเบ็ดเตล็ดพลิกล้มลง สตรีใช้ผ้าโพกศีรษะนางหนึ่งมุดออกจากกลุ่มคน วิ่งเตลิดไปอีกทางหนึ่ง ที่ด้านหลังไล่ตามติดด้วยชายฉกรรจ์ท่าทางดุร้ายห้าหกคน

ประจวบปรากฏรถใช้ลาลากเทียมคันหนึ่งแล่นตรงมา สตรีที่ไม่อาจเห็นโฉมหน้าชัดตานั้นกรีดร้องคำหนึ่ง ถอยปราดไปด้านหลัง ใต้เท้าไม่ทราบสะดุดถูกของใด เสียหลักการทรงตัวล้มลง ผ้าโพกศีรษะร่วงหล่นลงมา ผมนุ่มสลวยหลุดลุ่ยสยายลง

ชายฉกรรจ์เหล่านั้นไล่ตามมาถึง รายล้อมนางเอาไว้อย่างแน่นหนา สตรีนางนั้นเชิดหน้าขึ้น ร้องเสียงแหลมเล็กว่า “พวกท่านฆ่าข้าพเจ้าเถอะ ข้าพเจ้าไม่ว่าอย่างไรไม่ขอกลับไปแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงและพวกรู้สึกว่ากระจ่างจ้าที่เบื้องหน้าสายตา คิดไม่ถึงสตรีนางนี้อายุเยาว์สะคราญโฉมถึงเพียงนี้

เถิงอี้พลันดวาดก้อง กระโดดลงจากหลังม้า

ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งแสยะยิ้มกล่าวว่า “เรื่องของพวกเรากลับกล้ายุ่งเกี่ยว คงรำคาญในการมีชีวิตสืบไปแล้ว”

เถิงอี้พุ่งตัวไปเบื้องหน้า บรรลุถึงหว่างกลางชายฉกรรจ์สองคน ชายฉกรรจ์ทั้งสองตวาดด้วยโทสะ ต่อยหมัดเข้าใส่ เถิงอี้ย่อกายเล็กน้อย พุ่งหมัดซ้ายขวาออก ชายฉกรรจ์ทั้งสองล้วนปลิวลิ่วออกไป ไม่สามารถลุกขึ้นอีก

ชายฉกรรจ์อีกสี่คนพากันชักอาวุธออก อูจว่อเห็นเช่นนั้น ส่งรหัสสัญญาณ นักรบทั้งสิบห้าคนพากันสาดพุ่งลงจากหลังม้า จัดตั้งรูปขบวนขึ้น

เถิงอี้ไม่แยแสสนใจผู้คนรอบข้าง เดินถึงข้างกายหญิงสาวนั้น ยื่นมือออกไปกล่าวว่า “แม่นางลุกขึ้นเถอะ”

หญิงสาวนั้นเงยหน้าจับจ้องมองเถิงอี้อย่างลึกซึ้ง สีหน้าปรากฏแววละห้อยหดหู่ขึ้น สั่นศีรษะกล่าวว่า “พวกท่านสู้พวกเขาไม่ได้ รีบไปเถอะ หาไม่พวกท่านพลอยรับความลำบากด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงบนหลังม้าสงสัยใจยิ่ง พวกเขามีกำลังกล้าแข็ง เหตุใดหญิงสาวเฉิดโฉมนางนี้ ยังไม่มีความเชื่อมั่นต่อพวกเขา?

เถิงอี้เห็นนางตกอยู่ในสถานะลำบาก ยังนึกแทนผู้อื่น ต้องยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “เราเถิงอี้ไม่เกรงกลัวผู้ใดมาก่อน อย่างมากแค่ตาย

เท่านั้น”

หญิงสาวนั้นส่งมือให้ เถิงอี้ก็ฉุดดึงนางขึ้นมา

ชายฉกรรจ์ทั้งหมดช่วยกันประคองพวกพ้องที่ล้มลงทั้งสองขึ้นมา ถลึงตาใส่อีกฝ่าย หนึ่งในจำนวนนั้นพลันเห็นเซี่ยงเส้าหลงบนหลังม้า ต้องร้องโพล่งว่า “ท่านนี้มิใช่**เซี่ยงไท่ฝู่** *(พระอาจารย์แซ่เซี่ยง)* หรอกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงว่าตนเองกลายเป็นมีชื่อเสียงถึงเพียงนี้ ยามนั้นกระตุ้นม้าเข้าหา มองดูเหล่าชายฉกรรจ์ซึ่งเปลี่ยนท่าทีเป็นเคารพนบนอบ ถามว่า “นี่เป็นเรื่องราวใด?”

ชายฉกรรจ์ที่นำขบวนกล่าวว่า “ผู้ต่ำต้อยเรียกว่าจางหลาง เป็นคนของทำเนียบมหาเสนาบดี เมื่อครู่ได้รับคำสั่งท่านมหาเสนาบดี จัดส่งสตรีชาวฉีสองนางไปยังตึกท่าน มิคาดสตรีนางนี้หลบหนีแต่กลางคัน”

เซี่ยงเส้าหลงสบตากับอูจว่อแวบหนึ่ง หัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ที่แท้เกิดความเข้าใจผิด พวกท่านกลับไปรายงานได้แล้ว”

ชายฉกรรจ์ที่นำขบวน กล่าวว่า “ยังมีอีกนางหนึ่งอยู่ในรถม้าด้านหลัง...”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ กล่าวว่า “รบกวนพี่ท่านทั้งหลายส่งนางไปยังบ้านเราเถอะ”

เหล่าชายฉกรรจ์เห็นเซี่ยงเส้าหลงมีมารยาทอันดี ล้วนบังเกิดความรู้สึกที่ดีขึ้น คารวะแล้วล่าถอยกลับไป

เซี่ยงเส้าหลงกระตุ้นม้ากลับมาหาเถิงอี้กับหญิงสาวชาวฉีนั้น เห็นนางแอบอิงข้างกายเถิงอี้ ราวกับนกน้อยที่ต้องการความอบอุ่น พลันฉุกใจคิด ชักชวนทั้งหมดไปยังร้านอาหารข้างเคียงแห่งหนึ่งก่อนจะได้สนทนาเรื่องราวกัน คนทั้งหมดยึดครองโต๊ะสี่โต๊ะ สั่งสุราอาหารมาดื่มกิน

หญิงสาวชาวฉีนั้นย่อมนั่งโต๊ะเดียวกับเซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้และอูจว่อ หลังจากดื่มน้ำชาถ้วยหนึ่ง ใบหน้าขาวซีดของนางค่อยแดง อิ่มเอิบขึ้น นับว่าคนผุดผาดกว่าบุปผาอีก

เถิงอี้สงบปากคำไม่กล่าววาจา แต่ดวงตาทอประกายพิสดาร

ชนิดหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงถามเสียงนุ่มนวลว่า "ไม่ทราบเรียกหาแม่นางอย่างไรดี?"

หญิงสาวชาวฉีนั้นชำเลืองมองเถิงอี้แวบหนึ่ง เห็นอีกฝ่ายนั่งสำรวมแน่วนิ่ง รู้สึกผิดหวังอยู่บ้าง ก้มศีรษะกล่าวว่า "ข้าพเจ้าสั้งหลัน"

อูจว่อกล่าวถามว่า "เมื่อมาถึงนครเสียนหยางไฉนยังหลบหนี? ที่นี้มีบทลงโทษรุนแรง สิบครอบครัวรวมเป็นหนึ่งหมู่ ครอบครัวหนึ่งกระทำผิด ครัวเรือนอื่นต้องรับโทษร่วมกัน หากทราบเรื่องไม่รายงานขึ้นไป มีโทษถึงประหาร ยังมีผู้ใดกล้าให้สถานที่หลบซ่อนแก่ท่าน?"

หญิงสาวนามสั้งหลันขอบตาแดงระเรื่อ แล้วกล่าวว่า "ข้าพเจ้าตระเตรียมยอมตาย ไหนเลยคำนึงถึงเรื่องอื่นๆ มากความ"

เถิงอี้รับฟังจนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ก้มศีรษะลงเพ่งมองควันร้อนที่ลอยขึ้นจากถ้วยชาในมือ

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า "ตอนนี้แม่นางสั้งทราบแล้วว่าต้องไปยังบ้านของพวกเรา ยังคิดหลบหนีหรือไม่?"

สั้งหลันงงงันวูบหนึ่งกล่าวเบาๆ ว่า "ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "เช่นนี้เถอะ ข้าพเจ้าให้โอกาสแม่นางเลือกเฟ้นสองประการ หนึ่งคือพวกเราใช้คนส่งท่านกลับรัฐฉีไปพบกับคนในครอบครัว สองท่านแต่งให้แก่พี่น้องข้าพเจ้าผู้นี้"

กล่าวพลางตบไหล่เถิงอี้คราหนึ่ง เถิงอี้สะดุ้งเฮือก มองดูเซี่ยงเส้าหลง สีหน้าทั้งกระอักกระอ่วน แต่ก็ไม่อาจปกปิดเค้าความสำนึกขอบคุณได้

ความรักช่างแปลกประหลาดนัก สภาพอันอเนจอนาจ ท่วงท่าอันน่าเวทนาของสั้งหลัน กลับสร้างความหวั่นไหวให้แก่บุรุษเหล็กซึ่งหัวใจตายด้านแล้วผู้นี้ เซี่ยงเส้าหลงสังเกตสีหน้าท่าที ไหนเลยไม่ล่วงรู้จิตใจของเถิงอี้ จึงยื่นข้อเสนอนี้

สั้งหลันชม้ายมองเถิงอี้อีกครา สองตาแดงก่ำ กล่าวเสียงแผ่วเบา

ราวปลีกแมลงหวี่ว่า “ข้าพเจ้าไม่มีบ้านช่องให้คืนกลับตั้งแต่แรก”

อูจว่อยกมือตบโต๊ะ ร้องว่า “อย่างนั้นขอแสดงความยินดีต่อพี่เถิงแล้ว”

เถิงอี้ขมวดคิ้วกล่าวว่า “เส้าหลง นางความจริงสมควร...”

เซี่ยงเส้าหลงตัดบทของเขาว่า “หากกล่าวเช่นนี้ เท่ากับไม่ยึดถือข้าพเจ้าเป็นพี่น้องแล้ว พี่เถิงยินยอมเริ่มต้นชีวิตใหม่อีกครั้ง ข้าพเจ้าแทบหลั่งน้ำตาด้วยความยินดีแล้ว”

อูจว่อยิ้มพลางกล่าวว่า “วันนี้คล้ายไม่สมควรไปทวงถามหนี้บัญชีกับเจ้าสำนักบู๊อุ้ยหนันกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า “พวกเรากลับตึกตระกูลอูไปก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว”

คนทั้งหมดเพิ่งกลับถึงตึกตระกูลอู เถาฟางก็สะอึกมารับหน้าแจ้งต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า จวงเซียงอ๋องมีรับสั่งให้เข้าเฝ้าในบัดดล เซี่ยงเส้าหลงหันหัวม้ากลับ ปฏิเสธข้อเสนอคุ้มครองส่งของอูจว่อและพวกควบขับม้าสู่ตำหนักที่ประทับของจวงเซียงอ๋อง

ถนนในนครเสียนหยางกว้างขวางทัดเทียมกับนครหานตานและต้าเหลียน แต่นั่นหมายถึงถนนสายใหญ่ที่สุดของเมืองหลวงรัฐจ้าวกับรัฐวุ่ย โดยเฉลี่ยแล้วถนนหนทางในนครเสียนหยางกว้างขวางกว่ามากนัก เพิ่งเหยียบย่างเข้าสู่ถนนใหญ่ซึ่งทอดลงสู่ใต้ เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกว่าถูกผู้คนจับตาดูอยู่

นี่เป็นความรู้สึกสำนึกซึ่งยากอธิบายได้ สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่เขายิ่ง ไม่ทราบเป็นเพราะฝึกโคจรพลังตามแนววิชาของม่อจื่อหรือไร รู้สึกว่าตัวเองมีปฏิกิริยาแหลมคมกว่าเดิม ทั้งขบคิดไม่เข้าใจว่า ไฉนมีคนจับตาดูเขา

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นชมทิวทัศน์ท้องถนน เหลียวมองรอบข้าง พริบตานั้นสรุปสภาพการณ์โดยรอบได้ ที่นี้อยู่ใกล้กับตลาดด้านใต้ มี

ร้านรวงและบ้านเรือนปะปนกัน สองฟากข้างถนนทุกระยะสองวา ปลูกต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง แผ่กิ่งก้านสาขารกครึ้ม หากคนร้ายคิดซ่อนกายไว้ กระทำได้ง่ายดายยิ่ง

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามอง ก็พบเห็นบุคคลน่าสงสัยหลายคน

มีอยู่สองคนนั่งโต๊ะริมหน้าต่างบนชั้นสองของเหลาสุราแห่งหนึ่ง เห็นเซี่ยงเส้าหลงมองขึ้นมา พากันหลบสายตาของเขาแสร้งเป็นสนทนาปราศรัยกัน อีกคนหนึ่งเป็นพ่อค้าหาบเร่ วางขายสินค้าเบ็ดเตล็ดอยู่ข้างทาง กำลังขายของให้แก่ผู้สนใจ แต่เซี่ยงเส้าหลงพอสังเกตออกว่าอีกฝ่ายจับตาดูเขาอยู่ สร้างความตื่นเต้นแก่คนผู้นี้จนเอ็นเขียวบนหน้าผากโปนขึ้น ในกลุ่มคนที่มุงดูอยู่ มีอยู่สองสามคนรูปกายกำยำ อาจเป็นพวกเดียวกับพ่อค้าหาบเร่นั้น อีกฟากหนึ่งของถนน ผู้คนสองคนเห็นเซี่ยงเส้าหลงควบม้ามา รีบหลบวูบไปหลังต้นไม้ แสดงว่าไม่มีความประสงค์ดี

หากบอกว่ามีคนวางแผนฆ่าเขา หาใช่เรื่องแปลกประหลาดไม่ ที่น่าประหลาดคือ ฝ่ายตรงข้ามคำนวณเส้นทางเดินทางของเขาได้อย่างไร? คำอธิบายเพียงหนึ่งเดียวคือ ฝ่ายตรงข้ามล่วงรู้ว่าจวงเซียงอ๋องมีรับสั่งให้เขาเข้าเฝ้า ดังนั้นวางกับดักมรณะอยู่บนเส้นทางที่ทอดสู่วังที่ประทับนี้ นึกถึงตอนนี้เซี่ยงเส้าหลงอดสะท้านใจมิได้

ยามนี้เขาแน่ใจว่า คนที่คิดฆ่าเขาคือมหาเสนาบดีซ้ายหยางเฉวียนจวิน มีแต่หยางเฉวียนจวินจึงล่วงรู้หมายกำหนดการของจวงเซียงอ๋องผ่านทางพระสนมซิ่วลี่ฮูหยิน และมีแต่หยางเฉวียนจวินจึงมีความกล้าหาญและขุมกำลังจัดการกับเขา เมื่อฝ่ายตรงข้ามจัดการกับจิงจวิ้นได้ ย่อมไม่เกรงอกเกรงใจต่อเขาแล้ว

เสียงล้อรถบดกับพื้นดังขึ้น บนถนนเบื้องหน้าปรากฏรถม้าบรรทุกหญ้าเลี้ยงสัตว์สี่คันแล่นสวนมา แต่ละคันมีคนขับคนหนึ่ง แบ่งออกเป็นซ้ายขวาข้างละสองคน เว้นพื้นที่ว่างตรงกลางกว้างประมาณวาเศษให้เขาควบม้าตัดผ่านไปได้

เซี่ยงเส้าหลงพอเห็นช่วงเวลา จุดสถานที่และรูปขบวนของรถม้า

ก็ฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง ยามคับขันเป็นตายเขาไม่กล้าชะล่าใจ กระตุกบังเหียนบังคับม้าลมกรดควบเหยาะย่างต่อไป ราวกับไม่รู้สึกตัวแต่อย่างไร หากแต่ดึงเข็มบินจากข้างเอวสองเล่มคีบจับไว้ในมือ

ทั้งสองฝ่ายเคลื่อนเข้าใกล้ทีละน้อย เซี่ยงเส้าหลงพลันใช้เท้าหนีบท้องม้าเบาๆ ม้าลมกรดที่อยู่กับเขาระยะเวลาหนึ่ง เริ่มรู้ใจผู้เป็นนาย พลันเร่งระดับความเร็วเข้าไปยังหว่างกลางของขบวนรถทั้งสี่คัน

คราครั้งนี้เหนือความคาดหมายฝ่ายตรงข้ามนัก ชายฉกรรจ์ที่ขับรถทั้งสี่ตวาดโดยพร้อมเพรียง หญ้าเลี้ยงสัตว์ตลบขึ้นฟ้า ปรากฏมือธนูสี่คนแสดงตนออกมา เล็งหน้าไม้ในมือมายังเซี่ยงเส้าหลงโดยพร้อมเพรียง

เซี่ยงเส้าหลงตวาดก้อง ม้าลมกรดพุ่งทะยานไปข้างหน้า พร้อมกันนั้นเขาตวัดสองมือ ซัดเข็มบินกลับหลัง

มือธนูบนรถสองคนแรกไม่ทันยิงลูกธนูออก ก็ถูกเข็มบินปักใส่ใบหน้า ล้มหงายลงในกองหญ้า มือธนูอีกสองคนยิงลูกธนูออกจากหน้าไม้โดยผลีผลาม ล้วนสูญเสียความแม่นยำ ลูกธนูพุ่งไขว้สลับเฉียดผ่านด้านหลังของเขาไป

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา เร่งระดับความเร็วของม้าลมกรดถึงขีดสุด ชั่วพริบตาก็หายลับกับสุดปลายของถนน ต่อให้ศัตรูมีพวกมาก ก็ไม่อาจทำอย่างไรเขาได้

ความเปลี่ยนแปลงของเด็กหนุ่ม

เซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าจวงเซียงอ๋อง จีฮองเฮา และเสี่ยวผาน "สองแม่ลูก" ที่ห้องโถงในเขตตำหนักบรรทม ผู้ร่วมสนทนาย่อมไม่ขาดหลี่ปู้เหว่ย ห้องโถงในตกแต่งอย่างเลิศหรู จวงเซียงอ๋องประทับอยู่เบื้องสูง หลี่ปู้เหว่ยกับเซี่ยงเส้าหลงอยู่ทางซ้าย จีฮองเฮากับเสี่ยวผานอยู่ทางขวา

นางกำนัลยกสุราอาหารเลิศรสเข้ามา จากนั้นล่าถอยออกไป ทหารองครักษ์เพียงเฝ้ารักษาอยู่เบื้องนอก ทำให้อาหารเที่ยงมื้อนี้มีบรรยากาศคล้ายการดื่มกินภายในครอบครัว

เสี่ยวผานเคร่งขรึมจริงจัง หาได้ชำเลืองมองเซี่ยงเส้าหลงไม่ จีฮองเฮาทรงสำรวมพระองค์ขึ้น มาตรว่าพระเนตรทอประกายเฉิดฉาย แต่ไม่ได้ชม้ายพระเนตรต่อเซี่ยงเส้าหลงอีก สองข้างห้องโถงเปิดหน้าต่างออก สามารถเห็นระเบียงคดเคี้ยว ถัดไปเป็นไม้ดอกร่มรื่น เงียบสงบไร้เสียงคน

จวงเซียงอ๋องทรงเสวยน้ำจัณฑ์สามจอก จากนั้นรับสั่งว่า "เช้าวันนี้ท่านเสนาบดีหลี่แจ้งต่อข้าว่า อีกไม่กี่วันเส้าหลงจะออกเดินทางเพื่อคร่ากุมจ้าวมู่กลับมา ช่วยให้ข้าได้ระบายความแค้นในอก ข้ากับฮองเฮาล้วนขอบใจ ดังนั้นเชิญตัวเส้าหลงมารับประทานอาหารสักมื้อ"

เซี่ยงเส้าหลงมีความรู้สึกที่ดีต่อจวงเซียงอ๋อง มิเพียงแต่พระองค์

ทรงมีพระราศีอันงามสง่า ทั้งยังมีน้ำพระทัยแท้จริง อาจบางทีพระองค์เคยตกเป็นตัวประกันในรัฐจ้าว ถูกผู้คนหยามดูแคลนมาก่อน ดังนั้นพระองค์ไม่มีพระอุปนิสัยอันฟุ้งเฟ้อเช่นเจ้ารัฐจ้าว บวกกับมีน้ำพระทัยอันแน่วแน่ต่อจีฮองเฮา และทรงรำลึกถึงบุญคุณของหลี่ปู้เหว่ย แสดงว่าเป็นผู้ครองแคว้นที่ถือคุณธรรมน้ำใจนัก

ยังมีสาเหตุอีกประการหนึ่ง ที่เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความเห็นอกเห็นใจต่อพระองค์คือ ทั่วทั้งแผ่นดินมีแต่เขาทราบว่า เจ้ารัฐฉินองค์นี้มีพระชนมายุอีกเพียงสามปี

เซี่ยงเส้าหลงรีบคุกเข่าคำนับขอบพระทัย จวงเซียงอ๋องรับสั่งอีกว่า “ลูกเราใช่มีคำพูดคิดกล่าวหรือไม่?”

จีฮองเฮาและหลี่ปู้เหว่ยล้วนกวาดตาไปยังเสี่ยวผาน ดวงตาทอแววรักเวทนาดุจเดียวกับสายพระเนตรของจวงเซียงอ๋อง

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกน่าหัวร่อ บุคคลทั้งสามนี้ล้วนยึดถือเสี่ยวผานเป็นบุตรสุดสวาท ไหนเลยทราบว่านี่เป็นตัวปลอมที่สวมรอยมา พร้อมกันนั้นเขาลอบตื่นตระหนก คาดว่าเสี่ยวผานได้ยินชื่อของจ้าวมู่ผู้เป็นศัตรูหยามหยันมารดาบังเกิดเกล้า แสดงท่าทีผิดปรกติ ถูกจวงเซียงอ๋องทรงสังเกตออก

เสี่ยวผานกวาดตามายังเซี่ยงเส้าหลง กล่าวด้วยความผิดหวังว่า “พระอาจารย์ยังไม่มีโอกาสอบรมสั่งสอนข้าพเจ้า ก็จะจากไปแล้ว”

จวงเซียงอ๋องทรงพระสรวลออกมา จีฮองเฮาทรงขมวดพระขนงตรัสว่า “เรื่องนี้เซี่ยงไท่ฝู่ใช่เสี่ยงอันตรายไปหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “เรื่องราวยิ่งเสี่ยงภัย ยิ่งสบอารมณ์ข้าพเจ้า ฮองเฮาโปรดวางพระทัย ข้าพเจ้าจะระมัดระวังให้มากไว้”

หลี่ปู้เหว่ยหัวร่อพลางกล่าวว่า “แต่ว่าเรามีความเชื่อมั่นต่อเส้าหลงอย่างเต็มเปี่ยม ทราบว่าเขาต้องประสบความสำเร็จ”

จวงเซียงอ๋องทรงรักเอ็นดูเสี่ยวผาน แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า “ลูกเจิ้งให้ความเคารพต่อพระอาจารย์ บิดายินดียิ่ง” จากนั้นรับสั่งต่อ

เซี่ยงเส้าหลงว่า "หลายวันนี้หากเซี่ยงไท่ฝู่มีเวลาว่าง ก็เข้าวังมาชี้แนะต่อไทจือ เมื่อวานท่านรับลูกธนูของหวังเจี่ยนสามดอก ลูกเจิ้งเที่ยวบอกกล่าวกับผู้คนไม่ขาดปาก"

เซี่ยงเส้าหลงลอบชมเชยเสี่ยวผานในใจ เด็กน้อยนี้รู้จักแสร้งแสดงละครถึงเพียงนี้ หากแม้นวันหน้าสนิทสนมต่อเขาเป็นพิเศษ ก็ไม่ถูกผู้คนระแวงสงสัยแล้ว ยามนั้นรับพระกระแสรับสั่งคำหนึ่ง

จวงเซียงอ๋องพลันทอดถอนพระทัย ตรัสว่า "ครั้งกระโน้นข้าตกทุกข์ได้ยากอยู่ที่นครหานตาน ไม่มีโอกาสร่ำเรียนหนังสือ ทุกวี่วันเฝ้าเป็นห่วงว่ามีชีวิตรอดถึงวันพรุ่งนี้หรือไม่ ดังนั้นลูกเจิ้งพอกลับถึงนครเสียนหยาง ข้าจึงให้ลูกเจิ้งศึกษาสรรพตำราเพื่อที่..."

จีฮองเฮาทรงค้อนพระองค์วงหนึ่ง ตรัสว่า "ต้าอ๋องระดมผู้คนสิบกว่าคน ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันมาอบรมสั่งสอนไทจือ กลัวว่าลูกเจิ้งจะเหน็ดเหนื่อยไปแล้ว"

จวงเซียงอ๋องแย้มพระโอษฐ์ด้วยความปลื้มพระทัย หาได้ขุ่นข้องพระทัยที่จีฮองเฮาตัดบทของพระองค์ไม่

หลี่ปู้เหว่ยหัวร่อพลางกล่าวว่า "ฮองเฮามีพระประสงค์ทรงทราบแผนการฝึกอบรมไทจือของหม่อมฉันหรือไม่?"

จวงเซียงอ๋องกับจีฮองเฮาต่างทอดพระเนตรหลี่ปู้เหว่ยด้วยความฉงนพระทัย หลี่ปู้เหว่ยใช้สายตาของ "บิดาการุณย์" มองดูเสี่ยวผานค่อยกราบทูลต่อจวงเซียงอ๋องว่า "มีคำว่าไว้ *'ไม่รู้พึงไต่ถาม ไม่ทราบควรร่ำเรียน'* ไม่ว่าปราชญ์บัณฑิต นักการทหาร ตลอดจนมือกระบี่ ตอนแรกล้วนไม่เรียนรู้ หากแต่ศึกษาพลางระดมความคิดพลาง อย่างนั้นในฐานะเจ้าชีวิต ยิ่งต้องศึกษาเล่าเรียน"

จวงเซียงอ๋องตรัสด้วยความฉงนพระทัยว่า "ท่านเสนาบดีหลี่ใช่เห็นว่า ข้าให้การศึกษาแก่ลูกเจิ้งไม่เพียงพอหรือไม่? คราครั้งนี้ผู้ที่เชิญมาอบรมสั่งสอนลูกเจิ้ง ล้วนเป็นสุดยอดในศิลปศาสตร์แขนงต่างๆ ของรัฐเรา เช่นฉินชิงแตกฉานวิชากาพย์กลอนดนตรีการ มิเพียงเป็นเลิศใน

รัฐฉิน แม้แต่หกรัฐยังนิยมยกย่องได้รับขนานนามคู่กับยอดหญิงจี้แห่งรัฐวุ่ย หรือว่าท่านเสนาบดีหลี่สามารถสรรหาบุคคลที่ดีกว่านี้?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า ฉินชิงซึ่งจวงเซียงอ๋องรับสั่งถึงคือหญิงม่ายชิง ซึ่งได้รับการขนานนามคู่กับจี้เอียนหยาน ที่แท้นางก็เป็นหนึ่งในพระอาจารย์ของเสี่ยวผาน

จีฮองเฮาก็ทอดพระเนตรหลี่ปู้เหว่ยด้วยความแปลกพระทัย ต้องการสดับฟังว่าเขาจะทูลตอบจวงเซียงอ๋องอย่างไร หลี่ปู้เหว่ยกล่าวอย่างแช่มช้าว่า “เจิ้งไทจือเป็นมกุฎราชกุมารแห่งรัฐฉิน ย่อมไม่เป็นห่วงว่าไม่มีผู้คนชี้แนะ แต่บางครั้งสรรพวิชาความรู้มากเกินไป กลับจับต้นชนปลายไม่ถูก ดังนั้นกระหม่อมเชิญตัวผู้มีความรู้ความสามารถทั้งแผ่นดินช่วยกันระดมความคิด กำหนดหลักการบริหาร ครอบคลุมทั้งหลักการปกครอง จนถึงงานกสิกรรมต่างๆ รวมอยู่ในหนังสือเล่มเดียว วันใดที่หนังสือจัดทำสำเร็จ ไทจือมีหนังสืออยู่ในมือ จะรอบรู้ในทุกสิ่งสรรพเอง”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ หลี่ปู้เหว่ยต้องการปลูกฝัง “บุตรชาย” ผู้นี้ กล่าวได้ว่าทุ่มเทอย่างเต็มที่

จวงเซียงอ๋องทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า “ยากนักที่ท่านเสนาบดีหลี่นึกหาวิธีนี้ได้ หากต้องการความช่วยเหลืออันใด ขอให้นำเสนอต่อข้า”

หลังพระกระยาหารมื้อกลางวัน จวงเซียงอ๋องกับจีฮองเฮาเสด็จกลับห้องบรรทมไปทรงพักผ่อน หลี่ปู้เหว่ยเป็นมหาเสนาบดีรัฐฉินย่อมมีภารกิจมากมาย เซี่ยงเส้าหลงบอกเล่าเหตุการณ์ที่ถูกลอบทำร้ายในระหว่างทางให้ทราบ หลี่ปู้เหว่ยพอฟังจบก็จากไปอย่างรีบร้อน เซี่ยงเส้าหลงจึงนำเสี่ยวผานไปฝึกกระบี่ที่สนามฝึกซ้อมฝีมือ

เสี่ยวผานในวันนี้แตกต่างจากกาลก่อน ไม่ว่าไปที่ใดล้วนมีทหารองครักษ์ ขุนนางฝ่ายในและนางกำนัลติดสอยห้อยตาม ทั้งสองคิดหาโอกาสบอกความในใจต่อกันยังทำไม่ได้

ก่อนฝึกซ้อมฝีมือ เสี่ยวผานอดกล่าวเบาๆ มิได้ว่า “ท่านอาจารย์อย่าได้ไปยังนครหานตานได้หรือไม่? หากไม่มีท่าน ข้าพเจ้าเท่ากับสูญเสียทุกสิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นขุนนางฝ่ายในที่อยู่ใกล้ที่สุด ห่างจากพวกเขาประมาณห้าวา ดังนั้นแสร้งเป็นชี้แนะเพลงกระบี่ให้ ปากถามว่า “พวกเขาดีต่อท่านหรือไม่?”

เสี่ยวผานขอบตาแดงระเรื่อ กล่าวว่า “ดียิ่ง ข้าพเจ้ายึดถือพวกเขาเป็นบิดามารดาบังเกิดเกล้าจริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงตำหนิว่า “นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่ท่านยึดถือตัวเองเป็นเสี่ยวผาน นับแต่นี้เป็นต้นไป ถึงแม้อยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า ท่านยังคงเป็นอิ๋งเจิ้ง”

เสี่ยวผานผงกศีรษะเป็นเชิงเข้าใจ ถามอีกว่า “ไม่ไปได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “อย่าลืมข้อตกลงของพวกเรา จ้าวมู่เป็นของข้าพเจ้า เจ้ารัฐจ้าวเป็นของท่าน”

กล่าวจบฟาดฟันกระบี่ออก เสี่ยวผานกระโดดปราดไปอย่างคล่องแคล่ว ตั้งท่าเตรียมพร้อมขึ้น

เซี่ยงเส้าหลงพบว่าเด็กหนุ่มผู้นี้เพิ่มสิ่งที่กาลก่อนไม่มี นั่นคือความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยม เป็นเหตุให้บุคลิกท่วงท่าของเสี่ยวผานแปรเปลี่ยนไปมารดามันเถอะ นี่คือยอดคนผู้รวมประเทศเป็นปึกแผ่นเป็นปฐมฮ่องเต้ในประวัติศาสตร์

นึกถึงตอนนี้ ในใจเซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความพลุ่งพล่านสุดระงับ

ยามนั้นขุนนางฝ่ายในเข้ามารายงานว่า ฉินชิงมาถึงแล้ว ให้เสี่ยวผานเตรียมรับการศึกษาในเชิงบุ๋น เซี่ยงเส้าหลงต้องการพบยอดหญิงที่ได้รับสมญานามแม่ม่ายชิง ซึ่งมีชื่อเสียงเคียงคู่กับจี้เอียนหยานดูว่านางงามสง่าเพียงไหน จนใจที่ไม่สะดวกกับการพบพาน กอปรกับเสี่ยวผานต้องไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า ได้แต่เดินทางกลับตึกตระกูลอู

เพิ่งเหยียบย่างเข้าประตูตึก องครักษ์เข้ามารายงานว่าหวังเจี่ยนมาหาเขา กำลังสนทนาอยู่กับอูอิ้งหยวน และเถาฟางในห้องโถงใหญ่

เซี่ยงเส้าหลงจึงรีบรุดไป หวังเจี่ยนพอพบหน้าเซี่ยงเส้าหลง มีสีหน้ายินดีตรงเข้ามากุมมือเขา

เซี่ยงเส้าหลงเห็นอีกฝ่ายสวมชุดนักบู๊ธรรมดา แต่ก็มีลักษณะน่าเกรงขาม ในใจบังเกิดความนิยมยกย่อง กล่าวว่า "รบกวนพี่หวังรอนานแล้ว"

อูอิ้งหยวนกับเถาฟางพากันผุดลุกขึ้น อูอิ้งหยวนกล่าวว่า "หวังไท่ฝู่มาอำลาเส้าหลง"

เซี่ยงเส้าหลงทวนคำ "อำลา" อย่างงุนงง หวังเจี่ยนกล่าวด้วยความกระตือรือร้นว่า "ถูกแล้ว ข้าพเจ้าจะเดินทางขึ้นเหนือ ทำศึกกับพวกซงหนู"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความคับข้องใจ หวนนึกถึงหากหวังเจี่ยนคิดเข้าสู่สมรภูมิ ต้องทูลขออนุญาตจวงเซียงอ๋อง และได้รับอนุมัติจากมหาเสนาบดีขวาหลี่ปู้เหว่ย

นับตั้งแต่รัฐฉินดำเนินการปฏิรูปซางเอียงเป็นต้นมา อำนาจของชนเผ่าถูกลิดรอน สูญเสียสิทธิ์ในการสืบทอดถึงรุ่นลูกหลาน ตำแหน่งทางราชการ พิจารณาตามความดีความชอบทางทหาร อำนาจรวมอยู่ที่ศูนย์กลางทั้งสิ้น ดังนั้นแม่ทัพทั่วไปเพียงถือตราอาญาสิทธิ์ครึ่งส่วน หากเจ้ารัฐฉินไม่ทรงประทานอีกครึ่งส่วนให้ ยากที่จะเคลื่อนย้ายกำลังทหาร นอกจากตราอาญาสิทธิ์แล้ว ยังต้องมีหนังสือราชการ ซึ่งประทับตราพระราชลัญจกรของเจ้ารัฐฉิน จึงถือว่าชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้นหากคิดก่อการกบฏให้รัฐฉิน มีความยากลำบากกว่าในรัฐอื่นมากนัก

อูอิ้งหยวนกับเถาฟางทราบว่า คนทั้งสองมีเรื่องสนทนากัน จึงขอตัวจากไป เซี่ยงเส้าหลงกับหวังเจี่ยนแยกย้ายนั่งลง เซี่ยงเส้าหลงจิบน้ำชาซึ่งหญิงรับใช้ยกมา ครุ่นคิดในใจ *'หรือว่าหลี่ปู้เหว่ยยังคงใจแคบจงใจโยกย้ายหวังเจี่ยนออกจากนครหลวง?'*

หวังเจี่ยนกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "สีหน้าของพี่เซี่ยงไฉนแปรเปลี่ยน

เป็นปั้นยากถึงเพียงนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจ กล่าวว่า “พี่หวังเพิ่งได้รับตำแหน่งพระอาจารย์ไทจือ ก็ถูกผู้คนโยกย้ายออกไป ผู้น้องช่างคับแค้นใจแทนพี่หวังนัก”

หวังเจี่ยนตอนแรกงงงันวูบ จากนั้นเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด กล่าวด้วยความตื้นตันใจว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้าเพิ่งทราบว่า พี่เซี่ยงรักปกป้องข้าพเจ้าอย่างแท้จริง เพียงแต่ในที่นี้เกิดการเข้าใจผิดอยู่บ้าง ภารกิจครั้งนี้เป็นข้าพเจ้ากราบทูลเสนอต่อต้าอ๋องเอง ขอบอกตามความสัตย์ ในกองทัพมีการกีดกันแบ่งชนชั้น หากไม่มีความสัมพันธ์อันดี อย่าคิดหมายนำทัพจับศึก คราครั้งนี้พวกเขาไม่ต้องการให้พี่เซี่ยงเป็นพระอาจารย์ไทจือ ได้แต่ผลักดันข้าพเจ้าออกไปต่อสู้ช่วงชิงกับท่าน ตอนนี้ข้าพเจ้ามีฐานะแตกต่างจากเดิม เช้าวันนี้ตอนเข้าเฝ้า ต้าอ๋องตรัสถามข้าพเจ้ามีปณิธานอันใด ข้าพเจ้าจึงบอกว่าคิดไปป้องกันชายแดนภาคเหนือ ต้าอ๋องทรงหารือกับมหาเสนาบดีหลี่ ตรัสถามถึงยุทธวิธีที่ข้าพเจ้ากำหนดขึ้น จากนั้นพระราชทานตราอาญาสิทธิ์แก่ข้าพเจ้า นี่เป็นความนึกฝันของข้าพเจ้า คิดไม่ถึงจะกลายเป็นจริง ดังนั้นข้าพเจ้าคิดมาส่งข่าวพร้อมกับกล่าวขอบคุณพี่เซี่ยง”

คราครั้งนี้เซี่ยงเส้าหลงกลายเป็นฝ่ายตะลึงลาน พวกซงหนูกับชนชาติหูคอยก่อกวนชายแดนของรัฐฉิน จ้าวและเอี้ยน ทั้งสามรัฐทางหนึ่งช่วงชิงความเป็นใหญ่ทางภาคกลางของประเทศ อีกทางหนึ่งต้องสร้างกำแพงป้องกันชายแดน ไม่ว่าผู้ใดล้วนยอมรับว่า การทำศึกกับพวกซงหนูเป็นภารกิจอันหนักหนาสาหัส หากพลาดพลั้งอาจถึงแก่ชีวิต

พวกซงหนูไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง มีชีวิตอย่างแร้นแค้น ดังนั้นกอปรเป็นลักษณะนิสัยฉุดคร่าช่วงชิง อาศัยปฏิบัติการที่รวดเร็วฉับไว ดำเนินกลยุทธ์ซุ่มโจมตี ข้าศึกถอยเรารุก ข้าศึกรุกเราถอย มันยกกำลังเข้าถึงภาคกลางของประเทศ กระทำการปล้นชิงต่อรัฐต่างๆ ซึ่งประกอบอาชีพกสิกรรมเป็นหลัก รัฐฉินก็เป็นอีกแว่นแคว้นหนึ่งที่เผชิญกับปัญหานี้ คราก่อนหลี่มู่ล่วงเกินเจ้ารัฐจ้าว จึงถูกโยกย้ายไปประจำอยู่ชายแดน

ภาคเหนือ แสดงว่าเป็นบทลงโทษชนิดหนึ่ง ไหนเลยคาดคิดว่าหวังเจี่ยนขันอาสาไปยังชายแดนภาคเหนือเอง

หวังเจี่ยนมองดูสีหน้าอันห่วงใยของเซี่ยงเส้าหลง ยิ้มพลางกล่าวว่า "มิน่าเล่าพี่เซี่ยงไม่เข้าใจ นับตั้งแต่วัยหนุ่มเป็นต้นมา ข้าพเจ้ามีความนึกคิดแตกต่างกับผู้อื่นอย่างมาก"

เซี่ยงเส้าหลงถามไถ่รายละเอียด หวังเจี่ยนจิบน้ำชาคำหนึ่งแล้วกล่าว "ที่แล้วมาข้าพเจ้านิยมเลื่อมใสเจ้ารัฐจ้าวองค์ก่อนๆ คืออู่หลิงอ๋อง หากมิใช่พระองค์ใช้ความกล้าหาญชาญชัยดำเนินการปฏิรูปสองประการ รัฐจ้าวคงไม่เป็นรัฐอันเข้มแข็ง และไม่สามารถพลิกโฉมการศึกสงครามชิงแผ่นดินโดยสิ้นเชิง"

เซี่ยงเส้าหลงเคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อน ดังนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า "พี่หวังใช่หมายถึงการเปลี่ยนเครื่องแบบและใช้ทหารม้าหรือไม่?"

หวังเจี่ยนกล่าวด้วยความกระตือรือร้นยินดีว่า "ถูกแล้ว ตอนนั้นเสื้อผ้าของชาวจ้าวเป็นแขนเสื้อยาว เอวหลวมปกกว้าง ชายด้านล่างใหญ่ เมื่อสวมใส่ชุดแบบนี้ ไม่สะดวกกับการขี่ม้ายิงธนู ดังนั้นอู่หลิงอ๋องไม่สนพระทัยคำคัดค้านของขุนนางที่คร่ำครึงมงาย มีพระบัญชาให้ทั้งกองทัพเปลี่ยนเครื่องแบบจากชุดยาวหละหลวมเป็นเสื้อแขนสั้น เอวผูกเชือกหนัง สวมรองเท้าหุ้มแข้ง นำความแปลกใหม่มาสู่ทัพจ้าว"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "การปฏิรูปเช่นนี้เกี่ยวพันถึงหน้าตาและประเพณีนิยมทางสังคม ย่อมต้องเผชิญกับแรงขัดขวาง"

หวังเจี่ยนแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "เปรียบกับข้าทาสที่สิ้นชาติไป การปฏิรูปอันน้อยนิดเช่นนี้ นับเป็นอย่างไรได้?" จากนั้นกล่าวสืบต่อ "การปฏิรูปที่กินความลึกซึ้งยิ่งกว่าคือ เปลี่ยนวิธีการรบจากการใช้รถศึกเป็นให้ใช้ทหารม้าเป็นกำลังหลัก สร้างขุมกำลังทัพม้าอันกล้าแกร่งขึ้นในเวลาอันสั้น มิเพียงกวาดล้างพวกซงหนู ยังพิชิตทั่วแดนภาคกลางโดยไร้ผู้ต่อต้าน หากมิใช่ปรากฏเจ้าชีวิตโฉดเขลาเช่นรัฐจ้าวองค์ปัจจุบันเสี้ยวเฉิงอ๋อง มาตรว่ารัฐเรามียอดขุนพลเช่น ไป๋ฉี ยังไม่อาจ

พิชิตชัยที่ฉางผิงได้”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า “ที่แท้ท่านอาสาออกศึกชายแดนทิศเหนือ เพื่อหวังสร้างวีรกรรมอันยิ่งใหญ่เช่นอู่หลิงอ๋อง”

หวังเจี่ยนยิ้มด้วยความเชื่อมั่น กล่าวว่า “ข้าพเจ้าแม้มีประสบการณ์การสู้รบไม่น้อย แต่อย่างมากเป็นกองหน้ากล้าตาย ไม่เคยมีโอกาสนำทัพมาก่อน ดังนั้นจึงขันอาสาต้องการลิ้มลองรสชาติของการนำทัพดูพร้อมกับใช้พวกซงหนูเป็นเป้าฝึกซ้อมลูกธนู เพลงกระบี่ข้าพเจ้า” จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “ครั้งกระโน้นอู่หลิงอ๋องถากถางดินแดนพันลี้ กวาดต้อนพวกซงหนู เข้ามายังเขตแคว้น จนกลายเป็นทหารจ้าวเสริมขุมกำลังแก่ตัวเอง ข้าพเจ้าก็มีความคิดเช่นนี้ เรียกว่าลั่นกระสุนนัดเดียวยิงนกสองตัว ตราบใดที่ขับไล่พวกซงหนูถอยร่นไปไม่สำเร็จไหนเลยรวมทุกแว่นแคว้นเป็นปึกแผ่นได้?”

เซี่ยงเส้าหลงวางมือลงบนหัวไหล่อีกฝ่าย กล่าวยกย่องชมเชยว่า “พี่หวังเป็นคนเหนือธรรมดาจริงๆ เรื่องราวที่ผู้คนทั่วไปถือเป็นภารกิจอันลำเข็ญ ท่านกลับนึกถึงส่วนดีมากมายถึงเพียงนี้ วันหน้าคงอาศัยคมกระบี่คันธนู ผนวกทุกรัฐเข้าเป็นปึกแผ่น”

หวังเจี่ยนเพิ่งพบพานบุคคลที่ไม่ยึดถือตัวเขาเป็นคนโง่งม ต้องคว้าแขนของเซี่ยงเส้าหลงไว้ กล่าวด้วยความสำนึกขอบคุณว่า “พี่เซี่ยงจึงเป็นคนเหนือธรรมดา ข้าพเจ้ามีความสำเร็จเช่นทุกวันนี้...”

เซี่ยงเส้าหลงตัดบทของอีกฝ่ายว่า “หากท่านเอ่ยถึงเรื่องนั้นอีกเท่ากับไม่ยึดถือข้าพเจ้าเป็นพี่น้องแล้ว”

หวังเจี่ยนขอบตาแดงก่ำ กล่าวอย่างจริงจังว่า “พี่เซี่ยงอย่าได้โทษว่าข้าพเจ้าอาจเอื้อม การออกศึกชายแดนครั้งนี้เสี่ยงอันตราย ข้าพเจ้าไม่แน่ว่าจะมีชีวิตรอดกลับมาได้ การมาครั้งนี้...”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นอีกฝ่ายคิดกล่าวแต่แล้วกลั้ำกลืนไว้ จึงกล่าว “พี่หวังมีคำพูดใด บอกได้อย่างเต็มที่”

หวังเจี่ยนหน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวว่า “ซึ่งความจริงข้าพเจ้าพอ

พบเห็นพี่เซี่ยง ก็บังเกิดความนิยมยกย่อง ไม่ทราบสามารถสาบานเป็นพี่น้องกับท่าน วันหน้าแบกรับทุกข์สุขด้วยกันหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความยินดีว่า “เป็นข้าพเจ้าอาจเอื้อมจึงถูกต้อง แต่ข้าพเจ้าก็มีสหายรักสามท่าน พวกเรามิสู้เลียนแบบการสาบานในสวนท้อ จะได้รับการจารึกชื่อไว้ในประวัติศาสตร์”

หวังเจี่ยนงงงันวูบจึงกล่าว “การสาบานในสวนท้ออันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความกระอักกระอ่วน ทั้งนี้เพราะเหตุการณ์ที่เล่าปี่ กวนอู เตียวหุยสาบานในสวนท้อ เกิดขึ้นในยุคสมัยสามก๊ก หวังเจี่ยนย่อมไม่เคยได้ยินได้ฟังมา

ยามนั้นเซี่ยงเส้าหลงกล่าวกลบเกลื่อนผ่านไป แล้วจึงตามตัวเถิงอี้กับอูจว่อ ชักชวนกันไปยังข้างเตียงของจิงจวิ้นซึ่งทุเลาจากอาการบาดเจ็บมากแล้ว กล่าวคำสาบานเป็นพี่น้องกัน หลังจากนั้นคนทั้งห้าดื่มกินอย่างสนุกสนาน สุดท้ายหวังเจี่ยนค่อยจากไปด้วยความยินดี

ค่ำคืนนั้นเซี่ยงเส้าหลงอารมณ์ดีเป็นพิเศษ บังเกิดความรู้สึกว่าตัวเองอยู่ในช่วงเวลาแห่งความภาคภูมิใจในชีวิต ขอเพียงรับตัวจี้เอียนหยานกลับนครเสียนหยาง พร้อมกับคร่ากุมจ้าวมู่ไว้ ตัวเองก็ไม่มีความวาดหวังอันใดอีก

หน้ากากอันประณีต

เช้าวันรุ่งขึ้น เสี้ยวเยี่ยถันผู้เป็นมันสมองของถูเซียนมาหาเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า "ท่านเสนาบดีใช้ข้าพเจ้ามาหาไท่ฝู่ ดูว่าสามารถช่วยเหลืออันใดหรือไม่?"

เมื่อคืนเซี่ยงเส้าหลงดื่มสุรามากไป รู้สึกสมองหนักทึบ จึงกล่าว "ท่านเสี้ยวโปรดเรียกข้าพเจ้าเป็นเส้าหลง ไม่ว่าข้าพเจ้ามีตำแหน่งใด พวกเราเป็นสหายที่เคยร่วมทุกข์ร่วมสุขมา ขอให้ถือเป็นรุ่นเดียวกัน"

เสี้ยวเยี่ยถันเห็นเซี่ยงเส้าหลงไม่วางก้ามเชื่องโข สร้างความยินดียิ่ง กล่าวถ่อมตนอยู่หลายคำ ค่อยบอกกล่าวเจตนาการมาว่า "เพื่อความสะดวกแก่การเคลื่อนไหวในรัฐจ้าว ท่านเสนาบดีสั่งให้ข้าพเจ้าจัดทำหน้ากากตามรูปใบหน้าของเส้าหลง จวิ้นน้อย พี่เถิงกับพี่อูทั้งสี่ ขอเพียงตกแต่งอีกเล็กน้อย เช่นเปลี่ยนแปลงทรงผมและสีสัน รับรองว่าสามารถตบตาจ้าวมู่แน่นอน พวกท่านยังต้องดัดแปลงสุ้มเสียง ตลอดจนกิริยาท่าทางต่างๆ หาไม่ยังถูกจับออกได้"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยได้คิด กล่าวด้วยความยินดีว่า "ท่านเสนาบดีคิดอ่านรอบคอบนัก ไม่ทราบนำสิ่งของมาหรือไม่?"

เสี้ยวเยี่ยถันปลดห่อผ้าใบเล็กๆ ลงจากกลางหลัง พอแก้ห่อออกภายในเป็นหน้ากากสี่ชุด ยามนั้นหยิบหน้ากากชุดหนึ่งสวมลงบนใบหน้าเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงพลันกลับกลายเป็นชายฉกรรจ์หนวดเครา

รกครึ้มผู้หนึ่ง

เสี้ยวเยี่ยถันยื่นนิ้วมือลูบไล้บริเวณดวงตาเซี่ยงเส้าหลงแล้วกล่าว "ความแนบเนียนของหน้ากากชนิดนี้ คือรอยต่อมักอยู่ที่บริเวณเส้นผม เช่นช่องเจาะรูปนัยน์ตา ไม่เพียงเพิ่มขนคิ้วของท่านหนาขึ้น ยังเปลี่ยนรูปดวงตาของท่านเป็นลักษณะกลม ดังนั้นต่อให้เป็นคนคุ้นเคยกับท่านก็ไม่สามารถจำแนกออก สำหรับรอยต่อบริเวณใต้คาง หากเคลือบผงน้ำมันชั้นหนึ่งจะกลมกลืนกว่าเดิม"

เซี่ยงเส้าหลงรีบหยิบฉวยกระจกทองเหลืองมาส่องดูรูปโฉมตัวเอง ต้องกล่าวชมเชยไม่ขาดปาก

เสี้ยวเยี่ยถันหยิบผงสีทำเครื่องหมายลงบนหน้ากาก ค่อยบอกให้เซี่ยงเส้าหลงถอดออกมา กล่าวว่า "หน้ากากใบนี้ยังต้องซ่อมแซมอีกเล็กน้อย ภายในสามวันจะส่งมอบให้"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความสงสัยใจว่า "ท่านเสี้ยวยอดเยี่ยมจริงๆ เพียงอาศัยความทรงจำก็จัดสร้างหน้ากากเช่นนี้ได้ ไม่ทราบสิ่งของนี้ทำจากวัสดุใด?"

เสี้ยวเยี่ยถันตอบว่า "นี่เป็นหนังของสัตว์ที่หายากทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือชนิดหนึ่ง เรียกว่ากิเลนเสือดาว มีขนาดใหญ่กว่าสุนัขล่าสัตว์เล็กน้อย ข้าพเจ้าซื้อหามาด้วยราคาสูง มีเพียงสี่ผืน คราครั้งนี้ใช้ออกจนหมดสิ้นแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด *'สัตว์ประหลาดที่ไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อนชนิดนี้ อาจสูญพันธุ์ไปเพราะเสี้ยวเยี่ยถัน'* ยามนั้นตามตัวอูจว่อ เถิงอี้และจิงจวิ้นมาให้ทั้งสามทดลองสวมหน้ากากดูว่า มีที่ใดต้องซ่อมแซมหรือไม่

เถิงอี้และพวกล้วนตื่นเต้นยินดียิ่ง บังเกิดความมั่นใจต่อการเดินทางสู่นครหานตานกว่าเดิม จิงจวิ้นมีสุขภาพร่างกายแข็งแรงจนเหลือเชื่อ เพียงไม่กี่วันก็เดินเหินได้ แน่นอน ตอนนี้เขายังไม่สามารถลงไม้ลงมือได้

เสี้ยวเยี่ยถันทวงถามหน้ากากกลับไปห่อไว้ดังเดิม ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลงกล่าวว่า "เรื่องที่เมื่อวานเส้าหลงถูกซุ่มโจมตี ท่านถูส่งคน

ออกสืบเสาะแล้ว สมควรเป็นคนของสำนักบู๊อุ้ยหนัน ทั้งนี้เพราะประจวบกับพวกเขามีนักบู๊สองคนเสียชีวิตไปเมื่อวาน และประกอบพิธีศพอย่างลับๆ”

เขากล่าวเช่นนี้ ทุกผู้คนทราบกระจ่างแก่ใจว่า ถูเซียนซื้อตัวบุคคลในสำนักบู๊อุ้ยหนันไว้ ไม่เช่นนั้นไหนเลยล่วงรู้ความลับเช่นนี้?

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวอีกว่า “แต่ท่านเสนาบดีขอให้เส้าหลงกล้ำกลืนโทสะไว้ชั่วคราว ท่านเสนาบดีมีแผนอันมั่นเหมาะ สามารถกำจัดหยางเฉวียนจวินกับเจ้าสำนักบู๊อุ้ยหนันไปในคราเดียว ยามนี้จึงไม่ควรแหวกหญ้าให้งูตื่น”

จิงจวิ้นกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า “พวกมันนึกพอใจก็มาจัดการกับพวกเรา จะช้าเร็วคงมีคนถูกพวกมันทำร้ายถึงแก่ชีวิต”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่า หลี่ปู้เหว่ยยิ่งมายิ่งร้ายกาจ กลับไม่ถือทิฐิอารมณ์ชั่วแล่น บุคคลอันลึกซึ้งเช่นนี้จึงน่ากลัวนัก ดังนั้นสะกดห้ามปรามจิงจวิ้นไว้ กล่าวว่า “ท่านเสี้ยวขอให้ท่านเสนาบดีโปรดวางใจ พวกเราทราบว่าควรจัดการอย่างไรแล้ว”

เสี้ยวเยี่ยถันก็ฉุดลากจิงจวิ้นไปด้านข้าง อธิบายอยู่ครู่หนึ่ง ให้คำรับรองว่าจะไม่ปล่อยปละละเว้นเจ้าสำนักบู๊อุ้ยหนันกับพวก แล้วค่อยอำลาจากไป

ทุกผู้คนหารือถึงปัญหาด้านความปลอดภัยในตึกตระกูลอู กำหนดมาตรการต่างๆ เป็นมั่นเหมาะ เซี่ยงเส้าหลงจึงกล่าวว่า “พวกท่านตระเตรียมตัว สามวันให้หลังพอได้รับหน้ากาก พวกเราจะออกเดินทางในบัดดล” จากนั้นกล่าวกับเถิงอี้อย่างยิ้มแย้มว่า “พี่เถิง อย่าลืมใช้เวลาหลายวันนี้อย่างเต็มที่”

เถิงอี้ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านยังสัพยอกเราด้วย”

ยามนั้นขุนนางฝ่ายในจากราชสำนักรุดมาถ่ายทอดพระเสาวนีย์จีฮองเฮาให้เซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าในบัดดล เซี่ยงเส้าหลงพกความสงสัยออกเดินทาง แน่นอน คราครั้งนี้มีนักรบสังกัดตึกตระกูลอูจำนวนมาก

ร่วมทางไป

จีฮองเฮาทรงพบกับเซี่ยงเส้าหลงภายในเก๋งใหญ่กลางอุทยานหลวง ทรงให้ขุนนางฝ่ายในและนางกำนัลล่าถอยไป ส่วนทหารองครักษ์ที่อยู่ใกล้ที่สุด ยังเว้นระยะห่างสิบวา ไม่ได้ยินคำสนทนาของทั้งหมดแต่อย่างไร

ภายในเก๋งนอกจากจีฮองเฮาแล้ว ยังมีเสี่ยวผานอยู่ด้วย จีฮองเฮาทรงรินน้ำจัณฑ์ลงในจอกบนโต๊ะหินกลางเก๋ง ตรัสชักชวนเซี่ยงเส้าหลงดื่มด้วยกัน หลังจากเสวยน้ำจัณฑ์ พระพักตร์ปรากฏเป็นสีแดงซ่าน ยิ่งทรงเสน่ห์เย้ายวนกว่าเดิม

หญิงงามนางนี้มีความงามล่มเมือง เสน่ห์อันลุ่มหลงทำให้ผู้คนนึกถึงคำ *"โฉมสะคราญคือเภทภัย"* โดยเฉพาะเมื่อเซี่ยงเส้าหลงนึกถึงเรื่องราวซึ่งเกิดแก่พระนางในภายหน้า ยิ่งสำรวมตัวเองกว่าเดิม

จีฮองเฮามีพระพักตร์เคร่งขรึมลง ตรัสว่า "วันนี้เราเชื้อเชิญเส้าหลงมา โดยได้รับความเห็นชอบจากต้าอ๋อง เพื่อที่เราสองแม่ลูกจะได้แสดงความขอบคุณจากใจจริง ตอนนี้จูจีไม่มีความปรารถนาใด เพียงหวังให้อบรมสั่งสอนลูกเจิ้ง เพื่อที่ภายภาคหน้าเขาจะได้เป็นเจ้าชีวิตโดยสมบูรณ์แบบ"

เมื่อกวาดสายพระเนตรไปยังเสี่ยวผาน พระเนตรทรงฉายแสงของมารดาการุณย์ออกมา รับสั่งเบาๆ ว่า "ดีที่เด็กผู้นี้ไม่ได้สร้างความผิดหวังแก่เรา"

เสี่ยวผานขอบตาแดงระเรื่อ ขยับเข้าใกล้จีฮองเฮา เซี่ยงเส้าหลงค่อยคลายใจลง ระหว่างที่จีฮองเฮาอยู่ในนครหานตาน ถูกผู้คนเด็ดดมตามอำเภอใจ สมควรเบื่อหน่ายแต่แรก ดังนั้นทรงทะนุถนอมชีวิตใหม่กับพระสวามีและราชโอรส อย่างน้อยตอนนี้ทรงมีพระทัยเช่นนี้

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเข้าใจพระทัยของฮองเฮา"

จีฮองเฮาทอดพระเนตรเซี่ยงเส้าหลงอย่างลึกซึ้ง จากนั้นทรงสำรวจทิวทัศน์รอบอุทยาน ทรงระบายลมจากพระโอษฐ์คำหนึ่ง ตรัสว่า "เราทราบว่าท่านเข้าใจเราที่สุด เมื่อพบเห็นท่านมิเพียงแต่คล้ายพบหน้า

สหายเก่า ยังคล้ายพบกับญาติสนิท หากท่านมีปัญหาใดบอกต่อเราได้โดยไม่ต้องอำพราง บางครั้งให้เรากราบทูลต่อต้าอ๋อง ยังสะดวกกว่ารายงานต่อท่านมหาเสนาบดีหลี่อีก”

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบว่า กระแสรับสั่งนี้มีส่วนจริงมากน้อยเท่าใด แต่ด้วยฐานันดรของพระนางในตอนนี้กลับรับสั่งเช่นนี้ นับเป็นเรื่องปรกติธรรมดายิ่ง

จีฮองเฮาทรงตบไหล่เสี่ยวผานเบาๆ รับสั่งว่า “ลูกเจิ้ง พระอาจารย์ฉินมาถึงแล้ว รีบไปเถอะ”

เสี่ยวผานลุกขึ้นอย่างอาลัยอาวรณ์ ติดตามขุนนางซึ่งยืนอยู่ห่างไปออกจากอุทยานหลวง

จีฮองเฮาทรงค้อนเซี่ยงเส้าหลงวงหนึ่ง ตรัสว่า “ผู้อื่นไม่ได้วางท่าเป็นฮองเฮาต่อหน้าท่าน ไฉนไม่เอ่ยปากกล่าววาจาแม้สักครึ่งคำ?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า “สำหรับกับฮองเฮาและกับข้าพเจ้า รักษามารยาทธรรมเนียมของข้าราชบริพารไว้ มีแต่ผลดีโดยปราศจากผลเสีย”

จีฮองเฮาแย้มพระโอษฐ์เล็กน้อย ตรัสว่า “ระหว่างเราท่านมีวาจามากหลายไม่ต้องบอกออกมา แต่ผู้อื่นสำนึกขอบคุณท่านจริงๆ โอ หากเราทราบแต่แรก ระหว่างอยู่ที่นครหานตาน เราจะมอบร่างกายแก่ท่าน อย่างน้อยจะได้ทิ้งความทรงจำอันเพริศแพร้วไว้ ยามนี้เพื่อเป็นฮองเฮาที่ดีกับพระมารดาอันประเสริฐ ได้แต่หักห้ามความรู้สึกส่วนตัวไว้ ยังหวังให้เส้าหลงเข้าใจ”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงจูจีได้เป็นฮองเฮาแห่งรัฐฉิน ยังรับสั่งเปิดเผยเช่นนี้ แสดงว่าพระอุปนิสัยยากกลับกลาย ยามกะทันหันนึกหาหัวข้อสนทนาไม่ออก

จีฮองเฮาตรัสอย่างขุ่นเคืองแง่งอนอยู่บ้างว่า “ดูท่านกลับกลายเป็นใบ้อีกแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้ายังกล่าวกระไรได้?

สมควรยินดีหรือไม่ยินดีเล่า?”

จีฮองเฮาตรัสอย่างเฉื่อยชาว่า “ดูท่านรู้สึกยินดีมากกว่า อย่างนั้นแสดงว่าไม่กลัวเราชักนำความยุ่งยากให้แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ สตรีช่างประหลาดนัก บอกให้ท่านอย่าได้ยุ่งเกี่ยวกับนางชัดๆ แต่หากท่านไม่ยุ่งเกี่ยวกับนางจริงๆ กลับไม่ยินยอมพร้อมใจ ช่างเป็นความรู้สึกที่ขัดแย้งนัก

จีฮองเฮาทรงทราบว่า พระนางกระทำเกินเลยไปบ้าง จึงทอดถอนพระทัยตรัสว่า “เส้าหลงเดินทางไปยังนครหานตาน สามารถฆ่าคนให้แก่เราหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านใจเล็กน้อย ปากกล่าวว่า “โปรดบอกมา”

พระเนตรจีฮองเฮาทอประกายอำมหิตขึ้น รับสั่งทีละคำว่า “บุคคลแรกคือสุนัขรับใช้อีกตัวหนึ่งของจ้าวมู่นามเล่อเซิ่ง แต่ท่านอย่าได้ถามไถ่สาเหตุ เรากระทั่งนึกยังไม่ต้องการนึกถึง”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า พระนางเคยได้รับความอัปยศจากคนผู้นี้ ไม่เช่นนั้นคงไม่เคียดแค้นถึงเพียงนี้ ดังนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะกระทำให้จงได้”

จีฮองเฮาสลายประกายอำมหิตในพระเนตร ทรงฉายแววอันนุ่มนวลแทนที่ ตรัสว่า “หากแม้นเสี่ยงอันตรายไปก็ไม่ต้องแล้ว ประการสำคัญคือ ท่านต้องกลับมาโดยปลอดภัย หากปราศจากท่าน จูจีรู้สึกว่าคล้ายสูญเสียผู้รู้ใจอันประเสริฐไปคนหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงมึนงงสงสัย ไม่ทราบพระนางรับสั่งจากน้ำพระทัยแท้จริง หรือเพียงเป็นวิธีการพูดจาหว่านล้อมให้เป็นพวก? เขารับรู้ความสามารถที่พระนางผูกมัดจิตใจจ้าวมู่กับกวอไคมาแล้ว ดังนั้นบังเกิดความตื่นตัว เปลือกนอกแสร้งเป็นสำนึกขอบคุณ

แต่ว่าการเสแสร้งแสดงออกของเขา ไม่อาจรอดพ้นจากสายพระเนตรของจีฮองเฮา พลันตรัสอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “ท่านเข้าใจว่าเราหลอกลวงท่านหรือ? หากเราจูจีกล่าวโป้ปดแม้สักครึ่งคำ ขอให้

เราไม่มีผลบั้นปลายที่ดี”

เซี่ยงเส้าหลงสะดุ้งเฮือกหนึ่ง รีบกล่าวว่า “ส่งเสียงเบากว่านี้ หากถูกผู้คนได้ยินก็ย่ำแย่แล้ว”

จูจีทรงค้อนเขาวงหนึ่งตรัสตำหนิว่า “ปีศาจขวัญอ่อน ท่านเชื่อแล้วกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะอย่างอับจนปัญญา กล่าวว่า “ยังมีอีกคนหนึ่งเป็นใคร? ใช่เป็นกวอไคหรือไม่?” จากนั้นสั่นศีรษะกล่าวว่า “ย่อมมิใช่มัน ไม่เช่นนั้นคราครั้งก่อน ฮองเฮาคงบีบบังคับข้าพเจ้าฆ่ามันแล้ว”

จีฮองเฮาตรัสว่า “นับว่าท่านรู้จักใช้สมอง ย่อมมิใช่กวอไค ในเหล่าคนชั่วช้าที่น่าชัง กวอไคถือว่าดีต่อข้าพเจ้ามากแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความสงสัยอยากรู้ขึ้น กล่าวว่า “อย่าได้กล่าวเฉไฉ รีบบอกเถอะ”

จีฮองเฮาเม้มพระโอษฐ์ ตรัสว่า “ไม่ว่าข้าพเจ้าเอ่ยถึงผู้ใด ท่านจะฆ่าเขาตามที่ผู้อื่นต้องการหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “ไม่ทราบต้องให้ข้าพเจ้าขอร้อง ฮองเฮาจึงยินยอมบอกหรือไม่?”

จีฮองเฮาก้มพระพักตร์ลง เมื่อเงยพระพักตร์ขึ้นใหม่ หางพระเนตรปรากฏน้ำพระเนตรไหลหลั่งออกมา รับสั่งว่า “ครั้งกระโน้น ต้าอ๋องกับท่านเสนาบดีหลบหนีออกจากนครหานตาน จ้าวมู่พอทราบเรื่องก็บัญชาให้เล่อเซิ่งนำกำลังบุกเข้าบ้าน ลงมือฆ่าบ่าวบุรุษทั้งหมด ส่วนหญิงรับใช้ถูกข่มขืนย่ำยี สภาพอันอเนจอนาถนั้น จนบัดนี้ยังติดตาตรึงใจเรา ผู้ที่ออกคำสั่งดำเนินการคือเล่อเซิ่ง ท่านเห็นว่ามันสมควรตายหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกมีโลหิตพลุ่งขึ้นสู่สมอง ดวงตาทอประกายอำมหิตจนแวววับ

จีฮองเฮาก้มพระพักตร์ลง ตรัสอีกว่า “วันรุ่งขึ้นเรากับบุตรชายตัวปลอมนั้นถูกจ้าวมู่จำกัดบริเวณไว้หลายวัน นั่นเป็นช่วงเวลาอัน

สะอิดสะเอียนที่สุดในชีวิตเรา ตอนนั้นเราเคยสาบานว่า หากภายหน้ามีปัญญาหนีรอดออกไป ต้องชำระล้างความอัปยศนี้ให้จงได้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวกระตุ้นเตือนว่า “ท่านยังไม่ได้บอกว่าคนผู้นั้นเป็นใคร”

จีฮองเฮาตรัสอย่างเฉื่อยชาว่า “คือหยาฮูหยิน”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านด้วยความตระหนก ร้องคำ “ว่ากระไร?”

จีฮองเฮาตรัสเสียงเย็นชาว่า “เป็นไร ไม่อาจหักใจลงมือกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกคับข้องใจยิ่ง กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “นางที่แท้กระทำเรื่องอันใด?”

จีฮองเฮาทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า “ผู้อื่นหลอกท่าน เพียงแต่แค้นเคืองท่านไม่หวั่นไหวใจต่อผู้อื่น จึงยกอ้างชื่อหยาฮูหยินเพื่อขู่ขวัญท่าน” จากนั้นตรัสอย่างจริงจังว่า “แต่นอกจากส่วนนี้แล้ว คำพูดอื่นล้วนเป็นความสัตย์จริง หากแม้นเป็นไปได้ ให้นำศีรษะของเล่อเซิ่งกลับมา ถือว่าจูจีร้องขอต่อท่านเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกสมองพองโต ฮองเฮานี้ยากที่จะรับมือได้จริงๆ คล้ายทรงยึดถือบุรุษทั้งแผ่นดินเป็นเครื่องเล่นก็มิปาน

จีฮองเฮาทรงเช็ดคราบน้ำพระเนตรบนพระพักตร์ ตรัสเบาๆ ว่า “ระวังตัวไว้ หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นเราคงให้คำรับรองว่า จะหยิบยื่นยศถาบรรดาศักดิ์แก่เขา แต่เราทราบว่าท่านเห็นชื่อเสียงลาภยศเป็นเช่นธุลีดิน ดังนั้นได้แต่กล่าวคำขอบคุณต่อท่าน แต่หากท่านมีคำร้องขออันใด ขอให้บอกออกมา จูจีจะกระทำให้แก่ท่านอย่างสุดความสามารถ” เอ่ยถึงตอนนี้แย้มพระโอษฐ์อีกครา ตรัสว่า “สมมติเช่นหญิงม่ายฉินซิง เส้าหลงต้องการให้เราแนะนำให้รู้จักหรือไม่ เราไม่เชื่อว่านางต้านทานเสน่ห์ของท่านได้”

เซี่ยงเส้าหลงผุดลุกขึ้นอย่างขุ่นเคือง กล่าวว่า “หากฮองเฮาไม่มีคำสั่งอันใด กระหม่อมขออนุญาตกลับไปเตรียมตัวออกเดินทาง”

จีฮองเฮาประทับยืนขึ้น ตรัสด้วยความแง่งอนว่า “ท่านผู้นี้แข็งกร้าว

จริงๆ อาศัยการเดินทางเป็นเครื่องข่มขู่ ผู้อื่นไม่ปล่อยตัวท่านก็ทำไม่ได้” จากนั้นแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า “แต่ว่าเราชมชอบลักษณะนี้ของท่านโอ ภายภาคหน้าคงไม่มีโอกาสสนทนาปราศรัยกับท่านเช่นนี้แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงพอฟัง อดสะทกสะท้อนใจมิได้ จีฮองเฮาเพิ่งก้าวขึ้นเป็นฮองเฮารัฐฉินไม่นาน ดังนั้นยังคงมีอุปนิสัยเช่นกาลก่อน เพียงดูจากตอนแรกเริ่มพระนางทรงมีท่าทีที่เด็ดเดี่ยว จากนั้นโปรยเสน่ห์ต่อเขานับเป็นที่ทราบได้ ไม่ว่าอย่างไร ทั้งสองไม่อาจก้าวข้ามเส้นแบ่งเขตไปมาตรว่านิยมในอีกฝ่ายเพียงไหน วันหน้าได้แต่เก็บซ่อนไว้ก้นบึ้งหัวใจ

ทั้งสองยืนนิ่งเงียบงันชั่วขณะ เซี่ยงเส้าหลงค่อยทูลลาจากมา

ขุนนางฝ่ายในนำเซี่ยงเส้าหลงตัดผ่านอุทยานหลวง เดินตามทางระเบียง เลียบพระตำหนักมุ่งหน้าออกนอกวัง ตามรายทางเห็นทหารองครักษ์รักษาการณ์อย่างเข้มงวด เพิ่มมาตรการป้องกันกว่าครั้งก่อนมากนัก

เซี่ยงเส้าหลงสงสัยใจยิ่ง หรือว่าราชสำนักฉินเตรียมป้องกันเหตุร้ายอันใด? หวนนึกถึงมหาเสนาบดีซ้ายหยางเฉวียนจวินสั่งคนทำร้ายจิงจวิ้นก่อน จากนั้นซุ่มโจมตีเขากลางวันแสกๆ แสดงว่ามีพฤติกรรมเหิมเกริม อาจวางแผนก่อการร้ายได้ ปัญหาอยู่ที่ทางกองทัพฉินยืนอยู่ข้างเขาสักกี่คน?

ขณะครุ่นคิด เบื้องหน้าซ้ายมือบังเกิดสุ้มเสียงเสี่ยวผานดังว่า “พระอาจารย์เซี่ยง”

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตาไปตามเสียง เห็นเสี่ยวผานวิ่งปราดมาจากสิ่งปลูกสร้างเรือนไม้ชั้นเดียว ซึ่งอยู่ท่ามกลางกอไผ่หลังหนึ่ง สร้างความแตกตื่นแก่เหล่าขุนนางฝ่ายในและทหารองครักษ์ จนรีบคุกเข่าลงกับพื้น

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบว่าพระอาจารย์ของไทจือต้องคุกเข่าด้วยหรือไม่ เสี่ยวผานซิงร้องบอกว่า “พระอาจารย์มิต้องมากมารยาท”

พลางปรายตาบอกใบ้แวบหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจความหมาย

ติดตามเสี่ยวผานมายังด้านข้าง ปากกล่าวว่า “ท่านมิใช่ต้องเข้าเรียนหรอกหรือ?”

เสี่ยวผานหอบหายใจกล่าวว่า “ข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่าพระอาจารย์ต้องผ่านที่นี้ จึงเฝ้าจับตาดู”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ท่านมีคำพูดใดจะกล่าว?”

เสี่ยวผานขณะจะเอ่ยปาก ที่ด้านหลังพลันบังเกิดสุ้มเสียงไพเราะแต่แฝงความขุ่นเคืองของสตรีเสียงหนึ่งดังว่า “ไทจือ”

เสี่ยวผานและเซี่ยงเส้าหลงล้วนสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กวาดตาไปยังต้นเสียง

เห็นสตรีร่างสูงระหง เกล้ามวยผมปล่อยปอยผมเป็นรูปหางนางแอ่น ทั้งยังปักปิ่นผม สวมชุดแพรขาวสะอาดนางหนึ่ง เหยียบย่ำพื้นหญ้ามุ่งหน้ามาทางด้านนี้ ภายใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง นางมีฝีเท้าแช่มช้อยอิริยาบถสูงสง่า ปานประหนึ่งเทพสุรางคนางค์เยือนสู่หล้า โดยเฉพาะยามเดินเหิน แขนเสื้อหลวมกว้างทั้งสองข้างโบกพลิ้วเล็กน้อย ยิ่งขับเน้นถึงลักษณะราศีอันสูงส่ง

ที่สั่นสะท้านจิตใจผู้คนคือ เค้าใบหน้านางกอปรด้วยความงามปานสลักเสลาซึ่งยากจะพบพาน ดวงตาทั้งคู่กระจ่างแจ่มใส โหนกแก้มความจริงนูนสูงไปบ้าง แต่พอดีรับกับจมูกโด่งเป็นสัน กลายเป็นรูปลักษณ์อันโดดเด่น ทำให้ผู้คนเกิดความรู้สึกว่านางเป็นหญิงงามอันเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ที่ดำรงชีพอยู่ได้ด้วยตัวของตัวเอง

ขนคิ้วของนางเรียวยาว ชี้เฉียงจรดจอน ยังมีส่วนหนุนส่งให้ลูกตาดำขลับแวววาว สามารถรับคิ้วโค้งตาหงส์ สะท้อนภาพลักษณ์ความงามแบบโบราณอย่างแท้จริง มาตรว่าจิตใจเซี่ยงเส้าหลงในตอนนี้ ไม่วอกแวกหวั่นไหวต่อความงามสตรี พอแรกพบนาง ยังอดใจเต้นตูมตามมิได้ อกอูมที่แรกตูม เอวน้อยๆ เพียงหยิบมือเดียว ช่วงขาที่เรียวยาวทั้งคู่ ยิ่งทำให้นางมีบุคลิกภาพเหนือล้ำกว่าหญิงอื่น หากเปรียบกับยอดหญิงจี้เอียนหยาน นับว่ามีความงามไม่ย่อหย่อนกว่ากัน

เพียงแต่ตอนนี้นางปั้นหน้าเคร่งเครียดจนเย็นชาปานน้ำแข็ง จับจ้องมองดูเสี่ยวผาน กล่าวอย่างจริงจังว่า “ไม่ล่วงรู้จึงไต่ถาม ไม่เป็นจึงเล่าเรียน ไม่เล่าเรียนกลับเจรจาได้ยังไม่เคยมีมาก่อน ไทจือแบ่งแยกสมาธิต่อเรื่องราว ไม่มีใจใฝ่ศึกษา ภายภาคหน้าจะปกครองบ้านเมืองได้อย่างไร?”

เสี่ยวผานจะอย่างไรเป็นเด็กน้อยเยาว์วัย ย่อมบังเกิดจิตขลาดเขลาหลบซ่อนอยู่ด้านหลังเซี่ยงเส้าหลง จึงกลับกลายเป็นบุรุษสตรีทั้งสองยืนเผชิญหน้ากัน หญิงงามนางนี้ย่อมเป็นพระอาจารย์ฝ่ายบุ๋นของเสี่ยวผาน ได้รับสมญานามว่าหญิงม่ายชิง มีชื่อจริงว่าฉินชิง

ขุนนางฝ่ายในที่ทำหน้าที่นำทางให้แก่เซี่ยงเส้าหลงรีบล่าถอยไปด้านข้าง ส่วนทหารองครักษ์โดยรอบยืนสำรวมแน่วนิ่ง แสร้งเป็นมองไม่เห็น

ฉินชิงแม้ขุ่นเคือง สีหน้ายังสดใสเย็นชา ยืนมือไพล่หลัง เงยหน้ามองดูเซี่ยงเส้าหลงซึ่งสูงกว่านางครึ่งศีรษะ กล่าวว่า “ท่านนี้คงเป็นพระอาจารย์เซี่ยง ซึ่งเจิ้งไทจือเอ่ยถึงมิขาดปากกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูเค้าความงามอันบริสุทธิ์สูงส่งของนาง รีบสลัดความคิดฟุ้งซ่านตอบว่า “เป็นข้าพเจ้าเอง พระอาจารย์ฉินโปรดแนะนำสั่งสอน”

ฉินชิงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า “พระอาจารย์เซี่ยงเกรงอกเกรงใจไปแล้ว ไทจือยังมิรีบออกมาอีก ลูกผู้ชายกล้าทำกล้ารับ ควรที่จะรับผิดชอบ”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าว “คงไม่หนักหนาปานนี้กระมัง?”

ฉินชิงหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า “คำพูดของพระอาจารย์เซี่ยงมีปัญหาอยู่บ้าง ระหว่างเล่าเรียนหลบหนีออกมา ความจริงถือเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่หากวันหน้าขึ้นครองราชย์ ยังคงมีพฤติกรรมเช่นนี้ ไหนเลยบริหารราชการแผ่นดินได้? หากพระอาจารย์เซี่ยงรู้จักแต่ปกป้องผ่อนปรนต่อไทจือ จะกราบทูลต่อต้าอ๋องได้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “อย่าได้กล่าวอย่างหนักหนาปานนั้น ถือว่าข้าพเจ้าไม่ถูกต้อง ยกธงขาวยอมแพ้แล้ว ได้หรือไม่?”

พลางยื่นมือตบเสี่ยวผานทางด้านหลัง กล่าวว่า “เจิ้งไทจือ มาเถอะ แสดงออกถึงธาตุแท้ลูกผู้ชายที่กล้าทำกล้ารับต่อพระอาจารย์ฉินสักครา”

ฉินชิงรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ไหนเลยมีข้าราชบริพารกล่าววาจาเช่นนี้ คล้ายหยอกล้อเล่นกันก็มิปาน

เสี่ยวผานเดินออกมาตามเสียง หยุดยืนอยู่ข้างกายเซี่ยงเส้าหลง เชิดหน้ายืดอก วางท่าเป็นลูกผู้ชาย ท่าทางน่าขบขันนัก

ฉินชิงกวาดตาผ่านหน้าเสี่ยวผาน แม้ทราบว่าไม่สมควรหัวร่อ ยังอดหัวร่อคิกมิได้ รีบเบือนหน้าไป ยกแขนเสื้อปิดบังใบหน้าไว้ เสี่ยวผานไม่อาจกลั้นหัวร่อได้ ถึงกับหัวร่อจนตัวงอ เซี่ยงเส้าหลงก็อดหัวร่อมิได้

รอยยิ้มสามารถแพร่ระบาด โดยเฉพาะท่ามกลางบรรยากาศอันเคร่งเครียดเช่นนี้ เหล่าทหารองครักษ์รอบข้างต่างลอบหัวร่อในใจ

ฉินชิงลดแขนเสื้อลง เผยเห็นใบหน้าซึ่งสลายรอยยิ้ม ขมวดคิ้วดุเบาๆ ว่า “หัวร่อพอแล้วหรือไม่?”

เสี่ยวผานกับเซี่ยงเส้าหลงพากันชะงักเสียงหัวร่อ แต่สีหน้ายังประหลาดพิกลยิ่ง หญิงม่ายผู้เลอโฉมนางนี้ก็เช่นกัน นางฝืนใจปั้นสีหน้าตำหนิว่า “ยังไม่เคยมีคนที่ไม่เล่าเรียนก็เรียนรู้ได้ แต่ศึกษาโดยไม่ตั้งใจเทียบเท่ากับไม่ศึกษา เจิ้งไทจือโปรดทบทวนความประพฤติในวันนี้ให้ดี หากยังไม่ตั้งใจใฝ่ศึกษา ฉินชิงได้แต่ทูลลาออกจากตำแหน่งพระอาจารย์แล้ว”

เสี่ยวผานรีบกล่าวว่า “พระอาจารย์ฉิน เจิ้งน้อยไม่กล้าแล้ว รับรองว่าไม่มีครั้งหน้าอีก โอ คราครั้งนี้ต้องท่องจำ”

ฉินชิงแสดงว่าเปลือกนอกดุร้าย แต่เจ็บปวดในใจ ทอดถอนใจกล่าวว่า “คราครั้งให้ท่านทบทวนหวนนึก วันนี้เป็นอันเลิกรา”

กล่าวพลางกวาดตามายังเซี่ยงเส้าหลง ไม่ทันมีโอกาสกล่าววาจา เซี่ยงเส้าหลงชิงน้อมกายคารวะต่อนางด้วยท่วงท่างามสง่ายิ่ง

ฉินชิงชมดูจนตะลึงลานวูบ ก้มศีรษะหลบสายตาอันร้อนแรงของเขา น้อมกายเล็กน้อยหมุนตัวจากไป

เซี่ยงเส้าหลงปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง นับว่าได้พบพานหญิงงามตามที่วาดหวังไว้ สำหรับกับเขาเพียงนี้ก็พอแล้ว เซี่ยงเส้าหลงในปัจจุบันไม่มีความคิดเผด็จศึกสวาทเช่นตอนแรกที่ย้อนมิติแห่งกาลเวลาเข้าสู่ยุคสมัยเลียดก๊กอีก

เซี่ยงเส้าหลงกลับถึงตึกตระกูลอู อูอิ้งหยวนผู้เป็นพ่อตา เพิ่งส่งเชื้อพระวงศ์ราชสำนักฉินที่มาเยี่ยมเยียนขบวนหนึ่งจากไป

หลายวันมานี้ อูอิ้งหยวนเพียรสร้างมนุษยสัมพันธ์ จัดส่งนางระบำกับม้าดีแก่ชาวฉินที่มียศศักดิ์ สร้างรากฐานให้แก่ตัวเอง ไม่เช่นนั้นต่อให้เบื้องบนได้รับการสนับสนุนจากเจ้ารัฐฉินจวงเซียงอ๋องกับหลี่ปู้เหว่ย หากทว่าเบื้องล่างคอยกีดกัน ก็เป็นเรื่องปวดเศียรเวียนเกล้านัก อูอิ้งหยวนเป็นพ่อค้า ทราบว่าไม่ว่าเป็นคนของรัฐใด นับเนื่องตั้งแต่เชื้อพระวงศ์สามัญชน ล้วนมุ่งหวังลาภยศสักการะ ดังนั้นใช้วิธีการอันกลมกลิ้งผ่านด่านอุปสรรคสิ่งกีดขวางต่างๆ ตามลำดับ

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด ติดตามอูอิ้งหยวนกลับไปยังห้องโถงใหญ่ เมื่อนั่งเรียบร้อยก็บอกเรื่องที่เสี้ยวเยี่ยถันจัดทำหน้ากากอันประณีตให้สี่ชุด จากนั้นกล่าวว่า “ข้าพเจ้าความจริงคิดปลอมตัวเป็นพ่อค้าเร่ร่อน เร้นกายกลับเข้านครหานตาน จากนั้นคร่ากุมจ้าวมู่กลับมา แต่หน้ากากเหล่านี้เสริมสร้างความเชื่อมั่นแก่ข้าพเจ้า ตระเตรียมกระทำการสักครา”

อูอิ้งหยวนฉลาดหลักแหลมปานใด พอฟังจึงกล่าว “เรื่องเงินทองไม่มีปัญหา หากเอ่ยถึงความร่ำรวย มหาเสนาบดีหลี่ยังสู้พวกเราไม่ได้” จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “ต้องการให้เราจัดนางระบำจำนวนหนึ่ง เพื่อจัดสรรแก่ผู้คนหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่า ตัวเองยังไม่ไร้ยางอายถึงขั้นยึดถือสตรีเป็นตัวสินค้าส่งมอบแก่ผู้อื่น ยามนั้นกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเพียงต้องการม้าศึกซึ่งไม่เปิดเผยความเป็นมาของพวกเราออกไปจำนวนหนึ่ง”

อูอิ้งหยวนงงงันวูบ จึงกล่าว “ท่านคิดทำการใหญ่จริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านพ่อตาฉลาดปราดเปรื่องนัก เพียงฟังคำเดียวก็คาดการณ์ทั้งหมดได้ ข้าพเจ้าคิดจัดการกับเจ้ารัฐจ้าวและจ้าวมู่ เพื่อระบายความคับแค้นในอกสักครา”

อูอิ้งหยวนระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า “เขยเรานับเป็นคนขวัญกล้าแข็งที่สุดเท่าที่เราเคยพบพานมา แต่ว่าหมากของท่านตานี้นับว่าเดินถูกแล้ว ตอนที่ตระกูลอูเราถอนตัวออกจากรัฐจ้าว ได้วางยาฆ่าสัตว์ทั้งหมด ทำให้รัฐจ้าวขาดแคลนม้าศึก หากท่านนำม้าศึกไปเจรจาแลกเปลี่ยนกับพวกมัน ย่อมได้รับการต้อนรับอย่างแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามิเพียงคิดทำการซื้อขายกับพวกมัน ยังวางแผนขอเปิดสถานปศุสัตว์แทนตระกูลอู ท่านพ่อตาคุ้นกับกิจการค้าด้านนี้ ไม่ทราบพวกเราควรปรากฏกายในฐานะใด จึงได้รับความเชื่อถือจากรัฐจ้าว?”

อูอิ้งหยวนขมวดคิ้วครุ่นคิดชั่วขณะ พลันยกมือตบโต๊ะ กล่าวว่า “เรานึกออกแล้ว รัฐฉู่มีผู้ชำนาญการเลี้ยงม้าผู้หนึ่ง เรียกว่าผู้งมงายอาชาต่งควง สาเหตุที่เรานึกถึงคนผู้นี้ เพราะมันความจริงเป็นชาวจ้าว หากทว่าต่งผิงผู้เป็นบิดาล่วงเกินผู้มีอำนาจราชศักดิ์ ทั้งครอบครัวจึงอพยพไปยังรัฐฉู่ ต่งผิงความจริงมีตำแหน่งเป็นขุนนางเลี้ยงม้า ไม่ทราบเพราะนิสัยแข็งกร้าวหรืออย่างไร จึงถูกรัฐฉู่กีดกัน หลังจากลาออกจากราชการ จึงตั้งรกรากที่ริมแม่น้ำเซี่ยสุ่ย เพาะพันธุ์ม้าเป็นการใหญ่ หากเส้าหลงสวมรอยปลอมเป็นทายาทของมัน หนึ่งนั้นสำเนียงเสียงกล่าวไม่มีปัญหา สองไม่เคยมีคนเห็นผู้งมงายอาชาต่งควง มิหนำซ้ำคนผู้นี้สอดรับกับศักดิ์ฐานะของชาวฉู่ สามารถตบตาจ้าวมู่ว่าท่านเป็นไส้ศึกที่รัฐฉู่ส่งไปช่วยเหลือมัน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความยินดีว่า “นับเป็นบุคคลอันเหมาะสมจริงๆ ท่านพ่อตาสามารถยกม้าศึกซึ่งยังไม่ได้ประทับตราเครื่องหมายให้สักสิบกว่าตัว เพื่อที่ข้าพเจ้าจะใช้สวมรอยเป็นผู้เหี้ยมหาญ เพาะเลี้ยงปศุสัตว์หรือไม่?”

อูอิ้งหยวนตบที่ไหล่ของอีกฝ่าย หัวร่อพลางกล่าวว่า “ม้าสิบกว่าตัวไหนเลยใช้อวดอ้างได้ อย่างน้อยต้องมีสักหลายร้อยจนถึงพันตัว มิหนำซ้ำยังประทับตราเครื่องหมาย หากทว่ามิใช่แซ่ *‘อู’* แต่เป็นแซ่ *‘ต่ง’* เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นภาระของเราเอง”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “เรื่องนี้เพียงแจ้งต่อหลี่ปู้เหว่ยคนเดียว ไม่เช่นนั้นหากถูกชาวฉินล่วงรู้ ไม่แน่ว่าจะส่งข่าวไปยังรัฐจ้าว”

อูอิ้งหยวนสั่นศีรษะกล่าวว่า “ทางที่ดีแม้แต่หลี่ปู้เหว่ยก็ปกปิดอำพราง จึงไม่เกิดข้อผิดพลาดได้ วางใจเถอะ พวกเราไม่จำเป็นต้องต้อนม้าศึกหลายร้อยตัวผ่านด่านรัฐฉินเป็นที่เอิกเกริก เราขอเวลาสักหลายวัน จะกำหนดเส้นทางลำเลียงให้รัฐจ้าวเข้าใจว่าพวกเราเดินทางจากรัฐฉู่ไปยังนครหานตาน”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกน่าสนใจยิ่ง หารือรายละเอียดกับอูอิ้งหยวนอีกครู่หนึ่ง ค่อยเข้าสู่เขตตึกใน เมื่อผ่านที่พักของเถิงอี้ พลันได้ยินเสียงอาวุธกระทบกัน สร้างความสงสัยใจแก่เซี่ยงเส้าหลงยิ่ง สาวเท้าไปยังต้นเสียง พบว่าเถิงอี้กำลังซักซ้อมเพลงกระบี่คู่กับหญิงงามรัฐฉีนามสั้งหลันที่สวนหลัง

เถิงอี้พอพบเห็นเซี่ยงเส้าหลง ค่อยหยุดยั้งชะงักมือ ฉุดดึงเซี่ยงเส้าหลงมาด้านข้าง กล่าวว่า “เมื่อคืนช่างสมใจจริงๆ นับว่าปลดเปลื้องเงื่อนปมแห่งความปวดร้าวในหลายเดือนนี้โดยสิ้นเชิง ตอนนี้เพียงหวังว่าสั้งหลันสามารถกำเนิดบุตรชายแก่ข้าพเจ้าคนหนึ่ง ให้ตระกูลเถิงเรามีทายาทสืบตระกูลต่อไป”

เซี่ยงเส้าหลงพลอยหัวร่อด้วยความเบิกบานใจ เถิงอี้หน้าแดงวูบหนึ่ง แสร้งกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “หากท่านหัวร่อข้าพเจ้าอีก ข้าพเจ้าจะต่อสู้กับท่านสักรอบหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อดังกว่าเดิม เถิงอี้ได้แต่สั่นศีรษะอย่างอับจนปัญญา

วันรุ่งขึ้น เซี่ยงเส้าหลงนำเหล่าภรรยาหญิงรับใช้พร้อมด้วยจิงจวิ้น ซึ่งใกล้ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ เถิงอี้ อูจว่อและนักรบอันเข้มแข็งของตระกูลอู เดินทางสู่สถานปศุสัตว์ที่ชานเมือง ส่วนรายละเอียดเกี่ยวกับการเดินทางสู่รัฐจ้าว มอบให้อูอิ้งหยวนกับเถาฟางไปดำเนินการ

เซี่ยงเส้าหลงอยู่เป็นเพื่อนกับภรรยา เมื่อมีเวลาว่างก็ช่วยฝึกอบรมนักรบกองกำลังคัดสรรพิเศษของตระกูลอู พร้อมกับถ่ายทอดบอกข้อมูลที่พวกเขาปลอมแปลงขึ้น จะได้ไม่เผยพิรุธ

สิบห้าวันให้หลัง เถาฟางมายังสถานปศุสัตว์ ส่งข่าวว่าอูอิ้งหยวนเตรียมการเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทุกผู้คนรวมตัวกันที่ห้องโถงในตึกที่พักของสถานปศุสัตว์ รับฟังข่าวสารล่าสุดจากนครหานตาน โดยเถาฟางเล่าว่า “นครหานตานพลันคึกคักขึ้นมา ไม่ทราบเพราะเหตุใด หลงหยางจวินแห่งรัฐวุ่ยกับขุนนางที่ทรงอิทธิพลที่สุดของรัฐหานคือ พระยาปราบบรรพตหานฉ่วง ต่างเดินทางไปยังนครหานตาน ฟังว่าในเวลาอันสั้นทูตพิเศษของรัฐฉีก็จะบรรลุถึง”

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้และพวกหันไปมองหน้ากัน ฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง เถาฟางเองก็นึกถึงปัญหาข้อนี้ ทอดถอนใจกล่าวว่า “หากแม้นรัฐฉู่ส่งทูตไปยังนครหานตานด้วยภารกิจที่พวกเรายังไม่ล่วงรู้ มาตรว่าไม่ถึงกับเปิดโปงศักดิ์ศรีแท้จริงของพวกท่าน แต่พวกท่านคงไม่สามารถสวมรอยเป็นชาวฉู่ เรียกร้องขอบันทึกลับหลูปันจากจ้าวมู่แล้ว”

เถิงอี้แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ทำท่าฟันมือลง ควรทราบว่ารัฐฉู่อยู่ห่างไกลจากรัฐจ้าวที่สุด หากแม้นพวกเขามีปฏิบัติการฉับไว สามารถสกัดทูตรัฐฉู่ ก่อนที่อีกฝ่ายจะเดินทางถึงนครหานตาน

อูจว่อยิ้มพลางกล่าวว่า “เรื่องนี้มอบให้ข้าพเจ้าจัดการเถอะ ถึงอย่างไรพวกเราต้องจัดส่งกองหน้าไปติดต่อกับจ้าวมู่ เพื่อให้มันกราบทูลต่อเจ้ารัฐจ้าว เปิดประตูเมืองต้อนรับพวกเราอยู่แล้ว” จากนั้นกล่าวถามเถาฟางว่า “จ้าวมู่คืนดีกับเจ้ารัฐจ้าวแล้วหรือไม่?”

เถาฟางทอดถอนใจกล่าวว่า “เจ้ารัฐจ้าวสมเป็นเจ้าชีวิตที่โฉดเขลา

จริงๆ ตามรายงานข่าวจากราชสำนักจ้าว จ้าวมู่คุกเข่าอยู่หน้าประตูวังครึ่งคืน เจ้ารัฐจ้าวก็ทรงอนุญาตให้เข้าเฝ้า ไม่นานก็กลับคืนสู่สัมพันธภาพดังเดิม” เอ่ยถึงตอนนี้ หันมากล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “หยาฮูหยินยิ่งเป็นหญิงแพศยาร่านราคะ กลับคืนสู่ชีวิตอันเหลวแหลก มั่วสุมกับบุรุษหล่อเหลามากหน้าหลายตา”

เซี่ยงเส้าหลงเงียบงันไร้วาจา เถาฟางเอ่ยถึงเรื่องนี้ย่อมต้องการให้เขาตัดขาดจากนาง โอ นางแพศยานี้สมควรรับบทเรียนอย่างสาสมจริงๆ นึกถึงตอนนี้ ฉุกคิดว่าตัวเองยังมีเยื่อใยไมตรีต่อนาง ไม่เช่นนั้นพอรับทราบเรื่องนี้ ไฉนบังเกิดความแค้นขึ้นมา?

เถาฟางขมวดคิ้ว พึมพำว่า “ไม่ทราบว่าจ้าวมู่และผู้มีอำนาจรัฐวุ่ยรัฐหานวางแผนอันใด?”

จิงจวิ้นกล่าวว่า “ย่อมคิดจัดการกับรัฐฉินเราแล้ว”

เถิงอี้งงงันวูบกล่าวว่า “จวิ้นน้อยตั้งตนเป็นชาวฉินแล้ว?”

จิงจวิ้นกล่าวด้วยความกระดากว่า “ไม่ถูกต้องหรือ?”

เถาฟางยิ้มพลางกล่าวว่า “ไม่มีใดไม่ถูกต้อง เพียงแต่พี่เถิงของท่านยังไม่คุ้นเคยเท่านั้น”

เถิงอี้ฝืนยิ้มพลางสั่นศีรษะ ไม่กล่าวว่ากระไรอีก เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า คนในยุคสมัยเลียดก๊กมีค่านิยมต่อรัฐ เจือจางกว่าค่านิยมต่อวงศ์ตระกูล ดังนั้นกล่าวถามเถาฟางว่า “สถานะในรัฐฉินของหลี่ปู้เหว่ยดีขึ้นหรือไม่?”

เถาฟางผงกศีรษะ กล่าวอย่างแช่มช้าว่า “ตอนนี้ท่านเสนาบดีหลี่เพียงขาดความดีความชอบทางทหาร แต่ก็ไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ กลัวว่าทัพฉินไม่ยอมร่วมมือ อย่างนั้นสถานะอันโดดเด่นที่ท่านเพาะสร้างให้แก่เขาจะสลายสูญเปล่าไปแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงลอบฝืนยิ้ม เรื่องนี้เกรงว่าเขาไม่อาจช่วยเหลือได้ หากให้เขานำทัพไปตีเมืองยึดดินแดน ฆ่าคนวางเพลิงให้แก่หลี่ปู้เหว่ย ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ไม่กระทำ ทุกผู้คนหารืออีกครู่หนึ่ง ตกลงว่าวันพรุ่งนี้

อูจว่อจะล่วงหน้าออกเดินทางไปยับยั้งทูตรัฐฉู่ มิให้มุ่งสู่นครหานตาน แล้วค่อยกลับสู่ตึกหลัง

ยังไม่ทันเหยียบย่างเข้าประตูตึก ได้ยินเสียงกงจู้สามดังจากในห้องรับแขกว่า “รอบเดือนมาอีกแล้ว”

จากนั้นเป็นเสียงอูถิงฟางดังว่า “ผู้อื่นก็บำรุงร่างกายตลอดเวลา จนบัดนี้ยังไม่ตั้งครรภ์”

เซี่ยงเส้าหลงยืนตะลึงลาน หรือขณะที่ตัวเองนั่งไทม์แมชชีนย้อนเวลาสู่ยุคเลียดก๊ก ถูกกัมมันตภาพรังสีอันใดทำลายสมรรถภาพในการมีบุตรไป? สำหรับกับชีวิตในครอบครัว โดยเฉพาะยุคโบราณกาล ซึ่งถือการมีผู้สืบตระกูลเป็นความสำคัญอย่างยิ่งยวด นับเป็นข้อบกพร่องประการหนึ่ง หากแต่เขาไม่เห็นว่ามีความสำคัญอันใด

ภายในห้องรับแขกตกอยู่ในความนิ่งเงียบงัน เซี่ยงเส้าหลงพลันสั่นศีรษะทอดถอนใจ ทิ้งฝีเท้าหนักกว่าเดิมเดินเข้าไป

ยี่สิบวันให้หลัง จิงจวิ้นทุเลาหายดีเป็นปรกติ ทุกผู้คนจึงออกเดินทางอย่างเงียบๆ ผ่านด่านรัฐฉินอ้อมเป็นวงกว้างเข้าสู่รัฐฉี แล้วค่อยมุ่งหน้าสู่นครหานตาน

ความคิดอ่านของเซี่ยงเส้าหลงรอบคอบกว่าเดิม ก่อนอื่นส่งตัวแทนไปยังค่ายทหารชายแดนรัฐจ้าว ยื่นหนังสือถึงเจ้ารัฐจ้าวอย่างเป็นทางการแสดงความจำนงต้องการส่งมอบม้าศึกให้แก่รัฐจ้าว

ไม่นานให้หลัง บนหอยามบังเกิดเสียงย่ำกลองดังขึ้น ทหารจ้าวปล่อยสะพานชักรอกลงมา ทหารจ้าวหลายร้อยนายควบขับม้าออกมายังค่ายที่มั่นของเซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้ออกคำสั่งคำหนึ่ง นักรบกองกำลังคัดสรรพิเศษสามร้อยคน ซึ่งปลอมตัวเป็นคนเลี้ยงม้าตั้งแถวอยู่หน้าค่ายรอต้อนรับทหารจ้าว

นายทัพทหารจ้าวนามไจ้เปียน มีอายุสามสิบเศษ รูปร่างเตี้ยสันทัด หน้าตาฉลาดเฉลียว พอพบหน้าเซี่ยงเส้าหลง ก็หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

“นามของท่านต่งเฉกเช่นฟ้าร้องกรอกหู วันนี้ได้พบหน้า พบว่าอยู่เหนือคำร่ำลืออีก”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถ่อมตนอยู่หลายคำ จากนั้นตามตัวเถิงอี้กับจิงจวิ้นมาเป็นเพื่อน ชักนำอีกฝ่ายไปยังคอกม้า ชมดูม้าพ่วงพีที่นำมาทั้งพันตัว

ไจ้เปียนเป็นนายทัพชายแดน ย่อมมีความรู้ในการดูลักษณะม้า พอเห็นม้าพ่วงพีเหล่านั้น ต้องอุทานว่า “ม้าศึกฝูงนี้ลักษณะเลิศล้ำ ยังเหนือกว่าม้าที่ตระกูลอูเคยเลี้ยงดูให้แก่รัฐเราอีก”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ บอกให้ผู้คนจูงม้าพ่วงพีสูงใหญ่เป็นพิเศษตัวหนึ่งมากำนัลให้แก่ไจ้เปียน

ไจ้เปียนยิ่งแสดงความสนิทสนมกว่าเดิม สั่งให้ทหารจ้าวเปิดประตูเมือง กวาดต้อนม้าพ่วงพีทั้งหมดเข้าเมือง ปากกล่าวว่า “ต้าอ๋องทรงทราบว่าท่านต่งมาจากรัฐฉู่แดนไกล ทรงโสมนัสยิ่ง โดยเฉพาะรัฐเรากำลังต้องการม้าศึกอยู่ นับว่าท่านต่งมาได้เวลาพอดี”

เซี่ยงเส้าหลงสบตากับเถิงอี้แวบหนึ่ง ทราบว่าอูจว่อทำงานสำเร็จติดต่อกับจ้าวมู่ได้แล้ว ค่ำคืนนั้น ไจ้เปียนจัดเลี้ยงต้อนรับผู้งมงายอาชาท่านนี้ ระหว่างงานเลี้ยงสอบถามถึงเหตุการณ์ในรัฐฉู่ เซี่ยงเส้าหลงก็ตอบได้อย่างคล่องแคล่วไม่ติดขัด

เช้าวันรุ่งขึ้น ไจ้เปียนจัดทหารนายหนึ่งนำเซี่ยงเส้าหลงและพวกเดินทางสู่นครหานตาน ทั้งหมดกลางวันเดินทางกลางคืนพักผ่อน ยี่สิบวันให้หลัง เซี่ยงเส้าหลงก็กลับมาถึงเมืองหลวงรัฐจ้าวอีกครั้ง

กลับคืนสู่หานตาน

นครหานตานยังคงสภาพเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

ผู้มาต้อนรับคือ “สหายเก่า” กวอไค ยังมีอูจว่อซึ่งปลอมชื่อเปลี่ยนแซ่เป็นตี้อิ่น หลังจากคารวะทักทายตามธรรมเนียม ทุกผู้คนต้อนม้าศึกพันตัวเข้าสู่นครโบราณ ซึ่งเป็นศูนย์กลางอำนาจของรัฐจ้าว

กวอไคควบม้าเคียงคู่กับเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “ต้าอ๋องทรงทราบว่าท่านต่งอยู่ที่รัฐฉู่ ยังรำลึกถึงบ้านเกิดเมืองนอน ทรงชื่นชมโสมนัสยิ่ง คืนนี้ทรงจัดเลี้ยงต้อนรับภายในวัง”

เซี่ยงเส้าหลงพกความรู้สึกที่สะทกสะท้อน มองดูทิวทัศน์ภายในเมือง พอฟังจึงดัดสุ้มเสียงแหบทุ้ม กล่าวช้าๆ ว่า “ต้าอ๋องทรงเข้าพระทัยถึงความรู้สึกของผู้น้อย เป็นที่ตื้นตันใจของเรานัก โอ คนที่ร้างลาจากบ้านเกิดเมืองนอน เฉกเช่นจอกแหนไร้ราก ความคับแค้นขมขื่นใจนี้ สุดที่คนภายนอกจะรับรู้ได้”

กวอไคเบือนหน้ามากล่าวว่า “ทราบจากท่านตี้ที่เป็นคนของท่านต่งว่า ท่านต่งตระเตรียมกลับมาแสดงฝีไม้ลายมือ เพียงไม่ทราบศึกษาสถานการณ์โดยรวมแล้วหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด แสร้งเป็นกล่าวอย่างสัตย์ซื่อโง่งมว่า “ผู้น้อยรู้จักแต่เลี้ยงม้า อื่นๆ ล้วนไม่เข้าใจ ยังหวังใต้เท้ากวอชี้แนะ ผู้น้อยจะไม่ลืมเลือนบุญคุณเด็ดขาด”

แผนการของเขาคือแสร้งเป็นโง่เขลามิรู้ความ รับมือกับชนชั้นอันกลอกกลิ้งเช่นกวอไค

กวอไคหัวร่อฮาฮา กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “ไม่ทราบเพราะเหตุใด เราพอพบเห็นท่านต่งก็นึกนิยมยินดี ที่ว่าชี้แนะไม่กล้ารับ หากแต่ต้องทุ่มเทความสามารถ ช่วยเหลือท่านต่งบรรลุถึงอุดมการณ์”

เซี่ยงเส้าหลงทำท่าสำนึกขอบคุณ กล่าวว่า “เมื่อมีบุคคลเช่นใต้เท้ากวอคอยดูแลผู้น้อย เราก็คลายใจแล้ว เพียงไม่ทราบผู้น้อยต้องใส่ใจกับเรื่องราวใด?”

กวอไคกล่าวอย่างจริงจังว่า “ทางด้านต้าอ๋อง เราย่อมกรุยทางให้แก่ท่าน แต่ในนครหานตาน มีบุคคลสองคนที่ท่านต้องระวังป้องกัน ไม่เช่นนั้นมิเพียงไม่อาจบรรลุปณิธาน ไม่แน่ว่ายังประสบชะตากรรมดุจเดียวกับตระกูลอู”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นตื่นตระหนก กล่าวอย่างตะลึงลานว่า “ผู้น้อยไม่มีข้อบาดหมางกับผู้ใด ไฉนมีคนคิดร้ายต่อเรา?”

ปากกล่าววาจา ในใจลอบหัวร่อ กวอไคเข้าใจว่า “ต่งควง” ผู้นี้เป็นคนดอยที่ไม่มีมันสมองความคิด จึงใช้วิธีการเช่นนี้พูดจาหว่านล้อมเขา เพื่อให้เขายอมศิโรราบด้วย จากข้อนี้แสดงว่าเจ้ารัฐจ้าวตระเตรียมสนับสนุน “ต่งควง” แทนที่ตระกูลอู กวอไคค่อยเห็นว่าเขามีคุณค่าให้เกลี้ยกล่อมเข้าเป็นพวก

กวอไคกลอกตาไปมา เห็นทหารจ้าวที่เบิกทางกับอูจว่อและพวกที่ด้านหลัง ล้วนเว้นระยะห่างช่วงหนึ่ง ค่อยลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “บุคคลแรกที่ควรระวังคือนักหลอมสร้างโลหะกวอจ้ง คนผู้นี้ต้องไม่ยินยอมให้มีอูซื่อหลออีกคนหนึ่งปรากฏขึ้น”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะเป็นเชิงเข้าใจ คำพูดของกวอไคนี้มีเหตุผล นี่เรียกว่าภูเขาลูกเดียวไม่มีพยัคฆ์สองตัว เพียงแต่ “ผู้งมงายอาชา” เช่นเขาคิดสร้างสมฐานะเช่นอูซื่อหลอ เกรงว่าใช้เวลาอีกหลายชั่วอายุคนยังทำไม่ได้ ดังนั้นถือว่ากวอไคกล่าวข่มขู่เกินไป

กวอไคกล่าวอย่างลึกลับแฝงเลศนัยว่า “บุคคลที่ควรระวังอีกคนหนึ่งคือพระยาะเจ้ามฤคจ้าวมู่”

เซี่ยงเส้าหลงอดร้องโพล่งมิได้ว่า “ว่ากระไร?”

เขาเข้าใจในบัดดลว่า กวอไคไม่ยอมรับใช้ต่อจ้าวมู่โดยสนิทใจ ทั้งยังหาหนทางโค่นอีกฝ่ายหนึ่ง เพียงแต่กวอไคเปิดเผยความในใจต่อคนนอกเช่นเขา ออกจะไม่รอบคอบไปแล้ว

ยามนั้นทั้งหมดมาถึงเรือนรับรองอาคันตุกะ ซึ่งรัฐจ้าวจัดให้กลับเป็นตึกตัวประกัน ใช้เป็นสถานที่จำกัดบริเวณจีฮองเฮากับอิ๋งเจิ้งตัวปลอม กวอไคยิ้มเล็กน้อย ไม่กล่าวสืบต่อ เข้าเรือนรับรองไปพร้อมกับเซี่ยงเส้าหลง กวอไครับมอบม้าพ่วงพีหนึ่งพันตัว ซึ่งเป็นของขวัญล้ำค่าอย่างที่รัฐจ้าวไม่สามารถปฏิเสธได้ แล้วค่อยกลับวังไปรายงาน

เซี่ยงเส้าหลงและพวกเข้าสู่ห้องโถงใน รับฟังคำบอกเล่าของอูจว่อ อูจว่อระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า “พวกเราโชคดีจริงๆ รัฐฉู่จัดส่งทูตมา ดีที่ข้าพเจ้าดักสกัดไว้ได้ ทั้งยังได้รับข่าวสารอันมีค่ามากมาย”

เถิงอี้กล่าวว่า “พี่ใหญ่ลำบากมากแล้ว”

ในพี่น้องร่วมสาบานทั้งห้า อูจว่อมีอายุมากที่สุด ดังนั้นเป็นพี่ใหญ่ รองลงมาคือเถิงอี้ เซี่ยงเส้าหลง หวังเจี่ยน และน้องเล็กสุดท้องจิงจวิ้น

อูจว่อผงกศีรษะกล่าวว่า “พวกเราขุดหลุมพรางดักล่อคณะทูตรัฐฉู่เป็นผลสำเร็จ แต่ยังสูญเสียพี่น้องห้าคน รับบาดเจ็บอีกสิบกว่าคน”

เซี่ยงเส้าหลงพอฟัง สามารถคาดคำนวณสถานการณ์อันรุนแรงนั้นออกได้ ปากกล่าวว่า “ทราบหรือไม่ว่าพวกมันมายังนครหานตานด้วยจุดประสงค์ใด?”

อูจว่อกล่าวว่า “ยังคงเป็นวิธีสอบปากคำให้เหนื่อยล้าของน้องสามใช้ได้ผล ทูตรัฐฉู่นามไป๋ติ้งเหนียนทนทานถึงวันที่สาม ค่อยสารภาพความจริงออกมา ที่แท้เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงราชวงศ์โจวตะวันออก”

เซี่ยงเส้าหลงและพวกตื่นตระหนกยิ่ง

เมื่อเจ็ดร้อยปีก่อน อู่อ๋องสถาปนาราชวงศ์โจวขึ้น เมื่ออู่อ๋องสิ้นพระชนม์ ราชโอรสเสด็จขึ้นครองราชย์สืบแทน แต่เนื่องจากพระชนมายุยังเยาว์ โจวกงผู้เป็นพระปิตุลาจึงเป็นผู้สำเร็จราชการแทน โจวกงก็ยกทัพไปปราบรัฐใหญ่น้อย ขยายอาณาจักรราชวงศ์โจวออกไป

ยุคสมัยนั้นเรียกว่ายุคศักดินา กล่าวคือโจวกงประทานดินแดนและพลเมืองที่ได้จากการทำสงครามแก่พระประยูรญาติ แต่งตั้งเป็นเจ้าผู้ครองแคว้น เจ้าผู้ครองแคว้นก็แบ่งปันดินแดนและพลเมืองให้แก่เหล่าขุนนางอีกทอดหนึ่ง ทั้งยังกำหนดให้บุตรหลานของเหล่าผู้ครองแคว้นสืบฐานะของบรรพชนโดยไม่สิ้นสุด

ตอนนั้นยุคศักดินาเปรียบเสมือนเป็นครอบครัวใหญ่ครอบครัวหนึ่ง โดยยึดถือตระกูลจีเป็นต้นตระกูลของราชวงศ์โจวเป็นจุดศูนย์กลางระหว่างเจ้าชีวิตกับเจ้าผู้ครองแคว้นต่างแซ่ อาศัยการแต่งงานผูกสัมพันธไมตรีสืบต่อกันมา

ตอนแรกราชวงศ์โจวยังรักษาสภาพเจริญรุ่งเรืองไว้ได้ ครั้นเมื่อนานเข้า กษัตริย์โจวบางพระองค์แสวงหาความสุขสำราญ ไม่สนพระทัยต่อความเดือดร้อนของราษฎร จวบกระทั่งถึงรัชสมัยของโจวผิงอ๋อง ซึ่งทรงลุ่มหลงนางเปาสือ ราชวงศ์โจวก็เสื่อมทรุดถึงขีดสุด

วิกฤตการณ์ของราชวงศ์โจวมาจากสองทาง หนึ่งนั้นเมื่อกำหนดกฎเกณฑ์ให้บุตรหลานสืบสมบัติ หากแม้นทายาทประพฤติมิชอบ ผู้คนรอบข้างก็ตีตัวออกห่าง สองหลังจากผ่านการสืบเชื้อสายหลายชั่วอายุคน ความสัมพันธ์อันลึกซึ้งเริ่มห่างเหิน จำนวนคนที่เพิ่มขึ้น ก่อให้เกิดการแก่งแย่งช่วงชิงกัน

เมื่อสถานการณ์วุ่นวาย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถหยุดยั้งกงล้อแห่งประวัติศาสตร์ ยามใดที่ราชสำนักสูญเสียอำนาจในการปกครองแว่นแคว้นต่างๆ จึงเกิดสภาพผู้เข้มแข็งตัดแบ่งดินแดนไปครอบครองขึ้น

ยังมีพวกซงหนูรุกรานเข้ามาถึงเมืองหลวง บีบบังคับให้โจวผิงอ๋องทรงย้ายราชธานีไปทางทิศตะวันออก อำนาจจากส่วนกลางก็พังทลาย

ไปสิ้น

แต่ลักษณะของการพังทลายนี้เกิดขึ้นทีละน้อย ตอนแรกผู้ครองแคว้นต่างๆ ยังคำนึงถึงสัมพันธไมตรีเก่าก่อน ไม่กล้าแข็งข้อต่อราชวงศ์โจว ดังนั้นหลังจากที่โจวผิงอ๋องทรงย้ายราชธานีไปทางทิศตะวันออกอีกสามร้อยปี เหล่าผู้ครองแคว้นยังให้ความเคารพต่อราชวงศ์โจว ถวายความจงรักภักดีไม่เสื่อมคลาย

ต่อมาขุนนางตระกูลหาน จ้าวและวุ่ยแบ่งแคว้นจิ่นออกเป็นสามส่วน ต่างตั้งตนเป็นเจ้าผู้ครองแคว้น นับแต่นั้นเป็นต้นมา สถานะของราชวงศ์โจวตกต่ำถึงขีดสุด ไม่มีผู้ใดอ้างว่าสู้รบเพื่อราชวงศ์โจวอีก

ตอนนี้ทั่วทั้งแผ่นดินคงเหลือเจ็ดรัฐช่วงชิงความเป็นใหญ่กัน มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ราชวงศ์โจวยังเป็นประมุขในนามของเหล่าผู้ครองแคว้น หากแม้นราชวงศ์โจวอาศัยจุดอ่อนที่ทุกรัฐบังเกิดความครั่นคร้ามต่อรัฐฉินดำเนินการรุกครั้งสุดท้าย นับเป็นเรื่องที่ไม่อาจดูแคลนได้

อูจว่อกล่าวสืบต่อ “ทูตลับที่ราชวงศ์โจวส่งมาเรียกว่าจีจ้ง หากแม้นมันเจรจาเร่งรัดให้รัฐฉี ฉู่ เอี้ยน จ้าว วุ่ย และหานทั้งหกรัฐร่วมมือกัน รัฐฉินจะตกอยู่ในสถานะเสียเปรียบอย่างมาก”

เถิงอี้มองดูเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “พวกเราต้องหาทางทำลายแผนการครั้งนี้ ไม่เช่นนั้นหลี่ปู้เหว่ยยากจะรักษาตำแหน่งมหาเสนาบดีของเขาไว้ได้”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกศีรษะพองโต เถิงอี้กล่าวไม่ผิด ตำแหน่งมหาเสนาบดีของหลี่ปู้เหว่ยที่ได้จากจวงเซียงอ๋องยังไม่มั่นคงนัก ชาวฉินให้ความสำคัญกับการทหาร หากแม้นหกรัฐจับมือกัน รัฐฉินย่อมต้องปราชัย เมื่อถึงเวลานั้น จวงเซียงอ๋องยากจะปกป้องหลี่ปู้เหว่ยอีกต่อไป หากแม้นหลี่ปู้เหว่ยสูญสิ้นอำนาจ ตระกูลอูอย่าคิดหมายหยั่งเท้ายืนหยัดอยู่ในรัฐฉินสืบไป แผ่นดินแม้กว้างไพศาล เกรงว่าไม่มีที่ให้ตระกูลอูพักพิงกาย เรื่องราวที่ความจริงเรียบง่าย กลับกลายเป็นซับซ้อนยุ่งยากขึ้นมา

ในที่สุดจิงจวิ้นค่อยมีโอกาสเอ่ยปากสอดคำ กล่าวว่า “รัฐเอี้ยน

กับรัฐจ้าวมิใช่ทำสงครามกันหรอกหรือ เหตุใดครั้งนี้ชาวเอี้ยนมีส่วนร่วมด้วย?”

เถิงอี๊กล่าวว่า “ร้อยปีที่ผ่านมา ระหว่างผู้ครองแคว้นบัดเดี๋ยวทำสงคราม บัดเดี๋ยวสงบศึก เป็นเช่นนี้ตลอดมา” จากนั้นกล่าวอย่างจริงจังว่า “จวิ้นน้อยทางที่ดีสะกดอดกลั้นไว้ ก่อนที่สถานการณ์จะกระจ่างชัด อย่าได้ไปหาจ้าวจื้อของท่าน ไม่เช่นนั้นหากเปิดเผยศักดิ์ศรีออกไป พวกเราอย่าคิดหมายมีชีวิตรอดจากนครหานตานแม้สักคนเดียว”

จิงจวิ้นหน้าละห้อย ก้มศีรษะรับคำ แต่ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่าเขาไม่ยินยอมพร้อมใจ

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถามว่า “ทางด้านจ้าวมู่เป็นอย่างไร?”

อูจว่อกล่าวอย่างหวาดหวั่นไม่คลายว่า “ดีที่พวกเราจับทูตรัฐฉู่ได้ ไม่เช่นนั้นคราครั้งนี้คงต้องพลาดท่าเสียที ที่แท้จ้าวมู่เป็นบุตรคนที่ห้าของชุนเซินจวินแห่งรัฐฉู่ ทูตรัฐฉู่นามไป๋ติ้งเหนียนผู้นี้เป็นบุคคลที่ชุนเซินจวินส่งมาติดต่อกับจ้าวมู่ ทั้งยังพกพาจดหมายลับ ซึ่งเขียนด้วยลายมือชุนเซินจวินมาด้วย”

เถิงอี๊ยิ้มพลางกล่าวว่า “พี่ใหญ่คงไม่ส่งมอบจดหมายลับฉบับแท้จริงให้แก่จ้าวมู่กระมัง?”

อูจว่อยิ้มออกมา กล่าวว่า “ย่อมแน่นอน ใจความในจดหมายลับเพียงบอกให้จ้าวมู่ไว้วางใจไป๋ติ้งเหนียน ร่วมมือกันให้ดี แต่ไม่ได้ระบุว่าร่วมมืออันใด ดังนั้นข้าพเจ้าคิดลอกเลียนแบบจดหมายขึ้นมาฉบับหนึ่ง ประทับตราตามต้นฉบับจริง ส่งมอบต่อจ้าวมู่ ตอนนี้มันสมควรเชื่อถือพวกเราโดยสนิทใจ”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิดถามว่า “จดหมายลับฉบับนั้นยังอยู่หรือไม่?”

อูจว่อกล่าวว่า “สิ่งของมีค่าเช่นนี้ ข้าพเจ้าไหนเลยทิ้งขว้างไปได้ แม้แต่ไป๋ติ้งเหนียนนั้นถูกควบคุมตัวอยู่ในสถานที่ลับตานอกเมืองหานตาน คราครั้งนี้จ้าวมู่มีเคราะห์กรรมกล้ำกรายแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง คนทั้งสี่หารือกันอีกครู่หนึ่ง ค่อยเตรียมตัว

เดินทางไปร่วมงานเลี้ยงพระราชทานที่วังจ้าว

ระหว่างทางเซี่ยงเส้าหลงนึกถึงเหตุการณ์ครั้งก่อนที่ประลองยุทธ์กับเหลียนจิ่นในวังจ้าว อดสะทกสะท้อนมิได้ เรื่องราวในโลกยากหยั่งคาด ตอนนั้นไหนเลยนึกฝันว่า สองปีให้หลังของวันนี้ เขาจะอาศัยศักดิ์ฐานะอีกประการหนึ่ง ตลอดจนอารมณ์ความรู้สึกที่แตกต่าง เดินทางมาเข้าเฝ้าเจ้ารัฐจ้าว?

ภายใต้การนำของทหารจ้าว เซี่ยงเส้าหลงและพี่น้องร่วมสาบานทั้งสามควบขับม้าผ่านประตูวังจ้าวไปอย่างผ่าเผย ทหารองครักษ์จัดขบวนต้อนรับบนลานกว้างหน้าตำหนักกลาง บรรเลงมโหรีครึกครื้นยิ่งนัก

เซี่ยงเส้าหลงและพวกคิดไม่ถึงว่า เจ้ารัฐจ้าวจะให้การต้อนรับถึงเพียงนี้ รู้สึกเหนือความคาดหมายอยู่บ้าง และทราบว่าเจ้ารัฐจ้าวให้ความสำคัญกับการ “คืนสู่ถิ่นฐาน” ของผู้งมงายอาชาอย่างยิ่ง

นายทัพผู้หนึ่งควบม้าออกมารับหน้า กล่าวสดุดีต้อนรับอาคันตุกะ กลับเป็นคนรู้จักมักคุ้นที่ทรยศลืมบุญคุณนามเฉิงซวี เฉิงซวีแต่งเครื่องแบบใหม่เอี่ยมลออ กลับได้เลื่อนตำแหน่งเป็นหัวหน้าทหารองครักษ์วังหลวง เซี่ยงเส้าหลงโอภาปราศัยกับอีกฝ่ายตามมารยาท จากนั้นควบม้าเคียงคู่กับเฉิงซวีเข้าวังไป

เฉิงซวียิ้มอย่างสนิทสนม กล่าวว่า “ไม่ทราบเพราะเหตุใด ข้าพเจ้าแม้แรกพบพานท่านต่ง แต่มีความรู้สึกพอพบหน้าก็ถูกชะตา ท่านต่งคลับคล้ายคนที่ข้าพเจ้ารู้จักคุ้นเคยผู้หนึ่ง แต่ยามกะทันหันนึกไม่ออกว่าเป็นใคร”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ทราบว่าตนแม้ปลอมแปลงโฉม แต่ลักษณะรูปร่างยังดุจเดิม ด้านกิริยาท่าทางก็เผยพิรุธออกมาโดยไม่ตั้งใจ ค่อยสะกิดความทรงจำของเฉิงซวีขึ้น ยามนั้นดัดสุ้มเสียงแหบพร่า กล่าวอย่างแช่มช้าเนิบนาบว่า “เราเองก็รู้สึกเช่นนี้ มาตรว่าเป็นคนแรกประสบพบพาน กลับคล้ายรู้จักกันมาก่อน”

เฉิงซวีค่อยคลายความสงสัย กล่าวว่า “ดูท่าเป็นเช่นนั้น”

ยามนี้ทั้งหมดถึงลานกว้างหน้าตำหนักอี้หัวเขตวังใน เฉิงซวีลงจากหลังม้าก่อน เซี่ยงเส้าหลงรวมทั้งเถิงอี้และพวกที่ด้านหลังพากันกระโดดลงจากหลังม้า สองฟากข้างซ้ายขวาของตำหนักอี้หัว ยืนเรียงรายด้วยทหารองครักษ์หลายสิบนาย ถือหอกแสดงความเคารพ จากนั้นพระยาเจ้ามฤคจ้าวมู่นำกวอไคกับเล่อเซิงก้าวลงบันไดมา

เซี่ยงเส้าหลงและพวกลอบทอดถอนใจ คิดไม่ถึงเจ้ารัฐจ้าวทรงได้รับบทเรียนอย่างแสนสาหัสจากการส่งกำลังกวาดล้างตึกตระกูลอู ยังทรงไว้วางพระทัยจ้าวมู่ถึงเพียงนี้

จ้าวมู่ส่งเสียงหัวร่อแต่ไกล กล่าวว่า “เราพระยามฤคจ้าวมู่ ท่านต่งมาได้ประเสริฐ ต้าอ๋องทรงรอคอยจนร้อนพระทัยแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นประหวั่นลนลาน กล่าวอย่างนอบน้อมว่า “หากให้ต้าอ๋องทรงร้อนพระทัย ผู้น้อยจะรับได้อย่างไร?”

จ้าวมู่เดินเข้ามา ยื่นมือออกยึดกุมมือของอีกฝ่าย ปรายตาบอกใบ้ต่อเซี่ยงเส้าหลง ยิ้มพลางกล่าวว่า “ต้าอ๋องทรงทอดพระเนตรม้าศึกที่ท่านต่งส่งมา ทรงพอพระทัยยิ่ง รัฐจ้าวเราได้รับความช่วยเหลือจากท่านต้องกอบกู้ศักดานุภาพกลับคืนมาแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นจ้าวมู่จดจำเขาไม่ออก ค่อยคลายใจลง กล่าวว่า “หากเป็นที่พอพระทัยของต้าอ๋อง ก็ไม่เสียทีที่ผู้น้อยเดินทางมาแล้ว” พลางสบสายตากับกวอไคแวบหนึ่ง

จ้าวมู่แนะนำเล่อเซิงต่อเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงก็แนะนำเถิงอี้จิงจวิ้นต่ออีกฝ่าย หลังจากนั้นทั้งหมดค่อยเดินเข้าตำหนักไป

เพิ่งก้าวเข้าประตูตำหนัก ทหารองครักษ์ในตำหนักพากันยืนสำรวมแสดงความเคารพ คณะมโหรีบรรเลงเพลงต้อนรับอาคันตุกะ เซี่ยงเส้าหลงและพวกกับจ้าวมู่และคนสนิททั้งสองพากันคุกเข่าถวายบังคมต่อเจ้ารัฐจ้าวซึ่งประทับนั่งบนบัลลังก์ลายมังกร

เจ้ารัฐจ้าวทรงพระสรวลฮาฮา ประทับยืนขึ้น เสด็จลงบันไดมา ยื่น

พระหัตถ์ประคองเซี่ยงเส้าหลงขึ้น ตรัสว่า “ท่านต่งเป็นแขกของข้า มิต้องแสดงความเคารพเช่นข้าราชบริพาร” จากนั้นรับสั่งให้เถิงอี้และพวกลุกขึ้น

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งยืดกายขึ้น จิงจวิ้นที่ด้านหลังพลันร้องไห้โฮออกมา ทุกผู้คนรวมทั้งเซี่ยงเส้าหลงล้วนตะลึงลานกับที่

เห็นจิงจวิ้นหมอบกราบกับพื้นไม่ยอมลุกขึ้น สะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า “ผู้น้อยเสียมารยาท แต่เมื่อเห็นนายน้อยสามารถกลับมารับใช้บ้านเกิด บรรลุปณิธานที่วางไว้ สร้างความตื้นตันแก่ข้าพเจ้า จน...” เอ่ยถึงตอนนี้ร่ำไห้ออกมาอีก

เซี่ยงเส้าหลงและพวกลอบชมเชยในใจ คิดไม่ถึงจิงจวิ้นมีความสามารถคิดร่ำไห้ก็ร่ำไห้ หากมิใช่ทั้งหมดทราบกระจ่างแก่ใจ ยังเข้าใจว่าจิงจวิ้นตื้นตันจนร่ำไห้ออกมาจริงๆ

เจ้ารัฐจ้าวย่อมไม่เฉลียวพระทัย เสด็จไปทรงประคองจิงจวิ้นขึ้น รับสั่งปลอบโยนอยู่หลายคำ ค่อยตรัสต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า “ท่านต่งมีบ่าวอันจงรักภักดีเช่นนี้ เป็นที่ตื้นตันใจของข้านัก”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยมีโอกาสสำรวจสภาพภายในตำหนัก เห็นจิงฮองเฮาแห่งรัฐจ้าวก็ทรงมาร่วมงานเลี้ยงพระราชทาน ประทับนั่งอยู่ทางขวาด้านหลังของเจ้ารัฐจ้าว ทั้งยังทอดพระเนตรมายังด้านนี้ ดีที่พระพักตร์เพียงปรากฏแววสงสัยอยากรู้ หาได้สังเกตพบพิรุธอันใดไม่

ภายในตำหนักยังจัดโต๊ะอยู่ทางซ้ายขวาด้านละสี่ตัว แต่ละโต๊ะมีคนนั่งครบถ้วน เพียงเว้นว่างไว้หนึ่งโต๊ะ ไม่ทราบเป็นผู้ใดวางก้ามถึงเพียงนี้ กลับกล้ามาสาย?

ยามนั้นเซี่ยงเส้าหลงกราบทูลว่า “ผู้น้อยแม้ใช้ชีวิตอยู่รัฐอื่น แต่ในใจคิดกลับมารับใช้บ้านเกิดทุกเมื่อ จนใจที่รัฐจ้าวมีอู๋ซื่อหลออยู่ กลัวว่า...”

เจ้ารัฐจ้าวตรัสตัดบทว่า “อย่าได้เอ่ยถึงคนผู้นี้อีก วางใจเถอะ ยากนักที่ท่านต่งมีความผูกพันต่อบ้านเกิดถึงเพียงนี้ นับแต่นี้เป็นต้นไป ขอให้เลี้ยงม้าให้แก่ข้า ข้าต้องไม่ทอดทิ้งท่านต่งแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงและพวกรีบคุกเข่าลง กล่าวคำขอบพระคุณ

ทั้งหมดขณะจะนั่งโต๊ะ ขุนนางฝ่ายในที่หน้าประตูร้องขานว่า “หยาฮูหยินมาถึง”

เซี่ยงเส้าหลงและพวกสะดุ้งเฮือกหนึ่ง พากันกวาดตาไปยังประตูตำหนัก หยาฮูหยินนอกจากมีสีหน้ากร้านกรำกว่าเดิมเล็กน้อย ยังคงเปล่งประกายความงามเฉิดฉัน สวมชุดเลิศหรูพื้นขาวลายดอกสีแดงและคราม เข้าตำหนักมาดุจผีเสื้อลายตัวหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงสัมพันธ์รักเก่าก่อน อดสะท้อนในหัวอกมิได้

หยาฮูหยินกวาดตาคู่งามมายังเซี่ยงเส้าหลง พลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ชะงักเท้าลง เซี่ยงเส้าหลงและพวกฉุกคิดว่าผิดท่า หยาฮูหยินแตกต่างกับเจ้ารัฐจ้าวและจ้าวมู่ สำหรับกับบุรุษซึ่งเคยอยู่ร่วมกันทุกเช้าค่ำ เพียงอาศัยความรู้สึกอันปราดเปรียวที่สตรีเพศมีต่อชายคนรัก สามารถรับรู้ในสิ่งที่ผู้อื่นไม่ล่วงรู้ได้

ดีที่เจ้ารัฐจ้าวกับจิงฮองเฮาล้วนเข้าพระทัยว่า หญิงร่านสวาทนางนี้พึงตาต้องใจเซี่ยงเส้าหลง จึงมีสีหน้าท่าทีเช่นนี้ ยามนั้นเจ้ารัฐจ้าวทรงพระสรวลพลางตรัสว่า “น้องข้ามาสายอีกแล้ว รอสักครู่ต้องปรับให้ดื่มสุราสามจอก ยังมิรีบเข้ามารู้จักท่านต่งอีก?”

หยาฮูหยินระงับสติลง สำรวจมองเซี่ยงเส้าหลงอย่างเคลือบแคลงสงสัย แววตาพลันหมองมัวลง ย่อกายถวายบังคมเจ้ารัฐจ้าวก่อน ค่อยยืดกายขึ้นแสดงความคารวะต่อเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “จ้าวหยาคำนับท่านต่ง”

เซี่ยงเส้าหลงและพวกลอบระบายลมหายใจอย่างโล่งอกและฉวยโอกาสนั่งประจำโต๊ะ เซี่ยงเส้าหลง อูจว่อ เถิงอี้ จิงจวิ้นยึดครองโต๊ะขวามือสี่โต๊ะ ส่วนโต๊ะอีกฟากหนึ่งนั่งไว้ด้วยจ้าวมู่ หยาฮูหยิน เล่อเซิ่งและกวอไค

เหล่านางกำนัลยกสุราอาหารมา นางระบำสามสิบกว่านางวิ่งปราดเข้ามา กรีดกรายร่ายรำ บำเรออารมณ์แขกเหรื่อ

นับแต่หยาฮูหยินนั่งประจำโต๊ะ ก็ก้มศีรษะต่ำด้วยท่าทางหม่นหมอง คล้ายถูกสะกิดความหลัง พาให้ทุกข์ตรมขมขื่น หลังจากนางระบำร่ายรำจบลง เจ้าภาพและอาคันตุกะคารวะสุราแก่กัน จ้าวมู่กลับไม่ยอมปล่อยปละละเว้นหยาฮูหยิน บังคับนางดื่มสุราสามจอก เป็นการลงโทษปรับที่มาสาย

หยาฮูหยินพอมึนเมาเล็กน้อย กลับปล่อยตัวปล่อยอารมณ์ ส่งเสียงหัวร่อดังเจื้อยแจ้ว เซี่ยงเส้าหลงชมดูจนบังเกิดโทสะคุกรุ่น แต่ต้องยอมรับว่าสตรีนางนี้ยามร้อนร่าน ไม่มีบุรุษใดไม่รู้สึกคันที่หัวใจยากจะเกา โดยเฉพาะอย่างยิ่งนางชม้ายชายตาให้แก่บุรุษภายในงาน เถิงอี้กับอูจว่อยังพอทำเนา จิงจวิ้นกลับเคลิบเคลิ้มงมงาย ดื่มสุรากับนางติดต่อกันหลายจอก

ยามนั้นเจ้ารัฐจ้าวตรัสถามเซี่ยงเส้าหลงว่า “ท่านต่งตระเตรียมประกอบกิจการใดในที่นี้?”

เซี่ยงเส้าหลงใช้สุ้มเสียงแหบพร่า กล่าวช้าๆ ว่า “ผู้น้อยเพียงล่วงหน้ามาก่อน ยังมีม้าศึกและพันธุ์ม้าอีกหลายขบวนอยู่ระหว่างเดินทางมา เรื่องราวไม่อาจชักช้า วันพรุ่งนี้ผู้น้อยจะออกนอกเมืองไปสำรวจดูว่า มีสถานที่ใดเหมาะกับการสร้างสถานปศุสัตว์”

เจ้ารัฐจ้าวตรัสด้วยความโสมนัสยินดีว่า “อย่างนั้นประเสริฐแท้”

หยาฮูหยินชม้ายชายตาให้แก่เซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “ครอบครัวของท่านต่งใช่เดินทางมาด้วยหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางปล่อยตัวไม่สำรวม ต้องนึกขุ่นเคืองใจ กล่าวเสียงเย็นชาว่า “รอจนจัดการเป็นที่เรียบร้อย ผู้น้อยจะส่งคนกลับไปรับตัวพวกนางมา”

เล่อเซิ่งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ท่านต่งอพยพครอบครัวมายังรัฐเราไม่กลัวสร้างความไม่พอใจแก่รัฐฉู่หรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเยือกเย็นมิลนลานว่า “สถานปศุสัตว์ของผู้น้อยตั้งอยู่รัฐฉู่ติดกับรัฐวุ่ย ขอเพียงแต่ละปีส่งมอบม้าศึกห้าร้อย

ตัวกับสัตว์เลี้ยงห้าร้อยตัวแก่รัฐฉู่ พวกเขาจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของผู้น้อย คราครั้งนี้ก่อนที่จะเดินทางมา ผู้น้อยได้ดำเนินการเรียบร้อยแล้ว”

เจ้ารัฐจ้าวทรงพระสรวลพลางตรัสว่า “คืนนี้ไม่สนทนาเรื่องสำคัญ เพียงเอ่ยถึงความบันเทิงเริงรมย์ มาให้ท่านต่งชมดูสิ่งสวยงามก่อน” พลางปรบพระหัตถ์ครา หนึ่ง เสียงมโหรีเริ่มบรรเลงอีกครา

ทุกผู้คนเบิกตาจนกลมกว้าง เห็นนางระบำสี่นางใช้ฝีเท้าอันแช่มช้อย เดินถึงหน้าโต๊ะ เปิดการแสดงร่ายรำอีกชุดหนึ่ง พวกนางมิเพียงมีรูปโฉมงดงามกว่านางระบำชุดแรก ที่เย้ายวนใจคือบนเรือนร่างเลือดเนื้อเพียงคลุมแพรเบาบางสีแดงเข้ม เหลืองสด เขียวอ่อนและฟ้าคราม มือถือกระบี่กรีดกรายร่ายรำ เผยเห็นส่วนสัดสงวนรำไร โดยเฉพาะกระบี่วิเศษกับเรือนร่างสตรี ซึ่งเป็นตัวแทนของความแข็งแกร่งและอ่อนช้อย จึงตัดกันอย่างรุนแรง สามารถสะกิดความต้องการทางเพศของบุรุษขึ้น

หลังการแสดงนางระบำทั้งสี่ล่าถอยออกไป จ้าวมู่ยิ้มพลางกล่าวว่า “นี่เป็นยอดหญิงงามในบรรดาหญิงสาวรัฐเอี้ยน ซึ่งทางรัฐเอี้ยนจัดส่งมาถวายต้าอ๋องสิบนาง และเป็นของขวัญแรกพบหน้า ซึ่งต้าอ๋องทรงประทานให้แก่ท่านต่ง ไม่ทราบท่านต่งเห็นว่ายังใช้การได้หรือไม่?”

การส่งมอบหญิงงามให้เป็นของขวัญ ถือเป็นประเพณีนิยมที่ผู้มีอำนาจในยุคสมัยเลียดก๊กนิยมปฏิบัติกัน แต่ตอนนี้เซี่ยงเส้าหลงไม่สมควรรับไว้ จึงกล่าวอย่างจริงจังว่า “น้ำพระทัยของต้าอ๋อง ผู้น้อยขอน้อมรับด้วยใจ เพียงแต่ตอนนี้การก่อสร้างสถานปศุสัตว์ยังอยู่ระหว่างเตรียมการ ไม่อาจถูกความงามสตรีเหนี่ยวรั้งไว้ ขอต้าอ๋องทรงทบทวนพระบัญชาใหม่”

เจ้ารัฐจ้าวทรงรู้สึกเหนือความคาดหมาย ชั่วครู่ค่อยรับสั่งว่า “ท่านต่งเป็นคนเหนือธรรมดาจริงๆ มิน่าเล่าได้รับสมญานามว่า ผู้งมงายอาชา อย่างนั้นหญิงงามรัฐเอี้ยนทั้งสี่นางอยู่ในวังก่อน รอจนเรื่องราวสำเร็จเรียบร้อย ค่อยจัดส่งไป”

หยาฮูหยินสำรวจดูเซี่ยงเส้าหลงด้วยความกระตือรือร้นสนใจ

กล่าวว่า “ไม่ทราบท่านต่งกำหนดไปสำรวจสถานที่นอกเมืองเมื่อใด?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า การที่ตนไม่หวั่นไหวต่อความงามสตรี สะกิดความตื่นเต้นสงสัยของนางขึ้น ต้องฉุกคิดว่าผิดท่า ปากกล่าวว่า “ก่อนอาทิตย์ไขแสงวันพรุ่งนี้ก็ออกเดินทาง ยังหวังให้แม่ทัพเล่อเซิ่งอำนวยความสะดวกเปิดด่านด้วย”

เขาคาดคำนวณว่าหยาฮูหยินเมื่อกลับคืนสู่ชีวิตอันเหลวแหลกเช่นกาลก่อน ย่อมไม่สามารถตื่นแต่เช้า ดังนั้นจงใจกล่าวเช่นนี้ จริงดังคาดหมาย หยาฮูหยินมีสีหน้าผิดหวัง ไม่รบเร้าถามต่อไป

งานเลี้ยงดำเนินสืบต่อ เนื่องจากเซี่ยงเส้าหลงปลอมตัวเป็นผู้เหี้ยมหาญรู้จักแต่เลี้ยงม้า หัวข้อสนทนาจึงวนเวียนอยู่ที่เรื่องนี้ เจ้ารัฐจ้าวทรงตรัสถามถึงสภาพในรัฐฉู่ เซี่ยงเส้าหลงเตรียมตัวมาก่อน จึงกราบทูลได้อย่างคล่องแคล่วไม่ติดขัด

หลังงานเลี้ยง จ้าวมู่อาสาส่งเซี่ยงเส้าหลงกลับที่พัก ชักชวนให้โดยสารรถคันเดียวกัน เพื่อจะได้หารือลับกัน นี่นับเป็นวิกฤตการณ์คำรบสอง หลังจากที่หยาฮูหยินได้รับคำสั่งจากจ้าวมู่วางยาลอบทำร้ายเซี่ยงเส้าหลง

รถโดยสารแล่นออกจากประตูวัง

จ้าวมู่พลันปั้นหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวเสียงเย็นชาว่า “เป็นผู้ใดออกความคิดให้จัดส่งม้าศึกชั้นดีหนึ่งพันตัวแก่รัฐจ้าว?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ ปากกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ย่อมเป็นความคิดของท่านชุนเซินจวิน”

จ้าวมู่หน้าเคร่งขรึมลง ตาสาดประกายเกรี้ยวกราดจับจ้องมองเซี่ยงเส้าหลง กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ท่านเป็นผู้งมงายอาชาต่งควงจริงๆ?”

เซี่ยงเส้าหลงลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “ย่อมมิใช่ ผู้งมงายอาชาตัวจริงมีความประสงค์กลับสู่รัฐจ้าว หากทว่าถูกชุนเซินจวินฆ่าทิ้งยึดทรัพย์ตระกูลต่งมา ม้าศึกหนึ่งพันตัวนี้เป็นสมบัติส่วนหนึ่งของมัน”

จ้าวมู่กล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เราเพียงใช้ให้พวกท่านส่งคนมาช่วงชิงบันทึกลับหลูปัน ซึ่งตกอยู่ในความครอบครองของกวอจ้ง ตอนนี้ไฉนยกกำลังมายังนครหานตานเป็นที่เอิกเกริก หากก่อการขึ้นมา ไม่แน่ว่าแม้แต่เราพลอยได้รับผลกระทบด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็นว่า “นี่เป็นแผนแยบคายของท่านชุนเซินจวิน ควรทราบว่าภายหลังเหตุการณ์กวาดล้างตระกูลอู รัฐจ้าวได้รับความเสียหาย แข็งนอกอ่อนใน ไม่แน่ว่ารัฐฉิน วุ่ย ฉี ที่อยู่รอบข้างฉวยโอกาสรุกราน ท่านชุนเซินจวินจึงเปลี่ยนแผน หวังให้คุณชายแทนที่เจ้ารัฐจ้าว อย่างนั้นรัฐฉู่เราจะผนวกดินแดนรัฐจ้าวเข้ามาโดยไม่ต้องสูญเสียเลือดเนื้อแม้แต่น้อย”

จ้าวมู่สะท้านขึ้นคราหนึ่ง ตาทอประกายยินดี ถามโพล่งว่า “บิดามีความคิดเช่นนี้จริงๆ?”

นับแต่จ้าวมู่มาถึงรัฐจ้าว นับวันแต่จะมีอำนาจเพิ่มมากขึ้น จิตใจกลับบังเกิดความขัดแย้งอย่างยิ่ง ตามแผนเดิมของชุนเซินจวิน ต้องการให้จ้าวมู่ควบคุมเจ้ารัฐจ้าว หยิบยืมกำลังรัฐจ้าวสะกดรัฐฉิน ทำลายแผนลับซึ่งรัฐจ้าว วุ่ย และหานวางไว้ แค่นมิใช่ตอไม้ หลังจากอาศัยอยู่ในรัฐจ้าวระยะยาวนับสิบปี จ้าวมู่บังเกิดจิตฝักใฝ่ต่อรัฐจ้าว หากทว่านี่เพียงเป็นความคิดเลื่อนลอย เขายังอยู่ภายใต้การควบคุมของชุนเซินจวินแห่งรัฐฉู่ หากบังเกิดจิตเป็นอื่น ชุนเซินจวินสามารถเปิดโปงศักดิ์ศรีแท้จริงของเขาได้ทุกเมื่อ แต่หากให้จ้าวมู่ยึดอำนาจจากเจ้ารัฐจ้าว สถานภาพก็ผิดแผกแตกต่างแล้ว

น้ำไหลลงสู่ที่ต่ำ คนมองขึ้นไปเบื้องสูง นี่เป็นความฝันใฝ่ของจ้าวมู่เอง

เซี่ยงเส้าหลงสังเกตสีหน้าอีกฝ่าย ทราบว่าจู่โจมถูกจุดอ่อนของจ้าวมู่ จึงเน้นเสียงว่า “ผู้น้อยไหนเลยกล้าหลอกลวงคุณชาย คราครั้งนี้นักรบที่ติดตามผู้น้อยมาล้วนเป็นชนชั้นมือดี หลังจากนั้นยังมีผู้คนอีกหลายพันคนอาศัยข้ออ้างจัดส่งสัตว์เลี้ยงมายังรัฐจ้าว ขอเพียงกำจัด

แม่ทัพหลี่มู่ได้ รัฐจ้าวเท่ากับตกเป็นสมบัติของคุณชายแล้ว”

จ้าวมู่กล่าวด้วยความยินดีว่า “ที่แท้เป็นเช่นนี้ เราจะกลับไปครุ่นคิดดูว่า ควรดำเนินแผนอย่างไร” พลางวางมือลงบนหัวไหล่เซี่ยงเส้าหลง โน้มหน้าไปกระซิบบอกว่า “หากเราได้เป็นผู้ครองแคว้นแห่งรัฐจ้าว ต้องไม่ทอดทิ้งท่านต่งแน่นอน”

ทั้งสองสบตากันวูบหนึ่ง พากันหัวร่อดังๆ ออกมา

แน่นอน ทั้งสองเบิกบานใจด้วยเหตุผลที่แตกต่างตรงข้ามกัน

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงและพวกกลับถึงเรือนรับรองซึ่งเคยเป็นตึกตัวประกัน เถิงอี้เตือนสติเซี่ยงเส้าหลงว่า หยาฮูหยินบังเกิดความสนใจในตัวเซี่ยงเส้าหลง ขอให้น้องร่วมสาบานระมัดระวังให้มากไว้

เถิงอี้เห็นว่าหยาฮูหยินเคยมีความสัมพันธ์กับเซี่ยงเส้าหลงอย่างลึกซึ้ง ยามนี้หากเกิดสัมพันธ์รักกัน เพียงสูดดมจากกลิ่นกายจะล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของเซี่ยงเส้าหลงได้

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนใจสั่นสะท้าน กล่าวตามความสัตย์ เขายังบังเกิดความนิยมยินดีต่อเรือนร่างของหยาฮูหยิน แต่หาได้คาดคิดไม่ว่าอาจถูกหยาฮูหยิน “สูดดม” สภาพความจริงออกมาได้

ทั้งหมดหารือแผนการเคลื่อนไหวในวันพรุ่งนี้ จากนั้นแยกย้ายกลับห้องไปพักผ่อน

เซี่ยงเส้าหลงเข้าห้องพัก ปลดหน้ากากลงมา ล้มตัวลงนอนบนเตียง กลับบังเกิดความคิดดุจมรสุม ไม่สามารถหลับนิทราได้

สาเหตุสำคัญยังสืบเนื่องจากหยาฮูหยิน หญิงร่านสวาทซึ่งทรยศต่อเขาสองครั้งสองครา แสดงว่ายังยากจะหักใจลืมเลือนเขา ไม่เช่นนั้นศักดิ์ฐานะของผู้งมงายอาชา คงไม่กระตุ้นเตือนให้นางคิดถึงเซี่ยงเส้าหลงขึ้นมา

ในใจของเขาบังเกิดความแค้นอย่างบอกไม่ถูก นั่นเป็นความหึงหวงต่อการปล่อยตัวปล่อยใจของนาง หรือมีแต่ความคิดแก้แค้น แม้กระทั่งเขาเองก็ไม่ทราบกระจ่าง

เขาพอสวมใส่หน้ากาก เค้าใบหน้าไม่หล่อเหลา ผิวกายก็ดำคล้ำกร้านกรำ หากแต่รับกับรูปกายอันบึกบึน โดยเฉพาะช่องนัยน์ตาบนหน้ากาก ทำให้รูปดวงตาเปลี่ยนไป ประกายตากลับแวววับ เต็มไปด้วยเสน่ห์ดึงดูดใจเพศตรงข้าม

ความคิดคำนึงของเขายังประหวัดนึกถึงยอดหญิงจี้เอี้ยนหยานซึ่งกอปรด้วยน้ำใจอันลึกล้ำ ยิ่งยากข่มตาหลับได้ พานลุกขึ้นนั่งขัดสมาธิโคจรพลังตามเคล็ดววิชาม่อจื่อจวบกระทั่งฟ้าสาง

ยามฟ้าสางรำไร เซี่ยงเส้าหลงก็ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า สวมใส่หน้ากากออกมายังห้องโถง สมทบกับเถิงอี้และอูจว่อ จิงจวิ้นมีภารกิจอื่นอีก ไม่ได้ร่วมทางกับพวกเขา

เล่อเซิ่งจัดส่งนายทหารนามเซียะ นำทหารจ้าวกองหนึ่งมาเบิกทางทั้งหมดล่วงหน้ามาถึงก่อน ดังนั้นทุกผู้คนโดยสารม้า ควบขับสู่ถนนใหญ่ของนครหานตาน

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าไล่หลัง เห็นผู้คนขบวนหนึ่งควบม้าไล่ตามมา กลับเป็นหยาฮูหยินและคนสนิทสิบกว่าคน เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้สบตากันวูบหนึ่ง ได้แต่หยุดม้ารอคอย ไม่ว่าผู้ใดก็คาดคิดไม่ถึงว่าหยาฮูหยินบังเกิดความ “สนใจ” ต่อเซี่ยงเส้าหลงในคราบผู้งมงายอาชาถึงเพียงนี้

หยาฮูหยินพอควบม้าติดตามทัน ก็ขับไล่จ้าวหนึ่งและพวกที่เป็นคนสนิทกลับไป ค่อยไสม้าถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ท่านต่งเป็นอาคันตุกะจากแดนไกล ไหนเลยไม่มีคนร่วมทางเป็นเพื่อนได้?”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางอยู่ในชุดรัดรูปสีฟ้าคราม ประกอบด้วยเสื้อแขนสั้นกางเกงขายาว เท้าสวมรองเท้าหนัง ขับเน้นส่วนโค้งส่วนเว้าออกมา ในใจบังเกิดความสะทกสะท้อนกลับไม่สามารถตอบคำ

หยาฮูหยินค้อนเขาวงหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านต่งไม่ต้อนรับผู้อื่นหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงแหบพร่าว่า “ฮูหยินคิดมากไปแล้ว ผู้น้อยมีฮูหยินเป็นเพื่อน มีแต่ความยินดี”

หยาฮูหยินส่งเสียงหัวร่อเจื้อยแจ้วดุจระฆังเงิน กระตุ้นม้าควบขับไปก่อน เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ เร่งม้าติดตามไป

คนทั้งหมดออกจากประตูเมืองตะวันออก เร่งฝีเท้าม้าอย่างเต็มที่ เมื่อเห็นทิวทัศน์ทุ่งกว้างช่วงฤดูใบไม้ผลิคาบเกี่ยวกับฤดูร้อน เซี่ยงเส้าหลงค่อยปลอดโปร่งโล่งอารมณ์ สลัดความในใจทั้งมวล พร้อมกับตั้งใจว่าจะทำการก่อกวนรัฐจ้าวให้ถล่มทลายโดยไม่ใจอ่อนอีกต่อไป

มือสังหารหญิง

หยาฮูหยินปล่อยอารมณ์ควบขับม้าอย่างเต็มที่ ทั้งหมดต้องควบม้าไล่กวดตามหลัง พอผ่านทุ่งหญ้านอกเมือง นางพลันผละจากทางหลวงมุ่งหน้าไปยังเทือกทิวเขาทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ

เห็นสภาพภูมิประเทศเริ่มเปลี่ยนแปลง หินประหลาดระเกะระกะแทนที่ทุ่งหญ้าเขียวขจี ตามรายทางปรากฏสายน้ำตกชะง่อนผา เมฆหมอกลอยคลอเคล้า ห้วยละหานธารธารา กอปรเป็นทิวทัศน์ธรรมชาติอันงดงามไม่สิ้นสุด พอตัดผ่านหุบเขาลูกหนึ่ง มาถึงช่องแคบแห่งหนึ่ง สองฟากข้างเป็นผนังผาสูงชัน เพียงเห็นฟ้าครามเป็นเส้นเดียว ชัยภูมิหวาดเสียวอันตราย

หยาฮูหยินที่เบื้องหน้าชะลอฝีเท้าม้าลง เซี่ยงเส้าหลงขณะจะเร่งความเร็วเข้าหานาง เถิงอี้พลันไสม้ามาถึงข้างกายของเขา กล่าวเบาๆ ว่า “เส้าหลง หากท่านใช้น้ำเสียงและท่าทีเมื่อครู่ จะช้าเร็วต้องถูกนางพบเห็นความจริง”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ทราบว่าเถิงอี้เป็นผู้อยู่ด้านข้างจิตใจแจ่มใส พอเหลียวหน้าไป เห็นอูจว่อพัวพันนายทหารเซียะไว้ ชี้ชวนให้ชมดูสถานที่ ไม่ทันหันมาทางด้านนี้ จึงกล่าว “พี่รองโปรดชี้แนะด้วย”

เถิงอี้กล่าวว่า “ต่งควงเป็นคนเลี้ยงม้า ด้านอื่นถือเป็นคนหยาบกร้านหุนหัน ท่านกระทำตามที่เห็นสมควรเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงทราบกระจ่างแก่ใจ นิ่งเงียบงันไว้ เมื่อถึงสุดทางช่องเขา เบื้องหน้าสายตากระจ่างจ้า ปรากฏต้นไม้สูงเสียดฟ้า แสงอาทิตย์สาดลอดผ่านยอดไม้ลงมา สะท้อนเป็นสีสันแพรวพราวงดงามสุดจะบรรยาย ท่ามกลางดงพฤกษาโขดหินผา ปรากฏลำธารน้ำใสไหลรินผ่านปานประหนึ่งเป็นทิพยสถานเหนือโลก ชวนให้ผู้คนปลอดโปร่งโล่งอารมณ์

หยาฮูหยินคล้ายคุ้นเคยกับสถานที่นี้เป็นอย่างดี นำทั้งหมดขึ้นถึงบนเนินเขาเล็กๆ ลูกหนึ่ง สามารถมองเห็นทัศนียภาพรอบข้างอย่างชัดตา

เซี่ยงเส้าหลงกระตุ้นม้าถึงข้างกายหยาฮูหยิน สอดส่ายสายตามองพบว่าตำแหน่งที่หยุดม้าไว้ พอดีเป็นใจกลางของพื้นที่อันกว้างขวางที่ห่างไกลเป็นขุนเขาสลับซับซ้อน สีสันเขียวชอุ่ม หญ้าน้ำอุดมสมบูรณ์อดหัวร่อฮาฮามิได้ กล่าวว่า “มารดาของบุตรชายมัน ฮูหยินล่วงรู้สถานที่อันประเสริฐเช่นนี้ได้อย่างไร?”

หยาฮูหยินได้ยินเขากล่าวด้วยถ้อยคำหยาบคาย ต้องขมวดคิ้วเข้าหากัน หาตอบคำไม่ เถิงอี้และพวกก็มาถึงด้านหลังเซี่ยงเส้าหลงกล่าวคำชมเชยเช่นกัน

นายทหารเซียะกล่าวว่า “ที่นี้เรียกว่าหุบเขาซ่อนไพร่พล ทางออกเพียงหนึ่งเดียวคือช่องเขาเมื่อขามา ครั้งกระโน้นอู่หลิงอ๋องรัฐเราทำสงครามกับพวกฮวนหยงตี้ เคยซ่อนไพร่พลไว้ที่นี้ พลิกสถานการณ์เป็นฝ่ายได้ชัย นับแต่นั้นสถานที่นี้ขนานนามว่าหุบเขาซ่อนไพร่พล ท่านต่งเห็นว่าพอใช้การได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยทราบว่าใช้การได้หรือไม่ รีบเหลียวหน้าไปยังอูจว่อซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญการเลี้ยงสัตว์ อูจว่อผงกศีรษะเล็กน้อยเป็นความหมายเห็นพ้องด้วย

เซี่ยงเส้าหลงค่อยแสร้งเป็นสำรวจดูแล้วกล่าว “นี่นับว่าถล่มมารดามันจริงๆ”

เถิงอี้กับอูจว่อลอบหัวร่อในใจ นายทหารเซียะกับหยาฮูหยินกลับ

รับฟังเป็นที่ระคายหู

เซี่ยงเส้าหลงอธิบายว่า “เราพอเห็นสิ่งของที่ถูกตาต้องใจ อดกล่าวคำถล่มมารดามันมิได้ สถานที่อันเลิศล้ำเช่นนี้ มิใช่ยิ่งต้องถล่มมารดามันหรอกหรือ?”

นายทหารเซียะกล่าวด้วยความยินดีว่า “เช่นนี้เป็นว่า ท่านต่งเลือกสถานที่นี้เป็นสถานปศุสัตว์แล้ว?”

หยาฮูหยินกวาดมองเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงจงใจถลึงมองอกอูมตูมตั้งของนาง ค่อยผงกศีรษะกล่าวว่า “สถานที่นี้เป็นที่ต้องตาของเรานัก นับแต่นี้เป็นต้นไป หุบเขาซ่อนไพร่พลจะเป็นสถานปศุสัตว์แห่งแรกของเรา มารดามันเถอะ คิดไม่ถึงว่าจะเลือกสถานที่ได้โดยสะดวกถึงเพียงนี้”

หยาฮูหยินเห็นอีกฝ่ายหยาบกร้านกระด้าง เข้าใจว่านี่จึงเป็นโฉมหน้าแท้จริงของเขา ในใจไม่นิยมยินดี กล่าวว่า “ท่านต่งเมื่อเสาะพบสถานที่ที่ต้องการ สามารถกลับไปได้แล้วกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงจงใจจับจ้องมองนางอย่างลุ่มหลงงมงาย กล่าวว่า “เรายังต้องสำรวจแหล่งน้ำลักษณะดินและต้นหญ้าของที่นี้โดยละเอียด มารดามันเถอะ ฮูหยินรีบร้อนกลับไปทำอะไร?”

หยาฮูหยินได้ยินเขากล่าวอย่างหยาบคายไร้มารยาท ยิ่งไม่พอใจกว่าเดิม กล่าวว่า “ข้าพเจ้ายังมีกำหนดนัด ไหนเลยอยู่เป็นเพื่อนท่านต่งนานไปได้?”

ปากกล่าววาจา ในใจลอบตำหนิตัวเองถูกภูตผีครอบงำจิตใจ เมื่อคืนกลับถึงที่พัก เฝ้าคิดถึงคนผู้นี้จนนอนไม่หลับ ดังนั้นพอฟ้าสางสว่างก็ออกมาหาเขา แต่เช่นนี้ก็ดี รูปลักษณ์ภายนอกของคนผู้นี้แม้มีเงาร่างของเซี่ยงเส้าหลง แต่ต่างกันอย่างลิบลับ นางสมควรเลิกล้มความสนใจแล้ว นับเนื่องตั้งแต่เซี่ยงเส้าหลงเป็นต้นมา นางไม่ต้องการมีความผูกพันทางใจใดๆ

เซี่ยงเส้าหลงพานดับความหวังที่หยาฮูหยินมีต่อตน ส่งเสียง

หัวร่อประหลาดพิกล กล่าวว่า "ไม่ทราบเป็นผู้ใดทำให้ฮูหยินรีบร้อนกลับไป?"

หยาฮูหยินไม่อาจข่มเพลิงโทสะได้ กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "นี่เป็นเรื่องของข้าพเจ้า ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับท่านแม้แต่น้อย" พลางหันหัวม้าควบขับกลับเส้นทางเมื่อขามา สร้างความแตกตื่นแก่นายทหารเซียะจนรีบแบ่งกำลังทหารครึ่งหนึ่งคุ้มครองส่งนางกลับเข้าเมือง

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความสมใจ ขอเพียงทำร้ายนางได้ เขาจะรู้สึกสาแก่ใจ มาตรว่านางยังมีเยื่อใยไมตรีต่อเขา แต่หากแม้นคราก่อนนางลอบทำร้ายเขาเป็นผลสำเร็จ ตอนนี้โครงกระดูกของเขาคงเย็นชืดแต่แรก ดังนั้นระหว่างคนทั้งสองไม่เหลือน้ำใจไมตรีอันใด

เซี่ยงเส้าหลงและพวกแสร้งเป็นสำรวจดูสถานที่รอบหนึ่ง ก่อนอาทิตย์ตกดิน ก็เดินทางกลับถึงเรือนรับรอง

คนของจ้าวมู่รออยู่แต่แรก เชื้อเชิญเซี่ยงเส้าหลงไปร่วมงานเลี้ยงที่ตึกพระยา เซี่ยงเส้าหลงอาบน้ำผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า จากนั้นติดตามผู้มาเดินทางไปร่วมงานเลี้ยงแต่ผู้เดียว

จ้าวมู่เห็นเซี่ยงเส้าหลงมาถึง มีสีหน้ายินดี ฉวยโอกาสที่เวลายังเช้าอยู่ ชักนำเขาเข้าหารือในเรือนชั้นใน ก่อนที่จะเริ่มเข้าสู่หัวข้อสำคัญถามอย่างยิ้มแย้มว่า "ฟังว่าท่านก่อกวนหยาฮูหยินจนแทบคลั่งใจตายเป็นไร ไม่มีความสนใจในตัวหญิงแพศยานางนี้หรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงลอบด่าทอจ้าวมู่ และแค้นหยาฮูหยินใฝ่ต่ำอยู่ในใจ ปากกล่าวว่า "เรากลัวว่านางเป็นไส้ศึกที่เจ้ารัฐจ้าวส่งมา ไหนเลยกล้าตอแยนาง?"

จ้าวมู่แสดงความชื่นชมต่อความระมัดระวังตัวของอีกฝ่ายยิ่ง ยื่นมือตบไหล่เซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า "ใช่เป็นไส้ศึกหรือไม่ เราทราบกระจ่างที่สุด หากมีความสนใจนาง เราจะจัดการให้แก่ท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ รีบหันเหหัวเรื่องว่า "ท่านพระยานึกถึงเรื่องนั้นหรือไม่?"

จ้าวมู่รีบสำรวมท่าที ไม่สนทนาถึงหยาฮูหยินอีก กล่าวว่า “ตอนนี้ผู้มีอำนาจในนครหานตานล้วนเป็นคนของเรา ขอเพียงกำจัดบุคคลหลายคน เราจะก้าวขึ้นสู่บัลลังก์ผู้ครองแคว้นแห่งรัฐจ้าวอย่างมั่นคง”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ก่อนอื่นต้องกำจัดเหลียนผ่อกับแม่ทัพหลี่มู่กระมัง?”

จ้าวมู่ทอดถอนใจกล่าวว่า “มีบุคคลเช่นท่านช่วยเหลือเรา ไหนเลยกระทำการใหญ่ไม่สำเร็จ แต่คนทั้งสองมีขุนพลคู่ใจคับคั่ง เกรงว่ายากจะลงมือได้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “หากลงมือได้โดยง่ายดาย ท่านพระยาคงจัดการแต่แรกแล้ว เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของเรา ฟังว่าตอนนี้พวกเขาไม่อยู่ในนครหานตาน ทางที่ดีให้เรียกตัวพวกเขากลับมา เราจะจัดคนซุ่มกำลังไว้จู่โจมสังหารพวกมัน”

จ้าวมู่ไหนเลยเชื่ออีกฝ่ายโดยง่ายดาย ยามนั้นกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “เรื่องนี้ต้องวางแผนโดยละเอียด ท่านทางที่ดีสร้างสถานปศุสัตว์วางรากฐานไว้ก่อน เรื่องนี้เราจะกราบทูลต่อเจ้ารัฐจ้าว เชื่อว่าราบรื่นไร้อุปสรรคใดๆ”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ คำพูดก่อนหน้านี้ของเขา เพื่อต้องการให้จ้าวมู่เหนี่ยวรั้งทัดทานเขา ยามนี้บรรลุจุดประสงค์ ย่อมไม่โง่เขลาถึงขั้นบีบคั้นอีกฝ่าย ดังนั้นรับคำว่า “ผู้น้อยจะรอรับคำสั่งท่านพระยา”

จ้าวมู่เห็นอีกฝ่ายเชื่อฟังวาจา สร้างความปลื้มปีติยิ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า “ตอนนี้เจ้ารัฐจ้าวทรงมีความรู้สึกที่ดีต่อท่าน แต่เรื่องสร้างสถานปศุสัตว์ต้องเร่งรีบดำเนินการ ไม่มีผู้ใดต้องการความช่วยเหลือทางด้านนี้ยิ่งกว่ารัฐจ้าวอีก”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เราเลือกสถานที่ตั้งได้แล้ว วันพรุ่งนี้จะเริ่มดำเนินการ”

จ้าวมู่พลันยืดกายขึ้น กล่าวว่า “มาเถอะ แขกเหรื่อสมควรมาแล้ว คืนนี้เรานอกจากเชื้อเชิญผู้มีอำนาจในนครหานตาน ยังมีทูตจากรัฐต่างๆ

ซึ่งมาด้วยเรื่องของราชวงศ์โจว อาศัยโอกาสนี้พบปะสนทนากับพวกเขาดู”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าตอนนี้ตนเองกลายเป็นคนโปรดของจ้าวมู่ จึงได้รับความดูแลจากอีกฝ่ายเป็นพิเศษ ดังนั้นผุดลุกขึ้น ติดตามจ้าวมู่ไปยังตึกใหญ่ของตึกพระยา

ทั้งสองเดินทอดน่องไปตามทางระเบียง ระหว่างทางสวนทางกับบ่าวไพร่หญิงรับใช้ ทั้งหมดล้วนคุกเข่าคำนับ เมื่อผ่านสวนดอกไม้ เห็นนางระบำนับร้อยกำลังฝึกซ้อมการร่ายรำ จนชายเสื้อพัดพลิ้ว กลิ่นหอมโชยซาบซ่านชวนให้ผู้คนตาลายพร่าพราย เซี่ยงเส้าหลงตาแหลมคม มองปราดเดียวก็พบว่าครูฝึกร่ายรำของพวกนางกลับเป็นศิษย์สตรีหัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าว นามจ้าวจื้อนั่นเอง

การฝึกซ้อมดำเนินต่อไป หาได้สะดุดหยุดเพราะการเดินผ่านมาของจ้าวมู่ไม่ จ้าวจื้อแลเห็นจ้าวมู่ชัดๆ แต่แสร้งเป็นมองไม่เห็น สั่งให้นางระบำหมุนตัวร่ายรำโดยพร้อมเพรียง เสื้อผ้าหลากสีสันประชันความงามจนลานตา

จ้าวมู่ยื่นหน้ามากระซิบที่ข้างหูเซี่ยงเส้าหลงว่า “พึงตาต้องใจนางหรือ? สตรีนางนี้เรียกว่าจ้าวจื้อ บิดาเป็นปราชญ์บัณฑิตรัฐจ้าว อาจารย์กลับเป็นมือกระบี่ เราเองก็อับจนปัญญาต่อนาง”

เซี่ยงเส้าหลงยักไหล่โดยไม่กล่าวว่ากระไร สาวเท้าก้าวเดินต่อไป เมื่อผ่านสวนดอกไม้ ทั้งสองเหยียบย่างสู่ทางระเบียง ซึ่งทอดถึงตัวตึกใหญ่ บรรยากาศเงียบสงบลง หญิงรับใช้นางหนึ่งเดินสวนมา พอเหลือบแลเห็นจ้าวมู่ รีบหลบมาด้านข้าง พร้อมกับคุกเข่าลง

แต่แล้วยามนั้น เซี่ยงเส้าหลงพลันตื่นตัวขึ้น เลื่อนมือขวาแตะด้ามกระบี่คลื่นโลหิตที่หว่างเอว เขาบังเกิดความสงสัยใจ กวาดตาไปยังหญิงรับใช้นั้น เห็นนางหดมืออยู่ในแขนเสื้อหลวมกว้างก้มศีรษะต่ำ ท่าคุกเข่าพิเศษเฉพาะ ให้ความรู้สึกแปลกประหลาดแก่ผู้พบเห็น คล้ายกับว่านางสามารถดีดตัวขึ้นจากพื้นได้ทุกเมื่อ

ทั้งหมดนี้เป็นสัญชาตญาณชนิดหนึ่ง หากมิใช่วันเวลาที่ผ่านมา

ทุกค่ำคืนเซี่ยงเส้าหลงจะนั่งโคจรพลังตามเคล็ดวิชาม่อจื่อ เกรงว่าไม่มีความรู้สึกที่ปราดเปรียวแหลมคมถึงเพียงนี้

จ้าวมู่หารู้สึกตัวไม่ ยังคงเดินต่อไป เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความคิดขัดแย้งขึ้น หากแม้นสตรีนางนี้ปะปนเข้ามาลอบสังหารจ้าวมู่ แสดงว่าเป็นพวกเดียวกับเขา แต่ตอนนี้เขาต้องคุ้มครองจ้าวมู่ เพื่อคร่ากุมคนกลับรัฐฉิน และยืมมือจ้าวมู่ดำเนินแผนสังหารเล่อเซิ่ง พร้อมกับสืบหาเบื้องหลังที่ราชวงศ์โจวส่งทูตมายังรัฐจ้าว เพียงแต่หากปล่อยให้สตรีนางนี้ตกไปในเงื้อมมือของจ้าวมู่ เขาเองก็ไม่สบายใจ

สถานการณ์ไม่อนุญาตให้ขบคิดมากความ ทั้งสองเดินเข้าใกล้หญิงรับใช้นั้นห่างเพียงสิบก้าว เซี่ยงเส้าหลงพลันเคลื่อนขวางอยู่หว่างกลางของจ้าวมู่กับหญิงรับใช้ หวังให้นางรู้สึกตัวเลิกล้มความคิดลงมือ จ้าวมู่ตื่นตัวขึ้นมา มองดูเซี่ยงเส้าหลงแวบหนึ่ง

หญิงรับใช้นั้นพลันเงยหน้าขึ้น เผยเห็นใบหน้าที่หมดจดงดงาม ตาคู่งามทอประกายความแค้น พร้อมกับชักดึงมือทั้งสองจากในแขนเสื้อโบกสะบัดออก ปรากฏประกายสีขาวสองสาย แยกย้ายเป็นหนึ่งบนหนึ่งล่างสาดพุ่งใส่จ้าวมู่ดุจสายฟ้า จ้าวมู่ไม่ทันระวัง อดหน้าแปรเปลี่ยนมิได้ ไม่ทันส่งเสียงร้องหรือถลันหลบ เซี่ยงเส้าหลงชิงชักกระบี่คลื่นโลหิตจากฝัก ตวัดเขี่ยบนปาดล่าง ปัดกระแทกมีดสั้นทั้งสองเล่มปลิวกระเด็น

สตรีคนร้ายนั้นไม่มีมีดสั้นเล่มที่สาม ดังนั้นตวาดเสียงแหลมเล็กกลิ้งตัวลงจากระเบียงทางเดิน เซี่ยงเส้าหลงทำท่าไล่ติดตาม พลันปรากฏเงาดำแลบแปลบคราหนึ่ง ที่แท้สตรีคนร้ายหวดแส้อ่อนในมือออก

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสถอยปราดถึงเบื้องหน้าจ้าวมู่ คล้ายกับคุ้มครองอีกฝ่าย แท้ที่จริงจงใจขวางกั้นมิให้จ้าวมู่ชักกระบี่ออก สตรีคนร้ายทราบว่าสูญเสียโอกาสลงมือ ไม่หยุดยั้งรั้งอยู่ต่อไป กลิ้งตัวไปในพงหญ้ากลืนหายกับม่านวิกาล จ้าวมู่แทบพุ่งชนใส่ร่างเซี่ยงเส้าหลง รีบยกมือกดหัวไหล่ของอีกฝ่าย หยุดชะงักท่วงท่าเอาไว้

เซี่ยงเส้าหลงมองดูมีดสั้นบนพื้นทั้งสองเล่ม เห็นคมมีดสะท้อนประกายสีคราม แสดงว่าฉาบพิษร้ายแรงเอาไว้

จ้าวมู่กล่าวอย่างหวาดหวั่นไม่คลายว่า “ครั้งนี้ดีที่มีท่านอยู่ด้วย ไม่เช่นนั้นเราคงไม่อาจรักษาชีวิตไว้ เฮอะ คนเหล่านี้ล้วนเป็นสัดใส่ข้าว ปล่อยให้คนร้ายเร้นกายเข้ามายังไม่ล่วงรู้”

เซี่ยงเส้าหลงลอบปลาบปลื้มใจ เมื่อเป็นเช่นนี้ เขายิ่งได้รับความไว้วางใจจากจ้าวมู่กว่าเดิม ขณะเดียวกันก็ปล่อยให้สตรีคนร้ายหลบหนีไปโดยปลอดภัย

นี่มิใช่ครั้งแรกที่เขาเผชิญหน้ากับสตรีคนร้ายนางนี้ คราก่อนเขาโดยสารรถม้าของจ้าวมู่ออกจากตัวตึก สตรีคนร้ายเข้าใจผิดคิดว่าเขาเป็นจ้าวมู่ โยนงูพิษเข้ามาภายในรถแทบคร่าชีวิตเขาไป เพียงไม่ทราบนางกับจ้าวมู่มีความแค้นอันยิ่งใหญ่ใด จึงต้องการชีวิตของอีกฝ่ายให้จงได้ คาดว่าจ้าวมู่สร้างสมแต่เรื่องราวอันชั่วร้าย ย่อมเพาะสร้างศัตรูทั่วแผ่นดิน

งานเลี้ยงจัดขึ้นที่ห้องโถงอันกว้างขวาง ทั้งสิ้นสี่สิบกว่าโต๊ะ โดยจัดโต๊ะเป็นแบบสองที่นั่ง ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงทำความรู้จักกับพิธีการงานเลี้ยงยุคเลียดก๊ก พอเห็นเช่นนั้นลอบตื่นตระหนก คิดไม่ถึงงานเลี้ยงในคืนนี้จะเอิกเกริก มีแขกเหรื่อมากมายถึงเพียงนี้

หากเป็นเจ้าผู้ครองแคว้นทรงจัดเลี้ยงพระราชทาน หากว่าคนน้อยจะจัดโต๊ะหนึ่งที่นั่ง หมายความว่าโต๊ะหนึ่งนั่งคนเดียว หากแม้นเป็นงานเลี้ยงรับรองผู้คนนับร้อย จะจัดโต๊ะหน้าหลัง โต๊ะหนึ่งมีคนนั่งเกินสี่คนขึ้นไป เรียกว่าโต๊ะแบบหลายที่นั่ง สำหรับขุนนางเชื้อพระวงศ์จัดงานเลี้ยงรับรองแขกเหรื่อมักจัดโต๊ะแบบสองที่นั่ง

เมื่อทั้งสองมาถึงห้องโถงใหญ่ ยังไม่ถึงเวลางานเลี้ยง มีแต่เล่อเซิ่งกับกวอไค ซึ่งเป็นคนสนิทของจ้าวมู่ล่วงหน้ามาช่วยรับรองแขกเหรื่อ จ้าวมู่สนทนาไม่กี่คำก็หายหน้าไป ย่อมต้องไปตำหนิบริวารรักษาการณ์

หย่อนยาน เกรงว่ามีคนประสบชะตากรรมแล้ว

เล่อเซิ่งกับกวอไคเข้ามาต้อนรับขับสู้เซี่ยงเส้าหลงแทน เล่อเซิ่งทอดถอนใจกล่าวว่า "คราครั้งนี้สร้างความลำบากใจแก่เราจริงๆ คนมีหน้ามีตาในนครหานตาน ต่างยื้อแย่งกันมาร่วมงานในคืนนี้ แต่ที่นั่งมีจำกัด ดังนั้น..."

กวอไคก็ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เราก็ประสบปัญหาเดียวกัน ได้แต่ผลักภาระไปยังท่านพระยา ให้พวกเขาสอบถามท่านพระยาโดยตรงว่าไฉนไม่ได้รับเชิญ"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความตื่นเต้นสงสัย ขมวดคิ้วกล่าวว่า "งานเลี้ยงในคืนนี้ไฉนครึกครื้นถึงเพียงนี้?"

เล่อเซิ่งกล่าวอย่างงุนงงว่า "ท่านพระยาไม่ได้บอกต่อท่านหรือ? ยอดหญิงจี้เอียนหยานเดินทางมาเป็นแขกของนครหานตาน ท่านพระยาความจริงไม่แน่ใจว่าสามารถเชิญตัวนางมา มิคาดนางกลับตอบตกลง เป็นเหตุให้ผู้คนจำนวนมากแย่งกันมาร่วมงาน หวังยลโฉมนางสักครา"

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านใจอย่างรุนแรง รู้สึกมีเลือดลมพลุ่งขึ้น ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้...ขอบคุณฟ้าดิน ในที่สุดโฉมสะคราญแห่งยุคมาแล้ว

กวอไคสำรวจดูเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า "คิดไม่ถึงท่านต่งก็เป็นผู้ชื่นชมในตัวยอดหญิงด้วย"

จิตใจเซี่ยงเส้าหลงจดจ่ออยู่กับจี้เอียนหยาน ไหนเลยมีกะใจสนทนาปราศรัยกับทั้งสอง ยามนั้นขอตัวออกทางประตูข้าง เข้าสู่สวนหย่อมเพื่อผ่อนคลายอารมณ์อันลิงโลดของตัวเอง หวนนึกถึงค่ำคืนนี้จะได้อยู่ร่วมกับยอดหญิงในดวงใจ สร้างความเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำ ประหนึ่งลอยล่องอยู่บนยอดเมฆ ขณะเดียวกันเขาลอบประหลาดใจ นางทราบดีว่าจ้าวมู่เป็นศัตรูคู่แค้นของเขา ไฉนยินยอมมาร่วมงานเลี้ยง?

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าอย่างเร่งร้อนดังขึ้นที่ด้านหลัง เซี่ยงเส้าหลง

ตื่นตัวขึ้น หันขวับกลับไป พอดีเผชิญหน้ากับหญิงสาวงามหยดย้อยนางหนึ่งอย่างถนัดถนี่

หญิงสาวนั้นสะดุ้งเฮือก ถอยกายไปสองก้าว สีหน้าอันตื่นเต้นยินดีกลับกลายเป็นผิดหวัง ก้มศีรษะกล่าวว่า “ขออภัย ข้าพเจ้าจดจำคนผิด”

ภายใต้แสงโคมสาดส่องจากที่ไกลตา เห็นหญิงสาวนางนี้กลับเป็นสาวงามรัฐเวี่ย เป็นหนึ่งในสองคู่แฝดนามเถียนเจิน คราก่อนเซี่ยงเส้าหลงมาเป็นแขกของจ้าวมู่ เถียนเจินกับเถียนฟ่งพากันมาต้อนรับเขา เถียนเจินนางนี้ยังมีสัมพันธ์สวาทกับเขาที่หลังฉากกั้นห้องครั้งหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านางคงเดินผ่านมา เหลือบเห็นเงาหลังของเขาจดจำออกว่าเป็นเซี่ยงเส้าหลง รอจนเห็นโฉมหน้าในคราบผู้งมงายอาชาต่งควง ค่อยบังเกิดความผิดหวัง จากข้อนี้แสดงว่านางมีความประทับใจต่อเขาอย่างลึกล้ำ ในใจต้องบังเกิดความเวทนา กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ไม่เป็นไร ท่านเรียกว่าอะไร?”

เถียนเจินสะท้านทั้งร่าง ยกมือปิดปากกล่าวว่า “ท่านคือท่านเซี่ยง ข้าพเจ้าแม้หลับฝันยังจดจำสุ้มเสียงของท่านได้”

เซี่ยงเส้าหลงหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ที่แท้ตัวเองยามกะทันหันลืมดัดสุ้มเสียง เปิดเผยศักดิ์ศรีออกไป รีบกล่าวเสียงแหบพร่าว่า “แม่นางเข้าใจผิด...”

เถียนเจินโผเข้ามา สวมกอดเขาอย่างไม่คิดชีวิต กล่าวว่า “ข้าพเจ้าแม้ตายก็ไม่ลืมเลือนท่าน พวกเราไม่ทราบเป็นห่วงท่านเพียงไหน ตอนนี้นายท่านปลอดภัยไร้เรื่องราว ต้องขอบคุณฟ้าดินจริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าตนตบตานางไม่สำเร็จ ดังนั้นโอบรั้งนางเข้าในพุ่มไม้ ค่อยกระซิบที่ข้างหูนางว่า “ศักดิ์ศรีแท้จริงของข้าพเจ้าต้องปกปิดเป็นความลับสุดยอด...”

เถียนเจินชิงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจ มาตรว่าต้องตายก็ไม่เปิดเผยศักดิ์ศรีนายท่านออกไป”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวย้ำว่า “แม้แต่น้องท่านก็ไม่อาจแพร่งพราย

ให้ทราบ”

เถียนเจินลังเลเล็กน้อย จึงผงกศีรษะรับคำว่า “ตกลง ว่าแต่นางก็คิดถึงนายท่านเช่นเดียวกับข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยคลายใจลงกล่าวเบาๆ ว่า “ขอเพียงท่านเชื่อฟังวาจา ข้าพเจ้าจะหาทางนำตัวพวกท่านสองพี่น้องออกไป”

เถียนเจินตื้นตันใจจนน้ำตาคลอหน่วย เป็นฝ่ายเสนอรสจูบอย่างร้อนแรง เรือนร่างอันอวบอัดคล้ายคิดเบียดแทรกชำแรกเข้ามาในร่างของเขา

เซี่ยงเส้าหลงแทบไม่อาจหักห้ามความต้องการได้ แต่ทราบว่านี่มิใช่เวลาและสถานที่อันเหมาะสม เพียงกอดรัดนางเอาไว้ แล้วค่อยปลอบโยนเถียนเจินกลับเข้าตึกไป

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางสั่นศีรษะ ขณะจะกลับเข้าห้องโถงใหญ่พลันเห็นบุรุษสตรีคู่หนึ่งเดินออกจากประตูข้างซึ่งเขาใช้ออกมา เดินเข้าสู่สวนหย่อม กลับเป็นจ้าวมู่และหยาฮูหยิน เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิดซ่อนตัวอยู่หลังพุ่มไม้พงหญ้า ดูว่าทั้งสองหารืออันใด

แต่หยาฮูหยินปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวเสียงเย็นชาว่า “มิต้องกล่าวแล้ว ไม่ว่าอย่างไรข้าพเจ้าไม่ขอปรนนิบัติคนหยาบกระด้างนั้น ท่านมีหญิงงามมากมาย เช่นสองพี่น้องตระกูลเถียน ไยไม่ยกให้แก่มัน?”

จ้าวมู่ยื่นมือโอบเอวน้อยๆ เพียงหยิบมือเดียวของนาง ยิ้มอย่างเยือกเย็นกล่าวว่า “ท่านใช่ไม่อาจลืมเลือนเซี่ยงเส้าหลงหรือไม่?”

หยาฮูหยินงงงันวูบ จึงกระซากเสียงว่า “ผู้ใดว่าข้าพเจ้าไม่อาจลืมเลือนมัน?”

จ้าวมู่ยื่นมืออีกข้างหนึ่งโอบกอดนาง หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า “ไม่คิดถึงมันก็ประเสริฐสุด คราครั้งนี้หากหกรัฐเราทำสัตยาบันสำเร็จ รัฐฉินต้องถูกล้มล้าง เมื่อถึงเวลาเราจะให้เซี่ยงเส้าหลงตายโดยไร้ที่กลบฝัง มาตรว่ามันตายแล้ว เรายังจะโบยซากศพมัน ค่อยระบายความแค้นในอกได้”

หยาฮูหยินกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ท่านมีปัญญาเช่นนั้นแล้วค่อยว่า

กล่าวเถอะ”

ได้ยินเสียงเสื้อผ้าดังสวบสาบ แสดงว่าจ้าวมู่อาศัยร่างกายที่แนบชิดติดกัน เสียดสีสัมผัสกับส่วนสัดที่มีประสาทความรู้สึกไวเป็นพิเศษของนาง

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนเคียดแค้นใจ ลอบตำหนิหยาฮูหยินไม่รักดีถึงเพียงนี้ รู้สึกว่าลมหายใจของนางกระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา ปากกล่าวว่า “ท่านยังไม่ออกไปรับแขกหรือ?”

จ้าวมู่หัวร่ออย่างชั่วช้าลามก กล่าวว่า “ท่านมิใช่ต้องการให้เราต้อนรับท่านก่อนหรอกหรือ?”

หยาฮูหยินกำหมัดทุบใส่แผ่นหลังของเขาอย่างอ่อนแรงหลายครา ร้องเบาๆ ว่า “ปล่อยข้าพเจ้า”

จ้าวมู่กล่าวว่า “ท่านรับปากเราว่าจะไปอยู่เป็นเพื่อนกับต่งควง เราค่อยปลดปล่อยท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล ที่แท้จ้าวมู่คิดใช้ให้หยาฮูหยินมาปรนนิบัติเขา แสดงว่าผลจากการที่เขาเพิ่งช่วยชีวิตจ้าวมู่ สะท้อนเห็นถึงไหวพริบปฏิภาณอันปราดเปรียวของเขา ทำให้จ้าวมู่เล็งเห็นความสำคัญของเขากว่าเดิม จ้าวมู่นำตัวเองไปนึกเปรียบกับผู้อื่น เห็นว่าควรหยิบยื่นตำแหน่งหญิงงามและสมบัติผูกมัดจิตใจเขา หยาฮูหยินนับเป็นของขวัญที่ดีที่สุด เท่าที่จ้าวมู่พอนึกออกได้

หยาฮูหยินกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ท่านไฉนให้ความสำคัญแก่ต่งควงนั้นถึงเพียงนี้?”

จ้าวมู่ฝืนหัวร่อกล่าวว่า “มิใช่เราให้ความสำคัญแก่มัน หากแต่พระเชษฐาท่านมีบัญชาให้ผูกมัดตัวคนผู้นี้ไว้ ท่านยังไม่เข้าใจอีกหรือไร?”

หยาฮูหยินฟังว่า เป็นพระประสงค์ของเจ้ารัฐจ้าว ท่าทีค่อยอ่อนลงบ้าง กล่าวเบาๆ ว่า “อาจบางทีมันไม่สนใจความงามของอิสตรี ไม่เช่นนั้นเมื่อคืนคงไม่ปฏิเสธนางระบำซึ่งพระเชษฐาทรงประทานให้”

จ้าวมู่ทอดถอนใจกล่าวว่า “ขอเพียงเป็นบุรุษที่แท้จริง ผู้ใดไม่สนใจ

ความงาม เพียงแต่มันตาสูงเกินไป ไม่ยอมเหลือบแลนางระบำเหล่านั้น สำหรับหยาฮูหยินย่อมผิดแผกแตกต่าง”

หยาฮูหยินกล่าวเสียงเย็นชาว่า “หากแม้นตาสูงสมควรมุ่งเป้าหมายไปที่จี้เอียนหยาน จ้าวหยานับเป็นอย่างไรได้?”

จ้าวมู่กล่าวว่า “จี้เอียนหยานเป็นยอดหญิงศิลาขึ้นชื่อลือเลื่องไหนเลยเทียบเปรียบกับหยาฮูหยินผู้ทรงเสน่ห์ได้ อย่าได้กล่าวมากความแล้ว ฟังว่าต่งควงออกมาเดินเล่น ท่านตามหามันกลับไปให้แก่เราเถอะ”

หยาฮูหยินนิ่งเงียบงันไป เซี่ยงเส้าหลงทราบว่ารับฟังต่อไปไม่เกิดประโยชน์ จึงล่าถอยจากมาอย่างเงียบงัน

เซี่ยงเส้าหลงนั่งอยู่ในเก๋งกลางสวน แหงนมองนภาราตรีที่หมู่ดาวพราวพรั่ง ได้ยินเสียงฝีเท้าของหยาฮูหยินดังมากระทบโสต ยามนี้เขาเปลี่ยนแปลงความคิด ตกลงใจว่าจะยั่วเย้าหยาฮูหยินสักครั้ง เพื่อเป็นการลงโทษนาง

ในที่สุดหยาฮูหยินมาถึงด้านหลังของเขา นางหักห้ามความรังเกียจเดียดฉันท์ที่มีต่อเขา กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า “ท่านต่งไฉนออกมาตามลำพัง? แขกเหรื่อเดินทางมาถึงกว่าครึ่งแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงยังคงแหงนหน้ามองท้องนภาราตรี กล่าวเสียงแหบพร่าว่า “เราไม่ชมชอบความครึกครื้น ท่านดูท้องนภาน่าลุ่มหลงปานใดมีความสัมพันธ์กับพวกเราอย่างลึกซึ้งเพียงไหน หมู่ดาราในอ้อมกอดของนภา ช่วยให้พวกเราจำแนกทิศทาง ล่วงรู้การเปลี่ยนแปลงของฤดูกาล หลังจากที่คนตายแล้ว ก็คืนสู่ส่วนลึกแห่งห้วงมหรรณพ ในห้วงจักรวาลอันเวิ้งว้าง มีสิ่งที่มองไม่เห็น คอยกำหนดโชคชะตาของมนุษย์ทุกรูปนามในแดนดิน”

หยาฮูหยินไหนเลยคาดคิดว่า คนหยาบกร้านเช่นนี้กลับกล่าววาจาแฝงหลักปรัชญาอันลึกซึ้งเช่นนี้ออกมา ต้องงงงันวูบ ทรุดนั่งลงม้าหิน

ด้านหลังเขา นิ่งเงียบงันไร้วาจา

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความสะทกสะท้อน ทอดถอนใจสั่นศีรษะกล่าวว่า “ลองนึกดู ปราชญ์บัณฑิตเช่นขงจื๊อ ม่อจื่อ เจ้าชีวิตเช่นอู่อ๋อง โจวกง พวกเขาเหล่านั้นเงยหน้าขึ้น ต่างก็มองท้องนภาเดียวกัน เหตุใดพวกเราไม่รู้สึกถึงการดำรงคงอยู่ของฟ้า ความกระจ้อยร่อยและกระชั้นสั้นของชีวิตมนุษย์ น่าสมเพชผู้คนส่วนใหญ่ช่วงชิงอำนาจ แสวงหาผลประโยชน์เฉพาะหน้า โดยไม่ยอมลดราวาศอกกัน ดังนั้นเราผู้แซ่ต่งไม่เคยสนใจชื่อเสียงลาภยศ เพียงหวังสามารถเลี้ยงม้าโดยอิสรเสรี กล่าววาจาอย่างเต็มที่ ท้องฟ้าของมารดามันเป็นที่รักของเราผู้แซ่ต่งจริงๆ”

เขากล่าวถึงตอนท้าย แม้ร้องโพล่งคำหยาบออกมา แต่คราครั้งนี้กระทบโสตหยาฮูหยิน กลับให้ความรู้สึกที่แตกต่าง ทั้งนี้เพราะคำหยาบนี้แฝงอารมณ์ความรู้สึก รวมทั้งความหมายอันลึกซึ้ง ดังนั้นนางกล่าวเบาๆ ว่า “วันนี้ผู้อื่นล่วงเกินท่านต่ง รู้สึกไม่สบายใจยิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงยักไหล่อย่างสง่างาม ยืดกายหมุนตัวกลับมา เพ่งตาวาววับจ้องจับบนใบหน้านาง ยิ้มพลางกล่าวว่า “ฮูหยินมองดูเราอย่างไรก็ถือเป็นเช่นนั้น เช่นเดียวกับท้องฟ้าราตรีนี้ ท่านมองเพียงแวบเดียวอาจไม่มีความรู้สึกใด แต่หากท่านเพ่งพินิจพิจารณา จะพบเห็นดวงดารามากมายกว่านี้ นภาราตรีลึกล้ำกว่านี้ ดวงดาวทุกดวงต่างมีตำนานไม่มีเริ่มต้นและไม่มีข้อยุติ”

หยาฮูหยินไม่อาจสู้สายตาของเขาได้ ก้มศีรษะกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “ท่านต่งพูดได้น่าฟังนัก”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ ไม่มีผู้ใดรู้จักโยกคลอนจิตใจของสตรีร่านสวาทนางนี้กว่าเขาอีก ดังนั้นบิดขี้เกียจคราหนึ่ง กล่าวว่า “เอาเถอะ เราสมควรกลับคืนสู่โลก เพียงหวังเวลาผ่านไปโดยเร็ว จะได้กลับบ้านไปนอนนิทรา โลกในความฝันมิใช่สวยงามยิ่งกว่าหรอกหรือ?”

หยาฮูหยินบังเกิดความอาลัยอาวรณ์ หวังให้เขากล่าวสืบต่อ นางพลันพบว่า การอยู่เป็นเพื่อนกับเขา หาใช่ภารกิจอันลำเข็ญไม่

อย่าว่าแต่รูปกายกำยำของเขา ทำให้นางยากจะหักห้ามใจตัวเอง ไม่คิดถึงเซี่ยงเส้าหลงได้

หากแม้นมีสัมพันธ์รักกับเขา ใช่สร้างความลุ่มหลงงมงายแก่นางดุจเดียวกับที่ได้รับจากเซี่ยงเส้าหลงหรือไม่? นางต้องการทราบคำตอบยิ่งนัก

เซี่ยงเส้าหลงกับหยาฮูหยินเดินเคียงคู่ไปยังห้องโถงใหญ่ ได้ยินสุ้มเสียงผู้คนอึกทึกวุ่นวาย มีแขกเหรื่อมาถึงห้าสิบกว่าคนแล้ว ในจำนวนนี้มีผู้คนกว่าครึ่งเป็นคนรู้จักมาก่อน รวมทั้งนักหลอมโลหะกวอจ้ง ผู้คนหลายสิบคนแบ่งเป็นสิบกว่ากลุ่มสนทนาปราศรัยกัน

กวอไคเห็นทั้งสองมาด้วยกัน ต้องปรายตาบอกใบ้ต่อเซี่ยงเส้าหลงอย่างมีเลศนัยแวบหนึ่ง จากนั้นฉุดลากเขาไปหากวอจ้ง ซึ่งสนทนาอยู่กับจ้าวมู่ แนะนำคหบดีใหญ่ผู้นี้ให้รู้จัก

ส่วนหยาฮูหยินคล้ายเกสรดอกไม้กลางฝูงภมร ตกอยู่ในวงล้อมของบุรุษกลุ่มใหญ่ แสดงว่านางยังทรงเสน่ห์ไม่เสื่อมคลาย เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าพลังชีวิตตลอดจนความสามารถในการปรับตัวของหยาฮูหยินแข็งแกร่งยิ่ง เพิ่งถูกเขาจี้ใส่ใจดำ ก็กลับคืนสู่สภาพเดิมโดยเร็ว

ยามนั้นนักหลอมโลหะกวอจ้งกล่าวอย่างสนิทสนมว่า “ท่านต่งมาจากแดนไกล ไม่ว่าอย่างไร เราขอเป็นเจ้าภาพเลี้ยงต้อนรับสักครั้ง ไม่ทราบพรุ่งนี้มีเวลาว่างหรือไม่ ท่านพระยากับใต้เท้ากวอไคย่อมอยู่ในข่ายเชื้อเชิญด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “เศรษฐีกวอเกรงใจถึงเพียงนี้ มาตรว่าไม่มีเวลาว่าง ก็ต้องมีเวลาให้จงได้”

หยาฮูหยินค่อยปลีกตัวจากเหล่าบุรุษมาได้ เพิ่งบรรลุถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง ไม่ทันกล่าวกระไร พลันปรากฏคนผู้หนึ่งเดินเข้ามา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “วันนี้ได้พบกับหยาฮูหยินแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงเหลียวหน้ามอง เห็นบุรุษงามสง่าอายุสามสิบเศษ

ผู้หนึ่งก้าวยาวๆ มา คนผู้นี้มีฝีเท้าหนักแน่น หว่างเอวสะพายกระบี่ กอปรเป็นบุคลิกภาพน่าเกรงขาม

หยาฮูหยินพอพบเห็นอีกฝ่าย ดวงตาก็เป็นประกาย แย้มยิ้ม หยาดเยิ้มกล่าวว่า "พระยาปราบบรรพตกล่าวหนักไปแล้ว คล้ายกับผู้อื่นพบได้ยากเย็นก็มิปาน"

ที่แท้คนผู้นี้เป็นทูตพิเศษจากรัฐหาน ฉายาพระยาปราบบรรพตหานฉ่วง ดูไปนับเป็นบุคคลไม่ธรรมดาคนหนึ่ง

จ้าวมู่หัวร่อฮาฮากล่าวว่า "พวกท่านอย่าเพิ่งเกาะแกะแทะโลม เราขอแนะนำให้ท่านพระยาหานรู้จักกับผู้งมงายอาชาท่านต่งควง"

พระยาปราบบรรพตหานฉ่วงกวาดตามายังเซี่ยงเส้าหลง สีหน้าท่าทีกระด้างเฉื่อยชา ทักทายสองสามคำ ก็ฉุดลากหยาฮูหยินไปด้านข้างซุบซิบสนทนากันอย่างสนิทสนม เซี่ยงเส้าหลงลอบขุ่นเคืองใจ ทั้งแค้นตัวเองไม่อาจตัดรักจากหญิงร่านสวาทนี้ ดีที่หน้ากากของผู้งมงายอาชาปกปิดสีหน้าความรู้สึกไว้ เพียงแต่พูดจาน้อยลง

พลันได้ยินคนเฝ้าประตูร้องขานว่า "หลงหยางจวินแห่งรัฐวุ่ยมาถึง"

ภายในห้องโถงเงียบสงบลง แสดงว่าผู้คนส่วนใหญ่ในบริเวณไม่เคยพบหน้าบุรุษซึ่งมีความงามดุจสตรีผู้นี้ ได้ยินเสียงเครื่องประดับกระทบกัน มือกระบี่สี่ห้าคนอารักขาหลงหยางจวินในอาภรณ์หลากสีเข้าสู่ห้องโถง จ้าวมู่ตบไหล่เซี่ยงเส้าหลงคราหนึ่ง เดินออกไปรับหน้า

กวอไคเดินถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง หัวร่อเบาๆ กล่าวว่า "ในโลกกลับมีบุคคลเช่นนี้ นับว่าวิเศษแท้"

เล่อเซิ่งสั่นศีรษะทอดถอนใจ กล่าวว่า "ท่านพระยาคงต้องวุ่นวายมากแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงเห็นจ้าวมู่โอภาปราศรัยกับหลงหยางจวิน พลันตื่นตัวขึ้น หลงหยางจวินมีจิตใจละเอียดอ่อน หากตัวเองไม่ระวัง ไม่แน่ว่าถูก "เขา" พบเห็นพิรุธ อย่างนั้นก็ย่ำแย่แล้ว

เซี่ยงเส้าหลงสงบสติอารมณ์ชั่วขณะ ค่อยเดินเข้าไปหาจ้าวมู่กับหลง

หยางจวิน ยามนั้นประจวบกับหัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวนำจ้าวจื้อมาคำนับหลงหยางจวิน เซี่ยงเส้าหลงจึงทิ้งฝีเท้าหนักหน่วงเป็นพิเศษ เดินเข้าไปประสานมือคารวะ กล่าวเสียงแหบพร่าว่า “ต่งควงคำนับหลงหยางจวิน”

“ตาคู่งาม” ของหลงหยางจวินทอแววตื่นเต้นสงสัย ปากกล่าวว่า “ได้ยินชื่อท่านต่งมานาน วันนี้ได้พบพาน นับเป็นวาสนานัก”

จ้าวจื้อกลับเบิกตากลมกว้าง จ้องมองเซี่ยงเส้าหลงโดยไม่กะพริบ

หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “หลงหยางจวินกับท่านต่งล้วนเป็นยอดฝีมือเชิงกระบี่ มิสู้หาเวลาไปยังชมรมเรา ซ้อมมือกันสักครา”

หลงหยางจวินกลอกตามองดูรอบข้าง ยิ้มพลางกล่าวว่า “หากสามารถเชื้อเชิญยอดหญิงจี้ไปยังที่ตั้งชมรมของท่าน ไม่แน่ว่าทุกผู้คนในที่นี้ล้วนเร่งรุดไป อย่างนั้นจึงสนุกสนานมากแล้ว”

ทุกผู้คนส่งเสียงหัวร่อออกมา จ้าวจื้อออดมองดูเซี่ยงเส้าหลงอีกครามิได้ สีหน้าประหลาดพิกลยิ่ง เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ คาดเดาว่าเป็นจิงจวิ้นแพร่งพรายออกไป ไม่เช่นนั้นจ้าวจื้อไม่มีสีหน้าท่าทีเช่นนี้

ยามนั้นคนเฝ้าประตูส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า “คุณหนูจี้เอียนหยานมาถึง”

สรรพเสียงในบริเวณชะงักขาดหายลง ไม่ว่าบุรุษหรือสตรีล้วนกวาดมองไปที่หน้าประตู เซี่ยงเส้าหลงก็ใจเต้นตูมตาม ยอดหญิงที่จากกันมานาน ใช่ยังงามเฉิดฉันดุจเดิมหรือไม่

มิกล้าทำความรู้จัก

ท่ามกลางการรอคอยของแขกเหรื่อในบริเวณ จี้เอียนหยานเดินชดช้อยมาถึง ผู้ร่วมทางยังมีผู้เชี่ยวชาญวิชาการธาตุทั้งห้า ซึ่งเป็นสหายต่างวัยนามโจวเอี่ยน

จี้เอียนหยานซูบผอมไปบ้าง แต่หาได้ส่งผลกระทบต่อรูปโฉมโนมพรรณของนางไม่ อีกประการบุคลิกความงามพิสุทธิ์สดใสของนางไม่มีหญิงใดเสมอเหมือนได้ หยาฮูหยินกับจ้าวจื้อล้วนจัดเป็นหญิงงาม แต่เมื่อเทียบเปรียบกับนาง ล้วนแต่หม่นหมองศรี

ตาคู่งามของจี้เอียนหยานเพิ่มแววเลื่อนลอยชั้นหนึ่ง เพียงไม่ทราบเป็นเพราะครุ่นคิดคำนึงถึงเขาหรือไม่ โจวเอี่ยนยังคงคึกคักแจ่มใส เป็นเพื่อนจี้เอียนหยานเดินเข้าสู่ห้องโถง

เซี่ยงเส้าหลงกริ่งเกรงจี้เอียนหยานจดจำรูปร่างของเขาออก รีบซ่อนตัวอยู่ด้านหลังหัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวกับจ้าวจื้อ

จ้าวมู่ค่อยสะท้านตื่นจากห้วงตะลึงลาน ก้าวยาวๆ ออกไปรับหน้ากล่าวเสียงกังวานว่า “ขอต้อนรับการมาของยอดหญิงจี้กับท่านโจว”

ทุกผู้คนสะอึกไปยังปากทางเข้าอย่างลืมตัว หวังยลโฉมหญิงงามระบือนาม เซี่ยงเส้าหลงกลับถูกเบียดอยู่ด้านหลัง

พลันได้ยินเสียงจ้าวจื้อกระทบโสตว่า “ท่านต่ง”

ยามนั้นจ้าวมู่กำลังแนะนำจี้เอียนหยานกับโจวเอี่ยนรู้จักกับแขก

เหรื่อในห้องโถง เซี่ยงเส้าหลงพอได้ยินเสียงจ้าวจื้ออดสะดุ้งเฮือกมิได้ พอเหลียวหน้าไป เห็นตาคู่งามของจ้าวจื้อทอประกายสุกใส จับจ้องมองเขาอย่างลึกซึ้ง จึงกล่าว “แม่นางจ้าวมีคำแนะนำสั่งสอนใด?”

จ้าวจื้อกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ท่านต่งคลับคล้ายสหายข้าพเจ้าผู้หนึ่งยิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงระบายลมหายใจอย่างโล่งอก ทราบว่าจิงจวิ้นเพียงแพร่งพรายข่าวคราว ไม่ได้เปิดเผยข้อเท็จจริงออกมา ยามนั้นกล่าวเป็นเชิงกระตือรือร้นสนใจว่า “นั่นคงเป็นชายคนรักของแม่นางจ้าวแล้ว?”

เขาจงใจกล่าวหยอกเย้า เข้าใจว่าจ้าวจื้อไม่อาจทนทานรับได้ นับแต่นี้คงไม่แยแสสนใจเขาอีก มิคาดจ้าวจื้อหน้าแดงวูบหนึ่ง ก้มศีรษะต่ำลง พลันสั่นศีรษะเดินจากไป

เซี่ยงเส้าหลงยกมือปาดเหงื่อเย็นเยียบ เฝ้าครุ่นคิดว่าเป็นเรื่องราวใด จ้าวจื้อมิใช่รักชอบจิงจวิ้นหรอกหรือ? เหตุใดมีท่าทีปฏิพัทธ์ต่อเขาอย่างนั้นไยมิใช่กลายเป็นศัตรูความรักของจิงจวิ้น หากนางไม่ชอบพอจิงจวิ้น ไฉนตอบจดหมายเขา?

ยามว้าวุ่นใจ หยาฮูหยินกลับเดินถึงข้างกาย สีหน้านางปรากฏแววเคียดขึ้งริษยา เปลือกนอกกลับแสร้งเป็นไร้เรื่องราว กล่าวว่า “ทุกผู้คนแย่งกันทักทายทำความรู้จักกับจี้เอียนหยาน เหตุใดท่านต่งหลบหน้ามาอยู่ที่นี่?”

เซี่ยงเส้าหลงกำลังแค้นนาง ดังนั้นจงใจหยอกเย้านาง โน้มหน้าไปกล่าวเสียงแหบพร่าว่า “เราผู้นี้มีเสน่ห์ดึงดูดเพศตรงข้ามมาแต่กำเนิด หากปล่อยให้จี้เอียนหยานเข้าใกล้เรา นางคงหักห้ามใจไม่ได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ยังคงหลบหน้ามาประเสริฐกว่า”

หยาฮูหยินงงงันวูบ ในโลกไหนเลยมีบุรุษหน้าด้านถึงเพียงนี้ กลับประโคมโอ่ว่ามีเสน่ห์ดึงดูดเพศตรงข้าม ยามนั้นคิดสะบัดหน้าจากไป แต่เท้าทั้งคู่ไม่เชื่อฟังคำสั่ง ตรึงติดกับที่เดิม

เซี่ยงเส้าหลงมองดูสีหน้าที่แปรเปลี่ยนกลับกลายของนาง รู้สึก

สาแก่ใจ กล่าวย้ำว่า “เรายังกลัวมีสัมพันธ์รักกับสตรี ทั้งนี้เพราะสตรีเหล่านั้นพอสัมผัสความรักจากเรา รับรองไม่อาจตัดใจจากไป เมื่อถึงเวลาต้องปวดเศียรเวียนเกล้ามากแล้ว”

หยาฮูหยินปากอ้าตาค้าง ไหนเลยเคยมีบุรุษที่แรกพบหน้า กล้ากล่าววาจาระคายหูต่อหน้านางเช่นนี้ จนใจที่คนผู้นี้พานเป็นบุคคลที่เคยกล่าววาจาอันลึกซึ้งตรึงตราที่สุดถัดจากเซี่ยงเส้าหลง ยามกะทันหันจิตใจบังเกิดความขัดแย้งถึงขีดสุด กล่าวอย่างเลื่อนลอยว่า “บุรุษในที่นี้ผู้ใดไม่คิดพิชิตจิตใจจี้เอียนหยาน เหตุใดท่านต่งจึงอยู่เหนือกฎเกณฑ์?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “มีคนบอกว่าครอบครองหยกมีความผิด เราเห็นว่ามีเหตุผล หากเราครอบครองจี้เอียนหยาน นางตามพัวพันเราไม่เลิกรา ย่อมเป็นที่ริษยาของผู้คน ส่งผลกระทบต่อกิจการงานของเรา ดังนั้นเราได้แต่หักห้ามราคะจิต ทั้งที่ตอนอยู่ในรัฐฉู่ เราต้องเริงรักกับหญิงงามทุกค่ำคืน”

หยาฮูหยินรับฟังจนหน้าแดงสดใส แต่ก็รู้สึกเป็นความหยาบคายที่เร้าอารมณ์อีกแบบหนึ่ง ต้องก้มศีรษะกล่าวว่า “ท่านต่งกล่าววาจากับสตรีแรกรู้จักโดยไม่ปิดบังอำพรางเช่นนี้ทุกครั้งหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า “สำหรับกับสตรี เราคิดกล่าวกระไรก็กล่าวเช่นนั้น ท่านไม่พอใจรับฟังขอเชิญตามสะดวก”

ในที่สุดหยาฮูหยินรู้สึกถูกหยามศักดิ์ศรีเกินไป กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “ท่านต่งไม่รักษาหน้าสตรีเพศไปแล้ว มีผู้ใดทนทานรับถ้อยคำเช่นนี้ได้?”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นผู้คนในบริเวณล้วนมุ่งความสนใจอยู่ที่จี้เอียนหยาน หาได้เหลือบแลมาทางด้านนี้ไม่ จึงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “สตรีคล้ายกับม้า ขอเพียงท่านเกาะกุมความรักชอบของมัน ก็จะพิชิตมันอย่างหมอบราบคาบแก้ว ปล่อยให้มันควบม้าตามอำเภอใจ อาชาที่เราหมายตาไว้ ไม่มีตัวใดที่ไม่ยอมสยบอยู่ใต้เงาแส้เรา”

คำพูดเหล่านี้ยิ่งเปิดเผยกว่าเดิม สร้างความไม่พอใจแก่หยาฮูหยินจนกล่าวว่า “ท่านกล่าวเกินไปแล้ว กลับเปรียบเปรยคนเป็น

พาหนะขับขี่ หรือไม่คำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่นแม้แต่น้อย?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ในสายตาเรา ม้ายังมีจริยะอันสูงส่งกว่าผู้คน เมื่อมันยอมรับในตัวเจ้าของ จะไม่ปันใจเป็นอื่น”

หยาฮูหยินงงงันวูบ คำพูดเหล่านี้พอดีสะกิดแผลหัวใจของนาง

เซี่ยงเส้าหลงพบว่าจ้าวจื้อปะปนอยู่ในกลุ่มคน เงี่ยหูฟังคำโต้ตอบระหว่างเขากับหยาฮูหยิน จึงหลิ่วตาให้แก่นาง สร้างความขุ่นแค้นแก่นางจนเบือนหน้าหนีไป

หยาฮูหยินก็สังเกตเห็น ขมวดคิ้วกล่าวว่า “ท่านต่งสนทนากับจ้าวจื้อว่ากระไร?”

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด *‘นี่เกี่ยวข้องใดกับท่าน’* บิดาหาได้ถามว่า *‘ท่านกับหานฉ่วงสนทนาว่ากระไรไม่’* แต่ยังตอบว่า “นางเป็นม้าป่าตัวหนึ่ง ฮูหยินก็เป็นอีกตัวหนึ่ง”

คราครั้งนี้หยาฮูหยินไม่อาจทนทานอีกต่อไป ขณะจะกล่าวตำหนิแว่วเสียงจ้าวมู่ดังว่า “ท่านต่งควงไปที่ใดแล้ว ยอดหญิงจี้ต้องการรู้จักกับแขกผู้มีเกียรติในคืนนี้”

ทุกผู้คนพอฟัง ค่อยเหลียวหน้ามาทางด้านนี้ เซี่ยงเส้าหลงปรายตาบอกใบ้ต่อหยาฮูหยินอย่างมีเลศนัย ยิ้มพลางจากมา เขานับว่าสามารถระบายความอัดอั้นตันใจออกไป ทางที่ดีนับแต่นี้ นางเลิกล้มความสนใจในตัวเขา จะได้ไม่ต้องกลัดกลุ้มว้าวุ่นใจอีก

อย่างลำบากยากเย็น ค่อยเบียดฝ่ากลุ่มคน มาถึงข้างกายจ้าวมู่ จี้เอียนหยานกวาดตาคู่งามมาที่เขา ดวงตาพลันทอประกายพิสดารขึ้น จวบกระทั่งจำแนกออกว่ามิใช่เซี่ยงเส้าหลง สีหน้าค่อยหม่นหมองลงอย่างเห็นได้ชัด

เซี่ยงเส้าหลงหักห้ามอารมณ์ความรู้สึก ประสานมือคารวะกล่าวว่า “ต่งควงน้อมพบยอดหญิงจี้กับท่านโจว”

จี้เอียนหยานกลับคืนสู่สภาพเดิม เผยอยิ้มด้วยมารยาทอันดี กล่าวว่า “ได้ยินชื่อท่านต่งมานาน เอียนหยานก็เป็นคนรักอาชา ต้องหา

โอกาสขอคำแนะนำสั่งสอนจากท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงมีความรู้สึกว่า ทั้งสองอยู่ใกล้เพียงแค่เอื้อม หากห่างเหินประหนึ่งอยู่คนละขอบฟ้า ยามนั้นฉุกคิดว่าควรเกาะกุมโอกาสที่หายากยิ่งนี้สื่อสารกับนาง ไม่เช่นนั้นนางหาเขาไม่พบ หรือสืบทราบว่าเขาหลบหนีไปยังรัฐฉิน เร่งรุดติดตามไป ก็จะคลาดจากกันแล้ว จึงกล่าว “ฟังว่ายอดหญิงจี้มียอดอาชาชื่อลมกรด ไม่ทราบให้เราได้เปิดหูเปิดตาสักคราหรือไม่?”

จี้เอียนหยานกับโจวเอี่ยนล้วนตะลึงลานกับที่ พริบตานั้นจี้เอียนหยานมีสีหน้าแจ่มใส เพ่งตาคู่งามจ้องมองไม่กะพริบ กล่าวว่า “หากท่านต่งมีเวลาว่าง พรุ่งนี้เช้าขอเชิญไปยังที่พักเอียนหยาน ข้าพเจ้าจะได้ขอรับคำสอนสั่ง”

ผู้คนรอบข้างล้วนใช้สายตาที่อิจฉาเลื่อมใสมองดูเซี่ยงเส้าหลง คิดไม่ถึงคนผู้นี้จัดเจนในการเลี้ยงม้า กลับมีโอกาสเชยชิดใกล้ยอดหญิงแห่งยุคนางนี้ ยามนั้นหลงหยางจวินกล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า “ม้าของเราก็ล้มป่วยไปหลายตัว ท่านต่งสามารถแวะไปตรวจอาการหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกศีรษะพองโต ลอบร้องคำ *‘มารดาของเรา’* ในใจ ปากกล่าวว่า “**จวินสั้ง** *(ผู้มีฐานะสูงส่ง)* รอนแรมเดินทางเป็นหนทางไกล ม้าพาหนะเพียงไม่อาจทนตรากตรำ พักฟื้นสักระยะหนึ่งก็หายดีเอง”

หลงหยางจวินกล่าวว่า “ข้าพเจ้ากับม้าพาหนะมาถึงเดือนเศษแล้ว อย่าว่าแต่พวกมันล้มป่วยเมื่อสองวันนี้เอง ท่านต่งเมื่อเป็นคนรักอาชาไหนเลยเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือได้?”

จ้าวมู่กริ่งเกรงเซี่ยงเส้าหลงล่วงเกินหลงหยางจวิน จึงกล่าวเสริมว่า “ท่านต่งมิใช่บุคคลเช่นนั้น วันพรุ่งนี้เราจะหาเวลาเป็นเพื่อนท่านต่งไปเยือนหลงหยางจวินเอง” จากนั้นกล่าวกับจี้เอียนหยานว่า “เรายังคิดชมดูยอดอาชาของยอดหญิงจี้ซึ่งท่านต่งเอ่ยอ้างถึง”

จี้เอียนหยานอับจนปัญญา กล่าวว่า “เอียนหยานยินดีต้อนรับ ท่านพระยาไปกับท่านต่งเถอะ”

จ้าวมู่ส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า “งานเลี้ยงสมควรเริ่มแล้ว ขอเชิญยอดหญิงจี้นั่งประจำโต๊ะ”

จี้เอียนหยานไม่อาจหักห้ามใจได้ ปรายตาบอกใบ้ต่อโจวเอี่ยน โจวเอี่ยนคร่ำโลกถึงเพียงไหน ย่อมล่วงรู้ความในใจของนาง ยิ้มพลางกล่าวว่า “เอียนหยานกับท่านต่งต่างเป็นคนรักอาชา วันนี้มีโอกาสพบกัน มิสู้ให้เราสับเปลี่ยนที่นั่งกับท่านต่งเถอะ”

คราครั้งนี้แม้แต่จ้าวมู่ยังนึกอิจฉาริษยา แต่ทุกผู้คนเข้าใจว่า จี้เอียนหยานให้ความสนใจต่อยอดคนพิสดาร หามีส่วนเกี่ยวข้องกับความรักฉันบุรุษสตรีไม่ ไหนเลยคาดคิดว่าทั้งสองมีความผูกพันฉันชายหญิง

เซี่ยงเส้าหลงลอบลิงโลดยินดี รับคำว่า “นี่เป็นความปรารถนาจริงๆ เพียงแต่เกรงว่าข้าพเจ้ารอบรู้จำกัด คำกล่าวเป็นที่ระคายหูของยอดหญิงจี้”

จี้เอียนหยานเผยอแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “สมควรเป็นเอียนหยานได้รับเกียรติอย่างสูงต่างหาก”

จากนั้นหมุนตัวติดตามจ้าวมู่ไปยังโต๊ะตัวแรกซ้ายมือ

หยาฮูหยินปรารถนาใคร่จ้วงแทงเซี่ยงเส้าหลงสักสองมีด เมื่อครู่คนผู้นี้เพิ่งบอกว่าจะไม่ใกล้ชิดกับจี้เอียนหยาน ยามนี้กลับสนิทชิดชอบกับจี้เอียนหยานจนนั่งโต๊ะเดียวกัน นับตั้งแต่นางพบพานผู้งมงายอาชาต่งควง นางค่อยลืมเลือนเซี่ยงเส้าหลงเป็นผลสำเร็จ พริบตานั้นในใจนางมีแต่บุรุษหยาบกระด้างที่ชวนให้นางทั้งรักทั้งขุ่นเคืองจนลึกล้ำสุดหยั่งคาดได้

เซี่ยงเส้าหลงพอนั่งประจำโต๊ะ ค่อยพบว่ายังยากจะเอ่ยปาก หนึ่งนั้นทั้งสองอยู่ห่างกันช่วงหนึ่ง ยังมีที่ด้านหลังทั้งสองล้วนยืนไว้ด้วยหญิงรับใช้คอยปรนนิบัติดูแล เป็นเหตุให้ทั้งสองแม้มีพันวาจาหมื่นวจี ยังยากจะถ่ายทอดบอกออกมาได้

ด้านตรงข้ามนั่งไว้ด้วยจ้าวมู่กับหยาฮูหยิน หยาฮูหยินจงใจเบือนหน้าหนีเซี่ยงเส้าหลง บรรยากาศกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง โต๊ะเกือบร้อยตัวนั่งเต็มไปด้วยผู้คน โจวเอี่ยนย้ายไปนั่งกับกวอไค สนทนาปราศรัย

อย่างยิ้มแย้ม

จี้เอียนหยานพอนั่งเรียบร้อย ก็พบว่าไม่มีโอกาสกล่าวกับเซี่ยงเส้าหลง ทั้งนี้เพราะนางเป็นจุดสนใจของงานเลี้ยง ทุกผู้คนต่างต้องการแสดงออกต่อหน้านาง นางเองก็มีความคิดอ่านปราดเปรียว เจรจาพาทีสุภาพ สร้างความประทับใจแก่ผู้คน

ในจำนวนนี้มีสายตาสองคู่กวาดมองมายังเซี่ยงเส้าหลงอยู่บ่อยครั้ง หนึ่งคือหลงหยางจวินซึ่งนั่งอยู่ด้านหลังถัดไป หนึ่งคือหานฉ่วงซึ่งนั่งคู่กับหัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าว ซึ่งนั่งอยู่ทางด้านหลังของจ้าวมู่ หานฉ่วงความจริงไม่เห็นผู้งมงายอาชาผู้นี้อยู่ในสายตา จวบจนเห็นเซี่ยงเส้าหลงได้รับเกียรติให้นั่งร่วมโต๊ะกับจี้เอียนหยาน ค่อยถลึงมองเซี่ยงเส้าหลงอย่างขุ่นเคือง

ยามนั้นมีคนกล่าวถามจี้เอียนหยานว่า “ขอถามในโลกนี้มีวัตถุเรื่องราวใดที่สร้างความหวั่นไหวแก่ยอดหญิงจี้ที่สุด?”

จี้เอียนหยานกลอกตาคู่งาม ยิ้มพลางกล่าวว่า “ปัญหาข้อนี้ยากตอบได้ ในช่วงชีวิตที่ผิดแผก เกิดคำตอบที่แตกต่าง อาจบางทีเมื่อถึงเวลาที่วัยสาวของเอียนหยานร่วงโรยรา สิ่งที่รำลึกนึกถึงที่สุดคือ ความสาวซึ่งไม่มีวันหวนคืนมา”

ทุกผู้คนทราบว่านางหลีกเลี่ยงจากการตอบคำถามโดยตรง พากันเร่งให้นางตอบ เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยทนดูยอดหญิงในดวงใจถูกบีบคั้น ดังนั้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ยอดหญิงจี้ตอบคำถามข้อนี้แต่แรกแล้ว นั่นคือสิ่งที่ไม่ได้ครอบครอง สร้างความหวั่นไหวใจแก่ผู้คนที่สุด”

ทุกผู้คนครุ่นคิดขึ้น รู้สึกมีเหตุผล สมมติเช่นคิดเป็นเจ้าผู้ครองแคว้น เนื่องจากสำนึกตัวว่าไม่มีส่วนได้ครอบครอง จึงหวั่นไหวใจยิ่งกว่าเดิม

หลงหยางจวินกล่าวเสียงเจื้อยแจ้วว่า “ไม่ทราบท่านต่งหวั่นไหวใจต่อวัตถุเรื่องราวใด?”

หานฉ่วงชิงกล่าวว่า “ย่อมเป็นม้าวิเศษควบขับวันละพันลี้ ซึ่งไม่มีวันได้ครอบครองตัวหนึ่ง”

คำพูดนี้เรียกเสียงหัวร่อจากผู้คนในบริเวณดังครืนใหญ่

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า นี่เป็นเวลาสร้างภาพลักษณ์ต่อชนชั้นปกครองของรัฐจ้าว จึงร้องบอกว่า “หามิได้ มาตรว่าม้าวิเศษตัวหนึ่ง ยังไม่มีส่วนกู้สถานการณ์ สิ่งที่เราต้องการคือ ม้าศึกที่นำมาซึ่งชัยชนะมาสู่เจ้ารัฐจ้าวสักหมื่นตัว”

ชาวจ้าวที่ร่วมงานเลี้ยงพากันผงกศีรษะ ส่งเสียงสนับสนุน หยาฮูหยินอดกล่าวมิได้ว่า “อย่างนั้นวัตถุเรื่องราวที่สร้างความหวั่นไหวใจแก่ท่านต่ง หากแต่ไม่สามารถครอบครองคืออะไร?”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่ออย่างห้าวหาญ ใช้สุ้มเสียงแหบพร่า ซึ่งเป็นป้ายยี่ห้อของผู้งมงายอาชากล่าวว่า “เราไร้ซึ่งจินตนาการ เมื่อทราบแน่แก่ใจว่าไม่สามารถครอบครอง จะไม่เปลืองสมองนึกฝัน แต่หากเป็นสิ่งที่ไขว่คว้าได้ จนใจที่ยังไม่ตกอยู่ในมือ บันดาลให้เราผู้แซ่ต่งคันที่หัวใจจนนอนไม่หลับ”

บุรุษในบริเวณล้วนหัวร่อออกมาอย่างรู้ใจ หยาฮูหยินเห็นอีกฝ่ายยามกล่าววาจา กลับเบิกตาจ้องมองมาที่นาง อดหน้าแดงซ่านมิได้ ลอบค้อนควักเขาวงหนึ่ง ปรารถนาใคร่โผไปยังอ้อมอกของเขา

ยามนี้มีทหารองครักษ์เดินเข้าห้องโถง มาถึงข้างกายจ้าวมู่ รายงานเบาๆ หลายคำ

จ้าวมู่มีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย กวาดมองเซี่ยงเส้าหลงแวบหนึ่ง จากนั้นผุดลุกขึ้นประกาศว่า “คืนนี้พวกเราเพิ่มแขกเหรื่อ ซึ่งเพิ่งมาถึงท่านหนึ่ง ซึ่งเป็นที่ปรึกษาคนสำคัญของชุนเซินจวินแห่งรัฐฉู่...ท่านหลี่หยวน”

เซี่ยงเส้าหลงพอฟัง แตกตื่นตระหนกจนหลั่งเหงื่อเย็นเฉียบออกมา

อาคันตุกะแดนไกล

ไม่นานให้หลัง จ้าวมู่ชักนำบุรุษอายุยี่สิบห้ายี่สิบหก แต่งกายด้วยอาภรณ์เลิศหรูผู้หนึ่งเดินเข้าห้องโถงใหญ่ นี่เป็นบุรุษหล่อเหลาน่าดูหน้าตา สดใส บุคลิกลักษณะโดดเด่น ไหล่บ่ากว้างเอวคอดกิ่ว รูปร่างสูงโปร่งลำตัว ตั้งตรง หว่างเอวสะพายกระบี่ เป็นรูปลักษณ์ที่ปราดเปรื่องทั้งบุ๋นและบู๊ ดวงตาทั้งคู่กลอกกลิ้งปราดเปรียว แสดงว่าเป็นคนเจ้าปัญญาความคิด

เซี่ยงเส้าหลงใจเต้นตูมตาม บังเกิดความหวาดหวั่นวิตกจนจำแนกแยกแยะไม่หมดสิ้น ที่ย่ำแย่ที่สุดคือ หลี่หยวนผู้นี้มองปราดเดียวก็ดูออกว่าเขามิใช่ผู้งมงายอาชาต่งควงจากรัฐฉู่ อย่างนั้นเขาอย่าคิดหมายมีชีวิตรอดออกจากตึกพระยาหลังนี้

ยังมีความสัมพันธ์ระหว่างหลี่หยวนกับจ้าวมู่ หากแม้หลี่หยวนเป็นบุคคลที่ชุนเซินจวินส่งมาติดต่อกับจ้าวมู่ จ้าวมู่ก็จะล่วงรู้แผนอุบายของเขาในบัดดล

นอกจากนั้น หากหลี่หยวนทราบว่า ทูตรัฐฉู่ยังไม่มาถึงนครหานตาน ย่อมคาดเดาออกว่าเกิดเรื่องขึ้น คงสะกิดความสงสัยของหลี่หยวนกับจ้าวมู่ขึ้นมา

ไม่ว่าเกิดปัญหาใด ล้วนเป็นเหตุให้เซี่ยงเส้าหลงและพวกพินาศย่อยยับ โอ อยู่ดีๆ ไฉนเพิ่มบุคคลเช่นนี้ขึ้นมา?

หลี่หยวนเดินเข้าห้องโถง ทางหนึ่งรับฟังวาจาจ้าวมู่ ทางหนึ่งทักทายต่อแขกเหรื่อบนโต๊ะเตี้ยสองฟากข้างอย่างยิ้มแย้ม เซี่ยงเส้าหลงเพียงภาวนา หลี่หยวนเดินผ่านเส้นทางช่วงนี้โดยไม่มีที่สิ้นสุด

จี้เอียนหยานชาญฉลาดปราดเปรื่อง สังเกตเห็นเซี่ยงเส้าหลงมีสีหน้าท่าทีผิดปรกติ จึงกล่าว "ท่านต่ง รัฐฉู่เต็มไปด้วยผู้มีความรู้ความสามารถ มิเพียงปรากฏผู้ชำนาญการเลี้ยงม้าเช่นท่าน ยังมีท่านหลี่หยวนซึ่งกอปรด้วยภูมิความรู้เพลงกระบี่ น้องสาวของเขานามหลี่เอียนเอี้ยนเป็นพระสนม ซึ่งเจ้ารัฐฉู่เพิ่งรับไว้ ฟังว่านางตั้งครรภ์แล้ว หากให้กำเนิดราชโอรสจะได้เป็นรัชทายาทแห่งรัฐฉู่ ดังนั้นทุกผู้คนเห็นว่าเขามีอนาคตรุ่งโรจน์ถึงที่สุด"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า นางติดขัดที่หญิงรับใช้ยืนปรนนิบัติอยู่ด้านข้าง จึงใช้วิธีบ่งบอกความเป็นมาของหลี่หยวนให้ทราบ ก่อนหน้าซึ่งนางจะมายังนครหานตานเคยแวะที่รัฐฉู่ ย่อมล่วงรู้ข่าวคราวล่าสุดของรัฐฉู่

หลี่หยวนเหลือบแลเห็นจี้เอียนหยาน ดวงตาถึงกับเป็นประกายเป็นฝ่ายเดินถึงหน้าโต๊ะเอง ทักทายเซี่ยงเส้าหลงด้วยมารยาทอันดีว่า "ท่านต่งสบาย พวกเราแม้เป็นข้าราชบริพารแห่งรัฐฉู่ คิดไม่ถึงจะพบกันในนครหานตานซึ่งอยู่ห่างนับพันลี้"

เซี่ยงเส้าหลงนับว่าคลายใจลงบ้าง ผุดลุกขึ้นคารวะตอบ จ้าวมู่พลันปรายตาบอกใบ้ต่อเซี่ยงเส้าหลง ด้วยแววตาประหลาดพิกล สายตาที่มองดูหลี่หยวนทอประกายอำมหิตวูบหนึ่ง

หลี่หยวนไม่ใส่ใจเซี่ยงเส้าหลงเท่าใด กวาดตาไปยังจี้เอียนหยานประสานมือคารวะจนจรดพื้น กล่าวว่า "ยอดหญิงจี้จากมาโดยไม่ร่ำลาทำร้ายข้าพเจ้าสาหัสนัก"

เขาลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง นอกจากจ้าวมู่กับเซี่ยงเส้าหลงแล้วแขกเหรื่ออื่นเข้าใจว่าหลี่หยวนทักทายถามไถ่ตามมารยาท

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล ที่แท้หลี่หยวนผู้นี้ตามพัวพัน

จี้เอียนหยาน ดูท่าทั้งสองเคยคบค้ากันในรัฐฉู่ ไม่เช่นนั้นหลี่หยวนคงไม่กล่าววาจาตัดพ้อเช่นนี้ ดูท่าทีหลี่หยวนเป็นนักรักอันงมงาย เพราะเหตุนี้จึงดั้นด้นจากรัฐฉู่มาเป็นพันลี้ ติดตามถึงที่นี้

นึกถึงตอนนี้ เซี่ยงเส้าหลงเพิ่มความในใจอีกประการหนึ่งขึ้น นับตั้งแต่หยาฮูหยินทรยศขบถรัก เขาก็สูญเสียความเชื่อมั่นในการพิชิตจิตใจสตรี หลี่หยวนผู้นี้มีบุคลิกโดดเด่น ทั้งแสดงออกถึงน้ำใจอันอุ่นระอุ แน่ใจได้อย่างไรว่าหลี่หยวนไม่สามารถช่วงชิงจี้เอียนหยานจากมือเซี่ยงเส้าหลง หากแม้นเป็นเช่นนั้นจริง คงกระทบกระเทือนจิตใจเขายิ่งกว่ารายของหยาฮูหยินอีก

จี้เอียนหยานชำเลืองมองหลี่หยวนแวบหนึ่ง ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "ท่านหลี่กล่าวหนักเกินไป เอียนหยานไหนเลยรับไว้ได้?"

จ้าวมู่ยิ้มพลางกล่าวว่า "ที่แท้ท่านทั้งสองรู้จักกันมาก่อน ตอนนี้ทั้งหมดล้วนอยู่ที่นครหานตาน ยังกลัวไม่มีโอกาสพบปะสนทนากันหรือ? ท่านหลี่ร่วมโต๊ะกับเรา ชมการแสดงของนางระบำก่อนเถอะ"

หลี่หยวนยิ้มอย่างสง่างาม มองดูจี้เอียนหยานอย่างลึกซึ้ง ค่อยติดตามจ้าวมู่ไป โดยนั่งอยู่หว่างกลางของจ้าวมู่กับหยาฮูหยิน

เสียงมโหรีดังขึ้น นางระบำนับร้อยนางเข้ามายังห้องโถงใหญ่ ร้องเพลงร่ายระบำ ชุดแพรหลากสีโชยพัดพลิ้ว ให้ความบันเทิงทั้งทางจักษุและโสตประสาทแก่ผู้คน

"นี่"

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบหนึ่ง เห็นจี้เอียนหยานจับจ้องมองดูเขาอย่างลึกซึ้ง ในประกายตาเคลือบแฝงด้วยความรัก ยามนั้นเหล่านางระบำบดบังสายตาทางด้านหลี่หยวนกับจ้าวมู่ไว้ บวกกับทุกผู้คนเฝ้าดูการระบำรำฟ้อน เสียงมโหรีก็กลบสุ้มเสียงของพวกเขา ไม่ต้องวิตกว่าจะถูกผู้คนได้ยิน

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มอย่างไม่เป็นปรกติอยู่บ้าง จี้เอียนหยานต้องค้อนเขาวงหนึ่ง กล่าวว่า "อย่าได้สูญเสียความเชื่อมั่นต่อผู้อื่นได้หรือไม่?

ผู้อื่นไม่ทราบคิดถึงท่านเพียงไหน”

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด นี่เรียกว่าถูกงูกัดครั้งหนึ่ง พอเห็นเชือกเปียกน้ำก็กลัวเกรง ยามนั้นถามเบาๆ ว่า “ท่านพักอยู่ที่ใด?”

จี้เอียนหยานบ่งบอกตำแหน่งที่พักของนางออกมา จากนั้นถามว่า “อย่าได้ไปหาข้าพเจ้า ให้เอียนหยานไปหาท่านเอง หลงหยางจวินเริ่มระแวงสงสัยว่าผู้อื่นมีความสัมพันธ์กับท่าน ที่นั่นก็มีคนเฝ้าจับตาดู”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านางมีปัญญาหลักแหลม ทั้งดำเนินการอย่างแนบเนียน ไม่กลัวว่าจะเกิดเหตุพลาดพลั้ง ดังนั้นผงกศีรษะรับคำ

จี้เอียนหยานพลันสงบปากคำไว้ สร้างความตื่นตัวแก่เซี่ยงเส้าหลง หันไปชมดูการระบำรำฟ้อน ที่แท้เหล่านางระบำรวมตัวที่กลางห้อง รายล้อมเป็นวงกลมวงใหญ่ ในวงกลมใหญ่ยังมีวงกลมเล็ก แสดงกิริยาอ่อนช้อย บ้างแอ่นอก บ้างงอเอว ระหว่างเซี่ยงเส้าหลงกับจ้าวมู่สามารถมองเห็นกันและกันอีก

หยาฮูหยินคล้ายบังเกิดความสนใจในตัวหลี่หยวน เอ่ยปากชวนสนทนา หลี่หยวนโต้ตอบด้วยมารยาทอันดี แต่สายตาหยุดนิ่งอยู่ที่จี้เอียนหยานมากกว่า

หานฉ่วงก็คิดครอบครองจี้เอียนหยาน จับจ้องมองนางตลอดเวลา แต่บุคคลอื่นซึ่งหลงรักยอดหญิงจี้เอียนหยาน พอเห็นหลี่หยวนปรากฏขึ้นต่างละอายในตัวเอง เลิกล้มความคิดตอนแรกไป

จวบกระทั่งงานเลี้ยงเลิกรา เซี่ยงเส้าหลงกับจี้เอียนหยานไม่มีโอกาสสนทนากันอีก จี้เอียนหยานพร้อมด้วยโจวเอี่ยนจากไปก่อน ทั้งปฏิเสธการร่วมทางของหลี่หยวน เท่ากับเป็นการแสดงท่าทีต่อเซี่ยงเส้าหลง

หลี่หยวนพกความผิดหวังจากไป เซี่ยงเส้าหลงขณะจะหลบลี้หนีหน้า กลับถูกจ้าวมู่ฉุดลากให้ไปส่งแขกที่ข้างประตู กวอจังก่อนจากไปยังกำชับให้เซี่ยงเส้าหลงไปร่วมงานเลี้ยงที่คฤหาสน์ของเขาในคืนวันพรุ่งนี้

จากนั้นถึงรอบหัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวกับจ้าวจี้ออำลาจากไป

ก่อนไปจ้าวจื้อยังจับจ้องมองเซี่ยงเส้าหลงอย่างลึกซึ้ง

แต่สายตาก่อนจากของหลงหยางจวิน จ้องมองจนเซี่ยงเส้าหลงขนลุกเกรียว สุดท้ายเพียงหลงเหลือจ้าวมู่ หยาฮูหยิน กวอไค เล่อเซิ่งหานฉ่วงและเซี่ยงเส้าหลงหกคน

หานฉ่วงกล่าวกับจ้าวมู่ว่า “นอกจากรัฐเอี้ยนแล้ว ผู้คนที่เหลือล้วนมาแล้ว”

เขากล่าวโดยไร้ต้นสายปลายเหตุ แต่เซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้ความหมายของอีกฝ่าย และทราบว่าหานฉ่วงเข้าใจผิดคิดว่าหลี่หยวนเป็นตัวแทนรัฐฉู่ที่มาร่วมหารือกับราชวงศ์โจว เตรียมผนึกกำลังต่อต้านรัฐฉิน

ซึ่งความจริง สถานการณ์โดยรวมละเอียดอ่อนยิ่ง ในรัฐทั้งหกรัฐผู้ที่ให้ความสำคัญกับนโยบายรวมประสานแนวดิ่งย่อมเป็นรัฐหาน จ้าวและวุ่ย รัฐฉีก็ให้ความสำคัญกับนโยบายนี้ เห็นว่าหากสามรัฐดังกล่าวถูกกลืนหาย รอบต่อไปจะเป็นรัฐฉิน ถัดจากนั้นค่อยเป็นรัฐฉู่ ดังนั้นหานฉ่วงเข้าใจว่า แม้แต่รัฐฉู่ยังจัดส่งบุคคลสำคัญมา ย่อมลิงโลดยินดียิ่ง

สำหรับรัฐเอี้ยนถูกแม่ทัพใหญ่รัฐจ้าวนามเหลียนผ่อรุกคั้นจนแทบหายใจไม่ออก ฐานะแห่งรัฐเริ่มสั่นคลอน ไม่ว่าเดินทางมาหรือไม่คล้ายไม่มีความสำคัญเท่าใด

จ้าวมู่กลับแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า “การมาของหลี่หยวนครั้งนี้ เกรงว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการหารือลับ”

หานฉ่วงยิ้มพลางกล่าวว่า “ตอนนี้หลี่หยวนเป็นคนโปรดของเจ้ารัฐฉู่ ฟังว่าน้องสาวมันมีความงามล่มเมือง หากสามารถให้กำเนิดราชโอรสแก่เจ้ารัฐฉู่ หลี่หยวนจะกลายเป็นพระปิตุลา ขอเพียงเขายอมกราบทูลสักหลายคำ เจ้ารัฐฉู่ไหนเลยไม่ทรงเข้าร่วมกิจการใหญ่ครั้งนี้?”

จ้าวมู่ตาสาดประกายเย็นเยียบอีกครา แม้กระทั่งรอยแผลเป็นบนใบหน้าคล้ายลึกล้ำกว่าเดิม เซี่ยงเส้าหลงจับตาดูอยู่ด้านข้าง ทราบว่าจ้าวมู่บังเกิดความไม่พอใจ และคั่งแค้นต่อหลี่หยวนยิ่ง

จ้าวมู่ออกปากให้หานฉ่วงกลับไปพักผ่อนก่อน หานฉ่วงความ

จริงตั้งใจชักชวนหยาฮูหยินไปด้วย พอฟังได้แต่อำลาจากไป

จ้าวมู่บอกต่อกวอไคกับเล่อเซิ่งว่า เขาคิดหารือกับเซี่ยงเส้าหลงให้ทั้งสองกลับไปก่อน ภายในห้องโถงจึงหลงเหลือจ้าวมู่ หยาฮูหยินกับเซี่ยงเส้าหลงสามคน

จ้าวมู่ยังไม่ลืมเลือนเรื่องที่รับปากเซี่ยงเส้าหลงว่า จะชักนำหยาฮูหยินมาให้แก่เขา ดังนั้นกล่าวกับหยาฮูหยินว่า “เราคิดสนทนากับท่านต่งสักหลายคำ จากนั้นให้เขาส่งท่านกลับไปยังตึกฮูหยินเถอะ”

หยาฮูหยินหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “ข้าพเจ้าไม่รู้จักกลับไปเองหรือ?” กล่าวพลางถลึงตาใส่จ้าวมู่กับเซี่ยงเส้าหลง ออกจากห้องโถงขึ้นรถโดยสารจากไป

จ้าวมู่รู้สึกเสียหน้านัก ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “สตรีบางนางคล้ายม้าป่าที่พยศตลอดกาล ยากจะควบคุมบังคับได้”

เซี่ยงเส้าหลงคล้อยตามว่า “สตรีเช่นนี้จึงมีรสชาติ”

จ้าวมู่ฉุดลากเขาออกจากห้องโถง เดินตามทางระเบียงเข้าสู่เขตตึกใน มาตรว่าเป็นยามวิกาลดึกสงัด ภายในตึกพระยายังจุดโคมไฟสว่างไสว สุดท้ายมาถึงเรือนชั้นในซึ่งเซี่ยงเส้าหลงกับจ้าวมู่หาความสุขกับเถียนเจินเถียนฟ่งพร้อมกัน ค่อยทรุดกายนั่งลง

หญิงรับใช้ยกน้ำชามาแล้วล่าถอยออกไป จ้าวมู่คล้ายมีความในใจอยู่บ้าง ครุ่นคิดชั่วขณะจึงกล่าว “ท่านสมควรล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างบิดาเรากับหลี่หยวนกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ เขาสวมรอยเป็นคนสนิทของชุนเซินจวินผู้เป็นบิดาจ้าวมู่ เดินทางมาช่วยเหลือจ้าวมู่ยึดครองราชบัลลังก์รัฐจ้าว ย่อมไม่อาจบอกว่าไม่ทราบ แต่หนึ่งเดียวที่เขาล่วงรู้คือ หลี่หยวนมีน้องสาวชื่อหลี่เอียนเอี้ยน ที่จดจำนามนี้ได้ เพียงเพราะชื่อของนางพ้องกับจี้เอียนหยาน ไม่เช่นนั้นคงลืมเลือนไปแล้ว ยามนั้นได้แต่กล่าวว่า “ท่านพระยาหมายถึงเรื่องของเอียนเอี้ยนฮูหยินกระมัง? ข้าพเจ้าออกมาทำงานให้แก่ท่านชุนเซินจวิน ดังนั้นไม่เคยพบหน้าหลี่หยวนมาก่อน

เรื่องเหล่านี้เป็นท่านชุนเซินจวินบอกต่อข้าพเจ้าเอง”

มิคาดจ้าวมู่กลับผงกศีรษะกล่าวว่า “เป็นเรื่องนี้เอง อย่าได้เห็นหลี่หยวนหน้าตาหล่อเหลา ความคิดอ่านกลับร้ายกาจนัก มาตรว่าบิดาเราชุบเลี้ยงขุนพลนักเกาะกินหลายพันคน แต่ไม่มีผู้ใดเทียบเปรียบกับคนผู้นี้ได้ ยังดีที่บิดาเราคล้ายไม่ได้เปิดเผยความลับต่อมัน”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า วิกฤตการณ์ยังไม่พ้นผ่าน หากปล่อยให้จ้าวมู่ซักถามต่อ เขาอาจเปิดเผยศักดิ์ศรีออกมา ดังนั้นคล้อยตามอีกฝ่ายว่า “เราขบคิดไม่เข้าใจว่า ท่านชุนเซินจวินไฉนไว้วางใจหลี่หยวนถึงเพียงนี้?”

จ้าวมู่แค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า “นี่เรียกว่าคนฉลาดคำนวณพันครั้งต้องผิดพลาดสักครา เป็นความงามสตรีทำลายบิดาเราชัดๆ ใช่แล้วท่าน เพิ่งมาจากรัฐฉู่ ทราบหรือไม่ว่าหลี่เอียนเอี้ยนคลอดทารกชายหรือหญิง?”

เซี่ยงเส้าหลงพอจับเค้าความนัยออก แต่ยังไม่สามารถหาข้อสรุปได้ จำต้องกล่าวว่า “ฟังว่านางใกล้กำหนดคลอดแล้ว”

จ้าวมู่กล่าวอย่างแค้นใจว่า “คิดไม่ถึงหลี่หยวนลอกเลียนแผนอุบายของหลี่ปู้เหว่ยดัดแปลงใช้ออก บิดามักไม่เชื่อคำพูดเรา วันหน้าปล่อยให้หลี่หยวนครองอำนาจ เทียบเท่ากับชักศึกเข้าบ้านชัดๆ”

หากเซี่ยงเส้าหลงยังฟังไม่เข้าใจ ก็ไม่สมควรออกมาผจญภัยแล้ว จ้าวมู่ทั้งบอกว่าความงามสตรีทำลายชุนเซินจวิน และบอกว่าหลี่หยวนลอกเลียนแผนอุบายของหลี่ปู้เหว่ย อาศัยเบาะแสเหล่านี้ เขาย่อมคาดคำนวณออกได้ ดังนั้นพลอยทอดถอนใจด้วย กล่าวว่า “ไม่ทราบหลี่เอียนเอี้ยนเป็นน้องสาวร่วมอุทรของหลี่หยวนหรือไม่?”

จ้าวมู่กล่าวว่า “เรื่องนี้คงไม่แปลกปลอม มิหนำซ้ำตอนที่บิดาเรามีสัมพันธ์รักกับหลี่เอียนเอี้ยน ก็ส่งคนตรวจสอบประวัติของหลี่หยวนกับหลี่เอียนเอี้ยน พบว่าทั้งสองเป็นพี่น้องกัน”

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจกระจ่าง ล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างหลี่หยวนสองพี่น้องกับชุนเซินจวินอย่างถ่องแท้

หลี่หยวนผู้นี้ร้ายกาจจริงๆ ตอนแรกยกน้องสาวให้แก่ชุนเซินจวินก่อน หลังจากที่นางตั้งครรภ์ ก็ถวายหญิงงามซึ่งมีเลือดเนื้อเชื้อไขของชุนเซินจวินอยู่ในท้องให้แก่เจ้ารัฐฉู่ที่ยังไม่มีราชโอรส อย่างนั้นทารกที่ถือกำเนิดออกมา จะมีโอกาสเป็นรัชทายาทรัฐฉู่ เรียกว่าดำเนินแผนตามแบบอย่างหลี่ปู้เหว่ย ซึ่งยกจูจีให้แก่จวงเซียงอ๋อง

หลังจากที่เซี่ยงเส้าหลงทำความเข้าใจ ค่อยระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า "คราครั้งนี้หลี่หยวนเสนอหน้ามา นับเป็นโอกาสกำจัดมันอันประเสริฐ เมื่อถึงเวลาหลี่เอียนเอี้ยนก็ไม่อาจหลุดพ้นจากเงื้อมมือท่านชุนเซินจวินแล้ว"

จ้าวมู่กล่าวอย่างจริงจังว่า "ทำไม่ได้ ไม่เช่นนั้นเรื่องราวจะลุกลามใหญ่โต แม้แต่เราก็ไม่อาจหลุดพ้นจากความรับผิดชอบ ยังมีหลี่หยวนผู้นี้มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม คนก็เจ้าอุบายความคิด หากคนของท่านพลาดพลั้งถูกมันคร่ากุมไว้ เกรงว่าเราไม่มีปัญญาช่วยเหลือท่านได้"

เซี่ยงเส้าหลงแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ท่านพระยาวางใจ เราจะรอมันออกพ้นจากรัฐจ้าวแล้วค่อยลงมือ"

จ้าวมู่เห็นอีกฝ่ายขันอาสา สร้างความชื่นชมยินดียิ่ง ยื่นมือตบไหล่ของเซี่ยงเส้าหลง ปากกล่าวว่า "ฆ่าคนไม่แน่ว่าจะต้องใช้ดาบกระบี่ เรื่องนี้ให้เราครุ่นคิดดูก่อน ใช่แล้ว ท่านรู้จักลักษณะนิสัยของม้าจริงหรือไม่ หวังว่าไม่กระทำเรื่องขายหน้าต่อหน้ายอดหญิงจี้ โอ เราเพิ่งพบพานยอดหญิงงดงามเช่นนี้เป็นครั้งแรก..."

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "ท่านพระยาวางใจ หากไม่ล่วงรู้ลักษณะนิสัยของม้า ไหนเลยปลอมเป็นผู้งมงายอาชาได้ เพียงไม่ทราบวันพรุ่งนี้พวกเราจะแยกย้ายกันไปหรือไม่?"

จ้าวมู่หวนนึกถึงวันพรุ่งนี้จะได้พบหน้าจี้เอียนหยานอีก ถึงกับคึกคักอักโข กล่าวว่า "เรารับตัวท่านไปด้วยกันเถอะ" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวด้วยความสำนึกขอบคุณว่า "ค่ำคืนนี้ล้วนพึ่งพาท่านแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า จ้าวมู่หมายถึงเรื่องเปิดโปงโฉมหน้าสตรี

คนร้ายนั้น จึงกล่าวถ่อมตนอยู่หลายคำ ค่อยอำลาจากไป จ้าวมู่ส่งเซี่ยงเส้าหลงถึงประตูใหญ่ มองดูอีกฝ่ายหนึ่งขึ้นรถม้า ควบขับออกเดินทาง ค่อยกลับเข้าสู่ตึกพระยา

ราตรีหฤหรรษ์

รถม้าควบขับไปตามท้องถนนของนครหานตานที่เปลี่ยวร้าง เซี่ยงเส้าหลงภายในรถบังเกิดความคิดพลุ่งพล่านดุจมรสุม

จนบัดนี้เขายังนึกหาแผนแยบคายที่จะคร่ากุมจ้าวมู่ ปลิดศีรษะเล่อเซิ่ง จากนั้นหลบหนีออกจากนครหานตานไม่ได้

ค่ำคืนนี้จ้าวมู่เพิ่งถูกสตรีคนร้ายลอบสังหาร นับแต่นี้ย่อมต้องเพิ่มความระมัดระวัง ในสภาพเช่นนี้คิดฆ่าจ้าวมู่ไม่ง่ายนัก อย่าว่าแต่คิดคร่ากุมคนทั้งเป็น สำหรับเล่อเซิ่งเป็นแม่ทัพรักษานครหานตาน มีอำนาจเรียกระดมไพร่พลทหารภายในเมือง คิดฆ่าคนผู้นี้ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก

ยามนี้ทูตและบุคคลสำคัญจากหกรัฐทยอยเดินทางมาถึงรัฐจ้าว ย่อมต้องเพิ่มการรักษาเมืองแข็งขันกว่าเดิม แม้กระทั่งคิดใช้คนลอบออกจากเมือง ก็ต้องถูกจดบันทึกอย่างละเอียด อย่าว่าแต่เวลามีจำกัด หากรัฐจ้าวพบว่าเขาไม่ได้จัดส่งพาหนะจำนวนมากมาถึงนครหานตานตามที่ลั่นปากไว้ สถานะของเขาคงไม่อยู่ในฐานะอันเลอเลิศอีกต่อไป ดีที่ยังมีม้าศึกอีกหลายร้อยตัวกำหนดมาถึงภายในสิบวัน หวังว่าสามารถผ่อนปรนความรู้สึกของเจ้าผู้ครองแคว้นแห่งรัฐจ้าว

การคลุกคลีอยู่กับจ้าวมู่ก็เป็นเรื่องอันตรายอย่างยิ่งยวด ขอเพียงกล่าวผิดคำหนึ่ง อาจชักนำเภทภัยใส่ตัว

ด้านความรักยิ่งสับสนยุ่งเหยิง ก่อนอื่นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถรับรองว่า จี้เอียนหยานจะไม่ปันใจเป็นอื่น บทเรียนจากหยาฮูหยินทำให้เขาไม่มีความเชื่อมั่นต่อตัวเองเช่นกาลก่อน ส่วนความรักความชังที่มีต่อหยาฮูหยิน ยิ่งสร้างความว้าวุ่นใจแก่เขา บางครั้งรู้สึกว่านางน่าเวทนา แต่ส่วนใหญ่เห็นว่าน่าแค้นมากกว่า

แล้วกันไปเถอะ ยังคงลืมเลือนนางเถอะ นางนับเป็นสตรีที่มีรักเร่รวนเร พบคนหนึ่งรักชอบคนหนึ่ง เกรงว่าหลี่หยวนเพียงกระดิกนิ้วต่อนาง นางก็โผเข้าอ้อมอกของอีกฝ่าย นึกถึงตอนนี้ ความคิดแก้แค้นลุกฮือโหมขึ้นมา จิตใจยิ่งขัดแย้งกว่าเดิม

จ้าวจื้อแสดงว่ามองทะลุซึ้งถึงข้อนี้ หากแม้นนางคิดเปิดโปงพวกเขา พวกเขาคงมีวาระสุดท้ายอันอเนจอนาถยิ่ง

ในที่สุดกลับมาถึงเรือนรับรอง ซึ่งเคยถูกใช้เป็นตึกตัวประกัน เซี่ยงเส้าหลงก้าวลงจากรถม้า เข้าสู่ตึกรับรอง เถิงอี้ อูจว่อและจิงจวิ้นล้วนรอคอยการกลับมาของเขา

เถิงอี้และพวกทั้งสามเห็นสีหน้าของอีกฝ่ายปั้นยากยิ่ง ล้วนไม่กล้าออกปากถามไถ่ ติดตามเซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่ห้องลับ เมื่อนั่งเรียบร้อย เซี่ยงเส้าหลงค่อยกล่าวถามว่า “จวิ้นน้อย ท่านเปิดเผยอันใดต่อจ้าวจื้อ? ห้ามมิให้ปกปิดอำพรางเด็ดขาด”

เถิงอี้และอูจว่อล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป ในสภาพที่อยู่ในดินแดนศัตรู หากเดินผิดก้าวเดียว อาจพลาดพลั้งถึงแก่ชีวิต อย่าว่าแต่เปิดเผยความเป็นมาออกไป

จิงจวิ้นสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ก้มศีรษะกล่าวว่า “พี่สามพบกับจ้าวจื้อแล้ว?”

เซี่ยงเส้าหลงไม่บอกว่าจ้าวจื้อยังไม่เปิดโปงศักดิ์ศรีของเขา เพียงผงกศีรษะรับ จิงจวิ้นฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าบอกต่อนางว่า ในเวลาอันสั้นพวกเราจะกลับมา”

อูจว่อหน้าเขียวคล้ำ กล่าวว่า “หรือท่านไม่ทราบว่าจ้าวจื้อเป็นชาว

จ้าว? หากนางรักแว่นแคว้นมากกว่ารักท่าน จะบังเกิดผลสุดท้ายอย่างไร?”

จิงจวิ้นกล่าวเสียงละห้อยว่า “นางไม่ได้รักชอบข้าพเจ้า คนที่นางรักคือพี่สาม”

คนทั้งสามล้วนงงงันวูบใหญ่ เถิงอี้ขมวดคิ้วกล่าวว่า “อย่าได้กล่าวเหลวไหล คิดหมายปฏิเสธความรับผิดชอบของตัวเอง”

จิงจวิ้นกล่าวว่า “นางเพียงยึดถือข้าพเจ้าเป็นน้องเล็กที่ซุกซน ที่ยินยอมสนทนากับข้าพเจ้า เพียงเพื่อต้องการทราบเรื่องราวของพี่สามให้มากกว่าเดิม”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “จดหมายฉบับสุดท้ายที่นางส่งถึงท่านเขียนว่าอย่างไร?”

จิงจวิ้นกล่าวตะกุกตะกักว่า “นางถามว่าข้าพเจ้าจะมายังนครหานตานเมื่อใด ต้องการให้ไปรอรับตัวหรือไม่? โอ ข้าพเจ้ามิใช่ไม่ได้นึกถึงปัญหาที่นางเป็นชาวจ้าว หากแต่นางบอกต่อข้าพเจ้าว่ามีความแค้นกับจ้าวมู่ ข้าพเจ้าจึงเชื่อว่า นางไม่ทรยศต่อพวกเรา”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนตะลึงลาน ดูจากเปลือกนอกนางกับจ้าวมู่สนิทสนมกลมเกลียว ทั้งยังฝึกอบรมนางระบำให้แก่เขา ดูไม่ออกว่ามีสภาพผิดปรกติใด นางไฉนเคียดแค้นต่อจ้าวมู่?

อูจว่อซักถามว่า “จ้าวจื้อเกิดจากชาติตระกูลอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ให้ความสนใจต่อปัญหาข้อนี้ หากแม้นจ้าวจื้อถือกำเนิดจากตระกูลใหญ่ในรัฐจ้าว ย่อมไม่เสียสละชนเผ่าของนางเพื่อบุรุษผู้หนึ่ง อย่างน้อยนางมิอาจไม่คำนึงถึงบิดาบังเกิดเกล้าของนาง

จิงจวิ้นกล่าวว่า “นางคล้ายเพียงใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับบิดา ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้าไม่ทราบอันใดทั้งสิ้น”

เถิงอี้กระทืบเท้ากล่าวว่า “ท่านช่างเลอะเลือนเหลวไหลจริงๆ”

จิงจวิ้นร่วมทางมาเพราะการสนับสนุนของเขา เขาเห็นว่าควรรับผิดชอบต่อการกระทำของจิงจวิ้นด้วย

อูจว่อซักถามว่า “ท่านมิใช่ตอบจดหมายนางหรอกหรือ? ใน

จดหมายเขียนว่าอะไร?”

ในคนทั้งสามนับอูจว่อเยือกเย็นที่สุด ทุกคำถามล้วนจี้ถึงจุดสำคัญ

จิงจวิ้นจะอย่างไรยังอ่อนเยาว์ พลันร่ำไห้ออกมากล่าวว่า “ข้าพเจ้าบอกต่อนางว่า พวกเราจะปลอมตัวปรากฏกายในนครหานตาน หลังจากไปถึงค่อยหาโอกาสติดต่อกับนาง”

เซี่ยงเส้าหลงไม่อาจหักใจอำมหิต ยื่นมือตบไหล่ของอีกฝ่ายกล่าวว่า “สถานการณ์ยังไม่เลวร้ายเกินไป นางคล้ายจดจำข้าพเจ้าออก แต่หนึ่งนั้นยังไม่แน่ใจ ในเมื่อท่านทราบว่านางเพียงยึดถือท่านเป็นน้องเล็ก ท่านไฉนยังติดต่อกับนางอีก?”

จิงจวิ้นสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็ไม่เข้าใจ แต่หากนางเป็นสตรีของท่าน จวินน้อยไม่รู้สึกไม่พอใจใดๆ”

เถิงอี้กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “พวกเราไม่อาจปล่อยให้ชะตากรรมตกอยู่ในเงื้อมมือสตรีนางหนึ่ง จวินน้อยนำทาง เราจะฆ่านางกับมือ”

จิงจวิ้นสะท้านขึ้นด้วยความตระหนก เบิกตาจนกลมกว้าง อูจว่อก็ผงกศีรษะกล่าวว่า “ดูท่านี่เป็นหนทางเพียงหนึ่งเดียว”

ในบุคคลทั้งสี่ มีอยู่สองคนเห็นพ้องกับการฆ่าคนปิดปาก สร้างความแตกตื่นแก่จิงจวิ้นจนชะงักเสียงร่ำไห้ เหลียวหน้ามายังเซี่ยงเส้าหลงเป็นเชิงขอความช่วยเหลือ

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด หากคิดปกปิดเป็นความลับ เกรงว่าต้องฆ่าเถียนเจินซึ่งเป็นนางบำเรอของจ้าวมู่ด้วย เขาไหนเลยหักใจลงมือได้ จึงกล่าว “หากท่านทำเช่นนี้ไม่แน่ว่าจะเกิดประโยชน์ ค่ำคืนนี้ข้าพเจ้าสนทนากับจ้าวจื้อหลายครั้ง สภาพเช่นนี้อาจตกอยู่ในสายตาของคนใดคนหนึ่ง หากแม้นนางพอพบหน้าข้าพเจ้า หลังจากนั้นก็ถูกฆ่าทิ้ง เกรงว่ามีคนเพ่งเล็งสงสัยข้าพเจ้า”

อูจว่อกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “อีกวิธีหนึ่งคือทำให้นางกลายเป็นสตรีของท่าน พวกเราจึงจะควบคุมนางได้ พร้อมกับสืบสาวความเป็นมาของนาง”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูจิงจวิ้น ทอดถอนใจกล่าวว่า “จวิ้นน้อยเป็นพี่น้องข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไหนเลยพรากคนรักของเขาได้?”

จิงจวิ้นกล่าวด้วยความตื้นตันใจว่า “พี่สามกล่าวเช่นนี้ จวิ้นน้อยซึ้งในน้ำใจฉันพี่น้องนัก ซึ่งความจริงพี่สามเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าเสพสุขวาสนา จวิ้นน้อยยังไม่มีโอกาสตอบแทน ครั้งนี้ยังกระทำข้อผิดพลาดแทบเป็นต้นเหตุทำร้ายทุกผู้คน ดังนั้นขอให้พี่สามเปิดฉากรุกต่อจ้าวจื้อ จวิ้นน้อยยินยอมทั้งปากและใจ”

เถิงอี้และพวกไหนเลยไม่ทราบว่า จิงจวิ้นรักชอบจ้าวจื้อ เพื่อช่วยชีวิตนาง ยินยอมสละสิทธิ์ของตัวเอง หากมองจากอีกมุมมองหนึ่งแสดงว่าเขาถอนตัวเพื่อส่งเสริมให้จ้าวจื้อสมรักกับเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าแม้มีความรู้สึกที่ดีต่อจ้าวจื้อ แต่ไม่ได้นึกถึงความสัมพันธ์ฉันบุรุษสตรี ยามกะทันหันยากที่จะปรับตัวได้”

เถิงอี้กล่าวอย่างจริงจังว่า “เส้าหลงควรกระทำเพื่อความปลอดภัยในชีวิตของทั้งหมด ค่ำคืนนี้ไปหาจ้าวจื้อ สอบถามให้กระจ่างชัด หากมีปัญหา ได้แต่หักใจอำมหิต แทนการรามือรอความตาย”

สนทนาถึงตอนนี้ พลันบังเกิดเสียงเคาะประตูดังขึ้น อูจว่อมีสีหน้าไม่พอใจ ไม่ทราบเป็นผู้ใดกล้ามารบกวนการหารือลับของพวกเขา

หัวหน้านักรบกองกำลังคัดสรรพิเศษนามอูกัวยืนอยู่หน้าประตูกล่าวว่า “มีแขกที่ไม่ยอมเปิดเผยศักดิ์ศรีท่านหนึ่งมาหานายท่าน ตอนนี้รออยู่ที่ห้องรับแขก”

จากนั้นบรรยายรูปโฉมการแต่งกายของผู้มาโดยคร่าวๆ

ทุกผู้คนพอฟัง ฉุกคิดว่าผู้มาอาจเป็นสตรีปลอมเป็นบุรุษ หรือว่าเป็นจ้าวจื้อสืบเสาะมา ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงยืดกายขึ้นกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะออกไปชมดู”

เซี่ยงเส้าหลงสาวเท้าเข้าห้องรับแขก สายตายามกวาดมอง

ต้องตากระจ่างวูบ โถมไปยังเบื้องหน้า เห็นหญิงสาวซึ่งสวมเสื้อคลุมหลวมกว้างห่อหุ้มร่างนางหนึ่งวิ่งปราดมา โผเข้าอ้อมอกของเขา ยามพลุ่งพล่านลิงโลด ร่างอ้อนแอ้นอดสั่นสะท้านมิได้

นางกลับเป็นยอดหญิง ซึ่งมีนามกระเดื่องเลื่องลือ คือจี้เอียนหยานเอง

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกถึงเรือนร่างเลือดเนื้ออันรัดรึงใจ ทั้งเต็มเปี่ยมไปด้วยชีวิตของวัยสาว พริบตานั้นความกังวลหม่นหมองในค่ำคืนนี้ก็ปลาสนาการเป็นปลิดทิ้ง ยื่นมือเลิกเสื้อคลุมของนาง ปล่อยให้ผมนุ่มสลวยของนางสยายลงมาดุจธารน้ำตก กล่าวด้วยความตื้นตันใจว่า “คิดไม่ถึงคืนนี้เอียนหยานจะมาหาข้าพเจ้า เซี่ยงเส้าหลงได้รับเกียรติอย่างสูงจริงๆ”

จี้เอียนหยานไม่สนใจอูกัวซึ่งยืนปากอ้าตาค้างอยู่ด้านข้าง ยกมือโอบรอบคอของเซี่ยงเส้าหลงไว้ กล่าวว่า “เอียนหยานไม่อาจรอคอยแม้ชั่วครู่ชั่วยาม ครึ่งปีนี้ข้าพเจ้าผ่านวันดุจเป็นปี เผชิญกับการเคี่ยวกรำของการคิดถึงท่าน หากมิใช่มีท่านโจวเป็นเพื่อนสนทนา คงทนทานไม่ได้แน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงได้รับน้ำใจจากหญิงงาม ต้องย่อกายลงโอบอุ้มนางขึ้นมา กล่าวกับอูกัวว่า “บอกต่อพวกเขาแทนข้าพเจ้าว่าเป็นผู้ใดรุดมา” พลางสาวเท้าไปยังห้องนอน

จี้เอียนหยานหน้าแดงเข้มขึ้นมา มาตรว่าซุกศีรษะกับซอกคอของเขา แต่หัวใจยังเต้นตูมตาม แสดงออกถึงความปีติเอียงอายของนาง แต่ว่านางไม่ได้ขัดขืนดิ้นรน ตลอดทั้งร่างอ่อนระทวย นอกจากหอบหายใจแล้ว กระทั่งกล่าวยังไม่อาจกล่าววาจาใดได้

เซี่ยงเส้าหลงความจริงมิใช่คนตะกลามปานนี้ แต่หนึ่งนั้นคิดถึงยอดหญิงผู้มากน้ำใจไมตรีนี้แทบตาย ประการสำคัญคือเขาบังเกิดความคิดรวบรัดเผด็จศึกสวาท คิดครอบครองหญิงงามนางนี้แต่เนิ่นๆ ไม่เปิดโอกาสให้หลี่หยวนสอดแทรกเข้ามา หรือดำเนินวิธีการอันชั่วช้าช่วงชิง

จี้เอียนหยานไป

เขาความจริงมีความประทับใจในตัวหลี่หยวนจากรัฐฉู่ แต่นับแต่ล่วงรู้แผนอุบายที่หลี่หยวนยกหลี่เอียนเอี้ยนผู้เป็นน้องสาวให้แก่ชุนเซินจวินจวบจนนางตั้งครรภ์ แล้วค่อยถวายนางต่อเจ้ารัฐฉู่ ความคิดอ่านก็แปรเปลี่ยนโดยสิ้นเชิง

ระยะทางจากห้องรับแขกถึงห้องนอน คล้ายยืดยาวราวท่องโลกรอบหนึ่ง ทั้งสองล้วนตื่นเต้นจนไม่กล่าวกระไรแม้สักคำเดียว

เมื่อปิดประตูห้องลง เซี่ยงเส้าหลงจัดวางนางนั่งลงบนตั่งเตียง ใช้ช่วงแขนที่มีพลังโอบกอดนาง รั้งเรือนร่างอันเปล่งปลั่งของนางแนบชิดกับร่างของเขา

เซี่ยงเส้าหลงจุมพิตซอกคออันเรียวงาม และดิ่งหูที่คล้ายมุกหยกของนาง ทั้งยังอมใบหูนางไว้ จวบจนจี้เอียนหยานหลอมละลายกับบทรักของเขา ปากจิ้มลิ้มส่งเสียงครางที่ชวนวาบหวิวออกมา เบียดร่างเสียดสีสัมผัสกับเขา จากนั้นเซี่ยงเส้าหลงลูบไล้ช่วงไหล่ของนาง จี้เอียนหยานไม่อาจสะกดข่มกลั้นสืบไป ยกแขนกอดรัดเขา แสดงปฏิกิริยาตอบสนองอย่างร้อนแรง ความคับแค้นขมขื่นอันสืบเนื่องจากความครุ่นคิดคำนึงถึงได้รับค่าตอบแทนอันหวานชื่นรื่นรมย์

ยามนี้ทั้งสองล้วนจมอยู่ในห้วงแห่งความสุขสม ท่ามกลางการสวมกอดอันรัดรึง ภายใต้การเล้าโลมของเซี่ยงเส้าหลง ได้จุดไฟปรารถนาของจี้เอียนหยานขึ้น

การลูบไล้สัมผัสไปทั่วทั้งเรือนร่างของเซี่ยงเส้าหลง ยิ่งปลุกเร้าให้นางเลือดลมพลุ่งพล่านปั่นป่วน ร่างอ้อนแอ้นสั่นระริกขึ้นมา ได้ยินชายคนรักพร่ำพรอดที่ริมโสตว่า “เอียนหยาน เซี่ยงเส้าหลงขอบคุณที่ได้รับการเหลียวแลจากท่าน ท่านดีต่อข้าพเจ้าไปแล้ว”

จี้เอียนหยานรับคำดังอืมม์ ต่อมาเปลี่ยนเป็นครวญครางออกมา ทั้งนี้เพราะมือของบุรุษผู้นี้ลื่นไหลเข้ามาในร่มผ้าของนาง จากนั้นเสื้อผ้าอาภรณ์บนร่างนางถูกปลดเปลื้องออกทีละชิ้น

จี้เอียนหยานหลับตาพริ้ม ปล่อยให้เซี่ยงเส้าหลงกระทำตามอำเภอใจบางครั้งคราผลักไสคราหนึ่ง แต่เพียงเป็นทีท่าตามสัญชาตญาณหาได้เกิดประโยชน์ที่แท้จริงไม่ ท่ามกลางเปลวเทียนสาดส่อง เรือนร่างอันงดงามละลานปานหยกขาวของนาง ล้วนปรากฏแก่สายตาเซี่ยงเส้าหลงแล้ว

ยามนั้นเซี่ยงเส้าหลงพานขบกัดติ่งหูของนางเบาๆ กระซิบถามว่า "เช่นนี้ดีหรือไม่?"

จี้เอียนหยานลืมตาที่เต็มเปี่ยมด้วยความรักค้อนเขาวงหนึ่ง จากนั้นผงกศีรษะรับเป็นเชิงยินยอม ค่อยหลับตาลงใหม่ ภายใต้เสน่ห์เย้ายวนใจทำให้เซี่ยงเส้าหลงเพิ่มความเคลื่อนไหวบนเรือนร่างของนางเร่งร้อนกว่าเดิม

หลังจากจัดให้เรือนร่างเปลือยเปล่าไร้อาภรณ์ปกปิดของนางนอนหงายบนตั่งเตียง เซี่ยงเส้าหลงค่อยลุกขึ้นยืน ทางหนึ่งชื่นชมกับเรือนร่างอันหมดจดงดงาม ซึ่งบุรุษทั้งแผ่นดินล้วนคิดครอบครองนี้ ทางหนึ่งถอดเสื้อผ้าของตัวเองออก

จี้เอียนหยานพลันพลิกตัวนอนคว่ำ ขยับใบหน้าหันข้างอย่างเอียงอาย ชม้ายมองเขาด้วยความรักอันลึกล้ำ

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "สวรรค์ช่างอยุติธรรม เอียนหยานเห็นร่างกายข้าพเจ้าแต่แรก ข้าพเจ้าต้องรอถึงครึ่งปีค่อยมีโอกาสเท่าเทียมกัน"

จี้เอียนหยานกล่าวด้วยความแง่งอนว่า "ผู้อื่นเพียงรักษาบาดเจ็บให้แก่ท่าน ตำแหน่งที่เป็นส่วนสัดสงวน เป็นกงจู้สามของท่านจัดการแทนไหนเลยมีเหตุการณ์ที่ท่านจับจ้องมองผู้อื่นเช่นนี้?"

เซี่ยงเส้าหลงเปิดเผยรูปร่างอันสวยงามแข็งแรงออกมา ปากกล่าวว่า "ในที่สุดยอดหญิงมีความสามารถในการเอ่ยปากกลับคืนมาแล้ว"

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างไม่ยินยอมว่า "ท่านรู้จักแต่หยอกเย้าผู้อื่น"

นางคิดเบือนสายตาไม่ชมดูภาพอันน่าอายเบื้องหน้า หากทว่า

ดวงตา ไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่ง ไม่สามารถเบนเบือนจากร่างกายที่สมชายชาตรีของเขาได้

เซี่ยงเส้าหลงคุกเข่าข้างหนึ่งลงที่ข้างเตียง ก้มศีรษะมองดูนางทอดถอนชมเชยว่า “สวรรค์ นี่นับเป็นผลงานอันวิจิตรบรรจงของเทพยดาจริงๆ”

จี้เอียนหยานถูกถ้อยคำรักอันแปลกใหม่ของเขา ปลุกเร้าจนส่งเสียงครางออกมา กล่าวว่า “เส้าหลง ก่อนฟ้าสางสว่างผู้อื่นต้องรีบรุดไป”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “อย่างนั้นยังไม่พลิกตัวกลับมาอีก?”

คราครั้งนี้จี้เอียนหยานมิเพียงไม่เชื่อฟัง ทั้งยังคิดชำแรกลงไปใต้ตั่งเตียง เซี่ยงเส้าหลงนั่งลงบนเตียง พลิกตัวนางกลับมาอย่างแผ่วเบา จี้เอียนหยานรีบพริ้มตาลง สองข้างแก้มแดงอุธัจเปล่งประกายความงามเฉิดฉัน น่ารักน่าถนอมถึงที่สุด

ม่านมุ้งลายพุดตานอบอุ่นด้วยไอรัก ภายใต้การปลุกกระตุ้นหนุนนำ ในที่สุดจี้เอียนหยานบังเกิดความต้องการเป็นครั้งแรก ไม่คำนึงถึงทุกสิ่งสรรพ ตอบสนองตวัดรัดพันเซี่ยงเส้าหลงไว้ ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงเกี่ยวก้อยจี้เอียนหยานไต่ขึ้นสู่ปลายยอดแห่งขุนเขาหฤหรรษ์ ได้ครอบครองพรหมจรรย์อันล้ำค่าของนาง

หลังจากพายุสวาทพ้นผ่าน มือเท้าของจี้เอียนหยานยังเกี่ยวรัดเซี่ยงเส้าหลงไว้ พริ้มตาแนบแน่น ใบหน้าอาบอิ่มด้วยความสุข

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกถึงความรักลุ่มหลง ตลอดจนความไว้วางใจที่ยอดหญิงนางนี้มีต่อเขา อดบังเกิดความเสียใจที่เคลือบแคลงสงสัยในตัวนางมิได้ ยามนั้นแนบใบหน้ากับปรางแก้มนาง ถามเสียงนุ่มนวลว่า “มีความสุขหรือไม่?”

จี้เอียนหยานกอดรัดเขาโดยแรง ลืมตาทอประกายแห่งความรัก เผยอริมฝีปากกล่าวว่า “คิดไม่ถึงเรื่องระหว่างบุรุษสตรีให้รสชาติอันรัดรึงถึงเพียงนี้ เอียนหยานมีความรู้สึกว่า ที่ผ่านมามีชีวิตโดยสูญเปล่าจริงๆ”

ถ้อยคำบอกรักหลายประโยคนี้ ยังได้ผลกว่ายาปลุกสวาทใด ภายใน

ห้องบังเกิดคลื่นรักก่อตัวขึ้นอีกครา จนบัดนี้ร่างของทั้งสองหล่อหลอมผสมผสานเข้าด้วยกัน ปราศจากช่องว่างใดๆ

เซี่ยงเส้าหลงค่อยล่วงรู้ถึงความรักที่มีต่อนาง ดังนั้นการปรากฏกายของหลี่หยวน จึงสร้างความตื่นเต้นตึงเครียด และอึดอัดขัดข้องแก่เขา

จี้เอียนหยานจุมพิตเขาคราหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านใช่กลัวว่าผู้อื่นชมชอบหลี่หยวนนั้นหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะรับอย่างกระดาก จี้เอียนหยานกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ท่านดูแคลนเอียนหยานไปแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบพบเห็นบุรุษรูปงามมากน้อยเท่าใด นอกจากตัวท่าน ไม่มีผู้ใดสร้างความหวั่นไหวแก่เอียนหยานได้ เส้าหลงที่สามารถโยกคลอนจิตใจข้าพเจ้า มิใช่เพราะเขาหล่อเหลากว่าผู้อื่น หากแต่ลักษณะธาตุแท้ ภูมิปัญญาที่เหนือธรรมดา บวกกับบุคลิกภาพของผู้กล้าซึ่งไม่สามารถต่อต้านแข็งขืนของเขา” จากนั้นก้มศีรษะลง กล่าวเบาๆ ว่า “ตอนนี้ยังเพิ่มความสุขบนเตียงความเริงรื่นของบุรุษสตรีเข้าไป”

เซี่ยงเส้าหลงแทบคิดหาความสุขกับนางเป็นคำรบสาม เพียงแค้นที่ราตรีหฤหรรษ์กระชั้นสั้น ได้ยินเสียงไก่ขันบอกอรุณ จำต้องสวมใส่เสื้อผ้าอาภรณ์ให้แก่นาง

ตึกใหม่ที่จี้เอียนหยานพักอาศัย เป็นตัวตึกของบัณฑิตแห่งนครหานตานนามหลิวหัวเซิง ห่างจากเรือนรับรองของเซี่ยงเส้าหลงเพียงสองช่วงถนน ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงเป็นเพื่อนนางตัดผ่านถนนขวางตรอกเล็กหลบเลี่ยงหูตาทหารเวรยาม ให้นางลอบกลับเข้าไป

ก่อนที่จี้เอียนหยานจะอาศัยสวนหลังเร้นกายเข้าตึกที่พัก เซี่ยงเส้าหลงยังทั้งกอดจูบทั้งลูบคลำนาง เล้าโลมจนยอดหญิงนางนี้หน้าแดงจรดใบหู ค่อยปลดปล่อยนางกลับไป

ระหว่างเดินทางกลับ ในใจเซี่ยงเส้าหลงอิ่มเอิบด้วยความสุขอันหวานซึ้งดื่มด่ำ พริบตานั้น ความยุ่งยากและภยันตรายทั้งหมดกลับกลายเป็นไร้คุณค่าความหมายแต่อย่างไร

ลวนลามหญิงงาม

เซี่ยงเส้าหลงนอนหลับงีบหนึ่ง ก็ตื่นขึ้นมา พอออกไปยังห้องรับแขก พบว่าจ้าวมู่มาถึงแล้ว

จ้าวมู่กวักมือชักชวนว่า “มา พวกเราสนทนากันสักครา”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งกล่าวอย่างงุนงงสงสัยว่า “มิใช่ตกลงว่าจะไปหายอดหญิงจี้เอียนหยานหรอกหรือ?”

จ้าวมู่ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เช้าวันนี้นางใช้คนมาแจ้งต่อเราว่าร่างกายไม่ใคร่สบาย ดังนั้นขอเลื่อนเป็นวันหน้าค่อยไปดูลักษณะม้า โอจิตใจสตรียากจะหยั่งคำนวณ โดยเฉพาะยอดหญิงที่หยิ่งยโสเช่นนี้”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ นี่มีอันใดยากหยั่งคำนวณ เพียงแต่จี้เอียนหยานทำตามคำสั่งของเขา ยกเลิกกำหนดนัดพบ จะได้ไม่กระอักกระอ่วนที่พบหน้ากัน เพียงแต่คิดไม่ถึงจ้าวมู่จะมาส่งข่าวต่อเขาด้วยตนเอง

เซี่ยงเส้าหลงโบกมือให้บ่าวไพร่ล่าถอยออกจากห้อง ค่อยนั่งลงที่ข้างกายจ้าวมู่ กล่าวว่า “เมื่อคืนท่านพระยาหลับสบายหรือไม่?”

จ้าวมู่ทอดถอนใจกล่าวว่า “แทบไม่อาจข่มตาหลับได้ ในงานเลี้ยงเกิดเรื่องมากมาย มาตรว่าบอกตัวเองอย่าได้นึกถึง สมองพานไม่เชื่อฟังคำสั่ง” จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “คราครั้งนี้หลี่หยวนนำผู้ติดตามมาเป็นจำนวนมาก มีมือดีสามสิบกว่าคน ล้วนเป็นมือกระบี่

ของรัฐฉู่ซึ่งมันรับเอาไว้ ปรกติคนผู้นี้เก็บเนื้อเก็บตัวอยู่ในรัฐฉู่ พอมาถึงที่นี้ค่อยเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริงออกมา"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "ท่านพระยาวางใจ เราจะไม่ปล่อยให้มันมีชีวิตรอดกลับรัฐฉู่ไป"

จ้าวมู่มองดูอีกฝ่ายด้วยความตื้นตัน กล่าวว่า "บิดาไม่ได้เลือกคนผิดจริงๆ ท่านมีศักดิ์ศรีแท้จริงอย่างไร เราไฉนไม่เคยได้ยินผู้คนเอ่ยถึงมาก่อน?"

เซี่ยงเส้าหลงนึกหาคำตอบอยู่ก่อน จึงกล่าวโดยไม่ติดขัดว่า "ผู้น้อยมีชื่อจริงว่าหวังจว๋อ เป็นนายพรานชนเผ่าซิวถู มีอยู่ครั้งหนึ่งท่านชุนเซินจวินไปล่าสัตว์ที่ละแวกแถบถิ่นของข้าพเจ้า เผชิญกับผู่งสุนัขป่า ได้รับการช่วยเหลือจากข้าพเจ้า หลังจากนั้นท่านชุนเซินจวินให้การสนับสนุนส่งเสริมข้าพเจ้า มีบุญคุณต่อข้าพเจ้าดุจขุนเขา เนื่องด้วยท่านชุนเซินจวินให้ข้าพเจ้าช่วยผลักดันท่านขึ้นเป็นเจ้ารัฐจ้าว จึงไม่นำตัวข้าพเจ้ากลับไปนครหลวง คราครั้งนี้เดินทางมายังนครหานตาน เพื่อประสานงานกับท่านพระยาโดยเฉพาะ"

จ้าวมู่รับฟังจนหัวใจพองโต เห็นว่าบิดารู้จักใช้คน *"หวังจว๋อ"* ผู้นี้กอปรด้วยปัญญาความห้าวหาญ ทั้งมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม เมื่อได้รับความช่วยเหลือจากคนผู้นี้ ตนเองต้องก้าวขึ้นสู่ราชบัลลังก์รัฐจ้าวได้อย่างแน่นอน ยามนั้นกล่าวว่า "เมื่อคืนเราครุ่นคิดตลอดทั้งคืน ในที่สุดนึกหาแผนดำเนินการได้ แต่ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลา รอไว้โอกาสหน้าค่อยหารือกัน เนื่องจากเจ้ารัฐจ้าวทรงฝากความหวังไว้กับท่าน ท่านต้องมีการแสดงออกแต่เนิ่นๆ"

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ ประการสำคัญอยู่ที่คำพูดสุดท้ายของอีกฝ่าย ดังนั้นผุดลุกขึ้นกล่าวว่า "ขอบคุณท่านพระยาเตือนสติ ตอนนี้ข้าพเจ้าจะนำบริวารออกไปยังที่ตั้งแห่งใหม่นอกเมือง ดูว่าควรตั้งสถานปศุสัตว์อย่างไร?"

จ้าวมู่ความจริงคิดเกลี้ยกล่อมเซี่ยงเส้าหลงไปหาหลงหยางจวิน

เพื่อผูกสัมพันธ์กับบุคคลสำคัญแห่งรัฐวุ่ยผู้นี้ พอฟังได้แต่ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า "อย่าลืมงานเลี้ยงของกวอจ้งในคืนนี้ ก่อนพลบค่ำท่านต้องเดินทางกลับมา"

เซี่ยงเส้าหลงรับคำ ส่งจ้าวมู่ออกจากเรือนรับรอง ค่อยชักชวนอูจว่อและพวกทั้งหมดเดินทางสู่หุบเขาซ่อนไพร่พล

คนทั้งหมดก่อกระโจมที่พัก ตัดโค่นต้นไม้ซ่อมแซมหนทาง แสร้งเป็นเตรียมการขนานใหญ่ แท้ที่จริงเพียงเป็นการสร้างฐานที่มั่นสำหรับทิ้งกำลังไว้ส่วนหนึ่ง

ก่อนฟ้ามืดค่ำ เซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้และมือดีสังกัดกองกำลังคัดสรรพิเศษสามสิบกว่าคนห้อม้ากลับนครหานตาน โดยทิ้งจิงจวิ้นอยู่ที่หุบเขาซ่อนไพร่พล ป้องกันมิให้เขาไปหาจ้าวจื้อ

เมื่อบรรลุถึงประตูเมือง นายทหารที่เฝ้าประตูเมืองถ่ายทอดพระบัญชาเจ้ารัฐจ้าว ให้ผู้งมงายอาชาเข้าเฝ้าในบัดดล

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้สบตากันวูบหนึ่ง ฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง เจ้ารัฐจ้าวอยู่ดีๆ คงไม่เบิกตัวเขาเข้าเฝ้าแน่นอน ทั้งสองสนทนากันหลายคำ จากนั้นเซี่ยงเส้าหลงติดตามทหารจ้าวเข้าวังไป

เฉิงซวีเป็นคนชักเซี่ยงเส้าหลงไปยังตำหนักเหวินอิง ซึ่งเจ้ารัฐจ้าวทรงงานเป็นประจำ ผู้ที่อยู่ในตำหนักด้วยมิใช่จ้าวมู่ หากแต่เป็นกวอไค

เซี่ยงเส้าหลงสังเกตเห็นเจ้ารัฐจ้าวมีพระพักตร์เป็นปรกติ ค่อยคลายใจลง คุกเข่าถวายบังคม เจ้ารัฐจ้าวสั่งให้ลุกขึ้น เซี่ยงเส้าหลงจึงนั่งลงยังที่นั่งซ้ายมือ หันหน้าหากวอไค ส่วนเฉิงซวียืนถวายการอารักขาอยู่ด้านหลังเจ้ารัฐจ้าว

เจ้ารัฐจ้าวตรัสถามถึงความคืบหน้าของการตั้งสถานปศุสัตว์หลายคำ จากนั้นทอดถอนพระทัยตรัสว่า "เรื่องของสถานปศุสัตว์ ให้ท่านต่งชะลอไว้ก่อน พยายามอย่าได้แพร่งพรายข่าวคราวออกไป"

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบ จึงกราบทูลว่า "ต้าอ๋องมีบัญชา ผู้น้อยย่อมปฏิบัติตาม เพียงไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใด?"

เจ้ารัฐจ้าวรับสั่งให้กวอไคบ่งบอกแทน กวอไคส่งเสียงกระแอม กล่าวเสียงแหลมเล็กว่า “นี่เป็นการก่อกวนของหลี่หยวน ไม่ทราบมันสืบทราบจากที่ใดว่า ท่านต่งคิดคืนสู่มาตุภูมิรัฐจ้าว เช้าวันนี้มันมาเข้าเฝ้าต้าอ๋อง บอกว่าท่านต่งแม้เป็นชาวจ้าว จะอย่างไรเป็นข้าราชบริพารรัฐฉู่ หากพวกเราอนุญาตท่านต่งอยู่ที่รัฐจ้าว จะกระทบกระเทือนถึงความสัมพันธ์ของรัฐทั้งสอง”

เซี่ยงเส้าหลงขุ่นแค้นแทบอกระเบิด เมื่อคืนหลี่หยวนเห็นจี้เอียนหยานนั่งโต๊ะเดียวกับเขา คงบังเกิดความหึงหวง จงใจทำลายแผนการใหญ่ของเขา คาดว่าหลี่หยวนคงกล่าววาจาให้ร้ายอื่นอีก หากแต่เจ้ารัฐจ้าวทรงต้องการม้าศึกของเขา ไม่เช่นนั้นคงมีพระบัญชาให้มัดตัวเขาส่งกลับไปยังรัฐฉู่

เจ้ารัฐจ้าวตรัสเสริมว่า “ข้าย่อมไม่เห็นคำพูดของมันอยู่ในสายตา เพียงแต่ตอนนี้สถานการณ์ล่อแหลม คนผู้นี้มีน้องสาวเป็นสนมรักของเจ้ารัฐฉู่ หากแม้นมันทูลทัดทานมิให้เจ้ารัฐฉู่ส่งกำลังมาจัดการกับรัฐฉิน แผนรวมประสานแนวดิ่งของหกรัฐเราต้องล้มเหลว จึงมิอาจไม่โอนอ่อนผ่อนตามมัน”

กวอไคหัวร่อพลางกล่าวว่า “รอจนหลี่เอียนเอี้ยนคลอดบุตรออกมา ต่อให้หลี่หยวนกราบทูลต่อเจ้ารัฐฉู่อย่างไร ก็ไม่เกิดประโยชน์แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อตาม เขาย่อมเข้าใจว่า กวอไคหมายความว่าเจ้ารัฐฉู่ไม่สามารถให้กำเนิดราชโอรสได้ คาดว่าหลี่เอียนเอี้ยนก็ไม่มีข้อยกเว้น แต่เขาล่วงรู้มาว่า ผู้ที่จัดการให้หลี่เอียนเอี้ยนตั้งครรภ์คือชุนเซินจวิน เบื้องหลังความนัยนี้สุดที่กวอไคจะทราบได้

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด ทูลถามว่า “ไม่ทราบผู้น้อยสมควรหลบหน้าไปสักคราหรือไม่?”

เจ้ารัฐจ้าวตรัสว่า “นั่นกลับไม่ต้อง ไม่เช่นนั้นไยมิใช่แสดงว่าข้าต้องทำตามหลี่หยวน ตอนนั้นข้าแจ้งต่อหลี่หยวนว่า ท่านต่งยังไม่ตัดสินใจว่าจะรั้งอยู่หรือกลับไป ดังนั้นตอนนี้ขอให้ท่านต่งอย่างเพิ่ง

เคลื่อนไหว รอจนหลี่หยวนจากไปแล้วค่อยดำเนินการ”

เซี่ยงเส้าหลงลอบยินดี แสร้งกล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า “อย่างนี้ผู้น้อยจะส่งคนออกไป สกัดยับยั้งพาหนะซึ่งอยู่ในระหว่างลำเลียงมา แต่เกรงว่าพาหนะชุดที่ออกเดินทางก่อน สมควรเข้าสู่เขตแดนรัฐจ้าวแล้ว”

เจ้ารัฐจ้าวตรัสว่า “มาแล้วก็มาเถอะ พวกเราต้องการม้าศึกเพิ่มเติม เรื่องอื่นปล่อยให้ท่านต่งดำเนินการตามที่เห็นสมควร”

เซี่ยงเส้าหลงกำลังหาโอกาสจัดส่งผู้คนกลับไปส่งข่าวที่รัฐฉินไม่ได้ พอฟังรีบรับคำ

เจ้ารัฐจ้าวทรงดำริอยู่ครู่หนึ่ง จึงตรัสว่า “เมื่อคืนหลังงานเลี้ยง พระยาเจ้ามฤครั้งตัวท่านต่งไว้ ไม่ทราบสนทนาว่ากระไร?”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงเจ้ารัฐจ้าวทรงระแวงสงสัยต่อ “ชายชู้” เช่นจ้าวมู่ด้วย นี่ย่อมเกิดจากการทูลของกวอไคแล้ว ยามนั้นแสร้งกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า “ท่านพระยามีปัญหาหรือ?”

กวอไคกล่าวกระตุ้นเตือนว่า “ท่านต่งยังไม่ตอบคำถามต้าอ๋อง”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นทูลขออภัยโทษแล้วกล่าว “พระยาเจ้ามฤคยึดถือผู้น้อยเป็นคนสนิท บอกว่าหากเขายอมกราบทูลแนะนำผู้น้อยต่อต้าอ๋อง รับรองว่าผู้น้อยจะได้ลาภยศสักการะ โอ ผู้น้อยความจริงเป็นคนหยาบกร้าน เพียงดำเนินการเพาะเลี้ยงพันธุ์ม้า รับใช้บ้านเกิดเมืองนอน อย่าว่าแต่ลาภยศสักการะ ต่อให้ความเป็นความตายยังไม่นำพา”

เจ้ารัฐจ้าวพอทรงทราบว่า จ้าวมู่เกลี้ยกล่อมอีกฝ่ายเข้าเป็นพวก ทรงแค่นพระสุรเสียงอย่างเย็นชา จวบกระทั่งเซี่ยงเส้าหลงกราบทูลแสดงความ “จงรักภักดี” ค่อยผงกพระพักตร์ด้วยความชื่นชม ทรงกำชับเซี่ยงเส้าหลงอย่าได้เปิดเผยข้อความเหล่านี้ต่อจ้าวมู่ จากนั้นกวอไคชักนำเซี่ยงเส้าหลงออกจากตำหนักเหวินอิง

เซี่ยงเส้าหลงพอเหยียบย่างทางระเบียงที่คุ้นเคย ต้องประหวัดนึกถึงหนีฮูหยินผู้ล่วงลับ สร้างความสะทกสะท้อนยิ่งนัก มาตรว่ากวอไคชวนสนทนาไม่ขาดปาก เขากลับไม่ได้รับฟังแม้สักคำเดียว

กวอไคเห็นอีกฝ่ายมีท่าทีเลื่อนลอย ยิ่งเข้าใจว่าเซี่ยงเส้าหลงกลัดกลุ้มใจในเรื่องของหลี่หยวน จึงกล่าว “ท่านต่งอย่าได้ใส่ใจตัวหลี่หยวนไป ใช่แล้ว คืนนี้ท่านคิดเข้าร่วมงานเลี้ยงของกวอจ้งหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยได้สติ ตำหนิตัวเองอยู่ในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ไหนเลยปล่อยให้อารมณ์ครอบงำได้ ปากกล่าวว่า “ท่านกวอมิใช่รับปากไปร่วมงานด้วยหรอกหรือ?”

กวอไคยิ้มพลางกล่าวว่า “เราตอบปฏิเสธไปแล้ว นับตั้งแต่จีจ้งแห่งราชวงศ์โจวมาถึงนครหานตาน เราวุ่นวายจนแทบหายใจไม่ออก เพียงร่างข้อเสนอของต้าอ๋อง ก็ไม่ได้หลับไม่ได้นอนหลายวัน”

เซี่ยงเส้าหลงขณะจะตอบคำ ทางด้านซ้ายมือพลันปรากฏคนและม้าขบวนหนึ่ง อารักขารถม้าคันหนึ่งมาช้าๆ กวอไคกล่าวเบาๆ ว่า “หยาฮูหยินมาแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงจดจำจ้าวหนึ่งและพวกซึ่งตามอารักขาหยาฮูหยินออกแต่แรก ได้แต่หยุดเท้าลง ให้ขบวนรถและม้าผ่านไปก่อน แต่แล้วม่านรถเลิกวูบ เผยเห็นใบหน้าค่อนข้างอิดโรยของหยาฮูหยิน เมื่อนางเหลือบแลเห็นเซี่ยงเส้าหลง ก็ไม่มีสีหน้าตื่นเต้น สงสัยคล้ายทราบแต่แรกว่าอีกฝ่ายเข้าวังจ้าวมา เพียงร้องสั่งให้หยุดรถ จากนั้นทักทายกวอไคว่า “ใต้เท้ากวอสบายดี?”

กวอไคยิ้มกะลิ้มกะเหลี่ย กล่าวว่า “ไม่ได้ดีดพิณเดินหมากกับฮูหยินเป็นเวลานาน จะสบายได้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนบันดาลโทสะ ปรารถนาใคร่ตบหน้าหยาฮูหยินสักฉาดหนึ่ง นางไม่รักดีเกินไปจริงๆ

หยาฮูหยินได้ยินกวอไคกล่าวคำเกาะแกะแทะโลมต่อหน้าผู้งมงายอาชา สร้างความกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง กวาดตามายังเซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ท่านต่งใช่คิดเดินทางไปยังคฤหาสน์กวอจ้งหรือไม่? หากไม่รังเกียจ มิสู้ร่วมทางกับข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ขอบพระคุณฮูหยิน เราคิด

เดินทางเพียงลำพัง เพื่อครุ่นคิดถึงเรื่องบางประการ”

หยาฮูหยินคาดเดาว่า อีกฝ่ายหนึ่งขุ่นเคืองใจที่เมื่อคืนถูกนางปฏิเสธจึงตอบโต้กลับคืน รู้สึกว่าคนผู้นี้ดื้อรั้นถือดี มีส่วนคล้ายเซี่ยงเส้าหลงนัก ดังนั้นกล่าวเบาๆ ว่า “อย่างนั้นไม่บังคับท่านต่งแล้ว”

รถม้าแล่นต่อไป เซี่ยงเส้าหลงยังปฏิเสธกวอไค ซึ่งอาสาส่งเขาถึงคฤหาสน์กวอจ้ง ยังคงใช้ม้าพ่วงพีเป็นพาหนะควบขับออกเดินทาง

นครหานตานสว่างไสวด้วยแสงไฟ เป็นช่วงเวลาของอาหารค่ำ บนท้องถนนมีรถราผู้คนไม่มากนัก บรรยากาศเยือกเย็นวังเวงอยู่บ้าง

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงภรรยาหญิงรับใช้ซึ่งอยู่ในรัฐฉิน ถึงกับคิดใคร่ครา่กุมจ้าวมู่ จัดการกับเล่อเซิ่งในบัดดล จะได้เดินทางกลับไปหาครอบครัว

เขาย่อมรู้จักที่ตั้งของคฤหาสน์กวอจ้ง ขณะควบม้าสู่ทางภูเขาซึ่งทอดถึงคฤหาสน์ตระกูลกวอ ที่ด้านหลังพลันบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าไล่หลัง พอเหลียวหน้ามอง เห็นคนบนหลังม้ากลับเป็นจ้าวจื้อ

เซี่ยงเส้าหลงพอพบเห็นนาง พลันนึกถึงข้อเสนอของเถิงอี้ ซึ่งต้องการให้เขาเผด็จศึกสวาทกับนาง รู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้าขึ้นมา แต่ยังชะลอความเร็วของม้าลง

ชั่วพริบตา จ้าวจื้อเร่งม้ามาถึง ควบม้าเคียงคู่กับเขา พร้อมกับจ้องมองเซี่ยงเส้าหลงอย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า “ท่านต่งคล้ายคุ้นเคยกับถนนหนทางในนครหานตานเป็นอย่างดี”

เซี่ยงเส้าหลงพอฟัง ทราบว่านางสะกดรอยตามเขาระยะทางหนึ่ง จนบัดนี้ค่อยเร่งม้าติดตามมา ยามนั้นฉุกคิดว่าผิดท่า กล่าวว่า “เมื่อตอนขามามีคนชี้ทางต่อข้าพเจ้า แม่นางจ้าวก็ไปร่วมงานเลี้ยงของกวอจ้งหรือ?”

จ้าวจื้อหาตอบคำไม่ ถลึงตากล่าวว่า “ท่านต่งจงใจดัดสุ้มเสียงจนแหบพร่ากระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่าผิดท่า หากนางปักใจเชื่อว่าเขาคือเซี่ยงเส้าหลง อาศัยหน้ากากใบหนึ่ง ไหนเลยตบตานางได้ ดูท่าไม่คิดเผด็จศึก

รักก็ทำไม่ได้แล้ว พลันทอดถอนใจคำหนึ่ง ยื่นมือกดอานม้า ดีดกายขึ้นมา ในเสียงอุทานของจ้าวจื้อ เซี่ยงเส้าหลงทิ้งตัวลงบนอานม้าด้านหลังนาง ยกสองมือโอบหน้าท้องอันแบนราบปราศจากไขมันส่วนเกินของนาง ยื่นหน้าไปกล่าวว่า “แม่นางจ้าวกล่าวประหลาดนัก? เราไยต้องตัดสุ้มเสียงด้วย?”

จ้าวจื้อขยับดิ้นรนสองครา แต่เช่นนี้กลับเพิ่มการสัมผัสต้องกันของทั้งสองกว่าเดิม ต้องร้องอย่างขุ่นเคืองว่า “ท่านทำอะไร?”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา ใช้มือข้างหนึ่งแตะสัมผัสปลายคางของนาง บังคับให้ใบหน้าผุดผาดของนางหันมา จากนั้นประทับจูบลงบนริมฝีปากสีแดงสดของนางอย่างหนักหน่วง จ้าวจื้อส่งเสียงดังอืมม์คำหนึ่ง คล้ายเคลิบเคลิ้มกับรสจูบของเขา จากนั้นมีสติแจ่มใส หักศอกกระทุ้งใส่ใต้ซอกแขนของเขาคราหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงแค่นเสียงอย่างเจ็บปวด พลิกร่วงลงจากตะโพกม้า ซึ่งความจริงเขาไม่ถึงกับใช้การไม่ได้ถึงเพียงนี้ หากแต่เพื่อรักษาหน้าของนางไว้

จ้าวจื้อตระหนกจนหน้าถอดสี หันหัวม้ากลับ กระโดดลงจากหลังม้า คุกเข่าลงที่ข้างกายเซี่ยงเส้าหลงซึ่งนอนหงายอยู่บนพื้น ร้องถามว่า “ต่งควง ท่านไม่เป็นไรกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงลืมตาขึ้น ยื่นแขนออกโอบรั้งนางลงมา จากนั้นพลิกตัวคราหนึ่ง ทับร่างนางอยู่กลางพงหญ้าข้างทาง จ้าวจื้อถูกกดทับจนร่างอ่อนระทวย แต่ไม่ยินยอมถูกอีกฝ่ายเอารัดเอาเปรียบ ประการสำคัญคือ จนบัดนี้นางยังไม่แน่ใจว่า คนผู้นี้คือเซี่ยงเส้าหลงหรือไม่ หากถูกเขาจุมพิตซ้ำ ไยมิใช่ทรยศต่อบุรุษที่นางแอบรักในใจ ยามนั้นหลั่งน้ำตาร่ำร้องว่า “หากท่านลวนลามข้าพเจ้าอีก ข้าพเจ้าจะขอตายให้ท่านดู”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงนางเด็ดเดี่ยวถึงเพียงนี้ ในใจบังเกิดความยกย่อง แต่ทราบว่าหากปล่อยนาง สภาพการณ์จะกระอักกระอ่วน

กว่าเดิม ก่อนที่จะแน่ใจอย่างเต็มเปี่ยม ก็ไม่สามารถเปิดเผยศักดิ์ศรีที่แท้จริง ได้แต่กดทับนางไว้ ถามเสียงนุ่มนวลว่า “แม่นางจ้าวรังเกียจเราหรือ?”

จ้าวจื้อพบว่าร่างกายของนางไม่มีทีท่าปฏิเสธอีกฝ่ายแม้แต่น้อย ในใจทั้งคับแค้นทั้งขุ่นเคือง พริ้มตาลงปล่อยให้น้ำตาไหลหลั่งลงมา กล่าวเสียงอ่อนล้าว่า “ยังไม่ปลดปล่อยข้าพเจ้า หากมีคนผ่านมาพบเห็นเข้าผู้อื่นก็จบสิ้นแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงโน้มหน้าลง จูบซับน้ำตาให้แก่นางหยดหนึ่ง ประคองนางลุกขึ้นยืน กล่าวว่า “แม่นางจ้าวงามซึ้งตรึงตรา โปรดอภัยที่เราไม่อาจหักห้ามใจได้”

น้ำตาจ้าวจื้อไหลหลั่งดุจทำนบทลาย ส่ายหน้ากล่าวว่า “ท่านเพียงหยอกล้อข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นไฉนหลอกลวงผู้อื่น ข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่าท่านคือเขา”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ ยังคงใช้สุ้มเสียงแหบพร่ากล่าวว่า “คืนนี้เราไปหาท่านที่บ้านท่าน ดีหรือไม่?”

จ้าวจื้อลืมตาขึ้นอย่างตื่นเต้นลิงโลด ผงกศีรษะรับ เซี่ยงเส้าหลงใช้แขนเสื้อเช็ดคราบน้ำตาให้แก่นาง ในใจนึกเสียใจ ปากกล่าวว่า “มาหากพวกเรายังไม่ไป เกรงว่าไปสายแล้ว”

จ้าวจื้อดิ้นหลุดจากอ้อมอกของเขา ก้มศีรษะกล่าวเบาๆ ว่า “จ้าวจื้อจะรอท่านที่บ้าน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “ท่านไม่ไปร่วมงานเลี้ยงหรือ?”

จ้าวจื้อหัวร่อทั้งน้ำตา กล่าวด้วยความขุ่นเคืองแง่งอนอยู่บ้างว่า “ท่านจัดการกับผู้อื่นจนมีสภาพเช่นนี้ ยังพบพานคนได้อย่างไร?”

พลางกระโดดขึ้นบนหลังม้า ควบขับไปหลายก้าว ยังไม่ลืมเหลียวหน้ามาโบกมือให้ ส่งรอยยิ้มอย่างอ่อนหวาน ท่าทีของหญิงสาวแรกรัก สั่นสะท้านจิตใจเซี่ยงเส้าหลงขึ้นมา จวบกระทั่งนางหายลับกับเชิงเขา เซี่ยงเส้าหลงค่อยสำรวมจิตใจ ควบม้าไปยังคฤหาสน์กวอจ้ง

ทำสงครามคารม

งานเลี้ยงของกวอจ้งเชิญแขกเหรื่อไม่มากนัก นอกจากจ้าวมู่เล่อเซิ่ง หานฉ่วง และหัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวแล้ว มีแต่หลี่หยวนซึ่งเซี่ยงเส้าหลงไม่ต้องการพบหน้า แม้กระทั่งบุตรชายทั้งสองของกวอจ้งก็ไม่ได้เข้าร่วม อาจบางทีถูกมอบหมายให้ไปทำงานยังสถานที่อื่น

กวอจ้งไม่ได้แสดงความกระตือรือร้นต่อเซี่ยงเส้าหลงเฉกเช่นเมื่อคืน ตรงกันข้ามกลับต้อนรับขับสู้หลี่หยวนเป็นพิเศษ คล้ายกับหลี่หยวนเป็นแขกคนสำคัญในคืนนี้ เซี่ยงเส้าหลงเห็นซึ้งถึงจิตใจคนแต่แรก ทราบว่ากวอจ้งจงใจชืดชาต่อเขา เพื่อสร้างความรู้สึกที่ดีต่อหลี่หยวน ซึ่งกำลังจะเป็นผู้ทรงอิทธิพลใหม่ในรัฐฉู่

หลี่หยวนรักษามารยาทอันดีต่อเซี่ยงเส้าหลงผู้เป็นศัตรูความรัก แต่เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกถึงความเคียดแค้นริษยาของอีกฝ่ายเป็นอย่างดี นี่ก็ยากตำหนิ เมื่อคืนขณะที่นางระบำขับกล่อม จี้เอียนหยานสนทนากับเขาอย่างสนิทสนม ด้วยความฉลาดหลักแหลมของหลี่หยวน สมควรสังเกตออกว่ายอดหญิงนางนี้มีท่าทีต่อเขา

หลังจากทักทายปราศรัยอยู่หลายคำ จ้าวมู่หาข้ออ้างฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงมาด้านข้าง ถามเบาๆ ว่า “ต้าอ๋องไฉนเบิกตัวท่านเข้าวัง?”

เซี่ยงเส้าหลงกำลังรอจ้าวมู่ถามเช่นนี้พอดี จึงกล่าว “พระองค์ซักถามว่า เมื่อคืนท่านพระยากล่าวกับเราว่ากระไร เราย่อมไม่บ่งบอก

ความจริง เพียงบอกว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเปิดสถานปศุสัตว์แห่งใหม่ ท่านพระยามิใช่ผู้น้อยหวาดระแวงมากความ เจ้ารัฐจ้าวทรงเพ่งเล็ง สงสัยท่าน กวอไคก็ทรยศต่อท่าน”

จ้าวมู่ตาสาดประกายเย็นเยียบ แค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “อีกไม่นานเราจะให้พวกเขาทราบความร้ายกาจของเราเอง”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า บีบบังคับจ้าวมู่ก้าวสู่เส้นทางกบฏแล้ว พลันเห็นหัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวเดินเข้ามาสมทบ จ้าวมู่จึงหันไปสอบถามว่า “ศิษย์สตรีผู้เฉิดโฉมของท่านหัวหน้าชมรม ไฉนไม่มาร่วมงานเลี้ยงคืนนี้?”

หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวทราบว่า จ้าวมู่ถามถึงจ้าวจื้อ จึงกล่าว “นางสมควรมา เราเพิ่งส่งคนไปตามตัวนาง”

พลันได้ยินเสียงเครื่องประดับกระทบกันดังขึ้น ที่แท้หยาฮูหยินเดินทางมาถึง กวอจังรีบขอตัวต่อหลี่หยวนและพวก เดินออกไปต้อนรับนาง

งานเลี้ยงในคืนนี้ จัดตั้งโต๊ะกลมขนาดใหญ่ที่กลางห้องโถง มีที่นั่งทั้งสิ้นสิบตัว เซี่ยงเส้าหลงลอบนับจำนวนคนดู ต่อให้รวมทั้งจ้าวจื้อด้วยยังเหลือที่นั่งอีกหนึ่งตัว เพียงไม่ทราบยังมีแขกเหรื่อใดมาถึง

รู้สึกมีกลิ่นหอมกระทบนาสิก ที่แท้หยาฮูหยินทักทายแขกเหรื่อทั้งหลาย จากนั้นเดินเข้าหาเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “ท่านต่งเดินทางทีหลังกลับบรรลุถึงก่อน แสดงว่าม้าพาหนะมีฝีเท้ารวดเร็วยิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มอย่างสง่างาม ถือว่าเป็นคำตอบ พลันเห็นหญิงรับใช้สองนางประคองหญิงสาวเยาว์วัยที่จงใจประทินโฉม เกล้าผมเป็นมวยสูง สวมชุดเลิศหรูนางหนึ่งเดินเข้ามา จ้าวมู่และพวกมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย แสดงว่าไม่ทราบว่านางมีความเป็นมาอย่างไร

กวอจังเป็นผู้เฉลยปริศนาข้อนี้ ได้ยินคหบดีใหญ่หัวร่อพลางกล่าวว่า “ซิ่วเอ๋อ รีบมาคำนับแขกเหรื่อทุกคน” จากนั้นกล่าวกับแขกเหรื่อทั้งหลายว่า “นี่เป็นบุตรีคนเล็กของเรา นามกวอซิ่วเอ๋อ”

จ้าวมู่กล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ที่แท้เป็น**มุกบนฝ่ามือ** *(คำกล่าวยกย่องธิดาผู้อื่น)* ของท่านกวอ ไฉนซุกซ่อนคนเอาไว้ จนบัดนี้ค่อยให้พวกเรา

ได้ยลโฉมกัน?”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด กวอจ้งคงมีเจตนายกธิดาคนเล็กให้แก่หลี่หยวน อย่างนั้นหากภายภาคหน้ารัฐจ้าวมีภัย ก็สามารถหลบลี้หนีไปยังรัฐฉู่ ประกอบการค้าของเขาต่อไป คหบดีที่หลอมสร้างโลหะและจัดสร้างอาวุธเช่นกวอจ้งไม่มีรัฐใดไม่ต้อนรับ แต่หากผู้มีอำนาจเช่นหลี่หยวนคอยดูแล ย่อมประสบความสำเร็จโดยง่ายกว่าเดิม

วิจารณ์ตามสถานการณ์ปัจจุบัน นอกจากรัฐหาน จ้าว วุ่ยทั้งสามแล้ว แว่นแคว้นที่ประเสริฐที่สุดคือรัฐฉู่ ซึ่งอยู่ห่างไกลจากรัฐฉิน ดังนั้นชาวฉู่ไม่กังวลใจว่าทัพฉินจะเปิดแนวรบเพิ่มอีกเส้นหนึ่ง ตระกูลอูโยกย้ายรากฐานไปยังรัฐฉินเป็นผลสำเร็จ กวอจ้งซึ่งเป็นพ่อค้าวาณิชที่ฉลาดหลักแหลม ย่อมต้องคิดอ่านเพื่อตัวเอง

ยามนั้นกวอซิ่วเอ๋อเดินชดช้อยถึงเบื้องหน้าทั้งหมด ย่อกายคารวะอย่างสวยงาม นางเพิ่งอายุสิบหกปี ใบหน้ารูปไข่งามสดใส ตาคู่งามคล้ายจำนรรจาได้ กระจ่างปานน้ำค้างกลางหาว มุมปากประดับด้วยรอยยิ้มอันอ่อนหวานเอียงอาย แทบสามารถประชันความงามกับอูถิงฟางทุกผู้คนรวมทั้งหลี่หยวนล้วนหวั่นไหวใจขึ้นมา

กวอจ้งเห็นเช่นนั้น บังเกิดความกระหยิ่มยินดี กวักมือกล่าวว่า “ซิ่วเอ๋อรีบมาคำนับท่านหลี่”

กวอซิ่วเอ๋อพอกวาดตาไปยังหลี่หยวน ถึงกับตากระจ่างวูบ จากนั้นก้มศีรษะด้วยความอุธัจเอียงอาย ขยับกายเคลื่อนเข้าไป

ทุกผู้คนบังเกิดความรู้สึกถูกทอดทิ้งเย็นชา จ้าวมู่มองดูหลี่หยวนแวบหนึ่ง ดวงตาทอประกายอำมหิตขึ้น จากนั้นสลายหายวับ แต่ยังไม่อาจรอดพ้นจากสายตาเซี่ยงเส้าหลงได้

ส่วนหยาฮูหยินมีสีหน้าท่าทีสุดทนทาน พานหันความสนใจมายังต่งควง ซึ่งบัดเดี๋ยวหยาบกร้านบัดเดี๋ยวนุ่มนวล กล่าวว่า “ท่านต่งหากมีเวลาว่าง ไม่ทราบยินยอมแวะไปดูม้าที่จ้าวหยาเลี้ยงไว้หรือไม่?”

จ้าวมู่พอฟัง ยังเข้าใจว่านางยินยอมใกล้ชิดกับผู้งมงายอาชาแล้ว

จึงกล่าว "ยากนักที่ฮูหยินออกปากเชื้อเชิญ เราตอบตกลงท่านแทนท่านต่งเอง"

เซี่ยงเส้าหลงย่อมไม่อาจหักหน้าจ้าวมู่ต่อหน้าผู้คนหมู่มาก จำต้องผงกศีรษะรับ เสียงระฆังดังขึ้น ถึงเวลานั่งประจำโต๊ะแล้ว

ไม่ทราบจงใจหรือเป็นเหตุบังเอิญ ที่นั่งของเซี่ยงเส้าหลงอยู่ติดกับหยาฮูหยิน อีกด้านหนึ่งของหยาฮูหยินนั่งไว้ด้วยหานฉ่วง กวอซิ่วเอ๋อ หลี่หยวน กวอจ้ง ส่วนทางขวามือของเซี่ยงเส้าหลง นั่งไว้ด้วยหัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าว เล่อเซิ่งและจ้าวมู่ สำหรับที่นั่งของจ้าวจื้อถูกยกออกไป

ยามนี้ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่า บุคลสำคัญของงานเลี้ยงคือหลี่หยวน ซึ่งนั่งอยู่หว่างกลางกวอจ้งสองพ่อลูก คนผู้นี้ช่างเจรจาพาที หยอกเย้าจนกวอซิ่วเอ๋อยกแขนเสื้อปิดปากหัวร่อ บรรยากาศกลมกลืนยิ่งนัก

หานฉ่วงก็บังเกิดความสนใจต่อรูปโฉมโนมพรรณของกวอซิ่วเอ๋อ แต่เพื่อสัมพันธไมตรีระหว่างรัฐ ไม่กล้าช่วงชิงกับหลี่หยวน หันไปสนทนาปราศรัยกับหยาฮูหยินแทน

กวอจ้งต้องการเปิดโอกาสให้แก่หลี่หยวนกับธิดารัก จึงหันไปสนทนากับจ้าวมู่และเล่อเซิ่งแทน หัวข้อสนทนาไม่พ้นจากชีวิตความเป็นอยู่ของขุนนางเชื้อพระวงศ์ในนครหานตาน

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าการเปลี่ยนแปลงท่าทีของกวอจ้ง เพราะได้รับผลสะท้อนจากหลี่หยวน จากข้อนี้เป็นที่คาดคิดได้ว่า นักหลอมสร้างโลหะผู้นี้ตระเตรียมตีตัวออกห่างจากรัฐจ้าวแล้ว

ท่าทีของกวอจ้งย่อมไม่รอดพ้นจากสายตาของเจ้ารัฐจ้าวกับกวอไค ดังนั้นกวอไคจึงกระตุ้นเตือนให้เซี่ยงเส้าหลงคอยระวังกวอจ้ง หลังจากที่ตระกูลอูถอนตัวจากไป รัฐจ้าวตกอยู่ในสถานะอับจนสิ้นหนทางอย่างเห็นได้ชัด

ยามนั้นหญิงรับใช้รินสุราให้แก่ทั้งหมด หลี่หยวนพลันผละจากกวอซิ่วเอ๋อ หันมาทางเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า "ท่านต่งดั้นด้นเดินทางมาไกล

ถึงที่นี้ ไม่ทราบมีวัตถุประสงค์ใด?”

ทุกผู้คนได้ยินน้ำเสียงของคนผู้นี้แฝงความหมายยั่วยุ พากันหยุดชะงักการสนทนา ดูว่าเซี่ยงเส้าหลงจะตอบว่ากระไร

เซี่ยงเส้าหลงหยีตามองดูอีกฝ่าย ใช้สุ้มเสียงแหบพร่ากล่าวอย่างแช่มช้าเนิบนาบว่า “พี่หลี่รักชอบหญิงงาม เรานิยมอาชา หญิงงามไปถึงที่ใด พี่หลี่ติดตามถึงที่นั้น ส่วนเราเห็นที่ใดมีหญ้าน้ำอุดมสมบูรณ์จะไปยังที่นั้น ขอเพียงพี่หลี่ลองนึกดู จะเข้าใจความหมายของเราแล้ว”

กวอซิ่วเอ๋อยังเข้าใจว่า หญิงงามที่เซี่ยงเส้าหลงเอ่ยถึงเป็นนางสร้างความเอียงอายจนก้มศีรษะลง บุคคลอื่นคิดไม่ถึงว่าคนหยาบผู้นี้มีความร้ายกาจถึงเพียงนี้ ในใจบังเกิดความตื่นเต้นสงสัยขึ้นมา ในจำนวนนี้มีแต่จ้าวมู่ลอบสบใจ เขาไม่กล้าล่วงเกินหลี่หยวน เมื่อเซี่ยงเส้าหลงเสนอหน้าแทนย่อมประเสริฐสุด

หลี่หยวนหน้าแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย กล่าวเสียงเย็นชาว่า “พี่ต่งใช่บอกใบ้ว่า หญ้าน้ำของรัฐฉู่เราสู้ที่นี้ไม่ได้หรือไร?”

คำพูดหลุดจากปากค่อยรู้สึกตัวว่าไม่ถูกต้อง บนโต๊ะนี้นอกจากหานฉ่วงแล้ว ทุกผู้คนล้วนเป็นชาวจ้าว ไหนเลยกล่าวเช่นนี้ได้? จริงดังคาดหมาย เล่อเซิ่ง หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าว ตลอดจนจ้าวมู่ซึ่งยึดถือตัวเองเป็นชาวจ้าว ล้วนขมวดคิ้วเข้าหากัน

เซี่ยงเส้าหลงคล้ายไม่เห็นสีหน้าอันขุ่นข้องของหลี่หยวน กล่าวว่า “พี่หลี่คิดเลยเถิดไปไกลแล้ว เราเพียงกล่าวอุปมาอุปไมย ซึ่งความจริงหญ้าน้ำทุกแห่งล้วนมีข้อดีข้อด้อย แดนใต้อากาศอบอุ่น เลี้ยงม้าได้โดยสะดวก แต่ม้าที่เพาะเลี้ยงสวยงามนั้นสวยงามอยู่ หากทว่าไม่แข็งแรงพอและไม่อาจทนทานลมฝนหิมะหนาว แดนเหนือเพาะเลี้ยงม้ายากลำบาก แต่ทว่าพันธุ์ม้าสามารถทนรับความลำบาก โอกาสที่เกิดโรคระบาดก็ลดน้อยกว่ามากนัก ดังนั้นม้าศึกของพวกซงหนูมีชื่อเสียงที่สุด ทั้งนี้เพราะถิ่นทุรกันดารให้กำเนิดม้าดีนั่นเอง”

ทุกผู้คนคิดไม่ถึงเซี่ยงเส้าหลงมีความคิดอ่านเช่นนี้ มิหนำซ้ำยัง

ด่ากระทบเปรียบเปรยรัฐฉู่ ซึ่งอยู่ทางตอนใต้รู้จักแต่เสพสุขไม่แสวงหาความก้าวหน้า ตรงกันข้ามกับรัฐต่างๆ ทางตอนเหนือ ซึ่งรวมทั้งรัฐฉินมาตรว่าทำศึกสงครามตลอดเวลา แต่ก็ยังเพาะสร้างบุคคลไม่น้อย มีทีท่าว่าจะกลบบดบังรัฐฉู่ ซึ่งเคยเข้มแข็งมาก่อน

ความจริงก็เป็นเช่นนั้น นับตั้งแต่รัฐฉู่ถูกรัฐเวี่ยซึ่งเป็นแคว้นเล็กๆ บุกเข้าถึงนครหลวง เกียรติภูมิแห่งรัฐก็ตกต่ำลง บวกกับการดำเนินนโยบายผิดพลาดติดต่อกันจนมีสภาพเสื่อมทรุดทุกขณะ นโยบายรวมประสานแนวดิ่ง รวมหกรัฐบุกรัฐฉินครั้งแรก เกิดจากแผนการของฉู่ไหวอ๋อง แต่ผู้ที่กระโจนเข้าสู่สงครามมีเพียงรัฐวุ่ยกับรัฐจ้าว ปรากฏว่าแพ้สงครามแก่รัฐฉิน รัฐฉียังหันอาวุธกลับมารุกรานรัฐวุ่ยและจ้าว ทำให้เสียขบวน รัฐฉินจึงฉวยโอกาสกลืนแคว้นปาสู นับแต่นั้นฝันร้ายเริ่มมาเยือนชาวฉู่ พวกเขาเริ่มลิ้มลองกับผลอันขมขื่นของการ “นิ่งดูดาย” ไม่ช่วยเหลือรัฐอื่น

วันเวลาที่ผ่านมา รัฐฉินกริ่งเกรงรัฐฉีกับรัฐฉู่จับมือกัน จึงเสนอต่อฉู่ไหวอ๋องว่าจะยกดินแดนให้ แลกกับการตัดสัมพันธ์กับรัฐฉี หลังจากฉู่ไหวอ๋องตอบตกลงก็บิดพลิ้วกลับคำ ฉู่ไหวอ๋องทรงโกรธกริ้วยกทัพตีรัฐฉิน กลับประสบความปราชัย สูญเสียไพร่พลแปดหมื่น ดินแดนฮั่นจงก็ถูกยึดครอง จากนั้นทัพฉินยังรุกคืบมา กลืนดินแดนด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอิ๋งตู ซึ่งเป็นนครหลวงของรัฐฉู่

พฤติการณ์อันโฉดเขลาของฉู่ไหวอ๋องยังไม่เพียงเท่านั้น หลังจากที่พระองค์ตอบรับคืนดีกับรัฐฉี ก็ถูกรัฐฉินล่อด้วยอามิสสินจ้าง จนกลับคำอีกครั้ง ทั้งยังร่วมสยุมพรกับเชื้อพระวงศ์รัฐฉิน สมานเป็นทองแผ่นเดียวกัน

รัฐฉี วุ่ย หาน โกรธแค้นยิ่ง ยกทัพมาปราบรัฐฉู่ ฐานละเมิดข้อตกลง ฉู่ไหวอ๋องยามตระหนกตกพระทัย ใช้ราชโอรสซึ่งถูกส่งไปเป็นตัวประกันอยู่ที่รัฐฉิน ขอร้องรัฐฉินส่งกำลังมาช่วยเหลือ ดังนั้นสามรัฐดังกล่าวจึงต้องถอนทัพกลับไป รังแต่เป็นการเสริมสร้างความเหิมเกริม

แก่รัฐฉิน

หลังจากนั้นรัฐฉินหาเหตุโจมตีรัฐฉู่ ดำเนินการทั้งขู่และปลอบ หลอกลวงฉู่ไหวอ๋องเดินทางมายังรัฐฉินแล้วควบคุมตัวเอาไว้ ฉู่ไหวอ๋องหลบหนีไม่สำเร็จ ในที่สุดทรงพระประชวรจนสวรรคตในเขตแดนฉิน

เมื่อราชโอรสฉู่เซียงอ๋องขึ้นครองราชย์ ก็คิดทวงถามความแค้นให้แก่พระบิดา ครั้นเมื่อถูกรัฐฉินข่มขู่ ก็ตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ ไม่เพียงขอสงบศึก ยังรับปากสู่ขอราชธิดารัฐฉินไปเป็นพระชายา เจริญรอยตามฉู่ไหวอ๋องผู้เป็นพระบิดา

ดังนั้นคำพูดของเซี่ยงเส้าหลง เท่ากับบอกใบ้ว่ารัฐฉู่ทำลายปราการป้องกันของตัวเอง ปัญหาเกิดจากตัวบุคคล หาใช่ความผิดพลาดของสงครามไม่ ที่ร้ายกาจที่สุดคือแดกดันว่าหลี่หยวนดูได้ใช้การไม่ได้ ไม่สามารถเผชิญการทดสอบของคลื่นลม

หยาฮูหยินกับกวอซิ่วเอ๋ออาศัยความรู้สึกอันปราดเปรียวเป็นพิเศษของสตรีสำรวจดูบุรุษทั้งสอง พบว่าหลี่หยวนคล้ายอาชาแดนใต้ที่สวยงาม แต่ต่งควงคลับคล้ายพันธุ์ม้าแดนเหนือที่ทนลำบากได้ พริบตานั้นคุณค่าของหลี่หยวนในจิตใจพวกนางล้วนลดต่ำลง

หลี่หยวนหน้าบัดเดี๋ยวแดงก่ำบัดเดี๋ยวขาวซีด แต่อับจนถ้อยคำไม่อาจโต้เถียงได้ เปลือกนอกผู้อื่นวิจารณ์ม้า หลี่หยวนยังจะโต้แย้งอย่างไรได้?

กวอจ้งพลันหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ท่านต่งพูดถึงแต่อาชาจนติดปาก สมเป็นผู้งมงายอาชาจริงๆ มาพวกเราดื่มจอกหนึ่ง”

ทุกผู้คนพากันชูจอกสุราขึ้น มีแต่หลี่หยวนหน้าเขียวคล้ำ หาได้เคลื่อนไหวคล้อยตามไม่ ทำให้ผู้คนรู้สึกว่าคนผู้นี้จิตใจคับแคบ ขาดบุคลิกภาพเท่าที่ควร

จ้าวมู่พอดื่มหมดก็ยกชูจอกเปล่า ให้หญิงรับใช้รินสุราลงไปใหม่ หันจอกไปทางหลี่หยวนกับหานฉ่วง กล่าวว่า “พวกเราดื่มให้แก่นโยบายรวมประสานแนวดิ่งของรัฐหาน ฉู่ จ้าวจอกหนึ่ง”

หลี่หยวนค่อยมีสีหน้าคืนสู่บุคลิกท่วงท่าเช่นตอนแรก ยิ้มพลางยก

จอกดื่มสุรา บรรยากาศอันเขม็งตึงเครียดเริ่มผ่อนคลาย

หานฉ่วงกล่าวว่า “ฟังว่าเจ้ารัฐฉีทรงให้ความสำคัญกับการพบปะที่นครหานตานครั้งนี้อย่างยิ่ง ทรงมอบหมายให้มหาเสนาบดีเถียนตานมาด้วยตัวเอง อีกสองวันจะบรรลุถึง”

จ้าวมู่กับเล่อเซิ่งทราบเรื่องนี้แต่แรก แต่บุคคลอื่นเพิ่งรับทราบ อดมีสีหน้าตื่นเต้นตระหนกมิได้

เถียนตานกล่าวได้ว่าเป็นผู้ปกครองรัฐตัวจริงแห่งรัฐฉีที่มีชื่อเสียงเกียรติภูมิหาเป็นรองซิ่นหลินจวินแห่งรัฐวุ่ยไม่ หลังจากที่ฉู่ไหวอ๋องสวรรคตไปแปดปี รัฐฉู่มีสภาพอ่อนแอตรงกันข้ามกับรัฐฉีเฉกเช่นอาทิตย์ยามเที่ยง แทบสามารถเทียบเคียงกับรัฐฉินได้ แต่แล้วรัฐฉีหลงกลรัฐฉิน ตอบรับข้อเสนอของฉินเจาอ๋องยกเจ้ารัฐฉินเป็นราชันตะวันตก เทิดทูนเจ้ารัฐฉีเป็นราชันตะวันออก แฝงความหมายว่า ฉินกับฉีแบ่งแผ่นดินกันปกครอง

ต่อมาเหล่าขุนนางทูลทัดทาน เจ้ารัฐฉียกเลิกสัญญาราชัน แต่เจ้ารัฐฉียังคงคิดครองความเป็นใหญ่ ล้มล้างรัฐซ้องและกลืนแว่นแคว้นเล็กๆ อื่น ยึดครองพื้นที่ไม่น้อย แต่ฐานะการคลังก็ร่อยหรอลง รัฐฉิน ฉู่ รวมทั้งอีกสามรัฐเดิม แม้กระทั่งรัฐเอี้ยนพากันยกทัพบุกตีรัฐฉี

เถียนตานเป็นบุคคลที่ผุดขึ้นมาท่ามกลางสภาพแวดล้อมอันลำเข็ญ เขาเป็นเชื้อพระวงศ์สายรองของเจ้ารัฐฉี ตอนแรกเป็นข้าราชการเล็กๆ ในท้องถิ่น ก่อนที่ทัพเอี้ยนจะยาตราทัพเข้านครหลินจวือ ซึ่งเป็นนครหลวงรัฐฉี เขาสอนให้ชนเผ่าเลื่อยตัดส่วนที่ยาวออกมาของเพลารถ จากนั้นใช้แผ่นเหล็กหุ้มเพลารถไว้ จนขับหลบหนีไปได้ ส่วนรถคันอื่นไม่ได้แก้ไข เกิดการเสียดสีกันเองจนพลิกคว่ำไป เหตุการณ์ครั้งนั้นเริ่มแสดงไหวพริบปัญญาของคนผู้นี้ออกมา

ต่อมาเถียนตานได้รับแต่งตั้งเป็นแม่ทัพรักษาเมืองจี๋ม่อ ประจวบกับเจ้ารัฐเอี้ยนสวรรคต เถียนตานจึงดำเนินแผนยุยงให้เจ้ารัฐเอี้ยนองค์ใหม่แต่งตั้งแม่ทัพใหญ่ที่ด้อยประสบการณ์ขึ้นแทนที่เล่ออี้ผู้ชาญศึก จน

เถียนตานสามารถขับไล่ทัพเอี้ยนออกจากรัฐฉีเป็นผลสำเร็จ

การศึกที่สร้างชื่อให้แก่เถียนตานคือกลยุทธ์วัวเพลิง โดยกวาดต้อนวัวมาพันตัว ใช้ผ้าแพรแดงห่อหุ้มลำตัววัว วาดลวดลายต่างๆ ทั้งยังติดมีดปลายแหลมกับเขาวัว แล้วผูกหญ้าชุบน้ำมันติดกับหางวัว พอจุดไฟที่หางวัว วัวจึงวิ่งเตลิดเข้าชนค่ายทหารทัพเอี้ยน เมื่อเถียนตานยกทหารติดตามมาถึง ก็สังหารข้าศึกได้โดยง่าย เถียนตานแม้สร้างชื่อลือเลื่อง แต่สถานะของรัฐฉียังคงเสื่อมทรุดยากฟื้นฟู ยืดเยื้อมาถึงทุกวันนี้

เซี่ยงเส้าหลงยังคิดรับฟังสืบต่อ หยาฮูหยินซึ่งนั่งติดกัน ชิงหยิบฉวยป้านสุราจากหญิงรับใช้ รินสุราลงยังจอกเปล่าเบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านต่ง จ้าวหยาอาจมีที่ล่วงเกินไปบ้าง ขออาศัยสุราจอกนี้ขอขมาโทษแทน”

เซี่ยงเส้าหลงลอบขุ่นเคือง สตรีนางนี้มีใจรวนเรจริงๆ เมื่อครู่ยังสนิทชิดเชื้อกับหานฉ่วง ยามนี้รับฟังคำกล่าวของเขา ก็หันมาประจบเอาใจเขา แต่เขาไม่อาจฉีกหน้านางกลางงานเลี้ยง ดังนั้นยกจอกสุราขึ้นกล่าวว่า “ฮูหยินคิดมากไปแล้ว ไหนเลยมีที่ล่วงเกิน เราขอคารวะตอบต่อฮูหยินจอกหนึ่ง”

หยาฮูหยินเพ่งมองจ้องหน้าอีกฝ่ายอย่างลึกซึ้ง เผยอริมฝีปากดื่มสุราลงไป

หลี่หยวนพลันหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “ฮูหยิน คืนนี้ข้าพเจ้ายังไม่ได้ดื่มสุรากับท่าน” พลางชูจอกขึ้น คารวะสุราแต่ไกล

หยาฮูหยินเห็นหลี่หยวนเป็นฝ่ายมาหานางเองย่อมนิยมยินดี ยกจอกดื่มสุราลงไป เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า หลี่หยวนคิดอาศัยหยาฮูหยินโค่นทำลายเขา ต้องบังเกิดโทสะคุกรุ่น ทั้งเคียดแค้นหลี่หยวนและโกรธขึ้งหยาฮูหยินไม่รักดี แต่เปลือกนอกไม่อาจแสดงออกอันใด

หลี่หยวนยังไม่ยอมเลิกรา ยั่วเย้าต่อว่า “ฮูหยินมีความสามารถในเชิงสุราเป็นเลิศ มิสู้หาเวลาสักคืนให้ข้าพเจ้าดื่มเป็นเพื่อนกับฮูหยิน ดูว่าผู้ใดเมามายล้มพับไปก่อน”

เมื่อเป็นเช่นนี้ ในผู้คนที่ร่วมโต๊ะทั้งเก้ามีอยู่สี่คนมีสีหน้าผิดปรกติขึ้นมา ผู้ที่ปั้นหน้ายากที่สุดคือกวอจ้งกับกวอซิ่วเอ๋อ รู้สึกว่าคนผู้นี้กล่าวแทะโลมหยาฮูหยินผู้ร่านสวาทอย่างเปิดเผย ออกจะไม่รักษาหน้าพวกเขาสองพ่อลูกแล้ว

หานฉ่วงความจริงบังเกิดความหึงหวงต่อเซี่ยงเส้าหลง ยามนี้เปลี่ยนเป็นหันเป้าหมายไปยังศัตรูความรักคนใหม่ จ้าวมู่ก็มีสีหน้าผิดปรกติอยู่บ้าง ถลึงตาใส่หยาฮูหยิน ต้องการให้นางปฏิเสธบอกปัด

หยาฮูหยินลังเลเล็กน้อย หากให้นางปฏิเสธ ก็ยากจะหักใจบอกปัด หากให้นางตอบรับ บุรุษซึ่งมีเสน่ห์ดึงดูดใจยิ่งกว่าหลี่หยวนและนั่งติดกับนางจะดูแคลนนาง ยามนั้นกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าว “ท่านหลี่บังเกิดความกระตือรือร้นถึงเพียงนี้ จ้าวหยาจะเลือกวันที่เหมาะสม จัดเลี้ยงในตึกฮูหยิน เมื่อถึงเวลาขอเชิญทุกท่านในที่นี้ร่วมเป็นสักขีพยานดูว่าระหว่างเราสองผู้ใดเมามายล้มพับก่อน?”

หลี่หยวนงงงันวูบ คิดไม่ถึงสตรีร่านสวาทนี้สามารถแข็งขืน เขาอดสำรวจมองนางเป็นครั้งแรกมิได้ นับตั้งแต่เขาหลงรักจี้เอียนหยานจนหมดหัวใจ น้อยครั้งจะสังเกตสนใจสตรีอื่น ยามนี้พอเพ่งพิจารณาพบว่าหยาฮูหยินคล้ายบุปผาบานเฉิดฉัน เปี่ยมเสน่ห์ความงามอย่างเต็มที่นับเป็นความเย้ายวนใจอีกแบบหนึ่ง มิน่าเล่าหานฉ่วงจึงลุ่มหลงนางถึงปานนั้น

หลี่หยวนยิ้มอย่างสง่างาม กล่าวว่า “หลังจากกำหนดเวลา ขอให้ใช้คนไปแจ้งต่อข้าพเจ้า”

หยาฮูหยินรับคำ จากนั้นกระซิบถามเซี่ยงเส้าหลงว่า “พึงพอใจหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกสบใจยิ่ง ทราบว่าสตรีร่านสวาทนี้ยอมสยบต่อผู้งมงายอาชาแล้ว แต่ไม่ทันมีโอกาสกล่าววาจา กวอซิ่วเอ๋อก็ผุดลุกขึ้นกล่าวด้วยสีหน้าเฉยเมยว่า “ขออภัย ซิ่วเอ๋อร่างกายไม่ใคร่สบาย คิดกลับห้องไปพักผ่อน”

ทุกผู้คนทราบแน่แก่ใจว่า คุณหนูนางนี้แสดงอารมณ์แง่งอนต่อหลี่หยวน กวอจังได้แต่สั่งให้หญิงรับใช้ประคองธิดารักกลับห้องไป

เมื่อปราศจากกวอซิ่วเอ๋อ งานเลี้ยงคืนนี้ขาดสีสันไปไม่น้อย หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวพอดื่มสุราอีกหลายจอก พลันหันมาทางเซี่ยงเส้าหลง กล่าววิพากษ์วิจารณ์ว่า "ตอนนี้ผู้ที่ร่ำเรียนเพลงกระบี่หวังผลสำเร็จโดยเร็ว ละเลยหลักอันมั่นคง ไม่ให้ความสำคัญกับการฝึกซ้อมช่วงเอว หาทราบไม่ว่าพลังเอว กำลังแขน ข้อมือกับฝีเท้า ทั้งสี่ประการต้องผสานเสริม จึงเปล่งอานุภาพของเพลงกระบี่ได้"

หลี่หยวนมีนิสัยถือดี ไม่เห็นมือกระบี่รัฐจ้าวผู้นี้อยู่ในสายตา กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "มีแต่พละกำลังก็ไม่มีประโยชน์ ไม่เช่นนั้นเซียวเหว่ยโหมวคงไม่ถูกเซี่ยงเส้าหลงฆ่าทิ้งแล้ว"

ตอนนี้นาม "เซี่ยงเส้าหลง" เป็นข้อห้ามที่ชาวจ้าวถือสา ดังนั้นนอกจากหานฉ่วงแล้ว ทุกผู้คนล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

เซี่ยงเส้าหลงได้ยินผู้คนเอ่ยถึงตน ต้องใจสั่นสะท้าน กวาดมองหยาฮูหยินแวบหนึ่ง เห็นนางมีสีหน้าหม่นหมองลง จากนั้นได้ยินหานฉ่วงกล่าวว่า "น่าเสียดายที่มันหลบหนีไปยังรัฐฉิน ไม่เช่นนั้นจะขอทดสอบดูว่ามันมีเพลงกระบี่ร้ายกาจเพียงไหน"

จ้าวมู่กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า "วันหน้าบุกเข้านครเสียนหยาง สมควรมีโอกาสจัดการกับมัน"

หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวถูกหลี่หยวนโต้แย้ง บังเกิดความไม่พอใจ กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ท่านหลี่มีเพลงกระบี่คลุมรัฐฉู่ ไม่ทราบมีเวลาไปยังชมรมเราเพื่อที่พวกเราจะได้เปิดหูเปิดตาหรือไม่?"

หลี่หยวนตาสาดประกายเจิดจ้าดุจสายฟ้า ผงกศีรษะกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไปถึงที่ใด ชมชอบเสาะหามือกระบี่ที่มีชื่อเสียงที่สุดประจำถิ่นทดสอบฝีมือดู ข้อเสนอของท่านหัวหน้าชมรม นับว่าสบใจข้าพเจ้าพอดี"

หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวโกรธแค้นถึงที่สุด กล่าวว่า "ข้าพเจ้าแทบไม่อาจอดรนทนรอแล้ว มิสู้กำหนดเป็นวันพรุ่งนี้ ท่านหลี่เห็นว่า

เวลาใดสะดวกที่สุด?”

หลี่หยวนกล่าวอย่างยิ้มย่องผ่องใสว่า “วันพรุ่งนี้ไม่ได้ ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้านัดหมายยอดหญิงจี้ท่องชมนครหานตานด้วยกัน มิสู้เลื่อนเป็นหลังเที่ยงวันมะรืนเถอะ”

ทุกผู้คนรับฟังจนบังเกิดความอิจฉาเลื่อมใส เซี่ยงเส้าหลงถึงกับใจหายวูบ เหตุใดจี้เอียนหยานยอมนัดหมายกับบุคคลเช่นนี้ ต้องถามไถ่นางให้กระจ่างชัด

บรรยากาศงานเลี้ยงถูกทำลายไปสิ้น หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวจึงขอตัวจากไปก่อน จากนั้นถึงรอบหยาฮูหยินกล่าวคำอำลา หานฉ่วงอาสาส่งนางกลับไป แต่หยาฮูหยินอ้างว่านางปวดศีรษะ ต้องการอยู่ตามลำพัง สร้างความไม่พอใจแก่หานฉ่วงยิ่ง

จ้าวมู่ก็ผุดลุกขึ้น ชักชวนผู้คนโดยสารรถกับเขา พร้อมกับปรายตาบอกใบ้ต่อเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงอ้างว่าตัวเองมาเพียงลำพัง ยินดีกลับไปพร้อมกับจ้าวมู่

ทุกผู้คนพากันร่ำลาออกจากคฤหาสน์กวอจ้ง ระหว่างที่นั่งอยู่ในรถ จ้าวมู่เสนอให้เซี่ยงเส้าหลงหาทางเอาชนะกระบี่ของหลี่หยวน เพื่อทอนความโอหังของอีกฝ่ายลง

สองสตรีตกยาก

เมื่อกลับถึงเรือนรับรอง เถิงอี้แจ้งให้ทราบว่า จี้เอียนหยานรออยู่ที่ห้องชั้นใน เซี่ยงเส้าหลงกำลังต้องการหานางจึงเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น

เถิงอี้ติดตามมาถามว่า “เจ้ารัฐจ้าวเบิกตัวท่านเข้าเฝ้าด้วยเรื่องใด?”

เซี่ยงเส้าหลงจำต้องหยุดชะงักลง บอกเล่าเรื่องราวให้ทราบโดยคร่าวๆ สุดท้ายกล่าวว่า “พวกเรายังโชคดี สามารถอยู่ในนครหานตานอีกหนึ่งถึงสองเดือน”

เถิงอี้พลันผลักไสอีกฝ่ายคราหนึ่ง กล่าวว่า “รีบเข้าเถอะ เด็กน้อยนี้ช่างโชคดีจริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงว่า บุรุษเหล็กผู้นี้กลับกล่าวเช่นนี้ แสดงว่าสั้งหลันมีส่วนเปลี่ยนแปลงนิสัยใจคอเถิงอี้ไม่น้อย ยามนั้นรับคำอย่างยิ้มแย้ม เดินเข้าห้องนอนไป

เพิ่งปิดประตูห้องลง ยอดหญิงจี้เอียนหยานก็โผเข้ามาพร้อมกับลมหอมหอบหนึ่ง โถมเข้าอ้อมอกของเขา สตรีที่แรกสัมผัสรสรักกลับรบเร้าพัวพันเป็นพิเศษ แม้แต่จี้เอียนหยานก็ไม่อยู่เหนือกฎเกณฑ์

เซี่ยงเส้าหลงมอบความรักให้แก่นางอย่างเต็มเปี่ยม หลังพายุสวาททั้งสองยังกอดเกี่ยวรัดพันกันไม่เลิกรา เซี่ยงเส้าหลงไม่ทันถามถึงเรื่องราวของนางกับหลี่หยวนในวันพรุ่งนี้ จี้เอียนหยานชิงกล่าวว่า “เส้าหลงขออย่าได้เข้าใจเอียนหยานผิดไป วันพรุ่งนี้ผู้อื่นรับปากหลี่หยวนว่าจะ

ไปชมใบไม้แดงที่ทะเลสาบเฟิงหูนอกเมืองด้านทิศใต้ โอ คนผู้นี้มีรักอันงมงาย ติดตามจากรัฐฉู่จนถึงที่นี้ เอียนหยานมิอาจไม่พูดจาปราศรัยกับเขาอย่างชัดแจ้ง ให้เขาเลิกล้มความคิดเพ้อฝันไป”

เซี่ยงเส้าหลงฟังออกว่า จี้เอียนหยานไม่ถึงกับไม่มีเยื่อใยไมตรีต่อหลี่หยวนผู้นี้ ดังนั้นนิ่งเงียบงันไม่กล่าววาจา

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างแง่งอนอยู่บ้างว่า “ท่านไม่ยินดีหรือ? นี่เป็นเพียงการท่องเที่ยวธรรมดา หากแม้นไม่วางใจ ผู้อื่นจะชักชวนท่านโจวร่วมทางด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “จากการสังเกตของข้าพเจ้า และข่าวคราวที่ได้รับ จิตใจของคนผู้นี้หาได้สวยงามดังเช่นเปลือกนอกไม่ แต่ตอนนี้หากบอกออกมากลับกลายเป็นข้าพเจ้าใจคับแคบเกินไป”

จี้เอียนหยานพลันดิ้นหลุดจากอ้อมอกของเขา ผุดลุกขึ้นนั่งบนเตียง กล่าวว่า “เอียนหยานยังเข้าใจว่า ท่านเป็นคนชมชอบกล่าวกระพือยุยงหรือ? นับตั้งแต่อยู่ที่นครต้าเหลียน ผู้อื่นก็เป็นของท่านแต่แรก ไยต้องอ้ำๆ อึ้งๆ ไป?”

เซี่ยงเส้าหลงโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก บอกเล่าแผนอุบายซึ่งหลี่หยวนยกหลี่เอียนเอี้ยนให้แก่ชุนเซินจวิน จวบจนนางตั้งครรภ์แล้วค่อยถวายนางต่อเจ้ารัฐจ้าว ตลอดจนเหตุการณ์ในงานเลี้ยงในคืนนี้ให้ทราบ

จี้เอียนหยานพอฟังว่า หลี่หยวนเปิดเผยกำหนดนัดระหว่างตัวเขากับนางกลางงานเลี้ยง ต้องกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “คิดไม่ถึงคนผู้นี้ต่ำช้าถึงเพียงนี้ เอียนหยานช่างมีตาแต่ไร้แววจริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “คนผู้นี้ระหว่างที่อยู่ในรัฐฉู่ จำต้องอดทนกล้ำกลืน เมื่อมาถึงรัฐจ้าวไม่มีผู้ใดพบเห็นพฤติการณ์ของมัน ย่อมต้องเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริงออกมา”

จี้เอียนหยานระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า “ดีที่เส้าหลงเตือนสติเอียนหยาน จึงไม่ถูกมันหลอกลวง ผู้อื่นต้องกลับไปแล้ว คราครั้งนี้มิต้องให้ท่านติดตามส่ง หากท่านถูกผู้คนพบเห็น มาตรว่ามีร้อย

ปากยังไม่อาจโต้แย้งได้" พลางลุกขึ้นนั่ง กล่าวเสริมว่า "พวกเรามิสู้เล่นละครฉากหนึ่ง เรียกว่า *'ผู้งมงายอาชาช่วงชิงจี้เอียนหยาน'* จะได้ก่อกวนหลี่หยวนนั้นจนคลั่งใจตาย"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "สมควรตั้งหัวข้อว่า *'ผู้งมงายอาชายึดครองยอดหญิงจี้'* จึงถูกต้อง กลัวแต่ว่าจะสะกิดความสงสัยของหลงหยางจวินขึ้น ก็ผิดท่าแล้ว"

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "หลงหยางจวินผู้นี้ชมชอบอวดฉลาด ขอเพียงพวกเราแสร้งเป็นมีรักหากไร้น้ำใจ ดำเนินการตามลำดับ กลับคลายความสงสัยของอีกฝ่ายจวบจนทำให้มันเชื่อว่า ผู้อื่นไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเซี่ยงเส้าหลง"

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนคึกคักอักโข หากสามารถขจัดปัดเป่าให้หลงหยางจวินคลายความระแวงสงสัยต่อจี้เอียนหยาน ภายภาคหน้าจะเคลื่อนไหวด้วยความราบรื่นกว่าเดิม ไม่เช่นนั้นหากคนไม่ชายไม่หญิงนี้พบเห็นความสัมพันธ์ของเขากับจี้เอียนหยาน อาจเปิดโปงศักดิ์ศรีแท้จริงของเขาออกมา สำหรับกับชาวจ้าว ย่อมต้องการให้ผู้งมงายอาชาได้ครอบครองจี้เอียนหยาน แทนที่จะปล่อยให้หลี่หยวนสมปรารถนา

ทั้งสองหารือรายละเอียดข้อปลีกย่อยอีกครู่หนึ่ง จี้เอียนหยานค่อยจากไปอย่างอาลัยอาวรณ์

เซี่ยงเส้าหลงนอนพักผ่อนงีบหนึ่ง พอถึงกลางวิกาล เถิงอี้ค่อยปลุกเรียกเขา เพื่อไปตามกำหนดนัดพบกับจ้าวจื้อ

เรือนรับรองนี้ความจริงมีพ่อบ้านและบ่าวไพร่หญิงรับใช้จำนวนหนึ่ง แต่ถูกโยกย้ายให้ออกไปยังตึกนอก จะได้ไม่ขัดมือขวางเท้าพวกเขา

เซี่ยงเส้าหลงสวมใส่หน้ากากของผู้งมงายอาชาลงบนใบหน้า เถิงอี้พลันกล่าวว่า "มีบุคคลน่าสงสัยหลายคนหมอบซุ่มอยู่ที่ถนนหน้ากับตรอกหลัง ไม่ทราบเป็นคนจากสารทิศใด เราถึงกับคิดออกไปสั่งสอนพวกมันสักครา"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ง่ายดายยิ่ง ขอเพียงรอถึงวันพรุ่งนี้ แจ้งต่อจ้าวมู่ มันย่อมสืบทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นใคร”

เถิงอี้กำชับว่า “ท่านตอนออกไปให้ระมัดระวังกว่าเดิม ไม่เช่นนั้นให้ข้าพเจ้าร่วมทางกับท่าน จะได้เกื้อกูลดูแลกัน”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมากล่าวว่า “ข้าพเจ้าเพียงออกไปเชยชิดหญิงงาม ไยต้องคอยดูแลด้วย?”

เถิงอี้ไม่ยืนกรานร่วมทาง เพียงช่วยเหลือเซี่ยงเส้าหลงประดับประดาเครื่องไม้เครื่องมือต่างๆ ใช้สายตาส่งเซี่ยงเส้าหลงปีนป่ายกำแพงตึกลอบออกไป

มาตรว่ายามวิกาล บนท้องถนนยังมีรถราผู้คนสัญจร ตลอดจนทหารจ้าวออกลาดตระเวนยามราตรี ยุคสมัยโบราณตัวเมืองกว้างใหญ่ผู้คนบางตา ความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สินยังดีอยู่

ตลอดรายทางเซี่ยงเส้าหลงรักษาความตื่นตัวไว้ ครึ่งชั่วยามให้หลังก็มาถึงจุดหมายปลายทาง เซี่ยงเส้าหลงยังกริ่งเกรงถูกผู้คนสะกดรอย จงใจซ่อนตัวอยู่บนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง จวบจนแน่ใจว่าไม่มีคนติดตามมา ค่อยกระโดดลงสู่พื้น เข้าสู่ป่าไผ่ข้างบ้านของจ้าวจื้อ

นั่นเป็นเรือนธรรมดาหลังหนึ่ง เพียงแต่ใหญ่กว่าบ้านช่องราษฎรเล็กน้อย โดยเฉพาะด้านซ้ายมือมีลำธารเล็กๆ อีกฟากหนึ่งเป็นป่าโปร่งเท่ากับแยกบ้านเรือนออกจากบ้านใกล้เรือนเคียง ป่าไผ่นี้เป็นเส้นทางที่ต้องเดินผ่าน เพิ่งเหยียบย่างเข้าไป ได้ยินเสียงสุนัขเห่ากระโชก จากนั้นเงียบหายไป คาดว่าจ้าวจื้อตวาดห้ามมันไว้

บ้านเรือนของจ้าวจื้อแบ่งออกเป็นสามช่วง ประกอบด้วยช่วงหน้า กลาง หลัง ด้านหลังเป็นลานเล็กๆ เพาะปลูกต้นไม้ใบดอก บรรยากาศสงบร่มรื่น ห้องหับเขตตึกช่วงหลังติดกับสวนดอกไม้ ขอเพียงปีนข้ามกำแพงเข้าสู่ตึกหลัง ก็จะบรรลุถึงห้องส่วนตัวของจ้าวจื้อ

ยามนั้นห้องหับหลังหนึ่งปรากฏแสงไฟสว่างไสว เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าเป็นรหัสที่จ้าวจื้อนัดหมายไว้ ในใจบังเกิดความลิงโลดของการ

แอบพบหญิงงาม ดังนั้นเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ปีนข้ามกำแพงเข้าห้องหับเลิกม่านประตูเข้าไป

นี่เป็นห้องหนังสือเล็กๆ หลังหนึ่ง ตกแต่งอย่างสะดวกสบายน่าอยู่ จ้าวจื้อสวมชุดยาวสีเขียวอ่อน นอนหงายบนเตียงยาว ที่ด้านข้างจัดโต๊ะเตี้ยวางสุราอาหารว่าง ใช้สายตาที่ยิ้มแย้มเฝ้ามองดูอีกฝ่ายหนึ่งปีนหน้าต่างห้องเข้ามา

เซี่ยงเส้าหลงขณะจะยิ้มตอบ พลันบังเกิดความตื่นตัวขึ้น แต่ไม่ทันมีปฏิกิริยาใด ปรากฏวัตถุสิ่งหนึ่งจ่อใส่ชายโครงด้านหลัง เขาที่ไม่มีความรู้สึกชัดเจนกว่านี้ เพราะสืบเนื่องจากที่ข้างสะเอวสะพายถุงหนังบรรจุเข็มบินเอาไว้

ที่ด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงแผ่วทุ้มแต่ไพเราะของสตรีเสียงหนึ่งดังว่า “อย่าได้เคลื่อนไหว นอกจากท่านมีความรวดเร็วกว่าหน้าไม้ชนิดพิเศษนี้”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกสุ้มเสียงคุ้นหูอยู่บ้าง พานนึกไม่ออกว่าผู้ที่ข่มขู่คุกคามเขาทางด้านหลังเป็นใคร

จ้าวจื้อกระโดดปราดขึ้น หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า “ผู้อื่นร่ำลือว่าเซี่ยงเส้าหลงร้ายกาจปานใด ยังพลาดท่าเสียทีแก่เราสองพี่น้อง”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้ม นี่นับเป็นครั้งที่สองที่ถูกสตรีหลอกลวง อาจบางทีนี่เป็นจุดอ่อนของบุรุษซึ่งปราศจากความระแวดระวังสตรีเฉิดโฉม แต่แล้วบังเกิดความสงสัยใจ หากแม้นจ้าวจื้อคิดจัดการกับเขา ระหว่างที่อยู่บนท้องถนนตอนกลางวัน ขอเพียงร่ำร้องออกมา เขาก็จบสิ้นแล้ว เหตุใดต้องเปลืองสมองวุ่นวาย จัดการกับเขาเป็นการส่วนตัว?

ยามนั้นเซี่ยงเส้าหลงแสร้งกล่าวอย่างงุนงงว่า “แม่นางว่ากระไร? ผู้ใดเป็นเซี่ยงเส้าหลง?”

จ้าวจื้อกระซากเสียงว่า “ยังคิดปฏิเสธอีก ตอนอยู่บนเส้นทางทอดสู่คฤหาสน์กวอจ้ง ท่านมิใช่ยอมรับแล้วหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงย้อนถามว่า “ผู้ใดบอกต่อท่านว่าเราคือเซี่ยงเส้าหลง?”

จ้าวจื้อทบทวนหวนนึก เซี่ยงเส้าหลงไม่ได้ยอมรับจากปากจริง

แต่น้ำเสียงและท่าทางตอนนั้น แสดงว่าเป็นเซี่ยงเส้าหลงชัดๆ ยามนี้กลับปฏิเสธบอกปัด

สตรีที่ด้านหลังของเขาซึ่งไม่ทราบเป็นพี่สาวหรือน้องสาวจ้าวจื้อพลันกล่าวว่า “หากท่านมิใช่เซี่ยงเส้าหลง ข้าพเจ้าได้แต่ฆ่าปิดปากท่านมิให้ความลับของพวกเราถูกเปิดเผยออกไป”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ในที่สุดจดจำออกว่าสตรีที่ด้านหลัง เป็นสตรีคนร้ายที่ลอบสังหารจ้าวมู่สองครั้งครา ครั้งแรกนางกลับลงมือต่อเขา ครั้งที่สองเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อคืนก่อน ถูกเขาเปิดโปงออกมา เรื่องราวที่กาลก่อนขบคิดไม่เข้าใจ จนบัดนี้ค่อยได้คิดปรุโปร่ง มิน่าเล่าสตรีคนร้ายสามารถเร้นกายเข้าตึกพระยา ล้วนแต่ได้รับการช่วยเหลือจากจ้าวจื้อซึ่งเป็นสายอยู่ภายใน ยามนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า “อย่างนั้นเราต้องตายแน่แล้ว ทั้งนี้เพราะไม่ทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงเป็นใคร ยังเข้าใจว่าแม่นางจ้าวนิยมชมชอบตัวเรา...”

สตรีที่ด้านหลังกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “ท่านบอกอีกคำว่ามิใช่เซี่ยงเส้าหลง ข้าพเจ้าจะยิงลูกธนูออกในบัดดล”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อ ครุ่นคิดว่าหากนางสามารถยิงธนูทะลุถุงหนังบรรจุเข็มบินก็แปลกไปแล้ว ยามนั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า “เราผู้งมงายอาชาไม่เคยยอมสยบต่อคำข่มขู่ และไม่นำพากับความเป็นความตาย เรามิใช่เซี่ยงเส้าหลงก็มิใช่เซี่ยงเส้าหลง หากไม่เชื่อเชิญพิสูจน์ดูว่าเราผ่านการปลอมแปลงโฉมมาหรือไม่”

หมากตานี้นับเป็นการเดิมพันสักครา พนันว่าพวกนางคาดฝันไม่ถึงว่า มีคนสามารถจัดทำหน้ากากหนังอันแนบเนียนเช่นนี้ได้ มิหนำซ้ำหน้ากากแนบสนิทกับผิวหน้า หากไม่รู้จักวิธีการ ยากที่จะกระชากหลุดออกมา

จ้าวจื้อเดินเข้ามา ยื่นมือลูบคลำใบหน้าของเขา กลับลูบคลำจนหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “ท่านมิใช่เขาจริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เราแม้มิใช่เซี่ยงเส้าหลง แต่อย่าได้ยิง

หน้าไม้ออก ไม่เช่นนั้นจะกลายเป็นลูกธนูดอกเดียวยิงทะลุเหยี่ยวสองตัว”

สตรีทั้งสองงงงันวูบ เซี่ยงเส้าหลงพลันถลันหลุดรอดออกไป วกวูบถึงด้านหลังจ้าวจื้อ ยื่นมือชักมีดสั้นจากหว่างเอว พาดขวางกับลำคอขาวผ่องของจ้าวจื้อ อีกมือหนึ่งทาบกับหน้าท้องอันแบนราบของนาง พลิกสถานะเป็นฝ่ายมีเปรียบในบัดดล สตรีคนร้ายนั้นยกหน้าไม้ขึ้นหันหาบุคคลทั้งสอง แต่ไม่กล้ายิงธนูออก

เซี่ยงเส้าหลงคุมตัวจ้าวจื้อล่าถอยมายืนแนบชิดติดผนัง ค่อยระงับสติลง สำรวจดูสตรีคนร้ายซึ่งมีกลยุทธ์อันร้ายกาจนางนี้ นางมีรูปร่างต่ำเตี้ยกว่าจ้าวจื้อเล็กน้อย รูปโฉมประพิมพ์ประพายคลับคล้ายจ้าวจื้อเจ็ดแปดส่วน เพียงแต่ขาวผุดผาดกว่า ดวงตาเป็นประกาย เพิ่มเค้าความดุร้ายมากกว่าจ้าวจื้อ มีอายุสูงวัยกว่าเล็กน้อย ทรวดทรงองค์เอวอ้อนแอ้นงดงาม แต่เต็มไปด้วยพลัง ยามนี้ยิ่งคล้ายเสือดาวตัวเมียที่ตระเตรียมตะปบผู้คนตัวหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “พี่สาวท่านนี้มีคำเรียกหาว่ากระไร?”

จ้าวจื้อไม่สนใจคมมีดจ่อพาดคอ ร่ำร้องว่า “พี่สาวรีบปล่อยลูกธนู ไม่เช่นนั้นมิเพียงล้างแค้นไม่ได้ พวกเรายังมีชีวิตมิสู้ตกตาย”

เซี่ยงเส้าหลงคลายใจลง ทราบว่าจ้าวจื้อเข้าใจว่าเขาเป็นผู้งมงายอาชาจริงๆ รีบกล่าวว่า “มีเรื่องราวค่อยๆ หารือ เราขอสาบานว่าจะไม่แพร่งพรายความลับพวกท่านออกไป” จากนั้นอ้างชื่อต่งควง สาบานด้วยถ้อยคำสาหัสแล้วกล่าวว่า “พี่สาววางหน้าไม้ลง เราจะปลดปล่อยน้องสาวท่าน”

สตรีคนร้ายนั้นกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “ผู้ใดเป็นพี่สาวของท่าน?” ปากกล่าววาจา โยนหน้าไม้พร้อมด้วยลูกธนูทิ้งไปยังด้านข้างโดยไม่แยแส

เซี่ยงเส้าหลงนึกชมเชยแม่เสือสาวนี้มีความรวบรัดชัดเจน ดังนั้นรั้งดึงมีดสั้นที่พาดคอจ้าวจื้อกลับมา แต่แล้วเหลือบเห็นสตรีคนร้ายนั้นปรายตาบอกใบ้ต่อจ้าวจื้อแวบหนึ่ง พลันฉุกคิดว่าผิดท่า รีบขยับเคลื่อนขวาง พอดีหลบรอดจากท่ากระทุ้งศอกของจ้าวจื้อ

สตรีคนร้ายนั้นผิวปากเป็นเสียงแหลมเล็ก พร้อมกับชักกระบี่จากกลางหลังจู่โจมใส่เขา เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหม เขาไม่คิดฆ่าคนปิดปาก จึงสาบานว่าจะไม่เปิดเผยความลับพวกนาง แต่พวกนางเพียงไม่รับน้ำใจ กลับแว้งกัดใส่เขา ดังนั้นชักกระบี่คลื่นโลหิตจากฝักมา

พลันได้ยินสุ้มเสียงผิดปรกติดังขึ้นที่หน้าประตู พอเหลียวหน้ามองที่แท้เป็นสุนัขเหลืองขนาดใหญ่ตัวหนึ่งพุ่งกระโจนเข้ามา เผยเห็นเขี้ยวขาววาววับงับใส่เขา ค่อยฉุกคิดว่าเมื่อครู่นางผิวปากเรียกหาสุนัขดุตัวนี้เอง

ดีที่เซี่ยงเส้าหลงเคยรับการฝึกให้รับมือสุนัขดุมาก่อน ยามนั้นกวาดกระบี่ปัดป่ายกระบี่ที่ฝ่ายตรงข้ามทิ่มแทงมา ย่อตัวเตะกราดออก พอดีเตะถูกส่วนคางของสุนัขเหลืองนั้น สุนัขเหลืองตัวนั้นส่งเสียงร้องหอนโหยปลิวลิ่วไปด้านหลัง ล้มกลิ้งตามพื้นดิน ยามกะทันหันลุกไม่ขึ้น

จ้าวจื้อไม่ทราบค้นหากระบี่คู่มือจากที่ใด ผสานเสริมกับผู้เป็นพี่สาวแยกย้ายจู่โจมจากด้านหน้าและซ้ายมือ ก่อเกิดเป็นเงากระบี่เย็นเยียบจับใจ แต่เซี่ยงเส้าหลงหล่อหลอมสามกระบวนท่าสังหารของม่อจื่อได้แต่แรก มีความสำเร็จในเชิงกระบี่สูงเยี่ยม ดังนั้นชิงสะอึกถึงข้างกายสตรีคนร้ายนั้นใช้กระบี่ฟันจากบนลงล่าง

สตรีคนร้ายนั้นใจหายวาบ ที่แท้กระบวนท่าของเซี่ยงเส้าหลงนี้ลึกล้ำพิสดาร กลับสามารถพลิกแพลงในช่องว่างอันน้อยนิด ทำให้ผู้อื่นจับเค้าที่มาไม่ออก ได้แต่ใช้ยุทธวิธีจู่โจมต้านทานการจู่โจม เสือกแทงกระบี่ใส่ตำแหน่งหัวใจเซี่ยงเส้าหลง คิดหมายตกตายตามกัน

เช่นนี้พอดีสบอารมณ์เซี่ยงเส้าหลง เขาเคยประมือกับนาง ทราบว่าเพลงกระบี่ของนางเดินในแนวทางแผ่วพลิ้วพิสดาร นับเป็นจุดเด่นของสตรีที่ใช้กระบี่ เมื่อนางละทิ้งเคล็ดความพลิกแพลง เปลี่ยนเป็นต่อสู้แตกหัก เท่ากับใช้ข้อจำกัดของสตรีเข้าต่อกรกับบุรุษเพศ ดังนั้นเปลี่ยนกระบวนท่า ขวางกระบี่ต้านทานรับไว้

เสียงดังดังสดใส กระบี่ของสตรีคนร้ายนั้นถูกกระบี่ของเซี่ยงเส้าหลง

กวาดใส่ถนัดถนี่ กระแทกกระเทือนจนข้อมือชาด้าน ต้องถอยปราดไปด้วยความตระหนก เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจว่า สามารถกระแทกกระบี่ของนางหลุดจากมือ มิคาดนางยังยึดถืออาวุธไว้ได้ จึงตวาดเสียงเย็นชา ล้มตัวลงเกลือกกลิ้งไปตามพื้นดิน

จ้าวจื้อคิดไม่ถึงว่า ผู้งมงายอาชานี้มีเพลงกระบี่ร้ายกาจถึงเพียงนี้ ขณะจะเข้าช่วยเหลือ กลับถูกพี่สาวซึ่งเซถอยมาชนใส่ ต้องถลาถอยไปอย่างเสียหลัก ยามนั้นสุนัขเหลืองตัวนั้นหันหัวมา คิดกระโจนใส่เซี่ยงเส้าหลง จ้าวจื้อรีบร้องทัดทานว่า “เหลืองใหญ่ อย่าได้...”

ที่แท้เซี่ยงเส้าหลงหยิบฉวยหน้าไม้ขึ้นจากพื้น พาดลูกธนูเล็งไปยังสุนัขเหลืองตัวนั้น สุนัขเหลืองตัวนั้นส่งเสียงร้องเบาๆ กระโจนหลบไปด้านหลังสตรีทั้งสอง

เซี่ยงเส้าหลงลงมือขวาถือหน้าไม้ เปลี่ยนเป็นถือกระบี่ด้วยมือซ้ายเล็งไปยังสตรีทั้งสอง ยิ้มพลางกล่าวว่า “พี่สาวมีนามว่ากระไร จะได้เรียกหาอย่างถูกต้อง”

สตรีทั้งสองถอยร่นถึงมุมห้อง ไม่กล้าขยับเคลื่อนไหว ในห้องอันคับแคบ ท่ามกลางระยะห่างอันน้อยนิด คิดหลบรอดจากลูกธนูหน้าไม้เท่ากับกำลังฝันไป

สตรีคนร้ายนั้นเข้มแข็งยิ่ง เม้มปากสนิทไม่ตอบคำ จ้าวจื้อกลับเป็นฝ่ายบอกว่า “นางเรียกว่าเถียนโหย่ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “มิใช่แซ่จ้าวหรือ?”

จ้าวจื้อค่อยรู้สึกตัวว่าพลั้งปากไป ใบหน้ากลับกลายเป็นขาวซีดในบัดดล

เซี่ยงเส้าหลงสบสายตากับสตรีคนร้ายนามเถียนโหย่ว หวนนึกถึงนางเมื่อแซ่เถียน ไม่แน่ว่ามีความสัมพันธ์ทางเครือญาติกับเถียนตานแห่งรัฐฉี นึกถึงตอนนี้พอจับเค้าความได้ เบิกตากล่าวว่า “เราความจริงตั้งใจปลดปล่อยพวกท่านทั้งสอง น่าเสียดายพวกท่านแซ่เถียน เราชิงชังคนแซ่เถียนที่สุด ตอนนี้ได้แต่หักใจส่งพวกท่านกลับไปเตรียมจุติใหม่”

จ้าวจื้อมองดูหน้าไม้ในมือของเขา กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “ท่านไฉนแค้นคนแซ่เถียนถึงเพียงนี้?”

เถียนโหย่วกระชากเสียงว่า “จือจื้อ อย่าได้สนทนากับมัน มันจะฆ่าก็ฆ่าเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่า ที่นี้เกิดการต่อสู้ขึ้น ไฉนไม่เห็นมีบุคคลที่สามปรากฏกาย ยังมี “บิดาของจ้าวจื้อไปยังที่ใด?” พลันเห็นสุนัขดุซึ่งจ้าวจื้อฉุดดึงไว้ยกหูตั้งชัน ทำท่ารับฟังสุ้มเสียงสำเนียง ดังนั้นเข้าใจกระจ่างตวาดว่า “อย่าได้เข้ามา ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะปล่อยลูกธนูออก”

จ้าวจื้อและพี่สาวของนางล้วนตะลึงลานกับที่ คิดไม่ถึงเซี่ยงเส้าหลงสังเกตออกว่ากำลังสนับสนุนของพวกนางเคลื่อนเข้าใกล้มา ทั้งที่ปราศจากสุ้มเสียงผิดปรกติ ดูท่าพวกนางไม่มีปัญญาต่อกรกับคนผู้นี้ได้

เซี่ยงเส้าหลงมองดูจ้าวจื้อ กล่าวว่า “จะอย่างไรพวกท่านเป็นคนคราใกล้ตาย เราไม่จำเป็นต้องปิดบังพวกท่าน เราที่แค้นคนแซ่เถียนเพราะมีคนผู้หนึ่งเรียกว่าเถียนตาน”

เถียนโหย่วกับจ้าวจื้อล้วนตะลึงลาน เซี่ยงเส้าหลงก็ขยับคืบหน้าไปอย่างแช่มช้า ในใจบังเกิดความคิดเย้ายวนประการหนึ่ง ขอเพียงเขายิงลูกธนูปลิดชีวิตเถียนโหย่ว ค่อยใช้เข็มบินจัดการกับจ้าวจื้อรวมทั้งคนที่นอกประตู เท่ากับกำจัดบุคคลทั้งสาม ตัดปัญหาทั้งมวลในคราเดียว

ทันใด ที่นอกประตูบังเกิดสุ้มเสียงทุ้มหนักเสียงหนึ่งดังว่า “ท่านผู้กล้าโปรดไว้ไมตรี ศัตรูของคุณหนูพวกเราคือเถียนตานเอง”

เถียนโหย่วกับจ้าวจื้อพากันร้องเรียก “อาเจิ้ง” เซี่ยงเส้าหลงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ซิงถามว่า “เรื่องนี้เป็นความจริงหรือแปลกปลอม? อาจบางทีพวกท่านยังไม่ทราบ วันสองวันนี้เถียนตานจะมาถึงนครหานตานแล้ว เมื่อถึงเวลาข้าพเจ้าจะจัดการกับมัน ดังนั้นไม่ยอมให้ผู้อื่นก่อกวนทำลายเด็ดขาด”

เถียนโหย่วเบิกตาจนกลมกว้าง จับจ้องมองเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “ท่านมิใช่เป็นพวกเดียวกับจ้าวมู่หรอกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงตวาดว่า “ผู้ใดเป็นพวกเดียวกับโจรโฉดนี้ เพียงแต่เพราะต้องการสร้างความไว้วางใจจากมัน เพื่อลงมือจัดการกับเถียนตาน จึงยอมคลุกคลีด้วย โอ เราไม่เคยฆ่าสตรีปิดปากมาก่อน คืนนี้ได้แต่ละเมิดกฎอันเคยชินแล้ว”

อาเจิ้งที่นอกประตูรีบร้องว่า “ท่านผู้กล้าอย่าได้วู่วาม เครือญาติของคุณหนูพวกเราถูกเถียนตานกับจ้าวมู่ทำร้ายถึงแก่ชีวิต เรื่องนี้เป็นความสัตย์จริง หากกล่าวโป้ปดแม้สักครึ่งคำ ขอให้บ่าวเฒ่าถูกหมื่นธนูยิงทะลุร่าง”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นครุ่นคิด กล่าวว่า “พวกท่านมีความแค้นกับจ้าวมู่ สมควรเป็นความจริงไม่แปลกปลอม แต่จ้าวมู่กับเถียนตานคนหนึ่งอยู่รัฐจ้าว คนหนึ่งอยู่รัฐฉี ไฉนกลายเป็นศัตรูของพวกท่านทั้งสิ้น?”

น้ำตาของจ้าวจื้อทะลักจากเบ้า ร่ำร้องว่า “บ้านช่องข้าพเจ้าถูกเถียนตานทำลายล้าง จำต้องหลบหนีมายังนครหานตาน มิคาดเจ้าโจรโฉดจ้าวมู่จับมัดตัวคนของตระกูลเราทั้งหนึ่งร้อยแปดสิบสามคนไว้ ใช้คนคุมตัวกลับไปส่งมอบต่อเถียนตาน สุดท้ายถูกมันประหัตประหารทั้งสิ้น ท่านสมควรเชื่อแล้วกระมัง?”

เถียนโหย่วกระชากเสียงว่า “มิต้องวิงวอนขอร้องมัน”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ชื่อของท่านแม้มีคำ **‘โหย่ว’** *(นุ่มนวล)* เจ้าของกลับไม่นุ่มนวลแม้แต่น้อย”

เถียนโหย่วขุ่นแค้นจนไม่อาจกล่าววาจาใดได้ เซี่ยงเส้าหลงกล่าวสืบต่อ “อย่างนั้นพวกท่านทั้งสามรอดชีวิตมาได้อย่างไร?”

อาเจิ้งส่งเสียงดังเข้ามาว่า “บ่าวเฒ่ากับคุณหนูทั้งสองเดินทางมาสายไปหลายวัน จึงรอดพ้นจากชะตากรรม เจ็ดปีมานี้พวกเราตั้งปณิธานล้างแค้นอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน”

เซี่ยงเส้าหลงระบายลมจากปากคำหนึ่ง นึกละอายใจที่เมื่อครู่เขาบังเกิดเพลิงอำมหิตขึ้น ในยุคสมัยแห่งการศึกสงคราม ซึ่งยึดถือชีวิตผู้คนเป็นเช่นผักปลา นับว่าถูกระบาดครอบงำได้โดยง่ายดายจริงๆ

เซี่ยงเส้าหลงโยนหน้าไม้ทิ้ง สอดกระบี่คืนฝัก ยิ้มพลางกล่าวว่า "เราไม่มีความสนใจยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของพวกท่าน พวกท่านก็อย่าได้ก่อกวนทำลายแผนการของเรา ศัตรูที่แท้จริงของพวกท่านคือเถียนตาน หาใช่จ้าวมู่ไม่ ประกอบกับตอนนี้จ้าวมู่ตื่นตัวเตรียมพร้อม หากยังลงมือรังแต่พาตัวไปติดกับ ลองนึกดู หากหญิงสาวสะคราญโฉมเช่นพวกท่านสองพี่น้องตกไปในเงื้อมมือคนชั่วร้าย เกรงว่าจะได้รับความอัปยศยิ่งกว่าตกตาย คำพูดของเรายุติแต่เพียงนี้ ขออำลาแล้ว"

กล่าวจบ ก้าวยาวๆ ไปยังประตูห้อง ผงกศีรษะทักทายต่อบัณฑิตชรา ซึ่งรับสมอ้างเป็นบิดาของจ้าวจื้อ แท้ที่จริงเป็นบ่าวไพร่ของพวกนางสองพี่น้อง ค่อยจากไปอย่างผ่าเผย

เซี่ยงเส้าหลงพอกลับถึงเรือนรับรอง เป็นเวลายามสี่ จึงบอกเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดต่อเถิงอี้อย่างละเอียด

เถิงอี้พอฟังจบ ชมเชยว่า "หมากของท่านตานี้วิเศษแท้ กลับคลายความสงสัยของจ้าวจื้อ ไม่ยึดถือท่านเป็นเซี่ยงเส้าหลงอีก แต่ดูจากสภาพการณ์ หญิงสาวนางนี้ไม่มีความประสงค์ร้ายต่อท่าน เพียงคิดข่มขู่บีบคั้นให้ท่านจัดการกับจ้าวมู่"

เซี่ยงเส้าหลงร้องว่า "ยังบอกว่าไม่ประสงค์ร้าย นางจ่อหน้าไม้ลูกธนูใส่กลางหลังข้าพเจ้าชัดๆ"

เถิงอี้กล่าวว่า "ท่านก่อกวนทำลายแผนการลอบสังหารของผู้อื่นสองครั้งสองครา เถียนโหย่วมีนิสัยชอบเอาชนะ ย่อมต้องลงมือข่มขวัญท่านสักครา"

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงระหว่างเดินทางไปยังคฤหาสน์ของกวอจ้ง เขาลงมือลวนลามจ้าวจื้อ นางขัดขืนหากแต่ไม่ปฏิเสธ แสดงว่ารักชอบเขาจริง ยามนี้พบว่า "ต่งควง" มิใช่เซี่ยงเส้าหลง ไม่ทราบมีความรู้สึกอย่างไร?

เถิงอี้ยิ้มพลางกล่าวว่า "เมื่อเจ้ารัฐจ้าวมีพระบัญชา ไม่ต้องเร่งรีบ

จัดตั้งสถานปศุสัตว์ พวกเรามิสู้นอนหลับพักผ่อนให้เต็มตาสักครา”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นพ้องด้วย กลับเข้าห้องนอน ล้มตัวลงนอนหลับใหล จวบกระทั่งหัวหน้ากองกำลังคัดสรรพิเศษอูกัวเข้ามาปลุกเรียกเขาก็เป็นเวลาอาทิตย์บ่ายคล้อย ใกล้จะลับฟ้าแล้ว อูกัวแจ้งว่าเถิงอี้รอรับประทานอาหารว่างที่ห้องรับแขก ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงลงจากเตียง ล้างหน้าหวีสางผมเผ้า ออกไปพบกับเถิงอี้

ทั้งสองนั่งรับประทานอาหารค่ำด้วยกัน ระหว่างรับประทานอาหารอูกัวแจ้งว่าหยาฮูหยินใช้คนมาเชิญเซี่ยงเส้าหลงไปร่วมงานเลี้ยงที่ตึกฮูหยินในคืนวันพรุ่งนี้ เซี่ยงเส้าหลงค่อยนึกออกว่า เมื่อคืนนางรับปากเลี้ยงต้อนรับหลี่หยวน ต้องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “พวกเรามายังนครหานตานเพื่ออะไร แทบทุกค่ำคืนกลับต้องไปร่วมงานเลี้ยง”

เถิงอี้สัพยอกว่า “คิดจัดการกับจ้าวมู่ไม่ยากเย็น แต่ตอนรับมือสตรีเหล่านั้นกลับลำบากมากแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าความจริงคิดจัดการกับหยาฮูหยินเพื่อระบายความแค้นในอกสักครา แต่หากทำเช่นนั้นคงถูกนางจดจำออก ท่านกล่าวไม่ผิด นางคุ้นเคยกับเรือนร่างข้าพเจ้าปานนั้น ขอเพียงนางใช้จมูกสูดดม ก็จำแนกออกว่าข้าพเจ้าเป็นใคร”

เถิงอี้กล่าวอย่างนึกได้ว่า “ใช่แล้ว เมื่อวานข้าพเจ้าอยู่ว่างไร้เรื่องราว ดังนั้นไปเดินเล่นที่สวนหลัง พบเห็นหญ้าสมุนไพรชนิดหนึ่ง หากนำมาคั้นเป็นน้ำ ถูทาลงบนร่างกาย จะระเหยกลิ่นชนิดหนึ่ง สามารถกลบกลิ่นดั้งเดิมของผู้คน หากตัวท่านไม่มีไฝฝ้าตำหนิอันใด พอดับโคมไฟประกอบกิจ ไม่แน่ว่าสามารถตบตานางได้”

อูกัวที่ด้านหลังอดกล่าวมิได้ว่า “อาวุธประจำกายของนายท่านคงยิ่งใหญ่เหนือธรรมดา หากผ่านล่วงเลยไป หยาฮูหยินต้องจดจำออก”

เถิงอี้หัวร่อออกมา เซี่ยงเส้าหลงเองก็หัวร่อจนตัวงอ ส่ายหน้ากล่าวว่า “ท่านผู้นี้รู้จักสอพลอนัก แต่ข้าพเจ้าเพียงกล่าวล้อเล่น ไม่ได้คิดจัดการนางจริงๆ ยิ่งไม่คู่ควรเสี่ยงอันตรายเช่นนั้น”

เถิงอี้กลั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า “แต่ว่าท่านสามารถถูทาน้ำที่คั้นจากหญ้าสมุนไพร ซึ่งข้าพเจ้าตั้งชื่อว่า “พืชพันธุ์ความรัก” อยู่บนร่างสักเล็กน้อยอย่างนั้นต่อให้สนิทสนมกับหยาฮูหยินก็ไม่มีปัญหา ข้าพเจ้าจะคั้นเป็นน้ำมาให้ในบัดดล”

อูกัวงงงันวูบจึงกล่าว “ท่านตั้งชื่อชวนเคลิบเคลิ้มถึงเพียงนี้?”

นับตั้งแต่เถิงอี้แต่งงานใหม่กับสั่งหลัน นิสัยใจคอก็แปรเปลี่ยนเป็นมองโลกในแง่ดี พอฟังยื่นมือตบไหล่อูกัว กล่าวว่า “บอกต่อท่าน น้ำหญ้าสมุนไพรนี้มีส่วนออกฤทธิ์ปลุกกำหนัดของมวลมนุษย์ สมมติเช่นจวิ้นน้อยมีนัดกับสาวแรกรุ่น เพียงถูทาสิ่งนี้ลงบนร่าง จะสร้างความรู้สึกที่ดีแก่สตรีกว่าเดิม เพียงแต่ต้องผสมกับน้ำซาวข้าวให้เจือจาง ไม่เช่นนั้นหลังจากถูทาบนผิวกายจะเกิดผดผื่นคันขึ้น ท่านต้องการทดลองดูหรือไม่?”

อูกัวกล่าวด้วยความกระตือรือร้นยินดีว่า “หลังจากกลับถึงนครเสียนหยาง จะทดลองใช้กับหญิงงามรัฐฉินดู”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถามว่า “ยังมีเรื่องใดหรือไม่?”

อูกัวกล่าวว่า “หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวให้คนส่งเทียบเชิญมาบอกว่ากำหนดนัดชุมนุมวิจารณ์กระบี่ขอเลื่อนเป็นเที่ยงวันมะรืน ขอเชิญนายสามไปร่วมงานด้วย”

ยามนั้น มีคนเข้ามารายงานว่าหลงหยางจวินเดินทางมาขอพบเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบใหญ่ ค่อยกล่าวถามเถิงอี้ว่า “ท่านมียาน้ำ *‘ปราบบัณเฑาะก์’* อันใดหรือไม่ มันพอสูดดมจะได้หลบลี้หนีหน้าไป”

เถิงอี้หัวร่อออกมากล่าวว่า “คราครั้งนี้ข้าพเจ้าไม่อิจฉาความสุขของน้องสามแล้ว”

หลงหยางจวินนั่งรออยู่ในห้องรับแขก พอเห็นผู้งมงายอาชาต่งควงก้าวยาวๆ เข้ามา ก็ผุดลุกขึ้นอย่างแช่มช้อย ย่อกายคารวะต่อเขา

เซี่ยงเส้าหลงชมดูจนหัวร่อมิออกร้องไห้มิได้ เปลือกนอกยังตรง

เข้ามารับหน้าอย่างยิ้มแย้ม กล่าวว่า "**จวินสั้ง** *(ท่านผู้มีฐานะสูงส่ง)* มาเยี่ยมเยือน ช่างเป็นเกียรติแก่ข้าพเจ้าจริงๆ"

หลงหยางจวินชม้ายมองเขา ยิ้มพลางกล่าวว่า "วันนี้เรามาหาท่านต่ง เพราะมีเรื่องอัดอั้นตันใจ มิระบายไม่ปลอดโปร่ง"

วันนี้เขาสวมใส่ชุดบุรุษ แต่สีสันเสื้อผ้ายังฉูดฉาดบาดตา หากแม้นเรื่องราวที่เขามิระบายไม่ปลอดโปร่งเป็นคำพร่ำพลอดบอกรัก สวรรค์จึงทราบว่าควรรับมืออย่างไร

ทั้งสองพอนั่งเรียบร้อย หลงหยางจวินจึงกล่าวอย่างจริงจังว่า "เราเห็นการตัดสินใจคืนสู่รัฐจ้าวของท่านต่ง ออกจะหุนหันพลันแล่นไปแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบ พร้อมกับลอบระบายลมหายใจอย่างโล่งอก รีบถามไถ่รายละเอียด หลงหยางจวินเห็นรอบข้างไร้ผู้คน จึงกล่าว "เรานึกเสียดายในตัวท่าน จึงตัดสินใจบอกความคิดอ่านในใจออกมา ตอนนี้เจ้ารัฐจ้าวเฉกเช่นบ่อที่ใกล้เหือดแห้ง ไม่ว่าท่านต่งมีกำลังวังชาเพียงใด เครื่องมือขุดบ่อเพียบพร้อมเพียงไหน หากยังเฝ้าจับเจ่าอยู่ที่บ่อนี้ต่อไป สุดท้ายเป็นสภาพบ่อแห้งขอดคนตกตาย"

เซี่ยงเส้าหลงความจริงไม่ให้ความสำคัญแก่บุคคลที่อาศัยความงามของบุรุษครอบงำเจ้ารัฐวุ่ยผู้นี้ ยามนี้ได้ยินอีกฝ่ายอุปมาอุปไมย ชี้ให้เห็นถึงสภาพของรัฐจ้าว ต้องประเมินค่าของหลงหยางจวินใหม่ ปากกล่าวว่า "ระหว่างนี้รัฐจ้าวเพิ่งรบพุ่งเอาชนะรัฐเอี้ยน ไฉนเป็นบ่อที่ใกล้เหือดแห้งได้?"

หลงหยางจวินยิ้มพลางกล่าวว่า "คนคราใกล้ตายจะมีสติแจ่มใสสักครั้ง ก่อนอาทิตย์ลับฟ้า แสงสนธยาเรืองรองจับตา นี่ล้วนสืบเนื่องจากเจ้ารัฐจ้าวยังมียอดขุนพลสองท่านตรึงสถานการณ์ หากสิ้นยุคของทั้งสอง รัฐจ้าวยังมีโอสถทิพย์ขนานใดช่วยยืดชีวิตออกไป?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถามว่า "จวินสั้งหมายถึงเหลียนผ่อกับหลี่มู่?"

หลงหยางจวินกล่าวว่า "เป็นบุคคลทั้งสองนี้เอง เหลียนผ่ออายุมากแล้ว หากไม่มีปัญญารุก สมควรตั้งรับได้ ระหว่างนี้มีคำโจษจันว่า

มันไม่โจมตีรัฐเอี้ยนอย่างเต็มที่ เจ้ารัฐจ้าวทรงระแวงสงสัยมันอยู่ก่อน หากเปลี่ยนขุนศึกกลางคัน ประวัติศาสตร์ที่ฉางผิงอาจซ้ำรอยอีกครั้ง” ไม่รอให้เซี่ยงเส้าหลงเอ่ยปาก ชิงกล่าวสืบต่อ “สำหรับหลี่มู่มีความจงรักภักดี แต่ไม่รู้จักยกยอปอปั้น หากรับใช้เจ้าชีวิตผู้ปราดเปรื่อง จะสร้างเกียรติประวัติลือลั่น น่าเสียดายเจ้ารัฐจ้าวเป็นเจ้าชีวิตโฉดเขลา ทั้งมีพระยาเจ้ามฤคคอยชี้นำความคิดต่อพระองค์ สุดท้ายหลี่มู่ต้องไม่มีผลบั้นปลายที่ดี แต่ว่ามันยังอาลัยอาวรณ์ไม่ยอมจากไป ไม่เช่นนั้นเจ้ารัฐวุ่ยเรายินดีต้อนรับ”

เขากล่าวเช่นนี้ เซี่ยงเส้าหลงทราบว่ารัฐวุ่ยมีการติดต่อกับยอดขุนพลทั้งสอง หากแต่ถูกหลี่มู่ปฏิเสธบอกปัด เพียงไม่ทราบเหลียนผ่อตอบว่ากระไร

หลงหยางจวินเห็นอีกฝ่ายรับฟังจนตะลึงลาน จึงกล่าวอีกว่า “ท่านต่งอาจประหลาดใจว่า เราไฉนกล้าวิพากษ์วิจารณ์พวกมันในนครหลวงรัฐจ้าว หนึ่งนั้นเราไม่เห็นพวกมันอยู่ในสายตา คาดว่าพวกมันยังไม่กล้าแตะต้องเรา ประการสำคัญคือเราชื่นชมในตัวท่านต่ง ไม่อาจหักใจทนดูท่านสูญสิ้นทุกสิ่ง ยังต้องกลายเป็นคนสิ้นชาติ นกดีเลือกคบไม้เป็นที่อยู่อาศัย หากท่านต่งยินยอมช่วยเหลือรัฐวุ่ยเรา รับรองว่าจะเสนอค่าตอบแทนยิ่งกว่ารัฐจ้าว อย่างน้อยไม่ถึงกับปล่อยให้คนต่ำช้าที่ยังไม่ขึ้นครองอำนาจเช่นหลี่หยวนมากล่าวข่มขู่ จนแทบขับไล่ไสส่งท่านไป”

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *‘ร้ายกาจ’* ในใจ ทราบว่าหลงหยางจวินมีหูตาอยู่ข้างกายเจ้ารัฐจ้าว ดังนั้นสามารถฉวยโอกาสแทรกตัวเข้ามาพูดจาหว่านล้อมเขาไปยังรัฐวุ่ย ขณะเดียวกันเขานับถือเลื่อมใสต่อสายตาของอูอิ้งหยวนผู้เป็นพ่อตา ซึ่งแนะนำให้เขาปลอมตัวเป็นผู้งมงายอาชา ตอนนี้ทุกรัฐให้ความสำคัญกับม้าศึก ต่งควงเช่นเขาเป็นบุคคลที่เจ้าผู้ครองแคว้นทุกพระองค์ล้วนต้องการตัว ยามนั้นแสร้งทอดถอนใจกล่าวว่า “หากเรามิใช่ชาวจ้าว ยามนี้คงตอบตกลงแล้ว”

หลงหยางจวินกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ในสายตาของเจ้ารัฐจ้าว

เพียงยึดถือพวกพ้องเป็นชาวจ้าว เหตุการณ์กวาดล้างตระกูลอู ถือเป็นความผิดพลาดอย่างมหันต์ แต่ผู้สั่งการเป็นจ้าวมู่กับหยาฮูหยิน เซี่ยงเส้าหลงนับเป็นผู้มีความสามารถ รัฐจ้าวกลับไม่รู้จักรักถนอม สมควรเป็นตัวอย่างอันประเสริฐสุด"

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่าคนผู้นี้ใจดำอำมหิตนัก คิดฉุดลากเขาเข้าไปให้จงได้ เท่ากับเป็นการตัดแขนของรัฐจ้าว

หลงหยางจวินลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวอีกว่า "ฟังว่าหัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวตอบรับข้อเรียกร้องของเด็กน้อยที่ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำหลี่หยวน จัดการชุมนุมวิจารณ์กระบี่ในยามเที่ยงวันมะรืน ขอเพียงท่านต่งเห็นชอบด้วย ผู้อาภัพจะใช้คนทอนความโอหังของหลี่หยวน ดูว่ามันยังกล้าเหิมเกริมอีกหรือไม่"

เซี่ยงเส้าหลงสงสัยใจยิ่ง ทุกครั้งที่หลงหยางจวินเอ่ยถึงหลี่หยวนต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ตามเหตุผลบุรุษรูปงามเช่นหลี่หยวน สมควรเป็นที่ต้องตาของบุรุษลักเพศผู้นี้ คาดว่าหลี่หยวนเคยปฏิเสธตัดรอนทำให้หลงหยางจวินกลับกลายจากรักเป็นแค้น ไม่เช่นนั้นบุรุษลักเพศผู้นี้ไม่ชมชอบสุภาพบุรุษเช่นหลี่หยวน หากแต่พึงตาต้องใจชายชาติอันหยาบกร้านเช่นเขา...นึกถึงตอนนี้ เซี่ยงเส้าหลงลอบตำหนิตัวเองในใจ เขาคิดเลยเถิดไปที่ใดแล้ว?

ที่เหนือความคาดหมายคือ หลงหยางจวินผุดลุกขึ้นกล่าวคำอำลาก่อนไปกล่าวว่า "ท่านต่งใคร่ครวญให้ดี หากมีคำตอบค่อยแจ้งต่อผู้อาภัพเมื่อถึงเวลาค่อยหารือรายละเอียดกัน รับรองท่านต้องนิยมยินดี"

เซี่ยงเส้าหลงได้ยินเสียงอีกฝ่ายบัดเดี๋ยวเรียกตัวเองเป็น "เรา" บัดเดี๋ยวเรียกตัวเองเป็น "ผู้อาภัพ" ถึงกับสมองพองโต รีบส่งแขกถึงหน้าประตู มองดูหลงหยางจวินขึ้นรถม้าจากไปท่ามกลางการอารักขาของผู้ติดตามหลายสิบคน ค่อยสั่นศีรษะพลางกลับเข้าเรือนรับรอง ไม่ว่าอย่างไรเขาไม่กล้าดูแคลนบุคคลไม่ชายไม่หญิงผู้นี้อีก

ศัตรูซุ่มทำร้าย

หลงหยางจวินพอจากไป เซี่ยงเส้าหลงใช้ช่วงเวลาที่อยู่ว่างครึ่งวันเดินทอดน่องในสวนดอกไม้ของตึกใหญ่ นึกถึงสภาพการณ์ที่ครั้งก่อนลอบเข้ามาพบกับจีฮองเฮา ไม่ว่าจีฮองเฮาเป็นสตรีเยี่ยงไร เขาบังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อนาง นั่นเป็นสิ่งที่ไม่อาจเสแสร้งแกล้งดัดได้

พริบตานั้นเขารู้สึกอ้างว้างหดหู่ และเปลี่ยวเหงาอยู่บ้าง ซึ่งความจริงเขาสมควรพึงพอใจยิ่งกว่าผู้ใด ในฐานะคนของศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด สามารถย้อนเวลากลับมายังยุคสมัยเลียดก๊ก นับเป็นชีวิตมากมีสีสันกว่าผู้ใด ทั้งนี้เพราะเขาผ่านยุคสมัยมากกว่าผู้อื่นอีกหนึ่งยุค หลังจากใช้ชีวิตอยู่ในยุคสมัยโบราณกาลระยะเวลาหนึ่ง แม้แต่รูปแบบความคิด ถ้อยร้อยวาจาเป็นอักษรที่ใช้ ล้วนคล้ายคลึงกับยุคสมัยเลียดก๊กทั้งสิ้น

เมื่อคืนเขาแทบคล้อยตามอูจว่อกับเถิงอี้ ฆ่าจ้าวจื้อเป็นการปิดปากดีที่เปลี่ยนใจแต่กลางคัน ไม่เช่นนั้นคงต้องเผชิญการติเตียนจากมโนธรรมไปชั่วชีวิต นึกถึงตอนนี้ เซี่ยงเส้าหลงต้องหลั่งเหงื่อเยียบเย็นออกมา

ช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วง อากาศเย็นเยียบอยู่บ้าง ภายในสวนก็เกลื่อนกล่นด้วยใบไม้แห้ง ภายใต้ยามสนธยาเลือนราง แผงกลิ่นอายวิเวกวังเวงเป็นพิเศษ บางครั้งงานเลี้ยงยังไม่เลว การพบปะที่ไม่มีสาระแก่นสาร ท่ามกลางความครื้นเครงสนุกสนาน มีส่วนช่วยมอมเมาตัวเอง

จนเคลิบเคลิ้มลืมตน

เซี่ยงเส้าหลงพลันคิดถึงภรรยาหญิงรับใช้ในรัฐจ้าวขึ้นมา หวนนึกถึงพวกนางรอคอยการกลับมาของเขาอยู่ทั้งวันและคืน อดสลดหดหู่มิได้ เอ่ยเอื้อนบทกวีของหลี่ไป่ออกมาว่า “วันแห่งวันวานที่ละทิ้งเราไปไม่อาจเหนี่ยวรั้งไว้ ทิวาที่รบกวนใจเราในวันนี้ช่างว้าวุ่นกลัดกลุ้มนัก”

พลันบังเกิดเสียงปรบมือดังขึ้นที่ด้านหลัง สร้างความตระหนกแก่เซี่ยงเส้าหลงจนหันขวับกลับไป เห็นเถิงอี้เป็นเพื่อนนำจี้เอียนหยานในอาภรณ์งามหรู เลิศพิสุทธิ์ดุจจันทร์เพ็ญบนเวหาหาวมาถึง ยอดหญิงนางนี้ตาเป็นประกาย เพ่งตามองดูเขาขยับเขยื้อนริมฝีปาก เอ่ยเอื้อนบทกวีเมื่อครู่อีกเที่ยวหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความกระอักกระอ่วน สะอึกเข้ารับหน้ากล่าวว่า “เอียนหยาน ท่านมาหาข้าพเจ้าในลักษณะนี้ ไหนเลยตบตาผู้อื่นได้?”

เถิงอี้ชิงกล่าวว่า “ตอนนี้เอียนหยานอยู่ในระหว่างเดินทางไปยังวังจ้าว เข้าร่วมงานเลี้ยงพระราชทานของเจ้ารัฐจ้าว พอผ่านเรือนรับรองอดแวะเข้ามาหาท่านมิได้ ไม่มีความคิดปิดบังผู้ใด ตอนนี้พวกท่านสนทนากันเถอะ”

กล่าวจบขอตัวจากไป จี้เอียนหยานพลันโผเข้ามายังอ้อมอกของเขา กล่าวว่า “วันนี้หลี่หยวนมอบลำนำบทเพลงที่เขาแต่งขึ้นให้ข้าพเจ้าอ่านดู เอียนหยานความจริงตื่นเต้นต่อพรสวรรค์ของเขา แต่หากเปรียบกับบทกลอนที่ท่านเอื้อนเอ่ยออกมานี้ ความสำเร็จของหลี่หยวนเท่ากับทารกอมมือก็มิปาน เอียนหยานยอมศิโรราบต่อท่านแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงหน้าแดงวูบหนึ่ง ดีที่จี้เอียนหยานมองไม่เห็น จากนั้นเซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “อย่าได้ยกยอข้าพเจ้าแล้ว นี่เรียกในสายตาคนรักนงรามงามล้ำดั่งไซซี”

จี้เอียนหยานสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ดิ้นหลุดจากอ้อมอกของเขา อุทานว่า “สวรรค์ ทุกถ้อยคำที่กล่าวจากปากท่าน ช่างวิเศษสุดจริงๆ ยังจำได้ว่าคำกล่าวของท่านที่ว่า *‘อำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาด กัดกร่อนให้ผู้คน*

เสื่อมทรามลง' บ่งบอกถึงปัญหาของทุกรัฐทั้งหมด แม้แต่คุณชายหานเฟยจื่อยังไม่มีคำเตือนเช่นนี้"

กล่าวพลางประทับจูบเขาอย่างลืมตัว แทบหล่อหลอมละลายเซี่ยงเส้าหลงไป หลังจากแยกจากกัน จี้เอียนหยานกล่าวด้วยความนิยมชื่นชมว่า "เส้าหลง แต่งลำนำเพลงรักแก่ผู้อื่นสักเพลงเถอะ ผู้อื่นจะใส่ทำนองดนตรีลงไป ให้เป็นเพลงอมตะชั่วนิรันดร์"

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มในใจ ในสมองของเขามีแต่ผลงานของผู้อื่น ไหนเลยแอบอ้างว่าเป็นความคิดของตัวเองได้ จึงกล่าว "วัตถุเรื่องใดในโลกหล้า เฉกเช่นควันเมฆที่ผ่านตา ไหนเลยเป็นอมตะชั่วนิรันดร์ได้"

จี้เอียนหยานทอดถอนใจ ฟุบกายกับอ้อมอกของเขา กล่าวว่า "เส้าหลงเอย ท่านทำร้ายผู้อื่นแทบตายแล้ว คืนนี้เอียนหยานนอกจากคิดถึงท่านแล้ว ยังนึกถึงอันใดได้? จนใจที่ไม่สามารถอยู่ร่วมกับท่าน ผู้อื่นไม่สนใจแล้ว นับแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป ให้ท่านเปิดฉากตามพัวพันข้าพเจ้า เอียนหยานจะประกาศเป็นทางการว่ายอมศิโรราบต่อท่าน ท่านไม่อาจยึดถือเรื่องนี้เป็นเช่นควันเมฆผ่านตาเด็ดขาด" พลางทอดถอนใจชมเชยว่า "วัตถุเรื่องราวในโลกหล้าเฉกเช่นควันเมฆผ่านตา ช่างเป็นถ้อยคำที่โศกซึ้งตรึงตรานัก มีแต่ท่านจึงเอ่ยเอื้อนคำพูดเหล่านี้ออกมาได้"

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ หากแม้นวันหน้านางบีบบังคับเขาให้แต่งบทกลอนเอื้อนลำนำตลอดเวลา เขาไยมิใช่กลายเป็นโจรวรรณกรรมไป?

จี้เอียนหยานกล่าวเสียงละห้อยว่า "เอียนหยานต้องไปแล้ว ท่านโจวรอข้าพเจ้าอยู่บนรถม้า โอ ชื่อเสียงลาภยศสร้างความกลัดกลุ้มแก่ผู้คนนัก หากไม่มีผู้ใดรู้จักเอียนหยาน ข้าพเจ้าสามารถติดตามอยู่ข้างกายท่านตลอดทั้งวัน"

พลันเผยอแย้มยิ้ม บอกให้อย่าได้เคลื่อนไหว จากนั้นจุมพิตเขาราวแมลงปอแตะผิวน้ำ ค่อยพลิ้วกายจากไป แต่ยังไม่ลืมเหลียวหน้ามายิ้มให้ ถึงกับแทบพรากวิญญาณของเซี่ยงเส้าหลงหลุดลอยไปด้วย

เซี่ยงเส้าหลงเข้าตึกไปหาเถิงอี้ เห็นว่าค่ำคืนนี้ไร้เรื่องราว จึงชักชวนกันออกจากเรือนรับรองไปเดินเล่นกัน เห็นบนท้องถนนมีผู้คนบางตา บรรยากาศทึบทึมอยู่บ้าง เปรียบกับก่อนที่พวกเขาจะออกจากนครหานตานนับว่าแตกต่างอย่างเห็นได้ชัด

เหตุการณ์กวาดล้างตระกูลอูส่งผลกระทบต่อรัฐจ้าวอย่างรุนแรงและสะท้อนออกมาโดยตรงต่อนครหลวงรัฐจ้าวนี้ ความหวาดกลัวที่ชาวจ้าวมีต่อทัพฉินเป็นสิ่งที่เข้าใจได้ การฆ่าล้างกองทัพที่ฉางผิงทำลายขวัญของพวกเขาจนกระเจิดกระเจิง

กวอจ้งมีฐานะร่ำรวย ย่อมไม่อาจบอกไปเป็นไป แต่ราษฎรทั่วไปไม่สนใจมากความ เพียงหาข้ออ้างหลบออกนอกเมือง ก็สามารถหลบหนีไปยังถิ่นชนบท หรือพานอพยพไปยังรัฐอื่น การอพยพในลักษณะนี้ส่งผลถึงความสมัครสามัคคีระหว่างชนชาติ ทำให้ความคิดยึดมั่นที่มีต่อ “บ้านเมือง” นับวันจะเจือจางเบาบาง ก่อเกิดสภาพของการรวมประเทศเป็นปึกแผ่นเดียวกัน

ยามนี้เจ็ดรัฐช่วงชิงความเป็นใหญ่ ลักษณะคล้ายเชื้อพระวงศ์ต่างแย่งชิงดีชิงเด่นกัน

พลันได้ยินเถิงอี้กระซิบบอกทำลายภวังค์ความคิดของเซี่ยงเส้าหลงว่า “มีคนสะกดรอยตามพวกเรา”

เซี่ยงเส้าหลงไม่เหลียวหน้ากลับไปในทันที เพียงถามเสียงทุ้มหนักว่า “มีทั้งสิ้นกี่คน?”

เถิงอี้กล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า “อย่างน้อยเจ็ดถึงแปดคน ล้วนฝีมือไม่เลว”

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดแล้วกล่าว “คาดว่าเป็นคนที่เมื่อคืนซุ่มดูพวกเราอยู่นอกตึก ในนครหานตานมีผู้ใดทำเช่นนี้?”

เถิงอี้ยิ้มพลางกล่าวว่า “จับตัวมาคาดคั้นเค้นถาม มิใช่ทราบกระจ่างหรอกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจความหมายในวาจาของอีกฝ่าย ติดตามเถิงอี้

ลดเลี้ยวเข้าถนนเล็กๆ ที่เปลี่ยวร้างสายหนึ่ง เห็นสองฟากข้างล้วนเป็นดงไม้ เบื้องหน้ามีสะพานศิลาทอดข้ามแม่น้ำสายเล็กๆ ฝั่งตรงข้ามค่อยมีบ้านเรือนประปราย

ยังไม่บรรลุสะพานน้อย ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงฝีเท้าเร่งร้องดังขึ้น คนผู้หนึ่งตวาดว่า “ต่งควงชะงักเท้า”

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้สบสายตายิ้มให้แก่กัน ชะงักเท้าหันกายกลับอย่างปลอดโปร่ง ปรากฏมือกระบี่รูปกายกำยำยี่สิบกว่าคน รายล้อมเข้ามาเป็นรูปพัด บางคนอ้อมจากหลังต้นไม้ โอบกระหนาบคนทั้งสองไว้กึ่งกลาง

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามอง พบว่าไม่รู้จักแม้สักคนเดียว พลันฉุกใจคิด ตวาดว่า “หากหลี่หยวนเก่งกล้าสามารถ ก็มาฆ่าข้าพเจ้าเอง ไฉนใช้ให้ลิ่วล้อเช่นพวกท่านมาหาที่ตาย?”

เหล่ามือกระบี่งงงันวูบ ดูท่าทีถูกเซี่ยงเส้าหลงเปิดเผยศักดิ์ศรีในคำเดียว ยังไม่ทันตอบคำ เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ฉวยโอกาสที่ฝ่ายตรงข้ามจิตใจวอกแวก พากันชักกระบี่โถมออกไป

เสียงลมกระบี่แหวกฝ่าอากาศอย่างเร่งร้อน สร้างความตื่นตระหนกแก่เหล่ามือกระบี่จนรีบชักกระบี่ปิดป้อง เซี่ยงเส้าหลงแค่นเสียงอย่างเย็นชาลงมืออย่างสุดกำลัง ศัตรูที่รับหน้าก่อนถูกปัดป่ายกระบี่เบนเบือนที่ท้องถูกถีบใส่เท้าหนึ่ง มือกระบี่นั้นแผดร้องออกมา ตัวงอดุจกุ้งเผาปลิวลิ่วออกมา ทางด้านเถิงอี้บังเกิดเสียงโลหะปะทะติดต่อกันเสียงอาวุธร่วงหล่นลงสู่พื้น และเสียงแผดร้องดังตามติด ย่อมมีคนพลาดท่าเสียทีเช่นกัน

เซี่ยงเส้าหลงลงมือประสบผลในท่าเดียว แต่มือกระบี่เหล่านี้ล้วนมีประสบการณ์ช่ำชอง ไม่มีผู้ใดถอยร่น ปรากฏกระบี่สองเล่มฟาดฟันมาจากทางด้านซ้ายขวา เซี่ยงเส้าหลงสำแดงเดชต่อไป กวาดกระบี่ใส่ชายฉกรรจ์ด้านขวา เสียงตังเมื่อชายฉกรรจ์นั้นต้านทานรับเอาไว้ได้ เซี่ยงเส้าหลงพานใช้ออกด้วยท่ารุกแทนการรับในสามกระบวนท่า

สังหารของเพลงกระบี่ม่อจื่อ ฟาดฟันไปในประกายของฝ่ายตรงข้าม ชายฉกรรจ์นั้นไม่กล้าปะทะอีก เคลื่อนถอยไปด้านหลังเป็นการหลบเลี่ยง

ทางด้านซ้ายมือปรากฏกระบี่แทงปราดมา เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเอี้ยวตัวหลบเลี่ยง ฟาดฟันกระบี่กลับหลัง ฟันใส่บริเวณใกล้กับด้ามถือของกระบี่ฝ่ายตรงข้าม มือกระบี่ผู้นี้สู้ชายฉกรรจ์เมื่อครู่ไม่ได้ ถูกกระแทกง่ามมือฉีกขาด กระบี่ในมือก็ถูกกระบี่คลื่นโลหิตฟันเป็นรอยบิ่นจุดหนึ่ง คลายมือปล่อยกระบี่ร่วงหล่นลงสู่พื้น

เซี่ยงเส้าหลงพุ่งตัวไปในอ้อมอกของอีกฝ่าย พอดีหลบรอดจากกระบี่ที่ชายฉกรรจ์นั้นกวาดจู่โจมออกเป็นคำรบสอง จากนั้นหักศอกกระทุ้งใส่ใต้ซอกแขนของมือกระบี่นั้น เสียงกระดูกหักดังตามติด จมูกปากของมือกระบี่นั้นปรากฏโลหิตฉีดพุ่ง ปลิวกระเด็นไปปะทะชนถูกศัตรูที่โถมเข้ามาจากด้านข้างอีกคนหนึ่ง

เสียงตังคราหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงปิดป้องกระบี่ของชายฉกรรจ์นั้นพลันย่อตัวลง กวาดเท้าออกอย่างเร่งร้อน ชายฉกรรจ์นั้นไหนเลยคาดคิดว่าจะเผชิญกับท่าประหลาดเช่นนี้ ถูกกวาดสองเท้าลอยขึ้นจากพื้น กลับกลายเป็นบินขวาง จากนั้นร่วงฟาดลงกับพื้นอย่างหนักหน่วง

ยามนั้นปรากฏกระบี่ไขว้จู่โจมมาถึง กลุ้มรุมทิ่มแทงใส่ นับเป็นคู่มืออันเข้มแข็งดุดันยิ่ง หากปราศจากเถิงอี้ร่วมทาง อาศัยเซี่ยงเส้าหลงเพียงลำพัง เกรงว่ายากจะรับมือได้ เซี่ยงเส้าหลงไม่มีเวลาทำร้ายชายฉกรรจ์นั้นอีก ร่ายรำเพลงกระบี่ม่อจื่อในแนวทางตั้งรับ คุกคามมือกระบี่ใหม่ทั้งสามพ้นห่างจากประกายกระบี่

พลันได้ยินเถิงอี้แค่นเสียงหนักๆ ปะทะชนกับแผ่นหลังของเขา แสดงว่าพลาดท่าเสียทีแล้ว เซี่ยงเส้าหลงเหลียวหน้ามอง เห็นศัตรูล้มลงสามคน แต่ยังมีมือกระบี่อีกห้าหกคนโถมเข้าหาเถิงอี้ ดังนั้นตวาดว่า “เข้าดงไม้ไป”

พลางกวาดกระบี่ใส่ศัตรูพวกมาก เตะทำร้ายมือกระบี่อีกคนหนึ่ง แต่ก็ถูกกระบี่กรีดใส่ไหล่ซ้าย หลั่งโลหิตออกมา

เถิงอี้ตวาดก้อง ใช้กระบี่กระแทกอาวุธของคนผู้หนึ่งหลุดกระเด็น พุ่งหมัดใส่ใบหน้าฝ่ายตรงข้าม ต่อยคนสิ้นสติไป พริบตานั้นวิกฤตการณ์ผ่อนคลายวูบหนึ่ง คนทั้งสองพุ่งตัวโดยพร้อมเพรียง ถลันเข้าดงไม้ไป

มือกระบี่เหล่านั้นถูกคนทั้งสองแยกย้ายจู่โจมจนอกสั่นขวัญแขวน ไหนเลยกล้าติดตามเข้าไป ส่งเสียงร้องชักชวนคำหนึ่ง ประคับประคองผู้บาดเจ็บขึ้น วิ่งข้ามสะพานน้อยไป

เถิงอี้ยังคิดติดตามไปคร่ากุมคน กลับถูกเซี่ยงเส้าหลงฉุดรั้งไว้ กล่าวว่า “ปล่อยพวกมันไปเถอะ ต่อให้จับตัวผู้คนได้ยังต้องคาดคั้นถามไถ่ สุดท้ายไม่อาจโยกคลอนหลี่หยวนได้”

เถิงอี้เห็นเสื้อผ้าเซี่ยงเส้าหลงแปดเปื้อนคราบโลหิตหย่อมใหญ่จึงกล่าว “ท่านรับบาดเจ็บแล้ว?”

เซี่ยงเส้าหลงก็ตรวจดูบาดแผลที่เท้าซ้ายของเถิงอี้ ยิ้มพลางกล่าวว่า “นี่ไม่นับเป็นอย่างไรได้ เพียงแต่มือกระบี่ขบวนนี้ร้ายกาจนัก มิน่าเล่าหลี่หยวนจึงเหิมเกริมถึงเพียงนี้”

เขาเกาะไหล่เถิงอี้ เดินทางกลับเรือนรับรอง ในใจนึกวาดภาพของหลี่หยวนเห็นสมุนบริวารรับบาดเจ็บกลับไป สีหน้าคงปั้นยากยิ่ง

เซี่ยงเส้าหลงพันบาดแผลที่หัวไหล่ ใส่ยาสมานแผล พานไม่สวมเสื้อท่อนบน คลี่เสื้อยาวตัวหนึ่งคลุมลงบนร่าง นั่งหัดเขียนตัวหนังสือในห้องหนังสือ

เมื่อเข้าสู่ยุคโบราณกาล สิ่งแรกที่ต้องพิชิตคือภาษา สำเนียงเสียงกล่าว รูปแบบของการสื่อสาร ความคุ้นเคยส่วนตัวและตัวหนังสือ ไม่ทราบเป็นเพราะเขามีพรสวรรค์พิเศษ หรือว่าไม่มีทางเลือกอื่นอีก ส่วนใหญ่เขาผ่านพ้นมาได้ แต่ด้านตัวหนังสือจนบัดนี้ยังไม่มีความคืบหน้าอันใด

ตัวหนังสือสมัยเลียดก๊กเป็นแบบโบราณ ก้ำกึ่งระหว่างอักษรแบบจ้วนกับแบบตี้ สร้างความยากลำบากแก่เซี่ยงเส้าหลงยิ่ง โดยเฉพาะ

การเขียนบนแผ่นไม้ไผ่กับผ้าแพร ยิ่งเป็นปัญหาใหญ่หลวง ดีที่การเขียนตัวหนังสือเป็นความสุขชนิดหนึ่ง ขณะที่ไม่มีอูถิงฟางและพวกคอยรบเร้าพัวพันเขา จะได้ฉวยโอกาสหัดเขียนดู

ขณะที่เซี่ยงเส้าหลงจมอยู่กับโลกลิปิกร อูกัวพลันเดินเข้ามารายงานว่า "แม่นางจ้าวจื้อมาหานายสาม"

เซี่ยงเส้าหลงคาดคำนวณแต่แรกว่า นางต้องมาหาเขา จึงกล่าวด้วยความยินดีว่า "เชิญนางเข้ามาเถอะ"

อูกัวมองดูตัวอักษรโย้ไปเย้มา บัดเดี๋ยวลายเส้นหนา บัดเดี๋ยวลายเส้นบาง คล้ายเด็กชายหัดคัดลายมือของเขา กล่าวอย่างลังเลว่า "ต้องการให้ผู้ต่ำต้อยเก็บข้าวของของนายสามก่อน แล้วค่อยเชิญนางเข้ามาหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า อีกฝ่ายกล่าวอ้อมค้อมกระตุ้นเตือนเขาว่าลายมือเหล่านี้ไม่อาจให้ผู้อื่นพบเห็น จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ข้าพเจ้าจงใจเขียนเช่นนี้ เพื่อให้ผู้คนยึดถือต่งควงเป็นคนหยาบกร้าน ลายมือแท้จริงข้าพเจ้าเฉกเช่นหงส์เหินมังกรท่อง รับรองท่านต้องกล่าวคำชมเชย"

อูกัวยกมือตบหน้าผากตัวเอง ชมเชยว่าเซี่ยงเส้าหลงคิดอ่านรอบคอบนัก จากนั้นน้อมกายคารวะล่าถอยออกไป ชั่วครู่ให้หลังอูกัวชักนำจ้าวจื้อมาถึง เซี่ยงเส้าหลงยังคงหันหลังให้แก่ประตูห้อง สั่งให้อูกัวปิดประตูห้องแล้วออกไป ค่อยกล่าวกับจ้าวจื้อว่า "มา นั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับเรา"

กล่าวพลางตั้งอกตั้งใจเขียนตัวหนังสือต่อจ้าวจื้อ เดินชดช้อยมานั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับเขา กวาดตาคู่งามไปยังตัวหนังสือโย้เย้ของเขาต้องอุทานดังอาออกมา

เซี่ยงเส้าหลงโยนพู่กันทิ้ง กล่าวว่า "ตัวหนังสือของคนหยาบเป็นเช่นนี้เอง ขอแม่นางจ้าวอย่าได้หัวร่อเยาะ ใช่แล้ว เราสมควรเรียกท่านเป็นแม่นางเถียนจึงถูกต้อง"

จ้าวจื้อค่อยค้อนเขาอย่างขุ่นเคืองแง่งอนวงหนึ่ง กล่าวว่า "ท่าน

ผู้นี้เลอะเลือนจริงๆ ผู้ใดบอกว่าผู้อื่นแซ่เถียน?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “แม่นางมิใช่บอกต่อเราเองหรอกหรือ ไฉนลืมเลือนรวดเร็วนัก?”

จ้าวจื้อหยิบฉวยพู่กัน เขียนอักษรคำ “สั้ง” ลายมือบรรจงสวยงามเปรียบกับตัวหนังสือของเซี่ยงเส้าหลง นับว่าต่างกันราวฟ้ากับดิน

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างกระอักกระอ่วนว่า “ที่แท้เราฟังผิดไป แต่ว่าแม้ฟังผิด ก็มีส่วนช่วยให้เข้าใจเรื่องราว”

จากนั้นฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง ต้องสะท้านขึ้นอย่างมิอาจข่มกลั้น

จ้าวจื้อกลับคาดเดาความในใจเซี่ยงเส้าหลงผิดไป กล่าวอย่างหดหู่ว่า “ท่านคงทราบแล้วว่า บิดาข้าพเจ้าเป็นขุนนางรัฐฉีนามสั้งฉิน ท่านผู้เฒ่าตั้งใจบริหารราชการแผ่นดินรับใช้ต้าอ๋อง แต่โจรโฉดเถียนตานเข้าใจว่าบิดาคิดลิดรอนอำนาจของมัน ดังนั้นสร้างหลักฐานเท็จกล่าวหาท่านผู้เฒ่าคิดกบฏ เป็นเหตุให้พวกเราต้องหลบหนีมายังนครหานตาน คาดคิดว่าจ้าวมู่เห็นแก่ความสัมพันธ์ที่แล้วมา ยินยอมอุปการะพวกเรา มิคาด...”

เซี่ยงเส้าหลงกลับนึกถึงสั้งหลันซึ่งแต่งให้แก่เถิงอี้ เถิงอี้คงล่วงรู้ชาติกำเนิดของนาง ไม่ต้องถามไถ่จ้าวจื้อโดยตรง เพื่อมิให้ความลับรั่วไหลออกไป ดังนั้นเปลี่ยนเป็นถามว่า “หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวกับท่านมีความสัมพันธ์อันใด?”

จ้าวจื้อปาดเช็ดคราบน้ำตาที่หางตา กล่าวว่า “ไม่มีความสัมพันธ์อันใด แต่ว่าเขาเป็นสหายสนิทกับจ้าวเจิ้งสู จ้าวเจิ้งสูเป็นบัณฑิตรัฐจ้าว เมื่อวัยเยาว์เคยติดตามมารดาของเขามาเป็นบ่าวไพร่บ้านเรา จนบัดนี้ยังเรียกตัวเองเป็นบ่าว หากมิใช่เขารับอุปการะเราสองพี่น้อง พวกเราไม่ทราบมีสภาพอย่างไร ข้าพเจ้าให้ความเคารพเขาเป็นบิดา ท่านก็เรียกผู้อื่นเป็นจ้าวจื้อเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงพานซักถามถึงที่สุดว่า “เหตุใดแม่นางรับหน้าที่ฝึกนางระบำให้แก่จ้าวมู่?”

จ้าวจื้อตอบว่า “หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวผู้เป็นอาจารย์ข้าพเจ้ามีการคบหากับกวอจ้ง กวอจ้งต้องการหาคนฝึกอบรมนางระบำของเขาร่ายรำกระบี่ อาจารย์จึงแนะนำข้าพเจ้าต่อเขา จ้าวมู่เห็นข้าพเจ้าฝึกอบรมได้ไม่เลว จึงให้ข้าพเจ้าฝึกนางระบำของเขาที่ตึกพระยา พวกเราเข้าใจว่ามีโอกาสล้างแค้น กลับถูกท่านขัดขวางเอาไว้”

เซี่ยงเส้าหลงถามอีกว่า “พี่สาวท่านมีฝีมือร้ายกาจปานนั้น ไม่ทราบได้รับการฝึกสอนจากหัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวด้วยหรือไม่?”

จ้าวจื้อสั่นศีรษะกล่าวว่า “พี่ใหญ่เป็นศิษย์คนสุดท้ายของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียรัฐฉีนามเฉาชิวเต้า ข้าพเจ้ารั้งอยู่ที่นี้ อาศัยอยู่กับจ้าวเจิ้งสูนางกลับเร้นกายกลับรัฐฉีไปฝึกวิทยายุทธ์จากท่านเฉา เคยลอบสังหารเถียนตานสองครั้ง แต่ไม่เป็นผล ถูกตามล่าอย่างกระชั้นชิด ระหว่างนี้จึงหลบหนีมายังที่นี้”

เซี่ยงเส้าหลงอดกล่าวมิได้ว่า “คราครั้งนี้แม่นางไฉนให้ความร่วมมือตอบคำถามทุกข้อโดยไม่ปิดบัง?”

จ้าวจื้อหน้าแดงวูบหนึ่งจึงกล่าว “ทั้งนี้เพราะผู้อื่นสำนึกขอบคุณท่านที่แผ่เมตตาแทนการแก้แค้น ท่านนับเป็นคนดีผู้หนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางเอนพิงกับพนักพิงเก้าอี้ บิดขี้เกียจคราหนึ่งเผยเห็นหน้าอกอันบึกบึนแข็งแรง และผ้าพันแผลบริเวณหัวไหล่ สร้างความตระหนกแก่จ้าวจื้อจนร้องโพล่งว่า “ท่านรับบาดเจ็บ?” จากนั้นกล่าวอย่างเอียงอายว่า “ท่านพำนักอยู่ในบ้าน มักไม่สวมใส่เสื้อผ้าหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า “แม่นางคงไม่คุ้นกับการเผชิญหน้ากับคนหยาบกร้านเช่นข้าพเจ้าแล้ว”

จ้าวจื้อมองดูเขาอย่างเอียงอาย กล่าวว่า “ไม่ ท่านต่งมีปัญญาและฝีมือเหนือธรรมดา เราสองพี่น้องล้วนนับถือเลื่อมใสท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมากล่าวว่า “อย่าได้กล่าวแทนพี่สาวท่านเราจึงไม่เชื่อว่านางยอมรับนับถือผู้คน”

จ้าวจื้อมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย ผงกศีรษะกล่าวว่า “ท่านร้ายกาจจริงๆ

มองปราดเดียวก็ล่วงรู้นิสัยใจคอของนาง นางไม่ได้บอกว่านับถือเลื่อมใสท่าน แต่ข้าพเจ้าทราบว่าในใจนางประเมินค่าของท่านใหม่ เพียงแต่ปากแข็งไม่ยอมรับ ผู้อื่นมาหาท่าน นางหาได้คัดค้านไม่”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถามว่า “ท่านคงเป็นเพื่อนอาจารย์ท่าน เดินทางไปร่วมงานเลี้ยงพระราชทานของเจ้ารัฐจ้าว เหตุใดมีเวลาว่างแวะมาหาเรา?”

จ้าวจื้อกล่าวว่า “เนื่องด้วยเพราะทุกผู้คนล้วนเดินทางเข้าวัง ข้าพเจ้าจึงปลีกตัวออกมา จี้เอียนหยานมีเสน่ห์ร้ายกาจจริงๆ ทุกผู้คนล้วนลุ่มหลงในตัวนาง”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงตอนนี้ จี้เอียนหยานกำลังแสดงละครในวังจ้าว มีผู้ใดคาดคิดว่า เขากลับพิชิตจิตใจของนางได้

จ้าวจื้อเห็นใบหน้าเขาปรากฏรอยยิ้มอันประหลาดพิกลขึ้น อดถามมิได้ว่า “ท่านคิดอะไร? ใช่แล้ว เหตุใดท่านไม่ได้เข้าร่วมงานเลี้ยงพระราชทานในคืนนี้ ยังมีผู้อื่นยังไม่ได้ถามว่าท่านกับเถียนตานมีความแค้นอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงแบมือออก กล่าวว่า “ท่านต้องการให้เราตอบคำถามข้อใดก่อน?”

จ้าวจื้อกวาดตามายังกล้ามเนื้อหน้าอกของเขาอีกครา จากนั้นรีบเบือนสายตาไป ทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านผู้นี้คล้ายปริศนาประการหนึ่ง บันดาลให้คนขบคิดไม่เข้าใจ หากแม้นท่านเป็นเซี่ยงเส้าหลง ทุกประการจะสมเหตุสมผลแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เราทราบแล้วว่าเซี่ยงเส้าหลงเป็นใคร เพียงคิดไม่ถึงว่าแม่นางก็เป็นสตรีของเขาด้วย”

จ้าวจื้อหน้าแดงเข้มกว่าเดิม กล่าวว่า “ผู้อื่นมิเพียงไม่มีความสัมพันธ์กับเขา ตอนแรกเขายังเป็นศัตรูของข้าพเจ้า...โอ”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “แม่นางไฉนทอดถอนใจ?”

จ้าวจื้อกล่าวเสียงละห้อยว่า “ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ สรุปแล้วรู้สึก

ว้าวุ่นใจอยู่บ้าง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ท่านเมื่อมิใช่สตรีของมันก็อย่าได้คิดถึงมันแล้ว จะอย่างไรข้าพเจ้าทั้งเคยโอบกอดท่าน จุมพิตท่าน แม่นางมิสู้คล้อยตามเราเถอะ”

จ้าวจื้อตะลึงลานกับที่ จากนั้นใบหน้าร้อนผ่าวขึ้นมา สั่นศีรษะเป็นพัลวัน ร่ำร้องว่า “ไม่ ไม่...”

จากนั้นค่อยรู้สึกตัวว่าเสียกิริยา เปลี่ยนเป็นกล่าวคำขออภัย เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “เราเป็นคนหยาบกร้าน ตอนแรกยังเข้าใจว่าแม่นางชมชอบเรา มิคาดเป็นการหลงตัวเองโดยใช่เหตุ นี่ไม่มีใดต้องขออภัย ไม่รักเราก็แล้วกันไป”

จ้าวจื้อก้มศีรษะลง ใช้นิ้วมือลูบคลำชายเสื้ออย่างไม่สบายใจ กล่าวเบาๆ ว่า “ท่านไม่ขุ่นเคืองผู้อื่นเพราะเรื่องนี้จริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “มารดามันเถอะ เราไหนเลยเป็นคนเช่นนั้น แต่ท่านเมื่อมิใช่สตรีของเรา ถือว่าเป็นคนนอก บิดาสอนเราว่าพบพานคนนอกไม่อาจบอกความจริง ท่านอย่าคิดหมายให้ข้าพเจ้าบ่งบอกเรื่องราวใดต่อท่าน”

จ้าวจื้อถูกเขาก่อกวนจนเลอะเลือนสงสัย พานกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “ไม่บ่งบอกก็แล้วกันไป ข้าพเจ้าไปแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงหยิบฉวยพู่กันเขียนตัวหนังสือใหม่ กล่าวโดยไม่แยแสว่า “แม่นางเชิญ อภัยที่ไม่ส่ง”

จ้าวจื้อคล้ายถูกตอกตรึงติดกับพื้น ไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว ปากกล่าวว่า “ท่านมีโทสะแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงจงใจไม่เหลือบแลนาง กล่าวว่า “ถูกสตรีปฏิเสธยังควรเฉลิมฉลองหรือไร? หากแม่นางไม่จากไป ไม่แน่ว่าข้าพเจ้าจะโอบอุ้มท่านเข้าห้องหับ เมื่อถึงเวลานั้นท่านไม่ยินยอมก็อับจนปัญญาแล้ว”

จ้าวจื้อกระโดดปราดขึ้น ล่าถอยถึงข้างประตู ค่อยคลายใจลงกล่าวว่า “หากท่านปฏิบัติต่อข้าพเจ้าเช่นนี้ จ้าวจื้อจะแค้นท่านจวบจนตาย”

เซี่ยงเส้าหลงวางพู่กันเงยหน้าขึ้น ยิ้มอย่างสง่างามกล่าวว่า “แค้นก็คือรัก คิดไม่ถึงเราต่งควงประสบความสำเร็จแล้ว ก่อนหน้านี้คิดเสาะหาสตรีแค้นเรายังหาไม่พบ”

จ้าวจื้อกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “นอกจากอาชาแล้ว ท่านยังเข้าใจอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดแล้วกล่าว “ซึ่งความจริงนอกจากอาชาแล้ว เราไม่กระตือรือร้นสนใจอันใด แต่ค่ำคืนนั้นหลังจากโอบกอดแม่นาง ค่อยทราบว่าเรือนร่างของสตรีอ่อนนุ่มน่าลุ่มหลงปานนี้”

จ้าวจื้อไม่อาจทนรับฟังอีกต่อไป ขยี้เท้ากล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “ผู้อื่นแค้นท่านแทบตายแล้ว”

พลางผลักเปิดประตูห้องหลบหนีไป เซี่ยงเส้าหลงมองดูประตูที่ปิดลง ทอดถอนใจออกมาคำหนึ่ง

เขาจงใจยั่วยุโทสะจ้าวจื้อผละจากไป ไม่เช่นนั้นไม่แน่ว่าจะถูกนางเปิดโปงความลับ โดยเฉพาะหลังจากที่จิงจวิ้นกลับมา เด็กน้อยนี้ต้องเผยพิรุธต่อหน้านางแน่นอน ต่อให้จิงจวิ้นไม่แสดงท่าทีผิดปรกติ แต่ว่าจ้าวจื้อเคยพบกับจิงจวิ้นหลายครั้ง อาจพบว่าจิงจวิ้นสวมหน้ากากใบหนึ่ง

นางผิดแผกแตกต่างกับนางบำเรอของจ้าวมู่ นามเถียนเจิน เถียนเจินเพียงต้องการอยู่ร่วมกับเขา หากแม้นพี่สาวนางยกอ้างความสัมพันธ์ทางสายเลือด ใช้ให้นางมาข่มขู่เขา เพื่อบรรลุปณิธานความหวังอย่างนั้นก็ย่ำแย่แล้ว

แต่หากว่าพวกนางสองพี่น้องตกลงใจไปลอบสังหารเถียนตาน นับเป็นเรื่องอันตรายยิ่ง จนใจที่ยามกะทันหันนึกหาวิธีเกลี้ยกล่อมไม่ออก

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงตอนนี้ก็ผุดลุกขึ้น ออกไปหาเถิงอี้ เพื่อสอบถามถึงความสัมพันธ์ระหว่างสั่งหลันกับพวกนาง

วันรุ่งขึ้นเซี่ยงเส้าหลงลุกจากเตียง ยังคงอยู่ว่างไม่มีเรื่องราวให้กระทำ

เขารู้สึกน่าหัวร่อ ตัวเองความจริงเป็นคนมีชื่อเสียง แต่แล้วถูกทอดทิ้งเย็นชา เพียงเพราะเจ้ารัฐจ้าวไม่กล้าล่วงเกินหลี่หยวน หากเขาเป็นผู้งมงายอาชาต่งควงตัวจริงไม่สะบัดหน้าจากไปก็แปลกไปแล้ว

หลังจากสอบถามเถิงอี้ เขาค่อยทราบว่าสั้งหลันเป็นพี่รองของจ้าวจื้อ ชาวฉีเห็นว่านางมีรูปโฉมงดงาม จึงผลักไสเข้าหอคณิกา จัดการฝึกอบรม จากนั้นยึดถือเป็นของขวัญจัดส่งให้แก่ผู้คน

หลังอาหารเที่ยง จ้าวมู่เข้าวังไปเฝ้าเจ้ารัฐจ้าว ระหว่างเดินทางผ่านเรือนรับรอง แวะเข้ามาหาเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงบอกเล่าเหตุการณ์ที่ถูกกลุ้มรุมทำร้ายให้ทราบ จ้าวมู่ขบคิดแล้วกล่าว “นี่ต้องเป็นฝีมือของหลี่หยวน ผู้อื่นไม่มีเหตุผลจัดการกับท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงคาดการณ์ได้แต่แรก เพียงเพื่อต้องการให้จ้าวมู่บ่งบอกออกมาเอง

จ้าวมู่กล่าวว่า “หลี่หยวนลุ่มหลงงมงายต่อจี้เอียนหยาน แต่แล้วนางนั่งโต๊ะเดียวกับท่าน ดังนั้นสะกิดเพลิงริษยาของมันขึ้น พอเข้าเฝ้าเจ้ารัฐจ้าวก็กีดกันท่านเป็นการใหญ่ เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงทั้งสองรัฐ พานอยู่ในช่วงคับขันสำคัญ ดังนั้นเรายากจะออกปากได้” ทอดถอนใจแล้วกล่าวสืบต่อ “หญิงงามนี้นับเป็นสุดยอดในอิสตรี เมื่อคืนเป่าขลุ่ยกลางงานเลี้ยงพระราชทาน แขกเหรื่อทั้งหมดล้วนเคลิบเคลิ้มงมงาย หลี่หยวนถึงกับร่ำไห้ออกมา หากแม้นสามารถรับนางไว้เป็นสมบัติส่วนตัว ท่านว่าบุรุษนั้นยังมีความมุ่งมาดปรารถนาอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงเงียบงันไม่กล่าววาจา จ้าวมู่อดถามมิได้ว่า “เมื่อคืนยอดหญิงจี้แวะมาหาท่านอีก ไม่ทราบมีเรื่องใด?”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เราบอกว่านางชมชอบข้าพเจ้า ท่านพระยาเชื่อหรือไม่?”

จ้าวมู่หัวร่อพลางกล่าวว่า “ย่อมไม่เชื่อ”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงละห้อยว่า “เราก็คิดเข้าข้างตัวเองว่า นาง

ชื่นชมในตัวข้าพเจ้า น่าเสียดาย ม้าพาหนะของนางล้มป่วย ค่อยมาขอคำแนะนำจากข้าพเจ้า”

จ้าวมู่เห็นว่าเช่นนี้จึงมีเหตุผล ดังนั้นกล่าวว่า “เราต้องไปแล้ว หลายวันนี้ออกนอกเคหสถานให้นำพาผู้คนอีกหลายคนร่วมทาง อย่าเปิดโอกาสให้หลี่หยวนฉกฉวยได้ เรื่องของพวกเราต้องรอจนหกรัฐบรรลุข้อตกลงรวมประสานแนวดิ่ง ค่อยดำเนินการได้”

เซี่ยงเส้าหลงรับคำ เดินไปส่งจ้าวมู่ถึงประตูใหญ่

จ้าวมู่มีอารมณ์ดีเป็นพิเศษ กล่าวอีกว่า “ไม่ทราบยอดหญิงจี้หวั่นไหวใจหรือไร สองวันนี้ยิ่งงามปานจะหยด ที่คาดคิดไม่ถึงคือ คืนนี้นางรับปากไปร่วมงานเลี้ยงของหยาฮูหยินด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “อย่างนั้นคืนนี้ไยมิใช่มีผู้คนมาอย่างเนืองแน่น?”

จ้าวมู่หัวร่อออกมา กล่าวว่า “ท่านใช้ถ้อยคำได้วิเศษกว่านักการทูตเช่นซูฉินกับจางอี้อีก ขอเพียงออกแรงแข็งขันกว่านี้ คืนนี้ไม่แน่ว่าจะได้เผด็จศึกสวาทกับหยาฮูหยิน ความสามารถบนเตียงของสตรีแพศยานี้มีแต่ทดสอบด้วยตัวเองจึงทราบได้”

เซี่ยงเส้าหลงถึงกับคิดอุดหูไม่ต้องการฟัง ดีที่มาถึงลานกว้างหน้าเรือนรับรอง เห็นผู้ติดตามของจ้าวมู่มีจำนวนนับร้อย รวมทั้งผูปู้กับหลิวเฉาซึ่งเคยเป็นคนของผิงหยางจวิน ต่อมาปวารณารับใช้เขา

จ้าวมู่พลันแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “สักวันหนึ่งเราจะคร่ากุมสตรีคนนั้นไว้ เมื่อถึงเวลาจะให้นางคิดมีชีวิตก็ไม่ได้ คิดตายก็ไม่สมปรารถนา คนเหล่านี้เป็นองครักษ์ชุดใหม่ของเรา หากยังบกพร่องต่อหน้าที่ เราจะประหารฆ่าสิ้นเช่นเดียวกับสัดใส่ข้าวชุดก่อน”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน คนผู้นี้มีจิตใจโหดเหี้ยมอำมหิตจริงๆ ทุกผู้คนรวมทั้งตัวเขา อาจกลายเป็นเครื่องมือที่ถูกจ้าวมู่ทิ้งขว้างไว้ทุกเมื่อ วันใดที่คนผู้นี้ขึ้นเป็นผู้ครองแคว้น ราษฎรไหนเลยอยู่เย็นเป็นสุขได้? แต่ไม่ว่าอย่างไร คราครั้งนี้ผูปู้และพวกนับว่ามีโอกาสเข้าใกล้จ้าวมู่แล้ว

จ้าวมู่และผู้ติดตามจากไปไม่นาน หยาฮูหยินก็จัดส่งรถม้ามารับตัวเขาไปร่วมงานเลี้ยง ผู้มายังเป็นจ้าวหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงไว้วางใจจ้าวหนึ่งยิ่งกว่าผูปู้อีก ดังนั้นเชื้อเชิญอีกฝ่ายเข้าสู่ห้องด้านใน ยิ้มพลางกล่าวว่า “จ้าวหนึ่งจดจำข้าพเจ้าไม่ได้หรือ?”

จ้าวหนึ่งเบิกตามองดูเขา พลันร้องเรียก “ท่านเซี่ยง” คุกเข่าโครมลงกล่าวว่า “ผู้ต่ำต้อยทั้งหลายเฝ้ารอท่านเซี่ยงกลับมา ความจริงคิดลอบเดินทางไปหาท่านเซี่ยงที่นครเสียนหยาง แต่ไม่อาจหักใจจากฮูหยิน”

เซี่ยงเส้าหลงฉุดดึงคนขึ้นมา บังคับให้นั่งลงกล่าวว่า “คราครั้งนี้ห้ามมิให้เปิดเผยศักดิ์ศรีข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นต้องล่มสลายทั้งขบวน แม้แต่พี่น้องของท่านก็ปิดบังเอาไว้”

จ้าวหนึ่งรับคำว่า “ท่านเซี่ยงไว้วางใจผู้ต่ำต้อยถึงเพียงนี้ ต่อให้เราจ้าวหนึ่งถูกแล่เนื้อเถือหนัง ก็ไม่แพร่งพรายเรื่องของท่านเซี่ยงออกไป”

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “ใช่แล้ว สองวันนี้หานฉ่วงมาค้างคืนกับฮูหยินพวกท่านหรือไม่?”

จ้าวหนึ่งมีสีหน้าไม่เป็นปรกติอยู่บ้าง กล่าวว่า “สองวันนี้ฮูหยินไม่ต้อนรับขับสู้พระยาปราบบรรพตหานฉ่วง แต่ท่านหลี่หยวนแห่งรัฐฉู่แวะมาครั้งหนึ่ง ฮูหยินเชิญเขาไปที่หอน้อย เขารั้งอยู่หนึ่งชั่วยามค่อยจากไป ท่านเซี่ยง ฮูหยินทำเช่นนี้เพียงคิดอาศัยผู้อื่นช่วยให้ลืมเลือนท่าน วันเวลาที่ผ่านมาพวกเราไม่เคยเห็นรอยยิ้มของนางมาก่อน”

เซี่ยงเส้าหลงบันดาลโทสะ เป้าหมายของหลี่หยวนไม่ได้อยู่ที่หยาฮูหยิน เพียงอาศัยหยาฮูหยินเป็นเครื่องระบายความแค้นที่จี้เอียนหยานดีต่อเขา หยาฮูหยินกลับไม่รักดี ยอมเกลือกกลั้วกับมัน

จ้าวหนึ่งกล่าวอย่างประหวั่นลนลานว่า “ท่านเซี่ยง ที่ผู้ต่ำต้อยกล่าวล้วนเป็นความสัตย์จริง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “คนผู้หนึ่งเหยียบเรือสองแคมเป็นเรื่องอันตรายอย่างยิ่ง จ้าวหนึ่ง นับแต่นี้ท่านทางที่ดีอยู่กับข้าพเจ้า หลังจากเสร็จเรื่องให้ติดตามข้าพเจ้ากลับนครเสียนหยาง หยาฮูหยิน

จิตใจแปรปรวน ข้าพเจ้าไม่อาจฝากชีวิตคนทั้งหมดไว้ที่นาง หากนางทรยศต่อพวกเราอีก คราครั้งนี้ไม่มีโอกาสพลิกฟื้นคืนชีวิตได้”

จ้าวหนึ่งรีบคุกเข่าลงขอขมาโทษ เซี่ยงเส้าหลงฉุดดึงคนขึ้นมา ว่ากล่าวตักเตือนอีกหลายประโยค ค่อยไปหาเถิงอี้ ขอยาน้ำซึ่งคั้นจากพืชพันธุ์ความรักถูทาลงบนร่าง จากนั้นจึงติดตามจ้าวหนึ่งเดินทางสู่ตึกฮูหยิน

ระหว่างทางเขายิ่งนึกยิ่งแค้น ตอนนี้นอกจากจอมโฉดชั่วจ้าวมู่แล้วยังเพิ่มคนต่ำช้าเช่นหลี่หยวนอีกผู้หนึ่ง เขายังเคียดขึ้งหยาฮูหยินที่ขาดความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ทั้งสนใจต่อผู้งมงายอาชาเช่นเขา ทั้งเกาะแกะกับบุรุษมากหน้าหลายตา ทำให้บังเกิดความคิดสั่งสอนนางขึ้น

วิธีจัดการกับคนทั้งสองที่ดีที่สุด ย่อมเป็นเทพธิดาในดวงใจจี้เอียนหยาน นึกถึงตอนนี้ เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกมีชีวิตชีวาขึ้นมาอีกครา

น้ำผึ้งหยดหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงเดินเข้าสู่ห้องโถงใหญ่ ซึ่งคราก่อนเคยมารอคอยหยาฮูหยิน เครื่องประดับอันล้ำค่าเหล่านั้นยังเรียงรายอยู่ในตู้แคร่ หากแต่อารมณ์ความรู้สึกของเขาแตกต่างไปจากเดิม

นางไฉนไม่เชื้อเชิญเขาไปยังหอน้อย กลางสวนอันร่มรื่นนั้น หากแต่อนุญาตหลี่หยวนเข้าไป ในเมื่อลดความสำคัญของเขา มิสู้อย่าได้ตามตัวเขามา หากไม่เอ่ยถึงจริยธรรมความประพฤติ หลี่หยวนนับเป็นชายในฝันของสตรี แม้แต่จี้เอียนหยานยังหวั่นไหวไปกับบทความของเขา น่าเสียดายหลี่หยวนกลับเป็นบุคคลเช่นนี้

ขณะครุ่นคิด หยาฮูหยินเดินชดช้อยมาถึง หญิงรับใช้ที่ยืนปรนนิบัติอยู่ด้านข้างรีบย่อกายคารวะล่าถอยออกไป

เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่า ไม่พบเห็นเจาน้อยเหล่าหญิงรับใช้ดั้งเดิม หยาฮูหยินก็ทรุดนั่งลงบนเสื่อข้างกายเขา กล่าวว่า “ท่านต่งให้เกียรติมาเยือน นับว่าเพิ่มประกายให้แก่บ้านซอมซ่อ”

เซี่ยงเส้าหลงกวาดมองนาง เห็นหญิงงามที่เต็มสาวนางนี้เปล่งประกายเฉิดฉัน ปากแก้มคิ้วคางช่างยวนยั่วใจ รูปกายสมสัดส่วนชวนให้ผู้คนหลงใหลใฝ่ฝัน นางยิ่งงามเปล่งปลั่ง เขายิ่งขุ่นเคืองใจ คาดว่านางคงได้รับการหล่อเลี้ยงจากหลี่หยวน กลับคืนสู่ชีวิตชีวาอีกครั้ง ดังนั้นส่งเสียงหยาบกระด้างว่า “ตัวตึกของฮูหยินงามวิจิตรปานวังเจ้า ไฉนใช้คำ

บ้านซอมซ่อ?"

หยาฮูหยินรับฟังจนขมวดคิ้ว ไหนเลยมีคนยึดถือจริงจังต่อคำกล่าวตามมารยาท แต่ว่านางหาได้ถือสาไม่ เพียงถามว่า "สถานปศุสัตว์ที่หุบเขาซ่อนไพร่พลของท่านต่งดำเนินการถึงขั้นใดแล้ว?"

เซี่ยงเส้าหลงดูจากท่าทีหยาฮูหยิน ก็ทราบว่าหลี่หยวนพิชิตจิตใจนางเป็นผลสำเร็จ นี่ความจริงเป็นเรื่องน่ายินดี อย่างน้อยหยาฮูหยินไม่มาพัวพันเขาชั่วครู่ จนใจที่เขายังคับข้องใจ คิดทำร้ายจิตใจนาง สร้างความลำบากใจแก่นาง จากนั้นเขาหักห้ามความรู้สึกเช่นนี้เอาไว้ ยิ้มพลางกล่าวว่า "วันนี้ไม่เอ่ยถึงการงาน เพียงไม่ทราบฮูหยินไฉนเรียกหาเรามายังที่นี้ก่อน?"

คราครั้งนี้ถึงรอบหยาฮูหยินไม่อาจตอบคำ ตอนนี้มาตรแม้นหลี่หยวนผ่านเข้ามาครอบครองจิตใจนาง แต่นางยังใช้คนไปรับตัวผู้งมงายอาชาผู้นี้ล่วงหน้ามาก่อน ทั้งนี้เพราะส่วนลึกของจิตใจต้องการอยู่ร่วมกับเขา

ต่งควงผู้นี้กอปรด้วยบุคลิกอันหยาบกระด้าง แต่ก็แฝงปรัชญาความคิด ทั้งหยาบคายทั้งนุ่มนวล ผสมผสานเป็นความรู้สึกที่แปลกใหม่เร้าใจชนิดหนึ่ง เมื่ออยู่ร่วมกับเขา ไม่ทราบว่าอีกสักครู่เขาจะกล่าววาจาใดหรือแสดงพฤติกรรมที่เหนือความคาดหมายอันใด

ในส่วนของเขา คล้ายใกล้ชิดคล้ายห่างเหินต่อนางราวกับไม่เห็นนางอยู่ในสายตา แต่เหมือนกับบังเกิดความสนใจต่อนาง สรุปแล้วเมื่ออยู่ข้างกายเขา นางไม่มีเวลาคำนึงนึกถึงเรื่องอื่น

ความรู้สึกเช่นนี้เป็นสิ่งที่หลี่หยวนไม่อาจให้แก่นางได้ ขณะที่คลุกคลีกับหลี่หยวน นางอดคาดคิดว่าเขาคือเซี่ยงเส้าหลงมิได้ แต่บุรุษหยาบกร้านซึ่งมีบางอย่างที่คลับคล้ายเซี่ยงเส้าหลง กลับทำให้นางลืมสิ้นทุกสิ่ง หากแม้นมีสัมพันธ์รักกับผู้งมงายอาชานี้ จะเป็นรสชาติอย่างไร?

นึกถึงตอนนี้ แม้แต่นางเองยังตื่นตระหนกตกใจ ลอบตำหนิตัวเองเหตุใดพอพบพานเขา ความประทับใจที่มีต่อหลี่หยวนจึงเบาบางลง?

เซี่ยงเส้าหลงเห็นสีหน้านางแปรเปลี่ยนไม่แน่นอน พลันบันดาลโทสะ ผุดลุกขึ้นกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ฮูหยินใช่หลงรักเด็กน้อยหลี่หยวนหรือไม่ ตอนนี้จึงชืดชาต่อเราถึงเพียงนี้?”

หยาฮูหยินสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร่ำร้องคำ “ไม่” ยามฉุกละหุกไม่มีเวลาคาดคิดว่า เหตุใดฝ่ายตรงข้ามเปิดโปงความในใจของนางได้?

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “นั่นหาเป็นไรไม่ แต่หากหลี่หยวนขโมยม้าวิเศษของเรา เราจะไม่ปล่อยปละละเว้นมันเด็ดขาด” พลางบิดขี้เกียจคราหนึ่งแล้วกล่าว “เรายังคงออกไปเดินเล่นที่ท้องถนนก่อน รอสักครู่ค่อยมาร่วมงานเลี้ยงของฮูหยิน”

หยาฮูหยินถูกเขาก่อกวนจนจับต้นชนปลายไม่ถูก ต้องผุดลุกขึ้นกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “ท่านต่งไว้หน้าข้าพเจ้าได้หรือไม่? ในสายตาของท่าน ผู้อื่นไม่อาจเทียบเปรียบกับม้าของท่านตัวหนึ่งหรอกหรือ?”

คำพูดกล่าวจากปากค่อยรู้สึกตัว นี่ไยมิใช่เปรียบตัวเองเป็นม้าของเขาหรอกหรือ?

เซี่ยงเส้าหลงกวาดมองนางแวบหนึ่ง รู้สึกสุขใจยิ่ง หันกายเดินไปยังประตูห้องโถง ปากกล่าวว่า “เด็กน้อยนั้นตั้งตัวเป็นอริกับบิดา คราครั้งนี้จะให้มันรับทราบฝีมือของเราผู้แซ่ต่ง โดยช่วงชิงตัวจี้เอียนหยานมา ให้มันลิ้มลองรสชาติของการถูกพรากของรักไปจากอกดูบ้าง”

หยาฮูหยินความจริงคิดไล่ติดตามเขาไป แต่พอฟังคำ “จี้เอียนหยาน” ต้องชะงักเท้าลง นางไม่กล้าหัวร่อเยาะเขา ทั้งนี้เพราะน้ำเสียงของเขาเต็มไปด้วยความเชื่อมั่นอย่างแรงกล้า บันดาลให้ผู้คนรู้สึกว่าเขาพอลั่นปากต้องกระทำได้

จวบกระทั่งเงาหลังของเซี่ยงเส้าหลงหายลับกับประตูห้อง นางยังทบทวนนึกถึงคำ “พรากของรักไปจากอก” ของเขา โอ คนผู้นี้ใช้ถ้อยคำแปลกใหม่ สามารถประชันขันแข่งกับเซี่ยงเส้าหลงได้

ทันใดนั้น นางพบว่าหลี่หยวนยังไม่สามารถแทนที่เซี่ยงเส้าหลงได้

นึกถึงตอนนี้ต้องบังเกิดความทอดอาลัยตายอยาก ไม่ต้องการ

ครุ่นคิดต่อไป

เซี่ยงเส้าหลงปรากฏกายบนท้องถนนนครหานตาน หวนนึกถึงหลังจากที่เสี่ยวผานขึ้นครองราชย์ เกิดสงครามรบพุ่งขึ้น อดสะทกสะท้อนใจมิได้

ผืนแผ่นดินอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ ผ่านความวุ่นวายมาถึงเวลาหลายร้อยปี ในที่สุดเข้าสู่ช่วงการเปลี่ยนแปลงของกงล้อประวัติศาสตร์ที่ว่า "แตกแยกเป็นเวลานานต้องรวมตัวกัน" เขาในฐานะผู้มาจากมิติแห่งกาลเวลา กลับเป็นผู้ผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ขึ้น หากแม้นเขาไม่ได้ย้อนเวลาเดินทางมา เหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้นหรือไม่? ต่อให้เซี่ยงเส้าหลงมีปัญญาเพียงไหน ยังถูกปัญหานี้ก่อกวนจนสมองพองโต

"พี่ต่ง"

เซี่ยงเส้าหลงตอนแรกรับฟังจนตะลึงลาน จากนั้นค่อยได้คิดว่าเขาคือต่งควง ดังนั้นรีบเหลียวหน้าไป ผู้ส่งเสียงเรียกหากลับเป็นพระยาปราบบรรพตหานฉ่วงจากรัฐหาน ข้างกายแวดล้อมด้วยผู้ติดตามเจ็ดแปดคน มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นยอดฝีมือเชิงกระบี่

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "เรายังเข้าใจว่ามีแต่เราชมชอบเดินเล่น คิดไม่ถึงท่านพระยาก็มีอารมณ์บรรเจิดเช่นนี้"

หานฉ่วงเดินถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง ค่อยคล้องแขนอีกฝ่ายอย่างสนิทสนม เดินพลางกล่าวพลางว่า "เรือนรับรองของข้าพเจ้าอยู่ตรงมุมโค้ง ไปถึงที่พักแล้วค่อยสนทนา"

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามจะเปลี่ยนแปลงท่าที จากชาเย็นเป็นผูกมิตรกับเขา ต้องติดตามหานฉ่วงไปยังเรือนรับรอง

ทั้งสองเข้าห้องโถงรับแขกไปนั่งลง มือกระบี่เหล่านั้นยังคงยืนอารักขาดุจเดิม ก่อให้บรรยากาศเขม็งเคร่งเครียด

หานฉ่วงพอออกปากก็กล่าวว่า "ตัวบัดซบหลี่หยวนไม่ไว้หน้าพวกเราแม้แต่น้อย กลับกระตกหนวดของเราพระยา ช่างน่าแค้นใจนัก"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล ที่แท้หานฉ่วงส่งคนคอยจับตาดูหยาฮูหยิน เห็นหลี่หยวนไปหานาง รั้งอยู่เนิ่นนานค่อยจากไป สร้างความขุ่นแค้นแทบคลุ้มคลั่ง กลับยึดถือเขาเป็นแนวร่วมเดียวกัน จากข้อเสนอนี้แสดงว่าหานฉ่วงมีความจริงใจต่อหยาฮูหยิน คาดว่าคงคิดรับตัวนางกลับรัฐหาน ยึดถือเป็นสมบัติส่วนตัว หากทว่าความฝันนี้ถูกหลี่หยวนทำลายสูญสิ้นไป เซี่ยงเส้าหลงยามกะทันหันกลับไม่ทราบตอบว่ากระไรดี

หานฉ่วงตาทอประกายดุร้าย กล่าวว่า “พี่ต่งเข้าไปไม่ถึงชั่วน้ำเดือดไฉนกลับออกมา?”

เซี่ยงเส้าหลงคาดคิดว่า หานฉ่วงตระเตรียมไปต่อว่าหยาฮูหยินแต่แล้วเห็นเขาออกมา จึงเปลี่ยนความตั้งใจ ฉุดลากเขามายังที่นี้ ดังนั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “เราไม่อาจทนทานรับท่าทีเย็นชาของผู้อื่นไม่ออกมายังรั้งอยู่ที่นั้นทำอะไร ถล่มมารดามันเถอะ”

หานฉ่วงมีความรู้สึกคล้ายประสบด้วยตัวเอง ต้องแค่นเสียงอย่างขุ่นเคืองกล่าวว่า “เด็กน้อยหลี่หยวนนั้นนับเป็นตัวอะไร ยังมิใช่เกาะชายกระโปรงของน้องสาว กลายเป็นบุคคลสำคัญของรัฐฉู่ หากหลี่เอียนเอี้ยนไม่ได้ให้กำเนิดราชโอรสแก่เจ้ารัฐฉู่ ดูว่ามันยังพึ่งพาอาศัยอันใด?”

จนบัดนี้เซี่ยงเส้าหลงยังไม่เข้าใจว่า อีกฝ่ายฉุดลากเขามายังที่นี้ด้วยเจตนาใด ด้วยศักดิ์ฐานะของหานฉ่วงไม่จำเป็นต้องระบายความคับข้องใจต่อคนนอกเช่นเขา

หานฉ่วงหน้าตาบูดบึ้งขุ่นเคือง กล่าวว่า “เราพระยาไม่ต้องการล่วงเกินรัฐฉู่ จึงหักห้ามตัวเองไม่แก่งแย่งยอดหญิงจี้กับหลี่หยวน มิคาดมันกระทั่งหยาฮูหยินยังไม่ปล่อยปละละเว้น มิน่าเล่านับแต่มันมาถึง หยาฮูหยินไม่สนใจไยดีเราอีก”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า หานฉ่วงรักหยาฮูหยินถึงเพียงนี้ ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า “ในโลกมีหญิงงามมากหลาย ท่านพระยาไม่ต้อง

สนใจนางแล้ว ดังนั้นผู้น้อยชมชอบอาชา ท่านดีต่ออาชา พวกมันก็จะดีต่อท่าน ไม่มีใจเป็นอื่น ไม่คล้ายสตรีต่ำช้าที่ยากชุบเลี้ยงได้”

หานฉ่วงนิ่งเงียบงันชั่วขณะ กลับหัวร่อออกมา ยื่นมือตบไหล่เขา กล่าวว่า “ได้สนทนากับท่าน นับเป็นรสชาติแปลกใหม่นัก พี่ต่งทราบหรือไม่ว่า เจ้ารัฐจ้าวชืดชาต่อท่าน แม้แต่งานเลี้ยงพระราชทานเมื่อคืนก็ไม่ได้เชิญท่านเข้าร่วม?”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นกล่าวอย่างแค้นเคืองว่า “ยังมิใช่เพราะเด็กน้อยหลี่หยวนนั้น?”

หานฉ่วงตบไหล่เซี่ยงเส้าหลงอย่างสนิทสนม กล่าวว่า “ที่นี้ไม่ต้องการ ย่อมมีที่อื่นต้องการ รัฐเรายินดีเปิดประตูต้อนรับพี่ต่งทุกเมื่อ หาคิดจัดการกับหลี่หยวน เราพระยายินดีหนุนหลังท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ นี่เป็นจุดประสงค์ที่อีกฝ่ายตีสนิทกับเขา เพื่อยื่นมือเขาจัดการกับหลี่หยวน ยามนั้นแสร้งกล่าวด้วยความตื้นตันใจว่า “ผู้น้อยจะจดจำคำพูดของท่านพระยาไว้”

หานฉ่วงกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า “ในความเห็นเราพระยา จี้เอียนหยานต้องตกเป็นของหลี่หยวนด้วย หากสามารถช่วงชิงยอดหญิงสะคราญโฉมจากเงื้อมมือมัน คาดว่าสร้างความปวดร้าวแก่มันยิ่งกว่าฆ่าทิ้งอีก”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจ กล่าวว่า “ยอดหญิงจี้ไหนเลยพิชิตได้โดยง่ายดาย หลี่หยวนไม่แน่ว่าจะสมมาดปรารถนาได้”

หานฉ่วงยิ้มอย่างเยือกเย็นกล่าวว่า “หากคิดเผด็จสวาท มีวิธีการอยู่มากหลาย เช่นให้นางรับประทานตัวยาปลุกกำหนัดลงไป ปัญหาอยู่ที่ยากจะมีโอกาสอยู่ร่วมกับจี้เอียนหยานเพียงสองต่อสอง เพียงแต่นางคล้ายให้ความสนใจต่อวิชาเลี้ยงม้าของพี่ต่ง ไม่แน่ว่า...เฮอะ พี่ต่งเข้าใจความหมายของเราพระยาหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบบันดาลโทสะ ร้องคำ *‘ต่ำช้าสามานย์’* อยู่ในใจ ยอดหญิงเช่นจี้เอียนหยาน หากมีคนใช้วิธีการดุจสัตว์ป่าต่อนาง ไยมิใช่

ตกเป็นเป้าจู่โจมของทุกผู้คน เมื่อถึงเวลานั้นหานฉ่วงยอมปกป้องเขาก็แปลกไปแล้ว

เพียงดูจากแผนการยืมดาบฆ่าคนนี้ เป็นที่ทราบได้ว่า หานฉ่วงมีจิตใจชั่วช้าสารเลวเพียงไหน คนผู้นี้เป็นขุนนางใหญ่รัฐหาน เดินทางมาหารือลับกับทุกรัฐ เพื่อจัดการกับรัฐฉิน กลับทุ่มเทความคิดกับการชิงรักหักสวาท ละเลยราชการบ้านเมือง ไหนเลยนับเป็นผู้ยิ่งใหญ่ได้?

สรุปแล้วรัฐหาน วุ่ย จ้าว ฉู่ ที่สัมผัสมา ล้วนเป็นคนชั่วช้าครองเมือง มาตรว่าบุคคลเช่นแม่ทัพหลี่มู่ เหลียนผ่อ ตลอดจนซิ่นหลินจวินก็ไม่อาจค้ำจุนสถานการณ์ได้ เพียงไม่ทราบสถานะของรัฐเอี้ยนกับรัฐฉีเป็นอย่างไร?

หานฉ่วงกวักมือคราหนึ่ง ก็มีคนใกล้ชิดยื่นส่งขวดเล็กๆ มาใบหนึ่ง หานฉ่วงจัดแจงยัดเยียดให้แก่เซี่ยงเส้าหลง กล่าวด้วยสีหน้าจริงจังว่า "เราพระยาหวังพึ่งพาท่านระบายโทสะแทนแล้ว สตรีช่างประหลาดแท้ ต่อให้ถือพรหมจรรย์เพียงไหน หากแม้นท่านครอบครองร่างกายของนาง ส่วนใหญ่จะโอนอ่อนผ่อนตามท่าน จี้เอียนหยานเป็นสตรีสมควรไม่มีข้อยกเว้น เฮอะ ข้าพเจ้ากลับอิจฉาเลื่อมใสพี่ต่งนัก"

เซี่ยงเส้าหลงลอบด่าทออีกฝ่ายในใจ ปากยังสอบถามวิธีใช้ แล้วค่อยซุกเก็บขวดยาไว้ในอกเสื้อ กล่าวว่า "เรายังต้องขอดูสถานการณ์แล้วค่อยเคลื่อนไหว ซึ่งความจริงเราให้ความสนใจในตัวสตรีไม่มากนัก สตรีไหนเลยเปรียบเทียบกับอาชาได้?"

หานฉ่วงปลุกปลอบให้กำลังใจอีกหลายประโยค ค่อยชักชวนเซี่ยงเส้าหลงไปยังตึกฮูหยินด้วยกัน

เซี่ยงเส้าหลงรอจนหานฉ่วงเข้าตึกไป ตัวเองเดร็ดเดร่อยู่เบื้องนอกอีกครู่หนึ่งค่อยเดินส่ายอาดๆ เข้าตึกฮูหยิน

ลานกว้างหน้าตึกฮูหยินจอดเต็มไปด้วยรถม้า งานเลี้ยงจัดขึ้นในเรือนพักข้างตึกกลาง โดยจัดตั้งโต๊ะกลมอยู่กลางห้อง แวดล้อมด้วยที่

นั่งสิบกว่าที่ ผู้ที่เข้าร่วมงานเลี้ยงของคหบดีกวอจังในคืนนั้น ล้วนมากันพร้อมหน้า รวมทั้งคุณหนูตระกูลกวอ นามกวอซิ่วเอ๋อด้วย เซี่ยงเส้าหลงความจริงเข้าใจว่า หลังงานเลี้ยงค่ำคืนนั้นกวอซิ่วเอ๋อไม่ยอมพบหน้าหลี่หยวนอีก แต่ตอนนี้ดูไปคล้ายไม่มีเรื่องราวใด

นอกจากคนเหล่านี้แล้ว ยังเพิ่มบุคคลอีกสี่คน บุคคลแรกย่อมเป็นจี้เอียนหยาน ยังมีจ้าวจื้อกับขุนนางกวอไค และบุรุษอายุสี่สิบเศษแต่งกายภูมิฐานท่าทางสง่างาม เพียงแต่ดวงตากลิ้งกลอกตลอดเวลาแสดงว่าชมชอบใช้อุบายความคิด

ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลางานเลี้ยง ประตูฟากหนึ่งของห้องล้วนเปิดออกมองเห็นสวนไม้ดอกเบื้องนอก ตามกิ่งก้านของต้นไม้แขวนโคมคลุมแพรหลายสิบดวง สาดส่องสวนไม้ดอกทั้งหลังจนเพริศแพร้วแพรวพราย คล้ายตกอยู่ในวิมานความฝัน

เซี่ยงเส้าหลงเป็นแขกเหรื่อคนสุดท้าย ผู้คนส่วนใหญ่ล้วนออกมาชมดูโคมประดับในสวน ภายในห้องมีแต่จ้าวมู่ กวอจัง เล่อเซิ่ง หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าว และชายกลางคนแต่งกายภูมิฐานนั้นนั่งซุบซิบหารือกัน

จ้าวมู่พอพบเห็นเซี่ยงเส้าหลง ต้องหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ท่านต่งเหตุใดมาสาย รอสักครู่ต้องปรับให้ดื่มสุราสามจอก รีบมาน้อมพบท่านจีจ้ง”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ที่แท้คนแต่งกายภูมิฐานนี้ คือทูตพิเศษซึ่งราชวงศ์โจวจัดส่งมาเกลี้ยกล่อมหกรัฐรวมประสาแนวดิ่ง เพื่อบุกโจมตีรัฐฉิน ดังนั้นรีบเข้าไปทักทายทำความรู้จัก

จีจ้งถือมารยาทธรรมเนียม เป็นเหตุให้เซี่ยงเส้าหลงต้องคารวะตามระเบียบแบบแผน แต่หลังจากปฏิสันถารกันหลายคำ จีจ้งแสดงว่าไม่เห็นคนเลี้ยงม้าผู้นี้อยู่ในสายตา หันไปสนทนากับจ้าวมู่และพวกต่อไป

หัวข้อสนทนาของจีจ้งอยู่ที่วิพากษ์เจ้ารัฐฉินจวงเซียงอ๋อง เห็นว่าไม่สมควรแต่งตั้งหลี่ปู้เหว่ยเป็นมหาเสนาบดี เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยมีอารมณ์รับฟัง กล่าวคำขอตัว เดินไปยังสวนไม้ดอก เพิ่งเหยียบย่างเข้า

สวนไม้ดอก ปรากฏตาคู่งามสามคู่กวาดมองมา

เจ้าของสายตาทั้งสามคู่คือจี้เอียนหยาน จ้าวจื้อและหยาฮูหยิน

จี้เอียนหยานพอเหลือบแลเห็นเขา ตาคู่งามถึงกับเป็นประกาย จ้าวจื้อกลับถลึงตาใส่ จากนั้นสะบัดหน้าไป แสดงว่ายังขุ่นเคืองไม่คลาย ส่วนหยาฮูหยินคล้ายรอคอยเขาอยู่ตลอดเวลา ยามนั้นยิ้มอย่างเฉิดฉันกล่าวว่า “ท่านต่งรีบมา พวกเรากำลังถกถึงหัวข้อที่น่าสนใจอยู่”

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามอง เห็นทุกผู้คนรวมตัวอยู่บนสะพานศิลาใจกลางสวน เบื้องล่างชักนำน้ำจากลำธารสายหนึ่ง ขังรวมเป็นสระบัวสระหนึ่ง ประดับประดาด้วยหินประหลาด บ่งบอกรสนิยมของเจ้าของ

จี้เอียนหยานยืนพิงราวสะพาน กวาดตามองไปยังเบื้องล่าง หลี่หยวนยืนอยู่ด้านข้าง คอยชี้ชวนให้ชมดูหมู่มัจฉาซึ่งแหวกว่ายอยู่ไปมาด้วยท่าทีเอาอกเอาใจนัก กวอซิ่วเอ๋อกับจ้าวจื้อสนิทสนมกลมเกลียวที่สุด นั่งเคียงคู่อยู่บนก้อนหินราบเรียบที่เชิงสะพาน กำลังสำรวจดูสวนไม้ดอก จากนั้นกวอซิ่วเอ๋อค่อยหันมาทางเซี่ยงเส้าหลง หานฉ่วงกับกวอไคยืนเป็นเพื่อนอยู่กับหยาฮูหยินที่กลางสะพาน พอดีอยู่ทางด้านหลังจี้เอียนหยานกับหลี่หยวน

เซี่ยงเส้าหลงเดินขึ้นสะพานศิลา ทักทายกวอซิ่วเอ๋อกับจ้าวจื้อก่อน จ้าวจื้อฝืนใจคารวะตอบ ส่วนกวอซิ่วเอ๋อแย้มยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน เซี่ยงเส้าหลงแม้คันที่หัวใจอยู่บ้าง แต่ทราบว่าสตรีนางนี้ไม่อาจกระทบถูก ทั้งนี้เพราะตระกูลอูกับตระกูลกวอถือเป็นศัตรูคู่อริกัน

พอก้าวขึ้นสะพานศิลา จี้เอียนหยานก็ผละจากหลี่หยวน หมุนตัวมากล่าวว่า “ท่านต่ง พวกเรากำลังถกถึงความเป็นความตาย ไม่ทราบท่านมีความเห็นอันสูงส่งอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่ายอดหญิงนางนี้ชมชอบถกปัญหาที่สุดเบื้องบนครอบคลุมหลักการปกครอง เบื้องล่างกินความถึงคุณค่าของชีวิต นี่เป็นยุคสมัยของร้อยสำนักร่วมประชัน จุดประกายทางความคิด ได้รับความนิยมจากผู้มีอำนาจกับปราชญ์เมธี ที่แล้วมาทั้งขงจื๊อและจวงจื่อ

ต่างก็ถกหลักเหตุผลกับผู้คน น่าเสียดายที่เขาทำความรู้จักไม่มากนัก แม้ทราบว่าจี้เอียนหยานเปิดโอกาสให้เขาแสดงออก กลับไม่มีปัญญาปฏิบัติตาม ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เราเป็นคนหยาบ ไหนเลยรู้ซึ้งถึงหลักเหตุผลอันลึกล้ำถึงเพียงนี้?”

หลี่หยวนสอดคำขึ้น “น่าเสียดายท่านโจวไม่ได้มาร่วมงาน ไม่เช่นนั้นเขาคงมีบทสรุปที่น่าฟัง ตอนนี้พวกเรามิสู้เรียนถามถึงหลักการเลี้ยงม้าจากท่านต่งเถอะ”

ขอเพียงเป็นคนตั้งใจจะฟังออกว่า เขากล่าวกระทบเซี่ยงเส้าหลงว่า นอกจากเลี้ยงม้าแล้ว ไม่มีความรอบรู้อันใด ในยุคสมัยเลียดก๊กการเลี้ยงม้าจัดเป็นอาชีพต่ำต้อย หลี่หยวนกลับจงใจลดศักดิ์ฐานะของเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงลอบบันดาลโทสะ แต่ก็เกรงว่าอีกฝ่ายซักถามถึงปัญหาการเลี้ยงม้าจริงๆ มาตรว่าเขาศึกษาความรู้ทางด้านนี้มาบ้าง แต่ยังคงมีจำกัด จึงกล่าวโดยไม่ถือสาว่า “พวกท่านสนทนาเป็นเวลานานคงได้ข้อสรุปแล้ว มิสู้ขจัดความโง่เขลาให้แก่ข้าพเจ้า”

กวอไคกล่าวว่า “เรายกอ้างคำกล่าวของขงจื๊อที่ว่า *‘เรื่องราวแห่งมวลมนุษย์ ยังไม่สามารถพึงปฏิบัติให้ดี ไฉนเลยปฏิบัติต่อผีสางเทพยดาได้?’* ดังนั้นพานไม่นึกถึงเรื่องความเป็นความตาย”

หยาฮูหยินยิ้มพลางกล่าวว่า “ใต้เท้ากวอกลอกกลิ้งนัก เอาแต่หลีกเลี่ยงไม่ยอมเผชิญหน้ากับหัวข้อสำคัญของชีวิต”

หลี่หยวนกล่าวด้วยความถือดีว่า “พวกเรากระทำสิ่งใดล้วนคำนึงถึงจุดหมาย ไหนเลยไม่ถามไถ่การดำรงอยู่ของตัวเองได้ เมื่อสวรรค์ประทานชีวิตอันล้ำค่าแก่พวกเรา ก็คล้ายกับโคมไฟที่ประดับบนต้นไม้สาดแสงหลากสีแผ่คลื่นความร้อนออกมา จึงไม่เสียทีที่ชีวิตอยู่ในโลกหล้า”

เซี่ยงเส้าหลงมิอาจไม่ยอมรับว่า คำกล่าวของคนผู้นี้มีเนื้อหาและจินตนาการ เมื่อเหลียวดูสตรีทั้งหลาย ดวงตาหยาฮูหยินทอแววเคลิบเคลิ้ม จี้เอียนหยานก็สดับรับฟัง แม้แต่จ้าวจื้อกับกวอซิ่วเอ๋อที่เชิง

สะพานยังยุติการสนทนาเงี่ยหูฟัง

เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่าผิดท่า เค้นสมองครุ่นคิดแล้วกล่าว "พี่หลี่หยวนเพียงเอ่ยถึงท่าทีที่มีต่อชีวิต หามีบทสรุปต่อคุณค่าของชีวิตไม่"

กวอไคกับหานฉ่วงมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย คิดไม่ถึงคนหยาบผู้นี้มีความนึกคิดและข้อสังเกตที่ละเอียดลึกซึ้งถึงเพียงนี้ หลี่หยวนพลันหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "ท่านต่งกล่าวได้ประเสริฐ แต่จวงจื่อเคยบอกว่า *'ในสภาพอันน้อยนิด หากแสวงหาอาณาจักรยิ่งใหญ่ ย่อมวุ่นวายสับสนไร้ซึ่งความสบายใจ'* วันใดที่พวกเราถูกจำกัดอยู่ในห้วงความเป็นความตาย ก็ไม่อาจแสวงหาคำตอบเกี่ยวกับความเป็นตาย คล้ายกับตัวหนอนฤดูร้อนหาทราบไม่ว่าหิมะน้ำแข็งฤดูหนาวเป็นเช่นใด ดังนั้นหนทางเพียงหนึ่งเดียวของพวกเราคือ ดำเนินการอย่างมุ่งมั่น อย่าปล่อยให้ชีวิตอันกระชั้นสั้นผ่านไปโดยสูญเปล่า"

เขากล่าวด้วยอารมณ์ความรู้สึก กอปรด้วยเสน่ห์ของนักเจรจาที่น่านิยมเลื่อมใส มิน่าเล่าจี้เอียนหยานจึงให้ความสำคัญเขาเป็นพิเศษ

เซี่ยงเส้าหลงอับจนถ้อยคำไป หลี่หยวนไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้นเขา แสร้งกล่าวเป็นเชิงเรียนถามว่า "ไม่ทราบท่านต่งมีท่าทีต่อชีวิตอย่างไร?"

เซี่ยงเส้าหลงย่อมสามารถนึกหาคำตอบเกี่ยวกับชีวิต แต่ไม่อาจกล่าวอย่างน่าประทับใจเท่าอีกฝ่าย ยามนี้หานฉ่วงเท่ากับเป็นแนวร่วมกับเขา จึงคลี่ลายสถานการณ์ให้แก่เขาว่า "หัวข้อคืนนี้แปลกใหม่ยิ่ง มิสู้ยุติไว้ก่อน รอไว้สนทนาในงานเลี้ยงเถอะ"

หยาฮูหยินตัดพ้อว่า "กำลังสนทนาอย่างถูกคอ กลับเร่งรัดให้เข้าร่วมงานเลี้ยง จ้าวหยายังต้องการฟังคำวิจารณ์ของท่านหลี่ให้มากกว่านี้"

จี้เอียนหยานกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "ยังไม่ได้เปิดโอกาสให้ท่านต่งกล่าววาจาบ้าง"

เซี่ยงเส้าหลงมองดูสายตาอันมุ่งหวังของจี้เอียนหยาน หวนนึกถึงภารกิจที่เขาต้องออกปากขอความรักจากนางอย่างเปิดเผย ไหนเลย

แสดงออกถึงความอ่อนด้อยได้ ยามนั้นพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ นึกถึงนิทานเรื่องหนึ่งขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงเดินถึงข้างกายจี้เอียนหยาน จับจ้องมองนางอย่างลึกซึ้ง ค่อยแยกเขี้ยวหัวร่อให้แก่หยาฮูหยิน จากนั้นหันกายไปวางมือลงบนราวสะพาน แหงนหน้ามองท้องฟ้าราตรี

จันทร์กระจ่างบนเวหน ทั้งเต็มดวงทั้งอยู่ไกลโพ้น ทุกผู้คนทราบว่าผู้งมงายอาชามีคำพูดคิดกล่าว เพียงแต่นึกไม่ออกว่าเขายังมีคำกล่าวที่ลึกซึ้งกว่าหลี่หยวนอันใด

จี้เอียนหยานพริ้มตาลง นางเชื่อมั่นว่าเซี่ยงเส้าหลงต้องกล่าวปรัชญาอันลึกซึ้งออกมา สำหรับกับนางไม่มีสิ่งใดน่าสนใจกว่าการค้นหาความหมายของชีวิต และนี่เป็นเหตุผลที่นางคบหาโจวเอี่ยนเป็นสหาย นางหลงรักเซี่ยงเส้าหลง เพราะว่าเขามีถ้อยคำที่แปลกใหม่ แตกต่างจากบุคคลทั่วไป

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงแหบพร่าว่า “มีนักเดินทางผู้หนึ่งเดินทางกลางทะเลทราย ทันใดนั้น ที่ด้านหลังปรากฏสุนัขป่าหิวโหยขบวนหนึ่งไล่กวดมาคิดกัดกินเขาเป็นอาหาร”

ทุกผู้คนงงงันวูบ คิดไม่ถึงเซี่ยงเส้าหลงกลับเล่านิทานให้ฟัง สุ้มเสียงของเขาดังสะท้อนในท้องฟ้าราตรี แฝงอำนาจโน้มน้าวอันลี้ลับชนิดหนึ่ง โดยเฉพาะเนื้อหากล่าวถึงปัญหาความเป็นความตายกัน

ได้ยินเซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างแช่มช้าเนิบนาบว่า “นักเดินทางนั้นตื่นตระหนกยิ่ง วิ่งเตลิดหนีอย่างไม่คิดชีวิต ขณะที่สุนัขป่าหิวโหยกำลังจะตามทัน เขาเห็นเบื้องหน้ามีบ่อน้ำบ่อหนึ่ง จึงกระโดดลงไป”

หยาฮูหยินระบายลมหายใจอย่างโล่งอก กล่าวว่า “บ่อน้ำนั้นคงมีน้ำกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงกวาดมองลำธารเบื้องล่าง สั่นศีรษะกล่าวว่า “มิเพียงไม่มีน้ำ ยังมีงูพิษมากหลาย พอเห็นอาหารอันโอชะมาถึง พากันผงกหัวแผ่แม่เบี้ยเตรียมฉกกัดใส่”

คราครั้งนี้ถึงรอบจี้เอียนหยานอุทานดังอา ลืมตามองดูเขากล่าวว่า "นั่นจะทำอย่างไรดี? มิสู้หวนกลับไปต่อสู้กับสุนัขป่าหิวโหย งูพิษยังน่ากลัวกว่าสุนัขป่ามากนัก"

เซี่ยงเส้าหลงมองดูจี้เอียนหยาน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "เขายามแตกตื่นลนลาน ยื่นมือไขว่คว้าเป็นพัลวัน สวรรค์กลับส่งเสริมปณิธานคน เขากลับคว้าถูกต้นไม้เล็กๆ ที่งอกเงยออกจากผนังบ่อ หยุดร่างของเขาอยู่กลางอากาศ"

หยาฮูหยินตาเป็นประกาย พริบตานี้ในสายตาของนางมีแต่บุรุษอันห้าวหาญผู้นี้ ซึ่งยากหยั่งคะเนยิ่งกว่าหลี่หยวนอีก

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "ดังนั้นเบื้องบนมีสุนัขป่า เบื้องล่างมีงูพิษ คนผู้นี้ตกอยู่ในสถานะรุกก็ใช่ที่ ถอยก็ใช่ที่ แต่ถือว่าปลอดภัยชั่วคราว"

ทุกผู้คนค่อยเข้าใจอยู่บ้าง เซี่ยงเส้าหลงสะท้อนภาพของมนุษย์ออกมา ลองนึกดู เมื่อตกอยู่ในห้วงความเป็นความตาย ผู้ใดมิใช่รุกก็ใช่ที่ ถอยก็ใช่ที่?

ได้ยินเซี่ยงเส้าหลงกล่าวสืบต่อ "ขณะที่เขามีเวลาพักผ่อนหอบหายใจ พลันได้ยินเสียงประหลาดชนิดหนึ่งกระทบโสต คนเดินทางนั้นกวาดตาไปตามเสียง พบเห็นมุสิกฝูงหนึ่ง กำลังกัดกินรากของต้นไม้ที่ช่วยชีวิตต้นนี้ยืนต้นอยู่อีกไม่นาน"

กวอซิ่วเอ๋อกับจ้าวจื้อรับฟังถึงตอนนี้ ล้วนอุทานดังอาออกมา

เซี่ยงเส้าหลงจับจ้องมองจี้เอียนหยานอย่างลึกซึ้ง กล่าวราวกำลังบอกให้นางรับฟังแต่เพียงผู้เดียวว่า "ในห้วงคับขันเป็นตาย คนเดินทางนั้นเห็นใบไม้เบื้องหน้ามีน้ำผึ้งหยดหนึ่ง ดังนั้นเขาลืมเลือนสุนัขป่าเบื้องบน รวมทั้งงูพิษเบื้องล่างและลืมนึกถึงฝูงมุสิกที่กำลังกัดกินรากต้นไม้ หลับตาแลบลิ้นออกโลมเลียน้ำผึ้งหยดนั้น"

บนสะพานศิลาเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง มีแต่เสียงน้ำลำธารเบื้องล่างไหลรินผ่าน ฟังดูราวกับเป็นดุริยทิพย์

เซี่ยงเส้าหลงบิดขี้เกียจคราหนึ่ง กล่าวว่า "สำหรับกับข้าพเจ้า

น้ำผึ้งหยดนั้นคือคุณค่าของชีวิต”

ไม่มีผู้ใดเอ่ยปากกล่าววาจา แม้แต่ชนชั้นที่ไขว่คว้าลาภยศสักการะเช่นกวอไคและหานฉ่วงยังบังเกิดความรู้สึกคล้อยตาม

หลี่หยวนเห็นทุกผู้คนถูกคำอุปมาอุปไมยที่สะท้อนแนวความคิดอันลึกซึ้งสะกดจิตใจไว้ รู้สึกไม่ยินยอมพร้อมใจ กล่าวทำลายความเงียบงันขึ้นว่า “นิทานเรื่องนี้มาจากที่ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “เป็นม้าบอกต่อเรา” จากนั้นหัวร่อฮาฮา เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า “เราผู้แซ่ต่งหิวแล้ว”

เล้าโลมโฉมสะคราญ

ทุกผู้คนนั่งล้อมโต๊ะกลมกลางห้องโถง จี้เอียนหยานชิงฉวยป้านสุราผุดลุกขึ้น เดินมาย่อกายลงที่ข้างกายเซี่ยงเส้าหลงซึ่งนั่งอยู่ด้านตรงข้าม ดาคู่งามทอประกายเลื่อมใสศรัทธาโดยไม่ปิดบังอำพรางอีกต่อไป กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "เอียนหยานเพิ่งได้ยินนิทานที่น่าประทับใจที่สุด ไม่มีสิ่งใดตอบแทน ขออาศัยสุราจอกนี้คารวะขอบคุณท่านต่ง"

พลางใช้อิริยาบถอันแช่มช้อยงดงามที่สุด รินสุราลงในจอกเบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลง

ทุกผู้คนในงานเลี้ยงล้วนแตกตื่นตระหนก จ้าวมู่ซึ่งเมื่อครู่ไม่ได้อยู่บนสะพานศิลา กล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ท่านต่งเล่านิทานอันใด กลับเป็นเหตุให้ยอดหญิงจี้ลดตัวลงมารินสุราให้แก่เขา?"

แม้แต่ตัวแทนราชวงศ์โจวนามจีจ้ง ก็มีสีหน้าตื่นเต้นสงสัยสุดระงับ

สีหน้าหยาฮูหยินยังเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำไม่สร่างซา บอกเล่านิทานเรื่องนั้นออกมา จ้าวมู่และพวกยังไม่ได้ยินได้ฟัง ล้วนยอมรับโดยปราศจากข้อโต้แย้ง

จี้เอียนหยานซึ่งกลับไปยังที่นั่งดังเดิม ชูจอกสุราขึ้นกล่าวว่า "เอียนหยานขอคารวะท่านต่งจอกหนึ่ง"

ในใจหานฉ่วงแม้หึงหวงแทบตาย แต่ก็นึกยินดีที่สามารถโค่นหลี่หยวนผู้น่าชังลงได้ ดังนั้นกล่าวสนับสนุนว่า "ทั้งหมดดื่มจอกหนึ่ง"

ทุกผู้คนชูจอกสุราโดยพร้อมเพรียง หลี่หยวนแม้ไม่ยินยอม พร้อมใจได้แต่ดื่มสุราขมจอกนี้ลงไป

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามองสตรีทั้งหลาย พบว่ามิเพียงแต่จี้เอียนหยานถูกสะกิดเพลิงรัก บังเกิดจิตปฏิพัทธ์ แม้แต่หยาฮูหยิน ก็ชม้ายชายตาถ่ายทอดบอกความรัก จ้าวจื้อก็แปรเปลี่ยนท่าที ลอบชำเลืองมองเขา ที่เหนือความคาดหมายที่สุดคือ แววตากวอซิ่วเอ๋อก็ทอประกายสุกใส ต้องลอบชมเชยวาสนาตัวเองในใจ หากมิใช่เขาหยิบฉวยภูมิปัญญาผู้อื่นมา คืนนี้ต้องแสดงความทุเรศ ไม่มีปัญญายิงลูกธนูดอกเดียวร้อยทะลุเหยี่ยวสี่ตัวเช่นนี้

จีจ้งกล่าวขึ้นว่า “คิดไม่ถึงท่านต่งมีนิทานให้ข้อคิดเตือนใจเช่นนี้ นับว่าวิเศษแท้” จากนั้นหันไปกล่าวกับหลี่หยวนว่า “ท่านหลี่กอปรด้วยสติปัญญาอันสูงส่ง ย่อมมีความคิดอ่านอีกแบบหนึ่ง”

เขากล่าวเช่นนี้ เท่ากับลดคุณค่าเซี่ยงเส้าหลง หนุนส่งหลี่หยวนโดยเปิดเผย ในสายตาของเขา หลี่หยวนที่เป็นคนโปรดของเจ้ารัฐฉู่ย่อมมีความสำคัญกว่าเซี่ยงเส้าหลงมากนัก

หานฉ่วงหัวร่อฮาฮา สอดคำขึ้น “นั่นเป็นนิทานที่พี่ต่งได้จากการเลี้ยงม้า แต่ข้าพเจ้ามีความคิดเห็นแตกต่างไป หากแม้นหกรัฐเราสามารถลืมเลือนน้ำผึ้งหยดนั้น ร่วมมือกันจัดการกับรัฐฉิน ย่อมรอดพ้นจากจุดอับได้”

คำพูดเหล่านี้ กล่าวพาดพิงถึงรัฐฉู่ ทั้งนี้เพราะพวกเขาเคยได้รับผลประโยชน์จากรัฐฉิน จนฉีกสัตยาบันของนโยบายรวมประสานแนวดิ่ง สุดท้ายตัวเองสูญไพร่พลเสียดินแดน ได้ไม่เท่ากับที่เสียไป หลี่หยวนหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย จนใจที่จี้เอียนหยานอยู่ด้วย ไม่อาจเสียกิริยา ชั่วพริบตาก็ระงับสีหน้าเป็นปรกติ หันเหหัวเรื่องไปทางอื่น

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าพูดมากต้องผิดพลาด เพียงก้มหน้าก้มตาดื่มกิน หลังจากนั้นหลี่หยวนหันไปปรนนิบัติเอาใจจี้เอียนหยาน พร้อมกับชวนสนทนากับหยาฮูหยิน จ้าวจื้อและกวอซิ่วเอ๋อด้วย แต่จี้เอียนหยาน

ไม่สนใจไยดี ชม้ายตามายังเซี่ยงเส้าหลงครั้งแล้วครั้งเล่า ปรารถนาใคร่ล้มลงในอ้อมอกของเขา

หยาฮูหยินในฐานะเจ้าภาพและนั่งติดกับหลี่หยวน ถูกหลี่หยวนคะยั้นคะยอให้ดื่มสุราติดต่อกันสามจอก จวบจนใบหน้าแดงซ่าน พลันหัวร่อเสียงสดใส กล่าวว่า "วันนี้ท่านบังคับผู้อื่นดื่มสุราไม่พออีกหรือ?"

ทุกผู้คนกวาดตามองมาอย่างงุนงง หยาฮูหยินค่อยรู้สึกตัวว่าพลั้งปากไป ต้องก้มศีรษะอย่างเอียงอาย

หลี่หยวนกระอักกระอ่วนยิ่ง เช้าวันนี้เขาลอบมาหาหยาฮูหยิน ทางหนึ่งคิดสะกิดข่มเซี่ยงเส้าหลง พร้อมกันนั้นก็เกิดจากตัณหาราคะ คิดส้องเสพกับเรือนร่างหยาฮูหยิน คิดไม่ถึงนางกลับพลั้งปากบอกออกมา ดังนั้นส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า "เมื่อคืนมิใช่ตกลงว่าจะประลองสุรากันหรอกหรือ?"

หยาฮูหยินชำเลืองมองเซี่ยงเส้าหลงแวบหนึ่ง เห็นอีกฝ่ายเพ่งมองจอกสุราในมือ คล้ายกับไม่นำพา ค่อยรู้สึกดีขึ้น ขณะเดียวกันนึกสำนึกเสียใจที่ตัวเองไม่อาจทนการเย้ายวนจากหลี่หยวนได้ ไม่ทราบเพราะเหตุใด ห้วงสมองของนางในยามนี้นึกถึงแต่ผู้งมงายอาชานี้ ไม่ว่ายกมือวางเท้า ล้วนแสดงออกถึงท่วงท่าอันหยาบกระด้างหากแต่เจือปนด้วยภูมิปัญญา สร้างความตื่นเต้นเร้าใจแก่นางยิ่งกว่า ทำให้นางตกอยู่ในความขัดแย้งทางอารมณ์ ทั้งปวดร้าวทั้งสุขใจ

จี้เอียนหยานมองดูเซี่ยงเส้าหลงแวบหนึ่ง ค่อยกล่าวกับหลี่หยวนว่า "นี่สมควรบอกว่า นับแต่โบราณกาลมา ผู้มีชื่อเสียงล้วนมากรัก"

หลี่หยวนลอบร้องคำ *'ผิดท่า'* ในใจ ยังไม่ทันอธิบาย หยาฮูหยินชิงกล่าวว่า "ยอดหญิงจี้เข้าใจผิดแล้ว ท่านหลี่เดินทางมาถกกวีนิพนธ์กับจ้าวหยา การดื่มสุราเพียงเพื่อเพิ่มความสนุกสนานเท่านั้น"

กวอซิ่วเอ๋อแสดงว่ารักชอบกวีนิพนธ์ ดังนั้นถามเซี่ยงเส้าหลงว่า "ท่านต่งมีความเข้าใจในกวีนิพนธ์อย่างไร?"

คำพูดพอกล่าว ทุกผู้คนล้วนมุ่งความสนใจมายังเซี่ยงเส้าหลงเป็น

จุดเดียว

ในยุคสมัยเลียดก๊ก ขงจื๊อและสานุศิษย์ได้รวบรวมบทกวีโบราณ นับเนื่องตั้งแต่ราชวงศ์ซางจวบจนถึงราชวงศ์โจว รวมทั้งสิ้นร้อยกว่าบท ตั้งชื่อว่าซือจิงหรือคัมภีร์กาพย์กลอน ถือเป็นกวีนิพนธ์เล่มแรกของจีน

ยุคสมัยนั้นกวีนิพนธ์มีคุณค่าอย่างเอกอุ โดยเฉพาะระหว่างเชื้อพระวงศ์ผู้สูงศักดิ์ กลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตระหว่างการคบค้าสมาคม หากไม่สามารถเอื้อนเอ่ยบทกวีแทนเครื่องถนิมพิมพ์พาภรณ์ จะถูกผู้คนดูแคลน บางครั้งครายังเอ่ยเอื้อนลำนำสดๆ จากนั้นให้เอื้อนตอบ ผู้ใดห่างเหินจากกาพย์กลอน รังแต่แสดงความทุเรศออกมา ดังนั้นมีคำกล่าวว่า “ไม่เรียนบทกวี มิอาจเอื้อนจำนรรจา” บทกวีกาพย์กลอนมิเพียงเป็นเครื่องมือประดับประดาส่วนบุคคล แสดงออกถึงภูมิปัญญาความรู้ บางครั้งผู้คนยังอาศัยบทกวีเป็นเครื่องวัดวุฒิภาวะของบุคคลอีกด้วย ยกตัวอย่างในหนังสือซือจิง มีกวีบทหนึ่งว่า

“แย้มยิ้มเพริศพริ้งพราย
เนตรงามชม้ายเมืองมอง
ประทินวงพักตร์ขาวผ่อง”

บทกวีนี้บรรยายถึงหญิงงามนางหนึ่ง ประกอบด้วยรอยยิ้มเพริศพริ้ง ดวงเนตรงามซึ้ง สามารถพอกแป้งแต้มชาดบนวงพักตร์ ต่อมาจื๊อก้ง ผู้เป็นศิษย์ของขงจื๊อเรียนถามความหมายในบทกวีต่อขงจื๊อ ขงจื๊อลองให้จื๊อก้งตีความดู จื๊อก้งตอบว่า “หากคิดวาดภาพต้องจรดพู่กันบนเนื้อกระดาษขาวสะอาด” ขงจื๊อจึงชมเชยจื๊อก้งมีคุณวุฒิในการถกบทกวีได้

ดังนั้นการถกบทกวีเป็นเรื่องปรกติธรรมดาในงานเลี้ยง กวอซิ่วเอ๋อหามีเจตนาสร้างความลำบากใจแก่บุรุษหยาบกร้าน ซึ่งสะกิดความสนใจของนางขึ้นมาผู้นี้ไม่

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ เปลือกนอกกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า “เราผู้แซ่ต่งเป็นคนหยาบกร้าน ไหนเลยใความเข้าใจอันใดได้?”

กวอซิ่วเอ๋อมีสีหน้าผิดหวัง ก้มศีรษะลงไม่กล่าวกระไรอีก จี้เอียนหยานก็งงงันวูบ นางต้องการให้เซี่ยงเส้าหลงแสดงท่าทีบอกรักต่อนางอย่างเปิดเผย จะได้รับรู้ความสามารถของชายคนรักกว่าเดิม มิคาดเซี่ยงเส้าหลงเพิ่งเปล่งประกาย ก็หดรั้งกลับไป หาทราบไม่ว่าเซี่ยงเส้าหลงไม่มีความรู้เชิงกวีนิพนธ์แม้แต่น้อย

จีจ้งมีสีหน้าเหยียดหยาม แน่ใจว่านิทานเรื่องนั้นเป็นเซี่ยงเส้าหลงขโมยมาจากผู้อื่น กวอไคกับหานฉ่วงล้วนมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย บรรพชนของต่งควงเคยรับราชการ ต่งควงผู้นี้ไหนเลยไม่รู้จักบทกวีได้

จ้าวมู่คาดเดาว่าเซี่ยงเส้าหลงไม่ต้องการแสดงฝีมือด้านนี้ออกมา ดังนั้นหัวร่อฮาฮา กล่าวถามหยาฮูหยินว่า “ไม่ทราบท่านหลี่กับฮูหยินเตรียมถกถึงหัวข้ออันใด?”

หลี่หยวนชิงตอบว่า “ข้าพเจ้ากับหยาฮูหยินถกถึงบทกวีดนตรีการ ทั้งนี้เพราะมีคำกล่าวว่า *‘อารมณ์เกิดจากกวี ดำรงด้วยธรรมเนียม สำเร็จในเชิงดนตรีการ’* ข้าพเจ้ายังบรรเลงดนตรีที่แต่งขึ้นมาให้ฮูหยินรับฟัง ดีที่นางไม่ได้หัวร่อเยาะ”

ที่แล้วมาขุนนางเชื้อพระวงศ์คบหาสมาคมผ่านทางบทกวีดนตรีการ หลี่หยวนกล่าวเช่นนี้ เป็นการบอกใบ้ต่อจี้เอียนหยานว่า เขากับฮูหยินไม่มีความสัมพันธ์ด้านอื่นอีก

จ้าวจื้อซึ่งสงบปากคำตลอดมาพลันกล่าวว่า “ท่านต่งคล้ายไม่เห็นนิติธรรมเนียม ดนตรีการ กวีนิพนธ์ และตำรับตำราอยู่ในสายตา”

เซี่ยงเส้าหลงถึงกับคิดบีบคอนาง จ้าวจื้อย่อมแดกดันว่าเมื่อคืนเขาล่วงเกินนาง พร้อมกับอิจฉาจี้เอียนหยานแสดงความรู้สึกที่ดีต่อเขา จงใจกล่าวกระทบกระเทียบเขา

จีจ้งถือดีในศักดิ์ศรี ลอบไม่พอใจที่นั่งโต๊ะเดียวกับคนเลี้ยงม้าผู้นี้ตั้งแต่แรก แต่คนผู้นี้มีความคิดอ่านลึกซึ้ง ไม่แสดงความในใจออกมา ยามนี้ฉวยโอกาสกล่าวประจบหลี่หยวนว่า “ท่านต่งมีชื่อเสียงในทางเลี้ยงม้า ท่านหลี่เชี่ยวชาญบทกวีดนตรีการ ต่างมีปมเด่นของตน”

เซี่ยงเส้าหลงความจริงไม่คิดยุ่งเกี่ยวมากความ พอฟังต้องบันดาลโทสะ กล่าวว่า “อภัยที่คนหยาบเช่นเราไม่เข้าใจ ในรัฐใหญ่ทั้งเจ็ดหากเอ่ยถึงวิชาความรู้ นิติธรรมเนียมและดนตรีการ รัฐฉินถูกทอดทิ้งห่างไกลจนสุดกู่ เหตุใดกลับกลายเป็นเครื่องข่มขู่คุกคามต่อพวกเราทั้งหกรัฐ?”

คำพูดพอกล่าว ทุกผู้คนหน้าแปรเปลี่ยนไป ไม่มีวาจาจะกล่าว ทั้งนี้เพราะนี่เป็นข้อเท็จจริงที่ไม่อาจโต้แย้งได้

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงเย็นชาว่า “อาจบางทีมีคนดูแคลนเราเป็นคนเลี้ยงม้า นึกเหยียดหยามเราผู้แซ่ต่งไม่รู้จักกวีนิพนธ์ แต่เราสามารถเพาะเลี้ยงสัตว์ ช่วยให้แว่นแคว้นเป็นปึกแผ่น ต่อต้านการรุกรานของอริราชศัตรู ความเข้มแข็งของรัฐฉิน เพราะถือการทหารเป็นหลัก อื่นๆ ปล่อยวางไว้ก่อน”

ทุกผู้คนทราบว่าผู้งมงายอาชามีโทสะแล้ว ดังนั้นรับฟังอย่างเงียบงัน เซี่ยงเส้าหลงกล่าวสืบต่อ “ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิต วิชาความรู้กวีนิพนธ์ นิติธรรมเนียมและดนตรีการ ย่อมมีส่วนกล่อมเกลาอุปนิสัย ช่วยประเทืองอารมณ์จิตใจ แต่ในสภาพเช่นนี้ ที่สำคัญยิ่งกว่าคือรัฐที่มั่นคง กองทัพที่เข้มแข็ง หากแม้นกระทั่งแว่นแคว้นเวี่ยนอนเตียงฟืนเลียดีขม ตั้งจิตปณิธานอย่างแน่วแน่ ค่อยล้มรัฐหวูล้างความอัปยศได้ นับตั้งแต่เรามาถึงนครหานตานพบว่าทุกผู้คนหลงระเริงกับการดื่มกินหาความสุข ภายใต้ประเพณีปฏิบัติเช่นนี้ ต่อให้สนับสนุนหลักธรรมเนียมดนตรีการสักวันหนึ่งก็ต้องกลายเป็นคนสิ้นชาติ”

ผู้ที่ลำบากใจที่สุดคือจ้าวจื้อ กลับถูกเขาดุว่าจนก้มศีรษะต่ำลง หลี่หยวนกับหานฉ่วงมีสีหน้าท่าทีผิดปรกติอยู่บ้าง ยอมรับว่าพวกเขาหมกหมุ่นกับกามราคะ เพิกเฉยต่อการรับมือรัฐฉินจริงๆ

จ้าวมู่หวนนึกถึง “ผู้งมงายอาชา” ถือกำเนิดจากกลางป่าเขา ดังนั้นไม่รู้สึกประหลาดใจ ครุ่นคิดว่าหากภายหน้าตนเองก้าวขึ้นเป็นเจ้ารัฐจ้าวต้องใช้สอยบุคคลผู้นี้อย่างแน่นอน

สตรีอีกสามนางมีความรู้สึกว่า ในโลกของชายชาติชาตรี ย่อมถือเป็นการปกบ้านป้องเมืองเป็นภาระหน้าที่ เห็นว่าขณะที่ทุกผู้คนล้วนมัวเมามีแต่เขาที่แจ่มใส นับว่าไม่เหมือนใครจริงๆ

จีจ้งแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า "ผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ก่อนถึงขั้นสุดท้าย ไหนเลยล่วงรู้ได้?"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความชิงชังรังเกียจต่อตัวแทนจากราชวงศ์โจวผู้นี้ยิ่ง ยามนั้นเพ่งตาเจิดจ้าจับจ้องมองอีกฝ่าย กล่าวว่า "มีคนบอกว่าสามัญชนนึกถึงเรื่องวันนี้ คนโฉดเขลารำลึกนึกถึงแต่เรื่องราวเมื่อวาน มีแต่ปัญญาชนจึงคิดถึงวันพรุ่งนี้ ตลอดจนเรื่องราวที่อาจเกิดขึ้นในอีกหนึ่งปีหรือสิบปีให้หลัง กำหนดแผนการรับมือตั้งแต่วันนี้ หากต้องรอจนปรากฏผลแพ้ชนะ แล้วค่อยสำนึกเสียใจ มิสู้กลับบ้านไปโอบกอดสตรีเข้านอนประเสริฐกว่า"

จีจ้งหน้าแปรเปลี่ยนไป กระซากเสียงว่า "คำพูดของท่านต่งหมายความกระไร? ผู้ใดไม่วางแผนเพื่ออนาคต หรือมีแต่ท่านต่งจึงเป็นปัญญาชน?"

หยาฮูหยินคิดกล่าววาจาผ่อนคลายบรรยากาศ กลับถูกเซี่ยงเส้าหลงยื่นมือห้ามปรามไว้ ปากกล่าวว่า "ท่านจีกล่าวหนักไปแล้ว เราเพียงวิจารณ์ตามเรื่องราว หาได้โจมตีตัวบุคคลไม่ เราผู้นี้มีนิสัยเปิดเผย ยามนี้ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับทุกท่าน หวังว่ามีส่วนช่วยปกป้องดินแดนแว่นแคว้น แต่ต้องดูว่าเราได้รับการปฏิบัติอย่างไร นี่มิใช่เวลาแห่งการถกเถียง หากแต่ต้องละทิ้งอคติส่วนตัว ศึกษาเขาศึกษาเรา จึงจะต่อกรกับรัฐฉินได้"

กวอไคและเล่อเซิ่งสบตากันวูบ เข้าใจสาเหตุที่ผู้งมงายอาชาคับข้องใจ เพราะเจ้ารัฐจ้าวให้ความสำคัญต่อหลี่หยวน จนทอดทิ้งเขาไป

หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวร้องคำ "ประเสริฐ" กล่าวกับจีจ้งว่า "ผู้งมงายอาชามีวาจารวบรัดสมใจ ขอท่านจีอย่าได้โทษว่าตำหนิ คำกล่าวของเขาด่ากราดทุกผู้คน รวมทั้งเราด้วย แต่เป็นการด่าให้ผู้คนได้สำนึก"

หลี่หยวนไหนเลยยอมรับนับถือ แค่นหัวร่ออย่างแย็นชา กล่าวว่า “หากเป็นเช่นนั้น ท่านต่งไฉนไม่ตอบปฏิเสธคำเชิญร่วมงานเลี้ยงรื่นเริงเช่นนี้ กลับกล่าวแบบหนึ่งประพฤติอีกแบบหนึ่ง?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ท่านหลี่เข้าใจผิดแล้ว งานเลี้ยงเป็นกิจกรรมทางสังคม ชาวฉินก็ไม่มีข้อห้ามมิให้จัดงานเลี้ยง เราเพียงถือโอกาส อาศัยหัวข้อสนทนาครั้งนี้ระบุว่า มีคนบางคนไม่ปฏิบัติภารกิจสำคัญ กลับชมเชยสิ่งสวยงามจนสูญสิ้นความฮึกหาญ ถึงกับสนองตัณหาราคะส่วนตัว กระทำเรื่องราวทำลายผู้อื่นเพื่อประโยชน์ตัวเอง”

พลางยกมือกระชากดึงปกเสื้อแบะอ้าออก เผยเห็นหัวไหล่พันแผลไว้ กล่าวราวกับไม่มีเรื่องราวใดว่า “ท่านหลี่สามารถบอกต่อข้าพเจ้าหรือไม่ว่า บาดแผลกระบี่นี้เป็นฝีมือของผู้ใด?”

จี้เอียนหยานอุทานดังอา เหลียวหน้าไปยังหลี่หยวน หลี่หยวนไม่ได้คาดคิดมาก่อน ต้องตะลึงลานกับที่

ทุกผู้คนค่อยทราบว่า ข้อบาดหมางของบุคคลทั้งสองลึกล้ำ ถึงขั้นจับดาบควงกระบี่เข้าทำร้ายกันแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงรั้งดึงปกเสื้อกลับคืนสู่สภาพเดิม ยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านหลี่ย่อมไม่ทราบว่าเป็นฝีมือของผู้ใด เราก็ไม่เห็นชนชั้นอันต่ำช้าที่รู้จักแต่ลอบทำร้ายอยู่ในสายตา เพียงแต่ต้องการพิสูจน์ยืนยันต่อทุกท่านว่า เราผู้แซ่ต่งหาได้กล่าวหาอย่างเลื่อนลอยไม่”

คำพูดเหล่านี้สร้างภาพลักษณ์อันเปิดเผยห้าวหาญแก่เขา พร้อมกันนั้นก็ดำเนินการรุกต่อหลี่หยวนจนคนผู้นี้ไม่กล้าลงมือต่อเขาอีก ไม่เช่นนั้นก็ยากจะแก้ข้อกล่าวหาได้ สีหน้าหลี่หยวนปั้นยากถึงที่สุด ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

จ้าวมู่กล่าวขึ้นว่า “ท่านต่งลองบอกเล่ารายละเอียดที่ถูกลอบทำร้ายต่อแม่ทัพเล่อ เขาจะคืนความยุติธรรมแก่ท่านอย่างแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมากล่าวว่า “เรื่องราวอันเล็กน้อยไยต้องเอ่ยอ้างมา เราขอคารวะท่านจีกับท่านหลี่ ที่ยินยอมรับฟังเราคนหยาบ

กร้านกล่าวพิรี้พิไร”

ผู้คนในงานเลี้ยงพากันชูจอกสุราขึ้น จีจ้งกับหลี่หยวน ได้แต่ยกจอกสุราดื่มลงไป

ทุกผู้คนเพิ่งวางจอกลง จ้าวจื้อก็คาระสุราต่อเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่รู้ความ ยั่วเย้าท่านต่งมีโทสะ ขออาศัยสุราจอกนี้ขออภัย”

ที่แล้วมานางนิสัยแข็งกร้าว นี่นับเป็นครั้งแรกที่ยอมรับขออภัยต่อผู้อื่น

เซี่ยงเส้าหลงดื่มสุราแล้วกล่าว “เป็นเราไม่ดีต่างหาก หาเกี่ยวข้องกับแม่นางจื้อไม่”

จี้เอียนหยานตาทอประกายพิศดาร คารวะสุราต่อเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “คำพูดของท่าต่งมิเพียงเหนือความคาดหมายผู้คน ทั้งยังกระตุ้นเตือนให้ได้คิด ภายภาคหน้าต้องมีความสำเร็จเหนือธรรมดา”

หลังจากนั้นต่างฝ่ายต่างคารวะสุราแก่กันและกัน ดูจากเปลือกนอกบรรยากาศค่อยกลับคืนเป็นปรกติดังเดิม

ค่ำคืนนี้หลี่หยวนเพลี่ยงพล้ำครั้งแล้วครั้งเล่า ถูกเซี่ยงเส้าหลงช่วงชิงความโดดเด่นไป รีบหันไปเอาอกเอาใจจี้เอียนหยาน แต่จี้เอียนหยานพอทราบว่า คนผู้นี้ใช้คนไปลอบทำร้ายต่อเซี่ยงเส้าหลง ท่าทีจึงชาเย็นลงมากนัก

หานฉ่วงซึ่งนั่งติดกับเซี่ยงเส้าหลง ยื่นมือลอดใต้โต๊ะเตี้ย ตบต้นขาอีกฝ่ายเป็นเชิงชมเชย จ้าวมู่ก็ปรายตาบอกใบ้ต่อเขา แสดงออกถึงความพึงพอใจ กวอไคต้องจมอยู่ในห้วงความคิด ค่อยพบว่าเซี่ยงเส้าหลงไม่รวบรัดธรรมดา ดังนั้นประเมินค่าของอีกฝ่ายใหม่

หยาฮูหยินก็นิ่งเงียบงันไป นางเองคาดคิดไม่ถึงว่า หลี่หยวนส่งคนไปลอบสังหารเซี่ยงเส้าหลง ด้วยไหวพริบปฏิภาณของนาง ย่อมคาดเดาออกว่าเกิดจากพิษรักแรงหึง ก่อนหน้านี้หลี่หยวนสนิทชิดใกล้กับนาง ไม่แน่ว่าคิดแก้แค้นต่อต่งควง มาตรว่านางกับต่งควงยังไม่มีความสัมพันธ์อันใด แต่แสดงว่าถูกหลี่หยวนหลอกใช้เป็นเครื่องมือ นึกถึงตอนนี้อด

สำนึกเสียใจมิได้

พลันเห็นเซี่ยงเส้าหลงผุดลุกขึ้น คารวะอย่างสวยงามกล่าวว่า "ขอบคุณฮูหยินจัดงานเลี้ยงที่ไม่ธรรมดาขึ้น แต่เราผู้แซ่ต่งมีนิสัยเข้านอนแต่หัวค่ำ ดังนั้นมิอาจไม่ขออำลาไปก่อน"

ทุกผู้คนยกเว้นหลี่หยวนกับจีจ้งล้วนออกปากเหนี่ยวรั้งเซี่ยงเส้าหลง คารวะอีกครา ล่าถอยออกจากที่นั่ง หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวจึงผุดลุกขึ้นกล่าวว่า "การชุมนุมวิจารณ์กระบี่ในวันพรุ่งนี้ พี่ต่งอย่าลืมไปตรงตามเวลา"

เซี่ยงเส้าหลงมองดูจี้เอียนหยาน ถามว่า "ในการชุมนุมวิจารณ์กระบี่ไม่ทราบจะได้พบกับยอดหญิงจี้หรือไม่?"

จี้เอียนหยานกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "หากท่านต่งไปร่วมงานเอียนหยานไหนเลยไม่น้อมสนองได้?"

คำพูดพอกล่าว สร้างความขุ่นแค้นแก่หลี่หยวนจนแทบอกระเบิด บุรุษอื่นก็มีสีหน้าอิจฉาเลื่อมใส

เซี่ยงเส้าหลงอำลาทุกผู้คนตามลำดับ เมื่อหันหากวอซิ่วเอ๋อ กวอซิ่วเอ๋อกล่าวว่า "พรุ่งนี้ซิ่วเอ๋อจะไปเปิดหูเปิดตาด้วย"

เซี่ยงเส้าหลงกับกวอจ้งล้วนรับฟังจนขมวดคิ้วเข้าหากัน

สำหรับจ้าวจื้อ เซี่ยงเส้าหลงจงใจไม่สบตากับนาง คารวะร่ำลาแล้วหันกายเดินไปยังประตูใหญ่ เสียงชายเสื้อห่วงประดับกระทบกันไล่หลัง หยาฮูหยินไล่ติดตามมาส่งเขาออกจากตึกฮูหยิน

ทั้งสองเดินตามทางระเบียงซึ่งทอดสู่ตึกกลาง หยาฮูหยินไม่เอ่ยปาก เซี่ยงเส้าหลงย่อมนึกหาคำพูดไม่ได้ หยาฮูหยินพลันกระตุกชายเสื้อของเขา พร้อมกับชะงักเท้าลง เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ชะงักเท้า กวาดมองไปยังนาง

ตาคู่งามของหยาฮูหยินทอแววเลื่อนลอย แหงนเงยหน้าขึ้นเพ่งพิศมองดูเขา เซี่ยงเส้าหลงถูกจ้องมองจนขนลุกเกรียว ถามว่า "ฮูหยินเป็นไรแล้ว?"

หยาฮูหยินส่ายหน้า กล่าวด้วยเสียงอ้างว้างว่า "ข้าพเจ้ามักยึดถือท่านเป็นอีกคนหนึ่ง พอเพ่งมองให้ดีค่อยทราบว่าผิดแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงลอบหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ปากกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เรากับหลี่หยวนไม่มีส่วนคลับคล้ายเท่าใด แต่ก็โชคดีที่เป็นเช่นนั้น"

หยาฮูหยินยังยึดจับแขนเสื้อของเขาไม่ปล่อย ก้มศีรษะกล่าวว่า "ท่านต่งอย่าได้หัวร่อเยาะ จ้าวหยาเพียงเป็นสตรีที่น่าสมเพชที่ค้นหาน้ำผึ้งหยดนั้น เหตุใดท่านจึงใจดำอำมหิตต่อผู้อื่นถึงเพียงนี้?"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหม หวนนึกถึงนางเมื่อเสาะพบหยดน้ำผึ้งของเขา ไฉนยังหักใจทรยศต่อเขา จึงกล่าว "น้ำผึ้งของท่านทั้งสองหยดล้วนอยู่ภายในห้อง เราขอตัวแล้ว"

พลางสะบัดหลุดจากการฉุดดึงของนาง ก้าวยาวๆ จากไป

หยาฮูหยินมองดูเงาหลังของเขาหายลับกับประตูทางเข้า รู้สึกฟ้าดินคล้ายสิ้นแสงสีที่พึงมี นับตั้งแต่พบพานเซี่ยงเส้าหลง นี่เป็นครั้งแรกที่นางบังเกิดจิตปฏิพัทธ์ต่อบุรุษอีกคนหนึ่ง จากนั้นกลายเป็นความคับแค้นเคืองขุ่นที่ถูกปฏิเสธ ต้องขยี้เท้าหมุนตัวกลับเข้างานเลี้ยง

เซี่ยงเส้าหลงออกจากตึกฮูหยิน ลมราตรีโชยมาปะทะหน้า ค่อยบังเกิดความแจ่มใส

เมื่อครู่เขาบันดาลโทสะจริงๆ คนโฉดเขลาของหกรัฐรู้จักแต่แก่งแย่งช่วงชิงกันเอง หาทราบไม่ว่าเภทภัยใกล้กรายมาถึงแล้ว แต่ขณะเดียวกันก็บังเกิดความรู้สึกที่ขัดแย้ง มาตรว่าตอนนี้เขากลายเป็นศัตรูของหกรัฐ แต่ยังบังเกิดคามรู้สึกผูกพันต่อนครหานตาน ทำให้นึกห่วงใยในชะตากรรมข้างหน้าของนครโบราณนี้

จากนั้นนึกถึงปัญหาของตัวเอง เรื่องราวที่ดูไปรวบง่าย กลับกลายเป็นสลับซับซ้อน ในสภาพเช่นนี้ คิดคร่ากุมจ้าวมู่แล้วคุมตัวกลับนครเสียนหยาน รังแต่เป็นความเพ้อฝัน หากยังคิดฆ่าเล่อเซิ่ง ซึ่งเป็นแม่ทัพคุมกำลังในนครหานตาน ยังยากเย็นกว่าปีนป่ายขึ้นสวรรค์อีก

เขารั้งอยู่ที่นครหานตานอีกหนึ่งวัน จะเพิ่มอันตรายอีกหนึ่งส่วน ปัญหาสำคัญสืบเนื่องจากบุคคลสำคัญอีกห้ารัฐล้วนชุมนุมอยู่ที่นี้ ทำให้

มาตรการรักษาความปลอดภัยของนครหานตานเข้มงวดขึ้นอีกหลายเท่า คิดคร่ากุมจ้าวมู่ไม่ยากเย็น ปัญหาอยู่ที่การคุมตัวคนผู้นี้จากไป

พลันบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้นที่ด้านหลัง จากไกลเป็นใกล้เข้ามาจากเร่งร้อนเป็นเชื่องช้าลง เซี่ยงเส้าหลงกล่าวโดยไม่เหลียวหน้ากลับไปว่า "แม่นางจื้อสบาย"

สุ้มเสียงสดใสของจ้าวจื้อดังขึ้นที่ด้านหลังว่า "ท่านทราบได้อย่างไรว่า ผู้อื่นจะติดตามมา?"

เซี่ยงเส้าหลงเบือนหน้ามองจ้าวจื้อซึ่งนั่งตระหง่านบนหลังม้ายิ้มพลางกล่าวว่า "หากมิใช่จ้าวจื้อ ผู้ใดกล้าควบม้ามารังควานเราผู้แซ่ต่งเพียงลำพัง?"

จ้าวจื้อพลันเงยหน้าแหงนมองนภาดาว แค่นเสียงถามว่า "คาดเดาผิดแล้ว จ้าวจื้อไม่มีกะใจถือสาหาความกับบุคคลเช่นท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านางยอมศิโรราบต่อเขาครึ่งหนึ่งแล้ว เพียงแต่ยังปากแข็งอยู่ หากทว่าในใจเขาตอนนี้เพียงรองรับจี้เอียนหยานคนเดียว อย่าว่าแต่จ้าวจื้อเป็นนางในดวงใจของจิงจวิ้น เขาไหนเลยช่วงชิงคนรักจากอกน้องร่วมสาบานได้ ดังนั้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "อย่างนั้นไฉนมีกะใจท่องราตรีหานตานกับเราผู้แซ่ต่งด้วย?"

ยามนั้นมีทหารหน่วยหนึ่งควบม้ามาตามท้องถนน เตือนสติพวกเขาว่าการสงครามซึ่งดำเนินมาเป็นเวลาหลายร้อยปียังไม่มีทีท่ายุติลง

ทหารเหล่านั้นพอพบเห็นจ้าวจื้อ ล้วนแสดงความเคารพ จ้าวจื้อก็ควบม้ามาถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ท่านไม่รู้สึกว่าคืนนี้ล่วงเกินทุกผู้คนหรอกหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "แล้วจะเป็นไร? เมิ่งจื้อของพวกท่านมิใช่บอกว่า แม้นมีผู้คนพันหมื่น เราไหนเลยไม่มุ่งไปได้? หรอกหรือ?"

จ้าวจื้อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "เหตุใดเมิ่งจื้อเป็นคนของพวกเรา?"

เซี่ยงเส้าหลงแทบคิดตบปากตัวเองฉาดหนึ่ง จนบัดนี้เขายังยึดถือตัวเองเป็นคนในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดไม่เสื่อมคลาย ยามนั้นกล่าว

อย่างกระดากกระเดื่องว่า “ไม่มีใด เพียงกล่าวโดยไม่ตั้งใจเท่านั้น”

จ้าวจื้อเบิกตามองดูเขาชั่วขณะ จึงร้องเบาๆ ว่า “ขึ้นม้าของข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าว “ไปที่ใดหรือ?”

จ้าวจื้อกล่าวเสียงเย็นชาว่า “เกรงกลัวหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงร้องบอกว่า “ขี่ม้าตัวเดียวกันเช่นนี้ คนที่เกรงกลัวสมควรเป็นแม่นางจื้อจึงถูกต้อง”

จ้าวจื้อกล่าวอย่างขึงขังว่า “ค่ำคืนนั้นไม่เห็นท่านคิดอ่านแทนผู้อื่นเช่นนี้ ท่านไม่มีธาตุแท้ลูกผู้ชายหรือไร รีบตะกายขึ้นม้าให้แก่ข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า นางแดกดันเขากระโดดขึ้นบนหลังม้าลวนลามนางในคืนนั้น ต้องสั่นศีรษะกล่าวว่า “ปากน้อยๆ ของท่านเราะร้ายนัก แต่แม่นางจื้อมิใช่มีชายในฝันหรอกหรือ? กลับปล่อยให้ข้าพเจ้าเอารัดเอาเปรียบเช่นนี้ ออกจะ...”

จ้าวจื้อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง สีหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย ชั่วครู่ให้หลังกัดฟันกล่าวว่า “ในใจข้าพเจ้าไม่มีผู้ใดทั้งสิ้น ต่งควง ท่านที่แท้จะขึ้นม้ามาหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ ดูท่าจ้าวจื้อหันเหจาก “เซี่ยงเส้าหลงนั้น” มายัง “เซี่ยงเส้าหลงผู้นี้” แล้ว ต้องแบมือทำท่าอับจนปัญญาตัดใจกล่าวว่า “นี่เป็นการแส่หาของท่านเอง”

ไม่ทันขาดคำก็ลอยตัวขึ้นบนหลังม้า ทิ้งร่างลงที่ด้านหลังของนาง

จ้าวจื้อส่งเสียงร้องเบาๆ ใช้เท้าหนีบท้องม้า ม้าพ่วงพีก็วิ่งห้อออกไป เซี่ยงเส้าหลงยื่นสองมือไปเบื้องหน้า โอบหน้าท้องซึ่งปราศจากไขมันส่วนเกินของเขาไว้ พร้อมกับแนบร่างติดกับแผ่นหลังตะโพกผึ่งผายของนาง ความรู้สึกของการสัมผัสปลุกเร้าอารมณ์ของเขาขึ้นมา

แต่จ้าวจื้อคล้ายไม่มีความรู้สึกร่วมแต่อย่างไร ยังคงปั้นหน้าเย็นชาตั้งหน้าตั้งตาควบขับอาชา ซอกซอนไปทางซ้ายขวาของนครโบราณอันเปลี่ยวร้าง สู่จุดหมายปลายทางซึ่งไม่ทราบว่าเป็นแห่งหนใด

เซี่ยงเส้าหลงโน้มหน้าไปสูดดมซอกคอของนางหลายครา จากนั้น

แนบชิดกับใบหน้านาง กล่าวว่า “เรือนร่างของแม่นางจื้อหอมยิ่ง”

จ้าวจื้อทั้งไม่ขัดขืนปฏิเสธ และไม่มีท่าทีไม่พอใจ แน่นอนนางไม่ได้สนับสนุนหรือให้กำลังใจ หากแต่เม้มปากสนิท คล้ายตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่กล่าววาจา

เซี่ยงเส้าหลงจงใจใช้ริมฝีปากเฉียดกรายผิวหน้าอันนวลเนียนของนาง ข่มขู่ว่า “หากท่านไม่กล่าววาจา เราจะรุกรานท่านแล้ว”

จ้าวจื้อกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ท่านมิใช่กำลังทำเช่นนี้หรอกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงพลันนึกถึงจิงจวิ้น กลับยุติการรุกรานนาง ทั้งยังถอนใบหน้าจากวงหน้านาง นั่งตัวตรงบนหลังม้า ที่เบื้องหน้าปรากฏเป็นป่าไผ่แถบหนึ่ง ที่แท้จ้าวจื้อเดินทางกลับบ้านมา

จ้าวจื้อบังคับม้าถึงป่าไผ่ ค่อยหยุดม้าไว้ เพ่งตามองแสงโคมไฟซึ่งสาดลอดออกจากภายในบ้าน กล่าวเสียงเป็นเชิงเย้ยหยันว่า “ที่แท้ท่านต่งเป็นสุภาพชนถึงเพียงนี้”

เซี่ยงเส้าหลงบันดาลโทสะ โอบรั้งโดยแรง จ้าวจื้ออุทานเบาๆ คำหนึ่ง ล้มตัวลงมาในอ้อมอกของเขา

ในป่าไผ่มืดครึ้ม ทั้งสองล้วนมองไม่เห็นอีกฝ่าย แต่ลมหายใจที่ราดรดใส่ การเสียดสีสัมผัสทางเรือนร่างเลือดเนื้อ ปลุกเร้าให้บังเกิดพฤติการณ์ดุจเดียวกับอยู่ในห้องหับอันมืดมิด

จ้าวจื้อซบต้นคอกับไหล่บ่าของเขา ตื่นเต้นหอบหายใจอย่างเร่งร้อน เซี่ยงเส้าหลงขอเพียงโน้มหน้าลงก็สามารถสัมผัสกับริมฝีปากของนางทั้งเป็นที่แน่ใจว่านางต้องไม่ขัดขืนต่อต้านใดๆ

ความคิดเช่นนี้เย้ายวนใจยิ่ง หากแต่เซี่ยงเส้าหลงยังยับยั้งชั่งใจได้ ทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านมิใช่เป็นคนรักของเซี่ยงเส้าหลงนั้นหรอกหรือ? กลับปฏิบัติต่อเราผู้แซ่ต่งเช่นนี้...”

จ้าวจื้อยังคงกล่าวด้วยน้ำเสียงกระด้างเย็นชาว่า “ข้าพเจ้าหาได้รักท่านไม่ แล้วจะเป็นไรไป?”

เซี่ยงเส้าหลงอุทานว่า “แม่นางคล้ายยังไม่รู้สึกตัวว่าล้มตัวใน

อ้อมอกเรา กลับกล่าววาจาเช่นนี้ออกมา”

จ้าวจื้อโต้ตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่มีพละกำลังเท่าท่าน เป็นท่านบังคับโอบกอดผู้คนผู้อื่นจะทำอย่างไรได้?”

เซี่ยงเส้าหลงแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า “อย่างนั้นไฉนหยุดม้าในที่นี้? เราหาได้บีบบังคับแม่นางทำเช่นนี้ไม่”

จ้าวจื้อดื้อรั้นถึงที่สุด กล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า “ข้าพเจ้าพอใจหยุดก็หยุด พอใจทำอะไรก็ทำเช่นนั้น หามีส่วนเกี่ยวข้องกับท่านไม่”

เซี่ยงเส้าหลงขุ่นแค้นจนแทบกลิ้งตัวลงจากหลังม้า พลันได้ยินเสียงสุนัขเห่าดังจากเบื้องหน้า ทั้งยังแว่วเสียงฝีเท้าอย่างแผ่วเบาดังมา จ้าวจื้ออุทานเบาๆ ขยับกายนั่งตัวตรง บังคับม้าออกจากป่าไผ่ ทั้งสองไม่กล่าวกระไรอีก แต่ความรู้สึกที่ซาบซึ้งตรึงใจนั้น หลอมละลายร่างกายและจิตใจของบุรุษสตรีทุกรูปนามได้

เจ้าของเสียงฝีเท้านั้นคือพี่สาวใหญ่ของจ้าวจื้อนามสั้งโหย่วเอง

นางออกมาชักนำแขกเหรื่อเข้าบ้าน เซี่ยงเส้าหลงก็เอนกายลงบนตั่งเตียงอย่างปลอดโปร่ง ส่วนสั้งโหย่วและจ้าวจื้อสองพี่น้องนั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับเขา

สั้งโหย่วกล่าวเสียงกระด้างว่า “ข้าพเจ้าใช้ให้น้องสาวเชิญท่านมา หวังว่าสามารถร่วมมือกับท่านจัดการกับเถียนตาน”

เซี่ยงเส้าหลงทราบแต่แรกว่าต้องได้รับข้อเสนอเช่นนี้ จึงกล่าว “พวกท่านเมื่อคิดลอบสังหารมันที่นครหานตาน อย่าคิดหมายให้บิดากระทำเรื่องโง่เขลาดุจเดียวกับพวกท่าน ต่อให้พวกท่านลงมือประสบผลก็ไม่อาจหนีรอดออกไป”

สั้งโหย่วปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า “ท่านจึงเป็นตัวโง่เขลา พวกเราสืบทราบว่าเถียนตานเดินทางมาถึงนอกเมืองตั้งแต่พลบค่ำวันนี้ เพียงแต่ยังไม่เข้าเมือง ผู้ที่คุ้มครองส่งมันมาคือแม่ทัพฉีนามตันฉู่ นำไพร่พลทหารนับหมื่น ดังนั้นโอกาสเพียงหนึ่งเดียวที่จะฆ่ามันคือ ฉวยโอกาสที่มันโดยสารรถเข้าเมือง พร้อมด้วยผู้ติดตามไม่กี่คน ในจำนวนนั้น

นับหลิวจงเซี่ยและหลิวจงสื่อ สองพี่น้องมีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งยังทรงพลังมหาศาล ท่านดู...”

นางพลันแบะปกเสื้อออก เผยเห็นเนินอกอวบอูมขาวผ่อง เพียงแต่บนเนินอกเพิ่มรอยแผลเป็น ซึ่งเกิดจากคมกระบี่เส้นหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงว่านางเปิดเผยถึงเพียงนี้ สายตาต้องวนเวียนอยู่บนเนินอกขาวสล้างของนางเป็นเวลานาน ปากกล่าวว่า “ท่านสามารถมีชีวิตรอดมาได้ นับว่าโชคดีมากแล้ว”

สั้งโหย่วขยับจัดแจงปกเสื้อคืนสู่สภาพเดิม กล่าวว่า “เถียนตานมิใช่ศัตรูคนสำคัญของท่านหรอกหรือ? ไม่มีผู้ใดเข้าใจเถียนตานยิ่งกว่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเคยเป็นหญิงรับใช้ในตึกของมันเมื่อกล่าวเช่นนี้ ท่านคงล่วงรู้ถึงประโยชน์ที่พวกเราร่วมมือกันกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงไม่คิดพัวพันกับนางอีกต่อไป ดังนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า “ซึ่งความจริงเรากับเถียนตานไม่มีส่วนเกี่ยวข้องอันใด เพียงแต่ค่ำคืนนั้นไม่คิดทำร้ายพวกท่านสองพี่น้อง จึงกล่าวคล้อยตามพวกท่าน”

สั้งโหย่วกับจ้าวจื้อตะลึงลานกับที่ จากนั้นดวงตาสั้งโหย่วทอประกายเย็นเยียบ ชักมีดสั้นจากอกเสื้ออย่างรวดเร็ว พุ่งโถมเข้ามาราวกับแม่เสือสาว ชักมีดสั้นใส่ทรวงอกของเขา เซี่ยงเส้าหลงเอี้ยวตัวคราหนึ่ง มิเพียงยื่นมือคว้าจับข้อมือซึ่งถืออาวุธของนางไว้ ทั้งยังฉุดลากนางล้มลงบนเสื่อปูเตียง ใช้ร่างกดทับนางไว้อย่างถนัดถนี่

สั้งโหย่วดิ้นรนไม่หยุดยั้ง ยังคิดอ้าปากกัดเขา เซี่ยงเส้าหลงเชิดหน้าขึ้น กดมือทั้งสองของนางเอาไว้ ท่อนขาตวัดรัดพันกับช่วงขาเรียวงามของนาง พร้อมกับกวาดตาไปยังจ้าวจื้ออย่างระแวดระวัง เห็นนางมีสีหน้ามึนงง เหม่อมองพี่สาวใหญ่ร่ำร้องดิ้นรนอยู่ใต้ร่างของเขา

เซี่ยงเส้าหลงค่อยคลายใจลง เสพรับความสุขจากการเสียดสีอย่างรุนแรงของเรือนร่างเลือดเนื้อซึ่งอยู่ใต้ร่าง แต่ก็ไม่ทราบยุติเหตุการณ์อย่างไร ปัญหาสำคัญคือ เขาไม่อาจทอดทิ้งพวกนางสองพี่น้องโดยไม่แยแส ทั้งนี้เพราะเขาพิสูจน์ทราบแล้วว่า พวกนางเป็นพี่น้องกับ

สั้งหลัน ผู้เป็นภรรยาของเถิงอี้

สั้งโหย่วแม้มีเรี่ยวแรงมากกว่าสตรีทั่วไป แต่ไหนเลยเทียบเปรียบกับชายชาติเช่นเซี่ยงเส้าหลงได้ หลังจากดิ้นรนอยู่หลายคราก็อ่อนลง เพียงแต่อกอูมสะท้อนขึ้นลง ถลึงตามองเซี่ยงเส้าหลงอย่างดุดัน กลับเป็นเสน่ห์เย้ายวนอีกแบบหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงก้มศีรษะมองดูหญิงงามที่เผ็ดร้อนนางนี้ ยิ้มพลางกล่าวว่า “เราตั้งอยู่ในความปรารถนาดี แม่นางไฉนปฏิบัติต่อเราเช่นนี้?”

สั้งโหย่วร่ำร้องว่า “คนหลอกลวง”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า นางโกรธแค้นเพราะเรื่องที่ถูกหลอกลวง หาใช่ผิดหวังที่ไม่ได้รับความช่วยเหลือจากเขาไม่ จากข้อนี้แสดงว่านางให้ความสำคัญกับเขายิ่ง เขาได้ยินเสียงเต้นของหัวใจนาง รับรู้ถึงจังหวะชีพจรภายใต้เลือดเนื้อวัยสาวของนาง สูดดมกลิ่นกายสาวหอมรวยรินของนาง ส่ายหน้ากล่าวว่า “ยังไม่ยอมทิ้งมีดสั้นหรือ?”

สั้งโหย่วถลึงมองจ้องหน้าเขาชั่วขณะ แบะปากอย่างเหยียดหยาม คลายมือจากการถืออาวุธ

บรรยากาศอันเขม็งตึงเครียดค่อยผ่อนคลาย เมื่อครู่เซี่ยงเส้าหลงหักห้ามความต้องการเอาไว้ ยามนี้ไหนเลยสะกดกลั้นต่อไปได้ พลันบังเกิดปฏิกิริยาตามธรรมชาติของบุรุษเพศขึ้น สั้งโหย่วความจริงถลึงมองเขา ยามนั้นพลันหน้าแดงวูบหนึ่ง พริ้มตาลงเล็กน้อย รับรู้ถึงการคุกคามจากบุรุษเพศของเขา

เซี่ยงเส้าหลงกระอักกระอ่วนยิ่ง กล่าวเบาๆ ว่า “ขอเพียงรับปากว่าจะไม่จู่โจมต่อเราอีก เราจะปลดปล่อยท่านในบัดดล”

สั้งโหย่วฝืนใจรับคำดังอืมม์ ลักษณะท่าทีของหญิงสาวใฝ่หารักปรากฏขึ้นบนใบหน้าของหญิงงามที่เข้มแข็งดุร้ายนางนี้ ชวนให้ผู้คนบังเกิดความคิดฟุ้งซ่านเป็นพิเศษ เซี่ยงเส้าหลงเขี่ยมีดสั้นของนางถึงมุมผนังกำแพงก่อน ค่อยขยับย่อตัวช้าๆ เคลื่อนกายถึงมุมเตียง พิงผนังห้องเอาไว้

สั้งโหย่วดีดกายปราดขึ้น เค้นเสียงว่า “ไสหัวไป”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “แม่นางทั้งสองรักบิดามารดาซึ่งประสบชะตากรรมหรือไม่?”

สั้งโหย่วกระชากเสียงว่า “นี่ไยมิใช่ถามไถ่มากความ?”

นางแม้กล่าวโดยไม่เกรงอกเกรงใจ แต่ในที่สุดยินยอมตอบคำถาม แสดงว่าบอกใบ้ให้เซี่ยงเส้าหลงไสหัวไป เพียงเป็นคำกล่าวด้วยโทสะเท่านั้น

เซี่ยงเส้าหลงสงบจิตใจกล่าวว่า “สามารถล้างแค้นแต่ไม่ล้างแค้น กล่าวได้ว่าอกตัญญู แต่หากทราบว่าการล้างแค้นเพียงไปหาที่ตาย สร้างความเจ็บช้ำรันทดแก่ดวงวิญญาณของบิดามารดาบนสรวงสวรรค์ ถือเป็นอกตัญญูอีกประการหนึ่ง ในสภาพเช่นนี้แม้บอกว่าการกล้ำกลืนฝืนมีชีวิตอยู่ แต่ก็เป็นการควบคุมตัวเอง เพื่อตอบแทนพระคุณของบิดามารดาอีกแบบหนึ่ง”

สั้งโหย่วงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวเบาๆ ว่า “มิต้องให้ท่านสั่งสอนพวกเรา กลับไปเสพสุขวาสนาของท่านเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านใจเล็กน้อย ทราบว่าสตรีนางนี้บังเกิดความผูกพันต่อเขาอยู่บ้าง ดังนั้นจึงโกรธแค้นที่ถูกหลอกลวง ยามนี้ก็กล่าวเป็นเชิงตัดพ้อตำหนิ

จ้าวจื้อพลันเบือนหน้ามา กล่าวเสียงเย็นชาว่า “ตอนนี้ทุกประการกระจ่างชัดแล้ว เราสองพี่น้องไม่มีส่วนสัมพันธ์กับท่านอีก ท่านต่งเชิญกลับบ้านไปนอนพักผ่อน พวกเราแม้ตายก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับท่าน”

น้ำเสียงของนางเป็นเช่นเดียวกับพี่สาวของนาง สร้างความสมเพชเวทนาแก่เซี่ยงเส้าหลง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “พวกท่านไม่ต้องการพบกับสั้งหลันอีกหรือ?”

หญิงสาวทั้งสองสะท้านขึ้นทั้งร่าง เบิกตามองดูเขาอย่างเหลือเชื่อ สั้งโหย่วร้องเสียงแหลมเล็กว่า “ท่านว่าอะไร?”

เซี่ยงเส้าหลงเดินถึงเบื้องหน้าหญิงสาวทั้งสอง กล่าวอย่างจริงจังว่า “โปรดเชื่อถือเรา ตอนนี้สั้งหลันอยู่ในสถานที่อันปลอดภัย ทั้งยังเป็น

ฝังเป็นผาแล้ว กำลังรอพวกท่านไปพบนาง”

จ้าวจื้อกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “ไม่ได้หลอกลวงพวกเราอีกกระมัง? นางรอดพ้นชะตากรรมได้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงใช้ชื่อต่งควงกล่าวคำสาบานอีกเที่ยวหนึ่ง หญิงสาวทั้งสองพอฟังจบ ต้องหันไปสวมกอดกัน ทั้งเศร้าสลดทั้งลิงโลดยินดี

รอจนพวกนางกลับคืนสู่ความสงบ เซี่ยงเส้าหลงจึงกล่าว “เราผู้แซ่ต่งไม่เคยนึกถึงการเสพสุขวาสนา สำหรับเรื่องของเถียนตาน เนื่องจากเราไม่มีความแค้นส่วนตัวกับมัน ดังนั้นไม่คิดฆ่ามันโดยวู่วาม ในสภาพเช่นนี้ต่อให้ฆ่าคนสำเร็จก็ไม่อาจมีชีวิตรอด อย่าว่าแต่โอกาสลงมือสำเร็จเลือนรางยิ่ง ไยไม่รักษาชีวิตไว้ นึกหาวิธีจัดการกับมัน?”

สั้งโหย่วสะบัดหน้าไปทางนอกหน้าต่าง คล้ายไม่ต้องการรับฟัง แต่ด้วยนิสัยใจคอของนาง กลับไม่ดวาดดำหนิ นับว่าหายากมากแล้ว

จ้าวจื้อกล่าวราววิงวอนว่า “พี่หลันตอนนี้อยู่ที่ใด? ท่านพบพานนางได้อย่างไร? นาง...นางใช่เข้าบ้านของท่านหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “แม่นางจื้อต้องการให้เราหลอกลวงพวกท่านอีกหรือ?”

จ้าวจื้อถลึงตาใส่ กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “ข้าพเจ้าคิดแทงท่านสักสองมีดด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “มิสู้ต่อยเราสักสองหมัดแทนเถอะ”

สั้งโหย่วหันขวับมา กล่าวอย่างพยายามควบคุมความรู้สึกว่า “ทำอย่างไรท่านจึงยินยอมช่วยเหลือพวกเราจู่โจมสังหารเถียนตาน”

เซี่ยงเส้าหลงยกมือตบหน้าผากตัวเอง อุทานว่า “สวรรค์ ที่แท้ท่านไม่รับฟังคำพูดของเราผู้แซ่ต่งแม้แต่น้อย”

จ้าวจื้อกัดฟันถามว่า “หากแม้นเราสองพี่น้องยอมพลีร่างให้แก่ท่าน ท่านจะเปลี่ยนความตั้งใจหรือไม่?”

สั้งโหย่วสะท้านขึ้นคราหนึ่ง แต่ไม่ได้ส่งเสียงขบริมฝีปากล่าง ก้ม

ศีรษะต่ำลง แสดงท่วงท่าเอียงอายออกมาเป็นครั้งแรก

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงนางกลับมีข้อเสนออันน่าตระหนกเช่นนี้ ต้องเหม่อมองจ้าวจื้ออย่างตะลึงลาน ค่อยส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “แม่นางจื้อล้อเล่นแล้ว ข้าพเจ้ามิใช่ไม่ยอมช่วยเหลือ หากแต่ไม่อาจแบ่งแยกสมาธิไปยังเรื่องราวประการอื่น”

จ้าวจื้อกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “เช่นนี้ดีหรือไม่? หากมีโอกาสจริงๆ เราสองพี่น้องจะไม่เคี่ยวเข็ญบังคับท่านไปหาที่ตายพร้อมกับพวกเรา แต่หากมีโอกาสลงมือสำเร็จแล้วพาตัวล่าถอย ท่านต่งสามารถส่งเสริมปณิธานที่พวกเราวาดหวังมาเป็นเวลาเจ็ดปีหรือไม่ หากพวกเราเป็นคนของท่าน ย่อมมีส่วนสัมพันธ์กับท่านแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูสั้งโหย่ว เหลียวดูจ้าวจื้อ ทราบว่าหากปฏิเสธเด็ดขาด จะทำร้ายจิตใจพวกนาง ดังนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า “เราตื้นตันใจต่อความจริงใจโดยไม่คำนึงถึงการเสียสละของพวกท่านจริงๆ แต่ก็ไม่คิดฉวยโอกาสครอบครองร่างกายอันบริสุทธิ์ของพวกท่านในลักษณะนี้เช่นนี้เถอะ ขอให้ดูสถานการณ์ต่อไปก่อน ใช่แล้ว ไฉนไม่เห็นท่านอาเจิ้งของพวกท่าน?”

สั้งโหย่วเห็นเซี่ยงเส้าหลงเปลี่ยนใจ สีหน้าค่อยผ่อนคลาย ต่งควงผู้นี้มีศักดิ์ฐานะพิเศษ ฝีมือกล้าแข็งบวกกับมีบริวารพวกมาก หากได้รับความช่วยเหลือจากเขา ไหนเลยไม่สำเร็จในกิจการได้

ยามนั้นจ้าวจื้อกล่าวว่า “สุขภาพของเขาไม่สู้ดี ดังนั้นนอกจากสืบข่าวคราวแล้ว พวกเราไม่ต้องการให้เขาวุ่นวายใจมากไป”

เซี่ยงเส้าหลงบิดขี้เกียจ อ้าปากหาวคราหนึ่งกล่าวว่า “วิกาลดึกมากแล้ว เราต้องกลับไปนอนพักผ่อน”

หญิงสาวทั้งสองผุดลุกขึ้นยืน พริบตานั้น คนทั้งสามถูกความสัมพันธ์ที่ยังคลุมเครือของกันและกันสร้างความประหม่าอยู่บ้าง เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่ายังคงหลบลี้หนีหน้าแต่เนิ่นๆ ดังนั้นบอกไม่ต้องส่งพลางสาวเท้าไปที่ประตู

หญิงสาวทั้งสองสบตากัน จากนั้นจ้าวจื้อเดินเป็นเพื่อนเขาถึงประตูบ้าน ถามว่า “โดยสารม้าของผู้อื่นดีหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงความจริงคิดโอบกอดนาง แสดงความสนิทสนมสักครา แต่ก็ไม่มีกะใจฝ่าด่านความรัก บวกกับจิงจวิ้นกั้นขวาง ดังนั้นหักห้ามความต้องการเอาไว้ ตอบปฏิเสธว่า “ไม่ต้องแล้ว จะอย่างไรก็อยู่ไม่ไกลนัก” พลางเดินไปยังป่าไผ่ เห็นจ้าวจื้อยังติดตามอยู่ข้างกาย จึงกล่าว “แม่นางจื้อกลับไปเถอะ มิต้องส่งแล้ว”

จ้าวจื้อไม่กล่าวกระไร เดินเข้าสู่เงามืดของป่าไผ่ ค่อยกล่าวเบาๆ ว่า “ท่านไม่กลับไปก็ได้”

เซี่ยงเส้าหลงใจเต้นระทึกขึ้นมา จ้าวจื้อกล่าวเช่นนี้ เท่ากับบอกใบ้ต่อเขาว่า ยินยอมมอบความบริสุทธิ์อันล้ำค่าให้ สำหรับกับหญิงสาวที่ถือดีเช่นนาง นับเป็นถ้อยคำที่ยากกล่าวจากปากนัก มาตรว่าเขาต้องการกลับไม่มีบุญวาสนาเสพรับ ทอดถอนใจกล่าวว่า “แม่นางมิต้องทำเช่นนี้ หากท่านทุ่มเทจิตใจให้แก่เราผู้แซ่ต่ง นับเป็นความปรารถนาของข้าพเจ้า แต่แม่นางมีรักอยู่ก่อน ไยต้องย่ำยีตัวเองเช่นนี้ เราช่วยเหลือพวกท่าน หาใช่มุ่งหวังสิ่งตอบแทนอันใดไม่”

จ้าวจื้อพลันกำหมัดทุบใส่แผ่นหลังของเขา กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “ผู้อื่นแค้นท่านแทบตายแล้ว”

กล่าวจบสะบัดหน้าหวนกลับไป

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางสั่นศีรษะ ตะลึงลานชั่วขณะ ค่อยปลุกปลอบจิตใจเดินทางกลับเรือนรับรอง นึกถึงการชุมนุมวิจารณ์กระบี่ในวันพรุ่งนี้ เขาต้องเข้มแข็งไว้ มาตรว่าหนทางข้างหน้ายังเลือนราง แต่เขามั่นใจว่าฟันฝ่าไปได้

ถึงแม้เขาล่วงรู้ชะตาของบุคคลบางคนในยุคเลียดก๊ก หากทว่าเขาไม่สามารถหยั่งรู้อนาคตของตัวเองแม้แต่น้อย ไม่ว่าอย่างไรในยุคโบราณกาลเช่นนี้ ชีวิตมากสีสันกว่าโลกในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดอีก

มุ่งชมรมนักบู๊

เซี่ยงเส้าหลงกลับถึงเรือนรับรอง เถิงอี้แจ้งให้ทราบว่า จี้เอียนหยานรอคอยเขาอยู่ภายในห้อง

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้ว กริ่งเกรงความเคลื่อนไหวของนางตกเป็นเป้าสายตาของหลี่หยวนและพวก เถิงอี้ชิงบอกว่าจี้เอียนหยานถูกผู้คนจับตาดูจนเคยชิน จึงสร้างตัวปลอมขึ้นมาสองนาง เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจผู้คน นอกจากมีคนกล้าบุกรุกห้องนอนของนาง ไม่เช่นนั้นไม่อาจทราบว่าผู้ใดเป็นตัวจริงตัวปลอม

สีหน้าเถิงอี้ปรากฏแววเด็ดเดี่ยวขึ้น กล่าวว่า “ข้าพเจ้าคิดใคร่ฆ่าเถียนตาน”

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบ จากนั้นฉุกคิดว่าบ้านช่องเถิงอี้ถูกล้มล้างภายใต้น้ำมือของเซียวเหว่ยโหมว ซึ่งอยู่ใต้บังคับบัญชาของเถียนตาน ยามนี้สั้งหลันผู้เป็นภรรยาคนใหม่ของเถิงอี้ ก็ถูกเถียนตานฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ โดยเหตุและผล เถิงอี้ยากจะกลั้ำกลืนฝืนทนได้

เขารู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้า ทั้งนี้เพราะเถียนตานเป็นบุคคลอันร้ายกาจในยุคสมัยเลียดก๊ก หาเป็นรองซิ่นหลินจวินแห่งรัฐวุ่ยไม่ คิดฆ่าคนผู้นี้ยังยากเย็นกว่าปีนป่ายขึ้นสวรรค์อีก บวกกับพวกเขาตอนนี้มีภารกิจอื่น ไม่สามารถปลีกตัวไปลงมือจริงๆ

เถิงอี้วางมือลงบนหัวไหล่อีกฝ่าย กล่าวอย่างจริงจังว่า “ข้าพเจ้า

ล่วงรู้ความลำบากใจของน้องสาม เรื่องนี้แล้วแต่โอกาสเถอะ เราหาใช่คนวู่วามที่ไม่รู้จักหนักเบาไม่”

เซี่ยงเส้าหลงระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า “เรื่องของพี่รองถือเป็นเรื่องของข้าพเจ้า ต่อให้ข้าพเจ้าถูกมีดดาบปักชายโครง จะไม่คำนึงมากความ”

เถิงอี้ตบไหล่เซี่ยงเส้าหลงด้วยความสำนึกขอบคุณ หันกายจากไป เซี่ยงเส้าหลงเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น เหยียบย่างทางระเบียงซึ่งทอดสู่ตึกใน เพิ่งผลักประตูห้องนอนเข้าไป จี้เอียนหยานก็โผเข้าอ้อมอกของเขา พร้อมกับลมหอมหอบหนึ่ง เป็นฝ่ายประทับจูบอย่างร้อนแรงเอง

เซี่ยงเส้าหลงขณะจะถอดหน้ากากผู้งมงายอาชาออก จี้เอียนหยานชิงกล่าวอย่างเอียงอายว่า “ไม่ ผู้อื่นต้องการให้ท่านใช้ศักดิ์ฐานะของต่งควงรุกรานเอียนหยาน การแสดงออกของท่านในคืนนี้ สร้างความลุ่มหลงงมงายแก่เอียนหยานนัก หากต้องอดรนทนรอถึงตอนนี้ ค่อยสนิทสนมกับท่านได้ ผู้อื่นรอคอยจนทรมานมากแล้ว”

เพลิงรักของจี้เอียนหยานพลันแผดปะทุออก ประหนึ่งลาวาพวยพุ่งออกจากปล่องภูเขาไฟ

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “เราผู้แซ่ต่งเป็นบุคคลโชคดีเพียงหนึ่งเดียวที่สามารถยืนยันว่า ยอดหญิงจี้มิเพียงมิใช่สตรีศิลา หากแต่ยังเปิดใจยิ่งกว่าหญิงงามใดๆ”

จี้เอียนหยานฝืนใจลืมตาขึ้น กล่าวว่า “ท่านพอใจหัวร่อเยาะผู้อื่นอย่างไรก็ได้ โอ คิดไม่ถึงท่านมิต้องใช้เค้าใบหน้าอันหล่อเหลา ยังเป็นดาวข่มของสตรีทุกนวลนางได้ เมื่อครู่ข้าพเจ้าเห็นหยาฮูหยิน จ้าวจื้อแม้แต่กวอซิ่วเอ๋อ ล้วนหวั่นไหวใจไปกับนิทานซ่อนปรัชญาของท่าน สร้างความหึงหวงแก่หลี่หยวนจนแทบคลุ้มคลั่งแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *‘ละอาย’* ในใจ พลันนึกถึงเรื่องหนึ่งถามว่า “ท่านเคยซ้อมมือกับหลี่หยวนมาหรือไม่?”

จี้เอียนหยานค่อยมีสติจากห้วงเหวแห่งความรัก ผงกศีรษะพลาง

กล่าวว่า “เอียนหยานช่างเลอะเลือนจริงๆ พอพบพานท่านก็ลืมเลือนเรื่องสำคัญไป ท่านต้องระวังคนผู้นี้เป็นพิเศษ เพลงกระบี่ของมันแผ่วพลิ้วพิสดาร ทั้งสวยงามทั้งร้ายกาจ มาตรว่าเอียนหยานไม่เคยพิสูจน์ผลแพ้ชนะกับมัน แต่ก็สำนึกตัวว่ามิใช่คู่มือของมัน กอปรกับมันจงใจอ่อนข้อแก่ข้าพเจ้า ดังนั้นได้แต่บอกว่าเพลงกระบี่ของมันลึกล้ำสุดหยั่งคาด เกรงว่า...อืมม์”

เซี่ยงเส้าหลงยิ่งรับฟังยิ่งตื่นตระหนก ครั้งก่อนเขาเอาชนะจี้เอียนหยาน เพราะเกิดจากการทุ่มเทอย่างสุดกำลัง หากเปรียบเทียบกันเพลงกระบี่ของหลี่หยวนสมควรเหนือล้ำกว่าเขา ดีที่เขาค้นพบบันทึกเพิ่มเติมเพลงกระบี่ม่อจื่อ มีเพลงกระบี่รุดหน้า ไม่เช่นนั้นตอนนี้ได้แต่ยอมรับการพ่ายแพ้แล้ว

จี้เอียนหยานแม้ไม่ได้กล่าวจนจบความ แต่ก็หมายความว่าเซี่ยงเส้าหลงสู้หลี่หยวนไม่ได้ ยามนั้นต้องลอบหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา หลี่หยวนผู้นี้กอปรด้วยวิชาทั้งบุ๋นและบู๊ มีคุณสมบัติคู่ควรกับจี้เอียนหยาน เพียงแต่เขาล่วงหน้าก่อนก้าวหนึ่ง บวกกับอาศัยประสบการณ์ความคิดในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด เขาจึงไม่ประสบความเพลี่ยงพล้ำพ่ายแพ้

จี้เอียนหยานเห็นเขานิ่งเงียบงันไป ยังเข้าใจว่าเซี่ยงเส้าหลงรู้สึกเสื่อมเสียศักดิ์ศรี ดังนั้นกล่าวอย่างเสียใจว่า “ยอดฝีมือประลองยุทธ์ ไม่ถึงขั้นสุดท้ายไม่อาจล่วงรู้ผลแพ้ชนะ แต่เอียนหยานไม่ต้องการให้ท่านประมือกับเขา มิใช่เห็นว่าท่านต้องพ่ายแพ้แน่นอน หากทว่าผู้อื่นไม่คิดให้ท่านเสี่ยงอันตราย”

นี่เรียกว่ายิ่งแก้ตัวยิ่งยุ่งเหยิง ทำให้เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าระหว่างเขากับหลี่หยวน จี้เอียนหยานไม่เชื่อมั่นในตัวเขา จึงกล่าว “สนามรักเฉกเช่นสนามรบ หลี่หยวนใช้วิธีบุ๋นไม่สำเร็จ คงต้องใช้วิธีบู๊ เพื่อหยามหยันข้าพเจ้าต่อหน้าท่าน”

จี้เอียนหยานแย้มยิ้มหยาดเยิ้ม กล่าวว่า “คำ *‘สนามรักเฉกเช่นสนามรบ’* อันประเสริฐ ตอนนี้นอกจากท่านแล้ว ผู้อื่นไม่มีความสนใจ

ผู้ใด ท่านเข้าใจว่าเอียนหยานเป็นหญิงแพศยาใจรวนเรหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความปลื้มปีติว่า "ท่านย่อมไม่มีใจรวนเร หากแต่เป็นหญิงแพศยาที่เป็นสมบัติร่วมกันของเราผู้แซ่เซี่ยงกับผู้งมงายอาชา"

จี้เอียนหยานหน้าแดงสดใส ค้อนเขาวงหนึ่ง ยื่นหน้าเข้ามากล่าวว่า "อย่างนั้นเอียนหยานได้แต่ยอมรับชะตากรรมแล้ว เมื่อแต่งงานคล้อยตามสามี เมื่อสามีต้องการให้ผู้อื่นปรนนิบัติบุรุษสองคน เอียนหยานได้แต่กลั้ำกลืนฝืนทนแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา โอบกอดนางล้มลงบนตั่งเตียง เมื่อเป็นเช่นนี้ จี้เอียนหยานลืมสิ้นทุกสิ่ง กลายเป็นหญิงร้อนสวาทซึ่งเป็นสมบัติส่วนตัวของเขาแต่ผู้เดียว

หลังจากไต่ขึ้นสู่ภูเขาหฤหรรษ์ ยอดหญิงสะคราญโฉมคล้ายแกะขาวตัวหนึ่ง นอนขดตัวอยู่ในอ้อมอกของเขา มุมปากประดับด้วยรอยยิ้มอย่างเป็นสุข รับฟังคำพร่ำพรอดบอกรักจากเซี่ยงเส้าหลง ซึ่งนางไม่มีวันแหนงหน่ายแต่อย่างไร

เซี่ยงเส้าหลงเป็นคนในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ดังนั้นไม่ได้ยึดถืออิสตรีเป็นเช่นนางทาสดุจเดียวกับคนสมัยเลียดก๊ก ทราบดีว่าสตรีต้องการประเล้าประโลมเอาใจ ดังนั้นสตรีที่มีความสัมพันธ์รักกับเขา ล้วนได้รับความสุขสมอย่างที่ไม่อาจได้รับจากยุคโบราณกาล เมื่อได้ยินคำ "ท่านคือดวงวิญญาณของข้าพเจ้า ท่านประดุจดั่งชีวิตจิตใจข้าพเจ้า" สร้างความปิติยินดีแก่จี้เอียนหยานจนเสนอจูบอย่างดื่มด่ำ

หลังการจูบอันซาบซึ้ง จี้เอียนหยานทอดถอนใจกล่าวว่า "หากสามารถอุ้มครรภ์ให้แก่ท่าน เอียนหยานคงสมบูรณ์พูนสุขมากแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ฉุกคิดว่านี่เป็นปัญหาอันใหญ่หลวง ดังนั้นตอบรับอย่างคลุมเครือคำหนึ่ง

จี้เอียนหยานจมอยู่ในห้วงของความสุขหฤหรรษ์ ไม่ทันสังเกตอากัปกิริยาท่าทีของเขา พลันถามอย่างนึกได้ว่า "ระหว่างหยาฮูหยิน

กับท่านมีความสัมพันธ์อันใด? เหตุใดหลี่หยวนจึงเห็นว่าการครอบครองนาง สามารถกระทบกระเทือนจิตใจของท่าน?”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงความรักความชัง สัมพันธ์รักและความเคียดแค้นที่มีต่อหยาฮูหยิน ต้องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “หลี่หยวนอาจเห็นว่าข้าพเจ้าให้ความสนใจนาง ซึ่งความจริงเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ข้าพเจ้าก็บอกเล่าเรื่องราวทั้งหมดต่อท่านแล้ว”

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจความรู้สึกของท่าน และทราบว่าท่านเป็นคนรำลึกถึงความหลัง ไม่ว่าอย่างไรยังบังเกิดความรักต่อหยาฮูหยินอยู่สามส่วน หากแต่นางไม่รู้จักถนอมตัวเอง คบชู้สู่ชายไม่เลือก แต่ว่าสตรีเช่นนี้กลับดึงดูดใจบุรุษเป็นพิเศษ คาดว่าหลี่หยวนกับหานฉ่วงล้วนลุ่มหลงต่อนาง”

นางพลันคว้าจับหัวไหล่ของเขา กล่าวอีกว่า “ท่านคอยจับตาดูจ้าวจื้อ ข้าพเจ้าเห็นว่าหลี่หยวนกับหานฉ่วงล้วนหมายตานาง บุรุษเช่นพวกเขาหากต้องการครอบครองสตรี มีวิธีการอันต่ำช้ามากหลาย”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านางมีข้อสังเกตอันแหลมคม พอฟังต้องใจหายวาบ หากเกิดเรื่องเช่นนั้น จิงจวิ้นคงไม่อาจรับความกระทบกระเทือนใจได้

จี้เอียนหยานขบริมฝีปากกล่าวว่า “ให้เซี่ยงเส้าหลงหรือว่าต่งควงรักถนอมผู้อื่นอีกครั้งได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมา กล่าวว่า “ให้แสดงความรักทั้งสองคนเถอะ ท่านจะได้กลายเป็นหญิงแพศยาจริงๆ”

จี้เอียนหยานเอียงอายยิ่ง กระเง้ากระงอดเป็นการใหญ่ พริบตานั้นภายในห้องอบอวลด้วยไอรัก กอดรัดพัวพันไม่เลิกรา

วันรุ่งขึ้น เซี่ยงเส้าหลงหลับไหลจนอาทิตย์ลอยสูงมากแล้ว ค่อยตื่นขึ้นมา พอยื่นแขนออกไขว่คว้า กลับคว้าถูกอากาศธาตุ ดังนั้นลืมตาขึ้นพบว่ายอดหญิงงามจากไปแล้ว

เขาลุกจากเตียง เห็นข้างตั่งเตียงทิ้งจดหมายลายมือของจี้เอียน

หยาน บอกว่านางไม่อาจหักใจปลุกเขาตื่นขึ้นมา จึงจากไปเอง ทั้งยังพร่ำพรรณนาถึงความขมขื่นของการแยกจาก หวังว่าสักวันหนึ่งสามารถนอนกอดก่ายกันจนฟ้าสางสว่าง

เซี่ยงเส้าหลงเลื่อนมือมานวดเฟ้นหว่างเอว หวนนึกถึงสัมพันธ์รักเมื่อคืน ในใจทั้งยินดีทั้งแตกตื่น ที่ยินดีคือรักหวานชื่นชวนให้หวนรำลึก ที่แตกตื่นคือเขาอ่อนเพลียจนนางจากไปโดยที่เขาไม่รู้สึกตัวแต่อย่างไร เมื่อคืนก่อนที่จะมีสัมพันธ์รักกับจี้เอียนหยาน เขาผ่านการพัวพันกับจ้าวจื้อสองพี่น้องมาก่อน ซึ่งกระตุ้นความต้องการของเขาขึ้นมา ดังนั้นสร้างความอ่อนระทวยโรยแรงได้โดยง่าย

เซี่ยงเส้าหลงหลังจากล้างหน้าล้างตา ก็ตามตัวเถิงอี้มาสนทนาอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยออกเดินทางสู่ชมรมนักบู๊ชาวจ้าว

ชมรมนักบู๊ชาวจ้าวตั้งอยู่ทางด้านทิศตะวันออกของนครหานตาน สถานที่ตั้งของชมรมกินบริเวณกว้างขวาง นอกจากประกอบด้วยสิ่งปลูกสร้างหลายหลังแล้ว ยังมีสนามฝึกซ้อมฝีมือ สถานขี่ม้ายิงธนู ก่อตั้งขึ้นมาเพื่อฝึกอบรมนักบู๊ หลังจากผ่านการคัดเลือก จะนำเสนอต่อทัพจ้าว ดังนั้นหัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวคือจ้าวป้า ถือเป็นหัวหน้าฝึกสอนของรัฐจ้าว มีศักดิ์ฐานะสูงส่งยิ่ง

การชุมนุมวิจารณ์กระบี่จัดขึ้นที่ลานกว้างหน้าตึกกลางของชมรม เมื่อเซี่ยงเส้าหลงเดินทางมาถึง มีนักบู๊ของชมรมหกคน แบ่งออกเป็นสามคู่ใช้กระบี่ไม้และหอกยาวซึ่งห่อหุ้มปลายแหลมเอาไว้ กำลังซ้อมมือกัน ฟากหนึ่งนั่งไว้ด้วยนักบู๊สองร้อยกว่าคน อีกฟากหนึ่งเป็นที่นั่งชมดู

เห็นหลงหยางจวิน จ้าวมู่ เล่อเซิ่ง กวอไค หานฉ่วง กวอจ้ง และกวอซิ่วเอ๋อผู้เป็นธิดาล้วนเดินทางมาถึง ขาดแต่หยาฮูหยินรวมทั้งหลี่หยวนและจี้เอียนหยาน นอกจากนั้นยังมีแม่ทัพนายกองหลายนายกับนักบู๊หลายสิบคนจับกลุ่มเป็นหลายกลุ่มสนทนากัน หาได้สนใจต่อการฝึกซ้อมบนลานกว้างไม่

หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวพอเหลือบแลเห็นเซี่ยงเส้าหลง รีบออก

มาต้อนรับกล่าวว่า "ท่านต่งไปถึงที่ใด ต้องครึกครื้นสนุกสนาน มา เราขอแนะนำให้รู้จักกับครูฝึกสอนของชมรมเราสี่คน"

พลางชักนำเซี่ยงเส้าหลงเดินเข้าหานักบู๊ซึ่งยืนอยู่กับจ้าวจื้อบนที่นั่งชมดูสี่คน

จ้าวจื้อพอเห็นเซี่ยงเส้าหลง ก็เชิดปากน้อยๆ จงใจเดินไปสนทนากับกวอซิ่วเอ๋อ ท่าทีที่เคืองขุ่นสร้างความเสียใจแก่เซี่ยงเส้าหลงอยู่บ้าง

หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวกล่าวกับนักบู๊ทั้งสี่ว่า "นี่คือท่านต่งควงที่เราเอ่ยถึงหลายครั้ง"

นักบู๊ทั้งสี่รีบแสดงความเคารพ เซี่ยงเส้าหลงก็คารวะตอบ จากนั้นหัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวแนะนำนักบู๊วัยฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่ เพียงเตี้ยกว่าเซี่ยงเส้าหลงนิ้วเศษว่า "ไต้เฟิ่งเป็นมือหนึ่งของชมรมเรา เพลงกระบี่มีชื่อเลื่องลือในรัฐจ้าว ครั้งนี้เตรียมทดสอบฝีมือเด็กน้อยหลี่หยวนที่คุยโอ่โอ้อวดนั้น"

ไต้เฟิ่งผู้นี้รูปกายบึกบึน อายุประมาณสามสิบเศษ ลักษณะท่าทางหนักแน่นเยือกเย็น แตกต่างกับนักบู๊อีกสามคนซึ่งมีท่าทีตื่นเต้นอยู่บ้าง เห็นคนผู้นี้สะพายกระบี่ที่ข้างเอวด้านขวา มือซ้ายก็หยาบใหญ่กว่ามือขวา แสดงว่าถนัดในการใช้มือซ้าย สำหรับกับคนใช้กระบี่ด้วยมือขวา กระบี่ซ้ายเป็นอาวุธที่ยากรับมือได้ ตรงข้ามกันกับคนใช้กระบี่ซ้าย คุ้นกับการซักซ้อมกับคนใช้กระบี่ด้วยมือขวา เพียงข้อนี้แสดงว่าคนใช้กระบี่ซ้ายมีเปรียบกว่า

นักบู๊อีกสามคนเรียกว่าหวงเอี้ยน เฉิงเหิงกับลู่จื้อหยง ล้วนเกรงอกเกรงใจต่อเซี่ยงเส้าหลง โดยเฉพาะเฉิงเหิงกล่าวเบาๆ ว่า "ฟังว่าท่านต่งเคยถูกคนของหลี่หยวนลอบทำร้าย รอสักครู่ไต้เฟิ่งจะทวงถามหนี้บัญชีให้แก่ท่านเอง"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าคนเหล่านี้เข้าใจว่าตัวเองมีเพลงกระบี่พื้นเพธรรมดา แต่นี่ก็เป็นเรื่องดี รีบกล่าวขอบคุณอีกฝ่าย

ยามนั้นหลี่หยวนเดินทางมาถึงแล้ว ผู้ที่ร่วมทางเป็นเพื่อนกลับเป็น

หยาฮูหยิน ที่ด้านหลังติดตามด้วยมือดีของหลี่หยวนสิบกว่าคน ชายฉกรรจ์ที่ลอบทำร้ายเซี่ยงเส้าหลงก็อยู่ในจำนวนนั้น

เซี่ยงเส้าหลงลอบขุ่นเคืองในใจ หลี่หยวนเปิดเผยขุมกำลังเช่นนี้ แสดงว่าไม่เห็นเขาอยู่ในสายตา และเข้าใจว่าเซี่ยงเส้าหลงไม่อาจทำอย่างไรมันได้ ยังมีหยาฮูหยินคลอเคลียเคียงข้างหลี่หยวน ทำให้หานฉ่วงชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวขอตัวต่อเซี่ยงเส้าหลง นำไต้เฟิ่งเหล่าครูฝึกทั้งสี่ตรงเข้าไปต้อนรับหลี่หยวน หลี่หยวนสวมชุดนักบู๊ประดับเกราะหนังป้องกันหลังไหล่ ท่วงท่าองอาจหาญกล้า จ้าวจื้อและพวกล้วนชมดูจนตะลึงลาน

จ้าวมู่เดินถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง กล่าวเบาๆ ว่า “ดูว่าเด็กน้อยนี้จะเหิมเกริมถึงเมื่อใด?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ท่านพระยาตระเตรียมให้ผู้ใดลงมือจัดการมัน?”

จ้าวมู่กล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า “เราจัดส่งมือกระบี่นามลว่อเสียง อาศัยมันคนเดียวก็จัดการกับหลี่หยวนได้อย่างเหลือเฟือ อย่าว่าแต่ยังมีมือดีของหลงหยางจวินนามเซียวซวี้ กับมือกระบี่เลื่องชื่อจากรัฐหาน ซึ่งร่วมทางมากับหานฉ่วงนามฝูเจี้ยนอิ๋น” กล่าวพลางชี้มือไปยังบุคคลเหล่านั้น ล้วนแล้วแต่เป็นบุรุษหนุ่มวัยฉกรรจ์ทั้งสิ้น

เซี่ยงเส้าหลงหาได้เล็งผลเลิศเช่นเดียวกับจ้าวมู่ไม่ หากปล่อยให้หลี่หยวนหรือบริวารของมันประสบชัย เมื่อถึงเวลาทั้งหมดล้วนอับอายขายหน้า รวมทั้งตัวเองด้วย นึกถึงตอนนี้ ลอบสำนึกเสียใจที่ไม่ได้ชักชวนเถิงอี้ร่วมทางมา

หลี่หยวนยิ้มพลางทักทายกับคนของหัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าว หมายมั่นต้องพิชิตชัยแน่นอน ผู้ติดตามของหลี่หยวนล้วนถลึงตาใส่เซี่ยงเส้าหลง ทำท่าก่อกวนหาเรื่องราว

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด ทราบว่าเป้าหมายของหลี่หยวนอยู่ที่เขา

มาตรว่าใช้กระบี่ไม้เป็นอาวุธ หากลงมือด้วยอำมหิต สามารถทำร้ายคู่ต่อสู้กลับกลายเป็นพิการ

จ้าวมู่ก็พบเห็นข้อนี้ กระซิบถามว่า “ในผู้ติดตามของหลี่หยวนใช่มีคนที่ลอบทำร้ายท่านรวมอยู่ด้วยหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงแค่นเสียงอย่างเย็นชา หาตอบคำไม่

จ้าวมู่กระซากเสียงว่า “เราไม่เคยเห็นคนที่เหิมเกริมกว่านี้มาก่อน”

เซี่ยงเส้าหลงลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลงกล่าวว่า “ไม่สะกดกลั้นเรื่องเล็กน้อย จะกระทบกระเทือนถึงแผนการใหญ่ พวกเราไม่จำเป็นต้องถือทิฐิอารมณ์กับมัน ยังคงทำงานสำคัญประเสริฐกว่า”

จ้าวมู่กวาดมองอีกฝ่ายอย่างชื่นชม ผงกศีรษะเห็นพ้อง ขณะจะชักชวนเซี่ยงเส้าหลงไปยังที่นั่งชมดู หลี่หยวนพลันแหวกฝ่าผู้คนก้าวยาวๆ ตรงมา คารวะทักทายแล้วกล่าว “ท่านต่งมีเพลงกระบี่เลิศล้ำ ไม่ทราบมีอารมณ์เล่นสนุกกับบริวารของข้าพเจ้าสักรอบหนึ่งหรือไม่?”

เขาจงใจกล่าวเสียงดังกว่าเดิม เพื่อให้ผู้อื่นได้ยินคำท้าสู้ของเขา

ทุกผู้คนสงบสุ้มเสียงลง รอดูปฏิกิริยาของเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงถลึงมองชายฉกรรจ์ที่เคยลอบทำร้ายเขา และยืนอยู่ด้านหลังหลี่หยวน ยิ้มพลางกล่าวว่า “พี่ท่านนี้นามสูงส่งว่ากระไร?”

ชายฉกรรจ์นั้นเห็นหลี่หยวนผงกศีรษะเป็นเชิงอนุญาต จึงร้องดังๆ ว่า “ผู้น้อยโหลวอู๋ซิน ท่านต่งมีเจตนาแนะนำสั่งสอนหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ที่นี้ชุมนุมมือดีคับคั่ง ไหนเลยถึงรอบเราคนเลี้ยงม้า หากแสดงความทุเรศมิสู้ซ่อนความทื่อไว้”

หลี่หยวนและพวกเพิ่งได้ยินคำ “แสดงความทุเรศมิสู้ซ่อนความทื่อไว้” เป็นครั้งแรก ขบคิดแล้วค่อยเข้าใจความหมาย พากันส่งเสียงเป็นเชิงเย้ยหยันออกมา

หยาฮูหยินก็กล่าวเหยียดหยามว่า “ท่านต่งรู้สำนึกตัวเช่นนี้ ช่างหายากยิ่งนัก”

เซี่ยงเส้าหลงตาทอประกายวูบ จับจ้องมองหยาฮูหยินอย่างเย็นชา

หยาฮูหยินต้องปิดปากลง นางความจริงมิใช่คนขลาดเขลา เพียงแต่พริบตานี้ประกายตาของผู้งมงายอาชาช่างคลับคล้ายเซี่ยงเส้าหลงนัก ทำให้นางบังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดชนิดหนึ่ง

ชายฉกรรจ์นามโหลวอู๋ซินเห็นเช่นนั้นตวาดว่า "ผู้ใดกล้าเสียมารยาทต่อฮูหยิน?"

จ้าวมู่รับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป ขณะจะตวาดด่าทอ หลี่หยวนชิงออกคำสั่งว่า "อู๋ซินถอยไป ที่นี้ไม่ถึงรอบให้เจ้ากล่าววาจา"

โหลวอู๋ซินถอยกายไปหนึ่งก้าว สงบปากคำไว้ แต่ยังถลึงมองจ้องหน้าเซี่ยงเส้าหลงอย่างดุร้ายไม่เลิกรา

หลี่หยวนปั้นรอยยิ้มอันจอมปลอมขึ้น กล่าวว่า "คนของเราพูดโพล่งโดยไม่ยั้งคิด ขอท่านต่งอย่าได้ตำหนิ"

ทุกผู้คนฟังออกว่า คนผู้นี้เปลือกนอกกล่าวตำหนิบริวาร แท้ที่จริงบอกใบ้ต่อคนของเขาว่ากระทำถูกต้อง บรรยากาศในบริเวณคล้ายอัดแน่นด้วยดินระเบิดก็มิปาน

หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวในฐานะผู้เหย้าออกปากเชิญชวนให้ทั้งหมดไปประจำที่ ดื่มน้ำชาก่อน หลี่หยวนจึงหันไปกล่าวกับหยาฮูหยินที่ด้านหลังว่า "ฮูหยินนั่งประจำที่ก่อน ข้าพเจ้ายังไม่ได้ทักทายท่านกวอจัง"

หยาฮูหยินผงกศีรษะอย่างว่าง่าย เดินไปยังที่นั่งชมดูพร้อมกับผู้ติดตามของหลี่หยวน ส่วนหลี่หยวนเดินเข้าหากวอจังกับกวอซิ่วเอ๋อ

จ้าวมู่ปรายตาบอกใบ้ต่อหัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าว จากนั้นฉุดดึงเซี่ยงเส้าหลงไปนั่งประจำที่ หานฉ่วงเห็นเช่นนั้น ชักชวนทั้งสองมานั่งคู่กัน

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ประตูใหญ่เปิดอ้าออก ยอดหญิงจี้เอียนหยานในชุดนักบู๊สีขาวสะอาดควบขับม้าเข้ามา หลี่หยวนรีบผละจากกวอซิ่วเอ๋อ ตรงเข้าไปรับหน้า

จี้เอียนหยานไม่รอให้หลี่หยวนจูงม้าให้แก่นาง ชิงพลิ้วกายลงจากหลังม้า เดินเฉียดผ่านข้างกายหลี่หยวน ตรงมายังที่นั่งชมด หลี่หยวน

ติดตามอยู่ข้างกายนาง กล่าวโอภาปราศรัย จี้เอียนหยานตอบคำถามอย่างเฉื่อยชา เมื่อถึงที่นั่งชมดู ก็ยิ้มทักทายทุกผู้คน เดินตรงมาถึงเบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลง ยิ้มพลางกล่าวว่า “ที่แท้ท่านต่งมาถึงก่อน เป็นเหตุให้เอียนหยานรุดไปคว้าน้ำเหลว”

คำพูดพอกล่าว หลี่หยวนที่ด้านข้างหน้าซีดเผือด ดวงตาทอประกายอาฆาตมาดร้ายขึ้น

หานฉ่วงสบใจยิ่ง รีบผุดลุกขึ้นสละที่นั่งให้ จี้เอียนหยานก็ไม่ปฏิเสธ นั่งลงที่ข้างกายเซี่ยงเส้าหลงด้วยความยินดี เซี่ยงเส้าหลงมีความรู้สึกกู้หน้ากลับคืนมา

ยามนั้นทุกผู้คนพากันนั่งประจำที่ จนที่นั่งเกือบร้อยที่นั่งเต็มหมดสิ้น หลี่หยวนได้แต่พกความขุ่นข้องใจ กลับไปข้างกายหยาฮูหยิน

หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวปรบมือสองคราแล้วกล่าว “ท่านทั้งหลายชมดูการแสดงของนักบู๊ชมรมเราก่อน ยังหวังให้ชี้แนะด้วย”

คำสั่งพอถ่ายทอดออก เหล่านักบู๊ซึ่งยืนรอเป็นเวลานาน มือซ้ายถือโล่ มือขวากระชับกระบี่โถมถึงกลางลานกว้าง

เสียงกลองดังขึ้น เหล่านักบู๊ทำท่าโถมแทงสยบศัตรูเอาชัย เรียกเสียงปรบมือจากผู้คนที่นั่งชมดูอยู่ แต่ทุกผู้คนทราบว่า เรื่องสนุกสนานที่แท้จริงยังไม่เริ่มขึ้น

หลังจากนั้นเหล่านักบู๊แสดงวิชาขับขี่ม้ายิงธนู ล้วนน่าตื่นใจไม่น้อย แสดงว่าหัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวทุ่มเทแรงกายแรงใจกับการฝึกอบรมเพาะสร้างนักบู๊อันเข้มแข็ง

เสียงกลองพลันเร่งรัวไม่หยุดยั้ง เหล่านักบู๊พากันเดินไปยังพื้นที่ว่างฝั่งตรงข้ามกับที่นั่งชมดู มีแต่หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวยืนอยู่กลางลานกว้าง รอจนเสียงกลองขาดหาย หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวประกาศว่า “วันนี้ชมรมเราเชื้อเชิญปรมาจารย์กระบี่หลี่หยวนมาแนะนำสั่งสอนเด็กทั้งหลาย นับเป็นเกียรติอย่างสูง ขอท่านหลี่หยวนได้โปรดสอนสั่ง”

กวอจ้งหัวร่อพลางกล่าวเสริมว่า “วันนี้เป็นการซ้อมมือ ขอให้

ทุกท่านจี้ถึงก็หยุดมือ เราไม่ต้องการเห็นฉากอันหวาดเสียวไป”

เขาคบค้าสมาคมกับหัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าว ย่อมดูออกว่าหัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวไม่พอใจในตัวหลี่หยวนอย่างยิ่ง ดังนั้นชิงเกลี้ยกล่อมตักเตือนผู้คนทั้งสองฝ่าย

หลี่หยวนยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านกวอวางใจ ข้าพเจ้าเพียงแต่มาหยอกล้อเล่น อย่าว่าแต่ยังมีหญิงงามสี่นางนั่งดูอยู่”

เมื่อเขากล่าวเช่นนี้ ผู้คนในบริเวณล้วนมีสีหน้าขุ่นเคือง ควรทราบว่ายุคสมัยเลียดก๊กเทิดทูนวิชาการต่อสู้ ทุกผู้คนยึดถือการประลองยุทธ์วิจารณ์กระบี่เป็นเรื่องราวอันศักดิ์สิทธิ์สูงส่ง คนผู้นี้กลับบอกว่าหยอกล้อเล่น แสดงว่าไม่เห็นคู่ต่อสู้อยู่ในสายตา

จ้าวจื้อยื่นหน้าไปหยั่งดูท่าทีจี้เอียนหยานว่า “ยอดหญิงจี้ใช่เห็นว่าท่านหลี่หยวนกล่าวเกินเลยไปหรือไม่?”

หานฉ่วงแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า “ท่านหลี่ลำพองไปแล้ว”

จี้เอียนหยานยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า “แต่ว่าเขามีความสามารถเหนือธรรมดา หาได้คุยโอ่โอ้อวดไม่”

ทั้งสองคิดไม่ถึงว่านางแสดงความชื่นชมในตัวผู้งมงายอาชา ยังคงยืนอยู่ฝ่ายหลี่หยวน ล้วนนิ่งเงียบงันไป เซี่ยงเส้าหลงกลับเห็นว่า จี้เอียนหยานมีความคิดอ่านของตัวเอง สุดที่ผู้ใดจะเปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้นนอกจากเขาแสดงฝีมือเอาชัยหลี่หยวน ไม่เช่นนั้นในจิตใจนางยังเห็นว่าวิทยายุทธ์ของเซี่ยงเส้าหลงสู้หลี่หยวนไม่ได้ ขณะครุ่นคิด หัวหน้าฝึกสอนของชมรมนักบู๊ชาวจ้าวไต้เฟิ่งสาวเท้าออกมายังกลางลานประสานมือคารวะหลี่หยวนกล่าวว่า “ผู้น้อยไต้เฟิ่ง ขอเชิญท่านหลี่แนะนำสั่งสอน”

หลี่หยวนสำรวจมองไต้เฟิ่งเที่ยวหนึ่ง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ตงหลี่จื่อ ออกไปเล่นกับพี่ไต้สักท่าสองท่า”

ทุกผู้คนส่งเสียงร้องออกมา คิดไม่ถึงหลี่หยวนเพียงใช้บริวารออกรับศึก แสดงว่าไต้เฟิ่งยังไม่มีคุณสมบัติท้าสู้กับเขา

คนในชมรมนักบู๊ชาวจ้าวนับตั้งแต่หัวหน้าชมรมลงมาล้วนมีสีหน้าขุ่นเคือง จี้เอียนหยานกลับกระซิบบอกต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า “ตงหลี่จื่อกับโหลวอู๋ซินล้วนเป็นมือกระบี่ที่มีชื่อเสียงที่สุดในสังกัดหลี่หยวน มีเกียรติภูมิในรัฐฉู่ไม่น้อย”

เล่อเซิ่งซึ่งนั่งอยู่ทางด้านหลัง ก็ยื่นหน้ามากล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็เคยได้ยินชื่อตงหลี่จื่อมา ฟังว่ามันถือกำเนิดจากฝ่ายฉู่ม่อ เคยตระเวนไปตามรัฐต่างๆ คิดไม่ถึงกลายเป็นคนของหลี่หยวน”

ยามนั้นบุรุษหนุ่มอายุยี่สิบกว่าปี รูปร่างผอมสูงใบหน้าขาวไร้หนวดเคราผู้หนึ่ง เดินออกจากกลุ่มที่นั่งของหลี่หยวน มาถึงเบื้องหน้าไต้เฟิ่งกล่าวด้วยมารยาทอันดีว่า “พี่ไต้โปรดชี้แนะ”

ไต้เฟิ่งคารวะตอบ จากนั้นมีนักบู๊นำกระบี่ไม้ สวมเกราะป้องกันให้แก่ทั้งสอง แต่สำหรับยอดฝีมือในเชิงกระบี่ ต่อให้เป็นกระบี่ไม้ยังมีอำนาจการทำลายล้างอย่างรุนแรง อาศัยหมวกเกราะยากป้องกันได้

กระบี่ไม้ทั้งสองเล่มกระทบกันครั้งหนึ่ง ทดสอบกำลังแขนของกันและกัน จากนั้นไต้เฟิ่งกับตงหลี่จื่อพากันถอยห่างไป ตั้งท่าตระเตรียมพร้อม

เสียงกลองพลันดัง จากนั้นหยุดชะงักลง ทุกผู้คนต่างกลั้นลมหายใจรอดูการประลองยุทธ์อย่างจดจ่อ

ไต้เฟิ่งลอบสืบเท้าเข้าหาฝ่ายตรงข้าม สะบัดกระบี่ไม้ด้วยท่วงท่าเปี่ยมพลัง ตรงกันข้ามกับตงหลี่จื่อโอบกระบี่ยืนหยัดมั่นดุจขุนเขา เพียงจับจ้องมองไต้เฟิ่งอย่างเย็นชา

ไต้เฟิ่งถอยกายไปสองก้าว พลันตวาดก้องถาโถมไปเบื้องหน้า กวาดกระบี่ไม้บังเกิดเป็นเสียงดัง หานฉ่วงและพวกโห่ร้องหนุนเสริมคนของชมรมนักบู๊ชาวจ้าวยิ่งร่ำร้องตะโกนหนุน แต่คนของหลี่หยวนกลับยิ้มอย่างเย็นชา คล้ายบังเกิดความเชื่อมั่นอย่างเปี่ยมล้น

ได้ยินเสียงทึบคราหนึ่ง ตงหลี่จื่อขวางกระบี่คลี่คลายท่ากระบี่ของฝ่ายตรงข้าม พร้อมกับสลับเท้าก้าวขวาง หลบเลี่ยงจากกระบี่ตามติดของไต้เฟิ่ง

จ้าวมู่ หานฉ่วงและเล่อเซิ่งล้วนเป็นผู้ชำนาญการใช้กระบี่ มองปราดเดียวก็ดูออกว่าตงหลี่จื่อมิเพียงมีกำลังแขนกล้าแข็ง ไม่อ่อนด้อยกว่าไต้เฟิ่ง ยุทธวิธีที่ใช้ก็ยอดเยี่ยม จงใจไม่ปะทะหาญหัก เพื่อสลายความแหลมคมรุนแรงของไต้เฟิ่ง

จริงดังคาดหมาย หลังจากนั้นตงหลี่จื่อตั้งรับถ่ายเดียว คอยหลบหลีกท่าจู่โจมโหมกระหน่ำของฝ่ายตรงข้าม ดูจากเปลือกนอกไต้เฟิ่งช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ แท้ที่จริงตงหลี่จื่อไม่เพลี่ยงพล้ำแต่อย่างไร คอยหาโอกาสตอบโต้กลับไป

ไต้เฟิ่งโหมจู่โจมสี่สิบกว่ากระบี่ ยังไม่อาจทำอย่างไรตงหลี่จื่อ แม้แต่เสียงโห่ร้องหนุนเนื่องก็แผ่วเบาลงทีละน้อย ตงหลี่จื่อทราบว่าโอกาสมาถึงแล้ว พลันแหงนหน้าหัวร่อ เปลี่ยนจากรับเป็นรุก กุมกระบี่ไม้ฝ่าไปในรัศมีกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม ใช้ออกด้วยเพลงกระบี่อันละเอียดลึกซึ้ง ทำให้แนวทางกระบี่อันห้าวหาญดุดันของไต้เฟิ่งยากจะใช้ออกได้

จ้าวมู่และพวกชมดูจนทอดถอนใจ แม้แต่หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวซึ่งเชื่อมั่นในตัวไต้เฟิ่งก็อดขมวดคิ้วเข้าหากันมิได้ การต่อสู้ดำเนินไปอีกหลายกระบวนท่า ไต้เฟิ่งสูญเสียอานุภาพที่มีอยู่ เริ่มถอยร่นไปด้านหลัง

ตงหลี่จื่อตวาดก้อง เงากระบี่เคลื่อนไหววูบหนึ่งเสาะพบช่องโหว่ของฝ่ายตรงข้าม ทะลวงฝ่าแหกกระบี่เข้าไปมุ่งใส่ทรวงอกของไต้เฟิ่ง ไต้เฟิ่งใจหายวาบ คิดวกกระบี่กลับก็ไม่ทันการณ์ พานหงายร่างไปด้านหลัง หลบรอดจากกระบี่อันเกรี้ยวกราดนี้อย่างหวุดหวิด

ตงหลี่จื่อพอมีเปรียบก็ไม่ละเว้นโอกาส ตวัดเท้าเตะใส่ใต้ท้องน้อยของฝ่ายตรงข้าม หากมิใช่สวมเกราะป้องกัน เท้านี้คงทำลายความเป็นลูกผู้ชายของไต้เฟิ่งไป มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ยังสร้างความเจ็บปวดแก่เขาจนแผดร้องออกมา กระบี่หลุดลอยจากมือ ทรุดตัวล้มลง สองมือกุมจุดยุทธศาตร์สำคัญไว้

ทุกผู้คนคิดไม่ถึงตงหลี่จื่อดูไปสุภาพเรียบร้อย แต่พอช่วงชิงมี

เปรียบก็ลงมือด้วยอำมหิต ล้วนตะลึงลานไปชั่วขณะ ยามกะทันหันทั่วทั้งบริเวณเงียบสงัดงัน มีแต่เสียงครวญครางของไต้เฟิ่ง หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวจึงตวาดสั่งว่า “ยังมิรีบประคองครูฝึกสอนไปตรวจดูอาการบาดเจ็บอีก?”

คนในชมรมวิ่งปราดออกไปประคองไต้เฟิ่งจากไป ตงหลี่จื่อหามีสีหน้าละอายใจไม่ แสดงความเคารพต่อทั้งสองฝ่าย ส่งคืนกระบี่ไม้เดินกลับมายังที่นั่งดังเดิม

หลี่หยวนยิ้มอย่างสง่างามกล่าวว่า “เมื่อประลองยุทธ์ยากหลีกเลี่ยงจากการบาดเจ็บ หากหัวหน้าชมรมกลัวเกิดอุบัติเหตุอีก มิสู้ยุติเลิกราค่ำคืนนี้ข้าพเจ้าขอเป็นเจ้ามือเลี้ยงขอขมา เป็นอย่างไร?”

หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวตาทอประกายดุร้าย แสดงว่าบันดาลโทสะขึ้นมา เซี่ยงเส้าหลงกริ่งเกรงอีกฝ่ายเสนอหน้าเข้าสู่วงต่อสู้เอง รีบผลักดันหานฉ่วงคราหนึ่ง หานฉ่วงเข้าใจความหมาย ดังนั้นยกมือทำท่าต่อมือดีในสังกัดทางด้านหลัง มือกระบี่นามฝูเจี้ยนอิ๋นรับคำคราหนึ่งถลันออกไปร้องท้าท้ายว่า “ฝูเจี้ยนอิ๋นขอรับคำชี้แนะจากท่านหลี่หยวน”

ทั่วทั้งบริเวณเงียบกริบลง ทุกผู้คนเฝ้าดูว่าหลี่หยวนจะลงมือด้วยตัวเองหรือไม่

ฝูเจี้ยนอิ๋นรูปร่างไม่สูงนัก หากแต่หนักแน่นเข้มแข็ง บนใบหน้ามีรอยแผลเป็นจากคมกระบี่พาดไขว้อยู่หลายเส้น ดูไปน่ากลัวอยู่บ้าง แต่ก็เป็นประจักษ์หลักฐานของการกรำศึกอย่างโชกโชน

หลี่หยวนยังแสดงท่าทีไม่เห็นผู้คนอยู่ในสายตา กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “อู๋ซิน เจ้าไปรับทราบฝีมือดูเถอะ”

โหลวอู๋ซินเดินออกจากที่นั่งคนดูอย่างเชื่องช้า คารวะแล้วยืนหยัดอย่างทระนง พอรับกระบี่ไม้ไว้ ก็โบกมือขับไล่ผู้ที่คิดสวมเกราะป้องกันให้แก่เขา กล่าวว่า “มิใช่เข้าสมรภูมิสู้รบ ต้องการข้าวของเทอะทะนี้ทำอะไร?”

ฝูเจี้ยนอิ๋นเห็นเช่นนั้นตวาดว่า “พี่โหลวไม่สวมเสื้อเกราะ ข้าพเจ้า

ก็มิต้องแล้ว”

จ้าวมู่ชมดูถึงตอนนี้ หันไปกล่าวกับกวอไคและเล่อเซิ่งที่ด้านหลังว่า “หากฝูเจี้ยนอิ๋นยังพ่ายแพ้ ได้แต่พึ่งพาลว่อเสียงกอบกู้หน้าให้แก่พวกเรา ไม่เช่นนั้นได้แต่ปล่อยให้หัวหน้าชมรมชาวจ้าวลงมือด้วยตัวเอง เราพระยาไม่ต้องการให้เกิดเหตุการณ์เช่นนั้นขึ้น”

กวอไคกล่าวว่า “หลี่หยวนนับเป็นมือกระบี่อันดับหนึ่งแห่งรัฐฉู่ ชนชั้นบริวารยังร้ายกาจถึงเพียงนี้ เพลงกระบี่ของมันเป็นที่คาดคำนวณได้”

ทุกผู้คนยามกะทันหันล้วนอับจนปัญญา ซึ่งความจริงจ้าวมู่ก็เป็นมือกระบี่รัฐจ้าว แต่ด้วยศักดิ์ฐานะของเขาไม่สมควรลงมือ หาไม่อาจกระทบกระเทือนถึงความสัมพันธ์ระหว่างรัฐ ยังดีที่หลี่หยวนไม่มีตำแหน่งทางราชการ ไม่เช่นนั้นก่อนที่จะขออนุญาตจากเจ้าผู้ครองแคว้น ไม่อาจต่อสู้กันโดยพลการ

คู่ต่อสู้ในลานกว้างทั้งสองพากันตวาดก้อง จู่โจมลงมือใส่อีกฝ่ายหนึ่ง เห็นโหลวอู๋ซินใช้กระบี่ปานลมพายุ ในแนวทางอันเปิดเผย พลังกระบี่หนุนเนื่องดุจขุนเขา กล่าวได้ว่าพอเริ่มเปิดฉากขึ้น ฝูเจี้ยนอิ๋นก็ตกเป็นฝ่ายตั้งรับถ่ายเดียว

เซี่ยงเส้าหลงพลันเห็นเถิงอี้ควบขับม้าเดินทางมาถึง รีบยื่นมือผลักไสหานฉ่วงคราหนึ่ง กล่าวว่า “รีบยุติการประลองรอบนี้”

หานฉ่วงมีสีหน้าลำบากใจ ทั้งนี้เพราะฝูเจี้ยนอิ๋นสวมรอยเป็นชาวจ้าวเข้าสู่วงต่อสู้ หากแม้นเขาออกปาก ไยมิใช่แสดงว่าฝูเจี้ยนอิ๋นเป็นคนของเขา

ผู้คนทั้งสองฝ่ายล้วนสงบปากคำชมดูการต่อสู้ ไม่ได้โห่ร้องหนุนเนื่องเช่นเมื่อครู่ บรรยากาศเขม็งตึงเครียดดุจคันเกาทัณฑ์ที่น้าวจนสุดล้า

พริบตาที่หานฉ่วงรีรอลังเล ก็บังเกิดผลแพ้ชนะขึ้นแล้ว ฝูเจี้ยนอิ๋นแพ้พ้ายที่เรี่ยวแรงไม่ต่อเนื่อง พอสะดุดหยุดลงวูบหนึ่ง ก็ถูกกระบี่ไม้ของโหลวอู๋ซินกวาดใส่หัวไหล่ เสียงกระดูกหักพลันดัง ฝูเจี้ยนอิ๋นแผดร้อง

พลางผงะหงายไป เมื่อคืบคลานลุกขึ้น ก็เจ็บปวดจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบโซมกาย

โหลวอู๋ซินหัวร่อดังๆ กล่าวว่า "ได้รับการออมมือแล้ว"

เถิงอี้พอดีลงจากหลังม้าเดินเข้ามา เซี่ยงเส้าหลงจึงยกมือทำท่าเถิงอี้เข้าใจด้วยปัญญาไว ร้องตวาดแต่ไกลว่า "ผู้น้อยหลงสั้ง เป็นคนของท่านต่ง พี่ท่านนี้คุ้นตายิ่ง ไม่ทราบยินยอมแนะนำสั่งสอนหรือไม่?"

เขาติดตามเซี่ยงเส้าหลงมาจากรัฐฉิน ย่อมต้องใช้ชื่อปลอมด้วย

ยามนั้นทุกผู้คนไม่สนใจว่าผูเจี้ยนอิ๋นถูกประคองจากไปอย่างไร พากันสำรวจมองบุรุษเหล็กที่มาโดยไม่ได้รับเชิญผู้นี้

โหลวอู๋ซินก็กวาดมองเถิงอี้อย่างเหยียดหยาม กล่าวเสียงเย็นชาว่า "หากคิดลงมือ ต้องใช้กระบี่จริงค่อยแสดงออกถึงฝีมือแท้จริงได้"

เถิงอี้หัวร่อดังๆ กล่าวว่า "นี่ไม่เห็นจะไม่ได้ แต่ท่านหลี่ทางที่ดีส่งมือดีอีกคนหนึ่งเข้ามาคั่นกลางก่อน รอให้ข้าพเจ้าลงมือรอบหนึ่ง ค่อยต่อสู้กับท่าน จึงถือว่ายุติธรรม"

หลี่หยวนก็กริ่งเกรงโหลวอู๋ซินไม่ได้หยุดพักผ่อน เห็นเซี่ยงเส้าหลงไม่มีปฏิกิริยาใด จึงกล่าว "ช่างเป็นลูกผู้ชายชาตรีจริงๆ"

พลางยกมือทำท่า ปรากฏชายฉกรรจ์สีผิวทองแดงผู้หนึ่งเดินออกมาแทนที่

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถามจี้เอียนหยานว่า "คนผู้นี้เป็นใคร?"

จี้เอียนหยานส่ายหน้าอย่างมึนงง เห็นชายฉกรรจ์นั้นเดินถึงเบื้องหน้าเถิงอี้ กล่าวด้วยสีหน้าเฉยเมยไร้ความรู้สึกว่า "ข้าพเจ้าก็ไม่ชมชอบใช้กระบี่ปลอม ไม่ทราบท่านคิดเห็นอย่างไร?"

เถิงอี้กล่าวเสียงเย็นชาว่า "พี่ท่านมีนามสูงส่งว่ากระไร?"

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวเสียงเฉื่อยชาว่า "ข้าพเจ้าเอี๋ยนฟุ เพียงเป็นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนามผู้หนึ่ง"

ทุกผู้คนพอฟังล้วนมีสีหน้าตื่นตระหนก เซี่ยงเส้าหลงย่อมไม่ทราบว่าคนผู้นี้เป็นใคร ดังนั้นกวาดตาไปยังจี้เอียนหยานเป็นเชิงถามไถ่

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างจริงจังว่า “เขาความจริงเป็นมือกระบี่รัฐฉิน เพราะลงมือฆ่าคน จึงหลบหนีไปขอความคุ้มครองจากรัฐฉู่ คิดไม่ถึงสวามิภักดิ์ต่อหลี่หยวนด้วย มิน่าเล่าหลี่หยวนจึงหยิ่งผยองถึงเพียงนี้”

หานฉ่วงและพวกล้วนวิตกกังวลแทนเถิงอี้ ได้ยินเสียงเคร้งเอี๋ยนฟุชักกระบี่วาววับจับตาออกมา ถอยกายไปสองก้าว จ่อจี้กระบี่ใส่เถิงอี้แต่ไกล ตวาดว่า “ยังไม่ชักกระบี่อีก?”

เถิงอี้ตาสาดประกายเย็นเยียบ กล่าวเสียงแช่มช้าว่า “เมื่อถึงเวลาข้าพเจ้าย่อมชักกระบี่จากฝักเอง”

เอี๋ยนฟุเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวาดพลางเสือกกระบี่จู่โจมเข้าหา

ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงว่า. การชุมนุมวิจารณ์กระบี่จะกลับกลายเป็นใช้อาวุธจริงเข้าต่อสู้พิสูจน์ความเป็นตายกัน

สร้างชื่อกลางชมรม

เอี๋ยนฟุพอใช้กระบี่ ทุกผู้คนก็ล่วงรู้ระดับฝีมือของเขา ไม่ว่าแง่มุมความเร็ว ฝีมือและท่าเท้าล้วนแสดงออกทางท่ากระบี่นี้ สมเป็นมือกระบี่ที่มีชื่ออื้อฉาวจริงๆ

ที่น่าตื่นใจที่สุดคือ เอี๋ยนฟุอาศัยการบิดเอวใช้พลังผลักดันท่าโถมแทงนี้ออกไปอย่างสุดกำลัง ด้วยระดับความเร็วดุจสายฟ้า มิหนำซ้ำก่อนหน้านี้ไม่มีวี่แววล่วงหน้า คล้ายภูเขาไฟแตกระเบิดออก ชั่วพริบตาคมกระบี่บรรลุถึงเบื้องหน้าเถิงอี้ห่างไปไม่ถึงหนึ่งเซียะ ทุกผู้คนเห็นว่าวิธีเพียงหนึ่งเดียวของเถิงอี้คือล่าถอย แล้วค่อยชักกระบี่ แต่นี่รังแต่เสริมความเหิมเกริมของคู่ต่อสู้ คงต้องจู่โจมโหมรุก จวบกระทั่งจบชีวิตใต้คมกระบี่

เห็นมุมปากเถิงอี้ปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง พลันชักกระบี่จากฝักแต่หาได้ล่าถอยไม่ ทุกผู้คนลอบทอดถอนใจ กวอซิ่วเอ๋อกับหยาฮูหยินถึงกับหลับตาพริ้มลง ไม่อาจหักใจทนดูบุรุษเหล็กผู้นี้หลั่งโลหิตล้มตายลง

เสียงดังคราหนึ่ง เถิงอี้กลับใช้ด้ามกระบี่ของกระบี่ซึ่งชักจากฝักสองเซียะ ด้านปะทะคมกระบี่ของเอี๋ยนฟุเอาไว้ ต่อให้เอี๋ยนฟุมีพละกำลังมากกว่าเถิงอี้ คมกระบี่ก็ไม่อาจเทียบเปรียบกับด้ามกระบี่ อย่าว่าแต่กำลังข้อของเอี๋ยนฟุยังเป็นรองเถิงอี้อยู่

นับตั้งแต่เอี๋ยนฟุออกท่องเที่ยวมา ยังไม่เคยพบพานคู่มือที่ใช้ด้าม

กระบี่ต้านศัตรูมาก่อน พริบตานั้นกระบี่ถูกกระแทกกระดอนขึ้นไป แต่สภาวะถาโถมไม่หยุดยั้งชะงักลง กลับโถมเข้าไปยังอ้อมอกของเถิงอี้

เอี๋ยนฟุลอบร้องคำ *'ผิดท่า'* ในใจ หมัดเหล็กของเถิงอี้ก็ขยายใหญ่ขึ้น ต่อยฉาดมาถึง เสียงโครมคราหนึ่ง จมูกปากของเอี๋ยนฟุปรากฏโลหิตฉีดพุ่ง ปลิวกระเด็นไปด้านหลัง กลับถูกหมัดซ้ายของเถิงอี้ต่อยสลบคาหมัด ขณะที่กระบี่ของเถิงอี้เพิ่งหลุดจากฝักเพียงครึ่งหนึ่ง เสียงเช้งเมื่อกระบี่ลื่นไหลคืนฝักดังเดิม

ทั่วทั้งบริเวณเงียบกริบลง ชั่วครู่ให้หลังนักบู๊ทั้งหมดค่อยระเบิดเสียงโห่ร้องชมเชยออกมา ฝีมืออันน่าตระหนกของเถิงอี้ นับว่ากอบกู้ชื่อทั้งหมดกลับคืนมาบ้าง

หลี่หยวนไหนเลยคาดคิดว่าเถิงอี้ร้ายกาจถึงเพียงนี้ ต้องตวาดด้วยใบหน้าเขียวคล้ำว่า "หามตัวบัดซบที่ใช้การไม่ได้ไป"

คำสั่งพอถ่ายทอดออก แม้แต่หยาฮูหยินที่ข้างกายยังขมวดคิ้ว รู้สึกว่าหลี่หยวนผู้นี้ซีดชาไร้น้ำใจ หามีความเห็นอกเห็นใจต่อบริวารที่ปราชัยไม่

เอี๋ยนฟุถูกเคลื่อนย้ายไปจากลานกว้าง เถิงอี้ก็ชี้มือไปยังโหลวอู๋ซินตวาดว่า "ถึงรอบของท่านแล้ว"

ทุกผู้คนกวาดสายตาไปยังโหลวอู๋ซิน ดูว่าอีกฝ่ายมีกำลังขวัญรับศึกหรือไม่?

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า นับตั้งแต่เถิงอี้ได้รับบันทึกเพิ่มเติมของเพลงกระบี่ม่อจื่อจากเขา เพลงกระบี่และวิชาการต่อสู้ล้วนรุดหน้า แม้แต่ตัวเองยังไม่มั่นใจว่าจะเอาชนะได้อย่าว่าแต่เอี๋ยนฟุ ดังนั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า "หากพี่โหลวพักผ่อนน้อยเกินไป เรี่ยวแรงยังไม่ฟื้นฟู ก็ให้พี่ตงหลี่จื่อหรือบุคคลอื่นรับศึกก่อน"

เมื่อเป็นเช่นนี้ โหลวอู๋ซินไม่มีปัญญาบ่ายเบี่ยงอีกต่อไป พลันผุดลุกขึ้นเดินเข้าสู่ลานกว้าง

จี้เอียนหยานพลันกระซิบที่ข้างหูเซี่ยงเส้าหลงว่า "ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นท่ากระบี่อันพิสดารเช่นพี่รองของท่านมาก่อน เกรงว่าหาเป็นรอง

หลี่หยวนไม่”

โหลวอู๋ซินพลันชักกระบี่จากฝัก ตั้งท่าตระเตรียมพร้อม แต่ไม่ช่วงชิงจู่โจม คิดศึกษาแนวทางกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามก่อน

เถิงอี้แหงนหน้าหัวร่อ เลื่อนมือขวาแตะด้ามกระบี่สืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว โหลวอู๋ซินกลับยังเกิดจิตระย่นย่อถอยกายไปหนึ่งก้าว เถิงอี้สะอึกกายปราดไปเบื้องหน้า ประชิดถึงด้านซ้ายมือของโหลวอู๋ซิน กระบี่ยาวชักจากฝัก กระจายเป็นบุปผากระบี่อันลานตา คล้ายจู่โจมคล้ายคุมเชิง ดูไปเสมือนหนึ่งงูพิษขดตัวแผ่แม่เบี้ย ตระเตรียมฉกกัดใส่

เซี่ยงเส้าหลงร้องชมเชยออกมา กระบวนท่าของเถิงอี้ตั้งรับสำหรับการรุก นับว่าบรรลุถึงแก่นแท้ของสามกระบวนท่าสังหารอย่างแท้จริง

โหลวอู๋ซินคำนวณแนวทางกระบี่ฝ่ายตรงข้ามไม่ออก ต้องถอยกายไปอีกหนึ่งก้าว ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่าเขาบังเกิดจิตขลาดเขลาขึ้น ยอดฝีมือเผชิญหน้า ไหนเลยถอยร่นแล้วถอยร่นอีกได้ ยามนั้นสภาวะกระบี่ของเถิงอี้ถูกเร่งเร้ารุนแรง พลิกสภาพจากรับเป็นรุก กระบี่คล้ายรุ้งยาวสายหนึ่ง ผสานกับฝีเท้าอันล้ำลึก บุกจู่โจมถึงด้านซ้ายของโหลวอู๋ซิน

เสียงเคร้งคราหนึ่ง โหลวอู๋ซินปิดป้องต้านรับท่ากระบี่อันกร้าวแกร่งของเถิงอี้ไว้อย่างยากเย็น

เถิงอี้แค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า “มีฝีมือเพียงนี้เท่านั้น” พลางบังคับกระบี่เปลี่ยนเป็นกวาดขวางออก

เสียงดังดังขึ้น โหลวอู๋ซินต้านทานรับไว้อีกกระบี่กลับถูกเถิงอี้กวาดเซถลาไป โดยไม่มีเรี่ยวแรงตอบโต้แต่อย่างไร

คนของหลี่หยวนล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป ควรทราบว่าโหลวอู๋ซินผู้นี้มีกำลังแขนเป็นเลิศ มิคาดพอเผชิญกับ “หลงสั้ง” ผู้นี้ กลับตกเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำ

ยามนี้ทุกผู้คนทราบแล้วว่า เถิงอี้คิดอาศัยพละกำลังสะกดคู่ต่อสู้ เล่อเซิ่งพลันชะโงกหน้ามากล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “ขุนพลของท่านมีกำลังวังชามหาศาล สามารถเทียมเทียบกับเซียวเว่ยโหมว”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อ หากเล่อเซิ่งทราบว่าเซียวเว่ยโหมวตายใต้เงื้อมมือของเถิงอี้ ไม่ทราบมีความคิดอย่างไร

ประวัติศาสตร์กำลังซ้ำรอยเดิม เมื่อครู่ผู่เจี้ยนอิ๋นถูกโหลวอู๋ซินรุกไล่จนไม่มีปัญญาตีโต้ คราครั้งนี้กลับถูกเถิงอี้รุกเร้าอยู่ทุกฝีก้าว ได้แต่ล่าถอยหลบหลีกถ่ายเดียว

จวบกระทั่งถึงกระบี่ที่ยี่สิบห้า โหลวอู๋ซินเผยช่องโหว่ที่เบื้องหน้าทรวงอกขึ้น เถิงอี้พลันตวัดเท้าเตะถูกท้องน้อยของฝ่ายตรงข้าม โหลวอู๋ซินทั้งคนทั้งกระบี่ปลิวลิ่วไปด้านหลัง เจ็บปวดจนนอนขดตัวกับพื้น นอกจากส่งเสียงร้องครวญครางแล้ว ไม่สามารถคืบคลานลุกขึ้น

ทุกผู้คนถูกบรรยากาศการต่อสู้สะกดเอาไว้ กลับลืมโห่ร้องชมเชยออกมา

หลี่หยวนอับอายขายหน้าถึงที่สุด สั่งคนเคลื่อนย้ายโหลวอู๋ซินไป เห็นสายตาทุกคู่รวมทั้ง “หลงสั้ง” นั้น จ้องจับที่ตัวเขาเป็นจุดเดียว ต้องลอบคร่ำครวญในใจหากตัวเองเข้าสู่วงต่อสู้ ก็ไม่มีความมั่นใจเอาชัย แต่ตอนนี้เฉกเช่นขี่อยู่บนหลังเสือ ไม่อาจยุติเลิกรา ดังนั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “ที่แท้ท่านต่งมีมือดีเช่นนี้ จากข้อนี้แสดงว่าท่านก็เป็นชนชั้นยอดฝีมือ พวกเราไยไม่เล่นกันสักรอบหนึ่ง มิต้องให้ผู้อื่นกล่าวหาว่าข้าพเจ้าฉวยโอกาสที่คนของท่านต่อสู้จนเหนื่อยล้า ลงมือเอารัดเอาเปรียบไป” คำพูดนี้แม้มีเหตุผล แต่แท้ที่จริงเขาเกิดจิตกริ่งเกรงต่อเถิงอี้

เซี่ยงเส้าหลงกวักมือเรียกหาเถิงอี้มายังที่นั่งคนดู ค่อยผุดลุกขึ้นกล่าวอย่างแช่มช้าเนิบนาบว่า “ความตื้นลึกหนาบางของเราผู้แซ่ต่ง พี่หลี่คงรับทราบจากคนของท่านมาแล้ว แต่ได้ยินกับหูไหนเลยเทียบเท่าเห็นกับตาได้ ท่านหลี่เมื่อมีอารมณ์สนุกเราย่อมต้องน้อมสนอง”

หลี่หยวนคิดไม่ถึงเซี่ยงเส้าหลงรับคำท้ายอมลงมือ สร้างความยินดียิ่ง รีบเดินเข้าสู่ลานกว้าง

ยามนี้ นอกจากคนของหลี่หยวนแล้ว ทุกผู้คนล้วนหวั่นวิตกแทน

เซี่ยงเส้าหลง หลี่หยวนเป็นมือกระบี่อันดับหนึ่งแห่งรัฐฉู่ ดูจากฝีมือของโหลวอู๋ซินและพวก เป็นที่ล่วงรู้ถึงความร้ายกาจของเขา ผู้งมงายอาชานี้ไม่ได้อาศัยเพลงกระบี่สร้างชื่อ ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงของฝีมือเป็นที่คาดคำนวณได้ โดยเฉพาะจี้เอียนหยานขมวดคิ้วนิ่วหน้า หากแม้นเซี่ยงเส้าหลงพ่ายแพ้ หลี่หยวนไม่แน่ว่ากล้าทำร้ายเขาถึงแก่ชีวิตกลางลานประลองยุทธ์ แต่คงต้องจัดการเขาจนทุพพลภาพพิการ

เซี่ยงเส้าหลงปลดกระบี่คลื่นโลหิต ส่งมอบให้แก่คนด้านข้าง ยิ้มพลางกล่าวกับหลี่หยวนว่า “พวกเราไหนเลยเลียนเยี่ยงนักบู๊ดุดันที่ต่อสู้เสี่ยงชีวิตกันได้ เรื่องเกราะป้องกันมิต้องสวมใส่ แต่ยังคงใช้กระบี่ไม้พอจี้ถึงก็หยุดมือ เพื่อเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการคบมวลมิตรผ่านวิชาบู๊”

หลี่หยวนแม้ไม่ยินยอม แต่ก็ไม่อาจประกาศท่าทีต้องการฆ่าฝ่ายตรงข้ามกับมือ จึงกล่าว “ท่านต่งเมื่อเสนอเช่นนี้ ข้าพเจ้าต้องปฏิบัติตาม”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ ตัวเองคุ้นเคยกับการใช้กระบี่ไม้เพียงด้านอาวุธ นับว่ามีเปรียบกว่าหลี่หยวน ยามนั้นรับกระบี่ไม้จากนักบู๊ชาวจ้าว ทดสอบน้ำหนักดู พบว่าเทียบเท่ากระบี่ของสำนักม่อจื่อเพียงเจ็ดส่วน หากแต่หนักกว่ากระบี่เหล็กทั่วไปไม่น้อย

หลี่หยวนก็สะบัดกวัดแกว่งกระบี่ไม้ดู คาดว่าหากสามารถทิ่มแทงฝ่ายตรงข้ามตาบอดข้างหนึ่ง นับว่าประเสริฐสุด

เซี่ยงเส้าหลงพลันตวาดว่า “ท่านหัวหน้าชมรม โปรดย่ำกลองเร่งเร้าอารมณ์”

ทุกผู้คนรับฟังจนงงงันวูบ มือกลองที่รับหน้าที่ย่ำกลองซิงย่ำกลองดังระรัวดุจห่าฝน บังเกิดเป็นเสียงดังสะท้านแก้วหูขึ้น

สีหน้าอันคมคายของหลี่หยวนกลับกลายเป็นเยือกเย็นอำมหิต โอบกระบี่ยืนหยัด ผสานกับรูปกายอันสูงสง่าของเขา เฉกเช่นต้นไม้หยกต้านปะทะลม เซี่ยงเส้าหลงใช้กระบี่ยันพื้น ยืนตระหง่านดั่งขุนเขา สองตาสาดประกายคมวาวประดุจเหยี่ยว ครอบคลุมฝ่ายตรงข้ามแน่วนิ่ง

ทั้งสองพอยืนเผชิญหน้า ก็แสดงออกถึงบุคลิกภาพของยอดฝีมือ ทุกผู้คนในบริเวณล้วนรู้สึกถึงบรรยากาศอันหนักอึ้ง ก่อนพายุฝนโหมกระหน่ำ พากันสงบสุ้มเสียงไว้

เซี่ยงเส้าหลงผ่านการฝึกฝนมาครึ่งปี จวบจนซุกงำประกายแหลมคมไว้ แม้แต่จ้าวมู่และพวกซึ่งเคยเคยเห็นเขาลงมือ ยังไม่อาจอาศัยกิริยาท่าทางของเขาคำนวณนึกถึงเซี่ยงเส้าหลงคนก่อน จี้เอียนหยานเปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ เพียงดูจากท่ายืนของเซี่ยงเส้าหลง ก็รับรู้ถึงบุคลิกภาพดั่งขุนเขาบรรพต อดสงสัยใจมิได้ หรือว่าครั้งก่อนเขาประมือกับนาง ไม่ได้ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง หาทราบไม่ว่าหลังจากนั้นเซี่ยงเส้าหลงค้นพบบันทึกเพิ่มเติมของเพลงกระบี่ม่อจื่อ มีความสำเร็จในเชิงกระบี่รุดหน้ากว่าเดิม

หยาฮูหยินมองดูหลี่หยวน เหลียวดูเซี่ยงเส้าหลง รู้สึกว่าทั้งสองฝ่ายล้วนมีแรงดึงดูดใจอันแรงกล้า หากแต่บุคลิกภาพที่ลึกล้ำสุดหยั่งคาดคะเนของผู้งมงายอาชา บวกกับส่วนที่คลับคล้ายกับเซี่ยงเส้าหลงชวนให้ผู้คนคิดใกล้ชิดยิ่งกว่าหลี่หยวน

กวอซิ่วเอ๋อกลับบังเกิดความรู้สึกอีกประการหนึ่ง หลี่หยวนนับเป็นสามีในฝัน เพียบพร้อมทั้งบุ๋นและบู๊ แม้ทราบว่าเขาเจ้าชู้กรุ้งกริ่ง แต่บุรุษทุกรูปนามล้วนเป็นเช่นนี้ ได้แต่กล้ำกลืนฝืนทน ทำตามคำสั่งบิดาตระเตรียมแต่งงานกับคนผู้นี้

แต่การปรากฏตัวของผู้งมงายอาชา กลับเป็นเสน่ห์เย้ายวนอีกแบบหนึ่ง ในความหยาบกร้านกระด้าง แสดงออกถึงภูมิปัญญาความคิดไม่เหมือนใคร ทำให้นางยินยอมถูกพิชิต ความขัดแย้งทางจิตใจเช่นนี้สร้างความสับสนว้าวุ่นแก่นาง ไม่ทราบเลือกผู้ใดดี ยามนี้ทั้งสองพิสูจน์ฝีมือกันแล้ว นี่ใช่เป็นโอกาสให้นางตัดสินใจหรือไม่?

ยุคสมัยแห่งการศึกสงคราม ไม่ว่าผู้ใดต่างฝึกฝนวิชาการต่อสู้ เพลงกระบี่กลายเป็นบรรทัดฐานในการวัดขีดความสามารถของคนผู้หนึ่ง ผู้ที่มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ย่อมเป็นที่นิยมชมชื่นของผู้คน

หลี่หยวนจับจ้องมองเซี่ยงเส้าหลงตาไม่กะพริบ กล่าวเสียงเย็นชาว่า “ความสามารถในการเลี้ยงม้าของท่านต่งไม่มีผู้ใดเทียบได้ ข้าพเจ้ากลับต้องการดูว่าวิชากระบี่ของท่าน ใช่เทียบเท่าความสามารถในการเลี้ยงม้าหรือไม่?”

พลางย่อกายทำท่ากระบี่ไม้จ่อจี้ใส่เซี่ยงเส้าหลงแต่ไกล ปลายกระบี่สั่นพลิ้วไม่หยุดยั้ง ผู้คนที่ชมดูวิตกกังวลแทนเซี่ยงเส้าหลงขึ้นมา คิดไม่ถึงว่าหลี่หยวนสามารถแผ่พุ่งพลังเข้าสู่กระบี่ไม้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเล็กๆ ขึ้น ทำให้ผู้คนคำนวณทิศทางที่เขาจะจู่โจมกระบี่ไม่ออก

เซี่ยงเส้าหลงยังคงใช้กระบี่ยันพื้น มุมปากปรากฏรอยยิ้มลึกล้ำสุดหยั่งคาดขึ้น กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “อย่างนั้นพี่หลี่ยังรออันใด?”

หลี่หยวนสมเป็นมือกระบี่แห่งรัฐฉู่ หาได้ถูกถ้อยคำของอีกฝ่ายยั่วยุโทสะไม่ หากแต่ยิ้มเล็กน้อย พลันโถมไปเบื้องหน้า เมื่อเซี่ยงเส้าหลงตวัดกระบี่ไม้จ่อใส่ เขากลับถอยปราดกลับไป คืนสู่สภาพเผชิญหน้าเช่นตอนแรก โดยที่ระยะห่างไม่เปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย

จากข้อนี้แสดงว่า หลี่หยวนคำนวณฝีเท้าในการรุกหน้าล่าถอยอย่างแม่นยำ นี่เป็นเหตุผลยืนยันว่า จี้เอียนหยานประเมินค่าความสำเร็จในเชิงกระบี่ของหลี่หยวนสูงกว่าเซี่ยงเส้าหลง

เถิงอี้จับจ้องมองคู่ต่อสู้ทั้งสอง เขาความจริงเชื่อมั่นว่าเซี่ยงเส้าหลงต้องได้ชัย แต่พอเห็นยุทธวิธีทดสอบหยั่งเชิง และฝีเท้าอันแม่นยำของหลี่หยวน อดวิตกกังวลอยู่บ้างมิได้

ผู้ที่เชื่อมั่นที่สุดกลับเป็นเซี่ยงเส้าหลง เขาไม่ได้ประมาทศัตรู หากแต่เมื่อเข้าสู่ภาวะอิงดวงจิตของม่อจื่อ จะกลับกลายเป็นไร้ตัวเราไร้ผู้คนล่วงรู้ถึงท่าทีของฝ่ายตรงข้ามอย่างชัดแจ้ง เขาทราบว่าหลี่หยวนคิดล่อลวงให้เขาจู่โจม แต่เขาหาหวั่นไหวใจไม่ หากทั้งสองฝ่ายล้วนไม่ลงมือ ผู้ที่เสื่อมเสียหน้ามิใช่ผู้งมงายอาชาเช่นเขา หากแต่เป็นหลี่หยวนผู้หยิ่งยโส การฝึกอบรมในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด เน้นการสงครามเชิงจิตวิทยา ยามนี้เขานำมาดัดแปลงใช้ อาศัยนิสัยใจคอของหลี่หยวน

เกาะกุมจุดอ่อนของอีกฝ่าย

หลี่หยวนยืนเผชิญหน้าอยู่ครู่หนึ่ง ไม่อาจสะกดกลั้นใจได้จริงๆ พลันตวาดเสียงเย็นชา ยกชูกระบี่ขึ้นเหนือศีรษะ พุ่งตัวไปเบื้องหน้า พอฟาดฟันกระบี่ใส่ศีรษะเซี่ยงเส้าหลง ก็ยกมือซ้ายจับด้ามกระบี่ กลายเป็นบังคับกระบี่ด้วยสองมือ เพิ่มพูนพลังเป็นเท่าตัว ต่อให้เป็นคนที่เคียดแค้นหลี่หยวน ยังต้องชมเชยต่อท่ากระบี่ไม่คาดฝันนี้ มิหนำซ้ำกระบี่นี้เกรี้ยวกราดรุนแรงถึงที่สุด ทุ่มเทพลังทั้งหมดกับท่าฟาดฟันนี้ หากเซี่ยงเส้าหลงใช้มือเดียวยกกระบี่ต้านทาน อาจบังเกิดผลแพ้ชนะในกระบวนท่าเดียว

เซี่ยงเส้าหลงยังคงมีสีหน้าสงบนิ่งราวน้ำบ่อ เพียงแต่เลิกคิ้วทั้งสองพลิกข้อมือวูบ กลับใช้มือเดียวขวางกระบี่ต้านทาน จี้เอียนหยานชมดูจนใจเต้นระทึกอย่างรุนแรง ยกมือขึ้นปิดหน้า แทบร้องอุทานออกมา

นางเคยประมือกับคนทั้งสอง ย่อมทราบว่าบุรุษทั้งสองมีกำลังแขนไล่เลี่ยกัน แต่ตอนนี้หลี่หยวนจับกระบี่ด้วยสองมือ กอปรกับอยู่ในสภาวะถาโถม ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงเป็นที่ทราบได้ เซี่ยงเส้าหลงไฉนใช้วิธีการที่ไม่ชาญฉลาดเช่นนี้?

ผู้คนในบริเวณเพียงฟังจากเสียงลมกระบี่ฟาดฟันฝ่าอากาศของหลี่หยวน ก็ล่วงรู้ถึงความรุนแรงของพลังได้ แทบไม่ต้องชมดูผลการต่อสู้อีก

หลี่หยวนเห็นเซี่ยงเส้าหลงใช้กระบี่ปิดป้อง ในใจลอบยินดีฟาดฟันกระบี่ออกอย่างสุดกำลัง หาคาดไม่ว่ากระบี่ของเซี่ยงเส้าหลงพลันเปลี่ยนจากฟาดขวางเป็นตวัดเขี่ยขึ้น กระทบกับตัวกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม กลับกลายจากขวางเป็นยืมพลังคลี่คลาย

ท่ากระบี่ที่หมายมั่นประสบผลของหลี่หยวน กลับถูกเซี่ยงเส้าหลงชักจูงไปด้านข้าง ลื่นแฉลบเล็กน้อย เพียงฟันใส่อากาศธาตุข้างหัวไหล่ของเซี่ยงเส้าหลง

เสียงโห่ร้องชมเชยดังขึ้น แม้แต่หยาฮูหยินกับจ้าวจื้อซึ่งแค้นเคืองในเซี่ยงเส้าหลงยังปรบมืออย่างลืมตัว ดีที่หลี่หยวนไม่มีเวลาแบ่งแยก

สมาธิมาชมดู ไม่เช่นนั้นคงต้องคลั่งใจตายแน่นอน

ทุกผู้คนเข้าใจว่าเซี่ยงเส้าหลงต้องฉวยโอกาสรุกจู่โจม มิคาดเขากลับถอยไปหนึ่งก้าว กระบี่ไม้กรีดวาดเป็นเส้นสายประหลาดพิสดาร ตัวกระบี่อยู่เบื้องหน้า คล้ายยืดคล้ายหดรั้ง ไม่มีความแน่นอน ด้วยสายตาของหลี่หยวน ยังคำนวณแนวทางของอีกฝ่ายไม่ออก จำต้องล่าถอยกลับไปตั้งท่าอย่างรัดกุม แต่ท่วงท่าสภาวะ ไม่เหมือนเก่าก่อนแล้ว

เถิงอี้ค่อยคลายใจลง ทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงคำนวณแน่ว่า หลี่หยวนตระเตรียมอวดศักดาต่อหน้าจี้เอียนหยาน เมื่อจู่โจมล้มเหลว ย่อมร้อนรุ่มขุ่นแค้น นับเป็นยุทธวิธีอันสูงเยี่ยมยิ่ง

จี้เอียนหยานไม่กังวลใจในชายคนรักอีก ตาคู่งามทอประกายลุ่มหลงงมงาย เฝ้ามองดูเซี่ยงเส้าหลงแผ่กลิ่นอายของชายชาติ บวกกับเสน่ห์อันกล้าแข็งออกมา

อาทิตย์ฤดูใบไม้ร่วงประดับอยู่กลางเวหน สาดส่องพื้นลานกว้างจนสว่างไสว

ยังมีหลงหยางจวินซึ่งนิยมชมชอบเซี่ยงเส้าหลงตั้งแต่แรก ยามนี้ได้เห็นเพลงกระบี่อันลึกล้ำของอีกฝ่าย ยิ่งนึกรักจับใจ ตั้งใจว่าต้องพิชิตตัวเซี่ยงเส้าหลงให้จงได้ คนของหลี่หยวนกลับเงียบกริบไป คิดไม่ถึงด้วยเพลงกระบี่อันร้ายกาจของหลี่หยวน ยังไม่อาจช่วงชิงมีเปรียบกว่าเซี่ยงเส้าหลง

ในที่สุดหลี่หยวนระงับจิตใจ ขยับกระบี่ไม้ขึ้นลง ก่อสภาวะจู่โจมระลอกสองขึ้น เซี่ยงเส้าหลงปักกระบี่ยันพื้น ยืนหยัดอย่างมั่นคงดุจภูผาอีกครา

ยามนี้ไม่มีผู้ใดเห็นว่าเซี่ยงเส้าหลงประมาทศัตรูอีก

หลี่หยวนตวาดคำ “ระวัง” พุ่งเฉียงๆ ไปเบื้องหน้า พลันอ้อมปราดถึงด้านหลังเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงมิเพียงไม่หมุนตัวกลับไปรับหน้า กลับเร่งฝีเท้าไปเบื้องหน้า จวบจนถึงตำแหน่งของหลี่หยวนเมื่อครู่ แล้วค่อยหันกายมา กระบี่ไม้จ่อจี้ใส่ฝ่ายตรงข้ามแต่ไกล งอเข่าเล็กน้อย

ยืนหยัดด้วยความหนักแน่นเยือกเย็น หาได้เสียขบวนรวนเรไปกับการเปลี่ยนแผนยุทธศาสตร์ของฝ่ายตรงข้ามไม่

หลี่หยวนโถมใส่อากาศธาตุ มาถึงตำแหน่งที่เซี่ยงเส้าหลงยืนอยู่ตอนแรก เท่ากับทั้งสองฝ่ายสลับสับเปลี่ยนตำแหน่งกัน ผู้คนที่ชมดูอยู่ด้านข้าง กระทั่งลมหายใจยังไม่กล้าระบายออกโดยแรง เกรงว่าจะส่งผลกระทบถึงสภาพเผชิญหน้าของคนทั้งสอง

เซี่ยงเส้าหลงก็มีความคับแค้นจำเป็นที่ไม่อาจลงมืออย่างเต็มที่ไม่เช่นนั้นผู้ซึ่งเคยเห็นเขาลงมือ อาจสะกิดให้รำลึกกับผลเสียหายที่ได้รับแล้ว

หลี่หยวนจู่โจมสองคราไม่ประสบผล ดังนั้นสูญเสียความอดทนสะบัดกระบี่เป็นคำรบสาม ประกายกระบี่คล้ายสายฟ้า ทั้งปราศจากช่องว่างจุดอ่อนใด เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าฝ่ายตรงข้ามร้อนรุ่มคิดเผด็จศึกต้องลอบยินดี รอจนคมกระบี่ใกล้บรรลุถึงเบื้องหน้า ค่อยถลันหลบไปด้านข้าง นับว่ายามสงบคล้ายกุลสตรี พอเคลื่อนไหวราวกระต่ายเปรียวอิริยาบถก็สวยงาม เรียกเสียงโห่ร้องชมเชยดังขึ้น

หลี่หยวนเห็นอีกฝ่ายถลันหลบ สร้างความลิงโลดยินดี ส่งเสียงตวาดคำหนึ่ง สะบัดกระบี่ฟาดฟันอย่างเร่งร้อน เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮากระบี่ไม้ยื่นปราดออก ตวัดกวัดแกว่ง ปิดป้องต้านทานรับไว้ห้ากระบี่ตั้งรับด้วยความรัดกุมราวถังเหล็ก ทุกกระบวนท่ายังแฝงทำตามหลังทำให้หลี่หยวนไม่กล้าบุกรุกโดยผลีผลาม

เสียงกระบี่ไม้กระทบกันดังอย่างต่อเนื่อง ทุกผู้คนชมดูจนลืมเลือนเสียงหนุนเนืองฝ่ายตน รู้สึกว่าเพลงกระบี่ของทั้งสองคล้ายอาชาพาดผ่านฟ้า แปลบปลาบไม่แน่นอน ทั้งตื่นตะลึงต่อเพลงกระบี่อันเข้มแข็งของหลี่หยวน และตะลึงลานต่อกระบวนท่าอันลึกล้ำของเซี่ยงเส้าหลง

หลี่หยวนแม้ช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก กลับถูกท่ากระบี่คล้ายตั้งรับแฝงเชิงรุกของฝ่ายตรงข้ามสะกดควบคุมจนไม่อาจทุ่มเทอย่างสุดกำลังพร้อมกันนั้นพลังความคิดและความอดทนอย่างยาวนานของฝ่ายตรงข้าม

ก็บั่นทอนวามฮึกเหิมของเขาลง กระบี่ที่หกของหลี่หยวนไม่ทันใช้ออก กระบี่ของฝ่ายตรงข้ามพลันก่อเกิดเป็นเงามายาหลายสาย ไม่ทราบจะจู่โจมมายังทิศทางใด ต้องถอยปราดไปนับสิบก้าว

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา กลับวางกระบี่ลงบนหัวไหล่ ยืนคอนกระบี่อย่างปลอดโปร่ง กล่าวว่า "พี่หลี่มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยมจริงๆ เราสำนึกตัวว่าไม่อาจเอาชัยได้ แต่เห็นดีแล้วเลิกรา ไม่ทราบพี่หลี่คิดเห็นอย่างไร?"

หลี่หยวนตะลึงลานกับที่ ใบหน้าบัดเดี๋ยวแดงบัดเดี๋ยวขาวซีด มาตรแม้นบอกว่ายังไม่พิสูจน์ผลแพ้ชนะ แต่ทุกผู้คนล้วนดูออกว่า เขาจู่โจมสามครั้งครา ล้วนถูกผู้งมงายอาชาผู้นี้คุกคามล่าถอย ไหนเลยรักษาหน้าไว้ได้ แต่หากยืนกรานสู้สืบต่อ หนึ่งนั้นออกจะเสียบุคลิก สองก็ไม่มีความมั่นใจเอาชัยได้

ขณะรีรอลังเล กวอไคชิงผุดลุกขึ้นกล่าวว่า "รอบนี้ถือว่าไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ วันนี้พวกเราได้เปิดหูเปิดตาแล้ว"

หลี่หยวนลอบแค้นเคือง เปลือกนอกได้แต่ปั้นรอยยิ้มขึ้นรับการแสดงความยินดีจากทั้งหมดร่วมกับเซี่ยงเส้าหลง

จี้เอียนหยานตรงเข้าไปรับหน้าเซี่ยงเส้าหลง กล่าวเสียงสดใสว่า "นับแต่นี้เป็นต้นไป วิชาเลี้ยงม้ากับเพลงกระบี่ของท่านต่งได้รับการกล่าวขวัญเป็นสองสุดยอด ไม่ทราบสามารถปลีกตัวไปยังที่พักของเอียนหยาน รักษาม้าที่ล้มป่วยได้หรือไม่?"

ทุกผู้คนรับฟังจนอิจฉาเลื่อมใส แม้บอกว่าเป็นการดูแลรักษาม้า แต่ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่าโฉมสะคราญที่ได้ชื่อว่าเป็นยอดหญิงศิลา บังเกิดจิตปฏิพัทธ์ต่อผู้งมงายอาชาแล้ว

หญิงสาวอีกสามนางตระเตรียมเข้ามาแสดงความยินดีต่อเซี่ยงเส้าหลง พอเห็นจี้เอียนหยานชิงเข้าไปก่อน ล้วนรู้สึกไร้คุณค่าความหมาย ล่าถอยไปอย่างเงียบงัน

หลี่หยวนเป็นผู้คับข้องใจที่สุด ความจริงเขาเข้าใจว่า วันนี้จะได้สำแดงเดชกลางสนามประลองยุทธ์ สุดท้ายบริวารทั้งสองคนรับบาดเจ็บ

ตัวเองก็เอาชนะไม่สำเร็จ สิ่งที่กระทบกระเทือนจิตใจที่สุด คือจี้เอียนหยานนัดหมายกับศัตรูผู้ยิ่งใหญ่ต่อหน้าเขา สร้างความเคียดแค้นจนนำกำลังบริวารจากไปอย่างรีบร้อน

หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวเบิกบานใจยิ่ง ฉุดรั้งเซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ไว้ กล่าวว่า "ไม่ว่าอย่างไรขอเชื้อเชิญท่านทั้งสองเป็นครูฝึกสอนของชมรมขออย่าได้บ่ายเบี่ยงปฏิเสธ"

จ้าวมู่ก็กล่าวว่า "หากท่านต่งกับพี่หลงมาถึงก่อนหนึ่ง เด็กน้อยเซี่ยงเส้าหลงอย่าคิดหมายมีชีวิตรอดออกจากนครหานตานแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้สบตากันวูบ ล้วนรู้สึกน่าหัวร่อ จากนั้นเซี่ยงเส้าหลงขอตัวติดตามจี้เอียนหยานออกเดินทาง โดยมีสายตาที่อิจฉาเลื่อมใสจำนวนมากเฝ้ามองตามจวบจนลับตา

สถานะอันโดดเดี่ยว

จี้เอียนหยานควบขับม้าออกจากชมรมนักบู๊ชาวจ้าว โดยมีเซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ติดตามอยู่ทางซ้ายขวา

เซี่ยงเส้าหลงจำได้ว่าหัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวเชื้อเชิญพวกเขาเป็นครูฝึกสอนของชมรม ต้องหวนนึกถึงเหลียนจิ่นตอนมีชีวิต คงได้รับคำเชื้อเชิญดุจเดียวกัน ค่อยมีโอกาสใกล้ชิดกับจ้าวจื้อ ก่อเกิดเป็นสัมพันธ์รักอันกระชั้นสั้น จ้าวจื้อไม่ทราบเป็นเพราะไม่มีบุญวาสนาหรือไร คนรักคนแรกถูกฆ่าตาย กลับหลงรักเขาซึ่งเป็นคนฆ่าคนรักของนาง ส่วนเขาติดขัดที่จิงจวิ้น ไม่กล้ารับรักจากนาง

เมื่อเข้าสู่ใจกลางเมือง เถิงอี้ขอตัวไปยังหุบเขาซ่อนไพร่พล จากนั้นบอกลาจี้เอียนหยาน ควบม้าไปยังทิศทางประตูเมือง พวกเขาล้วนได้รับแจกใบผ่านทาง สามารถเข้าออกประตูเมืองทุกเมื่อ

จี้เอียนหยานนึกสนุกขึ้นมา ชักชวนเซี่ยงเส้าหลงเดินเป็นเพื่อน เซี่ยงเส้าหลงรับปากด้วยความยินดี ควบม้ากลับเรือนรับรองก่อน ค่อยเคียงคู่กันออกจากที่พัก เดินทอดน่องไปตามท้องถนน เดินอยู่ครู่หนึ่งจี้เอียนหยานรู้สึกทนทานไม่ได้ ทั้งนี้เพราะผู้คนตามรายทางเฝ้ามองมา จำต้องฉุดดึงเซี่ยงเส้าหลงกลับไปยังที่พักของนาง

เจ้าของตึกซึ่งเป็นบัณฑิตหลิวหัวเซิงกำลังเดินหมากกับโจวเอี่ยน เห็นทั้งสองกลับมาล้วนยินดี บัณฑิตหลิวหัวเซิงกับโจวเอี่ยนคบหากัน

มาสามสิบกว่าปี ยึดถือจี้เอียนหยานเป็นบุตรี ส่วนโจวเอี่ยนยังไม่มีโอกาสสนทนากับเซี่ยงเส้าหลง จึงบอกให้จี้เอียนหยานเดินหมากแทน ตัวเองชักชวนเซี่ยงเส้าหลงเดินเข้าสู่สวนหลัง กล่าวว่า “นับตั้งแต่ราชวงศ์โจวย้ายราชธานี เกิดการต่อสู้รบเป็นเวลาห้าร้อยกว่าปี ผู้ที่เดือดร้อนแสนสาหัสคือราษฎรทั้งหลาย ดีที่ปรากฏผู้วิเศษคนใหม่เช่นท่านขึ้น จึงมีความหวังยุติศึกได้”

ตอนนี้เซี่ยงเส้าหลงไม่กล้ากล่าวเหลวไหลวุ่นวายต่อปัญญาชนผู้นี้ ได้แต่นิ่งเงียบงันไว้ โจวเอี่ยนกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า “เราทราบว่าเส้าหลงเป็นคนใฝ่หาสันติ แต่หากคิดแสวงหาสันติสุขที่แท้จริง ได้แต่ใช้การสงครามบรรลุถึงเป้าหมาย ไม่เช่นนั้นหากทั้งเจ็ดรัฐยังรบพัวพันไม่เลิกรา จะช้าเร็วต้องถูกชนเผ่าทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือฉวยโอกาสรุกรานเข้าแผ่นดินตงง้วน ทำลายล้างอารยธรรมของพวกเราไปสิ้น”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง คำพูดของโจวเอี่ยนนี้คล้ายกระบองหวดใส่แสกหน้า ทำให้เขานึกถึงปัญหาที่ไม่ได้นึกถึงมาก่อนวันเวลาที่ผ่านมา เขาพยายามหลีกเลี่ยงจากศึกสงครามชิงเมือง ไม่เคยคาดคิดว่าเจ็บนานมิสู้เจ็บปวดระยะสั้น อาศัยการสงครามนำมาซึ่งสันติภาพ เรื่องนี้สามารถอธิบายว่าเขามาจากอีกมิติหนึ่งของเวลา แต่ในความเป็นจริง เขากลายเป็นส่วนหนึ่งของยุคสมัยเลียดก๊ก ย่อมต้องมีความรับผิดชอบต่อยุคสมัยด้วย

มาตรว่ารัฐฉินไม่กรีธาทัพทำสงคราม หกรัฐก็ไม่ยอมปล่อยปละละเว้นชาวฉิน นี่เป็นยุคสมัยของผู้เข้มแข็งกลืนกินคนอ่อนแอ หากปล่อยให้ไฟสงครามลุกลามต่อไปไม่สิ้นสุด จนอาจชักนำให้คนต่างเผ่ารุกรานเข้ามา มิสู้อาศัยทัพฉินรวมประเทศเข้าเป็นปึกแผ่น

หากแม้นเขานำทัพออกศึกอย่างน้อยสามารถลดทอนการเข่นฆ่าสังหาร ความทุกข์ยากของมวลหมู่ราษฎรก็บรรเทาเบาบางลง เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงตอนนี้อดหวั่นไหวใจขึ้นมามิได้

โจวเอี่ยนยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “สรรพเปลี่ยนแปลงของฟ้าดิน ไม่

อยู่นอกเหนือจากการเคลื่อนตัวของธาตุทอง ไม้ น้ำ ไฟ ดินทั้งห้า ซึ่งหมุนเวียนเข้ามาแทนที่ฟ้ามีธาตุทั้งห้า คนก็มีห้าธาตุ รูปแบบของลักษณ์ภายนอกแม้ร้อยเปลี่ยนพันแปลง โดยเนื้อแท้ยังเป็นวัตถุเรื่องราวเดียวกัน ดังนั้นทุกครั้งที่เกิดพลังใหม่ขึ้นขณะที่ฟ้ากับคนบรรจบพบกันจะเกิดศุภนิมิต ตำแหน่งแห่งที่ศุภนิมิตคือที่มาของประมุขรุ่นใหม่ ยกตัวอย่างเมื่อสมัยโจวเหวินอ๋อง ปรากฏนกกาแดงคาบสาส์นชาดร่อนลงยังอาณาจักรโจวเป็นปฐมบทแห่งราชวงศ์โจว ถือเป็นศุภนิมิตอย่างหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงอดถามมิได้ว่า “แต่ตอนนี้มีศุภนิมิตรใดปรากฏขึ้น?”

โจวเอี่ยนกล่าวด้วยความปลาบปลื้มยินดีว่า “ยังจำได้หรือไม่ว่าเราเคยเอ่ยถึงดาวดวงใหม่ต่อท่าน เมื่อครึ่งปีก่อน เส้าหลงออกจากรัฐจ้าวสู่รัฐฉิน ดวงดาวนั้นก็สูญหายไร้ร่องรอย ขณะที่เราเคลือบแคลงสงสัยตำแหน่งท้องฟ้าของอาณาจักรฉินก็ปรากฏดาวดวงใหม่ที่ใหญ่กว่า สุกสกาวกว่าอีกดวงหนึ่ง ส่องแสงสว่างแก่นภาราตรี ตอนนี้เราแน่ใจว่าผู้รวมประเทศเป็นปึกแผ่นต้องเป็นชาวฉิน ทั้งยังมีความสัมพันธ์กับเส้าหลงโดยตรง”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนตะลึงลาน ยิ่งไม่กล้าดูแคลนต่อนักดาราศาสตร์ สมัยโบราณกาลผู้นี้อีก

โจวเอี่ยนวางมือลงบนหัวไหล่ของเขา กล่าวด้วยความหมายอันลึกซึ้งว่า “เพื่อความสุขสถาพรของราษฎรทั้งแผ่นดิน เส้าหลงต้องสนับสนุนให้ชาวฉินบรรลุกิจการใหญ่ หาไม่ดาวดวงใหม่นี้อาจมืดสลัวลงอีก อย่าได้สนใจว่าผู้อื่นมองท่านอย่างไร ขอเพียงยึดมั่นอุดมการณ์ ทุ่มเทอย่างสุดความสามารถ จึงไม่เสียทีที่เทพเบื้องบนมอบหมายภาระยิ่งใหญ่แก่ท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงพลุ่งพล่านใจยิ่ง จนบัดนี้ค่อยทราบว่าโจวเอี่ยนมีจิตใจเปิดกว้าง เต็มไปด้วยความปรารถนาดีต่อมนุษยชาติด้วยกัน ความนึกคิดของเขามุ่งอยู่ที่สภาพความเป็นจริง ไม่คล้ายปราชญ์เมธีเช่นขงจื๊อและเมิ่งจื่อ ซึ่งยกอ้างแต่เมตตาธรรมจริยธรรม หากแต่ความเป็นจริง

พิสูจน์ว่า “ธรรมเนียมแห่งราชวงศ์โจวสิ้นสุดที่รัฐหลู” สุดท้ายรัฐหลูของขงจื้อก็ต้องปะสบกับสภาพสิ้นชาติ ยุคสมัยแห่งการทำสงคราม มีแต่ใช้กำลังยุติการใช้กำลังสถานเดียว

โจวเอี่ยนกล่าวอีกว่า “เอียนหยานเองก็มีความคิดเช่นนี้ หวังว่าสามารถสนับสนุนผู้ครองแคว้นที่เปรื่องปราด รวมประเทศเป็นปึกแผ่นเพื่อบรรลุเป้าหมายของการทำศึกสงคราม”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มในใจ หนทางแห่งการบรรลุเป้าหมายนี้ ทั้งยาวไกลและลำเค็ญนัก แต่หากไม่มีราชวงศ์ฉิน ก็ไม่มีราชวงศ์ฮั่นอันยิ่งใหญ่ และสืบทอดมาถึงทุกวันนี้ ดังนั้นตกลงใจว่าจะสละความคิดเอาตัวรอด ดูว่าสามารถช่วยเหลือเสี่ยวผานอย่างไร

สนทนาถึงตอนนี้ จี้เอียนหยานกับบัณฑิตหลิวเดินเคียงคู่กันมา จี้เอียนหยานบอกว่า บัณฑิตหลิวเห็นนางไม่มีกะใจเดินหมาก จึงอ่อนข้อให้นางกระดานหนึ่ง

บัณฑิตหลิวไม่ล่วงรู้ความเป็นมาของเซี่ยงเส้าหลง เพียงยึดถือเป็นผู้งมงายอาชาต่งควง ยามนั้นฉุดลากโจวเอี่ยนไปเดินหมากต่อ ส่วนจี้เอียนหยานชักนำเซี่ยงเส้าหลงกลับไปยังหอน้อย ซึ่งเป็นที่พักของนางหญิงรับใช้สองนางเดินออกมาต้อนรับ เซี่ยงเส้าหลงจดจำพวกนางออก บังเกิดความคิดสนิทสนมขึ้น

จี้เอียนหยานชักนำเขาขึ้นชั้นบนห้องนอน โบกมือให้หญิงรับใช้ล่าถอยไป ค่อยนั่งบนตักของเขา ถามอย่างจริงจังว่า “ท่านต่ง เมื่อใดจึงจะตบแต่งเอียนหยานเข้าหอ?”

เซี่ยงเส้าหลงตอบอย่างยิ้มแย้มว่า “คุณหนูถามเช่นนี้ ให้ข้าพเจ้าตรวจสอบดูก่อนว่าเป็นสินค้าจริงหรือไม่?”

จี้เอียนหยานล้มระทวยกับอ้อมอกของเขา ตัดพ้อว่า “ผู้อื่นถามเป็นจริงเป็นจัง ท่านยังไม่ทราบ เมื่อไม่พบท่านช่างร้าวรานใจนัก”

เซี่ยงเส้าหลงรับรู้ถึงความรักที่นางมีต่อเขา ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า “หากมีคนทราบว่าข้าพเจ้าได้ครองคู่กับท่าน เกรงว่าข้าพเจ้ายากจะ

ก้าวเท้าไปที่ใดได้ ขณะเดียวกัน ท่านก็จะสูญเสียฐานะยอดหญิงผู้สูงส่ง ส่งผลกระทบต่อปฏิบัติการที่นครหานตานของข้าพเจ้า”

หลายวันมานี้จี้เอียนหยานลุ่มหลงอยู่กับความรัก สลัดลืมเลือนเรื่องอื่นไปสิ้น ยามนี้ได้รับการกระตุ้นเตือนจากเซี่ยงเส้าหลง ค่อยใช้ความคิดขึ้นมา ผงกศีรษะกล่าวว่า “เอียนหยานชะล่าใจไป ลืมเลือนว่าท่านตกอยู่ในห้วงอันตราย ตอนนี้ผู้อื่นเข้าใจแล้ว”

ทั้งสองหารือกันครู่หนึ่ง ค่อยแยกจากกันอย่างอาลัยอาวรณ์

เซี่ยงเส้าหลงเดินอย่างแช่มช้าเนิบนาบ กลับมายังเรือนรับรอง เพิ่งผ่านเข้าประตูใหญ่ อูกัวชิงดักพบเขารายงานว่า “หยาฮูหยินกับแม่นางจื้อล้วนรอคอยนายสามอยู่ที่เรือนตะวันออกกับเรือนตะวันตก”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกศีรษะพองโต เห็นว่าภารกิจสำคัญไม่มีความคืบหน้าได้ กลับถูกเรื่องราวฉันบุรุษสตรีพัวพันยุ่งเหยิง ครุ่นคิดชั่วขณะตกลงใจว่าจะไปพบจ้าวจื้อก่อน เขาเดินเข้าเรือนตะวันตก จ้าวจื้อนั่งจับเจ่าอยู่ที่มุมห้อง พอเห็นเซี่ยงเส้าหลงเดินเข้ามานั่งลง ก็ขบริมฝีปากกล่าวว่า “อาจารย์ใช้ให้จ้าวจื้อมาเชื้อเชิญท่านต่งไปยังชมรมนักบู๊ชาวจ้าวสักครา”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า นี่เพียงเป็นข้ออ้างที่นางมาหาเขา ไม่เช่นนั้นหัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวไหนเลยใช้ให้ศิษย์สตรีสะคราญโฉมมาหาเขาตามลำพัง จึงกล่าว “อีกสองวันได้หรือไม่? ตอนนี้เรากลัดกลุ้มใจยิ่ง”

จ้าวจื้อก้มศีรษะกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “มีอันใดน่ากลัดกลุ้ม วันนี้ท่านทั้งแสดงฝีมือ ทั้งได้รับความสมใจจากยอดหญิงจี้ ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าท่านไม่กลับมาแต่เช้าอีก”

เซี่ยงเส้าหลงพลันเข้าใจว่า นางมาหาเขาเพื่อยืนยันว่า นางหันหลังให้กับหลี่หยวนแล้ว สำหรับกับหญิงสาวที่ถือดีเช่นนาง กลับเป็นการอ่อนข้อมากแล้ว และแสดงว่านางไม่อาจหักห้ามความรู้สึกที่มีต่อเขาได้

จ้าวจื้อเงยหน้าช้าๆ กล่าวเสียงละห้อยว่า “ท่านจะดุด่าทุบตีข้าพเจ้า

ก็ได้ ทั้งนี้เพราะจ้าวจื้อกระทำไม่ถูกต้อง”

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ หากแม้นหญิงงามนางหนึ่งยินยอมให้ท่านดุด่าทุบตี เท่ากับว่ายอมรับการจัดการทุกประการมาตรว่าเขายังปฏิเสธ นางนอกจากจะฆ่าตัวตายหนีความอับอายแล้วไม่มีวิธีการอื่นอีก ดังนั้นต้องผุดลุกขึ้น

จ้าวจื้อเหม่อมองดูเขา เซี่ยงเส้าหลงอธิบายว่า “แม่นางจ้าวจื้อนั่งรอสักครู่ เราไปแล้วจะกลับมา” กล่าวจบรีบรุดไปยังเรือนตะวันออก

หยาฮูหยินยืนอยู่ริมหน้าต่าง มองดูสวนไม้ดอกเบื้องนอก พอได้ยินเสียงฝีเท้าของเขา ค่อยหมุนตัวกลับมา ยิ้มพลางกล่าวว่า “ยอดหญิงจี้ไม่ได้รั้งท่านต่งอยู่ค้างคืนหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า “ท่านเข้าใจว่าผู้อื่นปล่อยตัวปานนั้นหรือไร? บิดากระทั่งปลายนิ้วก้อยของนางยังไม่กระทบถูก”

หยาฮูหยินทราบว่าเขาพาดพิงถึงนางปล่อยตัวปล่อยใจต่อหลี่หยวนต้องบังเกิดความละอายใจ ก้มศีรษะกล่าวว่า “ตอนนี้ผู้อื่นมาขอขมาท่าน ท่านต่งยอมรับหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบสำนึกเสียใจที่วันนี้เสนอหน้าเข้าต่อสู้กับหลี่หยวนในยุคสมัยที่เน้นวิชาบู๊สำคัญกว่าความรู้เชิงบุ๋น หญิงงามล้วนเทิดทูนบูชาวีรบุรุษยอดฝีมือ เพราะเหตุนี้สตรีทั้งสองล้วนโน้มเอียงมาทางเขาจนยากจะรับมือได้ สำหรับจ้าวจื้อยังพอทำเนา แต่หยาฉูหยินสร้างความปวดเศียรเวียนเกล้า บังเกิดความขัดแย้งทางจิตใจขึ้น

ปัญหาสำคัญคือ เขายังมีเยื่อใยไมตรีต่อหยาฮูหยิน บังเกิดความลุ่มหลงต่อเรือนร่างของนาง ดังนั้นกลับกลายเป็นอารมณ์หึงหวง โดยธาตุแท้ใจคอแล้ว หยาฮูหยินมิใช่คนชั่วร้าย เพียงแต่จิตใจไม่หนักแน่นพอ หากทว่าเป็นไปไม่ได้ที่ยอมยกโทษแก่นาง ทั้งไม่กล้าไว้วางใจนางอีก

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “ฮูหยินล้อเล่นแล้ว ท่านไม่ได้ล่วงเกินเรา มีที่ใดต้องขอขมาโทษด้วย?”

หยาฮูหยินเดินชดช้อยเข้ามา จวบกระทั่งอกอูมตูมตั้งแทบกระทบถูกเขา ค่อยเงยหน้าขึ้นมองดูเขา กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “คืนนี้จ้าวหยาขอรั้งอยู่ได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูปากจิ้มลิ้มของนางเปล่งวาจาเย้ายวน รับรู้ถึงลมหายใจหอมกรุ่นของนาง คล้ายย้อนกลับไปยังช่วงเวลาแห่งความสุขเมื่อกาลก่อน ยามกะทันหันไม่ทราบว่าอยู่แห่งหนใด

หยาฮูหยินเห็นอีกฝ่ายเคลิบเคลิ้มงมงาย จึงขยับเคลื่อนกายมาครึ่งก้าว แนบชิดกับอ้อมอกเขา กล่าวย้ำว่า “ท่านต่งไม่ลดตัวเหลือบแลจ้าวหยาจริงๆ?”

เซี่ยงเส้าหลงพลันมีสติแจ่มใส ดีที่เขาถูทาหยดน้ำซึ่งคั้นจากพืชพันธุ์ความรัก ไม่เช่นนั้นหยาฮูหยินอาจจดจำเขาออกได้ ยามนั้นยื่นมือคว้าไหล่นาง หักใจผลักไสนางออกห่างเล็กน้อย ดวงตาสาดประกายคมกล้า หัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ฮูหยินไฉนคาดคิดเช่นนี้ ขอเพียงเป็นบุรุษที่สมประกอบ ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นฮูหยิน”

หยาฮูหยินกล่าวยั่วเย้าว่า “อย่างนั้นท่านยังรอคอยอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูสภาพที่ท้าทายเชิญชวนของนาง ในใจทั้งหวั่นไหวทั้งขุ่นเคือง เพ่งตาจ้องจับบนหน้าอกที่สะท้อนขึ้นลงของนางกล่าวว่า “หากหลี่หยวนเรียกรั้งท่านอยู่เป็นเพื่อนคืนพรุ่งนี้ ฮูหยินสามารถปฏิเสธบอกปัดหรือไม่?”

ไม่มีผู้ใดล่วงรู้นิสัยมากรักของหยาฮูหยินยิ่งกว่าเขา มาตรว่าครั้งก่อนที่นางหลงรักเขา ยังมั่วสุมกับฉี่หวี่ หลังจากแตกหักกับจ้าวมู่ ตอนนี้ยังยอมรับการจัดการจากโจรโฉดผู้นี้

ดังนั้นคำพูดนี้จี้ถึงใจดำของนาง หยาฮูหยินหน้าซีดสลดลงก้มศีรษะกล่าวว่า “อย่าได้ถามคำถามเช่นนี้ได้หรือไม่? ผู้อื่นยากจะตอบได้”

เซี่ยงเส้าหลงบันดาลโทสะสะบัดหน้าออกไป ปากกล่าวว่า “ฮูหยินเชิญกลับไปเถอะ เราผู้แซ่ต่งยังต้องรับแขกอื่นอีก”

หยาฮูหยินร่ำร้องว่า “ต่งควง”

เซี่ยงเส้าหลงได้ยินนางร้องเรียกด้วยความคับแค้นรันทด ต้องใจอ่อนลง หยุดชะงักเท้า กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ฮูหยินยังมีคำชี้แนะใด?”

หยาฮูหยินมาถึงด้านหลัง โอบเอวของเขาไว้ แนบร่างกับแผ่นหลังของเขา พลั่นร่ำไห้ออกมาด้วยความรันทดหดหู่

เซี่ยงเส้าหลงไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน เพียงกลัวน้ำตาของอิสตรี หวนนึกถึงบุญคุณน้ำใจที่แล้วมา ต้องรั้งดึงร่างของนางมายังเบื้องหน้า ใช้แขนเสื้อเช็ดคราบน้ำตาให้แก่นาง

หาคาดไม่ว่าหยาฮูหยินยิ่งร่ำไห้ยิ่งรุนแรง สุดที่จะระงับได้ จนแขนเสื้อเปียกชุ่มไป ไม่ว่าเซี่ยงเส้าหลงแค้นนางเพียงใด ยามนี้ไม่อาจหักใจตำหนิติเตียนอีก

ชั่วครู่ให้หลัง หยาฮูหยินค่อยสงบลง ผละจากอ้อมอกของเขา ใช้ดวงตาที่บวมแดงมองดูเขาแวบหนึ่งกล่าวเบาๆ ว่า “จ้าวหยาไปแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบใหญ่ สังหรณ์ใจว่านางเสียกิริยาเพราะนึกถึงเซี่ยงเส้าหลง เป็นเหตุให้แหนงหน่ายต่อบุรุษอื่นขึ้นมา ยามกะทันหันไม่ทราบเป็นรสชาติใด ผงกศีรษะกล่าวว่า “เราจะส่งฮูหยินถึงประตูใหญ่”

หยาฮูหยินปฏิเสธคำหนึ่ง บิดตัวหมุนกายจากไปอย่างรีบร้อน

เซี่ยงเส้าหลงเข้าตึกในไปเปลี่ยนเสื้อผ้า พร้อมกับใช้คนเชื้อเชิญจ้าวจื้อซึ่งรอคอยเป็นเวลานานเข้ามายังตึกใน

เขารู้สึกลำคอแห้งอยู่บ้าง ดังนั้นใช้คนชงน้ำชามาสองถ้วย นั่งจิบชากับจ้าวจื้อในห้องรับแขก จ้าวจื้อได้รับเกียรติจนลนลานอยู่บ้าง ชำเลืองมองเขาอยู่บ่อยครั้ง

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกหัวใจร้อนผ่าว ต้องใช้สติสัมปชัญญะเข้ายับยั้งชั่งใจตัวเอง ซึ่งความจริง แม้แต่เขาก็ไม่เข้าใจว่า ตัวเองไฉนไม่แตะต้องหญิงงามนางนี้ หากอ้างว่าเพราะเห็นแก่จิงจวิ้น ยังขาดเหตุผลสนับสนุนอย่างเต็มเปี่ยม ทั้งนี้เพราะนางเองหาได้รักชอบจิงจวิ้นไม่

จ้าวจื้อกล่าวเบาๆ ว่า “โจรโฉดนั้นเดินทางเข้าเมืองแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทันได้คิด ทวนคำว่า “โจรโฉด? อ้อ ท่านหมายถึงเถียนตานแห่งรัฐฉี?”

จ้าวจื้อก้มศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้ากลัวว่าพี่โหย่วจะลอบสังหารมันโดยไม่คำนึงถึงผลสุดท้ายใดๆ”

เซี่ยงเส้าหลงสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านต้องทัดทานนางอย่าได้กระทำการโดยวู่วาม ไม่เช่นนั้นแม้สำนึกเสียใจก็สายเกิน”

จ้าวจื้อกล่าวด้วยความยินดีว่า “ที่แท้ท่านห่วงใยกังวลพวกเรา”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า ตัวเองเปิดเผยความรู้สึกออกมาโดยไม่ตั้งใจ ต้องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงบัดนี้ เราผู้แซ่ต่งล้วนห่วงใยพวกท่าน”

จ้าวจื้อมีสีหน้าแช่มชื่นขึ้น ค้อนเขาวงหนึ่งกล่าวว่า “แต่ท่านไฉนชืดชาต่อผู้อื่นตลอดเวลา?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “ค่ำคืนนั้นเราตั้งใจดื่มสุรามงคลกับแม่นางจื้อ กลับเผชิญหน้าไม้จ่อใส่กลางหลัง แทบไม่อาจรักษาชีวิตไว้ ยังให้เราทอดไมตรีต่อท่านได้อย่างไร?”

จ้าวจื้อเป็นหญิงสาวบริสุทธิ์ พอฟังอีกฝ่ายกล่าวอย่างเปิดเผยปานนี้ต้องหน้าแดงซ่านขึ้นมา หากทว่าในใจบังเกิดความยินดี กล่าวอย่างเอียงอายว่า “ขออภัย นั่นเพียงเป็นการเข้าใจผิด ตอนนี้จ้าวจื้อคุกเข่าขอขมาต่อท่าน ดีหรือไม่?”

กล่าวพลางคุกเข่าลงจริงๆ สร้างความตื่นตระหนกแก่เซี่ยงเส้าหลงจนรีบเดินเข้าไปประคองนางเอาไว้

จ้าวจื้อถูกเขาบังคับให้นั่งลง ต้องชม้ายมองเขาด้วยใบหน้าแดงซ่านแวบหนึ่ง กล่าวว่า “ไม่โกรธเคืองผู้อื่นกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่าร่างอ้อนแอ้นของนางสั่นสะท้านราวนกน้อยที่ได้รับความแตกตื่น สร้างความเวทนาจับใจ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “แม่นางไยต้องทำเช่นนี้?”

จ้าวจื้อขอบตาแดงก่ำ กล่าวอย่างหดหู่ว่า “จ้าวจื้อประสบเคราะห์

กรรม บ้านช่องพินาศผู้คนล้มตาย พี่โหย่วก็นึกถึงแต่การล้างแค้นชำระอาฆาต ดังนั้นบางครั้งผู้อื่นอารมณ์ไม่ดีเป็นเหตุให้ล่วงเกินต่อท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรักเวทนากว่าเดิม ซึ่งความจริงถ้อยคำที่กระด้างไร้น้ำใจของนาง เกิดจากการบีบคั้นของเขาเอง ดังนั้นยื่นมือขวาออกเชยคางนางขึ้น ยิ้มพลางกล่าวว่า “อย่าได้บอกว่าผู้ใดผิดต่อผู้ใดแล้วสรุปแล้ว นับแต่นี้เป็นต้นไป แค้นเก่าอาฆาตใหม่หักกลบลบล้างสิ้นเป็นอย่างไร?”

ใบหน้าจ้าวจื้อยิ่งแดงเข้มกว่าเดิม ขนตางอนยาวหลุบต่ำลงปิดบังตาคู่งามครึ่งหนึ่ง ผงกศีรษะเล็กน้อยเป็นเชิงรับคำ ท่วงท่าอันอ่อนช้อยของดรุณีแรกรัก มีผู้ใดไม่หวั่นไหวใจได้ เซี่ยงเส้าหลงโน้มหน้าไปอย่างลืมตัว จุมพิตริมฝีปากของนางเบาๆ จ้าวจื้อสะท้านทั้งร่าง ใบหน้าแดงเข้มถึงใบหู ปฏิกิริยายังรุนแรงกว่าตอนที่เซี่ยงเส้าหลงจูบนางบนหลังม้าอีก

เซี่ยงเส้าหลงพลุ่งพล่านจนคิดผลักไสนางลงบนเสื่อ หากแต่ยังมีสติแจ่มใส ผละจากนางมาถามว่า “เถียนตานพักอาศัยอยู่ที่ใด? ผู้ที่เข้าเมืองมาพร้อมกับมัน มีมากน้อยอยู่เท่าใด?”

จ้าวจื้อพอได้ยินเขาถามถึงเถียนตาน ค่อยสงบเยือกเย็นลง กล่าวว่า “เขาเข้าพักยังวังจ้าว ผู้ติดตามมีจำนวนมากน้อยเท่าใดไม่ทราบชัด แต่โดยปรกติแล้วไม่ว่าไปยังที่ใด มีองครักษ์จำนวนมากตามอารักขามัน ค่ำคืนนี้เจ้ารัฐจ้าวทรงจัดงานเลี้ยงต้อนรับ ตัวแทนทุกรัฐล้วนได้รับเชิญ”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าเขาไม่มีส่วนเข้ารวมอีก ตอนนี้เจ้ารัฐจ้าวแสดงว่าอยู่ข้างหลี่หยวน จงใจทอดทิ้งชาเย็นต่อเขา

จ้าวจื้อกล่าวด้วยความเอียงอายอยู่บ้างว่า “ท่านต่งยินยอมไปเกลี้ยกล่อมพี่โหย่วหรือไม่ ข้าพเจ้าเห็นว่านางยินยอมเชื่อฟังคำพูดของท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงไม่อาจปล่อยให้สั้งโหย่วเสี่ยงอันตรายไปลอบสังหารเถียนตาน ดังนั้นตอบตกลง

ทั้งสองโดยสารม้าออกจากเรือนรับรอง พลันปรากฏม้าตัวหนึ่งควบขับมาแต่ไกล คนบนหลังม้าร้องเรียกว่า “พี่ต่งชะงักเท้า”

ทั้งสองเพ่งตามอง พบว่าผู้มาเป็นผูปู้ซึ่งเคยเป็นคนของเส้าหยางจวิน ตอนนี้ทำงานอยู่กับจ้าวมู่ ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงบอกให้จ้าวจื้อล่วงหน้ากลับบ้านไปก่อน จ้าวจื้อรับคำอย่างว่าง่าย กระตุ้นม้าจากไป

ผูปู้ควบม้ามาถึงข้างกายเขา บอกว่าจ้าวมู่เชื้อเชิญเขาไปพบในบัดดล เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะรับคำ ติดตามอีกฝ่ายไปยังตึกพระยา

เมื่อเข้าสู่ห้องประชุมลับในตึกพระยา จ้าวมู่พอพบหน้าเซี่ยงเส้าหลงก็กล่าวว่า “หลี่เอียนเอี้ยนซึ่งหลี่หยวนถวายให้แก่เจ้ารัฐฉู่ให้กำเนิดราชโอรสจริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงตะลึงลานชั่วขณะค่อยได้คิด ส่งเสียงร้องว่า “แย่แล้ว”

จ้าวมู่รวบมือกำเป็นหมัดกล่าวว่า “หลี่เอียนเอี้ยนเมื่อให้กำเนิดราชโอรสแก่เจ้ารัฐฉู่ย่อมได้รับแต่งตั้งเป็นฮองเฮา สามารถชี้นำบงการเจ้ารัฐฉู่ หลี่หยวนอยู่ในรัฐฉู่ก็จะเรียกลมเรียกฝนได้ตามอำเภอใจ”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงนิสัยใจคอและความคิดอ่านของจ้าวมู่ ต้องกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “ท่านชุนเซินจวินตกอยู่ในสถานะลำบากแล้ว”

จ้าวมู่กล่าวอย่างจริงจังว่า “ท่านก็ดูออกด้วย? หากเราเป็นหลี่หยวน เป้าหมายอันดับแรกคือเจ้ารัฐฉู่ พระองค์มีพระวรกายอ่อนแออยู่แล้ว ขอเพียงหลี่เอียนเอี้ยนยั่วเย้าพระองค์บรรเลงเพลงรักทุกค่ำคืน รับรองอยู่ได้ไม่นาน พอสิ้นเจ้ารัฐฉู่ หลี่เอียนเอี้ยนกับหลี่หยวนจะได้เป็นผู้สำเร็จราชการแทน ทารกน้อยที่ถือกำเนิดเกิดมา ฉวยโอกาสกำจัดบิดาเราไป” ทอดถอนใจแล้วกล่าวถามว่า “ท่านมีแผนรับมืออันใดหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงจงใจกล่าวว่า “ให้เรารีบรุดกลับรัฐฉู่ แจกแจงผลดีผลเสียต่อท่านชุนเซินจวิน จะได้ระวังป้องกันหลี่หยวน”

จ้าวมู่กล่าวอย่างไม่พอใจว่า “อย่างนั้นเรื่องราวในที่นี้ให้ผู้ใดดำเนินการแก่เรา ยังมีบิดามักไม่เชื่อฟังวาจาเรา ไหนเลยยอมรับฟังคำพูด

ของคนนอกเช่นเจ้า?"

เซี่ยงเส้าหลงทราบแต่แรกว่าจ้าวมู่เป็นคนเห็นแก่ตัว นึกถึงแต่ผลประโยชน์ ต้องไม่ยอมปล่อยตัวเขาไป แต่ที่แสดงท่าทีเช่นนี้ เพื่อให้จ้าวมู่ไว้วางใจเขากว่าเดิม ยามนั้นกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "อย่างนั้นพวกเราต้องเร่งดำเนินการ ไม่เช่นนั้นหากไม่ได้รับการสนับสนุนจากท่านชุนเซินจวิน ต่อให้ท่านพระยาขึ้นครองบัลลังก์ รัฐจ้าวก็จะเผชิญการคัดค้านจากรัฐอื่น"

จ้าวมู่ขมวดคิ้วกล่าวว่า "เราต้องการให้ท่านสืบสาวเรื่องหนึ่ง... ครึ่งปีมานี้เจ้ารัฐจ้าวซีดชาต่อเรากว่าเดิม ระหว่างนี้ทรงหารือลับกับหลี่หยวนหลายครั้ง วันนี้ก็รับสั่งให้เถียนตานเข้าเฝ้าโดยไม่มีเราอยู่ด้วย แสดงว่าเกิดปัญหาขึ้น"

เซี่ยงเส้าหลงเองก็นึกประหลาดใจ เพียงแต่ไม่ได้ครุ่นคิดอย่างลึกซึ้ง ยามนั้นกล่าวว่า "ใช่เป็นกวอไคคอยกราบทูลยุยงหรือไม่?"

จ้าวมู่กล่าวอย่างเหยียดหยามว่า "กวอไคนับเป็นตัวอะไร ไหนเลยยุยงให้เจ้ารัฐจ้าวห่างเหินจากเราได้? เราระแวงสงสัยหยาฮูหยินแค้นเราพรากความสุขของนางกับเซี่ยงเส้าหลง เพียงนึกไม่ออกว่านางจับพิรุธอันใดเราได้"

เซี่ยงเส้าหลงหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ทราบว่าตนเองละเลยปัญหาสำคัญไปข้อหนึ่ง เขาเคยบอกต่อหยาฮูหยินว่า จ้าวมู่เป็นไส้ศึกที่รัฐฉู่จัดส่งมา ยามนี้หยาฮูหยินย่อมกราบทูลเรื่องนี้ต่อเจ้ารัฐจ้าว ดังนั้นเจ้ารัฐจ้าวทรงซื้อตัวกวอไคมาจากจ้าวมู่ ให้กวอไคหันคมอาวุธหาจ้าวมู่ ไม่แน่ว่าแม้แต่แม่ทัพเล่อเซิ่งก็ทรยศต่อจ้าวมู่ด้วย

เรื่องราวที่ความจริงรวบรัดง่ายดาย พลันกลับกลายเป็นสลับซับซ้อนขึ้นมา

ขุนนางใหญ่ที่กุมอำนาจเป็นเวลานานเช่นจ้าวมู่ ต่อให้เจ้ารัฐจ้าวคิดโค่นทำลาย ก็มิใช่จัดการได้โดยง่ายดาย หากแต่ต้องลิดรอนอำนาจของอีกฝ่ายทีละขั้น มิให้จ้าวมู่เข้าร่วมหารือลับ แยกตัวขุนนางและ

แม่ทัพที่ฝักใฝ่ต่อจ้าวมู่ออกมา ไม่เช่นนั้นต้องเกิดเหตุวุ่นวายขึ้น

สถานะของเขาก็อยู่ในห้วงอันตราย กวอไคมิใช่กล่าวข่มขู่โคมลอย จ้าวมู่เป็นบุคคลที่ไม่สมควรข้องแวะด้วย ไม่เช่นนั้นอาจประสบเหตุเภทภัยถูกประหารทั้งครอบครัว

ยังมี หลี่หยวนได้เป็นใหญ่เป็นโต มีฐานะสูงส่งกว่าเดิม เจ้ารัฐจ้าวยิ่งเกรงอกเกรงใจหลี่หยวน ไม่แน่ว่าจะหักพระทัยกำจัดคนเลี้ยงม้าเช่นเขาเพื่อประจบเอาใจหลี่หยวน

จ้าวมู่เห็นเซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิดอย่างเคร่งเครียด ยังเข้าใจว่าอีกฝ่ายร่วมหัวจมท้ายกับตน ดังนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “เราเห็นว่าหยาฮูหยินบังเกิดจิตพิศวาสต่อท่าน ด้วยไหวพริบปัญญาของท่าน สามารถล้วงถามความลับจากนาง ดูว่านางเกาะกุมจุดอ่อนใดของเรา หากเรื่องราวไม่อาจกอบกู้แก้ไข พวกเราได้แต่สังหารเจ้ารัฐจ้าว ขอเพียงยึดครองนครหานตานได้ ก็สามารถรับมือแม่ทัพเหลียนผ่อและหลี่มู่ได้”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ฟังจากปากคำโจรโฉดนี้ คล้ายมีวิธีการบริหารราชการแผ่นดิน โดยไม่ต้องขึ้นครองบัลลังก์ด้วยตัวเอง ยามนั้นฉุกคิดถึงจิงฮองเฮาขึ้นมา

จ้าวมู่ผู้นี้ถนัดจัดเจนในการใช้ตัวยา ทั้งสามารถเข้าออกวังจ้าว สมควรพิชิตจิงฮองเฮาได้ไม่ยากนัก หากพระนางสมรู้ร่วมคิดกับจ้าวมู่ ก็จะบริหารราชการแผ่นดินได้ ดังนั้นฉวยโอกาสถามว่า “หากแม้นก่อการจริงๆ ในนครหานตานมีผู้ใดยืนอยู่ข้างท่านพระยา?”

จ้าวมู่ลังเลชั่วขณะจึงกล่าว “ผู้ที่ช่วยเหลือเราได้ มีแต่เล่อเซิ่งกับขุนนางบุ๋นบู๊ที่เราสนับสนุนให้เป็นใหญ่อีกหลายคน ดีที่ท่านมาถึงบวกกับมือดีของเราอีกสองพันคน คิดบุกเข้าวังจ้าวไม่ยากนัก แต่หากไม่ถึงคราจำเป็น ไม่คิดเคลื่อนไหวเช่นนี้” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวด้วยความลิงโลดว่า “ท่านคงทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงเป็นใครกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบ ปากรับคำคราหนึ่ง ไม่ทราบจ้าวมู่ไฉนพลันเอ่ยถึงเซี่ยงเส้าหลง

จ้าวมู่กล่าวว่า “เราเพิ่งได้รับรายงานจากรัฐฉินว่า เซี่ยงเส้าหลงยกกำลังมารังควานล้างแค้น รอสักครู่เราจะเข้าวังไปกราบทูลเรื่องนี้ต่อเจ้ารัฐจ้าว”

เซี่ยงเส้าหลงคิดสอบถามว่า จ้าวมู่ได้รับรายงานลับจากผู้ใด แต่แล้วหักห้ามใจไม่ถามไถ่ แสร้งกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า “เซี่ยงเส้าหลงมีส่วนเกี่ยวข้องใดกับแผนก่อการของพวกเรา?”

จ้าวมู่กล่าวว่า “ท่านกับหลงสั้งที่เป็นมือดีของท่าน มีส่วนสัดรูปร่างคล้ายคลึงกับเซี่ยงเส้าหลง ขอเพียงพกกระบี่ไม้เล่มหนึ่ง สามารถสวมรอยเป็นมัน ลงมือลอบสังหารเจ้ารัฐจ้าว หลังเกิดเหตุไม่ว่าผู้ใดก็เข้าใจว่าเป็นฝีมือของเซี่ยงเส้าหลง หาเพ่งเล็งสงสัยพวกเราไม่”

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *‘หวาดเสียว’* ในใจ เปลือกนอกตบโต๊ะร้องสนับสนุนว่า “ท่านพระยาคิดอ่านรอบคอบนัก ขอเพียงเราทราบล่วงหน้าว่า เจ้ารัฐจ้าวจะเสด็จออกจากวังจ้าวเมื่อใด จะลงมือปฏิบัติการโดยไม่ทิ้งร่องรอยใดไว้”

จ้าวมู่คึกคักขึ้นอักโขกล่าวว่า “นับแต่นี้เป็นต้นไป หากไม่มีความจำเป็นพวกเราจะหลีกเลี่ยงจากการพบปะกัน ท่านควรระมัดระวังหลี่หยวนกว่าเดิม ตอนนี้มิเพียงแต่เจ้ารัฐจ้าวทรงให้ความสำคัญแก่มัน แม้แต่เถียนตานพอทราบว่ามันได้เป็นใหญ่เป็นโต ก็หันไปติดต่อกับมัน”

เซี่ยงเส้าหลงนับว่าประสบปัญหาซ้ำซ้อน หากหลี่หยวนกับเถียนตานร่วมกันเพิ่มแรงกดดันต่อเจ้ารัฐจ้าว เกรงว่าเขายิ่งไม่อาจรักษาชีวิตไว้ได้ ที่แท้มีวิธีการใดรับมือสถานการณ์อันเลวร้ายนี้ได้?

จ้าวมู่กำชับให้เขาไปหยั่งดูท่าทีของหยาฮูหยินค่อยบอกให้เขาไปได้

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ คราครั้งนี้ไม่คบค้ากับหยาฮูหยินเกรงว่าทำไม่ได้ จ้าวมู่กระจายหูตาทั่วนครหานตาน หากทราบว่าเขาไม่ไปหาหยาฮูหยิน คงสะกิดความระแวงสงสัยขึ้น

ยังมีชนวนเภทภัยอีกประการหนึ่ง หากแม้นหยาฮูหยินแพร่งพรายเรื่องที่เขาก่อนหน้านี้จับตัวผู้แทนรัฐฉู่ที่มาติดต่อกับจ้าวมู่ จนล่วงรู้ถึงหู

จ้าวมู่ ด้วยความฉลาดหลักแหลมของคนผู้นี้ อาจดูออกว่าเขามีปัญหาพริบตานั้น เขารู้สึกว่าตัวเองสูญเสียสถานะอันมีเปรียบ กลับกลายเป็นเพาะศัตรูรอบด้าน ถูกทอดทิ้งโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่ง

เผยโฉมอันแท้จริง

เซี่ยงเส้าหลงควบขับม้าออกจากตึกพระยาด้วยจิตใจอันเลื่อนลอย ยามนี้เป็นเวลาจุดไต้เข้าไฟ ลมฤดูใบไม้ร่วงโชยพัดผ่าน รู้สึกเหน็บหนาวอยู่บ้าง

เถิงอี้เดินทางไปยังหุบเขาซ่อนไพร่พลไม่กลับมา ตัวเองขาดคนปรึกษาหารือด้วย ทั้งไม่สะดวกกับการไปหาจี้เอียนหยาน นี่จะทำอย่างไรดี?

จากนั้นบังเกิดปฏิภาณวูบ มาตรว่าเขาไม่อาจไปหาจี้เอียนหยานอย่างเปิดเผย แต่สามารถลอบไปพบนาง จี้เอียนหยานในฐานะผู้สังเกตการณ์ มีสายตาแจ่มใส ไม่แน่ว่าสามารถนึกหาวิธีการช่วยเหลือเขาพ้นจากห้วงอันตราย

เซี่ยงเส้าหลงกระตุ้นม้ากลับเรือนรับรอง ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าออกเดินทาง เร้นกายเข้าบ้านบัณฑิตหลิว มาถึงหอน้อยของจี้เอียนหยาน จี้เอียนหยานพอพบเห็นเขา สร้างความปีติยินดียิ่ง เซี่ยงเส้าหลงถ่ายทอดบอกเรื่องราวที่รับทราบจากจ้าวมู่ต่อนาง

จี้เอียนหยานขดตัวอยู่ในอ้อมอกของเขา ครุ่นคิดเป็นเวลานาน ค่อยนั่งตัวตรง กล่าวว่า “เอียนหยานนึกได้วิธีหนึ่ง มาตรว่าไม่ยินยอมพร้อมใจ แต่ก็เป็นหนทางเพียงหนึ่งเดียวที่จะช่วยให้ผ่านห้วงอันตรายเฉพาะหน้าได้”

เซี่ยงเส้าหลงรีบถามไถ่รายละเอียด จี้เอียนหยานกล่าวว่า “ระหว่าง

นี้หลี่หยวนควบคุมตัวเองไม่ได้ เพราะสืบเนื่องจากเอียนหยาน ความเคียดแค้นที่มันมีต่อท่าน ก็สืบเนื่องจากเอียนหยาน ดังนั้นขอเพียงข้าพเจ้าเลิกสนใจในตัวท่าน หันไปคบหากับมัน พร้อมกับแสดงออกต่อมันว่า หากแม้นไม่ใช้ฝีมืออันต่ำช้าต่อท่าน ข้าพเจ้าจะไม่แยแสสนใจมันอีก คาดว่ามันไม่กล้าคิดร้ายต่อท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า “นั่นจะได้อย่างไร หลี่หยวนผู้นี้เพื่อบรรลุจุดหมาย ไม่คำนึงถึงวิธีที่ใช้ อาจเลียนแบบหานฉ่วงซึ่งมอบยาปลุกกำหนัดให้ข้าพเจ้าใช้จัดการกับท่าน”

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “หานฉ่วงกลับไร้ยางอายถึงเพียงนี้?” นางระงับสติแล้วโอบกอดเขาเอาไว้ กล่าวอีกว่า “วางใจเถอะ เอียนหยานมีวิธีการรับมือกับบุรุษทุกรูปนาม ทั้งมีความรู้ด้านตัวยารับรองไม่ปล่อยให้หลี่หยวนสมมาดปรารถนา อย่าว่าแต่ทุกผู้คนล้วนทราบว่าเอียนหยานครองตัวบริสุทธิ์ หากหลี่หยวนต้องการได้ตัวข้าพเจ้า มีแต่สู่ขอตามธรรมเนียม นั่นสมควรเป็นเหตุการณ์ หลังจากที่กลับถึงรัฐฉู่แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงไม่สบายใจกว่าเดิม กล่าวว่า “ตอนนี้มันเป็นใหญ่เป็นโต ย่อมต้องรีบร้อนกลับไปเพาะสร้างอิทธิพล เพื่อจัดการกับชุนเซินจวิน หากมันชักชวนท่านกลับสู่รัฐฉู่ ท่านไม่ยินยอมคล้อยตาม เท่ากับเผยความจริงออกมา”

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “พวกเรายึดถือเวลาได้นานเท่าใดถือว่าเท่านั้น ตอนนี้ทุกผู้คนในนครหานตานแย่งกันประจบเอาใจหลี่หยวน สถานะของท่านยิ่งมายิ่งอันตราย หากไม่ตรึงหลี่หยวนเอาไว้ อาจไม่มีชีวิตรอดถึงวันพรุ่งนี้”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่า วิธีการอันประเสริฐสุดคือจากไปในบัดดล แต่หากไม่สามารถคร่ากุมจ้าวมู่ จะกลับไปรายงานต่อกลี่ปู้เหว่ยอย่างไร ความแค้นส่วนตัวของเขาก็ไม่ได้ชำระล้าง โดยส่วนตัวและส่วนรวม ไม่อาจถอนตัวล่าถอยในลักษณะนี้ ดังนั้นขบกรามกล่าวว่า “สร้างความ

ลำบากแก่ท่านแล้ว”

สนทนาถึงตอนนี้ หญิงรับใช้เข้ามารายงานว่า หลี่หยวนมาหาจี้เอียนหยาน เพื่อชักชวนนางเข้าร่วมงานเลี้ยงวังจ้าวด้วยกัน เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกอึดอัดขัดข้องใจสุดเปรียบปราน ได้แต่ปลีกตัวจากมา

เซี่ยงเส้าหลงเดินทางไปยังบ้านที่อยู่อาศัยของสั้งโหย่วกับจ้าวจื้อตามกำหนดนัด เพิ่งเข้าสู่ป่าไผ่ สุนัขเหลืองดุร้ายนั้นก็ส่งเสียงเห่าเป็นการใหญ่

คราครั้งนี้เขาเข้าบ้านอย่างเปิดเผย จ้าวเจิ้งซึ่งเป็นญาติผู้ใหญ่ของจ้าวจื้อสองพี่น้องออกมารับหน้า พร้อมกับขอร้องเขาเกลี้ยกล่อมสั้งโหย่วอย่าได้ลงมือโดยวู่วาม

เซี่ยงเส้าหลงบอกว่า เขาเองก็ไม่มีความเชื่อมั่นว่าจะเกลี้ยกล่อมนางได้ จากนั้นสอบถามถึงบ่าวไพร่หญิงรับใช้ของที่นี่ จ้าวเจิ้งอธิบายว่าเขาชอบความเงียบสงบ ทุกวันหลังอาหารค่ำจะให้บ่าวไพร่หญิงรับใช้ค้างอยู่ที่อีกฟากหนึ่งของบ้าน เช่นนี้มีส่วนปกปิดร่องรอยของสั้งโหย่วด้วย

จ้าวเจิ้งส่งเซี่ยงเส้าหลงมาถึงลานบ้าน บอกให้เขาเข้าไปหาพวกนางเอง เซี่ยงเส้าหลงสลัดความคิดคำนึงด้านอื่น เดินถึงหน้าประตูขณะจะตบประตูห้อง ประตูชิงเปิดออก จ้าวจื้อซึ่งผลัดเปลี่ยนเป็นสวมใส่เสื้อผ้าเนื้อหยาบกร้านธรรมดา สะท้อนความงามตามธรรมชาติยืนอยู่หลังประตู กล่าวด้วยความยินดีว่า “ท่านด่งเชิญเข้ามา”

เซี่ยงเส้าหลงอดสำรวจมองดูนางมิได้ ค่อยเดินเข้าห้องรับแขก จ้าวจื้อชี้มือไปที่ชั้นบน กล่าวว่า “พี่โหย่วอยู่ที่ชั้นบน ท่านขึ้นไปหานางได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ท่านไม่ขึ้นไปเป็นเพื่อนเราหรือ?”

จ้าวจื้อแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า “ผู้อื่นกำลังจัดหาขนมโก๋มาเลี้ยงแขก เพื่อที่ท่านจะไม่ลงโทษผู้อื่นรุนแรงเกินไป อย่าลืมว่าจ้าว

จื้อเคยบอกว่ายินดีให้ท่านดุด่าทุบตี”

เซี่ยงเส้าหลงถูกเสน่ห์ความงามของนางยั่วเย้าจนบังเกิดความต้องการขึ้น ทั้งยังทราบว่าตัวเองยิ่งมายิ่งถลำลึก นี่เรียกว่าคนมิใช่ตอไม้ไหนเลยไร้ซึ่งน้ำใจ ชะตากรรมของพวกนางสองพี่น้องน่าเวทนานัก ขอเพียงเป็นบุรุษที่มีความคิดปกป้องอิสตรี ต้องรักเวทนาต่อพวกนาง เซี่ยงเส้าหลงอดยื่นมือหยิกแก้มของจ้าวจื้อเบาๆ มิได้ ค่อยขึ้นบันไดไป ส่วนจ้าวจื้อปลีกตัวไปจัดเตรียมขนมโก๋

เซี่ยงเส้าหลงพอขึ้นบันไดไป เห็นห้องรับแขกไม่มีคน สายตายามกวาดมอง พบว่าด้านขวามือมีห้องหับสองห้อง ห้องหนึ่งปล่อยม่านประตูห้อง อีกห้องหนึ่งแสดงว่าไม่มีผู้อยู่อาศัย เซี่ยงเส้าหลงเดินไปยังประตูห้องที่ขึงม่านไว้ ได้ยินสุ้มเสียงสั้งโหย่วดังจากภายในห้องว่า “ผู้ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงรับคำว่า “เรา” เลิกม่านประตูเข้าห้องไป

สั้งโหย่วอยู่บนตั่งเตียง กำลังลุกขึ้นนั่ง ภายใต้แสงโคมสาดส่องเห็นเรือนผมนางยุ่งเหยิงเล็กน้อย บวกกับแก้มผุดผาดปากจิ้มลิ้มกอปรกับท่วงท่าอันเกียจคร้านงดงามอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน เซี่ยงเส้าหลงถึงกับชมดูจนตากระจ่างวูบ

แววตาที่สั้งโหย่วมองดูเขาสับสนยิ่ง ต้องยกมือตกแต่งเรือนผมผุดลุกขึ้นยืนกล่าวด้วยความกระดากอยู่บ้างว่า “หลายคืนนอนไม่เต็มตา เมื่อครู่นั่งพิงพักผ่อนกลับเคลิ้มหลับไป”

เซี่ยงเส้าหลงพบเห็นอีกด้านหนึ่งของหญิงงามนางนี้ ที่แท้ในเปลือกนอกอันเข้มแข็ง กลับมีโฉมหน้าแท้จริงอีกแบบหนึ่ง หากมิใช่ได้ยินกับหู ผู้ใดเชื่อว่านางจะกล่าววาจาอันอ่อนโยนเช่นนี้ออกมา

สั้งโหย่วเห็นเซี่ยงเส้าหลงจับจ้องมองนางตาไม่กะพริบ ต้องหน้าแดงระเรื่อเล็กน้อย แต่น้ำเสียงกลับคืนสู่ความกระด้างเย็นชาดุจเดิม กล่าวว่า “ท่านต่งออกไปรอที่เบื้องนอกสักครู่ รอให้ข้าพเจ้าหวีสางผมเผ้า...”

เซี่ยงเส้าหลงตัดบทนางว่า “ไยต้องหวีสาง รูปลักษณะของแม่นางโหย่วในตอนนี้น่าดูที่สุด”

สั้งโหย่วกะพริบตาเป็นเชิงไม่เข้าใจ แต่หาได้ยืนกรานความตั้งใจไม่ กล่าวเสียงเย็นชาว่า “ท่านผู้นี้ประหลาดแท้ ผมเผ้ายุ่งเหยิงเสื้อผ้าไม่เรียบร้อย กลับบอกว่าน่าดู เอาเถอะ ออกไปยังเบื้องนอกค่อยสนทนา”

ขณะจะก้าวข้ามธรณีประตูออกไป พลันพบว่าเซี่ยงเส้าหลงยื่นแขนออกขวางกัน หากนางเลื่อนกายไปอีกสองนิ้ว หน้าอกก็จะปะทะกับช่วงแขนของอีกฝ่ายแล้ว

สั้งโหย่วไม่เข้าใจว่าเขาไฉนขวางกั้นมิให้นางออกไป ยามกะทันหันลืมเลือนทักท้วง เพียงเหม่อมองเขาอย่างงุนงง เซี่ยงเส้าหลงก็ไม่เข้าใจว่าตัวเองไฉนกำเริบเสิบสานปานนี้ แต่ทราบว่าหากไม่มีคำอธิบายที่สมเหตุผล นักฆ่าหญิงนางนี้ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นเขาแน่นอน จึงกล่าว “ไม่ว่าข้าพเจ้ากล่าวอย่างไร ล้วนไม่อาจเลิกล้มความคิดลอบสังหารของท่านกระมัง?”

จริงดังคาดหมาย สั้งโหย่วถูกเขาแบ่งแยกสมาธิหันมาสนใจเรื่องนี้แทน กล่าวว่า “ท่านมิใช่ข้าพเจ้า ไหนเลยเข้าใจความรู้สึกของข้าพเจ้า ตอนนั้นจ้าวจี้อยังเยาว์วัยไม่รู้ความ แต่ข้าพเจ้าเห็นกับตาว่าบิดามารดาพี่ชายพี่สาว ตลอดจนญาติมิตร บ่าวรับใช้ถูกโซ่ตรวนลากโยงเป็นแถวยาวนับลี้ ถูกโจรสุนัขเหล่านั้นคุมตัวกลับรัฐฉีไป ตอนนั้นในใจข้าพเจ้ามีความคิดเพียงประการเดียว นั่นคือฆ่าจ้าวมู่กับเถียนตาน”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า “นั่นนับเป็นโศกนาฏกรรมในมวลมนุษย์จริงๆ หากแม้นในระหว่างจ้าวมู่กับเถียนตาน ท่านฆ่าได้เพียงคนเดียว ท่านจะเลือกผู้ใด?”

สั้งโหย่วไม่เคยนึกถึงปัญหาข้อนี้มาก่อน แววตาเกิดการแปรเปลี่ยนกลับกลาย ชั่วครู่จึงกล่าว “ข้าพเจ้าจะฆ่าจ้าวมู่”

เซี่ยงเส้าหลงระบายลมหายใจอย่างโล่งอก จากนั้นบังเกิดความสงสัยขึ้น ถามว่า “เถียนตานมิใช่ตัวการร้ายหรอกหรือ?”

สั้งโหย่วขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า “หากมิใช่จ้าวมู่ ญาติผู้ใหญ่ข้าพเจ้าคงไม่ถูกประหารทั้งตระกูล ที่น่าแค้นคือมันในฐานะสหาย กลับ

ทรยศต่อพวกเรา เพียงเพื่อประจบเอาใจเถียนตาน ดังนั้นกระทำเรื่องราวที่โฉดชั่วสามานย์เช่นนี้ขึ้น”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ตกลง หากท่านรับปากว่าจะไม่เคลื่อนไหวโดยพลการ เราจะช่วยเหลือท่านฆ่าจ้าวมู่ และชักจูงพวกท่านสามพี่น้องพบกัน เป็นอย่างไร?”

สั้งโหย่วรู้สึกเหนือความคาดหมาย สำรวจมองเขาชั่วขณะ พลันถลึงตาใส่ กล่าวเสียงเย็นชาว่า “ท่านไม่มีเหตุผลที่จะช่วยเหลือพวกเรา ครั้งก่อนจือจื้อรับปากคล้อยตามท่าน ท่านยังไม่หวั่นไหว ตอนนี้ไฉนเปลี่ยนความตั้งใจ ท่านไม่กลัวเสียอนาคตของตัวเองหรอกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกยากจะปิดป้องต้านรับได้ สั้งโหย่วประสบชะตากรรมตั้งแต่เล็ก อยู่ในภาวะตื่นตัวตลอดเวลา ไม่ไว้วางใจผู้คนโดยง่ายดาย หากตัวเองไม่มีคำตอบที่สร้างความพึงพอใจแก่นาง อย่าคิดหมายสร้างความเชื่อถือแก่นางได้ ดูท่าวิธีเพียงหนึ่งเดียวคือเปิดเผยศักดิ์ฐานะของเซี่ยงเส้าหลงออกไป แต่จะบังเกิดผลสุดท้ายอย่างไร สุดที่จะล่วงรู้ได้ ขณะครุ่นคิด สายตาของเขาบังเอิญเหลือบเห็นข้อเท้าเปลือยเปล่าของนาง เห็นเท้าคู่นั้นงามกลมกลึง ผุดผ่องเป็นประกาย อดตะลึงลานมิได้

ยามนั้นมีดสั้นคมกล้าเล่มหนึ่งจ่อใส่ใต้ซอกแขนของเขา สุ้มเสียงเย็นชาปานน้ำแข็งของสั้งโหย่วดังขึ้นที่ริมโสตว่า “กระทั่งคำโป้ปดหลอกลวงก็นึกหาไม่ได้หรือ? ข้าพเจ้าบอกต่อจือจื้อแต่แรกว่า ท่านเพียงลุ่มหลงต่อความงามของเราสองพี่น้อง ไม่คิดแก้แค้นให้แก่พวกเรา นางยังแก้ต่างให้แก่ท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านางคิดล้างแค้น เป็นเหตุให้มีจิตใจแตกต่างจากผู้คนทั่วไป แต่คิดไม่ถึงว่านางอยู่ดีๆ ก็ชักมีดสั้นออก ต้องสั่นศีรษะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “หากท่านทราบว่าจ้าวมู่เท็จทูลเจ้ารัฐจ้าวอย่างไรว่า เราจะทำลายความสัมพันธ์ระหว่างรัฐจ้าวกับรัฐฉู่ เป็นเหตุให้ถูกทอดทิ้งโดยไม่แยแสเช่นนี้ จะทราบว่าเรามีเหตุผลช่วยเหลือท่านจัดการกับจ้าวมู่แล้ว”

สั้งโหย่วถลึงมองเขาชั่วขณะ ในที่สุดรั้งมีดสั้นกลับคืน คำพูดของเซี่ยงเส้าหลงเหล่านี้มีทั้งจริงทั้งเท็จ แต่เรื่องที่เจ้ารัฐจ้าวทรงทอดทิ้งไม่แยแสต่อเซี่ยงเส้าหลง สั้งโหย่วทราบจากจ้าวจื้อแต่แรก เพียงคิดไม่ถึงว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับจ้าวมู่ ดังนั้นหลงเชื่อกว่าครึ่ง

สั้งโหย่วพลันขยับเคลื่อนกายไปเบื้องหน้าเล็กน้อย จนหน้าอกที่เปี่ยมด้วยชีวิตกระทบกับช่วงแขนของอีกฝ่ายเบาๆ กล่าวอย่างเอียงอายอยู่บ้างว่า “หากท่านสามารถช่วยเหลือพวกเราฆ่าจ้าวมู่ สั้งโหย่วจะเป็นคนของท่านแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกเร้าใจอย่างยิ่ง ระหว่างเขากับนางงามน้ำแข็งนี้ ไม่มีปัญหาของจิงจวิ้นคั่นกลางเฉกเช่นกับจ้าวจื้อ ดังนั้นสามารถสานความสัมพันธ์กับนางอย่างวางใจ โดยเฉพาะสั้งโหย่วที่ปรกติเย็นชาอำมหิต พลันทอดเสน่ห์ให้แก่เขา จึงชวนวาบหวิวใจเป็นพิเศษ แต่หากเขาไม่อาจหักห้ามใจตัวเอง ยุ่งเกี่ยวกับนางในบัดดล นางคงนึกดูแคลนเขา ดังนั้นกล่าวด้วยสีหน้าปรกติว่า “ก่อนอื่นเราขอบอกกล่าวล่วงหน้า นอกจากแม่นางโหย่วยินยอมพร้อมใจ ไม่เช่นนั้นเราไม่ขอเอารัดเอาเปรียบท่าน แม้นหากถือเป็นการตกลงแลกเปลี่ยน ขอให้ยกเลิกไป เราต่งควงไหนเลยเป็นคนต่ำช้าที่ฉกฉวยโอกาสเช่นนั้นได้?”

สั้งโหย่วงงงันวูบหนึ่ง แต่ไม่ได้เคลื่อนหน้าอกถอยห่างมา กลับเบียดกระชับเข้าหาอย่างลืมตัว

ยามกะทันหันทั้งสองกระทบสัมผัสกันด้วยความวาบหวามรัญจวน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องการแยกจากหรือเกิดการเปลี่ยนแปลง

สั้งโหย่วขมวดคิ้วกล่าวว่า “อย่างนั้นท่านไฉนกระทำเรื่องเสี่ยงอันตรายเช่นนี้ให้แก่พวกเรา?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ประการสำคัญคือเรานิยมชมชอบพวกท่านด้วยใจจริง ทั้งยังเพราะเพื่อสหายของเรา เขาเป็นสามีของสั้งหลัน ภายหน้าพวกท่านพบพานสั้งหลันจะเข้าใจเรื่องทั้งหมดเอง”

พลันบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น ทั้งสองล้วนสะท้านเฮือกหนึ่ง เซี่ยง

เส้าหลงเลื่อนแขนที่แตะสัมผัสกับหน้าอกของสั้งโหย่วออก สั้งโหย่วก็ฉวยโอกาสเดินออกจากห้อง

เซี่ยงเส้าหลงเดินตามหลังสั้งโหย่วออกมา เห็นจ้าวจื้ออุ่นสุราและจัดขนมโก๋หอมกรุ่น ขึ้นบันไดมาอย่างยิ้มแย้ม

สั้งโหย่วยกโต๊ะเตี้ยตัวหนึ่งมาที่กลางห้องรับแขก เซี่ยงเส้าหลงเห็นหญิงสาวทั้งสองสะคราญกว่าบุปผา จึงปลดตะเกียงน้ำมันลงจากบนผนังตั้งบนโต๊ะเตี้ย จนคล้ายการนัดพบใต้แสงเทียน ทั้งสามนั่งล้อมโต๊ะเตี้ย จ้าวจื้อรินสุราซึ่งอุ่นมาให้แก่ทั้งหมด จากนั้นยื่นส่งขนมโก๋มา แย้มยิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า “ท่านต่งลองลิ้มชิมรสมือของจ้าวจื้อดู”

เซี่ยงเส้าหลงนึกออกว่ายังไม่ได้รับประทานอาหารค่ำ ดังนั้นรีบส่งขนมโก๋เข้าปาก ไม่ทราบเป็นเพราะหิวโหยหรือไร รู้สึกมีรสชาติหอมหวาน ดังนั้นชมเชยไม่ขาดปาก

สั้งโหย่วรับประทานขนมโก๋ชิ้นเล็กๆ ก็หยุดลง รอจนเซี่ยงเส้าหลงดื่มกินรอบหนึ่ง จึงถามว่า “ท่านต่งกำหนดแผนการไว้แล้วหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าหากไม่แสดงความสามารถสักเล็กน้อย สั้งโหย่วต้องไม่ยอมเชื่อถือเขา จึงกล่าว “จ้าวมู่เตรียมก่อการกบฏ พวกท่านทราบหรือไม่?”

หญิงสาวทั้งสองหันไปมองหน้ากัน สั้งโหย่วกล่าวว่า “ท่านทราบได้อย่างไร มิใช่เพิ่งบอกว่าจ้าวมู่ใส่ความท่านหรอกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าคิดหลอกลวงแม่เสือสาวนี้ไม่ง่ายนัก จึงกล่าว “เรื่องราวสลับซับซ้อนยิ่ง...”

เอ่ยถึงตอนนี้นิ่งเงียบไป ไม่ทราบสมควรเปิดเผยศักดิ์ศรีแท้จริงต่อพวกนางหรือไม่ ตอนนี้สถานการณ์ชัดแจ้งยิ่ง อาศัยความสัมพันธ์ของสั้งหลัน เป็นพี่น้องกับพวกนาง หญิงสาวทั้งสองคงไม่ทรยศต่อเขา

สั้งโหย่วกล่าวด้วยความระแวงสงสัยว่า “ท่านยังคิดหลอกลวงพวกเราหรือ? ดังนั้นนึกหาถ้อยคำไม่ได้”

จ้าวจื้อรีบกล่าวว่า “พี่โหย่ว ท่านต่งหาใช่บุคคลเช่นนั้นไม่”

สั้งโหย่วกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “ท่านปล่อยให้เขาอธิบายเอง”

เซี่ยงเส้าหลงพลันตกลงใจ รู้สึกปลอดโปร่งโล่งใจ หงายร่างนอนลงบนเสื่อ ยกมือลูบท้องกล่าวว่า “ขนมโก๋ของจ้าวจื้อนับเป็นอาหารว่างที่โอชะที่สุดในโลก”

สั้งโหย่วกระชากเสียงว่า “อย่าได้หันเหไปทางอื่น รีบตอบคำถามข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงแบมือออก ยืดเหยียดเท้าเล็ดลอดใต้โต๊ะเตี้ย พอดีกระทบถูกเท้าซึ่งอยู่ในท่านั่งขัดสมาธิของสั้งโหย่ว สั้งโหย่วรีบชักเท้าออกห่าง กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “หากยังไม่ตอบคำถาม ข้าพเจ้าจะฆ่าท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงพลิกตัวนอนคว่ำ กระชากดึงหน้ากากออกมา ค่อยลุกขึ้นนั่ง หยิบฉวยขนมโก๋อีกชิ้นหนึ่ง รับประทานราวกับไม่มีเรื่องราวใด

หญิงสาวทั้งสองพอเพ่งมองจ้องหน้าเขาใหม่ ล้วนกรีดร้องออกมาด้วยความตระหนก สั้งโหย่วถอยปราดไป ชักมีดสั้นออกมา กลับคืนสู่ท่วงท่าอันดุร้าย ส่วนจ้าวจื้อปากอ้าตาค้าง แทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง

เซี่ยงเส้าหลงหยิบฉวยจอกสุรา หยีตามองดูหญิงสาวทั้งสองกล่าวว่า “ข้าพเจ้ายอมรับว่าหลอกลวงพวกท่านตลอดมา แต่โปรดให้อภัยที่ข้าพเจ้ามีความคับแค้นจำเป็น”

จ้าวจื้อระงับสติลง ที่บังเกิดขึ้นแทนที่คือใบหน้าแดงเข้มจรดใบหู ก้มศีรษะกล่าวด้วยความเอียงอายว่า “เซี่ยงเส้าหลงท่านทำร้ายผู้คนสาหัสมากแล้ว จ้าวจื้อยังมีหน้าพบกับท่านอีกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงย่อมเข้าใจความหมายของนาง ยิ้มพลางกล่าวว่า “วางใจเถอะ ข้าพเจ้าจะไม่อิจฉาหึงหวงต่งควง อย่าว่าแต่มันไม่ได้ล่วงเกินท่านอันใด”

จ้าวจื้อทั้งขุ่นเคืองทั้งเอียงอาย ไม่อาจกล่าววาจาใดได้ แต่ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่านางลอบปีติยินดีอยู่ในใจ

สั้งโหย่วพลันหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วออกมา ซุกเก็บมีดสั้น ทรุดกาย

นั่งลงกล่าวว่า "ท่านผู้นี้ร้ายกาจจริงๆ ผู้คนทั่วทั้งนครหานตานล้วนถูกท่านหลอกลวงตบตา"

เซี่ยงเส้าหลงสวมหน้ากากลงบนใบหน้า กลับคืนสู่รูปลักษณ์ของผู้งมงายอาชา สร้างความตื่นตะลึงแก่หญิงสาวทั้งสองยิ่ง ได้ยินเซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "ตอนนี้คงไม่ระแวงสงสัยอีกว่าข้าพเจ้าไฉนคิดฆ่าจ้าวมู่ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าจัดการมันในกระบี่เดียว ออกจะกรุณามันเกินไป ดังนั้นคิดคร่ากุมมันกลับนครเสียนหยาน หวังว่าแม่นางทั้งสองคงไม่คัดค้าน"

หญิงสาวทั้งสองมองดูเขาอย่างงุนงง เซี่ยงเส้าหลงจึงกล่าว "สั้งหลันถูกรัฐจ้าวยึดถือเป็นของขวัญ จัดส่งให้แก่หลี่ปู้เหว่ย ดีที่หลี่ปู้เหว่ยมอบต่อข้าพเจ้า นางกับเถิงอี้ผู้เป็นพี่น้องของข้าพเจ้าพอแรกพบก็ถูกชะตา ตอนนี้เป็นสามีภรรยากันแล้ว" จากนั้นหันไปกล่าวกับจ้าวจื้อว่า "วันนี้ผู้ที่โค่นบริวารของหลี่หยวนพ่ายแพ้ติดต่อกันสองคนคือ เถิงอี้ ท่านคงเข้าใจแล้วว่าเขาไฉนใช้ชื่อหลงสั้งกระมัง?"

จ้าวจื้อค่อยเข้าใจในบัดดล ก้มศีรษะกล่าวว่า "จิงจวิ้นอยู่ที่ใด?"

เซี่ยงเส้าหลงรีบถามว่า "แม่นางจื้อใช่มีความรู้สึกดีต่อน้องของข้าพเจ้าผู้นี้หรือไม่?"

จ้าวจื้อเงยหน้าขึ้นร้องโพล่งว่า "ไม่ ผู้อื่นเพียงยึดถือเขาเป็นเด็กซุกซนคนหนึ่ง แต่เขากลับมีน้ำใจระอุอุ่นนัก"

หัวใจเซี่ยงเส้าหลงตกวูบลง ทราบว่าเรื่องราวความรักไม่อาจบังคับแข็งขืน จิงจวิ้นได้แต่เลิกล้มความตั้งใจแล้ว

สั้งโหย่วพอทราบว่า ผู้งมงายอาชาคือเซี่ยงเส้าหลง สร้างความกระตือรือร้นสนใจกว่าเดิม ถามว่า "ขั้นต่อไปควรทำอย่างไร?"

เซี่ยงเส้าหลงสรุปสถานการณ์ให้ทราบโดยคร่าวๆ จากนั้นกล่าวว่า "ระหว่างจ้าวมู่กับเถียนตาน พวกเราได้แต่เลือกจัดการคนใดคนหนึ่ง เมื่อครู่แม่นางโหย่วเลือกจ้าวมู่ พวกเราจะยึดถือเป็นเป้าหมาย ขอเพียงบีบบังคับให้จ้าวมู่ก่อการกบฏจริงๆ พวกเราก็มีโอกาสคร่ากุมมันไปจากนครหานตาน"

จ้าวจื้อค่อยคลายความเอียงอายลงบ้าง กล่าวว่า “เราสองพี่น้องต้องรับผิดชอบอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงเถียนเจินรวมทั้งเถียนฟ่ง ซึ่งตกเป็นนางบำเรอของจ้าวมู่ จึงบอกเรื่องของเถียนเจินให้ทราบ จากนั้นกล่าวว่า “แม่นางจื้อโปรดติดต่อกับนางแทนข้าพเจ้า นางจะได้คลายใจลง นับแต่นี้เป็นต้นไปข้าพเจ้าจะใช้ให้จิงจวิ้นติดต่อกับพวกท่านเอง”

สั้งโหย่วกล่าวว่า “ไม่เคยมีคนเห็นข้าพเจ้ามาก่อน ท่านมิสู้รับตัวข้าพเจ้าอยู่ข้างกาย จะได้ครุ่นคิดวางแผนด้วยกัน”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนศีรษะพองโต กล่าวว่า “นี่อาจสะกิดความสงสัยของผู้คนขึ้น ขอให้ข้าพเจ้าใคร่ครวญดูก่อน”

สั้งโหย่วกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ภายในสองวันหากไม่ได้รับคำตอบจากท่าน ข้าพเจ้าจะปลอมตัวเป็นฮูหยินท่าน เดินทางมาหาท่านถึงนครหานตาน”

เซี่ยงเส้าหลงร้องอุทานคำ “ว่ากระไร?” สั้งโหย่วเชิดหน้ากล่าวว่า “ไม่ได้ยินก็แล้วกันไป”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางผุดลุกขึ้น ยักไหล่อย่างอับจนปัญญากล่าวว่า “ขอเวลาข้าพเจ้าครุ่นคิดดูเถอะ”

จ้าวจื้อถามโพล่งว่า “ท่านคิดไปที่ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ย่อมต้องกลับที่พักไป”

สั้งโหย่วแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “ช่างเป็นบุรุษโง่เขลานักจือจื้อคิดรั้งท่านไว้ค้างคืน ยังแสร้งเป็นเลอะเลือนงมงายอีก”

จ้าวจื้อส่งเสียงร้องคำหนึ่ง อับอายจนก้มศีรษะลง แต่หาได้คัดค้านไม่

เซี่ยงเส้าหลงจะอย่างไรเป็นนักรักอันช่ำชอง พานทิ้งตัวนั่งลงยิ้มพลางกล่าวกับสั้งโหย่วว่า “แม่นางโหย่วใช่อยู่เป็นเพื่อนข้าพเจ้าด้วยหรือไม่?”

สั้งโหย่วยืดกายขึ้นเดินไปที่ห้อง พอถึงหน้าม่านประตู ค่อยชะงัก

เท้าหมุนตัวมา กล่าวว่า “ห้องของข้าพเจ้าอยู่ติดกัน เพียงกั้นด้วยม่านประตูชั้นหนึ่ง หากท่านไม่กลัวเผชิญมีดดาบ ก็เข้าไปหาสั่งโหย่ว” กล่าวจบหัวร่อคิกออกมา เลิกม่านประตูเข้าไป

เซี่ยงเส้าหลงมองดูจ้าวจื้อซึ่งอุธัจเอียงอาย อดวาบหวามใจมิได้ เห็นเหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ เขาสมควรให้ความรักเวทนาต่อจ้าวจื้อจะอย่างไรยุคสมัยเลียดก๊ก ผู้ใดไม่มีสามภรรยาสี่นางบำเรอ ไม่นับนางระบำอีกกลุ่มก้อน ขอเพียงเป็นความยินยอมพร้อมใจของทั้งสองฝ่าย หามีผู้คนตำหนิติเตียนไม่ จากนั้นเขาหวนนึกถึงหากค้างแรมในที่นี้ ไม่ใคร่เหมาะสมอยู่บ้าง จึงกล่าวเบาๆ ว่า “ติดตามข้าพเจ้ากลับไปดีหรือไม่?”

จ้าวจื้อเอียงอายแทบซุกศีรษะกับอก ผงกศีรษะรับเบาๆ

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความอบอุ่นซึ้งใจ หันไปยังห้องส่วนตัวของสั่งโหย่ว ร้องบอกว่า “จือจื้อจะติดตามข้าพเจ้ากลับไป พี่โหย่วมีความคิดอ่านอันใด?”

แว่วเสียงสั่งโหย่วดังออกมาว่า “ผู้อื่นง่วงเหงาแล้ว พวกท่านไปเถอะ อย่าลืมว่าท่านมีเวลาตระเตรียมวางแผนให้แก่ข้าพเจ้าเพียงสองวันเท่านั้น”

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะหัวร่อออกมา กุมมือจ้าวจื้อเดินลงบันไดไป

แผนพลิกสถานะ

เมื่อเดินทางกลับถึงเรือนรับรอง อูกัวดักรอพบอีกครั้ง กระซิบบอกว่าหยาฮูหยินมาหาเซี่ยงเส้าหลง ยืนกรานว่าต้องพบหน้าให้จงได้

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงตอนนี้ งานเลี้ยงพระราชทานซึ่งจัดขึ้นสำหรับเถียนตาน สมควรยังไม่เลิกรา ไม่ทราบนางไฉนหลบหน้ามาพบกับเขา ยามนั้นบอกใบ้อูกัวชักนำจ้าวจื้อไปที่เรือนตะวันออก ตัวเองตรงเข้าตึกในไป

เขาเพิ่งก้าวข้ามธรณีประตูเข้าไป หยาฮูหยินก็หันขวับมา ใบหน้างามงดกลับกลายเป็นขาวซีด พอเอ่ยปากก็กล่าวว่า "ต่งควง จ้าวหยามาตกลงแลกเปลี่ยนอย่างที่ท่านยากปฏิเสธได้"

เซี่ยงเส้าหลงตื่นตัวขึ้น ให้นางลองบอกออกมาฟังดู หยาฮูหยินกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ซึ่งขัดแย้งกับสีหน้านางว่า "ท่านอาจยังไม่ทราบว่าตัวเองตกอยู่ในห้วงอันตราย ตอนนี้หลี่หยวนมีสถานะแตกต่างไป ดังนั้นทูลขอให้ต้าอ๋องคุมตัวท่านสู่รัฐฉู่ ไม่เช่นนั้นมันจะคัดค้านนโยบายรวมประสานแนวดิ่งของหกรัฐจนถึงที่สุด"

เซี่ยงเส้าหลงเดือดดาลเป็นการใหญ่ หากเที่ยงวันนี้สังหารหลี่หยวนในกระบี่เดียว กลับเป็นการขจัดเภทภัยทั้งมวล

หยาฮูหยินเห็นอีกฝ่ายหนึ่งเงียบงันไม่กล่าววาจา สีหน้าเยือกเย็นดังเดิม ต้องนิยมเลื่อมใสอยู่ในใจ กล่าวว่า "พระเชษฐายังลังเล เกรงว่า

ต่อให้ยอมเสียสละท่าน รัฐฉู่จะกลับคำพูดเช่นที่แล้วมา เท่ากับเป็นผลเสียทั้งสองทาง”

เซี่ยงเส้าหลงถึงกับคิดหัวร่อดังๆ ออกมา ในโลกคงไม่มีเรื่องราวที่เหลวไหลกว่านี้ จากข้อนี้แสดงว่า เจ้ารัฐจ้าวทรงเห็นแก่ตัวถึงเพียงไหน ไม่เคยเห็นผู้อื่นเป็น “คน” มาก่อน หากตอนนี้เขามีทัพฉินอยู่ในมือ คงต้องยกกำลังไปจัดการกับเจ้ารัฐจ้าวกับหลี่หยวนทั้งสองคน

หยาฮูหยินกล่าวสืบต่อ “ตอนนี้มีข้าพเจ้าสามารถโน้มน้าวพระเชษฐาให้ท่านมีชีวิตอยู่ในนครหานตานสืบไป ดังนั้นหากจ้าวหยาอยู่ฝ่ายท่าน ท่านต่งจะได้รับผลดีมากมาย”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงคราก่อนเขาโค่นเหลียนจิ่นลง หยาฮูหยินมาเจรจาแจกแจงผลได้ผลเสียต่อเขาก็แสดงท่าทีเช่นนี้ ต้องหัวร่อออกมากล่าวว่า “เราทราบว่าฮูหยินอยู่บนเตียงหรือนอกเตียงล้วนวิเศษสุด เพียงแต่ท่านยังไม่ได้บอกให้เราทำอะไร”

หยาฮูหยินกล่าวเสียงราบเรียบว่า “ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านดักสกัดคนผู้หนึ่ง ตักเตือนเขาอย่าได้เหยียบย่างเข้านครหานตาน ทั้งนี้เพราะต้าอ๋องวางกำลังดักรอเขาอยู่”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ในที่สุดเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด จ้าวหนึ่งกล่าวถูกต้อง หยาฮูหยินไม่อาจลืมเลือนเขา ดังนั้นเมื่อทราบเรื่องนี้จากจ้าวมู่ ก็ตัดสินใจบอกให้เขาเตือนภัยต่อเซี่ยงเส้าหลง อย่าได้พาตัวมาติดกับ

หยาฮูหยินกล่าวอย่างหนักแน่นว่า “ตอนนี้ทั่วทั้งนครหานตานมีแต่ต่งควงท่านกล้าทำเช่นนี้ คนของท่านยังประจำอยู่นอกเมือง และถนัดในการปฏิบัติการกลางทุ่งราบ ดังนั้นมีแต่พวกท่านสามารถสกัดตัวเซี่ยงเส้าหลงและผู้ติดตามของเขาเอาไว้”

เซี่ยงเส้าหลงแทบคิดโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก บอกต่อนางว่าเขาคือเซี่ยงเส้าหลงซึ่งนางคิดช่วยเหลือ ยามนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า “หากทราบเช่นนี้แต่แรก กาลก่อนไยต้องประพฤติ?”

หยาฮูหยินงงงันวูบ พึมพำถ้อยคำนี้เที่ยวหนึ่ง น้ำตาอดทะลักจากเบ้ามิได้ ทอดถอนใจกล่าวว่า “ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าไม่ต้องการทรยศต่อเขาเป็นคำรบสอง”

เซี่ยงเส้าหลงพลุ่งพล่านใจจนโถมออกไป ยื่นมือคว้าไหล่ของนางไว้ ร้องว่า “มองดูเรา”

หยาฮูหยินใจหายวาบ เหม่อมองดูเซี่ยงเส้าหลง ถามว่า “ท่านต่งไฉนพลุ่งพล่านใจถึงเพียงนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงกล้ำกลืนคำ “ข้าพเจ้าคือเซี่ยงเส้าหลง” เอาไว้ เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า “ความรักที่ท่านมีต่อเซี่ยงเส้าหลง สร้างความตื้นตันใจแก่เรา เราต่งควงขอสัตย์สาบานว่า หากปล่อยให้เซี่ยงเส้าหลงเหยียบย่างเข้าเมืองหานตาน ขอให้เราต่งควงไร้บุตรหลาน ต้องตายอย่างอนาถ”

หยาฮูหยินกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “ต่งควง ท่านทราบหรือไม่ว่าจ้าวหยาสำนึกขอบคุณท่านเพียงไหน?” พลางล้วงม้วนภาพวาดจากอกเสื้อยื่นส่งให้ กล่าวว่า “นี่เป็นภาพวาดของเขา แต่ว่าเขาคงปลอมตัวเป็นบุคคลอื่นปะปนเข้ามา”

เซี่ยงเส้าหลงคลี่ม้วนภาพออก ความคล้ายเหมือนกับตัวจริงของภาพวาด แม้แต่เขายังตื่นตระหนกตกใจ ถามว่า “เป็นผู้ใดวาดขึ้น?”

หยาฮูหยินกล่าวว่า “เป็นข้าพเจ้าวาดเอง”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “ดูจากภาพวาดคล้ายกับเห็นตัวจริง จากข้อนี้แสดงว่าเซี่ยงเส้าหลงประทับอยู่ในความทรงจำของฮูหยินถึงเพียงไหน”

หยาฮูหยินตาทอประกายพิสดาร จับจ้องมองเขาชั่วขณะ จึงกล่าวอย่างแช่มช้าว่า “สายตาของท่านผู้นี้ เกรงว่าเทียบเทียมกับเซี่ยงเส้าหลงได้”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ฮูหยินเชิญกลับไปได้แล้ว เรายังต้องจัดกำลังคน ศึกษาภูมิประเทศ เพื่อบรรลุสิ่งที่ฮูหยินร้องขอ”

หยาฮูหยินตอบรับคำสั่งขับไล่ของเขาด้วยความยินดีเป็นครั้งแรก ทั้งนี้เพราะในใจนางนอกจากคำนึงถึงความปลอดภัยของเซี่ยงเส้าหลงแล้ว

หามีวัตถุเรื่องราวอื่นไม่ แต่หากผู้งมงายอาชาให้นางรั้งอยู่ นางก็ไม่สามารถปฏิเสธได้

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงปราศจากความแค้นต่อนางอีก เดินไปส่งนางถึงประตูใหญ่ จวบกระทั่งถึงข้างรถม้าซึ่งจอดรออยู่ หยาฮูหยินอดกล่าวมิได้ว่า "ท่านต่งคล้ายไม่สนใจต่อความปลอดภัยของตัวเองแต่อย่างไร?"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "เป็นตายแล้วแต่ลิขิต ห่วงใยมารดามันมีประโยชน์อันใด?" ในเสียงหัวร่อ หมุนตัวกลับเรือนรับรองไป

หยาฮูหยินเหม่อมองเงาหลังของเขาจนหายลับเข้าประตูใหญ่ ค่อยเรียกสติกลับคืนมา ก้าวขึ้นรถโดยสาร ริมโสตคล้ายยังแว่วเสียง "เป็นตายแล้วแต่ลิขิต" ของเขาไม่คลาย

หลังจากที่เซี่ยงเส้าหลงคลายเงื่อนหัวใจที่เกี่ยวกับหยาฮูหยิน ก็กลับคืนสู่ความมั่นใจดุจเดิม เชื่อว่าสามารถรับมือศัตรูเข้มแข็งเช่นหลี่หยวนกับเจ้ารัฐจ้าวได้

แนวความคิดของกองกำลังพิเศษแห่งศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดคือ ใช้ไพร่พลพิสดารเข้าพิชิตชัย อาศัยกำลังน้อยกว่าเอาชนะพวกมาก ขอเพียงออกจากนครหานตาน บรรลุถึงท้องทุ่งกว้าง พวกเขาจะมีขีดความสามารถป้องกันตัวและหนีเอาชีวิตรอดได้

คืนนี้เขายังต้องไปหาจี้เอียนหยาน แจ้งต่อนางว่าไม่ต้องอ่อนข้อแก่หลี่หยวนอีก

เมื่อเข้าสู่เรือนตะวันออก จ้าวจื้อนั่งเท้าคางรอคอย พอพบเห็นเซี่ยงเส้าหลงรีบตรงเข้ามารับหน้า กล่าวว่า "หยาฮูหยินไปแล้วหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงกุมมือนาง เดินไปยังตึกในระหว่างทางสวนกับอูกัว อูกัวรายงานว่า "นับตั้งแต่ยามพลบค่ำ ที่เบื้องนอกปรากฏผู้คนจับตาดูพวกเราอยู่ พวกมันมีทั้งสิ้นสี่คน แยกย้ายอยู่ทางตึกหน้าและหลังตึก"

เซี่ยงเส้าหลงแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "คร่ากุมพวกมันไว้ เค้นถามความเป็นมาของพวกมันให้แก่ข้าพเจ้า"

จ้าวจื้อสะดุ้งเฮือกหนึ่ง เบิกตามองดูเขา อูกัวกลับรับคำด้วยความยินดี เร่งรุดจากไป

เซี่ยงเส้าหลงฉุดลากนางไปห้องอาบน้ำ พบว่ามีคนจัดเตรียมน้ำร้อนถ่ายเทลงในสระน้ำแล้ว ยังมีน้ำร้อนอีกสามหม้อ สำหรับเพิ่มเติมลงไป

จ้าวจื้อไหนเลยคาดคิดว่าจุดหมายปลายทางกลับเป็นห้องอาบน้ำ ถึงกับใจหายวาบ ท่าทีที่เอียงอายนั้นกระตุ้นเลือดลมเซี่ยงเส้าหลงร้อนระอุขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงขับไล่หญิงรับใช้ออกไป ปิดประตูไม้ลง ปลดกระบี่คลื่นโลหิตวางอยู่ข้างสระ จากนั้นถอดเสื้อยาวชั้นนอก เผยเห็นเครื่องมือสำหรับปีนป่ายไต่ผนัง ตลอดจนถุงบรรจุเข็มบินที่ข้างเอว

จ้าวจื้อรู้สึกว่าคนผู้นี้พกพาเครื่องไม้เครื่องมือ ดูไปน่ากลัวราวกับกองทัพน้อยกองหนึ่ง ยามนั้นหักห้ามความเอียงอาย ช่วยปลดเครื่องมือให้แก่เขา

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “หากท่านคิดเปลี่ยนใจ ตอนนี้ยังสามารถปฏิเสธข้าพเจ้า”

จ้าวจื้อใจเต้นตูมตาม หากทว่าสีหน้าเด็ดเดี่ยวสั่นศีรษะ ยืนยันอย่างหนักแน่น โคมไฟซึ่งติดตั้งบนแท่นมุมผนังห้องซ้ายมือ ถูกไอน้ำรมจนสว่างเลือนราง กลับกลายเป็นบรรยากาศที่ชวนวาบหวาม

เซี่ยงเส้าหลงก็ถอดเสื้อผ้าตัวเองจนมีสภาพดุจเดียวกับจ้าวจื้อ เผยเห็นเรือนร่างอันบึกบึนสมชายชาตรี กระโดดลงสระก่อน ค่อยโอบอุ้มจ้าวจื้อซึ่งนั่งอยู่ข้างสระลงในน้ำอุ่นสบาย ขัดสีฉวีวรรณให้แก่นาง

เรือนร่างอันขาวละลานปานหยกเนื้อดีของจ้าวจื้อสั่นสะท้านขึ้นมา ยืนอยู่กลางสระอาบน้ำ ปล่อยให้ชายคนรักจัดการตามอำเภอใจ เรือนผมที่เปียกชุ่มยิ่งดำขลับเป็นประกาย สยายอยู่บนทรวงอกและแผ่นหลัง ภาพอันเย้ายวนใจทำให้เซี่ยงเส้าหลงยกเลิกภารกิจอาบน้ำชำระกายแก่หญิงงามแต่กลางคัน สวมกอดนางเอาไว้

หลังจากผ่านอุปสรรคนานัปการ ความรักของทั้งสองก็ก้าวย่างสู่

เส้นทางอันราบเรียบยาวไกล

ภายใต้ปฏิกิริยาตอบสนองอันร้อนแรงของจ้าวจื้อ เซี่ยงเส้าหลงต้องประหวัดนึกถึงเหตุการณ์สรงสนานกับเหล่าสตรีในวังจ้าว บัดนี้หนีฮูหยินวิญญาณสูญสลาย หยาฮูหยินเปลี่ยนใจไปเป็นอื่น เรื่องราวความหลังสร้างความสะทกสะท้อนแก่เขานัก

ภายใต้ความรู้สึกเช่นนี้ เขาบังเกิดความต้องการอย่างรุนแรง เป้าหมายย่อมเป็นนงคราญอันเปลือยเปล่าในอ้อมอกของเขา

พริบตานั้นภายในห้องอาบน้ำอบอวลด้วยเสียงลมหายใจอันหนักหน่วงของเซี่ยงเส้าหลง ผสานกับเสียงครวญครางที่แฝงความปวดร้าวอย่างเป็นสุขของจ้าวจื้อ

เซี่ยงเส้าหลงลอบเข้าหอห้องของจี้เอียนหยานโดยไม่มีผู้ใดพบเห็น พบว่านางเพิ่งถอดเครื่องประดับนั่งเหม่อลอยอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง

จี้เอียนหยานพอพบหน้าชายคนรัก ซึ่งนางกำลังคิดถึงอยู่ สร้างความยินดีจนโผเข้าอ้อมอกของเขา เซี่ยงเส้าหลงก็ดับตะเกียงน้ำมันตระกองกอดนางขึ้นเตียง ค่อยถ่ายทอดบอกข้อตกลงระหว่างเขากับหยาฮูหยินให้ทราบ

จี้เอียนหยานพอฟังจบ กล่าวว่า “ดูท่านางยังไม่อาจลืมรักที่มีต่อท่าน เอียนหยานเองก็ประหลาดใจ ไฉนมีสตรีทรยศต่อท่านได้?”

เซี่ยงเส้าหลงหลีกเลี่ยงจากการตอบคำถามข้อนี้ ยิ้มพลางกล่าวว่า “อย่าได้พัวพันกับเด็กน้อยหลี่หยวนอีกแล้ว เช่นนี้รังแต่กระทบกระเทือนถึงจิตใจของข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้ายากจะรับสถานการณ์เบื้องหน้าได้”

จี้เอียนหยานตอบรับว่า “ดูท่านเต็มไปด้วยความเชื่อมั่น เอียนหยานยิ่งเพิ่มความรักต่อท่านกว่าเดิม ท่านจับตัวผู้คนที่กวอไคส่งมาเฝ้าควบคุมท่านทั้งสี่คนเอาไว้ ไม่ทราบคิดจัดการอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวราวไร้เรื่องราวว่า “พรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะดำเนินการ

บีบบังคับให้เจ้ารัฐจ้าวแสดงท่าทีให้แน่ชัด เจ้าชีวิตโฉดเขลาผู้นี้มีพระทัยโลเล หากใช้วิธีที่เด็ดขาด ไม่แน่ว่าจะตอบรับข้อเสนอของหลี่หยวนจริงๆ”

จี้เอียนหยานทอดถอนใจกล่าวว่า “ตอนแรกข้าพเจ้ายังเข้าใจว่า หลี่หยวนเป็นบุคคลน่าเลื่อมใส ที่แท้เป็นคนต่ำช้าสามานย์ถึงเพียงนี้ หากรัฐฉู่ตกอยู่ในเงื้อมมือบุคคลเช่นนี้ ยังมีความหวังอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงพลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง ถามว่า “ท่านคงได้พบกับเถียนตานในงานเลี้ยงพระราชทานแล้ว มันเป็นคนเยี่ยงไร?”

จี้เอียนหยานขบคิดชั่วขณะ จึงกล่าวเบาๆ ว่า “เขาเป็นบุคคลที่มีอำนาจบารมี หากทว่ามักมากในกามคุณ ขณะที่จ้องมองผู้คน แววตานั้นคล้ายกับจะกลืนกินท่านลงไป หากเปรียบกับหลี่หยวน เขามีบุคลิกภาพของผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “เช่นนี้เป็นว่า เขามีอำนาจดึงดูดใจท่านอยู่บ้าง”

จี้เอียนหยานตอบว่า “สามารถกล่าวเช่นนั้น แต่ว่าไม่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ฉันบุรุษสตรี เพียงเป็นความรู้สึกระหว่างคนต่อคนเท่านั้น”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมา กล่าวว่า “มิต้องเร่งรีบแสดงท่าที ข้าพเจ้าไหนเลยเป็นคนใจคับแคบปานนั้น?”

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “ท่านย่อมมิใช่คนประเภทนั้น แต่ผู้อื่นเป็นสตรีของท่าน ย่อมมีความจำเป็นต้องบ่งบอกให้กระจ่างชัด”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงหลี่หยวน ต้องขมวดคิ้วถามว่า “เด็กน้อยหลี่หยวนเป็นอย่างไร?”

จี้เอียนหยานบอกเล่าว่า “ผู้อื่นเพียงบอกใบ้ต่อเขาว่า เอียนหยานยังไม่มีความสัมพันธ์ใดกับท่าน มันก็คึกคักอักโข ตลอดทางพร่ำบ่งบอกถึงแนวทางการปกครองรัฐฉู่ในอนาคต หากแต่ละเลยถึงการคุกคามจากรัฐฉิน เพียงนึกถึงการขยายอาณาจักร ลืมเลือนเสริมสร้างความ

มั่นคงภายใน”

เซี่ยงเส้าหลงถามย้ำว่า “เขาอาสาส่งท่านกลับมาหรือไม่?”

จี้เอียนหยานตอบว่า “เอียนหยานจึงไม่ยอมลดตัวเองถึงเพียงนั้น ระหว่างที่โดยสารรถคันเดียวกับมันก็อึดอัดขัดข้องยิ่ง คนผู้นี้มีแต่รูปลักษณ์ภายนอกหามีความสามารถแท้จริงไม่”

เซี่ยงเส้าหลงคลายใจลงค่อยแยกจากจี้เอียนหยานมา

เซี่ยงเส้าหลงกลับมายังเรือนรับรองใหม่ เข้าห้องนอนเลิกม่านมุ้งขึ้น เห็นจ้าวจื้อนอนเปลือยเปล่าห่มผ้าห่มอยู่ มุมปากยังประดับด้วยรอยยิ้มอย่างเป็นสุข เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อตัวเองประพฤติเหลวไหล โอบกอดจ้าวจื้อหลับไหล

เมื่ออาทิตย์ลอยสูงขึ้น เซี่ยงเส้าหลงค่อยตื่นขึ้นมา เห็นขนตางอนยาวที่หลุบลงของจ้าวจื้อเต้นระริกเล็กน้อย ทราบว่านางคงเห็นเขาตื่นขึ้นจึงรีบหลับตาลง ดังนั้นจงใจกล่าวว่า “ที่แท้ยังไม่ตื่น อย่างนั้นควรเริงรักอีกครั้ง”

จ้าวจื้อแตกตื่นจนรีบลืมตาขึ้น ออกปากขอความกรุณา เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา ดีดกายขึ้นจากเตียงปลีกตัวไปล้างหน้าล้างตาเปลี่ยนเสื้อผ้า ปล่อยให้จ้าวจื้อนอนอยู่บนตั่งเตียงต่อไป

เพิ่งออกจากตึกใน เถิงอี้ อูจว่อและจิงจวิ้นทำตามคำสั่งของเขา นำนักรบสังกัดกองกำลังคัดสรรพิเศษสามร้อยคนกลับมาเรือนรับรอง

จิงจวิ้นไม่ทราบได้รับคำสั่งจากเถิงอี้มาก่อนหรือไร พอพบหน้าเซี่ยงเส้าหลง รีบคุกเข่าลงกล่าวว่า “จิงจวิ้นทราบว่าพี่สามยินยอมดูแลจ้าวจื้อเพราะเพื่อผู้น้อง เรื่องของจ้าวจื้อ ข้าพเจ้ามีแต่ความยินดี หามีจิตริษยาไม่”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า เถิงอี้รีบรุดไปยังหุบเขาซ่อนไพร่พลเพื่ออธิบายให้จิงจวิ้นเข้าใจว่า จ้าวจื้อไม่ได้รักชอบมัน จ้าวจื้อมีศักดิ์เป็นน้องภรรยาของเถิงอี้ เถิงอี้ย่อมต้องการให้พวกนางเหล่าพี่น้อง ล้วน

เป็นฝั่งฝากัน

เซี่ยงเส้าหลงประคองจิงจวิ้นขึ้น อูจว่อที่ด้านข้างกล่าวเสริมว่า “ท่านมิต้องวุ่นวายใจแทนจวิ้นน้อย มันอ้างว่าไปล่าสัตว์ แท้ที่จริงเกาะแกะและเล็มหญิงสาวชนบทที่หมู่บ้านข้างเคียงจนแทบหมดสิ้น หลายวันนี้ไม่ทราบมีความสุขเพียงไหน”

จิงจวิ้นบังเกิดความกระอักกระอ่วนยิ่ง เซี่ยงเส้าหลงหันไปถามอูกัวซึ่งยืนอยู่ด้านข้างว่า “กวอไคมาแล้วกระมัง?”

อูกัวทอดถอนใจกล่าวว่า “นายสามคาดการณ์แม่นยำจริงๆ ใต้เท้ากวอรออยู่ที่ห้องโถงนอกครึ่งชั่วยามแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะรับทราบ บอกเล่าสถานการณ์เฉพาะหน้าตลอดจนแผนการของตนต่อเถิงอี้และพวก ทั้งยังกลับเข้าห้องนอนไปบอกกล่าวกับจ้าวจื้อ ค่อยออกไปพบกับกวอไค

กวอไคผู้มากเล่ห์พอพบหน้าเซี่ยงเส้าหลง รีบปั้นรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า “ท่านต่งเกรงว่าเกิดการเข้าใจผิดอยู่บ้าง จึงควบคุมตัวคนทั้งสี่เอาไว้ เราจัดส่งพวกมันมาอารักขาความปลอดภัยของพวกท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “ใต้เท้ากวอกล่าวล้อเล่นไปแล้ว อาศัยตัวโง่งมทั้งสี่นั้นไหนเลยอารักขาเราผู้งมงายอาชาได้ แต่เราล้วนไม่ถือสาหาความ ประกอบกับเราคิดออกจากนครหานตาน หามีเวลาถือสาไม่”

กวอไคร้องโพล่งว่า “ท่านต่งคิดจากไปแล้ว?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ที่นี้ไม่ต้อนรับ ย่อมมีที่อื่นให้การต้อนรับ นอกจากรัฐจ้าวกับรัฐฉู่แล้ว มีที่ใดไม่ต้อนรับขับสู้คนเลี้ยงม้าเช่นข้าพเจ้า?”

กวอไคหน้าเปลี่ยนสีในบัดดล กล่าวข่มขู่ว่า “ท่านต่งเมื่อคืนสู่รัฐจ้าวเรา ตอนนี้บอกไปก็ไป เท่ากับเป็นการทรยศ ทางที่ดีใคร่ครวญให้รอบคอบ”

เซี่ยงเส้าหลงตาสาดประกายเย็นเยียบ ถลึงมองจ้องหน้ากวอไค

กล่าวเสียงกร้าวว่า “เรามีนักรบเดนตายสามร้อยคน ล้วนทำศึกกับโจรปล้นชิงม้าอย่างโชกโชน คนเดียวสามารถต้านทานศัตรูนับร้อย ตอนนี้พวกเราจะบุกฝ่าออกจากประตูเมือง ต้าอ๋องสามารถส่งกำลังทหารไล่ติดตาม ดูว่าพวกเรามีคนขลาดเขลากลัวตายหรือไม่?”

กล่าวจบ เดินไปยังลานกว้างหน้าเรือนรับรอง เห็นเถิงอี้และเหล่านักรบทั้งสามร้อยคนแต่งกายถืออาวุธ เตรียมพร้อมออกเดินทางแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงก้าวขึ้นบนม้าศึก กวอไครีบโถมออกมายื้อยุดฉุดดึงหัวม้าไว้ กล่าวกระหืดกระหอบว่า “ท่านต่ง ทุกเรื่องราวสามารถหารือกัน ตอนนี้ข้าพเจ้าจะเข้าวังไปกราบทูลต้าอ๋อง”

เซี่ยงเส้าหลงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า “หากใต้เท้ากวอยังคิดรักษามือทั้งสองข้างไว้ ขอให้คลายมือออก”

กวอไคทราบว่าอีกฝ่ายหนึ่งมีเพลงกระบี่ที่เฉียบขาด สร้างความแตกตื่นจนรีบชักมือกลับไป เซี่ยงเส้าหลงประกาศก้องว่า “เจ้ารัฐจ้าวปฏิบัติต่อต่งควงเช่นนี้ เป็นที่คับแค้นใจของผู้คนนัก ตอนนี้พวกเราจะออกจากนครหานตานในบัดดล ผู้ใดกล้าขวางทางพวกเราจะฆ่าผู้นั้น”

นักรบทั้งสามร้อยคนรับคำดังกระหึ่ม สะท้อนไปไกลโข ประตูเรือนรับรองเปิดอ้าออก เถิงอี้ควบม้านำหน้า นำขบวนออกจากเรือนรับรอง

กวอไคฉุกคิดว่าผิดท่า รีบหลบออกไป เดินทางเข้าวังจ้าวไปกราบทูลต่อเจ้ารัฐจ้าว

เซี่ยงเส้าหลงและพวกควบม้าเหยาะย่างไปยังประตูเมืองตะวันออกซึ่งอยู่ใกล้ที่สุด ภายใต้การดำเนินการอย่างตั้งใจของเซี่ยงเส้าหลง ข่าวคราวแพร่สะพัดออกไปอย่างรวดเร็ว ตามรายทางปรากฏชาวจ้าวห้อมล้อมมุงดู ยังมีคนร่ำร้องขอให้พวกเขาอยู่ต่อไป

ตระกูลอูพอไปจากรัฐจ้าว ทุกผู้คนยึดถือผู้งมงายอาชานี้เป็นความหวังใหม่ ของขวัญซึ่งประกอบด้วยม้าศึกพันตัว มีส่วนช่วยปลอบใจชาวจ้าว แต่แล้วตอนนี้พลันผละจากไป ผู้ใดไม่แตกตื่นลนลาน?

นายทัพที่เฝ้าประตูเมืองตะวันออกได้รับรายงานแต่แรก รีบปิดประตู

เมือง วางกำลังมือธนูอยู่บนกำแพง และจัดทหารอยู่หลังประตูเมือง ตระเตรียมสกัดขัดขวางเซี่ยงเส้าหลง แต่มาตรการของประตูเมืองใช้ป้องกันอริราชศัตรูภายนอก มิใช่ป้องกันภายใน ดังนั้นไม่มีเปรียบเท่าใด

แม่ทัพเล่อเซิ่งนำกำลังทหารจ้าวมาถึงก่อน เสริมมาตรการป้องกัน ตัวเองก็นั่งอยู่บนหลังม้า ดักรอพบปะเพื่อเจรจากับเซี่ยงเส้าหลง

เถิงอี้และพวกเห็นทหารจ้าวขวางทางไว้ พลันออกคำสั่งคำหนึ่ง เหล่านักรบมือซ้ายถือหน้าไม้ มือขวายกชูโล่ บังคับม้าด้วยสองเท้า ตระเตรียมบุกตะลุยออกไป

เล่อเซิ่งตวาดว่า “ขอเชิญท่านต่งออกมากล่าววาจา”

นักรบทั้งสามร้อยคนกระจายกำลังออกเป็นสองขบวน ควบม้าไปยังสองฟากข้าง แยกย้ายกันหาที่กำบัง มีแต่เซี่ยงเส้าหลงนั่งตระหง่านบนหลังม้า ควบขับเข้าหาเล่อเซิ่ง ตวาดว่า “เราผู้แซ่ต่งแม้ให้ความเคารพต่อแม่ทัพเล่อ แต่ตอนนี้สถานการณ์เกิดการเปลี่ยนแปลง หากแม่ทัพเล่อคิดขัดขวางการจากไปของเรา ได้แต่หันอาวุธเข้าหากัน”

เล่อเซิ่งรีบกล่าวว่า “ท่านต่งไยต้องมีโทสะไป มิสู้ไปเข้าเฝ้าต้าอ๋องด้วยกัน หากต้าอ๋องทรงอนุญาต ท่านต่งย่อมจากไปได้ ยังดีกว่าหลั่งโลหิตชโลมประตูเมือง”

ยามนี้ผู้คนที่มาชมดูความสนุกสนานยิ่งมายิ่งมาก เบียดเสียดอยู่ในถนนขวางและตรอกซอยข้างเคียง แต่ไม่มีผู้ใดกล่าเหยียบย่างเข้าสู่ถนนใหญ่ซึ่งทอดออกจากเมือง

เซี่ยงเส้าหลงใช้สายตาคมกล้า เห็นตำแหน่งบริเวณประตูเมือง ปรากฏทหารองครักษ์จำนวนมากขึ้น ทราบว่าเจ้ารัฐจ้าวเสด็จมาจากเส้นทางเลียบกำแพงเมือง ต้องลอบหัวร่อในใจ ปากกล่าวว่า “แม่ทัพเล่อกล่าวล้อเล่นหรือไร? หากเราผู้แซ่ต่งเข้าวังไปโดยพลการ คงถูกจับมัดส่งตัวไปยังรัฐฉู่แล้ว นี่ต้องโทษว่าข้าพเจ้าเป็นคนหยาบมีตาแต่ไร้แววไม่เสียดายกับการดั้นด้นเป็นพันลี้ เดินทางกลับมารับใช้รัฐจ้าว หวังว่ารัฐจ้าวสามารถประกาศศักดาอีกครั้ง มิคาดผู้ที่ล้มล้างรัฐจ้าวมิใช่สมรภูมิ

หากแต่มาจากบนโต๊ะเจรจากับรัฐฉู่ ตอนนี้เราผู้แซ่ต่งท้อแท้สิ้นหวังมาตรว่าต้องต่อสู้จนตัวตาย ก็ขอแสดงออกถึงธาตุแท้ที่ไม่ยอมสยบ”

เล่อเซิ่งยามกะทันหันอับจนถ้อยคำ เหล่าทหารจ้าวที่ด้านหลังล้วนมีสีหน้าเห็นใจ สูญเสียความคิดร้ายต่ออีกฝ่าย ตรงกันข้ามกับคนของเซี่ยงเส้าหลง ซึ่งเห็นการตายดุจคืนกลับมาดุภูมิ

พลันเห็นเหล่าทหารจ้าวบังเกิดความปั่นป่วน เจ้ารัฐจ้าวทรงม้ามาถึง โดยมีกวอไคกับเฉิงซวีตามเสด็จ เจ้ารัฐจ้าวทรงรับสั่งว่า “ท่านต่งอย่าได้หลงเชื่อคำเล่าลือ ข้าหามีความคิดส่งท่านไปยังรัฐฉู่ไม่”

เซี่ยงเส้าหลงแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า “ต้าอ๋องขออย่าได้กริ้วเรากราบทูลตรงๆ ตอนนี้ทัพฉินเตรียมเคลื่อนทัพ พวกซงหนูทางภาคเหนือก็คอยรุกราน แว่นแคว้นตกอยู่ในสภาพคับขัน หากแต่เราผู้มงายอาชากลับไม่มีงานการให้กระทำ ด้วยต้าอ๋องไม่กล้าล่วงเกินคนต่ำช้าที่กลับกลอกเหล่านั้น ประวัติศาสตร์บอกต่อพวกเราแต่แรกว่าผู้ที่ทำลายกำแพงป้องกันของตัวเอง สุดท้ายบ้านช่องพินาศผู้คนล้มตาย ผู้ชนะจึงเป็นเจ้า มิใช่เอาตัวรอดด้วยการวิงวอนขอความกรุณา”

ในกลุ่มคนมีคนที่โห่ร้องชมเชยออกมา เซี่ยงเส้าหลงตวาดสำทับว่า “ต้าอ๋องเชิญเสด็จได้ เราจะนำพี่น้องทั้งหลายฝ่าวงล้อมออกไป หากโชคร้ายต้องตาย ถือว่าเป็นการใช้ความตายกราบทูลต้าอ๋อง ไม่ปล่อยให้คนนอกเบี่ยงเบนแนวนโยบายของแว่นแคว้น อย่างนั้นเราผู้แซ่ต่งแม้ตายก็นอนตาหลับ”

เจ้ารัฐจ้าวมีพระทัยขัดแย้งกันเอง ทั้งรักทั้งแค้นต่อผู้งมงายอาชานี้ อีกทั้งทรงละอายในพระทัย ด้วยพระองค์ตระเตรียมเสียสละต่งควงเพื่อแลกกับการให้หลี่หยวนเกลี้ยกล่อมรัฐต่างๆ เข้านโยบายรวมประสานแนวดิ่ง

เจ้ารัฐจ้าวทอดพระเนตรทหารพลเรือนทั้งใกล้ไกล ล้วนแสดงความเห็นอกเห็นใจต่อผู้งมงายอาชา ดังนั้นทอดถอนพระทัยตรัสว่า “คำพูดของท่านต่งกระตุ้นเตือนให้ผู้คนได้คิด ข้าเห็นชอบด้วยทั้งหมด

นับแต่นี้เป็นต้นไป ขอให้ท่านต่งเลี้ยงม้าให้แก่รัฐจ้าวเรา ข้าจะไม่ทอดทิ้งท่านอย่างแน่นอน”

ทหารพลเรือนรอบข้างส่งเสียงโห่ร้องด้วยความยินดี เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าตัวเองเล่นละครควรแก่เวลาแล้ว ดังนั้นพลิกตัวลงจากหลังม้าคุกเข่าคำนับขอบพระคุณ เถิงอี้ออกคำสั่งคำหนึ่ง นักรบทั้งสามร้อยคนพลิกตัวลงจากหลังม้า คุกเข่าลงกับพื้น เปล่งเสียงร้องคำ “ต้าอ๋องอายุยืนหมื่นปี”

มรสุมที่ก่อตัวขึ้นคลี่คลายไปด้วยดี

ครั้นแล้วเจ้ารัฐจ้าวทรงม้าคู่กับเซี่ยงเส้าหลงเสด็จกลับวัง ส่วนเถิงอี้นำกำลังกลับหุบเขาซ่อนไพร่พล หลังเที่ยงวันนั้น ม้าศึกขบวนที่สองและเท่ากับเป็นขบวนสุดท้ายของผู้งมงายอาชาจำนวนห้าร้อยตัวมาถึงสถานปศุสัตว์ มีส่วนเสริมสร้างอานุภาพแก่เซี่ยงเส้าหลง จนเจ้ารัฐจ้าวไม่กล้าดูแคลนผู้งมงายอาชากว่าเดิม

เซี่ยงเส้าหลงอาศัยกำลังขวัญและช่วงโอกาส คลี่คลายวิกฤตการณ์ซึ่งสืบเนื่องจากการมาของหลี่หยวนได้

สวมรอยเป็นฮูหยิน

หลังเหตุการณ์ครั้งนี้ เซี่ยงเส้าหลงมีชื่อเสียงเกียรติภูมิกว่าเดิม ค่ำคืนนั้นเจ้ารัฐจ้าวทรงจัดเลี้ยงปลอบขวัญผู้งมงายอาชา โดยมีขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ร่วมงานเลี้ยงอย่างคับคั่ง รวมทั้งหยาฮูหยินกับจ้าวจื้อ

หยาฮูหยินแอบฉุดลากเขามาด้านข้าง ทอดถอนใจชมเชยว่า "ข้าพเจ้ายิ่งมายิ่งรู้สึกถึงความร้ายกาจของท่าน มิต้องให้ผู้อื่นเคลื่อนไหวก็แก้ปัญหาได้ เพียงไม่ทราบคำรับรองของท่านต่งยังเหมือนเดิมหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงยืดอกกล่าวว่า "ลูกผู้ชายมีวาจาเป็นสัจจะ ไหนเลยหลอกลวงหญิงงามเช่นท่านได้ วางใจเถอะ ขอเพียงเซี่ยงเส้าหลงมาถึงนครหานตาน จะต้องมีข่าวดีแน่นอน"

หยาฮูหยินมองดูเขาอย่างเคลือบแคลงสงสัย กล่าวว่า "ท่านต่งไฉนให้ความรักคุ้มครองต่อจ้าวหยาขึ้นมา?"

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบ จึงกล่าวกลบเกลื่อนว่า "ขอบอกตามความสัตย์ ก่อนหน้านี้เราได้ยินเรื่องราวของเซี่ยงเส้าหลงมาบ้าง ดังนั้นนึกดูแคลนต่อฮูหยิน จวบกระทั่งเมื่อคืนค่อยทราบว่าฮูหยินมิใช่คนเลวทรามต่ำช้า ค่อยบังเกิดมุมมองต่อฮูหยินใหม่"

หยาฮูหยินกล่าวอย่างหดหู่ว่า "ท่านต่งด่าได้ประเสริฐ จ้าวหยาเองก็สำนึกเสียใจ หากมิใช่ยังมีความในใจอยู่บ้าง คงฆ่าตัวตายหลุดพ้นจากห้วงทุกข์ทรมานไปแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ฮูหยินยังมีความในใจอันใด?”

หยาฮูหยินไม่ทันตอบคำ เจ้ารัฐจ้าวก็เสด็จมาถึง ทุกผู้คนจึงแยกย้ายกันนั่งประจำโต๊ะ

ค่ำคืนนั้นเจ้ารัฐจ้าวทรงพระราชทานน้ำจัณฑ์แก่เซี่ยงเส้าหลงติดต่อกัน ทั้งยังมีรับสั่งให้เหล่าขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊อำนวยความสะดวกในการขยับขยายสถานปศุสัตว์แก่เซี่ยงเส้าหลง งานเลี้ยงดำเนินถึงกลางดึกค่อยเลิกรา

จ้าวจื้อเพิ่งลิ้มรสรัก ยากจะหักห้ามใจได้ ดังนั้นติดตามเซี่ยงเส้าหลงกลับเรือนรับรอง เกี่ยวก้อยขึ้นสู่ห้วงหฤหรรษ์ด้วยกัน เป็นเหตุให้เซี่ยงเส้าหลงไม่อาจไปหาจี้เอียนหยานได้

เช้าวันรุ่งขึ้น จี้เอียนหยานอดมาหาเซี่ยงเส้าหลงมิได้ ฉุดลากเขาไปยังสวนหลัง แจ้งให้ทราบว่าหมากความเคลื่อนไหวของเขาร้ายกาจยิ่ง แม้แต่เถียนตานก็เริ่มให้ความสนใจเขา นางฉวยโอกาสกระตุ้นยั่วยุให้หลี่หยวนเคียดขึ้งต่อเถียนตาน แทนที่จะเคียดแค้นเซี่ยงเส้าหลงอีกต่อไป

เซี่ยงเส้าหลงตักเตือนจี้เอียนหยานระมัดระวังไว้บ้าง มาตรว่านางเชื่อมั่นในตัวเอง แต่ต้องกรีดกรายอยู่ท่ามกลางสุนัขป่าพยัคฆ์ร้าย จะอย่างไรเป็นเรื่องอันตราย

เซี่ยงเส้าหลงยังแจ้งต่อนางว่า เขาต้องแสร้งเป็นแวะไปดูความคืบหน้าในหุบเขาซ่อนไพร่พล จี้เอียนหยานจึงขอตัวกลับไปก่อน ส่วนจ้าวจื้อก็เดินทางกลับไปยังชมรมนักบู๊ชาวจ้าว เซี่ยงเส้าหลงเร่งรุดถึงหุบเขาซ่อนไพร่พล พบว่าอูจว่อจัดวางกำลังอยู่ตามจุดยุทธศาสตร์ต่างๆ ทั้งขุดเส้นทางลับสำหรับหลบหนีรวมหลายสาย สามารถข้ามขุนเขาบรรพตกลับสู่รัฐฉิน

รอจนฟ้ามืดค่ำ เซี่ยงเส้าหลงค่อยชักชวนเถิงอี้เดินทางกลับนครหานตาน ตอนนี้ทหารจ้าวที่เฝ้าประตูเมืองไม่มีผู้ใดไม่รู้จักผู้งมงายอาชา ไม่ต้องแสดงใบผ่านทาง ก็ปล่อยให้พวกเขาผ่านได้

เพิ่งกลับถึงเรือนรับรอง อูกัวเดินเข้ามารับหน้ากล่าวว่า “ฮูหยิน

สามมาแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้หันไปมองหน้ากัน ทวนคำ “ฮูหยินสาม?” อูกัวฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ฮูหยินของนายสามมิใช่ฮูหยินสามเป็นอะไร? ฮูหยินสามงามนั้นงามอยู่ แต่เจ้าอารมณ์ยิ่ง ยากแก่การปรนนิบัติ”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่าเป็นสั้งโหย่ว หวนนึกถึงสั้งโหย่วประกาศว่า ภายในสองวันหากไม่ได้รับคำตอบจากเขา จะแอบอ้างเป็นฮูหยินของเขามาหาเขา คิดไม่ถึงนางรุดมาจริงๆ ต้องลอบคร่ำครวญในใจ บอกเล่าความจริงต่อเถิงอี้

เถิงอี้ปวดเศียรเวียนเกล้าเช่นกัน ทอดถอนใจกล่าวว่า “ดีที่เมื่อคืนมีม้าศึกขบวนหนึ่งมาถึง ถือว่าเป็นผู้ติดตามคนหนึ่งก็แล้วกัน”

เซี่ยงเส้าหลงร้องว่า “ท่านไม่ไปเกลี้ยกล่อมพี่ภรรยาท่าน กลับยึดถือนางเป็นฮูหยินข้าพเจ้าอีก?”

เถิงอี้ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านไปรับมือนางก่อน เราเห็นว่านางชอบพอท่านอยู่บ้าง ขอเพียงทั้งข่มขู่ทั้งปลอบประโลม เชื่อว่าพิชิตนางได้” กล่าวจบปลีกตัวจากไป เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ตัดใจเข้าสู่ตึกใน

เห็นสั้งโหย่วผลัดเปลี่ยนเป็นสวมชุดเลิศหรู ผมเผ้าเกล้าเป็นมวยปล่อยปอยผมทิ้งลง งามเฉิดฉายจนเซี่ยงเส้าหลงเบิกตาค้างอย่างตะลึงลาน

สั้งโหย่วหัวร่อคิกออกมา กล่าวว่า “ผู้อื่นสวมรอยเป็นฮูหยินของท่าน ไม่ทราบคลับคล้ายหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงเดินถึงด้านหลังนาง สูดดมซอกคอขาวผ่องของนาง รู้สึกมีกลิ่นหอมจรุงใจ ปากกล่าวว่า “กำหนดเวลาสองวันยังไม่ผ่านพ้น ท่านรีบร้อนมาเป็นฮูหยินข้าพเจ้า ใช่บังเกิดความกระสันรัญจวนหรือไร?”

สั้งโหย่วแหงนเงยหน้าขึ้น ชม้ายมองเขาแวบหนึ่ง กล่าวเฉื่อยชาว่า “ท่านกล่าวอย่างไรก็ได้ สรุปแล้วข้าพเจ้าจะขอติดตามท่านเพื่อช่วยงานของท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงจงใจกล่าวเป็นเชิงประสงค์ร้ายว่า “พี่สาวใหญ่ไม่กลัวถูกข้าพเจ้าเอารัดเอาเปรียบ สร้างสัมพันธ์ฮูหยินจริงๆ หรือ?”

สั้งโหย่วกล่าวอย่างอาจหาญว่า “ท่านพอใจทำอะไรก็ทำเช่นนั้น คิดทำการใหญ่ไหนเลยยึดถือข้อปลีกย่อยได้ ต่อให้ถูกคนต่ำช้าฉกฉวยโอกาส ก็เป็นเรื่องอับจนปัญญา”

เซี่ยงเส้าหลงอับจนปัญญาต่อนาง ขบกรามกล่าวว่า “ผู้ใดฉกฉวยโอกาสคุณหนูโหย่วคงทราบกระจ่างแก่ใจเอง”

สั้งโหย่วแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน หมุนตัวมายกมือโอบรอบคอของเขา กล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า “**เซียงกง** *(คำเรียกสามี)* จัดหาหญิงรับใช้สักสองนาง ปรนนิบัติฮูหยินของท่านเถอะ ภรรยาของผู้งมงายอาชาไหนเลยเสียศักดิ์ศรีปรนนิบัติดูแลตัวเองได้?”

เซี่ยงเส้าหลงทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน และถูกท่าทีอันสนิทสนมของนางเย้ายั่วจนว้าวุ่นอยู่บ้าง ยื่นมือโอบเอวเพียงหยิบมือเดียวของนางไว้ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ตกลง ข้าพเจ้าจะตามตัวหญิงรับใช้ที่ดีกนอกสักสองนางมาปรนนิบัติท่าน แต่ท่านต้องหักห้ามอารมณ์ อย่าได้เอะอะอาละวาด หาไม่ก็ชักมีดแสดงอาวุธเช่นกาลก่อน โอ เมื่อมีคนนอกเพิ่มเข้ามา เกรงว่าข้าพเจ้ายามนอนยังไม่อาจเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริงต่อฮูหยินท่าน”

สั้งโหย่วบีบบังคับเขาจนยอมศิโรราบเป็นผลสำเร็จ สร้างความยินดียิ่ง ดิ้นหลุดจากอ้อมอกของเขา หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า “ผู้ใดนอนเป็นเพื่อนกับท่าน ข้าพเจ้าจะพักอาศัยอยู่ห้องข้างติดกัน แต่หากมีโจรน้อยคิดย่องเข้าห้อง ต้องรับประทานมีดบินของข้าพเจ้า” กล่าวจบเดินไปตามเส้นทางซึ่งทอดสู่ห้องนอน

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะทอดถอนใจ เมื่อเพิ่มหญิงงามที่ไม่มีวันยอมสยบเช่นนี้อยู่ข้างกาย นับแต่นี้คงต้องเผชิญเรื่องยุ่งยากไม่สิ้นสุด แต่เห็นนางตอนนี้กระหยิ่มยินดี เปรียบกับลักษณะท่าทีอันเคียดขึ้งอาฆาตเช่นเมื่อวันก่อน ตัวเองนับว่ากระทำเรื่องราวอันเป็นกุศลประการหนึ่ง

กล่าวตามความสัตย์ สั้งโหย่วดึงดูดใจเขายิ่งกว่าจ้าวจื้อ อาจบางที

เพราะสิ่งที่ยากจะครอบครองยิ่งมีคุณค่า

ยามนั้นอูกัวรุดมารายงานว่า จ้าวมู่ส่งคนมาหาเขา เซี่ยงเส้าหลงพอออกไปยังห้องรับแขกด้านนอก พบว่าผู้มากลับเป็นผูปู้ ผูปู้ถ่ายทอดวาจาจ้าวมู่ว่า ค่ำคืนนี้จ้าวมู่จัดเลี้ยงต้องรับเถียนตาน เถียนตานเจาะจงว่าต้องการพบเซี่ยงเส้าหลง ดังนั้นผูปู้จัดรถม้ามารับตัวเขา

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงกำลังจะได้พบกับบุคคลระบือนามซึ่งได้รับการจารึกในประวัติศาสตร์ อดตื่นเต้นตึงเครียดมิได้ จากนั้นฉุกคิดว่ายังมีผู้ใดมีชื่อเสียงกว่าจิ๋นซีฮ่องเต้อีก พอได้คิดค่อยคลายใจลง ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าออกจากบ้านรับรอง

เห็นบนลานกว้างจอดไว้ด้วยรถม้าเลิศหรูคันหนึ่ง โดยมีคนของพระยาเจ้ามฤคเกือบห้าสิบนายตามอารักขาอย่างแข็งขัน ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงชักชวนผูปู้ขึ้นรถไปด้วยกัน

ผูปู้กล่าวชมเชยต่อกำลังขวัญของผู้งมงายอาชา เซี่ยงเส้าหลงค่อยบอกความจริงว่า ผู้งมงายอาชาคือเซี่ยงเส้าหลง สร้างความตื่นเต้นยินดีแก่ผูปู้ยิ่ง

รถม้าแล่นถึงตึกพระยา ทั้งสองนัดหมายวิธีติดต่อกัน ค่อยก้าวลงจากรถม้า

สถานที่จัดเลี้ยงเป็นเรือนชั้นใน ซึ่งครั้งก่อนเซี่ยงเส้าหลงได้พบกับเอี้ยนผิงผู้เป็นมหาคุรุจ้าวม่อ คราครั้งนี้เขามาถึงนครหานตาน ไม่เคยได้ยินข่าวคราวของคนผู้นี้อีก หากพบพานจ้าวจื้อควรสอบถามดู

เพิ่งนึกถึงจ้าวจื้อ เห็นจ้าวจื้อยืนสนทนากับนางระบำกลุ่มหนึ่ง จ้าวจื้อพอพบเห็นเขา ก็ปรายตาบอกใบ้ เป็นความหมายว่ามีคำพูดคิดกล่าว เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจด้วยปัญญาไว บอกให้ผูปู้รออยู่ด้านข้าง จากนั้นเดินเข้าหาจ้าวจื้อ ทักทายว่า “แม่นางจื้อสบาย?”

จ้าวจื้อผละจากเหล่านางระบำ ตรงเข้าหารับหน้า เดินเคียงคู่ไปกับเขา กล่าวเบาๆ ว่า “เมื่อคืนเถียนเจินสองพี่น้องถูกจ้าวมู่ส่งตัวไป

ปรนนิบัติเถียนตาน หลังจากนั้นเถียนตานชมเชยพวกนางไม่ขาดปาก ไม่แน่ว่าจะขอตัวพวกนางจากจ้าวมู่ เถียนเจินขอให้ท่านช่วยเหลือพวกนาง”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะ กล่าวว่า “ทราบแล้ว บอกต่อพวกนางว่าข้าพเจ้าจะไม่นิ่งดูดายแน่นอน”

ปากแม้กล่าวเช่นนั้น ในใจไม่ทราบว่าจะช่วยเหลือพวกนางอย่างไร

จ้าวจื้อยึดถือเซี่ยงเส้าหลงเป็นผู้วิเศษ เข้าใจว่าขอเพียงเขารับปากต้องกระทำได้ จึงกล่าวด้วยความยินดีว่า “ข้าพเจ้าบอกต่อพวกนางแต่แรกว่า ท่านถือยุติธรรมน้ำใจต้องช่วยเหลือพวกนางแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงลอบฝืนยิ้ม ถ่ายทอดบอกเรื่องของสั้งโหย่วให้ทราบ จ้าวจื้อต้องปิดปากหัวร่อกล่าวว่า “ท่านยอดเยี่ยมจริง ดูท่าทีพี่โหย่วรักท่านจนแทบคลุ้มคลั่งแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความวาบหวามใจ ถามว่า “อย่างนั้นท่านเล่า?”

จ้าวจื้อหน้าแดงวูบหนึ่ง กล่าวว่า “ผู้อื่นแทบไม่คิดแยกจากท่านชั่วครู่ชั่วยาม”

เซี่ยงเส้าหลงความจริงสมควรเบิกบานใจ แต่หวนนึกถึงชะตากรรมของเถียนเจินกับเถียนฟ่งสองพี่น้อง ความรู้สึกอันอิ่มเอมใจต้องลดทอนลง สงบจิตใจก้าวขึ้นสู่ทางระเบียง เดินไปยังเรือนชั้นใน

เรือนชั้นในจุดโคมไฟสว่างไสว ได้ยินเสียงมโหรีดังแว่วมา การรักษาการณ์เข้มงวดเป็นพิเศษ ที่หน้าประตูของเรือนชั้นใน ปรากฏนักบู๊รัฐฉีห้าสิบหกสิบคนยืนประจำที่ นี่เป็นครั้งแรกที่เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งพบเห็นงานเลี้ยงที่วางกำลังแน่นหนาถึงเพียงนี้

มือกระบี่รูปกายแข็งแรง หน้าตาจัดอยู่ประเภทหล่อเหลาผู้หนึ่งพลันก้าวยาวๆ มา น้อมกายคารวะกล่าวว่า “ท่านผู้นี้คงเป็นท่านต่งควงซึ่งท่านเสนาบดีเถียนต้องการพบแล้ว ข้าพเจ้าตันฉู่เป็นองครักษ์คนสนิทของท่านมหาเสนาบดีเถียน ขอคารวะต่อท่านต่ง”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน รีบคารวะตอบ สั้งโหย่วสองพี่น้องเคย

เอ่ยถึงคนผู้นี้ บอกว่าตันฉู่เป็นมือดีแห่งรัฐฉี มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม กลับมีกลิ่นอายอันดุร้ายแผ่ซ่านออกมา นับว่าน้อยครั้งจะพบพาน

ตันฉู่ขอให้ผูปู้ส่งมอบผู้งมงายอาชาต่อเขา จากนั้นผายมือเชื้อเชิญเซี่ยงเส้าหลงเดินเข้าไปก่อน เหล่านักบู๊รัฐฉีที่เฝ้าประตูล่าถอยไปสองฟากข้าง พร้อมกันนั้นมีคนรายงานเข้าไปว่า “ท่านต่งควงมาถึง”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงรอยแผลเป็นของกระบี่บนเนินอกขาวผ่องของสั้งโหย่ว อดครุ่นคิดมิได้ว่า นางลอบสังหารเถียนตานถึงสองครั้งยังรักษาชีวิตไว้ได้ นับเป็นเรื่องปาฏิหาริย์จริงๆ

เซี่ยงเส้าหลงพอก้าวข้ามธรณีประตู ปราดแรกก็เหลือบแลเห็นเถียนตาน นี่มิใช่เป็นเพราะที่ด้านหลังของเถียนตานยืนอารักขาด้วยชายฉกรรจ์ต่ำเตี้ยล่ำสัน มีหน้าตาคลับคล้ายสองคน แสดงว่าเป็นหลิวตงเซี่ยกับหลิวตงสื่อซึ่งสั้งโหย่วเคยเอ่ยถึง และมิใช่เพียงเพราะเถียนตานสวมใส่ชุดขาวตัดกับผู้อื่นซึ่งแต่งกายเลิศหรู หากแต่เป็นเถียนตานกอปรด้วยบุคลิกภาพที่ผู้คนพอพบเห็นก็ยากลืมเลือน

เถียนตานมีอายุประมาณสี่สิบปี รูปร่างผอมสูง จมูกงองุ้มดุจจะงอยปากเหยี่ยว หากแต่สอดรับกับโหนกแก้มนูนสูงทั้งสองข้าง กลายเป็นลักษณะที่สะกดคุกคามคน ใต้ขนคิ้วดกหนาทั้งคู่ เป็นตาคมวาวซ่อนประกาย นับเป็นชนชั้นผู้นำแห่งแว่นแคว้นหนึ่งจริงๆ จ้าวมู่นั่งอยู่ด้านข้างมาตรว่ามีบุคลิกของผู้เหี้ยมหาญ แต่เมื่อเปรียบเทียบกัน แสดงว่าด้อยกว่ามากนัก

ผู้ที่นั่งล้อมโต๊ะเตี้ยขนาดใหญ่มีทั้งสิ้นสิบสองคน ผู้ที่อยู่เหนือความคาดหมายของเซี่ยงเส้าหลงกลับเป็นจิงฮองเฮา นับว่าเถียนตานมีศักดิ์ฐานะเหนือธรรมดา แม้กระทั่งจิงฮองเฮายังเสด็จมาร่วมงานด้วย

บรรดาบุคคลที่พบหน้าเป็นประจำทั้งกวอไค เล่อเซิ่งกับหัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวล้วนไม่ได้มาร่วมงาน ตรงข้ามกับกวอจ้งยังนำกวอซิ่วเอ๋อผู้เป็นธิดามาด้วย นอกจากนั้นยังมีจีจ้ง หลี่หยวน หานฉ่วง หลงหยางจวินและจ้าวฮูหยิน

ยังมีชาวฉีอีกสองคน หนึ่งเป็น “สหายเก่า” ฉีหวี่ นั่งอยู่ด้านซ้ายของหยาฮูหยิน คอยเอาอกเอาใจนาง แต่หยาฮูหยินหาได้แยแสสนใจไม่ อีกผู้หนึ่งเป็นบัณฑิตนักศึกษา ลักษณะคล้ายที่ปรึกษา หน้าตาหล่อเหลาคมคาย หน้าผากโหนกนูนผายกว้าง ให้ความรู้สึกที่ดีแก่ผู้พบเห็น

การมาของเซี่ยงเส้าหลง สะกดให้ภายในเรือนชั้นในเงียบกริบลง เถียนตานใช้สายตาราวลูกเกาทัณฑ์พวยพุ่งมายังเซี่ยงเส้าหลง พอเห็นรูปร่างหน้าตาของอีกฝ่าย ดวงตาถึงกับเป็นประกาย กลับยืดกายขึ้น ยื่นมือออกมา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ผู้คนที่บอกว่าพบหน้าไม่เท่ากับได้ยินชื่อ ข้าพเจ้ากลับบอกว่า ได้ยินชื่อไหนเลยสู้พบหน้า ในที่สุดได้เห็นบุคลิกของพี่ต่งแล้วยินดีที่ได้พบจริงๆ”

บุคคลอื่นนอกจากจิงฮองเฮา กวอซิ่วเอ๋อกับหยาฮูหยินเห็นเถียนตานผุดลุกขึ้น จำต้องลุกตาม ผู้ที่ไม่ยินยอมพร้อมใจที่สุดคือหลี่หยวน เพียงแต่ท่าทีของเขาดีกว่าเก่าก่อน คาดว่ากุศโลบายของจี้เอียนหยานได้ผลแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงยอมรับนับถือต่อความใจกว้างไม่ถือเนื้อถือตัวของเถียนตาน ยามนั้นเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น ถวายบังคมต่อจิงฮองเฮาก่อน ค่อยเดินถึงเบื้องหน้าเถียนตาน ยื่นมือสองออกสัมผัสกับอีกฝ่าย รู้สึกว่ามือของเถียนตานหนากว้างและอบอุ่นมีพลัง

เถียนตานสำรวจมองเซี่ยงเส้าหลงขึ้นๆ ลงๆ ยิ้มพลางกล่าวว่า “คิดไม่ถึงท่านต่งมิเพียงชำนาญการเลี้ยงม้า ด้านเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ท่านหลี่หยวนเคยเอ่ยถึงต่อข้าพเจ้ามากกว่าหนึ่งครั้ง”

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตาไปยังหลี่หยวน หลี่หยวนฝืนใจเค้นรอยยิ้มขึ้น ผงกศีรษะรับ

เถียนตานสั่งให้จัดที่นั่งข้างกายเขาเพิ่มอีกที่หนึ่ง พร้อมกับแนะนำฉีหวี่กับบัณฑิตซึ่งเป็นที่ปรึกษา และมีนามว่าเถียนปังต่อเซี่ยงเส้าหลง หลังจากปฏิสันถารอีกหลายคำ ทั้งหมดค่อยทรุดนั่งลง

เสียงฝีเท้าดังขึ้น เถียนเจินกับเถียนฟ่งออกมาทำหน้าที่รินสุราให้

แก่แขกเหรื่อ จ้าวมู่กลับจัดให้นางบำเรอทั้งสองออกมารับแขก แสดงว่าให้ความสำคัญต่อเถียนตานอย่างมาก เถียนฟ่งยังไม่ล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของเซี่ยงเส้าหลง แสดงว่าเถียนเจินเชื่อฟังคำสั่งเส้าหลง ปกปิดความจริงต่อน้องสาวร่วมสายเลือด เพียงประการนี้ เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าสมควรมีภาระรับผิดชอบต่อนาง

เมื่อเถียนเจินรินสุราแก่เซี่ยงเส้าหลง มือเรียวงามกลับสั่นระริกขึ้นมา บุคคลอื่นไม่ทันสังเกต แต่กลับไม่อาจรอดพ้นจากสายตาของเถียนตานได้ ต้องกล่าวว่า “เจินน้อยตื่นเต้นอันใด?”

คำพูดพอกล่าว สายตาทุกผู้คนล้วนจ้องจับมายังเถียนเจินเป็นจุดเดียว

เถียนเจินพอพบหน้าเซี่ยงเส้าหลง คล้ายเป็นดวงประทีปกลางทะเลทุกข์ นึกถึงความคับแค้นใจที่ได้รับ จิตใจว้าวุ่นมือสั่นระริก พอฟังเถียนตานถามไถ่ ยังเข้าใจว่าตัวเองเปิดเผยศักดิ์ศรีเซี่ยงเส้าหลงออกมา สร้างความแตกตื่นจนทำให้ป้านทองเหลืองหลุดจากมือ หยาดสุรากระเซ็นใส่ปกเสื้อเซี่ยงเส้าหลง

จ้าวมู่หน้าแปรเปลี่ยนไป ขณะจะตวาดตำหนิ เซี่ยงเส้าหลงชิงยื่นมือประคองเถียนเจินเอาไว้ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “เรื่องราวเพียงเล็กน้อย หญิงงามอย่าได้ใส่ใจ” พลางก้มศีรษะสูดดมปกเสื้อตัวเอง ชมเชยว่าสุราที่ดี

ทุกผู้คนหัวร่อออกมา จิงฮองเฮาแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า “ผู้อื่นดื่มสุรา ท่านต่งกลับสูดดมสุรา”

เซี่ยงเส้าหลงมือหนึ่งประคองแผ่นหลังเถียนเจิน มือหนึ่งกุมมือนุ่มนิ่มของนาง ค่อยสะกดจนเถียนเจินเยือกเย็นลง แน่ใจว่ายุรุษที่นางเฝ้าครุ่นคิดถึงผู้นี้ มีความสามารถปกป้องคุ้มครองนาง

จ้าวมู่ทราบว่ายามนี้ไม่สะดวกกับการตำหนินาง จึงตวาดขับไล่เถียนเจินล่าถอยไป จากนั้นชักชวนเซี่ยงเส้าหลงเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้า เซี่ยงเส้าหลงก็ขอตัวต่อคนทั้งหมด ติดตามจ้าวมู่เข้าสู่ด้านใน

จ้าวมู่สั่งคนนำเสื้อใหม่ที่ยังไม่ได้สวมใส่มาให้เซี่ยงเส้าหลงผลัดเปลี่ยน เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสกล่าวว่า “ท่านพระยายอดเยี่ยมยิ่ง กลับเสาะหาหญิงสาวสองพี่น้องที่มีใบหน้าพิมพ์เดียวกันมาคู่หนึ่ง ช่างเป็นนางบำเรอที่ยากพบพานจริงๆ”

จ้าวมู่มีสีหน้าลำบากใจ ทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านไยไม่บ่งบอกแต่แรก? เมื่อคืนเถียนตานได้ลิ้มรสสวาทถึงกับชมเชยพวกนางไม่ขาดปาก เรารับปากยกพวกนางแก่เขาแล้ว ไหนเลยคืนคำได้?”

หัวใจเซี่ยงเส้าหลงตกวูบลง แววตาที่ผิดหวังหาได้เสแสร้งแกล้งดัดไม่ ตอนนี้จ้าวมู่ยึดถืออีกฝ่ายหนึ่งเป็นคนสนิทอันดับหนึ่ง พอเห็นเช่นนั้นขมวดคิ้วกล่าวว่า “หากท่านต้องการพวกนาง มิใช่ไม่มีหนทาง เพียงแต่สำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับเถียนตานให้ความสำคัญต่อท่านเพียงไหน?”

ทั้งสองกลับมาที่งานเลี้ยง หลงหยางจวินสำรวจมองเซี่ยงเส้าหลงอย่างยิ้มแย้ม กล่าวว่า “ท่านต่งสวมใส่เสื้อผ้าเลิศหรู ให้ความรู้สึกแปลกใหม่แก่ผู้คนนัก” จากนั้น “ชม้ายชายตา” ต่อจ้าวมู่ กล่าวว่า “ท่านพระยารับปากจะนำท่านต่งไปตรวจรักษาม้าของผู้อื่น เหตุใดจนบัดนี้ยังไม่ได้ดำเนินการ?”

จ้าวมู่ทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงไม่นิยมบุรุษเพศเดียวกัน ดังนั้นหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “ท่านต่งไปยังสถานปศุสัตว์แทบทุกวี่วัน เราไหนเลยจับตัวได้?”

เถียนตานยิ้มพลางสัพยอกหลงหยางจวินว่า “หากท่านหลงหยางจวินเพียงเพราะเรื่องอาชา ข้าพเจ้ามีผู้ชำนาญการรักษาม้า ลองดูว่าสามารถกระทำแทนพี่ต่งหรือไม่?”

หลงหยางจวินย่อมทราบว่า เถียนตานกล่าวสัพยอก ดังนั้น “ค้อนขวับ” ใส่คราหนึ่ง ยามนั้นบัณฑิตนามเถียนปังกล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “รัฐเรามียอดอาชาชื่อว่าเด็กดื้อ วิ่งเร็วดั่งลมพายุหมุน แต่ไม่มีผู้ใดกำราบมัน ไม่ว่าใช้ไม้อ่อนหรือแข็งล้วนทำไม่ได้ บัดนี้นับเป็นโอกาสเหมาะที่จะขอคำแนะนำสั่งสอนจากท่านต่ง”

เถียนตานรับฟังจนขมวดคิ้ว ทราบว่าผู้ใต้บังคับบัญชาจงใจกลั่นแกล้งก่อกวน ลองนึกดู กระทั่งม้ายังไม่เคยเห็นมาก่อน ไหนเลยบ่งบอกวิธีกำราบให้ละพยศได้

เซี่ยงเส้าหลงเยือกเย็นมิลนลาน ยิ้มพลางกล่าวว่า “วิธีกำราบสัตว์ก่อนอื่นต้องทำให้มันไม่ระวังป้องกันท่าน แต่นี่เพียงเป็นวิธีชั้นต่ำของผู้คนทั่วไป วิธีชั้นสูงคือให้มันยึดถือท่านเป็นพวกเดียวกัน ให้ความรักใคร่ดูแล อย่างนั้นไม่ว่าเป็นม้าพยศเพียงไหน จะกลายเป็นเชื่อฟัง ยินยอมร่วมมือทุกประการ”

เถียนตานถูกสะกิดความสนใจขึ้นมา กล่าวว่า “มนุษย์คือมนุษย์ เดรัจฉานคือเดรัจฉาน ไหนเลยทำให้เดรัจฉานยึดถือมนุษย์เป็นพวกเดียวกันได้?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “วิธีการมีอยู่มากหลาย สมมติเช่นเดรัจฉานพอแรกเกิดสัมผัสกับสิ่งมีชีวิตใด จะยึดถือเป็นพ่อแม่ผู้ให้กำเนิด หากไม่เชื่อลองทดสอบลูกเป็ดแรกเกิดดู จะทราบว่าคำพูดเราผู้แซ่ต่งไม่แปลกปลอม”

วาจาประดานี้มิใช่ไม่มีหลักฐาน หากแต่เป็นข้อเท็จจริง ซึ่งผ่านการพิสูจน์ในเชิงจิตวิทยายุคปัจจุบัน สร้างความประหลาดใจแก่ทุกผู้คนนักหานฉ่วงกล่าวเสริมว่า “มิน่าเล่าฟังว่าทารกที่ถูกทอดทิ้งอยู่กลางพงไพรกินนมสุนัขป่าจนเติบใหญ่ จะกลายเป็นมนุษย์หมาป่า ทั้งนี้เพราะมันเข้าใจว่าสุนัขหมาป่าเป็นพ่อแม่ผู้ให้กำเนิดเอง”

หลี่หยวนเห็นทุกผู้คนผงกศีรษะรับ รู้สึกไม่ยินยอมพร้อมใจกล่าวว่า “แต่ม้าวิเศษเด็กดื้อเติบโตเป็นม้าหนุ่มแล้ว เป็นไปไม่ได้ที่จะยึดถือมนุษย์เป็นพวกเดียวกัน ไม่ทราบท่านต่งมีหนทางอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงโน้มหน้าไปเล็กน้อย ทำท่ามีลับลมคมใน ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลงกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีวิธีปราบพยศม้าอยู่วิธีหนึ่ง ใช้ได้ผลตลอดมา ยึดถือเป็นเคล็ดลับไม่เคยบอกต่อผู้ใด แต่วันนี้เกิดอารมณ์ครึกครื้น ขอบอกต่อท่านเสนาบดีเถียนและพวก”

ทุกผู้คนโน้มหน้าออกไปอย่างลืมตัว เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “วิธีการนี้รวบรัดยิ่ง นั่นคือหลับนอนกับม้า มันจะคลายความระแวดระวัง ถึงกับยึดถือท่านเป็นพวกเดียวกัน”

ทุกผู้คนตอนแรกงงงันวูบ ขบคิดแล้วค่อยส่งเสียงร้องสนับสนุน หลักการของเซี่ยงเส้าหลงข้อนี้ก็มีหลักฐาน ก่อนหน้านี้เขาได้รับข่าวสารว่า ครูฝึกสัตว์ผู้หนึ่งอธิบายว่า ขอเพียงกินอยู่หลับนอนกับสัตว์ร้าย พวกมันจะยึดถือท่านเป็นพวกเดียวกัน ไม่อย่างนั้นจะไม่ละทิ้งสัญชาตญาณระแวดระวังโดยเด็ดขาด

นี่เป็นข้อแตกต่างระหว่างคนร่วมสมัยกับคนยุคโบราณ ในข้อมูลข่าวสารเช่นนี้ แม้นว่านั่งอยู่ภายในบ้าน ก็สามารถรับข่าวสารซึ่งหลั่งไหลมาจากทุกสารทิศ ผู้คนยุคโบราณกลับอยู่คนละรัฐ เพียงอาศัยแผ่นไม้ไผ่ หนังสือแพรบันทึกเหตุการณ์ หรือบอกเล่าผ่านปากต่อปาก เมื่อเปรียบเทียบกัน เซี่ยงเส้าหลงซึ่งเป็นมนุษย์ปุถุชนในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด กลับเป็นผู้รอบรู้เจนจบสารพัน

เถียนตานยกมือตบโต๊ะ ร้องชักชวนทุกผู้คนดื่มให้แก่ผู้งมงายอาชาผู้นี้ หลี่หยวนถูกยันกลับมาอีกครั้ง ในใจไม่กล้าดูแคลนฝ่ายตรงข้าม หากแต่นึกหาแผนการชั่วร้ายอื่นอีก

ทุกผู้คนยกจอกดื่มสุราหมดสิ้น เถียนเจินกับเถียนฟ่งสองเจ้าม่วยเข้ามารินสุราให้แก่ทั้งหมดอีกคำรบหนึ่ง จ้าวมู่ปรายตาบอกใบ้ต่อเซี่ยงเส้าหลงก่อน ค่อยกล่าวกับเถียนตานว่า “ท่านเสนาบดีเถียนกับท่านต่งมิเพียงถูกอัธยาศัยใจคอ แม้แต่ความรักชอบก็ไม่แตกต่าง ล้วนพึงตาต้องใจต่อหญิงสาวรัฐเว่ยคู่นี้ ท่านต่งพอทราบว่าพวกนางถูกยกให้แก่ท่านเสนาบดีเถียน...”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา กล่าวตัดบทว่า “หญิงงามตกเป็นของผู้นำเปรื่องปราด เราผู้แซ่ต่งมีแต่แสดงความยินดี หามีจิตริษยาไม่”

จ้าวมู่ลอบโห่ร้องชมเชยเซี่ยงเส้าหลงประสานสอดคล้องเป็นอย่างดี ตอนนี้ดูว่าเถียนตานยินยอมตัดใจยกสองเจ้ม่วยตระกูลเถียนให้หรือไม่

เถียนตานก็มิใช่ชนชั้นธรรมดา กล่าวอย่างโอ่อ่าผ่าเผยว่า “ท่านต่งมีความประสงค์เช่นนี้ ข้าพเจ้าขอกำนัลพวกนางให้ เพื่อที่ท่านต่งมีเพื่อนอื่นนอกเหนือจากม้า”

ยุคสมัยนั้นการยกนางบำเรอให้แก่กัน จนถือเป็นเรื่องปรกติธรรมดา หามีผู้ใดเกิดความตื่นเต้นสงสัยไม่ สร้างความปลอดโปร่งคลายใจแก่เซี่ยงเส้าหลง กล่าวขอบคุณเถียนตานอยู่หลายคำ

จ้าวมู่ต้องการเอาใจเซี่ยงเส้าหลง ออกคำสั่งต่อสองพี่น้องตระกูลเถียนว่า “ท่านเสนาบดีเถียนยกพวกเจ้าให้แก่ท่านต่ง พวกเจ้าต้องปรนนิบัติรับใช้ ห้ามมิให้ขัดคำสั่ง”

หญิงสาวทั้งสองงงงันวูบใหญ่ เถียนเจินก้มศีรษะต่ำ มิให้ผู้คนพบเห็นเค้าความลิงโลดยินดีของนาง คุกเข่าลงกราบขอบคุณ เถียนฟ่งก็ชม้ายมองผู้เป็นนายคนใหม่แวบหนึ่ง ค่อยคุกเข่าลง

จ้าวมู่พานสั่งพวกนางกลับไปเก็บเสื้อผ้าข้าวของ รอสักครู่ติดตามเซี่ยงเส้าหลงกลับสู่เคหสถาน จิงฮองเฮาแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า “เมื่อมีหญิงงามปานบุปผาคู่นี้ ท่านต่งอย่าได้ลืมเลือนหลับนอนกับม้าอีก”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงตนเองใกล้ชิดกับพระนาง อดวาบหวิวใจมิได้ กวอซิ่วเอ๋อซึ่งสงบปากคำตลอดมาพลันถามว่า “ท่านต่งเคยหลับนอนกับม้าจริงหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงได้ยินนางถามไถ่ด้วยความไร้เดียงสา จึงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ย่อมแน่นอน ตั้งแต่อายุเจ็ดขวบ เราผู้แซ่ต่งก็เริ่มหลับนอนกับม้า แต่มิใช่ในคอกม้า หากแต่เป็นในห้องนอน”

ทุกผู้คนได้ยินเซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยอารมณ์ขัน ล้วนหัวร่อออกมา

ผู้งมงายอาชาผู้นี้มีเสน่ห์แรงกล้า ไม่ว่าเวลาและสถานที่ใดล้วนเป็นบุคคลสำคัญของทุกคน บรรยากาศการสนทนาดำเนินไปด้วยความกลมกลืน

ผู้ร่วมงานเลี้ยงถือเป็นตัวแทนของรัฐฉี ฉู่ หาน จ้าว วุ่ยและราชวงศ์ตงโจว หัวข้อสนทนาย่อมวกกลับมาที่รัฐฉิน ซึ่งเป็นศัตรูสำคัญ

จีจ้งกล่าวว่า “พวกเราดำเนินแผนรวมประสานแนวดิ่งหลายครั้ง ล้วนพิชิตรัฐฉินไม่ได้ ประการสำคัญสืบเนื่องจากรัฐฉินมีด่านป้องกันทั้งทางทิศตะวันออกกับทิศตะวันออกเฉียงใต้ แต่ขอเพียงพวกเราบุกยึดด่านใดด่านหนึ่ง ก็สามารถกรีธาทัพเข้าไป เมื่อถึงเวลานั้นดูว่าพวกมันยังพึ่งพาอาศัยอะไร?”

ก่อนหน้านี้การสงครามด้วยรถศึกดำเนินบนทุ่งราบ แต่นับตั้งแต่ทัพม้ากลายเป็นกำลังหลักในการรบ ด่านรักษาการณ์มีความสำคัญเพิ่มขึ้น สำหรับกับรัฐฉินยิ่งเป็นเครื่องตัดสินการดำรงหรือล่มสลาย คำพูดของจีจ้งบ่งบอกจุดแข็งของรัฐฉิน และกล่าวได้ว่าเป็นจุดอ่อนที่เป็นต้นเหตุแห่งความพินาศเช่นกัน ฉวยโอกาสหว่านล้อมทุกฝ่ายร่วมแรงร่วมใจผนึกกำลังล้มล้างรัฐฉิน

เถียนตานยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ความเข้มแข็งแห่งรัฐ ต้องประกอบด้วยเจ้าชีวิต ทางเศรษฐกิจและการทหาร ในความเห็นข้าพเจ้า ตอนนี้รัฐฉินคล้ายเข้มแข็งแท้จริงอ่อนแอ หลังจากแม่ทัพใหญ่ไป๋ฉีเสียชีวิตในทัพฉินปราศจากผู้สืบทอด ยามนี้จวงเซียงอ๋องปล่อยให้หลี่ปู้เหว่ยบริหารราชการ แผ่นดินต้องไม่ลงรอยกับทางฝ่ายทหาร แต่หากพวกเรายกกำลังบุกรัฐฉิน ชาวฉินเผชิญการรุกรานจากภายนอก จะรวมกำลังต่อต้าน เรียกว่าอวดฉลาดกลับพลาดพลั้ง ไม่ทราบท่านทั้งหลายเห็นด้วยหรือไม่?”

จีจ้งอับจนถ้อยคำ สีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นปั้นยากยิ่ง กวอจ้งจึงกล่าวถามว่า “ท่านเสนาบดีเถียนไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอรวมประสานแนวดิ่งหรือ?”

การรวมประสานแนวดิ่งครั้งนี้ นับเป็นความหวังสุดท้ายที่คนผู้นี้ฝากไว้กับรัฐจ้าว หากเจรจาไม่เป็นผล กวอจ้งคงเลือกสถานที่อื่นสำหรับซ่อนตัวแล้ว

เถียนตานกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า “แผนรวมประสานแนวดิ่งต้องดำเนินการ เพียงแต่ต้องหารือในรายละเอียดกัน ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าคง

ไม่เดินทางไกลมายังที่นี้แล้ว"

คนผู้นี้มีอำนาจบารมีชนิดหนึ่ง ทำให้ผู้คนไม่กล้าโต้แย้ง พร้อมกันนั้นกลัวว่าหากบอกออกไป จะถูกเถียนตานสะกดเอาไว้

หลงหยางจวินพลันกล่าวเสียงแหลมเล็กว่า "ท่านเสนาบดีเถียนคล้ายล่วงรู้ความเคลื่อนไหวของชาวฉินเป็นอย่างดี ไม่ทราบสามารถบอกเล่าสภาพของเซี่ยงเส้าหลงต่อพวกเราหรือไม่ ในที่นี้มีผู้คนมากหลายต้องการได้ยินข่าวที่มันประสบชะตากรรม"

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน นับตั้งแต่กลับมายังรัฐจ้าว มาตรว่ามีคนเอ่ยถึงชื่อของเขา แต่ก็ยุติแต่กลางคัน ไม่เคยมีคนนำมาเป็นหัวข้อสนทนามาก่อน

เถียนตานยังคงยิ้มพลางกล่าวว่า "เซี่ยงเส้าหลงไม่รวบรัดธรรมดาทุกครั้งคราใช้กำลังที่น้อยกว่าเอาชนะพวกมาก แม้แต่พี่อู๋จี้ยังพลาดท่าเสียทีอื่นๆ มิต้องบ่งบอก ท่านทั้งหลายคงทราบกระจ่างเป็นอย่างดี"

อู๋จี้เป็นชื่อของเจ้าชิ่นหลินจวินแห่งรัฐวุ่ย หานฉ่วงชำเลืองมองหยาฮูหยิน บังเกิดความหึงหวงขึ้นมา กล่าวอย่างไม่พอใจว่า "ท่านเสนาบดีเถียนใช่เสริมความกล้าหาญของผู้อื่นหรือไม่? ในความเห็นเรา โจรน้อยนี้เพียงแต่โชคดีอยู่บ้างเท่านั้น"

เถียนตานกล่าวอย่างจริงจังว่า "ข้าพเจ้าแม้ปรารถนาใคร่สับร่างมันเป็นร้อยพันท่อน แต่ก็ไม่กล้าดูแคลนมัน เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งเหยียบย่างเข้ารัฐฉิน ก็สำแดงฝีมือต่อหน้าพระพักตร์จวงเซียงอ๋องและเหล่าขุนนางบุ๋นบู๊ ใช้กระบี่ต้านลูกธนูกล้าแข็งของขุนพลหวังเจี่ยน เสริมอำนาจให้แก่หลี่ปู้เหว่ย วันใดที่ไม่กำจัดคนผู้นี้ หลี่ปู้เหว่ยจะมีสภาพเฉกเช่นพยัคฆ์ติดปีก ก้าวขึ้นครองอำนาจในรัฐฉิน"

จีจ้งสอดคำขึ้น "เช่นนี้เป็นว่า ในรัฐฉินมีคนต้องการชีวิตของมันด้วย"

เถียนตานแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า "หากเซี่ยงเส้าหลงถูกฆ่าโดยง่ายดาย คงตกตายไปแต่แรกแล้ว ในรัฐฉินมีคนลอบทำร้ายมัน

กลับสูญเสียไพร่พลไปหลายคน แม้แต่ทางทหารซึ่งเป็นคู่อริของหลี่ปู้เหว่ยก็คิดแย่งชิงตัวมันไปจากพวกเดียวกัน”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนบังเกิดความเย็นเยือกไปทั่วสรรพางค์กาย เถียนตานย่อมไม่โง่เขลาจนบอกข่าวสารทั้งหมดในรัฐฉินออกมา แต่เท่าที่เปิดเผยเพียงบางส่วน ก็แม่นยำราวเห็นกับตา ไม่แน่ว่าจ้าวมู่ทราบข่าวการมายังนครหานตานของ “เซี่ยงเส้าหลง” จากคนผู้นี้เอง

จิงฮองเฮาตรัสขึ้นว่า “เราไม่เชื่อว่าไม่มีผู้ใดจัดการมัน มันหาได้มีสามหัวหกแขนไม่”

ฉีหวี่กล่าวว่า “ย่อมมีวิธีจัดการมัน ท่านเสนาบดีเถียน...”

เถียนตานแค่นเสียงด้วยความไม่พอใจ ขู่ขวัญจนฉีหวี่สงบปากคำไว้ ทุกผู้คนทราบว่าเถียนตานมีแผนจัดการกับเซี่ยงเส้าหลง พากันจับจ้องมองเขาเป็นจุดเดียว เถียนตานกล่าวว่า “ทุกผู้คนล้วนมีจุดอ่อนตัวเอง จุดอ่อนของเซี่ยงเส้าหลงคือถือน้ำใจไมตรี ใจอ่อนเกินไป นี่จึงเป็นสาเหตุคร่าชีวิตมัน”

ดวงตากวอซิ่วเอ๋อทอแววเลื่อนลอย นางเห็นว่านี่สมควรเป็นจุดเด่นจึงถูกต้อง ไฉนกลับกลายเป็นจุดอ่อน

ในที่สุดงานเลี้ยงเลิกรา เถียนตานพร้อมด้วยจิงฮองเฮากับจีจ้งเดินทางกลับก่อน ก่อนจากไปยังร่ำลาเซี่ยงเส้าหลงนัดหมายว่า วันหน้าสนทนากันใหม่ ค่อยขึ้นรถม้าจากไป

จ้าวมู่ความจริงคิดรั้งตัวเซี่ยงเส้าหลงไว้ แต่ติดขัดที่มีบุคคลอื่นอยู่ด้วย ได้แต่กล่าวว่า “หญิงงามคู่นั้นรอคอยท่านต่งอยู่บนรถม้า ฉวยโอกาสที่ระหว่างเดินทางกลับ ท่านต่งสามารถตรวจสอบสินค้าดู”

บุรุษรอบข้างล้วนหัวร่อเป็นเชิงรู้ใจ หลงหยางจวินชม้ายมองเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “เราคิดชักชวนท่านต่งขึ้นรถ แต่ท่านต่งมีหญิงงามปรนนิบัติ มิสู้เปลี่ยนเป็นวันพรุ่งนี้ ค่อยไปเยี่ยมเยือน” กล่าวจบไม่สนใจว่าเซี่ยงเส้าหลงรับปากหรือไม่ ก้าวขึ้นรถม้าจากไป

หลี่หยวนความจริงคิดติดตามหยาฮูหยินไป แต่กวอจ้งออกปาก

ชักชวนให้ขึ้นรถ จำต้องจากไปพร้อมกับกวอจ้งและกวอซิ่วเอ๋อ

หยาฮูหยินซึ่งยืนเหม่อลอยอยู่ด้านข้าง พลันกล่าวเบาๆ ว่า “ท่านพระยาหานเชิญกลับไปก่อนเถอะ”

หานฉ่วงเห็นนางมีสีหน้าเย็นชากระด้าง หัวใจที่ร้อนระอุถึงกับเย็นเยียบลง มาตรว่านึกแค้นเคือง แต่ก็อับจนปัญญา ได้แต่จากไปด้วยความผิดหวัง สุดท้ายหลงเหลือแต่จ้าวมู่ เซี่ยงเส้าหลงกับหยาฮูหยินสามคน บรรยากาศกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า หยาฮูหยินพอรับทราบข่าวคราวของเซี่ยงเส้าหลง จิตใจก็สับสนว้าวุ่น มาตรว่าเขานึกเห็นใจหยาฮูหยินอยู่บ้าง แต่หวนนึกถึงแม่เสือสาวในตึกที่พัก ไหนเลยกล้าชักนำหยาฮูหยินกลับไป เพียงกล่าวตามมารยาทว่า “วิกาลคล้อยดึกแล้ว ให้เราต่งควงส่งฮูหยินขึ้นรถดีหรือไม่?”

หยาฮูหยินใช้สายตาที่ละห้อยหดหู่มองดูเขาแวบหนึ่ง ไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ หากแต่เดินไปยังรถม้าของนาง

เซี่ยงเส้าหลงรีบติดตามไปเป็นเพื่อน แต่จวบกระทั่งหยาฮูหยินขึ้นรถยังไม่เอ่ยปากแม้สักคำเดียว

เซี่ยงเส้าหลงกริ่งเกรงจ้าวมู่เหนี่ยวรั้งเขาเอาไว้ ฉวยโอกาสโบกมือร่ำลาจ้าวมู่ มุดขึ้นรถม้าตัวเอง เข้าสู่โลกอันหอมกรุ่นของสองเจ้ม่วยตระกูลเถียน

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งมุดเข้ารถม้า สองเจ้ม่วยตระกูลเถียนก็โผเข้าอ้อมอกของเขา ร่ำไห้ด้วยความยินดี

เซี่ยงเส้าหลงยามกะทันหันจำแนกไม่ออกว่า นางใดเป็นเถียนเจิน นางใดเป็นเถียนฟ่ง หญิงสาวนางหนึ่งตัดพ้อว่า “พวกท่านหลอกลวงผู้อื่นสาหัสนัก”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยจดจำออก กล่าวว่า “ท่านคือเถียนฟ่ง”

ยามนี้รถม้าเคลื่อนออกจากคฤหาสน์พระยาเจ้ามฤคระยะทางหนึ่ง พลันหยุดยั้งชะงักลง เซี่ยงเส้าหลงบอกให้หญิงสาวทั้งสองนั่งให้เรียบร้อย

ค่อยชะโงกศีรษะออกไปถามว่า “เรื่องอันใด?”

ผูปู้ซึ่งรับหน้าที่คุ้มครองส่ง ควบขับม้ากลับมากล่าวว่า “ขบวนรถของหยาฮูหยินจอดรออยู่เบื้องหน้า ขอเชิญท่านต่งไป”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้า แต่ก็อับจนปัญญา กระโดดลงจากรถ ก้าวยาวๆ เข้าหารถม้าของหยาฮูหยินซึ่งจอดอยู่เบื้องหน้า

ขบวนรถเคลื่อนต่อไป กลับมุ่งสู่ทิศทางที่ตั้งของตึกที่พักเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงนั่งเคียงคู่กับหยาฮูหยิน หยาฮูหยินกล่าวขึ้นว่า “ต่งควง บอกต่อเรา ท่านมิใช่คนมักมากกามคุณ ไฉนให้ความสำคัญต่อสองเจ้ม่วยตระกูลเถียน?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ ทราบว่าหยาฮูหยินเริ่มระแวงสงสัยในตัวเขา ทั้งนี้เพราะนางล่วงรู้ว่าเขาเคยมีสัมพันธไมตรีกับสองเจ้ม่วยตระกูลเถียนมาก่อน

มาตรว่าเซี่ยงเส้าหลงเชื่อมั่นว่า หยาฮูหยินไม่ทรยศต่อเขาอีก แต่เรื่องราวเกี่ยวพันถึงความเป็นความตายของผู้คนหลายร้อยคน เขาไม่อาจทดสอบเสี่ยงภายใต้ความคิดเข้าข้างตัวเองของเขา อย่าว่าแต่จนบัดนี้เขายังไม่แน่ใจว่า หยาฮูหยินบังเกิดความจงรักภักดีต่อเจ้ารัฐจ้าวถึงเพียงไหน

หยาฮูหยินกล่าวสืบต่อ “ทั้งที่ทราบว่าพวกนางเป็นคนของเถียนตานแล้ว ท่านยังปรายตาบอกใบ้กับจ้าวมู่ ต้องการตัวพวกนางกลับคืนมา นี่ไม่คล้ายกับแบบฉบับของท่าน ไม่เช่นนั้นท่านคงตอบรับนางระบำซึ่งพระเชษฐาประทานให้แต่แรกแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงจงใจกล่าวว่า “เราไม่เข้าใจว่าท่านกล่าวอันใด”

หยาฮูหยินกล่าวอย่างหดหู่ว่า “เส้าหลง ท่านยังไม่ยอมรับผู้อื่นหรือ? ใช่ต้องการให้หยาเอ๋อตายที่เบื้องหน้าท่านหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงพลอยบังเกิดความสลดใจ แต่ก็ทราบว่าไม่อาจ

ใจอ่อนเด็ดขาด ทั้งนี้เพราะนางเปลี่ยนแปลงง่ายดายเกินไป ดังนั้นแสร้งกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า “ที่แท้ท่านเข้าใจว่าเราผู้แซ่ต่งเป็นบุคคลอีกคนหนึ่ง มา ท่านลองลูบคลำใบหน้าเราดูว่าผ่านการปลอมแปลงโฉมมาหรือไม่?”

เขาดำเนินแผนเก่าอีกครั้ง เพราะนางไม่เคยคาดคิดว่ามีหน้ากากมนุษย์ที่ประณีตเช่นนี้

หยาฮูหยินกลับไม่กล้าลูบคลำใบหน้าของเขา กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “ท่านมิใช่เขาจริงๆ?”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงพืชพันธุ์ความรักที่พร่างพรมอยู่บนร่างตัวเอง จึงกล่าวว่า “หากยังไม่เชื่อ ลองสูดดมกลิ่นกายเราดู ม้ามีกลิ่นตัวที่แตกต่าง ผู้คนก็เฉกเช่นกัน มาเถอะ”

พลางยื่นซอกคอถึงริมจมูกนาง หยาฮูหยินสูดดมสองครา ปรากฏว่าสูดได้กลิ่นกายซึ่งไม่เคยสัมผัส หากแต่ให้ความรู้สึกที่ดีแก่ผู้คนชนิดหนึ่ง ต้องส่งเสียงครางด้วยความผิดหวัง ถดถอยกายถึงริมหน้าต่างรถ กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “อย่างนั้นท่านไฉนต้องการตัวสองเจ้ม่วยตระกูลเถียน?”

เซี่ยงเส้าหลงพลันบังเกิดปฏิภาณวูบกล่าวว่า “ยังมิใช่เพราะแม่เสือสาวของเรา คราครั้งนี้เราออกจากรัฐฉู่ ทอดทิ้งนางอยู่ถิ่นฐานเดิม มิคาดนางกลับติดตามถึงนครหานตาน ทั้งยังร่ำร้องเรียกหาหญิงรับใช้ เราเห็นสองเจ้ม่วยคู่นั้นมีหน้าตาหมดจด จึงออกปากร้องขอต่อจ้าวมู่ หาทราบไม่ว่าจ้าวมู่ยกพวกนางให้แก่เถียนตานแล้ว จิตเจตนาของเราเพียงต้องการหญิงรับใช้สองนาง กลับเป็นเหตุให้ฮูหยินเข้าใจผิดไป” หยุดเล็กน้อยจึงถามว่า “เจ้ม่วยคู่นี้กับเซี่ยงเส้าหลงมีความสัมพันธ์อันใดหรือ?”

หยาฮูหยินหน้าขาวซีด ดวงตาทอแววผิดหวังอย่างเต็มเปี่ยม เบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านไปเถอะ”

ยามนั้นรถม้าพอดีหยุดนิ่งลง ที่แท้มาถึงตึกที่พักของผู้งมงายอาชาแล้ว ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ ก้าวลงจากรถไป

สั้งโหย่วเห็นเซี่ยงเส้าหลงชักนำหญิงงามซึ่งมีเค้าใบหน้าพิมพ์เดียวกันสองคนเดินเข้าห้องชั้นใน พลันหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวอย่างไม่พอใจว่า "ท่านไปยังที่ใด? ก่อนไปไม่บอกกล่าวกับผู้อื่นแม้สักคำเดียว"

เซี่ยงเส้าหลงกำลังว้าวุ่นใจเกี่ยวกับหยาฮูหยิน พอฟังจึงกล่าวด้วยความรำคาญว่า "ท่านเห็นข้าพเจ้าเข้าห้องไปผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าซัดๆ ยังเข้าใจว่าข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านแอบดูข้าพเจ้าอีกหรือ?"

คำพูดพอกล่าว ค่อยรู้สึกตัวว่ากล่าวรุนแรงเกินไป จริงดังคาดหมาย สั้งโหย่วยกมือเท้าสะเอว ร้องว่า "ผู้ใดแอบดูท่าน? หากไม่ไสหัวไปร่วมงานเลี้ยงผีสางของท่าน ท่านไม่ต้องผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าหรือ? ตัวท่านผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า แปรความหมายว่าอาบน้ำมา หรือแปรความหมายว่าปัสสาวะมาหรือ?" เอ่ยถึงตอนนี้อดหัวร่อมิได้ ค้อนเขาวงหนึ่งกล่าวว่า "ผู้อื่นไม่พูดแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงเห็นเช่นนั้นค่อยคลายใจลง สัพยอกว่า "ท่านสวมบทบาทได้แนบเนียนนัก แม้แต่ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าท่านเป็นฮูหยินข้าพเจ้าแล้ว"

สั้งโหย่วหน้าเคร่งเครียดลงอีกครา เซี่ยงเส้าหลงจงใจกล่าวอีกว่า "ท่านไม่อนุญาตข้าพเจ้ากระทบถูกท่าน แต่ต้องการเป็นฮูหยินข้าพเจ้า ในโลกไหนเลยมีเรื่องได้เปรียบถึงเพียงนี้?"

สั้งโหย่วถลึงมองดูเขา สีหน้าท่าทีคล้ายสัตว์เลี้ยงที่ทั้งดุร้าย ทั้งน่ารักตัวหนึ่ง

สองเจ้ม่วยตระกูลเถียนตอนแรกนางร่ำร้องอาละวาด สร้างความแตกตื่นจนหน้าถอดสี ยามนี้ค่อยทราบว่าทั้งสองหยอกล้อเล่นกัน รู้สึกสนุกสนานน่าสนใจ

สั้งโหย่วยังยกมือเท้าสะเอว กวาดตาไปยังเจ้ม่วยทั้งสอง ถามว่า "พวกนางเป็นใคร?"

เซี่ยงเส้าหลงกริ่งเกรงนางระบายโทสะใส่สองเจ้ม่วยตระกูลเถียน รีบเดินถึงด้านหลังนาง วางมือลงบนหัวไหล่ทั้งสองของนาง กล่าวเสียง

นุ่มนวลว่า “ย่อมเป็นหญิงรับใช้ที่มาปรนนิบัติฮูหยินของเราผู้แซ่ต่ง”

สองเจ้าม่วยตระกูลเถียนเฉลียวฉลาดยิ่ง ย่อกายลงกราบกราน สั่งโหย่วรับการกราบจากพวกนาง ค่อยบอกให้ลุกขึ้น ร้องสั่งอูจว่อขนย้ายหีบข้าวของที่เบื้องนอกไปยังห้องของนาง

สองเจ้าม่วยตระกูลเถียนทราบว่า “ฮูหยินผู้งมงายอาชา” อนุญาตพวกนางรั้งอยู่ พากันจากไปด้วยความยินดี ขอเพียงได้อยู่ร่วมกับเซี่ยงเส้าหลง ไม่ว่าลำบากสักปานใด พวกนางล้วนยินดีรับไว้

ภายในห้องชั้นในเพียงหลงเหลือ “สามีภรรยาปลอม” คู่นี้ เซี่ยงเส้าหลงเห็นสองเจ้าม่วยตระกูลเถียนผ่านด่านสั่งโหย่วได้ ค่อยมีอารมณ์ดีขึ้น กล่าวถามว่า “ฮูหยินพอใจแล้วกระมัง? ตอนนี้ต้องการสามีได้สามี ต้องการหญิงรับใช้ได้หญิงรับใช้แล้ว”

สั่งโหย่วถูกอีกฝ่ายยั่วเย้าจนหัวร่อออกมา จากนั้นปั้นหน้าเคร่งเครียดเย็นชา กล่าวว่า “ยังไม่ต้องดำเนินแผนนางงาม เสาะหาหญิงสาวแช่มช้อยเช่นนี้สองนางมาทำอะไร? ดูจากหน้าตางามหยดย้อยของพวกนาง เกรงว่าเราสั่งโหย่วต้องปรนนิบัติพวกนางมากกว่า”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “นี่ใช่เรียกว่าหึงหวงหรือไม่?”

สั่งโหย่วเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า “นี่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความหึงหวง หากแต่แยกแยะตามเหตุผล ธาตุแท้ของสุนัขป่ายังพลิกแพลงเป็นอันใดได้?”

นางแม้ปากแข็ง กลับปล่อยให้เซี่ยงเส้าหลงโอบไหล่และกระทบกระทั่งจากทางด้านหลัง สำหรับกับหญิงงามอันเด็ดเดี่ยวเช่นนาง แสดงว่ารักใคร่ชอบพออีกฝ่ายหนึ่ง เพียงแต่ยังปากแข็งไม่ยอมรับเท่านั้น

เซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้จิตใจของนาง ปากกล่าวว่า “โหยวโหย่วอันประเสริฐ พวกนางสองเจ้าม่วยน่าเวทนานัก ที่แล้วมาถูกจ้าวมู่หยามย่ำยี ตอนนี้ค่อยรอดพ้นจากเงื้อมมือมาร ข้าพเจ้าต้องให้พวกนางมีความสุขกว่าเก่าก่อน หากท่านไม่เชื่อสามารถสอบถามจากจื้อน้อยดู”

สั่งโหย่วหวั่นไหวคล้อยตาม ก้มศีรษะต่ำนิ่งเงียบงันไม่ส่งเสียง

เซี่ยงเส้าหลงพลิกร่างนางกลับมา เปลี่ยนเป็นหันหน้าเข้าหากัน โน้มหน้าลงหมายจุมพิตนาง สั่งโหย่วพลันดิ้นรนหลุดรอดไป ขยี้เท้าร้องว่า "อย่าได้ยึดถือข้าพเจ้าเป็นจื้อน้อย ต้องปักใจอยู่กับท่าน หลังจากฆ่าจ้าวมู่ พวกเราต่างฝ่ายต่างเดินทางของตน"

เซี่ยงเส้าหลงทนทานไม่ได้อยู่บ้าง สวนคำว่า "ต่างฝ่ายต่างเดินทางของตนก็ได้ ข้าพเจ้ายังต้องคุกเข่าอ้อนวอนท่านหรือไร? ระวังข้าพเจ้าขุ่นเคืองใจ พานถอดถอนท่านออกจากตำแหน่งฮูหยินตระกูลต่ง"

เอ่ยถึงตอนท้ายอดหัวร่อมิได้ สั่งโหย่วความจริงหน้าแปรเปลี่ยนไป จวบกระทั่งเขาหัวร่อ นางค่อยหัวร่อตาม จากนั้นปั้นหน้าขึงขังกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่มีกะใจต้อนรับขับสู้ท่าน ตอนนี้จะกลับห้องไป หากข้าพเจ้าพบว่ามีโจรน้อยบุกรุกห้องหับ จะฆ่าโดยไม่ละเว้น" กล่าวจบเดินไปยังทางระเบียง ซึ่งทอดสู่ตึกหลัง

เซี่ยงเส้าหลงนึกขอบคุณฟ้าดิน หากนางฉุดลากเขาเข้าห้องจึงย่ำแย่เป็นแน่แท้ ยามนี้เขาค่อยพบว่า นับตั้งแต่พบหน้าสั่งโหย่ว ตัวเองกลับลืมเลือนความกลัดกลุ้มซึ่งสืบเนื่องจากหยาฮูหยินไป สั่งโหย่วผู้นี้เสน่ห์ร้ายกาจนัก นางจัดเป็นสตรีที่เผ็ดร้อนชนิดหนึ่ง

คู่สามีภรรยาปลอม

เซี่ยงเส้าหลงเดินเข้าห้องของสองเจ้ม่วยตระกูลเถียน พวกนางพอพบเห็นเขา พากันคุกเข่าลงรอรับคำบัญชา

เห็นพวกนางก้มศีรษะต่ำ เผยเห็นช่วงคอขาวระหง ชวนให้ผู้คนนึกเวทนา สร้างความสะทกสะท้อนใจแก่เซี่ยงเส้าหลงนัก มาตรว่าตัวเองสามารถช่วยเหลือเสี่ยวผานรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น แต่แนวความคิดกดขี่ทางเพศ เกรงว่าไม่มีปัญญาแก้ไขกลับกลายได้ ฐานะอันต่ำต้อยของสตรียังต้องดำรงสืบไป จวบกระทั่งถึงศตวรรษที่สิบเก้า ย่างเข้าศตวรรษที่ยี่สิบ ค่อยได้รับการแก้ไขดีขึ้น หนึ่งเดียวที่ตัวเองกระทำได้คือรักและห่วงใยสตรีที่ข้างกาย

จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า ม่อจื่อคือดวงประทีปแห่งยุคสมัย แนวความคิดที่ให้ปฏิบัติต่อผู้คนด้วยภราดรภาพ จุดประสงค์เพื่อเปลี่ยนแปลงความไม่เท่าเทียมของสังคม น่าเสียดายผู้ครองอำนาจในภายหลังยกอ้างศีลธรรมจรรยา หากแต่เหยียบย่ำสตรีเพศไว้ใต้เท้า ทิ้งให้เป็นปัญหาอย่างยาวนานถึงสองพันกว่าปี

เซี่ยงเส้าหลงเดินเข้าไป ฉุดดึงหญิงสาวทั้งสองขึ้นจากพื้น ยื่นมือโอบเอวอ้อนแอ้นของพวกนางทรุดนั่งลงที่ขอบเตียง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ข้าพเจ้ายังไม่มีโอกาสสนทนากับพวกท่าน เราเซี่ยงเส้าหลงมิใช่จ้าวมู่ พวกท่านมิต้องคุกเข่ากราบกรานข้าพเจ้า ยามอยู่ในห้องนอน ยิ่งไม่

ต้องแสดงมารยาทอันใด นี่เป็นคำสั่งเพียงหนึ่งเดียวของข้าพเจ้า"

หญิงสาวนางหนึ่งกล่าวอย่างเอียงอายว่า "คุณชายเซี่ยงให้เกียรติพวกเราไปแล้ว ผู้อื่นต้องการปรนนิบัติท่านอย่างยินยอมพร้อมใจ เพื่อสร้างความเบิกบานใจแก่ท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงจดจำรอยลักยิ้มของพวกนางออก ต้องกล่าวด้วยความยินดีว่า "ท่านคือเถียนฟ่ง"

หญิงสาวทั้งสองยกมือปิดปาก หัวร่อคิกคักออกมา พวกนางมีอิริยาบถเดียวกัน เซี่ยงเส้าหลงถึงกับชมดูจนตาลายละลาน

เถียนเจินเรียก "คุณชาย" ด้วยความรักอันงมงาย เซี่ยงเส้าหลงชิงกล่าวว่า "เรียกข้าพเจ้าเป็นท่านต่งไปก่อน อย่าได้เปิดเผยพิรุธต่อหน้าผู้คน"

หญิงสาวทั้งสองรับคำอย่างลนลาน เถียนเจินกล่าวว่า "ท่านต่งคงเหน็ดเหนื่อยแล้ว พวกเราจะอาบน้ำผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าแก่ท่าน เราสองยังถนัดวิชานวดเฟ้น"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าก็ต้องการให้พวกท่านนวดเฟ้นสักครา แต่ว่าค่ำคืนนี้ ข้าพเจ้ายังมีเรื่องต้องกระทำ พวกท่านไปอาบน้ำพักผ่อนให้เต็มที่"

สองเจ้ม่วยตระกูลเถียนปีติยินดียิ่ง บังเกิดความรู้สึกที่ทั้งปลอดภัยทั้งมีความสุขอย่างไม่เคยได้รับมาก่อน เถียนฟ่งตัดพ้อว่า "ท่านต่งยังไม่ทราบว่า ผู้อื่นอิจฉาเลื่อมใสพี่เจินถึงเพียงไหน ที่ได้รับการเจือจานจากท่าน นับแต่ท่านจากไป พวกเรายามอยู่ด้วยกันจะสนทนาถึงท่าน มีแต่ยามหลับฝันถึงท่าน ค่อยมีความสุขกว่าเดิม"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "พวกท่านเพิ่งพบหน้าข้าพเจ้าเพียงครั้งเดียว ไฉนมีความทรงจำต่อข้าพเจ้าเป็นพิเศษ?"

เถียนเจินกล่าวว่า "ท่านต่งผิดแผกแตกต่างกับผู้อื่นที่ให้ความรักพวกเราอย่างแท้จริง มิหนำซ้ำพวกเราไม่เคยพบพานวีรบุรุษเช่นท่านต่งมาก่อน พวกเราพอทราบว่าท่านประกาศศักดาฝ่าออกจากนครหานตาน

สร้างความเบิกบานใจแทบตาย”

เถียนฟ่งกล่าวเสริมว่า “ความจริงเข้าใจว่าไม่มีวันได้พบท่านต่งมิคาดสวรรค์เบื้องบนได้ยินคำอธิษฐานของพวกเรา ดลบันดาลให้พวกเราสามารถรับใช้ท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงแทบไม่อาจหักห้ามใจต่อพวกนางได้ แต่แล้วสั้งโหย่วปรากฏกายขึ้นที่หน้าประตูซึ่งเปิดอ้ากว้าง กล่าวเสียงกระด้างว่า “ต่งควงไสหัวออกมากล่าววาจากับข้าพเจ้า”

สองเจ้ม่วยตระกูลเถียนยังไม่ล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างเซี่ยงเส้าหลงกับสั้งโหย่ว สร้างความแตกตื่นจนรีบกระโดดลงจากเตียง หมอบกราบกรานกับพื้นขอขมาโทษต่อสั้งโหย่ว

เซี่ยงเส้าหลงอธิบายว่า นี่ไม่เกี่ยวข้องกับพวกนาง บอกให้พวกนางไปอาบน้ำชำระกายแล้วเข้านอน จากนั้นค่อยติดตามสั้งโหย่วไปยังห้องข้างติดกัน ตึกในแห่งนี้มีห้องนอนสี่ห้อง ถูกเขากับหญิงสาวทั้งสามยึดครองสามห้อง ยังเหลือห้องว่างอยู่ห้องหนึ่ง

สั้งโหย่วยืนหันหลังให้ ยกมือกอดอก มองดูสวนหย่อมนอกหน้าต่าง กล่าวเสียงเย็นชาว่า “เซี่ยงเส้าหลง ผู้อื่นนอนไม่หลับ”

เซี่ยงเส้าหลงร้องคำ “ว่ากระไร?” สั้งโหย่วขยี้เท้าร้องว่า “ไม่ได้ยินหรือ? ท่านรีบหาวิธีทำให้ข้าพเจ้านอนหลับได้”

เซี่ยงเส้าหลงเดินเข้าไปแนบสนิทกับแผ่นหลังของนาง ยื่นสองมือโอบรัดรอบเอวของนาง จุมพิตซอกคอของนาง กล่าวว่า “ให้ข้าพเจ้าคลายสายรัดเปลื้องเสื้อผ้า แห่กล่อมท่านเข้านอนหรือไม่?”

สั้งโหย่วบิดเอวอ้อนแอ้น กล่าวอย่างแง่งอนว่า “ผู้ใดให้ท่านแห่กล่อม รีบไสหัวไปให้แก่เราฮูหยิน”

เซี่ยงเส้าหลงค่อย ๆ คุ้นเคยกับอารมณ์ที่ปรวนแปรไม่แน่นอนของนาง ดังนั้นบิดขี้เกียจคราหนึ่ง นึกถึงกำหนดนัดกับยอดหญิงจี้เอียนหยาน จึงกล่าว “ข้าพเจ้าจะไสหัวไป ทั้งยังไสหัวไปถึงท้องถนน ท่านพึงพอใจแล้วกระมัง?”

สั้งโหย่วกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “ท่านคิดไปที่ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านเข้าใจว่าพวกเรามายังที่นี้เพื่อท่องเที่ยวชมทิวทัศน์หรือ? อย่าลืมว่าท่านแบกความแค้นโชกเลือด หากคิดบรรลุปณิธาน ข้าพเจ้าไหนเลยไม่ทำงานด้วยความแข็งขันได้?”

เขาพอยกอ้างภาระหน้าที่ สั้งโหย่วยามกะทันหันไม่มีคำพูดจะกล่าว

เซี่ยงเส้าหลงโน้มหน้าไป จุมพิตลงบนริมฝีปากของนางเบาๆ ดุจแมลงปอแตะผิวน้ำ กล่าวคำ “ราตรีสวัสดิ์” จากนั้นค่อยเดินออกจากห้อง

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงมาถึงตึกตระกูลหลิวซึ่งเป็นที่พักของจี้เอียนหยาน พบว่าไม่ถูกต้อง

ที่แท้ผู้คนที่ดูลาดเลามีจำนวนเพิ่มขึ้น แม้แต่บ้านเรือนราษฎรข้างเคียง ก็ถูกกะเกณฑ์ไปเป็นจุดยืนยาม มีคนประจำอยู่เบื้องสูง หากมิใช่เซี่ยงเส้าหลงเป็นผู้ชำนาญการปฏิบัติการ บวกกับคุ้นเคยกับภูมิประเทศใกล้เคียง เกรงว่าร่องรอยถูกพบเห็นแล้ว

ดูท่าหลงหยางจวินปักใจเชื่อว่า จี้เอียนหยานมีความสัมพันธ์กับเซี่ยงเส้าหลง ยามนี้ฟังว่าเซี่ยงเส้าหลงจะมายังรัฐจ้าว จึงขอความร่วมมือกับชาวจ้าว วางกำลังผู้คนอยู่ที่นี้เพิ่มขึ้น รอคอยเซี่ยงเส้าหลงมาติดกับ

เซี่ยงเส้าหลงจับตาดูอยู่ชั่วขณะ มั่นใจว่าสามารถลอบเข้าห้องหอของจี้เอียนหยานโดยไม่ถูกพบเห็น ปัญหาอยู่ที่สมควรเสี่ยงอันตรายไปหรือไม่ ขณะรีรอลังเล พลันได้ยินเสียงขวับ ลูกธนูดอกหนึ่งยิงออกจากหอน้อยของจี้เอียนหยาน พุ่งผ่านสวนหลังยิงใส่หน่วยซุ่มซึ่งซ่อนตัวอยู่บนต้นไม้นอกกำแพงตึกผู้หนึ่ง คนผู้นั้นร่วงลิ่วลงมา ไม่ทราบชนกิ่งก้านหักไปกี่ท่อน ค่อยร่วงหล่นลงบนท้องถนน ไม่ว่าความแม่นยำและความรุนแรงของวิชาธนู ล้วนเป็นที่น่าตื่นตระหนกนัก

หน่วยซุ่มรอบข้างบังเกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย จากนั้นอีกทิศทางหนึ่งบังเกิดเสียงแผดร้องสองครา ผู้คนอีกสองคนถูกยิงใส่ กลิ้งตกลงจากบ้านเรือนสองหลัง ร่วงฟาดลงบนถนนหนทาง

ภายใต้แสงจันทร์เลือนสลัว จี้เอียนหยานในชุดรัดกุมสีดำ มือถือคันธนู ปรากฏกายบนดาดฟ้าของหอน้อย ตวาดเสียงเจื้อยแจ้วว่า "หากมีคนกล้าแอบดูเราจี้เอียนหยานอีก ล้วนฆ่าโดยไม่ละเว้น"

หน่วยซุ่มรอบข้างบังเกิดความระย่นย่อ เห็นนางยิงลูกธนูไม่พลาดเป้า ดังนั้นไม่กล้ารั้งอยู่สืบต่อ พากันถอนกำลังไป

เซี่ยงเส้าหลงลอบโห่ร้องชมเชย คิดไม่ถึงจี้เอียนหยานที่สุภาพนุ่มนวล พออาละวาดขึ้นมากลับดุร้ายไม่เป็นรองสั้งโหย่ว ยามนั้นฉวยโอกาสที่ชุลมุนวุ่นวาย อาศัยเชือกขอเกี่ยวและฝีมืออันปราดเปรียว ปีนป่ายข้ามกำแพงล้อม อาศัยความมืดปกปิดร่องรอย มาถึงใต้หอน้อยของจี้เอียนหยาน ส่งสัญญาณลับออกไป

ได้ยินจี้เอียนหยานบอกให้หญิงรับใช้กลับเข้าห้อง เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าไม่มีบุคคลอื่นอยู่ด้วย ดังนั้นปีนป่ายขึ้นไปยังดาดฟ้าด้านที่อยู่คนละทิศกับท้องถนน จี้เอียนหยานเปิดประตูต้อนรับ โผเข้าอ้อมอกของเขา กล่าวด้วยความยินดีและตัดพ้อว่า "หากเห็นว่าอันตรายก็อย่าได้มาแล้ว หรือว่าผู้อื่นไม่อาจอดรนทนรอชั่วข้ามคืน?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "หญิงงามนัดหมายไว้ มาตรว่าบุกน้ำลุยไฟก็ไม่บ่ายเบี่ยง อย่าว่าแต่หนึ่งราตรีเทียบเท่าสามฤดูกาล หากยอดหญิงจี้ไม่อาจทนรับความอ้างว้าง ถูกผู้อื่นฉวยโอกาสสอดแทรกเข้ามา ข้าพเจ้าจะคิดบัญชีกับผู้ใด?"

จี้เอียนหยานยังสวมใส่ชุดรัดกุม ขับเน้นส่วนโค้งส่วนเว้าอย่างชัดเจน ยั่วยุจนเซี่ยงเส้าหลงยื่นมือลูบไล้ไม่หยุดยั้ง ยอดหญิงจี้เอียนหยานพลอยถูกเล้าโลมจนตาหรี่ปรือหยาดเยิ้ม ครวญครางว่า "ผู้อื่นไม่ยินยอมแล้ว จี้เอียนหยานเพียงหวั่นไหวใจต่อบุรุษสองคน หนึ่งคือต่งควง หนึ่งคือเซี่ยงเส้าหลง ท่านกลับเหยียบย่ำศักดิ์ศรีผู้อื่นถึงเพียงนี้"

บุรุษสตรีเป็นเช่นนี้เอง ขอเพียงฝ่าปราการด่านสุดท้าย มาตรว่าเป็นสตรีถือพรหมจรรย์กับวิญญูชน พอบังเกิดจิตหวั่นไหว จะแสวงหาสัมพันธ์รักกัน นี่เป็นอารมณ์ของปุถุชน ไม่มีใดน่าประหลาด

ทั้งสองเข้าห้องนอน เลิกผ้าห่มล้มตัวลงบนเตียง เกี่ยวตวัดรัดพันกันโดยเฉพาะเมื่อหวนนึกถึงวิกฤตการณ์รอบข้าง การแอบรักกันยิ่งเพิ่มความตื่นเต้นเร้าใจเป็นพิเศษ

หลังความเคลื่อนไหวอย่างรุนแรง ทั้งสองล้วนเหน็ดเหนื่อยสิ้นเรี่ยวแรง ในที่สุดหยุดนิ่งลง เซี่ยงเส้าหลงยังสวมหน้ากากของต่งควงนอนหงายอยู่บนเตียง จี้เอียนหยานที่เปลือยเปล่าคล้ายลูกแกะที่เชื่องเชื่อฟุบร่างกับแผ่นอกของเขา ผมนุ่มสลวยสยายทั่วใบหน้าลำคอของเขา

ทั้งสองล้วนไม่ต้องการทำลายบรรยากาศอันสงบสุขบนหอน้อยเพียงรับฟังเสียงหอบหายใจ ซึ่งผ่อนจากเร่งร้อนเป็นเชื่องช้าลงของซึ่งกันและกัน ที่นอกหอปรากฏลมโชยพัด กระทบต้องม่านหน้าต่าง จันทราถูกเมฆดำเคลื่อนคล้อยเข้าบดบัง

จี้เอียนหยานหอบหายใจเบาๆ กล่าวว่า “ล้วนเป็นท่านทำร้ายผู้อื่นจนยิ่งมายิ่งปล่อยตัว นับแต่นี้เอียนหยานไม่กล้าดูแคลนหญิงแพศยาร่านราคะอื่นอีก”

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือลูบคลำแผ่นหลังอันเรียบลื่นของนาง บอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหลายวันนี้โดยคร่าวๆ แม้แต่เรื่องของสองเจ้ม่วยตระกูลเถียน สั้งโหย่วและหยาฮูหยินก็ไม่ปกปิดอำพรางนาง สุดท้ายกล่าวว่า “ในความเห็นข้าพเจ้า การมาของเถียนตานไม่มีเจตนาดี หากแต่คิดโค่นทำลายรัฐจ้าวจากภายใน”

จี้เอียนหยานความจริงบังเกิดความหึงหวงสั้งโหย่วแอบอ้างเป็นฮูหยินเซี่ยงเส้าหลง พอฟังถึงตอนนี้ รีบผละจากอ้อมอกของเขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็คาดคิดเช่นนั้น ไม่แน่ว่าเขาเป็นคนยุยงรัฐเอี้ยนรุกรานรัฐจ้าวขณะเดียวกันเถียนตานยังกริ่งเกรงต่อหลี่มู่และเหลียนผ่อ ดังนั้นคิดยืมมือจ้าวมู่กำจัดคนทั้งสองให้พ้นทางไป”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า “เจ้ารัฐจ้าวแม้โฉดเขลา ยังมีสติปัญญาอยู่บ้าง ทราบว่าเหลียนผ่อกับหลี่มู่เป็นเสาหลักแห่งรัฐ ไม่อาจโยกคลอนได้ แต่หากสิ้นเจ้ารัฐจ้าว กลายเป็นจิงฮองเฮากับจ้าวมู่กุมอำนาจ

ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “คืนนี้จิงฮองเฮาเสด็จมาร่วมงานเลี้ยงของจ้าวมู่ ไม่แน่ว่าเป็นจ้าวมู่คิดอวดอ้างขุมกำลังต่อเถียนตาน แสดงว่าจิงฮองเฮาอยู่ฝ่ายเดียวกับมัน” ยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวสืบต่อ “ส่วนสามีของเอียนหยานยิ่งเป็นเป้าหมายที่มันคิดช่วงชิง ดังนั้นยินยอมหักใจยกสองเจ้ม่วยคู่ฝาแฝดที่หายากยิ่งให้แก่ท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือตบตะโพกกลมกลึงของนางสัพยอกว่า “ดวงใจของข้าพเจ้าบังเกิดความหึงหวงหรือ?”

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างขึงขังว่า “หึงหวงแทบตาย นอกจากท่านมาเป็นเพื่อนข้าพเจ้าทุกวันเว้นวัน”

จากนั้นแก้ตัวว่านางเพียงล้อเล่น การมาของเซี่ยงเส้าหลงออกจะเสี่ยงอันตรายไป เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิดกล่าวว่า “ไม่แน่ว่าข้าพเจ้ามีวิธีแก้ปัญหาได้ โอ ข้าพเจ้าต้องไปแล้ว”

ทั้งสองสวมใส่เสื้อผ้า จี้เอียนหยานยังรับหน้าที่หันเหความสนใจผู้คนโดยควบขับม้าออกทางประตูหลัง เปิดโอกาสให้เซี่ยงเส้าหลงหลบลี้หนีหน้าไป

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงกลับถึงที่พัก เถิงอี้ยังไม่เข้านอน หากแต่นั่งดื่มสุราเพียงลำพัง

เซี่ยงเส้าหลงสงสัยใจยิ่ง นั่งดื่มสุราเป็นเพื่อนอีกฝ่ายหนึ่งสองถ้วยค่อยถามว่า “พี่รองมีความในใจอันใด?”

เถิงอี้ทอดถอนใจกล่าวว่า “เมื่อพบเห็นสั้งโหย่ว ทำให้เรานึกถึงน้องสาวของนาง ก่อนที่จะมายังรัฐจ้าว นางเริ่มตั้งครรภ์แล้ว เราไม่สมควรห่วงใยนางหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงรีบแสดงความยินดีต่ออีกฝ่ายหนึ่ง จากนั้นกล่าวอย่างเสียใจว่า “ล้วนเป็นข้าพเจ้าไม่ดี ทำให้ท่านไม่สามารถรั้งอยู่ข้างกายอาซ้อ จวบจนทารกถือกำเนิดออกมา”

เถิงอี้ตัดบทว่า “เมื่อเป็นพี่น้องยังกล่าววาจาเหล่านี้ทำอะไร

มาตรว่าไม่สามารถกลับถึงนครเสียนหยาง เราก็ปราศจากคำตัดพ้อตำหนิ เพียงแต่ผู้คนมีอารมณ์ผันผวน สถานการณ์ในที่นี้ก็เกิดการชะงักงัน ทำให้คิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงบุรุษเหล็กผู้นี้นับตั้งแต่แต่งงานกับสั่งหลัน นับว่ามี “น้ำใจความเป็นมนุษย์” เพิ่มขึ้น ยามนั้นกล่าวว่า “ตอนนี้มีเรื่องหนึ่งคิดขอความช่วยเหลือจากพี่รอง”

เถิงอี้ถามไถ่รายละเอียด เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ขอให้พี่รองปลอมเป็นข้าพเจ้า”

เถิงอี้ร้องคำว่า “ว่ากระไร?” จากนั้นค่อยได้คิดกล่าวว่า “ให้เราปลอมตัวเป็นเซี่ยงเส้าหลงหรือผู้งมงายอาชาต่งควง?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า “ต่งควงปล่อยให้ข้าพเจ้ารับผิดชอบ ขอเพียงพี่รองใช้เข็มพิษทำร้ายชาวจ้าวสักหลายคน จากนั้นทิ้งร่องรอยว่าหลบหนีไปยังรัฐวุ่ย ผู้คนทั้งหมดจะนึกระแวงสงสัยไปต่างๆ นานา”

เถิงอี้ผงกศีรษะกล่าวว่า “ท่านสามารถให้อูจว่อปลอมเป็นเราอย่างนั้นจะแนบเนียนยิ่งกว่า เพียงแต่เหตุใดไม่หลบหนีกลับนครเสียนหยาง กลับมุ่งหน้าไปยังรัฐวุ่ย?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “นี่จึงเป็นลักษณะนิสัยของข้าพเจ้า ก่อนทำงานสำเร็จลุล่วง จะไม่กลับสู่ถิ่นฐานเด็ดขาด”

เถิงอี้หัวร่อออกมากล่าวว่า “ใช่แล้ว ยังมีผู้ใดเข้าใจท่านยิ่งกว่าตัวท่านเอง? ตกลงตามนี้ เราจะใช้เวลาช่วงนี้ทำงานที่รับมอบหมาย ขอเพียงหลบหนีเข้าทุ่งร้าง ไม่ว่าผู้ใดก็ตามล่าเราไม่พบ”

ทั้งสองหารือรายละเอียดปลีกย่อย เมื่อเสร็จเรียบร้อยเป็นเวลายามสี่ เซี่ยงเส้าหลงค่อยกลับเข้าห้องไปพักผ่อน

เมื่อบรรลุถึงหน้าประตู นึกถึงสองเจ้ม่วยตระกูลเถียน เซี่ยงเส้าหลงจึงแวะไปดูพวกนาง เห็นสองเจ้ม่วยหลับสนิท หลังม่านมุ้งปรากฏกลิ่นกายสาวหอมอบอวล หากมิใช่เมื่อครู่เพิ่งมอบความรักต่อจี้เอียนหยาน

เซี่ยงเส้าหลงคงต้องขึ้นเตียงไปชมเชยพวกนาง

ยามนั้นที่เบื้องนอกปรากฏฝนเทกระหน่ำลงมา เซี่ยงเส้าหลงรีบเดินไปปิดหน้าต่างให้แก่พวกนาง ที่ห้องข้างติดกันก็บังเกิดเสียงสั้งโหย่วปิดหน้าต่างห้องดังมา เซี่ยงเส้าหลงไม่อาจหักห้ามใจได้ เดินถึงหน้าห้องของสั้งโหย่ว ยกมือเคาะประตูเบาๆ สองครา

ภายในห้องหามีเสียงตอบรับไม่ เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อ ผลักประตูเข้าไป พร้อมกับปิดประตูลงกลอน เห็นม่านมุ้งปล่อยห้อยลง สั้งโหย่วแสร้งเป็นหลับใหลไม่ตื่น เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกตื่นเต้นเร้าใจ ถอดเสื้อกางเกงและเครื่องไม้เครื่องมือในการปีนป่ายที่สูงออก เหลือแต่กางเกงขาสั้นตัวเดียว ค่อยเลิกม่านมุ้ง ขึ้นเตียงไป

รู้สึกมีพลังความเย็นคุกคามเสียดผิวกาย สั้งโหย่วในชุดรัดกุมกระโดดปราดขึ้น มือถือมีดสั้น จ่อใส่ทรวงอกเปลือยเปล่าของเขา กระซากเสียงว่า “คิดข่มขืนผู้อื่นหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงใช้นิ้วมือคีบจับปลายแหลมของมีดสั้น หันเหไปอีกทิศทางหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า “คืนนี้ทำไม่ได้ รอไว้คืนพรุ่งนี้เถอะ ตอนนี้เพียงคิดโอบกอดฮูหยินนอนหลับสักงีบ”

สั้งโหย่วได้แต่เบิกตาดูอีกฝ่ายหนึ่ง ถอนดึงมีดสั้นไปจากมือ จัดวางอยู่ด้านข้าง จากนั้นเซี่ยงเส้าหลงยื่นมือออกโอบรั้งนางกับอ้อมอกล้มตัวลงนอน ดึงผ้าห่มมาคลุมกาย จุมพิตริมฝีปากหอมกรุ่นของนางถามว่า “ท่านเวลานอนยังสวมชุดรัดกุมหรือ?”

สั้งโหย่วกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “ผู้อื่นสะกดรอยท่านออกไป ท่านกลับปีนป่ายขึ้นกำแพงข้ามสันหลังคา ทำให้ติดตามไม่ทัน หากท่านรับปากมอบเครื่องไม้เครื่องมือปีนป่ายที่สูงให้แก่ผู้อื่น สั้งโหย่วจะปล่อยให้ท่านโอบกอดจนฟ้าสาง แต่ห้ามมิให้ทำลายความบริสุทธิ์ของผู้อื่น”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนวาบหวิวใจ จุมพิตริมฝีปากของนางอีกครา กล่าวว่า “ไม่ว่าท่านรับปากหรือไม่ ข้าพเจ้าขอหลับนอนด้วยแล้ว”

สั้งโหย่วกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “ท่านลองบอกอีกเที่ยวหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “ตกลง ท่านเรียกร้องต้องการลม ข้าพเจ้าจะเรียกลมให้แก่ท่าน เรียกร้องต้องการฝน ที่เบื้องนอกเกิดฝนตกพอดี มา จุมพิตอีกคราแล้วเข้านอน แต่ต้องการให้ข้าพเจ้าถอดเสื้อผ้าแก่ท่านหรือไม่ จะได้นอนหลับสบายกว่าเดิม”

สั้งโหย่วร่ำร้องว่า “ท่านกล้า ผู้อื่นแต่งกายเช่นนี้อยู่ทุกคืน จะได้เคลื่อนไหวโดยสะดวกกว่าเดิม”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบหนึ่ง หวนนึกถึงเจ็ดปีมานี้ นางมีชีวิตอยู่ภายใต้การหลบหนี สร้างความเวทนาจับใจ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “มานอนหลับในอ้อมอกข้าพเจ้าสักตื่นหนึ่ง นี่เป็นสถานที่ซึ่งปลอดภัยที่สุดในโลก”

สั้งโหย่วอ้าปากหาวคำหนึ่ง พริ้มตาทั้งสองซุกใบหน้ากับหัวไหล่ของเขา ไม่นานก็ส่งเสียงกรนอย่างสม่ำเสมอออกมา

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความง่วงเหงา ไม่นานก็เข้าสู่ห้วงนิทรารมณ์ ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด เซี่ยงเส้าหลงสะดุ้งตื่นขึ้นมา ที่เบื้องนอกฟ้ายังไม่สว่าง สั้งโหย่วในอ้อมอกหลั่งน้ำตานองหน้า ร่ำร้องเรียกหาบิดามารดา ที่แท้นางฝันร้ายไป

เซี่ยงเส้าหลงจูบซับน้ำตาให้แก่นาง ชั่วครู่หญิงงามนางนี้ค่อยสงบลง เซี่ยงเส้าหลงก็เหนื่อยล้าจริงๆ ดังนั้นหลับใหลต่อไป

จบเล่ม 3

寻秦记

เจาะเวลาหาจิ๋นซีฉบับครบถ้วนสมบูรณ์นี้
ผมได้ยึดถือตามต้นฉบับแรกเริ่มของหวงอี้
(ซึ่งปัจจุบันกลายเป็นหนังสือหายากในฮ่องกง ไต้หวัน)

จึงน่าจะเป็นต้นฉบับ Original ดั้งเดิม
โดยถ่ายทอดจากต้นฉบับจีนแทบทุกตัวอักษร
ไม่ได้ตัดทอนเนื้อเรื่องแต่ประการใด
ถึงแม้ว่าบางช่วงบางตอน ออกจะเข้าข่ายเรตเอ็กซ์เกินไป
แต่ก็เป็นวรรณศิลป์อีกแบบหนึ่ง
ยังจัดพิมพ์ในจำนวนจำกัด
ภายใต้รูปเล่มปกแข็งเย็บกี่คงทนถาวร
ควรคู่กับการประดับอยู่ในห้องสมุดของท่าน

ส่วนหนึ่งจากคำนำผู้แปลโดย
น.นพรัตน์

SIAM INTER Multimedia
SIAM INTER BOOKS

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ในเครือบริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
459 ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 ลูกค้าสัมพันธ์ โทร. 0-2693-0904

A0688 / นวนิยายจีนกำลังภายใน / www.smm.co.th
ออกแบบปก : นพกานต์ วงษ์คล้าย

SUIN CHIN JEE, PREMIUM VERSION / 寻秦记珍藏版 / เจาะเวลาหาจิ๋นซี ฉบับสมบูรณ์
© 2001 Wongyi Books Hong Kong Ltd. by Mr.Wong Yi (黃易)
All rights reserved. First edition published in Hong Kong in 1994 by
Wongyi Books Hong Kong Ltd. Thai translation rights arranged with
Wongyi Books Hong Kong Ltd. and Siam Inter Multimedia Public Co., Ltd.

ราคา 380 บาท
ISBN 978-616-02-0293-5
9 786160 202935
02-05-00301-105
0 205003 011057

SIAM INTER BOOKS

เจาะเวลาหาจิ๋นซี

ฉบับสมบูรณ์

寻秦记

หวงอี้ : ประพันธ์

น.นพรัตน์ : เรียบเรียง

เล่ม

4

นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ล้ำยุค

ช่องเขาอันตราย

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงตื่นนอน ได้ยินสองเจ้ม่วยตระกูลเถียนส่งเสียงร้องคำนับต่อสั้งโหย่ว ค่อยพบว่าหญิงงามในอ้อมอกลงจากเตียงแล้ว ได้ยินสั้งโหย่วกล่าวเบาๆ ว่า "ปล่อยให้หลงหยางจวินอะไรนั่นนั่งรอเถอะ เมื่อคืนนายท่านนอนดึก ให้เขานอนต่ออีกงีบหนึ่ง"

สองเจ้ม่วยตระกูลเถียนไหนเลยกล้าโต้แย้ง พากันรับคำ

เซี่ยงเส้าหลงกระโดดลงจากเตียง เห็นฟ้าสางสว่างมากแล้วจึงเดินไปที่หน้าประตูร้องบอกว่า "ข้าพเจ้านอนพอแล้ว" หญิงสาวทั้งสามกวาดตามองมา เห็นเซี่ยงเส้าหลงใส่กางเกงขาสั้นตัวเดียว ล้วนหน้าแดงซ่าน สองเจ้ม่วยตระกูลเถียนอ้างว่าจะไปยกน้ำล้างหน้ามาให้แก่เซี่ยงเส้าหลง ล่าถอยจากไป

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือโอบเอวอ้อนแอ้นของสั้งโหย่ว กล่าวว่า "วันนี้ข้าพเจ้ามีกำหนดการไปยังสถานปศุสัตว์ ไม่ทราบจะไปเป็นเพื่อนกับข้าพเจ้าหรือไม่?"

สั้งโหย่วสั่นศีรษะกล่าวว่า "จือจื้อจะมานำข้าพเจ้าไปหาคนตัดเย็บกระโปรง ไม่เช่นนั้น ข้าพเจ้าไหนเลยคู่ควรเป็นฮูหยินของคนมีชื่อเสียงเช่นท่าน?"

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบหนึ่ง สั้งโหย่วฉวยโอกาสดิ้นหลุดออกไป กล่าวอย่างขึงขังว่า "อย่าได้พอพบหน้าผู้อื่นก็โอบกอดรัดรึง ข้าพเจ้า

ถือกำเนิดเกิดมาเพื่อให้เอารัดเอาเปรียบหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน กล่าวว่า “อย่างนั้นคืนนี้ต้องการให้ข้าพเจ้ากล่อมท่านเข้านอนหรือไม่?”

สั้งโหย่วกล่าวอย่างซุกซนว่า “ข้าพเจ้าขอใคร่ครวญดูก่อน” ส่งเสียงหัวร่อพลางปลีกตัวจากไป

เซี่ยงเส้าหลงมองดูท่าทีที่เบิกบานของนาง ทั้งปลาบปลื้มประโลมใจ และทั้งประหวั่นใจขึ้นมา

สองเจ้ม่วยตระกูลเถียน ยกอ่างทองเหลืองที่บรรจุน้ำล้างหน้ามาปรนนิบัติเซี่ยงเส้าหลงล้างหน้าล้างตาผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า

เซี่ยงเส้าหลงกลับหวนนึกถึงคำวิจารณ์ของเถียนตาน ยอมรับว่าเขาใจอ่อนเกินไป ไม่เหมาะกับยุคสมัยเลียดก๊ก เพราะความใจอ่อนของเขาดังนั้นหญิงงามนางแล้วนางเล่าโผผินเข้ามาพึ่งพิงเขา แม้แต่หยาฮูหยินเขาก็คลายความแค้นที่มีต่อนาง

มาตรว่าในยุคสมัยนั้น ผู้มีอำนาจมีภรรยานางบำเรอเป็นกลุ่มก้อนแต่เขาจะอย่างไรมาจากอีกยุคหนึ่ง มีความคิดที่แตกต่าง ตอนแรกเขาเกิดความนิยมยินดี แต่เมื่อหญิงงามข้างกายยิ่งมายิ่งมาก เริ่มรู้สึกว่ายากรับมือได้ หากไม่นับสองเจ้ม่วยตระกูลเถียนอยู่ในกลุ่มหญิงรับใช้เขามีอูถิงฟาง กงจู้สามและถิงฟางซื่อ อยู่ที่นครเสียนหยาง มีจี้เอียนหยานจ้าวจื้อกับสั้งโหย่วอยู่ที่นี้ นับว่ามากเกินพอแล้ว ดังนั้นเตือนสติตัวเองอย่าได้สร้างสัมพันธ์รักอีก

ขณะคิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย ได้ยินสั้งโหย่วร้องถามว่า “ท่านเป็นใคร?”

จากนั้นเป็นเสียงอูจว่อดังว่า “เรียนฮูหยิน ท่านนี้เป็นหลงหยางจวินแห่งรัฐวุ่ย ท่านหลงหยางจวินมาดูว่านายท่านตื่นแล้วหรือไม่”

เซี่ยงเส้าหลงกริ่งเกรงสั้งโหย่วเผยพิรุธ รีบออกจากห้องไปรับหน้าเห็นหลงหยางจวินเปลี่ยนเป็นสวมชุดนักบู๊สีขาว ดูไปโดดเด่นสะดุดตายิ่ง

หลงหยางจวินพอพบหน้าเซี่ยงเส้าหลง ชิงกล่าวอย่างเสียใจว่า “เราลืมเลือนว่าต่งฮูหยินติดตามมายังนครหานตาน เมื่อคืนท่านต่งก็

รับหญิงงามอีกสองนาง เรากลับรุดมารบกวนความฝันของท่านต่ง ต้องขออภัยอย่างสูง”

เซี่ยงเส้าหลงลอบประหวั่นต่อท่าทีที่ “เอาอกเอาใจ” ของอีกฝ่าย หันไปกล่าวกับสั่งโหย่วว่า “เรากับท่านหลงหยางจวินจะออกนอกเมืองอย่างเร็วต้องยามพลบค่ำค่อยกลับมา” กล่าวจบชักชวนหลงหยางจวินไปยังตึกหน้า

พอก้าวออกจากประตูตึก เห็นแสงแดดแผดจ้า พื้นถนนซึ่งเมื่อคืนถูกฝนชะล้างใกล้แห้งสนิทแล้ว ที่เบื้องนอกมีองครักษ์นับร้อย จูงม้ายืนรออยู่ หลงหยางจวินทำหน้าที่อธิบายว่า “ตอนนี้ตามรายงานไม่สงบเรียบร้อย ดังนั้นจัดเตรียมกระบี่อีกหลายเล่มคอยอารักขา จะได้ให้ความรู้สึกที่ปลอดภัย”

ครั้นแล้ว เซี่ยงเส้าหลงกับหลงหยางจวินควบม้าเคียงคู่ออกจากเมือง เหล่าองครักษ์ห้อมหน้าล้อมหลัง อารักขาอย่างแข็งขัน

นับตั้งแต่มีข่าวว่า “เซี่ยงเส้าหลง” จะมายังนครหานตาน นครหลวงรัฐจ้าว ซึ่งมีบรรยากาศเขม็งเกลียวอยู่แล้ว ยิ่งหนักอึ้งเคร่งเครียด จนผู้คนแทบหายใจไม่ออก มาตรว่าทุกผู้คนกระเหี้ยนกระหือรือ หมายมั่นปั้นมือจัดการกับ “เซี่ยงเส้าหลง” แท้ที่จริงแต่ละคนหวาดหวั่นวิตก กริ่งเกรงประสบชะตากรรม จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า “เซี่ยงเส้าหลง” เพาะสร้างชื่อเสียงเกียรติภูมิอันสูงส่ง ไม่มีผู้ใดกล้าชะล่าดูแคลน

หลงหยางจวินกระตุ้นม้าเข้าใกล้อีกฝ่ายกล่าวว่า “ไฉนไม่เห็น *‘หลงสั้ง’* ผู้เป็นบ่าวรับใช้ท่าน?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบชมเชยต่อความละเอียดรอบคอบของหลงหยางจวิน ในสถานการณ์อันตรายเช่นนี้ ไม่ว่าผู้มีอำนาจใดหากรับมือดีเช่นเถิงอี้ ต้องเรียกใช้อยู่ข้างกาย ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงออกจากที่พักโดยไม่มีเถิงอี้ร่วมทาง ออกจะขัดเหตุผลอยู่บ้าง

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ภรรยาเรามายังนครใหญ่เป็นครั้งแรก คิดซื้อหาข้าวของ ดังนั้นให้ *‘หลงสั้ง’* ติดตามอารักขานาง”

หลงหยางจวินเพียงแต่ถามดู หาได้นึกระแวงสงสัยไม่ ยามนั้นหันเหหัวเรื่องว่า “หลี่หยวนยึดถือท่านต่งเป็นศัตรูความรัก แท้ที่จริงมุ่งเป้าหมายผิดไป นับว่าน่าหัวร่อนัก”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความสงสัยใจ รีบถามไถ่รายละเอียด หลงหยางจวินยิ้มพลางกล่าวว่า “ผู้ที่จี้เอียนหยานพึงตาต้องใจคือเซี่ยงเส้าหลง นางเองอาจยังไม่รู้สึกตัวว่า แววตาที่มองดูเซี่ยงเส้าหลงแตกต่างจากตอนมองดูผู้อื่น ตอนนั้นบางทีนางยังไม่ทราบว่าตัวเองหลงรักเซี่ยงเส้าหลง แต่เราแน่ใจว่านางคงรู้สึกตัวแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน หลงหยางจวินผู้นี้ช่างสังเกตจริงๆ หากตัวเองแสดงออกทางแววตา อาจถูกอีกฝ่ายหนึ่งพบเห็น ดูท่าต้องเพิ่มความตื่นตัวเป็นพิเศษ

หลงหยางจวินแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวอีกว่า “เราจึงไม่เชื่อว่าจี้เอียนหยานกับเซี่ยงเส้าหลงไม่มีการติดต่ออย่างลับๆ ขอเพียงจับตาดูจี้เอียนหยาน จะหาตัวเซี่ยงเส้าหลงพบได้”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “ท่านคงไม่คิดจัดการกับยอดหญิงจี้กระมัง?”

หลงหยางจวินกล่าวว่า “เรายึดถือนางเป็นหญิงงามผู้รู้ใจ นางกลับเอนเอียงไปทางเซี่ยงเส้าหลง ท่านต่งยังไม่เคยพบหน้าเซี่ยงเส้าหลงมาก่อน คนผู้นี้นับเป็นอัจฉริยบุรุษจริงๆ หากมิใช่เรากับมันต้องเผชิญหน้ากัน คงหาทางเกลี้ยกล่อมมันเข้าเป็นพวก แต่ตอนนี้ต้องกำจัดฆ่ามันโดยไม่คำนึงถึงวิธีที่ใช้”

เซี่ยงเส้าหลงจงใจกล่าวว่า “เราแม้ไม่ได้คาดหวังว่าจะครอบครองยอดหญิงจี้ แต่เห็นว่านางมีความสนใจต่อเราผู้แซ่ต่งอยู่บ้าง ในความเห็นท่าน นางนึกเปรียบเทียบเรากับเซี่ยงเส้าหลงอะไรนั่นอย่างไร?”

หลงหยางจวินผงกศีรษะกล่าวว่า “นางให้ความสนใจท่านอยู่บ้าง ปัญหาอยู่ที่นางมีจิตใจอันแน่วแน่ไม่เฉไฉเช่นหยาฮูหยิน เซี่ยงเส้าหลงเมื่อพิชิตจิตใจนางก่อน ท่านกับหลี่หยวนอย่าได้คาดหวังไปแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เรื่องราวไม่ถึงกับสิ้นหวัง เมื่อมีบุคคลอันร้ายกาจเช่นท่าน คิดจัดการกับเซี่ยงเส้าหลงอะไรนั่น เมื่อถึงเวลายอดหญิงจี้จะไม่เลือกบุคคลอื่นแทนหรือ?”

หลงหยางจวินฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ซึ่งความจริงคนทั้งหมดประเมินเซี่ยงเส้าหลงต่ำทรามไป ไม่ว่ารัฐจ้าวเตรียมการอย่างไร เราเชื่อว่าเซี่ยงเส้าหลงสามารถลอบเข้านครหานตานโดยไม่ถูกผู้คนพบเห็น ด้วยความกลอกกลิ้งของหลี่ปู้เหว่ยกับเซี่ยงเส้าหลง ไหนเลยปกปิดร่องรอยศัตรูคู่อริของรัฐฉิน ความนี้ต้องมีเลศนัยแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกมีความหนาวเย็นแผ่ซ่านจากกระดูกสันหลัง ยิ่งมายิ่งรู้สึกว่าหลงหยางจวินผู้นี้ไม่รวบรัดธรรมดา มิน่าเล่าจึงเป็นศัตรูสำคัญของซิ่นหลินจวินแห่งรัฐวุ่ย

ยามนี้ ในบรรดาผู้ที่มีอำนาจซึ่งมาชุมนุมยังนครหานตาน นอกจากเถียนตานแห่งรัฐฉีแล้ว ถือว่าหลงหยางจวินร้ายกาจที่สุด แต่ว่าจุดอ่อนของหลงหยางจวินคล้ายกับ “หลงรัก” ตัวเขา ดังนั้นให้ความไว้วางใจต่อเขาเพื่อแลกกับความรู้สึกที่ดีจากเขา สวรรค์ นี่เป็นเรื่องราวที่ทั้งเลอะเลือนเหลวไหล ทั้งสับสนวุ่นวายนัก

ยามนี้ขบวนคนและม้าออกจากนครหานตานมาไกลโข อาศัยเส้นทางหลวงมุ่งสู่หุบเขาซ่อนไพร่พล สองฟากข้างปรากฏกิ่งใบร่วงโรยราเป็นบรรยากาศของฤดูใบไม้ร่วง ขบวนผู้ติดตามของหลงหยางจวินคล้ายออกมายืดเส้นยืดสายที่ชานเมือง ล้วนมีท่าทีที่ผ่อนคลาย ปล่อยตัวตามสบาย

เซี่ยงเส้าหลงพลันบังเกิดความรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมา นี่เป็นสัญชาตญาณของนักรบอาชีพ ไม่จำเป็นต้องมีเหตุผลรองรับ เห็นขบวนคนและม้ากำลังจะเข้าสู่ช่องเขาแคบยาว ซึ่งเป็นเส้นทางทอดสู่หุบเขาซ่อนไพร่พลรอบบริเวณเป็นดงไม้รกครึ้ม หากมีคนคิดลอบทำร้าย นี่นับเป็นชัยภูมิที่เหมาะกับการซุ่มจู่โจมที่สุด

เซี่ยงเส้าหลงพลันหยุดม้าไว้ หลงหยางจวินความจริงควบม้า

ล่วงหน้าไปสิบกว่าก้าว พอเห็นเช่นนั้นจึงหยุดม้า เหลียวหน้ามาถามว่า “ท่านต่งมีปัญหาอันใด?”

เหล่าผู้ติดตามเห็นหลงหยางจวินหยุดม้า ก็พากันหยุดตาม เซี่ยงเส้าหลงมองดูปากช่องเขาเบื้องหน้า ขมวดคิ้วถามว่า “เซี่ยงเส้าหลงอะไรนั่นกับท่านมีข้อบาดหมางอันใดหรือ?”

หลงหยางจวินงงงันวูบหนึ่ง หันหัวม้ากลับมา กวาดตามองตามสายตาเซี่ยงเส้าหลง สำรวจดูปากทางเข้าช่องเขาแวบหนึ่ง จากนั้นร้องสั่งว่า “เบิกทางให้แก่เรา”

ปรากฏผู้ติดตามสิบกว่าคนไสม้าไปยังปากช่องเขา ทุกผู้คนยังคล้องโล่อยู่ข้างอานม้า แสดงว่าไม่เชื่อว่าในช่องเขามีศัตรูซุ่มซ่อนอยู่

เซี่ยงเส้าหลงก็สงสัยใจยิ่ง มีผู้ใดคิดจัดการกับหลงหยางจวินหรือว่าตนเองอ่อนไหวไปเอง?

หลงหยางจวินมองดูคนของตนควบม้าเข้าช่องเขาไป ยิ้มพลางกล่าวว่า “หากเซี่ยงเส้าหลงคิดจัดการกับเรา เรียกว่ากลับตาลปัตรไปแล้วยังมี มันทราบได้อย่างไรว่าวันนี้เราจะเดินทางมายังหุบเขาซ่อนไพร่พล?”

ความรู้สึกไม่สบายใจของเซี่ยงเส้าหลง ยิ่งมายิ่งรุนแรงกว่าเดิม นับตั้งแต่ฝึกปรือเคล็ดวิชาบำเพ็ญจิตในบันทึกเพิ่มเติมของม่อจื่อ ประสาทที่หกของเขาเพิ่มความปราดเปรียวขึ้น ช่วยเหลือเขารอดพ้นจากคราเคราะห์หลายครั้งครา ไม่เช่นนั้นเขาคงทิ้งชีวิตอยู่บนท้องถนนกลางนครเสียนหยางแต่แรกแล้ว

อาทิตย์ฤดูใบไม้ร่วงแม้แขวนที่ขอบฟ้า หากทว่าในใจเซี่ยงเส้าหลงกลับบังเกิดความเย็นเยือก อดกล่าวมิได้ว่า “คนของท่านไฉนยังไม่กลับมา?”

ไม่ทันขาดคำ ได้ยินเสียงฝีเท้าม้ากระทบโสต คนของหลงหยางจวินทั้งสิบเอ็ดคนควบม้ากลับออกมายังปากช่องเขา โบกมือแต่ไกลเป็นความหมายว่าปลอดภัย

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความกระอักกระอ่วน เห็นว่าตัวเองหวาดระแวง

เกินไปแล้ว หลงหยางจวินกลับเป็นฝ่ายปลอบโยนว่า “ระมัดระวังไว้บ้างก็ดีอยู่ เราชื่นชมต่อความระแวดระวังภัยของท่านต่งยิ่ง”

ขบวนคนและม้ามุ่งหน้าต่อไป จวบจนห่างจากปากช่องเขาประมาณห้าสิบก้าว ขบวนผู้ติดตามของหลงหยางจวินเริ่มเข้าสู่ปากช่องเขาแล้ว

ความคิดประการหนึ่งผ่านเข้าสู่ห้วงสมองของเซี่ยงเส้าหลงดุจประกายไฟ พลันรั้งดึงบังเหียนม้าไว้ ร้องว่า “รีบหันหัวกลับ”

ที่แท้ผู้ติดตามของหลงหยางจวินพอกลับออกมา ส่งสัญญาณให้ผ่านเข้าไปได้ จากนั้นก็หวนกลับเข้าช่องเขา นับว่าขัดกับเหตุผล ทั้งนี้เพราะในฐานะองครักษ์ของหลงหยางจวิน สมควรเฝ้ารักษาอยู่ที่ปากช่องเขาและส่วนปลาย รวมทั้งจุดยุทธศาสตร์สำคัญในช่องเขา รอจนหลงหยางจวินผ่านไป แล้วค่อยถอนกำลังกลับ ไม่เช่นนั้นหากศัตรูฮือออกจากสองฟากข้าง ปิดปากช่องเขาไว้ พวกเขาไยมิใช่ฝังชีวิตอยู่ภายใน? เซี่ยงเส้าหลงความจริงไม่ระแวงสงสัยต่อความสะเพร่าเลินเล่อขององครักษ์หลงหยางจวิน เพียงแต่ตอนแรกตื่นตัวอยู่ก่อน ค่อยฉุกคิดว่าฝ่ายตรงข้ามกลัวตกอยู่ในวงล้อมศัตรู จึงกลับเข้าช่องเขาไปอย่างรีบร้อน

ยามนั้นหลงหยางจวินและเหล่าผู้ติดตามล้วนขมวดคิ้ว เห็นว่าเซี่ยงเส้าหลงหวาดวิตกเกินกว่าเหตุ ผู้คนที่เบื้องหน้าหลายคนไม่แยแสสนใจคำเตือนของเขา กระตุ้นม้าเข้าช่องเขาไป

หลงหยางจวินหยุดม้าตามมารยาท ขณะจะกล่าวกระไร ภายในช่องเขาพลันบังเกิดเสียงแผดร้องดังขึ้น ทุกผู้คนหน้าแปรเปลี่ยนไป เห็นในช่องเขาปรากฏศัตรูพวกมากฮือออกมา ทุกผู้คนถือหน้าไม้ เสียงสายธนูดังขึ้น ผู้คนที่เบื้องหน้าสิบกว่าคนถูกลูกธนูยิงทำร้าย พลัดตกลงจากหลังม้า

ขณะเดียวกัน เสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังขึ้น กองกำลังที่ซุ่มซ่อนในดงไม้สองฟากข้างโถมออกมาดุจสุนัขป่าอันดุร้าย คนเหล่านี้แต่งกายเช่นชาวบ้านธรรมดา มีจำนวนหลายร้อยคน องครักษ์ของหลงหยางจวิน

แม้กรำศึกอย่างโชกโชน แต่มีจำนวนน้อยกว่า กอปรกับฝ่ายตรงข้ามระดมยิงหน้าไม้ดุจห่าฝน ไม่ทันต่อสู้แข็งขืน ก็แตกพ่ายไม่เป็นขบวน

เซี่ยงเส้าหลงย่อกายหลบเลี่ยงลูกธนูสองดอก แต่ม้าคู่ขาพลันแผดเสียงร้องออกมา ยกขาหน้าขึ้น เซี่ยงเส้าหลงไม่มีเวลาสำรวจดูว่า ม้าคู่ขาถูกธนูหรือไม่ รีบชักเท้าออกมาจากบังโกลน เอี้ยวตัวลงจากหลังม้าโถมถึงข้างกายหลงหยางจวิน โอบร่างอีกฝ่ายหนึ่งดึงตัวลงจากหลังม้าล้มตัวลงพงหญ้าข้างทาง ม้าของหลงหยางจวินกลับล้มระทวยลงก่อนตามลำตัวม้าปักตรึงด้วยลูกธนู

หลงหยางจวินย่อมเป็นเป้าหมายจู่โจมของศัตรู

องครักษ์คู่ใจของหลงหยางจวินนามเจียวสวี และผู้ที่ไม่ได้รับบาดเจ็บพากันกลิ้งตัวลงจากหลังม้า สะอึกเข้ามาอารักขาหลงหยางจวิน หลงหยางจวินขณะจะกระโดดขึ้นมารับมือศัตรู เซี่ยงเส้าหลงก็โอบกอดคนกลิ้งตัวไปในดงไม้ มาตรว่ารอบข้างปรากฏเงาดาบประกายกระบี่แปลบปลาบ บังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟันอื้ออึง แต่ต้นไม้บดบังสายตาประกอบกับฝ่ายตรงข้ามเพิ่งยิงหน้าไม้ชุดแรกออก ไม่ทันบรรจุลูกธนูชุดใหม่ นับเป็นโอกาสหนีเอาชีวิตรอดอันประเสริฐ

รู้สึกมีกระแสลมกระบี่แหวกฝ่าอากาศมาปะทะหน้า เซี่ยงเส้าหลงทิ้งแผ่นหลังลงแตะพื้น ตวัดสองเท้าขึ้น เตะใส่ร่างท่อนล่างของฝ่ายตรงข้าม คนทั้งสองพากันแผดร้องออกมา ร่างปลิวลิ่วออกไปปะทะชนศัตรูที่โถมเข้ามาอีกสามคนล้มลง

เซี่ยงเส้าหลงชักกระบี่จากฝัก สะบัดกระบี่ทำร้ายศัตรูอีกสองคนล้มลง เมื่อเขากระโดดปราดขึ้น หลงหยางจวินก็ระงับขวัญอันแตกตื่นชักกระบี่ดีดกายปราด คุมกระบี่ชิงจู่โจม ศัตรูที่โถมเข้ามาถูกฟันล้มลงอีกสองคน

ยามนั้น เจียวสวีกับพวกทั้งสิบกว่าคนสู้พลางถอยพลาง ล่าถอยเข้าดงไม้ ทำหน้าที่คุ้มกันพวกเขา เซี่ยงเส้าหลงเห็นทั่วสี่ทิศแปดทางชุมนุมด้วยศัตรู ฉุกคิดว่าผิดท่า นึกคำนวณวงล้อมของศัตรูอย่างรวดเร็ว

จากนั้นร้องบอกว่า “ตามข้าพเจ้ามา”

ในเสียงร้อง กระบี่คลื่นโลหิตคลี่สะบัดเป็นเงากระบี่อันแน่นขนัด โถมทะลวงเข้าดงไม้ไปก่อน สภาวะกระบี่ของเขาเกรี้ยวกราดดุร้าย แฝงกำลังแขนน่าตระหนกตกใจ กอปรกับเมื่ออยู่ในดงไม้ ศัตรูยากที่จะกลุ้มรุมจู่โจมอย่างเต็มที่ ดังนั้นปรากฏศัตรูผู้หนึ่งถูกเซี่ยงเส้าหลงฟาดฟันผงะหงายล้มลง สร้างความแตกตื่นแก่ผู้คนที่คิดโถมเข้ามาจนถอยร่นกลับไป

แต่นี่เพียงเป็นความได้เปรียบชั่วขณะ จากนั้นกำลังหนุนของศัตรูเร่งรุดมาถึง ศัตรูพวกมากกลุ้มรุมเข้ามาใหม่

เซี่ยงเส้าหลงทุ่มเทสมาธิจิตใจอยู่กับเพลงกระบี่ม่อจื่อ นำหลงหยางจวินกับพวกเข่นฆ่าศัตรูเจ็ดแปดคน เข้าสู่ส่วนลึกของดงไม้ เซี่ยงเส้าหลงอาศัยช่องว่างเหลียวดูหลงหยางจวินกับพวกแวบหนึ่ง พบว่าผู้ติดตามที่หลงเหลือมีเพียงแปดคน ทุกผู้คนอาบเลือดรับบาดเจ็บ สถานการณ์ร่อแร่คับขัน

ศัตรูยังหนุนเนื่องมาดุจสายน้ำ มาตรว่าหลงหยางจวินสู้ศัตรูอย่างสุดกำลัง แต่ก็หลั่งโลหิตโซมกาย ไม่ทราบหลั่งเลือดจากร่าง หรือว่าถูกโลหิตศัตรูกระเซ็นใส่

พลันรู้สึกปวดแปลบแสบร้อนที่หัวไหล่ขวาด้านหลัง เซี่ยงเส้าหลงตวาดก้อง ฟันกระบี่กลับหลัง แทงใส่ท้องคนที่ลอบทำร้าย จากนั้นผลักดันศัตรูด้านทานรับกระบี่ที่ฟันมาจากด้านซ้ายแทน ฉวยโอกาสที่ฝ่ายตรงข้ามล่าถอยหลบเลี่ยง ใช้กระบี่ปักใส่ทรวงอกของศัตรูทางซ้ายอย่างหักโหม ศัตรูที่หลงเหลือเห็นเซี่ยงเส้าหลงเหี้ยมหาญปานนี้ ล้วนถอยห่างไป เปิดโอกาสให้เซี่ยงเส้าหลงล่วงลึกอีกหลายวา

หลงหยางจวินพลันซวนเซเสียหลัก ปะทะชนถูกกลางหลังของเขา แสดงว่าถูกศัตรูทำร้ายซ้ำเติม

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือประคองอีกฝ่ายหนึ่ง หลงหยางจวินร้องคำ “ไม่ต้องสนใจเรา” ใช้กระบี่สังหารศัตรูที่โถมเข้ามาอีกคนหนึ่ง ได้ยิน

เสียงแผดร้องดังขึ้นที่ด้านหลัง ในเหล่าองครักษ์มีคนรับบาดเจ็บล้มลง สถานการณ์คับขันถึงที่สุด

เซี่ยงเส้าหลงสะบัดกระบี่คลื่นโลหิตดุจสายฟ้า จัดการศัตรูอีกคนหนึ่งพลันฉุดดึงมือหลงหยางจวิน ร้องชักชวนเจียวสวีกับพวกบุกเข้ากลุ่มศัตรูทางซ้ายมือ ใช้คลื่นกระบี่หนุนเนื่อง คุกคามฝ่ายตรงข้ามถอยร่นไป

ระหว่างการต่อสู้อาบเลือด เซี่ยงเส้าหลงแสดงออกถึงความสามารถเฉพาะตัว บวกกับการฝึกอบรมจากหน่วยพิเศษ ทำให้มีพลังลมปราณที่ยาวนาน คล้ายกับเครื่องยนต์กลไกที่ไม่มีวันเหนื่อยอ่อนก็มิปาน ขณะที่ทะลวงฝ่า เซี่ยงเส้าหลงไม่ลืมสำรวจภูมิประเทศรอบด้าน เห็นด้านซ้ายมือที่ห่างไปมีเนินลาดเขาแห่งหนึ่ง จึงร้องชักชวนหลงหยางจวินกับพวกตามเขาไป

เซี่ยงเส้าหลงใช้ท่ารุกแทนการรับ ฟาดฟันกระบี่ออก เสียงเคร้ง เมื่อฟันกระบี่ศัตรูหักเหลือครึ่งท่อน คนผู้นั้นยามตื่นตระหนก ถูกเท้าของเซี่ยงเส้าหลงเตะซ้ำเติมใส่ อ้าปากกระอักโลหิต ปะทะชนกับต้นไม้ทางด้านหลังอย่างหนักหน่วง

เซี่ยงเส้าหลงขยับกายวูบหนึ่ง วกกระบี่กลับหลังอีกครา แทงใส่ใต้ซอกแขนซ้ายของศัตรูที่สะอึกเข้ามาจากด้านหลัง พร้อมกับขยับเคลื่อนกาย ใช้หัวไหล่พุ่งชนฝ่ายตรงข้ามล้มหงายลงพร้อมกับหยาดโลหิตที่สาดกระจาย

ยามนั้นเซี่ยงเส้าหลงบุกถึงเชิงเนินเป็นผลสำเร็จ แรงกดดันรอบข้างค่อยเบาบางลง ฉวยโอกาสชำเลืองไปยังด้านล่าง เห็นที่เบื้องล่างมีธารน้ำสายหนึ่งไหลผ่าน สร้างความยินดียิ่ง หมุนตัวโถมกลับไป เซี่ยงเส้าหลงใช้กระบี่ดุจสายฟ้าแทงใส่หว่างคิ้วของศัตรูผู้หนึ่ง ซึ่งกำลังกลุ้มรุมหลงหยางจวินกับพวก ทิ่มแทงจนศัตรูล้มตายลง

เซี่ยงเส้าหลงกวาดกระบี่เป็นวง คุกคามศัตรูถอยห่าง ปากร้องบอกว่า “กระโดดลงไป นี่เป็นหนทางรอดชีวิตเพียงสายเดียว”

พลางโถมกายใส่หลงหยางจวิน กอดรัดคนกลิ้งตัวลงจากเนิน ไม่

ทราบชนพุ่มไม้หักไปกี่ต้น กดทับกิ่งใบหักไปเท่าใด กลิ้งตัวลงยังเบื้องล่างอย่างเร่งร้อน

เจียวสวีและองครักษ์ที่หลงเหลืออยู่ห้าคนไม่รีรอลังเล เลียนเยี่ยงเซี่ยงเส้าหลงกลิ้งร่างลงจากเนิน เสียงตูมตามดังขึ้น ผู้คนทั้งแปดทยอยร่วงลิ่วลงน้ำ กลับย้อมชโลมน้ำลำธารแดงฉานไปแถบหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงฉุดดึงหลงหยางจวินแหวกว่ายไปยังปลายน้ำ เหล่าศัตรูพวกมากโห่ร้องพลางวิ่งเลียบมาตามริมน้ำ

ที่เบื้องหน้าบังเกิดเสียงน้ำดังเลื่อนลั่นกว่าเดิม เซี่ยงเส้าหลงและพวกยังไม่ทันได้คิดว่าเป็นเรื่องราวใด รู้สึกว่าระดับความเร็วของการเคลื่อนตัวเร่งเร็วขึ้น พลันพบว่าร่างลอยอยู่กลางอากาศ ที่แท้มาถึงบริเวณธารน้ำตก ซึ่งอยู่สูงจากระดับพื้นสองวา จากนั้นร่วงลงสู่บึงน้ำเบื้องล่างอย่างเร่งร้อน

ท่ามกลางหยาดน้ำกระเด็นเซ็นซ่าน ทุกผู้คนถูกกระแทกกระทั้นจนหัวหมุนงุนงง ถูกสายน้ำพัดพาไปยังที่ไกลตา

เสียงโห่ร้องฆ่าฟันของศัตรูถูกทอดทิ้งอยู่ด้านหลัง จวบจนไม่ได้ยินอีก

แสร้งบาดเจ็บสาหัส

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงกับหลงหยางจวินและพวกพบพานทหารจ้าวได้รับการคุ้มกันกลับมายังนครหานตาน เป็นเวลายามสาม *(เที่ยงคืน)* แล้วมาตรว่าทุกผู้คนได้รับการพยาบาลรักษา แต่เนื่องจากเสียโลหิตมากไป แต่ละคนหน้าขาวซีด ในจำนวนนี้มีอยู่สองคนที่มีไข้ขึ้นสูง ต้องรับการรักษาโดยรีบด่วน

จ้าวมู่กับเล่อเซิ่งได้รับรายงานแต่แรก เดินทางมารอรับตัวพวกเขาที่ประตูเมือง จ้าวมู่กับหลงหยางจวินมีความสัมพันธ์เป็นส่วนตัว เซี่ยงเส้าหลงก็เป็นความหวังที่จะผลักดันให้จ้าวมู่ก้าวขึ้นสู่บัลลังก์รัฐจ้าว เมื่อเกิดเหตุร้ายเช่นนี้ จ้าวมู่ย่อมร้อนรุ่มใจ ส่วนเล่อเซิ่งเป็นแม่ทัพรักษานครหานตาน หากขุนนางรัฐวุ่ยเช่นหลงหยางจวินประสบเหตุเภทภัย เล่อเซิ่งย่อมไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบได้

จ้าวมู่กับเล่อเซิ่งรีบรุดมารับรถม้าซึ่งบรรทุกเซี่ยงเส้าหลงกับหลงหยางจวิน เห็นคนทั้งสองแม้หลั่งโลหิตโซมกาย แต่ไม่มีอันตรายถึงแก่ชีวิตค่อยคลายใจลง

หลงหยางจวินชม้ายมองเซี่ยงเส้าหลง กล่าวอย่างยากเย็นว่า “หากมิใช่ท่านต่งสละชีวิตเข้าช่วยเหลือ ตอนนี้เราคงไม่ได้กลับมาพบหน้าท่านทั้งสองแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ฝืนยิ้ม หลงหยางจวินความจริงเป็นศัตรูค่อริของ

เขา แต่ตอนนั้นเขาไม่มีเวลานึกถึงเรื่องนี้ ต่อให้คำนึงนึกถึง ก็ไม่อาจเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือ นี่นับว่าตรงกับคำวิจารณ์ของเถียนตาน จุดอ่อนของเขาคือ “ใจอ่อน” เอง

เล่อเซิ่งกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “พบเห็น *‘เซี่ยงเส้าหลง’* หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกับหลงหยางจวินล้วนงงงันวูบ หลงหยางจวินขมวดคิ้วกล่าวว่า “ดูไปไม่คล้ายเป็นฝีมือของ *‘เซี่ยงเส้าหลง’* แต่ตอนนั้นชุลมุนวุ่นวาย พวกเราเพียงหลบหนีถ่ายเดียว อาศัยทางน้ำเอาตัวรอดมา ไม่มีโอกาสเห็นหน้าตาของศัตรู”

เล่อเซิ่งกล่าวว่า “เราส่งกำลังทหารออกปิดล้อมเส้นทางสำคัญทุกสาย ตรวจค้นทั้งภูเขาใกล้ไกล หวังว่าคงมีข่าวดีแจ้งต่อพวกท่าน”

หลงหยางจวินกับเซี่ยงเส้าหลงฟังจากน้ำเสียงของอีกฝ่ายหนึ่งทราบว่าเล่อเซิ่งไม่มีความมั่นใจว่าจะหาตัวศัตรูพบได้ ในเมื่อคนร้ายสามารถเร้นกายถึงพื้นที่ ซึ่งอยู่ห่างจากนครหานตานเพียงสิบลี้ ย่อมมีปัญญาล่าถอยจากไป เพียงแต่เป็นผู้ใดประสงค์ร้ายต่อหลงหยางจวิน?

เซี่ยงเส้าหลงย่อมทราบแน่แก่ใจว่านี่มิใช่ฝีมือของเขา หลงหยางจวินก็ปั้นหน้าเคร่งเครียด ไม่มีกะใจกล่าววาจา

ครั้นแล้วจ้าวมู่กับเล่อเซิ่งแยกย้ายกันคุ้มครองหลงหยางจวินกับเซี่ยงเส้าหลงกลับที่พักด้วยตัวเอง สั้งโหย่วกับสองเจ้ม่วยตระกูลเถียนทราบข่าวร้ายแต่แรก ล้วนออกมารอรับตัวเซี่ยงเส้าหลงที่หน้าประตูตึก เล่อเซิ่งจึงขอตัวกลับไป

อูกัวกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “นี่เป็นฝีมือของผู้ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “รอให้เราอาการดีขึ้น ค่อยบอกต่อพวกท่านโดยละเอียด ดีหรือไม่?”

เขาพลันนึกถึงเหตุการณ์ที่คนของหลงหยางจวินอยู่ที่ปากช่องเขาล่อลวงให้พวกเขาไปติดกับ ต้องสะท้านขึ้นคราหนึ่ง คาดเดาออกว่าผู้ที่ต้องการชีวิตหลงหยางจวินเป็นใครแล้ว

มิน่าเล่าสีหน้าหลงหยางจวินจึงปั้นยากปานนั้น

เถียนเจินกับเถียนฟ่งช่วยกันประคองเซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่ตึกใน จากนั้นพวกนางกับสั้งโหย่วช่วยกันใส่ยาสมานแผลพันบาดแผลให้แก่ผู้บาดเจ็บ

เซี่ยงเส้าหลงพลันฉุกใจคิด กล่าวกับอูกัวว่า “มีวิธีทำให้ข้าพเจ้าอาการสาหัสจนลุกไม่ขึ้นหรือไม่?”

อูกัวยกมือเกาศีรษะอย่างงุนงง สั้งโหย่วกล่าวด้วยความขุ่นข้องรำคาญว่า “ให้ข้าพเจ้าจัดการท่านจนคล้ายปลาตายตัวหนึ่งเถอะ รับรองว่าขู่ขวัญผู้คนแทบตาย”

เถียนเจินกับเถียนฟ่งความจริงร้องไห้จนตาบวมแดง พอฟังอดหัวร่อมิได้ เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “นี่ยังไม่เพียงพอ ทางที่ดีทำให้มีโลหิตไหลซึมจากปากแผล หากมีพิษไข้ขึ้นสูงยิ่งวิเศษสุด”

เถียนฟ่งกล่าวว่า “นี่มอบให้เป็นหน้าที่ของเราสองเจ้ม่วย ขอเพียงซุกถุงน้ำร้อนอยู่ในผ้าห่มก็ใช้ได้แล้ว”

สั้งโหย่วกับอูกัวพากันจ้องมองเซี่ยงเส้าหลง ไม่เข้าใจว่าในน้ำเต้าของเขาขายยาอันใด เซี่ยงเส้าหลงกล่าวกับอูกัวว่า “รอจนฟ้าสางสว่างให้ท่านส่งคนออกจากเมือง แจ้งต่อพี่ใหญ่และจวิ้นน้อย คัดเลือกมือดีกลับมาครึ่งหนึ่ง นอกจากนั้นให้ท่านตามตัวคนผู้หนึ่งมาพบกับข้าพเจ้า”

จากนั้นบอกวิธีติดต่อกับผูปู้ให้ทราบ อูกัวทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงตระเตรียมปฏิบัติการใหญ่ ดังนั้นรับคำแล้วจากไป

สองเจ้ม่วยตระกูลเถียนก็ออกไปจัดหาถุงน้ำร้อน ส่วนสั้งโหย่วนั่งลงที่ขอบเตียง ลงมือทาแป้งฝุ่นสีขาวลงบนใบหน้าเซี่ยงเส้าหลง เพื่อตบตาผู้คนว่าเซี่ยงเส้าหลงเสียโลหิตเป็นจำนวนมาก เซี่ยงเส้าหลงส่ายหน้ากล่าวว่า “ทำไม่ได้ หากมีคนลูบคลำใบหน้าข้าพเจ้า กระทบถูกแป้งฝุ่นไยมิใช่ทราบว่าข้าพเจ้าแสร้งเป็นบาดเจ็บสาหัส?”

สั้งโหย่วไม่กล่าวกระไร เดินออกจากห้องไป ชั่วครู่หิ้วถุงผ้าซึ่งบรรจุข้าวของกลับเข้ามา กล่าวเสียงกระด้างว่า “รีบบอกต่อข้าพเจ้าว่าท่านคิดทำอะไร ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะไม่ตกแต่งโฉมให้แก่ท่านกลายเป็นคน

รับบาดเจ็บสาหัส”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ตกแต่งรูปโฉมก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว ไม่เช่นนั้นหากมีคนรุดมาเยี่ยมเยียนข้าพเจ้า ก็ไม่อาจดำเนินแผนได้แล้ว”

สั้งโหย่วเชิดปากจนสูงชัน ล้วงขวดเล็กขวดน้อยจากในถุงผ้าเจ็ดแปดใบ เปิดจุกขวดเทของเหลวออกมา คลุกเคล้าในถาดเคลือบใบหนึ่ง ตระเตรียมตกแต่งใบหน้าให้แก่เซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ข้าพเจ้าคิดฆ่าคนผู้หนึ่ง แต่ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาเปิดเผยชื่อออกมา”

สั้งโหย่วสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เหม่อมองดูเขาอย่างตะลึงลาน

ท้องฟ้าไม่ทันรุ่งสางสว่าง เจ้ารัฐจ้าวก็เสด็จมาเยี่ยมอาการเซี่ยงเส้าหลง โดยมีทหารองครักษ์ติดตามอารักขาอย่างแน่นหนา

เจ้ารัฐจ้าวพอทอดพระเนตรพบว่า เซี่ยงเส้าหลงนอนป่วยราวปลาตายตัวหนึ่ง อดสะท้านพระทัยมิได้ ตรัสว่า “ท่านต่ง พวกเขาบอกว่าท่านรับบาดเจ็บไม่มากนัก เมื่ออาการหนักหนาถึงขั้นนี้ ข้าจะจัดหมอหลวงมาตรวจรักษาท่าน”

คราครั้งนี้ถึงรอบเซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความตื่นตระหนก รีบกราบทูลเสียงแหบพร่าว่า “ต้าอ๋องทรงพระกรุณานัก กระหม่อมเพียงแช่ในน้ำถูกความเย็นแทรกซึม บวกกับเสียโลหิตมากไป ขอเพียงนอนพักรักษาตัวสักหลายวันก็หายดี อย่าว่าแต่คนของกระหม่อมมีผู้รู้จักวิชาแพทย์ กระหม่อมรับประทานตัวยาของเขาจนเคยชิน หากเปลี่ยนเป็นหมออื่นแทนที่จะเห็นผลกลับเลวร้ายลง”

เอ่ยถึงตอนท้ายแสร้งแค่นเสียงด้วยความเจ็บปวด ทั้งยังให้เจ้ารัฐจ้าวทอดพระเนตรพบ “น้ำเลือด” ที่ไหลซึมจากปากแผลบริเวณหัวไหล่

เจ้ารัฐจ้าวทรงคาดไม่ถึงว่า อาการของเซี่ยงเส้าหลงยังหนักหนากว่าหลงหยางจวินอีก ตะลึงลานชั่วขณะจึงตรัสว่า “ครั้งนี้หากมิใช่ท่าน

ต่งสละชีวิตเข้าคุ้มครองหลงหยางจวิน เขาคงจบชีวิตไป เมื่อถึงเวลาจะแจ้งต่อเจ้ารัฐวุ่ยอย่างไร ทั้งอย่าคิดหมายบรรลุข้อตกลงร่วมมือได้”

เซี่ยงเส้าหลงลอบฝืนยิ้ม การมายังนครหานตานของเขาครั้งนี้ความจริงเพื่อฆ่าคน มิคาดกลับช่วยชีวิตจ้าวมู่กับหลงหยางจวินโดยไม่ตั้งใจ ยามนี้แม้แต่เขายังไม่เชื่อว่าตัวเองคือเซี่ยงเส้าหลง ยิ่งอย่าว่าแต่ผู้อื่น จึงกล่าว “ต้าอ๋องคงเสด็จไปเยี่ยมหลงหยางจวินมาแล้ว เขาบอกหรือไม่ว่าเป็นฝีมือของเซี่ยงเส้าหลงอะไรนั่น?”

เจ้ารัฐจ้าวสั่นพระเศียรตรัสว่า “หลงหยางจวินเพียงมีอาการดีกว่าท่านเล็กน้อย แต่ไม่ยอมกล่าววาจา หากมิใช่เซี่ยงเส้าหลง ยังมีผู้ใดร้ายกาจปานนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นลืมตาไม่ขึ้น เจ้ารัฐจ้าวจึงรับสั่งให้เซี่ยงเส้าหลงนอนพักรักษาตัว จากนั้นเสด็จกลับไป

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกเหนื่อยล้าจริงๆ กลับม่อยหลับไป ยามเคลิบเคลิ้มรู้สึกว่ามีผู้คนมาเยี่ยมอาการของเขาไม่ขาดสาย อูกัวอยู่ด้านข้างบรรยายว่าเขาบาดเจ็บสาหัสเพียงไหน ซึ่งความจริงมิต้องให้อูกัวบ่งบอก เพียงกลิ่นตัวยาภายในห้อง และ “น้ำเลือด” ที่ไหลซึมจากปากแผลของเขาเป็นคำอธิบายที่กระจ่างแจ่มชัดแล้ว

เวลายามเที่ยง ผูปู้เดินทางมาถึง เซี่ยงเส้าหลงค่อยปลุกปลอบสมาธิหารือแผนการกับอีกฝ่ายหนึ่ง คนเฝ้าประตูพลันเข้ามารายงานว่าหยาฮูหยินมาเยี่ยมอาการเขา ผูปู้จึงรีบหลบออกไปทางประตูหลัง

หยาฮูหยินมาถึงข้างเตียง ยื่นมือแตะหน้าผากของเขา พบว่าร้อนจนลวกมือ สร้างความแตกตื่นจนชักมือกลับไป กล่าวว่า “ท่านเป็นไข้ไม่สบาย”

เซี่ยงเส้าหลงลืมตากล่าวว่า “ไม่เป็นไร นอนสักสองวันก็หายดี”

หยาฮูหยินเฝ้ามองสีหน้าของเขา ระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า “ดีที่ดวงตาท่านยังเป็นประกาย ไม่เช่นนั้นคงย่ำแย่แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ทราบว่าหยาฮูหยินจับพิรุธของเขาออก

เพียงแต่นางยังไม่สะกิดใจสงสัย ทั้งประหลาดใจที่นางไฉนไม่ตื่นตระหนกต่อการ *"ปรากฏตัวของเซี่ยงเส้าหลง"* ดังนั้นกล่าวว่า "ดูท่าเซี่ยงเส้าหลงมาถึงนครหานตานแต่แรก ไม่เช่นนั้นบิดาไฉนสกัดตัวมันไม่ได้?"

หยาฮูหยินก้มศีรษะถอนใจเบาๆ กล่าวว่า "ผู้ออกคำสั่งลอบทำร้ายหลงหยางจวินอาจเป็นเถียนตาน หลี่หยวนหรือจ้าวมู่ หรือว่าซิ่นหลินจวิน แต่มิใช่เซี่ยงเส้าหลงเด็ดขาด เขากับหลงหยางจวินไม่มีความแค้นอันลึกล้ำ ไหนเลยกระทำเรื่องแหวกหญ้าให้งูตื่นเช่นนี้?"

เซี่ยงเส้าหลงลอบตื่นตระหนกต่อความคิดอ่านอันรอบคอบของหยาฮูหยิน เขาความจริงเพียงระแวงสงสัยซิ่นหลินจวินคนเดียว พอฟังหยาฮูหยินกล่าวเช่นนี้ เริ่มหวั่นไหวใจขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงย่อมทราบว่า เรื่องนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับจ้าวมู่ แต่เถียนตานกับหลี่หยวนล้วนมีเหตุผลที่จะฆ่าหลงหยางจวิน รัฐวุ่ยแก่งแย่งชิงอำนาจกัน ฝ่ายหนึ่งประกอบด้วยเจ้ารัฐวุ่ยกับหลงหยางจวิน อีกฝ่ายหนึ่งเป็นซิ่นหลินจวิน หากหลงหยางจวินเป็นไรไป เจ้ารัฐวุ่ยย่อมต้องเพ่งเล็งสงสัยซิ่นหลินจวิน หากแม้นรัฐวุ่ยเกิดความวุ่ยวายภายใน ผู้ที่ได้รับประโยชน์ย่อมเป็นรัฐฉู่กับรัฐฉี ซึ่งเป็นสองรัฐที่เข้มแข็ง

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงเรื่องบันทึกลับหลูปัน เลียบเคียงถามว่า "เซี่ยงเส้าหลงอะไรนั่น ใช่สมคบคิดกับซิ่นหลินจวินมาจัดการกับหลงหยางจวินหรือไม่?"

หยาฮูหยินตอบว่า "ซิ่นหลินจวินปรารถนาใคร่ถลกหนังเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงก็ไม่รับคำสั่งเขาเด็ดขาด ไหนเลยเป็นไปได้?"

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า "ระหว่างพวกเขาเกิดความขัดแย้งอันใด?"

หยาฮูหยินกลอกตาแล้วกล่าว "นี่เป็นความลับประการหนึ่ง หากท่านต่งตอบรับคำเชิญชวนของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายินดีบ่งบอกทุกประการ"

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจ หลับตาลงกล่าวว่า "เรารู้สึกเหน็ดเหนื่อยอยู่บ้าง ขอบคุณหยาฮูหยินที่มาเยี่ยมอาการ"

หยาฮูหยินแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน เดินชดช้อยจากไป นางเพิ่งจากไป จี้เอียนหยานก็เดินทางมาถึง พอเห็นสภาพของเซี่ยงเส้าหลง น้ำตาก็ทะลักจากเบ้า รอจนทราบความจริง ค่อยแย้มยิ้มทั้งน้ำตา

เซี่ยงเส้าหลงลุกขึ้นนั่ง โอบกอดหญิงงามเอาไว้ ถามว่า "ท่านไปเยี่ยมหลงหยางจวินแล้วหรือไม่?"

จี้เอียนหยานทอดถอนใจกล่าวว่า "ข้าพเจ้าผู้เป็นภรรยา กลับเป็นคนสุดท้ายที่ทราบข่าวท่านรับบาดเจ็บ ยามร้อนรุ่มใจ ยังต้องฝืนใจไปเยี่ยมคนที่แต่งกายเป็นสตรีก่อน เมื่อมาหาสามี ก็ถูกฮูหยินปลอมของท่านสอบปากคำ ท่านคืนความยุติธรรมแก่ข้าพเจ้าได้หรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนศีรษะพองโต หันเหหัวเรื่องว่า "ก่อนถูกซุ่มโจมตี หลงหยางจวินตักเตือนข้าพเจ้าอย่าได้เพ้อฝันไป ทั้งนี้เพราะผู้ที่ยอดหญิงจี้รักชอบคืออาชญากรหมายเลขหนึ่งของหกรัฐเซี่ยงเส้าหลง"

จี้เอียนหยานรู้สึกว่า คำ *"อาชญากรหมายเลขหนึ่งของหกรัฐ"* ช่างแปลกใหม่นัก จากนั้นถามว่า "เส้าหลง ท่านคาดคำนวณว่าผู้ที่ซุ่มโจมตีท่านเป็นคนของฝ่ายใด?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าคิดรับฟังความเห็นของยอดหญิงจี้ดู"

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "ผู้ต้องสงสัยที่สุดย่อมเป็นซิ่นหลินจวิน ข้าพเจ้าจึงไม่เชื่อว่า เขาไม่ได้ส่งคนมายังนครหานตาน เพื่อช่วงชิงบันทึกลับหลูปัน ซึ่งถูกท่านขโมยมากลับคืนไป"

เซี่ยงเส้าหลงเห็นพ้องด้วย จี้เอียนหยานนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา กล่าวเสริมว่า "ในความเห็นข้าพเจ้า เส้าหลงท่านยังร้ายกาจกว่าหลูปัน แม้แต่ยอดสถาปนิกเช่นหลูปัน ยังไม่สามารถประดิษฐ์คิดค้นเครื่องมือในการปีนป่ายเช่นท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงนึกละอายในใจ คลอเคลียกับจี้เอียนหยานอีกครู่หนึ่ง อูจว่อและกองกำลังในสังกัดก็เดินทางกลับมา โดยอ้างว่ามาเยี่ยมอาการของเขา จี้เอียนหยานค่อยจากไป ดังนั้นอูจว่อ จิงจวิ้น อูกัว และ

สั่งโหย่วล้วนรวมตัวอยู่ภายในห้อง เพื่อหารือแผนปฏิบัติการ รวมทั้งจ้าวจื้อด้วย

เมื่อนั่งเรียบร้อย เซี่ยงเส้าหลงจึงกล่าว “หากคืนนี้เล่อเซิ่งถูกผู้คลุมหน้าลึกลับปลิดศีรษะไป ผู้คนจะระแวงสงสัยว่าเป็นฝีมือของผู้ใด?”

ทุกผู้คนใจสั่นสะท้าน เบิกตามองดูเขารู้สึกว่าแผนปฏิบัติการของเซี่ยงเส้าหลงอยู่เหนือความคาดหมายผู้คนจริงๆ

สั่งโหย่วกับจ้าวจื้ออุทานดังอา จ้าวจื้อกุมมือสั่งโหย่วไว้ ตื้นตันใจจนขอบตาแดงก่ำขึ้นมา

จิงจวิ้นกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “พวกท่านมีความแค้นกับเล่อเซิ่งหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ ศัตรูคู่แค้นของพวกนางคือจ้าวมู่ ส่วนเล่อเซิ่งเป็นเขี้ยวเล็บหมายเลขหนึ่งของจ้าวมู่ ไหนเลยไม่ร่วมก่อกรรมทำเข็ญด้วย

สั่งโหย่วตาทอประกายวูบ กล่าวว่า “คราก่อนผู้ที่คร่ากุมคนของตระกูลสั่งเรามาเป็นเล่อเซิ่ง มันยัง...” เอ่ยถึงตอนนี้กล้ำกลืนคำพูดไว้ ไม่ต้องการรื้อฟื้นถึงความหลังอันเจ็บช้ำรันทดอีก เพียงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอปลิดศีรษะมันกับมือ”

อูจว่อกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า “น้องสามมีความมั่นใจหรือ? เล่อเซิ่งผู้นี้กลอกกลิ้งกลัวตาย ปรกติจัดองครักษ์คอยอารักขาตลอดเวลา ยามนี้สถานการณ์เขม็งตึงเครียด ยิ่งยากลงมือประสบผล”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “กระทำในสิ่งที่ผู้อื่นทำไม่ได้ ชีวิตจึงมีรสชาติสนุกสนาน การลอบสังหารขึ้นอยู่กับการวางแผน ขอเพียงสืบทราบร่องรอยของเล่อเซิ่ง พวกเราก็จะกำหนดแผนปฏิบัติการรุกถอยและตบตาผู้คนได้”

อูจว่อยังกล่าวว่า “ทำเช่นนี้ใช่แหวกหญ้าให้งูตื่น ทำให้ผู้คนคาดเดาศักดิ์ศรีพวกเราออกหรือไม่?”

สั่งโหย่วแบะปากกล่าวว่า “ปีศาจขวัญอ่อน”

อูจว่อหน้าแปรเปลี่ยนไป คนผู้นี้ถือสาเกียรติยศอัปยศ ไหนเลยทนการรับถ้อยคำเช่นนี้ได้ อย่าว่าแต่ยังเป็นคำพูดที่กล่าวจากปากอิสตรี

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “ท่านไม่ทราบว่าข้าพเจ้าให้ความเคารพต่อพี่ใหญ่ที่สุดหรือ? รีบกล่าวคำขอโทษให้แก่ข้าพเจ้า”

สั้งโหย่วก็รู้สึกว่ากล่าวเกินเลยไป กลับกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึงพี่ใหญ่ เพียงแต่เห็นจวิ้นน้อยตัวสั่นงันงก จึงร้องออกไปว่าปีศาจขวัญอ่อน”

จิงจวิ้นเบิกตาจนกลมกว้าง ทำท่าว่าถูกใส่ความ แต่เห็นจ้าวจื้อปรายตาบอกใบ้จำต้องกล้ำกลืนรับไว้

อูจว่อทราบว่าสั้งโหย่วกล่าวเช่นนี้ ถือเป็นการขอโทษแล้ว จึงกล่าว “เราไม่ได้ขวัญอ่อน หากแต่เรื่องราวมีการแบ่งลำดับความสำคัญ อย่าให้เรื่องเล็กน้อยกระทบถึงแผนการใหญ่”

เซี่ยงเส้าหลงแยกแยะว่า “เล่อเซิ่งนับเป็นบุคคลอันตราย อาจเป็นเหตุให้พวกเราพินาศย่อยยับได้ ปัญหาสำคัญคือไม่ทราบว่ามันยังจงรักภักดีต่อจ้าวมู่ หรือว่าถูกเจ้ารัฐจ้าวดึงตัวไปเป็นพวก หรืออาจบางทีมันเป็นต้นหญ้าลู่ลมทิศทางใดลมแรง ก็แอบอิงกับทางด้านนั้น”

รอจนทุกผู้คนทำความเข้าใจกับคำพูดของเขา ค่อยกล่าวสืบต่อ “หากวันพรุ่งนี้จ้าวมู่คิดก่อการกบฏ วันนี้คงเปิดเผยความสัมพันธ์ระหว่างมันกับพวกเราต่อเล่อเซิ่ง เพื่อเพิ่มพูนความเชื่อมั่นของเล่อเซิ่ง พวกท่านเข้าใจความหมายของข้าพเจ้าหรือไม่?”

สั้งโหย่วและจ้าวจื้อยังไม่เข้าใจ มีแต่อูจว่อระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า “เราเข้าใจแล้วว่าไยต้องกำจัดเล่อเซิ่งก่อน หากแม้นมันเป็นไส้ศึกที่เจ้ารัฐจ้าววางอยู่ในกลุ่มของจ้าวมู่ คงต้องเปิดเผยเรื่องของพวกเราต่อเจ้ารัฐจ้าว เมื่อถึงเวลาพวกเราคงต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง”

สั้งโหย่วและพวกค่อยเข้าใจกระจ่าง เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “การฆ่าเล่อเซิ่งยังมีประโยชน์อีกประการหนึ่ง”

คราครั้งนี้แม้แต่อูจว่อก็ไม่เข้าใจ เซี่ยงเส้าหลงจึงอธิบายว่า

“แผนลอบสังหารครั้งนี้ดูไปคล้ายเป็นฝีมือของเราเซี่ยงเส้าหลง แต่หากใคร่ครวญดูกลับไม่แน่นัก เมื่อถึงเวลาเจ้ารัฐจ้าวกับจ้าวมู่อาจระแวงสงสัยกันเอง กลายเป็นชนวนแตกหักกัน”

ทุกผู้คนพอฟังจบ ล้วนยอมรับนับถือต่อความคิดอ่านอันรอบคอบของเซี่ยงเส้าหลง อูจว่อผงกศีรษะกล่าวว่า “ทางที่ดีเจ้ารัฐจ้าวทรงเรียกตัวเหลียนผ่อหรือหลี่มู่กลับจากชายแดนมาอารักขาพระองค์ จ้าวมู่เห็นเช่นนั้นจำต้องก่อการกบฏ พวกเราจะได้ฉวยโอกาสตอนน้ำขุ่น จับปลาใหญ่เช่นจ้าวมู่”

สั้งโหย่วขมวดคิ้วกล่าวว่า “แต่ปัญหาสำคัญคือจะปลิดศีรษะเล่อเซิ่งอย่างไร”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มอย่างปลอดโปร่ง ขณะจะตอบคำ มีคนเข้ามารายงานว่าเถียนตานเดินทางมาถึง เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ตอนนี้ผู้ที่เขากริ่งเกรงที่สุดคือเถียนตานเอง

เถียนตานเดินเข้าห้องนอนของเซี่ยงเส้าหลง ภายใต้การอารักขาของสองพี่น้องตระกูลหลิว มุ่งตรงมาถึงข้างเตียง กล่าวอย่างสนิทสนมว่า “ท่านต่งรู้สึกเป็นอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นอีกฝ่ายหนึ่งยืนมือไพล่หลังอยู่ข้างเตียง กลับแฝงอำนาจบารมีชนิดหนึ่ง ต้องเพิ่มความตื่นตัว ไม่กล้ากล่าวผิดพลาดแม้สักคำเดียว ยามนั้นก้มศีรษะคำนับแล้วกล่าว “ระหว่างนี้ร่ำสุราเคล้านารีเกินไป เพียงแช่น้ำอยู่ครู่หนึ่ง ก็ถูกความเย็นแทรกซึม ท่านเสนาบดีเถียนเชิญนั่ง”

เถียนตานยิ้มพลางสั่นศีรษะกล่าวว่า “เราชมชอบยืนสนทนามากกว่า ท่านต่งตาเป็นประกาย ไหนเลยร่ำสุราเคล้านารีเกินไปได้ เพียงแต่ใช้กำลังมากไป ค่อยถูกความเย็นแทรกซึม”

เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ยอมรับ เถียนตานมองดูเขาชั่วขณะจึงกล่าว “คนของท่านต่งใช่ผ่านการฝึกอบรมจากท่านต่งหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงพอฟัง ทราบว่าระหว่างที่ตนเองคิดฝ่าออกจากประตู

เมือง บีบบังคับให้เจ้ารัฐจ้าวแสดงท่าทีที่ชัดเจนออกมา คนผู้นี้คงสังเกตการณ์อยู่ด้านข้าง จึงกล่าว “คิดเพาะพันธุ์ม้า ต้องป้องกันผู้อื่นมาขโมยม้า ชายแดนใต้เต็มไปด้วยพวกฮวนป่าเถื่อน ดังนั้นเราฝึกอบรมพวกเขาเพื่อรับมือคนขโมยม้า”

เถียนตานผงกศีรษะกล่าวว่า “หากท่านต่งสามารถฝึกอบรมไพร่พลรัฐฉีเรา มีสภาพเช่นเดียวกับพี่น้องของท่าน ไยต้องเกรงกลัวรัฐฉินอีก?”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยคลายใจลง ที่แท้เถียนตานพบเห็นจุดเด่นของเขาข้อนี้ ควรทราบว่าจุดเด่นของเขาคือ นำสมรรถนะของกองกำลังพิเศษในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดมาใช้ในยุคสมัยเลียดก๊ก

ทั้งสองสบสายตากันชั่วขณะ เซี่ยงเส้าหลงค่อยหลับตาลง แล้วจึงลืมตาขึ้นกล่าวว่า “เราเข้าใจแล้ว ขอท่านเสนาบดีเถียนให้เวลาเราใคร่ครวญดูก่อน”

เถียนตานคิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะตอบรับเช่นนี้ กลับงงงันวูบหนึ่งแล้วกล่าว “เราทราบว่าท่านต่งมีคุณธรรมน้ำใจ ไม่เช่นนั้นคงไม่เสี่ยงตายช่วยชีวิตหลงหยางจวินแล้ว ฟังจากปากคำหลงหยางจวิน ตอนนั้นท่านต่งตื่นตัวแต่แรก เพียงไม่ทราบท่านต่งรู้ตัวได้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงถูกสายตาและคำถามของคนผู้นี้คุกคามจนอึดอัดขัดข้อง ปรารถนาให้เถียนตานรีบจากไป ดังนั้นแสร้งเป็นเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย กล่าวว่า “อาจบางทีเราคลุกคลีกับม้าเป็นเวลานาน พลอยมีสัญชาตญาณอันปราดเปรียวเช่นเดียวกับพวกมัน ซึ่งความจริงทุกครั้งที่เภทภัยกรายมา หรือว่าดินฟ้าอากาศเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าทวิชาติจตุบาทแม้กระทั่ง งู หนอน มด ปลวก ล้วนมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ”

คำพูดเหล่านี้คล้ายเป็นคำตอบ แท้ที่จริงหาได้ตอบคำถามของเถียนตานไม่ แต่เซี่ยงเส้าหลงไม่ใช่ผู้ต้องหา เถียนตานย่อมไม่อาจคาดคั้นเค้นถามถึงที่สุด เพียงกล่าวว่า “คราครั้งนี้คนวางแผนลอบทำร้ายโชคไม่ดีที่พบพานท่านต่งเป็นเหตุให้แผนการล้มเหลว ด้วยคุณสมบัติของท่านต่ง ไม่ทราบชุนเซินจวินแห่งรัฐฉู่ปล่อยให้ท่านออกมาได้อย่างไร?”

เขาคล้ายเยินยอเซี่ยงเส้าหลง แท้ที่จริงกำลังเค้นถามความเป็นมาของอีกฝ่ายหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เกรงว่าชุนเซินจวินจดจำสารรูปเราไม่ได้ ยังเอ่ยถึงการปล่อยตัวอันใด เราผู้แซ่ต่งบังเกิดความผิดหวังต่อรัฐฉู่ ไม่ต้องการนึกถึงพวกเขาอีก”

เถียนตานผงกศีรษะกล่าวว่า “รัฐฉู่เพียงคำนึงถึงความสุขเฉพาะหน้า ไม่คู่ควรกับการเอ่ยถึงจริง แต่หากรัฐฉู่ตกเป็นของหลี่หยวน ท่านต่งเห็นว่าจะมีสภาพอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “หลี่หยวนผู้นี้จิตใจคับแคบ หมกมุ่นกับสุรานารี เพียงเกาะชายกระโปรงสตรีไต่เต้าขึ้นมา สามารถกระทำการใหญ่อันใด?”

เถียนตานหัวร่อออกมา กล่าวว่า “ท่านต่งมีความคิดอ่านเหนือธรรมดา จะให้เราเชื่อได้อย่างไรว่าท่านเพียงเป็นคนเลี้ยงม้าผู้หนึ่ง?”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกกลางหลังเย็นวะวาบ ต้องส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “ท่านเสนาบดีเถียนชมเชยเราผู้แซ่ต่งไปแล้ว”

เถียนตานกล่าวอย่างจริงจังว่า “หากท่านต่งคิดดำรงคงอยู่ในโลกหล้า ก็ไม่สมควรรั้งอยู่ในดินแดนรัฐจ้าวนี้ ท่านต่งเป็นคนชาญฉลาด ย่อมเข้าใจความหมายของเราเป็นอย่างดี”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าอีกฝ่ายหนึ่งเพียงคิดเกลี้ยกล่อมเขาเข้าเป็นพวก กลับคลายใจลง แสร้งทอดถอนใจคำหนึ่ง ไม่กล่าวว่ากระไร

เถียนตานกล่าวว่า “ท่านต่งมีความลับคับใจอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นขยับตัวขึ้นมาอย่างยากเย็น กล่าวว่า “ยังมิใช่เพราะคำสั่งเสียของบิดาผู้ล่วงลับ ต้องการให้เรากลับมาสร้างสถานปศุสัตว์ที่รัฐจ้าว”

เถียนตานได้ยินอีกฝ่ายหนึ่งเปิดใจเช่นนี้ ไม่อาจบีบบังคับเซี่ยงเส้าหลงแสดงจุดยืนออกมา พลันกล่าวว่า “ผู้ที่ซุ่มโจมตีต้องไม่ใช่เซี่ยงเส้าหลง”

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบ กล่าวอย่างงุนงงว่า “ท่านเสนาบดีเถียนมี

ความเห็นอันสูงส่งใด?”

เถียนตานสะอึกกายมาหนึ่งก้าว ยื่นมือตบไหล่อีกฝ่าย กล่าวว่า “หวังว่าสักวันหนึ่งท่านต่งจะย่างเท้าเข้าสู่รัฐฉี เมื่อถึงเวลา เราจะให้การต้อนรับเช่นอาคันตุกะทรงเกียรติ ตอนนี้พักผ่อนอย่างเต็มที่เถอะ”

เขาหลีกเลี่ยงไม่ตอบคำถามเซี่ยงเส้าหลง ชักชวนสองพี่น้องตระกูลหลิวจากไป ทิ้งให้เซี่ยงเส้าหลงพกความสงสัยเต็มอก ไม่ทราบคนผู้นี้จะเดินหมากต่อไปอย่างไร

คืนลอบสังหาร

เมื่อถึงเวลาอาหารค่ำ ทุกผู้คนนึกถึงปฏิบัติการลอบสังหาร ล้วนมีความในใจหนักอึ้งบรรยากาศเคร่งเครียดอยู่บ้าง จ้าวจื้อรับประทานเพียงเล็กน้อย ก็วางตะเกียบลง เพียงมองดูเซี่ยงเส้าหลงที่รับประทานอาหารอย่างสบายอารมณ์

สองเจ้ม่วยตระกูลเถียนเข้ามารินสุราให้แก่ทั้งหมด อูจว่อสั่งห้ามว่า "คืนนี้ไม่ควรดื่มสุรา" จากนั้นกล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า "หลงหยางจวินใช้คนส่งสุรามาสองไห หนึ่งเป็นยาดองเหล้า หนึ่งเป็นสุราบำรุงร่างกาย"

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงความห่วงใยของหลงหยางจวิน ได้แต่ฝืนยิ้มไม่มีวาจาจะกล่าว

สั้งโหย่วยกมือตบท้อง บิดขี้เกียจคราหนึ่งกล่าวว่า "ปฏิบัติการในคืนนี้ไม่อาจตัดทอนข้าพเจ้าไป ตอนนี้เราฮูหยินจะนอนหลับสักงีบ ขอให้ท่านจัดเตรียมของเล่นสำหรับปีนกำแพงแก่ข้าพเจ้าชุดหนึ่ง"

กล่าวจบกลับเข้าห้องนอนไป ในสองเจ้ม่วยตระกูลเถียนรีบจัดแบ่งคนผู้หนึ่งไปปรนนิบัตินาง

อูจว่อผงกศีรษะกล่าวว่า "สมเป็นมือสังหารจริงๆ ล่วงรู้ว่าก่อนปฏิบัติการ ให้พักผ่อนออมกำลัง พวกเราควรที่จะศึกษาจากนาง"

ยามนั้นอูกัวชักนำหลิวเฉาที่เป็นพวกพ้องของผูปู้เดินทางมาถึง ทุกผู้คนยินดียิ่ง เชื้อเชิญให้เขานั่งลง หลิวเฉากล่าวว่า "ผู้ต่ำต้อยพอได้

รับแจ้งจากผูปู้ ก็ติดต่อกับพี่น้องซึ่งทำงานอยู่ในตึกของเล่อเซิ่ง คนผู้นี้กระทำความชั่วช้ามากหลาย กลัวผู้อื่นคิดล้างแค้น ดังนั้นปกปิดร่องรอยทั้งจัดมือดีคอยอารักขา จนบัดนี้พวกเราเหล่าพี่น้อง ยังไม่สามารถเข้าไปในขบวนองครักษ์ของมัน”

จิงจวิ้นกล่าวด้วยความผิดหวังว่า “หมายความว่าไม่อาจสืบทราบร่องรอยของมันหรือ?”

หลิวเฉากล่าวว่า “ก่อนหน้านี้เป็นเช่นนี้ แต่สองวันนี้ในนครหานตานเพิ่มความตึงเครียด เล่อเซิ่งจึงเรียกระดมองครักษ์เพิ่มขึ้น ปรากฏว่าพี่น้องของเราสองคนปะปนเข้าไปได้ ไม่เช่นนั้นผู้ต่ำต้อยคงไม่อาจแบกหน้ามาพบกับท่านเซี่ยงแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “มันคล้ายกลัวข้าพเจ้าจัดการกับมันยิ่งนัก”

หลิวเฉากล่าวว่า “ท่านเซี่ยงกับมันมีความแค้นอันลึกล้ำ มันย่อมเกรงกลัวแทบตาย”

คราครั้งนี้ถึงรอบเซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความตื่นเต้นสงสัย กล่าวว่า “มันกับข้าพเจ้ามีความแค้นโดยตรงอันใด?”

หลิวเฉางงงันวูบแล้วกล่าว “ท่านเซี่ยงไม่ทราบว่ามันกับจ้าวมู่ผลัดกันข่มขืนซูเอ๋อจนตายหรอกหรือ? หลังจากเกิดเหตุมันยังคุยโอ่โอ้อวดว่าเคยจัดการสตรีของท่านเซี่ยง”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่งร้องว่า “ว่ากระไร?”

อูจว่อกริ่งเกรงเซี่ยงเส้าหลงพลุ่งพล่านใจไป รีบกล่าวปลอบโยนอยู่หลายคำ จากนั้นถามหลิวเฉาว่า “คืนนี้เล่อเซิ่งอยู่ที่ใด?”

หลิวเฉากล่าวว่า “ระหว่างนี้มันมีหน้าที่รักษานคร ส่วนใหญ่จะรั้งอยู่ที่ตึกบัญชาการข้างประตูเมืองตะวันออก น้อยครั้งจะกลับบ้าน ซึ่งความจริงมันเองก็ไม่คิดกลับจวนแม่ทัพไป”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงสภาพการตายของซูเอ๋อ รู้สึกมีเพลิงแค้นลุกฮือโหมอีกครา ถามว่า “มันกลัวอะไร?”

หลิวเฉากล่าวว่า “ฮูหยินของเล่อเซิ่งเป็นพระขนิษฐาของเจ้ารัฐจ้าว มีนิสัยดุร้ายเล่อเซิ่งกลัวนางอยู่บ้าง พฤติการณ์ที่เบื้องนอกของมันล้วนปิดบังอำพรางนางเอาไว้”

จ้าวจื้อกล่าวด้วยความวิตกกังวลว่า “หากคืนนี้มันรั้งอยู่ที่ตึกบัญชาการ พวกเราไหนเลยมีโอกาสลงมือ?”

หลิวเฉากล่าวว่า “มันยังมีบ้านรับรองอีกสามหลัง ใช้เป็นสถานที่อยู่ของสตรีที่จัดหามาใหม่ หรือนางบำเรอที่ผู้อื่นยกให้แก่มัน ระหว่างนี้มีขุนนางรัฐจ้าวผู้หนึ่งสร้างความขัดเคืองพระทัยแก่เจ้ารัฐจ้าว เล่อเซิ่งได้รับบัญชาให้ยึดทรัพย์ และประหารชีวิตคนในครอบครัวขุนนางนั้น ดังนั้นยึดครองหญิงงามของขุนนางผู้ตายมาสองนาง คาดว่าคืนสองคืนนี้ต้องไปหาพวกนางเพื่อปลดเปลื้องความใคร่สักครา”

อูจว่อซักถามรายละเอียดเกี่ยวกับเล่อเซิ่ง และตำแหน่งที่ตั้งของบ้านรับรองที่ใช้ซุกซ่อนสตรีจากหลิวเฉา จากนั้นชมเชยว่า “น้องแซ่หลิวยอดเยี่ยมยิ่ง แสดงว่าศึกษารายละเอียดมาเป็นอย่างดี”

หลิวเฉากล่าวว่า “พวกเราล้วนคิดรับใช้ท่านเซี่ยง ในสายตาพวกเราไม่มีผู้ใดทัดเทียมท่านเซี่ยงได้”

เซี่ยงเส้าหลงกลับคืนสู่ความเยือกเย็นดังเดิม ผงกศีรษะกล่าวว่า “หลังจากเสร็จเรื่องในที่นี้ พวกท่านติดตามข้าพเจ้ากลับนครเสียนหยางเถอะ”

หลิวเฉายินดียิ่ง กล่าวขอบคุณเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงส่งหลิวเฉาด้วยตัวเอง กำชับอีกฝ่ายว่า คืนนี้ให้พี่น้องของหลิวเฉาหาข้ออ้างถอนตัวจากการอารักขาเล่อเซิ่ง จากนั้นค่อยกลับเข้าตึกใน

อูจว่อและพวกปลีกตัวไปเตรียมการสำหรับปฏิบัติการในคืนนี้ คงหลงเหลือจ้าวจื้อกับสองเจ้ม่วยฝาแฝดจากรัฐเวี่ย

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงซูเอ๋อผู้อาภัพ รู้สึกจิตใจหนักอึ้งราวถูกกดทับด้วยพะเนินเหล็ก นับแต่กลับมายังนครหานตาน เขาสัมผัสกับด้านที่มากด้วยอัธยาศัยไมตรีของเล่อเซิ่ง ยามนี้ค่อยรู้ซึ้งถึงอีกด้านหนึ่ง

ของฝ่ายตรงข้าม ปรารถนาใคร่สับร่างโจรชั่วช้านี้เป็นหมื่นท่อน

เซี่ยงเส้าหลงเคียดขึ้งผู้คนยุคเลียดก๊ก ซึ่งยึดถือสตรีเป็นเครื่องเล่นที่สุด แม้แต่ผู้มีอำนาจเช่นหยาฮูหยิน แท้ที่จริงยังต้องพึ่งบุรุษเพื่อความอยู่รอด สิทธิของความเป็นมนุษย์ ควรมีหลักประกันทางกฎหมายภายใต้เงื่อนไขทางภววิสัยอย่างยุติธรรม ไม่ว่าเป็นบุรุษหรือสตรีก็ตาม

นึกถึงตอนนี้ เซี่ยงเส้าหลงอดนึกถึงหลี่ซือกับหานเฟยจื่อจากสำนักนิติธรรมมิได้ ไม่ทราบตัวเองสามารถโน้มน้าวพวกเขาใช้หลักนิติธรรมแทนการปกครองตามอำเภอใจผู้คนหรือไม่?

จ้าวจื้อเดินเข้ามาคล้องแขนของเขา กล่าวว่า “ท่านต่ง ตอนนี้สีหน้าท่านปั้นยากยิ่ง เป็นที่ห่วงใยของผู้คนนัก”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ท่าทีของตนเช่นนี้ไม่เหมาะกับการรับหน้าที่ลอบสังหารจริงๆ แต่ก็ไม่อาจควบคุมอารมณ์อันพลุ่งพล่านซึ่งสืบเนื่องจากซูเอ๋อได้ ยามนั้นยื่นมือโอบเอวจ้าวจื้อไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “คืนนี้ท่านรั้งอยู่ที่นี้ รอคอยข้าพเจ้ากลับมา”

จ้าวจื้อร่ำร้องว่า “ไม่ ผู้อื่นจะติดตามอยู่ข้างกายท่าน อย่าได้ดูแคลนเพลงกระบี่ของผู้อื่นได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “พลังฝีมือและเพลงกระบี่ของท่านสูงเยี่ยมยิ่ง แต่ท่านไม่เคยฆ่าคนมาก่อน ยังคงเชื่อฟังวาจาข้าพเจ้าเข้าใจหรือไม่?”

จ้าวจื้อนึกถึงการฆ่าคน ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ ก้มศีรษะไร้วาจา

วิกาลยามสอง ประตูตึกบัญชาการข้างประตูเมืองตะวันออกเปิดอ้าออก ปรากฏทหารจ้าวประมาณสองร้อยกว่าคนควบขับม้าออกมาเข้าสู่ถนนสายยาว จากนั้นลดเลี้ยวซ้ายเลียบกำแพงเมือง ทำหน้าที่ลาดตระเวนตรวจตรา

นอกจากหัวและท้ายขบวนชูโคมสี่ดวงส่องทางแล้ว ขบวนคน

และม้าส่วนใหญ่กลืนเข้ากับความมืด ไม่อาจเห็นชัดตา

ขบวนคนและม้าแบ่งเป็นสองแถว แถวละสี่สิบคน คล้ายกำแพงที่เคลื่อนที่ได้สองชั้น อารักขาขบวนคนและม้าที่อยู่กลางรวมห้ากลุ่มทุกผู้คนถือโล่ยาวหันออกด้านนอก ต่อให้ชายคาตึกหรือข้างทางปรากฏหน้าไม้ยิงจู่โจม อย่าคิดหมายทำร้ายพวกเขาได้ ยิ่งอย่าว่าแต่ขบวนที่อยู่กลาง

กลุ่มคนและม้าที่อยู่กลางมีจำนวนห้าสิบเศษ คนรอบข้างยกชูโล่ขึ้นมองปราดเดียวก็ทราบว่าในขบวนนี้มีบุคคลสำคัญอยู่ ส่วนคนและม้าอีกสี่กลุ่มถือหอกยาว สามารถบุกทะลวงจู่โจมและใช้ซัดพุ่งออก

ภายใต้ลมฤดูใบไม้ร่วงโชยพัด บรรยากาศยิ่งเย็นเยือก เคลือบแฝงด้วยกลิ่นอายฆ่าฟัน ระหว่างกลุ่มแรกกับกลุ่มหลัง เว้นระยะห่างประมาณสามสิบก้าว ต่อให้ถูกซุ่มโจมตี ก็ยากจะโอบล้อมพวกเขาทั้งหมดไว้ นอกจากฝ่ายตรงข้ามมีกำลังมากกว่าถึงสิบเท่า

เดินลาดตระเวนประมาณครึ่งลี้ ขบวนคนและม้าค่อยถอนตัวห่างจากกำแพงเมือง เลี้ยวขวากลับเข้าตัวเมือง บนท้องฟ้าปกคลุมด้วยก้อนเมฆหนาทึบ ไม่เห็นแสงเดือนประกายดาว

กองกำลังคัดสรรพิเศษของเซี่ยงเส้าหลงซึ่งสะกดรอยตามพวกเขาอยู่ รีบปีนป่ายขึ้นสู่ที่สูง ส่งสัญญาณต่อพวกพ้องที่อยู่ใกล้ที่สุด บ่งบอกตำแหน่งของขบวนองครักษ์ของเล่อเซิ่ง

เซี่ยงเส้าหลงและพวกซึ่งซุ่มรออยู่ที่นอกเรือนรับรองของเล่อเซิ่งรีบคำนวณเส้นทางการมาของเล่อเซิ่ง และวางกำลังเอาไว้ ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงและพวกหมอบซุ่มอยู่ที่ชายคาบ้าน ใช้ผ้าดำห่อหุ้มศีรษะใบหน้าไว้ เพียงเผยเห็นดวงตาทั้งคู่ ดูไปคล้ายวิญญาณร้ายขบวนหนึ่ง

ในที่สุดบนถนนยาวที่ห่างไปปรากฏแสงโคมริบหรี่ขึ้น หัวใจที่เต้นระทึกของทั้งหมดค่อยสงบลง หากแม้นเล่อเซิ่งไม่ใช้เส้นทางสายนี้มายังเรือนรับรอง ปฏิบัติการในคืนนี้ได้แต่ยกเลิกไป ในเสียงฝีเท้าม้ากุบกับขบวนของเล่อเซิ่งเคลื่อนใกล้เข้ามาทุกขณะ

อูจว่อซึ่งอยู่ทางด้านซ้ายของเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “เล่อเซิ่งแม้มักมากกามคุณ แต่ไม่เสียทีที่เป็นแม่ทัพรักษานครหลวงรัฐจ้าว เพียงดูจากการจัดขบวนทัพเช่นนี้ ก็แสดงออกถึงความสามารถที่แท้จริง”

สั้งโหย่วซึ่งอยู่ทางขวามือเซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสริมขึ้น “เล่อเซิ่งเป็นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องการปลิดศีรษะสุนัขของมันกับมือ”

เซี่ยงเส้าหลงโน้มหน้าไป จงใจกล่าวว่า “นี่เป็นสนามแห่งการล่าเหยื่อ ผู้ใดเก่งกล้าสามารถผู้นั้นจะได้ครอบครอง”

สั้งโหย่วตาทอประกายเย็นเยียบ สะบัดหน้าไปอีกทางหนึ่ง ยามนั้นทัพหน้าที่ถือโคมของเล่อเซิ่งเดินผ่านท้องถนนไป ตามด้วยขบวนคนและม้ากลุ่มแล้วกลุ่มเล่า บรรยากาศเขม็งตึงเครียดกว่าเดิม

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าถึงเวลาแล้ว ดังนั้นใช้ศอกกระทบร่างอูจว่อเบาๆ อูจว่อส่งเสียงกู่แหลมเล็ก ดังทำลายเสียงฝีเท้าม้าที่เป็นจังหวะจะโคนไป

องครักษ์ของเล่อเซิ่งตื่นตระหนกยิ่ง กวาดตาไปยังสองฟากข้างถนน เสียงขวับเขวียวพลันดัง กองกำลังคัดสรรพิเศษที่หมอบซุ่มอยู่ที่ชายคาตึกระดมยิงหน้าไม้ออก หากแต่ยิงม้าไม่ยิงคน

เสียงม้าแผดร้องก้อง เสียงคนร้องตวาดพลันดัง โคมไฟร่วงหล่นลงสู่พื้น ม้าศึกกระโดดโลดเร่าในความมืด เหตุการณ์ชุลมุนวุ่นวายขึ้นมา แต่ขบวนองครักษ์ยังรักษารูปแบบเอาไว้ แสดงว่าทหารจ้าวผ่านการฝึกอบรมมาอย่างเข้มงวดจริงๆ

อูจว่อส่งสัญญาณจู่โจมระลอกสอง สั้งโหย่วก็ชิงพุ่งตัวออกจากชายคาตึก ซัดขว้างเชือกขอเกี่ยวออก ที่หว่างเอวนางคล้องรัดเครื่องมือในการปีนกำแพงไว้ ดังนั้นลอยตัวอยู่กลางอากาศของถนนยาว

ขณะเดียวกันสองฟากข้างปรากฏลูกไฟสิบกว่าลูกซัดขว้างออกสาดส่องตำแหน่งของศัตรูอย่างชัดเจน เหล่าทหารจ้าวยังเข้าใจว่าคนร้ายจู่โจมจากสองข้างทาง หาทราบไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามลอยตัวอยู่เหนือศีรษะ ซัดพุ่งมีดบินออก รอจนทั้งหมดรู้สึกตัว ก็ถูกมีดบินซัด

ทำร้ายพลัดตกลงจากหลังม้า แตกพ่ายไม่เป็นขบวน ม้าศึกซึ่งไม่มีผู้คนขับขี่วิ่งเตลิดวุ่นวาย สุดที่จะควบคุมบังคับได้

ขบวนองครักษ์ของเล่อเซิ่งซึ่งอยู่กลางเนื่องจากตกเป็นเป้าจู่โจมได้รับความเสียหายมากที่สุด ในผู้คนห้าสิบกว่าคนล้มลงเกือบยี่สิบคน ที่หลงเหลือพากันพลิกตัวลงจากหลังม้า องครักษ์ที่ถูกมีดบินซัดใส่ หากมิใช่ถูกมีดบินปักใส่ใบหน้า ก็ถูกทำร้ายบริเวณจุดสำคัญที่ทรวงอก พริบตานั้นถนนยาวกลับกลายเป็นขุมนรกแดนอเวจี

เซี่ยงเส้าหลงและพวกอาศัยเชือกขอเกี่ยวยึดโยงบ้านเรือนสองฟากข้าง โหนตัวร่อนลงจากกลางหาวราวขุนพลสวรรค์เหินลงจากฟ้า เท้าของเซี่ยงเส้าหลงไม่ทันแตะสัมผัสพื้น ชิงฟาดฝ่ามือทั้งสองออกกระแทกทำร้ายศัตรูที่ไม่ทันลงจากหลังม้า สองคนร่วงหล่นลง รอจนทิ้งตัวลงสู่พื้นก็ชักกระบี่คลื่นโลหิตจากฝัก ในศัตรูที่โถมเข้ามาสามคนถูกฟันสังหารไปสองคน อีกคนหนึ่งถูกสั้งโหย่วฟันกระบี่ใส่จากด้านหลัง แผดร้องพลางล้มตัวมาทางเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงถลันหลบไปด้านข้าง กวาดตาสำรวจมอง ภายใต้แสงไฟที่เผาไหม้อยู่บนพื้นสาดส่อง เห็นองครักษ์สิบกว่านายอารักขาเล่อเซิ่งซึ่งยังรักษาความเยือกเย็นไว้ ล่าถอยไปยังปากตรอกแห่งหนึ่ง

บนถนนยาวบังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังขึ้น กองกำลังคัดสรรพิเศษโถมออกจากสองฟากข้างทาง ถือขวานไล่ล่าฆ่าฟันศัตรูที่แตกพ่ายไม่เป็นขบวน จนฝ่ายตรงข้ามไม่สามารถปลีกตัวไปช่วยเหลือเล่อเซิ่งได้

เซี่ยงเส้าหลงปรายตาบอกใบ้ต่ออูจว่อ นำกำลังคนสี่คนโถมใส่เล่อเซิ่ง

สั้งโหย่วชิงฟันดาบทำร้ายศัตรูสองคน ซัดมีดบินตามหลัง ก่อนที่เซี่ยงเส้าหลงกับอูจว่อจะบรรลุถึง มีดบินก็ปักใส่คอหอยศัตรูอีกผู้หนึ่ง สมเป็นนักฆ่าหญิงชั้นแนวหน้าจริงๆ

เล่อเซิ่งตวาดคำ *"บุก"* ปรากฏองครักษ์ห้านายดาหน้าเข้าปะทะกับ

เซี่ยงเส้าหลงและอูจว่อ เล่อเซิ่งกลับล่าถอยสืบต่อ

เซี่ยงเส้าหลงร้องตวาดว่า “โจรโฉดเล่อเซิ่ง เราเซี่ยงเส้าหลงจะปลิดศีรษะสุนัขของท่าน”

เล่อเซิ่งล่าถอยถึงปากตรอกแล้ว ค่อยคลายใจลง ร้องสวนว่า “หากเก่งกล้าสามารถก็เข้ามา”

สั้งโหย่วชิงพุ่งผ่านข้างกายเซี่ยงเส้าหลง ร่ายรำกระบี่เข้าหาศัตรูเซี่ยงเส้าหลงและพวกกริ่งเกรงนางพลาดพลั้ง รีบเร่งฝีเท้าติดตามไปลงมือ พริบตานั้นปรากฏเงาดาบประกายกระบี่เกลื่อนกลาด เหล่าองครักษ์ล้วนเป็นมือดีที่ผ่านการคัดเลือกจากเล่อเซิ่ง สามารถตรึงสถานการณ์ไว้ได้ชั่วขณะ

เล่อเซิ่งขณะจะหมุนตัวหลบหนีเข้าตรอก องครักษ์ที่ตามอารักขาเขาพลันแผดร้องดังระงม ถูกหน้าไม้ยิงทำร้ายล้มลง ที่แท้จิงจวิ้นนำกำลังคนหลายคนยิงหน้าไม้เข้าสกัดกั้น จากนั้นกระโดดลงจากเบื้องสูง เล่อเซิ่งและพวกจำต้องถอยร่นกลับไปยังท้องถนน

เห็นเหล่าองครักษ์เริ่มมีคนบาดเจ็บล้มตาย เล่อเซิ่งอับจนปัญญาได้แต่นำกำลังผู้คนหกคนฮือเข้าหาเซี่ยงเส้าหลงและพวก คิดแหวกฝ่าวงล้อมออกไป

เล่อเซิ่งตวาดก้อง ฟาดฟันกระบี่ออก ชั่วพริบตาก็หักล้างกับเซี่ยงเส้าหลงสามกระบี่ แต่ด้วยกำลังแขนของเขา ไหนเลยทัดเทียบกับเซี่ยงเส้าหลงได้ พอถึงกระบี่ที่สาม ถูกกระแทกถอยไปสามก้าว

ยามนั้นจิงจวิ้นกำจัดศัตรูที่ขวางทางหมดสิ้น ม้วนตีลังกาเข้าหาเหยียดเท้าถีบใส่กลางหลังเล่อเซิ่ง เล่อเซิ่งต้องถลาไปเบื้องหน้าอย่างเสียหลัก หมวกเกราะร่วงหลุดลงจากศีรษะ

สั้งโหย่วไม่ทราบโถมจากที่ใด ชิงล้ำหน้าเซี่ยงเส้าหลง ในเสียงตวาดเจื้อยแจ้ว สะบัดกระบี่ฟันศีรษะเล่อเซิ่งหลุดจากบ่า อูจว่อรีบเข้ามาตะปบคว้าศีรษะหัวนั้นขึ้น ออกคำสั่งให้ถอนกำลังจากไป

เชือกขอเกี่ยวที่พาดข้ามถนนยาวถูกสาวดึงกลับมา ไม่ทิ้งร่องรอย

อันใดไว้ ปฏิบัติการทั้งหมดใช้เวลาเพียงชั่วน้ำเดือด แสดงออกถึงสมรรถนะของกองกำลังพิเศษ ซึ่งแฝงอำนาจการจู่โจมที่รุนแรง แสงไฟยังลุกไหม้เป็นหย่อมๆ บนพื้นเต็มไปด้วยซากศพ และทหารจ้าวที่รับบาดเจ็บนอนจมกองเลือด

ฟ้าเพิ่งรุ่งสาง จ้าวมู่ก็เดินทางมาหาเซี่ยงเส้าหลง สองตาแดงซ่านด้วยสายเลือด แววตาสับสนว้าวุ่นอย่างเห็นได้ชัด

เซี่ยงเส้าหลงยังนอนไม่ตื่น ดังนั้นลืมตางัวเงีย ยันกายลุกขึ้นนั่งบนเตียง ถามว่า "สีหน้าท่านพระยาไฉนปั้นยากกว่าเราผู้แซ่ต่งอีก?"

จ้าวมู่ทรุดนั่งลงที่ขอบเตียง จับจ้องมองดูอีกฝ่ายหนึ่งชั่วขณะ จึงกล่าว "อาการบาดเจ็บของท่านเป็นอย่างไร?"

เซี่ยงเส้าหลงทดลองขยับแขน อวดตัวเป็นบุรุษเหล็กอันเข้มแข็ง กล่าวว่า "ความจริงเพียงรับบาดเจ็บทางผิวกาย เพียงแต่แช่อยู่ในน้ำถูกความเย็นแทรกซึม เมื่อนอนพักผ่อนหนึ่งวันหนึ่งคืนก็ดีขึ้นมากนัก"

จ้าวมู่ไม่ระแวงสงสัยอันใด ทอดถอนใจกล่าวว่า "เมื่อคืนเกิดเรื่องกับเล่อเซิ่ง"

เซี่ยงเส้าหลง *"สะท้านทั้งร่าง"* ถามโพล่งว่า "ว่ากระไร?"

จ้าวมู่มองดูเซี่ยงเส้าหลงที่ลืมตาโพลงกล่าวว่า "เมื่อคืนระหว่างที่เล่อเซิ่งเดินทางกลับบ้านรับรองถูกซุ่มโจมตี ถูกฟันศีรษะหลุดจากบ่า องครักษ์สองร้อยคนบาดเจ็บล้มตายกว่าครึ่ง"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า "เซี่ยงเส้าหลงอะไรนั่นร้ายกาจปานนี้จริงๆ"

จ้าวมู่แค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "ภายหลังเกิดเหตุ ชาวบ้านละแวกนั้นได้ยินว่ามีคนประกาศตัวเป็นเซี่ยงเส้าหลง แต่คนร้ายใช้ผ้าดำคลุมหน้า ไม่มีผู้ใดเห็นโฉมหน้าแท้จริง หลังจากนั้นพบว่าทหารจ้าวที่ตัวเมืองตะวันออกถูกฆ่าไปหลายนาย และทิ้งเชือกยาวสำหรับปีนข้ามกำแพงเมืองไว้ และทั้งในและนอกเมืองหามีรอยเท้าผู้คนไม่"

เซี่ยงเส้าหลง *"คึกคักขึ้นอักโข"* กล่าวว่า "หมายความว่าเซี่ยงเส้าหลงกบดานอยู่ภายในเมือง ท่านพระยายังมิรีบหาตัวมันให้พบอีก?"

จ้าวมู่กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "นี่ยังต้องให้ท่านสอนหรือ? ตอนนี้ทั่วทั้งนครหานตานแทบถูกพลิกแผ่นดินขึ้นมา แต่กระทั่งเงาของเซี่ยงเส้าหลงยังหาไม่พบ ท่านสามารถบอกต่อเราหรือไม่ว่าเป็นเรื่องราวใด?"

เขาแสดงว่าอารมณ์ขุ่นมัว ไม่เกรงอกเกรงใจต่อเซี่ยงเส้าหลงอีก

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ เปลือกนอกทำท่าขบคิดแล้วถามว่า "ผู้ใดรับตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมือง?"

จ้าวมู่กล่าวอย่างท้อแท้ว่า "สมควรเป็นเฉิงซวี"

เซี่ยงเส้าหลงร้องโพล่งว่า "เรื่องนี้ไม่ถูกต้อง"

จ้าวมู่กล่าวว่า "ท่านนับว่าเข้าใจแล้ว หากเซี่ยงเส้าหลงคิดฆ่าคนต้องไม่ลงมือต่อเล่อเซิ่ง การตายของเล่อเซิ่ง ผู้ที่ได้ประโยชน์คือเจ้ารัฐจ้าว ไม่แน่ว่าเป็นนางแพศยาหยาฮูหยินเสี้ยมสอนเจ้ารัฐจ้าวลงมือ"

เซี่ยงเส้าหลงขบกรามกล่าวว่า "ผู้ลงมือก่อนเข้มแข็งกว่า หากท่านพระยาสามารถแจ้งให้จิงฮองเฮาวางยาต่อเจ้ารัฐจ้าว ไยมิใช่แก้ปัญหาทั้งหมดได้?"

จ้าวมู่ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านเข้าใจว่าจิงฮองเฮาเป็นสมุนของเราหรือ? นางจึงไม่โง่เขลาจนเข้าร่วมปฏิบัติการปลงพระชนม์ แต่หากสามารถจัดการกับเจ้ารัฐจ้าว เราก็มีทางควบคุมบงการนาง ท่านลองแนะนำเราควรทำอย่างไร?"

เซี่ยงเส้าหลงสบใจยิ่ง ในที่สุดนับว่าล่วงรู้ความสัมพันธ์ของจ้าวมู่กับจิงฮองเฮา ดูท่าพวกเขาเพียงหลอกใช้กันและกันเท่านั้น

จ้าวมู่เห็นอีกฝ่ายหนึ่งนิ่งครุ่นคิด ยังเข้าใจว่าเซี่ยงเส้าหลงกำลังวางแผนช่วยเหลือเขา จึงกล่าว "มีเรื่องบางประการไม่อาจรีบร้อนไป ดีที่เรายังมีขุมกำลังเช่นท่านอยู่ ไม่ถึงกับพ่ายแพ้พินาศสิ้น แต่เมื่อขาดเล่อเซิ่ง ย่อมอ่อนโทรมไปบ้าง"

พลางผุดลุกขึ้น บอกให้เซี่ยงเส้าหลงรักษาอาการบาดเจ็บก่อน

แล้วค่อยว่ากล่าว ส่วนเขายังต้องไปพบบุคคลอื่น เพื่อบำรุงขวัญของส่วนรวม

จ้าวมู่พอจากไป เซี่ยงเส้าหลงนอนอยู่บนเตียง ใช้ความคิดไม่หยุดยั้ง สองเจ้ม่วยตระกูลเถียนเข้ามาล้างหน้าเปลี่ยนเสื้อผ้าให้แก่เขา สั้งโหย่วก็กระโดดโลดลิ่วเข้ามาอย่างยิ้มย่องผ่องใส ใช้หัวไหล่กระทบร่างของเขาเบาๆ จงใจถามว่า “เป็นผู้ใดล่าเหยื่อตัวใหญ่นั้นได้?”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมา กล่าวว่า “ย่อมเป็นแม่เสือสาวตัวหนึ่ง เราผู้แซ่ต่งยอมรับนับถือแล้ว”

กล่าวพลางยื่นมือออกโอบรั้งนางเข้ามา สั้งโหย่วอารมณ์ดียิ่ง ปล่อยให้เขาโอบกอดไว้ ปากกล่าวว่า “พวกเรามีคนรับบาดเจ็บเพียงสิบกว่าคน บอกไปช่างเหลือเชื่อจริงๆ มิสู้พานกำจัดฆ่าเถียนตานอีกคนหนึ่ง เมื่อถึงเวลาท่านจะจัดการผู้อื่น เช่นเดียวกับที่กระทำต่อพวกนางสองเจ้ม่วยก็ได้”

สองเจ้ม่วยตระกูลเถียนรับฟังจนหน้าแดงสดใส เซี่ยงเส้าหลงกลับสมองพองโต เปลี่ยนเป็นถามว่า “น้องสาวของท่านไปที่ใดแล้ว?”

สั้งโหย่วดิ้นหลุดจากวงแขนของเขา กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “อย่าได้หันเหไปทางอื่น ตอบคำถามข้าพเจ้ามา”

เถียนเจินซึ่งกำลังหวีสางผมให้แก่เขากล่าวเบาๆ ว่า “จื้อฮูหยินออกไปสืบข่าวทางเบื้องนอก”

เอ่ยถึงตอนนี้ร้องโอยออกมา ที่แท้ถูกสั้งโหย่วหยิกใส่คราหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงถลึงตาใส่ กล่าวว่า “เราผู้แซ่ต่งเพิ่งพบพานสตรีที่ดุร้ายเช่นนี้เป็นครั้งแรก เราจะใช้ฝีมือที่กำราบม้ามาจัดการกับท่าน”

สั้งโหย่วเดินเชิดหน้ายืดอกถึงเบื้องหน้าของเขา เบิกตากลมกว้าง กล่าวว่า “ท่านกล้า?”

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือหยิกแก้มนางคราหนึ่ง สั้งโหย่วคิดยกมือปัดเขาชิงหดมือกลับไป ยิ้มพลางกล่าวว่า “เจ้เจ๊เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นเพียงลงไม้ลงมือไม่ถึงขั้นชักดาบ”

สั่งโหย่วหัวร่อคิก ค้อนเขาวงหนึ่งปลีกตัวออกไป พอถึงหน้าประตูห้อง ค่อยเหลียวหน้ามากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ท่านยังไม่อาจสร้างความหวั่นไหวใจแก่ข้าพเจ้า ให้เพียรพยายามอีกหลายปีเถอะ” หัวร่อพลางจากไป แต่เสียงหัวร่ออันสดใสดุจระฆังเงินยังลอยล่องมาตามลม

เถียนฟ่งยิ้มพลางกล่าวว่า “โหย่วฮูหยินความจริงรักชอบท่านต่งปรกติมักสนทนาถึงท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงยื่นสองมือโอบเอวของพวกนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “พวกท่านเล่า?”

สองเจ้ม่วยตระกูลเถียนก้มศีรษะอย่างเอียงอาย ท่าทีนี้สะกิดความต้องการของเซี่ยงเส้าหลงขึ้น หวนนึกถึงวันนี้ ในนครหานตานปั่นป่วนวุ่นวาย ยากที่จะมีเวลาครึ่งค่อนวัน มิสู้ฉวยโอกาสนี้หาความสุขจากเจ้ม่วยฝาแฝดคู่นี้ ในที่สุดความรักที่สองเจ้ม่วยตระกูลเถียนรอคอยเป็นเวลานานมาถึงแล้ว

หลังพายุสวาทผ่านพ้น เซี่ยงเส้าหลงม่อยหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย เซี่ยงเส้าหลงตื่นขึ้นมา ร่างเปลือยของเถียนเจินกับเถียนฟ่งยังกอดเกี่ยวรัดพันเขาเอาไว้ เซี่ยงเส้าหลงเพียงขยับตัวคราหนึ่ง พวกนางสองเจ้ม่วยล้วนตื่นขึ้นมา เห็นนอกหน้าต่างปรากฏแสงแดดแผดจ้าสร้างความแตกตื่นแก่พวกนางจนรีบคืบคลานขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงชมดูจนบังเกิดจิตปั่นป่วนอีกครา แต่พอหวนนึกถึงสถานการณ์ในนครหานตาน ค่อยก้าวลงจากเตียง สองเจ้ม่วยตระกูลเถียนหวีสางผมเผ้าสวมใส่เสื้อผ้าให้แก่เขาใหม่ เซี่ยงเส้าหลงมองดูสีหน้าที่เปี่ยมล้นด้วยความสุขของพวกนาง พลอยเคลิบเคลิ้มงมงายเช่นกัน

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงออกจากห้องพัก พบว่าห้องโถงใหญ่เงียบสงบปราศจากเงาร่างผู้คน บรรยากาศอันสงบสุขเช่นนี้ยากจะพบพาน สร้างความเกียจคร้านจนไม่คิดทำอะไร เดินถึงหน้าตั่งเตียงตัวหนึ่งล้มตัวลงนอน

เถียนเจินจัดแจงเสื้อผ้าพลางเดินชดช้อยเข้ามา คุกเข่าลงที่ข้าง

กายเขา ถามเสียงนุ่มนวลว่า “ท่านต่งชอบรับประทานอะไร ข้าพเจ้าจะไปจัดหามาให้แก่ท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงพอถูกถามถึง ท้องก็ลั่นโครกครากขึ้นมา ตอบว่า “อะไรก็ได้ ใช่แล้ว แม่เสือสาวตัวนั้นไปยังที่ใด?”

เถียนเจินอดยิ้มมิได้กล่าวว่า “เวลากลางวันเสือย่อมเข้านอน ฟ่งน้อยไปปรนนิบัตินางแล้ว” กล่าวจบล่าถอยออกไป

เซี่ยงเส้าหลงหลับตาแสร้งเป็นนอนพักผ่อน จิงจวิ้นกับจ้าวจื้อพอดีกลับมา เห็นทั้งสองสนทนากันโดยไม่ตะขิดตะขวงใจ เขาพลอยปลอดโปร่งโล่งใจ เซี่ยงเส้าหลงพอถูกกำจัด สถานการณ์อันอัดอั้นก็ผ่อนคลายกลายเป็นฝ่ายรุกแทน

จิงจวิ้นกับจ้าวจื้อรับประทานอาหารเป็นเพื่อนเขา จ้าวจื้อกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นนครหานตานมีสภาพเช่นนี้มาก่อน ตามถนนหนทางเต็มไปด้วยทหารจ้าว เที่ยวตรวจค้นทุกบ้านช่อง แม้แต่ชมรมนักบู๊เรายังถูกเรียกตัวไปช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงทางหนึ่งรับประทานอาหารอย่างมูมมาม ทางหนึ่งถามว่า “มีคนระแวงสงสัยว่าเป็นการลงมือของข้าพเจ้าหรือไม่?”

จ้าวจื้อใช้สายตาที่นิยมยกย่องมองดูเขา กล่าวว่า “ความร้ายกาจของท่านต่งคือไม่ได้ใช้เข็มบิน นั่นกลายเป็นป้ายยี่ห้อของท่านไปแล้ว ตอนนี้ทุกผู้คนระแวงสงสัยต่างๆ นานา อาจารย์ข้าพเจ้าถึงกับเพ่งเล็งไปที่หลี่หยวน ช่างน่าหัวร่อนัก”

เซี่ยงเส้าหลงถามอีกว่า “พี่ใหญ่ไปยังที่ใดแล้ว?”

จิงจวิ้นตอบว่า “กลับสถานปศุสัตว์ไปแล้ว” พลางลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “พี่ใหญ่ฉวยโอกาสที่ทหารจ้าวออกตรวจค้นบ้านเรือนราษฎร ชิงจัดส่งพี่น้องที่รับบาดเจ็บจากการปฏิบัติการเมื่อคืนกลับไปพักรักษาตัวที่สถานปศุสัตว์ เพื่อมิให้ผู้คนพบเห็นพิรุธ”

เซี่ยงเส้าหลงคลายใจลง อูจว่อละเอียดรอบคอบ ย่อมมีวิธีปิดฟ้าบังทะเลเอง

ยามนั้นเถียนฟ่งยกสุราไหหนึ่งเดินเข้ามา กล่าวว่า “ท่านต่งต้องการดื่มเหล้ายาบำรุงซึ่งหลงหยางจวินส่งมาหรือไม่?”

จิงจวิ้นปรบมือร้องว่า “พี่สามต้องการสิ่งนี้ที่สุด ท่านก็เข้ามาดื่มเป็นเพื่อนพวกเราสักสองจอก”

สองเจ้ม่วยตระกูลเถียนหน้าร้อนผ่าวขึ้นมา เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อพลางกล่าวว่า “ขึ้นชื่อว่าบุรุษล้วนต้องการสิ่งนี้ ไปตามตัวเจินน้อยมาทั้งหมดร่วมดื่มกัน”

เวลาผ่านไปท่ามกลางบรรยากาศอันรื่นเริง พอถึงยามสนธยาสั่งโหย่วค่อยตื่นนอนฉุดลากจ้าวจื้อไปยังสวนหลัง เพื่อเซ่นสรวงดวงวิญญาณของครอบครัวบิดามารดา

จิงจวิ้นชมชอบความครึกครื้น ดังนั้นนำกำลังคนไปสิบคน อ้างว่าสืบข่าวคราว แท้ที่จริงคิดออกเที่ยวเตร่หาความสำราญ เซี่ยงเส้าหลงไม่ได้ขัดขวาง ทั้งนี้เพราะเช่นนี้จึงสมเหตุสมผล พวกเขาไม่มีเหตุผลที่ไม่สนใจเหตุการณ์ในนครหานตาน

ในใจเขาคิดถึงจี้เอียนหยาน แต่ก็ทราบว่าตัวเองไม่สะดวกกับการออกจากที่พัก จำต้องหักห้ามใจไว้ ชวนสนทนากับเถียนฟ่งเถียนเจินแทน บุรุษอื่นเพียงต้องการเรือนร่างพวกนาง ไหนเลยมีคนยอมลดตัวลงมาโอภาปราศรัยกับพวกนาง? จ้าวจื้อถือว่าเป็นชู้รักกึ่งเปิดเผยของเขา พานรั้งอยู่ไม่ยอมจากไป

เซี่ยงเส้าหลงความจริงเข้าใจว่าค่ำคืนนี้ไร้เรื่องราว แต่แล้วปรากฏอาคันตุกะมาเยือน กลับเป็นพระยาปราบบรรพตหานฉ่วง

เซี่ยงเส้าหลงรับแขกที่ห้องโถง หานฉ่วงสำรวจดูสีหน้าเซี่ยงเส้าหลง ผงกศีรษะกล่าวว่า “ท่านต่งเข้มแข็งกว่าม้าอีก สีหน้าดีกว่าเมื่อวานมากนัก ยังเจ็บแผลหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ขอบคุณท่านพระยาที่ห่วงใย วันนี้ดีขึ้นมากนัก โอ คิดไม่ถึงแม่ทัพเล่อเซิ่งจะจากไปในลักษณะนี้”

หานฉ่วงกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า “มีบางคนหากถูกฆ่าตาย ภายหลัง

เกิดเหตุไม่มีผู้ใดคาดเดาออกว่าเป็นการลงมือของผู้ใด ทั้งนี้เพราะมันทำร้ายคนมากเกินไปนั่นเอง หากโอกาสอำนวย เราก็คิดแทงใส่มันสักกระบี่ครา ก่อนเล่อเซิ่งเฝ้ารักษาชายแดนระหว่างรัฐจ้าวกับรัฐหาน เคยรุกรานเขตแดนเรา สองมือชุ่มโชกไปด้วยโลหิต”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงที่ผ่านมา เห็นหานฉ่วงกับเล่อเซิ่งเรียกพี่เรียกน้องกัน แท้ที่จริงกลับผูกพยาบาทเช่นนี้ ยามนั้นจงใจกล่าวว่า “แม่ทัพเล่อเป็นคนเช่นนี้หรือ?”

หานฉ่วงกล่าวว่า “อย่าได้เอ่ยถึงคนผู้นี้ พวกเราหารือเรื่องราวภายภาคหน้ากัน”

เซี่ยงเส้าหลงลอบสงสัยใจ หรือว่าคนผู้นี้คิดยุยงให้เขาไปจัดการกับหลี่หยวนอีก?

หานฉ่วงรับน้ำชาที่เถียนฟ่งยื่นส่งมา เหม่อมองเงาหลังที่ชวนรัดรึงของนาง กลืนน้ำลายคำหนึ่ง ค่อยเรียกวิญญาณกลับคืนสู่ร่าง กล่าวว่า “ท่านต่งมายังรัฐจ้าว คงคิดหวังกระทำความดีความชอบ แต่การเลี้ยงม้าจะอย่างไรเป็นการเลี้ยงม้า อย่างมากเป็นอูซื่อหลอคนที่สอง ไม่มีตำแหน่งทางราชการ ดังนั้นเราคิดหารือถึงตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมืองที่ว่างลงกับท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบ หานฉ่วงเป็นคนรัฐหาน ไฉนยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของรัฐจ้าว สำหรับตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมือง เทียบเท่าเป็นแม่ทัพใหญ่ถวายการอารักขาเจ้ารัฐจ้าว หากมิใช่คนที่เจ้ารัฐจ้าวทรงโปรดอย่าคิดหมายแตะต้อง ดังนั้นเขากระทั่งนึกฝันยังไม่เคยนึกฝันมาก่อน

หานฉ่วงกล่าวด้วยความกระหยิ่มใจว่า “ท่านต่งคิดไม่ถึงกระมัง? หากทราบว่าจิงฮองเฮามีศักดิ์เป็นพระภคินีของเรา ก็จะทราบว่าเรามีอำนาจในการโน้มน้าวเจ้ารัฐจ้าวอยู่บ้าง”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยนึกออกว่า จิงฮองเฮาเป็นเชื้อพระวงศ์รัฐหาน อภิเษกสมรสกับเจ้ารัฐจ้าว ตามแผนการรวมแว่นแคว้นทั้งสามเป็นหนึ่งเดียว หานฉ่วงย่อมมีความสัมพันธ์กับรัฐจ้าวอยู่บ้าง ยามนั้นอุทาน

ว่า “เรากลับไม่ล่วงรู้มาก่อน”

หานฉ่วงกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า “ขอเพียงเรากราบทูลต่อจิงฮองเฮาสักหลายคำ รับรองว่านางสามารถโน้มน้าวพระทัยเจ้ารัฐจ้าว นับตั้งแต่จ้าวมู่เสียอำนาจ ผู้ที่โน้มน้าวเจ้ารัฐจ้าวได้มีแต่จิงฮองเฮากับหยาฮูหยิน”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ทราบว่าตัวเองดูหานฉ่วงผิดไป เช่นเดียวกับที่ประเมินหลงหยางจวินต่ำทรามไป คนผู้นี้ติดตามพัวพันหยาฮูหยิน นอกจากลุ่มหลงต่อความงามของนาง ประการสำคัญคิดอาศัยหยาฮูหยินคอยชักจูงเจ้ารัฐจ้าว หวังว่าสามารถผนวกรัฐจ้าวเข้ามาโดยไม่สูญเสียเลือดเนื้อ เช่นนี้เป็นว่าจ้าวมู่เพียงเป็นหมากตัวหนึ่งของจิงฮองเฮาเท่านั้น ในยุคสมัยเลียดก๊ก ผู้ใดไม่วางแผนดำเนินอุบายเพื่อความอยู่รอดของตัวเอง?

ยามนั้นเซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “เจ้ารัฐจ้าวมิใช่ทรงเลือกเฉิงซวีแทนเล่อเซิ่งหรอกหรือ?”

หานฉ่วงกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า “เฉิงซวีเป็นตัวอะไร มันอ้างความดีความชอบในการจัดการกับเซี่ยงเส้าหลง ค่อยมีตำแหน่งเช่นทุกวันนี้ ยังไม่มีบารมีเป็นที่ยอมรับ ตอนนี้เพียงรักษาการชั่วคราวเท่านั้น”

เซี่ยงเส้าหลงหวั่นไหวใจขึ้นมา หากรับตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมืองจ้าวมู่ยังมิใช่เป็นส้มในลังหรอกหรือ แต่หวนนึกถึงเจ้ารัฐจ้าวคงไม่หลงกลพวกเขา จึงกล่าว “เรามายังนครหานตานไม่นาน กระทั่งคุณสมบัติต่อหางแถวยังไม่มี ท่านพระยาไม่ต้องเปลืองสมองวุ่นวายแล้ว”

หานฉ่วงกล่าวว่า “ตอนนี้ท่านต่งมีชื่อขจรขจาย นับตั้งแต่กำนัลม้าพันตัว พิชิตตัวแทนรัฐฉู่ จนกระทั่งยกกำลังบุกประตูเมือง ช่วยชีวิตหลงหยางจวิน หากให้ท่านรับตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมือง นับว่าเหมาะสมที่สุด”

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะกล่าวว่า “เพียงเหตุการณ์ที่เรายกกำลังบุกประตูเมือง ต้าอ๋องคงไม่รับปากแน่นอน”

หานฉ่วงยิ้มพลางกล่าวว่า “เรื่องราวขึ้นอยู่กับฝีปาก สามารถพูด

จากดำเป็นขาว จากขาวเป็นดำ เรายังโน้มน้าวหยาฮูหยินได้ เมื่อมีจิงฮองเฮากับหยาฮูหยินช่วยเจรจาให้แก่ท่าน ยังกลัวไม่สำเร็จหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงใจเต้นระทึกหวั่นไหวขึ้นมา เหม่อมองดูหานฉ่วงกล่าวว่า “บุญคุณน้ำใจเช่นนี้ เราผู้แซ่ต่งควรตอบแทนท่านพระยาอย่างไรดี?”

หานฉ่วงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “คนกันเองยังกล่าววาจาเช่นนี้หรือ? มา เราจะดำเนินการให้ท่านเข้าเฝ้าจิงฮองเฮาก่อน เรื่องอื่นแล้วค่อยว่ากล่าวกัน”

พลางผุดลุกขึ้น เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นฝืนใจลุกตาม ส่งแขกออกนอกประตู

หานฉ่วงเดินพลางกล่าวพลางว่า “จดจำไว้ อย่าได้ผูกสัมพันธ์กับจ้าวมู่และกวอจ้ง ขณะเดียวกันอย่าได้ล่วงเกินหยาฮูหยินกับกวอไค ตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมืองต้องเป็นของท่านเสียแปดส่วน ใช่แล้ว เจ้ารัฐจ้าวชื่นชมที่ท่านช่วยชีวิตหลงหยางจวินยิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถามว่า “หลงหยางจวินดีขึ้นหรือไม่?”

หานฉ่วงกล่าวว่า “หากท่านนอนพักฟื้นหนึ่งวัน มันอย่างน้อยต้องนอนรักษาตัวสิบวัน”

หานฉ่วงพอจากไป เซี่ยงเส้าหลงถึงกับคิดร่ำร้องดังๆ เป็นการระบายความลิงโลดในใจออกมา ผู้ใดคาดคิดว่าหลังจากกำจัดฆ่าเล่อเซิ่งยังนำมาซึ่งผลประโยชน์ที่คาดไม่ถึงเช่นนี้?

อุดหูขโมยกระดิ่ง

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทันหันกายกลับเข้าตัวตึก หยาฮูหยินก็โดยสารรถมาถึงลานกว้างหน้าตึก เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ เดินเข้าไปรับหน้าประคองนางลงจากรถ

หยาฮูหยินมองดูเขา ถามเสียงนุ่มนวลว่า “ลุกขึ้นเดินได้แล้วหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงตอบว่า “หากยังนอนเตียงต่อไป คงอึดอัดจนไม่สบายแน่นอน”

หยาฮูหยินพลันคล้องแขนของเขา เดินผ่านประตูข้างไปยังสวนผลไม้นอกเรือนรับรอง ปากถามว่า “ท่านกับจ้าวมู่มีความสัมพันธ์อันใด มันไฉนดูแลท่านเป็นพิเศษ? เช้าวันนี้ยังมาหาท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ทราบว่าหยาฮูหยินยังทำงานให้แก่พระเชษฐา ดังนั้นยักไหล่กล่าวว่า “เราผู้แซ่ต่งไม่ต้องอธิบายต่อผู้คนว่าคนผู้นั้นดีต่อเราเป็นพิเศษ หรือว่าไม่ดีต่อเราโดยเฉพาะ เราต่งควงสนใจมารดามันไยกัน?”

ยามนี้ทั้งสองมาถึงริมสระน้ำกลางสวน หยาฮูหยินฉุดดึงเขานั่งลง ยิ้มพลางกล่าวว่า “ผู้อื่นชมชอบดูท่าทีที่ท่านมีโทสะ คล้ายเด็กที่อาละวาดก็มิปาน”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูนางอย่างขุ่นเคืองแวบหนึ่ง แท้ที่จริงลอบตื่นตระหนก ด้วยความละเอียดอ่อนของหยาฮูหยิน ย่อมพบเห็น

ลักษณะท่าทีระหว่างเขากับจ้าวมู่ เพียงไม่ทราบว่านางใช่กราบทูลต่อเจ้ารัฐจ้าวหรือไม่

หยาฮูหยินแอบอิงร่างเข้ามา พลันย่นจมูกกล่าวว่า “ตัวท่านมีแต่กลิ่นยา ช่างฉุนเฉียวนัก”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “ไม่มีผู้ใดเรียกให้ท่านมาใกล้ชิดกับเรา”

หยาฮูหยินหัวร่อคิกคักออกมา สร้างความสงสัยใจแก่เซี่ยงเส้าหลงจนกล่าวว่า “คนรักเก่าของท่านเข้าเมืองมาก่อการร้าย ท่านยังมีอารมณ์เบิกบาน มารดามันเป็นเรื่องราวใด?”

หยาฮูหยินยื่นมือปลิดใบไม้เหลืองซึ่งยังไม่ร่วงหลุดจากขั้วมาใบหนึ่ง สูดดมแล้วกล่าวว่า “ใบไม้นี้ยังหอมกว่าท่านอีก”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบกล่าวว่า “ท่านไม่ได้ยินคำพูดของเราหรือ?”

หยาฮูหยินชม้ายมองเขา กล่าวว่า “ท่านมีสำเนียงเสียงกล่าวที่พิเศษเฉพาะ ผู้อื่นไม่ฟังก็ทำไม่ได้”

พลางหัวร่อคิกแล้วกล่าว “ที่แท้ผู้งมงายอาชาก็เข้าใจเช่นเดียวกับผู้คนทั่วไป คิดว่าเซี่ยงเส้าหลงมาฆ่าคนวางเพลิง ท่านไม่ล่วงรู้สภาพภายในนครหานตานย่อมคาดเดาเปะปะไป”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ เปลือกนอกแสร้งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “คนร้ายมิใช่เซี่ยงเส้าหลงอะไรนั่นหรือ? เป็นผู้ใดมีความแค้นกับเล่อเซิ่งอย่างลึกล้ำถึงเพียงนี้?”

หยาฮูหยินโยนใบไม้เหลืองทิ้งลงในสระน้ำ แหงนหน้ามองจันทร์บนท้องนภา กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ฆ่าคนต้องมีความแค้นหรือ? หากต้องการทราบว่าผู้ใดฆ่าเล่อเซิ่งต้องบอกต่อข้าพเจ้าก่อนว่า เช้าวันนี้จ้าวมู่มาหาท่านกล่าววาจาใดบ้าง?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “มันเพียงแต่มาสอบถามสภาพของรัฐฉู่จากเรา ในความเห็นเรา ท่านพระยาเจ้ามฤคมีความในใจอยู่บ้าง ตอนนั้นเรายังเข้าใจว่า มันถูกการมาของคนรักเก่าของท่าน

ขู่จนขวัญฝ่อ”

หยาฮูหยินทอดถอนใจกล่าวว่า “เรื่องนี้ความจริงไม่สมควรบอกต่อท่าน แต่ผู้อื่นกลัวว่าท่านได้รับผลกระทบจากจ้าวมู่ จึงบอกออกมา”

เซี่ยงเส้าหลงลอบยินดี ทราบว่าตนเองคาดเดาไม่ผิด เล่อเซิ่งเป็นงูสองหัว รับใช้จ้าวมู่กับเจ้ารัฐจ้าว ดังนั้นทั้งสองฝ่ายล้วนเข้าใจว่าคนก่อการร้ายคืออีกฝ่ายหนึ่ง

หยาฮูหยินยื่นหน้ามาถึงข้างหูของเขา กล่าวว่า “การตายของเล่อเซิ่ง ผู้ที่ต้องสงสัยที่สุดคือจ้าวมู่”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นใจหายวาบ ร้องว่า “ว่ากระไร?”

หยาฮูหยินกล่าวว่า “ท่านทราบเพียงนี้ก็พอ อย่าได้ซักไซ้ไล่เลียงต่อ โอ จ้าวมู่โง่เขลายิ่ง กลับเดินหมากเช่นนี้ พระเชษฐาความจริงยังรีรอพระทัย เมื่อเป็นเช่นนี้ไม่ลังเลอีกต่อไป”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “อย่างนั้นฝ่าบาทไยไม่จับตัวจ้าวมู่เอาไว้?”

หยาฮูหยินแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “คนของเล่อเซิ่งสองร้อยกว่าคน ถูกเข่นฆ่าบาดเจ็บล้มตายในเวลาชั่วน้ำเดือด อาศัยบริวารของจ้าวมู่ยังไม่มีความสามารถถึงขั้นนี้ ดังนั้นต้องมีคนหนุนหลังมัน เพียงแต่ไม่มีหลักฐานแน่ชัด ไม่อาจเคลื่อนไหวโดยพลการ”

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *‘สวรรค์’* ในใจ ที่แท้เถียนตานอยู่ดีๆ ถูกเพ่งเล็งสงสัย ไม่แน่ว่าหลี่หยวนก็อยู่ในข่ายผู้ต้องสงสัย การตายของเล่อเซิ่งส่งผลกระทบอย่างกว้างขวางจริงๆ นึกถึงตอนนี้ เซี่ยงเส้าหลงจงใจกล่าวว่า “ดูท่าวันพรุ่งนี้เรายังคงไปยังสถานปศุสัตว์ ถอนตัวอยู่ห่างจากสถานที่นี้ หลังจากนี้ตั้งหน้าตั้งตาเลี้ยงม้า หากมีเวลาว่างก็โอบกอดสตรี หาความสุขสำหรับชีวิตนี้”

หยาฮูหยินกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “อย่างนั้นผู้อื่นจะทำอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “ท่านอยู่ส่วนท่าน เราอยู่ส่วนเรา

ไฉนถามเราผู้แซ่ต่งว่าผู้อื่นจะทำอย่างไร?”

หยาฮูหยินหาได้ถือสาไม่ กล่าวว่า “ขณะที่อยู่กับท่าน เวลาผ่านไปเร็วยิ่ง จนใจที่ข้าพเจ้ายังต้องเข้าวังไปเฝ้าพระเชษฐา รอสักครู่ผู้อื่นมาเป็นเพื่อนท่าน ดีหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “หากท่านต้องการให้ปากแผลใหญ่น้อยบนร่างเราทั้งเจ็ดแห่งปริแตกออก ก็มาหาเราเถอะ นี่เรียกว่าหลั่งโลหิตน้อมสนองนงคราญหยก”

หยาฮูหยินร้องว่า “ท่านมักมีข้ออ้างปฏิเสธผู้อื่น จ้าวหยาน่ารังเกียจนักหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงลงมือเปลื้องเสื้อผ้าออก ปากกล่าวว่า “หากไม่เชื่อท่านก็ตรวจสอบเอง พร้อมกับดูอาวุธประจำตัวของเราผู้แซ่ต่งด้วย”

หยาฮูหยินยื่นมือสะกดเขาเอาไว้ ร้องว่า “ท่านผู้นี้ไม่มียางอายแม้แต่น้อย ยังคงส่งผู้อื่นออกจากตึกเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงจูงมือนางเดินตามระเบียงคดเคี้ยวออกจากตึก หยาฮูหยินมีอารมณ์เบิกบานถึงกับครวญเพลงซึ่งเซี่ยงเส้าหลงเคยได้ยินจนคุ้นหูออกมา

เซี่ยงเส้าหลงอดถามมิได้ว่า “วันนี้ฮูหยินไฉนอารมณ์ดีถึงเพียงนี้?”

หยาฮูหยินหน้าหม่นหมองลง ก้มศีรษะไม่กล่าววาจา จวบกระทั่งก้าวขึ้นรถม้า ค่อยเลิกม่านรถขึ้น กล่าวเบาๆ กับเขาว่า “หลังจากที่เซี่ยงเส้าหลงจากไป ผู้อื่นเคยคิดฆ่าตัวตาย แต่เห็นว่าออกจะกรุณาต่อจ้าวมู่ไป ทั้งยังคิดทำอะไรเพื่อเซี่ยงเส้าหลง ตอนนี้ความสำเร็จอยู่แค่เอื้อม ผู้อื่นย่อมเบิกบานใจ”

ความรู้สึกเคียดขึ้งที่เซี่ยงเส้าหลงมีต่อหยาฮูหยินลดทอนไปอีกสามส่วน ถามโพล่งว่า “หากจ้าวมู่ชดใช้กรรม ท่านจะทำอย่างไร?”

หยาฮูหยินหน้าแดงซ่านขึ้นมา จับจ้องมองดูเขาแล้วกล่าวว่า “ความจริงยังไม่ทราบ แต่เมื่อวานหลังจากถูกท่านล่วงเกิน ค่อยทราบว่าตัวเองเสาะพบบุคคลแทนที่เซี่ยงเส้าหลงได้แล้ว กล่าวเช่นนี้ ท่านต่ง

เข้าใจหรือไม่?”

ม่านรถถูกปล่อยลง รถม้าแล่นจากไป เซี่ยงเส้าหลงยังยืนเซื่องซึมตะลึงลาน บังเกิดเป็นรสชาติสุดบรรยาย

เมื่อกลับเข้าตึกใน ที่ห้องโถงเพียงหลงเหลือสั้งโหย่วกับจิงจวิ้น สั้งโหย่วกำลังศึกษาภาพแผนที่ซึ่งกางอยู่บนโต๊ะเตี้ย จิงจวิ้นกลับอ้าปากหาวแล้วหาวอีก จนใจที่ปลีกตัวไปไม่ได้

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถามว่า “พวกนางเล่า?”

สั้งโหย่วกล่าวด้วยความขุ่นข้องรำคาญว่า “ผู้ใดทราบว่าท่านหักใจกลับมาได้หรือไม่ ข้าพเจ้าไล่พวกนางไปนอนแล้ว”

จิงจวิ้นฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้นอนกลางวันเช่นท่าน ไฉนไม่ไล่ข้าพเจ้าไปนอนด้วย?”

สั้งโหย่วยกมือผลักไสจิงจวิ้น ร้องว่า “รีบไป ตอนนี้มีคนอยู่เป็นเพื่อนเราโกวเนี้ยแล้ว”

จิงจวิ้นปลีกตัวจากไปราวสายลมหอบหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงสลัดลืมเลือนเรื่องของหยาฮูหยิน ทรุดนั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับสั้งโหย่ว กล่าวว่า “ให้ข้าพเจ้าดูว่าท่านเขียนยันต์ปีศาจอันใด?”

สั้งโหย่วเบิกตากลมโต กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “ท่านกล่าวอีกเที่ยวหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงรีบกล่าวว่า “พี่สาวอันประเสริฐ ขอให้ข้าพเจ้าชมดูผลงานชิ้นสุดยอดของท่านได้หรือไม่?”

สั้งโหย่วค่อยกลับกลายจากแง่งอนเป็นยินดี รู้สึกว่าเซี่ยงเส้าหลงใช้ถ้อยคำแปลกใหม่นัก เซี่ยงเส้าหลงเพ่งตามอง ก็ถูกดึงดูดใจอย่างรวดเร็ว

นี่เป็นภาพแผนที่ทั้งในและนอกนครหานตาน มาตรว่าไม่ละเอียดเท่าภาพถ่ายทางอากาศในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด แต่ก็หายากยิ่ง คิดไม่ถึงสั้งโหย่วมีความสามารถเช่นนี้ ซึ่งความจริงนี่เป็นคุณสมบัติขั้นพื้นฐานของนักฆ่าผู้หนึ่ง

สั้งโหย่วเห็นเซี่ยงเส้าหลงให้ความสนใจ ก็ชี้มือชี้ไม้อธิบายให้ทราบ

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะรับ ท่องจำจนขึ้นใจ

ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงเคาะเกราะบอกเวลายามสาม เซี่ยงเส้าหลงค่อยบิดขี้เกียจ อ้าปากหาวคำหนึ่ง กล่าวว่า “คืนนี้นอนเป็นเพื่อนข้าพเจ้าหรือไม่?”

สั้งโหย่วหน้าแดงวูบ ค้อนเขาวงหนึ่ง พับเก็บภาพแผนที่ไว้สั่นศีรษะกล่าวว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้าไม่ง่วงเหงา ท่านไปนอนให้เต็มอิ่มเถอะ จือจื้ออยู่ที่ห้องข้าพเจ้า หากแม้นชมชอบก็ไปอุ้มนางออกมา”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ท่านนอนหรือไม่แล้วแต่ความสะดวก”

พลางเดินไปยังห้องนอน สั้งโหย่วกระโดดปราดขึ้น เรียก “นี่” คำหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อ กล่าวโดยไม่หันหลังกลับว่า “คุณหนูสั้งมีคำสั่งสอนใด?”

สั้งโหย่วกล่าวว่า “ท่านที่แท้ยินยอมช่วยเหลือเราสองเจ้ม่วยจัดการกับเถียนตานหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยหันกายไป ยื่นส่งมือออกมากล่าวว่า “มา ขึ้นเตียงข้าพเจ้าไปหารือกัน”

ใบหน้าสั้งโหย่วแดงระเรื่อ เพิ่มความงามเฉิดฉันกว่าเดิม ถลึงมองดูเขาชั่วขณะ จึงขยี้เท้ากล่าวว่า “ไปก็ไป หากท่านหลอกลวงผู้อื่นข้าพเจ้าจะจัดการท่านในดาบเดียว”

เซี่ยงเส้าหลงเดินเข้าไป กุมมือนุ่มนิ่มของนาง เดินเข้าห้องเยี่ยงผู้ชนะ เพิ่งผ่านเข้าประตูห้อง สั้งโหย่วพลันขยับดิ้นรน ดึงมือออกจากมือของเขา หันกายหมายจากไป

เซี่ยงเส้าหลงสกัดขวางทางไว้ กล่าวว่า “มิใช่ตกลงกันแล้วหรือ?”

สั้งโหย่วหน้าแดงซ่าน ยกมือยันหน้าอกของเขาไว้ สั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่ ทำไม่ได้”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกตื่นเต้นเร้าใจยิ่ง หัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ท่านมิใช่ไม่เคยคลุกคลีกับข้าพเจ้าบนเตียง มีอันใดไม่ได้?”

สั้งโหย่วก้มศีรษะ กล่าวอย่างเอียงอายว่า “ไม่ ข้าพเจ้าทราบว่าคราครั้งนี้ผิดแผกแตกต่าง”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมา กล่าวว่า “ที่แท้สั้งโหย่วที่ดุร้ายราวแม่เสือ ก็มีช่วงเวลาที่หวาดกลัวเอียงอาย”

สั้งโหย่วเงยหน้าขึ้น พอประสานสบกับสายตาของเขา ต้องก้มศีรษะลงใหม่ ขยี้เท้ากล่าวว่า “ท่านหลีกทางหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือปลดกระดุมเสื้อของนาง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ท่านไม่พอใจก็ชักดาบเถอะ”

สั้งโหย่วพอถูกมือของเขาแตะสัมผัส อย่าว่าแต่ชักดาบ กระทั่งยืนยังยืนไม่มั่น กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “ปล่อยปละละเว้นข้าพเจ้าได้หรือไม่?”

แต่ว่ามืออันคล่องแคล่วของเซี่ยงเส้าหลงปลดกระดุมเสื้อของนางออกแล้ว จนปกเสื้อแบะอ้าออก เผยเห็นเสื้อชั้นในสีขาวกับร่องอกรำไร

สั้งโหย่วหลับตาลง ลมหายใจกระชั้นเร่งร้อน อกอูมสะท้อนขึ้นลงอย่างรุนแรง เซี่ยงเส้าหลงแบะปกเสื้อของเสื้อชั้นในนางไปทางซ้ายขวา จวบกระทั่งเห็นช่วงไหล่ของนาง ดังนั้นหัวไหล่ที่ขาวผ่องตลอดจนริ้วรอยบาดแผลซึ่งเกิดจากคมกระบี่สายนั้นล้วนปรากฏแก่สายตา

เซี่ยงเส้าหลงวางมือซ้ายลงบนไหล่เปลือยของนาง ใช้ปลายนิ้วข้างขวาแตะสัมผัสกับรอยแผลนั้น กล่าวด้วยความรักเวทนาว่า “ยังปวดหรือไม่?”

พร้อมกับปลายนิ้วที่กรีดผ่าน ร่างของสั้งโหย่วสั่นสะท้านราวนกน้อยตัวหนึ่ง อ้าปากอุทานดังอา ครวญครางว่า “ย่อมเจ็บปวด ท่าน...เซี่ยงเส้าหลง ท่านรังแกผู้อื่น”

เซี่ยงเส้าหลงเลื่อนมือขึ้นไปยึดกุมหัวไหล่อีกข้างหนึ่งของนาง โน้มหน้าลงจูบรอยแผลเส้นนั้น สั้งโหย่วไหนเลยทนทานได้ ส่งเสียงครวญครางที่ชวนวาบหวิวออกมา

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือดึงเสื้อผ้าท่อนล่างของนางลงมา ช้อนร่างนางขึ้น

เดินไปยังเตียงนอน สั้งโหย่วยกสองมือโอบรอบคอของเขาไว้ ซุกศีรษะกับหัวไหล่ของเขา หอบหายใจอย่างเร่งร้อน

เซี่ยงเส้าหลงพอก้าวขึ้นเตียง นางค่อยมีเรี่ยวแรงฟื้นคืนมาเล็กน้อย กลิ้งตัวออกจากอ้อมอกของเขา เคลื่อนตัวไปยังเตียงด้านใน

เซี่ยงเส้าหลงรุกไล่ไม่เลิกรา ดังนั้นหญิงงามที่ปรกติป่าเถื่อนดุร้ายนางนี้ เหลือเพียงเสื้อชั้นในสีขาวเบาบางและกางเกงขาสั้นที่ชวนวาบหวามเท่านั้น

สั้งโหย่วพลันมีสติแจ่มใสขึ้นบ้าง ดึงปกเสื้อเอาไว้อย่างไม่คิดชีวิต มือที่ซุกซนของเซี่ยงเส้าหลงกลับลูบไล้ต้นขาอันแข็งแรงกลมกลึงของนางแทน

สั้งโหย่วค้อนเขาวงหนึ่งวิงวอนว่า “เซี่ยงเส้าหลง อย่าได้ทำเช่นนี้ ท่านกระทั่งประตูยังไม่ปิด”

เซี่ยงเส้าหลงแทบหัวร่อออกมา ลูบไล้ช่วงขาของนางจนถ้วนทั่ว ค่อยคลานลงจากเตียง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ข้าพเจ้ายังมั่นใจว่าตั่วเจ้ท่านไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน ที่แท้กลัวประตูห้องซึ่งยังไม่ปิดบานหนึ่ง”

พลางเดินไปปิดประตูห้องลง เมื่อกลับเข้ามาใหม่ สั้งโหย่วก็ลุกขึ้นนั่ง ถลึงมองเขาอย่างดุดัน

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮิฮะ ทรุดนั่งลงที่เบื้องหน้านาง หัวเข่าต่อหัวเข่าชนกัน ปากกล่าวว่า “โหยวโหย่วท่านลืมพกพามีดสั้นหรือ?”

สั้งโหย่วหัวร่อคิกคำหนึ่ง กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “ต่อให้ถือดาบไว้จะทำอย่างไรได้ มีดสั้นเพียงเล่มเดียวสามารถยับยั้งปีศาจราคะท่านหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงพานยื่นมือออก เล็ดลอดผ่านปกเสื้อเข้าไป แตะต้องสัมผัสถูกอกอูมซึ่งแฝงแรงดีดสะท้อนของนาง ชมเชยว่า “ท่านมิเพียงเป็นนักฆ่าชั้นแนวหน้า ทั้งยังเป็นโฉมงามแห่งยุค”

สั้งโหย่วคว้ามือที่กำลังรุกล้ำก้ำเกินของเขาเอาไว้ หอบหายใจกล่าวว่า “หยุดสักครู่ได้หรือไม่?”

นี่เป็นครั้งแรกที่เซี่ยงเส้าหลงได้ยินนางกล่าวต่อเขาด้วยน้ำเสียงวิงวอนเช่นนี้ ดังนั้นหยุดมือขวาตรงจุดยุทธศาสตร์สำคัญของนาง ปากกล่าวว่า “แล้วจะเป็นไร?”

สั้งโหย่วฝืนใจลืมตาขึ้น อาละวาดอย่างแง่งอนว่า “ผู้อื่นบอกแต่แรกว่าคืนนี้ท่านต้องคิดร้าย ท่านดูตอนนี้จัดการกับผู้อื่นจนมีสารรูปเยี่ยงไร?”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า “ย่อมมีสารรูปน่ารักเย้ายวนใจนัก”

พลางยื่นมือลูบไล้ต่อไป สั้งโหย่วไม่มีเรี่ยวแรงต่อสู้ขัดขืน ได้แต่ส่งเสียงครวญครางวิงวอนว่า “ให้ผู้อื่นกล่าววาจาสักหลายคำ ได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยยุติการรุกราน กล่าวในฐานะผู้พิชิตว่า “ตอนนี้ยังมีวาจาใดจะกล่าว ท่านก็ทราบว่าหลังจากนี้จะเกิดเรื่องใด”

สั้งโหย่วก้มศีรษะกล่าวว่า “เนื่องด้วยทราบ จึงคิดหารือกับตัวเลวร้ายเช่นท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “สองรัฐทำสงคราม ฝ่ายที่พ่ายแพ้นอกจากยอมจำนนแล้ว ยังมีอันใดต้องหารือ?”

สั้งโหย่วกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “ผู้ใดยอมจำนน ท่านเพียงมีเปรียบในสงครามย่อย ผู้อื่น...”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกสนุกสนานน่าสนใจ ดึงมือขวากลับ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ข้าพเจ้าแทบลืมเลือนว่ายังไม่ได้ยึดครองดินแดน บุกตีเมืองหลวงของท่าน”

พลางเลื่อนมือไปตามต้นขานาง สั้งโหย่วยามเอียงอาย รวบรวมเรี่ยวแรงกลิ้งตัวหลุดพ้นจากมือมาร จวบจนถึงขอบเตียงด้านนอก ร้องทัดทานว่า “อย่าได้เข้ามา ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะหลบหนีออกจากห้องไป”

เซี่ยงเส้าหลงไม่มีความคิดติดตาม เพียงขยับตัวไปด้านหลัง นั่งพิงผนังห้องเหยียดเท้าทั้งสองออก กระดิกนิ้วพลางกล่าวว่า “ฮูหยินมาหาข้าพเจ้าแต่โดยดี”

สั้งโหย่วผมเผ้ายุ่งเหยิง เสื้อผ้ายับย่น ร้องคำ “ไม่” แต่เมื่อเห็น

เซี่ยงเส้าหลงมองดูนางไม่คลาดคลา ต้องเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า “นอกจากท่านรับปากว่าจะไม่รุกรานผู้อื่นอีก”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า “ยุคสมัยนี้ไหนเลยมีการศึกใดที่เพิ่งลิ้มรสหวาน ก็ถอนทัพกลับไป สั้งโหย่วท่านเติบโตเป็นผู้ใหญ่ย่อมทราบว่าคืนนี้มีเรื่องบางประการไม่อาจหลีกเลี่ยงได้”

สั้งโหย่วคล้ายยอมรับชะตากรรม ขยับตัวถึงข้างกายเขา เลียนเยี่ยงเซี่ยงเส้าหลงโดยการนั่งพิงผนังห้อง กล่าวว่า “ท่านก็ทราบว่า นับตั้งแต่ผู้อื่นสวมรอยเป็นฮูหยินท่าน สั้งโหย่วตั้งใจว่าจะโอนอ่อนผ่อนตามท่าน แต่ที่แล้วมาข้าพเจ้าดูแคลนบุรุษในโลกหล้า ไม่อาจทนเห็นพวกเราเหล่าสตรี พอเกิดมาก็ถูกพวกเขากดขี่ข่มเหงตามอำเภอใจ โอข้าพเจ้าไม่ทราบกล่าวต่ออย่างไร”

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *‘ละอาย’* ในใจ ที่แท้สั้งโหย่วมีความคิดอ่านที่สตรีในยุคสมัยนั้นกระทั่งนึกยังไม่กล้านึก ดังนั้นยื่นมือโอบไหล่นางโน้มหน้าไปจุมพิตริมฝีปากนางอย่างนุ่มนวล สั้งโหย่วบังเกิดปฏิกิริยาสนองตอบ รอจนถอนริมฝีปากจากมา เซี่ยงเส้าหลงหันใบหน้านางหาเขาจ้องมองตาคู่งามของนาง กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะเคารพความคิดของโหยวโหย่ว คืนนี้จะยุติแต่เพียงนี้ ท่านนอนอยู่ที่นี้ ข้าพเจ้าจะไปหาที่นอนอื่นเอง”

สั้งโหย่วงงงันวูบจึงกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “ท่านคิดไปหาจือจื้อหรือสองเจ้ม่วยตระกูลเถียน?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่คิดปลุกพวกนางตื่นขึ้นมา ที่นี้ยังมีห้องว่างอยู่ ข้าพเจ้าไปยังที่ใดก็ได้”

สั้งโหย่วกล่าวด้วยความตื้นตันใจอยู่บ้างว่า “คิดไม่ถึงในโลกมีบุรุษที่คิดอ่านแทนผู้อื่นเช่นท่านอยู่ด้วย ตกลงพวกเราไปยังที่นั้นด้วยกัน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “ไปด้วยกัน?”

สั้งโหย่วกลับคืนสู่ท่วงท่าอันดุร้ายดุจเดิม เชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า “รอสักครู่ท่านร้ายต่อผู้อื่นเสร็จสิ้น ก็ไสหัวกลับมานอนในที่นี้ให้แก่ข้าพเจ้า

หลังจากนั้นห้ามมิให้เอ่ยถึง และอย่าคิดหมายให้ข้าพเจ้าโอนอ่อนผ่อนตามท่านเช่นเดียวกับจือจื้อ นอกจากข้าพเจ้าไปหาท่านเอง ไม่เช่นนั้นไม่อาจเสียมารยาทต่อข้าพเจ้าอีก”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าว “นี่ไยมิใช่เรียกว่า**อุดหูขโมยกระดิ่ง***?”

ครั้งนี้ถึงรอบสั้งโหย่วเป็นฝ่ายงงงัน รีบถามไถ่รายละเอียด เซี่ยงเส้าหลงอธิบายว่า “หมายถึงโจรที่ขโมยกระดิ่งอุดหูตัวเอง ไม่ได้ยินเสียงกระดิ่งดังขณะที่วิ่งหลบหนี จึงเข้าใจว่าผู้อื่นไม่ได้ยิน เช่นเดียวกับพฤติการณ์ของโหยวโหย่วท่านในตอนนี้”

สั้งโหย่วหัวร่องอหาย กล่าวอย่างแง่งอนว่า “นี่ไม่คล้ายเหมือนที่นี้หามีเสียงระฆังให้ผู้คนต้องอุดหูไม่”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “โหยวโหย่วลืมเลือนเสียงครางของตัวเองแล้วหรือ?”

สั้งโหย่วบังเกิดความกระดากกระเดื่อง พานฉุดลากคนลงจากเตียงเร่งรัดว่า “ไปกันเถอะ ฟ้าใกล้รุ่งสางแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงอดหัวร่อมิได้กล่าวว่า “โหยวโหย่ว บนเตียงและที่พื้นมีเสื้อผ้า ล้วนเป็นหลักฐานการขโมยกระดิ่งของท่าน”

สั้งโหย่วความจริงคิดอาละวาด แต่แล้วหัวร่อตามเขา เก็บเสื้อผ้าตามที่ต่างๆ ฉุดลากเขาไปยังห้องซึ่งยังว่างอยู่

วิกาลที่สงบสงัด หัวใจที่เต้นระทึกสองดวงคล้ายกับเสียงระฆังที่ดังขึ้น กลายเป็นรสชาติที่ตื่นเต้นเร้าใจ ราวกับโจรลักขโมยที่นัดพบกันหาความสุข

** อุดหูขโมยกระดิ่ง เป็นสุภาษิตบทหนึ่ง ใช้เปรียบเปรยคนโง่เขลาหลอกตัวเอง กล่าวคือมีคนผู้หนึ่งขโมยระฆังใบหนึ่ง คิดแบกเอาไว้ แต่ระฆังใหญ่เกินไปไม่สามารถแบกได้ จึงใช้ค้อนทุบให้แหลก พอทุบลงก็บังเกิดเสียงระฆังดังขึ้น เขากลัวผู้อื่นได้ยินเสียงระฆัง รุดมาแย่งชิงระฆัง รีบอุดหูตัวเองไว้ เข้าใจว่าตัวเองไม่ได้ยิน ผู้อื่นก็ไม่ได้ยินเช่นกัน*

จับพิรุธออกได้

เช้าวันรุ่งขึ้น สั้งโหย่วซึ่งเพิ่งลิ้มรสรักเป็นครั้งแรกวางตัวเป็นปรกติ ฉุดลากจ้าวจื้อไปฝึกซ้อมเพลงกระบี่ที่สวนไม้ดอก จิงจวิ้นคิดถึงเหล่าหญิงสาวชนบทที่งามงด รีบกลับสถานปศุสัตว์ไป คงมีแต่เถียนเจินกับเถียนฟ่งรับประทานอาหารเช้าเป็นเพื่อนเซี่ยงเส้าหลง

ยามนั้นอูกัวเข้ามารายงานว่า พระยาปราบบรรพตหานฉ่วงใช้คนส่งข่าวมาว่า หลังอาหารเที่ยงให้เซี่ยงเส้าหลงไปยังเรือนรับรองของหานฉ่วง

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจได้คิดว่า ผู้ที่ต้องการให้เขาเป็นแม่ทัพรักษาเมืองมิใช่หานฉ่วง หากทว่าเป็นจิงฮองเฮาเอง ไม่เช่นนั้นหานฉ่วงไม่สามารถนัดหมายฮองเฮาแห่งรัฐจ้าวได้อย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้

เมื่อนึกดูก็หาเหตุผลได้ เหล่าแม่ทัพนายกองรัฐจ้าวล้วนมีต้นสังกัด มีแต่เขายังไม่มีความสัมพันธ์กับผู้มีอำนาจใด หากจิงฮองเฮาแต่งตั้งเขาเป็นแม่ทัพรักษาเมือง วันหน้าเจ้ารัฐจ้าวสวรรคต เขาก็จะกลายเป็นแม่ทัพคนสนิทของพระนางแล้ว แต่ว่าจิงฮองเฮาไฉนสนพระทัยเขา?

อูกัวเห็นเซี่ยงเส้าหลงนิ่งครุ่นคิด จึงไม่กล้ารบกวน ขณะจะล่าถอยไป เซี่ยงเส้าหลงพลันเรียกรั้งไว้ ถามว่า “สถานการณ์เบื้องนอกเป็นอย่างไร?”

อูกัวรายงานว่า “กลับคืนสู่ความสงบแล้ว แต่ตามถนนหนทางยัง

มีทหารจ้าวคอยตรวจค้นคนสัญจร เจ้ารัฐจ้าวยังออกคำสั่งห้ามมิให้ชาวบ้านให้ที่พักพิงแก่คนแปลกหน้า ตามโรงเตี๊ยมที่พักล้วนมีทหารจ้าวรุดไปตรวจค้น”

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดแล้วกล่าว “อูกัว ใช้คนไปแจ้งต่อยอดหญิงจี้ว่าก่อนพลบค่ำข้าพเจ้าจะไปคำนับนาง หวังว่าสามารถรับประทานอาหารค่ำกับนาง”

อูกัวรับคำล่าถอยไป จ้าวจื้อกับสั้งโหย่วพอดีกลับมาในสภาพหลั่งเหงื่อชุ่มโชก แยกย้ายนั่งลงที่ซ้ายขวาของเซี่ยงเส้าหลง สองเจ้ม่วยตระกูลเถียนรีบลุกขึ้นมาปรนนิบัติพวกนาง

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “พวกท่านไม่อาบน้ำชำระกายก่อนหรือ?”

สั้งโหย่วไม่กล่าวกระไร จ้าวจื้อบอกว่านางหิวแทบตาย รับประทานพลางกล่าวพลางว่า “วันนี้ฝีเท้าของพี่โหย่วเชื่องช้าลง ข้าพเจ้าสามารถติดตามทัน”

เซี่ยงเส้าหลงย่อมเข้าใจสาเหตุที่ฝีเท้าของสั้งโหย่วเชื่องช้าลง ถึงกับแทบพ่นหมั่นโถวในปากออกมา สั้งโหย่วหน้าแดงสดใส ยื่นมือลอดใต้โต๊ะ หยิกต้นขาของเซี่ยงเส้าหลงอย่างหนักหน่วง จ้าวจื้อตอนแรกงงงันวูบ จากนั้นคล้ายได้คิด พลอยหน้าแดงขึ้นมา ก้มศีรษะรับประทานอาหารอย่างเงียบงัน

เซี่ยงเส้าหลงเห็นบรรยากาศกระอักกระอ่วน จึงยกมือตบท้องผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “ข้าพเจ้าต้องออกไปยืดเส้นยืดสายแล้ว”

จ้าวจื้ออุทานดังอาร้องว่า “รอผู้อื่นก่อน ข้าพเจ้าแทบลืมเลือนว่าอาจารย์กำชับให้นำท่านไปยังชมรมนักบู๊” พลางหยิบฉวยหมั่นโถวติดมือไปสองใบ รีบรุดไปอาบน้ำ

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “รอพี่โหย่วไปอาบน้ำด้วยกัน”

สั้งโหย่วขุ่นเคืองแง่งอนยิ่ง ยกเท้ากวาดจู่โจมใส่ เซี่ยงเส้าหลงถลันหลบเลี่ยง สัพยอกว่า “โหยวโหย่วอันประเสริฐ ยังเข้าใจว่าเพลงเท้าตัวเองร้ายกาจเช่นเมื่อคืน ซึ่งตวัดรัดจนข้าพเจ้าแทบหายใจไม่ออกหรือ?”

สั่งโหย่วขุ่นแค้นจนแทบมีควันพวยพุ่งจากร่าง หยิบฉวยหมั่นโถวใบหนึ่งขว้างใส่ เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือรับไว้ กัดกินคำหนึ่งแล้วกล่าว "ไฉนไม่น่ารับประทานเท่าโหยวโหย่ว?"

สั่งโหย่วกระโดดปราดขึ้นมา แต่เซี่ยงเส้าหลงชิงวิ่งตามหลังจ้าวจื้อไปยังห้องอาบน้ำ

เช้าวันนี้เซี่ยงเส้าหลงอยู่ที่ชมรมนักบู๊ชาวจ้าว หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวนามจ้าวป้าก็ให้การต้อนรับ สนทนาปราศรัยอย่างสนิทสนม

จากปากคำของจ้าวป้า เมื่อวานเขาเข้าวังไปเฝ้าเจ้ารัฐจ้าว เจ้ารัฐจ้าวได้ตรัสถามถึงเรื่องที่เซี่ยงเส้าหลงกับ "หลงสั้ง" ผู้เป็นบ่าว สยบหลี่หยวนและพวก สร้างความตื่นตัวแก่เซี่ยงเส้าหลงขึ้นมา

เจ้ารัฐจ้าวอาจยังไม่ทรงระแวงสงสัยเซี่ยงเส้าหลง แต่กวอไคผู้กลอกกลิ้งอาจนึกสงสัยในขีดความสามารถของผู้งมงายอาชาเช่นเขา เขาสมควรเลียบเคียงถามจ้าวจื้อดู เพื่อความปลอดภัยของพวกพ้อง เขายังต้องผูกมัดใจหยาฮูหยินไว้ เพื่อหยั่งดูแผนการของกวอไค

หลังอาหารเที่ยง เซี่ยงเส้าหลงทิ้งจ้าวจื้ออยู่ที่ชมรมนักบู๊ชาวจ้าว ตัวเองเดินทางไปยังที่พักของหานฉ่วง

ตึกที่พักของหานฉ่วงวางกำลังอย่างเข้มงวด กระจายเต็มไปด้วยทหารจ้าว ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงคาดคะเนว่าจิงฮองเฮาเสด็จมาถึงแล้ว พระนางไฉนสนพระทัยเขา? คาดว่าจิงฮองเฮาคงวางแผนอันใด จึงต้องการคนสนิทผู้หนึ่งกุมอำนาจทางทหารให้แก่พระนาง เขาในฐานะผู้มาใหม่ย่อมเหมาะสมที่สุด

หวนนึกถึงในงานเลี้ยงที่ผ่านมา จิงฮองเฮากับหยาฮูหยินไม่ลงรอยกัน หากพระนางทรงเลือกผู้อื่นเป็นแม่ทัพรักษาเมือง หยาฮูหยินคงต้องคัดค้าน แต่เมื่อทรงเลือกผู้งมงายอาชาเช่นเขา ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

หานฉ่วงพอได้รับรายงานว่าเซี่ยงเส้าหลงมาถึง รีบออกมาชักนำคนเข้าสู่ห้องโถงข้าง กล่าวอย่างจริงจังว่า "รอสักครู่กล่าววาจาให้

ระมัดระวัง พระภคินีของเราผู้นี้ร้ายกาจยิ่ง หากกล่าวผิดไปครึ่งคำ ตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมืองคงต้องหลุดลอยไป”

เซี่ยงเส้าหลงอดถามมิได้ว่า “จิงฮองเฮาเสด็จมาพบเราเช่นนี้ ทุกผู้คนไยมิใช่ล่วงรู้หมดสิ้น?”

หานฉ่วงสั่นศีรษะกล่าวว่า “การมายังนครหานตานของเราครั้งนี้มีภารกิจคุ้มครององค์หญิงเจ็ดรัฐเรามาสยุมพรกับไทจือรัฐจ้าว จิงฮองเฮาเสด็จมาเยี่ยมนางย่อมไม่มีผู้ใดระแวงสงสัย”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล พิธีสยุมพรทางการเมืองครั้งนี้คงเป็นพระดำริของจิงฮองเฮา จากข้อนี้แสดงว่าในบรรดาหกรัฐ ชาวจ้าวกับชาวหานใกล้ชิดสนิทสนมเป็นพิเศษ

ยามนี้มีคนมารายงานว่า จิงฮองเฮามีพระเสาวนีย์ให้เซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าได้ เซี่ยงเส้าหลงติดตามหานฉ่วงผ่านลานตึกสองชั้นและอุทยานหลังใหญ่ เข้าเฝ้าฮองเฮารัฐจ้าวที่เรือนชั้นใน หลังจากถวายบังคม จิงฮองเฮาปรายพระเนตรไปยังหานฉ่วง หานฉ่วงก็นำเหล่าองครักษ์หญิงรับใช้ล่าถอยออกไปจนหมดสิ้น

ภายใต้พระภูษาอันเลิศหรู ขับเน้นให้จิงฮองเฮามีสิริโฉมงดงามสูงสง่าด้วยราศี เซี่ยงเส้าหลงลอบนึกเปรียบเทียบนางกับผิงหยวนฮูหยิน พบว่าต่างมีบุคลิกความงามของตน

จิงฮองเฮาเพ่งพระเนตรมา ตรัสถามว่า “ท่านต่งทราบหรือไม่ว่าวันนี้เราไฉนนัดพบกับท่าน?”

เซี่ยงเส้าหลงพอฟังยิ่งแน่ใจว่า ผู้ที่หมายตาเขาคือจิงฮองเฮา ส่วนหานฉ่วงเพียงเป็นผู้ประสานงานเท่านั้น จึงกราบทูลว่า “ท่านพระยาหานบอกแล้ว ฮองเฮาทรงเมตตากรุณา เราต้องหาทางตอบแทน ยอมพลีด้วยชีวิต”

จิงฮองเฮาหามีท่าทีหวั่นไหวต่อการแสดงออกถึงความจงรักภักดีของอีกฝ่ายไม่ ตรัสว่า “เราให้ความสนใจท่าน เพราะเหตุผลสองประการ ท่านต่งต้องการทราบหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงเงยหน้าขึ้นอย่างงุนงง จิงฮองเฮาตรัสช้าๆ ว่า “ประการแรกคือเถียนตานให้ความสนใจท่าน ดังนั้นเชื่อว่าต่งควงท่านคงมีความสามารถไม่เบาอย่างแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจอยู่บ้าง พร้อมกันนั้นบังเกิดความสงสัยอยากรู้ ถามว่า “เหตุผลอีกประการหนึ่งเล่า?”

จิงฮองเฮาถอนพระทัยเบาๆ ตรัสว่า “จากตัวท่านทำให้เราเห็นเงาของบุคคลอีกหนึ่ง เขาก็ไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดินเช่นเดียวกับท่าน น่าเสียดายโอกาสไม่เอื้ออำนวย ทำให้เราไม่สามารถใช้สอยเขา”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ทราบว่าบุคคลที่พระนางเอ่ยถึงคือเขาเอง

จิงฮองเฮาทอดพระเนตรพบว่าเขานิ่งครุ่นคิด จึงตรัสว่า “ท่านต่งไม่ต้องการทราบว่าคนผู้นั้นเป็นใครหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวตามตรงว่า “ฮองเฮาสะทกสะท้อนพระทัย ดังนั้นเราไม่กล้าทูลถาม”

จิงฮองเฮาผงกพระพักตร์เล็กน้อยแล้วค่อยตรัสว่า “นับแต่นี้เป็นต้นไป ท่านต่งได้แต่จงรักภักดีต่อต้าอ๋องและเรา ไม่เช่นนั้นจะประสบเภทภัยกล้ำกราย ด้วยสติปัญญาของท่านมิต้องให้เราบ่งบอก คงเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด”

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *‘ร้ายกาจ’* ในใจ พระนางยกอ้างเจ้ารัฐจ้าว ทำให้ผู้คนจำแนกข้อเท็จจริงไม่ออก พระนางทางหนึ่งหลอกใช้จ้าวมู่ ขณะเดียวกันก็ระวังป้องกันจ้าวมู่

จิงฮองเฮาตรัสอีกว่า “พระยาเจ้ามฤคบอกเรื่องสำคัญอันใดต่อท่านหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดแล้วกล่าว “พระยาเจ้ามฤคคล้ายไม่ชมชอบหลี่หยวน สอบถามเราว่ามีวิธีจัดการกับมันหรือไม่ อื่นๆ หามีความสำคัญไม่”

จิงฮองเฮาพยักพระพักตร์ด้วยความพึงพอพระทัย ทรงหันเหหัวเรื่องว่า “หยาฮูหยินใช่มาพัวพันท่านหรือไม่? นางไม่งดงามหรือไร

ท่านไฉนพาตัวออกห่างจากนาง?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า พระนางตรัสถามถึงเรื่องส่วนตัว เพื่อทดสอบความจงรักภักดีของเขา จึงกล่าว “เราไม่ชมชอบสตรีที่จิตใจโลเล”

จิงฮองเฮาแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า “เราชมชอบนิสัยอันเปิดเผยเช่นนี้ แต่หากท่านคิดก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมือง จำต้องแสร้งเอาอกเอาใจคล้อยตามหยาฮูหยิน นี่นับเป็นคำสั่งข้อแรกของเรา”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นลำบากใจ กล่าวว่า “อภัยที่เราต่งควงเป็นคนหยาบ ยากที่จะเสแสร้งหลอกลวงคนอื่น หากฮองเฮาให้เราเข้าสู่สมรภูมิไปสู้กับศัตรู เราผู้แซ่ต่งจะไม่ขมวดคิ้วนิ่วหน้าแม้แต่น้อย”

นี่เป็นการถอยแทนการรุก หากเขาต้องการตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมือง จนประพฤติตรงกันข้ามกับที่แล้วมา กลับถูกจิงฮองเฮาดูแคลนแล้ว

จริงดังคาดหมาย จิงฮองเฮาทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า “เราทราบแต่แรกว่าท่านต่งมิใช่คนเช่นนี้ แต่นางแพศยานั้นเป็นที่เย้ายวนใจบุรุษยิ่งกว่า ดังนั้นเราต้องการให้ท่านแสดงความเจ้าชู้ต่อนาง ยึดถือนางเป็นนางบำเรอผู้หนึ่งก็แล้วกัน”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นพระนางทรงเสน่ห์ยิ่ง ต้องบังเกิดความวาบหวิวใจ ยิ้มพลางกล่าวว่า “นั่นก็มิผิด เรามีความภาคภูมิใจข้อหนึ่ง สตรีที่เคยมีความสัมพันธ์กับเรา หลังจากนั้นยากตัดรอนไปได้”

จิงฮองเฮาขึงพระเนตรใส่เขาเป็นเชิงดุว่า พระพักตร์กลับคืนสู่ความถือพระองค์ ตรัสเสียงเย็นชาว่า “เราไปแล้ว เรื่องนี้ห้ามมิให้บอกต่อผู้ใด ไม่เช่นนั้นเราจะไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงลอบด่าในใจ เปลือกนอกยังส่งเสด็จถึงนอกประตู ค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก กล่าวคำอำลาหานฉ่วง

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าอยู่ว่างไร้เรื่องราว ตั้งใจไปหาจี้เอียนหยานก่อน แต่เห็นขบวนรถของเถียนตานมุ่งหน้าไปยังตึกตระกูลหลิวซึ่งจี้เอียนหยานพักพิงอาศัยอยู่ ได้แต่หันกายกลับตึกที่พัก

เมื่อกลับมาถึง สั่งโหย่วกับสองเจ้ม่วยตระกูลเถียนล้วนไม่อยู่

พอสอบถามดูค่อยทราบว่า สั้งโหย่วฉุดลากพวกนางออกไปเดินเล่นกัน

อูกัวรายงานว่า “ศีรษะของเล่อเซิ่งลำเลียงถึงสถานปศุสัตว์แล้ว นายท่านถามนายสามว่าจะจัดการอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “รออีกหลายวันให้เรื่องราวสงบลง ค่อยจัดส่งศีรษะนี้กลับนครเสียนหยางไปมอบต่อหลี่ปู้เหว่ย เพื่อส่งมอบต่อจีฮองเฮา พร้อมกับกำชับทั้งหมดอย่าได้แพร่งพรายข่าวคราวออกไป ไม่เช่นนั้นทุกผู้คนจะทราบว่าเล่อเซิ่งถูกพวกเราฆ่าทิ้ง”

อูกัวรับคำจากไป เซี่ยงเส้าหลงกลับเข้าห้อง นอนอย่างเต็มอิ่มสองชั่วยาม ค่อยเดินทางไปยังตึกตระกูลหลิว

อาทิตย์ลาลับกับขอบฟ้า ชาวบ้านไม่มีกิจธุระล้วนไม่กล้าออกจากบ้าน กิจการค้าซบเซายิ่ง เมื่อบรรลุถึงตึกตระกูลหลิว จี้เอียนหยานรอคอยเขาอยู่ สั่งคนชักนำเขาตรงไปยังหอน้อย โจวเอี่ยนก็อยู่ด้วย คนทั้งสามได้พบหน้า ย่อมบังเกิดความปีติยินดี

จี้เอียนหยานจัดเตรียมโต๊ะสุราไว้โต๊ะหนึ่ง ทั้งยังรินสุราให้แก่คนทั้งสองจอกหนึ่ง ร่วมดื่มโดยพร้อมเพรียง จากนั้นนางค่อยตัดพ้อว่า “จนถึงวันนี้ค่อยมีข่าวจากท่าน ทำให้ผู้คนคิดถึงจนผมขาวไปหลายเส้น”

โจวเอี่ยนหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “หากเส้นผมของท่านไม่มุมานะถึงเพียงนี้ เราขอเป็นตัวแทนบุรุษทั้งแผ่นดินปรับให้ท่านดื่มจอกหนึ่ง”

ทั้งสองดื่มสุราอีกจอกหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงค่อยขออภัยต่อจี้เอียนหยาน พร้อมกับปรายตาบอกใบ้ต่อนาง จี้เอียนหยานเข้าใจความหมาย โบกมือให้หญิงรับใช้ทั้งสองนางล่าถอยไป

เซี่ยงเส้าหลงลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “พวกท่านคงทราบเรื่องใหญ่ ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อสองคืนก่อนกระมัง?”

จี้เอียนหยานสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า “เป็นการลงมือของพวกท่านจริงๆ นับว่าร้ายกาจนัก เล่อเซิ่งและพวกสองร้อยกว่าคนถูกจัดการอย่างรวดเร็ว แม้แต่เถียนตานกับหลี่หยวนล้วนตื่นตระหนกระแวงสงสัยต่างๆ นานา”

โจวเอี่ยนขมวดคิ้วกล่าวว่า “แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ก็เปิดเผยร่องรอยของพวกท่าน เมื่อครู่เถียนตานมาหาเอียนหยานก็เอ่ยถึงเรื่องนี้ มันระแวงสงสัยว่าเป็นการลงมือของเซี่ยงเส้าหลง”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านใจเล็กน้อย ทราบว่าปฏิบัติการครั้งนี้ ต่อให้ตบตาเจ้ารัฐจ้าวกับจ้าวมู่ได้ ก็ไม่อาจหลอกลวงผู้ยิ่งใหญ่เช่นเถียนตานยามนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า “ข้าพเจ้าใคร่ครวญแล้วจึงลงมือ ฉวยโอกาสที่รับบาดเจ็บจากการถูกซุ่มโจมตี ไม่มีผู้ใดระแวงสงสัยข้าพเจ้า ค่อยปฏิบัติการลอบสังหาร”

จากนั้นบ่งบอกสาเหตุที่ต้องฆ่าเล่อเซิ่งและผลตามหลังต่างๆ ให้ทราบ สุดท้ายกล่าวว่า “หากมีคนไต่สวน จะพบว่าตอนนั้นข้าพเจ้ามีกำลังคนเพียงร้อยกว่าคน *‘หลงสั่ง’* ก็ไม่อยู่ในเมือง มิหนำซ้ำเช้าวันรุ่งขึ้นทั้งหมดก็เดินทางกลับสถานปศุสัตว์ด้วยจำนวนเท่าเดิม ยิ่งคิดไม่ถึงว่าพวกเขาเป็นคนจัดการกับเล่อเซิ่ง”

จี้เอียนหยานกับโจวเอี่ยนแทบไม่เชื่อหูตัวเองว่า เซี่ยงเส้าหลงใช้กำลังร้อยกว่าคนจัดการกับองครักษ์สองร้อยกว่าคน มิหนำซ้ำไม่สูญเสียไพร่พลแม้สักคนเดียว ต่อให้เถียนตานฉลาดหลักแหลมกว่านี้ คงไม่ระแวงสงสัยพวกเขา

จี้เอียนหยานค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก รินสุราให้แก่เขาใหม่กล่าวว่า “ท่านผู้นี้กระทำในสิ่งที่ผู้อื่นทำไม่ได้ สร้างความแตกตื่นแก่ผู้คนจริงๆ โอ ไม่พบท่านวันเดียว เอียนหยานรู้สึกยากจะทนทานได้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเสียใจว่า “แต่วันนี้ข้าพเจ้ามาหาเอียนหยานเพื่อต้องการให้ท่านแยกจากข้าพเจ้าระยะหนึ่ง กลับนครเสียนหยางไปก่อน”

มือเรียวงามของจี้เอียนหยานสั่นสะท้าน จนสุราในจอกกระเซ็นใส่โต๊ะเตี้ย ปากกล่าวว่า “ไม่ เรื่องนี้ไม่ต้องหารือ ไม่ว่าเหตุผลใดก็ไม่ฟัง”

เซี่ยงเส้าหลงหันไปทางโจวเอี่ยนเป็นเชิงขอความช่วยเหลือ โจวเอี่ยนกล่าวว่า “เส้าหลงไฉนให้พวกเรากลับนครเสียนหยางไปก่อน?”

จี้เอียนหยานคีบกับลงในชามของโจวเอี่ยน ชิงกล่าวว่า “ห้าม

มิให้เอ่ยถึงเรื่องนี้อีก”

เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ยอมจำนน กล่าวว่า “ตกลง ข้าพเจ้าเลิกล้มความคิดนี้ ยอดหญิงจี้พอใจแล้วกระมัง?”

จี้เอียนหยานชม้ายมองเขาด้วยความรักอันลึกซึ้ง ตาคู่งามซึ่งคล้ายพูดได้ทอแววเป็นความหมายว่า *‘แล้วกันไปเถอะ’*

เซี่ยงเส้าหลงสบตาฝืนยิ้มกับโจวเอี่ยน โจวเอี่ยนกล่าวว่า “ซึ่งความจริงนครหานตานมิใช่สถานที่สมควรอยู่นาน ท่านมีแผนการใหม่อันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “หากสามารถก้าวสู่ตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมืองมีเรื่องมากหลายที่คลี่คลายได้ ไม่เช่นนั้นได้แต่วางแผนหลอกลวงจ้าวมู่ไปยังลานปศุสัตว์ คร่ากุมมันกลับนครเสียนหยาง”

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “อย่าเพิ่งบอกว่าจ้าวมู่ยินยอมออกจากเมืองหรือไม่ ต่อให้ยอมออกจากเมือง อย่างน้อยต้องจัดกำลังอารักขานับพันคน ดังนั้นนี่เพียงเป็นแผนการชั้นเลว”

เซี่ยงเส้าหลงแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้ากำลังแข่งกับเวลา หากจ้าวมู่กลายเป็นอยู่โดดเดี่ยวไร้ที่พึ่ง ยังมิใช่ปล่อยให้ข้าพเจ้าจัดการตามอำเภอใจหรอกหรือ ปัญหาเฉพาะหน้าอยู่ที่เงื่อนไขของเวลา”

จี้เอียนหยานกับโจวเอี่ยนล้วนกลัดกลุ้มใจแทนเขา เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงเถียนตาน ถามว่า “เถียนตานมาหาท่านด้วยเรื่องอันใด?”

จี้เอียนหยานหน้าแดงระเรื่อ กล่าวว่า “ยังมีเรื่องดีอันใด มันออกปากเชื้อเชิญเอียนหยานไปเป็นแขกที่รัฐฉี ข้าพเจ้าตอบว่าขอพิจารณาสักหลายวัน”

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดชั่วขณะแล้วกล่าว “ดูท่ามีแต่หลงหยางจวินที่คาดเดาความสัมพันธ์ระหว่างท่านกับข้าพเจ้าออก สภาพเช่นนี้นับเป็นผลดีต่อพวกเรา แม้ยังไม่ทราบว่าผู้ที่ซุ่มโจมตีหลงหยางจวินเป็นใคร แต่ท่านกลับช่วยเหลือพวกเราทางอ้อม หลงหยางจวินไม่ส่งคนมา

จับตาดูท่านอีก”

จี้เอียนหยานกล่าวด้วยความยินดีว่า “คืนนี้ผู้อื่นจะไปหาท่าน ข้าพเจ้ามีความในใจมากหลายคิดกล่าวกับท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “ความในใจอันใด ตอนนี้บอกได้หรือไม่?”

โจวเอี่ยนยิ้มพลางกล่าวเสริมว่า “ต้องการให้เราหลบหน้าไปสักครู่หรือไม่?”

จี้เอียนหยานหน้าร้อนผะผ่าว กล่าวด้วยความเอียงอายว่า “ท่านโจวสัพยอกผู้อื่นด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงทราบกระจ่างแก่ใจ ความในใจที่ว่าเพียงเป็นคำกล่าวอ้างต่อโจวเอี่ยน แท้ที่จริงนางคิดไปครองรักกับเขา เขาเห็นว่าได้เวลาแล้ว จึงกล่าว “อย่างนั้นคืนนี้เราจะรอต้อนรับยอดหญิงจี้ ใช่แล้ว พวกท่านทราบหรือไม่ว่าพิธีฝังศพเล่อเซิ่งกำหนดไว้เมื่อใด?”

จี้เอียนหยานกับโจวเอี่ยนล้วนสั่นศีรษะ เซี่ยงเส้าหลงขบคิดแล้วถามว่า “หลี่หยวนเป็นอย่างไร?”

จี้เอียนหยานตอบว่า “ทุกวันมันมาเคาะประตูบ้าน ฟังจากปากคำมัน รอบนี้มันไปมาหาสู่กับกวอจ้ง ดูท่ากวอจ้งตระเตรียมยกบุตรีให้แน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงชะตากรรมของกวอซิ่วเอ๋อผู้เป็นบุตรีกวอจ้ง ต้องทอดถอนใจ จากนั้นกล่าวคำอำลา มีเรื่องมากหลายไม่อาจรีบร้อนไป ได้แต่รอดูว่าตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมืองตกเป็นของผู้ใด

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งกลับถึงตึกที่พัก อูกัวรีบรุดมารายงานว่าหยาฮูหยินมาถึงและยืนกรานรอเขาอยู่ในตึกใน

เซี่ยงเส้าหลงถามถึงสั้งโหย่วกับจ้าวจื้อ อูกัวบอกว่าสั้งโหย่วให้การต้อนรับหยาฮูหยิน จากนั้นฉุดลากจ้าวจื้อไปเยี่ยมอาเจิ้ง คืนนี้คงไม่กลับมา

เซี่ยงเส้าหลงลอบระบายลมหายใจ สาวเท้าเข้าสู่ตึกใน เพิ่งก้าว

ข้ามขอบประตู เห็นหยาฮูหยินนั่งรออยู่ข้างโต๊ะเตี้ยเพียงลำพัง ใบหน้างามงดกลับกลายเป็นซีดขาว

ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงนั่งลงที่ข้างกายนาง ถามอย่างระมัดระวังว่า "สีหน้าท่านไฉนปั้นยากถึงเพียงนี้?"

หยาฮูหยินกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ต่งควง ท่านที่แท้ส่งคนไปสกัดเซี่ยงเส้าหลงหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบ แสร้งกล่าวอย่างไม่พอใจว่า "ฮูหยินไฉนกล่าวเช่นนี้ เราต่งควงเป็นคนไร้สัจจะหรือไร?"

หยาฮูหยินกล่าวว่า "อย่างนั้นพวกเราไฉนได้รับข่าวว่า เซี่ยงเส้าหลงปลอมตัวเป็นพ่อค้า ปรากฏตัวที่หมู่บ้านชนบทนอกนครหานตานทางทิศตะวันออกสามสิบลี้ ทั้งยังต่อสู้กับทหารจ้าวในที่นั้นด้วย?"

เซี่ยงเส้าหลงคลายใจลง ในที่สุดเถิงอี้เคลื่อนไหวแล้ว ยามนั้นซักถามว่า "จับตัวเซี่ยงเส้าหลงได้หรือไม่?"

หยาฮูหยินสั่นศีรษะกล่าวว่า "กลางป่าเขาเช่นนี้ ผู้ใดจับตัวเขาได้?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "เมื่อเป็นเช่นนี้ สีหน้าฮูหยินไฉนปั้นยากถึงเพียงนี้?"

หยาฮูหยินงงงันวูบ จากนั้นก้มศีรษะกล่าวว่า "ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ อาจบางทีกลัวว่าร่องรอยของเขาถูกพบเห็น เขาคงไม่มายังนครหานตานแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าในใจนางบังเกิดความคิดขัดแย้ง ทั้งไม่ต้องการให้เขามา ทั้งภาวนาให้เขามา จึงกล่าวว่า "ซึ่งความจริงเมื่อหลายคืนก่อน บริวารของเราสกัดมันเอาไว้ ทั้งยังถ่ายทอดคำเตือนของฮูหยินต่อมัน แต่ว่ามันไฉนเข้าใกล้นครหานตานถึงเพียงนี้ สุดที่เราจะเข้าใจได้"

หยาฮูหยินกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า "ท่านไม่ได้หลอกลวงข้าพเจ้ากระมัง?"

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นผดลกขึ้นด้วยความไม่พอใจ เข้าห้องนอน

ไปหยิบฉวยเข็มบินเล่มหนึ่ง กลับมาที่ห้องโถง วางเข็มบินลงบนโต๊ะเตี้ยเบื้องหน้าหยาฮูหยิน

ภายใต้แสงโคมสาดส่อง เข็มเหล็กกล้าสะท้อนประกายแวววับจับตา

หยาฮูหยินยื่นนิ้วเรียวงามออก ปลายนิ้วพอกระทบถูกตัวเข็ม น้ำตาก็ทะลักจากเบ้า อุทานว่า "สวรรค์ พวกท่านเสาะพบเซี่ยงเส้าหลงจริงๆ เขา...เขากล่าวว่ากระไร?"

เซี่ยงเส้าหลงใช้แขนเสื้อเช็ดคราบน้ำตาให้แก่นาง กล่าวว่า "เขาไม่กล่าวกระไรทั้งสิ้น เพียงแต่คนของเราเรียกร้องขอหลักฐานจากเขา เขาก็ล้วงเข็มเงินจากในถุงหนังข้างเอว จากนั้นผละจากไป"

หยาฮูหยินขบริมฝีปาก กล่าวด้วยน้ำเสียงเชิงวิงวอนว่า "ต่งควงนำข้าพเจ้าออกตามหาเขาได้หรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงร้องโพล่งว่า "นี่เป็นไปได้อย่างไร?"

หยาฮูหยินสะท้านขึ้นราวเพิ่งตื่นจากความฝัน หมุนตัวโถมเข้าอ้อมอกของเขา ส่งเสียงร่ำไห้ออกมา

เซี่ยงเส้าหลงโอบร่างอบอุ่นหอมกรุ่นเต็มอก พลอยหดหู่ใจ ลอบทอดถอนใจว่าหากทราบเช่นนี้แต่แรก กาลก่อนไยต้องประพฤติ?

หยาฮูหยินร่ำไห้ระบายความเศร้าโศกออกมา จากนั้นกลับคืนสู่ความเยือกเย็น ชั่วครู่ค่อยนั่งตัวตรง ก้มศีรษะต่ำ ปล่อยให้เซี่ยงเส้าหลงเช็ดคราบน้ำตาให้แก่นาง

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "ฮูหยินเมื่อชาติก่อนคงติดค้างหนี้น้ำตาของเซี่ยงเส้าหลง ชาตินี้จึงต้องชดใช้ให้สาสม"

หยาฮูหยินเค้นรอยยิ้มอย่างเต็มฝืนออกมา สั่นศีรษะไม่กล่าววาจา

เซี่ยงเส้าหลงมองดูดวงตาที่ร่ำไห้จนบวมแดงของหยาฮูหยิน ทอดถอนใจกล่าวว่า "ไม่มีผู้ใดแทนที่เซี่ยงเส้าหลงได้ ฮูหยินไม่ต้องหลอกตัวเองกับเราผู้แซ่ต่งแล้ว"

หยาฮูหยินยื่นมือเช็ดปกเสื้อเซี่ยงเส้าหลงซึ่งเปียกชุ่มด้วยน้ำตานาง ดวงตาทอประกายอันร้อนแรง ขบริมฝีปากกล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะ

ทดลองดู ต่งควง ตอนนี้ข้าพเจ้าต้องการบุรุษ สามารถโอบอุ้มข้าพเจ้าเข้าห้องไปหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ หากตอนนี้ยังปฏิเสธนาง ออกจะขัดกับเหตุผล อย่าว่าแต่เพื่อตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมือง ไม่สมควรล่วงเกินนาง แต่อีกสักครู่จี้เอียนหยานจะมาหาเขา หากต้องปรนเปรอหยาฮูหยิน ไหนเลยมีเรี่ยวแรงประเล้าประโลมยอดหญิงจี้อีก?

หยาฮูหยินหน้าร้อนผะผ่าว กล่าวอย่างแง่งอนว่า “ท่านยังลังเลอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจ ยื่นมือโอบอุ้มร่างนางขึ้น ในใจประหวัดนึกถึงภาพยนตร์พิศวาสที่เคยชมมา ไม่ทราบมีตอนใดที่เร้าใจเป็นพิเศษไม่เช่นนั้นหากยังใช้บทรักดั้งเดิม คงไม่อาจตบตานางซึ่งเคยมีสัมพันธ์กับเขาหลายครั้งได้

ไม่ทราบเพราะเหตุใด หยาฮูหยินพลุ่งพล่านใจจนร่างสั่นระริก คล้ายกับขอเพียงถูกบุรุษที่แข็งแกร่งเช่นเซี่ยงเส้าหลงโอบอุ้มไว้ ก็บังเกิดอารมณ์รักอย่างเปี่ยมล้น

เซี่ยงเส้าหลงก้าวเข้าห้องนอน ปิดประตูห้องลง วางร่างนางลงบนเตียง หยาฮูหยินเงยหน้ามองดูเขา ใบหน้าร้อนราวอัคคี ปากหอบหายใจท่าทีที่ปล่อยตัวช่างเย้ายวนใจนัก

เซี่ยงเส้าหลงยืนอยู่ข้างเตียง ในใจพลันพบว่าไม่ถูกต้องอยู่บ้าง แต่ยามกะทันหันนึกไม่ออกว่าเป็นเรื่องราวใด

หยาฮูหยินกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ท่านยังไม่ขึ้นเตียงมาอีก?”

เซี่ยงเส้าหลงจงใจถามว่า “หลายวันนี้หลี่หยวนยังมาหาฮูหยินหรือไม่?”

หยาฮูหยินงงงันวูบหนึ่งกล่าวว่า “ในยามนี้ยังเอ่ยถึงผู้อื่นไยกัน?”

เซี่ยงเส้าหลงยืนกรานให้นางตอบคำถามของเขา หยาฮูหยินหลับตาพริ้ม กล่าวเบาๆ ว่า “คำตอบคือไม่ หลายวันนี้ข้าพเจ้าหลบเข้าวังไม่ขอพบผู้ใด ในใจมีเพียงคนสองคน หนึ่งคือผู้งมงายอาชา อีกผู้หนึ่ง

เป็นใครท่านก็ทราบดี”

เซี่ยงเส้าหลงนั่งลงที่ข้างเตียง พลันขบกรามกรอด ตัดสินใจเปลื้องเสื้อผ้านางออก ถามเบาๆ ว่า “ความสามารถบนเตียงของหลี่หยวนเปรียบกับเซี่ยงเส้าหลงเป็นอย่างไร?”

หยาฮูหยินบิดกายกล่าวว่า “ไม่มีผู้ใดเทียบเปรียบกับเซี่ยงเส้าหลง เขาเป็นบุรุษที่เกิดมาเพื่อรักถนอมสตรี ต่งควงอย่าได้ทรมานข้าพเจ้าอีกแล้ว ได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงปลุกเร้าอารมณ์ของนางจนลุกโชน ค่อยขึ้นเตียงไป

ปฏิกิริยาของหยาฮูหยินร้อนแรงจนแทบบ้าคลั่ง หลังพายุสวาทพัดผ่าน ทั้งสองล้วนเหนื่อยล้าแทบตาย

หยาฮูหยินนับเป็นของรักของหวงของบุรุษ ทั้งรู้จักปรนนิบัติบุรุษ มิใช่ว่าไม่มีสตรีที่งดงามกว่านาง หากทว่ายากพบพานสตรีที่ช่ำชองบทรักเช่นนาง

หยาฮูหยินพลันกอดรัดเซี่ยงเส้าหลงเอาไว้ กระซิบที่ข้างหูของเขาว่า “ข้าพเจ้าเบิกบานใจจริงๆ เบิกบานใจจนแม้ต้องตายในบัดดล ก็ไม่สำนึกเสียใจใดๆ”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถามว่า “เราผู้แซ่ต่งเปรียบกับเซี่ยงเส้าหลงเป็นอย่างไร?”

หยาฮูหยินพรมจูบใส่ใบหน้าของเซี่ยงเส้าหลง ย้อนถามว่า “ท่านหมายถึงเซี่ยงเส้าหลงเมื่อกาลก่อนหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกเย็นเฉียบไปทั่วร่าง ตัดใจถามว่า “ฮูหยินไฉนถามเช่นนี้?”

หยาฮูหยินพลิกตัวคราหนึ่ง ทับเซี่ยงเส้าหลงอยู่ใต้ร่าง น้ำตาอุ่นระอุทะลักจากเบ้า กล่าวว่า “เส้าหลง ไม่ต้องหลอกลวงข้าพเจ้าอีกแล้ว วันนี้ท่านลืมประพรมน้ำหอมพิเศษ กลิ่นยาบนร่างก็ไม่ฉุนเฉียว ผู้อื่นพอฟุบร่างกับอ้อมอกท่าน สามารถจำแนกออก ดังนั้นจึงต้องการร่วมรักกับท่านเพื่อพิสูจน์ความจริง สวรรค์ ในโลกกลับมีหน้ากากอัน

แนบเนียนถึงเพียงนี้ นับว่าหลอกลวงหยาเอ๋อจนสาหัสมากแล้ว” พลางยื่นมือปลดหน้ากากของเขา

เซี่ยงเส้าหลงปล่อยให้นางปลดหน้ากากลงมา เปิดเผยโฉมหน้าแท้จริง น้ำตาหยาฮูหยินก็หยดหยาดลงบนใบหน้าของเขาราวไข่มุกหลุดจากสาย ในใจทั้งเศร้าโศกทั้งยินดี

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ พลิกตัวเป็นฝ่ายกดทับนางอยู่ใต้ร่าง จ้องมองดวงตาของนาง ปากกล่าวว่า “เถียนตานวิจารณ์ได้ถูกต้อง จุดอ่อนของเราเซี่ยงเส้าหลง คือใจอ่อนเกินไป เห็นท่านร้อนใจเพราะข้าพเจ้าก็ลืมสิ้นทุกสิ่ง ไม่เช่นนั้นไหนเลยปล่อยให้ท่านโผเข้าอ้อมอก จนจับพิรุธออกได้?”

หยาฮูหยินกล่าวด้วยความยินดีว่า “ท่านยกโทษให้แก่หยาเอ๋อแล้วหรือ? เส้าหลง วิงวอนท่านจูบข้าพเจ้าด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่ายามนี้ไม่เอาอกเอาใจก็ทำไม่ได้ ดังนั้นประทับริมฝีปากลงบนริมฝีปากนาง หยาฮูหยินไม่ทราบมีเรี่ยวแรงจากที่ใดกลับใช้แขนขาตวัดรัดพันเขาจนแทบหายใจไม่ออก เท่ากับตกอยู่ในสภาพคลุ้มคลั่ง

เนิ่นนานให้หลัง เซี่ยงเส้าหลงค่อยถอนริมฝีปากจากมา หยาฮูหยินก็หอบหายใจกล่าวว่า “เส้าหลงเรียกชื่อข้าพเจ้าได้หรือไม่? นับตั้งแต่หยาเอ๋อกระทำผิดต่อท่าน ก็ไม่เคยมีความสุขมาก่อน”

เซี่ยงเส้าหลงลอบครุ่นคิด *‘เมื่อนางอยู่ร่วมกับฉีหวี่ หานฉ่วงและหลี่หยวน หรือไม่มีความสุขด้วย?’* ในใจแม้ครุ่นคิดเช่นนั้น กลับไม่กล่าวจากปาก

หยาฮูหยินสังเกตสีหน้าเขา ก็ล่วงรู้ความในใจอีกฝ่าย กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “หยาเอ๋อสำนึกผิดแล้ว นับแต่คืนนี้เป็นต้นไป หากข้าพเจ้ามีพฤติการณ์ทรยศต่อเซี่ยงเส้าหลง ขอให้ข้าพเจ้ารับทัณฑ์อันทารุณจนถึงแก่ความตาย”

ในใจเซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบเป็นรสชาติเยี่ยงไร โน้มหน้าไปกระซิบ

ที่ข้างหูนางว่า “หยาเอ๋อ หยาเอ๋อ”

คำเรียกหานี้ปลุกเร้าพายุสวาทก่อตัวขึ้นอีกครั้ง รอจนเมฆฝนสร่างซาขาดเม็ด หยาฮูหยินนอนเคียงอยู่ข้างกายเซี่ยงเส้าหลง เบือนหน้ามองดูเขา กล่าวว่า “ท่านร้ายกาจจริงๆ ใช้กำลังคนเพียงร้อยกว่าคนก็จู่โจมสังหารเล่อเซิ่งได้ ปล่อยให้พวกเราระแวงสงสัยไปต่างๆ นานา”

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “พวกท่านเพ่งเล็งสงสัยข้าพเจ้าหรือไม่?”

หยาฮูหยินทอดถอนใจกล่าวว่า “ตอนแรกยังเพ่งเล็งสงสัย แต่เช้าวันรุ่งขึ้นคนของท่านก็ออกจากเมืองโดยไม่มีผู้บาดเจ็บแม้สักคนเดียว ทำให้พวกเราคลายความสงสัยไปสิ้น” จากนั้นกล่าวเบาๆ ว่า “ผู้อื่นสามารถวิงวอนร้องขอต่อท่านเรื่องหนึ่งหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “ท่านคิดตกลงแลกเปลี่ยนกับข้าพเจ้าอีกหรือ?”

หยาฮูหยินรีบกล่าวว่า “หยาเอ๋อไม่กล้า เพียงแต่ขอร้องท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงให้นางบอกออกมา หยาฮูหยินกล่าวอย่างหวาดวิตกว่า “การตายของหนีฮูหยิน ต้นเหตุเกิดจากจ้าวมู่ หลังจากนั้นพระเชษฐาทรงเสียพระทัยยิ่ง เมื่อท่านกับตระกูลอูไปยังรัฐฉิน พระองค์คล้ายชราภาพไปสิบปี ทั้งทรงประชวรด้วยโรคต่างๆ สวรรค์เคี่ยวกรำพระองค์มากพอแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเป็นเชิงเย้ยหยัน กล่าวว่า “เจ้ารัฐจ้าวคล้ายลืมเลือนราชธิดาของตัวเองไปสิ้น”

หยาฮูหยินสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านไม่ยอมปล่อยปละละเว้นพระเชษฐาจริงๆ?”

เซี่ยงเส้าหลงพลันมีสติแจ่มใส ไม่บีบบังคับหยาฮูหยินตัดสินใจเลือกระหว่างอยู่ข้างเขาหรืออยู่ข้างเจ้ารัฐจ้าว ทอดถอนใจกล่าวว่า “ตกลงเห็นแก่หน้าท่าน ข้าพเจ้าจะไม่สืบสาวราวเรื่องกับเจ้ารัฐจ้าวอีก”

หยาฮูหยินยินดียิ่ง กล่าวว่า “เส้าหลงท่านดียิ่ง โปรดออกคำสั่งมา ท่านต้องการให้ผู้อื่นทำอะไรก็ได้”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่านี่เป็นวาสนาในคราเคราะห์ เมื่อได้รับการช่วยเหลือจากหยาฮูหยิน ยังกังวลว่ากระทำการไม่สำเร็จหรือ จึงกล่าว “ช่วยเหลือข้าพเจ้าช่วงชิงตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมือง”

หยาฮูหยินผงกศีรษะรับ กล่าวว่า “เรื่องไม่อาจชักช้า ข้าพเจ้าจะไปเข้าเฝ้าพระเชษฐา ตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมืองปล่อยให้เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้า หนึ่งเดียวที่คัดค้านคงเป็นกวอไค เขามีเป้าหมายบุคคลอยู่ก่อน”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางขันแข็งถึงเพียงนี้ คืนนี้ก็ไม่รบเร้าพัวพันเขา สร้างความยินดียิ่ง ช่วยเหลือนางสวมใส่เสื้อผ้า จากนั้นส่งนางออกจากตึก

เห็นขบวนรถของนางแล่นจากไป เซี่ยงเส้าหลงค่อยหมุนตัวกลับเข้าตึก อูกัวก็เดินเข้ามารายงานว่า “ยอดหญิงจี้เพิ่งมาถึง นายสามร้ายกาจจริงๆ เปลี่ยนเป็นผู้ต่ำต้อยคงรับมือไม่ได้”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มในใจ คืนนี้ไม่ทราบจะว่ากล่าวกับจี้เอียนหยานอย่างไรจริงๆ

แม่ทัพรักษาเมือง

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงตื่นขึ้นมา อาทิตย์ลอยสูงมากแล้ว ทั้งยังถูกสั่งโหย่วปลุกตื่นขึ้นมา รู้สึกว่าร่างอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง ต้องเตือนสติตัวเองว่าหากเป็นเช่นนี้สืบไป ต่อให้เป็นบุรุษเหล็กก็ทนทานไม่ได้

สั่งโหย่วยื่นมือบีบจมูกของเขา ตัดพ้อว่า “ท่านไม่รักษาข้อตกลงมั่วสุมกับหยาฮูหยินอีก ผู้อื่นแค้นท่านแทบตายแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “อูกัวบอกต่อท่านหรือ?”

สั่งโหย่วปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า “เขากล้าไม่บอกหรือ? หลังจากหยาฮูหยิน ยังตามด้วยจี้เอียนหยาน หาได้นึกถึงสังขารตัวเองไม่”

เซี่ยงเส้าหลงลงจากเตียง ยืดเส้นยืดสายด้วยอิริยาบถต่างๆ หลายท่า จากนั้นชักชวนว่า “โหยวโหย่ว เป็นเพื่อนข้าพเจ้าออกไปฝึกซ้อมเพลงกระบี่ ดีหรือไม่?”

สั่งโหย่วไหนเลยเคยเห็นท่ากายบริหารในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ถามโพล่งว่า “ท่วงท่าของท่านเหล่านี้ร่ำเรียนจากที่ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงชี้มือไปที่ศีรษะตัวเอง เป็นความหมายว่าคิดค้นขึ้นเอง ยามนั้นสองเจ้หม่วยตระกูลเถียนเดินเข้ามา ล้างหน้าหวีสางผมเผ้าและเปลี่ยนเสื้อผ้าให้แก่เขา จากนั้นเซี่ยงเส้าหลงฉุดลากสั่งโหย่วไปยังสวนไม้ดอก ฝึกซ้อมเพลงกระบี่กัน พลันได้ยินเสียงหัวร่อดังมากระทบโสตเจ้าของเสียงหัวร่อกลับเป็นเถิงอี้

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง บอกให้อูกัวอยู่เป็นเพื่อนสั้งโหย่วแทนเขา ตัวเองกลับเข้าห้องไปรับประทานอาหารเช้ากับเถิงอี้ พร้อมกับบอกเล่าเรื่องราวในหลายวันนี้ให้ทราบ

เถิงอี้พอฟังว่าหยาฮูหยินเปิดโปงศักดิ์ศรีแท้จริงของเขา ต้องหัวร่อออกมากล่าวว่า “เราคาดการณ์ไว้แต่แรก น้องสามทั้งใจอ่อน ทั้งไม่อาจตัดเยื่อใยต่อหญิงแพศยานี้ แต่เรื่องนี้เกิดผลดีต่อพวกเรา ดังนั้นให้นางกระทำความดีชดเชยความผิดที่แล้วมาเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นเถิงอี้ไม่ตำหนิเขา ค่อยคลายใจลงกล่าวว่า “เมื่อได้รับความช่วยเหลือจากหยาฮูหยิน พวกเราพานลงมืออย่างเต็มที่ หาทางทำลายแผนรวมประสานแนวดิ่งของหกรัฐครั้งนี้”

อูกัวพอดีเข้ามารายงานว่า หยาฮูหยินมาถึง เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้สบตากันวูบ ฉุกคิดว่านางคงมีข่าวดีมาบอกแล้ว

เมื่อทั้งสองได้พบกับหยาฮูหยิน นางคล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน ไม่มีเค้าความหมองเศร้า หากแต่กลับคืนสู่ความเฉลียวฉลาดหลักแหลม ทั้งย่อกายคารวะต่อทั้งสองแต่ไกล กล่าวทักทายว่า “ท่านต่ง ท่านหลง สบายดี”

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ซึ่งปลอมชื่อเป็นหลงสั้งหันไปมองหน้ากัน หยาฮูหยินคล้ายไม่มีความสัมพันธ์ใดกับเซี่ยงเส้าหลงมาก่อน นั่งลงที่ข้างโต๊ะเตี้ย กล่าวว่า “ข้าพเจ้าโชคดีทำตามคำสั่งท่านต่งจนลุล่วง ไม่ทราบสามารถหักล้างความผิดที่แล้วมาหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมา กล่าวว่า “ลองบอกมาว่าท่านกระทำความดีความชอบใด?”

หยาฮูหยินชม้ายมองเขาแวบหนึ่ง กล่าวว่า “ทั้งสิ้นสองประการ ข้าพเจ้าจะจาระไนออกมาโดยละเอียด”

เถิงอี้ยกน้ำชามาให้นางถ้วยหนึ่ง ปากกล่าวว่า “ประการแรก ย่อมสนับสนุนต่งควงก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมือง เพียงข้อนี้ก็ลบล้างความผิดเก่าก่อนได้”

หยาฮูหยินตาเป็นประกาย กล่าวว่า “ผู้อื่นยังกราบทูลให้พระเชษฐาเรียกตัวหลี่มู่กลับนครหลวง เพื่อจัดการกับกลุ่มของจ้าวมู่ ไม่ทราบนับเป็นความดีความชอบอีกประการหนึ่งหรือไม่?”

เถิงอี้ยกมือตบโต๊ะกล่าวว่า “เมื่อเป็นเช่นนี้ ย่อมบีบบังคับจ้าวมู่มิอาจไม่ก่อการกบฏแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือออกไปบีบมืออีกฝ่าย หยาฮูหยินก็ยื่นมือเรียวงามออกมา เป็นการสัมผัสมือทั้งสามฝ่าย

เมื่อทั้งสามชักมือกลับ หยาฮูหยินค่อยกล่าวว่า “จิงฮองเฮากราบทูลเสนอชื่อต่งควงเป็นแม่ทัพรักษาเมืองต่อพระเชษฐา พระเชษฐาสอบถามความเห็นจากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าฉวยโอกาสกราบทูลว่า หากแต่งตั้งผู้งมงายอาชาเป็นแม่ทัพรักษาเมืองก็ประเสริฐ เนื่องด้วยเขาไม่ได้ขึ้นตรงต่อฝ่ายทหารใด จ้าวมู่คงต้องเกลี้ยกล่อมเขาเป็นพวก ให้ผู้งมงายอาชาดำเนินแผนซ้อนแผน ปะปนไปในกลุ่มของจ้าวมู่ ไม่แน่ว่าจะได้รับหลักฐานการก่อกบฏของเขา”

เถิงอี้กับเซี่ยงเส้าหลงร้องชมเชยออกมา หมากตานี้แนบเนียนจริงๆ ช่วยให้พวกเขาวางแผนเตรียมการได้

หยาฮูหยินกล่าวย้ำว่า “ท่านต่งอย่าได้ลืมคำสัญญาที่ว่าจะปล่อยปละละเว้นพระเชษฐา ขอพี่หลงสั้งเป็นพยานด้วย”

เถิงอี้ยิ้มพลางกล่าวว่า “ลืมเลือนว่าเราคือเถิงอี้แล้วหรือ? เรียกเราเป็นพี่รองเถอะ”

หยาฮูหยินยินดี เรียก “พี่รอง” อย่างอ่อนหวาน เซี่ยงเส้าหลงเตือนสติว่า “หยาเอ๋อ ตอนนี้หากท่านออกไปพบปะผู้คน สีหน้าเท่ากับบอกว่าเราเซี่ยงเส้าหลงมาแล้ว”

หยาฮูหยินชม้ายชายตาต่อเขา กล่าวว่า “ท่านต่งมิต้องเป็นห่วง ข้าพเจ้าทราบว่าควรทำอย่างไร”

เซี่ยงเส้าหลงผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “ฉวยโอกาสที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้รับแต่งตั้งเป็นแม่ทัพรักษาเมือง ลองไปหยั่งเสียงหลงหยางจวินดู โอ

ข้าพเจ้าทุเลาหายดี แต่ไม่ได้เยี่ยมเขา ออกจะแล้งน้ำใจไป”

หยาฮูหยินก็ลุกตาม กล่าวว่า “หยาเอ๋อก็ต้องไปแล้ว ให้ผู้อื่นส่งท่านสักระยะทางหนึ่งเถอะ”

หลงหยางจวินนั่งอยู่ในห้องโถง บนเสื่อปูพรมหนานุ่ม ด้านหลังซ้อนหมอนหนุน ใช้ผ้าห่มปักลวดลายสวยงามผืนหนึ่งคลุมเท้าเอาไว้ สีหน้ายังซีดเซียวอยู่บ้าง

เขามองดูเซี่ยงเส้าหลงเดินตามองครักษ์คนสนิทของเขาเข้ามา กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “อภัยที่เราไม่สะดวกกับการลุกขึ้นคารวะ ท่านต่งเชิญนั่งลงที่ข้างกายเรา”

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามอง เห็นบ่าวบุรุษอายุเยาว์สี่คนอยู่ปรนนิบัติดูแลหลงหยางจวิน ทุกผู้คนมีหน้าตาหมดจดคมคาย แฝงกลิ่นอายสตรีอยู่บ้าง

หลงหยางจวินยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านต่งมิต้องประหลาดใจ พวกนางล้วนเป็นสตรี เพียงแต่แต่งกายเป็นบุรุษเท่านั้น”

เซี่ยงเส้าหลงสงสัยใจยิ่ง หลงหยางจวินก็พึงตาต้องใจสตรีด้วยหรือ ช่างเป็นเรื่องราวที่ *“เหลือเชื่อ”* จริงๆ

เมื่อเขานั่งเรียบร้อย รับน้ำชามาถือไว้ หญิงสาวที่แต่งกายเป็นบุรุษทั้งสี่และองครักษ์คนสนิททั้งสิบกว่าคน ล้วนล่าถอยออกไปอย่างเงียบงัน

หลงหยางจวินจับจ้องมองเซี่ยงเส้าหลงชั่วขณะ จึงกล่าว “ท่านต่งช่วยชีวิตเราไว้ เราสมควรขอบคุณท่านอย่างไรดี?”

เซี่ยงเส้าหลงนึกภาวนาว่า หวังว่าอย่าได้ตอบแทนด้วย *“วิธีการ”* ของหลงหยางจวิน ปากกล่าวว่า “เราผู้แซ่ต่งเพียงกระทำเพื่อตัวเองและผู้อื่น ไม่จำเป็นต้องเอ่ยอ้าง จวินสั้งรู้สึกดีขึ้นหรือไม่?”

หลงหยางจวินแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า “พวกมันยังคร่าชีวิตเราไม่ได้”

เซี่ยงเส้าหลงลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง ถามว่า “ที่แท้เป็นผู้ใดใช้สอยบงการ? คนที่ล่อลวงพวกเราเข้าสู่ปากช่องเขาเป็นใคร?”

หลงหยางจวินกล่าวว่า “คนผู้นั้นเรียกว่าเซี่ยเยี่ย ทหารจ้าวออกตามล่ามันแต่แรก แต่ว่ามันถูกผู้คนเชือดคอหอยขาด ไม่อาจกล่าววาจาใดได้”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบ จึงกล่าว “ฝีมืออันอำมหิตนัก กลับฆ่าคนปิดปาก”

หลงหยางจวินแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า “ฆ่ามันก็ไม่มีประโยชน์ คนผู้นี้เป็นชาวฉี เข้าสังกัดเราเพียงสองปี เราเห็นว่ามันมีเพลงกระบี่ไม่เลว เปลือกนอกก็จงรักภักดี คิดไม่ถึงเป็นไส้ศึกที่เถียนตานส่งมา”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า “เป็นเถียนตานใช้สอยบงการจริง?”

หลงหยางจวินแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า “ก่อนหน้านี้เราประหลาดใจ เหตุใดเถียนตานมายังนครหานตานด้วยตัวเอง ตอนนี้ค่อยเข้าใจแล้ว มันไม่มีความจริงใจเข้าร่วมแผนรวมประสานแนวดิ่ง เพียงคิดฉวยโอกาสที่รัฐฉินไม่มีความเป็นปึกแผ่นฮุบรัฐจ้าว หาน วุ่ย เอาไว้ ตอนนี้หลี่มู่ยังอยู่ที่ชายแดน เหลียนผ่อทำสงครามกับรัฐเอี้ยน ดังนั้นมันตระเตรียมกลืนรัฐจ้าวก่อน ไม่แน่ว่าทัพฉีลอบเข้าชายแดนรัฐจ้าวปลอมตัวหลบซ่อนอยู่ภายในเมืองตระเตรียมประสานทั้งในนอก”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงว่าเถียนตานเตรียมการถึงขั้นนี้ ต้องกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “จวินสั่งกราบทูลข้อสันนิษฐานนี้ต่อเจ้ารัฐจ้าวแล้วหรือไม่?”

หลงหยางจวินสั่นศีรษะกล่าวว่า “เราไม่มีหลักฐานยืนยัน ไหนเลยกล่าวโดยพล่อยปากได้ อีกหลายวันเราทุเลาจากอาการบาดเจ็บ จะเดินทางกลับรัฐวุ่ย เพื่อไม่ประสบภัยลาม หากท่านต่งยินยอมร่วมทางเราจะจัดสรรตำแหน่งให้เอง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถามว่า “จวินสั้งจะนิ่งดูดาย ปล่อยให้รัฐจ้าวถูกเถียนตานกลืนไปหรือ?”

หลงหยางจวินยิ้มอย่างเยือกเย็น กล่าวว่า “ไหนเลยง่ายดายปานนั้น? ท่านต่งยังไม่ได้ให้คำตอบแก่เรา”

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะกล่าวว่า “กุศลเจตนาของจวินสั้งขอรับด้วยใจ เนื่องจากผู้คนและสัตว์เลี้ยงของเราอยู่ในระหว่างเดินทางมา เราไหนเลยบอกไปก็ไปได้ อย่าว่าแต่เราเป็นชาวจ้าว ไม่อาจเบิกตาดูรัฐจ้าวตกเป็นของเถียนตาน”

หลงหยางจวินทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวอย่างแช่มช้าว่า “ตอนนี้ขุมกำลังของเถียนตานกล้าแข็งไปแล้ว หลังจากที่เซี่ยงเส้าหลงบุกมาสังหารเล่อเซิ่ง กำลังทหารที่เฝ้ารักษานครหานตานมีเพียงสามหมื่น ทั้งยังเป็นไพร่พลที่ชราภาพอ่อนแอ หลี่มู่กับเหลียนผ่อล้วนเป็นน้ำไกลไม่อาจดับไฟใกล้ได้ นอกจากท่านต่งจะติดตามเราไปยังรัฐวุ่ย ไม่เช่นนั้นเถียนตานต้องไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน ไม่มีผู้ใดโหดเหี้ยมอำมหิตกว่ามันอีก”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนบังเกิดความเย็นเยียบจับใจ หวนนึกถึงตัวเองประเมินเถียนตานต่ำทรามไป ดีที่เขายังมีจ้าวมู่เป็นหมากตาหนึ่ง ไม่เช่นนั้นตายแล้วยังไม่ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด ยามนั้นผุดลุกขึ้น กล่าวว่า “จวินสั้งพักผ่อนเถอะ”

หลงหยางจวินทราบว่าเกลี้ยกล่อมอีกฝ่ายไม่สำเร็จ ดังนั้นทอดถอนใจคำหนึ่ง หลับตาลงไม่กล่าวกระไร

เซี่ยงเส้าหลงยืนสงบอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยอำลาจากมา

บนถนนปรากฏแสงแดดแผดจ้า เซี่ยงเส้าหลงกลับคล้ายถูกจับแช่อยู่ในก้อนน้ำแข็ง ทุกที่ทางสงบเรียบร้อย หากแต่เขารู้สึกถึงภยันตรายก่อตัวโดยรอบ

การสนทนากับหลงหยางจวิน ช่วยให้เซี่ยงเส้าหลงพ้นจากความโง่เขลา สิ่งที่ไม่ได้คาดคิดมาก่อน ถูกปะติดปะต่อเป็นภาพรวมภาพหนึ่ง

เถียนตานเป็นนักฉวยโอกาสที่ทะเยอทะยาน ศึกษาสถานการณ์ทั้งเจ็ดรัฐ คิดผนวกรัฐจ้าวเป็นของรัฐฉีก่อน หลังการปราบปรามป้อมค่ายตระกูลอู กำลังทหารประจำนครหานตานได้รับความเสียหาย ไม่ได้กะเกณฑ์ชายฉกรรจ์เข้าเสริมแทนที่ เพียงกวาดต้อนสตรี เด็กและคนชราเข้าประจำการ

สำหรับสองเสาหลักของรัฐจ้าว เหลียนผ่อทำสงครามกับรัฐเอี้ยนหลี่มู่คอยยันพวกซงหนูที่ชายแดน นครหลวงอยู่ในสภาพว่างเปล่า เถียนตานอ้างว่ามาเจรจาแผนรวมประสานแนวดิ่ง เพียงนำทหารติดตามมาหมื่นเศษ แต่ก็ส่งผลคุกคามต่อรัฐจ้าว

แน่นอน กำลังทหารหมื่นเศษยังไม่อาจล้มล้างรัฐจ้าว หลงหยางจวินคาดการณ์ว่าเถียนตานจัดทัพใหญ่ลอบแทรกซึมเข้ามา แต่เซี่ยงเส้าหลงไม่เชื่อเช่นนั้น ทั้งนี้เพราะหลงหยางจวินยังไม่ล่วงรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างเถียนตานกับจ้าวมู่

ภายใต้ความสัมพันธ์นี้ เถียนตานสามารถควบคุมรัฐจ้าวโดยผ่านทางจ้าวมู่ หากแม้นเจ้ารัฐจ้าวสิ้นพระชนม์ จิงฮองเฮาย่อมเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดของรัฐจ้าว เมื่อถึงเวลาสามารถกำจัดหลี่มู่กับเหลียนผ่อสองขุนพลเอกโดยไม่สูญเสียเลือดเนื้อแต่อย่างไร

หากขุนพลเอกทั้งสองถูกกำจัด รัฐจ้าวยังไม่ตกเป็นของเถียนตานอีกหรือ?

ส่วนเรื่องการซุ่มโจมตีหลงหยางจวิน เป็นส่วนหนึ่งของแผนการที่วางไว้

สำหรับห้ารัฐที่เหลือ ย่อมไม่ปล่อยให้รัฐฉีครอบงำรัฐจ้าว ดังนั้นเถียนตานต้องดำเนินการต่างๆ ก่อน ในส่วนของรัฐเอี้ยนกับรัฐหานไม่ต้องสนใจ เพราะฝ่ายหลังทำสงครามอยู่กับรัฐจ้าว ส่วนฝ่ายหลังมีสภาพอ่อนแอ รบพุ่งคราใดล้วนปราชัย

คงเหลือแต่รัฐวุ่ยกับรัฐฉู่มีอำนาจในการแทรกแซง รัฐวุ่ยผูกติดกับรัฐจ้าว ย่อมไม่ปล่อยให้รัฐฉีผนวกดินแดนของรัฐจ้าวเข้าไป รัฐฉู่กลับ

เป็นอีกเรื่องหนึ่ง รัฐฉู่คิดขยับขยายขึ้นเหนือ แต่ติดขัดที่รัฐวุ่ย ดังนั้นเถียนตานคงตกลงเงื่อนไขกับหลี่หยวนแห่งรัฐฉู่ว่า รัฐฉีผนวกดินแดนรัฐจ้าว ให้รัฐฉู่กลืนรัฐวุ่ยไป

แผนการซุ่มโจมตีหลงหยางจวิน จึงถูกหลี่หยวนกำหนดขึ้น แต่เซี่ยงเส้าหลงกลับช่วยชีวิตหลงหยางจวินไว้ ที่สร้างความปั่นป่วนรวนเรแก่เถียนตานคือ เล่อเซิ่งถูกจู่โจมสังหาร ทำให้เขาไม่สามารถดำเนินตามแผนการที่วางไว้ ตอนนี้เถียนตานได้แต่พึ่งพาจ้าวมู่ครอบงำรัฐจ้าว กำจัดหลี่มู่กับเหลียนผ่อให้พ้นทางไป ในสถานการณ์เช่นนี้ หากเซี่ยงเส้าหลงก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมือง จะกลายเป็นบุคคลสำคัญขึ้นมาทันที

เซี่ยงเส้าหลงกลับมายังตึกที่พัก วิเคราะห์เรื่องนี้กับเถิงอี้ ลงความเห็นว่าต้องหาทางทำลายแผนการของเถียนตานกับหลี่หยวนก่อน

ยามพลบค่ำวันนั้น เจ้ารัฐจ้าวมีพระบัญชามาให้เซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้า เจ้ารัฐจ้าวเสด็จออกรับเซี่ยงเส้าหลงที่ตำหนักใน โดยมีจิงฮองเฮา หยาฮูหยิน กวอไค และเฉิงซวีอยู่กันพร้อมหน้า

เซี่ยงเส้าหลงถวายบังคม เจ้ารัฐจ้าวรับสั่งให้นั่งลง ตรัสถามถึงอาการบาดเจ็บของอีกฝ่าย เซี่ยงเส้าหลงกราบทูลว่าเขาทุเลาหายดีแล้ว เจ้ารัฐจ้าวจึงตรัสว่า “ท่านต่งมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ทั้งเรียนรู้หลักพิชัยสงคราม เพียงไม่ทราบคิดรับใช้ชาติหรือไม่ หากยอมเข้ารับราชการภายภาคหน้าคงได้รับปูนบำเหน็จตำแหน่งสูง ส่วนเรื่องสถานปศุสัตว์สามารถมอบหมายให้บริวารดูแลแทน”

เซี่ยงเส้าหลงสังเกตเห็นว่า จิงฮองเฮากับหยาฮูหยินล้วนมีเค้าความกังวล แสดงว่าตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมืองยังมีอุปสรรคอยู่บ้าง

เมื่อชำเลืองมองกวอไคกับเฉิงซวี ทั้งสองล้วนมีสีหน้ากระหยิ่มยิ้มย่อง คล้ายมั่นใจว่าเซี่ยงเส้าหลงไม่มีวันได้เป็นแม่ทัพรักษาเมือง อย่างนั้นเจ้ารัฐจ้าวไฉนตรัสถามเช่นนี้?

เซี่ยงเส้าหลงพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ ฉุกคิดว่าปัญหาอยู่ที่เฉิงซวี

ตอนนี้เฉิงซวีเป็นหัวหน้าทหารองครักษ์ หากได้เลื่อนเป็นแม่ทัพรักษาเมือง ตำแหน่งหัวหน้าทหารองครักษ์ก็ว่างลง สามารถแต่งตั้งเขาดำรงตำแหน่งแทน ตำแหน่งทั้งสองนี้ล้วนมีความสำคัญอย่างยิ่ง แต่สำหรับกับเซี่ยงเส้าหลงกลับแตกต่างราวฟ้ากับดิน

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า หากรอจนเจ้ารัฐจ้าวมีรับสั่ง ในเวลาอันสั้นยากจะเปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้นกราบทูลว่า "ขอบพระทัยต้าอ๋องมาตรว่ากระหม่อมต้องตาย ก็ยินดีถวายชีวิตให้ ดังนั้นมีวาจาหลายประโยคความจริงไม่กล้าบอก ตอนนี้จะขอกราบทูลต้าอ๋อง"

หมากตานี้อยู่เหนือความคาดหมายจิงฮองเฮากับหยาฮูหยิน ไม่ทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงมีคำพูดใดจะกล่าว เจ้ารัฐจ้าวรับสั่งให้เซี่ยงเส้าหลงบอกได้อย่างเต็มที่ เซี่ยงเส้าหลงกราบทูลว่า "คราครั้งนี้เรากลับบ้านเกิดมาตั้งสถานปศุสัตว์ เพราะสืบเนื่องจากตัวเองเป็นชาวจ้าว ทั้งได้รับคำสั่งเสียบิดาผู้ล่วงลับให้กลับคืนสู่เหย้า ขอเพียงฝ่าบาทมีบัญชา ไม่ว่าสั่งการอย่างไรล้วนยินดี แต่หลายวันนี้กระหม่อมศึกษาสถานการณ์เห็นว่ารัฐจ้าวเราตกอยู่ในสภาพง่อนแง่น มีภัยสิ้นชาติได้ทุกเมื่อ"

ทุกผู้คนหน้าแปรเปลี่ยนไป กวอไคกล่าวอย่างไม่พอใจว่า "ท่านต่งใช่กล่าวเกินจริงไปหรือไม่?"

เขาเป็นขุนนางอันดับหนึ่ง หากไม่อาจสังเกตเห็นเรื่องที่เซี่ยงเส้าหลงดูออก นับว่าเสียทีที่เจ้ารัฐจ้าวทรงไว้วางพระทัยแล้ว

เจ้ารัฐจ้าวตรัสตัดบทว่า "ท่านต่งบอกได้อย่างเต็มที่ ไม่ต้องกริ่งเกรงอันใดทั้งสิ้น"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ต้าอ๋องสามารถแจ้งให้บุคคลอื่นล่าถอยออกไปชั่วคราวหรือไม่?"

เจ้ารัฐจ้าวทรงดำริเล็กน้อย ค่อยโบกพระหัตถ์ให้ทหารองครักษ์และนางกำนัลทั้งหมดล่าถอยออกไป เซี่ยงเส้าหลงค่อยกราบทูลว่า "สถานการณ์ตอนนี้ชัดแจ้งยิ่ง เนื่องด้วยภายในรัฐฉินยังไม่มีความมั่นคง ทุกรัฐต่างคิดขยายอิทธิพล เพื่อเป็นทุนรอนในการรวมประเทศเป็นปึกแผ่น

คราครั้งนี้ทูตทุกรัฐชุมนุมที่นครหานตาน อ้างว่าหารือแผนรวมประสานแนวดิ่ง แท้ที่จริงคิดแย่งชิงความเป็นใหญ่”

เจ้ารัฐจ้าวทรงขมวดพระขนงตรัสว่า “แผนรวมประสานแนวดิ่งเป็นผลดีต่อทั้งห้ารัฐ มาตรว่ายังมีปัญหาอยู่บ้าง แต่คงไม่เลวร้ายถึงขั้นนั้น”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ผู้ที่มีความจริงใจดำเนินแผนรวมประสานแนวดิ่ง มีแต่รัฐจ้าวเรากับรัฐวุ่ยรัฐหาน ส่วนรัฐฉีกับรัฐฉู่ไม่ได้รับผลกระทบโดยตรง ไยต้องร้อนใจด้วย?”

กวอไคแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ต่อให้รัฐฉีกับรัฐฉู่มีความคิดเคลือบแฝง แต่รัฐจ้าวเราเพิ่งเอาชนะรัฐเอี้ยน ประกาศศักดาเกริกไกร รัฐวุ่ยกับรัฐหานก็ต้องไม่ปล่อยให้รัฐฉีกับรัฐฉู่กำเริบเสิบสาน อาศัยอะไรโยกคลอนรัฐจ้าวเรา?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ย่อมอาศัยแผนร้ายอุบายชั่ว ผู้ตกเป็นเป้าโจมตีอันดับแรกคือหลงหยางจวินแห่งรัฐวุ่ย หากเขาเป็นไรไป ผู้ต้องสงสัยคือซิ่นหลินจวินจากรัฐวุ่ยเดียวกัน เมื่อถึงเวลารัฐวุ่ยคงเกิดความวุ่นวายภายใน ผู้ที่ได้รับประโยชน์คือรัฐฉีกับรัฐฉู่เอง”

เจ้ารัฐจ้าวหวั่นไหวพระทัยคล้อยตาม เฉิงซวีกลับกล่าวว่า “ท่านต่งทางที่ดีระมัดระวังในการใช้ถ้อยคำ หากคำพูดเหล่านี้แพร่กระจายออกไป ก็กลายเป็นเรื่องราวใหญ่โต”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ขอถามผู้ใดแพร่กระจายออกไป?”

เจ้ารัฐจ้าวก็ขึงพระเนตรใส่เฉิงซวีอย่างไม่พอพระทัย ตรัสว่า “ท่านต่งมีหลักฐานอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงกราบทูลว่า “ตอนนั้นเราอยู่ข้างกายหลงหยางจวิน ล่วงรู้เหตุการณ์ทั้งหมด ผู้ที่เป็นไส้ศึกให้แก่ฝ่ายตรงข้าม เป็นคนของหลงหยางจวิน เรียกว่าเซี่ยเยี่ย จากคำบอกเล่าของหลงหยางจวิน เซี่ยเยี่ยเป็นชาวฉี เข้าสังกัดหลงหยางจวินไม่ถึงสองปี ภายหลังเกิดเหตุคนผู้นี้ถูกเชือดคอหอยฆ่าปิดปาก หากแม้นมันทำหน้าที่ไส้ศึกให้แก่ผู้อื่น

สามารถติดตามผู้อื่นหลบหนีกลับรัฐวุ่ย ไม่ถึงกับตกตายในทันที นี่แสดงว่าคนร้ายยังอยู่ในรัฐจ้าวเรา”

กวอไคกับเฉิงซวีล้วนนิ่งอึ้งไปชั่วขณะ กวอไคจึงกล่าว “หลงหยางจวินไฉนบอกความลับเรื่องนี้ต่อท่านต่งคนเดียว?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เรามีบุญคุณช่วยชีวิตเขา เขาก็คิดชักจูงเราไปยังรัฐวุ่ย ย่อมไม่ปิดบังเรา”

พระพักตร์เจ้ารัฐจ้าวกลับกลายเป็นปั้นยาก ตรัสว่า “เถียนตานกับหลี่หยวนชั่วร้ายนัก”

เซี่ยงเส้าหลงกราบทูลอีกว่า “เรื่องที่สองคือเหตุการณ์ที่แม่ทัพเล่อถูกจู่โจมสังหาร แม่ทัพเล่อเป็นเสาหลักรักษานครหานตาน เมื่อสูญเสียแม่ทัพเล่อ หากปราศจากบุคคลที่มีบารมีเพียงพอขึ้นแทนที่ ย่อมสร้างความระส่ำระสายแก่เหล่าทหาร เมื่อถึงเวลานั้น ขอเพียงเถียนตานหรือหลี่หยวนสมคบคิดกับแม่ทัพขุนนางใหญ่ที่เอาใจออกห่าง ก็จะยึดครองรัฐจ้าวเราได้”

ทุกผู้คนค่อยฉุกคิดว่า เถียนตานจัดทัพฉีนับหมื่นประจำอยู่นอกเมือง หากแม้นเขาไม่ได้สมคบคิดกับจ้าวมู่ ทัพฉีเพียงนี้ย่อมไม่น่าวิตก แต่ตอนนี้กลับเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

กวอไคกับเฉิงซวีล้วนอับจนถ้อยคำ พวกเขาแม้มองเห็นวิกฤตการณ์ แต่คาดคิดไม่ถึงว่าจะหนักหนาสาหัสถึงขั้นสิ้นชาติ

พระพักตร์เจ้ารัฐจ้าวกลับกลายเป็นชาวซีด ตรัสถามว่า “ท่านต่งมีแผนกอบกู้สถานการณ์อันใดหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกราบทูลเป็นเชิงถอยแทนการรุกว่า “เราเป็นนักบู๊หยาบกร้าน เรื่องสำคัญเช่นนี้ยังคงมอบให้ท่านกวอกับแม่ทัพเฉิงวางแผนแยบคายให้แก่ต้าอ๋อง”

กวอไคกับเฉิงซวีกระอักกระอ่วนยิ่ง ในเวลาอันสั้นพวกเขาไหนเลยเสนอแผนการกอบกู้วิกฤตการณ์ได้?

เจ้ารัฐจ้าวตรัสด้วยความขุ่นพระทัยว่า “หรือว่าไม่มีคนออก

ความเห็นให้แก่ข้าจริงๆ?”

กวอไคส่งเสียงกระแอมกราบทูลว่า “กระหม่อมเห็นสมควรกำจัดฆ่าโจรกบฏที่ต้องสงสัย จะได้ไม่เป็นภัยในภายหลัง เมื่อถึงเวลาต่อให้เถียนตานกับหลี่หยวนวางแผนอุบายไว้ ก็ไม่อาจดำเนินการได้”

เฉิงซวีกล่าวเสริมว่า “เรื่องนี้มอบให้เราจัดการ รับรองว่าสามารถกวาดล้างโจรกบฏให้หมดสิ้นในคราเดียว”

เจ้ารัฐจ้าวตรัสอย่างไม่พอพระทัยว่า “แม่ทัพเฉิงทราบแน่ชัดว่าผู้ใดเป็นกบฏหรือ? อาจบางทีไม่ทันเคลื่อนไหว โจรร้ายชิงก่อการกบฏแล้ว”

หยาฮูหยินหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกราบทูลว่า “ตอนนี้พระเชษฐาทรงทราบว่าผู้น้องกล่าวมีเหตุผลกระมัง? นี่ได้แต่แต่งตั้งท่านต่งเป็นแม่ทัพรักษาเมือง จึงดำเนินแผนซ้อนแผนกวาดล้างโจรกบฏเป็นผลสำเร็จ”

เจ้ารัฐจ้าวตัดสินพระทัยตรัสว่า “ต่งควงรับคำสั่ง นับแต่นี้เป็นต้นไป ท่านเป็นแม่ทัพรักษานครหานตาน พรุ่งนี้เช้าตอนออกว่าราชการข้าจะมอบตราแม่ทัพให้ ขอท่านอย่าได้สร้างความผิดหวังแก่ข้า”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นงงงันวูบ ค่อยคุกเข่าโขกศีรษะขอบพระทัย จิงฮองเฮากับหยาฮูหยินย่อมยินดีปรีดา กวอไคกับเฉิงซวีกลับสบสายตากันแวบหนึ่ง ดวงตาทอแววชั่วร้าย แสดงว่ามีแผนจัดการกับเซี่ยงเส้าหลง

ทั้งหมดนี้ย่อมไม่อาจรอดพ้นจากสายตาของเซี่ยงเส้าหลง ต้องลอบหัวร่อในใจ ต่อให้กวอไคกลอกกลิ้งปานใด ก็คาดคิดไม่ถึงว่าเขากับจ้าวมู่มีความสัมพันธ์อยู่ก่อน ตอนนี้เขาสามารถติดต่อกับจ้าวมู่อย่างเปิดเผยแล้ว

สถานการณ์ในโลกหล้า ช่างประหลาดพิสดารจริงๆ เซี่ยงเส้าหลงยังกราบทูลขอให้เจ้ารัฐจ้าวทรงแต่งตั้งเถิงอี้เป็นรองแม่ทัพ ค่อยถวายบังคมทูลลา

หนังสือแห่งสัญญา

เซี่ยงเส้าหลงเดินทางไปพบกับจ้าวมู่ ถ่ายทอดบอกคำสนทนาที่ตำหนักในให้ทราบโดยละเอียด สร้างความยินดีแก่จ้าวมู่ยิ่ง ยังเข้าใจว่าฟ้าส่งเสริมเขาเสียอีก

ตามแผนของจ้าวมู่ คิดสร้างสถานการณ์ให้ “เซี่ยงเส้าหลง” ปลงพระชนม์เจ้ารัฐจ้าว หลังจากนั้นเขาจะแต่งตั้งผู้งมงายอาชาเป็นผู้บัญชาการสามเหล่าทัพ เชื่อว่าจิงฮองเฮาต้องร่วมมือกับพวกเขาอย่างแน่นอน

เซี่ยงเส้าหลงก็เสนอว่า เขาจะฉวยโอกาสที่ยังไม่ได้รับแต่งตั้งเป็นแม่ทัพรักษาเมืองอย่างเป็นทางการ เดินทางไปพบกับเถียนตานเพื่อสร้างความไว้วางใจแก่อีกฝ่ายหนึ่ง

จ้าวมู่บอกว่าเถียนตานไปร่วมงานเลี้ยงของกวอจ้ง เซี่ยงเส้าหลงจึงออกเดินทางไปสกัดขบวนรถของเถียนตาน ขึ้นรถไปหารือกับอีกฝ่าย

เถียนตานระมัดระวังตัวเป็นพิเศษ สองมือดีตระกูลหลิวยังอยู่ในรถทำหน้าที่อารักขาเขา

เซี่ยงเส้าหลงพอพบหน้าก็กล่าวว่า “เราใคร่ครวญดีแล้ว ตัดสินใจว่าจะรับใช้ท่านเสนาบดีเถียน”

เถียนตานยินดียิ่ง แต่อดกล่าวมิได้ว่า “ท่านต่งมิใช่ขอเวลาใคร่ครวญสักหลายวันหรอกหรือ? ไฉนรีบด่วนตัดสินใจเล่า?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “ทั้งนี้เพราะเราเพิ่งไปเข้าเฝ้า

เจ้ารัฐจ้าว พระองค์ละเมิดกฎเกณฑ์ดั้งเดิม แต่งตั้งเราเป็นแม่ทัพรักษาเมืองแทนที่เล่อเซิ่ง บีบบังคับให้เราตัดสินว่าจะอยู่กับฝ่ายใด ในที่สุดเราตัดสินใจถอนกำลังจากไป พร้อมกับส่งคนดักสกัดฝูงสัตว์เลี้ยงซึ่งกำลังมายังรัฐจ้าว เปลี่ยนเป็นเข้าสู่รัฐฉีรับใช้ท่านเสนาบดีเถียนแทน”

ต่อให้เถียนตานร้ายกาจปานใด ยังรับฟังจนตะลึงลานชั่วขณะ จึงกล่าว “รัฐจ้าวไม่มีตัวบุคคลเลยหรือ? เจ้ารัฐจ้าวจึงทรงเลือกผู้งมงายอาชาเช่นท่านรับตำแหน่งสำคัญเช่นนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “อาจบางทีสืบเนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่างเรากับหยาฮูหยิน นางทราบว่าเราไม่พอใจในเจ้ารัฐจ้าว จึงเสนอตำแหน่งนี้ให้ เพื่อรั้งเราเอาไว้ จะได้อยู่ร่วมกับนาง”

เถียนตานตาเป็นประกาย พลันยื่นมือคว้าไหล่เซี่ยงเส้าหลงไว้ กล่าวว่า “ท่านต่งไม่อาจจากไปในลักษณะนี้ หากท่านรับตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมือง จะเป็นผลดีต่อเรา เข้าใจหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นกล่าวอย่างลังเลว่า “แต่ว่า...”

เถียนตานเน้นเสียงว่า “นับแต่นี้เป็นต้นไป ต่งควงเป็นพี่น้องกับเราเถียนตาน มีสุขร่วมเสพ มีภัยร่วมต้าน รับรองไม่คืนคำ ท่านรับตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมืองอย่างวางใจ อีกสองวันเราค่อยอธิบายรายละเอียดต่อท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ ผู้คนยุคเลียดก๊กล้วนลืมตาพูดปด เถียนตานทางหนึ่งส่งคนมาฆ่าเขา พอเห็นว่าเขามีคุณค่าให้ใช้สอยก็เปลี่ยนเป็นเรียกพี่เรียกน้องกัน

ยามนี้ขบวนรถใกล้ถึงทางภูเขาซึ่งทอดสู่คฤหาสน์ของกวอจ้ง เซี่ยงเส้าหลงรีบขอตัวลงจากรถเดินทางกลับตึกที่พัก

วันรุ่งขึ้นฟ้ายังไม่ทันรุ่งสาง เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ก็เข้าวังไปเฝ้าเจ้ารัฐจ้าว เจ้ารัฐจ้าวทรงประกาศแต่งตั้งต่อหน้าขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ให้เซี่ยงเส้าหลงเป็นแม่ทัพรักษาเมือง เถิงอี้เป็นรองแม่ทัพ ทั้งยังพระราชทาน

ตราแม่ทัพ กระบี่วิเศษและสาส์นแต่งตั้งให้แก่เซี่ยงเส้าหลง

หลังจากว่าราชการ เจ้ารัฐจ้าวเสด็จนำเซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ตรวจเยี่ยมทหารรักษาเมือง เพื่อแสดงต่อสามเหล่าทัพว่า บุคคลทั้งสองเป็นคนโปรดของพระองค์

เจ้ารัฐจ้าวตรัสถามถึงวิธีการรักษาเมือง เถิงอี้ก็แสดงความสามารถเป็นที่ประจักษ์ ทางด้านเซี่ยงเส้าหลงก็ยกอ้างถึงหลักพิชัยสงครามของม่อจื่อ เจ้ารัฐจ้าวค่อยวางพระทัย ทรงชื่นชมที่ไม่ได้เลือกคนผิด แม่ทัพนายกองที่ตามเสด็จพอฟังวิธีการรักษาเมืองที่ทั้งสองยกอ้าง พบว่ามีอยู่มากหลายที่ไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน คนที่ตอนแรกไม่ยอมรับนับถือล้วนนับถือจนหมดหัวใจ

หลังจากนั้นเจ้ารัฐจ้าวเสด็จกลับวัง รองแม่ทัพรักษาเมืองอีกคนหนึ่งนามจ้าวหมิงสงก็นำเซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ไปยังตึกบัญชาการข้างประตูเมืองตะวันออก เซี่ยงเส้าหลงนั่งประจำที่ เหล่านายทัพนายกองหัวหน้าหมู่นับร้อยพากันคุกเข่าคำนับ เซี่ยงเส้าหลงมีความรู้สึกคล้ายตกอยู่ในห้วงความฝัน แทบไม่เชื่อว่าเป็นความจริง

ต่อจากนั้นอีกหลายวัน ทั้งสองวุ่นวายกับการจัดระเบียบของทหารรักษาเมือง เพิ่มพูนสมรรถนะโดยรวม พร้อมกับจัดสรรกองกำลังคัดสรรพิเศษมาเป็นองครักษ์ประจำตัว และสอดแทรกผูปู้และพวกทั้งสี่ให้เป็นนายทัพ เพื่อที่จะสั่งการได้อย่างเต็มที่

หลังจากเตรียมการเรียบร้อย เซี่ยงเส้าหลงค่อยเดินทางไปพบกับจ้าวมู่ จ้าวมู่ชักนำเขาเข้าสู่ห้องลับ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “แม่ทัพต่งทราบหรือไม่ว่ากวอไคให้ร้ายท่านอย่างไร? มันใช้คนมารายงานเราว่าท่านเป็นไส้ศึกที่เจ้ารัฐจ้าวส่งมาจัดการเรา เราแทบหัวร่อจนท้องแตกตาย”

เซี่ยงเส้าหลงลอบบันดาลโทสะ คนต่ำช้าเช่นกวอไคเพียงนึกถึงผลประโยชน์ส่วนตัว ใส่ความเขาโดยไม่คำนึงถึงสถานใหญ่ นับว่าชั่วช้าสามานย์จริงๆ จึงกล่าว “พวกเราจะนำเรื่องนี้มาจัดการกับกวอไคหรือไม่?”

จ้าวมู่กล่าวว่า “ภายหน้ารัฐจ้าวตกเป็นของพวกเรา ค่อยประหาร

มันทั้งครอบครัว ตอนนี้ปล่อยให้มันลำพองไปก่อนเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยถ่ายทอดคำสนทนากับเถียนตานในรถม้าให้ทราบ จ้าวมู่พอฟังจบทอดถอนใจกล่าวว่า “มิน่าเล่าสองวันนี้ เถียนตานจึงแวะเวียนมาหาเรา หารือเรื่องยึดครองรัฐจ้าว ตอนนี้ทุกอย่างพร้อมแล้ว ขาดแต่โอกาสปลงพระชนม์เจ้ารัฐจ้าวเท่านั้น”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เราเพิ่งรับตำแหน่ง ยังไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ทั้งหมด หากผ่านเวลาอีกหนึ่งวันจะเพิ่มความมั่นใจอีกหนึ่งส่วน ปัญหาเฉพาะหน้าคือจะสร้างผลงานต่อเจ้ารัฐจ้าว จนเพิ่มความเชื่อมั่นในตัวเราอย่างไร”

จ้าวมู่กล่าวโดยไม่เฉลียวใจว่า “ง่ายดายยิ่ง ตอนนี้พวกเราจะแพร่งพรายแผนบางประการต่อเจ้ารัฐจ้าว ยังกลัวเขาไม่โปรดปรานท่านหรือ?”

จากนั้นบ่งบอกรายชื่อบุคคลจำนวนหนึ่ง ล้วนเป็นเหล่าแม่ทัพนายกองที่อยู่ตามหัวเมืองรอบนอกนครหานตาน

เซี่ยงเส้าหลงเห็นจ้าวมู่กลอกตาไปมา ทราบว่าคนเหล่านี้ไม่แน่ว่าจะร่วมก่อการกับจ้าวมู่ หากแต่จ้าวมู่คิดยืมมือเขากำจัดคนเหล่านี้ ต้องลอบด่าทอในใจ ปากกล่าวว่า “ไฉนไม่มีขุนนางในนครหลวงร่วมด้วย?”

จ้าวมู่ลังเลเล็กน้อย ค่อยเปิดเผยชื่อขุนนางสองคนกับนายทัพสี่นาย เซี่ยงเส้าหลงพบว่านายทัพรักษาเมืองจือเสี้ยนนามอัวเชอ ซึ่งเคยทำหน้าที่คุ้มกันกงจู้สามไปยังนครต้าเหลียน ก็อยู่ในจำนวนนายทัพเหล่านั้น เซี่ยงเส้าหลงแน่ใจแล้วว่า จ้าวมู่คิดยืมดาบฆ่าคน แต่ไม่กล่าวเปิดโปง ผงกศีรษะกล่าวว่า “ท่านพระยาคงมีคนของตัวเองอยู่ในกลุ่มทหารองครักษ์ภายในวัง ทางที่ดีเปิดเผยออกมาสักสองนาย เพื่อสร้างความเชื่อถือแก่เจ้ารัฐจ้าว”

คราครั้งนี้จ้าวมู่บอกชื่อทหารองครักษ์ออกมาสองนาย หนึ่งในจำนวนนั้นคือจาหยวนอวี่ ซึ่งเคยร่วมทางกับเซี่ยงเส้าหลงไปยังนครต้าเหลียน เซี่ยงเส้าหลงต้องลอบหัวร่อในใจ จ้าวมู่ย่อมไม่ทราบว่าเขารู้จัก

มักคุ้นกับจาหยวนอวี่ยิ่งกว่าจ้าวมู่อีก ยามนั้นกล่าวว่า “เราจะทำตามคำสั่งท่านพระยา หากท่านพระยาเห็นว่าถึงเวลา ก็สั่งให้เราดำเนินการ”

จ้าวมู่เห็นเซี่ยงเส้าหลงดำรงตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมือง ยังเชื่อฟังวาจาของเขา สร้างความยินดียิ่ง กล่าวว่า “เราทราบว่าท่านจัดสรรผู้คนร่วมรักษาเมือง เราก็มีรายชื่อบุคคลหลายคน ขอมอบให้ท่านรับไปใช้สอย”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าจ้าวมู่ยิ่งมายิ่งไว้วางใจเขา เริ่มเปิดเผยข้อมูลที่แท้จริงออกมา ดังนั้นยืดอกรับคำว่า “นี่ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของเรา วันพรุ่งนี้เราจะจัดสรรคนเหล่านี้ในตำแหน่งสำคัญ”

จ้าวมู่ยินดียิ่ง บอกชื่อนายทัพออกมาสี่คน

ในระบบการป้องกันรักษาเมือง แม่ทัพรักษาเมืองมีตำแหน่งสูงสุด จากนั้นเป็นรองแม่ทัพสองนาย นายทัพแปดนายและผู้ช่วยยี่สิบนาย ล้วนมีอำนาจในการนำทัพทั้งสิ้น หน่วยทหารที่เล็กที่สุดคืออู่ ประกอบด้วยทหารเพียงห้านาย โดยเลือกคนหนึ่งเป็นหัวหน้า เหนือขึ้นไปเป็นหน่วยตุ้ย ประกอบด้วยกำลังพลห้าสิบนาย นำโดยหัวหน้าหน่วยเหนือขึ้นไปอีกคือหน่วยผี ประกอบด้วยไพร่พลพันนาย อยู่ภายใต้การควบคุมของผู้ช่วยนายทัพ นายทัพยังมีตำแหน่งสูงขึ้นไปอีก มีอำนาจในการนำทัพ หากแม้นเซี่ยงเส้าหลงวางตัวคนทั้งสี่ในตำแหน่งนายทัพ เท่ากับว่าจ้าวมู่ควบคุมระบบการป้องกันรักษาเมืองทางอ้อมแล้ว

ในส่วนของเซี่ยงเส้าหลงมีแผนเกลี่ยให้สมดุล ไม่กลัวจ้าวมู่ส่งคนเข้ามา ยามนั้นกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า “ใจคนยากหยั่งคาด ท่านพระยามีวิธีทำให้คนของท่านรับใช้ท่านอย่างเต็มสติกำลังหรือไม่?”

จ้าวมู่ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เรื่องเช่นนี้มีผู้ใดรับประกันได้?”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงหนังสือสัญญาที่กระทำกันในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด จึงกล่าว “เรามีความคิดโง่เขลาประการหนึ่ง เรียกว่าทำหนังสือแสดงความภักดี ท่านพระยาสามารถแจ้งให้คนเหล่านั้นเขียนข้อความแสดงความจงรักภักดีเป็นลายลักษณ์อักษร มอบให้ท่านพระยาถือไว้ หาก

ภายหน้ามีภัย หนังสือเช่นนี้จะตกไปในพระหัตถ์เจ้ารัฐจ้าว ดังนั้นพวกเขาไม่ร่วมเป็นร่วมตายก็ทำไม่ได้ มีแต่ลุกฮือก่อการกบฏกับท่านพระยา”

จ้าวมู่ไหนเลยทราบว่านี่เป็นอุบาย ดังนั้นปรบมือสนับสนุนเซี่ยงเส้าหลงเสนอตัวเองว่า “หนังสือแสดงความภักดีฉบับแรกเป็นเราต่งควงเขียนให้แก่ท่านพระยา เพื่อแสดงออกถึงความตั้งใจจริง”

จ้าวมู่ถึงกับแทบสวมกอดเซี่ยงเส้าหลงเอาไว้ รีบร้องสั่งให้ผู้คนนำผ้าแพรและหมึกพู่กันมา เซี่ยงเส้าหลงก็จับพู่กันเขียนอักษรโย้เย้ว่า *“ต่งควงขอรับใช้จ้าวมู่”* จากนั้นลงนามเป็นหลักฐาน นับแต่นี้ทั้งสองมีความสัมพันธ์สนิทแนบแน่น ปราศจากความเคลือบแคลงอีกต่อไป

เมื่อออกจากตึกท่านพระยา เซี่ยงเส้าหลงรีบเดินทางเข้าวังกราบทูลว่ามีเรื่องลับเฉพาะคิดรายงาน เจ้ารัฐจ้าวก็เบิกตัวเซี่ยงเส้าหลงเข้าพบที่ห้องทรงพระอักษร นี่เป็นครั้งแรกที่เซี่ยงเส้าหลงได้เข้าเฝ้าเจ้ารัฐจ้าวแต่เพียงลำพัง แสดงว่าเจ้ารัฐจ้าวทรงยึดถือผู้งมงายอาชาเป็นคนสนิทจริงๆ

เซี่ยงเส้าหลงกราบทูลว่า เขาเขียนหนังสือแสดงความภักดีมอบให้แก่จ้าวมู่ ดังนั้นจ้าวมู่รับเขาร่วมก่อการแล้ว หลังจากนี้ขอเพียงจ้าวมู่สั่งให้พวกพ้องเขียนหนังสือแสดงความภักดีออกมา ก็จะทราบว่าผู้ใดเป็นกบฏ เจ้ารัฐจ้าวโสมนัสยินดียิ่ง มีรับสั่งให้เซี่ยงเส้าหลงจัดการตามที่เห็นสมควร

เมื่อกลับถึงตึกบัญชาการข้างประตูเมืองตะวันออก เป็นเวลาพลบค่ำ เถิงอี้ก็เพิ่งเสร็จจากการฝึกทหารกลับมา

ทั้งสองหารือกันที่ห้องหนังสือ เถิงอี้บรรยายแนวทางการป้องกันรักษาเมืองให้ทราบโดยคร่าวๆ สรุปว่า “ตอนนี้นครหานตานมีไพร่พลที่ใช้การได้เพียงสองหมื่นนาย ที่หลงเหลือล้วนเป็นเด็กสตรี คนชรา และทหารใหม่ที่ไม่ผ่านการฝึกมาก่อน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “พี่รองหาทางโยกย้ายคนเหล่านี้ไปยังค่าย

ทหารนอกเมือง ให้พวกเขารับการฝึกและเรียนรู้หลักการระวังป้องกันเถอะ”

เถิงอี้กล่าวว่า “หากคิดโยกย้ายเช่นนี้ เพียงอาศัยตราแม่ทัพในมือน้องสามยังทำไม่ได้ ต้องขอรับตราอาญาสิทธิ์จากเจ้ารัฐจ้าวก่อน”

เซี่ยงเส้าหลงรับคำ จากนั้นบอกเรื่องที่จ้าวมู่ฝากนายทัพสี่นายต่อเขา เถิงอี้พอฟังก็เข้าใจ กล่าวว่า “เราจะเลื่อนตำแหน่งพวกมัน แท้จริงเป็นการลดอำนาจมิให้เคลื่อนไหวอันใดได้”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “หากมิใช่พี่รองช่วยแบ่งเบาภาระเพียงงานป้องกันรักษาเมือง ก็สุมประดังใส่ข้าพเจ้าแทบตายแล้ว ตอนนี้ข้าพเจ้าขบคิดไม่เข้าใจ เล่อเซิ่งยังมีเวลาไปหาความสุขส่วนตัวได้อย่างไร?”

เถิงอี้กล่าวว่า “รวบรัดยิ่ง งานปลีกย่อยมอบให้รองแม่ทัพจ้าวหมิงสงจัดการ ส่วนความดีความชอบเป็นของมัน จ้าวหมิงสงนับเป็นนายทหารที่เข้มแข็ง แต่เนื่องจากเป็นคนของเหลียนผ่อ จึงถูกกีดกันตลอดเวลา”

เอ่ยถึงตอนนี้นึกถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวต่ออีกว่า “เราแทบลืมเลือนไป หลงหยางจวินใช้คนมาเชื้อเชิญท่าน ยังมีคืนนี้กวอจ้งจัดงานเลี้ยงใหญ่ ครั้งนี้มิเพียงเชิญท่าน แม้แต่เรายังได้รับเชิญด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงสบสายตากับเถิงอี้ ล้วนสั่นศีรษะทอดถอนใจด้วยความสะทกสะท้อน เถิงอี้กล่าวว่า “เราไม่ไปร่วมงานเลี้ยง แต่จะคอยควบคุมสถานการณ์ให้แก่ท่าน ตอนนี้นครหานตานเปลือกนอกสงบไร้คลื่นลม แท้ที่จริงซ่อนภยันตราย หากประมาทเลินเล่อต้องจบสิ้นกัน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ที่นี้ล้วนพึ่งพาพี่รองแล้ว โอ พวกเรากำลังทำอะไร กลับคลี่คลายสถานการณ์ให้แก่รัฐจ้าว”

เถิงอี้ชักชวนอีกฝ่ายผุดลุกขึ้น กล่าวว่า “เจ้ารัฐจ้าวยกจ้าวมู่ให้แก่ท่าน น้องสามย่อมสมควรตอบแทนบ้าง ตอนนี้กลับไปยังตึกที่พักก่อนเถอะ หลายวันมานี้ท่านคงสนทนากับสั้งโหย่วและพวกไม่ถึงสิบคำ”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางจากมา เพิ่งออกจากตึกบัญชาการพร้อมกับอูกัวและพวกเหล่าองครักษ์ ก็เผชิญกับขบวนรถของเถียนตาน เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าเถียนตานมาหาเขา รีบมุดขึ้นรถม้าของอีกฝ่าย เห็นสองพี่น้องตระกูลหลิวยังนั่งอยู่ที่ท้ายรถอย่างเงียบงัน ดังนั้นทรุดนั่งลงที่ข้างกายเถียนตาน

เถียนตานยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ท่านต่งดูแลรักษาเมืองได้ดียิ่ง จนเกิดภาพลักษณ์ใหม่ขึ้น”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถ่อมตนอยู่หลายคำ เถียนตานถามอีกว่า “สืบทราบได้แล้วหรือไม่ว่า ผู้ใดจู่โจมสังหารเล่อเซิง?”

เซี่ยงเส้าหลงแทบรับมือไม่หวาดไม่ไหว รีบกล่าวว่า “ในความเห็นเรา คงเป็นฝีมือของ *‘เซี่ยงเส้าหลง’* ทั้งนี้เพราะหลังจากนั้นมีคนพบเห็นร่องรอยของมัน ที่หมู่บ้านชนบทใกล้กับนครหานตาน”

เถียนตานยิ้มอย่างลึกลับสุดหยั่งคาด กล่าวว่า “ใช่แล้ว ผู้อื่นไม่มีเหตุผลที่ต้องฆ่าเล่อเซิ่ง มิหนำซ้ำเล่อเซิ่งเพียงเป็นเป้าหมายแรกของมัน เป้าหมายต่อไปหากมิใช่จ้าวมู่ ก็ต้องเป็นเจ้ารัฐจ้าว”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกกลางหลังเย็นวะวาบ บังเกิดความอัดอั้นตันใจ เถียนตานแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “หากเป็นการลงมือของเซี่ยงเส้าหลง นับว่าน่าสนใจยิ่ง มันที่แท้กบดานอยู่ที่ใดในนครหานตาน ผู้ใดเป็นสายให้แก่มัน ช่วยให้มันล่วงรู้ร่องรอยของเล่อเซิ่ง? ท่านต่งสามารถตอบคำถามเหล่านี้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “หากเราเป็นเซี่ยงเส้าหลง ต้องไม่โง่เขลาจนหลบซ่อนอยู่ในเมือง ส่วนคนที่เป็นสายให้แก่มัน กาลก่อนตระกูลอูหยั่งรากอยู่ที่นี้ ย่อมมีคนยินยอมขายชีวิตให้”

เถียนตานยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “แต่ว่ามันไยต้องฆ่าเล่อเซิ่ง เป็นการแหวกหญ้าให้งูตื่น เอ่ยถึงความแค้นระหว่างมันกับเล่อเซิ่ง ก็ไม่ลึกล้ำถึงขั้นต้องฆ่าทิ้งเป็นอันดับแรก?”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน หยั่งคำนวณจิตเจตนาของเถียนตานไม่

ออก ย้อนถามว่า “ท่านเสนาบดีเถียนมีความคิดอย่างไร?”

เถียนตานทอดสายตาไปยังความมืดนอกหน้าต่างรถ กล่าวอย่างแช่มช้าว่า “เรามีความรู้สึกว่าเซี่ยงเส้าหลงกลับมาแต่แรกแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงสะดุ้งเล็กน้อย กล่าวเบาๆ ว่า “ท่านเสนาบดีเถียนทราบหรือไม่ว่ามันอยู่ที่ใด?”

หวนนึกถึงหากเถียนตานเปิดโปงว่าเขาเป็นเซี่ยงเส้าหลง จะลงมือฆ่าฝ่ายตรงข้าม โดยไม่คำนึงถึงผลตามหลังใดๆ

เถียนตานระบายลมจากปากยาวๆ กล่าวว่า “เซี่ยงเส้าหลงเป็นบุคคลร้ายกาจที่สุดเท่าที่เรารู้จักมา คราก่อนเจ้ารัฐจ้าวปลดปล่อยมันไปเท่ากับพลาดโอกาสกอบกู้รัฐจ้าวคืนสู่ความรุ่งเรือง”

พลางตบไหล่เซี่ยงเส้าหลง กล่าวสืบต่อ “จดจำคำพูดของเรา ในเหล่าองครักษ์ของเล่อเซิ่งต้องมีไส้ศึก ขอเพียงสืบสวนว่าค่ำคืนที่เกิดเหตุมีองครักษ์ใดไม่ร่วมทางกับเล่อเซิ่ง จะทราบว่าผู้ใดเป็นไส้ศึก หากจับตัวเซี่ยงเส้าหลงได้ เราจะใช้มันเป็นเครื่องมือแลกเปลี่ยนสักหลายข้อ”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “แลกเปลี่ยนอันใด?”

เถียนตานกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ยกตัวอย่างเช่นแลกกับบันทึกลับหลูปันจากหยาฮูหยิน”

เซี่ยงเส้าหลงลอบประหวั่นพรั่นใจ คนผู้นี้ร้ายกาจจริงๆ หากมิใช่เขาสวมรอยเป็นผู้งมงายอาชา มีหนทางต่อกรกับอีกฝ่าย คงประสบความพ่ายแพ้อย่างยับเยิน

ยามนี้รถม้าย่างเข้าสู่ทางภูเขาที่ทอดสู่คฤหาสน์กวอจ้ง ตัวรถสั่นสะเทือนเล็กน้อย เถียนตานกล่าวอย่างไม่ตั้งใจว่า “ท่านต่งเรียนรู้วิธีรักษาเมืองจากที่ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงคาดคิดแต่แรกว่าอีกฝ่ายต้องถามเช่นนี้ ดังนั้นยักไหล่กล่าวว่า “เราผู้แซ่ต่งเรียนรู้ทุกเรื่องราวจากประสบการณ์จริง เนื่องจากทำสงครามมากมาย ย่อมเรียนรู้การฝึกไพร่พล”

เถียนตานขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว “ท่านต่งไฉนให้ความไว้วางใจ

เราขึ้นมา?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “คนที่เลี้ยงม้าต้องรู้จักลักษณะม้า โปรดอภัยที่เรานำคนไปเปรียบกับม้า ในผู้คนที่เรารู้จัก ไม่มีผู้ใดมีตะโพกม้าเทียบเปรียบกับท่านเสนาบดีเถียนได้”

เถียนตานหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ แต่พันคำหมื่นคำ ไม่เท่ากับคำเยินยอ รู้สึกสบใจอยู่บ้าง กล่าวว่า “ท่านต่งควรระวังหลี่หยวนบ้าง คนผู้นี้จิตใจคับแคบ ระหว่างนี้หยาฮูหยินโผเข้าอ้อมอกท่าน สร้างความผูกใจอาฆาตแก่มันกว่าเดิม ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นท่านเด็ดขาด”

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงปราศจากความเคลือบแคลงสงสัยอีก ผู้ที่ซุ่มโจมตีหลงหยางจวิน หากมิใช่เถียนตาน ต้องเป็นหลี่หยวนแน่นอน

วางเพลิงยามวิกาล

ในที่สุดรถม้าแล่นถึงคฤหาสน์ตระกูลกวอ เห็นตัวคฤหาสน์จุดโคมสว่างไสว มีแขกเหรื่อมากันคับคั่ง

เซี่ยงเส้าหลงขอตัวลงจากรถก่อน ปล่อยให้เถียนตานเข้าคฤหาสน์ไป แล้วค่อยติดตามเข้าสู่คฤหาสน์

เห็นกวอจ้งรุดมาต้อนรับขับสู้เถียนตาน เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสเตร็ดเตร่เข้าสวนดอกไม้ สูดอากาศอันสดชื่นอย่างเต็มปอด รู้สึกมีกลิ่นหอมโชยกระทบจมูก พอเหลียวหน้ามองเห็นหยาฮูหยินมาถึงข้างกาย คล้องแขนเขาเดินไปยังเก๋งน้อยหลังหนึ่ง เก๋งน้อยปลูกสร้างอยู่กลางสระ เสียงคนและแสงโคมคล้ายอยู่อีกโลกหนึ่ง ที่นี้กลายเป็นโลกอันสงบรื่นรมย์

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือโอบเอวน้อยๆ ของนาง ยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าตกลงใจกอบกู้วิกฤตการณ์ให้แก่พระเชษฐาท่าน ท่านสมควรขอบใจข้าพเจ้าอย่างไร?”

หยาฮูหยินแอบอิงเข้ามายังอ้อมอกของเขา กล่าวว่า “อย่างนั้นหยาเอ๋อได้แต่กลับเนื้อกลับตัว เป็นสตรีที่เชื่อฟังวาจาของท่านต่งแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงยกมือตบตะโพกอันกลมกลึงของนางสองครา ปากถามว่า “คืนนี้ตระกูลกวอไฉนจัดโต๊ะเลี้ยงรับรองเป็นการใหญ่?”

หยาฮูหยินกล่าวว่า “ท่านวุ่นวายจนหัวหมุนจริงๆ กลับไม่ทราบเรื่องที่เศรษฐีกวอยกธิดาให้แก่หลี่หยวน”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า “กวอจ้งตระเตรียมไปจากรัฐจ้าวจริงๆ พระเชษฐาท่านยอมปลดปล่อยมันไปหรือ?”

หยาฮูหยินทอดถอนใจกล่าวว่า “จนบัดนี้แผนรวมประสานแนวดิ่งยังไม่มีความคืบหน้า บุคคลเช่นกวอจ้งเพียงนึกถึงแต่ผลประโยชน์ ไหนเลยนั่งรอจนทัพฉินบุกเข้ามา ตอนนี้มันมีเขยขวัญเช่นหลี่หยวน พระเชษฐาจะทำอย่างไรมันได้?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “หากท่านพลอยถอนตัวจากไป พระเชษฐาท่านไม่เศร้าพระทัยหรือ?”

ดวงตาหยาฮูหยินทอแววเลื่อนลอย กล่าวอย่างแช่มช้าว่า “ข้าพเจ้าไม่สืบสาวเรื่องการตายของพี่หนี ไม่เอาความเรื่องที่ชายคนรักแทบถูกเขาฆ่าทิ้ง มีแต่เขาติดค้างข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังติดค้างเขาอันใด พระเชษฐาเพียงนึกถึงแต่ตัวเอง ข้าพเจ้าเห็นซึ้งชืดชาแต่แรกแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ท่านกล่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็คลายใจลง ใช่แล้ว คืนนี้ไม่คล้ายจัดพิธีแต่งงานกัน”

หยาฮูหยินกล่าวว่า “พิธีสยุมพรจัดขึ้นที่รัฐฉู่ เมื่อถึงเวลากวอจ้งจะเดินทางไปร่วมพิธีที่นครหลวงรัฐฉู่ ท่านเข้าใจแล้วกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างได้คิดว่า “ช่างเป็นแผนอันแยบคายจริงๆ ตอนนี้ท่านกลับไปก่อน ผู้อื่นจะได้ไม่หึงหวงเราผู้แซ่ต่ง”

หยาฮูหยินกล่าวด้วยความมุ่งหวังว่า “คืนนี้ไปยังบ้านข้าพเจ้าได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงสั้งโหย่วต้องขมวดคิ้วเข้าหากัน บ่ายเบี่ยงว่า “รอสักครู่ค่อยว่ากล่าวเถอะ ไม่ทราบคืนนี้ยอดหญิงจี้มาร่วมงานหรือไม่?”

หยาฮูหยินตอบว่า “มาแต่แรกแล้ว ทั้งยังสอดส่องมองหาชายคนรักดีที่ถูกหยาเอ๋อพบเห็นก่อน”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ ไล่ให้นางเข้าตึกไปก่อน จากนั้นตัวเองค่อยติดตามเข้าไป

เพิ่งบรรลุถึงห้องโถงที่จัดงานเลี้ยง กวอจ้งก็ออกมารับหน้า

กล่าวว่า “ท่านต่งรับตำแหน่งนายทัพรักษาเมือง เรายังไม่มีโอกาสแสดงความยินดีต่อท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามอง ไม่พบเห็นบุตรชายของอีกฝ่าย ทราบว่า กวอจังใช้แผนเดิมของอูอิ้งหยวน ใช้บุตรชายทั้งสองออกไปเตรียมการก่อน ยามนั้นประสานมือกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ผู้ที่สมควรแสดงความยินดีต่อท่านกวอคือเราผู้แซ่ต่งจึงถูกต้อง ท่านกวอได้เขยขวัญเช่นนี้ ผู้อาวุโสที่มีคุณสมบัติเป็นพ่อตาทั่วนครหานตานล้วนน้ำลายสอแทบหยดหยาด”

กวอจังหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ได้สนทนากับผู้งมงายอาชา เป็นที่สมใจของผู้คนจริงๆ”

ยามนั้นในห้องโถงชุมนุมแขกเหรื่อนับพัน มีผู้ใดคาดคิดว่ารัฐจ้าวตกอยู่ภาวะวิกฤตใกล้สิ้นชาติ เซี่ยงเส้าหลงตาแหลมคมเหลือบเห็นหลี่หยวนกำลังสนทนาปราศรัยกับเถียนตาน กวอไค และเฉิงซวี แม้แต่จิงฮองเฮาก็เสด็จมาด้วย หากทว่าเจ้ารัฐจ้าวไม่เสด็จมา คาดว่าคงไม่พอพระทัยในกวอจัง อีกด้านหนึ่ง จี้เอียนหยานยืนสนทนากับหลงหยางจวิน ซึ่งทุเลาจากอาการบาดเจ็บบ้าง นอกจากนั้นโจวเอี่ยนก็มาร่วมงานด้วย

เซี่ยงเส้าหลงเดินเข้าไปแสดงความยินดีต่อหลี่หยวน หลี่หยวนมีสีหน้าไม่เป็นปรกติอยู่บ้าง ฝืนใจคารวะตอบกล่าวว่า “ท่านต่งได้รับพระกรุณาจากเจ้ารัฐจ้าวกับจิงฮองเฮา เราผู้แซ่หลี่ต้องแสดงความยินดีต่อท่านจึงถูกต้อง”

เซี่ยงเส้าหลงได้ยินอีกฝ่ายเอ่ยถึงจิงฮองเฮา ทราบว่าหลี่หยวนแดกดันเขาใกล้ชิดกับพระนาง จึงกล่าว “ไหนเลยเทียบกับท่าน ซึ่งมีน้องสาวเป็นฮองเฮารัฐหนึ่งได้?”

กล่าวจบ หันไปแสดงความเคารพต่อจิงฮองเฮา หากแต่ไม่แยแสเหลือบแลกวอไคกับเฉิงซวี หมุนตัวเดินไปยังกลุ่มของจี้เอียนหยาน

จี้เอียนหยานเห็นว่าหลงหยางจวินอยู่ด้วย ไม่กล้าแสดงท่าที

ตื่นเต้นยินดี เพียงกล่าวว่า “คล้ายกับไม่ได้พบท่านต่งนานแล้ว”

โจวเอี่ยนเพียงทักทายตามมารยาท กลับเป็นหลงหยางจวินฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงมายังมุมห้อง กล่าวว่า “เราสั่งคนไปหาท่าน ประจวบกับท่านเข้าวังไป”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด ถามเบาๆ ว่า “มีเรื่องใด?”

หลงหยางจวินลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “เราเพิ่งได้รับข่าวลับจากนครหลวงว่า ซิ่นหลินจวินจัดส่งมือดีขบวนหนึ่งมายังนครหานตาน ดูท่าคิดจัดการกับเรา ท่านสามารถเสริมการระวังป้องกันประตูเมืองหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ถามว่า “ทราบหรือไม่ว่าคนเหล่านั้นเป็นใคร?”

หลงหยางจวินสั่นศีรษะด้วยความหงุดหงิดใจ เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ทุกวี่วันมีคนเข้ามาค้าขายในนครหานตานมากหลาย ย่อมไม่อาจปิดประตูเมือง เช่นนี้เถอะ เราจะคัดเลือกบริวารเฝ้าอารักขาจวินสั้งทั้งกลางวันกลางคืน เพียงไม่ทราบอาการบาดเจ็บของจวินสั้งเป็นอย่างไร?”

หลงหยางจวินทอดถอนใจกล่าวว่า “ตอนนี้ยังไม่อาจเคลื่อนไหวอย่างรุนแรง ไม่เช่นนั้นเราไยต้องเกรงกลัวมือดีของซิ่นหลินจวิน ฝ่าบาทส่งกำลังทหารมารับเรากลับไปแล้ว ขอเพียงผ่านพ้นอีกหลายวัน เราก็สามารถจากไป”

พลางยื่นมือออกกุมมือเซี่ยงเส้าหลงแนบแน่น กล่าวว่า “นอกจากฝ่าบาทแล้ว เราไม่เคยสำนึกขอบคุณผู้ใดเท่ากับท่านต่งมาก่อน ขอท่านต่งอย่าได้ลืมเลือนว่า ที่นครต้าเหลียนมีคนผู้หนึ่งรอท่านอยู่”

เซี่ยงเส้าหลงถูกอีกฝ่ายยึดกุมจนบังเกิดความพะอืดพะอม แต่หวนนึกถึงหลงหยางจวินอยู่ในสภาพโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่ง มีน้ำใจลึกล้ำดุจห้วงมหาสมุทร ดังนั้นไม่อาจหักใจดิ้นหลุด เพียงกล่าวว่า “ต่งควงทราบจวินสั้งระหว่างทางโปรดถนอมตัว”

เมื่อแยกจากหลงหยางจวิน ก็เผชิญกับจี้เอียนหยาน ซึ่งสลัดหลุด

จากคนรอบข้าง ตัดพ้อว่า “ต่งควง ท่านวุ่นวายจนไม่มีเวลาพบหน้าผู้อื่นแม้สักครั้งเดียวหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงความจริงคิดนัดสมานรักกับนาง แต่พอนึกถึงหยาฮูหยิน กลับไม่อาจกล่าววาจาออกไป ดีที่ยังมีแผนหักเหความสนใจของนาง กล่าวเบาๆ ว่า “หลงหยางจวินเพิ่งแจ้งต่อเราว่า ซิ่นหลินจวินจัดส่งมือดีมาแล้ว”

โจวเอี่ยนกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “พวกมันมาทำอะไร?”

จี้เอียนหยานชิงกล่าวว่า “ผู้อื่นบอกแต่แรกแล้วว่า มันต้องมาช่วงชิงบันทึกลับหลูปันกลับไป มีอันใดน่าตระหนกตกใจ ต่งควง ท่านไม่แยแสสนใจเอียนหยานแล้วหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูโจวเอี่ยนแวบหนึ่งแล้วกล่าว “คืนนี้ต่งควงจะควักหัวใจมอบให้แก่ยอดหญิงจี้เอง”

จี้เอียนหยานค่อยกลับกลายจากแง่งอนเป็นยินดี ยามนั้นเสียงระฆังดังขึ้น ถึงเวลาเข้าร่วมงานเลี้ยงแล้ว

ทุกผู้คนทยอยเข้านั่งประจำโต๊ะ เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงคำพูดของจี้เอียนหยาน รู้สึกไม่ถูกต้อง ลอบปลีกตัวออกมาหาอูกัว กล่าวว่า “ส่งข่าวต่อนายรองว่า ซิ่นหลินจวินส่งมือดีมายังนครหานตาน คืนนี้อาจเข้าวังไปขโมยบันทึกลับหลูปัน ให้เขาหาทางระวังป้องกัน”

อูกัวยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า “ทหารรองครักษ์วังหลวงกับทหารรักษาเมืองมีการแบ่งแยกอย่างชัดแจ้ง นอกจากเจ้ารัฐจ้าวมีพระบัญชาไม่เช่นนั้นพวกเราไม่สามารถเหยียบย่างเข้าวัง”

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดดูรู้สึกว่ามีปัญหา จึงกล่าว “อย่างนั้นให้นายรองส่งคนไปเฝ้าดูวังหลวง หากพบเห็นบุคคลน่าสงสัย ลองสะกดรอยตามพวกมันดูว่าหยุดพักที่ใด”

อูกัวรับคำจากไป เซี่ยงเส้าหลงระบายลมจากปากคำหนึ่ง หมุนตัวกลับไปยังห้องโถงใหญ่ แต่แล้วด้านขวามือบังเกิดสุ้มเสียงอ่อนหวาน

เสียงหนึ่งร้องเรียกว่า “ท่านต่งรอสักครู่”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่าสุ้มเสียงคุ้นหูยิ่ง ดังนั้นเหลียวหน้าไป เห็นหญิงรับใช้แปดนางห้อมล้อมกวอซิ่วเอ๋อซึ่งอยู่ในชุดสีแดงเลิศหรู เดินชดช้อยมาตามทางศิลาขวามือ แสดงว่าตระเตรียมไปเข้าร่วมงานเลี้ยงหมั้นหมาย

เซี่ยงเส้าหลงหยุดยั้งลง แสดงความยินดีต่อนางด้วยท่าทีที่ไม่ปรกติอยู่บ้าง กวอซิ่วเอ๋อย่อกายคารวะตอบ บอกให้หญิงรับใช้ทั้งแปดถอยห่างไปก่อน หญิงรับใช้ทั้งแปดงงงันวูบแล้วล่าถอยไปยังที่ห่างไป

กวอซิ่วเอ๋อมองมายังเซี่ยงเส้าหลง สีหน้าหม่นหมองลง กล่าวว่า “คำสั่งบิดายากแข็งขืน ซิ่วเอ๋อไม่มีทางเลือกอื่นอีก ท่านต่งเข้าใจความรู้สึกของซิ่วเอ๋อหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงว่านางเปิดเผยถึงเพียงนี้ ต้องงงงันวูบหนึ่ง ไม่ทราบตอบคำอย่างไรดี มาตรว่าระหว่างคนทั้งสองไม่มีสิ่งกีดขวางใด แต่ด้วยความขัดแย้งระหว่างตระกูลอูกับตระกูลกวอ เป็นไปไม่ได้ที่เขาจะครองคู่กับกวอซิ่วเอ๋อ

กวอซิ่วเอ๋อยิ้มอย่างหดหู่ หันหลังให้แก่เขา เมื่อหมุนตัวกลับมา ในมือเพิ่มจี้หยกอันหนึ่ง นางยัดสิ่งของใส่มือของเขา กล่าวว่า “ซิ่วเอ๋อไม่สามารถมอบร่างกายให้ ขอแทนที่ด้วยจี้หยกอันนี้ หากท่านต่งยังมีน้ำใจต่อซิ่วเอ๋ออยู่บ้าง โปรดห้อยติดตัวไว้” กล่าวจบหมุนตัวเดินจากไป เหล่าหญิงรับใช้รีบติดตามอยู่ด้านหลัง

เซี่ยงเส้าหลงกำจี้หยกซึ่งยังมีความอบอุ่นหลงเหลือ บังเกิดเป็นรสชาติอันกำซาบซ่าน พอแบมือออก ที่แท้เป็นจี้หยกรูปหงส์ลักษณะโบราณอันหนึ่ง จึงห้อยติดตัวไว้ ค่อยเดินเข้าร่วมงานเลี้ยง

ในห้องโถงมีบรรยากาศครึกครื้น บ่าวบุรุษและหญิงงามรับใช้นับร้อยคอยยกอาหารเพิ่มเติมสุราแก่แขกเหรื่อต่างๆ ด้านในสุดจัดโต๊ะเพียงสี่โต๊ะ โต๊ะหนึ่งนั่งไว้ด้วยกวอจ้งสองสามีภรรยา หลี่หยวนกับกวอซิ่วเอ๋อ อีกสามโต๊ะนั่งไว้ด้วยจิงฮองเฮา เถียนตาน หลงหยางจวิน หาน

ฉ่วงกับจีจ้งแห่งราชวงศ์โจว

ส่วนโต๊ะอื่นเรียงรายอยู่สองฟากข้าง มีทั้งสิ้นสามชั้น โต๊ะหนึ่งนั่งสี่คน กึ่งกลางเว้นที่ว่างไว้ สำหรับให้นางระบำรำฟ้อนแสดงลีลาร่ายรำ คณะมโหรีกระจายอยู่สองฟากข้างประตู กำลังบรรเลงเป็นเสียงดัง

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสที่ทุกคนมุ่งความสนใจมายังกวอซิ่วเอ๋อ ซึ่งเพิ่งมาถึง ถลันเข้าห้องโถง จากนั้นนึกถึงปัญหาข้อหนึ่ง ตนสมควรนั่งโต๊ะใดดี? ยุคสมัยนั้นยึดถือศักดิ์ศรี ไม่อาจเลือกที่นั่งตามอำเภอใจได้

ดีที่พ่อบ้านตระกูลกวอมองเห็นเขาแต่ไกล รีบเดินเข้ามา กล่าวว่า “หยาฮูหยินสั่งผู้น้อยไว้แต่แรก ขอเชิญแม่ทัพต่งนั่งร่วมโต๊ะกับนาง แม่ทัพต่งโปรดตามผู้น้อยมา”

เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ติดตามพ่อบ้านตระกูลกวอเดินไปยังโต๊ะทางด้านหน้า ค่อยพบเห็นตาคู่งามสามคู่จับจ้องมองมาเป็นจุดเดียว ที่แท้หยาฮูหยินกับจี้เอียนหยานนั่งอยู่โต๊ะตัวที่สองทางแถวหน้า ยังมีจ้าวจื้อนั่งร่วมโต๊ะด้วย

เซี่ยงเส้าหลงลอบชมเชยหยาฮูหยินคิดอ่านรอบคอบ ฉุดดึงจี้เอียนหยานกับจ้าวจื้อมานั่งรอเขา พริบตานั้นเหล่าบุรุษในห้องโถงนึกอิจฉาผู้งมงายอาชานั่งร่วมโต๊ะกับสามหญิงงาม ส่วนสตรีในงานเลี้ยงกลับต้องการใกล้ชิดกับแม่ทัพรักษาเมืองคนใหม่นี้

เสียงมโหรีพลันหยุดชะงักลง เมื่อดังขึ้นใหม่ นางระบำนับร้อยนางพากันเข้าสู่ห้องโถง ร่ายรำให้แขกเหรื่อชมดู

จ้าวจื้อรอจนเซี่ยงเส้าหลงนั่งเรียบร้อย ก็ชะโงกศีรษะเข้ามากล่าวว่า “พี่เอียนหยานให้ข้าพเจ้าถามท่านหลบลี้ไปที่ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ไปปลดทุกข์ไม่ได้หรือ?”

จ้าวจื้อหันไปถ่ายทอดบอกต่อจี้เอียนหยาน จากนั้นยื่นหน้ามากล่าวว่า “ปลดทุกข์ ไฉนใช้เวลานานปานนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ กล่าวว่า “จือจื้อกลายเป็นกระบอกเสียงไปตั้งแต่เมื่อใด บอกต่อนางว่าทุกข์ภายในกายผู้คนมีทั้ง

หนักและเบา ต่อให้เทพยดาก็ควบคุมไม่ได้”

จ้าวจื้อหัวร่อคิกออกมา หันไปถ่ายทอดบอกต่อหญิงงามที่ร่วมโต๊ะจี้เอียนหยานกับหยาฮูหยินล้วนหัวร่องอหาย จากนั้นจ้าวจื้อหันมากล่าวว่า “ครั้งนี้หยาฮูหยินเป็นคนถาม นางบอกว่ากวอซิ่วเอ๋อกับท่านทยอยเข้ามาสีหน้าก็ไม่เป็นปรกติ ท่านใช่เชยชิดหญิงงาม ชิงตัดหน้าหลี่หยวนหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงรีบปฏิเสธ ดีที่การร่ายรำจบชุดลง กวอจ้งลุกขึ้นประกาศยกกวอซิ่วเอ๋อเป็นภรรยาหลี่หยวน แต่พิธีสยุมพรจะกระทำที่เมืองหลวงรัฐฉู่

จากนั้นผู้เหย้าและแขกเหรื่อผลัดกันคารวะสุราแสดงความยินดีเซี่ยงเส้าหลงสังเกตดูสีหน้าท่าทีกวอซิ่วเอ๋อ เห็นนางมีท่าทีเป็นปรกติอดสะทกสะท้อนมิได้

หากมิใช่เขาสอดแทรกคั่นกลาง กวอซิ่วเอ๋อไม่มีความรู้สึกว่าถูกบังคับขืนใจ ทั้งนี้เพราะหลี่หยวนเป็นชายในฝันของสตรีทั่วไป เขาก็ไม่มีปัญญาแก้สถานการณ์ให้แก่นาง

สำหรับกับผู้มีอำนาจในยุคเลียดก๊ก การแต่งงานเป็นเรื่องทางการเมือง ยิ่งเป็นสตรีที่มีศักดิ์ฐานะ ยิ่งเด่นชัดเป็นพิเศษ เมื่อครุ่นคิดดูอูอิ้งหยวนยกบุตรีให้แก่เขา ก็เป็นวิธีการผูกมัดจิตใจประการหนึ่ง เพียงแต่อูถิงฟางบังเอิญรักเขา ไม่เช่นนั้นอาจกลายเป็นโศกนาฏกรรมเรื่องหนึ่งกงจู้สามกับเขาสามารถครองคู่อยู่ร่วมกัน นับเป็นเรื่องราวที่เหลือเชื่อ

จ้าวจื้อกระซิบบอกที่ข้างหูเขาว่า “ข้าพเจ้าปรารถนาใคร่สับร่างเถียนตานเป็นหมื่นท่อน แต่ก็ทราบว่าท่านต่งต้องจัดการให้แก่จือจื้อแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่านางให้เกียรติเขาไปแล้ว จึงกล่าว “นึกถึงเรื่องราวที่สุขสันต์ดีกว่า”

จ้าวจื้อไม่ทราบนึกเลยเถิดถึงที่ใด พลันหน้าแดงสดใส กล่าวเบาๆ ว่า “จือจื้อเชื่อฟังวาจาท่านต่ง”

เซี่ยงเส้าหลงกลับเป็นฝ่ายตะลึงลาน ระหว่างจ้าวจื้อกับกวอ

ซิ่วเอ๋อจัดเป็นหญิงสาวกลุ่มเดียวกัน เห็นสมควรให้บุรุษเป็นผู้ตัดสินใจ มาตรว่าขัดกับความประสงค์ของตัวเอง ก็ปฏิบัติตามแต่โดยดี ที่แตกต่างคือ จ้าวจื้อโชคดีกว่ากวอซิ่วเอ๋ออยู่บ้าง

แต่ดูจากมุมมองนี้ สั่งโหย่วกับจี้เอียนหยานล้วนเป็นสตรีอันโดดเด่นที่เหนือยุคสมัยเฉกเช่นกับม่อจื่อ ซึ่งปฏิเสธการใช้อำนาจกับพิธีรีตอง และความฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยที่ไม่จำเป็น

ม่อจื่อจะอย่างไรเป็นบุรุษ แนวทางความคิดจึงได้รับการสืบทอดมาถึงปัจจุบัน ส่วนจี้เอียนหยานกับพวกไม่ว่ามีความคิดอ่านล้ำยุคอย่างไร ผู้คนเพียงให้ความสนใจต่อรูปโฉมโนมพรรณของพวกนาง

เพราะกวอซิ่วเอ๋อถูกบังคับให้แต่งงานกับหลี่หยวน เป็นเหตุให้เซี่ยงเส้าหลงคิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย จวบกระทั่งถูกเสียงฝีเท้าอันเร่งร้อนปลุกให้กลับคืนสู่สภาพความจริง

เห็นทหารจ้าวนายหนึ่งวิ่งเข้าห้องโถง ชนหญิงรับใช้ที่ยกถาดอาหารนางหนึ่งล้มลง ยังไม่หยุดยั้งชะงัก โถมถึงกลางห้องโถง พอเหลือบเห็นเซี่ยงเส้าหลง ค่อยรีบรุดมาคุกเข่าลง รายงานว่า “แม่ทัพต่งเกิดเรื่องแล้ว วังหลวงเกิดเพลิงไหม้”

คำพูดพอกล่าว สะท้านทั่วห้องโถง ทุกผู้คนร้องอุทานออกมา

ในที่สุดอัคคีเพลิงในวังหลวงสงบลง วังเคลื่อนที่ของหยาฮูหยินถูกเผาเหลือแต่โครง ภายในมีซากศพที่ถูกเผาไหม้ดำเกรียมสามสิบซาก

ในจำนวนผู้ตายมีเจาน้อยและพวกเหล่าหญิงรับใช้ อีกสิบกว่าคนเป็นทหารองครักษ์ประจำวังหลวง ทุกผู้คนไม่อาจหนีรอดออกมาได้ ตามร่างกายยังมีรอยแผลกระบี่และลูกธนูปักติดอยู่ หยาฮูหยินร่ำไห้ปิ่มว่าจะขาดใจ เหล่านางกำนัลต้องคอยประคับประคองไว้

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงและพวกเร่งรุดถึง ทหารองครักษ์วังหลวงค้นทั่วทั้งวัง แต่ไม่พบร่องรอยศัตรู เพียงพบเห็นทางอุโมงค์ที่ถูกขุดเจาะสายหนึ่ง ทหารองครักษ์ที่เฝ้ารักษาอยู่ที่นั่นสี่นายถูกรัดคอตายอย่างอำมหิต

สีหน้าเฉิงซวียังปั้นยากกว่าเจ้ารัฐจ้าว เขาเป็นหัวหน้าทหารองครักษ์วังหลวง เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ ย่อมไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบ หากไม่ถูกประหารชีวิต อย่างน้อยต้องถูกปลดจากตำแหน่ง

เจ้ารัฐจ้าวกริ้วจนพระหัตถ์สั่นระริก ตรัสด้วยพระสุรเสียงอันดังว่า "ล้วนใช้การไม่ได้ หากแม้นเป้าหมายของโจรร้ายมิใช่วัตถุสิ่งของ หากแต่เป็นข้า ข้าไยมิใช่...เฮอะ"

เหล่าทหารองครักษ์วังหลวงแตกตื่นจนคุกเข่าลง กระทั่งลมหายใจยังไม่กล้าระบายออก ขุนนางทั้งบุ๋นบู๊นับตั้งแต่กวอไคและพวกจำนวนหลายสิบคน ก็ไม่ทราบทำอย่างไรดี

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงหญิงรับใช้เจาน้อย หัวใจคล้ายปรากฏโลหิตหยดหยาด พร้อมกับบังเกิดเพลิงแค้นลุกฮือโหม ฝ่ายตรงข้ามลอบเข้าวังหลวงมาขโมยบันทึกลับหลูปัน แต่กระทั่งเจาน้อยและพวกยังไม่ปล่อยปละละเว้น แสดงว่าคิดแก้แค้น ไม่เช่นนั้นขโมยบันทึกลับหลูปันกลับไปสมควรพึงพอใจ ไยต้องฆ่าคนวางเพลิง?

ยามนั้นเถิงอี้เดินถึงด้านหลังเซี่ยงเส้าหลง ฉุดดึงมือของอีกฝ่ายเบาๆ แสดงว่ามีคำพูดคิดกล่าว เซี่ยงเส้าหลงถอยห่างจากผู้คน เถิงอี้กระซิบบอกว่า "เสาะพบคนร้ายแล้ว พวกมันซ่อนตัวในตึกที่พักของหานฉ่วง"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า "ว่ากระไร?"

เถิงอี้เน้นเสียงว่า "ไม่ผิดแน่นอน จวิ้นน้อยนำกำลังสะกดรอยตามเห็นพวกมันเข้าสู่ตึกที่พักของหานฉ่วง ตอนนี้ทั้งหมดยังเฝ้าจับตาอยู่ที่นั่น รับรองฝ่ายตรงข้ามแม้ติดปีกยังบินหนีไปไม่ได้"

เซี่ยงเส้าหลงใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว พลันนึกถึงแผนรวมรัฐจ้าววุ่ย หาน เข้าด้วยกัน ตลอดจนผู้ริเริ่มทั้งสามขึ้นมา ผิงหยวนจวินแห่งรัฐจ้าวตายแล้ว คงเหลือแต่ซิ่นหลินจวินแห่งรัฐวุ่ย กับญาติอาวุโสของหานฉ่วงแห่งรัฐหาน ดังนั้นเขาปะติดปะต่อภาพต่างๆ ขึ้น

การตายของผิงหยวนจวิน ทำให้รัฐจ้าวไม่มีบุคคลผลักดันแผนการนี้ คงเหลือแต่รัฐวุ่ยกับรัฐหานยังสานฝันรายนี้สืบต่อ เมื่อซิ่นหลินจวิน

ส่งกำลังมือดีเข้าสู่นครหานตาน หานฉ่วงย่อมให้การปกป้องคนของซิ่นหลินจวิน

หากคนของซิ่นหลินจวินไม่ลงมือฆ่าด้วยอำมหิต เซี่ยงเส้าหลงอาจไม่สืบสาวราวเรื่องที่บันทึกลับหลูปันถูกขโมยกลับไป แต่เมื่อเกี่ยวพันถึงความแค้นของเจาน้อยเหล่าหญิงรับใช้ ก็ไม่ต้องพูดถึงแล้ว

พลันได้ยินเจ้ารัฐจ้าวตรัสเรียกว่า “ต่งควงอยู่ที่ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงกระซิบบอกให้เถิงอี้ระดมกำลังผู้คนเตรียมเคลื่อนไหว จากนั้นก้าวยาวๆ เข้าหาเจ้ารัฐจ้าว ยามนั้นจ้าวมู่ เถียนตาน หลงหยางจวิน หานฉ่วง จีจ้ง หลี่หยวนล้วนมาถึง รวมทั้งจิงฮองเฮาก็เสด็จมายังที่เกิดเหตุ

เจ้ารัฐจ้าวทรงตวาดใส่เซี่ยงเส้าหลงว่า “ท่านเฝ้ารักษาเมืองอย่างไร ปล่อยให้โจรร้ายเข้าเมืองมา กลับไม่ทราบระแคะระคาย?”

เซี่ยงเส้าหลงหาได้คุกเข่าหมอบกราบกรานเช่นเฉิงซวีและพวกไม่ เพียงกราบทูลว่า “คนร้ายกบดานอยู่ในเมืองแต่แรก เพียงแต่รอถึงคืนนี้ค่อยลงมือ”

หานฉ่วงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง หลี่หยวนและพวกกลับยิ้มอย่างเหยียดหยาม พากันเย้ยหยันเซี่ยงเส้าหลงปฏิเสธความรับผิดชอบ

เจ้ารัฐจ้าวทรงชี้หน้าเซี่ยงเส้าหลง ตรัสด้วยความกริ้วว่า “ท่านเชื่อมั่นถึงเพียงนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงสงบราวน้ำนิ่ง กราบทูลว่า “เรื่องนี้หากไม่มีสายภายในคอยช่วยเหลือยากที่จะกระทำได้ ไม่ว่าเวลา ข้อมูล ความเคลื่อนไหว ล้วนแนบเนียนไร้ช่องโหว่ ดังนั้นเราลงความเห็นว่า คนร้ายคงกบดานอยู่ในนครหานตานระยะเวลาหนึ่ง จวบกระทั่งคืนนี้สบโอกาสเหมาะค่อยลงมือ”

เถียนตานพลันกล่าวว่า “ต้าอ๋องไยไม่ปล่อยให้แม่ทัพต่งออกตามล่าคนร้าย จะได้ประกอบความดีความชอบลบล้างความผิด?”

จิงฮองเฮาทรงกระซิบที่ข้างพระกรรณเจ้ารัฐจ้าวหลายคำ เจ้ารัฐ

จ้าวขึงพระเนตรใส่เซี่ยงเส้าหลง ตรัสว่า “ข้าให้เวลาท่านสามวัน หาตัวโจรร้ายให้พบ” จากนั้นกวาดพระเนตรไปยังเฉิงซวีบนพื้น มีพระบัญชาว่า “คุมขังเจ้าโง่เขลานี้ไว้ในคุก หากจับตัวโจรร้ายไม่ได้ ให้มันชดใช้ชีวิตแก่ผู้ตาย”

เฉิงซวีอุทานคำหนึ่ง ถูกทหารองครักษ์หลายนายคุมตัวไป เจ้ารัฐจ้าวรั้งพระเนตรกลับมาที่เซี่ยงเส้าหลง ตรัสว่า “ยังมิรีบไปทำงานให้แก่ข้าอีก?”

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตาสำรวจมองทุกผู้คนเที่ยวหนึ่ง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เรื่องนี้ไยต้องใช้เวลาสามวัน ก่อนอรุณจะรุ่งวันพรุ่งนี้ สิ่งของที่ถูกลักขโมยออกจากวังจะถูกนำกลับคืนมา คนร้ายก็ถูกกวาดจับมา แม้ตายก็จะนำซากศพมาถวายต่อต้าอ๋อง หากทำไม่ได้ เราผู้งมงายอาชาไม่อาจแบกหน้าพบกับอาทิตย์อุทัยวันพรุ่งนี้”

ทุกผู้คนรับฟังจนปากอ้าตาค้าง เซี่ยงเส้าหลงพอกล่าวจบ ก็ก้าวยาวๆ ไปยังประตูวัง หานฉ่วงหน้าเปลี่ยนสี ฉวยโอกาสที่ทุกผู้คนจับจ้องมองดูเงาหลังเซี่ยงเส้าหลง ตัวเองล่าถอยออกไปอย่างเงียบงัน

เซี่ยงเส้าหลงมาถึงลานสวนสนามหน้าประตูวัง เห็นอูกัวและพวกนับร้อยคนจูงม้ารอคอยอยู่ ดังนั้นไม่กล่าวกระไร ลอยตัวขึ้นบนหลังม้า

หานฉ่วงไล่ติดตามมา ร้องบอกให้หยุดก่อน เซี่ยงเส้าหลงคาดคิดแต่แรกว่าอีกฝ่ายต้องตามมา จึงสั่งคนยกม้าให้ตัวหนึ่ง จากนั้นควบม้าเคียงคู่กับหานฉ่วงออกจากประตูวัง

หานฉ่วงกล่าวอย่างร้อนรนว่า “แม่ทัพต่งคิดไปจับกุมคนที่ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงตาสาดประกายเย็นเยียบดุจสายฟ้า จับจ้องมองอีกฝ่ายกล่าวว่า “ย่อมไปยังตึกที่พักท่านพระยาหาน หรือท่านเข้าใจว่าโจรร้ายจะซ่อนตัวอยู่ที่อื่นอีก?”

หานฉ่วงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า “แม่ทัพต่งล้อเล่นแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจยาว กล่าวว่า “อยู่ต่อหน้าคนจริงไหนเลยกล่าววาจาแปลกปลอม เราผู้แซ่ต่งก็ทราบว่า ท่านไม่ล่วงรู้ว่าโจรร้าย

จะลงมือด้วยอำมหิตปานนี้ ตอนนี้เรื่องราวยังกอบกู้แก้ไขได้ ขึ้นอยู่ที่ท่านยินยอมร่วมมือหรือไม่ ไม่เช่นนั้นผลสุดท้ายเป็นอย่างไร ท่านคงทราบกระจ่างเป็นอย่างดี”

พลางใช้เท้าหนีบท้องม้า บังคับม้าพุ่งทะยานไปเบื้องหน้า อูกัวและพวกนับร้อยเคลื่อนไหวตาม ตวัดแส้ควบม้าติดตามอย่างรวดเร็ว

หานฉ่วงที่ถูกทอดทิ้งล้าหลังพลันขบกรามกรอด ไสม้าติดตามไป เสียงฝีเท้าม้าดังกึกก้อง ทำลายความฝันใกล้รุ่งของชาวเมืองหานตานโดยสิ้นเชิง

ปฏิบัติการสังหารสิ้น

เซี่ยงเส้าหลงและพวกควบม้าไปยังที่รวมพลของกองกำลังคัดสรรพิเศษ โดยปิดล้อมเส้นทางทุกสายซึ่งทอดสู่ตึกที่พักของหานฉ่วง เมื่อบรรลุถึง เซี่ยงเส้าหลงโบกมือต่อเถิงอี้ เถิงอี้เข้าใจความหมาย ชักชวนพี่น้องสิบกว่าคนลอยตัวขึ้นบนหลังม้า ติดตามเซี่ยงเส้าหลงและพวกมุ่งหน้าไปยังตึกที่พักของหานฉ่วง

หานฉ่วงที่ตามหลังสงสัยใจยิ่ง เซี่ยงเส้าหลงเคลื่อนไหวเช่นนี้ ไยมิใช่แหวกหญ้าให้งูตื่น แต่ตอนนี้เรื่องที่เขาห่วงใยคือตัวเอง อื่นๆ ไม่มีเวลาขบคิดมากความ

ขณะจะบรรลุถึงที่หมาย ภายในตึกที่พักปรากฏแสงโคมไฟสว่างวูบหนึ่ง คนของหานฉ่วงกลุ่มใหญ่ฮือออกมา

เซี่ยงเส้าหลงชะลอความเร็วของม้า ปล่อยให้หานฉ่วงติดตามจนทัน กล่าวว่า “ท่านพระยาสั่งบริวารท่านออกมาช่วยจับโจรให้หมดสิ้น”

ยามนี้ขบวนม้าห้าสิบกว่าตัวบรรลุถึงประตูตึก หานฉ่วงจึงร้องสั่งว่า “พวกเจ้าล้วนออกมาช่วยแม่ทัพรักษาเมืองจับโจร”

คนเหล่านั้นงงงันวูบ ยังเข้าใจว่าหานฉ่วงแสร้งแสดงละคร ดังนั้นรับคำโดยพร้อมเพรียง วิ่งกลับเข้าไปร้องบอกให้ผู้คนจัดเตรียมม้า

เซี่ยงเส้าหลงและพวกไม่หยุดม้า ควบขับผ่านถนนหลายสาย ค่อยร้องชักชวนหานฉ่วงว่า “ลงจากหลังม้า”

หานฉ่วงยังไม่เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้พากันกระโดดลงจากหลังม้าซึ่งยังวิ่งห้ออยู่ นักรบข้างเคียงทำหน้าที่ชักจูงม้าแทน ขบวนม้ายังคงควบขับต่อไป

หานฉ่วงอับจนปัญญา ชะลอความเร็วของม้าแล้วค่อยกระโดดลงจากหลังม้า ปล่อยให้ผู้อื่นชักจูงม้าไป ในใจอดนับถือเลื่อมใสแผนปฏิบัติการของเซี่ยงเส้าหลงมิได้ หวนนึกถึงหากตัวเองเป็นคนของซิ่นหลินจวิน ย่อมต้องคาดคิดว่ารัฐจ้าวส่งกำลังออกตรวจค้นตามที่ต่างๆ ต่อให้ได้ยินเสียงฝีเท้าม้า ก็ไม่ระแวงสงสัยอันใด

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ถลันหลบมาด้านข้าง เห็นภายในตึกที่พักของหานฉ่วงมีผู้คนสามร้อยกว่าคนควบม้ามาทางด้านนี้ ทางฝ่ายหานฉ่วงก็เดินกลับมาหาพวกเขา เซี่ยงเส้าหลงจึงกล่าว “สั่งให้คนของท่านควบม้าต่อไป ทุกประการทำตามคำสั่งพวกเรา”

หานฉ่วงมีสภาพเฉกเช่นขื่อยู่บนหลังเสือ ได้แต่โบกมือบอกใบ้ให้เหล่าบริวารมุ่งหน้าต่อไป เพียงสกัดตัวคนผู้หนึ่งไว้ ออกคำสั่งหลายคำ คนผู้นั้นค่อยรับคำสั่งควบม้าจากไป

จวบกระทั่งเสียงฝีเท้าเคลื่อนห่างหายไป เซี่ยงเส้าหลงค่อยกล่าวว่า “ท่านพระยา ตอนนี้ภายในเมืองถูกพวกเราล้อมไว้อย่างแน่นหนา ไม่มีผู้ใดผ่านเข้ามายังถนนหลายสายนี้ ขอเพียงท่านยอมร่วมมือกับพวกเรา ข้าพเจ้าจะรายงานไปว่าคนร้ายหมอบซุ่มที่สวนหลังของคฤหาสน์หยาฮูหยิน คิดลอบสังหารหยาฮูหยิน ถูกพวกเราไล่ต้อนออกมา ดังนั้นหลบหนีไปยังทิศทางของตึกที่พักท่านพระยา ไม่ทราบแผนการนี้ดำเนินการได้หรือไม่?”

หานฉ่วงขบคิดชั่วขณะแล้วกล่าว “ท่านสามารถละเว้นชีวิตผู้คนหรือไม่? ภายในยังมีบ่าวไพร่หญิงรับใช้สิบกว่าคน”

เซี่ยงเส้าหลงย้อนถามว่า “บ่าวไพร่หญิงรับใช้เหล่านั้นทราบเรื่องหรือไม่?”

หานฉ่วงสั่นศีรษะเป็นความหมายว่าพวกเขาไม่ทราบเรื่อง เถิงอี้

ล่วงรู้จิตใจเซี่ยงเส้าหลง ชิงกล่าวว่า “แล้วแต่สถานการณ์เถอะ หากฆ่าคนไม่เลือกหน้า กลับสะกิดความสงสัยผู้คนขึ้น”

หานฉ่วงค่อยกลับคืนสู่ความเยือกเย็น ทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงเสี่ยงตายปกป้องเขา นับเป็นน้ำใจมากแล้ว ในใจได้แต่ด่าทอคนของซิ่นหลินจวินเปิดเผยร่องรอย ทำลายแผนการใหญ่ไป ยามนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า “ทุกประการแล้วแต่พวกท่านจัดการเถอะ”

เพิ่งกล่าวจบ จิงจวิ้นไม่ทราบมุดมาจากที่ใด รายงานว่า “เตรียมการเรียบร้อยแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดประการหนึ่งขึ้น นี่คล้ายเหตุการณ์ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด มีกลุ่มก่อการร้ายยึดครองสิ่งปลูกสร้างหลังหนึ่งไว้ และครอบครองเอกสารในการจัดสร้างอาวุธ ภารกิจของพวกเขาคือช่วงชิงเอกสารนั้นกลับมา ความได้เปรียบของพวกเขาอยู่ที่ฝ่ายตรงข้ามไม่ระแคะระคายว่าคราเคราะห์มาเยือน ทั้งยังมีบุคคลที่ล่วงรู้เรื่องราวของศัตรูเช่นหานฉ่วงอยู่ด้วย

หานฉ่วงไม่รอให้เซี่ยงเส้าหลงซักถาม ชิงกล่าวว่า “พวกมันมีทั้งสิ้นสามสิบห้าคน แต่ทุกคนมีฝีมือสูงเยี่ยม หัวหน้าขบวนคือเล่อสิง เป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งของซิ่นหลินจวิน”

เซี่ยงเส้าหลงจำได้ว่า ระหว่างที่อยู่ในเมืองหลวงรัฐวุ่ยนั้น เคยรับประทานอาหารร่วมโต๊ะกับเล่อสิงผู้นี้ ต้องลอบทอดถอนใจ ซักถามตำแหน่งที่ซ่อนของฝ่ายตรงข้ามแล้วกล่าว “หากคนของพวกท่านคิดเข้าสู่ยุ้งฉางเขตตึกหลังที่พวกมันซ่อนตัวอยู่ ต้องกล่าวรหัสลับอันใดหรือไม่?”

หานฉ่วงลอบชมเชยในความรอบคอบของอีกฝ่าย ปากกล่าวว่า “รหัสลับคือ *‘หลูปันมากวาสนา’* อย่าลืมว่าทางด้านหยาฮูหยินต้องให้การตรงกับท่านต่งด้วย”

เถิงอี้ชิงฉุดลากอูกัวซึ่งเพิ่งมาถึงไปยังด้านข้าง สั่งให้อูกัวนำคนไปยังคฤหาสน์ของหยาฮูหยิน ซึ่งอยู่อีกถนนหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือตบไหล่หานฉ่วงกล่าวว่า “ท่านพระยาวางใจ หลังปฏิบัติการสิ้นสุด ซากศพเหล่านั้นจะกระจายอยู่ที่ตึกหลัง บนกำแพงและกลางถนน ให้ผู้คนเข้าใจว่า พวกมันคิดหลบหนีไปยังตึกที่พักของท่าน อย่าว่าแต่เจ้ารัฐจ้าวเพียงต้องการบันทึกลับหลูปันกลับคืน ไม่สนพระทัยว่าได้กลับคืนอย่างไร”

หานฉ่วงขมวดคิ้วกล่าวว่า “เกรงว่าคนของท่านจะแพร่งพรายออกไป”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “นับตั้งแต่ทราบว่าท่านพระยามีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เราก็ตกลงใจที่จะปกปิดให้แก่ท่าน ผู้ที่โอบล้อมอยู่รอบนอกเป็นทหารจ้าว ส่วนขุมกำลังที่ร่วมปฏิบัติการเป็นคนที่ติดตามเรามาจากตระกูลอู”

หานฉ่วงตื้นตันใจยิ่ง กล่าวว่า “ท่านต่งมีน้ำใจสหายจริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงกลับตำหนิตัวเองใจอ่อน แม้แต่กับคนต่ำช้าเช่นหานฉ่วงยังเป็นเช่นนี้ แต่ว่าหากไม่ได้รับความช่วยเหลือจากหานฉ่วง สิ่งที่ได้กลับคืนมาอาจเป็นบันทึกลับหลูปันที่ถูกเผาทำลายเป็นเถ้าถ่าน ยามนั้นกล่าวว่า “ท่านพระยาโปรดไปสมทบกับคนของท่าน จากนั้นรอฟังข่าวดี”

กล่าวจบชักชวนเถิงอี้กับจิงจวิ้นเร้นกายไปยังตึกที่พักของหานฉ่วง คนในกองกำลังคัดสรรพิเศษหลายคนก็ *“คุ้มครองส่ง”* หานฉ่วงจากไป

ชาวบ้านละแวกใกล้เคียงถูกเสียงฝีเท้าม้าปลุกตื่นแต่แรก ทุกผู้คนอกสั่นขวัญแขวน แต่ไม่กล้าชะโงกศีรษะออกดู ทั้งยังปิดประตูหน้าต่างกลัวว่าประสบภัยลาม

เซี่ยงเส้าหลงหักห้ามความเคียดแค้นอาฆาตต่อการตายของเจาน้อยและเหล่าหญิงรับใช้ กลับคืนสู่ความหนักแน่นเยือกเย็น เพื่อจัดการกับกลุ่ม “ก่อการร้าย” เหล่านี้

ภายใต้แสงจันทร์รำไรสาดส่อง เซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้ จิงจวิ้น และ

นักรบฝีมือดีจากกองกำลังคัดสรรพิเศษยี่สิบกว่าคน อาศัยเครื่องมือปีนกำแพงเข้าสู่ตึกที่พักของหานตาน ทิ้งตัวลงยังสวนหลัง

ทุกประการเงียบสงบ มีแต่เสียงฝีเท้าม้าดังจากท้องถนน ซึ่งจงใจควบขับไปมา พอดีกลบเสียงความเคลื่อนไหวของพวกเขา

เขตตึกหลังเป็นฉางข้าวติดกันสามหลัง หลังกึ่งกลางคือเป้าหมายจู่โจม ทุกผู้คนคืบคลานเข้าไป เล็งประตูหน้าต่างเป็นมั่นเหมาะ แล้วแยกย้ายกันซ่อนตัวไว้ บางคนปีนป่ายขึ้นบนหลังคา ตระเตรียมเจาะทะลวงช่องระบายอากาศลงไป ภายในฉางข้าวมืดมิดสนิท ปราศจากสุ้มเสียงใด

จากนั้นปรากฏคนในกองกำลังคัดสรรพิเศษห้าสิบกว่าคน อาศัยเชือกขอเกี่ยวปีนเข้ากำแพงต่างๆ เข้ามาซ่อนตัวอยู่ตามพุ่มไม้ดอก ถือหน้าไม้ตระเตรียมจู่โจม เซี่ยงเส้าหลงเห็นตระเตรียมพรักพร้อม ค่อยชักชวนเถิงอี้ชักกระบี่ เดินไปยังประตูยุ้งฉาง ยกมือเคาะประตู

เสียงเคาะประตูดังระคายหูเป็นพิเศษ แต่ในยุ้งฉางปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด เถิงอี้จึงร้องบอกว่า “หลูปันมากวาสนา”

ชั่วครู่ให้หลัง มีคนร้องถามจากหลังประตูว่า “เรื่องอันใด ตอนนี้ไฉนมาหาพวกเรา?”

เถิงอี้ร้องตอบว่า “รีบเปิดประตู ท่านพระยาใช้พวกเรามาส่งข่าว”

คนผู้นั้นไม่ทันเฉลียวใจ เปิดประตูไม้อันหนาหนักออก เถิงอี้ชิงถีบเท้าใส่ คนเปิดประตูแผดร้องคำหนึ่ง ทั้งคนทั้งประตูผงะไปยังด้านใน

ถึงเวลาลงมือแล้ว นักรบกองกำลังคัดสรรพิเศษโยนโคมลมคลั่งตายยี่สิบกว่าดวง ผ่านช่องระบายอากาศทั้งแปดแห่งลงไป โคมชนิดนี้มีขนาดเท่าลูกหนังใบหนึ่ง ไส้โคมอยู่ตรงกลาง ผิวโคมเจาะช่องรูระบายอากาศ และฉาบตัวยาป้องกันการลุกไหม้ เมื่อจุดโคมขึ้นจะไม่ติดไฟลุกไหม้ จัดเป็นเครื่องมือเสริมปฏิบัติการยามวิกาล

พริบตานั้นยุ้งฉางอันกว้างขวางซึ่งจัดวางธัญพืชสิบกว่าเข่งพลันสว่างไสว เผยเห็นชายฉกรรจ์สามสิบกว่าคน บ้างนั่งบ้างนอนอย่างชัดตา คนทั้งหมดอยู่ในโลกมืด พลันกลับกลายเป็นอยู่ในที่สว่าง สายตาไม่ทัน

ปรับตัว ยังมองไม่เห็นอันใด บวกกับเหตุแปรเปลี่ยนอุบัติขึ้นอย่างกะทันหัน ล้วนไม่ทราบทำอย่างไรดี

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ล้วนตระเตรียมแต่แรก เมื่อโคมลมคลั่งตายถูกโยนลงในยุ้งฉาง ศัตรูเปิดเผยร่องรอยออกมา ทั้งสองก็กลิ้งตัวเข้าไป เซี่ยงเส้าหลงยังซัดมีดบินออก คนที่มาเปิดประตูถูกประตูไม้อันหนาหนักกระแทกศีรษะแตกโลหิตหลั่งไหล จากนั้นถูกมีดบินปักใส่ลำคอล้มหงายลง

ในยุ้งฉางซึ่งสว่างไสว หากทว่ายังมืดครึ้มอยู่ คนของซิ่นหลินจวินยังสวมชุดนักบู๊เต็มอัตรา หาได้ถอดออกไม่ ทั้งปรากฏผู้คนสองคนดาหน้ามา เซี่ยงเส้าหลงจดจำออกว่าหนึ่งในสองคือเล่อสิงเอง เมื่อเซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้กระโดดปราดขึ้น กระบี่ก็เสือกแทงจากล่างขึ้นบนจมลึกไปในท้องน้อยของคนทั้งสอง จากนั้นลากกระบี่ไปทางแนวขวาง

เล่อสิงกับพวกพ้องอีกคนหนึ่งไม่ทันชักอาวุธออก ก็แผดเสียงร้องออกมา ร่างโซซัดโซเซล่าถอยไปด้านหลัง พร้อมกับหยาดโลหิตที่สาดกระจาย พร้อมกันนั้นเสียงหน้าไม้ดังขึ้น ผู้คนที่หลงเหลือถูกหน้าไม้ยิงใส่ ล้มระเนระนาดลง เล่อสิงกับคนผู้นั้นเซถอยไปสิบกว่าก้าว ก็หงายร่างล้มลงสิ้นใจตาย

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงสภาพที่เจาน้อยถูกเผาเป็นเถ้าถ่าน ไหนเลยยอมไว้ไมตรี โถมออกไปสะบัดกระบี่คลื่นโลหิต เข่นฆ่าผู้คนติดต่อกันสองคน ค่อยพบว่าไม่มีศัตรูที่ลุกขึ้นได้อีก จิงจวิ้นซึ่งทะลวงหน้าต่างเข้ามา ยังสังหารศัตรูมากกว่าเขาคนหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงกลับมาที่ข้างซากศพของเล่อสิง ผลจากการตรวจค้นค่อยค้นพบบันทึกลับหลูปันทั้งฉบับเดิมและฉบับคัดลอก อดสะทกสะท้อนมิได้ หากมิใช่ของเหล่านี้ เจาน้อยไหนเลยต้องตาย?

เถิงอี้เดินมาถามว่า “ท่านคิดกลบเกลื่อนให้แก่หานฉ่วงจริงๆ?”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจคำหนึ่ง ผุดลุกขึ้นถามว่า “ข้าพเจ้าใช่ใจอ่อนไปหรือไม่?”

เถิงอี้ปาดเช็ดคราบโลหิตบนคมกระบี่ ปากกล่าวว่า “พวกเรามีเวลาไม่มากนัก รีบดำเนินการเถอะ”

พลางโบกมือเป็นสัญญาณ เหล่านักรบกองกำลังคัดสรรพิเศษรีบเคลื่อนย้ายซากศพออกไปยังท้องถนน และวางพาดกับกำแพงตึก

เซี่ยงเส้าหลงนำบันทึกลับหลูปันกลับไปถวายเจ้ารัฐจ้าว พร้อมกับกราบทูลว่าตนลอบเข้าตึกของหยาฮูหยิน บีบคั้นคนร้ายออกมาจวบกระทั่งล้อมสังหารศัตรูเป็นผลสำเร็จ เจ้ารัฐจ้าวทรงชื่นชมโสมนัสยิ่ง รวมทั้งจิงฮองเฮากับหยาฮูหยินซึ่งตาบวมแดง ต่างมองดูวีรบุรุษคนใหม่นี้ด้วยความนิยมชมชื่น

กวอไคกลับกลอกตาไปมา กล่าวว่า “แม่ทัพต่งไยไม่จับเป็นศัตรูจะได้คาดคั้นเอาผิดต่อซิ่นหลินจวิน?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า “เราจำต้องลงมืออย่างเฉียบขาด ไม่เช่นนั้นหากปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามทำลายบันทึกลับหลูปันไป พวกเราไม่อาจรับความเสียหายได้”

จิงฮองเฮาตรัสเสริมว่า “หลงหยางจวินจดจำผู้ตายหลายคนออกและยืนยันว่าผู้นำขบวนเป็นนักเกาะกินของซิ่นหลินจวินนามเล่อสิง ขอเพียงจัดส่งซากศพกลับไปยังรัฐวุ่ย ซิ่นหลินจวินก็แทบคลั่งใจตายแล้ว”

เจ้ารัฐจ้าวผงกพระพักตร์เห็นพ้อง รับสั่งต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า “ท่านต่งประกอบความดีความชอบ ข้าย่อมต้องปูนบำเหน็จ...”

เซี่ยงเส้าหลงคุกเข่าลงกราบทูลว่า “เราปล่อยให้คนร้ายกบดานอยู่ในนครหานตานโดยไม่รู้สึกตัว ต้าอ๋องไม่สืบสาวเอาผิด นับเป็นพระกรุณามากแล้ว เราขอเสนอให้ประจานศพคนร้ายเป็นเวลาสามวัน เพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นของส่วนรวม ขณะเดียวกันคิดจัดกำลังรักษาเมืองใหม่ ขอต้าอ๋องทรงอนุญาต”

เจ้ารัฐจ้าวตรัสว่า “ท่านต่งรีบเสนอแผนมา หากไม่มีปัญหาจะอนุญาตทันที” ตรัสพลางทรงหาวออกมา เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสทูลลา

ยามนั้นท้องฟ้าเพิ่งรุ่งสางสว่าง

เซี่ยงเส้าหลงโดยสารรถเดินทางกลับพร้อมกับหยาฮูหยิน นางขดตัวอยู่ในอ้อมอกเซี่ยงเส้าหลง ยังเศร้าโศกไม่คลาย

เซี่ยงเส้าหลงลูบไล้หัวไหล่นาง ปลอบโยนว่า “คนตายไม่อาจฟื้นคืนชีพ พวกเราได้แต่แปรความคับแค้นเป็นพลัง เพื่อรับมือกับวิกฤตการณ์เฉพาะหน้า”

หยาฮูหยินสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า “พวกนางตายอย่างอนาถนัก กระทั่งโฉมหน้ายังจำแนกไม่ออก ที่แท้เป็นผู้ใดสมรู้ร่วมคิดกับคนร้าย ปล่อยให้อาศัยทางอุโมงค์ลอบเข้าวังหลวง?”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน เรื่องนี้หากสืบสาวราวเรื่อง เกรงว่าจิงฮองเฮาซึ่งมาจากรัฐวุ่ยมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย แต่หากไม่อธิบายต่อหยาฮูหยิน ด้วยสติปัญญาของนาง ภายภาคหน้าอาจสืบทราบว่าเขาหลอกลวงนาง ดังนั้นบ่งบอกถึงบทบาทของหานฉ่วงต่อนาง

หยาฮูหยินรับฟังจนแค้นใจยิ่ง กล่าวว่า “ท่านไฉนปล่อยปละละเว้นหานฉ่วง?”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็อับจนปัญญา ทั้งนี้เพราะเรื่องราวเกี่ยวพันถึงจิงฮองเฮา หากแม้นรัฐจ้าวกับรัฐวุ่ยผิดใจกัน ผู้ที่ได้ประโยชน์คือเถียนตานกับหลี่หยวน ข้าพเจ้าเคยรับปากท่านว่าจะช่วยเหลือพระเชษฐาท่าน ท่านสมควรเข้าใจความคับแค้นจำเป็นของข้าพเจ้า”

หลังจากยกอ้างเหตุผลออกไป หยาฮูหยินไม่อาจสืบสาวเอาความ เพียงฟุบร่างกับอ้อมอกของเขา กล่าวเบาๆ ว่า “เส้าหลง ข้าพเจ้าแค้นพระเชษฐา พระองค์นอกจากนึกถึงตัวเองและผลประโยชน์โดยตรงแล้ว ไม่ได้กังวลสนพระทัยอันใด”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ ผู้ที่เป็นฮ่องเต้ สุดท้ายคงกลับกลายเป็นเช่นนี้ เขาอดนึกถึงเสี่ยวผาน หรือจิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคตมิได้ ในใจบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงอย่างบอกไม่ถูก

สถานะที่ล่อแหลม

นครหานตานผ่านช่วงเช้าอย่างสงบ หากทว่าไม่สงบจริงๆ คนของซิ่นหลินจวินถูกสังหารสิ้น สะท้านไปทั่วทั้งเมือง หนุนส่งศักดิ์ฐานะแม่ทัพรักษาเมืองของเซี่ยงเส้าหลงขึ้นถึงจุดสูงสุด

หลังจากนั้นอีกหลายวัน เซี่ยงเส้าหลงและพวกวุ่นวายไม่หยุดดำเนินการป้องกันรักษาเมือง แท้ที่จริงเตรียมการลับเพื่อคร่ากุมจ้าวมู่กลับนครเสียนหยาง

เฉิงซวีได้รับการช่วยเหลือจากกวอไค กลับคืนสู่ตำแหน่งหัวหน้าทหารองครักษ์วังหลวงโดยมีความผิดติดตัว ทั้งสองล้วนริษยาอาฆาตต่อเซี่ยงเส้าหลงกว่าเดิม

เหตุการณ์เคลื่อนไหวของคนของซิ่นหลินจวิน ทำให้เถียนตานกับหลี่หยวนเก็บเนื้อเก็บตัว ไม่ทราบว่าพวกเขาคิดอ่านอย่างไร หานฉ่วงตกเป็นเป้าสงสัยของผู้อื่น ยิ่งไม่ปรากฏตัวออกมา ส่วนหลงหยางจวินตกลงใจเดินทางกลับรัฐวุ่ย ดังนั้นเจ้ารัฐจ้าวกำหนดวันจัดงานเลี้ยงส่งหลงหยางจวินในวังหลวง

ก่อนงานเลี้ยงส่งสามวัน จ้าวมู่ส่งคนมาเรียกตัวเซี่ยงเส้าหลงเข้าพบ เซี่ยงเส้าหลงทราบกระจ่างแก่ใจว่าเป็นเรื่องราวใด ดังนั้นพักงานต่างๆ ไว้ เดินทางไปยังตึกพระยา

จ้าวมู่ชักนำเซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่ห้องลับ กล่าวว่า “แผนของท่าน

ยอดเยี่ยมยิ่ง เราทดสอบทราบแล้วว่าผู้ใดจงรักภักดีต่อเรา ผู้ใดเป็นคนต่ำช้าที่คอยหันหางเสือตามลม”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ท่านพระยารีบมอบรายชื่อบุคคลที่ไม่ยอมลงนามในหนังสือแสดงความภักดีต่อเรา เราจะได้กราบทูลให้เจ้ารัฐจ้าวจัดการ”

จ้าวมู่ล้วงบัญชีรายชื่อออกมาฉบับหนึ่ง คลี่กางบนโต๊ะเตี้ย เซี่ยงเส้าหลงเพ่งตามอง เห็นมีรายชื่อบุคคลสิบกว่าคน ในจำนวนนี้มีเฉิงซวีอยู่ด้วย นอกจากนั้นล้วนเป็นขุนนางฝ่ายบุ๋นและแม่ทัพฝ่ายบู๊ภายในเมือง ต้องกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เฉิงซวีมิใช่คนของกวอไคหรอกหรือ? ไฉนมีรายชื่ออยู่ด้วย...”

จ้าวมู่ตาทอประกายดุร้าย กล่าวว่า “เจ้าผู้นี้ทรยศเนรคุณ ครั้งกระโน้นหากมิใช่เราสนับสนุน ไหนเลยมีโอกาสไต่เต้าถึงตำแหน่งหัวหน้าทหารองครักษ์ ท่านทางที่ดีฉวยโอกาสที่เจ้ารัฐจ้าวไม่พอพระทัยต่อมัน โจมตีเป็นการซ้ำเติม”

เขากล่าวเช่นนี้ เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าเฉิงซวีไม่ได้เป็นคนของจ้าวมู่ เพียงแต่คิดยืมมือฆ่าคน เพื่อให้คนของเขาแทนที่เฉิงซวี จากข้อนี้แสดงว่า ผู้ใดมีโอกาสเป็นหัวหน้าทหารองครักษ์วังหลวง ผู้นั้นอาจเป็นพวกเดียวกับจ้าวมู่

จ้าวมู่กล่าวอีกว่า “เจ้ารัฐจ้าวทรงเรียกตัวหลี่มู่กลับจากสมรภูมิจริงๆ ภายในเจ็ดวันจะบรรลุถึงนครหานตาน เฮอะ แต่ว่ามันเท่ากับกลับมาหาที่ตาย ทั้งนี้เพราะเจ้ารัฐจ้าวมีชีวิตอีกไม่กี่วันแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงลอบยินดี ทราบว่าจ้าวมู่ตระเตรียมก่อการกบฏแล้ว ยามนั้นแสร้งกล่าวอย่างลิงโลดว่า “เราก็เตรียมการพร้อมแล้ว ท่านพระยาตระเตรียมลงมือเมื่อใด?”

กล้ามเนื้อบนใบหน้าจ้าวมู่สั่นกระตุก จนรอยแผลเป็นสายนั้นคล้ายงูน้อยที่แผ่แม่เบี้ยเตรียมฉกกัดผู้คน ปากกล่าวว่า “สามวันให้หลังในงานเลี้ยงส่งหลงหยางจวิน ขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊จะชุมนุมที่วังหลวง นับ

ว่าถึงเวลาลงมือแล้ว”

คราครั้งนี้แม้แต่เซี่ยงเส้าหลงยังงุนงงสงสัย กล่าวว่า “แต่ตอนนั้นภายในวังหลวงมีการรักษาการณ์อย่างเข้มงวด พวกเรามีโอกาสลงมือได้อย่างไร?”

มุมปากจ้าวมู่ปรากฏรอยยิ้มอันเยือกเย็นขึ้น กล่าวว่า “ขอเพียงท่านหาทางเรียกระดมนายทัพที่จงรักภักดีต่อเจ้ารัฐจ้าวเข้าวัง จัดคนของเราท่านประจำที่แทน การรักษาเมืองจะตกอยู่ในมือพวกเรา เมื่อถึงเวลานครหานตานไยมิใช่เฉกเช่นเนื้อบนเขียงกับส้มในลังหรอกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ท่านพระยาสามารถบอกให้กระจ่างชัดกว่านี้หรือไม่?”

จ้าวมู่ผงกศีรษะกล่าวว่า “ผู้ช่วยของพวกเรายังคงเป็นโจรน้อยเซี่ยงเส้าหลง เราจะสร้างสถานการณ์ว่ามันเข้าเมืองมา เจ้ารัฐจ้าวย่อมบีบบังคับท่านออกตามล่าโจรน้อย ท่านก็ระดมกำลังทั้งหมดโอบล้อมวังหลวงไว้ อีกด้านหนึ่งให้เปิดประตูเมือง ปล่อยให้ทัพฉีของเถียนตานบุกเข้าเมืองมา”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “นี่ไยมิใช่เป็นการลงมืออย่างหักโหม? ยังมีท่านพระยาไว้วางใจชาวฉีหรือ?”

จ้าวมู่กล่าวอย่างไม่พอใจอยู่บ้างว่า “เรามีความคิดอ่านเอง ขอเพียงท่านกุมอำนาจสั่งการกำลังทหารในนครหานตานไว้ และทำตามคำสั่งเรา สามวันให้หลังจะถึงวาระสุดท้ายของเจ้ารัฐจ้าวแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงแน่ใจว่าเรื่องราวต้องไม่รวบรัดเพียงนี้ แต่ทราบว่าหากซักถามสืบไป ต้องสะกิดความสงสัยของอีกฝ่าย ได้แต่รับคำล่าถอยจากมา

เซี่ยงเส้าหลงเดินทางเข้าวัง เข้าเฝ้าเจ้ารัฐจ้าว เพราะกริ่งเกรงว่าในทหารองครักษ์มีคนของจ้าวมู่ปะปนอยู่ จึงปรายตาเป็นเชิงบอกใบ้เจ้ารัฐจ้าวเข้าพระทัยดี เสด็จนำเซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่อุทยานหลวง เหล่าทหารองครักษ์ได้แต่ยืนถวายการอารักขาแต่ไกล

เซี่ยงเส้าหลงรายงานกราบทูลต่อเจ้ารัฐจ้าว เจ้ารัฐจ้าวพอสดับจนจบ ต้องทอดถอนพระทัยตรัสว่า “จนบัดนี้ข้าค่อยล่วงรู้ถึงความจงรักภักดีและความสำคัญที่หลี่มู่กับเหลียนผ่อมีต่อรัฐจ้าวเรา หลังจากกำจัดจ้าวมู่กับพวก ท่านต่งต้องทำงานต่อไป ข้าจะไม่ลืมเลือนความดีความชอบของท่านเด็ดขาด”

เซี่ยงเส้าหลงพอฟังรับสั่งที่กลั่นจากน้ำพระทัยของเจ้ารัฐจ้าว ในใจกลับบังเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคล รู้สึกไม่สบายใจยิ่ง

อาจบางทีรับสั่งเหล่านี้ขัดแย้งกับเจ้ารัฐจ้าว ซึ่งไม่มีน้ำพระทัยแท้จริง จึงสะกิดปฏิกิริยาของเซี่ยงเส้าหลงขึ้น ทูลถามว่า “หากแม่ทัพเฉิงถูกปลดจากตำแหน่ง ต้าอ๋องทรงดำริแต่งตั้งผู้ใดแทน?”

เจ้ารัฐจ้าวไม่ทันเข้าพระทัย ขมวดพระขนงตรัสถามว่า “แม่ทัพต่งไฉนรีบร้อนต้องการทราบ?”

เซี่ยงเส้าหลงกราบทูลว่า “จนบัดนี้จ้าวมู่ยังปกปิดเรื่องราวต่อเรามากมาย เราคาดว่าในเหล่าทหารองครักษ์วังหลวง ต้องมีคนที่จงรักภักดีต่อเขา หากแม่ทัพเฉิงถูกปลดจากตำแหน่ง คนของจ้าวมู่อาจก้าวขึ้นมาแทนที่”

เจ้ารัฐจ้าวส่ายพระพักตร์ตรัสว่า “นี่เป็นความคิดเข้าข้างตัวเองของจ้าวมู่ บุคคลที่เหมาะสมมีอยู่หลายคน ข้าไม่เชื่อว่าพวกมันล้วนเข้ากับฝ่ายกบฏ”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด กล่าวว่า “หากแม่ทัพเฉิงประสบเหตุเภทภัย ต้าอ๋องคงต้องแต่งตั้งผู้อื่นควบคุมดูแลทหารองครักษ์ชั่วคราว บุคคลที่อยู่ในพระทัยต้าอ๋องเป็นใคร?”

ทหารองครักษ์วังจ้าวอยู่ภายใต้การควบคุมของหัวหน้าทหารองครักษ์ ถัดจากนั้นมีสิบราชองครักษ์ แยกกันปกครองทหารสิบกอง แต่ละกองมีกำลังทหารหนึ่งพันถึงหนึ่งพันห้าร้อยนาย กองทหารที่รับหน้าที่ถวายการอารักขาเจ้ารัฐจ้าว ได้รับการฝึกเป็นพิเศษ เหนือกว่าทหารรักษาเมืองกับกำลังตามชายแดน โดยทั่วไปแล้ว หากหัวหน้า

ทหารองครักษ์วังหลวงไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ สมควรคัดเลือกตัวจากในราชองครักษ์ขึ้นมาแทนที่ เนื่องจากพวกเขาคุ้นกับระบบรักษาความปลอดภัยภายในวัง จะได้ไม่เกิดปัญหาใดๆ

เจ้ารัฐจ้าวทรงดำริชั่วขณะ ค่อยทอดถอนพระทัยตรัสว่า "เรื่องนี้ยากตกลงใจได้จริงๆ"

เซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้พระอุปนิสัยของเจ้ารัฐจ้าวซึ่งขาดความเด็ดเดี่ยวเป็นอย่างไร จึงไม่ทูลถามต่อ เพียงกราบทูลว่า "ดูท่าหากไม่ได้รับหนังสือแสดงความภักดีเหล่านั้นมา ยากจะล่วงรู้ขุมกำลังของจ้าวมู่ ต้าอ๋องโปรดมอบหมายเรื่องนี้ให้เราจัดการเถอะ"

เจ้ารัฐจ้าวตรัสว่า "วันพรุ่งนี้ข้าจะมอบตราอาญาสิทธิ์อีกครึ่งส่วนแก่ท่าน ให้ท่านเรียกระดมกำลังทหารทั้งหมด..." หยุดเล็กน้อยจึงรับสั่งว่า "หากเถียนตานมีส่วนร่วมกับแผนก่อการกบฏล้มล้างข้า ข้าคิดฉวยโอกาสนี้ฆ่ามัน ท่านต่งมีความมั่นใจหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงทูลถามว่า "ต้าอ๋องทรงครุ่นคิดถึงผลที่ตามมาหรือไม่?"

เจ้ารัฐจ้าวตรัสว่า "ข้าใคร่ครวญมาหลายวันแล้ว หากว่ารัฐฉีปราศจากเถียนตาน เฉกเช่นพยัคฆ์ไร้เขี้ยวเล็บ ปัญหาอยู่ที่คนผู้นี้ยากจัดการได้ จึงสอบถามความเห็นจากท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงขบกรามกรอด รับพระบัญชามา จากนั้นกราบทูลว่า "เรื่องจัดการกับจ้าวมู่ ขอต้าอ๋องอย่าได้แพร่งพรายต่อผู้ใด รวมทั้งกวอไคด้วย"

เจ้ารัฐจ้าวตรัสว่า "ท่านต่งระแวงสงสัยกวอไคหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงกราบทูลคำเดิมว่า "วันใดที่ไม่ได้รับหนังสือแสดงความภักดีเหล่านั้น พวกเราไม่แน่ใจว่าผู้ใดอยู่ฝ่ายกบฏ ไม่แน่ว่าคนของกวอไคมีพวกพ้องของจ้าวมู่ปะปนอยู่ ในช่วงเวลาสำคัญเช่นนี้สมควรเพิ่มความรอบคอบกว่าเดิม"

เจ้ารัฐจ้าวทรงดำริชั่วขณะ ในที่สุดพยักพระพักตร์รับ

เซี่ยงเส้าหลงเดินทางกลับตึกบัญชาการตามตัวเถิงอี้มา ถ่ายทอดบอกเรื่องราวให้ทราบ เถิงอี้ลงความเห็นว่าจ้าวมู่บังเกิดความกริ่งเกรงต่อเซี่ยงเส้าหลง ทั้งนี้เพราะปฏิบัติการช่วงชิงบันทึกลับหลูปันของเซี่ยงเส้าหลงร้ายกาจจริงๆ

เซี่ยงเส้าหลงก็ทราบว่า การก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมืองทำให้เขาเปลี่ยนจากปิดบังตัวเป็นเปิดเผยตน มีสถานะล่อแหลมยิ่ง ดังนั้นใช้คนไปตามตัวผูปู้มา สอบถามถึงความเคลื่อนไหวของจ้าวมู่

ผูปู้ขบคิดแล้วกล่าว “ระหว่างนี้จ้าวมู่น้อยครั้งจะอยู่ในตึก ผู้ที่ติดสอยห้อยตามมันล้วนเป็นคนสนิทที่รับใช้มันนับสิบปี พวกเราเพียงรับหน้าที่ระวังป้องกันในตัวตึก”

เซี่ยงเส้าหลงถามอีกว่า “ทุกครั้งที่จ้าวมู่กลับมา ใช่แวะไปยังที่ใดที่หนึ่งเป็นพิเศษหรือไม่?”

ผูปู้งงงันวูบจึงกล่าว “ท่านต่งถามเช่นนี้ ผู้ต่ำต้อยค่อยนึกออก หลายวันนี้พอกลับมาถึง เขาจะแวะไปยังเรือนอาคันตุกะที่สวนไม้ดอกทางทิศตะวันออกของตึก และสั่งให้เราจัดส่งผู้คนไปวางกำลังรักษาการณ์อยู่ที่นั่นรวมห้าจุด ท่านต่งถามเช่นนี้คงมีสาเหตุเคลือบแฝงแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง บอกเรื่องหนังสือแสดงความภักดีออกไป จากนั้นกล่าวว่า “จ้าวมู่คงซุกซ่อนหนังสือแสดงความภักดีอยู่ที่นั่น เฮอะ คืนนี้ข้าพเจ้าจะไปค้นหาหนังสือแสดงความภักดีดู”

ผูปู้รีบกล่าวว่า “คืนนี้จ้าวมู่นัดหารือกับเถียนตานและหลี่หยวน คาดว่าคงเพิ่มกำลังรักษาการณ์ ไม่สามารถปะปนเข้าไปโดยไม่ถูกพบเห็น”

ทอดถอนใจแล้วกล่าวสืบต่อ “เถียนตานจัดมือดีสิบกว่าคนปะปนอยู่ในกลุ่มของพวกเรา ตอนนี้แม้กระทั่งพวกเรายังอกสั่นขวัญแขวน ระมัดระวังอยู่ทุกฝีก้าว”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน จ้าวมู่มีเรื่องสำคัญคิดหารือกับเถียนตานและหลี่หยวน กลับปกปิดอำพรางเขา แสดงว่าเถิงอี้คาดการณ์ไม่ผิด จ้าวมู่ไม่ไว้วางใจในตัวผู้งมงายอาชาแล้ว ยามนั้นกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารอ

จนคล้อยดึกค่อยเข้าไป ตอนนั้นเถียนตานกับหลี่หยวนคงอำลาจากไปแล้ว”

ผูปู้สั่นศีรษะกล่าวว่า “เถียนตานที่จัดส่งผู้คนมาสิบกว่าคน เพราะว่ามันส่งมอบสุนัขดุขนาดใหญ่จากทางภาคเหนือให้แก่จ้าวมู่ยี่สิบกว่าตัว สุนัขดุเหล่านี้มิเพียงมีจมูกในการสูดดมกลิ่น ทั้งยังมีหูตาที่ปราดเปรียว พอถึงยามเที่ยงคืนจะถูกปล่อยออกมาลาดตระเวนทั่วทั้งตึก พวกมันเพียงเชื่อฟังคำสั่งของบริวารเถียนตาน ดังนั้นองครักษ์ดั้งเดิมล้วนขึ้นไปอยู่ตามหอยามทั้งสิบกว่าแห่ง ไม่มีผู้ใดกล้าลงมา”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าว “นี่คงเป็นแผนของเถียนตาน ต่อให้มีไส้ศึกของเจ้ารัฐจ้าววางอยู่ในตึก ก็ไม่อาจเคลื่อนไหวได้ เฮอะ เมื่อเป็นเช่นนี้ข้าพเจ้าจะฉวยโอกาสที่พวกมันจัดงานเลี้ยงอาหารค่ำ ลอบเข้าตึกไป”

ผูปู้กล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “ท่านต่งโปรดใคร่ครวญให้ดี ภายในตึกวางกำลังรักษาการณ์สองพันคน รายล้อมรอบนอกไว้อย่างแน่นหนา แม้แต่บนหลังคาตึกก็จัดมือธนูหมอบซุ่มอยู่ ท่านไม่สามารถเร้นกายเข้าไปได้”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “เรื่องขโมยดูหนังสือแสดงความภักดีต้องตบตาจ้าวมู่ จึงจะประสบผล เอาเถอะ หากเรื่องนี้เสี่ยงภัยเกินไป ข้าพเจ้าจะยกเลิกเอง เมื่อครู่ท่านบอกว่าจ้าวมู่สั่งให้เพิ่มกำลังรักษาการณ์ที่เรือนอาคันตุกะ ไม่ทราบจัดวางพี่น้องของท่านเข้าไปหรือไม่?”

ผูปู้ทอดถอนใจกล่าวว่า “จ้าวมู่จะเป็นคนคัดเลือกตัวบุคคลเอง นับแต่เกิดเหตุคนร้ายหญิง เรื่องราวใหญ่น้อยภายในตึกต้องได้รับอนุญาตจากมันก่อน ท่านต่ง เราเห็นว่าไม่สมควรเสี่ยงอันตราย” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสริมว่า “คนของเถียนตานล้วนมีฝีมือสูงเยี่ยม สองพี่น้องตระกูลหลิว ยิ่งสามารถสู้ศัตรูหนึ่งต่อสิบ ฟังว่าตันฉู่นั้นร้ายกาจยิ่งกว่า ทั้งเชี่ยวชาญวิชาพิชัยสงคราม นอกจากท่านต่งแล้วในนครหานตานไม่มีผู้ใดเป็นคู่มือของมัน”

เซี่ยงเส้าหลงตัดบทว่า “คืนนี้ลองดูเหตุการณ์แล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ”

ผูปู้ทอดถอนใจ ล้วงภาพแผนที่ของตึกพระยาจากอกเสื้อม้วนหนึ่ง กล่าวว่า “เราจัดเตรียมภาพแผนที่ของตึกพระยาไว้แล้ว มีการกำหนดหอยามและทางออกต่างๆ ที่นี้คือเรือนอาคันตุกะ อย่าได้ปีนขึ้นทางหลังคา เพราะจัดวางหน่วยซุ่มไว้”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นหน่วยยามตามจุดต่างๆ ล้วนขีดวงเอาไว้ ยามนั้นศึกษาดูชั่วขณะจึงกล่าว “ขอเพียงหลบเลี่ยงจากเวรยามรอบนอก พวกเราจะมีโอกาสแล้ว เส้นหยาบรอบเรือนอาคันตุกะนี้เป็นอะไร?”

ผูปู้ตอบว่า “เป็นคูน้ำซึ่งขุดด้วยแรงงานมนุษย์ กลายเป็นฉากกั้นตามธรรมชาติ ดังนั้นคิดเข้าใกล้เรือนอาคันตุกะไม่ง่ายนัก”

พลางอธิบายเพิ่มเติมอีกหลายประโยค เซี่ยงเส้าหลงกลัวว่าผูปู้รั้งอยู่นาน อาจสะกิดความสงสัยของผู้คน รีบเร่งรัดให้จากไป

หลังจากส่งผูปู้ไป เซี่ยงเส้าหลงศึกษาภาพแผนที่ต่อ ยังนึกหาวิธีลอบเข้าตึกพระยาโดยไม่ถูกพบเห็นไม่ออก พานเดินทางไปหาจี้เอียนหยาน

จี้เอียนหยานพอพบเห็นเขา แทนที่จะยินดีปรีดา กลับแอบอิงเข้ามาในอ้อมอกของเขาด้วยสีหน้าวิตกกังวล กล่าวว่า “ผู้อื่นเฝ้าเป็นห่วงท่าน มาตรว่าท่านประกาศศักดา แต่ก็สะกิดความสงสัยของทุกฝ่าย โดยเฉพาะท่านไฉนส่งคนไปซุ่มอยู่ที่วังจ้าว ขณะที่ตามล่าคนของซิ่นหลินจวิน เหตุใดใช้แต่กองกำลังของตัวเอง”

เซี่ยงเส้าหลงพอฟังข้อพิรุธมากมายถึงเพียงนี้ ต้องตะลึงลานกับที่กล่าวว่า “นี่เป็นท่านคาดคิดเอง หรือว่าได้ยินได้ฟังมา?”

จี้เอียนหยานกล่าวเสียงละห้อยว่า “เอียนหยานคาดคิดเช่นนี้ ผู้อื่นไม่รู้จักคิดหรือ? ดีที่พวกเขาคาดเดาอย่างไร ก็คิดไม่ถึงว่าท่านคือเซี่ยงเส้าหลง เพียงเข้าใจว่าท่านสมคบคิดกับจิงฮองเฮากับหานฉ่วงอย่างลับๆ”

เซี่ยงเส้าหลงนึกตำหนิตัวเองเป็นผู้อยู่ในเหตุการณ์ กลับเลอะเลือนงมงาย จี้เอียนหยานกล่าวสืบต่อ “หลี่หยวนเพราะเพื่อทำลายภาพลักษณ์ท่าน พร่ำบอกต่อข้าพเจ้าว่า ท่านเป็นชนชั้นแอบอิงผู้มีอำนาจ ผูกสัมพันธ์กับจิงฮองเฮาและหยาฮูหยิน หวังเพิ่มยศเลื่อนตำแหน่ง

เพราะเหตุนี้ผู้อื่นจึงคำนวณท่าทีของเขาออก”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “ท่านยังพบปะกับหลี่หยวนอีกหรือ?”

จี้เอียนหยานค้อนเขาวงหนึ่งกล่าวว่า “วิเศษแท้ เส้าหลงหึงหวงผู้อื่นแล้ว ช่างระแวงจริงๆ ผู้อื่นยอมลดตัวลงคบหากับเขา มิใช่เพื่อท่านหรอกหรือ? ฟังว่าหลี่มู่ใกล้เดินทางกลับมาแล้ว จ้าวมู่ตระเตรียมก่อการเมื่อใด?”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยบอกแผนการของจ้าวมู่ออกไป จี้เอียนหยานรับฟังจนหน้าเคร่งขรึมลง กล่าวว่า “ดูท่าพวกเขาไม่ยอมปล่อยปละละเว้นแม้แต่หลงหยางจวินกับหานฉ่วง”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “ในสถานการณ์เช่นนี้ จ้าวมู่กล้าล่วงเกินรัฐวุ่ยกับรัฐหานหรือ?”

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “จ้าวมู่ขอเพียงหาข้ออ้าง รั้งตัวหลงหยางจวินกับหานฉ่วงอยู่ในนครหานตาน รอจนรัฐวุ่ยกับรัฐหานทราบว่าเป็นเรื่องราวใด ก็เป็นเหตุการณ์อีกหลายเดือนให้หลัง เมื่อถึงเวลานั้นหากจ้าวมู่สามารถสำเร็จโทษหลี่มู่กับเหลียนผ่อ ทั้งยังมีรัฐฉีกับรัฐฉู่หนุนหลัง เขาสมควรก้าวขึ้นสู่บัลลังก์เจ้ารัฐจ้าวเป็นผลสำเร็จ”

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดชั่วขณะแล้วกล่าว “เอียนหยานเชื่อฟังวาจาหรือไม่?”

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “ขอเพียงไม่บีบบังคับผู้อื่นไปจากท่าน ไม่ว่าเรื่องใดสามารถหารือกัน”

เซี่ยงเส้าหลงรีบกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไหนเลยหักใจแยกจากท่าน ข้าพเจ้ายังคิดสวมกอดท่านทุกค่ำคืน”

จี้เอียนหยานกล่าวถามว่า “ท่านมิต้องอยู่เป็นเพื่อนกับภรรยาหลวงหรือน้อยอื่นหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยรู้สึกตัวว่ากล่าวเกินจริงไป ยามนั้นกลบเกลื่อนว่า “หากห่มผ้าห่มผืนเดียวกัน มิใช่ใช้การได้หรอกหรือ?”

จี้เอียนหยานถลึงตาใส่เขา แต่ก็อดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า “ยากนักที่ท่านนึกออกได้ ผู้อื่นจึงไม่เหลวแหลกเช่นท่าน นี่ท่านที่แท้ต้องการให้เอียนหยานทำอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงถามอย่างจริงจังว่า “ท่านมีผู้คนมากน้อยเท่าใด ระดับฝีมือเป็นอย่างไร?”

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “คนของข้าพเจ้ากับบิดาบุญธรรมรวมทั้งสิ้นร้อยกว่าคน มีมือดีประมาณยี่สิบคน โดยเฉพาะบริวารของข้าพเจ้าล้วนเป็นชนเผ่าเดียวกับเอียนหยานที่ลี้ภัยไปยังรัฐวุ่ย ในจำนวนนี้มีนักหลอมกระบี่รวมอยู่ด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงจำได้ว่า นางเป็นเชื้อพระวงศ์รัฐเวี่ย มาจากถิ่นเดียวกับเถียนเจินเถียนฟ่งสองเจ้าม่วย นับว่าหญิงงามรัฐเวี่ยมีรูปโฉมสมคำร่ำลือจริงๆ ยามนั้นสนิทสนมกับยอดหญิงจี้ชั่วขณะจึงกล่าว “คราครั้งนี้ไม่ว่าสำเร็จหรือล้มเหลว พวกเราต้องไปจากรัฐจ้าว ข้าพเจ้าคิดให้เอียนหยานหาข้ออ้างจากไปก่อน...”

จี้เอียนหยานหน้าเผือดขาว ไม่สนใจต่อมือไม้ที่เซี่ยงเส้าหลงเคลื่อนไหวบนหน้าอกนาง ยืดกายขึ้นนั่งตัวตรง ร้องว่า “ไม่ ผู้อื่นแม้ตายก็ขอตายร่วมกับท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงตื้นตันใจยิ่ง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ข้าพเจ้าทำเช่นนี้ เพียงคิดส่งท่านโจวกับสองเจ้าม่วยตระกูลเถียนไปยังสถานที่อันปลอดภัย ตอนนี้ข้าพเจ้าเป็นแม่ทัพรักษาเมือง ย่อมสามารถคุ้มกันท่านเร้นกายกลับมาช่วยเหลือข้าพเจ้า”

สีหน้าจี้เอียนหยานค่อยกลับคืนสู่สีเลือดดังเดิม ระบายลมจากปากคำหนึ่งแล้วกล่าว “ผู้อื่นพอดีได้รับข่าวว่า ฮองเฮารัฐวุ่ยซึ่งรักเอียนหยานราวลูกหลานทรงประชวรจนสิ้นพระชนม์ เอียนหยานจะถือเป็นข้ออ้างเดินทางกลับรัฐวุ่ย เมื่อเข้าสู่เขตแดนรัฐวุ่ย ค่อยจับเส้นทางสู่รัฐหาน แต่จะลอบเข้ารัฐฉิน และกลับมายังรัฐจ้าวอย่างไร ขึ้นอยู่กับท่านแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงหารือรายละเอียดกับนาง ค่อยเดินทางกลับ เซี่ยงเส้าหลงแจ้งต่อเถิงอี้ว่า คืนนี้เขาคิดลอบเข้าตึกพระยาเจ้ามฤค เพื่อขโมยหนังสือแสดงความภักดี ดังนั้นต้องการให้เถิงอี้ปลอมเป็นเขาเพื่อตบตาบุคคลภายนอก

เถิงอี้เห็นว่าอูกัวปลอมตัวเป็นเซี่ยงเส้าหลงได้แนบเนียนกว่า ส่วนเขาจะคอยกลบเกลื่อนอยู่ด้านข้าง เชื่อว่าไม่มีผู้ใดพบเห็นความจริง

จากนั้นทั้งสองเดินทางกลับที่พัก อูกัวรีบรุดมารับหน้ากล่าวว่า “หยาฮูหยินมาแล้ว กำลังสนทนากับฮูหยินทั้งสอง”

เซี่ยงเส้าหลงปรายตาบอกใบ้ต่อเถิงอี้ เถิงอี้เข้าใจด้วยปัญญาไว ฉุดลากอูกัวไปยังด้านข้าง หารือเรื่องปลอมตัวเป็นเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่ตึกใน เห็นหยาฮูหยิน สั้งโหย่วกับจ้าวจื้อนั่งจับกลุ่มสนทนากัน สร้างความสงสัยใจแก่เซี่ยงเส้าหลงยิ่ง ไม่ทราบว่าสั้งโหย่วไฉนยอมพูดจากับหยาฮูหยิน

สองเจ้ม่วยตระกูลเถียนซึ่งยืนปรนนิบัติอยู่ด้านข้างร้องบอกว่า “ท่านต่งกลับมาแล้ว”

หยาฮูหยินและพวกทั้งสามกวาดตามองมา หยาฮูหยินกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ข้าพเจ้านำเครื่องประดับมามอบให้แก่พี่โหย่ว จือจื้อกับเจินน้อย พวกนางล้วนชมชอบยิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจ เดินไปทรุดนั่งลงที่ข้างกายพวกนาง เถียนเจินก็เดินเข้ามาถามว่า “ท่านต่ง ยกอาหารมาได้แล้วหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้ากำลังหิวโหยพอดี จวิ้นน้อยไปยังที่ใด?”

จ้าวจื้อตอบว่า “เช้าวันนี้เขาไปที่สถานปศุสัตว์ จนบัดนี้ยังไม่กลับมา”

เซี่ยงเส้าหลงผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “หยาเอ๋อ ข้าพเจ้ามีเรื่องคิดหารือกับท่าน”

สั้งโหย่วชิงกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “ท่านยึดถือพวกเราเป็นคนนอกหรือ? มีอันใดต้องปิดบังด้วย?”

นางเมื่อกล่าวเช่นนี้ หยาฮูหยินก็ไม่กล้าลุกขึ้น เซี่ยงเส้าหลงต้องขมวดคิ้ว ขณะจะกล่าวกระไร สั่งโหย่วหัวร่อคิกกล่าวว่า “อย่าได้ยึดถือเป็นจริงเป็นจัง ผู้อื่นเพียงกล่าวล้อเล่น”

พลางฉุดลากจ้าวจื้อไปยังโต๊ะเตี้ย ลูบคลำดูเครื่องประดับซึ่งเพิ่งได้มา

เซี่ยงเส้าหลงทรุดนั่งลง สั่นศีรษะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ม้าป่าจะอย่างไรเป็นม้าป่า”

หยาฮูหยินกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็มีเรื่องคิดบอกต่อท่าน เมื่อครู่พระเชษฐาเบิกตัวข้าพเจ้าเข้าวัง ตรัสถามว่าไว้วางใจท่านได้หรือไม่ ข้าพเจ้ากราบทูลว่า ถึงอย่างไรต่งควงน่าไว้วางใจกว่ากวอไค”

เซี่ยงเส้าหลงซักถามว่า “พระเชษฐาท่านมีปฏิกิริยาอย่างไร?”

หยาฮูหยินกล่าวว่า “ตอนแรกพระเชษฐาไม่พอพระทัย ผู้อื่นจึงทูลถามว่า ผู้ใดเป็นคนเสี่ยงชีวิตช่วยเหลือหลงหยางจวิน ผู้ใดติดตามทวงถามบันทึกลับหลูปันกลับมา พระเชษฐาค่อยทรงอึ้งไป”

ยามนั้นสั่งโหย่วร้องเรียกให้ไปรับประทานอาหาร เซี่ยงเส้าหลงค่อยผุดลุกขึ้น โอบรั้งหยาฮูหยินเข้ามาในอ้อมอก กระซิบบอกว่า “หยาเอ๋อ มีหนทางออกจากรัฐจ้าวก่อนงานเลี้ยงส่งหลงหยางจวินหรือไม่ ภายหลังเหตุการณ์ข้าพเจ้าเอาตัวรอดได้ ค่อยไปสมทบกับท่าน”

หยาฮูหยินสะท้านคราหนึ่ง ขบริมฝีปากกล่าวเบาๆ ว่า “ให้เวลาผู้อื่นครุ่นคิดดูก่อน ได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงไม่อาจหักใจบีบบังคับนาง ผงกศีรษะรับ ฉุดดึงนางถึงข้างโต๊ะเตี้ย ทรุดนั่งลงกับพื้น เถิงอี้พอดีเดินเข้ามา โบกมือเป็นความหมายว่าจัดการเรียบร้อยแล้ว ค่อยนั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับเขา

เถียนเจินตระเตรียมรินสุราให้แก่เซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงชิงกล่าวว่า “คืนนี้ข้าพเจ้าไม่ดื่มสุรา”

สั่งโหย่วมองดูเขาแวบหนึ่ง แสดงท่าทีให้ความสนใจ

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือโอบเอวน้อยๆ ของเถียนเจิน ถามว่า “เจินน้อย

คุ้นกับเรือนอาคันตุกะของจ้าวมู่หรือไม่?”

เถียนเจินคุกเข่าลงอย่างว่าง่าย ผงกศีรษะเป็นความหมายว่าคุ้นเคยดี เซี่ยงเส้าหลงซักถามว่า “ภายในเรือนมีสถานที่ใดใช้เก็บซ่อนวัตถุเช่นม้วนผ้าแพรหรือไม่?”

เถียนเจินขบคิดชั่วขณะแล้วกล่าว “ที่นั้นเก็บรักษาของขวัญมีค่าซึ่งผู้อื่นกำนัลให้แก่โจรโฉดนั้น ไม่เคยใช้เก็บเอกสารม้วนแพรมาก่อน”

เถียนฟ่งกล่าวเสริมว่า “ที่นั้นไม่มีตู้แม้สักใบเดียว แต่ว่าพวกเราจากมานานวัน ไม่ทราบมีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่?”

หยาฮูหยินฉุกใจคิด กล่าวว่า “ท่านคิดไปยังที่นั้น เพื่อขโมยดูหนังสือแสดงความภักดีกระมัง? ตอนนี้จ้าวมู่เฉกเช่นนกหวาดเกาทัณฑ์ ยามค่ำคืนมีสุนัขดุคอยลาดตระเวนตรวจตรา อย่าได้รุดไปแล้ว”

เถิงอี้ชิงกล่าวว่า “ภายในตึกคงมีทางอุโมงค์หรือห้องใต้ดินอันใด พวกท่านล่วงรู้ตำแหน่งหรือไม่?”

หยาฮูหยินส่ายหน้าปฏิเสธ เถียนฟ่งอุทานว่า “ข้าพเจ้านึกออกแล้ว สิ่งปลูกสร้างสำคัญภายในตึก เป็นห้องใต้ดินซึ่งใช้เก็บอาวุธและลูกธนู แต่เรือนอาคันตุกะใช่มีห้องใต้ดินหรือไม่? บ่าวไม่อาจทราบได้”

ทุกผู้คนพอฟังบังเกิดความผิดหวัง สั้งโหย่วแค่นหัวร่อพลางกล่าวว่า “ต่อให้ทราบว่าปากทางเข้าอุโมงค์อยู่ที่ใดแล้วจะเป็นไร จ้าวมู่ย่อมต้องจัดคนเฝ้าทางอุโมงค์ และติดตั้งกระบอกทองเหลืองคอยสดับฟัง ต่อให้มีแมลงวันโบยบินเข้าไปก็ทราบได้”

จ้าวจื้อยิ้มพลางกล่าวว่า “เส้าหลงรีบเรียนถามพี่โหย่วว่า นางเข้าออกตึกพระยาอย่างไร?”

ทุกผู้คนงงงันวูบแล้วจึงนึกออกว่า สั้งโหย่วเคยลอบเข้าตึกพระยาไปลอบสังหารจ้าวมู่ หลังจากนั้นสามารถหลบหนีออกมาโดยปลอดภัย

สั้งโหย่วเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า “ผู้อื่นเป็นยอดยุทธ์ ปฏิบัติการเพียงลำพัง ไหนเลยต้องการความช่วยเหลือจากอิสตรีเช่นข้าพเจ้า?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “พี่โหย่วโปรดนำไพร่พลทหารผู้โดดเดี่ยวเช่นข้าพเจ้าเข้าตึกพระยาไปสักครา”

สั้งโหย่วค่อยกลับกลายจากขุ่นข้องเป็นยินดี ค้อนเขาวงหนึ่งกล่าวว่า “เป็นท่านขอร้องข้าพเจ้าเอง มาตรว่าเครื่องไม้เครื่องมือในการลักไก่ขโมยสุนัข ข้าพเจ้าสู้ท่านไม่ได้ แต่หากเอ่ยถึงปฏิบัติการลอบเข้าบ้านไปฆ่าคน ยากจะมีคนทัดเทียบกับเราสั้งโหย่วได้ ไม่เช่นนั้นเถียนตานคงไม่ระมัดระวังทุกฝีก้าวแล้ว”

จ้าวจื้อร้องโพล่งว่า “พี่โหย่ว ตอนนี้ไม่ได้ลอบเข้าไปฆ่าคน”

สั้งโหย่วกล่าวด้วยความรำคาญว่า “นี่เพียงเป็นการสมมติเท่านั้น”

พลางผุดลุกขึ้น ขอตัวไปตระเตรียม แต่เห็นเซี่ยงเส้าหลงยังเหม่อมองนาง จึงดุว่า “ยังมิรีบไปเปลี่ยนเสื้อผ้าอีก ข้าพเจ้ายังจะให้ท่านสวมเสื้อกันน้ำด้วย” กล่าวจบหมุนตัวกลับเข้าห้องไป

ลอบเข้าตึกพระยา

ม่านวิกาลคลี่กางลง ขบวนรถและม้าเคลื่อนออกจากตึกที่พัก อูกัวซึ่งปลอมตัวเป็นต่งควงกับเถิงอี้ควบขับม้า รวมกลุ่มกับองครักษ์ของหยาฮูหยิน คุ้มครองรถม้าของหยาฮูหยินออกเดินทาง

เซี่ยงเส้าหลงตัวจริงกับสั้งโหย่ว ซ่อนตัวอยู่ในรถของหยาฮูหยิน ทั้งสองล้วนผลัดเปลี่ยนเป็นสวมชุดกันน้ำ ซึ่งจัดทำจากหนังกวาง เพียงเผยเห็นช่องใบหน้าและมือเท้า ลักษณะคล้ายชุดดำน้ำในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด

ชุดที่เซี่ยงเส้าหลงสวมใส่ ความจริงเป็นสั้งโหย่วจัดเตรียมให้แก่จ้าวจื้อ ดีที่จ้าวจื้อมีรูปร่างสูงใหญ่ บวกกับหนังกวางมีสภาพยืดหยุ่น ดังนั้นพอสวมใส่ได้

ทั้งสองนอกจาพกพาเครื่องมือในการปีนป่ายรวมทั้งอาวุธ และอาวุธลับแล้ว ยังมีกระบอกทองเหลืองคนละอัน ใช้สำหรับช่วยหายใจในน้ำ แต่จนบัดนี้สั้งโหย่วยังไม่เปิดเผยวิธีลอบเข้าสู่ตึกพระยาออกมา

หยาฮูหยินเห็นเซี่ยงเส้าหลงพอสวมชุดหนังกวาง เผยให้เห็นกล้ามเนื้ออันบึกบึน ขับเน้นเส้นโค้งส่วนสัดของความเป็นชายชาตรี ยามหวั่นไหวใจไม่คำนึงถึงบุคคลอื่นอยู่ด้วย ฟุบร่างกับอ้อมอกของเขา

เซี่ยงเส้าหลงใช้มือหนึ่งโอบไหล่นาง กางแขนอีกข้างหนึ่งต่อสั้งโหย่ว กล่าวว่า “พี่โหย่วไม่มาหาข้าพเจ้าหรือ?”

สั่งโหย่วถลึงตาใส่เขา จงใจขยับตัวออกห่าง ทอดสายตาไปนอกม่านหน้าต่างของรถ

เซี่ยงเส้าหลงก็ทราบว่านางต้องไม่เชื่อฟังวาจา ยามนั้นก้มศีรษะลงกล่าวกับหยาฮูหยินว่า “หยาเอ๋อใคร่ครวญดีแล้วหรือไม่?”

หยาฮูหยินเข้าใจดีว่า เซี่ยงเส้าหลงหมายถึงเรื่องที่ให้นางออกจากรัฐจ้าวก่อน ดังนั้นกล่าวเป็นเชิงร้องขอว่า “เช่นนี้ดีหรือไม่? ท่านจากไประยะเวลาหนึ่ง ข้าพเจ้าค่อยหลบออกไปสมทบกับท่าน โอ หากไม่แน่ใจว่าท่านจากไปโดยปลอดภัย หยาเอ๋อคงวิตกกังวลแทบตาย”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “หากพระเชษฐาท่านพลันสวรรคต อำนาจตกอยู่ในพระหัตถ์จิงฮองเฮา นางยินยอมปลดปล่อยท่านหรือ? ตอนนั้นข้าพเจ้ากลับไปยังนครเสียนหยาง จะช่วยเหลือท่านได้อย่างไร?”

หยาฮูหยินกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า “นางยังไม่สร้างฐานอำนาจอย่างมั่นคง อาศัยอะไรจัดการกับข้าพเจ้า อย่าว่าแต่นางเป็นชาวหาน หากขึ้นครองอำนาจก็ลงมือต่อพวกเรา เหล่าขุนนางเชื้อพระวงศ์ไหนเลยปล่อยให้นางกระทำตามอำเภอใจได้ เส้าหลง สิ่งที่ผู้อื่นกลัวเกรงเป็นเรื่องอื่น”

เอ่ยถึงตอนท้ายสุ้มเสียงแผ่วเบาลง เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “หยาเอ๋อกลัวเกรงอะไร?”

หยาฮูหยินโอบกอดเขาแนบแน่นกว่าเดิม กล่าวอย่างหดหู่ว่า “กลัวว่าผู้อื่นไม่ยอมยกโทษให้แก่ข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงเองก็ปวดเศียรเวียนเกล้าต่อเรื่องนี้ ได้แต่ปลอบโยนนางว่า “เมื่อกลับถึงเสียนหยาน ข้าพเจ้าจะจัดการให้แก่ท่าน ถิงฟางกับกงจู้สามล้วนไม่ผูกใจอาฆาต ผู้อื่นยิ่งไม่ต้องวิตกกังวล นี่เรียกว่ากระทำความดีความชอบไถ่ถอนความผิด”

ยามนั้นที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงเถิงอี้ดังว่า “ผ่านตึกพระยาแล้ว วิเศษแท้ ขบวนรถของเถียนตานสวนทางมาพอดี”

การสนทนาภายในรถยุติลง เซี่ยงเส้าหลงกับสั่งโหย่วล้วนซ่อนตัว

ที่มุมรถ หยาฮูหยินเลิกม่านรถมองออกไป เห็นขบวนรถของเถียนตานเคลื่อนช้าๆ มาถึงจริงๆ ทั้งสองฝ่ายหยุดชะงักลงทีละน้อย อูกัวซึ่งปลอมเป็นต่งควงกับเถิงอี้กระตุ้นม้าออกไปรับหน้า คำนับต่อเถียนตานตามมารยาท

เถียนตานเลิกม่านรถขึ้น หัวร่อพลางกล่าวว่า "แม่ทัพต่งลำบากมากแล้ว พวกเราอยู่ว่างไร้เรื่องราว พวกท่านกลับวุ่นวายทั้งกลางวันกลางคืน"

อูกัวลอกเลียนสุ้มเสียงหยาบกร้านของต่งควงตอบว่า "เราผู้นี้เป็นคนหยาบ ยิ่งวุ่นวายยิ่งคึกคักเข้มแข็ง"

ด้วยสายตาของเถียนตาน ท่ามกลางแสงโคมที่สั่นไหว กลับสังเกตพิรุธของอูกัวไม่ออก ยิ้มพลางกล่าวกับหยาฮูหยินว่า "หลายวันนี้ฮูหยินหน้าตาเปล่งปลั่ง สามารถบอกได้หรือไม่ว่ามีเคล็ดลับอันใด?"

ทุกผู้คนทราบว่า เถียนตานกำลังเลียบเคียงถามหยาฮูหยิน หยาฮูหยินกลับหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า "หยาเอ๋อไม่มาแล้ว ท่านเสนาบดีเถียนหัวร่อเยาะผู้อื่น"

พลางปล่อยม่านหน้าต่างรถลง เถียนตานหัวร่อพลางโบกมือให้แก่ "ต่งควง" สั่งให้เดินทางต่อ

ขบวนรถและม้าทั้งสองขบวนเฉียดผ่านกันไป เซี่ยงเส้าหลงโบกมือบอกใบ้ต่อสั้งโหย่ว เป็นความหมายว่าถึงเวลาลงจากรถแล้ว

หนุ่มสาวทั้งสองอาศัยความมืดปกปิดร่องรอย เร้นกายถึงพุ่มไม้ด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ของตึกพระยา เซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบว่าในน้ำเต้าของสั้งโหย่วขายยาอะไร จวบกระทั่งติดตามนางถึงริมลำธารสายหนึ่ง ค่อยพอเข้าใจอยู่บ้าง

สั้งโหย่วฉุดดึงเขาย่อตัวลง กล่าวว่า "ตัวตึกที่มีสระน้ำหนองบึงต้องมีปากน้ำไหลเข้ากับไหลออก นี่เป็นความลับที่เราสั้งโหย่วค้นพบด้วยตัวเอง ครั้งก่อนข้าพเจ้าอาศัยที่นี้ดำน้ำไปถึงหนองน้ำใหญ่ในตึกของ

โจรโฉดนั้น หากแม้นโชคดี พวกเราไม่แน่ว่าสามารถตรงไปถึงคูนี้ที่ขุดเจาะด้วยแรงงานมนุษย์รอบเรือนอาคันตุกะนั้น”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ที่นี้อยู่ห่างจากตึกพระยานับร้อยวา ไม่ทราบเปลี่ยนลมหายใจอย่างไร”

สั้งโหย่วค่อนเขาวงหนึ่ง กล่าวว่า “ช่างโง่งมนัก ผู้อื่นเข้าไปได้ ย่อมมีวิธีเปลี่ยนลมหายใจ กระบอกทองเหลืองอันนั้นไม่ได้มอบให้ท่านโดยเปล่าประโยชน์ นอกจากเกิดฝนตกหนัก ไม่เช่นนั้นระหว่างลำธารกับคลองส่งน้ำที่ชักน้ำเข้าสู่ตัวตึกต้องมีช่องว่างอยู่ ขอเพียงอมกระบอกทองเหลืองไว้ในปาก อีกปลายหนึ่งโผล่พ้นผิวน้ำ มิใช่เปลี่ยนลมหายใจได้หรอกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนชมเชยในใจ พลันโน้มหน้าไปประทับริมฝีปากลงบนริมฝีปากนางอย่างหักโหม สั้งโหย่วไม่ทันระวัง จึงถูกประทับจูบอย่างถนัดถนี่ หลังจากดิ้นรนอยู่หลายครา กลับบังเกิดปฏิกิริยาตอบสนอง

เซี่ยงเส้าหลงค่อยถอนริมฝีปากออก กล่าวว่า “นี่เป็นรางวัล”

สั้งโหย่วถูกเขาก่อกวนจนหน้าแดงจรดใบหู ค้อนควักใส่เขาอย่างดุดัน กระโดดลงลำธารน้ำไปก่อน

ชั่วพริบตา ทั้งสองทยอยตัดผ่านทางน้ำอันมืดครึ้มกว้างประมาณสามเชียะ คืบหน้าไปกลางความมืดอย่างช้าๆ

เซี่ยงเส้าหลงพลันบังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดขึ้น ทุกครั้งที่เขาปฏิบัติการยามวิกาล เขาจะบังเกิดความรู้สึกเปลี่ยนจากที่สว่างเป็นความมืด

โลกความจริงประกอบด้วยด้านที่สว่างกับมืดมิด เพียงแต่ผู้คนทั่วไปคุ้นกับการใช้ชีวิตในส่วนที่เป็นแสงสว่าง หามีความรู้จักมักคุ้นกับส่วนที่มืดมิดดุจดินแดนภูตผีไม่ คราครั้งนี้เขามาถึงที่มืด ได้แต่เคลื่อนไหวตามประสาทสัมผัส ในทางน้ำที่เงียบสงัดงัน ความรู้สึกนั้นยิ่งรุนแรงเป็นพิเศษ นี่เป็นอีกโลกหนึ่งที่เต็มไปด้วยอันตรายและความเร้าใจ มี

ความเย้ายวนอย่างยิ่งยวด

ประมาณชั่วน้ำเดือดให้หลัง ทั้งสองพุ่งทะลวงออกจากปากน้ำที่ปล่อยออก มาถึงสระบัวเขตสวนหลัง โผล่ศีรษะที่ใต้สะพานน้อยสะพานหนึ่ง ที่นี้ปรากฏตัวตึกแน่นขนัด บนท้องฟ้ามีหมู่ดาวดาดาษ แสงจันทร์สลัวเลือนราง กบในสระส่งเสียงร้องดังระงม เป็นบรรยากาศอีกแบบหนึ่งที่ห่างไปมีเวรยามขบวนหนึ่งเดินลาดตระเวนเลียบริมสระมา ทั้งสองเพ่งตามอง ที่สะดุดตาที่สุดเป็นประกายสีเขียวปัดลี้ลับสองจุด

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด รีบดึงตัวสั้งโหย่วดำลงในน้ำ ประกายสีเขียวทั้งสองจุดนั้นเป็นลูกตาของสุนัขดุตัวหนึ่ง ซึ่งสะท้อนแสงโคมไฟข้างเคียง สุนัขดุความจริงถูกปล่อยออกมายามเที่ยงคืน แต่เนื่องจากเถียนตานและพวกเดินทางมาถึง จึงถูกปล่อยออกมาเสริมการป้องกันก่อนกำหนด

เวรยามเหล่านั้นพอข้ามสะพานจากไปไกล หนุ่มสาวทั้งสองค่อยโผล่ศีรษะขึ้นจากน้ำ สั้งโหย่วกล่าวเบาๆ ว่า “แย่แล้ว เมื่อเดียรัจฉานเหล่านี้อยู่บนฝั่ง พวกเราได้แต่อาศัยทางน้ำสืบเสาะไป หากที่เรือนอาคันตุกะจัดสุนัขดุเฝ้ารักษาอยู่สองตัว พวกเราได้แต่กลับไปด้วยมือเปล่าแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงอดท้อแท้ใจมิได้ แต่หากเลิกล้มแต่กลางคันยังน่าเสียดายยิ่งกว่า ยามนั้นปลุกปลอบสมาธิ กำหนดทิศทางของเรือนอาคันตุกะกับสั้งโหย่ว แยกย้ายกันดำลงสระน้ำ

เซี่ยงเส้าหลงเคยผ่านการฝึกดำน้ำอย่างเข้มงวด สามารถเคลื่อนไหวอยู่ใต้น้ำที่ดำมืดดุจมัจฉาอันปราดเปรียว อาศัยความรู้สึกจากการเคลื่อนตัวของน้ำในสระเป็นเครื่องชี้ทาง ไม่นานก็เสาะพบปากน้ำที่ปล่อยออกอีกแห่งหนึ่ง

เมื่อโผล่พ้นผิวน้ำขึ้นไปสมทบกับสั้งโหย่ว ความจริงเข้าใจว่ามาถึงที่หมายแล้ว จากนั้นพบว่าไม่ถูกต้อง ที่แท้ปากน้ำที่ปล่อยออกสามารถทอดถึงเรือนอาคันตุกะ หรือไม่มีทางไปถึงได้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบชัด

ที่สาหัสยิ่งกว่าคือ ทางน้ำทั้งสองสายล้วนอยู่ใต้สระ ไม่มีช่องว่าง

ให้เปลี่ยนลมหายใจ หากไม่สามารถโผล่ขึ้นไปอีกด้านหนึ่งในอึดใจเดียว จะอึดอัดขาดใจตายทั้งเป็น

เซี่ยงเส้าหลงยามคับขันบังเกิดไหวพริบ ขบกัดใบหูสั้งโหย่วกระซิบบอกว่า “พวกเราแยกย้ายเข้าสู่ทางน้ำ หยั่งคำนวณทิศทางของทางน้ำแล้วกลับมาสมทบกัน”

สั้งโหย่วรับคำสั่งผละจากไป เซี่ยงเส้าหลงสูดลมหายใจลึกๆ ดำดิ่งลงในน้ำ เข้าสู่เส้นทางน้ำ คืบหน้าไปวาเศษ พบว่าทางน้ำลดเลี้ยวซ้าย รีบยื่นมือออกกดทาบกับส่วนฐานของคลองส่งน้ำซึ่งก่อจากก้อนหิน ล่าถอยกลับไป ท่ามกลางช่องว่างอันคับแคบเช่นนี้ คิดหมุนตัวกลับยังทำไม่ได้

ทั้งสองสมทบกันอีกครั้ง สั้งโหย่วกล่าวว่า “ข้าพเจ้าแหวกว่ายไปสองวา ทิศทางเบื้องหน้าคล้ายไม่มีปัญหา แต่ที่นี้ห่างจากเรือนอาคันตุกะหลายร้อยก้าว พวกเราจะแหวกว่ายไปในอึดใจเดียวอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงนึกทบทวนภาพแผนที่ที่ผูปู้มอบให้ กล่าวว่า “จากที่นี้ถึงเรือนอาคันตุกะยังมีสระน้ำแห่งหนึ่ง ทางน้ำคงทอดถึงสระน้ำก่อน”

สั้งโหย่วกล่าวด้วยความท้อใจว่า “ต่อให้สระน้ำอยู่กลาง ก็อยู่ห่างจากที่นี้นับร้อยก้าว พวกเรายังไม่อาจแหวกว่ายไปถึง”

เซี่ยงเส้าหลงพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า “มีแล้ว ขอเพียงพวกเราปิดหุ้มปลายหนึ่งของกระบอกทองเหลือง อีกปลายหนึ่งใช้มือกดไว้ อากาศภายในเพียงพอให้พวกเราเปลี่ยนลมหายใจสองสามครา มิใช่ดำน้ำไปได้หรอกหรือ?”

ดวงตาสั้งโหย่วทอแววตื่นเต้นสงสัย กล่าวว่า “ท่านผู้นี้ไม่โง่เขลาเกินไป เพียงแต่ใช้ของใดปิดหุ้มปากกระบอกไว้?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “หลังชุดหนังกวางของข้าพเจ้ามีแต่กางเกงขาสั้นตัวเดียว หลังชุดกันน้ำของท่านใช่สวมใส่เสื้อผ้าหรือไม่?”

สั้งโหย่วบังเกิดความกระดาก กล่าวคำ “ปีศาจราคะ” เซี่ยงเส้าหลงชิงฉุดลากถึงบริเวณภูเขาจำลองกลางสระ ปลดกระดุมของชุดหนังกวางของนางออก สอดมือเข้าไป ฉวยโอกาสลูบไล้ก่อน แล้วค่อยฉีก

กระชากเสื้อผ้าชั้นในออกมาท่อนหนึ่ง สั่งโหย่วหาได้ดุด่าว่ากล่าวไม่ แต่เห็นเซี่ยงเส้าหลงฉีกเศษผ้าห่อหุ้มปากกระบอกไว้ ต้องถามว่า “ไม่ทราบมีรูรั่วไหลหรือไม่?”

ยามคับขันเป็นตาย นางอดเป็นห่วงมิได้ เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า “มีเศษผ้าห่อหุ้มถึงสามชั้น หลังจากเปียกน้ำอาจมีอากาศรั่วไหลออกมาบ้าง แต่เมื่อถึงเวลานั้น พวกเราคงโผล่พ้นทางออกทางด้านนั้นแล้ว มาเถอะ”

ทั้งสองแหวกว่ายถึงผิวน้ำบริเวณปากทางเข้า สูดลมหายใจลึกๆ ใช้มือปิดปากกระบอกที่ไม่ได้ห่อหุ้มเศษผ้าไว้ ให้สั่งโหย่วนำทางมุดเข้าสู่เส้นทางน้ำ ทั้งสองล่วงลึกอย่างรวดเร็ว แหวกว่ายเป็นระยะทางประมาณสามสิบก้าว ก็เปลี่ยนลมหายใจครั้งแรก รอจนเปลี่ยนลมหายใจครั้งที่สอง ทั้งสองล้วนหัวหมุนงุนงง จำแนกทิศทางไม่ออก รู้สึกว่าอากาศในกระบอกใกล้หมดสิ้น ยามตื่นตระหนกพากันแหวกว่ายไปเบื้องหน้าอย่างไม่คิดชีวิต

ปากทางออกปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า มีแสงสว่างรำไร ทั้งสองรีบมุดออกไป ทะลึ่งตัวขึ้นบนผิวน้ำ สูดอากาศเข้าปอดโดยแรง รอบบริเวณปรากฏต้นไม้ล้อมรอบ ก่อภูเขาจำลองสร้างหอเก๋งเป็นสวนไม้ดอกขนาดย่อมแห่งหนึ่ง

ทุกครั้งที่เซี่ยงเส้าหลงมาที่ตึกพระยา เพียงจำกัดความเคลื่อนไหวที่สิ่งปลูกสร้างหลักไม่กี่หลัง คิดไม่ถึงสถานที่นี้ยังมีสภาพแวดล้อมอันรื่นรมย์เช่นนี้ ภายในสวนเงียบงันวังเวง ไม่ได้ยินสุ้มเสียงผู้คน เพียงแขวนโคมไฟหลายดวง แสงจันทร์อาบไล้สระน้ำที่พวกเขาลอยคออยู่เป็นสีเรื่อเหลือง

สั่งโหย่วหอบหายใจกล่าวว่า “ครั้งนี้ยิ่งย่ำแย่ พวกเราอย่างมากแหวกว่ายเพียงร้อยก้าว ที่นี้ห่างจากคูน้ำล้อมรอบเรือนอาคันตุกะอย่างน้อยสองร้อยก้าว อากาศในกระบอกทองเหลืองไหนเลยเพียงพอกับการหายใจได้?”

เซี่ยงเส้าหลงเหม่อมองดูสั้งโหย่ว พลันบังเกิดปฏิภาณวูบกล่าวว่า “พวกเราตัดแบ่งถุงคลุมศีรษะ ใช้เศษผ้าปิดอุดปากกระบอกไว้ มิใช่หายใจได้อีกหลายครั้งหรอกหรือ?”

สั้งโหย่วยินดียิ่ง พรมจูบไปบนใบหน้าของเขา กล่าวว่า “สมเป็นบุรุษคนแรกของเราสั้งโหย่วจริงๆ แต่ครั้งนี้ให้ข้าพเจ้าตัดถุงคลุมศีรษะผู้อื่นไม่ไว้วางใจมือของท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “บุรุษคนแรกอันใด ท่านยังมีบุรุษคนที่สองและสามอีกหรือ?”

สั้งโหย่วกล่าวอย่างขึงขังว่า “พวกท่านเหล่าบุรุษมีสตรีมากมายหลายนาง สตรีไฉนไม่อาจมีบุรุษหลายคน?”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าว “ยังมีผู้ใดกล้าตบแต่งท่าน?”

สั้งโหย่วย่นจมูกล้อเลียน กล่าวว่า “ผู้ใดคิดตบแต่ง? หากฆ่าจ้าวมู่กับเถียนตานเป็นผลสำเร็จ ข้าพเจ้าจะท่องไปทั่วหล้า วันใดที่เหนื่อยล้าก็มาหาท่าน เมื่อถึงเวลาท่านต้องการผู้อื่นหรือไม่ ก็หาเป็นไรไม่”

เซี่ยงเส้าหลงพบว่าตัวเองชมชอบนางจริงๆ หากเปรียบกับสตรีอื่นนางมีส่วนคล้ายกับหญิงเหล็กในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดยิ่งกว่า

สั้งโหย่วไม่แยแสสนใจเขาอีก ดึงมีดสั้นจากในถุงหนังซึ่งเย็บติดกับช่วงแขน ตัดแบ่งถุงคลุมศีรษะ ทำเป็นเศษผ้าปิดหุ้มปากกระบอกทองเหลืองทั้งสองอัน เพราะบทเรียนครั้งก่อน ทั้งสองเปลี่ยนลมหายใจเพิ่มความระมัดระวัง ดำน้ำผ่านทางน้ำใต้ดินเป็นระยะทางยี่สิบกว่าวามาถึงคูน้ำที่ขุดเจาะด้วยแรงงานมนุษย์

คูน้ำสายนี้กว้างประมาณหนึ่งวา ขุดเจาะล้อมรอบเรือนอาคันตุกะสองฟากข้างสร้างศาลาหอเก๋ง พาดสะพานน้อยปลูกไม้ดอก บรรยากาศงามร่มรื่น ขณะเดียวกันการรักษาการณ์ก็เข้มงวดอีกมากนัก เห็นเส้นทางที่ทอดสู่เรือนอาคันตุกะแขวนโคมลมคลั่งตาย จัดเวรยามเฝ้ารักษาภายในสวนก็มีคนจูงสุนัขลาดตระเวนตรวจตรา หากมิใช่มีทางลับใต้น้ำเซี่ยงเส้าหลงอย่าคิดหมายปะปนมาถึงที่นี้ได้ ช่วงที่คูน้ำอยู่ใกล้กับเรือน

อาคันตุกะที่สุดห่างเพียงวาเศษ ทั้งสองศึกษาภูมิประเทศ เสาะพบตำแหน่งที่เวรยามหมอบซุ่มอยู่ ค่อยโผล่ขึ้นจากใต้สะพาน

เซี่ยงเส้าหลงแน่ใจว่าละแวกใกล้เคียงไม่มีสุนัขดุ ค่อยโบกมือบอกใบ้ต่อสั่งโหย่ว ผุดโผล่ขึ้นจากใต้สะพาน อาศัยพุ่มไม้ใบหญ้าปกปิดร่องรอย เร้นกายถึงริมหน้าต่างของเรือนอาคันตุกะบานหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงล้วงเข็มเหล็กกล้าเล่มหนึ่ง สอดเข้าไปทางร่องหน้าต่าง เขี่ยกลอนหน้าต่างเปิดออก ทั้งสองรีบพลิกตัวเข้าไป ปิดหน้าต่างใส่กลอนเอาไว้ รู้สึกเหน็ดเหนื่อยสิ้นเรี่ยวแรง ต้องขยับกายถึงมุมห้อง นั่งพิงผนังพักผ่อน จากนั้นสั่งโหย่วล้วงชุดไฟออกมาจุดขึ้น เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือป้องปิดไว้ มิให้แสงไฟเล็ดลอดออกไป ภายใต้แสงไฟสาดส่องค่อยจำแนกสภาพในเรือนอาคันตุกะได้

ภายในเรือนพักตกแต่งอย่างเลิศหรู บนพื้นที่อันกว้างจัดตั้งตู้ไม้ยี่สิบกว่าตู้ เรียงรายของมีค่าสารพัดสารพัน กึ่งกลางปูพรมหนานุ่ม จัดตั้งโต๊ะเตี้ยขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง และเก้าอี้เอนนอนปูด้วยหนังสัตว์สี่ตัว

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนชมเชยจ้าวมู่รู้จักเสพสุขนัก สั่งโหย่วพลันกล่าวด้วยความยินดีว่า “ท่านดู”

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามองตามปลายนิ้วของนาง เห็นบนแคร่วางของมีค่าสองแคร่จัดตั้งหีบเหล็กทรงสูงใบหนึ่ง ซึ่งขัดกับการตกแต่งภายในอย่างยิ่ง ทั้งสองยินดียิ่ง ย่องฝีเท้าเข้าไป สั่งโหย่วยื่นมือลูบคลำกุญแจที่คล้องตู้เหล็กเอาไว้กล่าวว่า “กุญแจเช่นนี้ข้าพเจ้าเพิ่งพบเห็นเป็นครั้งแรก ไม่ทราบเปิดไขอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ให้เราผู้เชี่ยวชาญไขกุญแจดูเถอะ”

ยังไม่ทันตรวจดูกุญแจที่คล้องตู้เหล็ก พลันได้ยินเสียงคนดังจากประตูทางเข้า

ทั้งสองแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ สั่งโหย่วกวาดตาสำรวจมองร้องเบาๆ ว่า “ขึ้นไปยังคานขวาง”

พลางล้วงกระบอกสำหรับยิงเชือกขอเกี่ยวออกมา ยามนั้นพอดี

บังเกิดเสียงเปิดประตูดังขึ้น เซี่ยงเส้าหลงรีบดับไฟในมือนาง สั้งโหย่วก็ยิงเชือกขอเกี่ยวออก คล้องกับคานขวางของเรือนอาคันตุกะอย่างแม่นยำ

เซี่ยงเส้าหลงอยู่ในความมืด ไม่กล้ายิงเชือกขอเกี่ยวโดยผลีผลาม พลันขบกรามกรอดกล่าวคำ “กอดข้าพเจ้าไว้” พร้อมกับยื่นมือยึดจับเส้นเชือก พาตัวไต่ขึ้นไป

สั้งโหย่วทราบว่าสถานการณ์คับขัน รีบกระโดดปราดขึ้น กอดเอวของเขาไว้ มอบชีวิตไว้ในเงื้อมมือของอีกฝ่าย

ประตูใหญ่เปิดอ้าออก มีคนร้องบอกว่า “จุดโคม เปิดหน้าต่าง ท่านพระยากับแขกเหรื่อใกล้มาถึงแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ รวบรวมเรี่ยวแรงทั้งมวลไต่ขึ้นไป ส่วนสั้งโหย่วสาวดึงเส้นเชือกใต้ร่างขึ้นมา

ที่ข้างประตูปรากฏแสงโคมสว่างวูบขึ้น องครักษ์สิบกว่าคนเดินเข้ามา ยามนี้หากมีคนเงยหน้าขึ้น จะพบเห็นร่องรอยของเซี่ยงเส้าหลงกับสั้งโหย่ว ดีที่คนทั้งหมดหากมิใช่จุดโคมก็เปิดหน้าต่าง ไม่มีผู้ใดเงยหน้ามองเพดานห้อง

เซี่ยงเส้าหลงกับสั้งโหย่วค่อยระงับขวัญอันแตกตื่นลง หมอบฟุบกับพื้นที่ว่างระหว่างคานขวางกับโครงหลังคา เห็นเบื้องล่างสว่างไสว อากาศที่สดชื่นถ่ายเทเข้าทางหน้าต่าง ขับไล่ความอึดอัดภายในเรือนไปสิ้น

เสียงฝีเท้าพลันดัง จากนั้นเป็นเสียงจ้าวมู่ดังว่า “พวกเจ้าล้วนออกไปให้แก่เรา”

เซี่ยงเส้าหลงกับสั้งโหย่วใจเต้นระทึกขึ้น ทราบว่าจ้าวมู่นำเถียนตานกับหลี่หยวนมาชมดูหนังสือแสดงความภักดี ไม่แน่ว่ายังมีเรื่องสำคัญคิดหารือ

เสียงกริ๊กของการเปิดไขกุญแจดังขึ้น ยามอยู่ในเรือนอันเงียบสงัด ฟังดูระคายหูเป็นพิเศษ เซี่ยงเส้าหลงกับสั้งโหย่วใช้ศีรษะชนกัน ฟุบร่างกับคานขวาง ปักมีดสั้นกับคานตรึงร่างเอาไว้ คานขวางรองรับเสาโครงหลังคาซึ่งมีขนาดย่อมกว่าอีกแปดต้น อยู่เหนือระดับพื้นสามวา นอกจาก

มีคนปีนป่ายขึ้นมา ไม่เช่นนั้นที่นี้เป็นที่ซ่อนตัวอันปลอดภัย

ทั้งสองชะโงกศีรษะออกไปเล็กน้อย มองลงยังเบื้องล่าง เห็นเถียนตานกับหลี่หยวนยืดเก้าอี้เอนนอนคนละตัว ส่วนจ้าวมู่กำลังเปิดตู้เหล็กหยิบฉวยสิ่งของออกมา ยังมีสองพี่น้องตระกูลหลิวคุกเข่าอยู่ด้านหลังเถียนตาน

จากนั้นจ้าวมู่หอบหนังสือแสดงความภักดีปึกหนึ่งมาวางลงบน โต๊ะเตี้ย ได้ยินเสียงพลิกหนังสือดังขึ้น หลี่หยวนกล่าวว่า "ท่านพระยาร้ายกาจยิ่ง กลับนึกหาวิธีการเช่นนี้ ทำให้ผู้คนมิอาจไม่มอบกายถวายชีวิตให้"

เถียนตานก็กล่าวว่า "นี่เป็นวิธีการที่ท่านพระยาคิดขึ้นเอง หรือเป็นแผนการที่บริวารท่านนำเสนอขึ้นมา?"

จ้าวมู่กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "นี่เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น"

เขากลับรับสมอ้างว่าเป็นวิธีที่ตัวเองคิดค้นขึ้น ดูท่าจ้าวมู่ไม่ได้อวดหนังสือแสดงความภักดีที่ "ผู้งมงายอาชา" มอบให้แก่เขาต่อเถียนตาน ไม่เช่นนั้นเถียนตานต้องพบว่าต่งควงผู้นี้มีปัญหาแน่นอน

หลี่หยวนพลันทอดถอนใจกล่าวว่า "คิดไม่ถึงจ้าวหมิงสงก็เป็นคนของท่านพระยา ที่แล้วมาฟังว่ามันขึ้นตรงต่อหลี่มู่กับเหลียนผ่อชัดๆ"

เซี่ยงเส้าหลงที่ซ่อนตัวอยู่เบื้องบนแทบพลัดตกลงจากคานขวาง จ้าวหมิงสงเป็นรองแม่ทัพของเขา เขากับเถิงอี้ล้วนชื่นชมคนผู้นี้ คิดไม่ถึงกลับเป็นไส้ศึก

จ้าวมู่กล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า "มันมิเพียงเป็นคนของเรา ทั้งยังเกี่ยวพันทางเครือญาติ เราวางตัวมันทำงานให้แก่หลี่มู่ ความจริงคิดใช้จัดการกับหลี่มู่ มิคาดเหลียนผ่อกลับบรรจุมันเป็นรองแม่ทัพ ทำงานรับใช้เล่อเซิ่ง เราจงใจกีดกันมัน หยาฮูหยินกลับช่วยทูลขอมันต่อเจ้ารัฐจ้าว ช่างน่าหัวร่อจริงๆ"

เซี่ยงเส้าหลงหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา นี่คล้ายกับว่าเขาเลี้ยงเสือร้ายตัวหนึ่งอยู่ข้างกาย หากไม่ทราบระแคะระคาย ต่อให้ถูกกัดตาย

ยังไม่ล่วงรู้ว่าเป็นเรื่องราวใด หวนนึกถึงวันนี้หารือเรื่องหัวหน้าทหารองครักษ์วังหลวงกับเจ้ารัฐจ้าว หากเฉิงซวีประสบเหตุไม่คาดหมาย หยาฮูหยินอาจเสนอย้ายจ้าวหมิงสงมารับตำแหน่งแทน อย่างนั้นกองกำลังรักษาเมืองกับทหารองครักษ์วังหลวง ล้วนตกอยู่ในมือจ้าวมู่แล้ว

เซี่ยงเส้าหลงยังภาวนาให้หลี่หยวนเปิดเผยรายชื่อบุคคลที่เขียนหนังสือแสดงความภักดีต่อจ้าวมู่ เถียนตานกลับกล่าวว่า “ทางด้านจิงฮองเฮาเป็นอย่างไร?”

จ้าวมู่กล่าวด้วยความภาคภูมิใจว่า “ยังมีผู้ใดล่วงรู้ความสัมพันธ์ที่แท้จริงของเราสอง จิงฮองเฮาเปลือกนอกเย็นชาจิตใจร้อนระอุ เมื่อมีน้ำใจต่อบุรุษ ก็ไม่มีวันเปลี่ยนแปร หากมิใช่พระนางคอยทูลทัดทานมิให้เจ้ารัฐจ้าวเรียกตัวหลี่มู่กับเหลียนผ่อกลับมา ตอนนี้เราคงไม่ได้นั่งสนทนากับท่านทั้งสองแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนปากอ้าตาค้าง แทบไม่เชื่อว่าเป็นความจริง ระหว่างจิงฮองเฮากับจ้าวมู่กำลังเล่นละครกัน หรือว่าเป็นจ้าวมู่นึกเข้าข้างตัวเอง?

หลี่หยวนกล่าวถามว่า “จิงฮองเฮาสามารถควบคุมต่งควงหรือไม่?”

เถียนตานแสดงความเห็นว่า “ต่งควงผู้นี้เปลือกนอกหยาบกร้านแท้ที่จริงมีปัญญาความคิดทั้งแอบอิงผู้มีอำนาจ ดูจากเรื่องที่มันจัดการกับคนของซิ่นหลินจวินให้แก่จิงฮองเฮา โดยปิดบังเจ้ารัฐจ้าวเอาไว้ แสดงว่ามันยืนอยู่ฝ่ายจิงฮองเฮา คาดหวังว่าวันใดที่เจ้ารัฐจ้าวสวรรคต มันจะประสบความเจริญรุ่งเรือง บุคคลเช่นนี้ไม่อาจปล่อยทิ้งไว้เด็ดขาด”

หลี่หยวนกล่าวเสียงเย็นชาว่า “เราจะจัดการมันเอง”

จ้าวมู่กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ตอนนี้คนผู้นี้ยังมีคุณค่าให้ใช้สอยที่วิเศษสุดคือ มันยังไม่ล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างเรากับจิงฮองเฮา เฮอะคนผู้นี้เห็นผลประโยชน์ลืมเลือนคุณธรรม ต่อให้ท่านไม่คิดบัญชีกับมัน เราพระยาก็ไม่ปล่อยปละละเว้นมัน”

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงเยือกเย็นลง ใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว ทราบ

ว่าตัวเองเผยพิรุธในเรื่องที่ให้การปกป้องหานฉ่วง ที่น่าแค้นที่สุดคือจิงฮองเฮากลับขายเขาให้แก่จ้าวมู่ จากข้อนี้แสดงว่าพระนางกับจ้าวมู่มีสัมพันธ์สวาทกันจริงๆ

เถียนตานพลันกล่าวว่า “พวกท่านคล้ายลืมเลือนบุคคลสำคัญผู้หนึ่ง”

จ้าวมู่กับหลี่หยวนล้วนงงงันวูบ เถียนตานกล่าวว่า “นั่นคือเซี่ยงเส้าหลง การตายของเล่อเซิ่งต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับมัน เพียงแต่จนบัดนี้เรายังไม่เข้าใจว่ามันไฉนจัดการกับเล่อเซิ่งก่อน”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ “หากเป็นเจ้ารัฐจ้าวลอบสั่งการภายหลังเหตุการณ์ต้องมีเบาะแสให้สืบสาว เช่นคนสนิทของเจ้ารัฐจ้าวมีผู้รับบาดเจ็บเสียชีวิต จนหายสาบสูญไป ตอนนี้ไม่เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ แสดงว่ามิใช่ฝีมือของเจ้ารัฐจ้าว”

เซี่ยงเส้าหลงกับสั้งโหย่วที่ซ่อนตัวอยู่เบื้องบน ล้วนอกสั่นขวัญแขวนขึ้นมา

เถียนตานกล่าวอีกว่า “เราเคยเตือนสติให้ต่งควงสืบดูว่า ในบริวารของเล่อเซิ่งใช่มีคนทรยศหรือไม่ แต่มันยังไม่มีท่าทีใด หรือว่าสืบไม่ออก?”

หลี่หยวนกล่าวว่า “การตายของเล่อเซิ่ง ผู้ที่ได้รับประโยชน์คือต่งควง ใช่เป็นฝีมือของผู้งมงายอาชานี้หรือไม่?”

จ้าวมู่กล่าวอย่างหนักแน่นว่า “มันไม่ล่วงรู้ว่าจะได้เป็นแม่ทัพรักษาเมือง หากมิใช่เราใช้ให้จิงฮองเฮากราบทูลเสนอเจ้ารัฐจ้าว ไหนเลยถึงรอบของมัน?”

เซี่ยงเส้าหลงสมองลั่นอึงอล จนบัดนี้ค่อยเข้าใจว่าจิงฮองเฮาไฉนสนพระทัยเขา คืนนี้นับเป็นภูตเทพดลบันดาลให้มารับฟังคำหารือลับของจ้าวมู่และพวก ไม่เช่นนั้นแม้ตายยังเป็นปีศาจงมงาย

เถียนตานกล่าวอีกว่า “ต่งควงอาจแสร้งเป็นบาดเจ็บจนลุกไม่ขึ้น แต่บริวารของมันไม่มีคนบาดเจ็บล้มตาย แสดงว่าการตายของเล่อเซิ่งไม่เกี่ยวข้องกับมัน”

จ้าวมู่ทอดถอนใจกล่าวว่า “เล่อเซิ่งสร้างศัตรูไปทั่ว ที่แท้เป็นการลงมือของผู้ใด ยากระบุแน่ชัด ผู้มาขอเพียงปฏิบัติการอย่างฉับไว แล้วล่าถอยออกจากเมือง พวกเราก็ไม่อาจสืบทราบว่าเป็นฝีมือของผู้ใด”

เถียนตานกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า “คงต้องเป็นฝีมือของเซี่ยงเส้าหลง เรายังทราบว่ามันอยู่ในเมือง ไม่เช่นนั้นหยาฮูหยินคงไม่คืนสู่ชีวิตชีวาเมื่อครู่เราพบเห็นนางร่วมทางกับต่งควง สีหน้าท่าทีแสดงว่า ได้รับน้ำรักหล่อเลี้ยงจากบุรุษ”

จ้าวมู่หน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า “ท่านเสนาบดีเถียนกล่าวถูกต้อง คงเป็นเซี่ยงเส้าหลงกลับมาแล้ว เราล่วงรู้นิสัยใจคอของหยาฮูหยิน ในใจนางมีแต่เซี่ยงเส้าหลง ที่ติดต่อกับต่งควงเพียงเป็นความสุขชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้น”

เถียนตานหวั่นไหวคล้อยตาม กล่าวว่า “พวกเราจะหาทางใส่ความหยาฮูหยินว่าให้ที่พักพิงแก่เซี่ยงเส้าหลง ตอนนี้กวอไคกับเฉิงซวีถูกต่งควงบดบังรัศมีไป รีบร้อนใคร่ประกอบความดีความชอบ นับเป็นเครื่องมือให้ใช้สอย ท่านพระยาเข้าใจความหมายของเราหรือไม่?”

จ้าวมู่หัวร่อดังๆ กล่าวว่า “ท่านเสนาบดีเถียนเจ้าอุบายความคิดจริงๆ เรายังมีข้อเสนอที่ดีกว่านี้ นั่นคือให้จิงฮองเฮาสั่งการให้ต่งควงจัดการเรื่องนี้ ขอเพียงทิ้งเข็มบินกับเสื้อผ้าเปื้อนเลือดไว้ในห้องหับของหยาฮูหยิน ก็สามารถยัดเยียดข้อหาแก่หยาฮูหยิน ทั้งยังเป็นเครื่องทดสอบความจงรักภักดีที่ต่งควงมีต่อจิงฮองเฮา เฮอะ เราคิดจัดการกับหยาฮูหยินเป็นเวลานานแล้ว”

ผู้คนที่ซ่อนตัวบนคานขวาง ทั้งสองหันไปมองหน้ากัน ล้วนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา จอมโฉดชั่วที่เบื้องล่างทั้งสามครุ่นคิดวางแผนอันสามานย์ มาตรว่าทราบกระจ่างชัด ยังนึกหาวิธีแก้ไขไม่ได้

เถียนตานยืดกายขึ้นกล่าวว่า “พวกเราไม่สมควรอยู่นาน ไม่เช่นนั้นไม่คล้ายเป็นงานเลี้ยงทั่วไป วันหน้าท่านพระยาขึ้นครองบัลลังก์อย่าได้ลืมเลือนเราสอง”

จ้าวมู่รับคำเป็นมั่นเหมาะ จากนั้นเป็นเสียงปิดตู้เหล็กลั่นกุญแจ คนทั้งสามพากันออกจากเรือนอาคันตุกะไป

เหล่าองครักษ์เข้ามาปิดหน้าต่างดับโคมไฟ สั่งโหย่วกระซิบถามที่ข้างหูของเขาว่า “ทำอย่างไรดี?”

เซี่ยงเส้าหลงกลับคืนสู่ความเยือกเย็น กล่าวเบาๆ ว่า “หนังสือแสดงความภักดีดูหรือไม่ ล้วนไม่มีความสำคัญ ขอเพียงพวกเราสามารถ ไปจากที่นี้โดยปลอดภัย ถือเป็นฝ่ายชนะแล้ว”

ฮองเฮาผู้ล้ำลึก

เซี่ยงเส้าหลงตื่นนอนขึ้นมา รู้สึกคึกคักแจ่มใส ความเหนื่อยล้าเมื่อคืนปลาสนาการเป็นปลิดทิ้ง

เถียนเจินเดินเข้าห้องนอน พอเห็นเขาตื่นนอน รีบตรงเข้ามากล่าวว่า “ท่านต่ง บ่าวจะปรนนิบัติท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงลงจากเตียง ล้างหน้าหวีสางผมเปลี่ยนเสื้อผ้า ค่อยออกไปยังห้องโถง รับประทานอาหารเช้ากับเถิงอี้ จ้าวจื้อและสั้งโหย่ว เมื่อคืนเถิงอี้กับอูกัวซึ่งปลอมเป็นต่งควง จงใจรั้งอยู่ที่ตึก บัญชาการจนถึงยามสามค่อยกลับมา เซี่ยงเส้าหลงจึงถามว่า “โหยวโหย่วบอกเรื่องเมื่อคืนต่อพี่รองแล้วกระมัง?”

เถิงอี้ผงกศีรษะกล่าวว่า “เอ่ยถึงแผนอุบาย พวกเรามิใช่คู่มือของจ้าวมู่กับเถียนตานและพวก หากมิใช่พวกท่านแอบได้ยินคำสนทนาของพวกมัน คราครั้งนี้พวกเราอย่าคิดหมายมีชีวิตรอดกลับนครเสียนหยาง”

จ้าวจื้อกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า “เรื่องที่พวกมันบีบบังคับท่านใส่ร้ายหยาฮูหยิน จะรับมืออย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “เรื่องนี้รอให้เกิดเหตุแล้วค่อยคลี่คลาย ตอนนี้สิ่งที่เป็นผลดีต่อข้าพเจ้าคือ พวกมันยังไม่ระแวงสงสัยเราต่งควง ยังเข้าใจว่าข้าพเจ้าเป็นชนชั้นหันหางเสือตามลม ที่วิเศษยิ่งกว่าคือ

จ้าวมู่ไม่กล้าเปิดเผยสัมพันธ์ลับระหว่างข้าพเจ้ากับมัน อาศัยความได้เปรียบนี้ พวกเราสามารถต่อกรกับเหล่าคนโฉดจนถึงที่สุด”

สั้งโหย่วขมวดคิ้วกล่าวว่า “ท่านคล้ายมีที่ถือดีอย่างเต็มเปี่ยม ที่แท้มีวิธีจัดการกับพวกมันอย่างไร ไม่แน่ว่ารอสักครู่จิงฮองเฮาจะเบิกตัวท่านเข้าเฝ้า บีบบังคับท่านลงมือต่อหยาฮูหยิน”

เซี่ยงเส้าหลงยักไหล่อย่างสง่างาม รับประทานหมั่นโถวจนหมดใบ ค่อยตบไหล่เถิงอี้ ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “พวกเราไปพบหยาฮูหยิน พวกท่านทั้งสองนั่งรอเราผู้แซ่ต่งกลับมา”

สั้งโหย่วดุว่าอย่างขุ่นเคืองแง่งอน ส่วนจ้าวจื้อร้องเตือนให้ระวัง แต่ทั้งสองออกจากตึก ควบม้าเคียงคู่ไปตามท้องถนน

ระหว่างทางเถิงอี้ถามว่า “พวกเราควรจัดวางกำลังรักษาเมืองใหม่หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะกล่าวว่า “อย่าได้ทำเช่นนี้ ไม่เช่นนั้นจะสร้างความตื่นตัวแก่จ้าวมู่กับจ้าวหมิงสง รอสักครู่พี่รองใช้คนไปตามตัวจวิ้นน้อยกลับมา ดูว่าการสอดแนมทัพฉีมีความคืบหน้าอย่างไร”

ขณะสนทนา ตึกที่พักของหยาฮูหยินปรากฏแก่สายตา เซี่ยงเส้าหลงเดินทางไปหานาง ส่วนเถิงอี้แยกทางกลับไปยังตึกบัญชาการ

พอถึงยามเที่ยง จ้าวมู่ส่งคนมาตามตัว เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าโจรโฉดผู้นี้กำหนดแผนกับเถียนตานกับหลี่หยวนเป็นมั่นเหมาะ ดังนั้นจึงเรียกตัวเขาเข้าพบ

เมื่อเข้าสู่ห้องลับ จ้าวมู่ยังคงยึดถืออีกฝ่ายเป็นคนสนิท กล่าวว่า “หลี่หยวนหลงกลแล้ว กลับเข้าใจว่าเราจ้าวมู่ยอมร่วมมือกับมัน เฮอะ เราจะให้มันทิ้งชีวิตอยู่ในนครหานตาน”

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงไม่เชื่อทุกถ้อยคำของจ้าวมู่อีก เปลือกนอกกลับแสร้งชักไซ้ด้วยความยินดี จ้าวมู่ยิ้มอย่างเยือกเย็นกล่าวว่า “เรื่องนี้รอสักครู่ค่อยสนทนา ความสัมพันธ์ระหว่างท่านกับจิงฮองเฮาและหยาฮูหยินเป็นอย่างไร เถียนตานบอกว่าเมื่อคืนพบเห็นท่านร่วมทาง

กับหยาฮูหยิน”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “หยาฮูหยินเป็นหญิงร่านสวาท ขอเพียงสามารถให้ความสุขบนเตียงแก่นาง ยังกลัวนางไม่มอบชีวิตจิตใจให้หรือ? ความสัมพันธ์กับจิงฮองเฮาก็ดีขึ้นตามลำดับ เรายังไม่มีโอกาสรายงานท่านพระยาว่า คนของซิ่นหลินจวินที่ลอบเข้าวังหลวงไปฆ่าคนวางเพลิง ได้รับการช่วยเหลือจากหานฉ่วง เรากำจัดฆ่าพวกมันจนหมดสิ้น ทั้งเป็นที่พอพระทัยของเจ้ารัฐจ้าว และผูกไมตรีกับจิงฮองเฮาโดยไม่สืบสาวราวเรื่องถึงหานฉ่วง”

จ้าวมู่หน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย แสดงว่าคิดไม่ถึงว่าเซี่ยงเส้าหลงจะแจ้งเรื่องนี้ต่อเขา เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ โจรโฉดนี้ที่เคลือบแคลงสงสัยต่อความ “จริงใจ” ของเขา เพราะเขาปกปิดเรื่องนี้เอาไว้ ทำให้จ้าวมู่เข้าใจว่าเขาเอนเอียงไปทางจิงฮองเฮา ตอนนี้เขาเปิดเผยออกไปย่อมสร้างความลังเลแก่อีกฝ่าย

จ้าวมู่กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ท่านไยไม่บอกเรื่องนี้ต่อเราตั้งแต่แรก?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า “นี่เพียงเป็นเรื่องเล็กน้อย เราความจริงไม่คิดรายงานต่อท่านพระยา เพียงแต่ท่านพระยาถามถึงความสัมพันธ์ระหว่างเรากับจิงฮองเฮาเราค่อยบอกออกไป ตอนนี้มีบุคคลสำคัญอยู่สองคน คือจิงฮองเฮากับหยาฮูหยิน มีแต่ได้รับการสนับสนุนจากพวกนาง เจ้ารัฐจ้าวจึงมอบป้ายอาญาสิทธิ์ทางทหารแก่เรา เมื่อถึงเวลานั้นนครหานตานจะตกอยู่ในมือพวกเราแล้ว”

จ้าวมู่ไม่อาจปกปิดเค้าความตื่นตระหนกทางสีหน้าได้ ก้มศีรษะทำท่าครุ่นคิด

เซี่ยงเส้าหลงลอบประหลาดใจ ตัวเองแสดงความจริงใจถึงเพียงนี้ยังไม่อาจเรียกความไว้วางใจของจ้าวมู่กลับคืนมา ยามนั้นบังเกิดปฏิภาณวูบ ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “ท่านพระยามิใช่คิดกำจัดเฉิงซวีหรอกหรือ? เรานึกหาแผนซ้อนแผนให้แก่ท่านพระยาได้แล้ว”

จ้าวมู่เงยหน้าขึ้นอย่างงุนงง ถามว่า “แผนซ้อนแผนอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เรากราบทูลเรื่องที่ท่านพระยาให้คนของท่านเขียนหนังสือแสดงความภักดีต่อเจ้ารัฐจ้าวแล้ว ทั้งยังรับรองว่าจะขโมยหนังสือแสดงความภักดีเหล่านั้นมา ดังนั้นขอเพียงท่านพระยาปลอมแปลงหนังสือแสดงความภักดีอีกชุดหนึ่งขึ้นโดยใส่ชื่อเฉิงซวีเข้าไป ยังกลัวเจ้ารัฐจ้าวไม่ปลดเฉิงซวีออกจากตำแหน่งหรือ?”

จ้าวมู่ฟังว่าเซี่ยงเส้าหลงกราบทูลเรื่องหนังสือแสดงความภักดีต่อเจ้ารัฐจ้าว สีหน้าปราศจากแววตื่นเต้นสงสัย แสดงว่าทราบเรื่องนี้จากจิงฮองเฮาแล้ว เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *‘หวาดเสียว’* ในใจ หากไม่ได้วางเดิมพันเช่นนี้ อย่าคิดหมายให้จ้าวมู่ไว้วางใจเขาอีก

จริงดังคาดหมาย จ้าวมู่คลายความเคลือบแคลงสงสัย ทอดถอนใจกล่าวว่า “ต่งควง นับแต่นี้ท่านกระทำเรื่องใด ล้วนบอกต่อเรา จะได้ไม่เกิดความเข้าใจผิดขึ้น”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งกล่าวอย่างงุนงงว่า “เป็นไร ท่านพระยาเคลือบแคลงสงสัยต่อความจงรักภักดีของเราหรือ?”

จ้าวมู่ยื่นมือตบไหล่ของเขา กล่าวว่า “ตอนนี้ฝนซาฟ้าใส ไม่ว่าเรื่องใดก็ไม่ต้องจดจำใส่ใจ ขอเพียงท่านทำตามคำชี้แนะของเรา วันหน้าจะเสพสุขวาสนาด้วยกัน”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า “ตอนนี้เรื่องสำคัญที่สุดคือ ทูลขอป้ายอาญาสิทธิ์อีกครึ่งหนึ่งจากเจ้ารัฐจ้าว บวกกับหนังสือแต่งตั้ง ท่านจะสั่งเคลื่อนกำลังทหารได้ตามอำเภอใจ...”

เอ่ยถึงตอนนี้กล้ำกลืนคำพูดเอาไว้ เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า จ้าวมู่ส่งข่าวต่อจิงฮองเฮา ให้พระนางบีบบังคับเขาใส่ความหยาฮูหยินแล้ว จนใจที่ไม่อาจกล่าวจากปาก จึงกล่าว “ท่านพระยามีความในใจใด สั่งได้อย่างเต็มที่”

จ้าวมู่ชักมือกลับจากหัวไหล่ของอีกฝ่าย เพียงกำชับว่า “หลังจาก

นี้ไม่ว่ามีความเคลื่อนไหวใด ให้หารือกับเราก่อนแล้วค่อยดำเนินการ”

เซี่ยงเส้าหลงรับคำ อำลาจากมา

เซี่ยงเส้าหลงกลับมายังตึกบัญชาการ สะสางการงานบางส่วน ค่อยถ่ายทอดบอกคำสนทนาระหว่างเขากับจ้าวมู่ต่อเถิงอี้

เถิงอี้แสดงความประหลาดใจว่า จ้าวมู่สามารถควบคุมกองทหารรักษาเมืองกับทหารองครักษ์วังหลวง ทั้งยังชักใยบงการจิงฮองเฮา ความจริงไม่ต้องพึ่งพาเถียนตาน ก็สามารถก้าวขึ้นสู่บัลลังก์รัฐจ้าว เหตุใดยังไม่ลุกฮือขึ้นก่อการ

เถิงอี้ยังแสดงความเห็นว่า จิงฮองเฮาเป็นสตรีที่ยากเข้าใจ ต่อให้ยามรับสั่งอย่างยิ้มแย้ม ยังรู้สึกถึงความเย็นชาในน้ำพระทัยของพระนาง ไม่ทราบจ้าวมู่ตอบสนองความต้องการของพระนางอย่างไร

ทั้งสองหารืออยู่ครู่หนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงค่อยเดินทางกลับตึกที่พัก กลับได้รับแจ้งว่า จิงฮองเฮาเบิกตัวเขาเข้าเฝ้าเป็นการส่วนพระองค์

จิงฮองเฮามีพระเสาวนีย์ให้เซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าในเรือนพักเล็กๆ เขตตึกที่พักของหานฉ่วง ทั้งยังจัดสุราอาหารเลี้ยงต้อนรับ

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงคำพูดของเถิงอี้ ดังนั้นจับตาสังเกต พบว่าพระนางแม้แย้มพระโอษฐ์ แต่ในพระเนตรไม่มีความเปลี่ยนแปลงอันใด ให้ความรู้สึกที่เย็นเยียบ ซึ่งขัดแย้งกันแก่ผู้คน อย่างนั้นจ้าวมู่อาศัยอะไรพิชิตพระนาง?

นึกถึงตอนนี้ ฉุกคิดถึงยาเม็ดปลุกสวาทซึ่งหานฉ่วงเคยมอบให้เขาใช้จัดการกับจี้เอียนหยาน พลันเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด อดใจเต้นระทึกมิได้

จิงฮองเฮากลับเข้าพระทัยผิด ตรัสถามว่า “ผู้อื่นสร้างความตื่นเต้นแก่ท่านหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “วันนี้ฮองเฮามีพระพักตร์ผุดผาด แผ่งสง่าราศีเป็นพิเศษ”

พระเนตรจิงฮองเฮาทอแววเย้ยหยันซึ่งยากสังเกตออกวูบหนึ่ง ทรง

หยิบป้านสุรา โน้มพระวรกายไปรินสุราให้แก่เซี่ยงเส้าหลง ตรัสว่า "บุรุษล้วนเป็นเช่นนี้ แต่ชมดูนานเข้าก็ไม่รู้สึกเป็นอย่างไร"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าพระนางคิดโปรยหว่านเสน่ห์ต่อเขา พลันบังเกิดปฏิภาณวูบ ยกจอกสุราขึ้นสูดดมคราหนึ่ง กล่าวว่า "สุราที่ฮองเฮารินให้คล้ายหอมเป็นพิเศษ"

จากนั้นประคองจอกสุราด้วยสองมือ กล่าวว่า "ผู้น้อยขอคารวะฮองเฮาจอกหนึ่ง ขออวยพรให้ฮองเฮารักษาสิริโฉม คงความงามเฉิดฉันเช่นเดียวกับตอนนี้ตลอดไป"

ในโลกหล้ามีสตรีใดไม่ชมชอบฟังคำเยินยอบุรุษ จิงฮองเฮาย่อมไม่มีข้อยกเว้น ทรงชูจอกขึ้นตรัสว่า "เราก็ขออวยพรให้แม่ทัพต่งก้าวหน้าในการรับราชการ ทำศึกคราใดล้วนประสบชัย"

เซี่ยงเส้าหลงจงใจหัวร่ออย่างห้าวหาญ กล่าวว่า "ตามธรรมเนียมของชนเผ่าเรา หากอวยพรผ่านสุรา ต้องคล้องแขนดื่มด้วยกัน คำอำนวยพรค่อยเป็นจริง"

จิงฮองเฮาไม่เข้าพระทัยว่าการคล้องแขนดื่มด้วยกันเป็นอย่างไร เซี่ยงเส้าหลงโน้มตัวไปเบื้องหน้า ยื่นส่งจอกสุราในมือถึงริมพระโอษฐ์ของพระนาง อธิบายว่า "หมายความว่าให้คล้องแขนไว้ ต่างฝ่ายต่างดื่มสุราของอีกฝ่ายให้หมดสิ้น อย่างนั้นความฝันจะกลายเป็นจริง"

จิงฮองเฮาพระพักตร์แดงระเรื่อเล็กน้อย ทรงดำริว่าคนผู้นี้ขวัญกล้าบังอาจนัก แต่หากไม่ทรงคล้อยตาม อีกฝ่ายคงเคลือบแคลงใจว่าพระนางไม่มีน้ำพระทัยแท้จริง จำต้องแย้มพระโอษฐ์ ยื่นพระกรคล้องกับแขนของอีกฝ่ายพลางตรัสว่า "ระวังด้วย เราไม่ชมชอบบุรุษที่ตะกละตะกลามเกินไป"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยๆ รินสุราลงในพระโอษฐ์น้อยๆ ของพระนาง พร้อมกับดื่มน้ำจัณฑ์ในจอกของพระนางลงไป จากนั้นเซี่ยงเส้าหลงวางจอกเปล่าลงบนโต๊ะเตี้ย ยกมือเช็ดคราบสุราที่มุมปาก หัวร่อดังๆ กล่าวว่า "สมใจนัก ตอนนี้เราต่งควงไม่ว่าทำอะไรเพื่อฮองเฮาก็ยินดี"

จิงฮองเฮาน้อยครั้งจะเสวยน้ำจัณฑ์จนหมดจอกเช่นนี้ รู้สึกมีฤทธิ์เมรัยพลุ่งขึ้นพระปรางทั้งสองแดงซ่านขึ้นมา ทรงล้วงผ้าซับพระพักตร์ออกมาเช็ดคราบน้ำจัณฑ์บนพระพักตร์ ค่อยรับสั่งว่า “ผู้อื่นไม่ได้ดื่มสุรารวดเดียวเช่นนี้เป็นเวลานานแล้ว ท่านผู้นี้ ช่าง...”

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสทูลถามว่า “ก่อนหน้านี้ฮองเฮาเสวยน้ำจัณฑ์อยู่เสมอหรือ?”

พระเนตรจิงฮองเฮาทอแววเลื่อนลอยวูบหนึ่ง คล้ายจมอยู่ในห้วงความหลังอันรันทด จากนั้นพระเนตรทอประกายเย็นเยียบ กลับกลายเป็นอาฆาตแค้นขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงซิ่นหลินจวินแห่งรัฐวุ่ยซึ่งเคยมีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระนาง คาดว่าระหว่างคนทั้งสองคงเปลี่ยนจากรักเป็นแค้น ไม่เช่นนั้นจิงฮองเฮาคงไม่มีพระอิริยาบถเช่นนี้ ดังนั้นกล่าวเบาๆ ว่า “ฮองเฮามีความในพระทัยอันใดหรือ?”

จิงฮองเฮาทอดถอนพระทัยตรัสว่า “บางครั้งเราไม่เข้าใจว่าตัวเองทำอะไร กลับวิ่งเต้นวุ่นวายตลอดทั้งวัน ท่านดูที่เบื้องนอกต้นไม้บุปผางอกงาม แสงอาทิตย์เฉิดฉัน หากเราไม่ต้องนึกถึงอันใด ไม่ทราบเพริศแพร้วเพียงไหน”

พลางประทับยืนขึ้น สาวพระบาทถึงริมหน้าต่าง ทอดพระเนตรไม้ดอกใต้แสงอาทิตย์อย่างซึมเซา

เซี่ยงเส้าหลงติดตามไป เพ่งพิศพระพักตร์ด้านข้างของพระนาง มาตรว่าพระพักตร์ของพระนางแดงซ่าน หากทว่าพระเนตรทอแววลุ่มหลงอยู่กับความหลังที่เลือนลับ บัดเดี๋ยวกระจ่างบัดเดี๋ยวมัวหมองแสดงว่าในพระทัยทั้งปีติทั้งโกรธกริ้ว ทั้งเศร้าโศกทั้งสุขสันต์

เซี่ยงเส้าหลงแน่ใจว่าน้ำจัณฑ์เริ่มออกฤทธิ์ กระตุ้นพระอารมณ์ซึ่งเก็บซ่อนไว้ของพระนางขึ้นมา ค่อยลืมเลือนจุดประสงค์ที่เบิกตัวเขาเข้าเฝ้า เพื่อบีบบังคับเขาใส่ความหยาฮูหยิน จึงปลุกปลอบความกล้าหาญยื่นมือออกลูบคลำ**พระอังสกุฏ** *(จะงอยบ่า)* ของพระนาง ทูลถามว่า

“พระนางคิดอะไร?”

จิงฮองเฮาคล้ายไม่รู้สึกพระองค์ ส่ายพระพักตร์เล็กน้อย ตรัสว่า “เราแค้นเขา”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “ผู้ใดล่วงเกินฮองเฮา? ไม่ทราบจะเสวยน้ำจัณฑ์อีกจอกหรือไม่?”

จิงฮองเฮาตรัสด้วยความขุ่นพระทัยว่า “ไม่สบายใจยังดื่มสุรา ไยมิใช่ทรมานยิ่งกว่า?”

เซี่ยงเส้าหลงรีบหดมือกลับมา ทอดถอนใจกล่าวว่า “ถูกแล้ว ชักดาบตัดสายน้ำน้ำยิ่งไหล สุราผ่านลำไส้หมอง...กลายเป็นน้ำตาคะนึงหา”

เขาความจริงคิดเอ่ยเอื้อนบทกวีของหลี่ไป่ที่ว่า “ชักดาบตัดสายน้ำน้ำยิ่งไหล ชูกจอกคิดคลายโศกโศกทับทวี” เพียงแต่จำไม่ได้ จึงนำประโยคอื่นมาต่อท้าย

จิงฮองเฮาตรัสคำ “ชักดาบตัดสายน้ำน้ำยิ่งไหล สุราผ่านลำไส้หมองกลายเป็นน้ำตาคะนึงหา” พลันเหลียวพระพักตร์มาที่เขา ตรัสขึ้นว่า “คิดไม่ถึงท่านสามารถเอ่ยเอื้อนบทกวีอันซึ้งใจเช่นนี้ออกมา เป็นเวลานานแล้วที่ผู้อื่นไม่เคยหวั่นไหวใจถึงเพียงนี้”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ ทราบว่าเมื่อครู่พระนางทรงคิดถึงซิ่นหลินจวิน พระเนตรจึงทอประกายเย็นเยียบ ดูท่าครั้งกระโน้นซิ่นหลินจวินทำร้ายพระทัยของนางอย่างสาหัส จนบัดนี้รอยแผลในพระทัยยังไม่ทุเลา พระนางลดพระองค์ลงไปหาจ้าวมู่ ไม่แน่ว่าเป็นการแก้แค้นชนิดหนึ่ง อาจบางทีพระนางไม่ทรงทราบเรื่องที่หานฉ่วงสมคบคิดกับซิ่นหลินจวิน ซิ่นหลินจวินได้รับรักแท้จากพระนาง ส่วนจ้าวมู่อาจหยิบยื่นความเร้าอารมณ์อันวิปริตวิตถารต่อพระนาง

จิงฮองเฮาสบสายตากับเซี่ยงเส้าหลงชั่วขณะจึงกล่าว “ต่งควงท่านเป็นบุคคลพิเศษคนหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงทดลองยื่นมือออก ยึดกุมพระหัตถ์อันอ่อนนุ่มขาวผ่องของพระนาง จิงฮองเฮาทรงปล่อยให้บุรุษผู้นี้ยึดกุมพระหัตถ์ไว้

อย่างเงียบงัน

เซี่ยงเส้าหลงขณะจะเคลื่อนไหวต่อไป จิงฮองเฮาชิงชักพระหัตถ์กลับไป พระเนตรกลับคืนสู่แววเย็นชา ตรัสว่า “แม่ทัพต่งทราบหรือไม่ว่า เราไฉนตามตัวท่านมา?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ ทราบว่าพระนางกลับคืนสู่ความแจ่มใสแล้ว จึงกล่าว “ฮองเฮามีเรื่องใดโปรดสั่งมา”

จิงฮองเฮามีพระเสาวนีย์ให้เซี่ยงเส้าหลงใส่ความหยาฮูหยิน แต่ไม่ได้ทรงมอบพยานวัตถุอันใดให้ เซี่ยงเส้าหลงจึงทูลลาจากมา

ความเวิ้งว้างของพระทัย

เซี่ยงเส้าหลงเร่งรุดกลับตึกบัญชาการ แจ้งเรื่องราวต่อเถิงอี้ เถิงอี้บอกว่าจี้เอียนหยานใช้คนมาส่งข่าวว่า นางทูลลาต่อเจ้ารัฐจ้าว เพื่อกลับไปร่วมพิธีศพของฮองเฮารัฐวุ่ย คาดว่าหลงหยางจวินกับหลี่หยวนคงต้องส่งคนออกสะกดรอยตามนาง

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าจี้เอียนหยานมีความสามารถในการดูแลตัวเอง เพียงให้เถิงอี้ส่งข่าวต่ออูจว่อผู้เป็นพี่ใหญ่ของพวกเขา คอยคุ้มกันจี้เอียนหยานในระยะห่างก็พอ

ยามนั้นมีคนมารายงานว่าจ้าวมู่มาหาเซี่ยงเส้าหลง สร้างความงุนงงสงสัยแก่เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ จากนั้นเถิงอี้ปลีกตัวออกไป ก่อนองครักษ์ของเซี่ยงเส้าหลงค่อยชักนำจ้าวมู่เข้ามา เห็นผู้ที่ร่วมทางมากับจ้าวมู่กลับเป็นมหาคุรุของม่อจื่อประจำรัฐจ้าวนามเอี้ยนผิง ซึ่งไม่ได้พบหน้ามานาน นอกจากนั้นยังมีมือดีที่เป็นคนสนิทของจ้าวมู่อีกแปดคน

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงครั้งแรกพบพานเอี้ยนผิงที่ตึกพระยา ยามนี้ย่อมคาดเดาออกว่า เอี้ยนผิงเป็นคนของจ้าวมู่ แต่เปลือกนอกแสร้งเป็นไม่รู้จัก ควรจะทักทายเอี้ยนผิงตามมารยาท เอี้ยนผิงซูบผอมกว่าเดิมเล็กน้อย แต่ประกายตาคมกล้ากว่าเดิม แสดงว่าหลังจากที่พ่ายแพ้ใต้คมกระบี่ของเซี่ยงเส้าหลงก็ฝึกฝนวิทยายุทธ์ มิเพียงพักรักษาตัวจนทุเลาหายดี ยังมีฝีมือรุดหน้ากว่าเดิม

ผู้เหย้าและอาคันตุกะทั้งสามนั่งลง บ่าวไพร่ยกน้ำชามา คนสนิทของจ้าวมู่ทำหน้าที่เฝ้ารักษาอยู่รอบข้าง

จ้าวมู่ส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “ท่านมหาคุรุความจริงเป็นบุคคลที่เราเชื้อเชิญมาจัดการกับเซี่ยงเส้าหลง เขามีบริวารสามร้อยคน เซี่ยงเส้าหลงไม่มาก็แล้วกันไป ไม่เช่นนั้นอย่าหมายมีชีวิตรอดกลับไป”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นลิงโลดยินดี กล่าวว่า “ท่านมหาคุรุมีเรื่องใดคิดใช้สอยเราต่งควงโปรดสั่งมา”

เอี้ยนผิงกล่าวด้วยสีหน้าเฉยเมยว่า “นับตั้งแต่ท่านพระยาแจ้งต่อเราว่า เซี่ยงเส้าหลงจะมายังนครหานตาน พวกเราก็แยกย้ายเฝ้าอยู่ตามปากด่านต่างๆ รอคอยมันเข้ามาติดกับ สุดท้ายไม่พบเห็นมันแม้แต่เงา”

จ้าวมู่สอดคำขึ้น “หลังจากที่เซี่ยงเส้าหลงทำร้ายคนที่ละแวกนครหานตานแล้วหลบหนี ท่านมหาคุรุเคยนำกำลังติดตามถึงชายแดนรัฐวุ่ยกลับไม่พบเห็นร่องรอยใด ดังนั้นท่านมหาคุรุคาดเดาว่า เซี่ยงเส้าหลงสมควรอยู่ที่นี้ การตายของเล่อเซิ่งก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับมัน”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน มิน่าเล่าจ้าวมู่ไม่ตื่นเต้นตระหนกต่อการมาของ *“เซี่ยงเส้าหลง”* ที่แท้วางตัวเอี้ยนผิงกับพวกไว้คอยรับมือ ดีที่จ้าวมู่ไว้วางใจเขาดุจเดิม จึงให้เขาพบกับเอี้ยนผิง เขากลับละเลยลืมเลือนศัตรูคู่แค้นเช่นเอี้ยนผิงไป

เอี้ยนผิงกล่าวเสียงเย็นชาว่า “พวกเราเคยตรวจค้นท้องทุ่งและหมู่บ้านนอกเมืองจนทั่ว ล้วนไม่พบเซี่ยงเส้าหลงแม้แต่เงา คำอธิบายเพียงหนึ่งเดียวคือมันเข้ามาอาศัยอยู่ในเมือง ทั้งยังมีคนปกป้องมัน”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “ท่านมหาคุรุคาดเดามีเหตุผล ไม่ทราบในสายตาท่านมหาคุรุ ผู้ใดต้องสงสัยที่สุด?”

เอี้ยนผิงกวาดมองจ้าวมู่แวบหนึ่งแล้วกล่าว “มีแต่หยาฮูหยินจึงมีขีดความสามารถและมีเหตุผลในการปกป้องเซี่ยงเส้าหลง แต่เราเคยเข้าตึกหยาฮูหยินหลายครั้ง ยังไม่พบเห็นอันใด”

เซี่ยงเส้าหลงยืดอกขึ้นแล้วกล่าวว่า “ให้เราส่งคนจับตาดูนางทั้ง

กลางวันกลางคืนเอง เฮอะ ยังบอกว่าเพียงดีต่อเราคนเดียว ที่แท้นางใช้เราเป็นเครื่องดึงดูดความสนใจผู้คน ความจริงลอบพบปะกับคนรักเก่า”

จ้าวมู่กล่าวว่า “ท่านมหาคุรุก็สันนิษฐานเช่นนี้ แต่เรื่องของหยาฮูหยินปล่อยให้ท่านมหาคุรุจัดการเถอะ หากใช้คนของท่าน เกรงว่าถูกบ่าวไพร่ของนางพบเห็น”

เอี้ยนผิงพลันผุดลุกขึ้นขอตัวจากไป อ้างว่ามีเรื่องต้องกระทำ เซี่ยงเส้าหลงก็ส่งแขกถึงประตูใหญ่ เอี้ยนผิงกล่าวเบาๆ ว่า “เซี่ยงเส้าหลงคงไม่กล้าอยู่นาน เราคาดว่าในหลายวันนี้ มันต้องลงมือต่อท่านพระยา ขอเพียงพวกเราเตรียมการเป็นมั่นเหมาะ ไม่กลัวมันไม่พาตัวมาติดกับ”

เซี่ยงเส้าหลงส่งเสียงสนับสนุน ในใจกลับลอบคร่ำครวญ หากเอี้ยนผิงคอยอารักขาจ้าวมู่ทั้งกลางวันกลางคืน แผนปฏิบัติการของเขาก็เพิ่มความลำบากกว่าเดิมแล้ว

หลังจากส่งเอี้ยนผิงจากไป เซี่ยงเส้าหลงกลับไปหาจ้าวมู่ บอกเรื่องที่จิงฮองเฮามีพระเสาวนีย์ให้เขาใส่ความหยาฮูหยิน จากนั้นกล่าวว่า “นางแพศยาเช่นหยาฮูหยิน ฆ่าทิ้งไปไม่น่าเสียดาย ปัญหาอยู่ที่นางเป็นคนกราบทูลเสนอเราเป็นแม่ทัพรักษาเมือง หากแตะต้องนางจะกระทบกระเทือนถึงส่วนรวม”

จ้าวมู่ยิ้มพลางกล่าวว่า “เมื่อใดที่ได้รับป้ายอาญาสิทธิ์จากเจ้ารัฐจ้าว เมื่อนั้นจะจัดการกับหยาฮูหยิน เราเตรียมการพรักพร้อม สามารถยึดครองรัฐจ้าวได้ทุกเมื่อ ปัญหาเพียงหนึ่งเดียวคือ เจ้ารัฐจ้าวยังควบคุมทหารองครักษ์วังหลวงอยู่ แต่หากใช้ไม้นวมไม่สำเร็จ จะเปลี่ยนเป็นใช้ไม้แข็ง สรุปแล้วก่อนที่หลี่มู่จะกลับจากชายแดน ต้องส่งเจ้ารัฐจ้าวขึ้นสู่สวรรค์”

เซี่ยงเส้าหลงพอฟังจบความ ค่อยเข้าใจแผนการของจ้าวมู่อย่างปรุโปร่ง

ไม้นวมย่อมหมายถึงการวางยาพิษลอบปลงพระชนม์เจ้ารัฐจ้าว นับเป็นแผนประเสริฐสุด จ้าวมู่กับจิงฮองเฮาคงคิดทำเช่นนี้ เพียงแต่จนบัดนี้ยังไม่สำเร็จ ไม้แข็งคือการใช้กำลังทางทหาร บุกเข้าวังสำเร็จโทษ

เจ้ารัฐจ้าว ค่อยแต่งตั้งราชโอรสของจิงฮองเฮาขึ้นครองบัลลังก์ หากทว่าเป็นแผนชั้นเลว เมื่อถึงเวลาจ้าวมู่ต้องพึ่งพาทัพฉีรับมือหลี่มู่ซึ่งนำทัพกลับจากชายแดน

จ้าวมู่ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “ไม่ว่าใช้ไม้นวมหรือไม้แข็ง เราล้วนวางแผนเป็นมั่นเหมาะ โอกาสหน้าค่อยบอกต่อท่าน ระหว่างนี้ท่านหมั่นเข้าเฝ้าเจ้ารัฐจ้าวกราบทูลให้มากกว่าเดิม ไม่แน่ว่าเจ้ารัฐจ้าวจะทรงมอบอำนาจในการเคลื่อนกำลังทัพแก่ท่าน” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ “ฟังว่ายอดหญิงจี้จะกลับรัฐวุ่ยแล้ว ทั้งยังล่วงหน้าไปก่อนหลงหยางจวิน ท่านทราบเรื่องหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นร้องอุทานว่า “ว่ากระไร?”

จ้าวมู่ยิ้มพลางกล่าวสืบต่อ “หลี่หยวนคงไม่ยอมปล่อยให้ยอดหญิงจี้หลุดมือ หากคิดติดตามไปเผด็จสวาท พวกเราจะฉวยโอกาสกำจัดมันภายหลังเกิดเหตุให้อ้างว่ามันตายใต้กระบี่หญิงงาม”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ยอมรับว่าโจรโฉดผู้นี้มีแผนอันชั่วร้ายจริงๆ

เซี่ยงเส้าหลงเดินทางไปยังตึกหยาฮูหยิน หยาฮูหยินก็ชักนำเขาเข้าสู่หอน้อยหลังนั้น

เห็นหยาฮูหยินตาบวมแดง แสดงว่าเพิ่งร้องไห้มา เซี่ยงเส้าหลงจึงถามว่า “เกิดเรื่องใด?”

หยาฮูหยินโผเข้าอ้อมอกของเขา สะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเพิ่งทุ่มเถียงกับพระเชษฐามา”

เซี่ยงเส้าหลงรีบปลอบโยนนางอยู่หลายคำ จากนั้นค่อยซักถามรายละเอียด หยาฮูหยินจึงกล่าวว่า “เช้าวันนี้ท่านบอกเรื่องที่จิงฮองเฮามีความสัมพันธ์กับจ้าวมู่ให้ทราบ ข้าพเจ้าจึงเข้าวังไปเฝ้าพระเชษฐากราบทูลให้ระวังคนข้างกาย มิคาดพระองค์เข้าพระทัยผิดว่า ข้าพเจ้าโทษว่าพระองค์โปรดปรานกวอไคเลยกริ้วเป็นการใหญ่ พานบอกว่า

ข้าพเจ้าไม่อาจลืมเลือนท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *‘ผิดท่า’* ในใจ หยาฮูหยินฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “หยาเอ๋อเพิ่งกลับถึงที่นี้ พระเชษฐาก็ส่งสาส์นมา มีพระบัญชาให้หยาเอ๋อเป็นผู้แทนพระองค์ ส่งองค์หญิงสี่ไปเข้าพิธีสยุมพรกับไทจือรัฐวุ่ยแทนที่กงจู้สามของท่าน แต่ยังมีเงื่อนไขผนวกคือ มอบบันทึกลับหลูปันฉบับคัดลอกกลับไปให้แก่รัฐวุ่ย”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “พระเชษฐาท่านไยต้องยอมสยบต่อรัฐวุ่ย?”

หยาฮูหยินทอดถอนใจกล่าวว่า “พระองค์ถูกบีบคั้นบังคับ รัฐฉู่กับรัฐฉีล้วนสร้างแรงกดดันต่อเขา หากไม่ได้รับการหนุนหลังจากเจ้ารัฐวุ่ยเพียงพึ่งพารัฐหานไหนเลยรับมือได้ พระเชษฐาคิดใช้ผู้อื่นไปยังรัฐวุ่ยแต่แรก เพียงแต่ผู้อื่นทราบว่าท่านต้องกลับมา จึงไม่ยอมรับปาก ตอนนี้เกิดการทุ่มเถียง พระองค์ก็ไม่สนพระทัยว่าผู้อื่นยินยอมหรือไม่แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “อย่างนั้นท่านไปถึงกลางคัน ก็วกไปยังนครเสียนหยางเถอะ”

หยาฮูหยินส่ายหน้ากล่าวว่า “หยาเอ๋อคิดแทบตาย แต่เรื่องนี้มีผลกระทบอย่างกว้างขวาง ไม่ว่าอย่างไรข้าพเจ้าต้องกระทำเรื่องนี้ให้ลุล่วง ค่อยไปหาท่านที่นครเสียนหยาง เมื่อถึงเวลาถือว่าข้าพเจ้าไม่ติดค้างน้ำใจพระเชษฐาอีก”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “ซิ่นหลินจวินแค้นท่านจับใจ หากท่านเดินทางไปยังรัฐวุ่ย ไม่แน่ว่าจะหาทางทำร้ายท่าน”

หยาฮูหยินเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว “ท่านทราบหรือไม่ว่า จิงฮองเฮากับหยาเอ๋อไฉนไม่ลงรอยกัน?”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด กล่าวว่า “เพราะสืบเนื่องจากซิ่นหลินจวินหรือ?”

หยาฮูหยินผงกศีรษะ กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “ผู้อื่นความจริงไม่คิดเอ่ยถึงเรื่องนี้ ซิ่นหลินจวินยังมีเยื่อใยไมตรีต่อข้าพเจ้า คราครั้งนี้คน

ของเขารอจนข้าพเจ้าไม่อยู่ภายในวัง ค่อยลงมือขโมยบันทึกลับหลูปัน มิหนำซ้ำหลงหยางจวินรับประกันความปลอดภัยของพวกเรา ตกลงเดินทางสู่รัฐวุ่ยด้วยกัน”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าว “พระเชษฐาท่านมิใช่เตรียมเลี้ยงส่งหลงหยางจวินในวันมะรืนหรอกหรือ? ไหนเลยร่วมทางกับท่านในวันพรุ่งนี้ได้?”

หยาฮูหยินฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านยังไม่เข้าใจหรือ? หลงหยางจวินไม่เชื่อว่ายอดหญิงจี้จะไปร่วมพิธีศพฮองเฮารัฐวุ่ย จึงขอใช้ข้ออ้างเดียวกับนาง ขอร่วมทางกับหญิงงามของท่าน เรื่องนี้ยอดหญิงจี้ยังไม่ทราบเส้าหลง นางสมควรทำอย่างไรดี?”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกสมองหนักอึ้ง เรื่องราวที่รวบง่ายพลันกลับกลายเป็นซับซ้อนขึ้นมา หากจี้เอียนหยานทราบเรื่องนี้ คงตัดพ้อตำหนิเขาตายแน่นอน บุคคลที่เขาต้องรับมือมีมากมายเกินไป จนจัดการไม่หวาดไม่ไหว

หยาฮูหยินทอดถอนใจอีกครา กล่าวว่า “นึกถึงพวกเราต้องแยกจากกันระยะหนึ่ง ไม่ทราบเมื่อใดจึงได้พบกัน หยาเอ๋อแทบไม่คิดมีชีวิตสืบต่อไป ผู้คนไฉนต้องปวดร้าวถึงเพียงนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงสลัดความกลัดกลุ้มใจ ปลุกปลอบสมาธิกล่าวว่า “เจ้ารัฐจ้าวยังมีราชโอรสอื่นหรือไม่?”

หยาฮูหยินส่ายหน้ากล่าวว่า “มีไทจือเพียงองค์เดียว ดังนั้นไม่ว่าผู้อื่นกล่าวหาจิงฮองเฮาอย่างไร ไม่อาจโยกคลอนพระทัยพระเชษฐาได้”

เซี่ยงเส้าหลงถามอีกว่า “เจ้ารัฐจ้าวมีพระเชษฐาอนุชาอื่นหรือไม่?”

หยาฮูหยินอดหัวร่อคิกมิได้ กล่าวว่า “ท่านผู้นี้ช่างประหลาดนัก ไยไม่ถามว่าหยาเอ๋อมีพี่ชายน้องชายอื่นหรือไม่ ข้าพเจ้ายังมีพี่ชายอีกสองคน คืออู่เฉิงจวินกับเกาหยางจวิน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ไฉนไม่เคยได้ยินผู้คนเอ่ยถึงพวกเขา?”

หยาฮูหยินกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า “พี่ชายที่ไม่รักดีของข้าพเจ้า

ทั้งสองนี้ นอกจากดื่มสุราเคล้านารีแล้ว ไม่รู้จักอันใดทั้งสิ้น ดังนั้นพระเชษฐามีรับสั่งห้ามมิให้พวกเขาออกจากแว่นแคว้นที่ทั้งสองครองอยู่”

เซี่ยงเส้าหลงซักถามว่า “ผู้ใดครองแว่นแคว้นอยู่ใกล้กับรัฐฉีที่สุด?”

หยาฮูหยินเหม่อมองดูเขา ชั่วครู่จึงกล่าว “เป็นอู่เฉิงจวิน เมืองอู่เฉิงอยู่ห่างจากรัฐฉีไม่ไกล หากควบขับม้าเร็ว ภายในสองวันก็บรรลุถึง ท่านคงไม่ระแวงสงสัยว่า อู่เฉิงจวินสมคบคิดกับเถียนตานกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าเถียนตานยินยอมช่วยเหลือจ้าวมู่ช่วงชิงอำนาจ หากข้าพเจ้าเป็นเถียนตาน จะเกลี้ยกล่อมอู่เฉิงจวินลงมือกำจัดเจ้ารัฐจ้าว จิงฮองเฮากับไทจือ แล้วผลักภาระไปที่จ้าวมู่ จากนั้นยืมมืออู่เฉิงจวินสำเร็จโทษหลี่มู่กับเหลียนผ่ออย่างนั้นรัฐจ้าวของท่านจะตกอยู่ในมือมันแล้ว”

หยาฮูหยินหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า “คำพูดของท่านนี้มีเหตุผล พี่ชายของข้าพเจ้าผู้นี้เป็นชนชั้นอันโฉดเขลา เห็นแก่ผลประโยชน์เฉพาะหน้าเท่านั้น แล้วนี่จะทำอย่างไรดี?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ไม่ว่าเรื่องนี้เป็นไปได้หรือไม่ อย่าได้บ่งบอกต่อผู้ใด ข้าพเจ้ามีวิธีจัดการเอง ตอนนี้ท่านสลัดความในใจทั้งมวล พรุ่งนี้เช้าเดินทางไปจากที่นี้ พยายามรอฟังข่าวของข้าพเจ้าอยู่ที่รัฐวุ่ย อย่าได้หวนกลับมา”

หยาฮูหยินขบริมฝีปากถามว่า “คืนนี้ท่านอยู่เป็นเพื่อนกับผู้อื่นหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงหอมแก้มนาง กล่าวว่า “พวกเรายังมีวันข้างหน้าอีกมาก หลายวันนี้จะเป็นเครื่องชี้ขาดความสำเร็จหรือล้มเหลว ข้าพเจ้าไม่มีเวลาว่างมากนัก ท่านทราบหรือไม่ว่ามีคนลอบจับตาดูท่านอยู่?”

จากนั้นบอกเรื่องที่เอี้ยนผิงลอบจับตาดูความเคลื่อนไหวของนางให้ทราบ ปลอบโยนนางอีกหลายคำแล้วค่อยจากมา

เซี่ยงเส้าหลงเข้าวังไปเฝ้าเจ้ารัฐจ้าว มิคาดขุนนางฝ่ายในแจ้งว่า

เจ้ารัฐจ้าวทรงพระประชวร เสด็จเข้าวังหลังไปทรงพักผ่อน เซี่ยงเส้าหลงพานตัดใจไปเข้าเฝ้าจิงฮองเฮา เขาพลันพบว่าความสำเร็จหรือล้มเหลวของปฏิบัติการครั้งนี้ ผูกไว้กับฮองเฮาแห่งรัฐจ้าวองค์นี้

จิงฮองเฮามีพระเสาวนีย์ให้เซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าที่หอน้อยกลางอุทยานหลวง เซี่ยงเส้าหลงพอนั่งเรียบร้อย ก็กราบทูลว่า "หยาฮูหยินบอกต่อเราว่า วันพรุ่งนี้จะเดินทางไปยังรัฐวุ่ย ดังนั้นหากคิดใส่ความนางต้องกระทำในคืนนี้ ฮองเฮาจัดเตรียมพยานวัตถุต่างๆ ไว้แล้วหรือไม่?"

พระเนตรจิงฮองเฮาทอแววอาฆาตแค้น ทรงลังเลชั่วขณะจึงตรัสว่า "ถือว่านางโชคดี เรื่องนี้ยกเลิกไป"

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ทราบว่าระหว่างจิงฮองเฮากับจ้าวมู่คงมีวิธีการติดต่อเป็นการลับ จึงทรงทราบเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้

จิงฮองเฮาพลันทอดถอนพระทัยเอ่ยเอื้อนว่า "สุราผ่านลำไส้หมองกลายเป็นน้ำตาคะนึงหา วันนี้ในใจเรานึกถึงแต่ข้อความนี้ ไม่มีกะจิตกะใจทำอะไรทั้งสิ้น"

เซี่ยงเส้าหลงประมวลข้อมูลด้านต่างๆ พอที่จะสรุปภาพของฮองเฮาแห่งรัฐจ้าวองค์นี้ได้

พระนางอภิเษกสมรสกับเจ้ารัฐจ้าว ตามแผนการรวมรัฐจ้าวหานวุ่ยเข้าด้วยกัน ทั้งยังทรงประสูติไทจือให้แก่เจ้ารัฐจ้าว ทุกประการความจริงบรรเจิดเพริศแพร้ว แต่แล้วเจ้ารัฐจ้าวเปลี่ยนพระทัยเกิดปฏิพัทธ์ต่อบุรุษเพศเดียวกัน ทอดทิ้งพระนางอยู่อ้างว้างเดียวดาย เพราะเหตุนี้จิงฮองเฮาจึงมีสัมพันธ์สวาทกับซิ่นหลินจวิน แต่ซิ่นหลินจวินใกล้ชิดกับพระนางด้วยจุดประสงค์ทางการเมือง สตรีที่ซิ่นหลินจวินลุ่มหลงงมงายกลับเป็นหยาฮูหยิน เมื่อจิงฮองเฮาทรงทราบเรื่องนี้ กลายเป็นความกระทบกระเทือนพระทัยที่จนบัดนี้ยังไม่ทุเลาหายดี

จ้าวมู่อาศัยโอกาสนี้แทรกตัวเข้ามา อาศัยตัวยาชนิดต่างๆ กระตุ้นอารมณ์สวาทของพระนางขึ้น ฉุดลากพระนางสู่ห้วงดำฤษณา ยินยอม

ตกเป็นเครื่องมือของเขา จิงฮองเฮาเองทรงเคียดขึ้งต่อเจ้ารัฐจ้าว บวกกับพระนางมีพระทัยทะเยอทะยาน ภายใต้ผลได้ผลเสีย และความสัมพันธ์ฉันบุรุษสตรี ทำให้พระนางสมคบคิดกับจ้าวมู่ตลอดมา จ้าวมู่นับเป็นบุรุษที่มีแรงดึงดูดใจอย่างแท้จริง ไม่ว่ากับบุรุษหรือสตรีล้วนไม่มีข้อยกเว้น ไม่เช่นนั้นหยาฮูหยินทั้งที่หลงรักเขา ยังไม่อาจทนทานการยั่วยุจากเขาได้

หากแม้นเซี่ยงเส้าหลงสามารถช่วงชิงจิงฮองเฮา จ้าวมู่ก็ปราศจากหลักแหล่งที่พึ่งพิงอีกต่อไป แผนคร่ากุมคนจะเพิ่มความง่ายดายกว่าเดิม

นึกถึงตอนนี้ เซี่ยงเส้าหลงอดทอดถอนใจมิได้ หากคิดดำรงคงอยู่ในยุคเลียดก๊ก ได้แต่ลงมือโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้

จิงฮองเฮาเพ่งพระเนตรมาที่เขา เซี่ยงเส้าหลงประสานสบพระเนตรของพระนางแน่วนิ่ง ในที่สุดจิงฮองเฮาไม่อาจต้านทานประกายตาอันร้อนแรงของเขา ก้มพระพักตร์ลงตรัสว่า “ท่านยินยอมทำตามคำสั่งเราใส่ความหยาฮูหยินจริง? ท่านมิใช่ชมชอบนางหรอกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงดำเนินแผนเสี่ยงอันตราย กล่าวว่า “หากให้เราผู้แซ่ต่งใส่ความคนไร้ความผิด เราไม่ลดตัวลงกระทำ ยินยอมฆ่านางในกระบี่เดียว หลังจากนั้นหลบหนีออกจากนครหานตาน ถือเป็นการตอบแทนพระกรุณาของฮองเฮา”

พระเนตรจิงฮองเฮาทอประกายดุร้าย ตรัสเสียงเย็นชาว่า “ท่านกล้าไม่ทำตามคำสั่งเรา?”

เซี่ยงเส้าหลงใช้ความอ่อนพิชิตความแข็ง ทอดถอนใจแล้วกล่าวว่า “เราต่งควงมอบกายถวายชีวิตแก่ฮองเฮา ฮองเฮายังไม่พอพระทัยหรือ? ระหว่างฮองเฮากับหยาฮูหยินที่แท้มีความแค้นอันใด?”

พระพักตร์จิงฮองเฮาเคร่งเครียดขึ้น ตรัสด้วยความกริ้วว่า “ระหว่างเรากับนางมีความแค้นอันใด ไหนเลยต้องให้ท่านถามไถ่ หากไม่มีเรื่องอื่นใด แม่ทัพต่งไปได้แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นไม่อาจใช้เรื่องราวฉันบุรุษสตรีโยกคลอนพระทัย

พระนาง ได้แต่แจกแจงผลได้ผลเสียแล้ว ดังนั้นผุดลุกขึ้น เดินออกไปสองก้าว กล่าวโดยหันหลังให้แก่พระนางว่า “ฮองเฮาทรงทราบหรือไม่ว่าเภทภัยกล้ำกรายถึงตัวแล้ว?”

จิงฮองเฮาสะท้านขึ้นเล็กน้อย ตรัสเสียงเย็นชาว่า “แม่ทัพต่งหากคิดกล่าวข่มขู่ให้น่ากลัว เราจะไม่อภัยละเว้นท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงพลันหันขวับกลับมา สองตาสาดประกายดุจสายฟ้ากล่าวว่า “เราต่งควงไม่นำพาความเป็นความตาย แต่ก็ไม่ปล่อยให้ผู้คนเชือดเฉือนตามอำเภอใจ หากให้เราปั้นเรื่องราวประจบประแจงง่ายดายยิ่ง แต่ทว่าเราผู้แซ่ต่งไม่คิดหลอกลวงจิงฮองเฮา ซึ่งให้การสนับสนุนเรา จึงกล่าววาจาจากใจจริง มิคาดแลกมาซึ่งความไม่พอพระทัยของฮองเฮา ในเมื่อไม่สามารถทำอะไรให้แก่ฮองเฮา เราจะไปเข้าเฝ้าเจ้ารัฐจ้าว ขอลาออกจากตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมือง ไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของนครหานตานอีกต่อไป”

จิงฮองเฮาไหนเลยเคยสดับถ้อยคำตำหนิเช่นนี้มาก่อน พระทัยกลับอ่อนลง หากยังรับสั่งว่า “เอาเถอะ ดูท่านขึงขังถึงเพียงนี้ มีวาจาจากใจจริงใดลองบอกมา”

เซี่ยงเส้าหลงลอบยินดี ยอมยุติในระดับอันควร ทอดถอนใจกล่าวว่า “ตอนนี้เราท้อแท้ทอดอาลัย ไม่คิดกล่าวอันใดแล้ว ฮองเฮารับสั่งผู้คนมาคุมตัวเราไปจัดการเถอะ”

จิงฮองเฮาทรงงงงันชั่วขณะ จึงประทับยืนขึ้น เสด็จถึงเบื้องหน้าของเขา ทอดพระเนตรอีกฝ่ายหนึ่ง ตรัสว่า “ไยต้องมีโทสะปานนี้? ต่อให้ท่านไม่คำนึงถึงความเป็นตายส่วนตัว ก็ต้องนึกถึงชนเผ่าที่ร่วมทางมากับท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าถึงเวลาแล้ว สองตาทอประกายร้อนแรง ส่ายหน้ากล่าวว่า “เราก็ไม่เข้าใจว่าไฉนควบคุมอารมณ์ไม่ได้ เพียงรู้สึกว่าหากถูกฮองเฮาเข้าพระทัยผิด มิสู้...โอ เราไม่ทราบกล่าวกระไรดี”

จิงฮองเฮาทรงพระสรวลออกมา ยื่นพระหัตถ์ทั้งคู่ทอทาบกับ

ทรวงอกของเขา ตรัสว่า “มิต้องอธิบายแล้ว ผู้อื่นทราบว่าเป็นเรื่องราวใด”

เซี่ยงเส้าหลงถูกพระดัชนีอันอ่อนนุ่มลูบไล้ รู้สึกเป็นความเร้าใจนักหลับตาลงกล่าวเบาๆ ว่า “ฮองเฮาอย่าได้ทำเช่นนี้ ไม่เช่นนั้นผู้น้อยอดรุกรานฮองเฮามิได้”

จิงฮองเฮารับสั่งอย่างยิ้มแย้มว่า “เมื่อครู่มิใช่ทำท่าดุร้ายราวกับจะกลืนกินผู้คนลงไปหรอกหรือ? ตอนนี้ไฉนประหวั่นลนลานขึ้นมา?”

เซี่ยงเส้าหลงเฝ้ารอคอยโอกาสเช่นนี้มานาน ไหนเลยรีรออีกต่อไป พลันรวบพระวรกายของจิงฮองเฮาเข้ามา ประทับจูบลงบนพระโอษฐ์คู่นั้นอย่างหนักหน่วง จิงฮองเฮาไหนเลยทรงดำริมาก่อนว่า เซี่ยงเส้าหลงจะอุกอาจถึงเพียงนี้ ขณะจะขัดขืนดิ้นรน พระทัยก็เคลิบเคลิ้มกับการรุกรานและเสน่ห์ความเป็นชายชาตรีของอีกฝ่ายแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงจูบฮองเฮาแห่งรัฐจ้าวด้วยความร้อนแรง มือทั้งคู่ก็เคลื่อนไหวอยู่บริเวณพระขนองกับพระโสณีของพระนางอย่างสามหาว

มีแต่ทำลายระยะห่างฉันบุรุษสตรี เซี่ยงเส้าหลงจึงมีโอกาสลดทอนการควบคุมที่จ้าวมู่ครอบงำพระนาง

สตรีสูงศักดิ์ในรัฐจ้าวมีพร้อมทุกสิ่ง แต่เนื่องจากความอุดมสมบูรณ์ทางวัตถุ ค่อยรู้สึกถึงความว่างเปล่าของพระทัย หากตัวเองสามารถชดเชยข้อบกพร่องส่วนนี้ เท่ากับพิชิตพระทัยของพระนาง ยามเคลื่อนไหวบังเกิดความแตกต่างราวฟ้ากับดิน มาตรว่านี่เป็นการหลอกลวงอยู่บ้าง แต่อีกฝ่ายหนึ่งไยมิใช่โปรยหว่านเสน่ห์ความงามครอบงำเขา นี่ได้แต่ถือว่าเป็นการสงครามฉากหนึ่ง

ไม่นานให้หลัง จิงฮองเฮาทรงมีปฏิกิริยาสนองตอบอย่างรุนแรง เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า พระนางได้รับความกระทบกระเทือนพระทัยมาก่อน ไม่อาจรีบร้อนตะกลามเกินไป ขณะจุมพิตจนต่างฝ่ายต่างแทบหายใจไม่ออก พลันกล่าวเบาๆ ว่า “ฮองเฮาทรงทราบหรือไม่ว่า อู่เฉิงจวินสมคบคิดกับเถียนตานและจ้าวมู่?”

ไฟสวาทในพระเนตรจิงฮองเฮามอดดับไปในบัดดล ทรงอุทานว่า

“ว่ากระไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ฮองเฮาทรงประเมินเถียนตานกับจ้าวมู่ต่ำทรามไปแล้ว พวกมันไหนเลยไม่คาดคิดว่า หากไทจือขึ้นครองบัลลังก์ อำนาจล้วนตกเป็นของพระนาง ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าพระนางต้องไม่ทำลายเสาหลักทั้งสองต้นซึ่งคือหลี่มู่กับเหลียนผ่อไป เมื่อถึงเวลาเถียนตานกับพวกไยมิใช่เหนื่อยเปล่า เนื่องด้วยพวกมันวางแผนอื่นไว้ จึงมั่นใจว่าสามารถตักตวงผลประโยชน์ได้”

ทั้งสองแม้ยังอยู่ในสภาพโอบกอดรัดรึง แต่จิงฮองเฮาเรียกพระสติกลับคืนมา ตรัสด้วยความเยือกเย็นว่า “ท่านได้ข่าวนี้จากที่ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ครั้งแรกที่เถียนตานพบพานเรา ก็คิดซื้อตัวเรา หลังจากที่ฮองเฮาสนับสนุนเราเป็นแม่ทัพรักษาเมือง เราไปพบเถียนตานครั้งหนึ่ง แสร้งเป็นยินยอมรับใช้มัน ดูว่ามันมีแผนอุบายใด ค่อยล่วงรู้ความลับนี้”

จิงฮองเฮาเพ่งพระเนตรมายังเซี่ยงเส้าหลงชั่วขณะ ตรัสด้วยน้ำเสียงเย้ยเยาะอยู่บ้างว่า “คิดไม่ถึงผู้งมงายอาชารู้จักหลอกลวงคน...”

ไม่ทันรับสั่งจบ เซี่ยงเส้าหลงชิงประทับริมฝีปากลงปิดพระโอษฐ์ไว้

คราครั้งนี้เซี่ยงเส้าหลงถอนริมฝีปากกลับมาแน่เนิ่นๆ กล่าวว่า “เพื่อจิงฮองเฮา เราหลอกลวงผู้คนจะเป็นไร แต่มีเรื่องหนึ่งที่เราผู้แซ่ต่งไม่เข้าใจ ต้าอ๋องพระสุขภาพทรุดโทรม คงมีพระชนม์ชีพอีกไม่กี่ปี ฮองเฮาไยไม่รอคอยอีกระยะเวลาหนึ่ง?”

จิงฮองเฮาตรัสว่า “รอคอยอีกหลายปี รัฐจ้าวคงล่มสลายใต้เงื้อมมือคนโง่เขลานี้แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล ที่แท้นางมีความคิดเช่นนี้ มิน่าเล่าจึงยอมร่วมมือกับจ้าวมู่

จิงฮองเฮาตรัสเป็นเชิงร้องขอว่า “ปล่อยผู้อื่นได้หรือไม่? เรายังมีเรื่องหารือกับท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงกลับคิดฉวยโอกาสนี้พิชิตพระนาง แต่แล้วบนบันได

หอบังเกิดสุ้มเสียงนางกำนัลดังว่า “ขุนนางฝ่ายในจิกวงแจ้งว่า ต้าอ๋องมีพระบัญชาให้แม่ทัพต่งเข้าเฝ้า”

ทั้งสองพอฟังรีบแยกย้ายจากกัน จิงฮองเฮาระงับพระทัยตรัสว่า “แม่ทัพต่งจะไปในบัดดล”

จากนั้นรับสั่งเบาๆ ว่า “เรื่องเมื่อครู่อย่าให้ต้าอ๋องทรงทราบ ยามพลบค่ำให้ไปยังตึกที่พักของหานฉ่วง เรามีเรื่องสำคัญคิดหารือ”

เซี่ยงเส้าหลงลอบเสียดายที่ไม่มีวาสนาเชยชิดฮองเฮารัฐจ้าว ได้แต่ทูลลาจากมา

ขุนนางฝ่ายในจิกวงทำหน้าที่ชักนำเซี่ยงเส้าหลงไปยังวังใน ปากกล่าวว่า “ต้าอ๋องเพิ่งตื่นบรรทม เมื่อทรงทราบว่าแม่ทัพต่งรอเข้าเฝ้าจึงมีพระบัญชาให้ผู้น้อยเชิญแม่ทัพต่งไป”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าจิกวงปกปิดเรื่องที่ตนมาเข้าเฝ้าจิงฮองเฮาไว้ รีบแสดงความขอบคุณอีกฝ่ายหนึ่ง จิกวงกล่าวว่า “ตอนนี้เบื้องสูงเบื้องต่ำในวังล้วนให้ความเคารพต่อแม่ทัพต่ง หากมิใช่แม่ทัพต่งจับตัวคนร้ายที่ลอบเข้าวังมาฆ่าคนวางเพลิง พวกเราไม่ทราบมีคนประสบเคราะห์กรรมมากน้อยเท่าใด”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถ่อมตนอยู่หลายคำ ฉวยโอกาสถามว่า “ในทหารองครักษ์วังหลวง นอกจากแม่ทัพเฉิงซวีแล้ว ผู้ใดขยันขันแข็งที่สุด?”

จิกวงพอได้ยินชื่อเฉิงซวี สีหน้าปรากฏแววเหยียดหยามขึ้น ตอบว่า “ย่อมเป็นท่านนายทัพจ้าวหลิง เอ่ยถึงประสบการณ์ความสามารถ เขายังเหนือกว่าแม่ทัพเฉิง เพียงแต่ไม่รู้จักประจบท่านกวอไค จึงไม่ได้รับตำแหน่งสำคัญ”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายกล้าบ่งบอกเช่นนี้ ต้องกล่าวว่า “ท่านขุนนางฝ่ายในมีความกล้าหาญนัก”

จิกวงยิ้มพลางกล่าวว่า “ผู้น้อยต้องดูว่ากำลังกล่าวกับผู้ใด ผู้คนล้วนทราบว่าผู้งมงายอาชาองอาจหาญกล้า ไม่เกรงกลัวอิทธิพลใดๆ”

เซี่ยงเส้าหลงตบไหล่ของเขา กล่าวว่า “เราต่งควงขอคบหาท่าน

เป็นสหายแล้ว ในสองวันนี้อาจยังมีเรื่องขอความช่วยเหลือจากท่าน” จากนั้นเข้าวังในไปเฝ้าเจ้ารัฐจ้าว

เจ้ารัฐจ้าวรับสั่งให้ทหารองครักษ์ถอยห่างไปแต่แรก หลังจากรับการถวายบังคมจากเซี่ยงเส้าหลง ก็ตรัสถามว่า “เรื่องหนังสือแสดงความภักดีมีความคืบหน้าอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกราบทูลว่า “การรักษาการณ์ในตึกพระยาพลันเพิ่มความเข้มงวด เถียนตานยังจัดส่งสุนัขดุที่มีหูตาปราดเปรียวให้แก่มันอีกสิบกว่าตัว นอกจากบุกเข้าไปอย่างหักโหม ไม่มีทางได้รับหนังสือแสดงความภักดีเหล่านั้น”

เจ้ารัฐจ้าวพระพักตร์แปรเปลี่ยนไป ตรัสว่า “อีกหลายวันแม่ทัพหลี่มู่จะกลับมาแล้ว หากจ้าวมู่คิดกบฏ ในหลายวันนี้ต้องก่อการ แม่ทัพต่งทราบระแคะระคายมาบ้างหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกราบทูลว่า “มันเคยแพร่งพรายว่าจะพึ่งพากำลังทหารรัฐฉู่ ดูท่าคงวางแผนให้ทหารฉู่ลอบเข้าเมืองมา...โอย ไม่ถูกต้อง”

เจ้ารัฐจ้าวตรัสถามด้วยความตระหนกพระทัยว่า “แม่ทัพต่งนึกได้อันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดถึงรองแม่ทัพรักษาเมืองจ้าวหมิงสง ซึ่งเป็นไส้ศึกของจ้าวมู่ เมื่อมีรองแม่ทัพรักษาเมืองช่วยปกปิด สมควรขุดเจาะอุโมงค์ลอดใต้กำแพงเมือง ให้ทหารฉีลอบเข้ามาได้ไม่ยากนัก

เซี่ยงเส้าหลงแม้นึกได้ กลับไม่กล้าบอกออกไป เพียงกราบทูลว่า “เราคาดว่าคืนนี้จ้าวมู่ต้องปฏิบัติการซุ่มจู่โจมทำร้ายขุนนางและแม่ทัพที่เป็นปฏิปักษ์กับมัน เพื่อสร้างความระส่ำระสายขึ้นในรัฐจ้าว”

นี่แม้เป็นเรื่องเสกสรรปั้นแต่งขึ้น แต่ก็เป็นไปได้อย่างยิ่ง เจ้ารัฐจ้าวพระพักตร์ขาวซีดตรัสว่า “อย่างนั้นไม่สนใจมากความแล้ว แม่ทัพต่งระดมกำลังทหารชิงคร่ากุมจ้าวมู่ไว้ มันไร้เมตตาไร้คุณธรรม ไม่อาจโทษว่าข้าไร้น้ำใจ”

เซี่ยงเส้าหลงแม้ร้อนรุ่มใจ แต่จำต้องกราบทูลอธิบายว่า “นี่เป็น

วิธีรวบรัดโดยตรงที่สุด ปัญหาอยู่ที่จนบัดนี้พวกเรายังไม่ทราบว่า ในทหารองครักษ์กับทหารรักษาเมืองมีคนทรยศมากน้อยเท่าใด หากจ้าวมู่ทราบระแคะระคายชิงปฏิบัติการก่อน โดยได้รับความช่วยเหลือจากเถียนตานและหลี่หยวน ยังไม่ทราบว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ วันนี้จ้าวมู่เพิ่งแนะนำให้เรารู้จักกับมหาคุรุสำนักม่อเจียนามเอี้ยนผิง อาศัยขุมกำลังสำนักม่อเจียบวกกับไพร่พลอีกหลายพันคนของจ้าวมู่ สถานการณ์ตึงมือยิ่ง”

เจ้ารัฐจ้าวจับต้นชนปลายไม่ถูก ได้แต่ตรัสว่า “หรือว่าพวกเราจะนั่งรอพวกมันลุกฮือขึ้นก่อการกบฏ?”

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด อิทธิพลของจ้าวมู่เป็นเจ้ารัฐจ้าวเพาะสร้างให้เอง ตอนนี้กลับมาตำหนิเขา ยามนั้นกราบทูลแยกแยะว่า “เราแม้เป็นแม่ทัพรักษาเมือง แต่เพียงรับหน้าที่ป้องกันเมือง ทั้งไม่อาจสั่งเคลื่อนกำลังทหาร และไม่มีอำนาจเรียกระดมทัพที่ประจำอยู่นอกเมือง หากต้าอ๋องทรงประทานป้ายอาญาสิทธิ์ให้ เราจะเพิ่มมาตรการรักษาเมือง เปลี่ยนตัวบุคคลที่เราไว้วางใจ ให้เฝ้ารักษาเส้นทางสำคัญของประตูเมืองทิศทางต่างๆ ก็ไม่ต้องเกรงกลัวทัพฉีที่นอกเมือง ไม่แน่ว่ายังฉวยโอกาสสังหารเถียนตานกับหลี่หยวนได้”

เจ้ารัฐจ้าวตรัสเสียงสั่นสะท้านว่า “เถียนตานกับหลี่หยวนเป็นขุนนางสำคัญของรัฐฉีกับรัฐฉู่ ก่อนที่ข้าจะหารือกับแม่ทัพหลี่มู่กับเหลียนผ่อ ไม่ควรเคลื่อนไหวโดยพลการ”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านี่เพียงเป็นข้ออ้าง ทั้งเข้าใจว่าจิงฮองเฮาไฉนระบุว่าเจ้ารัฐจ้าวเป็นคนโฉดเขลา และเป็นต้นเหตุให้สิ้นชาติ

เจ้ารัฐจ้าวพลันตัดสินพระทัย ประทับยืนขึ้นตรัสว่า “ตกลง ข้าจะมอบป้ายอาญาสิทธิ์ให้ท่านสั่งการอย่างเต็มที่”

เซี่ยงเส้าหลงรีบคุกเข่าโขกศีรษะ กล่าวคำขอบพระทัย ยามนี้ความแค้นที่เขามีต่อเจ้ารัฐจ้าวจางเบาบางลง ที่บังเกิดขึ้นแทนที่คือความสมเพชเวทนาและสะทกสะท้อน

ล่วงรู้แผนการร้าย

เซี่ยงเส้าหลงรีบรุดกลับตึกบัญชาการ จิงจวิ้นพอดีกลับมาจากนอกเมือง กำลังหารือลับอยู่กับเถิงอี้

จิงจวิ้นเห็นเซี่ยงเส้าหลงกลับมา รีบล้วงภาพม้วนแพรออกมาคลี่กางบนโต๊ะเตี้ย กลับเป็นภาพค่ายทหารทัพฉี มาตรว่าวาดอย่างลวกๆ แต่ดูออกว่าที่ใดเป็นภูเขา ที่ใดเป็นดงไม้

เถิงอี้ชมเชยว่า "ตันฉู่สมเป็นยอดขุนพลรัฐฉี เพียงดูจากการที่มันตั้งค่ายสองแห่งโดยพิงภูเขาสูง ก็ล่วงรู้ถึงขีดความสามารถของมัน" พลางชี้มือไปยังค่ายทหารหลักซึ่งอยู่หน้าธารน้ำตก กล่าวเสริมว่า "การตั้งค่ายต้องมีแหล่งน้ำ ตอนนี้พวกมันกลับยึดครองต้นน้ำไว้..."

พลางเลื่อนมือลงมายังค่ายทหารที่อยู่กลางทุ่งหญ้ากับพุ่มไม้อีกสามหลัง กล่าวสืบต่อ "นอกจากนี้ยังมีหญ้าป้อนม้าศึก หากในค่ายทหารกลางดงไม้วางมาตรการอย่างเหมาะสม ก็ยากบุกเข้าตีได้ ดงหินข้างค่ายทหารก็สามารถใช้ประโยชน์ทั้งรุกและรับได้"

เซี่ยงเส้าหลงซักถามจิงจวิ้นว่า "พบเห็นทางอุโมงค์ใดหรือไม่?"

จิงจวิ้นตอบว่า "ไม่พบเห็น แต่ข้าพเจ้าสอบถามพรานป่าละแวกนั้น พวกเขาบอกว่าภูเขาหลังค่ายทหารเรียกว่าภูเขาเป้ยฟง พอดีต้านลมเหนือไว้ ตำแหน่งที่ตั้งค่ายมีถ้ำธรรมชาติทอดไปในภูเขา ปากทางเข้าเป็นดงไม้ ข้าพเจ้าลองสืบเสาะไป พบเห็นทหารฉีเฝ้ารักษาอยู่"

เถิงอี้ชี้มือไปยังดงไม้ที่ปรากฏในม้วนภาพถามว่า “เป็นที่นี้กระมัง? ท่านเคยเข้าดงไม้ไปตรวจดูหรือไม่?”

จิงจวิ้นตอบว่า “เป็นที่นี้เอง ดงไม้แถบนี้ทอดยาวสิบกว่าลี้ จนถึงนอกนครหานตานด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือห่างเพียงห้าลี้ หากไม่ทราบเรื่องถ้ำที่ซ่อน ฝ่ายตรงข้ามแทรกซึมมาประชิดประตูเมือง ยังไม่อาจล่วงรู้ได้”

เซี่ยงเส้าหลงผุดลุกขึ้น กล่าวว่า “พวกเราไปชมดูบนกำแพงเมืองยังดีกว่าถกยุทธการบนแผ่นกระดาษในที่นี้”

ทั้งสามขึ้นไปยังหอยามบนกำแพงด้านทิศเหนือ ทหารจ้าวที่เฝ้ารักษาอยู่พากันแสดงความเคารพ เซี่ยงเส้าหลงสำรวจดูรอบหนึ่งแล้วจึงกล่าวเบาๆ กับพี่น้องทั้งสองว่า “หากเพียงพึ่งพาไส้ศึกภายในเปิดประตูรับเข้าเมือง ไม่แน่ว่าจะประสบผล ทั้งนี้เพราะทหารจ้าวส่วนใหญ่ยังจงรักภักดีต่อเบื้องบน บวกกับทัพฉีมีกำลังน้อยเกินไป ดังนั้นฝ่ายตรงข้ามต้องมีแผนลอบเข้าเมือง เมื่อถึงเวลาขอเพียงยึดจุดยุทธศาสตร์สำคัญหลายแห่งแล้ว ค่อยบุกเข้าวังหลวง นครหานตานจะตกเป็นของเถียนตานแล้ว”

เถิงอี้กล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “น้องสามกล่าวมีเหตุผล หากใช้วิธีการรุนแรง ต้องกระตุ้นให้ทหารและพลเรือนในนครหานตานยอมสู้ตายอาศัยทัพฉีเพียงหมื่นนาย ไม่สามารถเผด็จศึกได้”

จิงจวิ้นกล่าวว่า “หากข้าพเจ้าเป็นเถียนตาน จะใช้บริวารปลอมเป็นชาวจ้าว เปลี่ยนเป็นสวมเครื่องแบบทหารองครักษ์ เมื่อถึงเวลาขอเพียงร่วมมือกับจ้าวมู่ อ้างว่ากวอไคกับเฉิงซวีคิดกบฏ จากนั้นจ้าวมู่กับจิงฮองเฮาเสนอหน้าออกควบคุมสถานการณ์ เมื่อถึงเวลาเจ้ารัฐจ้าวสิ้นบุญแล้ว พี่สามก็เป็นคนของพวกมัน ยังกลัวบุคคลอื่นไม่ศิโรราบหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูดงไม้ที่อยู่นอกเมืองห่างไกลออกไป กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เถียนตานต้องไม่โง่เขลาจนส่งเสริมจ้าวมู่กับจิงฮองเฮา ยิ่งไม่ไว้วางใจเราผู้งมงายอาชา ขอเพียงมันสามารถอาศัยจ้าวมู่เคลื่อน

กำลังเข้าเมือง บุคคลแรกที่จัดการคือข้าพเจ้า จากนั้นถึงรอบจ้าวมู่ จิงฮองเฮากับไทจือ บวกกับทหารที่ประจำการอยู่นอกเมืองไม่สามารถยกกลับมา อาศัยไพร่พลทหารในนครหานตาน ซึ่งเป็นทหารชราอ่อนแอเสียกว่าครึ่ง ไม่มีปัญญาต่อต้านแข็งขืนได้”

เถิงอี้ขมวดคิ้วกล่าวว่า “แต่ว่าเถียนตานอาศัยอะไรยึดครองนครหานตานระยะยาว หากหลี่มู่กลับจากชายแดนจะปล่อยปละละเว้นมันหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงอธิบายว่า “เจ้ารัฐจ้าวมีน้องชายคนหนึ่ง ถูกส่งไปกินเมืองอู่เฉิง ซึ่งอยู่ใกล้กับรัฐจ้าว คาดว่าเถียนตานเกลี้ยกล่อมให้อู่เฉิงจวินร่วมมือ จากนั้นให้อู่เฉิงจวินออกหน้า นำทัพฉีซึ่งปลอมตัวเป็นทหารจ้าวเข้าเมืองมา อ้างว่าเป็นกองกำลังปราบจลาจล อย่างนั้นจะมีข้ออ้างจัดการกับจ้าวมู่ และป้ายความผิดว่าจ้าวมู่เป็นคนปลงพระชนม์เจ้ารัฐจ้าว จิงฮองเฮากับไทจือ ต่อให้หลี่มู่กลับมา แต่อู่เฉิงจวินขึ้นครองบัลลังก์แต่แรก ทั้งยังมีทัพฉีกับทัพฉู่หนุนหลัง หลี่มู่เองก็ยากกระทำการอันใดได้”

อาทิตย์ใกล้สนธยา ฉาบไล้ขุนเขาแมกไม้นอกเมืองเป็นสีรุ้งอันแพรวพราย

เถิงอี้ระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า “ดีที่พวกเราคาดคำนวณแผนการของฝ่ายตรงข้ามออก ไม่เช่นนั้นคงพ่ายแพ้อย่างย่อยยับ ตายแล้วลงไปยังขุมนรก ยังไม่ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด” พลางเหลียวหน้าชี้มือไปยังสิ่งปลูกสร้างภายในเมืองหลังหนึ่ง กล่าวว่า “นั่นเป็นตึกทหารรักษาเมืองประจำประตูเมืองทิศเหนือ ถือเป็นศูนย์บัญชาการของจ้าวหมิงสง หากเราคาดเดาไม่ผิด ภายในต้องมีทางอุโมงค์ทอดออกนอกเมือง เรื่องนี้มิสู้มอบหมายให้จวิ้นน้อยสืบหาตำแหน่งปากทางเข้าออกให้แน่ชัด”

จากนั้นสอบถามเซี่ยงเส้าหลงว่า ได้รับป้ายอาญาสิทธิ์ทางทหารแล้วหรือไม่ เซี่ยงเส้าหลงตบถุงหนังข้างเอว กล่าวว่า “ป้ายอาญาสิทธิ์และสาส์นแต่งตั้งล้วนอยู่ที่นี้ พวกเราสามารถระดมกำลังอย่างลับๆ

สัประยุทธ์กับเถียนตานและจ้าวมู่ขั้นแตกหัก ไม่แน่นักว่าพวกมันเตรียมก่อการในคืนนี้”

เถิงอี้สั่นศีรษะกล่าวว่า “เราคาดว่าทางอุโมงค์ยังอยู่ระหว่างการขุดเจาะ โดยเฉพาะพวกมันเวลาขุดเจาะไม่กล้าส่งเสียงดังไป หาไม่อาจถูกจับออก ดังนั้นขอเพียงคำนวณเวลาที่ขุดอุโมงค์แล้วเสร็จ ก็จะกำหนดช่วงเวลาก่อการของพวกมันได้”

จิงจวิ้นพลันกล่าวเตือนเบาๆ ว่า “ระวัง มีคนมาแล้ว”

จากนั้นแว่วเสียงจ้าวหมิงสงดังจากบนบันไดซึ่งทอดขึ้นสู่ป้อมยามว่า “รองแม่ทัพคำนับท่านแม่ทัพ ไม่ทราบท่านแม่ทัพเดินทางมามีคำสั่งอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงหันกายกลับไป กล่าวว่า “ต้าอ๋องเพิ่งประทานป้ายอาญาสิทธิ์แก่เรา ดังนั้นเรารุดมาสำรวจตรวจตราดูว่าจะเสริมกำลังรักษาเมืองอย่างไร”

จากนั้นสั่งให้เถิงอี้หารือรายละเอียดการป้องกันกับจ้าวหมิงสง ตัวเองชักชวนจิงจวิ้นจากมา

เมื่อลงจากกำแพงเมือง จิงจวิ้นฉวยโอกาสที่ฟ้ามืดค่ำ รุดไปค้นหาทางอุโมงค์ ส่วนเขาเดินทางไปยังตึกที่พักของหานฉ่วง เพื่อเข้าเฝ้าจิงฮองเฮา

ตอนนี้ทั้งสองฝ่ายล้วนแข่งกับเวลา ผู้ใดเตรียมการเสร็จสิ้นก่อนฝ่ายนั้นจะพิชิตชัย คราครั้งนี้หานฉ่วงไม่ได้ชักนำเซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่ตึกใน หากทว่าไปทางซ้ายมือ ผ่านยุ้งฉางซึ่งคนของซิ่นหลินจวินเคยหลบซ่อนตัว มาถึงบ้านเล็กๆ คล้ายเป็นที่เก็บข้าวของเหลือใช้หลังหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบจิงฮองเฮาไฉนทรงนัดพบเขาในสถานที่เช่นนี้ พอเปิดประตูไม้เข้าไป เห็นภายในจุดโคมไฟเลือนสลัว เงาคนพลุกพล่านสับสน จิงฮองเฮากลับประทับอยู่ภายใน รอบข้างกระจายเต็มไปด้วยทหารองครักษ์ของนาง และบริวารคู่ใจของหานฉ่วง

ภายใต้แสงโคมสาดส่อง คนหลั่งโลหิตโซมกายผู้หนึ่งถูกจับมัดมือ

ห้อยแขวนอยู่กลางห้อง ตามศีรษะใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยแผล บนร่างมีรอยถูกไฟจี้ แสดงว่าผ่านทัณฑ์ทรมานมา คนอยู่ในสภาพสลบไสล

จิงฮองเฮารับสั่งให้คนทั้งหมดล่าถอยออกไป คงเหลือแต่หานฉ่วงกับเซี่ยงเส้าหลงจากนั้นตรัสถามว่า "แม่ทัพต่ง ทราบหรือไม่ว่ามันเป็นใคร?"

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะกล่าวว่า "นี่เป็นใคร?"

หานฉ่วงตอบแทนว่า "มันเป็นคนของอู่เฉิงจวิน เมื่อวันก่อนเพิ่งมาถึงนครหานตาน โดยจัดส่งโลหะทองเหลืองจำนวนหนึ่งมาให้กวอจ้งหลอมสร้างเป็นอาวุธ"

เซี่ยงเส้าหลงใจเต้นระทึกขึ้น กล่าวว่า "ไม่ทราบคาดคั้นความจริงได้แล้วหรือไม่?"

จิงฮองเฮาทอดถอนพระทัยตรัสว่า "แม่ทัพต่งคาดเดาไม่ผิด อู่เฉิงจวินไม่รักดี สุมหัวรวมกับเถียนตานคิดก่อการกบฏ"

เซี่ยงเส้าหลงลอบระบายลมหายใจอย่างโล่งอก นึกชมเชยตัวเองโชคดีคาดการณ์ไม่ผิด

หานฉ่วงกล่าวว่า "ตอนแรกมันยังปฏิเสธ แต่พวกเราโป้ปดว่ามีคนเห็นอู่เฉิงจวินอยู่ในค่ายทหารรัฐฉี มันค่อยยอมรับ"

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า "ทำเช่นนี้ไม่กลัวแหวกหญ้าให้งูตื่นหรือ? คนผู้นี้อาจมีผู้ติดตามก็ได้"

จิงฮองเฮาตรัสเบาๆ ว่า "วางใจเถอะ พวกเราจะสร้างสถานการณ์ให้พวกมันถอนตัวล่าถอย ไม่กล้าร่วมก่อการกบฏ"

หานฉ่วงกล่าวเสริมว่า "พระภคินีกับแม่ทัพต่งกลับไปยังตึกในก่อน เรื่องในที่นี้ปล่อยให้เราจัดการเอง"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าหานฉ่วงตระเตรียมฆ่าคนปิดปาก ต้องลอบทอดถอนใจ ตามเสด็จจิงฮองเฮาไปยังเขตตึกใน

ทั้งสองมาถึงห้องโถงชั้นในซึ่งเคยใช้เป็นที่ปรึกษาหารือ เหล่าทหารองครักษ์เฝ้าอยู่เบื้องนอกทั้งยังปิดประตูห้องลง

จิงฮองเฮาประทับยืนอยู่กลางห้อง พระพักตร์เย็นชาปานน้ำแข็ง เซี่ยงเส้าหลงเดินถึงด้านหลังพระนาง แนบสนิทชิดใกล้ ยื่นมือที่แข็งแรงออกโอบรอบบั้นพระองค์ของพระนาง

จิงฮองเฮาครวญครางคำหนึ่ง เค้าความเย็นชาบนพระพักตร์หลอมละลาย ทรงแอบอิงกับอ้อมอกของเขา ตรัสขึ้นว่า “ต่งควง ท่านหลอกลวงเราหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้พระอารมณ์ของพระนาง ก่อนหน้านี้บุรุษทั้งสองคนได้แก่ซิ่นหลินจวินกับจ้าวมู่ล้วนหลอกลวงพระนาง ทำให้พระนางไม่มีความเชื่อมั่นในตัวเขา ซึ่งความจริงเรื่องที่อู่เฉิงจวินสมคบคิดกับเถียนตาน แม้แต่จ้าวมู่ก็ไม่ทราบระแคะระคาย เพียงแต่ในสภาพเช่นนี้ จิงฮองเฮาไหนเลยทรงแยกแยะได้ ได้แต่ทรงเชื่อคำกราบทูลของเซี่ยงเส้าหลง

จิงฮองเฮาทรงแสดงออกถึงด้านที่อ่อนแอออกมา ตรัสเบาๆ ว่า “จูบเราเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงประทับจูบอย่างร้อนแรง หลังจากนั้นจิงฮองเฮาคล้ายทรงกลับคืนสู่ความเข้มแข็ง ดิ้นหลุดจากวงแขนของอีกฝ่าย ทรงจูงมือเซี่ยงเส้าหลงไปนั่งลง ตรัสถามว่า “พวกมันตระเตรียมจัดการกับเราสองแม่ลูกอย่างไร? ยังมี สมควรกราบทูลเรื่องนี้ต่อต้าอ๋องหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงสะสางเรื่องราวที่ซับซ้อนเที่ยวหนึ่งจึงกล่าว “หากคิดกราบทูล สมควรกระทำก่อนลงทัณฑ์ต่อคนของอู่เฉิงจวิน อย่าว่าแต่ต้าอ๋องทรงทราบเรื่องนี้หรือไม่ ล้วนไม่มีข้อแตกต่าง หากล่วงรู้ถึงหูจ้าวมู่ยิ่งกลับกลายเป็นผลเสีย ตอนนี้ได้แต่คำนวณช่วงเวลาที่จ้าวมู่กับเถียนตานเตรียมก่อการ ชิงจู่โจมทำลายพวกมัน”

จิงฮองเฮาก้มพระพักตร์ลง ตรัสเบาๆ ว่า “ฟังจากน้ำเสียงของท่านคล้ายล่วงรู้ความสัมพันธ์ผู้อื่นกับจ้าวมู่ก็มิปาน”

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือออก กุมพระหัตถ์อันอ่อนนุ่มของพระนางไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “อย่าได้คิดมากแล้ว ฮองเฮาทรงวางตัวเป็นปรกติ

ร่วมมือกับจ้าวมู่ต่อไป เรื่องอื่นมอบให้เราต่งควงจัดการเถอะ”

จิงฮองเฮาตรัสด้วยความเป็นห่วงว่า “ท่านมั่นใจว่ารับมือเถียนตานได้หรือ? เราไม่เคยพบพานบุคคลที่ลึกซึ้งร้ายกายกว่าเขามาก่อน”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “จนบัดนี้เราค่อยล่วงรู้ถึงความห่วงใยของฮองเฮา”

พระพักตร์จิงฮองเฮาแดงระเรื่อวูบหนึ่ง ประทับยืนขึ้นตรัสว่า “เราจะแจ้งให้จิกวงคอยติดต่อกับท่าน เขาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับฝ่ายจ้าวมู่และกวอไค ทั้งจงรักภักดีต่อไทจือ เป็นบุคคลที่ไว้วางใจได้”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าพระนางไม่สะดวกกับการประทับอยู่นาน ตัวเขาก็ไม่มีเวลาว่าง ดังนั้นกล่าวคำทูลลา จิงฮองเฮาตรัสว่า “ท่านต้องการได้หนังสือแสดงความภักดีเหล่านั้นหรือไม่? ไม่แน่ว่าเรามีวิธีได้มา”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความยินดีว่า “หากเป็นเช่นนั้น เราจะมีความมั่นใจกว่าเดิม”

กล่าวจบทูลลาจากมา การช่วงชิงจิงฮองเฮามาอยู่ฝ่ายตน นับเป็นเครื่องตัดสินความสำเร็จหรือล้มเหลวจริงๆ

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทันกลับถึงตึกบัญชาการ ก็ถูกผู้ปู้สกัดตัวไว้ในระหว่างทาง ที่แท้จ้าวมู่ตามตัวเขาเข้าพบ

เมื่อเดินทางถึงตึกพระยา เซี่ยงเส้าหลงเพิ่มความสังเกตกว่าเดิม ก็พบเห็นคนของเอี้ยนผิงปะปนอยู่ในกลุ่มองครักษ์พระยาเจ้ามฤค คนเหล่านี้สวมชุดปอ ใช้ผ้าโพกศีรษะ ทั้งเปลือยเท้าเปล่า จำแนกแยกแยะได้โดยง่าย หวนนึกถึงหากมิใช่ตัวเองก้าวขึ้นเป็นแม่ทัพรักษาเมือง ทั้งยังเป็นชู้รักครึ่งหนึ่งของจิงฮองเฮา อาศัยขุมกำลังที่มีอยู่ ยังไม่สามารถต่อกรกับจ้าวมู่ได้

จ้าวมู่ออกมาชักนำเซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่ห้องลับ เขาทราบเรื่องที่เจ้ารัฐจ้าวทรงมอบป้ายอาญาสิทธิ์ทางทหารต่อเซี่ยงเส้าหลง ดังนั้นเห็นว่าสมควรก่อการแล้ว

ตามแผนของจ้าวมู่ คิดหาคนปลอมตัวเป็น *“เซี่ยงเส้าหลง”* ปรากฏภายในละแวกใกล้เคียง จากนั้นให้ *“ผู้งมงายอาชา”* ยกกำลังออกจากเมืองไปตามล่า แท้ที่จริงทำหน้าที่จับตาดูทัพฉีที่นอกเมือง ส่วนภารกิจภายในเมือง มอบหมายให้จ้าวหมิงสงดูแลแทน

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *‘ร้ายกาจ’* ในใจ หากมิใช่ล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของจ้าวหมิงสง ทั้งยังสืบทราบว่ามีการขุดเจาะอุโมงค์ให้ทัพฉีลอบเข้ามา ไม่แน่ว่าพลัดตกหลุมพรางของจ้าวมู่จริงๆ ตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงบัดนี้ จ้าวมู่ไม่ยึดถือเขาเป็นคนสนิท เพียงแต่หลอกใช้เขาเป็นเครื่องมือเท่านั้น

พลันบังเกิดเสียงเคาะประตู จ้าวมู่เปิดประตูห้องลับด้วยความไม่พอใจ เห็นบริวารผู้หนึ่งสะอึกถึงข้างกายจ้าวมู่ กระซิบบอกอยู่หลายคำ จ้าวมู่งงงันวูบ จึงบอกให้ต่งควงกลับไปก่อน และทำตามคำสั่งของเขา

เซี่ยงเส้าหลงพกความมึนงงสงสัยออกจากตึกพระยา ไม่ทราบว่ามีเรื่องใดต้องให้จ้าวมู่ไปสะสางในบัดดล

เซี่ยงเส้าหลงเดินทางกลับตึกบัญชาการ รู้สึกท้องลั่นโครกคราก จึงแจ้งให้เถิงอี้จัดอาหารแก่เขา เถิงอี้กลับฉุดลากเขาออกจากตึก กล่าวว่า “น้องสามทนหิวสักครู่หนึ่ง เหล่าฮูหยินของท่านใช้คนมาตามตัวท่านกลับไป พร้อมกับฝากเตือนว่านับแต่นี้ต้องระวังอาหารและน้ำดื่ม อย่าให้ถูกจ้าวมู่วางยาทำร้ายได้”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ผงกศีรษะรับพร้อมกับถามว่า “มีข่าวของจวิ้นน้อยหรือไม่?”

เถิงอี้กล่าวว่า “มันค้นพบทางอุโมงค์แล้ว ปลายหนึ่งอยู่ในศูนย์บัญชาการของจ้าวหมิงสง อีกปลายหนึ่งโผล่ที่นอกเมืองด้านทิศเหนือ ทั้งสองปลายล้วนทะลุถึงกัน เวลานี้กำลังปูแผ่นไม้ปักเสาค้ำยัน คาดว่าคืนพรุ่งนี้ก็ใช้สอยได้”

ทั้งสองมาถึงลานกว้าง มีคนจูงม้ามา หลังจากขึ้นมา ปรากฏองครักษ์เกือบห้าร้อยคนอารักขาทั้งสองออกเดินทาง จัดเป็นขุมกำลัง

อันเข้มแข็งนัก

เซี่ยงเส้าหลงเห็นในผู้ติดตามมีนักรบในกองกำลังคัดสรรพิเศษเพียงสิบกว่าคน จึงถามว่า “คนเหล่านี้คัดเลือกมาได้อย่างไร?”

เถิงอี้กล่าวว่า “เราให้พี่น้องทั้งหลายยืนยามตามจุดต่างๆ เป็นกำลังหลักในการรักษาเมือง ส่วนคนเหล่านี้คัดเลือกมาจากหน่วยต่างๆ โดยหลีกเลี่ยงผู้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับจ้าวหมิงสง ตอนนี้ในนครหานตานมีเภทภัยรายล้อม ควรเสริมสร้างขุมกำลังให้แก่ตัวเอง”

เซี่ยงเส้าหลงแจ้งเรื่องของจ้าวมู่ให้ทราบ เถิงอี้พอฟังจบกล่าวว่า “เมื่อมีข้อมูลเช่นนี้ สมควรจัดการเถียนตานกับจ้าวมู่ได้ไม่ยากนัก ปัญหาอยู่ที่จะฆ่าเถียนตาน คร่ากุมจ้าวมู่แล้วหลบหนีกลับนครเสียนหยางอย่างไร”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “เถียนตานไม่แน่ว่าจะร่วมปฏิบัติการด้วยตัวเอง เจ้ารัฐจ้าวทรงกริ่งเกรงรัฐฉีกับรัฐฉู่ รับสั่งห้ามไม่ให้แตะต้องเถียนตานกับหลี่หยวน ดังนั้นปฏิบัติการในคืนพรุ่งนี้ ต้องได้รับความร่วมมือจากเจ้ารัฐจ้าวจึงกระทำได้”

เถิงอี้ผงกศีรษะกล่าวว่า “เราเข้าใจความลำบากใจของน้องสาม ดีที่ยังมีเวลาอีกหนึ่งคืนสามารถวางแผนโดยละเอียด ตอนนี้จวิ้นน้อยเฝ้าจับตาดูทางอุโมงค์อย่างใกล้ชิด หากศัตรูคิดอาศัยทางอุโมงค์ลอบเข้าเมือง ต้องใช้เวลาหลายชั่วยาม อย่างมากเข้ามาได้สามสี่พันคน ขอเพียงพวกเราไม่ปล่อยให้คนของจ้าวมู่สมทบกับทัพฉี ก็สามารถกำจัดทัพฉีให้หมดสิ้น”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “หากมิใช่พี่รองช่วยสะสางข้าพเจ้าคงจับต้นชนปลายไม่ถูกจริงๆ”

สนทนาถึงตอนนี้ มาถึงตึกที่พักแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงตรงเข้าตึกใน พบว่าหยาฮูหยินกับจี้เอียนหยานก็มาด้วย กำลังสนทนาอยู่กับสั่งโหย่วและจ้าวจื้อ เหล่าหญิงงามเห็นเขาเข้ามา พากันจับจ้องมองดูเขา จ้าวจื้อชิงถามว่า “พี่รองเล่า?”

เซี่ยงเส้าหลงทรุดนั่งอยู่หว่างกลางหยาฮูหยินกับจี้เอียนหยาน ตอบว่า “เขาปลีกตัวไปจัดวางกำลังรอบนอก ป้องกันมิให้ภมรที่หมายปองแม่นางจื้อเข้ามาเด็ดดมบุปผาดอกนี้”

เหล่าหญิงงามได้ยินเขาใช้คำ *“ภมรเด็ดดมบุปผา”* ได้แปลกใหม่นักล้วนหัวร่อออกมา บรรยากาศอันหนักอึ้งค่อยผ่อนคลาย

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถามจี้เอียนหยานว่า “เอียนหยานล่วงรู้ความเคลื่อนไหวของหลงหยางจวินแล้วกระมัง?”

จี้เอียนหยานหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า “หากหลงหยางจวินกล้าติดตามข้าพเจ้า เราโกวเนี้ยจะฆ่ามันในกระบี่เดียว”

สั้งโหย่วถามว่า “คืนนี้จะไปขโมยหนังสือแสดงความภักดีเหล่านั้นอีกหรือไม่?”

หยาฮูหยินถามขึ้นว่า “เรื่องของอู่เฉิงจวินได้รับการยืนยันหรือไม่? จิงฮองเฮายินยอมเชื่อหรือไม่?”

พวกนางพากันถามไถ่ เซี่ยงเส้าหลงได้แต่บอกเล่าสถานการณ์ล่าสุดให้ทราบ จากนั้นกล่าวว่า “หยาเอ๋อมีกำหนดการเดินทางไปยังรัฐวุ่ยแน่นอน หลงหยางจวินต้องร่วมทางเป็นเพื่อน ดังนั้นเอียนหยานรอจนพวกเขาออกเดินทางแล้วค่อยเดินทางตามหลัง หลงหยางจวินก็ไม่สามารถติดตามท่านได้”

จ้าวจื้อกล่าวเสริมว่า “หยาฮูหยินเดินทางไปยังรัฐวุ่ยช่างหงอยเหงา ข้าพเจ้าจึงอาสาเป็นเพื่อนร่วมทางกับนาง”

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง ส่งเสียงสนับสนุน จากนั้นหันไปถามจี้เอียนหยานว่า “หลี่หยวนทราบว่าท่านจะกลับไปยังรัฐวุ่ย ไม่ทราบมีปฏิกิริยาอย่างไร?”

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า “ไหนเลยมีที่ให้มันยุ่งเกี่ยว กล่าวไปกล่าวมาล้วนเป็นคำละเมอเพ้อฝัน ข้าพเจ้ารับฟังจนเบื่อหน่ายแต่แรกแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ความคิดป้องกันคนมิอาจไม่มี เอียนหยาน

สมควรสั่งคนของท่านเพิ่มความระมัดระวัง คืนพรุ่งนี้พี่ใหญ่จะคุ้มครองส่งท่านออกเดินทาง พอถึงกลางทางเอียนหยานกลายเป็นทหารเลอโฉมลอบกลับเข้าเมืองมา ข้าพเจ้ายังมีภารกิจสำคัญมอบหมายให้แก่ท่าน”

จี้เอียนหยานยิ้มระรื่นแจ่มใส ซักไซ้ว่า “ภารกิจอันใดรีบบอกมา ผู้อื่นต้องการทราบโดยเร็ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “นั่นคือหลับนอนเป็นเพื่อนข้าพเจ้าคู่กับพี่โหย่ว”

จี้เอียนหยานถูกบุรุษหยอกเย้าต่อหน้าผู้คนเช่นนี้เป็นครั้งแรก ถึงกับหน้าแดงสดใสถลึงตาใส่เขา สั้งโหย่วพลันชี้หน้าร้องว่า “ผู้ใดหลับนอนเป็นเพื่อนท่าน กอดหมอนนอนยังดีกว่ากอดท่าน” เอ่ยถึงตอนนี้ต้องหัวร่อคิกออกมา

เถิงอี้พลันเดินเข้ามาบอกว่าขุนนางฝ่ายในจิกวงมาหา เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด ทราบว่าผู้ที่จ้าวมู่ต้องรีบไปรับมือคือจิงฮองเฮาเอง

เซี่ยงเส้าหลงออกไปพบจิกวง จิกวงส่งมอบกระบอกไม้ซึ่งใช้ครั่งปิดผนึกไว้ต่อเขา เซี่ยงเส้าหลงแกะครั่งดึงม้วนผ้าแพรที่บรรจุในกระบอกไม้ออกมา บนผ้าแพรเขียนอักษรด้วยลายมือสวยงาม แต่หาได้ลงนามไม่ ไม่ต้องถามก็ทราบได้ นี่เป็นลายพระหัตถ์ของจิงฮองเฮา ทรงคัดลอกรายชื่อบุคคลยี่สิบกว่าชื่อ ทั้งยังกำกับตำแหน่งของพวกเขาเอาไว้

รายชื่อแรกก็คือแม่ทัพรักษาเมืองต่งควง รายชื่อที่สองคือรองแม่ทัพจ้าวหมิงสง รายชื่อที่สามกลับสร้างความตื่นตระหนกแก่เซี่ยงเส้าหลง ที่แท้เป็นราชองครักษ์จ้าวหลิง ซึ่งจิกวงเพิ่งเอ่ยถึงเมื่อเช้าวันนี้

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า นี่เป็นบุคคลที่เขียนหนังสือแสดงความภักดีต่อจ้าวมู่ ดังนั้นอ่านดูจนจบ จากนั้นส่งต่อให้เถิงอี้ เถิงอี้ท่องจำจนขึ้นใจ ค่อยส่งหนังสือแพรคืนให้แก่เซี่ยงเส้าหลง จิกวงบอกว่าจิงฮองเฮามีพระเสาวนีย์ให้เซี่ยงเส้าหลงเผาหนังสือแพรต่อหน้าเขา เซี่ยงเส้าหลงปฏิบัติตาม ตีหินเหล็กไฟเผาหนังสือแพรไป จากนั้นชักชวนจิกวงเข้า

วังไปเฝ้าเจ้ารัฐจ้าว

เจ้ารัฐจ้าวทรงเบิกตัวเซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าที่ตำหนักบรรทม ตรัสถามว่า "ใช่มีข่าวดีหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงกราบทูลว่า "เป็นข่าวดีอันยิ่งใหญ่ คราครั้งนี้เรามั่นใจว่าสามารถกวาดล้างโจรกบฏจนหมดสิ้น"

เขาอ้างว่าได้ติดต่อกับคนของจ้าวมู่ซึ่งยังจงรักภักดีต่อเจ้ารัฐจ้าว ทราบว่าระหว่างนี้จ้าวมู่มักไปที่เรือนอาคันตุกะในตึกพระยา ดังนั้นคาดการณ์ว่าฝ่ายตรงข้ามเก็บซ่อนหนังสือแสดงความภักดีอยู่ที่นั่น จึงอาศัยทางน้ำลอบเข้าเรือนอาคันตุกะ ค้นหาจนพบหนังสือแสดงความภักดี แต่อ่านเพียงครึ่งหนึ่ง มีเวรยามลาดตระเวนผ่านมา ได้แต่ล่าถอยออกจากเรือนอาคันตุกะ

จากนั้นเซี่ยงเส้าหลงถวายรายชื่อซึ่งให้เถิงอี้เขียนขึ้นตอนเข้าเฝ้าต่อเจ้ารัฐจ้าว เจ้ารัฐจ้าวรีบคลี่ออกทอดพระเนตร พระพักตร์พลันแปรเปลี่ยนไป ตรัสโพล่งว่า "อะไร จ้าวหมิงสงก็เป็นคนของจ้าวมู่ แม่ทัพต่งดูผิดไปหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงกราบทูลว่า "เราก็กลัวว่าจ้าวมู่ปลอมแปลงหนังสือแสดงความภักดีเพื่อปรักปรำคน จึงเลือกตรวจสอบบุคคลสำคัญที่สุดของมัน กลับพบเห็นจ้าวหมิงสงลอบขุดอุโมงค์เชื่อมระหว่างศูนย์บัญชาการของมันกับนอกเมืองด้านทิศเหนือ เรื่องนี้สามารถพิสูจน์ยืนยันได้ ขอต้าอ๋องจัดส่งผู้คนติดตามบริวารของเราไปชมดู"

เจ้ารัฐจ้าวกวักพระหัตถ์เรียกตัวทหารองครักษ์สองนายเข้ามา เซี่ยงเส้าหลงก็ชักนำออกจากตำหนักบรรทม สั่งให้อูกัวนำทหารองครักษ์ทั้งสองไปพิสูจน์ดู

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงกลับเข้ามาเฝ้าเจ้ารัฐจ้าว เจ้ารัฐจ้าวทอดพระเนตรรายชื่อบุคคลเสร็จสิ้นแต่แรก รับสั่งว่า "รายชื่อนี้คงไม่มีปัญหา นอกจากจ้าวหมิงสงกับจ้าวหลิงแล้ว บุคคลอื่นล้วนอยู่ในข่ายน่าสงสัยว่า

สมรู้ร่วมคิดกับจ้าวมู่ คราครั้งนี้แม่ทัพต่งกระทำความดีความชอบ ข้าจะจดเอาไว้” จากนั้นตรัสด้วยความกริ้วว่า “อุโมงค์สายนี้คงขุดเจาะสำหรับให้ทัพฉีปะปนเข้ามา แม่ทัพต่งรีบปิดตายไว้ จากนั้นลงมือจับกุมเหล่าโจรกบฏ แล้วค่อยโอบล้อมตึกพระยา รอจนหลี่มู่กลับมา ค่อยให้แม่ทัพใหญ่บุกโจมตีตึกพระยา”

เซี่ยงเส้าหลงคาดการณ์แต่แรกว่าเจ้ารัฐจ้าวต้องดำริเช่นนี้ จึงกล่าวเบาๆ ว่า “เรายังมีข่าวสำคัญอีกเรื่องหนึ่ง จ้าวมู่ต้องการเสริมสร้างความเชื่อมั่นของเรา ดังนั้นแพร่งพรายให้ทราบว่าได้สมคบคิดกับอู่เฉิงจวินตอนนี้อู่เฉิงจวินอยู่ที่ค่ายทหารของรัฐฉีแล้ว”

เจ้ารัฐจ้าวตรัสโพล่งว่า “ว่ากระไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “จนบัดนี้เราค่อยทราบว่าจ้าวมู่อาศัยอะไรก่อการกบฏ มันสนับสนุนอู่เฉิงจวินก้าวขึ้นบัลลังก์ โดยขอกำลังหนุนจากทัพฉี...”

เจ้ารัฐจ้าวตรัสตัดบทว่า “ข้าเข้าใจแล้ว แม่ทัพต่งมีแผนอันแยบคายใด?”

เซี่ยงเส้าหลงกราบทูลด้วยน้ำเสียงอันเชื่อมั่นว่า “หากเปิดประตูเมืองปล่อยให้ทัพฉีเข้ามา ต่อให้พวกเราสามารถพิชิตชัย ไม่ทราบมีชาวบ้านประสบภัยลามเท่าใด เมื่อถึงเวลาทั้งต้องรักษาวังและต้องโอบล้อมตึกพระยา กลายเป็นทำศึกหลายด้าน มิสู้ปล่อยให้ทัพฉีลอบเข้ามาทางอุโมงค์ เรากลับมีความมั่นใจเผด็จศึก” จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลงกล่าวว่า “มิสู้ฉวยโอกาสที่เถียนตานยังอยู่ในเมือง ลงมือกำจัดมัน”

เจ้ารัฐจ้าวตรัสสอดขึ้น “สายเกินไปแล้ว พลบค่ำวันนี้เถียนตานอ้างว่ากลับไปเยี่ยมค่ายทหาร เดินทางออกจากตัวเมืองแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงร้องโพล่งว่า “เราไฉนไม่ทราบ?”

เจ้ารัฐจ้าวตรัสว่า “มันออกทางประตูเมืองด้านทิศเหนือ จ้าวหมิงสงย่อมไม่แจ้งต่อท่าน”

ยามนั้นทหารองครักษ์ที่ถูกส่งออกไปทั้งสองรีบรุดกลับมากราบ

ทูลเรื่องราวที่ “ได้ยินมา” ให้ทรงทราบ เมื่อเป็นเช่นนี้ เจ้ารัฐจ้าวทรงไว้วางพระทัยเซี่ยงเส้าหลงกว่าเดิม

ครึ่งชั่วยามให้หลัง เซี่ยงเส้าหลงค่อยออกจากวัง เขาทราบว่าตัวเองควบคุมสถานการณ์ใหญ่ได้แล้ว ต่อให้เถียนตาน จ้าวมู่กับหลี่หยวนร้ายกาจปานใด ก็ไม่อาจหนีรอดจากเงื้อมมือของเขาได้

เตรียมการพร้อมสรรพ

เมื่อกลับถึงตึกบัญชาการ ไม่พบพานเถิงอี้ กลับพบกับหลงหยางจวินซึ่งมารอคอยเขา หลงหยางจวินแจ้งว่า เจ้ารัฐวุ่ยทรงจัดกำลังทหารห้าพันนายมาอารักขาเขา พรุ่งนี้เขาจะเดินทางไปสมทบกับทัพวุ่ย นับแต่นี้ไม่ต้องเกรงกลัวว่าเถียนตานกับหลี่หยวนจะซุ่มโจมตีอีก

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสฝากฝังหยาฮูหยิน ซึ่งได้รับพระบัญชาให้ส่งองค์หญิงสี่ไปยังรัฐวุ่ย หลงหยางจวินก็รับปากว่าจะคุ้มครองหยาฮูหยิน จากนั้นหันเหหัวเรื่องว่า "ยอดหญิงจี้ก็อ้างว่าจะเดินทางไปร่วมพิธีศพของฮองเฮารัฐวุ่ย แต่ในความคาดคิดเรา นางคงไปสมทบกับ *'เซี่ยงเส้าหลง'* หากท่านต่งคิดประกอบความดีความชอบ ก็สะกดรอยตามนางไป"

เซี่ยงเส้าหลงพลันฉุกใจคิด กล่าวว่า "**จวินสั้ง** *(ท่านผู้มีฐานะสูงส่ง)* ใช่รู้จักเอี้ยนผิงหรือไม่?"

หลงหยางจวินตอบว่า "มิเพียงรู้จัก ทั้งยังมีการไปมาหาสู่กัน คนผู้นี้เป็นมหาคุรุสำนักม่อเจียประจำรัฐจ้าว นับเป็นบุคคลที่หายากยิ่ง เพียงแต่มีนิสัยหยิ่งยโสยากที่จะคบค้าได้"

เซี่ยงเส้าหลงพอฟัง ทราบว่าหลงหยางจวินคิดเกลี้ยกล่อมเอี้ยนผิงเข้าเป็นพวก ดังนั้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "จวินสั้งสามารถถ่ายทอดเรื่องราวของ *'เซี่ยงเส้าหลง'* กับยอดหญิงจี้ต่อเอี้ยนผิงหรือไม่ คนผู้นี้มี

ความแค้นกับ *'เซี่ยงเส้าหลง'* อย่างลึกล้ำ คงต้องสะกดรอยตามนางไป อย่างนั้นเราก็ไม่ต้องปลีกตัวไปแล้ว"

หลงหยางจวินยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านมิเพียงไม่ต้องปลีกตัวไป ทั้งยังสามารถลิดรอนขุมกำลังของจ้าวมู่อีกด้วย"

เซี่ยงเส้าหลงถูกอีกฝ่ายเปิดโปงความในใจ ต้องยิ้มกระอักกระอ่วน กล่าวว่า "ช่างยากตบตาจวินสั้งจริงๆ"

หลงหยางจวินรับคำว่า "เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นภาระของเราเอง โอจากกันยามนี้ ไม่ทราบยังมีวันพบกับท่านต่งหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความสง่างามว่า "ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบเรื่องในวันพรุ่ง ชีวิตคนเพียงไม่กี่สิบปี ขอเพียงเรากับจวินสั้งเคยผูกพันชีวิตด้วยกัน อื่นๆ ก็ไม่ต้องคำนึงถึงแล้ว"

หลงหยางจวินยิ้มพลางผุดลุกขึ้น เซี่ยงเส้าหลงทำหน้าที่ส่งแขกถึงหน้าประตู

เขาพอกลับมา หัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวนามจ้าวป้าก็มาถึง ที่แท้เจ้ารัฐจ้าวมีพระบัญชาลับให้จ้าวป้ามาช่วยเหลือ "ผู้งมงายอาชา" อีกแรงหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงแจ้งให้ทราบว่า จ้าวมู่สมคบคิดกับเถียนตานและหลี่หยวนเตรียมก่อการร้าย ดังนั้นให้จ้าวป้าคัดเลือกนักบู๊ชาวจ้าวสักห้าหกร้อยคน เคลื่อนเข้าตึกหยาฮูหยินในวันพรุ่งนี้ แล้วคอยรับคำสั่งต่อไป จ้าวป้าเป็นคนชมชอบการต่อสู้ ดังนั้นรับคำด้วยความยินดี หารือรายละเอียดอีกครู่หนึ่งค่อยจากไป

ยามนี้เป็นเวลายามต้น เซี่ยงเส้าหลงกำลังใคร่ครวญว่าจะกลับตึกที่พักไปหรือไม่ เถิงอี้พอดีกลับมา

เถิงอี้บอกว่า ดีที่พวกเขาได้รายชื่อบุคคลที่สมรู้ร่วมคิดกับจ้าวมู่ ที่แท้นายทัพที่เฝ้าประตูเมืองด้านทิศใต้ ก็เป็นคนของจ้าวมู่ ทั้งสองได้รับคำสั่งว่า เมื่อทัพฉีอาศัยทางอุโมงค์เข้าสู่นครหานตาน ให้เปิดประตูเมืองด้านทิศใต้รับทหารรัฐฉีที่หลงเหลือเข้ามา ภายใต้การรุกจู่โจมถึง

สองทาง ต่อให้ทหารจ้าวมีกำลังมากกว่าหลายเท่า ก็ไม่อาจต้านทานได้

ทั้งสองหารือกันครู่หนึ่ง สรุปว่าจะคัดเลือดกำลังพลเกือบสองพันนาย ประจำตามจุดต่างๆ ในเมือง และใช้กองกำลังคัดสรรพิเศษจัดการกับจ้าวมู่ สุดท้ายเถิงอี้บอกให้เซี่ยงเส้าหลงกลับตึกที่พักไปอยู่เป็นเพื่อนกับเหล่าภรรยาอย่างวางใจ ส่วนเขาจะดูแลตึกบัญชาการนี้เอง

เซี่ยงเส้าหลงพอกลับถึงตึกที่พักพบว่าจี้เอียนหยานนำสองเจ้าม่วยตระกูลเถียนจากไปแต่แรก ส่วนจ้าวจื้อติดตามหยาฮูหยินกลับตัวตึกไป คงมีแต่สั่งโหย่วถ่างตารอเขาอยู่

สั่งโหย่วเห็นเซี่ยงเส้าหลงกลับมา ก็ตัดพ้อว่า “ดึกดื่นป่านนี้ค่อยกลับมา ผู้อื่นมีวาจาคิดกล่าวกับท่าน”

ไม่ทราบเป็นเพราะง่วงเหงาหรืออย่างไร สั่งโหย่วในยามนี้ชวนใกล้ชิดเป็นพิเศษ

เซี่ยงเส้าหลงไม่กล่าวกระไร ยื่นแขนออกโอบอุ้มนางขึ้น เดินไปยังห้องนอน ไม่ทันก้าวข้ามธรณีประตูเข้าไป สั่งโหย่วแสดงออกถึงความเป็นแม่เสือดาว อ้าปากกัดใส่หัวไหล่ของเขา

เซี่ยงเส้าหลงข่มความเจ็บปวด ทิ้งร่างนางลงบนเตียง สั่งโหย่วหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กลิ้งตัวถึงอีกด้านหนึ่ง นอนหงายอย่างสบายอารมณ์ หลับตาพริ้มลง เป็นท่าทีที่ปล่อยให้บุรุษเพศเด็ดดมเชยชมอย่างเต็มที่

เซี่ยงเส้าหลงก็ต้องการหญิงงามเป็นเครื่องผ่อนคลายประสาทอันตึงเครียด ดังนั้นถอดรองเท้าหนังออก โถมทับลงบนร่างของสั่งโหย่ว สั่งโหย่วกลับให้ความร่วมมือและตอบสนองอย่างร้อนแรง ให้ความสุขแก่เซี่ยงเส้าหลงอย่างเต็มที่

หลังพายุสวาทพ้นผ่าน ทั้งสองสวมกอดกันเข้านอน สั่งโหย่วกล่าวเบาๆ ว่า “นี่เป็นคืนสุดท้ายที่พวกเราจะอยู่ร่วมกัน หลังจากนี้ท่านมิต้องถูกสั่งโหย่วข่มเหงอีก”

เซี่ยงเส้าหลงความจริงเหน็ดเหนื่อยจนคิดหลับใหล พอฟังพลันมีสติแจ่มใส กล่าวว่า “ที่แท้ท่านมิเพียงกล่าวตามอารมณ์ หากทว่าคิด

แยกทางกับข้าพเจ้าจริงๆ”

สั้งโหย่วทอดถอนใจกล่าวว่า “ผู้อื่นก็บังเกิดความคิดขัดแย้งกัน แต่ตอนนี้ดูจากสภาพการณ์ เถียนตานยังไม่สิ้นอายุขัย”

เซี่ยงเส้าหลงตัดบทของนางว่า “หากท่านเสี่ยงอันตรายไปลอบสังหารมันอีก จะให้ข้าพเจ้าวางใจได้อย่างไร?”

สั้งโหย่วกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะเพิ่มความระมัดระวังกว่าเดิม รับรองไม่ตายเปล่า มิหนำซ้ำหากฆ่าไม่สำเร็จ ก็จะอัตวินิบาตกรรมตัวเอง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “อย่าได้หุนหันพลันแล่น หากทราบว่าเป็นเรื่องไม่พึงกระทำ ก็ไปหาข้าพเจ้าที่นครเสียนหยางเถอะ ท่านไม่ต้องการพบกับสั้งหลันหรือไร?”

สั้งโหย่วแบะปากกล่าวว่า “ทราบแล้ว ช่างพร่ำพิไรนัก”

ฟ้ายังไม่รุ่งสาง เซี่ยงเส้าหลงก็ถูกสั้งโหย่วปลุกตื่นขึ้นมา ได้ยินนางร่ำร้องว่า “รีบลุกขึ้น ท่านเป็นแม่ทัพรักษาเมือง กล้าเกียจคร้านถึงเพียงนี้หรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าวันนี้เป็น *“วันสำคัญ”* ของนาง จึงลิงโลดเป็นพิเศษ ยามนั้นหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ ถูกนางฉุดลากลงจากเตียง

สั้งโหย่วปลอมตัวเป็นองครักษ์คนสนิทของเขา กล่าวอย่างขึงขังว่า “วันนี้เราโกวเนี้ยจะละเมิดกฎอันเคยชินรับบัญชาจากท่าน แต่ไม่ว่าอย่างไรขอติดตามท่านแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงเรื่องที่ขอให้หลงหยางจวินหลอกลวงเอี้ยนผิงสะกดรอยตามจี้เอียนหยาน ไหนเลยกล้าชักช้า ล้างหน้าล้างตาผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า รับประทานอาหารอย่างลวกๆ จากนั้นขึ้นม้าเดินทางไปยังตึกบัญชาการ เดินทางถึงกลางทาง ฟ้าค่อยรุ่งสางสว่าง เมื่อบรรลุถึงตึกบัญชาการ เห็นเถิงอี้วุ่นวายไม่หยุดหย่อน แต่ยังคึกคักเข้มแข็งดุจเดิม

เถิงอี้รายงานการจัดวางกำลังที่กระทำเมื่อคืนต่อเซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “วันนี้เราจะระดมกำลังจากทั้งในและนอกเมืองประมาณ

สามพันคนถือเป็นกำลังหลัก พร้อมกันนั้นได้ศึกษาเส้นทางของศัตรูแล้ว รับรองสามารถโจมตีโดยที่พวกมันไม่ทันตั้งตัว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เมื่อถึงเวลาเจ้ารัฐจ้าวทรงมอบทหารองครักษ์ห้าพันนายแก่พวกเรา เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเราจะมีขุมกำลังนับหมื่น หลังจากกวาดล้างโจรกบฏ ทหารรักษาเมืองที่เหลือแบ่งเป็นสองขบวน ขบวนหนึ่งเฝ้ารักษาเมืองรวมถึงถนนสำคัญต่างๆ อีกขบวนหนึ่งประจำอยู่ตามจุดต่างๆ นอกเมือง สะกดไม่ให้เถียนตานเคลื่อนไหวโดยพลการ”

สั้งโหย่วอดกล่าวมิได้ว่า “แต่พวกเราจะเอาตัวรอดได้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงจงใจดุว่า “ท่านมิใช่องครักษ์ติดตามที่คอยรับบัญชาหรอกหรือ ไหนเลยมีที่ให้ท่านสอดปากคำ?”

สั้งโหย่วขุ่นเคืองจนเชิดปากน้อยๆ ขึ้น เถิงอี้กลั้นหัวร่อไว้ กล่าวว่า “คิดเอาตัวรอดง่ายดายยิ่ง ระหว่างที่บุกจู่โจมตึกพระยา พวกเราพานตกตายพร้อมกับศัตรู มิใช่แก้ปัญหาได้หรอกหรือ?”

สั้งโหย่วรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ภารกิจแรกในวันนี้คือติดต่อกับผูปู้ หากปราศจากเขาเป็นสายภายในตึกพระยา มีเรื่องมากหลายยากดำเนินการได้”

เถิงอี้รับปากไปดำเนินการ เซี่ยงเส้าหลงค่อยบอกเรื่องของเอี้ยนผิงให้ทราบ เถิงอี้พอฟังจบกล่าวว่า “บทเรียนครั้งก่อนคงสั่งสอนมันไม่เพียงพอ ครั้งนี้จะให้มันพินาศย่อยยับทั้งขบวน เป็นการล้างแค้นแทนท่านหยวนจง”

หลังจากหารือรายละเอียดอีกเล็กน้อย เซี่ยงเส้าหลงค่อยนำสั้งโหย่วเดินทางสู่วังหลวง เพื่อส่งหลงหยางจวินกับหยาฮูหยิน

ในวังหลวงมีการรักษาการณ์เข้มงวดกว่าเดิม ขุนนางฝ่ายในจิกวงพอพบเห็นพวกเขารีบเข้ามารับหน้า แจ้งให้ทราบว่าเจ้ารัฐจ้าวกับจิงฮองเฮากำลังเสวยอาหารเช้ากับหลงหยางจวิน หยาฮูหยิน จ้าวจื้อและกวอไค มีพระบัญชาว่า หากเซี่ยงเส้าหลงมาถึง ให้เข้าเฝ้าทันที

เซี่ยงเส้าหลงปรายตาบอกใบ้ให้อูกัวกับสั้งโหย่วและพวกรออยู่นอกวัง ตัวเองติดตามจิกวงเข้าสู่วังใน จิกวงพลันกล่าวเบาๆ ว่า “แม่ทัพเฉิงทราบว่าต้าอ๋องกับแม่ทัพต่งปกปิดเรื่องราวต่อเขา บังเกิดความไม่พอใจ ต้องระวังเขาไว้บ้าง”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด เฉิงซวีผู้นี้แม้เห็นแก่ผลประโยชน์ แต่ยังไม่จัดเป็นคนชั่วร้าย หากเพิกเฉยต่อคนผู้นี้ ไม่แน่ว่าจะเกิดปัญหาแทรกซ้อนขึ้น นึกถึงตอนนี้ เฉิงซวีพร้อมด้วยทหารองครักษ์ขบวนหนึ่งเดินมาจากอีกด้านหนึ่งของทางระเบียง

เซี่ยงเส้าหลงปรายตาบอกใบ้ต่อจิกวง จากนั้นเดินตรงเข้าหาเฉิงซวี กล่าวว่า “แม่ทัพเฉิง ขอสนทนาเป็นส่วนตัวได้หรือไม่?”

เฉิงซวีงงงันวูบ แล้วค่อยผงกศีรษะรับ ติดตามเซี่ยงเส้าหลงผละจากทางระเบียง มาถึงอุทยานหลวงด้านนอก

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเบาๆ ว่า “โจรกบฏเตรียมก่อการ ไม่ทราบแม่ทัพเฉิงมีความคิดอ่านใด?”

เฉิงซวีแค่นหัวร่อกล่าวว่า “เรื่องนี้แม่ทัพต่งรับไปดำเนินการแต่ผู้เดียว เรายังมีอันใดต้องห่วงใย?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “แม่ทัพเฉิงกล่าวหนักเกินไปแล้ว เรามีข้อเสนอประการหนึ่ง หากพวกเราสามารถร่วมมือกันคลี่คลายวิกฤตการณ์ครั้งสำคัญนี้ ไม่ว่าโดยส่วนตัวและส่วนรวมล้วนเป็นผลดี แม่ทัพเฉิงเห็นด้วยหรือไม่?”

เฉิงซวีหวั่นไหวคล้อยตาม แต่พอนึกถึงสภาพที่เป็นอยู่ ต้องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เราหัวหน้าทหารองครักษ์วังหลวงไร้อำนาจ ทุกเรื่องราวต้องทูลขอความเห็นชอบจากต้าอ๋อง แม่ทัพต่งกราบทูลหารือกับต้าอ๋องโดยเร็วเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ต้าอ๋องย่อมไม่อาจปราบกบฏด้วยพระองค์เอง สุดท้ายเป็นแม่ทัพเฉิงบัญชาการแทน ตอนนี้เราจะไปเข้าเฝ้า หลังจากนั้นค่อยหารือรายละเอียดกับท่าน”

ทอดถอนใจแล้วกล่าวสืบต่อ “เราผู้งมงายอาชาไม่คุ้นกับการรับราชการ หลังจากเสร็จเรื่องนี้จะทูลลาออกจากตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมืองตั้งอกตั้งใจเลี้ยงม้า หากแม่ทัพเฉิงสามารถประกอบความดีความชอบตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมืองย่อมเป็นของท่าน”

พลางยื่นมือออกไปขอสัมผัสมือกับเฉิงซวี ปากกล่าวว่า “หากเราผู้แซ่ต่งกล่าวโป้ปดหลอกลวง ขอให้เราตายอนาถ บรรพบุรุษได้รับความมัวหมอง”

เฉิงซวีใจสั่นสะท้าน ยื่นมือออกสัมผัสมือกับอีกฝ่ายแนบแน่น เซี่ยงเส้าหลงตบไหล่เฉิงซวีแล้วกลับไปหาจิกวง เฉิงซวียืนตะลึงลานอยู่ใต้แสงจันทร์ แทบไม่เชื่อว่าในโลกมีบุคคลไม่ต้องการอิทธิพลอำนาจ มิน่าเล่าคนผู้นี้เรียกว่าผู้งมงายอาชา

เซี่ยงเส้าหลงเร่งรุดถึงวังใน การรับประทานอาหารเช้าพอดีเสร็จสิ้น เจ้ารัฐจ้าวกับจิงฮองเฮาเสด็จเคียงคู่ ส่งหลงหยางจวินออกเดินทาง

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงบรรลุถึง หยาฮูหยิน จ้าวจื้อรวมทั้งจิงฮองเฮาพากันเพ่งตามองมา หากทว่าสีหน้าท่าทีแตกต่างอยู่บ้าง

สายพระเนตรจิงฮองเฮาเพิ่มความนุ่มนวลหลายส่วน หากแต่หยาฮูหยินและจ้าวจื้อเต็มไปด้วยความอาลัยอาวรณ์ต่อการแยกจาก

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าตอนนี้มิใช่เวลาพลอดรัก ดังนั้นถวายความเคารพเจ้ารัฐจ้าว จากนั้นกล่าวร่ำลาหลงหยางจวิน

ในที่สุดหลงหยางจวินขึ้นรถม้า จาหยวนอวี่ซึ่งได้เลื่อนเป็นราชองครักษ์ นำทหารองครักษ์ห้าร้อยนายคุ้มครองส่ง พอถึงประตูเมืองค่อยสมทบกับทหารรักษาเมืองที่เซี่ยงเส้าหลงคัดเลือกไว้ รอนแรมเดินทางสู่รัฐวุ่ย และระหว่างทางยังมีทัพวุ่ยรุดมาอารักขา ด้านความปลอดภัยสมควรไม่มีปัญหาใด

ก่อนที่จะขึ้นรถม้า หลงหยางจวินหาโอกาสแจ้งต่อเซี่ยงเส้าหลงว่าเขาบอกเรื่องของจี้เอียนหยานต่อเอี้ยนผิง เอี้ยนผิงก็ผละจากไป คาดว่าคงสะกดรอยตามจี้เอียนหยานแน่นอน

เซี่ยงเส้าหลงไม่กล้ากล่าวมากความ ร่ำลากับหยาฮูหยินและจ้าวจื้อ ขณะจะจากไป เจ้ารัฐจ้าวมีรับสั่งให้เข้าเฝ้าที่ห้องทรงพระอักษร

เจ้ารัฐจ้าวตรัสต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า “เรื่องของอู่เฉิงจวินไม่แปลกปลอม ข้าเบิกตัวลี่ฮูหยินมาเค้นถาม ในที่สุดนางยอมรับว่าเมื่อหนึ่งเดือนก่อนอู่เฉิงจวินเคยลอบมายังนครหานตาน พักอยู่หลายวันค่อยจากไป แสดงว่าคงพบปะหารือกับบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมัน”

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบว่าลี่ฮูหยินเป็นใคร คาดว่าคงมีส่วนเกี่ยวข้องกับอู่เฉิงจวิน แต่เจ้ารัฐจ้าวทรงพิสูจน์เรื่องนี้ด้วยพระองค์เองย่อมประเสริฐสุด ยามนั้นนึกถึงเฉิงซวีขึ้นมา จึงกราบทูลว่า “ยามนี้ทุกความเคลื่อนไหวของต้าอ๋อง คงตกอยู่ภายใต้การจับตาดูของโจรกบฏ ในสถานการณ์เช่นนี้ แม่ทัพเฉิงกลับเป็นกำลังที่คาดไม่ถึงขุมหนึ่ง หากต้าอ๋องมีพระบัญชากับมอบอำนาจสั่งการให้บางส่วน ก็สามารถร่วมมือกับเรา บดขยี้ทำลายแผนอุบายของศัตรู”

เจ้ารัฐจ้าวตรัสอย่างงุนงงว่า “ท่านเชื่อมั่นว่าเฉิงซวีไม่ก่อกวนทำลายเรื่องสำคัญหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงกราบทูลว่า “อย่างน้อยพวกเราแน่ใจว่าเขามิใช่คนของจ้าวมู่ ไม่เช่นนั้นจ้าวมู่คงไม่ใช้ให้เราใส่ความแม่ทัพเฉิง เพื่อแต่งตั้งจ้าวหลิงรับตำแหน่งแทน”

เจ้ารัฐจ้าวมีพระบัญชาให้เบิกตัวเฉิงซวีมา รับสั่งให้เฉิงซวีร่วมมือกับเซี่ยงเส้าหลงโดยใกล้ชิด หากสามารถประกอบความดีความชอบจะปูนบำเหน็จรางวัลอย่างงาม เฉิงซวีตื้นตันใจต่อเซี่ยงเส้าหลงยิ่ง หลังจากหารือรายละเอียด เซี่ยงเส้าหลงค่อยควบขับม้าไปยังตึกตระกูลหลิวซึ่งจี้เอียนหยานพักอาศัยอยู่

ยังไม่ทันบรรลุถึงตึกตระกูลหลิว เห็นหน้าประตูตึกมีรถราแล่นขวักไขว่ สองฟากข้างถนนจอดเต็มไปด้วยรถที่มาส่งจี้เอียนหยานจนแน่นขนัด

เซี่ยงเส้าหลงชิงกระโดดลงจากหลังม้า สั่งให้อูกัวจัดระเบียบที่หน้า

ตึก จากนั้นนำสั้งโหย่วเบียดฝ่ากลุ่มคนเข้าตึกไป

บ่าวไพร่ของตึกตระกูลหลิวได้รับคำสั่งให้รอรับเขา ดังนั้นชักนำเขาเข้าสู่ตึกใน สองเจ้ม่วยตระกูลเถียนซึ่งตระเตรียมออกเดินทาง เห็นเซี่ยงเส้าหลงมาถึง พากันโผเข้าอ้อมอกของเขา ร่ำไห้ออกมา

เซี่ยงเส้าหลงรีบปลอบโยนพวกนาง จี้เอียนหยานไม่ทราบใช้เวทมนตร์ใด กลับปลีกตัวมาได้ ตัดพ้อว่า “ช่างน่ารำคาญแทบตายแล้ว”

เห็นที่ข้างกายเซี่ยงเส้าหลงยังมีองครักษ์คนหนึ่ง พอเพ่งตามองค่อยจดจำออกว่าเป็นสั้งโหย่ว

สั้งโหย่วแสดงออกถึงด้านที่นุ่มนวล ฉุดลากสองเจ้ม่วยตระกูลเถียนปลอบโยนให้คลายเศร้าโศก เซี่ยงเส้าหลงก็กล่าวถามจี้เอียนหยานว่า “ท่านปลีกตัวมาได้อย่างไร?”

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “ให้บิดาบุญธรรมรับหน้าแทนผู้อื่นจึงไม่มีกะใจสนทนาด้วย” จากนั้นกล่าวเบาๆ ว่า “เมื่อครู่หานฉ่วงบอกว่า หลี่หยวนนำกำลังห้าร้อยนายอาสาส่งข้าพเจ้าถึงรัฐวุ่ย ตอนนี้พวกมันรออยู่ที่นอกเมือง ไม่ทราบจัดการอย่างไรดี?”

เซี่ยงเส้าหลงแค่นหัวร่อกล่าวว่า “วางใจเถอะ มันอ้างว่ามาส่งท่านเพื่อฉวยโอกาสออกจากนครหานตาน พิสูจน์ว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในคืนนี้ หลังจากนั้นต้องกลับมาดูผลปฏิบัติการแน่นอน” จากนั้นบอกเรื่องของเอี้ยนผิงให้ทราบ

ยามนั้นบริวารรุดมาเร่งรัดว่า ถึงเวลาออกเดินทางแล้ว จี้เอียนหยานจึงใช้คนนำสองเจ้ม่วยตระกูลเถียนขึ้นรถม้าเป็นการลับ จากนั้นเซี่ยงเส้าหลง อูกัว และทหารรักษาเมืองหลายร้อยนายห้อมหน้าล้อมหลังมุ่งสู่ประตูเมืองตะวันออก

เวลายามเที่ยง ขบวนรถและม้าก็ออกจากประตูเมือง มุ่งสู่ชายแดนรัฐหานทางด้านทิศตะวันออก จำนวนทหารรักษาเมืองเพิ่มเป็นพันคน เซี่ยงเส้าหลงสั่งอูกัวเตรียมรับมือหลี่หยวนอย่างไร แล้วค่อยชักชวนสั้งโหย่วขึ้นรถม้าของสองเจ้ม่วยตระกูลเถียน ติดตาม

ขบวนรถไป

เดินทางเพียงครึ่งลี้ หลี่หยวนซึ่งนำกำลังคนห้าร้อยนายเฝ้ารออยู่ที่ประตูเมืองตะวันออก พากันควบม้าติดตามมา จี้เอียนหยานสั่งให้หยุดรถ รอจนหลี่หยวนควบม้าถึงข้างรถม้า ค่อยกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “ท่านหลี่ไล่ตามมามีกิจธุระใด?”

หลี่หยวนกระโดดลงจากหลังม้า มาถึงริมหน้าต่างรถกล่าวว่า “เส้นทางนี้มีโจรร้ายซุกซุม หลี่หยวนไม่วางใจ คิดส่งยอดหญิงจี้สักระยะทางหนึ่ง ยอดหญิงจี้มิใช่คิดไปยังรัฐวุ่ยหรือ? รู้สึกทิศทางไม่ถูกต้อง”

เซี่ยงเส้าหลงซึ่งอาศัยอยู่ในรถม้าคันถัดมาชำเลืองมองออกไป เห็นหลี่หยวนมีสีหน้าขุ่นเคือง แสดงว่าเข้าใจว่าจี้เอียนหยานหลอกลวงเขา

จี้เอียนหยานส่งเสียงจากภายในรถว่า “เอียนหยานส่งท่านโจวเอี่ยนกลับรัฐหานก่อน แล้วค่อยจับเส้นทางสู่รัฐวุ่ย ท่านหลี่เชิญกลับไปเถอะ เอียนหยานรู้จักดูแลตัวเอง”

หลี่หยวนแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า “ยอดหญิงจี้มีจุดหมายปลายทางที่นครต้าเหลียนของรัฐวุ่ยจริงหรือ?”

สุ้มเสียงจี้เอียนหยานเย็นชาลง กล่าวว่า “เรื่องของเอียนหยานไหนเลยต้องให้ท่านยุ่งเกี่ยว...พวกเรา”

อูกัวรับคำกระตุ้นม้ามาถึง จี้เอียนหยานกล่าวเสียงราบเรียบว่า “หากมีคนกล้าติดตามมาให้ฆ่าโดยไม่ละเว้น”

อูกัวรับคำสั่ง โบกมือให้ขบวนรถเคลื่อนที่ต่อไป ตัวเองนำกำลังคนจำนวนหนึ่ง ขวางกันคนของหลี่หยวนไว้

หลี่หยวนลอยตัวขึ้นไปบนหลังม้า กระชากเสียงด้วยโทสะว่า “ต่อให้ต้าอ๋องพวกเจ้าพบพานเรา ยังต้องให้เกียรติอย่างสูง ผู้ใดกล้าขัดขวางเรา?”

อูกัวแค่นหัวร่อสวนคำว่า “ท่านหลี่ทดลองดู หากติดตามมา อย่าได้โทษว่าอาวุธเราไร้ไมตรี”

ใบหน้าหลี่หยวนบัดเดี๋ยวแดงก่ำบัดเดี๋ยวขาวซีด เห็นฝ่ายตรงข้าม

มีท่าทีเด็ดเดี่ยว กอปรกับมีกำลังมากกว่าเท่าตัว หากลงมือไม่มีความมั่นใจเอาชัย

รถของจี้เอียนหยานห่างหายออกไปทุกขณะ อูกัวส่งเสียงกู่ร้องคำหนึ่ง ทหารรักษาเมืองที่คุ้มกันรั้งท้ายหลายร้อยนายควบม้าติดตามขบวนรถไป ทอดทิ้งให้หลี่หยวนกับพวกตะลึงลานกับที่ พริบตานั้นหลี่หยวนทราบว่าตัวเองสูญเสียยอดหญิงนางนี้ไปตลอดกาล

ครึ่งชั่วยามให้หลัง ขบวนรถและม้าผละจากท้องทุ่งหญ้า เข้าสู่เขตดงไม้ เซี่ยงเส้าหลงภายในรถโอบกอดสองเจ้ม่วยตระกูลเถียนกล่าวว่า “ระหว่างทางให้เชื่อฟังคำสั่งท่านโจวเอี่ยน พวกท่านจะกลับถึงนครเสียนหยางโดยเร็ว เมื่อถึงเวลานั้น พวกเราจะได้ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันอีก”

หญิงสาวทั้งสองรับคำด้วยน้ำตาคลอหน่วย

ยามนั้นขบวนรถชะลอความเร็วลง ในที่สุดหยุดยั้งลง เซี่ยงเส้าหลงกับสั้งโหย่วลงจากรถ จี้เอียนหยานซึ่งปลอมตัวเป็นทหารรักษาเมืองก็ลงจากรถมา

เซี่ยงเส้าหลงมาถึงข้างรถของโจวเอี่ยน กล่าวว่า “ท่านโจวถนอมตัว”

โจวเอี่ยวเลิกม่านหน้าต่างรถขึ้น หัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ในโลกเกรงว่าไม่มีเรื่องที่ท่านทำไม่ได้”

ขบวนรถเคลื่อนต่อไป เปลี่ยนเป็นหัวหน้าขบวนของกองกำลังคัดสรรพิเศษคุมขบวนรถ นำนักรบกองกำลังคัดสรรพิเศษอีกห้าสิบนายคุ้มครองส่งคนไปยังนครเสียนหยาง เซี่ยงเส้าหลงจัดเตรียมใบผ่านทางให้แก่ทั้งหมดแต่แรก ดังนั้นไม่ต้องเข้าสู่รัฐหาน ก็สามารถตรงไปยังแดนต่อแดนของรัฐจ้าวกับรัฐฉินได้

ต่อให้เป็นศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด การข้ามเขตแดนระหว่างประเทศมิใช่เรื่องยากเย็น อย่าว่าแต่ยุคสมัยที่ดินแดนกว้างใหญ่ผู้คนบางตาเช่นนี้ ส่วนทหารรักษาเมืองนับพันรั้งอยู่ อูกัวออกคำสั่งคำหนึ่ง ทั้งหมดก็แยกย้ายซ่อนตัวในดงไม้ ยึดครองชัยภูมิที่มีเปรียบไว้

เซี่ยงเส้าหลงและพวกซ่อนตัวอยู่ในดงไม้ชั่วขณะ อูจว่อก็สืบเสาะ

มาถึง กล่าวว่า “น้องสามคาดเดาไม่ผิด จี้เอียนหยานออกจากประตูเมืองตะวันออกอย่างเปิดเผย เป็นที่เหนือความคาดหมายของเอี้ยนผิง ตอนนี้พวกมันกำลังเร่งรีบติดตามมา และใกล้บรรลุถึงแล้ว”

จี้เอียนหยานยิ้มพลางกล่าวว่า “เอี้ยนผิงและพวกคาดคิดไม่ถึงว่าชาวจ้าวจะลงมือต่อพวกมัน ทั้งยังได้รับความเห็นชอบจากเจ้ารัฐจ้าวด้วย”

สั้งโหย่วกล่าวถามว่า “หลี่หยวนกลับเข้าเมืองหรือไม่”

อูจว่อกล่าวว่า “มันเองไปยังค่ายทหารของเถียนตาน เพียงส่งผู้คนสิบกว่าคนติดตามรถของจี้เอียนหยานมา ตอนนี้ถูกพวกเรากำจัดฆ่าสิ้น”

ยามนั้นได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังจากทางท้องทุ่งอย่างเลือนราง เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “พวกเราจะเข่นฆ่าเอี้ยนผิงและพวกไม่ให้หลงเหลือแม้สักคนเดียว”

อูจว่อกล่าวว่า “วางใจเถอะ ผู้คนนับพันซุ่มโจมตีศัตรูจำนวนสามร้อยคนโดยไม่คาดฝัน พวกมันไหนเลยมีโอกาสรอดชีวิตได้ ต่อให้มีคนหนีรอดกลับเข้าเมือง รังแต่หาที่ตาย”

สั้งโหย่วพลันอุทานเบาๆ ว่า “มาแล้ว”

อูจว่อรีบปลีกตัวไปบงการออกคำสั่ง เซี่ยงเส้าหลงและพวกล้วงหน้าไม้ลูกธนูออกมา ซุ่มอยู่ในพุ่มไม้ รอคอยเอี้ยนผิงและคนของสำนักม่อเจียประจำรัฐจ้าวมาถึง

จี้เอียนหยานยื่นหน้ามาถึงข้างใบหูของเขากล่าวว่า “ความคับข้องของเอียนหยานผ่านพ้นไปแล้ว นับแต่นี้จะสู้เคียงบ่าเคียงไหล่ ร่วมรุกร่วมถอยกับสามี”

เซี่ยงเส้าหลงได้รับความสนใจจากยอดหญิง บอกความในใจให้ทราบ สร้างความตื้นตันใจยิ่ง อดหอมแก้มนางฟอดหนึ่งมิได้

อาทิตย์ประดับอยู่กลางฟ้า สาดส่องเส้นทางในดงไม้จนแจ่มชัดราวห้วงความฝัน เสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ฝุ่นละอองม้วนคละคลุ้ง ขบวนคนและม้ากลุ่มใหญ่ควบขับมาถึง

ขบวนม้าที่นำหน้าพอเข้ามาในรัศมีจู่โจม เสียงเป่าหลอดเขาพลันดัง

ลูกธนูพันกว่าดอกระดมยิงออกมา จู่โจมใส่ศัตรูราวห่าฝน พริบตานั้นม้ายกขาหน้าคนผงะหงาย โลหิตเลือดเนื้อสาดกระจาย ผู้คนกว่าครึ่งพลัดตกลงจากหลังม้า

เมื่อลูกธนูระลอกที่สองระดมยิงออกมา ก็ไม่มีผู้ใดอยู่บนหลังม้าอีกเพียงแรกปะทะ คนของเอี้ยนผิงก็บาดเจ็บล้มตายกว่าครึ่ง เกิดความชุลมุนวุ่นวาย แตกฮือหลบหนีออกรอบข้าง

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าถึงเวลาลงมือแล้ว พลันชักกระบี่คลื่นโลหิตเข่นฆ่าใส่ศัตรู สั้งโหย่วกับจี้เอียนหยานกลับกลายเป็นแม่เสือสาวสองตัวติดตามอยู่ทางซ้ายขวา พบพานคนก็ฆ่าฟัน ดงไม้ที่สงบสันติ พลันกลับกลายเป็นแดนประหารนองเลือด

ทหารจ้าวที่ติดตามเซี่ยงเส้าหลงมาขบวนนี้ ผ่านการฝึกจากเถิงอี้ประกอบกับชาวจ้าวได้ชื่อว่าองอาจหาญกล้า ทุกผู้คนมือหนึ่งถือโล่กำบังมือหนึ่งถืออาวุธประเภทหอกยาวกระบี่หนัก มือกระบี่สำนักม่อเจียรัฐจ้าวแม้มีฝีมือเข้มแข็ง แต่หนึ่งนั้นพลาดท่าเสียทีแต่แรก บวกกับมีคนรับบาดเจ็บมากหลาย จำนวนคนก็น้อยกว่า ไหนเลยต้านทานรับมือได้

เซี่ยงเส้าหลงถลันหลบกระบี่ของศัตรู พลิกข้อมือฟันกระบี่ใส่ศัตรูผู้หนึ่งล้มลง สายตาเหลือบเห็นมือกระบี่สิบกว่าคน อารักขาเอี้ยนผิงล่าถอยเข้าดงไม้ พลันนึกถึงความแค้นของหยวนจง ดังนั้นร้องชักชวนหญิงสาวทั้งสอง โถมเข้าหาดุจพยัคฆ์ร้าย เซี่ยงเส้าหลงยกกระบี่ฟาดฟันใส่ศัตรูรอบนอกสุดคนหนึ่ง มือกระบี่นั้นฝืนใจต้านทานกลับถูกกระแทกจนแขนทั้งข้างชาด้าน คนถูกสภาวะกระบี่กระชากซวนเซไปทางขวาง สั้งโหย่วฉวยโอกาสจบชีวิตเขาในกระบี่เดียว

อีกด้านหนึ่ง จี้เอียนหยานเปลี่ยนจากความอ่อนโยนนุ่มนวลเป็นตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว คุมกระบี่จู่โจม ประกายเย็นเยียบแลบแปลบปลาบฟันศัตรูสองคนล้มลง

เซี่ยงเส้าหลงตวัดเท้าเตะศัตรูอีกคนหนึ่ง ซึ่งถูกเขาฟันกระบี่หักสะบั้นปลิวกระเด็น พอดีเผชิญหน้ากับเอี้ยนผิงซึ่งเหลียวขวับมา สายตา

ทั้งสี่ข้างพอประสานสบ เอี้ยนผิงตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า “ต่งควง นี่เป็นเรื่องราวใด?”

ขณะกล่าว ที่ข้างกายเอี้ยนผิงมีมือกระบี่อีกสามคนหลั่งโลหิตล้มลง ความรุนแรงของการต่อสู้เป็นที่คาดคำนวณได้

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อดังๆ กล่าวว่า “ท่านมหาคุรุไม่รักดี สมคบคิดกับจ้าวมู่ก่อการกบฏ ต้าอ๋องมีพระบัญชาให้เรามาปลิดชีวิตท่าน”

เอี้ยนผิงปัดป่ายกระบี่ที่จู่โจมมาจากทางซ้ายขวา ค่อยพบว่าฝ่ายตนไม่มีผู้ใดยืนหยัดอยู่ได้ ทั้งถูกฝ่ายตรงข้ามโอบล้อมไว้ ทราบว่าสถานการณ์ยากกอบกู้แก้ไข พานตวาดว่า “ต่งควง หากเป็นวีรบุรุษผู้กล้าก็อาศัยกระบี่ในมือมาปลิดชีวิตเรา”

เซี่ยงเส้าหลงตวาดสั่งคนของตนล่าถอย ถือกระบี่สะอึกเข้าหา ตวาดว่า “ท่านมหาคุรุมีความประสงค์เช่นนี้ เราผู้แซ่ต่งจะส่งเสริมท่าน”

เสียงขาดคำ ประกายกระบี่แลบแปลบปลาบ จู่โจมโหมใส่ดุจระลอกคลื่นทลายฟากฝั่ง

เอี้ยนผิงเหนื่อยล้าสิ้นเรี่ยวแรงแต่แรก ไหนเลยต้านทานรับได้ในเสียงกระบี่ปะทะกัน คนถอยร่นติดต่อกันหลายก้าว

เซี่ยงเส้าหลงพลันหยุดยั้งยืนหยัดมั่น ขยับยกกระบี่คลื่นโลหิตขึ้น ทุกผู้คนรู้สึกว่าเขาหลอมรวมเข้ากับกระบี่ แผ่กลิ่นอายการฆ่าฟันชนิดหนึ่ง

เอี้ยนผิงจะอย่างไรเป็นยอดฝีมือ ฉวยโอกาสพักผ่อนหอบหายใจ เปลี่ยนจากถอยเป็นรุก กวาดกระบี่จู่โจม บังเกิดเป็นเสียงลมระคายโสต เซี่ยงเส้าหลงศึกษาแนวทางกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามแต่แรก ดังนั้นหาประหวั่นพรั่นพรึงไม่ ใช้ออกด้วยกระบวนท่าสามท่าสังหารในบันทึก เพิ่มเติมเพลงกระบี่ม่อจื่อ นามเพียบพร้อมทั้งรุกรับ

การประลองยุทธ์ครั้งก่อน เอี้ยนผิงพลาดท่าเสียทีต่อกระบวนท่านี้ สำหรับครั้งนี้ ไม่ทราบเป็นวิญญาณหยวนจงหลอกหลอนหรือไร เอี้ยนผิงพอเห็นกระบวนท่านี้ หัวใจต้องสั่นสะท้านพลันจดจำออกว่า ผู้งมงายอาชาเบื้องหน้าคือเซี่ยงเส้าหลงเอง

เอี้ยนผิงอ้าปากหมายส่งเสียงร้อง ที่เบื้องหน้าปรากฏประกายกระบี่กระจายจ้า สภาวะกระบี่ของเซี่ยงเส้าหลงกดคุกคามลงมาราวผนังเหล็กกำแพงทองแดงชั้นหนึ่ง เอี้ยนผิงไหนเลยกล้าอ้าปาก ใช้กลยุทธ์ฉาบฉวย ฝืนใจปัดป่ายกระบี่ศัตรู พลันปวดแปลบที่ท้องน้อยที่แท้ถูกหัวเข่าศัตรูกระทุ้งใส่คราหนึ่ง

เอี้ยนผิงปักหลักยืนหยัดไว้ กัดฟันวกกระบี่ฟันใส่ศัตรู โดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยตัวเอง เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อดังยาวนาน สะบัดกระบี่ปัดป้อง เสียงดังสะท้านแก้วหู พลันฉกฉวยช่องว่างชั่วพริบตาเสือกกระบี่คลื่นโลหิตปักใส่ทรวงอกเอี้ยนผิง

เอี้ยนผิงคลายมือปล่อยกระบี่ร่วงหล่นลงสู่พื้น ร่างสะท้านขึ้นอย่างรุนแรง เบิกตามองดูคมกระบี่ศัตรูที่จมลึกกับทรวงอกตัวเอง เห็นโลหิตไหลหลั่งออกมาราวกับรางน้ำเลือดสายหนึ่ง ปากกล่าวว่า “ท่านคือ...”

เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยปล่อยให้อีกฝ่ายประกาศชื่อของเขาออกมา กล่าวเบาๆ ว่า “กระบี่นี้เป็นหยวนจงกำนัลให้แก่ท่าน” กล่าวจบถอนดึงกระบี่ออกจากร่างศัตรู

ภายในดงไม้บังเกิดเสียงโห่ร้องอึงคะนึง ทุกผู้คนมีกำลังขวัญกว่าเดิม

เซี่ยงเส้าหลงมองดูศัตรูล้มหงายลง แหงนหน้าอธิษฐานในใจ *‘พี่หยวน หากวิญญาณบนสรวงสวรรค์ของท่านมีความสามารถรับรู้ สมควรนอนตาหลับแล้ว’*

ในใจกลับครุ่นคิด เขาขุดรากถอนโคนของสำนักม่อเจียประจำรัฐจ้าวเช่นนี้ ไม่ทราบหยวนจงปลาบปลื้มยินดีหรือไม่

พิชิตจอมทมิฬ

เซี่ยงเส้าหลงพอกลับถึงตึกบัญชาการภายในเมือง เป็นเวลาใกล้สนธยา ทุกประการเงียบสงบดุจเดิม หารู้สึกถึงคลื่นลับที่ก่อตัวไม่ ทุกผู้คนไปยังห้องเก็บม้วนหนังสือ เพื่อรับฟังรายงานล่าสุดจากเถิงอี้

เถิงอี้แจ้งให้ทราบว่า ได้ติดต่อกับผูปู้แล้ว เมื่อถึงเวลาจะดำเนินการตามแผน จากนั้นกล่าวว่า “การระดมกำลังทหารรักษาเมืองในวันนี้เราจงใจสร้างความสับสน แท้ที่จริงผู้ที่วุ่นวายเป็นคนของจ้าวหมิงสง ส่วนคนของพวกเราล้วนรวมตัวตามจุดที่กำหนดไว้ นอกจากนั้นเราจงใจเคลื่อนย้ายกำลังส่วนใหญ่ออกนอกเมือง มีแต่เราจึงทราบว่าวางอยู่ตำแหน่งใด”

จี้เอียนหยานยิ้มพลางกล่าวว่า “พี่รองควบคุมสถานการณ์ใหญ่ มีผู้ใดไม่วางใจ?”

เถิงอี้กล่าวสืบต่อ “ฟ้าพอมืดค่ำลง พวกเราจะปฏิบัติการคร่ากุมชนชั้นแม่ทัพนายกองฝ่ายกบฏเอาไว้ และอ้างว่าพบเห็นร่องรอยน้องสาม สั่งเตรียมพร้อมทั่วทั้งเมือง เพื่อที่เวลาเกิดเรื่องขึ้น จะไม่ทำร้ายชาวบ้านที่ไม่มีส่วนรู้เห็น”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “ไฉนยังไม่มีข่าวว่าข้าพเจ้าปรากฏกายขึ้น?”

ทุกผู้คนรับฟังจนหัวร่อออกมา เถิงอี้กล่าวอีกว่า “จวิ้นน้อยศึกษา

เส้นทางอุโมงค์ด้านทิศเหนือจนปรุโปร่ง จ้าวหมิงสงสั่งย้ายคนทั้งหมดออกจากตึกที่ทำการทั้งหมด จัดทหารคนสนิทของเขาเข้าประจำการแทน ตัวมันเองอยู่ที่ศูนย์บัญชาการที่ประตูเมืองด้านทิศเหนือ ต่อให้พวกเราเชือดจ้าวหมิงสงทิ้ง บริวารของมันที่อยู่ตามตึกที่ทำการก็ไม่ล่วงรู้"

ยุคสมัยนั้นประตูเมืองเป็นจุดยุทธศาสตร์ทางทหาร ล้วนมีสิ่งปลูกสร้างสำหรับเป็นตึกที่ทำการและบ้านพักอาศัย มีทหารประจำการอยู่ตลอดเวลา ตึกที่ทำการที่ใหญ่ที่สุดของนครหานตานอยู่ทางประตูเมืองตะวันออก ซึ่งคือตึกบัญชาการที่พวกเขาอาศัยอยู่

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า "จวิ้นน้อยมีข่าวอันใด?"

เถิงอี้กล่าวว่า "ตั้งแต่หลังเที่ยงเป็นต้นมา ทหารฉีเริ่มตัดผ่านถ้ำโพรงที่ภูเขาเปัยฟง เร้นกายเข้าเขตดงไม้ ดังนั้นจวิ้นน้อยไม่กล้าเข้าดงไม้ไปสืบเสาะดู แต่คาดว่าหลังจากฟ้ามืดค่ำ พวกมันจะข้ามคูกำแพงเมือง อาศัยทางอุโมงค์ลอบเข้าสู่นครหานตาน"

ยามนั้นอูกัวผลักประตูเข้ามา ร้องบอกว่า "นายทัพจ้าวส่งข่าวมาว่าพบเห็นร่องรอยของ *'เซี่ยงเส้าหลง'* แล้ว"

ตอนแรกทุกผู้คนสะดุ้งเฮือกใหญ่ จากนั้นหัวร่อครืนออกมา

ไม่นานให้หลัง ขบวนคนและม้าขบวนใหญ่เคลื่อนออกจากประตูเมืองตะวันออก ภายใต้แสงสีสายัณห์สาดส่อง เป็นกองกำลังที่เข้มแข็งนัก

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้นำทัพด้วยตัวเอง พอออกจากประตูเมืองก็มุ่งหน้าไปยังหมู่บ้านต่าสือ ซึ่งอยู่ห่างไปสิบห้าลี้ที่ได้รับรายงานว่าพบเห็นร่องรอยของเซี่ยงเส้าหลง

ทหารรักษาเมืองเกือบห้าพันนายขบวนนี้เพียงเป็นหน้าฉาก พอถึงสถานที่มิดชิดซึ่งเป็นดงไม้ ก็ประจำการอยู่ตามจุดต่างๆ รอจนฟ้ามืดค่ำค่อยอ้อมกลับมายังที่นัดหมาย อูกัวนำกำลังไปซุ่มโจมตีทัพฉินซึ่งเข้ามาประตูเมืองด้านทิศใต้ ส่วนเซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้และพวกเร้นกายกลับเข้าเมือง ควบคุมสถานการณ์ในที่ลับ

อาทิตย์สนธยาลาลับกับขอบฟ้านอกเมืองอย่างแช่มช้า ในนคร

หานตานจุดโคมไฟขึ้น ทุกอย่างดำเนินไปตามปรกติ

ข่าวการปรากฏตัวของเซี่ยงเส้าหลงถ่ายทอดถึงพระกรรณเจ้ารัฐจ้าว พระองค์ทรงดำเนินการตามแผน มีพระบัญชาให้จ้าวหมิงสงรับหน้าที่รักษาเมืองแทนเซี่ยงเส้าหลง ส่วนเฉิงซวีควบคุมทหารองครักษ์วังหลวงเตรียมพร้อมเต็มที่ ทุกผู้คนทราบว่าเจ้ารัฐจ้าวเกรงขามเซี่ยงเส้าหลงประหนึ่งนกหวาดเกาทัณฑ์ ไม่มีผู้ใดระแวงสงสัยว่านี่เป็นการดำเนินแผนซ้อนแผน นับแต่นี้เป็นต้นไป การติดต่อกับภายนอกของจ้าวมู่ถูกตัดขาดโดยสิ้นเชิง ไม่ว่าจ้าวหมิงสงกับพวกประสบเหตุอันใด จ้าวมู่หาล่วงรู้ไม่

จ้าวหมิงสงไม่ทราบระแคะระคาย นำทหารคนสนิทร้อยกว่านายมายังตึกบัญชาการ เพิ่งเข้าสู่ห้องโถงใหญ่ พลันพบว่าผู้ติดตามทั้งหมดถูกสกัดอยู่เบื้องนอก ประตูใหญ่ที่ด้านหลังปิดลงดังโครม

จ้าวหมิงสงร้องโพล่งว่า “เกิดเรื่องใด?”

ทหารรักษาเมืองที่ด้านข้างฮือเข้ามา หอกยาวสิบกว่าเล่มจ่อใส่จุดสำคัญบนร่างของเขา ที่เบื้องนอกกลับบังเกิดเสียงยิงหน้าไม้และเสียงแผดร้องดังขึ้น

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้เดินออกจากประตูข้างมาถึงเบื้องหน้าของเขา จ้าวหมิงสงหน้าถอดสี ร้องว่า “แม่ทัพต่ง นี่เป็นเรื่องราวใด บริวารหาได้กระทำผิดไม่”

เถิงอี้ตวาดว่า “ร่วมมือกับจ้าวมู่ สมคบคิดกับทัพฉีเตรียมก่อการกบฏ ยังไม่ถือว่ากระทำผิดอีก?”

จ้าวหมิงสงหน้าปั้นยากกว่าเดิม กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “พวกท่านอย่าได้ปรักปรำเรา”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ใต้ตึกที่ทำการของท่านขุดเจาะอุโมงค์สายหนึ่ง ท่านคงไม่ปฏิเสธว่าไม่ล่วงรู้กระมัง?”

จ้าวหมิงสงพลันนึกถึงบุตรภรรยาในบ้าน รู้สึกเข่าอ่อนระทวยคุกโครมลงกับพื้น

เถิงอี้ตวาดสั่งให้มัดตัวจ้าวหมิงสงเอาไว้ เหล่าทหารรักษาเมืองรอบข้างซึ่งความจริงเป็นนักรบกองกำลังคัดสรรพิเศษกรูเข้ามา ใช้เชือกมัดพันธนาการจ้าวหมิงสงอย่างแน่นหนา

เซี่ยงเส้าหลงเดินถึงเบื้องหน้าอีกฝ่ายหนึ่ง กล่าวว่า “หากท่านยอมร่วมมือกับเราแต่โดยดี เราจะปล่อยปละละเว้นท่าน ส่งท่านกับคนในครอบครัวหลบหนีออกนอกเมือง หากเราโป้ปดมดเท็จแม้สักคำเดียว ขอให้เราผู้งมงายอาชาตายอย่างอนาถ”

จ้าวหมิงสงเงยหน้าขึ้นด้วยความตระหนก มองดูชายฉกรรจ์เบื้องหน้า ซึ่งมีท่วงท่าราวขุนพลสวรรค์จุติลงจากฟ้าอย่างเหลือเชื่อ

เถิงอี้กล่าวเสริมว่า “แต่ว่าท่านต้องบอกวิธีการติดต่อกับจ้าวมู่ให้กระจ่างชัด ขอเพียงพวกเราพบว่าเป็นความสัตย์จริง จะปล่อยให้ท่านหลบหนีออกทางประตูเมืองตะวันออก พร้อมด้วยเสบียงกรัง ม้าพาหนะและหนังสือผ่านทาง...พวกเราเปิดประตูให้แก่เรา”

ประตูห้องโถงเปิดอ้าออก คนในครอบครัวของจ้าวหมิงสงซึ่งประกอบด้วยบุตรภรรยาบ่าวไพร่หญิงรับใช้ร้อยกว่าคนถูกคุมตัวเข้ามา ทุกผู้คนมีสีหน้าแตกตื่นลนลาน ที่วิเศษที่สุดคือทั้งหมดผลัดเปลี่ยนเป็นสวมเสื้อผ้าสำหรับเดินทางไกล ที่กลางหลังสะพายห่อผ้าไว้

จ้าวหมิงสงกล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า “พระคุณไว้ชีวิตไม่กล้ากล่าวตอบแทน ผู้น้อยยอมรับนับถือแล้ว แม่ทัพต่งมีคำสั่งใด ผู้น้อยยินดีปฏิบัติตาม”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าสงครามจิตวิทยาประสบผล จึงร้องสั่งว่า “ปล่อยตัวพี่จ้าว”

มีคนแก้เชือกที่มัดพันธนาการจ้าวหมิงสงออก เถิงอี้กล่าวเสริมว่า “ส่งตัวจ้าวฮูหยิน คุณชายและพวกขึ้นรถม้าไปก่อน คุ้มครองส่งถึงดงไม้นอกเมือง ห้ามมิให้เสียมารยาทแม้แต่น้อย”

เหล่านักรบกองกำลังคัดสรรพิเศษรับคำ คุมตัวคนในครอบครัวจ้าวหมิงสงออกไป เซี่ยงเส้าหลงล้วงใบผ่านทางซึ่งจัดเตรียมไว้มอบให้

แก่จ้าวหมิงสง กล่าวอย่างจริงจังว่า “หลายวันนี้นครหานตานสถานการณ์ยุ่งเหยิง ขอเพียงพี่จ้าวรีบรุดเดินทางออกจากรัฐจ้าว จะมีชีวิตบั้นปลายอย่างสงบ พี่จ้าวคงมิต้องให้เราสอนท่านทำอย่างไรกระมัง?”

จ้าวหมิงสงกล่าวด้วยความตื้นตันใจว่า “ผู้น้อยยินดีบอกทุกประการโดยละเอียด”

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้สบตายิ้มให้แก่กัน เมื่อได้รับความร่วมมือจากจ้าวหมิงสง ซึ่งล่วงรู้แผนการของจ้าวมู่เป็นอย่างดี ยังกลัวจ้าวมู่กับทัพฉีไม่พลัดตกหลุมพรางที่พวกเขาขุดล่อไว้อีกหรือ?

จ้าวหมิงสงปล่อยให้เซี่ยงเส้าหลงและพวกคุมตัวมายังตึกที่ทำการทางประตูเมืองด้านทิศเหนือ ตามตัวนายทัพและผู้คุมกำลังที่สมคบคิดกับเขาร่วมร้อยนายมา ประกาศว่าเปลี่ยนเป็นจงรักภักดีต่อ “ผู้งมงายอาชา”

เหล่านายทัพและผู้คุมกำลังทราบว่าแผนการล้มเหลว รีบคุกเข่าขออภัยโทษ เซี่ยงเส้าหลงก็กล่าวว่า “หากพวกท่านยอมทำงานลบล้างโทษ ขอเพียงเราไม่กราบทูลต่อต้าอ๋อง ไม่มีผู้ใดทราบว่าพวกท่านคิดก่อการกบฏ แต่ทั้งหมดต้องรับคำสั่งเราโดยเคร่งครัด ไม่เช่นนั้นมิเพียงไม่อาจรักษาศีรษะบนบ่าไว้ ยังกระทบกระเทือนถึงคนในครอบครัว”

เหล่านายทัพและผู้คุมกำลังล้วนบอกว่ายินดีรับใช้ ทั้งหมดจึงเคลื่อนขบวนสู่ประตูเมืองด้านทิศเหนือ ระหว่างทางจ้าวหมิงสงบอกแผนการทั้งหมดออกมาจนหมดสิ้น

แม่ทัพนายกองที่ทรยศล้วนทราบว่า คนในครอบครัวตกอยู่ในเงื้อมมือเซี่ยงเส้าหลง ประกอบกับเห็นเซี่ยงเส้าหลงและพวกฮึกเหิมองอาจวางแผนการไว้อย่างรอบคอบ แสดงว่าสถานการณ์ยากพลิกกลับกลายยังมีผู้ใดกล้าไม่ร่วมมือภายใต้คำสั่งการของจ้าวหมิงสง ทั้งหมดแยกย้ายไปปฏิบัติการ

เมื่อถึงประตูเมืองด้านทิศเหนือ เซี่ยงเส้าหลงขอให้เถิงอี้อยู่เฝ้า

กำแพงเมืองด้านทิศเหนือ ตัวเองนำจี้เอียนหยาน สั้งโหย่ว และนักรบกองกำลังคัดสรรพิเศษร่วมร้อยคน คุมตัวจ้าวหมิงสงมุ่งหน้าสู่ท้องถนนในนครหานตาน

เพิ่งลดเลี้ยวเข้าสู่ถนนยาว จิงจวิ้นก็นำกำลังร้อยกว่าคนควบม้าสวนทางมา ขบวนคนและม้าทั้งสองขบวนสมทบกันที่กลางถนน จิงจวิ้นชิงกล่าวว่า “กันสู หลี่หมิง จ้าวหลิงทั้งสามถูกทหารองครักษ์วังหลวงภายใต้การนำของเฉิงซวีจับกุมตัวไว้ ตอนนี้ทั่วทั้งเมืองตกอยู่ภายใต้การควบคุมของพวกเราทั้งสิ้น”

นี่คือความชาญฉลาดของเซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ หากรวบความดีความชอบทั้งหมดไว้ ไม่แน่ว่าสร้างความระแวงสงสัยแก่เจ้ารัฐจ้าว มิสู้แบ่งเบาภาระให้แก่ทหารองครักษ์วังหลวงครึ่งหนึ่ง

จ้าวหมิงสงเห็น *“ผู้งมงายอาชา”* ควบคุมสถานการณ์ไว้ทุกด้านต้องลอบสำนึกเสียใจ เขาที่ยอมขายชีวิตให้แก่จ้าวมู่ นอกจากแค้น *“ต่งควง”* ช่วงชิงตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมืองของเขา ประการสำคัญคือเห็นว่าจ้าวมู่วางแผนไว้อย่างรัดกุม มิคาดกลับพ่ายแพ้อย่างย่อยยับ

สุ้มเสียงเซี่ยงเส้าหลงดังขึ้นที่ข้างหูของเขาว่า “ตอนนี้เราจะใช้คนคุ้มครองส่งพี่จ้าวออกนอกเมืองไปสมทบกับคนในครอบครัว เมื่อพลุไฟดอกแรกพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า คนของเราจะปล่อยตัวพี่จ้าวไป”

จ้าวหมิงสงกล่าวด้วยความละอายว่า “การที่ไม่สามารถรับใช้แม่ทัพต่ง นับเป็นความเสียใจที่สุดในชีวิตเรา”

เซี่ยงเส้าหลงตบไหล่อีกฝ่ายหนึ่ง กล่าวคำ “ถนอมตัว” จากนั้นกระตุ้นม้าออกเดินทาง

จี้เอียนหยานเร่งม้ามาถึงข้างกายของเขา กล่าวอย่างยอมรับนับถือว่า “แม่ทัพต่งวางแผนแยบคาย ทำให้เอียนหยานได้เปิดหูเปิดตา”

สั้งโหย่วที่อยู่อีกด้านหนึ่งเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า “คนผู้นี้เพียงมีลวดลายอยู่บ้าง ยอดหญิงจี้ไยต้องยอมรับนับถือจนหมดหัวใจ?”

เซี่ยงเส้าหลงกับจี้เอียนหยานประสานสบตากัน แย้มยิ้มเป็นเชิง

รู้ใจ ภายใต้แสงโคมลมคลั่งตายสาดส่อง ถนนยาวของเมืองโบราณปกคลุมด้วยบรรยากาศเคร่งเครียด มีแต่เสียงฝีเท้าม้าอันสดใส ทำให้ผู้คนบังเกิดความรู้สึกอันลี้ลับ

เนื่องจากมีหญิงงามสองนางอยู่เคียงข้าง ยิ่งทำให้เซี่ยงเส้าหลงคล้ายอยู่ในห้วงความฝัน ครั้งแรกที่มายังนครหานตาน ไหนเลยคาดคิดว่าตัวเองจะเป็นผู้กำชะตาของนครโบราณแห่งนี้ ขณะครุ่นคิดอย่างเคลิบเคลิ้ม เสียงฝีเท้าผู้คนพลันปลุกเซี่ยงเส้าหลงสะท้านตื่นจากภวังค์ ที่แท้เป็นหัวหน้าชมรมนักบู๊ชาวจ้าวนามจ้าวป้าก้าวยาวๆ มาถึง

เซี่ยงเส้าหลงกระโดดลงจากหลังม้า เรียก “หัวหน้าชมรม” คำหนึ่ง จ้าวป้ากล่าวว่า “ทุกประการตระเตรียมพร้อม ตึกพระยาถูกโอบล้อมอย่างแน่นหนา รับรองไม่มีผู้คนเล็ดลอดไปได้แม้สักครึ่งคน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เรื่องบุกจู่โจมตึกพระยา มอบให้หัวหน้าชมรมจัดการอย่างเต็มที่ เมื่อพลุไฟดอกแรกพวยพุ่งขึ้นฟ้านอกเมืองทางทิศเหนือ คนของจ้าวมู่จะฮือออกมาสมทบกับทัพฉี แยกย้ายบุกวังหลวงเมื่อถึงเวลาค่อยโจมตีใส่ แต่ไม่ว่าสถานการณ์เป็นอย่างไร ก่อนที่จะเห็นผลสัญญาณตามที่ตกลงไว้ อย่าได้บุกตึกพระยา ทั้งนี้เพราะเราได้รับพระบัญชาต้าอ๋องให้ลอบเข้าไปคร่ากุมจ้าวมู่ด้วยตัวเอง”

จ้าวป้าทราบว่าตัวเองเมื่อเป็นผู้บัญชาการศึก เท่ากับเซี่ยงเส้าหลงหยิบยื่นความดีความชอบแก่เขา ดังนั้นรับคำด้วยความยินดี

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอีกว่า “รหัสในคืนนี้เปลี่ยนจาก *‘ทัพฉินต้องพ่ายแพ้’* เป็น *‘ต้าอ๋องพระชนมายุหมื่นปี’* ตอนนี้ใกล้ถึงเวลาแล้ว อย่าลืมติดเครื่องหมายด้วย”

พลางยกมือทำท่า บริวารก็ล้วงผ้าแดงที่จัดเตรียมไว้ออกมาผูกติดกับแขนขวา จ้าวป้าก็ปฏิบัติตาม ติดเครื่องหมายแล้วค่อยจากไป

เซี่ยงเส้าหลงและพวกเดินถึงตำแหน่งที่สามารถมองเห็นตึกพระยา ยามนี้ทหารรักษาเมืองจำนวนสามพัน บวกกับนักบู๊ชาวจ้าวอีกหลายคน ล้วนประจำตำแหน่งพร้อมรบ โอบล้อมตึกพระยาไว้เป็นชั้นๆ

ส่วนกำลังหลักวางอยู่บนเส้นทางที่ทอดสู่วังหลวง ทุกผู้คนผูกผ้าแดงกับแขนขวาเพื่อแยกแยะว่าผู้ใดเป็นศัตรู ผู้ใดเป็นพวกเดียวกัน

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด *'คราครั้งนี้ดูว่าจ้าวมู่จะโบยบินไปที่ใดได้* พลันบังเกิดความฮึกหาญประดัง ร้องเรียกว่า "จวิ้นน้อย"

จิงจวิ้นน้อมกายกล่าวว่า "แม่ทัพรักษาเมืองโปรดสั่งมา"

เซี่ยงเส้าหลงอดหัวร่อมิได้ ร้องสั่งว่า "ไปเถอะ"

จิงจวิ้นรับคำคราหนึ่ง นำนักรบกองกำลังคัดสรรพิเศษสิบกว่าคนจากไป

ยามนั้นจ้าวป้าก็เตรียมการเสร็จสิ้น กลับมาหาเซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "พวกเราจัดรถบุกตีเมืองไว้สองคัน รับรองว่าพุ่งชนไม่กี่ครา ก็ทลายกำแพงตึกพระยาได้"

เซี่ยงเส้าหลงกลัวว่าอีกฝ่ายร้อนใจเผด็จศึก จึงกำชับให้จ้าวป้ารอคอยสัญญาณแล้วค่อยปฏิบัติการ จ้าวป้ายอมรับนับถือผู้งมงายอาชาจนหมดหัวใจ รีบผงกศีรษะรับ

หนึ่งชั่วยามให้หลัง เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าถึงเวลาแล้ว ดังนั้นกำชับให้จ้าวป้าประจำที่ ตัวเองนำนักรบกองกำลังพิเศษที่หลงเหลือ เร่งรุดถึงปากทางเข้าเส้นทางน้ำ ซึ่งอยู่ในดงไม้นอกตึกพระยา เมื่อบรรลุถึงเห็นจิงจวิ้นและพวกกำลังโยนกระสอบทรายที่จัดเตรียมไว้ลงในลำธารเป็นการอุดทางน้ำ และชักนำน้ำไปทางอื่น ไม่สามารถไหลเข้าสู่ตึกพระยา

ยามนั้นได้ยินเสียงพรึ่บ พลุไฟดอกหนึ่งถูกยิงจากด้านทิศเหนือของตัวเมือง แตกระเบิดเป็นดอกไม้ไฟสีเหลืองเข้ม จากนั้นกลายเป็นประกายพิรุณพร่างพรมลงมา

จี้เอียนหยานแหงนหน้ามองดู ระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า "กองหน้าของทัพฉีมาแล้ว"

พลันบังเกิดเสียงน้ำเกรียวกราว ผู้ปู้ซึ่งร่างเปียกชุ่มโชกโผล่พ้นขึ้นจากน้ำ จิงจวิ้นและพวกรีบฉุดดึงคนขึ้นมา

ผู้ปู้ชิงกล่าวว่า "จ้าวมู่หลงกลแล้ว หาทราบไม่ว่าที่เบื้องนอกเกิด

เรื่องใด”

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “มันใช่นำกำลังบุกวังหลวงด้วยตัวเองหรือไม่?”

ผูปู้กล่าวอย่างเหยียดหยามว่า “ปีศาจขวัญอ่อนนี้ไหนเลยกล้าเสี่ยงอันตรายด้วยตัวเอง มันซ่อนตัวอยู่ที่ตึกหลัง ที่นั้นมีอุโมงค์ลับทอดถึงนอกตึก”

สั้งโหย่วถามว่า “ปากทางออกของทางน้ำใช่มีคนเฝ้ารักษาหรือไม่?”

ผูปู้ตอบว่า “คนทั้งหมดล้วนรวมตัวอยู่ที่ลานกว้าง ตระเตรียมบุกเข้าวังหลวง ตอนนี้ที่ริมสระไม่มีคนเฝ้ารักษา”

จิงจวิ้นส่งเสื้อแห้งสะอาดให้ผูปู้ผลัดเปลี่ยน เซี่ยงเส้าหลงซักถามว่า “พี่น้องทั้งหลายเป็นอย่างไร?”

ผูปู้กล่าวว่า “พวกเขาทราบว่าจะรับเหตุเปลี่ยนแปลงอย่างไร ที่ประจวบเหมาะคือจ้าวมู่รวมพวกมันอยู่ในกลุ่มเดียวกัน ขึ้นตรงต่อเรากับหลิวเฉา สามารถรุกถอยได้โดยง่ายดาย”

ภายในตึกพระยาแม้ปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด แต่ทุกผู้คนทราบว่าจ้าวมู่เคลื่อนกำลังด้วยการเดินเท้า มุ่งสู่วังหลวงที่ห่างไปแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงเห็นทางน้ำถูกปิดกั้น เผยเห็นท้องน้ำแล้ว จึงออกคำสั่งว่า “ไปกันเถอะ”

จิงจวิ้นรอคอยเป็นเวลานาน ชิงมุดเข้าไปก่อน นักรบกองกำลังคัดสรรพิเศษที่หลงเหลือก็ทยอยเข้าไป

สั้งโหย่วติดตามเข้าไป เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือโอบเอวอ้อนแอ้นของจี้เอียนหยาน ยิ้มพลางกล่าวว่า “ยอดหญิงจี้ใช่คิดเป็นเพื่อนข้าพเจ้ามุดเข้าทางน้ำหรือไม่?”

จี้เอียนหยานกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ต่อให้ฝ่าดงดาบภูเขากระบี่ยังไม่มีปัญหา อย่าว่าแต่มุดลงสู่ทางน้ำ”

เซี่ยงเส้าหลงคำนวณนับเวลา ทราบว่าขณะที่คนของจ้าวมู่เข้าสู่ตาข่ายที่จ้าวป้าคลี่กางดักรออยู่ เป็นเวลาเดียวกับที่พวกเขาลอบเข้าสู่ตึกพระยา จึงกล่าว “ถึงรอบพวกเราแล้ว”

ทันใด ทิศเหนือของตัวเมืองบังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังมา ไม่ต้องบอกก็ทราบว่าเป็นทหารองครักษ์ของเฉิงซวีกับทหารรักษาเมืองของเถิงอี้ กลุ้มรุมกระหนาบใส่ทัพฉีที่ลอบเข้ามาทางอุโมงค์ เพียงไม่ทราบผู้นำทัพฉีใช่เป็นตันฉู่หรือไม่ หากเป็นเช่นนี้ คืนนี้เถียนตานต้องสูญเสียขุนพลคู่ใจแล้ว ปฏิบัติการในคืนนี้ นอกจากคร่ากุมจ้าวมู่แล้ว นักรบกองกำลังคัดสรรพิเศษของเขาไม่ได้เข้าร่วมด้วย หากสามารถคร่ากุมจ้าวมู่กลับนครเสียนหยาง โดยไม่สูญเสียไพร่พลแม้แต่น้อย นับเป็นเรื่องที่คาดคิดไม่ถึงมาก่อน

จี้เอียนหยานผลักไสเขาคราหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงค่อยกลับคืนสู่สภาพความจริง สงบจิตใจกระโดดในท้องน้ำ

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงกับจี้เอียนหยานมุดขึ้นจากสระน้ำซึ่งแห้งขอด ทุกผู้คนล้วนอยู่ในสภาพเตรียมพร้อม พาดลูกธนูกับหน้าไม้แล้ว หลิวเฉาและพวกห้าสิบกว่าคนตั้งแถวรอคอย แต่ละคนกระตือรือร้นจนคึกคัก

เซี่ยงเส้าหลงในคราบผู้งมงายอาชากลายเป็นบุคคลกระเดื่องเลื่องลือนาม หลิวเฉาและพวกสามารถติดสอยห้อยตามนายเหนือเช่นนี้ ย่อมเป็นเรื่องราวอันน่ายินดี

ยามนั้น ทิศทางที่ตั้งของวังหลวงบังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังมา คลื่นเสียงขยายวงกว้างออกไปทุกขณะ เซี่ยงเส้าหลงพอฟังพลันสั่งการว่า “ห้ามมิให้ทำร้ายบ่าวไพร่หญิงรับใช้ รวมทั้งสตรีและเด็ก ผูปู้เป็นผู้นำทางไปเถอะ”

ผูปู้ชักกระบี่คู่มือ เร่งรุดนำหน้า นำเซี่ยงเส้าหลงบุกเข้าตึกในเพิ่งลดเลี้ยวเข้าสู่ระเบียงยาวที่ตัดผ่านสวนดอกไม้ คนของจ้าวมู่ที่จูงสุนัขดุสิบกว่าตัวเฝ้ารักษาอยู่ที่นั่น เห็นกำลังผู้คนมากมายปานนี้ ล้วนตื่นตระหนกยิ่ง พริบตานั้นลูกธนูระดมยิงออกไปดุจห่าฝน สังหารทั้งผู้คนและสุนัขจนหมดสิ้น

ผู้คนร้อยกว่าคนจัดตั้งขบวน บุกเข้าสู่ตึกในที่จ้าวมู่ซ่อนตัวอยู่

องครักษ์คนสนิทของจ้าวมู่ไม่ทันระวัง ล้วนถูกลูกธนูยิงทำร้ายล้มลง กระทั่งโอกาสตอบโต้ยังไม่มี

เหล่าบ่าวไพร่หญิงรับใช้ได้รับคำสั่งจ้าวมู่ให้รั้งอยู่ในที่พัก กลับลดข้อกริ่งเกรงของฝ่ายเซี่ยงเส้าหลงไม่น้อย ผูปู้และเหล่าชายฉกรรจ์พบพานคนก็เข่นฆ่า บวกกับปฏิบัติการอย่างฉับไว องครักษ์ที่ประจำอยู่ตึกในสองร้อยกว่าคนถูกกำจัดฆ่าสิ้น

จ้าวมู่ซึ่งรอฟังข่าวอยู่ที่ตึกใน ยังไม่ล่วงรู้ว่าภยันตรายกรายมา พลันเห็นผูปู้นำเหล่าชายฉกรรจ์ฮือเข้าสู่ห้องโถงชั้นใน ต้องผุดลุกขึ้นอย่างตื่นตระหนก ในเสียงหน้าไม้ดังขึ้น ลูกธนูถูกระดมยิงออก องครักษ์คนสนิทของจ้าวมู่ซึ่งอยู่ในห้องโถงสิบกว่าคนถูกยิงทำร้ายล้มลง ไม่มีคนรอดชีวิตแม้สักคนเดียว

จ้าวมู่รีบชักกระบี่ออก สั้งโหย่วเห็นศัตรูคู่อาฆาต เพลิงแค้นพลันลุกฮือโหม ชิงพุ่งตัวเข้าไป ใช้พลังแยบคายเขี่ยกระบี่ของจ้าวมู่หลุดกระเด็น ตวัดเท้าเตะคนล้มลง นักรบกองกำลังคัดสรรพิเศษห้าหกคนโถมเข้าไป ใช้เชือกมัดพันธนาการจ้าวมู่อย่างแน่นหนา

สั้งโหย่วตวัดมือตบหน้าอีกฝ่ายสองฉาด ชี้หน้าด่าทอว่า “โจรทมิฬ จดจำเราเสียวเจี๊ยะได้หรือไม่? ข้าพเจ้าเป็นบุตรีของขุนนางสั้งแห่งรัฐฉี ซึ่งถูกท่านทำร้ายจนบ้านช่องพินาศ ผู้คนล้มตายหมดสิ้น”

ใบหน้าจ้าวมู่ปรากฏรอยฝ่ามือสองรอย มุมปากมีโลหิตไหลซึม เหม่อมองดูสั้งโหย่วอย่างเลอะเลือนสงสัย

เซี่ยงเส้าหลงเดินถึงเบื้องหน้าอีกฝ่าย ทักทายว่า “ท่านพระยาสบายดี?”

จ้าวมู่สะท้านทั้งร่าง กระซากเสียงว่า “ต่งควง เจ้าวิเศษมาก”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ข้าพเจ้ามิใช่ต่งควง”

จ้าวมู่อ้าปากคิดกล่าวกระไร สั้งโหย่วชิงเตะใส่อีกเท้าหนึ่ง จ้าวมู่ต้องร้องโอยออกมา พลันนึกถึงชื่อที่ *“ผู้งมงายอาชา”* เคยบอกต่อเขา ดังนั้นร้องว่า “หวังจว๋อ เราทราบแต่แรกว่าเจ้าเป็นชนชั้นอันต่ำช้าที่

เห็นแต่ผลประโยชน์”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อย ใช้สุ้มเสียงดังเดิมกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามิใช่หวังจว๋อเช่นกัน”

จ้าวมู่เบิกตามองดูอีกฝ่ายหนึ่ง กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “เจ้าคือ...”

เซี่ยงเส้าหลงปลดหน้ากากมนุษย์อันแนบเนียนลงมา ส่งให้แก่คนข้างกาย สั่งการว่า “ดำเนินการตามแผน”

จ้าวมู่พอเห็นโฉมหน้าแท้จริงของเซี่ยงเส้าหลง ต้องส่งเสียงครางคำหนึ่ง ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

เซี่ยงเส้าหลงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า “ครั้งกระโน้นตอนที่ท่านข่มขืนแล้วฆ่าสตรีของเราเซี่ยงเส้าหลง เคยคาดคิดหรือไม่ว่าจะมีวันนี้?”

จิงจวิ้นรับฟังจนเคียดแค้นแทน สะอึกเข้าไปต่อยหมัดใส่ท้องน้อยจ้าวมู่ สร้างความเจ็บปวดแก่จ้าวมู่จนคุกเข่าลง

จี้เอียนหยานส่งเสียงร้องจากมุมห้องว่า “เสาะพบปากทางเข้าอุโมงค์แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวกับจิงจวิ้นว่า “ท่านล่วงหน้าไปก่อนก้าวหนึ่ง สืบหยั่งให้แน่ใจว่าไม่มีปัญหา พวกเราค่อยลงไป ยังมิรีบปลดหน้ากากลงมาอีก?”

จิงจวิ้นปลดหน้ากากส่งให้แก่บริวาร นำนักรบกองกำลังคัดสรรพิเศษสิบกว่าคนลงสู่อุโมงค์

สั้งโหย่วยังเตะใส่จ้าวมู่อีกเท้าหนึ่ง เตะจนจ้าวมู่ล้มกลิ้งไปตามพื้นดิน สีหน้าบิดเบี้ยวน่าสะพรึงกลัว เซี่ยงเส้าหลงฉุดรั้งสั้งโหย่วไว้ ห้ามมิให้นางทำร้ายจ้าวมู่อีก สั้งโหย่วส่งเสียงร้องคร่ำครวญคำหนึ่ง โผเข้าอ้อมอกเซี่ยงเส้าหลงร่ำไห้ออกมา

เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจความรู้สึกของนาง ลูบไล้หัวไหล่นางด้วยความรักเวทนา จากนั้นสั่งการว่า “สวมหน้ากากทั้งสองใบนี้ลงบนใบหน้าขององครักษ์ผู้ตาย ซึ่งมีรูปร่างใกล้เคียงกับข้าพเจ้ากับจิงจวิ้น จากนั้น

จุดไฟเผาตึกใน แต่ต้องคอยระวังศัตรูทางเบื้องนอกย้อนกลับมาลงมือ”

หลิวเฉารับคำ ชักชวนผู้คนสิบกว่าคนออกไป สั่งโหย่วค่อยๆ ชะงักเสียงร่ำไห้ กล่าวเบาๆ ว่า “ข้าพเจ้าต้องการฆ่าจ้าวมู่”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบใหญ่ สั่งโหย่วหัวร่อคิกออกมากล่าวว่า “ดูท่านผู้อื่นเพียงขู่ท่านเล่น”

พลางดิ้นหลุดจากอ้อมอกของเขา สีหน้าปรากฏแววกระอักกระอ่วนต่อการที่ตัวเองเสียกิริยา

จี้เอียนหยานมาถึงข้างกายของเขา ต่างพากันสดับฟังเสียงโห่ร้องฆ่าฟัน ซึ่งดังมาจากทางด้านวังหลวง หลิวเฉาและพวกคุ้นกับสถานที่เป็นอย่างดี ไม่นานก็หอบเอาหญ้าฟืนจำนวนมากกองสุมอยู่ตามที่ต่างๆ ขอเพียงจุดไฟ อย่าคิดหมายดับไฟลงได้

ยามนั้นจิงจวิ้นใช้คนมารายงานว่า ทางอุโมงค์ราบรื่นไม่ติดขัด เซี่ยงเส้าหลงสั่งคนนำเศษผ้าอุดปากจ้าวมู่ไว้ ค่อยคุมตัวจอมทมิฬผู้นี้ลงสู่อุโมงค์

เมื่อออกคำสั่งคำหนึ่ง ทุกผู้คนพากันโยนคบไฟซึ่งจุดขึ้นลงในกองฟืนหญ้าแห้งทั้งหลายสิบหย่อม สิ่งปลูกสร้างในยุคเลียดก๊กใช้ไม้เป็นหลัก หากเกิดเพลิงไหม้ ต่อให้เซียนวิเศษก็ดับไม่ได้

ก่อนเข้าสู่ทางอุโมงค์ เซี่ยงเส้าหลงยังส่งพลุสัญญาณออกไป ถึงเวลาที่จ้าวป้าจะนำกำลังบุกโจมตีตึกพระยาแล้ว

รอจนนักบู๊ของชมรมนักบู๊ชาวจ้าวบุกเข้าตึก พบว่าตึกในกลับกลายเป็นทะเลเพลิง ภายหลังเหตุการณ์ค้นพบซากศพติดอยู่ในกองเพลิงหลายร้อยซาก ยากที่จะจำแนกว่าจ้าวมู่อยู่ในจำนวนนี้หรือไม่

นอกจากนั้นมีการค้นพบซากศพซึ่งมีรูปร่างใกล้เคียงกับ “ต่งควง” และ “จิงจวิ้น” ดังนั้นเข้าใจผิดคิดว่าทั้งสองถูกกักอยู่ในกองเพลิง ตกตายพร้อมกับจ้าวมู่

ส่วนสาเหตุที่อัคคีเพลิงลุกลามออกไป ย่อมเป็นเพราะจ้าวมู่กองสุมหญ้าฟืนอยู่ที่ตึกในล่วงหน้า เมื่อก่อการไม่สำเร็จ ก็จุดไฟเผาตัวเอง

“ต่งควง” กับพวกพลอยประสบภัยลามเสียชีวิต

ผู้คนเบื้องสูงเบื้องต่ำในนครหานตานล้วนรำลึกถึงเขา แต่มิใช่เซี่ยงเส้าหลง หากทว่าเป็นผู้งมงายอาชาต่งควง สำหรับเถิงอี้ก็ยืมศพผู้ตายสร้างสถานการณ์ว่าเสียชีวิตกลางสมรภูมิ นอกจากมีคนกล้าไม่คารวะต่อซากศพ ดึงหน้ากากมนุษย์บนใบหน้าตัวปลอมนั้นออก ไม่เช่นนั้นไม่มีวันเปิดโปงข้อเท็จจริงได้

ปากทางออกของอุโมงค์อยู่ในสวนหลังของตัวตึกที่ไร้ผู้คนอาศัยอยู่หลังหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงกับพวกใช้เส้นทางที่กำหนดไว้ก่อน หลีกเลี่ยงจากสมรภูมิที่ตัวเมืองด้านทิศเหนือกับวังหลวง มาถึงประตูเมืองด้านทิศเหนือ

เถิงอี้และพี่น้องหลายสิบคนรอรับอยู่ที่ประตูเมือง เซี่ยงเส้าหลงและพวกพอมาถึง เถิงอี้ก็ขึ้นม้าควบขับสู่ประตูเมือง ทั้งยังร้องบอกต่อนายทัพที่เฝ้าประตูว่า “เฝ้าประตูเมืองให้ดี เราจะนำกำลังออกกวาดจับศัตรู”

ขบวนคนและม้ากลุ่มใหญ่ มุ่งหน้าสู่ท้องทุ่งหญ้าอันไพศาล บนท้องฟ้าปรากฏหมู่ดาวดาดาษ ชวนให้ผู้คนปลอดโปร่งโล่งใจ มีแต่กู่ร้องดังๆ ค่อยระบายอารมณ์อันผ่องใสออกได้

เมื่อผ่านทุ่งราบ ทุกผู้คนต่างทอดตาไปยังทิศตะวันตก ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ตั้งของรัฐฉิน เดินทางเป็นระยะทางห้าหกลี้ เซี่ยงเส้าหลงขึ้นเนินเขาเล็กๆ แห่งหนึ่ง เหลียวมองไปยังนครหานตาน เห็นภายในเมืองเกิดเพลิงไหม้หลายแห่ง ย้อมแผ่นฟ้าแดงฉานไปครึ่งแถบ

ยามนั้นบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น อูจว่อกับอูกัวนำพี่น้องที่หลงเหลือหลายสิบคนรุดมาสมทบ คนทั้งหมดพอเห็นจ้าวมู่ถูกจับมัดราวขนมจ้างอยู่บนหลังม้าตัวหนึ่ง พากันระเบิดเสียงโห่ร้องด้วยความยินดี

เซี่ยงเส้าหลงร้องถามว่า “ผู้คนมาครบถ้วนแล้วหรือไม่?”

ทุกผู้คนร้องตอบว่ามาถึงโดยปลอดภัย เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อดังๆ กล่าวว่า “อย่างนั้นพวกเรากลับบ้านกันเถอะ”

พลางตวัดแส้ม้าหวดใส่ตะโพกม้าเบาๆ ม้าศึกก็ควบขับลงจากเนินเขา

เหล่าสตรีร้องเสียงเจื้อยแจ้ว เร่งม้าตามติด ทุกผู้คนโห่ร้องพลางควบม้าออกเดินทาง ขบวนคนและม้าหายลับกับทุ่งกว้างใต้ราตรีดาวอันสวยงามโดยเร็ว

คืนกลับพร้อมชัยชนะ

ภูเขาหยางฉางเขียวชอุ่มงดงาม ลำน้ำเฟินสุ่ยคล้ายสายคาดไหลหลั่งสู่บูรพา เซี่ยงเส้าหลงใช้สายตาส่งสั่งโหย่วควบขับม้าหายลับกับท้องทุ่งเพียงลำพัง ในใจนึกอำนวยพรต่อนาง

จี้เอียนหยานซึ่งอยู่ซ้ายมือของเขาถอนใจเบาๆ กล่าวว่า "พี่โหย่วเป็นสตรีที่กล้าหาญเด็ดเดี่ยว เอียนหยานถามไถ่ตัวเองยอมรับว่าไม่มีความหาญกล้าเช่นนาง"

เถิงอี้ซึ่งอยู่ทางขวามือของเขาผงกศีรษะเห็นพ้อง กล่าวว่า "ขอให้นางเดินทางโดยปลอดภัย สักวันหนึ่งไปหาพวกเราที่นครเสียนหยาง"

จิงจวิ้นซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของจี้เอียนหยานกล่าวว่า "พี่สามตามตัวนางกลับมาดีหรือไม่? หากวิงวอนนาง ไม่แน่ว่านางจะเปลี่ยนใจ"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "แต่ละคนล้วนมีอิสระในการแสวงหาอุดมการณ์ของตัวเอง และเลือกวิธีการดำรงชีวิตที่ตัวเองรักชอบ ไม่เช่นนั้นจะมีความสมใจได้อย่างไร?"

จี้เอียนหยานมองดูเขาอย่างแปลกใจ เซี่ยงเส้าหลงพลันกู่ร้องดังยาวนาน หันหัวม้าควบขับออกเดิน จี้เอียนหยานและพวกพากันเร่งม้าติดตาม ถัดจากนั้นเป็นนักรบกองกำลังคัดสรรพิเศษและจ้าวมู่ซึ่งถูกควบคุมตัวรั้งท้าย ขบวนม้าก่อกวนจนฝุ่นละอองม้วนคละคลุ้งขึ้นฟ้าราวกับเป็นพายุหมุนลูกใหญ่ เนิ่นนานยังไม่กระจายหาย

ทุกผู้คนรีบรุดเดินทาง ในที่สุดตามขบวนรถของโจวเอี่ยนจนทันมาตรว่าเป็นช่วงเวลาเพียบสิบกว่าชั่วยาม แต่คล้ายกับชาติเกิดใหม่ก็มิปาน

เถียนเจินกับเถียนฟ่งยินดีแทบคลุ้มคลั่ง คิดไม่ถึงว่าจะได้พบเซี่ยงเส้าหลงรวดเร็วถึงเพียงนี้ หวนนึกถึงตอนแยกทางกันร่ำไห้จนตาบวมแดงรู้สึกกระดากอยู่บ้าง

ทั้งหมดทำงานใหญ่สำเร็จลุล่วง ย่อมเบิกบานสำราญใจ สนทนาปราศรัยราวกับออกมาท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ สองเดือนให้หลังค่อยบรรลุถึงเมืองเสียนหยาง

หลี่ปู้เหว่ยพอได้รับรายงาน รีบนำถูเซียนกับเสี้ยวเยี่ยถันมาต้อนรับที่ชานเมืองด้วยตัวเอง เมื่อพบพานโจวเอี่ยนกับจี้เอียนหยานยิ่งเพิ่มความยินดี ที่แท้คนทั้งสามเคยพบหน้ากันหลายครั้ง ครั้งกระโน้นหลี่ปู้เหว่ยประกอบการค้าตามที่ต่างๆ ทั้งชมชอบคบหาผู้มีความรู้ความสามารถ ย่อมไม่พลาดโอกาสทำความรู้จักกับยอดคนกับยอดหญิงเช่นโจวเอี่ยนกับจี้เอียนหยาน

หลังจากทักทายถามไถ่ตามธรรมเนียม ขบวนรถและม้าค่อยเคลื่อนสู่นครเสียนหยาง โดยที่หลี่ปู้เหว่ยกับเซี่ยงเส้าหลงโดยสารรถคันเดียวกันเพื่อที่หลี่ปู้เหว่ยจะได้รับฟังคำรายงานจากเซี่ยงเส้าหลงโดยละเอียด

หลี่ปู้เหว่ยพอฟังจบกล่าวว่า “ครั้งนี้เส้าหลงปฏิบัติการดีเยี่ยมโดยเฉพาะไม่มีผู้ใดล่วงรู้ศักดิ์ศรีที่แท้จริง เรื่องนี้มีส่วนเอื้อต่อการปราบราชวงศ์โจวอย่างยิ่งยวด”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า “ที่แท้ท่านเสนาบดีหลี่เตรียมการล้มล้างราชวงศ์โจวไว้แล้ว ใช่แล้วไฉนไม่เห็นพ่อตาของข้าพเจ้า?”

หลี่ปู้เหว่ยมีท่าทีกระหยิ่มยิ้มย่อง ยิ้มอย่างลึกลับแฝงเลศนัย กล่าวว่า “การกลับมาของเส้าหลงถือเป็นความลับสุดยอด เรื่องที่จับตัวจ้าวมู่ยิ่งไม่อาจเปิดเผยออกไป ให้ถือว่าผู้มาคือท่านโจวกับยอดหญิงจี้ ไม่เช่นนั้นเหล่าไส้ศึกของหกรัฐจะคาดเดาความสัมพันธ์ระหว่างเส้าหลง

กับพวกเขาทั้งสองออก”

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *‘ร้ายกาจ’* ในใจ หลี่ปู้เหว่ยสมเป็นบุคคลที่มีความคิดอ่านก้าวไกล มิน่าเล่าภายภาคหน้าสามารถรวบอำนาจในรัฐฉินนานนับสิบปี ยามนั้นฉวยโอกาสถามถึงสถานการณ์ภายในรัฐฉิน

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ชาวฉินซึ่งนำโดยมหาเสนาบดีซ้ายหยางเฉวียนจวินเที่ยวปล่อยข่าวว่า เราวางยาปลงพระชนม์เจ้าองค์ก่อน ทั้งบอกว่าไทจือเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเรากับจีฮองเฮา ตอนนี้กำลังเตรียมการสนับสนุนโอรสรองของต้าอ๋องคือเฉิงเฉียวเป็นรัชทายาทสืบแทนเฮอะ เราจะให้พวกมันตกตายไร้ที่กลบฝัง ภรรยาและบุตรีถูกกวาดต้อนไปเป็นนางระบำหญิงคณิกา ค่อยระบายความแค้นในอกได้”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกกลางหลังเย็นวะวาบ การล่วงเกินหลี่ปู้เหว่ยมิใช่เรื่องน่ายินดีจริงๆ แต่แล้วครุ่นคิด หากหลี่ปู้เหว่ยหรือว่าเขาพลาดท่าเสียทีแก่มหาเสนาบดีซ้าย คงมีชะตากรรมดุจเดียวกัน นี่เป็นยุคของคนกินคน ผู้ใดใจอ่อนต้องพลาดท่าเสียที

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวสืบต่อ “ดีที่ต้าอ๋องทรงยืนอยู่ข้างเรา บวกกับจีฮองเฮาช่วยเสริมสร้างให้เกิดความปรองดอง ตอนนี้ท่านยังคร่ากุมจ้าวมู่กลับมา รอให้เราล้มล้างราชวงศ์โจว ก็จะกำจัดฝ่ายมหาเสนาบดีซ้ายให้หมดสิ้น เมื่อถึงเวลาในรัฐฉินยังมีผู้ใดกล้าแข็งข้อกับเราอีก?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ เพราะความรู้สึกเช่นนี้ บีบบังคับให้เสี่ยวผานหรือจิ๋นซีฮ่องเต้ต้องถอดถอนอำนาจของหลี่ปู้เหว่ยเมื่อถึงเวลานั้นเขาก็ต้องแตกหักกับหลี่ปู้เหว่ย นึกถึงตอนนี้อดสะทกสะท้อนใจมิได้

หลี่ปู้เหว่ยยังเข้าใจว่าอีกฝ่ายเป็นห่วงเป็นใยเขา จึงกล่าว “เส้าหลงตรากตรำเดินทาง ขอให้พักผ่อนที่สถานปศุสัตว์ให้เต็มที่ หลังจากนั้นเรายังมีภารกิจสำคัญมอบหมายแก่ท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงถามว่าเป็นภารกิจใด หลี่ปู้เหว่ยกลับไม่บอกออกมา ยามนั้นขบวนรถเข้าสู่ประตูเมืองตะวันออกของนครเสียนหยาง โจวเอี่ยนกับจี้เอียนหยานถูกส่งไปพักที่ตึกตระกูลอู ส่วนหลี่ปู้เหว่ยและ

เซี่ยงเส้าหลงคุมตัวจ้าวมู่สู่วังหลวง

เซี่ยงเส้าหลงเหน็ดเหนื่อยทั้งกายและใจ พร้อมกันนั้นทราบว่าถูกม้วนเข้าสู่วังวนแห่งการช่วงชิงอำนาจในรัฐฉิน เพราะเพื่อเสี่ยวผานเขามิอาจไม่ช่วยเหลือหลี่ปู้เหว่ยจัดการกับมหาเสนาบดีซ้ายหยางเฉวียนจวินและพวก นึกถึงตอนนี้ ความปีติยินดีที่ได้เดินทางกลับบ้านลดทอนลงมากมาย หนึ่งเดียวที่สร้างความปลาบปลื้มประโลมใจคือ เขากำลังจะได้พบกับอูถิงฟาง ถิงฟางซื่อรวมทั้งกงจู้สามแล้ว

พระยาเจ้ามฤคจ้าวมู่หน้าซีดขาวราวคนตาย สองมือถูกมัดไพล่หลัง เท้าถูกล่ามโซ่ ถูกทหารองครักษ์วังหลวงแห่งรัฐฉินสองนายคุมตัวถึงเบื้องหน้าที่ประทับของเจ้ารัฐฉินจวงเซียงอ๋อง ทั้งถูกบังคับให้คุกเข่าลง

จวงเซียงอ๋องทรงพระสรวลดังๆ ตรัสว่า “ท่านพระยาแห่งรัฐจ้าวจากมาสบายดี?”

จีฮองเฮาซึ่งประทับนั่งอยู่ทางเบื้องขวาของจวงเซียงอ๋องตาเป็นประกาย ส่วนเสี่ยวผานซึ่งอยู่ข้างพระวรกายของพระนาง กลับตาแดงฉานปานเปลวเพลิง

เซี่ยงเส้าหลงแม้เคียดแค้นชิงชังในตัวจ้าวมู่ แต่เห็นอีกฝ่ายมีสภาพเช่นนี้ เปรียบกับตอนที่วางอำนาจบาตรใหญ่ นับเป็นที่น่าสะท้อนใจนัก

จีฮองเฮาตรัสเสียงเจื้อยแจ้วว่า “ท่านพระยาซูบผอมมากแล้ว”

จ้าวมู่พานตัดใจยอมตาย แผดด่าว่า “นางแพศยา...”

เซี่ยงเส้าหลงกริ่งเกรงจ้าวมู่เปิดเผยความสัมพันธ์กับจีฮองเฮาระหว่างที่พระนางตกอยู่ในรัฐจ้าวออกมา พลันยื่นมือกดโต๊ะเตี้ยลอยตัวออกไป ตวัดเท้าเตะใส่ปากของอีกฝ่าย เตะจนจ้าวมู่ฟันหักโลหิตกบปากสองแก้มบวมเป่งขึ้นมา เจ็บปวดจนไม่สามารถส่งเสียงได้

ความเคลื่อนไหวรวดเร็วยิ่ง แม้แต่ทหารองครักษ์ทั้งสองที่คุมตัวจ้าวมู่อยู่ ยังไม่ทันมีปฏิกิริยาใด จากนั้นเซี่ยงเส้าหลงตวาดว่า “บังอาจ

กลับกล้ากล่าวลบหลู่ฮองเฮา”

จีฮองเฮาทรงเฉลียวฉลาดหลักแหลม ย่อมทรงทราบเหตุผลที่เซี่ยงเส้าหลงเตะปากจ้าวมู่ ยามนั้นกราบทูลต่อจวงเซียงอ๋องว่า “ต้าอ๋อง หม่อมฉันต้องการจัดการกับโจรทมิฬนี้ด้วยตัวเอง”

จวงเซียงอ๋องแสดงว่าทรงโปรดปรานจีฮองเฮากว่าเดิม จึงรับสั่งว่า “อนุญาตตามที่ทูลขอ...คุมตัวโจรทมิฬนี้ไป รอให้ฮองเฮาจัดการ”

เหล่าทหารองครักษ์รับคำ คุมตัวจ้าวมู่ไปราวกับลากตัวเดียรัจฉานตัวหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสสำรวจดูเสี่ยวผาน ไม่พบพานครึ่งปีเสี่ยวผานบึกบึนแข็งแรงกว่าเดิม สองตาเป็นประกาย ท่าทางสุขุมลึกซึ้งแม้แต่เซี่ยงเส้าหลงยังลอบตื่นตระหนก

เสี่ยวผานแม้อายุยังเยาว์ แต่หลังจากกำพร้ามารดา ผ่านทุกข์เข็ญนานัปการ ทั้งต้องระวังว่าศักดิ์ศรีถูกเปิดโปง มาตรว่าไม่มีความคิดอ่านก็กลายเป็นมีความคิดอ่านลึกซึ้ง คนทั้งสองพอสบสายตา พากันหลบเลี่ยงไป

จวงเซียงอ๋องทอดพระเนตรมายังเซี่ยงเส้าหลง ตรัสด้วยความโสมนัสว่า “พระอาจารย์ส่งศีรษะเล่อเซิ่งมาก่อน ทั้งยังคร่ากุมจ้าวมู่กลับมาช่วยระบายโทสะในอกข้า ท่านเสนาบดีหลี่เห็นควรปูนบำเหน็จเขาอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงรีบกราบทูลว่า “คราครั้งนี้ออกศึกประสบชัย ล้วนพึ่งพาท่านเสนาบดีหลี่วางแผนแยบคาย ใช้คนจัดทำหน้ากากให้แก่พวกเราสี่ใบ ค่อยลงมือสำเร็จ ท่านเสนาบดีหลี่จึงเป็นผู้มีความดีความชอบที่แท้จริง เส้าหลงเพียงปฏิบัติตามแผนเท่านั้น”

หลี่ปู้เหว่ยเห็นอีกฝ่ายยกความดีความชอบให้ สร้างความยินดียิ่ง หัวร่อจนหุบปากไม่ลง กราบทูลว่า “ต้าอ๋อง รัฐฉินเรามีบุคคลเช่นเซี่ยงเส้าหลงนับเป็นบุญญาธิการต้าอ๋องโดยแท้ แต่ว่าเรื่องของเล่อเซิ่งกับจ้าวมู่ยังต้องรักษาเป็นความลับ จึงไม่สมควรปูนบำเหน็จรางวัล หาก

ต้องแสร้งตำหนิเขาทำงานล้มเหลวเพื่อตบตาผู้คน”

จวงเซียงอ๋องขมวดพระขนงตรัสว่า “ข้าแม้ทราบว่าควรทำเช่นนั้น แต่เมื่อเห็นเส้าหลง มีแต่ความยินดี ไหนเลยหักใจตำหนิเขา?”

หลี่ปู้เหว่ยยิ้มพลางกล่าวว่า “เรื่องนี้ต้าอ๋องมิต้องวุ่นวายพระทัย ให้เราจัดการเอง”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นจวงเซียงอ๋องไม่ทรงถนัดในการเสแสร้ง ในใจบังเกิดความปรารถนาดีกว่าเดิม น่าเสียดายเจ้ารัฐฉินองค์นี้มีพระชนมายุอีกเพียงสองปี

จีฮองเฮาตรัสสอดขึ้น “พระอาจารย์เซี่ยงกลับมา ผู้ที่ยินดีที่สุดคือลูกเจิ้ง ผู้อื่นสอนเพลงกระบี่ให้ เขาไม่ยอมร่ำเรียน บอกว่าต้องให้พระอาจารย์เซี่ยงชี้แนะ”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบหนึ่ง กวาดมองไปยังเสี่ยวผาน เสี่ยวผานก็มองมาที่เขา ประกายตาที่เย็นชาพลันทอแววร้อนระอุขึ้นมา

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวว่า “เกรงว่าไทจือต้องผิดหวัง พระอาจารย์เซี่ยงหลังจากพักผ่อนสักเล็กน้อย ต้องเดินทางไปยังหกรัฐ ทำหน้าที่ทูตรัฐฉิน”

เซี่ยงเส้าหลง จีฮองเฮากับเสี่ยวผานล้วนงงงันวูบใหญ่ จีฮองเฮาอดตรัสมิได้ว่า “ท่านเสนาบดีหลี่ไฉนหักใจปล่อยให้พระอาจารย์เซี่ยงเดินทางไม่หยุดหย่อน?”

หลี่ปู้เหว่ยยิ้มพลางกราบทูลว่า “ฮองเฮาโปรดวางพระทัย เรื่องการทูตต้องประสานกับช่วงเวลาเคลื่อนทัพ อย่างน้อยพระอาจารย์เซี่ยงมีเวลาพักผ่อนหนึ่งเดือน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “รัฐฉินเรามีบุคคลที่มีความสามารถมากมาย ข้าพเจ้าเองก็ไม่มีประสบการณ์ทางด้านนี้ บวกกับแตกหักกับรัฐจ้าว เกรงว่า...”

หลี่ปู้เหว่ยหัวร่อพลางกล่าวว่า “เส้าหลงเปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ ต้องรับหน้าที่ได้แน่นอน ส่วนข้อกินแหนงแคลงใจที่แล้วมาเป็นเรื่องเล็กน้อย เส้าหลงมีรัฐฉินเราหนุนหลัง ผู้ใดกล้าไม่คารวะ ตอนนี้เส้า

หลงดำเนินแผนก่อกวนทำลายนโยบายรวมประสานแนวดิ่งของหกรัฐแล้ว พวกมันล้วนหวาดวิตกว่าพวกเราจะลงมือจัดการ คงต้องประจบเอาใจท่านเส้าหลงอย่าได้ปฏิเสธแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าไม่สามารถปฏิเสธ ได้แต่แสร้งเป็นรับคำด้วยความยินดี จากนั้นเซี่ยงเส้าหลงกราบทูลเหตุการณ์ในรัฐจ้าวต่อจวงเซียงอ๋อง จวงเซียงอ๋องทรงตื่นเต้นคล้อยตาม เมื่อเล่าถึงตอนตื่นเต้นตึงเครียด จีฮองเฮาทรงยกพระหัตถ์ตบพระอุระ ส่วนเสี่ยวผานตาทอประกายพิสดารออกมา

จวบกระทั่งยามสนธยา เซี่ยงเส้าหลงค่อยสามารถเดินทางกลับตึกตระกูลอู โดยหลี่ปู้เหว่ยส่งเขากลับไปด้วยตัวเอง เซี่ยงเส้าหลงกวาดตาออกนอกหน้าต่างรถ มองดูทิวทัศน์ราตรีของนครเสียนหยาง ในใจไม่ทราบเป็นรสชาติใด

หลี่ปู้เหว่ยที่ด้านข้างกล่าวว่า “เส้าหลง อย่าได้โทษว่าเราใช้ท่านวิ่งเต้นไม่หยุดยั้ง หากแต่เราคิดเพาะสร้างท่านเป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งของเรา ตอนนี้เรายิ่งต้องช่วงชิงเวลา ขอเพียงปักหลักมั่น ก็จะขยับขยายกิจการใหญ่ได้ การเดินทางไปเป็นทูตของท่านครั้งนี้ ต้องเพิ่มความแตกแยกของหกรัฐ จนยากจะโยกคลอนพวกเราได้ ขอเพียงพวกเราติดสินบนขุนนางรัฐต่างๆ ก็สามารถทำลายแผนการของรัฐพวกมัน เส้าหลงเข้าใจความหมายของเราหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงตระกูลอูก็สวามิภักดิ์ต่อหลี่ปู้เหว่ย ภายใต้วิธีการไม้นวมนี้ มิน่าเล่าหลี่ปู้เหว่ยถือเป็นวิธีอันแยบคาย หากทว่าเขาบังเกิดความเบื่อหน่ายต่อวิธีเหล่านี้ ยินดีต่อสู้กันด้วยดาบทวนพิสูจน์ผลแพ้ชนะในสมรภูมิประเสริฐกว่า

ขณะครุ่นคิด หลี่ปู้เหว่ยกล่าวอีกว่า “นโยบายที่ใช้ต่อหกรัฐมีข้อแตกต่าง โดยหลักการคือโอบล้อมรัฐจ้าว วุ่ยและหาน รวมหัวกับรัฐฉี รัฐฉู่ และโดดเดี่ยวรัฐเอี้ยน ขอเพียงสามรัฐแรกล่มสลาย อีกสามรัฐก็แตกพ่ายไปเอง เมื่อถึงเวลาจะรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น”

เอ่ยถึงตอนท้าย ดวงตาทอประกายเจิดจ้า วาดหวังอนาคตอย่างเลิศหรู

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด หลี่ปู้เหว่ยคาดการณ์ไม่ผิด เพียงแต่ผู้ที่รวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่นคือเสี่ยวผาน หาใช่หลี่ปู้เหว่ยไม่ แนวนโยบายของหลี่ปู้เหว่ย ยังคงเป็นบทต่อเนื่องของกุศโลบาย *"คบหาผู้อยู่ไกลโจมตีคนอยู่ใกล้"* ของมหาเสนาบดีรุ่นก่อนนามฟั่นซุย บัดนี้ผู้ที่ตกเป็นเครื่องเซ่นสังเวยอันดับแรกคือราชวงศ์โจว ประวัติศาสตร์ได้พิสูจน์ว่า นี่เป็นกุศโลบายที่ชาญฉลาดที่สุด

ยามนั้นขบวนรถและม้าบรรลุถึงตึกตระกูล หลี่ปู้เหว่ยขอตัวกลับไปนัดหมายว่าคืนพรุ่งนี้ไปดื่มสุราหาความสุขที่ทำเนียบเสนาบดี

เซี่ยงเส้าหลงขณะจะเข้าตึกไป อูถิงฟางกับกงจู้สามก็ร่ำไห้พลางวิ่งออกจากประตูตึก โถมเข้าอ้อมอกของเขา ที่ด้านหลังตามติดด้วยอูอิ้งหยวนเถาฟาง เถิงอี้และพวก ทุกผู้คนมีสีหน้าเคร่งเครียดอยู่บ้าง คล้ายฝืนใจเค้นรอยยิ้มขึ้น

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือโอบภรรยาทั้งสองนางไว้ ถามว่า "ถิงฟางซื่อเล่า?"

สตรีทั้งสองนางร่ำไห้สาหัสกว่าเดิม เซี่ยงเส้าหลงพลันบังเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคลขึ้น กวาดตาไปยังอูอิ้งหยวนผู้เป็นพ่อตา

อูอิ้งหยวนทอดถอนใจกล่าวว่า "เส้าหลงต้องกล้ำกลืนความเศร้าโศกไว้ ถิงฟางซื่อป่วยตายเมื่อสามวันก่อน โอ นางกลับไม่มีชีวิตอยู่รอจนเจ้ากลับมา"

เซี่ยงเส้าหลงยืนอยู่ข้างซากศพของถิงฟางซื่อ ซึ่งสวมใส่เสื้อผ้าคนตายแล้ว เห็นนางนอกจากใบหน้าซูบเซียวไปบ้าง ดูไปคล้ายหลับนิทรา สร้างความเศร้าเสียใจอย่างใหญ่หลวง

อูอิ้งหยวนยืนอยู่ที่ด้านหลัง กล่าวว่า "นับตั้งแต่เจ้าจากไป นางก็หม่นหมองตรมตรอม เฝ้าคิดถึงเจ้า บวกกับสุขภาพไม่สู้ดีอยู่ก่อน ไม่ถึง

หนึ่งเดือนก็ล้มป่วยลง นับแต่นั้นอาการเดี๋ยวดีเดี๋ยวร้าย...”

น้ำตาเซี่ยงเส้าหลงทะลักจากเบ้า จนม่านสายตาเลอะเลือนพร่ามัว หญิงงามที่มีชะตาอาภัพ ถูกบุรุษข่มเหงรังแกมาชั่วชีวิตนางนี้ เพิ่งเสพสุขไม่กี่วัน ก็ลาโลกไปในลักษณะนี้ ชีวิตที่แท้เป็นฉันใด? เหตุไฉนเมื่อสามวันก่อน นางยังพูดจาได้เคลื่อนไหวได้ ครั้งถึงยามนี้กลายเป็นซากศพที่เย็นเฉียบไป?

เถิงอี้มาถึงข้างกายเขา ยื่นมือโอบไหล่เซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “อย่าได้เศร้าเสียใจเกินไปจนกระทบกระเทือนถึงสุขภาพ”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนใจกล่าวอย่างแช่มช้าว่า “ข้าพเจ้าคิดฝังนางอยู่ละแวกเรือนมังกรซ่อนของสถานปศุสัตว์ นางชมชอบที่นั้นที่สุด พร้อมกันนั้นยังจะก่อหลุมฝังศพให้แก่หนีฮูหยิน ซูเอ๋อกับ ซู่หนี่...” เอ่ยถึงตอนนี้ไม่สามารถกล่าวต่อ ส่งเสียงร้องไห้ออกมา

พิธีฝังจัดขึ้นในอีกสามวันให้หลัง หลี่ปู้เหว่ยกับเมิ่งอ้าวล้วนมาร่วมพิธี จวงเซียงอ๋องทรงบัญชาขุนนางฝ่ายในมาแสดงความไว้อาลัย เซี่ยงเส้าหลงไม่ร้องไห้อีก ทุกวันตื่นเช้าขึ้นมา จะมายืนไว้อาลัยที่หน้าหลุมฝังศพ

ผ่านไปสิบวัน อารมณ์ของเซี่ยงเส้าหลงค่อยสงบลงทีละน้อย เช้าวันนี้จี้เอียนหยาน อูถิงฟางกับกงจู้สามเป็นเพื่อนเขามาวางช่อดอกไม้ที่หน้าหลุมศพตามปรกติ จากนั้นพากันเดินทอดน่องไปตามท้องทุ่ง เพียงแต่ในใจเซี่ยงเส้าหลงเฝ้าสะทกสะท้อน ยากคลายจากความกดดันกลัดกลุ้มหม่นหมอง

จี้เอียนหยานกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “เส้าหลง อย่าได้เสียใจถึงเพียงนี้ได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือโอบกอดนางคราหนึ่งแล้วคลายมือออก กล่าวว่า “ความเศร้าสลดที่กร่อนวิญญาณคือการพลัดพรากจากกัน มีทั้งจำพรากทั้งเป็น อีกทั้งตายจากกัน เหตุใดชีวิตคนมักเกิดเรื่องที่ไม่สมปรารถนา ใช่เป็นเพราะข้าพเจ้ามีอาถรรพณ์การฆ่าฟันรุนแรงเกินไปหรือไม่?”

อูถิงฟางที่ด้านข้างกล่าวว่า “เส้าหลง อย่าได้กล่าวคำพูดเหล่านี้ได้หรือไม่? ถิงฟางกลัวที่จะรับฟัง”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงว่าต้องแยกจากพวกนางอีก อดทอดถอนใจมิได้กล่าวว่า “ท่านเสนาบดีหลี่ให้ข้าพเจ้าเดินทางไปเป็นทูตที่หกรัฐ เพื่อผลักดันแนวนโยบายของเขา...”

หญิงสาวทั้งสามล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป เซี่ยงเส้าหลงหักใจกล่าวว่า “ไม่ต้องเป็นห่วง ไม่ว่าอย่างไรข้าพเจ้าจะนำพวกท่านไปด้วย”

หญิงสาวทั้งสามค่อยมีอารมณ์ดีขึ้น จี้เอียนหยานกล่าวว่า “มีข่าวจากนครหานตานแล้ว เส้าหลงมีอารมณ์รับฟังหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงปลุกปลอบสมาธิ ฉุดลากหญิงสาวทั้งสามถึงริมธารในหุบเขาทรุดนั่งลง จี้เอียนหยานกล่าวว่า “ท่านพอจากมา นครหานตานชุลมุนวุ่นวาย เถียนตานกับหลี่หยวนทราบว่าแผนการถูกเปิดโปงรีบหลบหนีกลับรัฐฉีกับรัฐฉู่ เจ้ารัฐจ้าวก็เข้าพระทัยว่าพวกท่านตกตายพร้อมกับศัตรู สร้างความโทมนัสยิ่ง ตอนเซ่นสรวงดวงวิญญาณของท่านถึงกับทรงสลบไสล หลังจากนั้นก็ทรงพระประชวร จิงฮองเฮากับกวอไคจึงดูแลราชการแผ่นดินแทน”

เซี่ยงเส้าหลงมองไปยังกงจู้สาม นางก้มศีรษะลงอย่างหม่นหมองแสดงว่ายังมีความผูกพันฉันพ่อลูกต่อเจ้ารัฐจ้าว บังเกิดความเศร้าเสียใจสุดระงับ

เซี่ยงเส้าหลงระบายลมจากปากยาวๆ มองดูต้นไม้บนเนินหุบเขาเห็นมีต้นพฤกษาขนาดสิบคนโอบ แผ่กิ่งก้านสาขารกครึ้ม มาตรว่าเป็นฤดูเหมันต์ ยังไม่มีเค้าความเหี่ยวเฉา หลังต้นไม้เขียวชอุ่มเป็นยอดเขาบูชาจันทร์ ซึ่งเป็นยอดเขาสูงสุด ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด กล่าวว่า “ข้าพเจ้าคิดขึ้นยอดเขาบูชาจันทร์ไป เชี่ยนเอ๋อทำได้หรือไม่?”

เขาต้องทำบางสิ่งบางอย่าง กำหนดเป้าหมายให้แก่ตนเอง ค่อยสลัดหลุดจากห้วงความปวดร้าวได้

กงจู้สามจ้าวเซี่ยนงงงันวูบ จึงผงกศีรษะกล่าวว่า “ทุกวันเชี่ยนเอ๋อ

จะฝึกขี่ม้ายิงธนูกับถิงฟางจนมีร่างกายแข็งแรง ไหนเลยมีปัญหาใด?”

อูถิงฟางเห็นสามีเพิ่งคิดกระทำเรื่องราวเป็นครั้งแรก สร้างความยินดีจนกระโดดปราดขึ้น บอกว่าจะใช้คนไปจูงม้ามา

เซี่ยงเส้าหลงและพวกขี่ม้าจนถึงยามเที่ยง ค่อยขึ้นถึงยอดเขาบูชาจันทร์ จากที่นี้มองลงยังเบื้องล่าง เห็นสถานปศุสัตว์ตระกูลอูโดยชัดตา ทั้งวัวม้าแพะแกะบ้างรวมตัวบ้างกระจัดกระจาย อยู่บนทุ่งหญ้าลำธารใส ตามดงไม้เผยเห็นตึกรามหอเก๋งมากมาย

เซี่ยงเส้าหลงกู่ร้องดังยาวนาน ระบายความอัดอั้นตันใจออกมา ค่อยถามว่า “แม่ทัพรัฐฉีนามตันฉู่ตายแล้วหรือยังมีชีวิตอยู่?”

จี้เอียนหยานตอบว่า “ผู้ที่นำทัพฉีเข้าสู่นครหานตานมิใช่มัน ดังนั้นรักษาชีวิตไว้ได้ ฟังว่าจิงฮองเฮาก็ทรงโทมนัสต่อการ *‘ตาย’* ของท่าน ไม่ยอมเสวยอาหารเป็นเวลาสามวัน”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน เงียบงันชั่วขณะจึงถามอีกว่า “มีข่าวของหยาฮูหยินกับจือจื้อหรือไม่?”

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “ยังไม่มีข่าวมา แต่พี่รองเถิงอี้ส่งคนไปติดต่อกับพวกเขาที่นครต้าเหลียนแล้ว หากจุดแรกของการเดินทางไปเป็นทูตของพวกเราเป็นรัฐวุ่ย คงจะได้พบกับพวกนางโดยเร็ว”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้ม วันที่หลบหนีออกจากนครต้าเหลียน หากมีคนบอกต่อเขาสามารถกลับไปอย่างผ่าเผย เขาต้องไม่ยอมเชื่อเด็ดขาด

อูถิงฟางกล่าวเสริมว่า “พี่สี่หวังเจี่ยนใช้คนส่งสมุนไพรเหอโส่วอูอย่างดีมาจากชายแดนภาคเหนือ บอกว่าให้เส้าหลงดองสุราดื่ม ฟังจากคำบอกเล่าของบิดา ระหว่างนี้เขาทำสงครามเอาชนะพวกซงหนูอย่างงดงาม”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่านี่นับเป็นข่าวดีประการหนึ่ง เขาย่อมมีความเชื่อมั่นต่อหวังเจี่ยน สี่ขุนพลเลียดก๊กประกอบด้วยไป๋ฉี หวังเจี่ยน เหลียนผ่อกับหลี่มู่ ตอนนี้เหลียนผ่อชราภาพ คงเหลือแต่หลี่มู่ค้ำจุนรัฐจ้าวอยู่ ทางด้านรัฐฉินเมื่อสิ้นไป๋ฉี คงเหลือแต่หวังเจี่ยนแล้ว

หลังจากนั้นคนทั้งหมดเดินทางกลับ เซี่ยงเส้าหลงค่อยปลุกปลอบจิตใจเข้มแข็งขึ้นมา ผู้ตายล่วงลับดับสูญ แต่ละคนที่ยังมีชีวิตต้องดำรงอยู่อย่างเข้มแข็ง รับการท้าทายอย่างไม่หยุดยั้ง สักวันหนึ่งเซี่ยงเส้าหลงก็ต้องล้มหายตายจากยุคสมัยเลียดก๊ก ไม่มีผู้ใดทราบว่าเขาเป็นบุคคลที่มาจากโลกแห่งอนาคต

จี้เอียนหยานเห็นว่าเขาอารมณ์ดีขึ้น จึงฉวยโอกาสกล่าวว่า “ชนเผ่าที่มากับเอียนหยาน ล้วนเป็นนักหลอมกระบี่สร้างคันธนู เส้าหลงสามารถมอบหมายงานการให้แก่พวกเขาหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่าชนเผ่าของนางคือรัฐเวี่ย ซึ่งสิ้นชาติไปแล้วในยุคเลียดก๊ก วิชาหลอมสร้างอาวุธของชาวเวี่ยเป็นเอกในแผ่นดินกระบี่มีชื่อเช่นเวี่ยหนี่ กันเจี้ยง มู่เสวีย ล้วนเป็นผลงานของพวกเขา ดังนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า “ตกลง เมื่อกลับไปจะเสนอต่อท่านพ่อตา สถานปศุสัตว์กว้างใหญ่ไพศาล สมควรจัดสรรพื้นที่สำหรับหลอมสร้างอาวุธได้”

จี้เอียนหยานยินดียิ่งกล่าวว่า “เส้าหลงก็เป็นช่างฝีมือดี หากคิดค้นอาวุธชนิดใดได้ ก็มอบให้พวกเขาจัดสร้างออกมา หาไม่ลองหารือกับท่านอาชิงดู ตระกูลเขาเป็นช่างฝีมือของรัฐเรามาหลายชั่วอายุคน”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด นึกถึงบทเรียนพื้นฐานเกี่ยวกับการสร้างอาวุธดินระเบิด มาตรว่าส่วนใหญ่จะลืมเลือนไป ทั้งไม่สามารถจัดสร้างอาวุธปืนได้ แต่หากถ่ายทอดบอกแนวความคิดของการใช้โลหะผสม ไม่แน่ว่าจะจัดสร้างกระบี่ที่ร้ายกาจกว่ากันเจี้ยงหรือมู่เสวียได้ จึงกล่าว “คืนนี้เชิญตัวท่านอาชิงมา ข้าพเจ้าจะสนทนากับเขาดู” กล่าวจบนำหน้ากลับสู่เรือนมังกรซ่อน

เมื่อถึงเวลาอาหารค่ำ ภายในห้องโถงของเรือนมังกรซ่อนค่อยบังเกิดเสียงหัวร่ออันแจ่มใสดังขึ้น เถิงอี้ อูจว่อ อูกัว และเถาฟางล้วนมาร่วมโต๊ะด้วย

สองเจ้ม่วยตระกูลเถียนรินสุราให้แก่เขา เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือโอบ

เอวน้อยๆ ของเถียนเจินถามว่า "คุ้นกับสภาพแวดล้อมที่นี้หรือไม่?"

เถียนเจินผงกศีรษะอย่างเอียงอายกล่าวว่า "ที่นี้ทั้งสงบทั้งรื่นรมย์ ฮูหยินทั้งหลายก็รักเอ็นดูบ่าว...เจินเจินรู้สึกดียิ่ง"

ชุนอิ๋งซึ่งมีหน้าที่ปรนนิบัติเถาฟางกล่าวเสริมว่า "เจินเจินเพิ่งหัดขี่ม้า ไม่ทราบเบิกบานใจถึงเพียงไหน"

หลังอาหารค่ำทุกผู้คนแยกย้ายจากไป เซี่ยงเส้าหลงกลับเข้าตึกใน จี้เอียนหยานกำลังสนทนากับอาชิง นางแนะนำทั้งสองรู้จักกันแล้วขอตัวออกไป ปล่อยให้คนทั้งสองสนทนากัน

หนึ่งชั่วยามให้หลัง จี้เอียนหยานกลับมาใหม่ อาชิงกลับรับฟังจนปากอ้าตาค้าง กล่าวว่า "ทำอย่างไรจึงผสมโลหะที่เรียกว่า **'เก้อ'*** ลงในตัวกระบี่ได้?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "นั่นต้องใช้วิธีผสมเป็นพิเศษ เมื่อถึงเวลาให้ข้าพเจ้าจัดการเถอะ"

จี้เอียนหยานอดกล่าวมิได้ว่า "เส้าหลงท่านสร้างความแตกตื่นแก่ผู้คนจริงๆ ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นอาชิงมีสีหน้าเช่นนี้มาก่อน"

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่า ดีที่เขาเพียงบอกในสิ่งที่เป็นไปได้ออกมา หากบรรยายถึงอาวุธยุทโธปกรณ์สมัยใหม่ คงขู่ขวัญช่างฝีมือดีผู้นี้จนสิ้นสติไป

** เก้อคือโลหะโครเมียม*

หัวหยางฮูหยิน

หลังจากนั้นอีกห้าวัน เซี่ยงเส้าหลงสลัดลืมเลือนทุกสิ่ง ตลอดวันออกท่องเที่ยวชมทิวทัศน์กับเหล่าภรรยา หาความสำราญบานใจใส่ตัว แล้วค่อยออกจากสถานปศุสัตว์ กลับเข้านครเสียนหยาง

ค่ำคืนนั้นหลี่ปู้เหว่ยจัดโต๊ะเลี้ยงรับรองพวกเขา โดยมีอูอิ้งหยวน เถิงอี้ จิงจวิ้น และจี้เอียนหยานร่วมงานเลี้ยงด้วย ผู้ที่ดื่มกินเป็นเพื่อนมีแม่ทัพเมิ่งอ้าวกับบุตรชายทั้งสอง ถูเซียน เสี้ยวเยี่ยถันกับโจวเอี่ยนซึ่งเป็นแขกรับเชิญของหลี่ปู้เหว่ย หญิงงามย่อมได้รับการต้อนรับ อย่าว่าแต่ยอดหญิงจี้เอียนหยาน ดังนั้นนางตกเป็นเป้าหมายที่หลี่ปู้เหว่ยและพวกคอยเอาอกเอาใจ บุตรชายทั้งสองของเมิ่งอ้าวมีชื่อว่าเมิ่งอู่กับเมิ่งเถียน อายุยังน้อยกว่าจิงจวิ้น ล้วนมีรูปกายกำยำ หน้าตาหล่อเหลาไม่เบา

สุราผ่านไปสามรอบ เมิ่งอ้าวสั่งบุตรชายทั้งสองออกมาใช้กระบี่จริงต่อสู้กันให้แขกเหรื่อชมดู เห็นเด็กหนุ่มทั้งสองคล้ายพยัคฆ์เผ่นโผนมังกรโจนทะยาน เสียงโลหะปะทะกันดังอย่างถี่ยิบ หักล้างกันหลายสิบกระบวนท่าค่อยยุติ ล้วนมีสีหน้าเป็นปรกติ ลมหายใจมิหอบถี่แต่ประการใด ทุกคนล้วนปรบมือชมเชย เซี่ยงเส้าหลงนึกได้ว่า ตามบันทึกประวัติศาสตร์ เมิ่งเถียนเป็นขุนพลรัฐฉิน จึงจับตาดูเป็นพิเศษ

หลี่ปู้เหว่ยยิ้มพลางถามว่า “เส้าหลงเห็นว่าเด็กน้อยทั้งสองนี้ยังใช้การได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงชมเชยจากใจจริงว่า “คุณชายทั้งสองของแม่ทัพเมิ่งองอาจหาญกล้า ภายหน้าต้องเป็นยอดขุนพลสืบตำแหน่งแม่ทัพเมิ่งอย่างแน่นอน”

เมิ่งอ้าวยินดียิ่ง ร้องสั่งต่อบุตรชายทั้งสองว่า “ยังมิรีบเข้ามากราบขอบคุณพระอาจารย์เซี่ยง?”

เมิ่งอู่กับเมิ่งเถียนเดินเข้ามา คุกเข่าคำนับขอบคุณต่อเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงรีบลุกจากโต๊ะ ประคองเด็กหนุ่มทั้งสองขึ้น ในใจคาดคิดว่าเรื่องราวคงไม่รวบรัดธรรมดา

จริงดังคาดหมาย เมื่อเขากลับมานั่งเรียบร้อย หลี่ปู้เหว่ยกล่าวว่า “เด็กน้อยทั้งสองนี้ติดตามแม่ทัพเมิ่งออกศึกตั้งแต่อายุสิบสาม แต่แม่ทัพเมิ่งยังตำหนิว่าพวกมันขาดประสบการณ์ อ่อนหัดด้านพิชัยสงคราม คิดฝากฝังให้เส้าหลงอบรมสั่งสอน”

เมิ่งอ้าวกล่าวอย่างจริงจังว่า “เราผ่านพบผู้คนมากมาย ไม่เห็นพบพานยอดคนเช่นพระอาจารย์มาก่อน หากไม่รังเกียจเดียดฉันท์ คราครั้งนี้พระอาจารย์เดินทางไปเป็นทูตยังหกรัฐ โปรดนำลูกเราไปเป็นผู้ติดตามด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่ายากที่จะบ่ายเบี่ยง ได้แต่รับคำ หวนนึกหลี่ปู้เหว่ยเร่งเพาะสร้างบุคคล แสดงว่าไม่เพียงคิดเป็นมหาเสนาบดีรัฐฉินเท่านั้น

เมิ่งอู่กับเมิ่งเถียนคำนับขอบคุณเซี่ยงเส้าหลง พลันปรากฏองครักษ์ผู้หนึ่งรีบรุดเข้ามากระซิบบอกที่ข้างหูหลี่ปู้เหว่ยหลายคำ หลี่ปู้เหว่ยรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งขึ้นว่า “เจ้ารัฐจ้าวเสด็จสวรรคตแล้ว”

พริบตานั้น ในห้องโถงเงียบสงัดงันไป

หลังงานเลี้ยงที่ทำเนียบเสนาบดี ทุกผู้คนเดินทางกลับตึกตระกูลอู โจวเอี่ยนซึ่งติดตามมาด้วย ขอสนทนากับเซี่ยงเส้าหลงเป็นการส่วนตัว

ทั้งสองอยู่ที่ห้องโถงจำลอง โจวเอี่ยนกล่าวขึ้นว่า “ตอนนี้หลี่ปู้เหว่ย

ให้ความสำคัญต่อเส้าหลงเป็นพิเศษ ไม่ทราบเส้าหลงมีความคิดอ่านใด?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าอีกฝ่ายเป็นยอดคนผู้เจนจบ เมื่อถามไถ่ต้องมีสาเหตุ ยามนั้นขบคิดแล้วกล่าว “ข้าพเจ้าบังเกิดความคิดขัดแย้งกันเอง...โอ หิมะตกแล้ว”

ที่แท้ในรัตติกาลนอกหน้าต่าง ปรากฏเกล็ดหิมะปลิวโปรยลงมานับเป็นภาพอันสวยงามจับตา โจวเอี่ยนบังเกิดอารมณ์สุนทรีย์ขึ้นมาชักชวนเซี่ยงเส้าหลงออกไปชมหิมะในเก๋งน้อยกลางสวนด้วยกัน ทั้งสองเดินฝ่าเกล็ดหิมะมาถึงบริเวณเก๋งน้อย ยืนเคียงบ่าเคียงไหล่กัน

โจวเอี่ยนระบายลมจากปากยาวๆ กล่าวว่า “เจ็ดแปดวันนี้หลี่ปู้เหว่ยรบเร้าถามถึงดวงชะตาของแผ่นดิน ทั้งหวังให้เราเสาะหาฮวงซุ้ยอันประเสริฐ เพื่อเคลื่อนย้ายซากสังขารบิดาของเขาไปกลบฝังใหม่ คนผู้นี้มีใจทะเยอทะยาน เส้าหลงควรระมัดระวังไว้บ้าง”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความนับถือเลื่อมใสจนหมดหัวใจ ไม่ต้องบอกก็ทราบได้ หลี่ปู้เหว่ยรบเร้าถามไถ่โจวเอี่ยน เพื่อต้องการทราบว่าตัวเองเป็นโอรสสวรรค์หรือไม่ หากทว่าโจวเอี่ยนดูออกว่า หลี่ปู้เหว่ยมิใช่โอรสสวรรค์ ดังนั้นตักเตือนให้เขาระวังตัว ภายภาคหน้าจึงไม่ประสบภัยลาม

โจวเอี่ยนกล่าวอีกว่า “หลี่ปู้เหว่ยยังขอให้เราช่วยจัดทำหนังสือหลี่ซื่อชุนชิวให้แก่เขา เรากลับปฏิเสธอย่างนุ่มนวล เส้าหลงทราบหรือไม่ว่าเป็นเพราะเหตุใด?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า ยอดคนท่านนี้ใช้วิธีพูดเปรียบเทียบเพื่อเตือนสติเขา จึงกล่าวอย่างนอบน้อมว่า “บิดาบุญธรรมโปรดบ่งบอก”

โจวเอี่ยนได้ยินอีกฝ่ายเรียกเขาเป็นบิดาบุญธรรมเช่นเดียวกับจี้เอียนหยาน ต้องยิ้มพลางกล่าวว่า “นี่เป็นครั้งแรกที่ท่านเรียกเราเป็นบิดาบุญธรรม ใช่รู้สึกไม่คุ้นเคยหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มอย่างกระอักกระอ่วน โจวเอี่ยนกล่าวสืบต่อ “หลี่ปู้เหว่ยมิใช่คนที่ยอมเชื่อฟังวาจาผู้อื่น เปลือกนอกของมันแม้ให้เกียรติแก่ผู้มีความรู้ความสามารถ แท้ที่จริงทุกผู้คนล้วนตกเป็นเครื่องมือของมัน

เพื่อบรรลุถึงความฝันของมัน ยกตัวอย่างหนังสือหลี่ซื่อชุนชิว มันเพียงสะท้อนแนวความคิดส่วนตัวออกมาเท่านั้น”

เซี่ยงเส้าหลงแม้เคยได้ยินหลี่ซือบอกถึงเนื้อหาของหนังสือเชิงทฤษฎีซึ่งหลี่ปู้เหว่ยต้องการให้เสี่ยวผานศึกษา แต่ไหนเลยจดจำได้ เพียงถามว่า “แนวทางของมันใช่ดำเนินการได้หรือไม่?”

โจวเอี่ยนกล่าวว่า “หนังสือเล่มนี้เน้นนโยบาย *‘ปกครองด้วยเมตตา’* เป็นหลักกำหนดบทลงโทษปูนบำเหน็จเป็นแนวเสริม แท้ที่จริงเป็นการลอกเลียนหลักการปกครองของขงจื๊อซึ่งเลื่อนลอยไร้สาระ ดังนั้นไม่ถือความก้าวหน้า หากแต่เป็นการถอยหลัง นับตั้งแต่ซางเอียงเป็นต้นมา รัฐฉินให้ความสำคัญกับการปกครองโดยเข้มงวด และการปูนบำเหน็จจากการทำศึกสงคราม กล่าวได้ว่าสวนทางกับหนังสือเล่มนี้ ภายหน้าคงต้องเกิดปัญหาขึ้นอย่างแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเบาๆ ว่า “บิดาบุญธรรมคิดอ่านมองการณ์ไกลจริงๆ หากข้าพเจ้าคาดการณ์ไม่ผิด ภายหน้าหลี่ปู้เหว่ยต้องก่อความวุ่นวาย พบจุดจบอย่างอนาถแน่นอน”

โจวเอี่ยนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กวาดตามองมา กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ที่แท้เส้าหลงดูออกเช่นกัน เรากลับวิตกเกินกว่าเหตุไป”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ เนื่องด้วยเขาล่วงรู้ถึงอนาคต ทำให้ตัวเองไม่อาจเสพสุขวาสนาเฉพาะหน้า เมื่อเป็นเช่นนี้ ยังคงอย่าได้รู้อนาคตประเสริฐกว่า

เช้าวันรุ่งขึ้น หลี่ปู้เหว่ยตามตัวเซี่ยงเส้าหลงไปยังทำเนียบมหาเสนาบดี บอกว่าเขายืดเวลาให้แก่เซี่ยงเส้าหลงสิบกว่าวันจนจีฮองเฮาทรงเร่งรัดมาหลายครั้ง วันนี้ต้องนำเซี่ยงเส้าหลงไปเข้าเฝ้าแล้ว

หลี่ปู้เหว่ยบอกว่า เจ้ารัฐจ้าวเมื่อสวรรคตจะถึงวาระแห่งการช่วงชิงความเป็นใหญ่กัน เขาตกลงใจจะนำทัพด้วยตัวเอง โดยมีเมิ่งอ้าวเป็นรองแม่ทัพ เป้าหมายแรกคือล้มล้างราชวงศ์โจวให้สิ้นซาก

ขณะเดียวกัน เซี่ยงเส้าหลงมีหน้าที่ทางการทูต สะกดหกรัฐให้แก่หลี่ปู้เหว่ย ไม่เช่นนั้นหากการล้มล้างราชวงศ์โจวเป็นเหตุให้หกรัฐจับมือกัน จะเป็นผลร้ายต่อหลี่ปู้เหว่ย

หลี่ปู้เหว่ยยังบอกว่าการเดินทางไปหกรัฐของเซี่ยงเส้าหลง นอกจากคนที่เคยสวมใส่หน้ากากปกปิดศักดิ์ศรีไว้แล้ว ต้องเปลี่ยนขุมกำลังใหม่หมด ไม่เช่นนั้นหากมีผู้ใดถูกจดจำออก จะชวนให้ผู้คนนึกถึงผู้งมงายอาชา ดังนั้นเขาคิดจัดส่งมือดีร่วมทางกับเซี่ยงเส้าหลง รวมทั้งเสี้ยวเยี่ยถันด้วย

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด นี่แสดงว่าหลี่ปู้เหว่ยวางหูตาจับตาดูเขา ดังนั้นร้องขอหลี่ซือร่วมทางกับเขา หลี่ปู้เหว่ยแม้ประหลาดใจอยู่บ้าง แต่ก็ตอบตกลง

ทั้งสองโดยสารรถม้าเดินทางเข้าวัง เมื่อมองผ่านหน้าต่างรถออกไป นครเสียนหยางกลายเป็นโลกสีเงินอันสวยงาม หิมะยังตกไม่หยุด

หิมะตกครั้งแรกสร้างความยินดีปรีดาแก่ผู้คน อย่าว่าแต่อากาศยังไม่หนาวเกินไป เด็กน้อยบางคนออกมาวิ่งเล่นหิมะกลางถนน เมื่อเข้าสู่ถนนใหญ่ที่ทอดถึงวังเสียนหยาง ยังเห็นหญิงสาวเยาว์วัยกลุ่มหนึ่งขว้างปาหิมะเป็นที่สนุกสนาน จากข้อนี้แสดงว่ายุคสมัยเลียดก๊ก ผู้คนยังปล่อยตัวอย่างเสรี โดยเฉพาะรัฐฉินซึ่งเพิ่งหลุดพ้นจากชนเผ่าอันป่าเถื่อนยิ่งเป็นตัวอย่างที่เด่นชัด จวบกระทั่งยุคสมัยราชวงศ์ฮั่น วิถีการดำรงชีวิตค่อยเปลี่ยนไป อยู่ภายใต้แนวทางสำนักหยูของขงจื๊อ สตรีเพศถูกบุรุษที่เห็นแก่ตัวจำกัดอิสรภาพ กักตัวอยู่ในหอห้อง

หลี่ปู้เหว่ยนิ่งเงียบงัน ทั้งสองต่างมีความคิดอ่านของตัวเอง เซี่ยงเส้าหลงพลันฉุกคิดว่า หลี่ปู้เหว่ยออกศึกในตอนนี้ แสดงว่ามีความหมายอันลึกล้ำ

การเดินทัพกลางลมหิมะเป็นข้อห้ามทางทหาร แต่หากจัดการกับชาติเล็กๆ เช่นราชวงศ์โจว กลับมีประโยชน์สองประการ หนึ่งคือคาดคิดไม่ถึง เนื่องด้วยปรากฏลมหิมะกลบเกลื่อน รอจนทัพฉินประชิด

ติดตัวเมือง ทางราชวงศ์โจวค่อยรู้สึกตัว สอง เมื่อเข้าสู่ฤดูเหมันต์ การติดต่อสื่อสารถูกตัดขาด รอจนหกรัฐทราบเรื่อง เหตุการณ์ก็ผ่านพ้น ต่อให้ทราบระแคะระคาย ก็ติดขัดที่หิมะสุมเส้นทาง ไม่อาจยื่นมือช่วยเหลือได้ จากข้อนี้แสดงว่าหลี่ปู้เหว่ยทั้งขวัญกล้าบังอาจ ทั้งชมชอบดำเนินแผนเสี่ยงอันตราย ภายภาคหน้าหากแตกหักกัน ต้องระวังอุปนิสัยข้อนี้ให้ดี

เมื่อบรรลุถึงวังเสียนหยาง หลี่ปู้เหว่ยคล้ายกลับบ้านตัวเอง ตรงเข้าเขตวังใน รถม้าแล่นถึงอุทยานหลวงซึ่งอยู่ระหว่างวังชั้นนอกกับวังชั้นใน หลี่ปู้เหว่ยมิต้องทูลขอเข้าเฝ้า นำองครักษ์ประจำตัวสิบกว่าคนเดินส่ายอาดๆ เข้าวังหลัง ด้วยพระอุปนิสัยมากไปด้วยน้ำพระทัยเช่นจวงเซียงอ๋อง เมื่อเผชิญกับคนทะเยอทะยานเจ้าความคิดเช่นหลี่ปู้เหว่ยยากที่จะสลัดหลุดจากการครอบงำของเสนาบดีใหญ่ผู้นี้ได้

ยามนั้นทางระเบียงเบื้องหน้าบังเกิดเสียงกระบี่ไม้กระทบกันดังมา สีหน้าหลี่ปู้เหว่ยปรากฏรอยยิ้มอันปลาบปลื้มประโลมใจขึ้น กล่าวว่า “ไทจือกำลังฝึกเพลงกระบี่อีกแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูสีหน้าอีกฝ่าย ถึงกับคิดบ่งบอกว่าเสี่ยวผานมิใช่บุตรชายของหลี่ปู้เหว่ย

เมื่อผ่านทางระเบียง เบื้องหน้าสายตากระจ่างจ้า เห็นบนลานที่ว่างเล็กๆ ระหว่างสิ่งปลูกสร้างที่เป็นตำหนักสองหลัง ท่ามกลางเกล็ดหิมะปลิวโปรย เสี่ยวผานใช้กระบี่ไม้หักล้างกับเด็กหนุ่มไล่เลี่ยกันคนหนึ่ง

ผู้ที่ชมดูการต่อสู้อยู่ด้านข้าง นอกจากจวงเซียงอ๋องกับจีฮองเฮา ยังมีซิ่วลี่ฮูหยินกับราชโอรสนามเฉิงเฉียว นอกจากนี้เป็นขุนนางฝ่ายในกับนางกำนัลสิบกว่าคน นักบู๊ที่คล้ายเป็นผู้ฝึกสอนเพลงกระบี่สองคนกับคนสวมใส่ชุดขุนนางอีกคนหนึ่ง รอบบริเวณยังรักษาการณ์ด้วยทหารองครักษ์วังหลวง

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวเบาๆ กับเซี่ยงเส้าหลงว่า “ผู้ที่ซ้อมเพลงกระบี่กับไทจือเป็นบุตรชายของหวังเจี่ยน เรียกว่าหวังเปิน ในเด็กชายรุ่นราวคราวเดียวกัน ไม่มีผู้ใดเป็นคู่มือของมัน”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด มองดูแม่ทัพระบือนามในอนาคตผู้นี้ เห็นหวังเปินมีอายุสิบสองสิบสามปี รูปกายกำยำแข็งแรง หน้าตาฉลาดปราดเปรียว มีส่วนคล้ายหวังเจี่ยนอยู่บ้าง

เซี่ยงเส้าหลงยังไม่เข้าใจสภาพภายในวัง เช่นหวังเปินไฉนมีคุณสมบัติฝึกซ้อมฝีมือกับเสี่ยวผาน แต่เรื่องนี้คงเป็นความคิดของหลี่ปู้เหว่ยแน่นอน

จวงเซียงอ๋องทอดพระเนตรพบคนทั้งสอง จึงมีรับสั่งเรียกหาเซี่ยงเส้าหลงมองดูพระพักตร์อันโสมนัสของจวงเซียงอ๋อง ต้องบังเกิดความสะทกสะท้อน เหตุใดคนดีต้องเสียเปรียบอยู่ร่ำไป? พระองค์ทรงทราบหรือไม่ว่า กำลังเพาะเลี้ยงเสือสร้างเภทภัย? แต่ยามนั้นเขาไม่มีเวลาขบคิดมากความ ปลุกปลอบสมาธิเดินเข้าไป

เสียงทึบคราหนึ่ง กระบี่ไม้ของเสี่ยวผานถูกหวังเปินกวาดเบนเบือนเผยช่องโหว่วูบหนึ่ง แต่หวังเปินไม่ฉวยโอกาสซ้ำเติม รั้งกระบี่ถอยปราดไปคุกเข่าลงร้องว่า “ไทจือโปรดยกโทษแก่เปินน้อยที่วู่วาม”

ยามนั้นเสี่ยวผานเหลือบแลเห็นเซี่ยงเส้าหลง ไม่มีกะใจสู้สืบต่อแต่ยังรู้จักประคองหวังเปินลุกขึ้น กระซิบกระซาบที่ข้างหูอีกฝ่ายหนึ่งไม่ทราบกล่าวว่ากระไร เซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบปลื้มปีติหรือประหวั่นใจจิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคตเริ่มรู้จักพิชิตจิตใจผู้คนแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงกับหลี่ปู้เหว่ยถวายบังคมต่อจวงเซียงอ๋อง จากนั้นหลี่ปู้เหว่ยแนะนำขุนนางนั้นต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า “เส้าหลงยังไม่เคยพบแม่ทัพฉีเซียนกระมัง?”

ฉีเซียนผู้นี้มีรูปร่างตามแบบฉบับของชาวฉินที่กำยำสูงใหญ่ เพียงเตี้ยกว่าเซี่ยงเส้าหลงกับหลี่ปู้เหว่ยเล็กน้อย อยู่ในวัยสามสิบเศษ หากแม้นใส่ชุดเกราะ คงเป็นแม่ทัพอันองอาจผู้หนึ่ง

คนผู้นี้ตาเป็นประกาย โหนกแก้มนูนสูงไปบ้าง สีหน้าสงบเยือกเย็นยามนั้นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ได้ยินชื่อพระอาจารย์มานาน น่าเสียดาย

เราประจำอยู่ชายแดน วันนี้ค่อยมีโอกาสพบหน้า”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่าอีกฝ่ายมีน้ำเสียงเย็นชา สีหน้าแฝงแววเหยียดหยาม คาดว่าคงเป็นพวกเดียวกับมหาเสนาบดีซ้ายหยางเฉวียนจวินกับซิ่วลี่ฮูหยิน ไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อหลี่ปู้เหว่ย พลอยเหยียดหยามเขา เห็นว่าเขาเป็นสุนัขรับใช้ของหลี่ปู้เหว่ย

หลี่ปู้เหว่ยกลับให้เกียรติแก่ฉีเซียน ยิ้มพลางกล่าวว่า “ผู้กล้ายกย่องผู้กล้า มิสู้หาเวลาไปดื่มสุราที่ทำเนียบของเรา เพื่อที่เส้าหลงจะได้ขอคำแนะนำจากแม่ทัพฉี”

ฉีเซียนยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ท่านเสนาบดีหลี่เกรงใจไปแล้ว”

จากนั้นหันไปทูลลาจวงเซียงอ๋อง หาแยแสสนใจต่อคำเชิญของหลี่ปู้เหว่ยไม่ เซี่ยงเส้าหลงลอบให้ความสนใจต่อบุรุษเหล็กที่ไม่กลัวเกรงต่ออิทธิพลผู้นี้ขึ้นมา

ยามนั้นเสี่ยวผานฉุดลากหวังเปินเข้ามาคำนับพระอาจารย์ของเขา หวังเปินคุกเข่าโขกศีรษะ กล่าวอย่างกระตือรือร้นว่า “บิดากล่าวชมเชยพระอาจารย์อยู่เสมอ ไม่ทราบว่าตอนที่พระอาจารย์สอนเพลงกระบี่ต่อไทจือ จะอนุญาตให้เปินน้อยชมดูอยู่ด้านข้างหรือไม่?”

ทุกผู้คนล้วนหัวร่อออกมา มีแต่องค์ชายเฉิงเฉียวกวาดมองเซี่ยงเส้าหลงอย่างเหยียดหยามแวบหนึ่ง แสดงว่าได้ยินผู้คนข้างกายนินทาว่าร้ายเซี่ยงเส้าหลงจนชินชา

พลันปรากฏขุนนางฝ่ายในเข้ามาถ่ายทอดพระเสาวนีย์ไทเฮาว่าให้เสี่ยวผานเข้าเฝ้า จวงเซียงอ๋องรีบรับสั่งให้เสี่ยวผานติดตามขุนนางฝ่ายในนั้นไป จากนั้นจวงเซียงอ๋องเสด็จนำหลี่ปู้เหว่ยกับเซี่ยงเส้าหลงไปยังห้องทรงพระอักษร พร้อมกับรับสั่งให้ทหารองครักษ์ออกไปจนหมดสิ้น

จวงเซียงอ๋องแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า “เส้าหลงเป็นบุคคลมีน้ำใจ มาตรว่าข้าต้องการดื่มสุราสนทนากับท่าน ได้แต่รอจนท่านคลายจากความเศร้าโศก ตอนนี้รู้สึกดีขึ้นหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าในบรรดาเจ้าแห่งรัฐยุคเลียดก๊ก มีแต่จวงเซียงอ๋องที่ทรงห่วงใยในผู้อื่น ดังนั้นรีบกล่าวขอบพระทัยและทูลขออภัยต่อพระองค์

พระเนตรจวงเซียงอ๋องฉายแววหวนรำลึก รับสั่งว่า “ข้าเคยตกเป็นตัวประกันในรัฐจ้าว มีชะตาลำเข็ญ แต่ก็ช่วยให้ตระหนักถึงความทุกข์ยากของราษฎร ยามนี้ได้ขึ้นครองบัลลังก์ ทุกวันเตือนสติตัวเองนึกถึงความรู้สึกของมวลชน ข้าเองขึ้นครองราชย์ไม่นาน ไม่ต้องการรบทัพจับศึก แต่ท่านเสนาบดีหลี่กล่าวถูกต้อง หากท่านไม่รุกรานคน คนจะรุกรานท่าน ในยุคสมัยของสงครามระหว่างรัฐ หนทางรอดเพียงหนึ่งเดียวคือรบเพื่อยุติการรบ”

หลี่ปู้เหว่ยสอดคำขึ้น “นี่เป็นเรื่องอับจนปัญญา ราชวงศ์โจววางแผนยุยงหกรัฐล้มล้างรัฐฉิน ไม่อาจปล่อยปละละเว้น มาตรว่าราชวงศ์โจวในตอนนี้เพียงครองดินแดนเหอหนาน ลั่วหยาง กู่เฉิง ผิงอิง เอี่ยนซือ กงเหอ และโหวซือรวมเจ็ดเมือง แต่ก็ขวางทางสู่ตะวันออกของพวกเรา หากเราไม่ล้มล้างมัน มันต้องล้มล้างเรา ขอต้าอ๋องโปรดพิจารณา”

จวงเซียงอ๋องฝืนยิ้มพระโอษฐ์ ไม่ตรัสว่ากระไร บรรยากาศกลายเป็นหนักอึ้งขึ้นมา

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวอย่างจริงจังว่า “ความคิดชั่ววูบนำความรุ่งเรืองสู่รัฐ ความคิดชั่วแล่นพาให้สิ้นชาติ ต้าอ๋องขออย่าได้ทรงลังเล ฉวยโอกาสที่เจ้ารัฐจ้าวเพิ่งสวรรคต รัฐหานอยู่ในสภาพอ่อนแอ จำต้องชิงลงมือ หากพลาดโอกาสนี้จะเป็นภัยไม่สิ้นสุด”

จวงเซียงอ๋องตรัสอย่างเฉื่อยชาว่า “ข้าเข้าใจแต่แรก เรื่องล้มล้างราชวงศ์โจวให้ท่านเสนาบดีหลี่จัดการเถอะ” จากนั้นรับสั่งต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า “ข้าหารือกับท่านเสนาบดีหลี่แล้ว เรื่องล้มล้างราชวงศ์โจวส่งผลกระทบต่อเจ้ารัฐหานโดยตรง ไม่ว่าบอกกล่าวอย่างไร ก็ยากปลอบใจเขาได้ มิสู้ประหยัดถ้อยคำไว้ มุ่งเป้าหมายไปยังรัฐอื่นแทน เส้าหลงมีปัญญาหลักแหลม ลองแสดงความเห็นออกมา”

หลี่ปู้เหว่ยกระตุ้นเตือนว่า “ในห้ารัฐที่เหลือ รัฐจ้าวกับรัฐเอี้ยน กำลังทำสงคราม ไม่จำเป็นต้องสนใจ อีกสามรัฐคือรัฐฉี ฉู่ และวุ่ย พวกเราต้องพูดจาโน้มน้าวว่า ที่ล้มล้างราชวงศ์โจวเพื่อป้องกันตัว เส้าหลงลองแสดงไมตรีจิตต่อเจ้ารัฐฉู่ หากสามารสร้างเป็นพันธมิตรยิ่งประเสริฐ ไทจือเริ่มเติบโตเจริญวัย ควรที่จะหมั้นหมายให้แก่เขา ฟังว่าราชธิดาเจ้ารัฐฉู่มีสิริโฉมงดงาม เพียงสูงวัยกว่าไทจือสองสามปี หากหมั้นหมายเป็นผลสำเร็จ ก็จะปลอบใจชาวฉู่ได้”

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ นี่ไยมิใช่เป็นการทำร้ายองค์หญิงน้อยแห่งรัฐฉู่ ทั้งเป็นการพูดปดซึ่งหน้า จุดประสงค์เพื่อคิดร้ายอีกฝ่ายหนึ่ง จากนั้นนึกปลอบใจตัวเอง ไม่ว่าเถียนตาน หลี่หยวน ซิ่นหลินจวิน หานฉ่วง หลงหยางจวินล้วนแต่ทำร้ายผู้อื่น เพื่อผลประโยชน์แห่งรัฐตนเองทั้งสิ้น

นึกถึงตอนนี้ อดฝืนยิ้มมิได้ จวงเซียงอ๋องทรงสังเกตสีหน้าเซี่ยงเส้าหลง พอทอดพระเนตรเช่นนั้นจึงตรัสว่า “ข้าทราบว่าเส้าหลงองอาจหาญกล้า หากไม่ถึงคราจำเป็น ไม่ดำเนินแผนอุบาย โอ มีเรื่องมากหลายที่ข้าไม่คิดกระทำ แต่มิอาจไม่กระทำ”

หลี่ปู้เหว่ยขมวดคิ้วกล่าวว่า “ต้าอ๋องทรงนึกถึงมหาเสนาบดีซ้ายหยางเฉวียนจวินหรือไม่?”

จวงเซียงอ๋องตรัสอย่างอับจนปัญญาว่า “เขาเป็นน้องชายของไทเฮา ครั้งกระโน้นหากมิใช่ไทเฮารับข้าเป็นโอรส และทูลขอให้พระบิดาแต่งตั้งข้าเป็นรัชทายาท ข้าคงไม่มีวันนี้ ตอนนี้ข้าต้องจัดการกับเขา คาดว่าไทเฮาคงเศร้าเสียใจยิ่ง”

หลี่ปู้เหว่ยลุกจากโต๊ะมาคุกเข่าโขกศีรษะกราบทูลว่า “ต้าอ๋องโปรดวางพระทัย เราจะจัดการเรื่องนี้ด้วยความระมัดระวัง นอกจากท่านเสนาบดีซ้ายก่อกบฏ ไม่เช่นนั้นจะไม่เป็นฝ่ายลงมือก่อน ทั้งยังจะหาทางเจรจาให้อยู่ร่วมกันโดยสันติ ต่อให้ไม่สามารถหลีกเลี่ยงจำเป็นต้องจับอาวุธ ก็จะรักษาชีวิตท่านเสนาบดีซ้ายเอาไว้”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นเช่นนั้น ได้แต่คุกเข่าเป็นเพื่อนหลี่ปู้เหว่ย ในใจลอบร้องคำ *'ร้ายกาจนัก'* หลี่ปู้เหว่ยช่างสังเกต รู้จักตอบสนองพระประสงค์ของจวงเซียงอ๋อง มิน่าเล่าสามารถรักษาสัมพันธภาพกับเจ้าแห่งรัฐฉินองค์นี้ด้วยดี

เซี่ยงเส้าหลงย่อมทราบว่าหลี่ปู้เหว่ยกำลังเท็จทูล คนผู้นี้ต้องมีวิธีการบีบบังคับให้มหาเสนาบดีซ้ายหยางเฉวียนจวินก่อการกบฏ ขอเพียงเมื่อถึงเวลาช่วงชิงอำนาจของหยางเฉวียนจวินมา สุดท้ายฆ่าทิ้งหรือไม่ ก็ไม่มีความสำคัญแต่อย่างไร

จริงดังคาดหมาย จวงเซียงอ๋องโสมนัสยินดียิ่ง รับสั่งให้ทั้งสองลุกขึ้นตรัสว่า "ท่านเสนาบดีหลี่กล่าวเช่นนี้ ข้าก็วางใจแล้ว"

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า "เส้าหลงแม้มายังรัฐฉินเป็นเวลาปีเศษ แต่เนื่องจากอยู่ในนครเสียนหยางไม่นาน ยังไม่ล่วงรู้สภาพที่เป็นอยู่ เพียงแต่ตอนนี้ ไม่ต้องแบ่งแยกสมาธิมากความ เราเตรียมการให้แก่ท่านแล้ว สามวันให้หลังท่านเดินทางสู่รัฐวุ่ย เพื่อสอดรับกับแผนการบุกราชวงศ์โจวของเรา"

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ ปากส่งเสียงรับคำ

ยามนั้นขุนนางฝ่ายในผู้หนึ่งเข้ามารายงานว่า หัวหยางฮูหยินผู้เป็นไทเฮารัฐฉินมีพระเสาวนีย์ให้เซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้า

เซี่ยงเส้าหลงติดตามขุนนางฝ่ายในมาถึงวังไทเฮา ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของวังชั้นใน เข้าเฝ้าหัวหยางฮูหยินที่พระตำหนักข้าง

เมื่อย่างเท้าเข้าไป เหลือบเห็นนอกจากเสี่ยวผานแล้ว ยังมีหญิงม่ายชิงซึ่งมีนามว่าฉินชิง และมีกิตติศัพท์ความงามเท่าเทียมกับจี้เอียนหยานยืนอยู่ทางเบื้องขวาของหัวหยางฮูหยิน

เซี่ยงเส้าหลงคุกเข่าคำนับหัวหยางฮูหยิน พระนางมีพระชนมายุประมาณสี่สิบหกพรรษา ภายใต้พระภูษาเลิศหรู ยิ่งเน้นเห็นถึงราศีอันสูงสง่า มาตรว่าหางพระเนตรปรากฏรอยย่น แต่ยังไม่อาจลบสิริโฉมอันงดงามซึ่งเคยเป็นที่โปรดปรานของอันกว๋อจวิน ผู้เป็นพระบิดาของจวง

เซียงอ๋อง

ฉินชิงมีสีหน้าท่าทีกระด้างเย็นชา คล้ายไม่กังวลสนใจต่อวัตถุเรื่องราวในโลก กับการมาของเซี่ยงเส้าหลง หาได้สะกิดความกระตือรือร้นของนางไม่

หัวหยางฮูหยินรับสั่งเสียงนุ่มนวลว่า “พระอาจารย์เชิญลุกขึ้น”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเงยหน้ามองดูหัวหยางฮูหยิน เมื่อสบสายตากัน หัวหยางฮูหยินพระเนตรกระจ่างจ้า รับสั่งชมเชยว่า “ช่างเป็นมังกรในมวลมนุษย์จริงๆ มีคำกล่าวไว้ *‘แม้นตั้งอยู่มัชฌิมาจะแสดงออกสู่ภายนอก จิตใจเที่ยงธรรมแววตาย่อมเที่ยงตรง’* เมื่อตอนที่เราพบกับต้าอ๋อง แน่ใจว่าพระองค์ต้องเป็นเจ้าชีวิตผู้เมตตากรุณา ดีกว่าจื่อซีผู้ลำพองดุร้าย ซึ่งอ๋อองค์ก่อนคิดแต่งตั้งเป็นรัชทายาท จึงกราบทูลต่ออ๋อองค์ก่อนว่า *‘หม่อมฉันโชคดีเข้าสู่วังหลัง น่าเสียดายไม่มีโอรส คิดรับจื่อฉู่เป็นบุตร เพื่อที่ภายภาคหน้าจะได้มีคนคอยดูแล’* อ๋อองค์ก่อนจึงมีพระบัญชาให้แกะสลักตราหยก ใช้คนส่งไปยังต่อจื่อฉู่ซึ่งยังตกเป็นตัวประกันที่รัฐจ้าว แจ้งข่าวว่าเรารับจื่อฉู่เป็นบุตรบุญธรรมแล้ว ผู้อื่นเข้าใจว่าเรากระทำไปโดยหวังผลส่วนตัว หาทราบไม่ว่าเรามีความหมายเคลือบแฝง”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนปากอ้าตาค้าง คิดไม่ถึงหัวหยางฮูหยินมีสายพระเนตรยาวไกล ทรงเลือกจื่อฉู่ซึ่งคือจวงเซียงอ๋องในปัจจุบันได้อย่างถูกต้อง ปัญหาเพียงหนึ่งเดียวคือทรงละเลยบุคคลเช่นหลี่ปู้เหว่ยไป

หัวหยางฮูหยินรับสั่งอีกว่า “พระอาจารย์เชิญนั่ง โอ สามวันให้หลังเป็นวันคล้ายวันสวรรคตของอ๋อองค์ก่อน ดังนั้นเราสะท้อนใจเป็นพิเศษ กลับเป็นที่หัวร่อเยาะของพระอาจารย์แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงทรุดนั่งลงอย่างซึมเซา ปรากฏนางกำนัลยกน้ำชามาในตำหนักข้างสงบสันติ ที่เบื้องนอกเป็นโลกหิมะขาวอันสดใส ฉินชิงผู้เป็นหญิงงามแบบโบราณยืนก้มศีรษะแน่วนิ่ง นางดูไปคล้ายดอกบัวขาวอันบริสุทธิ์ แม้นความคิดลบหลู่เพียงเล็กน้อย ก็จะทำลายความ

งามที่ไร้ตำหนิของนางไป

จนบัดนี้เซี่ยงเส้าหลงยังไม่ทราบว่า หัวหยางฮูหยินไฉนเบิกตัวเขาเข้าเฝ้า อดกวาดตาไปยังเสี่ยวผานมิได้ เสี่ยวผานก็สั่นศีรษะเล็กน้อยเป็นความหมายว่ามิต้องกังวลใจ

บรรยากาศในตำหนักข้างเงียบสงบจนผู้คนไม่คิดส่งเสียงรบกวนทำลาย

หัวหยางฮูหยินกล่าวเบาๆ ว่า "คราครั้งนี้เราต้องการพบพระอาจารย์ เพื่อคิดชมดูว่าบุรุษผู้เป็นที่ต้องตาของยอดหญิงจี้ ซึ่งมีชื่อเสียงเคียงคู่กับฉินชิงเป็นบุคคลเยี่ยงไร ตอนนี้นับว่าได้คำตอบที่น่าพอใจแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล รีบกล่าวถ่อมตนอยู่หลายคำ

ฉินชิงซึ่งสงบปากคำตลอดเวลา พลันส่งเสียงดุจนกขมิ้นกลางไพรว่า "คุณหนูจี้มาถึงเสียนหยางสิบกว่าวัน ฉินชิงยังไม่มีโอกาสพบพานพระอาจารย์สามารถนัดหมายให้หรือไม่ ไทเฮาก็ต้องการพบหน้านางสักครา รวมถึงท่านโจวเอี่ยนด้วย"

นางสามารถนัดหมายแทนหัวหยางฮูหยิน แสดงว่ามีศักดิ์ฐานะเหนือธรรมดา เซี่ยงเส้าหลงอดกวาดมองไปยังนางมิได้ ทั้งสองสบสายตาเป็นครั้งแรก ฉินชิงกลับประสานสายตากับเขาแน่วนิ่ง

เซี่ยงเส้าหลงมีโทสะคุกรุ่นอยู่บ้าง ปากกล่าวว่า "เพียงไม่ทราบในแขกเหรื่อที่พระอาจารย์ฉินให้การต้อนรับ นับรวมทั้งข้าพเจ้าด้วยหรือไม่?"

ฉินชิงงงงันวูบหนึ่ง สีหน้าปรากฏแววไม่พอใจเล็กน้อย ก้มศีรษะหลบสายตาของเขา

หัวหยางฮูหยินตรัสขึ้นว่า "พระอาจารย์เซี่ยงอย่าได้ตำหนิชิงเอ๋อ นับตั้งแต่สูญเสียสามี นางไม่เคยติดต่อบุรุษอายุเยาว์มาก่อน"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเสียใจว่า "อย่างนั้นล่วงเกินมากแล้ว ขอพระอาจารย์ฉินโปรดให้อภัย ข้าพเจ้ายังต้องกลับบ้านไปเตรียมตัวเดินทางในตำแหน่งทูต หากไทเฮาไม่มีรับสั่งใด เส้าหลงคิดขอทูลลา"

หัวหยางฮูหยินตรัสถามว่า “ในกำหนดการของพระอาจารย์เซี่ยงไม่ทราบเดินทางไปยังรัฐฉู่หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยนึกออกว่า หัวหยางฮูหยินเป็นเชื้อพระวงศ์รัฐฉู่ เมื่อตอนจวงเซียงอ๋องแรกพบพระนาง หลี่ปู้เหว่ยยังเสนอแนะให้พระองค์สวมชุดชาวฉู่ เพื่อสะกิดให้พระนางรำลึกถึงบ้านเกิด ทั้งเปลี่ยนชื่อจากอี้เหยินเป็นจื่อฉู่ ซึ่งแปลว่าบุตรแห่งรัฐฉู่ ดังนั้นรีบรับคำ

หัวหยางฮูหยินตรัสว่า “อีกวันสองวันเราจะใช้คนจัดส่งสิ่งของไปฝากให้พระอาจารย์มอบต่อซิ่วฮูหยินแห่งรัฐฉู่ โอ หากมิใช่สุขภาพเสื่อมโทรมลง เราคิดเดินทางกลับรัฐฉู่ไปสักครา”

เซี่ยงเส้าหลงรับคำ ทูลลาจากมา โดยไม่เหลือบแลฉินชิงอีก เพิ่งออกจากประตูตำหนักข้าง เสี่ยวผานก็วิ่งไล่ตามออกมา สร้างความวุ่นวายแก่เหล่าทหารองครักษ์ที่มีหน้าที่อารักขาเสี่ยวผานวิ่งตามเป็นขบวน

เสี่ยวผานร้องบอกให้เหล่าทหารองครักษ์ไม่ต้องติดตามมา จากนั้นฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงเข้าสวนผลไม้ กล่าวด้วยขอบตาแดงก่ำว่า “อาจารย์ข้าพเจ้าฆ่าจ้าวมู่แล้ว ขออย่าได้ตำหนิข้าพเจ้า นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่เสี่ยวผานเรียกท่านเป็นอาจารย์ นับแต่นี้ไม่กล้าเรียกขานแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบใหญ่ กล่าวว่า “ท่านฆ่าจ้าวมู่แล้ว?”

เสี่ยวผานกลั้นกลืนน้ำตาไว้ กล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า “ข้าพเจ้ากระซิบที่ข้างหูมันว่า ข้าพเจ้าเป็นใคร ฆ่ามันเพื่อล้างแค้นแทนมารดา จากนั้นจ้วงแทงมีดใส่ตำแหน่งหัวใจของมัน สีหน้าอันแตกตื่นตระหนกตอนก่อนตายของมันช่างสมใจนัก มารดาสมควรตายตาหลับแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกมีความหนาวเย็นแผ่ซ่านจากก้นบึ้งหัวใจ ตอนที่เสี่ยวผานออกจากนครหานตานมีอายุเพียงสิบสามปี ตอนนี้เท่ากับมีอายุสิบสี่ปี มิเพียงมีกำลังขวัญฆ่าคน ทั้งยังทราบว่าจะปลิดชีวิตคนอย่างไร มาตรว่าเป็นการจัดการกับศัตรูทำร้ายมารดา แต่ความเยือกเย็นอำมหิตนี้เป็นที่น่าประหวั่นพรั่นใจนัก

เสี่ยวผานเห็นเซี่ยงเส้าหลงนิ่งเงียบงัน ยังเข้าใจว่าเซี่ยงเส้าหลง

โทษว่าเขา รีบกล่าวว่า “พระอาจารย์มิต้องเป็นห่วง หลังจากฆ่ามัน ข้าพเจ้าโผเข้าอ้อมอกพระมารดา ร่ำไห้รำพันว่าข้าพเจ้าล้างแค้นให้แก่พระนาง รับรองว่าไม่มีผู้ใดระแวงสงสัย”

เซี่ยงเส้าหลงปากอ้าตาค้าง ไม่มีคำพูดจะกล่าว เสี่ยวผานกล่าวเบาๆ ว่า “แต่ว่าข้าพเจ้ารักพระมารดาจริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยกล่าวว่า “พวกเราไม่อาจอยู่นาน พระบิดา พระมารดา และท่านเสนาบดีหลี่ยังรอรับประทานอาหารเที่ยงอยู่...”

เสี่ยวผานกระตุกแขนเสื้ออีกฝ่าย กล่าวว่า “พระอาจารย์ ก่อนที่ท่านจะออกเดินทางไปเป็นทูต สามารถแวะมาหาข้าพเจ้าอีกหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะรับคำ เสี่ยวผานค่อยติดตามอีกฝ่ายออกจากวังไทเฮา

ตัวใกล้ใจห่าง

เซี่ยงเส้าหลงกลับตึกตระกูลอู พบว่าหลี่ซือมาหาเขา

หลี่ซือจับเจ่าอยู่ในทำเนียบเสนาบดีจนอัดอั้นตันใจ เมื่อได้รับแจ้งว่าเซี่ยงเส้าหลงเสนอชื่อของเขาร่วมคณะติดตามไปเป็นทูต จึงเดินทางมากล่าวขอบคุณเซี่ยงเส้าหลงที่ให้การสนับสนุน เซี่ยงเส้าหลงเองก็นึกไม่ถึงว่า หลี่ซือผู้ตกยากในวันนี้ ภายภาคหน้าจะได้เป็นมหาเสนาบดีแห่งราชวงศ์ฉิน

วันต่อมาเซี่ยงเส้าหลงนำโจวเอี่ยนกับจี้เอียนหยานมาเข้าเฝ้าหัวหยางฮูหยิน หลังจากส่งทั้งสองถึงวังไทเฮา ตัวเองปลีกตัวมาหาเสี่ยวผานกับหวังเปิน ให้เด็กหนุ่มทั้งสองลองบุกจู่โจมใส่เขา เด็กหนุ่มทั้งสองถือกระบี่บุกเข้ามา โดยเฉพาะหวังเปินมีพละกำลังเช่นหวังเจี่ยนผู้เป็นบิดา ทั้งชมชอบเสี่ยงอันตราย หากมิใช่เป็นเซี่ยงเส้าหลง แทบไม่อาจรับมือได้

เซี่ยงเส้าหลงพลันเคลื่อนขวาง หลบเลี่ยงจากกระบี่ของเสี่ยวผาน จากนั้นเสือกกระบี่ปราด คุกคามหวังเปินล่าถอยหลบเลี่ยง มิคาดหวังเปินเพียงแสร้งถอย รอจนเซี่ยงเส้าหลงปิดป้องกระบี่ของเสี่ยวผาน หวังเปินพลันสะอึกเข้ามา ฟาดฟันกระบี่ใส่เซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงร้องคำ “ประเสริฐ” ใช้กระบี่ต้านปะทะ หวังเปินถูกกระแทกจนข้อแขนชาด้าน ยังคิดลงมืออีก เซี่ยงเส้าหลงขยับเท้าขวา

ทำท่าเตะออก กลับขู่ขวัญหวังเปินจนเซถอยไป รั้งกระบี่กลับด้วยสีหน้าอันขุ่นเคือง

เซี่ยงเส้าหลงร้องบอกให้หยุด กล่าวว่า “เปินน้อยโกรธเคืองข้าพเจ้าไม่รักษากฎเกณฑ์ คิดเตะใส่ข้าพเจ้าหรือ?”

หวังเปินหน้าแดงวูบหนึ่ง ก้มศีรษะกล่าวว่า “เปินน้อยมิกล้า”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “หากตอนนี้อยู่กลางสมรภูมิ ท่านยังมีโอกาสโทษว่าศัตรูเตะใส่ท่านอีกหรือ?”

สุ้มเสียงตอนท้ายกลายเป็นเกรี้ยวกราด หวังเปินสะท้านขึ้นคราหนึ่ง คุกเข่าโขกศีรษะร้องว่า “เปินน้อยน้อมรับคำสั่งสอน”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยยิ้มออกมา ร้องว่า “อย่างนั้นยังไม่ตะกายขึ้นมาลงมืออีก?”

หวังเปินกระโดดปราดขึ้น โถมตรงเข้ามา กระบี่ไม้เสือกแทงออกในระดับเสมออก เสี่ยวผานก็บังเกิดความกระตือรือร้น บุกเข้ามาจากด้านซ้าย

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อดังยาวนาน ตวัดเท้าเตะถูกปลายกระบี่ไม้ของเสี่ยวผาน จากนั้นเอี้ยวตัวหลบเลี่ยงสภาวะจู่โจมของหวังเปิน ยื่นเท้าเกี่ยววูบ หวังเปินก็ถูกเกี่ยวล้มลง กระบี่ไม้หลุดจากมือไป เซี่ยงเส้าหลงเห็นเสี่ยวผานเผยช่องโหว่ที่เบื้องหน้าทรวงอก จึงแทงกระบี่ใส่ หวังเปินกลับดีดตัวขึ้นมายืนบดบังอยู่เบื้องหน้าเสี่ยวผาน

เซี่ยงเส้าหลงรั้งกระบี่กลับ เพ่งตามองหวังเปิน กล่าวว่า “เปินน้อยคิดใช้เรือนร่างเลือดเนื้อต้านทานรับกระบี่หรือ?”

หวังเปินกล่าวอย่างอาจหาญว่า “บิดาสั่งเปินน้อยไว้ แม้ตายก็ต้องปกป้องคุ้มครองไทจือ”

เซี่ยงเส้าหลงลอบตื้นตันใจ ยิ้มพลางกล่าวว่า “หากเมื่อครู่กระบี่ของท่านไม่หลุดจากมือ คงใช้กระบี่ต้านทานกระมัง?”

หวังเปินกล่าวว่า “พระอาจารย์ร้ายกาจจริงๆ ข้าพเจ้าประลองกระบี่กับบิดา บิดาไม่รู้จักเตะใส่ข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมา กล่าวว่า “นั่นไหนเลยเปรียบเทียบเช่นนี้ได้ มา ข้าพเจ้าจะสอนวิชารับการทุบตีให้ก่อน”

เสี่ยวผานนึกถึงความหลังที่ถูกเซี่ยงเส้าหลงจับทุ่มล้มระเนระนาด ต้องโห่ร้องอย่างลืมตัวว่า “นั่นประเสริฐแท้...”

เห็นเซี่ยงเส้าหลงถลึงตามองมา ต้องรีบกล้ำกลืนคำพูดไว้

พลันบังเกิดเสียงปรบมือดังจากด้านซ้ายมือ จีฮองเฮาเสด็จมาพร้อมกับขุนนางฝ่ายในกับนางกำนัลกลุ่มหนึ่ง พระนางรับสั่งว่า “พระอาจารย์มีเวลาสนทนากับเราสักหลายประโยคหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงรับคำ ให้เสี่ยวผานกับหวังเปินซ้อมกระบี่ต่อไป ตัวเองติดตามจีฮองเอาไปยังเก๋งน้อยกลางอุทยานหลวง

ขุนนางฝ่ายในกับนางกำนัลที่ตามเสด็จล้วนถอยห่างไป เซี่ยงเส้าหลงกลับเตือนสติตนเองสำรวมตนไว้ จีฮองเฮาก็คล้ายทรงกระทำดุจเดียวกัน เขารู้สึกว่าจีฮองเฮาทรงรักและสำนึกตื้นตันต่อจวงเซียงอ๋องและทรงแสวงหาความเร้าอารมณ์จากเขา จนกลายเป็นสัมพันธภาพที่แปลกประหลาด หวังใกล้ชิดแต่ต้องหักห้ามใจไว้ จนยวนยั่วใจเป็นพิเศษ

จีฮองเฮาตรัสขึ้นว่า “พบท่านไม่กี่วัน ท่านก็คิดจากไปอีก ช่างน่ากลัดกลุ้มใจนัก โอ เราสมควรขอบคุณท่านอย่างไรดี ท่านมิเพียงช่วยเหลือเราสองแม่ลูก ยังทวงถามความยุติธรรมจากเล่อเซิ่งและจ้าวมู่ให้แก่ผู้อื่น”

เซี่ยงเส้าหลงไม่กล้าจับจ้องมองพระนาง กล่าวอย่างนอบน้อมว่า “นั่นเป็นหน้าที่ของเส้าหลง เมื่อฮองเฮามีพระเสาวนีย์ หากแม้นทำไม่ได้ถือเป็นความบกพร่องของข้าพเจ้า”

จีฮองเฮาตรัสอย่างแง่งอนอยู่บ้างว่า “ตอนนี้ทุกผู้คนทั้งเคารพทั้งเกรงกลัวเรา หากแม้นว่าแม้แต่ท่านยังประหวั่นลนลาน จะให้เราระบายความในใจต่อผู้ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “สถานที่น่ากลัวที่สุดในโลกไม่มีใดเกินวังเจ้า ฮองเฮาไม่ทรงทราบว่า มีคนคิดแทนที่พวกท่านสอง

แม่ลูกหรือ?”

มุมพระโอษฐ์จีฮองเฮาเผยอแย้มขึ้นเล็กน้อย ตรัสว่า “เอ่ยถึงฝีมือพลิกแพลง เราหากลัวผู้ใดไม่ พระอาจารย์วางใจเถอะ”

จากนั้นทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า “มิต้องระวังป้องกันว่าผู้อื่นยั่วยวนท่านแล้ว ชีวิตในวังเสียนหยางแม้น่าเบื่ออยู่บ้าง แต่เมื่อเห็นลูกเจิ้งเจริญวัยขึ้นทุกวี่วัน เราก็พึงพอใจ อื่นๆ หาได้ใส่ใจไม่”

เซี่ยงเส้าหลงไม่ต้องการสนทนาถึงเรื่องต่อไป หันเหหัวเรื่องว่า “ตอนนี้มีผู้ใดหมายปองบัลลังก์รัฐฉิน?”

จีฮองเฮาทรงดำริชั่วขณะจึงตรัสว่า “เป็นกลุ่มของเกาหลิงจวินกับหยางเฉวียนจวิน อื่นๆ หากมิใช่ถูกปู้เหว่ยซื้อตัวไว้ ก็เป็นชนชั้นหันหางเสือตามลม เราไม่เชื่อว่าพวกเขาสามารถกระทำการใดได้”

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “ผู้ใดเป็นเกาหลิงจวิน?”

จีฮองเฮาตรัสว่า “เกาหลิงจวินคืออิ๋งจื่อซี บัลลังก์รัฐฉินความจริงเป็นของเขา แต่เนื่องจากหัวหยางฮูหยินทูลแนะนำอ๋ององค์ก่อนแต่งตั้งรัชทายาทใหม่ จวงเซียงอ๋องค่อยขึ้นครองบัลลังก์ หลังจากนั้นแม้อวยยศอิ๋งจื่อซีเป็นเกาหลิงจวิน แต่เขายังเที่ยวปล่อยข่าวลือว่า ปู้เหว่ยกับต้าอ๋องวางแผนปลงพระชนม์อ๋ององค์ก่อน หากสืบสาวถึงที่สุดเพียงคิดเป็นเจ้ารัฐฉินเอง”

หยุดเล็กน้อยจึงตรัสอีกว่า “ส่วนหยางเฉวียนจวินกับซิ่วลี่ฮูหยินสมคบคิดกันเป็นการลับ ทั้งได้รับการสนับสนุนจากทหารบางส่วน คิดแต่งตั้งเฉิงเฉียวเป็นไทจือแทน ดีที่ทั้งสองสองกลุ่มต่างมีจุดมุ่งหมายหยางเฉวียนจวินกับเกาหลิงจวินก็ไม่ลงรอยกัน ไม่เช่นนั้นต้าอ๋องกับปู้เหว่ยคงปวดเศียรเวียนเกล้ากว่าเดิม”

เซี่ยงเส้าหลงซักถามว่า “ท่านแม่ทัพใหญ่ใช่สนับสนุนหยางเฉวียนจวินหรือไม่?”

จีฮองเฮาตรัสว่า “ท่านหมายถึงหวังเฮอกระมัง? เขาเพียงจงรักภักดีต่อต้าอ๋อง นอกจากมีคนพิสูจน์ว่าลูกเจิ้งมิใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของต้าอ๋อง

ไม่เช่นนั้นหวังเฮอไม่มีวันยืนอยู่ฝ่ายหยางเฉวียนจวิน ซึ่งความจริงหากต้องพิสูจน์ความเป็นเลือดเนื้อเชื้อไข เราก็ไม่กลัว”

เซี่ยงเส้าหลงหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา จีฮองเฮาอาจไม่กลัว แต่เขาหวาดกลัวแทบตาย ในสมัยโบราณ วิธีพิสูจน์ความเป็นสายเลือดเดียวกันกระทำโดยการหยดโลหิตของกันและกันลงในภาชนะ หากเป็นสายเลือดเดียวกันก็จะผสมกลมกลืน ไม่เช่นนั้นจะแตกตัวแยกจากกัน วิธีการนี้อาจใช้ได้ผลจริงๆ หากแม้เป็นเช่นนั้นก็ย่ำแย่แล้ว

จีฮองเฮาทอดพระเนตรพบว่าเซี่ยงเส้าหลงหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย ต้องตรัสด้วยความขุ่นพระทัยว่า “ท่านก็เข้าใจว่าลูกเจิ้งมิใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของต้าอ๋องหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงเฉกเช่นคนใบ้อมบอระเพ็ด ไม่อาจบอกความจริงออกไป รีบกล่าวว่า “ฮองเฮาเข้าพระทัยผิดแล้ว เส้าหลงยังต้องกลับไปเตรียมสัมภาระสำหรับออกเดินทาง”

จีฮองเฮาตรัสด้วยความกริ้วว่า “หากท่านหาข้ออ้างหลบหน้าผู้อื่น เราจะแค้นท่านจนตาย เราเพียงคิดสนทนาบอกความในใจกับท่าน มีอันใดต้องกลัวเกรง?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ฮองเฮาไม่กลัวต้าอ๋องไม่พอพระทัยหรือ?”

จีฮองเฮาสะท้านพระวรกาย กลับคืนสู่สภาพความจริงอันโหดร้าย ตรัสเบาๆ ว่า “ต้าอ๋องดีพร้อมทุกสิ่ง ทั้งยังรักถนอมผู้อื่น โอ เราไม่คิดกล่าวกระไรอีก เส้าหลง ขออวยพรให้ท่านเดินทางโดยสวัสดิภาพ จะได้กลับมาหาเรา”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ ระหว่างที่จีฮองเฮาอยู่ในรัฐจ้าว ทรงใช้ชีวิตอย่างเหลวแหลก มาตรว่าเกิดจากสถานการณ์บังคับ แต่ก็เป็นความสัตย์จริง ครั้งแรกที่กลับถึงรัฐฉิน ศักดิ์ฐานะของฮองเฮากับการได้บุตรรักกลับคืน ทำให้ทรงลืมเลือนความสุขระหว่างบุรุษสตรีไปชั่วขณะ แต่หลังจากประทับอยู่ในวังเสียนหยางเป็นแรมปี ความรู้สึก

ของการขึ้นเป็นฮองเฮาค่อยเจือจางเบาบางลง บังเกิดความเปล่าเปลี่ยวขึ้นแทนที่

เซี่ยงเส้าหลงไม่กล้ารั้งอยู่สืบต่อ ฉวยโอกาสทูลลา จีฮองเฮาก็ไม่ทรงเหนี่ยวรั้ง หากทว่าประกายตัดพ้อในพระนคร แทบหลอมละลายเซี่ยงเส้าหลงไป

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงกลับถึงตึกตระกูลอู ก็เข้าร่วมประชุมกับอูอิ้งหยวนและพวกที่ห้องโถงใหญ่

อูอิ้งหยวนกล่าวขึ้นก่อนว่า “เส้าหลงมิเพียงมีกำหนดการออกเดินทางไกลไปเป็นทูต ท่านเสนาบดีหลี่ก็เตรียมยกทัพไปล้มล้างราชวงศ์โจว เกรงว่าอาจตกเป็นเป้าโจมตีของอีกฝ่าย ดีที่หลายปีนี้เราผูกพันกับผู้คนมากหลาย ขอเพียงเก็บเนื้อเก็บตัว สมควรผ่านพ้นได้โดยปลอดภัย”

เถิงอี้กล่าวเสริมว่า “เมื่อครู่พวกเราหารือกันแล้ว ตกลงให้พี่ใหญ่อูกัวรั้งอยู่ดูแลตึก พร้อมกันนั้นในช่วงเวลานี้ ผู้คนส่วนใหญ่จะโยกย้ายไปยังสถานปศุสัตว์ เพื่อหลีกเลี่ยงจากมรสุมในนครเสียนหยาง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “พี่รองก็รั้งอยู่ด้วยเถอะ พี่สะใภ้ใกล้ถึงกำหนดคลอด ท่าน...”

เถิงอี้ตัดบทว่า “เรื่องนี้มิต้องเอ่ยถึง การเดินทางไปเป็นทูตของท่านเปลือกนอกคล้ายไม่มีอันตรายใด แต่สถานการณ์ในหกรัฐยากหยั่งคาด หากให้เรารั้งอยู่ที่นี้ จะนอนตาหลับได้อย่างไร?”

ทุกผู้คนพอฟังคำ *“ใกล้กำหนดคลอด”* ล้วนมีสีหน้าผิดปรกติอยู่บ้าง โดยเฉพาะอูอิ้งหยวนมีท่าทีชัดเจนที่สุด

เซี่ยงเส้าหลงก็ไม่สบายใจ เรื่องที่เขาไม่สามารถทำให้อูถิงฟางและหญิงสาวอื่นๆ ตั้งครรภ์ กลายเป็นปัญหาที่เด่นชัดแล้ว หากเป็นช่วงศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด เขามีวิธีตรวจสาเหตุออก แต่ในยุคสมัยเลียดก๊กไม่ว่าผู้ใดล้วนอับจนปัญญา

เถาฟางหันเหหัวเรื่องว่า “ท่านเถิงคัดเลือกมือดีสิบสองคนให้เป็นผู้ติดตามท่านอูจว่อ เส้าหลงเองก็อย่าได้อยู่โดดเดี่ยว มีผู้คนมาก

หลายคิดกำจัดฆ่าท่าน ฟังว่าหยางเฉวียนจวินจัดมือดีตระเตรียมซุ่มโจมตีท่าน ทางหนึ่งเป็นการขจัดหนามตำตา ทางหนึ่งเพื่อข่มขวัญหลี่ปู้เหว่ย”

เซี่ยงเส้าหลงรับคำ อูอิ้งหยวนกล่าวถามว่า “เส้าหลงคิดนำถิงฟางกับกงจู้สามร่วมทางหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะรับ เถาฟางกล่าวว่า “อย่างนั้นนำชุนอิ๋งและพวกทั้งสี่ไปด้วย จะได้ปรนนิบัติฮูหยินทั้งสาม”

เซี่ยงเส้าหลงตอบตกลง อูอิ้งหยวนกล่าวอีกว่า “ท่านเสนาบดีหลี่เพิ่งมาหารือเรื่องการเดินทางไปเป็นทูตกับเรา ท่านเสนาบดีหลี่จัดอัญมณีของมีค่าจำนวนหนึ่ง และทองคำสามพันตำลึงให้เส้าหลงนำไปมอบต่อรัฐต่างๆ เราก็คัดเลือกม้าดีร้อยตัว นางระบำจำนวนหนึ่ง และทองคำอีกสามพันตำลึง เพื่อแจกจ่ายแก่ผู้มีอำนาจของรัฐต่างๆ”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าว “แจกจ่ายอะไรก็ได้ แต่ผู้เขยไม่คุ้นกับการยกนางระบำเป็นของขวัญผู้อื่น ขอท่านพ่อตายกเลิกรายการนี้ไป”

อูอิ้งหยวนงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวว่า “เส้าหลงเมื่อมีความคิดประหลาดเช่นนี้ เราก็ไม่บังคับแล้ว”

หลังการหารือ เซี่ยงเส้าหลงเป็นเพื่อนเถิงอี้ไปเยี่ยมสั้งหลันซึ่งอุ้มครรภ์หลายเดือน แล้วค่อยกลับเข้าตึกใน จี้เอียนหยานพอดีกลับจากวังไทเฮา บอกเล่าเรื่องที่พบปะหญิงม่ายฉินชิงต่ออูถิงฟางและกงจู้สาม

ไม่ทราบเพราะเหตุใด เซี่ยงเส้าหลงแทบไม่ต้องการฟังเรื่องราวของฉินชิง การตายของถิงฟางซื่อ ทำให้เขามีความรู้สึกว่า เรื่องของความรักเป็นภาระอันหนักอึ้ง สำหรับกับคนที่มาจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดซึ่งกำหนดให้มีผัวเดียวเมียเดียว การมีภรรยาเบื้องหน้าสามนาง นับเป็นความสุขอันล้นเหลือแล้ว อย่าว่าแต่ยังมีหยาฮูหยินกับจ้าวจื้อซึ่งอยู่ที่รัฐวุ่ย

เขาไม่คิดก่อปัญหารักอีกต่อไป หวังว่าสามารถสนับสนุนเสี่ยวผาน

ขึ้นครองบัลลังก์ ปกครองรัฐฉินอย่างมั่นคง เขาก็จะถอนตัวเร้นกายในชีวิตที่เหลืออย่างสุขสันโดษ

วันรุ่งขึ้น เซี่ยงเส้าหลงเข้าวังไปถ่ายทอดวิชาการต่อสู้ให้แก่เสี่ยวผานกับหวังเปิน หลังจากที่เขาออกเดินทางไปเป็นทูต เด็กหนุ่มทั้งสองจะได้ฝึกซ้อมสืบต่อ

หิมะหยุดตกตั้งแต่เมื่อคืน ท้องฟ้าโปร่งแจ่มใส โลกสีเงินงดงามชวนละลาน บุคคลอื่นอาจไม่รู้สึกอย่างไร แต่สำหรับกับเซี่ยงเส้าหลงซึ่งมาจากอีกมิติหนึ่งของกาลเวลา หิมะที่สุมปกคลุมกับวังโบราณเบื้องหน้าสร้างความเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำแก่เขานัก ที่แล้วมาคล้ายความฝันตื่นหนึ่งเบื้องหน้ากลับเป็นวิมานที่จริงแท้อีกฉากหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงนั่งอยู่ภายในเก๋ง มองดูเสี่ยวผานกับหวังเปินประหมัดเท้ากัน ที่ด้านหลังพลันบังเกิดสุ้มเสียงสดใสไพเราะเสียงหนึ่งดังว่า “พระอาจารย์เซี่ยง ไทจือเข้าเรียนสายอีกแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านตื่นจากห้วงความคิด พอเหลียวหน้าไปเห็นฉินชิงในชุดแพรสีเหลืองคลุมเสื้อคลุมขนสัตว์สีขาวอีกตัวหนึ่ง ยืนดูเสี่ยวผานอย่างสงบ ดังนั้นรีบผุดลุกขึ้นทักทายว่า “พระอาจารย์ฉินตื่นเช้านัก ข้าพเจ้าจะตามตัวไทจือกลับมา”

ฉินชิงส่ายหน้ากล่าวว่า “ยากนักที่ไทจือบังเกิดความกระตือรือร้นยินดี พระอาจารย์เซี่ยงก็มีกำหนดการออกเดินทาง ให้เขาขาดเรียนวันหนึ่งเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงวันพรุ่งนี้ ต้องกลับไปใช้ชีวิตหักเล่ห์ชิงเหลี่ยมอีก ต้องกระแทกนั่งลงอย่างท้อแท้ ปากกล่าวว่า “พระอาจารย์ฉินเชิญนั่ง”

ฉินชิงกลับว่าง่ายอย่างยิ่ง ทรุดนั่งลงยังอีกด้านหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า “ไทจือเกิดความอาวรณ์ต่อท่านเป็นพิเศษ มีแต่ตอนที่พบกับท่านค่อยกระตือรือร้นยินดี ยามปรกติกลับเงียบขรึมผิดธรรมดา คล้ายมีความ

ในใจอยู่เต็มอก”

เซี่ยงเส้าหลงพลันนึกถึงหนีฮูหยินผู้ให้กำเนิดเสี่ยวผาน รู้สึกเจ็บปวดใจจนไม่อาจกล่าววาจาใดได้ ยามนั้นหวังเปินสยบเสี่ยวผานไว้ แต่ไม่กล้าโค่นอีกฝ่ายล้มลง กลับถูกเสี่ยวผานเกี่ยวขาล้มหงายตึงกับพื้นสร้างความยินดีแก่เสี่ยวผานจนโห่ร้องออกมา

เซี่ยงเส้าหลงพลันร้องเรียกเด็กหนุ่มทั้งสองมาถึงหน้าเก๋ง กล่าวกับหวังเปินว่า “เมื่อครู่ท่านมีเปรียบชัดๆ ไฉนปล่อยให้โอกาสอันดีหลุดลอยไป?”

หวังเปินชำเลืองมองเสี่ยวผานแวบหนึ่ง ก้มศีรษะกล่าวว่า “เปินน้อยกลัวว่าหากพลั้งมือทำร้ายไทจือ จะมีโทษถึงขั้นตัดศีรษะ”

เสี่ยวผานกล่าวอย่างงุนงงว่า “ท่านอ่อนข้อให้แก่ข้าพเจ้า?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “นั่นเป็นเพราะท่านคือไทจือ เพียงแต่ขอเพียงฝึกซ้อมตามวิธีการของข้าพเจ้า รับรองไม่รับบาดเจ็บโดยง่ายดาย ครั้งต่อไปพวกท่านซ้อมมือกัน ให้ปูเสื่ออยู่บนพื้นสักหลายชั้น ก็จะไม่มีปัญหาใด ก่อนซ้อมมือก็ต้องบริหารร่างกายก่อน เข้าใจหรือไม่?”

เด็กหนุ่มทั้งสองรับคำ แย่งกันไปฝึกซ้อมเพลงกระบี่ต่อ เซี่ยงเส้าหลงเหลียวหน้ากล่าวกับฉินชิงว่า “เด็กน้อยน่ารักที่สุด แต่ขอเพียงนึกถึงสักวันหนึ่งมันจะกลายเป็นเช่นพวกเรา ไม่รู้จักเสพสุขกับชีวิตแบบง่ายๆ ข้าพเจ้าจะรู้สึกถึงความจริงอันโหดร้าย”

ฉินชิงงงงันวูบ ขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว “พระอาจารย์เซี่ยงคล้ายเหนื่อยหน่ายต่อทุกสิ่งที่เบื้องหน้านัก”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความสะทกสะท้อน ทอดถอนใจคำหนึ่งไม่กล่าวว่ากระไร

ฉินชิงอดกล่าวมิได้ว่า “ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นคนกล้ากล่าวกับไทจือเช่นนี้มาก่อน ที่แล้วมามีแต่เฝ้าประจบสอพลอ หรือว่าท่านไม่ให้ความสำคัญต่อชื่อเสียงอำนาจ?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบตื่นตัวขึ้น ฉินชิงคล้ายบังเกิดความสนใจในตัวเขาเพียงไม่ทราบใช่เป็นผลจากการที่นางพบปะสนทนากับจี้เอียนหยานมาหรือไม่ จึงกล่าว “ชีวิตคนเพียงไม่กี่สิบปี ไหนเลยคำนึงนึกถึงมากมายปานนั้น หากเป็นเรื่องราวที่ถูกต้องก็กระทำ หาไม่ไหนเลยมีความสมใจได้?” พลางผุดลุกขึ้น ขอตัวกลับไปเก็บสัมภาระเพื่อออกเดินทาง

เพิ่งลงจากเก๋งน้อย เดินเข้าหาเสี่ยวผาน ฉินชิงพลันร้องเรียกไล่หลังว่า “พระอาจารย์เซี่ยง”

เซี่ยงเส้าหลงหมุนตัวกลับอย่างงุนงง ฉินชิงก้มศีรษะกล่าวว่า “นิทานเรื่องน้ำผึ้งหยดเดียวยอดเยี่ยมยิ่ง ฉินชิงขอน้อมรับคำสั่งสอน ขอพระอาจารย์เซี่ยงเดินทางโดยสวัสดิภาพ” พลางหน้าแดงวูบ หมุนตัวกลับไป

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มออกมา รอสักครู่คงต้องสอบสวนจี้เอียนหยานว่านางเปิดเผยความลับของเขาต่อหญิงม่ายนางนี้อันใดบ้าง

วิเคราะห์หกรัฐใหญ่

ก่อนที่หลี่ปู้เหว่ยจะยกทัพบุกราชวงศ์โจว คณะทูตซึ่งนำโดยเซี่ยงเส้าหลงพร้อมด้วยทหารฉินอีกสามพันนาย ก็เดินทางออกจากนครเสียนหยาง ข้ามแม่น้ำฮวงโห มุ่งสู่รัฐวุ่ยเป็นลำดับแรก ผู้ร่วมทางกับเซี่ยงเส้าหลง นอกจากจี้เอียนหยาน อูถิงฟาง กงจู้สามกับเถิงอี้ จิงจวิ้นและพวกแล้ว มีนักรบตระกูลอูเพียงสิบสองคน แต่ทุกคนล้วนมีฝีมือกล้าแข็ง

ทางด้านหลี่ปู้เหว่ยนอกจากหลี่ซือกับเสี้ยวเยี่ยถัน ยังมีมือดีอีกสามร้อยนาย คนเหล่านี้รับคำสั่งจากเสี้ยวเยี่ยถันโดยตรง นอกจากนั้นบุตรชายทั้งสองของเมิ่งอ้าว นามเมิ่งอู่กับเมิ่งเถียนก็ร่วมคณะด้วย ผู้นำทัพเป็นนายทัพนามหลี่สง ถือเป็นญาติกับหลี่ปู้เหว่ย เปลือกนอกแม้ให้ความเคารพต่อเซี่ยงเส้าหลง หากแต่แววตาหลุกหลิก เซี่ยงเส้าหลงมีความรู้สึกที่ไม่ดีนัก เปรียบกับการปฏิบัติการที่รัฐจ้าวครั้งก่อนในนามผู้งมงายอาชา มาตรว่ามีจำนวนคนมากกว่า แต่เถิงอี้มีความรู้สึกว่าสู้เก่าก่อนไม่ได้

วันนี้คณะทูตใกล้เข้าสู่รัฐหาน บรรลุถึงชายฝั่งตะวันตกของแม่น้ำลั่วสุ่ย แม่น้ำไหลคดเคี้ยวสู่บูรพา ขุนเขาสลับซับซ้อน ทิวทัศน์งดงามน่ารื่นรมย์

นับตั้งแต่เมื่อคืน หิมะซึ่งหยุดตกไปห้าวันเริ่มโปรยปรายลงมาอีก

ทุกผู้คนสวมเสื้อคลุมขนสัตว์ โดยเฉพาะจี้เอียนหยานและพวกทั้งสามห่อหุ้มร่างด้วยชุดขนสัตว์สีขาว ยิ่งคล้ายตุ๊กตาสลักเสลาจากหยก เนื่องจากว่าพวกนางสามารถร่วมทางกับเซี่ยงเส้าหลง ดังนั้นมีอารมณ์เบิกบานชี้ชวนให้ชมดูทิวทัศน์รายทาง ชุนอิ๋งและเหล่าหญิงรับใช้ทั้งสี่ตามติดอยู่ด้านหลัง

ยามสนธยาทั้งหมดตั้งค่ายพักแรมบนที่ดอนในดงไม้ริมแม่น้ำ ตระเตรียมว่าพรุ่งนี้เช้าจะข้ามแม่น้ำไป นายทัพหลี่สงใช้คนหลายคนโค่นต้นไม้ต่อเป็นแพ เสียงร้องตวาด เสียงต้นไม้โค่นล้มดังมาไม่ขาดหู

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ฉวยโอกาสที่เหล่าสตรีจัดกระโจมที่พักชักชวนกันเดินเลียบริมน้ำ มาตรว่าอากาศหนาวเหน็บ แต่แม่น้ำลั่วสุ่ยยังไม่แข็งตัวเป็นน้ำแข็ง เมื่ออากาศหนาวน้ำกลับอบอุ่น ไอน้ำลอยกรุ่นขึ้นมาเกาะติดกับกิ่งไม้ชายฝั่ง กลายเป็นเครื่องประดับสีขาวเงินยวง

ทั้งสองล้วนไม่คิดเอ่ยปาก เท้าพอเหยียบย่ำลง หิมะขาวอันอ่อนร่วนดังกร๊อบแกร๊บ เหนือศีรษะปรากฏเกล็ดหิมะปลิวโปรยลงมาโดยไม่รู้สึกตัว เดินมาถึงบริเวณต้นน้ำ พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังมา ที่แท้หลี่ซือมาแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้สบตากันวูบ ล้วนทราบว่าหลี่ซือไม่เพียงมาชวนสนทนาโดยไร้สาระ เถิงอี้จึงกล่าว “หนาวหรือไม่?”

หลี่ซือซุกมือทั้งสองไว้ในแขนเสื้อ ปากพ่นควันขาวออกมา เดินถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง เหลียวมองต้นสนรอบข้าง กล่าวว่า “ต้นสนแดงเหล่านี้หากผ่านกรรมวิธีจะไม่เน่าเปื่อย เป็นวัสดุที่เหมาะกับงานก่อสร้างและทำเป็นเครื่องเรือน ทั้งอุดมด้วยไขมันสนสามารถนำไปจุดตะเกียง”

เถิงอี้กล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เราถือกำเนิดจากกลางไพร รู้จักต้นไม้ชนิดนี้ไม่น่าประหลาด คิดไม่ถึงพี่หลี่มีความรอบรู้ถึงเพียงนี้”

หลี่ซือยิ้มพลางกล่าวว่า “มีคำกล่าวไว้ *‘เดินทางหมื่นลี้เหนือกว่าอ่านตำราหมื่นเล่ม’* ข้าพเจ้าชมชอบออกท่องเที่ยว ทั้งคบหาสหาย จึงมี

ความรอบรู้อยู่บ้าง”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นอีกฝ่ายมีภูมิรอบรู้กว้างขวาง มิน่าเล่าสามารถช่วยเหลือเสี่ยวผานรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น ยามนั้นยื่นมือตบไหล่หลี่ซือชักชวนกันเดินเลียบแม่น้ำขึ้นไป

เถิงอี้ชี้มือไปยังแท่งน้ำแข็งบนต้นไม้ กล่าวว่า “เมื่ออาทิตย์ลอยสูงขึ้น หิมะตามยอดไม้จะพัดพลิ้วลงมา เป็นทัศนียภาพที่ยากจะพบพาน”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นหลี่ซือคล้ายไม่ได้ยิน หากแต่นิ่งครุ่นคิด ทราบว่าอีกฝ่ายหนึ่งมีคำพูดคิดกล่าว จึงกล่าว “เป็นพี่น้องกันเอง พี่หลี่มีคำพูดใดบอกได้อย่างวางใจ”

หลี่ซือกล่าวว่า “พี่ท่านทั้งสองอย่าได้หัวร่อเยาะ ข้าพเจ้าผู้นี้ชมชอบคิดฟุ้งซ่าน แต่มีเรื่องหนึ่งที่ขบคิดไม่เข้าใจคือ หกรัฐในปัจจุบันอันได้แก่ รัฐฉี ฉู่ เอี้ยน จ้าว วุ่ย หาน นอกจากรัฐหานที่ตกต่ำกว่าผู้อื่นแล้ว ที่หลงเหลือล้วนมีสภาพเข้มแข็ง เหตุใดไม่สามารถรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น?”

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ล้วนงงงันวูบ เหตุผลนี้คล้ายรวบง่าย เมื่อสู้ไม่ได้ย่อมไม่สามารถครองความเป็นใหญ่ แต่หากคิดหาคำตอบ ไม่ทราบกล่าวเริ่มอย่างไรดี

หลี่ซือหยุดยั้งลง มองดูสายน้ำที่หลั่งไหล ดวงตาฉายแสงแห่งปัญญาคนเข้าสู่ภวังค์หวนรำลึก กล่าวเสียงเนิบนาบว่า “เมื่อสามปีก่อนยามสนธยา ข้าพเจ้าอยู่ที่แดนต่อแดนของรัฐฉู่กับรัฐหาน เห็นภาพประหลาดฉากหนึ่ง นั่นคือในบ่อซึ่งแห้งขอดบ่อหนึ่งมีกบฝูงหนึ่งสู้กัน ในจำนวนนี้มีกบหลายตัวแข็งแรงเป็นพิเศษ จึงสู้ชนะตลอด จวบกระทั่งกบที่อ่อนแอตายหมดสิ้น พวกมันค่อยหันมาสู้กันเอง เนื่องจากรับบาดเจ็บอยู่ก่อน ผลสุดท้ายผู้ชนะก็เสียโลหิตมากไปจนตาย ดังนั้นค่อยได้คิด หกรัฐเฉกเช่นฝูงกบในบ่อ ถูกจำกัดด้วยสถานที่ ทั้งสู้รบไม่เลิกรา ในที่สุดล้วนปราชัยตายหมดสิ้น ข้าพเจ้าค่อยคิดมาเสี่ยงโชคที่รัฐฉิน ด้วยเห็นว่ารัฐฉินเป็นกบที่ชมดูการต่อสู้อยู่นอกบ่อ จะประสบชัยชนะในขั้นสุดท้าย”

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ล้วนผงกศีรษะคล้อยตาม การสมมตินี้ระบุว่ารัฐฉินเหตุใดมาทีหลังกลับเด่นล้ำเหนือรัฐอื่น เพราะว่ารัฐฉินตั้งอยู่ชายแดนตะวันตก ไม่เคยได้รับภัยสงครามโดยตรงมาก่อน

หลี่ซือพอเปิดปากพูดจา ก็กล่าวโดยไม่หยุดปากว่า “ในหกรัฐผู้ที่มีคุณสมบัติครองความเป็นใหญ่ ความจริงคือรัฐฉู่เพราะตั้งอยู่ทางแดนใต้ พื้นที่อุดมสมบูรณ์กว่า นับตั้งแต่เจ้าหุยอ๋องล้างรัฐเล็กต่างๆ เช่นรัฐเฉินไช่ ชี่ และจวี ก็ขยายอาณาจักรออกไป แต่เนื่องจากมีทรัพยากรสมบูรณ์ ความเป็นอยู่ที่สุขสบาย เป็นเหตุให้บ้านเมืองเริ่มฟอนเฟะทีละน้อย มาตรว่าใหญ่โตมั่งคั่ง แต่ก็เป็นสภาพในกลวง แม้มีไพร่พลมากมาย หากทว่าหย่อนยานขาดการฝึกซ้อม”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงหลี่หยวนซึ่งเคยผ่านพบมา รวมถึงซุนเซินจวิน ซึ่งจัดอยู่หนึ่งในสี่คุณชายเลียดก๊ก อดทอดถอนใจมิได้

หลี่ซือกล่าวสืบต่อ “หากเพียงวิจารณ์ด้านกำลังทหาร ในหกรัฐผู้ที่มีความหวังที่สุดคือรัฐจ้าว รัฐจ้าวมีอาณาเขตยาวสองพันลี้ ทหารเกราะหลายสิบหมื่น รถศึกพันคัน ม้าพ่วงพีนับหมื่น ทิศตะวันออกมีแม่น้ำชิงเหอ ทิศตะวันตกเป็นเป็นภูเขาฉางซัน ทิศเหนือติดกับรัฐเอี้ยน ทิศใต้มีแม่น้ำจางเหอ ในยุคสมัยอู่หลิงอ๋องเป็นเจ้าแห่งรัฐ กล้าที่จะปฏิรูปกองทัพ ทั่วทั้งแผ่นดินไม่มีผู้ใดต้านติด แต่หลังจากนั้นปราศจากผู้นำอันเข้มแข็ง เสียทีที่มีแม่ทัพเหลียนผ่อกับหลี่มู่ยังประสบความปราชัยที่ฉางผิง เสื่อมทรุดจนลุกไม่ขึ้น เป็นที่น่าเสียดายที่สุด เช่นเดียวกับกบในบ่อ ไม่ว่าแข็งแรงปานใด ขอเพียงเลือดไหลไม่หยุด สุดท้ายต้องตายไป”

เถิงอี้กล่าวเสริมว่า “รัฐหานอ่อนแอ รัฐเอี้ยนต้องเผชิญกับพวกซงหนู ทางภาคเหนือทั้งถูกหนีบอยู่ระหว่างรัฐฉู่กับรัฐฉี ยามนี้แม้มีไท่จื่อตันผุดขึ้นมา ยังยากกระทำการได้ คงเหลือแต่รัฐวุ่ยกับรัฐฉี ฝ่ายแรกมีซิ่นหลินจวิน ฝ่ายหลังมีเถียนตาน ไม่ทราบพี่หลี่คิดเห็นอย่างไร?”

หลี่ซือยิ้มอย่างเชื่อมั่นกล่าวว่า “ต่อให้เข้มแข็งปานใด เพียงเป็น

กบที่รับบาดเจ็บสองตัว” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสริมว่า “ซิ่นหลินจวิน *‘เจ็บ*ที่ถูกเจ้ารัฐวุ่ยระแวงสงสัย ยากจะแสดงฝีมือได้ ส่วนเถียนตาน *‘เจ็บ’* ที่ยึดติดกับความคิดของชาวฉี”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่า หลี่ซือเคยเป็นศิษย์ของปราชญ์เมธีซวิ่นจื่อแห่งรัฐฉี จึงกล่าว “ขอถามไถ่รายละเอียด”

พริบตานั้นหลี่ซือผู้ตกยากคล้ายกลับกลายเป็นคนละคน ยืนมือไพล่หลัง เชิดหน้ายืดอกขึ้นกล่าวว่า “ชาวฉีชมชอบกล่าวอ้างอย่างเลื่อนลอย แม้แต่ข้าพเจ้าพลอยติดนิสัยเช่นนี้ อื่นๆ ไม่กล่าวถึง เพียงผู้คงแก่เรียนมีจำนวนนับพัน หากให้พวกเขาวิจารณ์สถานการณ์บ้านเมืองล้วนจำนรรจาไม่ติดขัด แต่หากให้รบทัพจับศึก ไม่มีผู้ใดสนอกสนใจหรือกอปรด้วยความสามารถเช่นนี้ ดังนั้นเถียนตานยากที่จะกอบกู้บ้านเมืองได้” พลางหันมากล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “การเดินทางของพระอาจารย์ครั้งนี้ ภารกิจหลักอยู่ที่ทำลายนโยบายรวมประสานแนวดิ่งของหกรัฐ หากเริ่มจากรัฐฉีก่อน จะเกิดผลเป็นทวีคูณ ขอเพียงชาวฉีหดหัวในกระดอง ทัพฉู่ไหนเลยกล้าเคลื่อนทัพ เมื่อรัฐฉีรัฐฉู่นิ่งดูดาย รัฐจ้าวก็ทำสงครามอยู่กับรัฐเอี้ยน รัฐวุ่ยยังกระทำการอันใดได้?”

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ค่อยเข้าใจในบัดดล หลี่ซือกล่าววาจาอย่างยืดยาว จุดประสงค์เพื่อระบุว่า เป้าหมายลำดับแรกของการเดินทางครั้งนี้มิใช่รัฐวุ่ย หากแต่เป็นรัฐฉี

มาตรว่าพวกเขารีบร้อนคิดไปสมทบกับจ้าวฮูหยินกับจ้าวจื้อที่รัฐวุ่ย แต่เพื่อส่วนรวมต้องปล่อยวางเรื่องส่วนตัวไว้ก่อน

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “พี่หลี่คิดอ่านมองการณ์ไกลช่วยให้ข้าพเจ้าพ้นจากความโง่เขลา พวกเราจะเปลี่ยนเส้นทางไปยังรัฐฉีแล้วค่อยมุ่งสู่รัฐฉู่”

เมื่อกลับถึงกระโจมที่พัก เซี่ยงเส้าหลงตามตัวเสี้ยวเยี่ยถันกับหลี่สงมาแจ้งเรื่องเปลี่ยนเส้นทาง หากแต่จงใจไม่บ่งบอกสาเหตุให้ทราบ

เสี้ยวเยี่ยถันขบคิดแล้วกล่าว “อย่างนั้นเราจะใช้คนไปยื่นสารต่อ

รัฐฉีก่อน แต่การไปยังรัฐฉีต้องผ่านรัฐจ้าว หากไม่แวะเข้าไป จะถูกชาวจ้าวตั้งข้อสงสัย”

เซี่ยงเส้าหลงพลันเปลี่ยนเส้นทาง ไหนเลยนึกถึงปัญหาเหล่านี้ ถึงกับปวดเศียรเวียนเกล้าขึ้นมา

หลี่สงกลับกล่าวว่า “ท่านเสนาบดีหลี่สั่งไว้ จุดหมายปลายทางแห่งแรกคือนครต้าเหลียนของรัฐวุ่ย พระอาจารย์บอกเปลี่ยนเส้นทางก็เปลี่ยนเส้นทาง กลัวว่ากระทบกระเทือนถึงนโยบายที่วางไว้”

ไม่ทราบเป็นเพราะความรู้สึกอ่อนไหวเกินไปหรือไม่ เซี่ยงเส้าหลงพบว่าไม่ใคร่ถูกต้อง แต่บอกไม่ถูกว่าเป็นเหตุผลกลใด

เสี้ยวเยี่ยถันกลับยืนอยู่ฝ่ายเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “ท่านเสนาบดีหลี่เคยสั่งเรา เมื่อออกจากนครเสียนหยาง ให้พระอาจารย์เซี่ยงกระทำตามที่เห็นสมควร พระอาจารย์เซี่ยงเปลี่ยนเส้นทางสู่รัฐฉี ต้องมีความหมายลึกล้ำเคลือบแฝง แม่ทัพหลี่ยังคงไปหารือว่าควรเคลื่อนไหวอย่างไร”

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ล้วนงงงันวูบ คิดไม่ถึงเสี้ยวเยี่ยถันกลับไม่ไว้หน้าหลี่สงถึงเพียงนี้

หลี่สงก็มีปฏิกิริยาประหลาดยิ่งกว่า กลับรับคำอย่างนอบน้อม ขอตัวไปหารือเส้นทางกับชวีโต่วฉี แล้วค่อยกลับมารายงาน

เสี้ยวเยี่ยถันมองดูอีกฝ่ายออกจากกระโจมไป ดวงตาทอแววเหยียดหยาม แค่นเสียงอย่างเย็นชาออกมา

เซี่ยงเส้าหลงอดกล่าวมิได้ว่า “พี่เสี้ยวคล้ายไม่ใคร่พอใจคนผู้นี้”

เสี้ยวเยี่ยถันสั่นศีรษะแล้วกล่าวว่า “เราก็ไม่เข้าใจว่าด้วยความหลักแหลมของนายท่าน ไฉนเลือกคนผู้นี้มานำทัพ ครั้งกระโน้นตอนที่เรากับท่านถูทำงานให้แก่นายท่าน คนของตระกูลหลี่ไม่ทราบมุดหัวอยู่ที่ใด ตอนนี้นายท่านก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งมหาเสนาบดี พวกมันต่างแย่งกันมาประจบสอพลอ”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยล่วงรู้ความสัมพันธ์ของพวกเขา ดูท่าทีถูเซียนกับเสี้ยวเยี่ยถันจัดอยู่กลุ่มหนึ่ง หลี่สงและเหล่าเครือญาติของหลี่ปู้เหว่ย

เป็นอีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งแย่งชิงอำนาจกัน

ชวีโต่วฉีที่หลี่สงเอ่ยถึง เป็นนายทัพอีกคนหนึ่ง และเป็นคนสนิทของแม่ทัพเมิ่งอ้าว มาตรว่าเป็นผู้ช่วยของหลี่สง ด้านคุณวุฒิกลับเหนือล้ำกว่าหลี่สงมากนัก คณะทูตซึ่งมีผู้คนเพียงพันกว่าคน มีสภาพสลับซับซ้อนยิ่ง

เสี้ยวเยี่ยถันลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “เส้าหลงไฉนเปลี่ยนเส้นทาง? ใช่กลัวว่าหยางเฉวียนจวินสมคบคิดกับทัพหานซุ่มโจมตีพวกเราหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกลับไม่ได้นึกถึงปัญหาข้อนี้ จึงกล่าว “นี่เพียงเป็นเหตุผลหนึ่ง เมื่อครู่ข้าพเจ้าพบกับหลี่ซือ สอบถามถึงสถานการณ์รัฐฉี พบว่าชาวฉีหลงเชื่อคล้อยตามได้โดยง่าย จึงตกลงใจไปยังรัฐฉีก่อน”

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวว่า “ที่แท้เป็นเช่นนี้ เส้าหลงรู้จักใช้คนนัก หลี่ซือผู้นี้มีภูมิรอบรู้กว้างขวาง ล่วงรู้สถานะแต่ละรัฐโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ น่าเสียดายไม่ได้รับความสำคัญจากนายท่าน”

เถิงอี้สอดคำขึ้น “หลี่สงผู้นี้ไว้วางใจได้หรือไม่?”

เสี้ยวเยี่ยถันทอดถอนใจกล่าวว่า “นี่ยากบอกได้ โดยพื้นฐานไม่มีปัญหาใด การเดินทางครั้งนี้หากเกิดเรื่องขึ้น ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจรอดพ้นจากการถูกลงโทษ” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ “เส้าหลงเป็นพวกเดียวกัน เราขอบอกตามความสัตย์ว่า ตำแหน่งหัวหน้าคณะทูตครั้งนี้ผ่านการโต้เถียงมาก่อน เรากับถูเซียนเสนอท่าน กลุ่มของหลี่สงกลับเสนอชื่อน้องชายของหลี่ฮูหยินนามจูหมิง นายท่านหลังจากชั่งน้ำหนักดู ในที่สุดรับข้อเสนอฝ่ายเรา”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าหากไม่เลือกเขากลับประเสริฐสุด แต่ตอนนี้เท่ากับขี่บนหลังเสือ ไม่อาจเปลี่ยนแปลงแก้ไข ได้แต่ฝืนยิ้มออกมา

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวอย่างจริงจังว่า “เราทราบว่าเส้าหลงท่านชืดชาต่อชื่อเสียงผลประโยชน์ แต่ตอนนี้พวกเรากับฝ่ายจูหมิง มีสภาพเฉกเช่นน้ำกับไฟ เส้าหลงต้องช่วยกู้หน้าให้แก่พวกเรา”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่าตัวเองเป็นบุคคลที่ถูเซียนกับเสี้ยวเยี่ยถันคิดแย่งชิงตัว ถึงกับหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้

ยามนั้นที่นอกกระโจมบังเกิดเสียงปะทะอาวุธกับเสียงโห่ร้องตะโกนหนุนดังมา สร้างความสงสัยใจแก่เซี่ยงเส้าหลงและพวกทั้งสามจนเลิกกระโจมออกไป บนพื้นที่ว่างหน้ากระโจม จี้เอียนหยานในชุดทหารถือหอกยาวซ้อมมือกับเมิ่งเถียนอย่างดุเดือด อูถิงฟาง กงจู้สาม เมิ่งอู่จิงจวิ้นและพวกล้วนห้อมล้อมมุงดู ส่งเสียงหนุนเนื่องอย่างสนุกสนาน

จี้เอียนหยานแม้ช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่เมิ่งเถียนยังกัดฟันยืนหยัดอยู่ได้ พอเห็นเซี่ยงเส้าหลงออกมาชมดู เมิ่งเถียนพลันเร่งมือจู่โจมติดต่อกันสามหอก กอบกู้สถานการณ์ได้บ้าง จี้เอียนหยานพลันลากดึงหอกของอีกฝ่ายไปในแนวขวาง ฉวยโอกาสที่เมิ่งเถียนเสียหลัก นางพลันถอยกายปราด รั้งหอกซ่อนไว้ด้านหลัง กล่าวเสียงเจื้อยแจ้วว่า “ผ่านไปอีกระยะหนึ่ง เอียนหยานคงมิใช่คู่มือของเถียนน้อยแล้ว”

เมิ่งเถียนซึ่งมีอายุเพียงสิบเจ็ดปีรีบคารวะ กล่าวถ่อมตน สร้างความรู้สึกที่ดีแก่ผู้คน

เสียงฝีเท้าดังขึ้น หลี่สงชักนำนายทัพชวีโต่วฉีซึ่งมีสีหน้าขุ่นเคืองเดินตรงมา เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า หลี่สงกล่าวกระพือยุยงให้นายทัพชวีมาหาเรื่องกับตน ดังนั้นชิงกล่าวว่า “หลายวันนี้ยังไม่มีโอกาสสนทนากับนายทัพชวี เชิญ” พลางหมุนตัวเข้ากระโจม นายทัพชวีงงงันวูบหนึ่งจึงติดตามเข้าไป

หลี่สงคิดติดตามเข้ากระโจม กลับถูกเถิงอี้ขวางไว้ อ้างว่าเซี่ยงเส้าหลงสั่งให้เขาหารือเรื่องเปลี่ยนเส้นทางกับหลี่สง ขอเชิญหลี่สงไปที่กระโจมของเขา

สูญเสียคู่เคียงกาย

เซี่ยงเส้าหลงกับนายทัพชวีพอเข้ากระโจมนั่งเรียบร้อย นายทัพชวีถามว่า "พระอาจารย์เปลี่ยนเส้นทางอย่างกะทันหัน ไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใด?"

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงจวงเซียงอ๋องทรงมอบหมายให้เขาทำงานอย่างเต็มที่ ตอนนี้กลับปรากฏนายทัพผู้หนึ่งมาเค้นถามเขา แสดงว่าเขาไม่มีฐานะใดในทัพฉิน อย่างมากเพียงเป็นคนโปรดของเจ้ารัฐฉินเป็นคนสนิทของหลี่ปู้เหว่ยเท่านั้น ยามนั้นสะกดจิตระงับใจกล่าวว่า "นายทัพชวีได้ยินข่าวหรือไม่ว่า หยางเฉวียนจวินคิดส่งคนมาจัดการกับพวกเรา?"

นายทัพชวีกล่าวว่า "หากเป็นเรื่องนี้ พระอาจารย์โปรดวางใจ แม่ทัพเมิ่งมีคำสั่งแต่แรก สิบกว่าวันมานี้เราส่งหน่วยสอดแนมออกไป หากมีคนสะกดรอยตามมา ต้องไม่อาจรอดพ้นจากหูตาของเรา"

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า "นายทัพชวีกำหนดเส้นทางการเดินทางไว้ก่อนหรือไม่?"

นายทัพชวีเข้าใจความหมายในวาจาของอีกฝ่าย ตอบว่า "กำหนดไว้แต่แรกแล้ว แต่นอกจากเรา พระอาจารย์และผู้คุมกำลังไม่กี่คนแล้ว แม้แต่ท่านเสนาบดีหลี่ยังไม่ทราบรายละเอียด ดังนั้นพระอาจารย์ไม่ต้องวิตกว่าข่าวคราวจะรั่วไหลออกไป"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ขอเพียงคนของนายทัพชวีมีไส้ศึกคนหนึ่ง ก็สามารถทิ้งรหัสอยู่ตามรายทางให้ศัตรูติดตามมา จากนั้นเลือกชัยภูมิซุ่มโจมตีพวกเรา โดยเฉพาะส่วนที่ติดกับรัฐหานอันตรายที่สุด”

นายทัพชวีกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า “หากเป็นเช่นนั้น เปลี่ยนเส้นทางก็ไม่มีประโยชน์ พวกมันสามารถลงมือต่อพวกเราก่อนเข้าสู่รัฐจ้าว มิสู้ใช้เส้นทางเดิม สู้ไม่ได้ ยังหนีเอาชีวิตรอดเป็นผลสำเร็จ”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “นายทัพชวีคล้ายไม่เห็นด้วยกับข้าพเจ้าที่เปลี่ยนเส้นทาง ไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใด?”

คำถามนี้ร้ายกาจยิ่ง หากนายทัพชวีหาเหตุผลไม่ได้ เซี่ยงเส้าหลงก็สามารถลงโทษอีกฝ่ายฐานขัดคำสั่งสั่งการเดินทัพ

นายทัพชวีงงงันวูบจึงกล่าว “แม่ทัพเมิ่งมอบหมายให้เราดูแลความปลอดภัยของพระอาจารย์ เราย่อมต้องคำนึงถึงความปลอดภัยเป็นอันดับแรก”

เซี่ยงเส้าหลงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่า ระหว่างนายทัพชวีกับแม่ทัพหลี่ ผู้ใดเป็นผู้รับผิดชอบ เขาเพิ่งรับคำสั่งข้าพเจ้า แต่นายทัพชวีกลับไม่เห็นข้าพเจ้าอยู่ในสายตา ไม่ทราบนายทัพชวีมีคำอธิบายหรือไม่?”

นายทัพชวีทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงมีโทสะขึ้นมา ดังนั้นกล่าวเสียงอ่อนลงว่า “เราไม่กล้าไม่เชื่อฟังคำสั่งพระอาจารย์ เพียงแต่...”

เซี่ยงเส้าหลงตัดบทว่า “พรุ่งนี้พวกเราจะข้ามแม่น้ำ ท่านส่งคนว่ายน้ำข้ามไปดูลาดเลาแล้วหรือไม่?”

นายทัพชวีงงงันวูบจึงกล่าว “แพไม้ยังต่อไม่เสร็จ น้ำในแม่น้ำก็เย็นเฉียบปานนั้น...”

เซี่ยงเส้าหลงยืดกายขึ้น เดินถึงหน้าประตูกระโจม ร้องเรียกจิงจวิ้นเข้ามา สั่งการว่า “เรียกระดมพี่น้องหลายคนว่ายน้ำข้ามไปดูสภาพที่ฝั่งตรงข้าม ให้ดำเนินการเป็นการลับ หากพบเห็นอันใด อย่าได้สร้างความตื่นตัวแก่ศัตรู เข้าใจหรือไม่?”

จิงจวิ้นรับคำสั่งไปดำเนินการ นายทัพชวีก้มศีรษะ แต่สีหน้าไม่พอใจอย่างยิ่ง เซี่ยงเส้าหลงสั่งการเช่นนี้ เท่ากับระบุว่านายทัพชวีทำงานหย่อนยาน

เซี่ยงเส้าหลงความจริงไม่คิดไปสืบความเคลื่อนไหวที่ฝั่งตรงข้าม เพียงแต่หนึ่งนั้นได้รับคำเตือนจากเสี้ยวเยี่ยถัน ไม่แน่ว่าหยางเฉวียนจวินจะยืมมือชาวหานมาทำร้ายเขา อีกประการเขาเกิดการเผชิญหน้ากับนายทัพชวีซึ่งไม่ให้เกียรติแก่เขา พลันบังเกิดปฏิภาณวูบ นึกหาวิธีทอนความโอหังของอีกฝ่าย

คำสั่งการไม่ได้รับการปฏิบัติ ถือเป็นข้อห้ามของการเดินทัพหาก นายทัพชวีหรือหลี่สงเปลือกนอกปฏิบัติตาม หากแข็งขืนอย่างลับๆ พานอาศัยป้ายอาญาสิทธิ์ซึ่งจวงเซียงอ๋องประทานให้ปลดทั้งสองออกจากตำแหน่ง ให้เถิงอี้รักษาการแทน ยามนั้นเซี่ยงเส้าหลงไม่มีกะใจสนทนากับนายทัพชวีสืบไป บอกให้อีกฝ่ายไปได้ แต่กำชับว่าห้ามมิให้เปิดเผยเรื่องการเปลี่ยนเส้นทางต่อผู้ใด

ท้องฟ้ามืดค่ำลง เซี่ยงเส้าหลงนั่งรับประทานอาหารกับภรรยาหญิงรับใช้ในกระโจม

จี้เอียนหยานพอทราบสาเหตุที่เซี่ยงเส้าหลงเปลี่ยนเส้นทาง พลอยเกิดความชื่นชมต่อภูมิรอบรู้ของหลี่ซือ

ระหว่างที่สนทนากัน ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงคนวุ่นวาย จากนั้นเป็นเสียงเถิงอี้ร้องเรียกที่เบื้องนอกว่า “น้องสามออกมาสักครา”

เซี่ยงเส้าหลงได้ยินอีกฝ่ายกล่าวเสียงทุ้มหนัก ฉุกคิดว่าผิดท่า รีบเลิกกระโจมออกไป บนพื้นที่ว่างหน้ากระโจมยืนเต็มไปด้วยผู้คน หลี่สงกับนายทัพชวีและพวกล้วนมาพร้อมหน้า

จิงจวิ้นซึ่งเพิ่งกลับมารายงานว่า “พระอาจารย์เซี่ยง ข้าพเจ้าพอขึ้นฝั่งตรงข้าม ก็เผชิญศัตรูผู้นี้กำลังปลดทุกข์เบาอยู่ ดังนั้นจำต้องขัดคำสั่งท่าน คร่ากุมมันกลับมา”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน กวาดตาไปยังนายทัพชวีและพวกทุกคน

มีสีหน้าเคร่งเครียด โดยเฉพาะสีหน้านายทัพชวีปรากฏแววละอายขึ้นยามนั้นคนของตระกูลอูสองคน คุมตัวชายฉกรรจ์ที่ถูกมัดมือไพล่หลังตลอดทั้งร่างเปียกชุ่มโชก หนาวเหน็บจนหน้าซีดปากสั่นผู้หนึ่งมาถึงเบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลง กดให้อีกฝ่ายคุกเข่าลง

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “เจ้าเป็นใคร?”

ชายฉกรรจ์นั้นก้มศีรษะกล่าวว่า “ผู้ต่ำต้อยเติ้งเจี่ย เป็นคนเลี้ยงสัตว์รัฐหาน เดินทางผ่านมายังที่นี้ เหตุใดคร่ากุมตัวผู้ต่ำต้อยไว้?”

จิงจวิ้นซึ่งยังสวมชุดกันน้ำสอดคำขึ้น “อย่าได้หลงเชื่อมัน คนผู้นี้ซ่อนอาวุธหน้าไม้ ต้องมิใช่ตัวดี”

เถิงอี้ยื่นส่งกระบี่เล่มหนึ่งต่อเซี่ยงเส้าหลง กล่าวเสริมว่า “ดูจากรูปแบบของอาวุธ คนผู้นี้อาจมาจากรัฐเอี้ยน”

เสี้ยวเยี่ยถันที่ด้านข้างร้องอุทานคำหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงก็คิดไม่ถึงว่าศัตรูมีส่วนเกี่ยวข้องกับรัฐเอี้ยน พลันบังเกิดความคิดแปลกประหลาดขึ้นออกคำสั่งให้คนของตระกูลอูทั้งสองคุมตัวเติ้งเจี่ยไปเปลี่ยนเสื้อผ้าแห้งสะอาด เขาจะสอบปากคำศัตรูด้วยตัวเอง จากนั้นสั่งนายทหารรอบข้างย้ายไปประจำที่ หากแต่รั้งตัวหลี่สงกับนายทัพชวีไว้

นายทัพชวีพลันคุกเข่าลง กล่าวว่า “เราชะล่าเลินเล่อ ยินดีรับโทษทัณฑ์”

หลี่สงอับจนปัญญา ได้แต่คุกเข่าลงรับโทษทัณฑ์อีกผู้หนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงว่าผลการรุกอย่างเปะปะกลับทอนความโอหังของทั้งสองลง แต่สถานการณ์คับขัน ไม่อาจปลุกปลอบความยินดีขึ้นยื่นมือประคองทั้งสองขึ้นมา

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวเสริมว่า “ทุกประการรอจนเค้นถามเติ้งเจี่ยผู้นี้แล้วค่อยว่ากล่าว แต่ว่าหากเราเป็นมัน ยอมรับว่าเป็นศัตรูต้องตาย ไม่ยอมรับกลับมีหนทางรอด ดังนั้นไม่ขอสารภาพเด็ดขาด”

เถิงอี้ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่เรา ดีที่อากาศเพิ่งหนาวไม่นาน เราจะค้นหาตามหลุมดินข้างเคียง ดูว่ามีผู้ช่วย

ที่เราต้องการหรือไม่” กล่าวจบปลีกตัวจากไป

เสี้ยวเยี่ยถันคาดเดาไม่ผิด เติ้งเจี่ยยืนกรานไม่ยอมรับว่าเป็นคนมาสอดแนม

เซี่ยงเส้าหลงสั่งห้ามมิให้นายทัพชวีลงทัณฑ์ทรมานต่อเชลย เพียงจับมัดคนอยู่ในกระโจมหลังหนึ่ง จัดคนเฝ้าดูแล

ไม่นานให้หลัง เถิงอี้กลับมาพร้อมกับหิ้วถุงผ้าใบหนึ่ง ภายในถุงมีวัตถุเคลื่อนไหวยุ่บยั่บ ไม่ทราบซุกซ่อนอันใด จิงจวิ้นกลับดูออกอาสาออกไปหาหลัวไม้ไผ่มา เถิงอี้ก็สั่งคนของตระกูลอูคุมตัวเชลยลุกขึ้นยืน ตัวเองล้วงมือไปในถุงผ้า จับหนูนาสีเทาอมดำขนปุยออกมาตัวหนึ่ง ยื่นถึงเบื้องหน้าเติ้งเจี่ย ถามว่า “เจ้าจะสารภาพหรือไม่?”

เติ้งเจี่ยกัดฟันกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนเลี้ยงสัตว์ มีอันใดให้สารภาพ?”

เสี้ยวเยี่ยถันแค่นหัวร่อกล่าวว่า “เจ้ามิเพียงมีสำเนียงชาวเอี้ยน มิหนำซ้ำหากเป็นคนเลี้ยงสัตว์ เมื่อตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ ไหนเลยไม่กลัวได้?”

เติ้งเจี่ยพอฟังค่อยทราบว่าเผยพิรุธออกมา แต่ยังกล่าวอย่างยืนกรานว่า “เราไม่เข้าใจว่าพวกท่านกล่าวอันใด หากไม่เชื่อว่าเราเป็นคนหมู่บ้านตระกูลเติ้งที่ฝั่งตรงข้าม ก็ส่งคนไปสอบถามดู”

จิงจวิ้นถือหลัวไม้ไผ่กลับมา ร้องบอกว่า “ถอดกางเกงของมันออก”

ทุกผู้คนไม่ทราบว่าจิงจวิ้นคิดทำอะไร คนของตระกูลอูทั้งสองพากันถอดเสื้อกางเกงเติ้งเจี่ยออก จนเปลือยเปล่าล่อนจ้อนต่อหน้าผู้คน

จิงจวิ้นครอบฝาหลัวลงบนร่างท่อนล่างของเติ้งเจี่ย ใช้เชือกผูกรอบตะโพกของอีกฝ่าย แล้วบอกให้กดคนนั่งลง

เถิงอี้ก็เปิดฝาอีกปลายหนึ่งของหลัวไม้ไผ่ขึ้น หย่อนหนูนาลงไป จากนั้นปิดฝาเรียบร้อย ภายในหลัวจึงบังเกิดเสียงหนูนาวิ่งเพ่นพ่าน พร้อมกันนั้นหลัวไม้ไผ่และเติ้งเจี่ยล้วนสั่นระริกขึ้นมา

ทุกผู้คนค่อยเข้าใจในบัดดล เห็นว่าวิธีนี้ยังทารุณกว่าลงทัณฑ์

ทรมานอีก เติ้งเจี่ยพลันร้องเสียงแหลมเล็กว่า “เซี่ยงเส้าหลง เจ้าอำมหิตนัก”

หลี่สงย่อกายลงกล่าวว่า “เจ้าทราบได้อย่างไรว่าเขาคือเซี่ยงเส้าหลง?”

เติ้งเจี่ยค่อยรู้สึกตัวพลั้งปากไป แต่ยามนี้ไม่มีเวลาโต้แย้ง เพียงกลอกตาตามความเคลื่อนไหวของหนูนาซึ่งอยู่ในหลัว มีแต่เขาที่รับรู้ถึงการ *“วิ่งเพ่นพ่าน”* ของมัน

เซี่ยงเส้าหลงเลียนแบบหลี่สง ย่อกายลงกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า “บอกมาแต่โดยดีเถอะ หากพิสูจน์ว่าเจ้าบอกความจริง พวกเราออกเดินทางสักระยะทางหนึ่งจะปลดปล่อยท่าน”

เถิงอี้จับจ้องมองอีกฝ่าย กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “หนูนาวิ่งจนเหนื่อยแล้ว นึกอยากกินอะไร เจ้าคงไม่รอถึงตอนนั้นค่อยบ่งบอกกระมัง?”

จิงจวิ้นยิ้มพลางกล่าวว่า “เจ้ายิ่งบ่งบอกโดยเร็ว ยิ่งรักษาอวัยวะส่วนที่ใช้กำเนิดบุตรได้”

เติ้งเจี่ยไม่ทราบถูกหนูนาตะกุยหรือกัดใส่ พลันแผดเสียงร้องออกมา ร่ำร้องว่า “ผู้ต่ำต้อยรับสารภาพแล้ว คราครั้งนี้ผู้ต่ำต้อยได้รับคำสั่งไท่จื่อตันมา รีบจับหนูนาออกมา”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าเติ้งเจี่ยพังทลายแล้ว ดังนั้นปรายตาบอกใบ้ต่อเถิงอี้ ให้จับหนูนาออกจากหลัว พร้อมกับเร่งรัดอีกฝ่ายบอกความจริง เถิงอี้คว้าจับหนูนาออกมา เติ้งเจี่ยถึงกับแตกตื่นจนอุจจาระปัสสาวะเรี่ยราด หลั่งเหงื่อโซมกาย บอกความจริงออกโดยเร็ว

คำสารภาพของเติ้งเจี่ย มิเพียงเปิดเผยแผนการของรัฐเอี้ยน ทั้งยังคลี่คลายปมปริศนาที่หลงหยางจวินถูกซุ่มโจมตีในรัฐจ้าวอีกด้วย ที่แท้รัฐเอี้ยนถูกทัพจ้าวภายใต้การนำของเหลียนผ่อโอบล้อมไว้ ได้แต่ตั้งรับไม่มีปัญญาคลายวงล้อม รัชทายาทรัฐเอี้ยนนามไท่จื่อตันจึงมีบัญชาให้ขุนพลคู่ใจนามฉีอี้ล่วนนำมือดีสามพันฝ่าวงล้อมออกไป แยกย้ายกันแทรกซึมเข้าสู่รัฐจ้าว คิดสร้างความปั่นป่วนในนครหานตาน เพื่อให้

ทัพจ้าวถอนกำลังกลับคืน

ดังนั้นมือดีรัฐเอี้ยนซุ่มโจมตีหลงหยางจวิน ยังดีที่เซี่ยงเส้าหลงร่วมทางไป จึงช่วยชีวิตหลงหยางจวินไว้ เมื่อทำงานล้มเหลว รัฐเอี้ยนก็ฆ่าชาวฉีซึ่งซื้อตัวไว้เป็นการปิดปาก ป้ายความผิดไปที่เถียนตาน

คราครั้งนี้ไท่จื่อตันได้รับรายงานจากหูตาซึ่งกระจายอยู่ตามรัฐต่างๆ ว่า เซี่ยงเส้าหลงนำคณะทูตออกจากรัฐฉิน จึงแจ้งให้ฉีอี้ล่วน ซึ่งซ่อนตัวอยู่ในรัฐจ้าว ให้หาทางปลอมตัวเป็นชาวจ้าวลอบสังหารเซี่ยงเส้าหลง ควรทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงถือเป็นตัวแทนจวงเซียงอ๋อง หากเซี่ยงเส้าหลงถูกฆ่า ทัพฉินต้องไม่นิ่งดูดาย ขอเพียงทัพฉินยกกำลังบุกรัฐจ้าว เหลียนผ่อย่อมต้องถอนกำลังจากการปิดล้อมรัฐเอี้ยน กลับไปสู้ศึกกับทัพฉิน

ฉีอี้ล่วนเป็นคนเจ้าอุบายความคิด ดังนั้นวางกำลังหูตาอยู่บนเส้นทางที่เซี่ยงเส้าหลงมุ่งสู่รัฐวุ่ย ในที่สุดตกลงใจเมื่อคณะของเซี่ยงเส้าหลงข้ามแม่น้ำไป จะปลอมตัวเป็นทหารจ้าวซุ่มโจมตี เมื่อถึงเวลาเซี่ยงเส้าหลงข้ามแม่น้ำไม่สำเร็จ ทั้งไม่กล้าล่วงล้ำเข้ารัฐหาน ได้แต่ข้ามอาณาเขตรัฐจ้าวไป อย่างนั้นฉีอี้ล่วนจะอาศัยกำลังทหารที่มากกว่าจู่โจมสังหารเซี่ยงเส้าหลง

ทุกผู้คนรับฟังจนขมวดคิ้ว ชาวเอี้ยนเหล่านี้ก่อการร้ายในสถานที่ของผู้อื่น ไม่มีข้อกริ่งเกรงใด พวกเขาก็ไม่กล้าติดต่อกับรัฐจ้าวและรัฐหาน เพื่อป้องกันปัญหาแทรกซ้อน นับเป็นเรื่องปวดเศียรเวียนเกล้าจริงๆ นอกจากนี้คนของหยางเฉวียนจวินยังอาจสมคบคิดกับชาวหานจัดการกับพวกเขา เนื่องจากคณะทูตมีจำนวนคนนับพัน เป็นเป้าหมายอันเด่นชัด ยากหลบรอดจากการซุ่มโจมตีได้

เซี่ยงเส้าหลงและพวกหารืออยู่ครู่หนึ่ง ยังนึกหาแผนการรับมือไม่ได้ นายทัพชวีเสนอให้ข้ามแม่น้ำ ชิงบุกจู่โจมใส่กองกำลังของฉีอี้ล่วน แต่เสี้ยวเยี่ยถันเห็นว่าฝ่ายตรงข้ามมีกำลังมากกว่าสามเท่า หากคิดต่อสู้แตกหักรังแต่ตายเปล่า

หลี่สงเสนอให้ละทิ้งกระโจมหลบหนีไปยามวิกาล ปัญหาอยู่ที่ทั้งหมดมีกำลังนับพัน ต่อให้เคลื่อนไหวรวดเร็วปานใด จะช้าเร็วต้องถูกฝ่ายตรงข้ามติดตามทัน

เถิงอี้เสนอให้แยกจำนวนเต็มออกเป็นหน่วยย่อย กระจายกำลังเป็นหลายทาง อย่างนั้นศัตรูไม่ทราบว่าจะติดตามกลุ่มใดดี เซี่ยงเส้าหลงตกลงรับข้อเสนอของเถิงอี้ สั่งให้ทั้งหมดไปดำเนินการ

เกล็ดหิมะยังโปรยปรายลงจากฟ้า คณะทูตรื้อถอนกระโจมอย่างเงียบงัน ตระเตรียมออกเดินทาง เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ จิงจวิ้น เสี้ยวเยี่ยถันหลี่ซือ พร้อมด้วยคนของตระกูลอูสิบสองคนหมอบซุ่มอยู่ริมฝั่ง จับตาดูความเคลื่อนไหวที่ฝั่งตรงข้าม

ในป่าเขาอันมืดมิดเงียบสงัดงัน หากมิใช่จับตัวเตี้งเจี่ยได้เค้นถามความจริงทั้งมวล ยากจะยอมเชื่อว่ามีศัตรูสามพันคนคอยซุ่มทำร้าย

หลี่สงรุดมารายงานว่า “พระอาจารย์ ทุกฝ่ายตระเตรียมพร้อมสามารถออกเดินทางได้”

เซี่ยงเส้าหลงมีคำสั่งให้เริ่มเดินทาง ทัพฉินแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มละห้าร้อยนาย จูงม้าผลักดันรถแยกย้ายไปยังแม่น้ำตอนบนและตอนล่าง แสงไฟจากโคมลมคลั่งตายสว่างวูบวาบ คล้ายหนอนหิ่งห้อยจำนวนมากมายสุดคณะนับ

จี้เอียนหยาน อูถิงฟางกับกงจู้สามพร้อมด้วยคนของหลี่ปู้เหว่ยสามร้อยนายอาศัยความมืดปกปิดร่องรอย ล่าถอยเข้าดงสนแดง เนื่องจากเป็นยามวิกาล ยากแก่การจำแนกเส้นทาง การเคลื่อนกำลังจึงเชื่องช้าราวหอยทาก ใช้เวลาหนึ่งชั่วยาม ทัพฉินทั้งสองกลุ่มค่อยแยกออกจากกัน

ตามแผนการที่วางไว้ ยี่สิบวันให้หลังทั้งหมดจะสมทบกันที่ภูเขาหยางฉังริมแม่น้ำซินสุ่ย ซึ่งอยู่ระหว่างแดนต่อแดนของรัฐจ้าวกับรัฐหาน หากผ่านไปสามวันยังไม่พบหน้า ก็ให้มุ่งตรงสู่เทือกเขาเหิงหลง ซึ่งอยู่

ระหว่างรัฐฉีกับรัฐจ้าว

เถิงอี้พลันอุทานเบาๆ ว่า “มีความเคลื่อนไหวแล้ว”

ได้ยินบนภูเขาฝั่งตรงข้ามบังเกิดเสียงฝีเท้าผู้คนและเสียงเกือกม้าดังขึ้น จากนั้นจุดคบไฟหลายร้อยอัน จนคล้ายมังกรอัคคีสองตัวเคลื่อนตัวไปยังแม่น้ำตอนบนกับตอนล่าง ฉีอี้ล่วนเมื่อทราบว่าร่องรอยถูกฝ่ายเซี่ยงเส้าหลงพบเห็นย่อมไม่ปกปิดซ่อนเร้นอีกต่อไป

เซี่ยงเส้าหลงรอจนแสงคบไฟเหล่านั้นเคลื่อนไปไกลโข ค่อยกล่าวว่า “จวิ้นน้อยข้ามแม่น้ำไปดูลาดเลาก่อน หากศัตรูถอนกำลังไปจนหมดสิ้นพรุ่งนี้เช้าพวกเราค่อยล่องแพข้ามแม่น้ำไป”

จิงจวิ้นรับคำ นำคนของตระกูลอูทั้งสิบสองคน ผลักดันแพไม้สองแพลงน้ำ ล่องแพไปยังฝั่งตรงข้าม หลี่ซือกับเสี้ยวเยี่ยถันติดตามไป ส่วนเซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้เดินเข้าดงสนแดงอย่างปลอดโปร่ง กองกำลังรัฐเอี้ยนสร้างความปั่นป่วนแก่พวกเขาอยู่บ้าง แต่ตอนนี้เหตุการณ์นับว่าคลี่คลายไปชั่วคราว

เซี่ยงเส้าหลงคิดกล่าวกระไร พลันเบิกตาไปยังเบื้องหน้า เถิงอี้ก็ร้องโพล่งว่า “ผิดท่าแล้ว”

เห็นในดงสนแดงปรากฏประกายสีแดงเพลิงพวยพุ่ง คบไฟนับพันเคลื่อนตัวเป็นรูปพัดบีบคั้นมาจากริมดง เสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังจากไกลเป็นเคลื่อนใกล้เข้ามา ทั้งสองค่อยนึกถึงหยางเฉวียนจวิน ซึ่งคิดร้ายต่อพวกเขา ยามตื่นตระหนกพากันชักกระบี่ วิ่งตะบึงไปยังดงสนแดงซึ่งอยู่ห่างครึ่งลี้

ผู้รุกรานมีกำลังไม่ต่ำกว่าห้าพันคน เร้นกายเข้าดงไม้มาโดยไร้เสียงจวบกระทั่งเผชิญกับเวรยามซึ่งกระจายอยู่รอบนอก ค่อยเปิดฉากบุกจู่โจมอย่างเปิดเผย ฝ่ายตรงข้ามปิดทางดงไม้กับแม่น้ำตอนบนและล่างทั้งสามไว้ หากคิดหลบหนี ได้แต่กระโดดลงน้ำ ท่ามกลางอากาศเหน็บหนาว ผู้ที่ลงน้ำไปคงต้องหนาวตาย นี่เป็นแผนทำลายล้างที่ไม่ปล่อยปละละเว้นผู้คนรอดชีวิตแม้สักคนเดียว ทั้งซุ่มรอโอกาสเป็นมั่นเหมาะ

แล้วค่อยลงมือด้วยอำมหิต

ในเสียงโห่ร้องสะท้านแก้วหู จี้เอียนหยานบงการคนของนางคุ้มกันอูถิงฟาง กงจู้สาม ชุนอิ๋งและพวกสี่หญิงรับใช้กับเมิ่งอู่เมิ่งเถียนสองพี่น้องล่าถอยไปยังแม่น้ำ

หากมิใช่ต้นสนแดงขวางทาง ประกอบกับภูมิประเทศลุ่มๆ ดอนๆ ทั้งยังเป็นยามวิกาล ทำให้ศัตรูไม่อาจยิงหน้าไม้ออก ไม่เช่นนั้นพวกนางยากจะหลบหนีมาได้ไกลถึงเพียงนี้ แต่หากถูกศัตรูบีบคุกคามถึงริมแม่น้ำก็เป็นวาระสุดท้ายของพวกนางแล้ว

ศัตรูจำนวนมากมายสุดคณานับฮือมาจากทั่วสี่ทิศแปดทาง คนของหลี่ปู้เหว่ยแม้มีฝีมือมิใช่ชั่ว แต่ในสภาพที่มีกำลังน้อยกว่ามากมายจึงถูกฆ่าฟันล้มตายลง เพิ่งออกพ้นจากดงไม้ ชุนอิ๋งกรีดร้องคำหนึ่งถูกลูกธนูยิงทะลุหลังเข้ามา ล้มตายในพงหญ้า อูถิงฟางและพวกร้องคร่ำครวญออกมา ในจำนวนนี้นับจี้เอียนหยานเยือกเย็นที่สุด พลันฉุดดึงมือกงจู้สามร้องบอกว่า “รีบตามข้าพเจ้ามา”

พลางตัดผ่านราวป่าริมดง วิ่งขึ้นเนินเขาเล็กๆ ลูกหนึ่ง อีกด้านหนึ่งก็เป็นดินดอนริมแม่น้ำแล้ว

ยามนี้ข้างกายพวกนางหลงเหลือผู้คนเพียงร้อยกว่าคน ในจำนวนนี้มีอยู่กว่าครึ่งต้องหันกลับไปรับมือศัตรู อีกหกสิบกว่าคนคุ้มกันพวกนางสู้พลางถอยพลาง บุกขึ้นเนินเขาซึ่งสุมคลุมด้วยหิมะอย่างยากเย็น ที่ด้านหลังปรากฏแสงคบไฟลุกช่วงโชติ สาดส่องป่าเขาพงไพรเป็นสีแดงเลือด

พลันปรากฏศัตรูซึ่งแต่งกายเป็นพรานล่าสัตว์สิบกว่าคนโถมมาจากทางขวาง จี้เอียนหยานต่อสู้จนตาแดงฉาน ตวัดทิ่มแทงหอกยาวในมือสังหารศัตรูหลายคน แหวกฝ่าเป็นช่องแห่งหนึ่ง

ทันใด คนผู้หนึ่งเคลื่อนขวางมา ฟาดฟันกระบี่ใส่กงจู้สาม ซึ่งติดตามหลังจี้เอียนหยาน โดยไม่สนใจว่านางเป็นอิสตรีแต่อย่างไร จี้เอียนหยานเพิ่งจ้วงแทงหอกยาวใส่ทรวงอกศัตรูอีกคนหนึ่ง ไม่อาจช่วยเหลือได้

เมิ่งเถียนซึ่งคุ้มกันอยู่ทางซ้ายของนางพลันลอยตัวขึ้น ประกายกระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง ฟันศัตรูผู้นั้นศีรษะหลุดจากบ่า

เห็นแน่ชัดว่าทั้งหมดกำลังจะโถมขึ้นเนินหิมะ พลันปรากฏลูกธนูระดมยิงมาดุจห่าฝน ยิงทำร้ายผู้คนล้มลงอีกสิบกว่าคน ศัตรูพวกมากไล่ติดตามมา ใช้ดาบฟันซ้ำใส่ผู้คนที่ถูกลูกธนูยิงทำร้าย

ชิวอิ๋งพลันสะดุดเสียหลัก ล้มลงกับพื้น เซี่ยอิ๋งกับตงอิ๋งรีบย้อนกลับไปประคองนาง พริบตาที่เชื่องช้าลง เหล่าศัตรูบุกฝ่าแนวหลังเข้ามาได้ ใช้ดาบกระบี่รุมสับสังหาร ดังนั้นเซี่ยอิ๋ง ชิวอิ๋งกับตงอิ๋งทั้งสามถูกเข่นฆ่าสังหารตายอย่างอเนจอนาถ

อูถิงฟางและพวกชมดูจนแทบสิ้นสติไป ล้วนพึ่งพาการคุ้มกันจากเมิ่งอู่กับเมิ่งเถียนจนขึ้นถึงบนเนินหิมะ ผู้คนที่หลงเหลืออยู่สามสิบกว่าคน อาศัยภูมิประเทศเบื้องสูงด้านทานศัตรูไว้ชั่วขณะ แต่ดูท่าไม่อาจยันไว้เป็นเวลานานได้

ยามนั้นเซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้เพิ่งเร่งรุดถึง เมื่อไม่พบเห็นชุนอิ๋งและพวก ก็ทราบว่าเกิดเรื่องราวใด เซี่ยงเส้าหลงร้องบอกว่า “รีบไปยังแม่น้ำ จิงจวิ้นอยู่ทางด้านนั้น”

อูถิงฟางร้องเรียก “เส้าหลง” ก็ถูกเมิ่งอู่ฉุดลากไป จี้เอียนหยานร้องเตือนว่า “อย่าได้สู้พัวพันนานไป”

พลางชักนำอูถิงฟาง กงจู้สาม เมิ่งอู่กับเมิ่งเถียนวิ่งลงจากเนินสู่แม่น้ำ

เถิงอี้โถมขึ้นบนเนินแต่แรก สะบัดฟาดฟันกระบี่ กระบี่ไปถึงที่ใดไม่มีใครต้านติดได้ ส่วนเซี่ยงเส้าหลงสกัดศัตรูที่คิดไล่ตามจี้เอียนหยานไปจำนวนสิบกว่าคนเอาไว้ ลงมือฆ่าฟันเป็นการใหญ่

ศัตรูนับร้อยหนุนเนื่องขึ้นเนินมา มีคนร้องบอกว่า “เซี่ยงเส้าหลงอยู่ที่นี้”

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งฟาดฟันศัตรูสองคนล้มลง กวาดตาสำรวจมองเห็นฝ่ายตรงข้ามฮือมาจากทางด้านหลัง ที่ข้างกายนอกจากเถิงอี้แล้ว

ฝ่ายตนล้วนตายหมดสิ้น ทราบว่าหากยังไม่หลบหนี คงต้องทิ้งชีวิตไว้เช่นกัน

ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงตวาดก้อง ร่ายรำกระบี่บุกฝ่าถึงข้างกายเถิงอี้ร้องชักชวนว่า “รีบไป”

ยามนี้ทั้งสองรับบาดแผลตามร่างกายหลายแห่ง เถิงอี้ล่วงรู้สถานการณ์เป็นอย่างดี ขวางกระบี่กวาดกราด ปรากฏศัตรูสองคนหลั่งโลหิตสะดุดล้มลง ที่หลงเหลือแตกฮือล่าถอยไป

ทั้งสองสู้พลางถอยพลาง แต่ถูกศัตรูพัวพันไว้ ยากหนีรอดได้ เซี่ยงเส้าหลงเห็นฝ่ายตรงข้ามยังบุกมาจากดงสนแดง พานฉุดดึงมือเถิงอี้ล้มตัวเกลือกกลิ้งลงจากเนิน ดีที่หิมะตกติดต่อกันหลายวัน เนินเขาที่สุมด้วยหิมะทั้งลื่นทั้งอ่อนนุ่ม พริบตานั้นทั้งสองเกลือกกลิ้งลงถึงพื้นแล้ว

ฝ่ายศัตรูไล่ตามลงจากเนินราวคลุ้มคลั่ง ทั้งสองเพิ่งคืบคลานลุกขึ้น เถิงอี้พลันซวนเซเสียหลัก ที่ไหล่ซ้ายถูกลูกธนูดอกหนึ่งยิงใส่ สองฟากข้างปรากฏศัตรูด้านละสิบกว่าคนเข่นฆ่ามาถึง

เซี่ยงเส้าหลงล้วงเข็มบินออกมาซัดจู่โจมออก ศัตรูเหล่านั้นยังไม่ทราบเป็นเรื่องราวใด ปรากฏผู้คนหกเจ็ดคนถูกเข็มล้มลง ที่หลงเหลือถอยห่างไปด้วยความตระหนก ทันใดแสงไฟมืดสลัวลง ที่แท้เนินหิมะลื่นยิ่ง ผู้คนที่ถือคบไฟหลายคนยืนไม่มั่น ลื่นไถลลงจากเนิน คบไฟหลายอันดับวูบไป

เถิงอี้ยื่นมือไปด้านหลัง ถอนดึงลูกธนูพร้อมกับโลหิตเลือดเนื้อออกมา สะบัดมือปักลูกธนูใส่ลำคอศัตรูที่อยู่ทางซ้ายมือด้านหลังคนหนึ่ง เนื่องจากสวมเสื้อเกราะคุ้มครองกาย ลูกธนูเพียงจมลึกไปในเลือดเนื้อ เถิงอี้นิ้วเศษ ไม่เช่นนั้นอาศัยลูกธนูดอกนี้คงทำร้ายเขาจนลุกไม่ขึ้นแล้ว

ทั้งสองอาศัยความมืดสลัวของท้องทุ่ง บุกทะลวงสังหารศัตรูที่ขวางทางอีกขบวนหนึ่ง ฝ่าวงล้อมวิ่งตะบึงไปยังแม่น้ำ แสงสว่างคบไฟจำนวนมากโอบล้อมมาจากทางซ้ายขวาและด้านหลัง เสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังไม่ขาดหู

ชั่วพริบตาทั้งสองมาถึงที่ดอนริมฝั่ง จิงจวิ้นพลันวิ่งสวนมา ร้องบอกว่า “รีบหนี” พลางชักนำพี่ร่วมสาบานทั้งสองวิ่งลงสู่ริมแม่น้ำ

ยามนี้แพไม้ที่บรรทุกจี้เอียนหยานและพวกเพิ่งพ้นจากฝั่ง ส่วนแพไม้อีกแพหนึ่งเทียบฝั่งรอคอยพวกเขาอยู่ เซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้และจิงจวิ้นกระโดดลงแพ จากนั้นใช้ถ่อค้ำไปยังฝั่งตรงข้าม

แพไม้ทั้งสองแพล่องถึงกลางแม่น้ำ ศัตรูพวกมากก็ติดตามถึงริมฝั่ง ทุกผู้คนระดมยิงธนูใส่พวกเขา คนของตระกูลอูทั้งสิบสองคนยืนเป็นกำแพงมนุษย์ชั้นหนึ่ง ใช้กระบี่ปัดป่ายลูกธนู เสียงแผดร้องพลันดังหนึ่งในจำนวนนั้นถูกลูกธนูยิงใส่ ล้มลงบนร่างเซี่ยงเส้าหลง

เถิงอี้ร้องอุทานคำหนึ่ง จากนั้นร้องบอกว่า “ย่อร่างลง”

ไม่ทันขาดคำ ปรากฏผู้คนอีกสามคนถูกลูกธนูยิงใส่

ในที่สุดแพไม้พ้นจากรัศมีการยิงของลูกธนู บรรลุถึงฝั่งตรงข้าม เหล่าศัตรูแม้ร่ำร้องด่าทอ กลับไม่อาจทำอย่างไรได้ คิดไม่ถึงในสภาพที่มีจำนวนคนมากกว่าอย่างมหาศาล ยังถูกอีกฝ่ายหนึ่งรอดได้

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งกระโดดขึ้นฝั่ง อูถิงฟางก็ส่งเสียงร้องร่ำคร่ำครวญล้มตัวเข้ามายังอ้อมอกของเขา

จิงจวิ้นก็ร้องเรียก “กงจู้สาม” เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามองด้วยความตระหนก เห็นกงจู้สามจ้าวเซี่ยนล้มพับกับอ้อมอกของจี้เอียนหยานที่ทรวงอกถูกลูกธนูยิงทะลุร่าง ขาดใจตายแต่แรก

มาตรว่าบาดแผลบนร่างได้รับการพันผ้าพันแผลแล้ว แต่หัวใจเซี่ยงเส้าหลงยังปรากฏโลหิตหยดหยาด ขณะที่เขาเข้าใจว่าตัวเองสามารถคุ้มครองสตรีที่ตนรัก ศัตรูกลับเข่นฆ่าสังหารพวกนางต่อหน้าต่อตา

ในกลียุคเช่นนี้ สตรีส่วนใหญ่ต้องพึ่งพาบุรุษ หากบุรุษของพวกนางประสบเคราะห์กรรม พวกนางมิใช่ตกเป็นสมบัติของบุรุษอื่นที่เข้มแข็งกว่าก็ต้องเผชิญกับชะตากรรมอันอนาถยิ่งกว่า

ซู่หนี่ ซูเอ๋อ หนีฮูหยินตายอย่างอนาถ ถิงฟางซื่อล้มป่วยเสียชีวิต

เซี่ยงเส้าหลงล้วนทราบเรื่องในภายหลัง มาตรว่าเศร้าสลด แต่ก็ไม่เทียบเท่ากับเห็นกงจู้สามกับหญิงรับใช้ทั้งสี่ถูกสังหารทั้งเป็น

นึกถึงรอยยิ้มพริ้มพรายของพวกนางเมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ เซี่ยงเส้าหลงต้องบังเกิดความเสียใจอย่างรุนแรง หากแม้นเขาไม่ได้นำพวกนางร่วมทางคงไม่เกิดโศกนาฏกรรมเช่นนี้ขึ้น

เซี่ยงเส้าหลงนึกอยู่ตลอดเวลาว่า โชคเข้าข้างตัวเขา นับตั้งแต่แรกเข้าสู่นครหานตาน ต่อสู้ช่วงชิงกับเหลียนจิ่น เดินทางสู่นครต้าเหลียนขโมยบันทึกลับหลูปันกลับมา ช่วยเหลือตระกูลอูกับจีฮองเฮาและเสี่ยวผานหลบหนีสู่นครเสียนหยาง จวบกระทั่งคร่ากุมจ้าวมู่ทั้งเป็น โชคอยู่ข้างเขาตลอดเวลา ทำให้เขาเกิดความรู้สึกว่า ไม่ว่าเผชิญเภทภัยอย่างไรล้วนรับมือได้

แต่การตายของกงจู้สามกับหญิงรับใช้ทั้งสี่ ทำลายความฝันอันเพริศแพร้วของเขาไป คราครั้งนี้พวกนางไม่ได้พ่ายแพ้แก่กุศโลบาย หากแต่แพ้พ่ายต่อโชคชะตา

เซี่ยงเส้าหลงมองดูหลุมฝังศพใหม่ที่นูนขึ้น นึกถึงซุนอิ๋งเหล่าหญิงรับใช้ คนของตระกูลอูทั้งสี่ที่ตอนข้ามแม่น้ำยังต้านทานลูกธนูอยู่ ตลอดจนคนของหลี่ปู้เหว่ยสามร้อยนาย ต้องบังเกิดเพลิงแค้นลุกฮือโหมอย่างรุนแรง เซี่ยงเส้าหลงจะไม่ปล่อยปละละเว้นหยางเฉวียนจวิน ยิ่งไม่ปล่อยปละละเว้นชาวเอี้ยน มีแต่ใช้โลหิตจึงชำระล้างหนี้โลหิตได้

อูถิงฟางเอาแต่ร่ำไห้ในอ้อมอกของจี้เอียนหยานซึ่งน้ำตาเอ่อคลอหน่วย สร้างความหดหู่ใจแก่ผู้รับฟังนัก

เสี้ยวเยี่ยถันมาถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง กล่าวเบาๆ ว่า “พระอาจารย์เซี่ยงต้องกล้ำกลืนความเศร้าโศก วันหน้ากลับถึงเสียนหยาง เราจะขอให้ท่านเสนาบดีหลี่ทวงถามหนี้โลหิตรายนี้”

ยามนั้นจิงจวิ้นตัดผ่านดงไม้มาถึงหน้าหลุมฝังศพ ซึ่งก่ออยู่กลางดงไม้ กล่าวอย่างร้อนรนว่า “ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ปรากฏร่องรอยศัตรูขึ้น นอกจากคนของหยางเฉวียนจวินแล้ว ยังมีทหารหาน รวม

ทั้งสิ้นห้าร้อยเศษ ทั้งยังนำสุนัขล่าเนื้อมาด้วย พวกเราต้องรีบไปแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงข่มความเจ็บช้ำรันทด กล่าวอย่างเลื่อนลอยว่า “ไปยังที่ใด?”

เถิงอี้กล่าวว่า “จากที่นี้ไปยังภูเขาหยางฉัง ล้วนเป็นทุ่งราบธารน้ำ พวกเราไม่มีม้าศึก เกรงว่าไม่อาจหนีรอดจากการติดตามของศัตรู ได้แต่ปีนป่ายภูเขาไปยังหมู่บ้านตระกูลจิง ซึ่งเป็นบ้านเดิมของจิงจวิ้น ขอม้าพ่วงพีและเสบียงอาหาร และเรียกระดมนายพรานที่ชำชองชำนาญเป็นการเสริมกำลัง”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนใจปลุกปลอบสมาธิ กวาดตาไปยังจี้เอียนหยาน อูถิงฟาง เมิ่งอู่เมิ่งเถียนสองพี่น้อง เสี้ยวเยี่ยถัน หลี่ซือ จิงจวิ้น เถิงอี้กับคนของตระกูลอูซึ่งหลงเหลืออยู่แปดคน ตัดสินใจกล่าวว่า “ตกลง พวกเราไป ตราบใดที่เราเซี่ยงเส้าหลงมีลมหายใจอยู่ หยางเฉวียนจวินกับพวกพ้องของมันอย่าคิดหมายอยู่สุขสบายได้”

เถิงอี้กับจิงจวิ้นซึ่งคุ้นเคยกับเส้นทางทำหน้าที่นำทาง ทั้งหมดเร่งรุดทั้งกลางวันกลางคืน ผ่านความยากลำบากนานัปการ กล้ำกลืนฝืนทนกับความอดอยาก ยี่สิบห้าวันให้หลังค่อยบรรลุถึงหมู่บ้านตระกูลจิง

การล่าสัตว์กลางดินแดนหิมะเต็มไปด้วยความยากลำบาก ดีที่เถิงอี้กับจิงจวิ้นล้วนเป็นผู้ชำนาญทางด้านนี้ ทั้งหมดจึงไม่ถึงกับอดตายระหว่างทางมีอยู่หลายครั้งแทบถูกศัตรูไล่ตามทัน ล้วนอาศัยความชำนาญภูมิประเทศของเถิงอี้กับจิงจวิ้นช่วยให้หนีรอดมาได้

เมื่อบรรลุถึงหมู่บ้านตระกูลจิง แม้แต่ลูกผู้ชายเช่นเซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ยังทนทานไม่ได้ อย่าว่าแต่เสี้ยวเยี่ยถันกับหลี่ซือ รวมถึงอิสตรีเช่นอูถิงฟาง กล่าวได้ว่าแทบไม่เป็นสารรูปผู้คนอีกต่อไป

หมู่บ้านตระกูลจิงประกอบด้วยหมู่บ้านใหญ่น้อย ซึ่งกระจายอยู่ตามหุบเขาสิบกว่าแห่ง เถิงอี้เป็นนายพรานซึ่งได้รับความเคารพจากชาวบ้านอย่างสูง เด็กหนุ่มในที่นี้ล้วนต้องการฝึกวิทยายุทธ์กับเขา พอ

เห็นเถิงอี้กลับมา ล้วนยินดีปรีดาให้การต้อนรับขับสู้ และออกสืบเสาะดูว่ามีศัตรูติดตามมาหรือไม่

ทั้งหมดนอนพักผ่อนสามวัน ค่อยฟื้นฟูเรี่ยวแรง เรียกความคิดต่อสู้กลับคืนมา กาลเวลาสามารถชะล้างทุกเรื่องราวจางเบาบางลง อย่างน้อยก็เก็บซ่อนความเศร้าเสียใจอยู่ก้นบึ้งของดวงจิต

วันนี้ทุกผู้คนรับประทานอาหารเที่ยงในบ้านหลังใหญ่ของ**ชุนจ่าง** *(ผู้ใหญ่บ้าน)* เถิงอี้เข้ามาตามตัวเซี่ยงเส้าหลงออกไป เห็นบนพื้นที่ว่างหน้าบ้านชุมนุมด้วยพรานหนุ่มสามสิบแปดคน

เถิงอี้กล่าวว่า "นี่เป็นพรานหนุ่มที่ผ่านการคัดเลือกจากผู้คนร่วมพันคน ท่านลองคัดเลือกดู"

จากนั้นทอดถอนใจแล้วกล่าว "พวกเขาความจริงไม่ได้แซ่จิง หากแต่เป็นชนเผ่าเร่ร่อนทางภาคเหนือ ต่อมารัฐจ้าวขยายอาณาเขตขึ้นเหนือบวกกับเหนือขึ้นไป มีพวกซงหนูคอยรุกราน พวกเขาจึงอพยพลงใต้ ผ่านเวลาร่วมร้อยปีค่อยตั้งรกรากในที่นี้ แต่แล้วถูกบีบคั้นจากชาวหาน จำต้องเปลี่ยนแซ่ ทุกคนล้วนฝึกวิชาบู๊ เพื่อรับมือศัตรูรอบด้าน"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถามว่า "พวกท่านยอมติดตามเราเซี่ยงเส้าหลงหรือ?"

พรานหนุ่มทั้งหลายรับคำโดยพร้อมเพรียง เซี่ยงเส้าหลงจึงกล่าว "อย่างนั้นตั้งแต่นี้เป็นต้นไป พวกเรามีสุขร่วมเสพ มีภัยร่วมต้าน รับรองไม่คืนคำ"

พรานหนุ่มทั้งหลายล้วนลิงโลดยินดี เถิงอี้ชักชวนเซี่ยงเส้าหลงกลับเข้าบ้าน กล่าวว่า "พรุ่งนี้เช้าพวกเราจะออกเดินทางไปยังเทือกเขาเหิงหลง แต่ตราสารและสมบัติของพวกเราล้วนสูญหายที่ดงสนแดง เกรงว่าไม่สามารถเดินทางไปทำหน้าที่ทูตแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะกล่าวว่า "นั่นเป็นเรื่องรองลงไป"

ภาพอันสะเทือนขวัญ สรรพเสียงที่ทำร้ายจิตใจในคืนนั้น ผุดขึ้นในห้วงสมองทั้งหมดอีกครา

ค่ำคืนนั้นอูถิงฟางนอนหลับฝันร้าย จนกรีดร้องลุกขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงรีบโอบกอดนางไว้ ปลอบประโลมต่างๆ นานา จี้เอียนหยานที่นอนอยู่อีกฟากหนึ่งพลอยถูกปลุกตื่นขึ้น ดังนั้นผลักเปิดหน้าต่างแง้มออกเล็กน้อย ให้อากาศที่เยียบเย็นถ่ายเทเข้ามาบ้าง

ในที่สุดอูถิงฟางหลับต่อไป เซี่ยงเส้าหลงกลับนอนไม่หลับ ที่ทรวงอกคล้ายถูกกดทับด้วยก้อนหิน จึงกล่าวชักชวนจี้เอียนหยานว่า "แสงจันทร์คืนนี้ไม่เลว มิสู้ออกไปเดินเล่นกัน"

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างหดหู่ว่า "ฟางเอ๋อต้องมีคนอยู่เป็นเพื่อน ท่านไปเองเถอะ"

เซี่ยงเส้าหลงคลุมเสื้อขนสัตว์ ผลักประตูออกไป เมื่อเดินถึงลานบ้าน เห็นเสี้ยวเยี่ยถันยืนมือไพล่หลังอยู่ใต้แสงจันทร์ ต้องเดินเข้าไปทักทายว่า "พี่เสี้ยวนอนไม่หลับหรือ?"

เสี้ยวเยี่ยถันยังเหม่อมองท้องฟ้าราตรี ทอดถอนใจยาวกล่าวว่า "เราผู้นี้ชมชอบคิดฟุ้งซ่าน โดยเฉพาะยามค่ำคืน ดังนั้นปรกติจะโอบหญิงงามเข้านอน จะได้ไม่นึกถึงเรื่องที่ไม่สมควรนึก คืนนี้โรคเก่ากำเริบอีกแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า "พี่เสี้ยวนึกอะไร?"

เสี้ยวเยี่ยถันส่ายหน้ากล่าวว่า "เรานึกถึงนายท่าน นับตั้งแต่เป็นเสนาบดีขวาแห่งรัฐฉิน เขาเปลี่ยนไปมากมาย ทำให้เราไม่สามารถปะติดปะต่อกับเขาเมื่อกาลก่อนได้"

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ร้อยเปลี่ยนพันแปลง ไม่พ้นจากนิสัยดั้งเดิม เพียงแต่ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่าง เพื่อบรรลุถึงจุดมุ่งหมายบางประการ จึงเก็บกดบางส่วนของนิสัยดั้งเดิมไว้ ยามใดที่ปราศจากข้อกริ่งเกรง นิสัยส่วนนั้นก็จะแสดงออกมา สภาพเช่นนี้เห็นได้จากผู้กุมอำนาจใหญ่อย่างฉับพลัน ทั้งนี้เพราะไม่มีผู้ใดกล้าควบคุมมันหรือโค่นมันลงได้"

เสี้ยวเยี่ยถันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กวาดตามองมา กล่าวว่า "ฟังจาก

น้ำเสียงเส้าหลง คล้ายไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อนายท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกตัวว่าพลั้งปากไป รีบกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเพียงกล่าวตามความรู้สึก หาได้เจาะจงที่ท่านเสนาบดีหลี่ไม่”

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวเบาๆ ว่า “เส้าหลงมิต้องปกปิดเรา ท่านกับนายท่านเป็นบุคคลสองบุคลิก เราสามารถไว้วางใจท่าน แต่สำหรับนายท่าน เรากับท่านถูแม้เป็นคนสนิทยังนึกหวาดหวั่นวิตก กลัวว่าจะสร้างความไม่พอใจแก่เขา”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ “ยังมี นายท่านขยับขยายเร็วเกินไป ตอนแรกที่มาถึงนครหานตาน มีนักเกาะกินเพียงเจ็ดร้อยกว่าคน ตอนนี้มีผู้มาพึ่งพิงกว่าห้าพัน ไหนเลยไม่เป็นที่ริษยาของชาวฉินได้ คราครั้งนี้พวกเราถูกซุ่มโจมตีที่ดงสนแดง ก็สืบเนื่องจากสาเหตุนี้”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงผู้คนจำนวนมากต้องพลีชีวิตไป ไม่อาจกล่าวกระไรได้

เสี้ยวเยี่ยถันทอดถอนใจอีกครา กล่าวว่า “พวกเรานับว่าร่วมเป็นร่วมตายกันมา ดังนั้นเรื่องที่ไม่สมควรบอกต้องบอกออกมา ด้วยนิสัยที่ถือคุณธรรมของเส้าหลง ภายหน้าต้องทนทานรับนายท่านไม่ได้ ท่านเข้าใจความหมายของเรากระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะรับอย่างเงียบงัน เพราะเพื่อสนับสนุนเสี่ยวผาน เขาถูกกำหนดให้เป็นศัตรูคู่แค้นของหลี่ปู้เหว่ย อาจบางทีนี่เป็นชะตา

การตายของกงจู้สามและเหล่าหญิงรับใช้ยิ่งเสริมความตั้งใจของเขาในอันที่จะช่วยเหลือเสี่ยวผานรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น มีแต่การใช้กำลังจึงยุติการใช้กำลังได้ มาตรว่าสังคมที่ปกครองโดยกฎหมายยังต้องใช้เวลาอันยาวไกลอีกสองพันกว่าปี แต่สมควรมีจุดเริ่มต้นกัน

ยามนั้นเซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ดึกมากแล้ว พรุ่งนี้เช้ายังต้องออกเดินทาง พวกเรากลับไปพักผ่อนเถอะ”

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวว่า “ท่านกลับไปก่อน เราจะยืนอยู่ที่นี้อีก

สักครู่หนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “อย่างนั้นพวกเรามิสู้อาศัยราตรีนี้สนทนาจนฟ้าสาง ข้าพเจ้าเองคิดทำความเข้าใจกับสภาพในนครเสียนหยางให้มากกว่านี้”

เสี้ยวเยี่ยถันตอบตกลงด้วยความยินดี

แผนการน่าตระหนก

เซี่ยงเส้าหลงและพวกรวมห้าสิบกว่าคน รอนแรมเดินทางเป็นเวลายี่สิบกว่าวัน ในที่สุดมาถึงเทือกเขาเหิงหลง ซึ่งทอดข้ามรัฐจ้าวกับรัฐฉี

ตลอดรายทางทุกผู้คนมีความในใจหนักอึ้ง มาตรว่ามีการพูดจาเพียงปรึกษาว่าจะปกปิดร่องรอย หรือกลับเป็นฝ่ายสอดแนมศัตรูที่ติดตามอย่างไร โดยเฉพาะเสี้ยวเยี่ยถันยิ่งเงียบขรึมเป็นพิเศษ ทั้งมีความในใจอยู่เต็มอก นับตั้งแต่เซี่ยงเส้าหลงสนทนากับอีกฝ่ายในคืนนั้น รู้สึกว่าเสี้ยวเยี่ยถันมีเรื่องบางประการซุกงำอยู่ในใจ ยากที่จะเอ่ยปากได้

ไม่ทราบเป็นเพราะอ่อนไหวไปหรือไม่ ยิ่งเข้าใกล้เทือกเขาเหิงหลง เซี่ยงเส้าหลงยิ่งบังเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคลขึ้น เมื่อคืนเขายังฝันเห็นกงจู้สามกับหญิงรับใช้ทั้งสี่ ทุกนางแต่งกายเฉิดฉัน แย้มยิ้มดุจบุปผาบาน ดึงดันฉุดลากเขากลับนครเสียนหยาง เมื่อเขาตื่นขึ้นมา พบว่าตัวเองหลั่งน้ำตานองหน้า หัวใจคล้ายถูกมีดกรีดเชือดเฉือน ดังนั้นเถิงอี้แม้ต้องการเดินทางอีกระยะทางหนึ่ง แต่เซี่ยงเส้าหลงยืนกรานให้ก่อกระโจมพักแรมบนเนินเขา เพื่อช่วงชิงเวลาพักผ่อนและใช้ความคิดตรึกตรอง

ก่อนสนธยา จิงจวิ้นกับพี่น้องของเขา และเมิ่งอู่เมิ่งเถียนล่าสัตว์ป่ากลับมา ใช้ไม้เสียบสัตว์ป่าก่อไฟปิ้งย่าง เพื่อไม่เป็นการเปิดเผยร่องรอย หลังฟ้ามืดค่ำทั้งหมดจะไม่จุดโคมหรือก่อไฟ ในฤดูหนาวเหน็บเช่นนี้

นับเป็นเรื่องทารุณโหดร้ายนัก

เนื่องด้วยใกล้บรรลุถึงจุดหมายปลายทางแล้วจิงจวิ้นและพวกที่เป็นคนหนุ่มบังเกิดความลิงโลดยินดี จับกลุ่มสนทนากัน จี้เอียนหยานกับอูถิงฟางหลบเข้ากระโจม ซุบซิบหารือกัน เสี้ยวเยี่ยถันกลับฉุดลากหลี่ซือไปยังข้างธารน้ำตกสายหนึ่ง ด้วยสีหน้าอันเคร่งเครียด เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้นั่งอยู่กลางดงหินข้างกระโจมที่พัก เหม่อมองอาทิตย์ลับกับขุนเขาประจิมอย่างแช่มช้า

หลี่ซือพลันเดินกลับมา เชิญตัวเซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ไป เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ฉุกใจคิด สบตากันแวบหนึ่ง จากนั้นติดตามหลี่ซือไปพบเสี้ยวเยี่ยถัน

เสี้ยวเยี่ยถันหันหน้าหาสายน้ำตกที่สาดเทลงจากเขา สองตาปรากฏประกายน้ำตาขึ้น

แม้แต่เถิงอี้ซึ่งมีความอดทนเป็นเลิศ ยังอดกล่าวมิได้ว่า “นับเป็นพวกเดียวกันแล้ว พี่เสี้ยวมีความในใจใด ไยไม่บ่งบอกตรงๆ?”

เสี้ยวเยี่ยถันระบายลมหายใจอย่างหนักหน่วง มองดูเซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ กล่าวด้วยความสะทกสะท้อนว่า “ค่ำคืนนั้นเราบอกต่อเส้าหลงว่า เราชมชอบคิดฟุ้งซ่าน เพียงแค้นที่ยิ่งนึกต่อไปยิ่งพบว่าตัวเองไม่ได้ฟุ้งซ่าน มิหนำซ้ำคำตอบของ *‘ใช่หรือไม่’* อยู่ที่นั่นเอง”

พลางชี้มือไปยังเทือกเขาเหิงหลง ซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางของทั้งหมด

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ล้วนสะท้านทั้งร่าง มือเท้าเย็นเฉียบขึ้นมา

หลี่ซือทอดถอนใจกล่าวว่า “เมื่อครู่ท่านเสี้ยวทบทวนถึงเหตุการณ์ที่ถูกซุ่มโจมตีในดงสนแดงกับข้าพเจ้า พบเห็นข้อพิรุธมากมาย สุดท้ายได้บทสรุปอันน่าตระหนก เกรงว่าพวกเราตกเป็นเครื่องเซ่นสังเวยของท่านเสนาบดีหลี่แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้หันไปมองหน้ากัน ล้วนเห็นแววตาอันตื่นตระหนกในดวงตาของอีกฝ่าย

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวว่า “ซึ่งความจริงการเดินทางไปเป็นทูตครั้งนี้สมควรเป็นงานที่เบาสบาย หกรัฐเองเกิดความขัดแย้ง โดยเฉพาะล่าสุดรัฐฉีรัฐฉู่คิดแทรกซึมเข้ารัฐจ้าว ไม่ว่าอย่างไรยากรวมประสานกันได้ ดังนั้นการเดินทางในฐานะทูตเป็นเรื่องเกินความจำเป็น นายท่านตระเตรียมสนับสนุนเครือญาติตัวเองขึ้นมามีอำนาจ ตามเหตุผลไม่สมควรหยิบยื่นโอกาสประกอบความดีความชอบให้แก่เส้าหลง ตอนนี้พอเกิดเรื่องขึ้นค่อยพบเห็นความผิดปรกติมากมาย”

เถิงอี้หน้าซีดเผือด กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “เราเองไม่เข้าใจว่าศัตรูไฉนเลือกเวลาและสถานที่บุกจู่โจมพวกเราได้อย่างประจวบเหมาะปานนั้น พอดีกับเป็นเวลาที่กองกำลังของหลี่สงกับนายทัพชวีจากไป จากนั้นชาวเอี้ยนไล่ตามหลัง พวกเราที่เหลือล้วนคลายการป้องกันไม่ทันระแวดระวังภัยใดๆ มาตรว่าพวกมันส่งคนเฝ้าจับตาดูพวกเรา แต่ราตรีหิมะเช่นนั้น เหตุใดล่วงรู้ว่าพวกเราซ่อนตัวอยู่ในดงไม้?”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกสมองพองโต กลางหลังเย็นวะวาบ ต้องสูดลมหายใจลึกๆ ค่อยสะกดอารมณ์อันพลุ่งพล่านลง กล่าวว่า “เช่นนี้มีประโยชน์ใดต่อท่านเสนาบดีหลี่? พวกเราล้วนเป็นคนของเขา ยังมีคนของตระกูลหลี่อีกสามร้อยนาย หากเมิ่งอู่กับเมิ่งเถียนล้วนตกตาย แม่ทัพเมิ่งอ้าวไยมิใช่เจ็บช้ำรันทดนัก?”

เสี้ยวเยี่ยถันยกแขนเสื้อเช็ดคราบน้ำตาที่หางตา ทอดถอนใจกล่าวว่า “เราเสี้ยวเยี่ยถันติดตามนายท่านมายี่สิบปี ล่วงรู้นิสัยที่มุ่งบรรลุจุดหมาย โดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ของเขาเป็นอย่างดี ขณะประกอบการค้าเป็นเช่นนี้ เมื่อเวลาช่วงชิงแผ่นดินก็เป็นเช่นนี้”

หยุดเล็กน้อยจึงย้อนถามว่า “หากศัตรูขบวนนี้เป็นหยางเฉวียนจวินส่งมา ทำเช่นนี้มีประโยชน์ใดต่อหยางเฉวียนจวิน?”

นี่ความจริงเป็นคำถามที่รวบง่าย แต่ยามนี้บอกออกมา กลับไม่มีผู้ใดตอบได้

จวงเซียงอ๋องทรงสำนึกในบุญคุณของหยางเฉวียนจวิน ดังนั้น

ตอนแต่งตั้งหลี่ปู้เหว่ยเป็นมหาเสนาบดีขวา ก็ทรงยกตำแหน่งมหาเสนาบดีซ้ายแก่หยางเฉวียนจวิน ทั้งยังห้ามปรามมิให้หลี่ปู้เหว่ยลงมือต่อหยางเฉวียนจวิน หากแม้นคราครั้งนี้เซี่ยงเส้าหลงและพวกถูกซุ่มจู่โจมสังหาร เนื่องจากก่อนหน้านี้มีข่าวว่าหยางเฉวียนจวินคิดลงมือต่อพวกเขา มิหนำซ้ำผู้ตายยังเป็นคนของหลี่ปู้เหว่ย ย่อมไม่มีผู้ใดระแวงสงสัยว่าเป็นหลี่ปู้เหว่ยวางแผนเอง

จวงเซียงอ๋องกับจีฮองเฮาล้วนทรงโปรดปรานเซี่ยงเส้าหลง หากทรงเชื่อว่าหยางเฉวียนจวินส่งคนมาฆ่าเซี่ยงเส้าหลง หยางเฉวียนจวินไหนเลยรักษาชีวิตไว้ได้ แม้แต่หัวหยางฮูหยินผู้เป็นไทเฮา เกรงว่าไม่อาจปกป้องน้องชายผู้นี้ได้ เมื่อถึงเวลานั้น หลี่ปู้เหว่ยก็สามารถขจัดเสี้ยนหนามสำคัญ รวบอำนาจการบริหารไว้แต่ผู้เดียว

เสี้ยวเยี่ยถันจับจ้องมองหน้าเซี่ยงเส้าหลงซึ่งซีดขาวไร้สีเลือด กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ในบุคคลที่เรารู้จัก ไม่มีผู้ใดรู้จักดำเนินแผนอุบายยิ่งกว่านายท่าน หากแผนการนี้ประสบความสำเร็จ เท่ากับลั่นกระสุนนัดเดียวยิงนกหลายตัว”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า “ก่อนอื่นเขาสามารถกำจัดเส้าหลงไป ท่านผู้นี้เปล่งประกายเกินไป มิเพียงต้าอ๋องกับฮองเฮาทรงไว้วางพระทัยท่าน แม้แต่ไทจือก็ผูกพันกับท่าน ยังมีตระกูลอูหนุนหลังท่าน วันข้างหน้าไม่แน่ว่าหลี่ปู้เหว่ยจะถูกท่านบดบังรัศมีไป ชาวฉินยกย่องเทิดทูนวีรบุรุษ เน้นความดีความชอบทางทหาร บุคคลที่กอปรด้วยปัญญาความกล้าหาญเช่นท่าน เป็นที่ต้องการของพวกเขา เมื่อเป็นเช่นนี้หลี่ปู้เหว่ยไหนเลยปราศจากข้อกริ่งเกรงได้?”

เขาไม่เรียกหลี่ปู้เหว่ยเป็นนายท่าน หากแต่เรียกชื่อตรงๆ เซี่ยงเส้าหลงและพวกล้วนรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงของจิตใจของเขา ซึ่งถูกผู้เป็นนายขายทิ้งไป

หลี่ซือกล่าวเสริมว่า “เขายังสามารถบีบบังคับให้แม่ทัพเมิ่ง ซึ่งสูญเสียบุตรชายทั้งสองให้ยืนอยู่ในแนวร่วมเดียวกับเขา จัดการกับ

หยางเฉวียนจวิน และสามารถกวาดต้อนคนของตระกูลอูเข้าเป็นพวก การเสียสละผู้คนสามร้อยคนนับเป็นอย่างไรได้ อย่าว่าแต่ผู้คนเหล่านี้ล้วนผูกพันกับท่านเสี้ยวและพ่อบ้านถู จัดเป็นกลุ่มคนรุ่นเก่า ทั้งหมดเสียชีวิตที่ดงสนแดง เครือญาติของตระกูลหลี่จะแผ่อิทธิพลขึ้นแทนที่”

เสียงกร๊อบคราหนึ่ง เถิงอี้ยกมือฟันต้นไม้ต่ำเตี้ยข้างกายต้นหนึ่งหักโค่นไป ทุกผู้คนจับจ้องมองหน้ากัน ในใจคุคั่งด้วยความเคียดแค้นเดือดดาล

ทั้งหมดทำงานให้แก่หลี่ปู้เหว่ยอย่างเต็มสติกำลัง กลับแลกมาซึ่งผลเช่นนี้

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวว่า “ข้อเท็จจริงเป็นอย่างไร จะทราบได้โดยเร็ว หากแม้นหลี่ปู้เหว่ยขายพวกเราไปราวกับสินค้าชิ้นหนึ่ง อย่างนั้นผู้ที่รอคอยพวกเราบนเทือกเขาเหิงหลง ต้องมิใช่หลี่สงกับนายทัพซวี หากทว่าเป็นคนที่ซุ่มจู่โจมพวกเราในดงสนแดงคืนนั้น หากเราคาดเดาไม่ผิด ผู้นำขบวนต้องเป็นจูหมิงผู้เป็นน้องชายของหลี่ฮูหยิน”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงวันที่เปลี่ยนเส้นทาง หลี่สงมีปฏิกิริยารุนแรงเป็นพิเศษ หัวใจต้องตกวูบลง

หลี่ซือกล่าวเสริมว่า “จูหมิงผู้นี้รู้จักทำสงครามจิตวิทยา หลังจากที่พวกเราหลบหนีมายังปลอมเป็นทหารหานไล่ติดตาม ทำให้พวกเราปักใจเชื่อว่า หยางเฉวียนจวินสมคบคิดกับชาวหานมาจัดการกับพวกเรา”

เถิงอี้กล่าวเสียงราบเรียบว่า “น้องสามยังจะเดินทางไปยังรัฐฉีเพื่อทำหน้าที่ทูตอีกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงกระทั่งฝืนยิ้มยังยิ้มไม่ออก กล่าวอย่างแช่มช้าว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงคิดพิสูจน์พฤติการณ์ของหลี่ปู้เหว่ย แล้วหาทางฆ่าจูหมิง ให้หลี่ปู้เหว่ยชดใช้หนี้แก่ข้าพเจ้าบางส่วน”

ยามสนธยาวันรุ่งขึ้น เถิงอี้ เซี่ยงเส้าหลงกับจิงจวิ้นกลับมาจากเทือกเขาเหิงหลง ตามตัวหลี่ซือกับเสี้ยวเยี่ยถันมาที่ข้างธารน้ำตก

จี้เอียนหยานกับอูถิงฟางก็ทราบเรื่อง เข้าร่วมการหารือด้วย ดู

จากสีหน้าอันเคร่งเครียดของเซี่ยงเส้าหลงและพวก ก็ทราบว่าผลการพิสูจน์เป็นอย่างไร

หลี่ซือถามว่า “พวกมันมีจำนวนมากน้อยเท่าใด?”

เถิงอี้ตอบว่า “ประมาณพันคน ล้วนเปลี่ยนเป็นสวมชุดทหารฉิน ทั้งยังชูธงของนายทัพชวีกับหลี่สง ท่านเสี้ยวคาดเดาไม่ผิด ผู้นำขบวนคือจูหมิง จิงจวิ้นจดจำมันออกได้”

จิงจวิ้นผงกศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้ายังจดจำเครือญาติตระกูลหลี่ได้หลายคน เฮอะ ปรกติเรียกพี่เรียกน้องกัน ตอนนี้กลับลงมือโดยไร้ไมตรี”

อูถิงฟางร้องคร่ำครวญคำหนึ่ง ฟุบร่างกับอ้อมอกจี้เอียนหยาน เสี้ยวเยี่ยถันทอดถอนใจกล่าวว่า “หลังจากผ่านวันเวลานานปี จนบัดนี้เราค่อยรู้สึกตัวว่าช่วยคนโฉดชั่วก่อกรรมทำเข็ญ”

หลี่ซือกล่าวว่า “เรื่องนี้ไม่ว่าอย่างไรต้องอดทนกล้ำกลืน เรากับท่านเสี้ยวสามารถผละจากไป แต่พระอาจารย์เซี่ยงแบกภาระของตระกูลอูไม่สามารถไปได้ ดีที่ต้าอ๋องกับฮองเฮาล้วนหนุนหลังท่าน ขอเพียงไม่แตกหักกัน หลี่ปู้เหว่ยยังไม่อาจทำอย่างไรท่าน”

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวเสริมว่า “โดยเปลือกนอกเส้าหลงต้องแสร้งเป็นเชื่อว่า นี่เป็นฝีมือของหยางเฉวียนจวินกับชาวหาน จากนั้นซ่อนคมในฝัก จึงอยู่รอดปลอดภัย รอจนสบโอกาสเหมาะ ค่อยอพยพผู้คนไปยังชายแดน คอยดูว่าคนชั่วช้าผู้นี้มีจุดจบอย่างไร”

จี้เอียนหยานโอบไหล่อูถิงฟางซึ่งสะอึกสะอื้นไห้ ขมวดคิ้วกล่าวว่า “แต่ตอนนี้พวกเราควรจัดการกับคนของจูหมิงอย่างไร? หากจากไปในลักษณะนี้ ไยมิใช่แสดงว่าพวกเราเริ่มระแวงสงสัยหลี่ปู้เหว่ยแล้ว?”

เถิงอี้กล่าวว่า “พวกเรากำหนดเส้นทางหลบหนีก่อน แล้วค่อยส่งข่าวถึงเหล่าโจรร้ายตามวิธีการที่ตกลงไว้ พวกมันคงเลียนเยี่ยงครั้งก่อน ยกกำลังมาโจมตียามวิกาล พวกเราจะเข่นฆ่าพวกมันให้สมใจ แล้วค่อยกลับนครเสียนหยาง”

จิงจวิ้นล้วงม้วนแพรจากในแขนเสื้อ บนผ้าแพรวาดภาพภูมิ

ประเทศของเทือกเขาเหิงหลงโดยคร่าวๆ เครื่องหมายรูปธงสามผืนบอกตำแหน่งของศัตรู จิงจวิ้นชี้มือไปยังสันเขาแห่งหนึ่ง กล่าวว่า “ที่นี้เป็นพื้นที่สูงชัน สามด้านเป็นเนินลาดเขา เต็มไปด้วยดงไม้ ด้านหลังเป็นเทือกทิวเขา ห่างจากฐานที่มั่นของจูหมิงไม่ไกล หากพวกเราวางกับดักสัตว์ในที่นั้น ฉวยโอกาสที่หิมะตามต้นไม้เริ่มละลาย ถูทาไขน้ำมันไว้ตามลำต้น ใช้อัคคีจู่โจม จะสร้างความเสียหายแก่จูหมิงและพวก”

เถิงอี้ชี้มือไปที่หลังเขา กล่าวว่า “พวกเราศึกษาภูมิประเทศแล้ว ขอเพียงผูกเชือกไต่เขาไว้ก่อนก็จะข้ามสันเขา ล่าถอยไปทางที่ราบอีกด้านหนึ่ง พี่เสี้ยวกับพี่หลี่นำถิงฟางกับสองพี่น้องตระกูลเมิ่งไปรอพวกเราอยู่ที่นั้น จะได้ดูแลฝูงม้ากับเสบียงอาหาร”

เซี่ยงเส้าหลงยืดกายขึ้นกล่าวว่า “ตกลงกันตามนี้ ตอนนี้ขึ้นอยู่กับการช่วงชิงเวลา ขอเพียงมีเวลาสักหลายวัน พวกเราจะให้จูหมิงเห็นดีแน่นอน”

ในที่สุดอาทิตย์สนธยาลับกับทุ่งร้าง แผ่นดินหิมะขาวเต็มไปด้วยความเยือกเย็น

เซี่ยงเส้าหลงใช้กระจกทองเหลืองสะท้อนแสงอาทิตย์ ส่องไปยังฐานที่มั่นของจูหมิง เกิดแสงแปลบปลาบติดต่อกัน หลังจากหยุดเว้นระยะชั่วขณะ ค่อยกระทำตามแบบเดิมจนครบสามครั้ง แล้วจึงซุกเก็บกระจกทองเหลืองบานน้อยไว้

นี่เป็นวิธีการติดต่อซึ่งเซี่ยงเส้าหลงตกลงกับนายทัพชวีและหลี่สง หลังจากที่นายทัพชวีกับหลี่สงได้รับสัญญาณ จะใช้คนมาหาพวกเขา แต่ตอนนี้ย่อมไม่มีเรื่องเช่นนี้

จากนั้นเซี่ยงเส้าหลงและพวกทั้งสาม นำพี่น้องตระกูลอูทั้งแปดกับพรานหนุ่มจากหมู่บ้านตระกูลจิงสามสิบแปดคน พกพาหน้าไม้ลูกธนูปีนป่ายขึ้นหลังเขา แยกย้ายซ่อนตัวอยู่หลังก้อนหิน รอคอยปลามาติดเบ็ดที่เชิงเขาก่อกระโจมห้าหกหลัง ซ่อนอยู่ในดงไม้บนยอดเนิน หากศัตรู

สำรวจดูแต่ไกล ยากจะล่วงรู้สภาพแท้จริงได้

เซี่ยงเส้าหลงมองดูอาทิตย์เคลื่อนคล้อยลงจากกลางหาวช้าๆ อดสะทกสะท้อนมิได้ มาตรแม้นทราบว่าเขากับหลี่ปู้เหว่ยต้องตั้งประจันหน้ากัน แต่ไหนเลยคาดคิดว่าจะมาเร็วถึงเพียงนี้

หวนนึกถึงจวงเซียงอ๋องไม่มีพระชนม์ชีพยืนยาว หลี่ปู้เหว่ยกลับครองอำนาจถึงสิบปี เซี่ยงเส้าหลงต้องลอบประหวั่นพรั่นใจ ไม่ทราบเขากับตระกูลอูทนทานรับได้หรือไม่? นี่ต้องขึ้นอยู่กับจีฮองเฮาซึ่งภายภาคหน้าขึ้นเป็นไทเฮา ขอเพียงหลี่ปู้เหว่ยไม่กล้าลงมืออย่างเปิดเผย เขามั่นใจว่ารับมือขุมกำลังของหลี่ปู้เหว่ยได้

หลังจากกลับถึงนครเสียนหยาง เขาจะฝึกกองกำลังเป็นการลับ หาทางนำเทคโนโลยีในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดมาจัดสร้างอาวุธต่างๆ ก่อนหน้านี้เขาไม่เคยนึกถึงเรื่องเหล่านี้มาก่อน ตอนนี้เพื่อป้องกันตัวมิอาจไม่ดำเนินการทุกวิถีทาง

นับแต่นี้เป็นต้นไป เขากับหลี่ปู้เหว่ยจะเปิดฉากต่อสู้ช่วงชิง ทั้งในที่ลับและที่แจ้ง จวบกระทั่งเสี่ยวผานมีฐานะมั่นคง จะถึงวาระสุดท้ายของหลี่ปู้เหว่ยแล้ว เขาแม้เคียดแค้นจ้าวมู่ แต่ระหว่างเขากับจ้าวมู่เผชิญหน้าตั้งแต่แรก ไม่คล้ายกับหลี่ปู้เหว่ยผู้ลึกซึ้งชั่วร้าย ซ่อนดาบในรอยยิ้มอันแจ่มใส ดังนั้นน่าชิงชังรังเกียจยิ่งกว่า

จี้เอียนหยานที่ด้านข้างขยับเคลื่อนกายเข้ามา กล่าวเบาๆ ว่า “ท่านคิดอะไร?”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกเสียใจ ทอดถอนใจกล่าวว่า “สร้างความลำบากแก่ท่านแล้ว”

จี้เอียนหยานกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “นี่นับเป็นอย่างไรได้? บุคคลเช่นท่านไปถึงที่ใด ล้วนเป็นที่ริษยาของผู้คน นับตั้งแต่เอียนหยานติดตามท่าน ท่านโจวเอี่ยนก็คาดคะเนว่าจะเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้น แต่เอียนหยานหาได้สนใจไม่”

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือโอบกอดนางเบาๆ เป็นการแสดงความขอบคุณ

ยามนั้นท้องฟ้ามืดค่ำลง จันทราลอยพ้นขุนเขา สาดส่องพื้นหิมะจนเรืองรอง บรรพตของเทือกเขาเหิงหลงยิ่งโปร่งใสราวกับหยก

เถิงอี้ซึ่งเฝ้าดูดงไม้เบื้องล่างอยู่อีกด้านหนึ่ง พลันส่งเสียงร้องเตือนเบาๆ ว่า “มาแล้ว”

ศัตรูจำนวนมากลอบขึ้นมาจากเนินลาดเขาทั้งสามด้าน เพียงแต่ไม่ได้จุดคบไฟเช่นครั้งก่อน ความเคลื่อนไหวเงียบสงัดไร้สุ้มเสียง มีแต่เสียงปะทะถูกกิ่งไม้หักเป็นครั้งคราว แสดงว่าผู้มาล้วนเป็นมือดีที่มีประสบการณ์ช่ำชอง

เซี่ยงเส้าหลงและพวกกลั้นลมหายใจรอคอย พาดลูกธนูกับหน้าไม้ตระเตรียมยิงออกไป ในสภาพที่อยู่เบื้องสูง ทั้งยึดก้อนหินเป็นที่กำบังเช่นนี้ทั้งหมดอยู่ในสถานะที่ไม่พ่ายแพ้ ปัญหาคือสามารถสังหารฝ่ายตรงข้ามได้มากน้อยเท่าใด

หลุมพรางกับดักกระจายอยู่รอบกระโจม ต้นไม้บนยอดเนินและเนินลาดเขาล้วนฉาบน้ำมันสนซึ่งคั้นเสร็จใหม่ๆ หากเผาไหม้ขึ้นมาจะกินบริเวณกว้างไกลไม่น้อย

ประมาณหนึ่งชั่วยาม เสียงกิ่งไม้หักเงียบสงบลง มีแต่ลมเหนือยังพัดกระโชก เถิงอี้ส่งสัญญาณแจ้งเหตุอีกครา เห็นคบไฟจำนวนมากลุกโชนขึ้น เสียงโห่ร้องฆ่าฟันพลันดัง ผู้คนหลายร้อยคนโถมจู่โจมใส่กระโจมในดงไม้บนยอดเนิน ระดมยิงลูกธนูทะลุกระโจมเข้าไป

จากนั้นเป็นเสียงคนล้มลง เสียงแผดร้องดังไม่ขาดหู หลุมพรางกับดักรอบกระโจมล้วนเป็นพรานหนุ่มจากหมู่บ้านตระกูลจิงจัดทำขึ้น แม้แต่สัตว์ร้ายยังติดกับ อย่าว่าแต่ผู้คน

คนพอติดกับ คบไฟก็หลุดจากมือ เป็นเหตุให้เกิดเพลิงไหม้ขึ้นมาท่ามกลางลมเหนือพัดกระหน่ำ อัคคีเพลิงลุกลามอย่างรวดเร็ว เหล่าศัตรูที่เบื้องล่างปั่นป่วนวุ่นวาย จำแนกตำแหน่งทิศทางไม่ออก

เซี่ยงเส้าหลงออกคำสั่งคำหนึ่ง ยิงธนูไฟขึ้นฟ้าก่อน แล้วค่อยระดมยิงใส่ดงไม้บริเวณเนินลาดเขา อัคคีเพลิงลามไปทั่วขุนเขา เสียง

แผดร้องคร่ำครวญ และเสียงวิ่งเตลิดเปิดเปิงดังสับสน

เซี่ยงเส้าหลงและพวกนึกถึงความแค้นที่ถูกซุ่มโจมตี ไหนเลยยั้งมือไว้ไมตรี พากันยิงลูกธนูใส่ดุจห่าฝน ในแสงไฟลุกช่วงโชติ เหล่าศัตรูกลายเป็นเป้าหมายที่เด่นชัด ทั้งไม่มีหนทางหลบหนี ต่างฮือกันขึ้นบนยอดเขา ผู้ที่ไม่ติดกับดัก ก็ไม่อาจรอดพ้นจากการถูกเพลิงคลอกและถูกลูกธนูยิงใส่

สุดท้ายเปลวเพลิงและควันดำปกคลุมทั่วขุนเขา เซี่ยงเส้าหลงและพวกทนทานไม่ได้ อาศัยเส้นเชือกที่ขึงรออยู่ก่อน โหนตัวไต่ลงจากหลังเขา เมื่อจัดการกับคนของจูหมิงได้ นับว่าระบายความแค้นในอกไปบ้าง

เซี่ยงเส้าหลงและพวกเดินทางอีกยี่สิบวัน ค่อยกลับมายังอาณาเขตรัฐหาน

อย่าว่าแต่ตอนนี้เซี่ยงเส้าหลงสูญเสียความกระตือรือร้นต่อการทำหน้าที่ทูต พร้อมกันนั้นทรัพย์สมบัติและตราสารต่างๆ ก็สูญหายไปที่ดงสนแดง ทั้งขาดการติดต่อกับทัพฉิน ไหนเลยเข้าเฝ้าเจ้าผู้ครองรัฐต่างๆ ด้วยมือเปล่าได้

วันนี้หลังจากก่อกระโจม และจัดเตรียมอาหารค่ำ ทุกผู้คนนึกประหลาดใจที่ไม่เห็นหน้าเสี้ยวเยี่ยถัน หลี่ซือพลันวิ่งกระหืดกระหอบมาแจ้งว่า “ท่านเสี้ยวล้มป่วยแล้ว”

หลายวันมานี้เสี้ยวเยี่ยถันหน้าตาอิดโรย มาตรแม้นบอกว่าตัวเองไม่เป็นไร แต่ตอนนี้ไม่อาจประคองตัวสืบไป เซี่ยงเส้าหลงและพวกฮือเข้ากระโจม เห็นเสี้ยวเยี่ยถันนอนบนเสื่อ ใบหน้าซีดสลดลืมตาอย่างอ่อนล้ากล่าวว่า “เราไม่รอดแล้ว”

อูถิงฟางกับเมิ่งอู่ เมิ่งเถียนอดหลั่งน้ำตามิได้ จี้เอียนหยานยื่นมือหมายแตะตรวจชีพจรของอีกฝ่าย เสี้ยวเยี่ยถันกลับปฏิเสธว่า “เราเรียนรู้วิชาแพทย์ ทราบว่าตัวเองมีอาการอย่างไร เราต้องการสนทนา

กับเส้าหลงเป็นส่วนตัวสักหลายคำ”

ทุกผู้คนได้แต่ล่าถอยออกจากกระโจม คงเหลือเซี่ยงเส้าหลง อยู่เป็นเพื่อนเสี้ยวเยี่ยถันคนเดียว เสี้ยวเยี่ยถันพลันลุกขึ้นนั่ง สองตาเป็นประกายเจิดจ้า ให้ความรู้สึกที่แตกต่างไป เซี่ยงเส้าหลงชมดูจนปากอ้าตาค้าง จากนั้นฉุกคิดว่าเสี้ยวเยี่ยถันใช้วิชาปลอมแปลงโฉม แสร้งเป็นป่วยหนัก สร้างความยินดีจนคว้ามืออีกฝ่ายหนึ่งไว้ ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวอย่างเสียใจว่า “ขออภัยที่เป็นเหตุให้ถิงฟางร้องไห้ แต่หากไม่ทำเช่นนี้ ยากจะตบตาอู่น้อยกับเถียนน้อยได้”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจได้คิด กล่าวเบาๆ ว่า “พี่เสี้ยวไม่คิดกลับนครเสียนหยางแล้ว?”

เสี้ยวเยี่ยถันผงกศีรษะกล่าวว่า “เราไม่สามารถปั้นรอยยิ้มเข้าหาโจรโฉดนั้นอีก คราครั้งนี้มันคิดกำจัดเรา เพื่อลิดรอนขุมกำลังของท่านถู จะได้ให้เครือญาติของมันขึ้นมาแทนที่ แต่ก็ไม่กล้ากระทำอย่างเปิดเผย เกรงว่าผู้คนครหาว่ามันไม่คำนึงถึงน้ำใจเก่าก่อน”

พลางล้วงกระบอกไม้ไผ่ที่ประทับตราครั่งจากใต้หมอน ยัดไปในมือเซี่ยงเส้าหลง กล่าวสืบต่อ “เรื่องที่เราแสร้งตาย นอกจากหลี่ซือ เถิงอี้ กับเส้าหลงท่านแล้ว ได้แต่ให้ท่านถูล่วงรู้ ขอให้ท่านมอบสารนี้ต่อท่านถู เขาอ่านแล้วจะเข้าใจเอง และขอให้ท่านถูโยกย้ายบ่าวไพร่หญิงรับใช้ของเราไป ดีที่เราไร้บุตรธิดา ไม่เช่นนั้นคิดปลีกตัวไปยังทำไม่ได้”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงตัวเองก็ไม่มีบุตรธิดาเป็นภาระ เมื่อเป็นเช่นนี้กลับเป็นเรื่องดีแล้ว ยามนั้นถามว่า “พี่เสี้ยวคิดไปที่ใด?”

เสี้ยวเยี่ยถันยิ้มพลางกล่าวว่า “โลกหล้ากว้างไพศาล ที่ใดไม่อาจพักพิงกาย เรายังมีการละเล่นเล็กๆ น้อยๆ แลกอาหารประทังชีวิตได้”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะอย่างเงียบงัน เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวอีกว่า “เราพอมีที่พักพิงเป็นหลักแหล่ง จะใช้คนส่งข่าวต่อท่าน จดจำไว้ หลังจากกลับไป ให้แสร้งเป็นไม่มีเรื่องราวใด ในคนของตระกูลหลี่หากจูหมิงเสียชีวิตบนเทือกเขาเหิงหลง ตระกูลหลี่ก็ปราศจากบุคคลอัน

ร้ายกาจใด วันใดที่หลี่ปู้เหว่ยยังต้องพึ่งพิงท่านถู ท่านถูสมควรดูแลพวกท่านได้ อย่าลืมว่าพอกลับถึงนครเสียนหยาง ให้ถอนตัวล่าถอย หากไม่มีความจำเป็น อย่าได้พบกับจีฮองเฮากับไทจือ จึงจะรักษาชีวิตไว้ได้”

เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยทอดทิ้งเสี่ยวผานโดยไม่สนใจได้ จนใจที่ไม่อาจบอกเหตุผลต่อเสี้ยวเยี่ยถันแต่อย่างไร

เสี้ยวเยี่ยถันลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “คืนนี้หลังจากที่เราลอบหลบหนีไป ให้เผากระโจมหลังนี้ อ้างว่าเป็นคำสั่งเสียของเราเส้าหลง ในสายตาของหลี่ปู้เหว่ย เห็นว่าหลี่ซือเป็นชนชั้นอันกระจ้อยร่อย เมื่อกลับไปคงไม่ประสบเหตุใด แต่คนผู้นี้มีสติปัญญาอันสูงส่ง วันหน้าจะเป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งของท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงวันหน้าหลี่ซือก้าวขึ้นเป็นมหาเสนาบดีราชวงศ์ฉิน ห้วงสมองนึกวาดมโนภาพที่ทัพฉินบุกยึดหกรัฐ ต้องสะกิดความฮึกหาญขึ้นมา...เส้าหลงเอย เจ้าไม่อาจท้อถอยหมดกำลังใจ ไม่เช่นนั้น อย่าคิดหมายมีชีวิตเห็นเหตุการณ์เหล่านั้นได้

เซี่ยงเส้าหลงพกพาความรู้สึกเศร้าหม่นหมองกลับถึงนครเสียนหยาง หลี่ปู้เหว่ยได้รับรายงานแต่แรก ออกมารับพวกเขาที่นอกเมือง

ทุกผู้คนปรารถนาใคร่จ้วงแทงใส่หลี่ปู้เหว่ยสักหลายมีด แต่ที่ข้างกายเขาประกอบด้วยองครักษ์อันเข้มแข็งร้อยกว่านาย แสดงว่าหลี่ปู้เหว่ยก่อนที่จะทราบความตื้นลึกหนาบาง ยังระแวดระวังพวกเขาอยู่

ผู้ที่ร่วมทางยังมีแม่ทัพเมิ่งอ้าว เห็นทุกผู้คนกลับมาอย่างซึมเซา หามีร่องรอยของนายทัพชวี หลี่สง และเสี้ยวเยี่ยถันไม่ สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง สมควรไม่เสแสร้งแกล้งดัดขึ้น

เมิ่งอู่กับเมิ่งเถียนจะอย่างไรยังเยาว์วัย พอเห็นหน้าบิดาพากันลงจากหลังม้า โถมเข้าอ้อมอกบิดา ร่ำไห้พลางบอกเล่าเรื่องราวให้ทราบ เซี่ยงเส้าหลงกลับไม่ต้องเปลืองคารมมากความ

เมื่อบอกเล่าถึงเหตุการณ์ที่เทือกเขาเหิงหลง หลี่ปู้เหว่ยมีสีหน้าท่าทีโล่งอก เข้าใจว่าแผนร้ายไม่ถูกพบเห็น พอฟังว่าเสี้ยวเยี่ยถัน “ล้มป่วยเสียชีวิต” ต้องกระทืบเท้าร้องคร่ำครวญ จากนั้นกล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “เส้าหลง เรื่องนี้มิใช่ความผิดของท่าน เราจะเข้าวังกับท่านเพื่อกราบทูลต่อต้าอ๋อง”

หากเป็นเมื่อกาลก่อน เซี่ยงเส้าหลงคงบังเกิดความตื้นตันใจ แต่ตอนนี้เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ทั้งหมดแบ่งเป็นสี่ขบวน เมิ่งอ้าวแสดงความขอบคุณต่อเซี่ยงเส้าหลง จากนั้นนำบุตรชายทั้งสองกลับจวนแม่ทัพ ส่วนเถิงอี้ จี้เอียนหยาน อูถิงฟางและพวกกลับตึกตระกูลอู หลี่ซือติดตามองครักษ์ของหลี่ปู้เหว่ยกลับไปยังทำเนียบเสนาบดี ส่วนเซี่ยงเส้าหลงกับหลี่ปู้เหว่ยควบม้าเคียงคู่กันเข้าวัง

ในเสียงฝีเท้าม้ากุบกับ เซี่ยงเส้าหลงคิดหาคำพูดตรึงหลี่ปู้เหว่ยไว้ก่อน จนใจที่นึกหาถ้อยคำไม่ออก หลี่ปู้เหว่ยยังเข้าใจว่าเซี่ยงเส้าหลงกลัวจวงเซียงอ๋องรับสั่งตำหนิ จึงกล่าว “ล้วนเป็นเราไม่ดี ไม่ได้คาดคิดว่าฉีอี้ล่วนแห่งรัฐเอี้ยนจะซุ่มกำลังไว้ ไม่เช่นนั้นเส้าหลงคงไม่ถึงกับสูญเสียภรรยาหญิงรับใช้ไป เราจะจัดหาหญิงงามสักหลายนางยกให้แก่ท่านเอง”

เซี่ยงเส้าหลงข่มเพลิงแค้นในอกไว้ กล่าวว่า “ท่านเสนาบดีหลี่อย่าได้ทำเช่นนี้ ใช่แล้ว เรื่องยกทัพบุกราชวงศ์โจวเป็นอย่างไร?”

หลี่ปู้เหว่ยกระหยิ่มยิ้มย่องขึ้นมา กล่าวว่า “ราชวงศ์โจวยุคปลายอันกระจ้อยร่อย ไหนเลยต้านทานทัพฉินได้ ถูกล้มล้างไปโดยเร็ว จากนั้นเรากราบทูลเสนอต้าอ๋องผนวกดินแดนโจวตะวันออกกับตะวันตกเป็นซานชวนจวิ้น พระองค์ก็ทรงแต่งตั้งเราเป็นพระยาเหวินซิ่น ครองเขตแคว้นซานชวนจวิ้น”

สนทนาถึงตอนนี้ ประตูวังเสียนหยางอันโอฬารก็ปรากฏแก่สายตา

จวงเซียงอ๋องเมื่อทรงทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงมาถึง ก็เบิกตัวเซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าที่ห้องทรงพระอักษรเขตวังหลัง

เซี่ยงเส้าหลงกราบทูลเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ทรงทราบ จวงเซียงอ๋องถึงกับพระพักตร์เปลี่ยนสี แสดงว่ากริ้วขึ้นมา

จีฮองเฮาซึ่งประทับอยู่ด้วยตรัสโพล่งว่า “หยางเฉวียนจวินบังอาจมาก กลับทำร้ายภรรยาหญิงรับใช้ตลอดจนไพร่พลของเส้าหลง ต้าอ๋องต้องทวงถามหนี้โลหิตรายนี้ให้แก่เขา”

เสี่ยวผานก็กำหมัดน้อยๆ ตาแดงซ่านด้วยสายเลือด เขากับกงจู้สามมีความผูกพันฉันพี่สาวน้องชาย ย่อมเคียดแค้นที่นางประสบเหตุเภทภัย

จวงเซียงอ๋องทรงดำริชั่วขณะ จึงรับสั่งว่า “ผู้ที่ประสบภัยจากการเดินทางครั้งนี้ ทางครอบครัวจะได้รับทองคำสิบตำลึง โอ คนตายไม่อาจฟื้นคืนชีพ เส้าหลงต้องกล้ำกลืนความเศร้าโศกไว้ ท่านมีคำร้องขออันใด บอกได้อย่างเต็มที่”

จีฮองเฮากับหลี่ปู้เหว่ยรีบปรายตาบอกใบ้แนะนำให้เซี่ยงเส้าหลงทูลขอต่อจวงเซียงอ๋องให้จัดการกับหยางเฉวียนจวิน

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นมองไม่เห็น คุกเข่าโขกศีรษะกราบทูลว่า “เส้าหลงไม่ร้องขออันใด เพียงหวังว่าสามารถใช้ชีวิตในป่าเขารำลึกถึงภรรยาผู้ล่วงลับ”

จวงเซียงอ๋องทรงอึ้งไปวูบหนึ่ง ยังเข้าพระทัยว่าเซี่ยงเส้าหลงกลัวพระองค์ลำบากพระทัย ยอมกล้ำกลืนความแค้นไว้ จึงรับสั่งว่า “เส้าหลงพักผ่อนชั่วคราวก็ดี แต่เรื่องหยางเฉวียนจวินไม่อาจเลิกราโดยง่ายดาย รอสักครู่ข้าจะไปเฝ้าไทเฮา เพื่อขออนุญาตจัดการ”

จีฮองเฮารีบกราบทูลว่า “ต้าอ๋องอย่าได้ทำเช่นนี้ มาตรว่าไทเฮาไม่ชมชอบหยางเฉวียนจวิน จะอย่างไรมีความผูกพันทางสายเลือด หากบีบคั้นจนหยางเฉวียนจวินลุกฮือขึ้นก่อการ รังแต่สร้างความเดือดร้อนแก่ราษฎร”

หลี่ปู้เหว่ยก็ลุกขึ้นคุกเข่ากราบทูลว่า “คิดสำเร็จกิจการใหญ่ ไม่คำนึงถึงข้อปลีกย่อย ขอต้าอ๋องมีพระบัญชา ให้เรากวาดล้างสมุนของ

หยางเฉวียนจวิน เป็นการประกาศศักดาของต้าอ๋อง”

จวงเซียงอ๋องตัดสินพระทัยตรัสว่า “ตกลง เรื่องนี้มอบให้ท่านเสนาบดีขวาไปจัดการ แต่เรื่องละเว้นชีวิตหยางเฉวียนจวินหรือไม่ รอให้ข้าไปทูลหารือกับไทเฮาก่อน”

หลี่ปู้เหว่ยลอบลิงโลดยินดี รับพระบัญชาด้วยเสียงอันดัง เซี่ยงเส้าหลงรำพึงในใจ ‘ตอนนี้ปล่อยให้ท่านลำพองผยองไป แต่สักวันหนึ่งเราจะให้จอมโฉดท่านตายในเงื้อมมือของคนที่มาจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดผู้นี้’

เมื่อกลับถึงตึกตระกูลอู เถาฟางตักรอพบเซี่ยงเส้าหลงที่หน้าประตู บอกว่าที่รัฐวุ่ยเกิดเรื่องมากหลาย เกรงว่าหยาฮูหยินมาไม่ได้แล้ว

ที่แท้หยาฮูหยินพอไปถึงรัฐวุ่ย ถ่านไฟเก่าระหว่างนางกับซิ่นหลินจวินก็ลุกโชนขึ้นมาใหม่ ต่อมาจิงฮองเฮาได้เป็นไทเฮารัฐจ้าว กุมอำนาจในรัฐจ้าว และแจ้งให้เจ้ารัฐวุ่ยฆ่าหยาฮูหยิน แต่หลงหยางจวินส่งข่าวต่อนางก่อน หยาฮูหยินจึงซ่อนตัวในตึกซิ่นหลินจวิน ค่อยรอดจากความตาย นางใช้คนมาแจ้งต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า คนที่นางรักคือเซี่ยงเส้าหลง ขอให้เซี่ยงเส้าหลงยกโทษแก่นาง เซี่ยงเส้าหลงสะทกสะท้อนใจอยู่บ้าง เมื่อถามถึงจ้าวจื้อ ซึ่งร่วมทางกับหยาฮูหยิน ค่อยทราบว่าจ้าวจื้อกลับมาตึกตระกูลอูแล้ว

เถาฟางยังบอกข่าวร้ายต่อเซี่ยงเส้าหลงอีกเรื่องหนึ่งว่า ซุ่ยลู่กับซุ่ยถงสองหญิงรับใช้ฟังว่า กงจู้สามเสียชีวิต จึงผูกคอตายตามกงจู้สามผู้เป็นนายไป เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนสะท้านทั้งร่าง น้ำตาอดทะลักจากเบ้ามิได้

พลบค่ำวันนั้น พ่อบ้านหลี่ปู้เหว่ยนามถูเซียนเดินทางมาร่วมพิธีไว้อาลัยกงจู้สามกับหญิงรับใช้ทั้งหลาย เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสมอบสารลับของเสี้ยวเยี่ยถันต่ออีกฝ่ายหนึ่ง

ถูเซียนรับกระบอกไม้ไผ่มา แกะครั่งล้วงม้วนแพรออกมา อ่านดู

ข้อความในม้วนแพร สีหน้ากลับไม่มีเค้าความเปลี่ยนแปลงเท่าใด จวบจนเผาม้วนแพรเป็นเถ้าถ่านจึงกล่าว “สิบกว่าปีมานี้ เราไม่เคยยึดถือเสี้ยวเยี่ยถันเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาหากแต่ถือเป็นพี่น้อง ตอนนี้เขายังส่งสารถึงเรา แสดงว่าเราไม่ได้คบหาพี่น้องผิดไป”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจ สั่นศีรษะไร้วาจา ถูเซียนยักไหล่คราหนึ่งกล่าวว่า “นกสิ้นเกาทัณฑ์ซ่อน เป็นหลักการอันแน่นอนไม่เปลี่ยนผัน พวกเราที่เป็นคนเก่าแก่ ผิดที่ทราบเรื่องของนายท่านมากเกินไป โดยเฉพาะเรื่องระหว่างเขากับจีฮองเฮา ดังนั้นไม่อาจมีชีวิตสืบต่อ ซึ่งความจริงก่อนที่จะได้รับจดหมายฉบับนี้ เราสอบถามเรื่องราวจากหลี่ซือมาแล้ว จึงไม่ตื่นตระหนกแต่ประการใด”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า ถูเซียนไฉนเยือกเย็นถึงเพียงนี้

ถูเซียนกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “หลี่ปู้เหว่ยแม้ร้ายกาจ เราถูเซียนไหนเลยตอแยได้โดยง่ายดาย จนบัดนี้จูหมิงยังไม่กลับมา คงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา ส่วนหลี่สงกลับมาถึงแล้ว ทางด้านหยางเฉวียนจวินถูกจับกุมคุมขัง เครือญาติและพวกพ้องของเขาถูกประหารฆ่านับหมื่น ผู้คุมกำลังในรัฐฉินกว่าครึ่งยอมสวามิภักดิ์ต่อหลี่ปู้เหว่ย หากคิดลงมือโดยเปิดเผย พวกเราอย่าหมายกระทบถูกมันแม้ปลายนิ้วได้”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า “พี่ถูตระเตรียมทำอย่างไร?”

ถูเซียนยิ้มอย่างเยือกเย็นกล่าวเบาๆ ว่า “ทำเช่นเดียวกับท่าน รอคอยโอกาสที่ดีที่สุด”

พลางส่งเสียงหัวร่อระบายความคับแค้นในอก ผุดลุกขึ้นจากไป

เซี่ยงเส้าหลงนั่งซึมเซากับที่เดิม จวบกระทั่งอูอิ้งหยวนมาถึงข้างกายเขาทรุดนั่งลง เขาค่อยมีสติแจ่มใสกว่าเดิม

อูอิ้งหยวนทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านเสนาบดีหลี่ใช้เรามาเกลี้ยกล่อมท่านว่า ตอนนี้เขากำลังต้องการใช้คน แม่ทัพเมิ่งอ้าวได้รับมอบหมายให้ไปปราบรัฐหาน เส้าหลงยินยอมเป็นรองแม่ทัพของแม่ทัพเมิ่งหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงไม่ตอบคำ กลับกล่าวว่า “ท่านพ่อตาไว้วางใจข้าพเจ้าหรือไม่?”

อูอิ้งหยวนงงงันวูบจึงกล่าว “นี่ยังต้องกล่าวหรือ? เราไว้วางใจท่านยิ่งกว่าบุตรชายของตัวเองอีก”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเบาๆ ว่า “ทุกเรื่องราวของข้าพเจ้าล้วนคำนึงถึงตระกูลอูเป็นหลัก รวมทั้งการขอใช้ชีวิตในป่าเขา สักวันหนึ่งท่านพ่อตาจะเข้าใจว่าข้าพเจ้าไฉนทำเช่นนี้ แต่ตอนนี้อย่าเพิ่งถามไถ่สาเหตุ”

อูอิ้งหยวนหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า “ท่านใช่ปกปิดเรื่องใดต่อเราหรือไม่?”

น้ำตาเซี่ยงเส้าหลงทะลักจากเบ้า กล่าวอย่างแช่มช้าว่า “ท่านพ่อตามิใช่คิดก่อหลุมฝังศพที่บรรจุเสื้อผ้าให้แก่ท่านปู่ ที่นครเสียนหยางหรอกหรือ? หากสิบปีให้หลังเราเซี่ยงเส้าหลงยังมีชีวิตอยู่จะสานปณิธานนี้ให้ลุล่วง”

อูอิ้งหยวนอ้าปากค้างชั่วขณะ ค่อยผงกศีรษะกล่าวว่า “เราเข้าใจแล้ว วันพรุ่งนี้พวกเราจะอพยพออกจากนครเสียนหยางไปที่สถานปศุสัตว์ ไม่ว่าอย่างไรความสัมพันธ์ฉันพ่อตากับบุตรเขยของพวกเราไม่มีวันเปลี่ยนแปลง”

สร้างกองกำลังส่วนตัว

นับตั้งแต่กลับจากรัฐจ้าวมาถึงรัฐฉิน โชคชะตาคล้ายกลั่นแกล้งเซี่ยงเส้าหลงอยู่ตลอดเวลา หากมิใช่ถิงฟางซื่อป่วยตาย เขาคงไม่นำอูถิงฟางกับกงจู้สามร่วมทางกับคณะทูต อย่างนั้นกงจู้สามคงไม่ตาย ชุนอิ๋งและเหล่าหญิงรับใช้ก็รอดพ้นจากชะตากรรม ชุ่ยถงกับชุ่ยลู่ยิ่งมิต้องตายตามผู้เป็นนาย

คราก่อนตอนอยู่ที่นครต้าเหลียนรัฐวุ่ย มาตรว่าตกอยู่ในสภาพแวดล้อมอันเลวร้าย ยังได้รับโชคช่วยคุ้มครองกงจู้สามผู้เฉิดโฉมไว้ได้ แต่ดงสนแดงริมแม่น้ำลั่วสุ่ย นางกลับตายใต้ลูกธนู หากสืบสาวราวเรื่องถึงที่สุด สมควรบอกว่าเขาขาดความตื่นตัว เสียทีแก่หลี่ปู้เหว่ย เขาไม่อาจเปิดโอกาสให้แก่หลี่ปู้เหว่ยอีก ทั้งนี้เพราะเขารับความสูญเสียไม่ได้ หญิงงามที่อยู่ในวัยสาวอันสดใสถึงเจ็ดนาง กลับสูญหายไปจากโลกราวกับเป็นฝันวสันต์ตื่นหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงออกจากตึกตระกูลอู มาอยู่ที่สถานปศุสัตว์นอกเมืองเสียนหยางครึ่งปี จิตใจค่อยสงบลงทีละน้อย เขาไม่เอ่ยถึงราชการงานเมือง หากแต่ฝึกอบรมกองกำลังส่วนบุคคล ซึ่งมีจำนวนเพิ่มขึ้นเป็นห้าพันคน เพื่อใช้รับมือหลี่ปู้เหว่ย และสนับสนุนเสี่ยวผานขึ้นครองบัลลังก์

นักรบเหล่านี้นอกจากคนของตระกูลอู ซึ่งผ่านการฝึกจากอูจว่อเกือบสามพันคน รวมทั้งผูปู้และพวกซึ่งติดตามมาจากนครหานตาน

กับพรานหนุ่มจากหมู่บ้านตระกูลจิงแล้ว อูจว่อกับเถิงอี้ยังรับเอาคนใหม่ซึ่งเป็นลูกหลานตระกูลอูที่กระจายอยู่ทั้งหกรัฐ และคัดสรรมาจากหมู่บ้านตระกูลจิงอีกจำนวนหนึ่ง

ผู้คนห้าพันคนนี้แบ่งเป็นห้ากองกำลัง แต่ละกองกำลังประกอบด้วยผู้คนพันคน แยกย้ายขึ้นตรงต่ออูจว่อ เถิงอี้ จิงจวิ้น อูกัวและผูปู้ปรกติอยู่ในฐานะคนเลี้ยงสัตว์ การฝึกจะดำเนินการยามวิกาล ทำให้พวกเขาถนัดในการทำศึกเวลาวิกาล แบบเรียนการฝึกกลั่นจากมันสมองของเซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ ไม่ต้องบอกก็ทราบว่า เซี่ยงเส้าหลงดัดแปลงมาจากหลักสูตรการฝึกของหน่วยรบพิเศษในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด

มีคำพังเพยว่า “หากคิดสร้างงานอันล้ำเลิศ ต้องมีเครื่องมือที่เฉียบคม” เซี่ยงเส้าหลงยังนำวิชาความรู้ด้านการหลอมสร้างโลหะในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ให้ช่างฝีมือจากรัฐเวี่ยที่ติดตามจี้เอียนหยานมาจัดสร้างเป็นอาวุธที่ล้ำยุคสมัย กระบี่ในยุคเลียดก๊กมีความยาวระหว่างสามถึงสี่เชียะ หากยาวเกินไปจะหักง่าย แต่พวกเขาสามารถหลอมสร้างกระบี่บางและยาวถึงห้าเชียะ เพียงข้อนี้ก็มีส่วนเสริมสร้างอานุภาพของกองกำลังตระกูลอู

อูอิ้งหยวนยังส่งคนไปตามที่ต่างๆ เสาะหาพันธุ์ม้ามีชื่อ นำมาผสมพันธุ์เป็นม้าศึกซึ่งมีระดับความเร็วและขีดความอดทนเหนือกว่ากาลก่อน

ในส่วนของเซี่ยงเส้าหลงเคยผ่านการฝึกด้านจารกรรมและรวบรวมข้อมูล ล่วงรู้ถึงความสำคัญของการรู้เขารู้เรา ดังนั้นคัดเลือกผู้คนหลายร้อยคนทำการฝึกทางด้านนี้ โดยอยู่ในความดูแลรับผิดชอบของเถาฟาง หลังจากผ่านความเพียรพยายามมาครึ่งปี พวกเขาสร้างกองกำลังส่วนบุคคลสำหรับป้องกันตัวเองได้เป็นผลสำเร็จ

หลี่ปู้เหว่ยส่งคนมาหยั่งดูท่าทีของเขาอยู่เสมอ แต่ถูเซียนคอยแจ้งข่าวล่วงหน้า ดังนั้นจึงสืบไม่ได้ความนัยใด วันเวลาผ่านไปท่ามกลางเปลือกนอกที่สงบไร้เรื่องราว หากแต่เกิดมรสุมก่อตัวอย่างลับๆ

วันนี้เถาฟางเดินทางจากนครเสียนหยางมาถึงเรือนมังกรซ่อน

หาตัวเซี่ยงเส้าหลงไม่พบ จึงตามไปยังยอดเขาบูชาจันทร์ อันเป็นสถานที่ซึ่งเซี่ยงเส้าหลงใช้ฝึกอบรมเหล่านักรบ ปีนป่ายข้ามภูเขา เพื่อรายงานความคืบหน้าล่าสุด

เถาฟางบอกว่า แม่ทัพเมิ่งอ้าวได้รับมอบหมายให้บุกรัฐจ้าว ยึดครองดินแดนเฉิงเนี่ยกับหยงหยาง ส่วนหวังเฮอก็พิชิตดินแดนส่างต่าง ขณะนี้กำลังรุกคืบต่อไป สร้างความหวาดหวั่นวิตกแก่หกรัฐ ฟังว่าเจ้ารัฐวุ่ยเลิกกินแหนงแคลงใจกับซิ่นหลินจวิน มอบหมายให้ซิ่นหลินจวินตระเวนเยือนรัฐต่างๆ รื้อฟื้นนโยบายรวมประสานแนวดิ่งขึ้นมาใหม่ เพื่อรับมือกับรัฐฉิน

ตอนนี้รัฐจ้าวกับรัฐเอี้ยนยังทำสงครามกัน เหลียนผ่อสังหารขุนพลรัฐเอี้ยนนามลี่ฟู่ได้ ทางรัฐเอี้ยนจึงส่งทูตมาเจรจาขอสงบศึก ดังนั้นการเดินทางของซิ่นหลินจวินครั้งนี้ มีส่วนเร่งรัดให้รัฐจ้าวกับรัฐเอี้ยนยุติสงคราม

ทางด้านหลี่ปู้เหว่ยมีขุมกำลังกล้าแข็งกว่าเดิม ชุบเลี้ยงนักเกาะกินแปดพันคน ยังสร้างทำเนียบเสนาบดีหลังใหม่ ใหญ่กว่าหลังปัจจุบันสามเท่า ตำแหน่งมหาเสนาบดีซ้ายยังเว้นว่างไว้ เป็นเหตุให้หลี่ปู้เหว่ยรวบอำนาจไปแต่ผู้เดียว บวกกับทำศึกประสบชัยติดต่อกัน ยามนี้ในนครเสียนหยางไม่มีผู้ใดกล้าขัดคอเขา

การมาของเถาฟางครั้งนี้ ยังมีหน้าที่อีกประการหนึ่ง กล่าวคือ จวงเซียงอ๋องมีพระบัญชาให้ขุนนางตำแหน่งเน่ยสื่อนามเถิงเซิ่งไปที่ตึกตระกูลอู ถ่ายทอดกระแสรับสั่งให้เซี่ยงเส้าหลงเข้าวัง เซี่ยงเส้าหลงพอฟังจบ ต้องทอดถอนใจคำหนึ่ง ทราบว่าชีวิตกลางป่าเขาที่ไม่ต้องช่วงชิงกับผู้ใดนี้คงสิ้นสุดลงแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้นำชายฉกรรจ์สิบแปดคน ควบม้าเป็นเวลาหนึ่งวันหนึ่งคืนกลับเข้านครเสียนหยาง เข้าเฝ้าจวงเซียงอ๋อง

ผู้คนสิบแปดคนนี้ขนานนามว่าสิบแปดองครักษ์เหล็ก ประกอบด้วยคนของตระกูลอูสิบคน พรานหนุ่มจากหมู่บ้านตระกูลจิงหกคน อีกสองคนเป็นคนของผูปู้กับจี้เอียนหยาน จัดเป็นองครักษ์ประจำตัวของเซี่ยง

เส้าหลง หลังความสูญเสียที่ดงสนแดง ทุกผู้คนเห็นว่าหนทางแห่งความอยู่รอด มีแต่กอปรด้วยกำลังอันเข้มแข็ง จึงป้องกันตัวเองได้ ต่อให้สู้ไม่ได้ยังสามารถฝ่าวงล้อมออกไป

จวงเซียงอ๋องมีพระบัญชาแต่แรก ทหารองครักษ์วังหลวงพอเห็นเซี่ยงเส้าหลงมาถึง จึงชักนำไปเข้าเฝ้าจวงเซียงอ๋องที่ห้องทรงพระอักษร ส่วนเถิงอี้และพวกรออยู่นอกวัง

จวงเซียงอ๋องมีพระพักตร์สดใส เพียงแต่พระขนงขมวดมุ่น พระองค์รับสั่งให้บุคคลอื่นล่าถอยออกจากห้อง ค่อยตรัสต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า "โดยไม่รู้สึกตัวผ่านไปครึ่งปีแล้ว ข้ากับฮองเฮามักสนทนาถึงท่าน เมื่อวันก่อนตอนออกว่าราชการ ข้าพลันบังเกิดความคิดว่า หากมีเส้าหลงร่วมงานก็ประเสริฐ ยามนี้เห็นท่านคึกคักแจ่มใสอีกครา สร้างความยินดีแก่ข้านัก"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความอบอุ่นใจ หลักเกณฑ์ที่ว่าอำนาจทำให้ผู้คนเปลี่ยนเป็นไร้น้ำใจและฟอนเฟะ หาได้บังเกิดแก่เจ้าชีวิตองค์นี้ไม่ ขณะเดียวกันเขาลอบสะทกสะท้อนรันทดเพราะฉุกคิดว่าจวงเซียงอ๋องมีพระชนม์ชีพอีกไม่นาน แต่ที่น่าประหลาดใจคือ พระองค์ยังมีพระพลานามัยแข็งแรง ไหนเลยเดินสู่จุดสุดท้ายของชีวิตได้? ความคิดนานัปการสร้างความปวดร้าวใจแก่เขา ยามกะทันหันไม่ทราบกราบทูลอย่างไรดี

จวงเซียงอ๋องรับสั่งอีกว่า "เส้าหลงเป็นบุคคลมากน้ำใจ ดูจากแววตาของท่านก็ทราบได้ ท่านทราบหรือไม่ว่าหยางเฉวียนจวินลาโลกไปเมื่อสามวันก่อน ถือว่าเส้าหลงได้ทวงถามความยุติธรรมให้แก่ภรรยาแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าว "ต้าอ๋องประหารชีวิตเขาหรือ?"

จวงเซียงอ๋องส่ายพระพักตร์ตรัสว่า "ผู้ที่ลงมือคือปู้เหว่ย เขาเข้าใจว่าข้าไม่ล่วงรู้ หลังจากจำกัดบริเวณหยางเฉวียนจวิน เขาก็จัดส่งสุรากับหญิงงามไปโดยไม่ขาดสาย หยางเฉวียนจวินหมกมุ่นกับสุรานารีเกินไปอยู่แล้ว บวกกับอัดอั้นตันใจพานใช้ชีวิตอย่างเหลวแหลก ผ่านไปครึ่งปี ในที่สุดจบชีวิตลง เช่นนี้ก็ดีมีแต่ความตายจึงชดเชยกับความผิดที่เขา

สร้างสมเอาไว้”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ เขาแม้ไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อหยางเฉวียนจวิน แต่กล่าวตามความสัตย์ หยางเฉวียนจวินเพียงเป็นผู้แพ้จากการช่วงชิงอำนาจ เมื่อเปรียบเทียบกับหลี่ปู้เหว่ย หยางเฉวียนจวินยังห่างไกลกว่ามากนัก

จวงเซียงอ๋องไม่ทราบว่าไม่มีโอกาสระบายความในพระทัยหรืออย่างไร ยามนั้นรับสั่งอีกว่า “กาลก่อนเป็นตัวประกันที่นครหานตาน เข้าใจว่าหากกลับนครเสียนหยาง ก็ปราศจากความกลัดกลุ้มกังวล แต่ความจริงเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ตั้งแต่เป็นไทจือจวบกระทั่งขึ้นครองบัลลังก์ แต่ละขั้นตอนมีปัญหาที่แตกต่าง หากคิดบรรลุความฝันใฝ่ของท่านเสนาบดีขวา ที่รวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่นเดียวกัน คาดว่าเพิ่มความกลัดกลุ้มกว่านี้อีกมากนัก”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่า ความกลัดกลุ้มเหล่านี้เป็นเรื่องของเสี่ยวผานที่จะแก้ไข หวนนึกถึงพัฒนาการด้านต่างๆ ของราชวงศ์ฉิน ต้องกราบทูลว่า *“แว่นแคว้นเล็กปกครองแบบเล็ก แว่นแคว้นใหญ่ปกครองแบบใหญ่ ให้ดำเนินการเป็นสองทาง ประกอบด้วยด้านการทหารกับด้านการปกครอง การทหารแบ่งเป็นปฏิบัติต่อภายนอกกับภายใน ภายนอกให้สร้างกำแพงป้องกันตามรัฐต่างๆ เพื่อป้องกันการรุกรานของพวกซงหนู ส่วนภายในให้ปลดปล่อยหกรัฐ และควบคุมโดยเข้มงวดแผ่นดินก็จะสงบสันติไร้เรื่องราว”*

เหล่านี้มิใช่ความเห็นของเซี่ยงเส้าหลง หากแต่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ จวงเซียงอ๋องกลับโสมนัสยินดีขึ้นมา ตรัสถามว่า “ด้านการปกครองควรทำอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกราบทูลราวกับกำลังท่องประวัติศาสตร์ว่า “เมื่อรวมประเทศเป็นปึกแผ่น ย่อมต้องใช้วิธีการปกครองประเทศ ก่อนอื่นต้องยกเลิกระบอบศักดินาของราชวงศ์โจว แบ่งประเทศเป็นเขตจวิ้นและเสี้ยน รวมศูนย์อำนาจอยู่ที่นครเสียนหยาง ปฏิรูประบบเงินตรากับ

ชั่งตวงวัด กำหนดรูปแบบอักษรเป็นชนิดเดียว พร้อมทั้งซ่อมแซมสร้างทาง ขุดลอกคูคลอง ส่งเสริมการคมนาคมและเศรษฐกิจให้ดีขึ้น”

จวงเซียงอ๋องทอดถอนพระทัยตรัสชมเชยว่า “คำกล่าวของเส้าหลงล้วนเป็นแนวความคิดที่ไม่เคยมีคนนึกถึงมาก่อน ตำแหน่งมหาเสนาบดีซ้ายเหมาะสมกับเส้าหลงยิ่งนัก”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านทั้งร่าง ร้องโพล่งว่า “ว่ากระไร?”

จวงเซียงอ๋องตรัสว่า “หยางเฉวียนจวินจะอย่างไรเป็นมหาเสนาบดีซ้าย ตอนนี้เขาเสียชีวิตไป ย่อมต้องสรรหาคนใหม่ ข้ากำลังกลัดกลุ้มใจว่าสมควรแต่งตั้งผู้ใด ทั้งไม่แน่ใจว่าเส้าหลงมีความสามารถด้านการปกครองหรือไม่ ยามนี้ได้ฟังความเห็นของท่าน ข้าไยต้องลังเลอีกต่อไป?”

เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยล่วงรู้หลักการปกครอง เพียงคัดลอกประวัติศาสตร์มากล่าวอ้าง มิคาดกลับเกิดผลรับอัน “น่ากลัว” ถึงเพียงนี้ ต้องรีบคุกเข่าโขกศีรษะกราบทูลว่า “เรื่องนี้ทำไม่ได้ ขอต้าอ๋องโปรดทบทวนพระบัญชาใหม่”

จวงเซียงอ๋องตรัสว่า “เส้าหลงไม่ยอมช่วยข้าปกครองบ้านเมืองหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ ทูลถามว่า “ต้าอ๋องทรงแจ้งเรื่องนี้ต่อท่านเสนาบดีหลี่แล้วหรือไม่?”

จวงเซียงอ๋องตรัสว่า “แม่ทัพเมิ่งเพิ่งตีเมืองของรัฐจ้าวสามสิบเจ็ดเมือง เมื่อวานปู้เหว่ยจึงเดินทางไป เพื่อจัดตั้งเป็นเขตแคว้นไท่หยวนเจิ้น ตอนนี้รัฐฉินเรามีเขตแคว้นซันชวงกับไท่หยวน ทำลายแนวป้องกันของรัฐจ้าววุ่ยหานไป เป็นประโยชน์ต่อแผนรวมประเทศเป็นปึกแผ่นอย่างยิ่ง ขณะเดียวกันปู้เหว่ยก็มีงานรัดตัวกว่าเดิม หากเส้าหลงช่วยแบ่งเบาภาระเขา ปู้เหว่ยก็ไม่ต้องเหนื่อยยากลำบากอีกต่อไป”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าหากเขารับตำแหน่งมหาเสนาบดีซ้าย คงต้องไปรายงานตัวต่อยมบาลก่อนจวงเซียงอ๋องอีก ยามนั้นบังเกิดปฏิภาณวูบ กราบทูลว่า “เส้าหลงได้รับการชักนำจากท่านเสนาบดีหลี่มายังนคร

เสียนหยาง ผู้อื่นย่อมยึดถือว่าข้าพเจ้าเป็นคนของท่านเสนาบดีหลี่ หากเส้าหลงขึ้นสู่ตำแหน่งมหาเสนาบดีซ้าย ผู้อื่นจะครหาว่าท่านเสนาบดีหลี่สนับสนุนคนของตนขึ้นเอง เช่นนี้รังแต่เป็นผลเสียต่อเขา”

จวงเซียงอ๋องขมวดพระขนงตรัสว่า “แต่ว่าในสายตาข้า ไม่มีบุคคลที่เหมาะสมกว่าเส้าหลงท่านอีก”

เซี่ยงเส้าหลงร้องโพล่งว่า “แม่ทัพฉีเซียนเป็นบุคคลที่หายากยิ่ง ต้าอ๋องไยไม่ทรงพิจารณาดู?”

เขากับฉีเซียนเคยพบหน้าเพียงครั้งเดียว แต่เนื่องจากฉีเซียนไม่ยอมก้มหัวให้แก่หลี่ปู้เหว่ย จึงประทับอยู่ในความทรงจำ ดังนั้นบอกชื่อคนผู้นี้ออกไป

จวงเซียงอ๋องทรงรับข้อเสนอนี้ เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสกราบทูลว่า “ในนักเกาะกินของท่านเสนาบดีหลี่ มีคนชื่อหลี่ซือเคยร่วมทางกับคณะทูตของเส้าหลง คนผู้นี้มีภูมิรอบรู้กว้างขวาง ไม่ทราบต้าอ๋องยอมใช้สอยเขาหรือไม่?”

จวงเซียงอ๋องแย้มพระโอษฐ์ พลางตรัสว่า “นี่เป็นเรื่องเล็กน้อย ข้าจะจัดสรรตำแหน่งให้แก่เขาเอง”

เซี่ยงเส้าหลงลอบยินดี กราบทูลอีกว่า “ตำแหน่งนี้ขอให้ใกล้ชิดกับไทจือ หากคนผู้นี้อยู่ใกล้ไทจือจะเป็นประโยชน์ต่อไทจือในภายหน้า”

จวงเซียงอ๋องไม่ทันเฉลียวพระทัยว่า เซี่ยงเส้าหลงกำลังวางหมากไว้จัดการกับหลี่ปู้เหว่ย ดังนั้นรับสั่งว่า “อย่างนั้นให้เขารับตำแหน่ง**ถิงเว่ย*** ดูแลรับผิดชอบด้านการศึกษาของไทจือ ใช่แล้ว เส้าหลง ไปพบฮองเฮากับลูกเจิ้งด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงนึกขอบคุณฟ้าดินซึ่งถูกเขาดัดพ้อมาเป็นเวลาครึ่งปี รีบกราบบังคมทูลลา เพิ่งออกจากห้องทรงพระอักษร ปรากฏนางกำนัลสองนางรุดมา ชักนำเขาไปเข้าเฝ้าจีฮองเฮาที่วังฮองเฮา

จีฮองเฮาทอดพระเนตรเซี่ยงเส้าหลงคืนสู่ชีวิตชีวา พลอยโสมนัส

** ชื่อตำแหน่งขุนนางสมัยโบราณ*

ยินดี รับสั่งให้เซี่ยงเส้าหลงแวะเวียนมาช่วยอบรมสั่งสอนเสี่ยวผานเช่นกาลก่อน

เซี่ยงเส้าหลงไม่กล้าเข้าเฝ้าฮองเฮาผู้เลอโฉมองค์นี้นานไป หาโอกาสทูลลา จีฮองเฮาก็ไม่เหนี่ยวรั้ง มีพระเสาวนีย์ให้ผู้คนชักนำเซี่ยงเส้าหลงไปหาเสี่ยวผาน เซี่ยงเส้าหลงเองก็คิดถึงจิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคตผู้นี้ มิคาดเมื่อไปถึง เสี่ยวผานกำลังเรียนหนังสือกับฉินชิง ได้แต่นั่งรออยู่นอกห้อง

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกปลอดโปร่งสบาย นครเสียนหยางซึ่งไม่มีหลี่ปู้เหว่ยคล้ายเป็นบึงน้ำใสที่ปราศจากจระเข้กินคน ในยอดคนที่เขาพบพานมานับซิ่นหลินจวิน เถียนตานกับหลี่ปู้เหว่ยเจ้าปัญญาความคิดที่สุด แต่หากเอ่ยถึงการวางแผนดำเนินการ ซิ่นหลินจวินกับเถียนตานไม่อาจทัดเทียบเปรียบกับหลี่ปู้เหว่ยได้

คหบดีใหญ่ผู้นี้ให้การสนับสนุนจวงเซียงอ๋อง จนขึ้นครองบัลลังก์รัฐฉิน ตัวเองรับตำแหน่งมหาเสนาบดีขวา จากนั้นบีบคั้นศัตรูทางการเมืองจนตกตาย นับว่าประสบความสำเร็จทุกย่างก้าวจริงๆ

เซี่ยงเส้าหลงสำนึกตัวว่าสู้หลี่ปู้เหว่ยไม่ได้ แต่ที่เขาพึ่งพาคือหลี่ปู้เหว่ยร้อยคำนวณพันคำนวณ ก็คาดคำนวณไม่ถึงว่าเสี่ยวผานเป็นบุคคลที่เขาผลักดันขึ้นมา ขอเพียงเซี่ยงเส้าหลงสามารถอดทนจนเสี่ยวผานขึ้นครองบัลลังก์ ถือว่าเป็นฝ่ายชนะแล้ว ปัญหาอยู่ที่เขาจะโชคดีปานนั้นหรือไม่?

พลันบังเกิดสุ้มเสียงอันไพเราะของฉินชิงกระทบโสตว่า “พระอาจารย์เซี่ยง ปีนี้พวกเราเพิ่งพบกันเป็นครั้งแรก”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านตื่นจากภวังค์ความคิด รีบลุกขึ้นคารวะ หญิงม่ายชิงนางนี้งามสดใสดุจเดิม หากแต่ผิวพรรณขาวผ่องยิ่งกว่า

ความงามของจี้เอียนหยานเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้คน หากแต่ฉินชิงกอปรด้วยความงามอีกแบบหนึ่ง งามอย่างสุภาพเรียบร้อย ซ่อนเสน่ห์อันรัดรึงใจไว้

ฉินชิงเห็นเซี่ยงเส้าหลงเหม่อมองนาง ต้องหน้าแดงระเรื่อ กล่าวด้วยความไม่พอใจอยู่บ้างว่า “พระอาจารย์เซี่ยง ไทจือรออยู่ภายในฉินชิงขอตัวก่อน”

ย่อกายคารวะแล้วเดินชดช้อยจากไป เซี่ยงเส้าหลงลอบตำหนิตัวเองเสียกิริยา ค่อยเข้าห้องไปพบเสี่ยวผาน

เด็กหนุ่มผู้นี้สูงใหญ่กว่าเดิม เค้าใบหน้าไม่ถึงขั้นหล่อเหลาหากทว่าคิ้วดกหนาตาคมวาว รับกับจมูกโด่งเป็นสัน ปากรูปกระจับที่แสดงออกถึงความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ใบหน้ารูปสี่เหลี่ยม ท่าทางองอาจหาญกล้าเริ่มฉายแววของผู้ยิ่งใหญ่ออกมา

เสี่ยวผานแสร้งเป็นก้มหน้าอ่านหนังสือ ไม่คล้ายกับที่ผ่านมาซึ่งพอพบหน้าเซี่ยงเส้าหลงคราใดก็ลิงโลดจนลืมตัว ไม่ทราบเพราะเหตุใด เซี่ยงเส้าหลงเกิดความรู้สึกเลื่อนลอยอยู่บ้าง คล้ายกับว่าระยะห่างระหว่างเขากับเสี่ยวผานยืดยาวออกไป

เซี่ยงเส้าหลงคารวะเสี่ยวผานในฐานะที่อีกฝ่ายเป็นรัชทายาทรัฐฉิน เสี่ยวผานลุกขึ้นคารวะตอบ พร้อมกับโบกมือให้ขุนนางฝ่ายในที่อยู่เป็นเพื่อนทั้งสองออกไป

เมื่อทั้งสองทรุดกายลงนั่งลง ดวงตาเสี่ยวผานทอประกายร้อนระอุขึ้น กล่าวเบาๆ ว่า “พระอาจารย์ซูบผอมลงแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจคำหนึ่ง ถามว่า “ไทจือสบายดีกระมัง?”

เสี่ยวผานผงกศีรษะกล่าวว่า “ทุกสิ่งยังดีอยู่ เฮอะ หยางเฉวียนจวินกลับเป็นต้นเหตุให้กงจู้สามต้องตาย มิเพียงมันต้องชดใช้กรรมยังมีชาวหานทั้งหลายด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงลอบประหวั่นพรั่นใจ ฟังจากน้ำเสียงของเขาไหนเลยคล้ายเป็นเด็กหนุ่มอายุสิบสี่สิบห้าปีผู้หนึ่ง?

เสี่ยวผานกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “พระอาจารย์คล้ายมีความในใจอยู่เต็มอก”

เซี่ยงเส้าหลงกลับต้องการให้เสี่ยวผานเรียกเขาเป็น “อาจารย์”

อย่างสนิทสนม แต่จำได้ว่าเป็นตัวเองห้ามไม่ให้เรียกหาเอง ยังมีอันใดจะกล่าว ยามนั้นฝืนใจเค้นรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า “มีเรื่องมากหลายที่ภายหน้าท่านจะเข้าใจเอง”

เสี่ยวผานงงงันวูบหนึ่ง สีหน้าปรากฏแววครุ่นคิดขึ้น

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอีกว่า “ท่านอายุยังเยาว์ ประการสำคัญคือพากเพียรเรียนรู้ ปรับพื้นฐานให้แก่ตัวเอง ใช่แล้ว ยังลวนลามนางกำนัลเช่นกาลก่อนหรือไม่?"

เสี่ยวผานกล่าวเบาๆ ว่า “ข้าพเจ้าไหนเลยกระทำเรื่องไร้สาระเช่นนั้นอีก ตอนนี้สิ่งที่สร้างความไม่สบายใจแก่ข้าพเจ้าคือ พระอาจารย์ไม่ได้อยู่ข้างกาย คอยอบรมสั่งสอนข้าพเจ้า เปินน้อยก็คิดถึงท่านนัก” เอ่ยถึงตอนท้าย ค่อยแสดงน้ำใสใจจริงออกมา

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงเหตุการณ์ที่อบรมสั่งสอนเด็กหนุ่มทั้งสองโดยมีกงจู้สามอยู่ด้วย อดเจ็บแปลบปลาบใจมิได้ กล่าวว่า “ให้เวลาข้าพเจ้าพักผ่อนอีกครึ่งปีได้หรือไม่?”

เสี่ยวผานขอบตาแดงระเรื่อ ก้มศีรษะกล่าวว่า “เมื่อคืนข้าพเจ้าฝันถึงมารดา”

เซี่ยงเส้าหลงย่อมทราบว่า เสี่ยวผานหมายถึงหนีฮูหยินผู้เป็นมารดาบังเกิดเกล้าตัวจริง ยิ่งปวดร้าวใจกว่าเดิม ดังนั้นตบไหล่เสี่ยวผานเบาๆ กล่าวว่า “อย่าได้คิดมากไป ขอเพียงภายหน้าท่านสามารถปกครองรัฐฉิน มารดาท่านแม้ตายก็นอนตาหลับ”

เสี่ยวผานผงกศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามิเพียงจะปกครองรัฐฉิน ยังจะรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น ท่านเสนาบดีหลี่มักสอนข้าพเจ้าเช่นนี้”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ตกลง รวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น ข้าพเจ้ายังสรรหาบุคคลที่มีความรู้ความสามารถมาช่วยเหลือท่าน คนผู้นี้เรียกว่าหลี่ซือ หากภายภาคหน้าใช้สอยเขา จะช่วยให้ท่านเป็นจักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่”

เสี่ยวผานทวนคำ “หลี่ซือ” อยู่หลายเที่ยว จากนั้นกล่าวด้วย

ความลิงโลดว่า “ภายภาคหน้าพระอาจารย์ยอมนำทัพออกปราบหกรัฐให้แก่ข้าพเจ้าหรือไม่? เมื่อนึกถึงตอนออกศึก ข้าพเจ้าปรารถนาใคร่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ในบัดดล”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมา กล่าวว่า “เรื่องของภายภาคหน้ารอไว้ภายภาคหน้าค่อยสนทนาเถอะ ข้าพเจ้าจะกลับสถานปศุสัตว์แล้ว ท่านมิต้องส่งข้าพเจ้า เพื่อมิให้ผู้คนระแวงสงสัย”

เสี่ยวผานยื่นมือออกบีบแขนเซี่ยงเส้าหลงคราหนึ่ง แล้วค่อยคลายออก ผงกศีรษะรับ สีหน้าแฝงแววเด็ดเดี่ยวอย่างบอกไม่ถูก

เซี่ยงเส้าหลงชมดูจนใจสั่นสะท้าน ช่างสมเป็นจิ๋นซีฮ่องเต้จริงๆ

เขาเพิ่งออกจากห้อง ปรากฏนางกำนัลสองนางเดินเข้ามาถ่ายทอดพระเสาวนีย์หัวหยางฮูหยินให้เซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้า เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ติดตามพวกนางไปยังวังไทเฮา เห็นหัวหยางฮูหยินประทับอยู่ในตำหนักโดยมีฉินชิงยืนอยู่ด้านข้าง ไม่ทราบเป็นเพราะการตายของหยางเฉวียนจวินผู้เป็นน้องชายหรือไม่ หัวหยางฮูหยินคล้ายทรงชราภาพไปอีกหลายปี

หัวหยางฮูหยินรับสั่งว่าอีกสองวันพระนางจะย้ายที่ประทับไปยังตำหนักเซี่ยจิงเขตปาสู ดังนั้นทรงฝากฝังฉินชิงให้เซี่ยงเส้าหลงดูแล เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องผิดท่าในใจ หัวหยางฮูหยินอาจทอดพระเนตรอันใดออก จึงรับสั่งบอกใบ้เป็นเชิงให้กำลังใจเช่นนี้ แต่ว่าความรักนับเป็นภาระอันหนักอึ้งที่สุดในชีวิตมนุษย์ เขาไม่กล้าฝ่าด่านความรักอีก ดังนั้นถวายบังคมทูลลาหัวหยางฮูหยิน

หิมะปลิวโปรยดั่งละอองฝน เซี่ยงเส้าหลงนั่งอยู่ในเก๋งน้อยกลางสวนไม้ดอกของเรือนมังกรซ่อน เหม่อมองดูทิวทัศน์หิมะครั้งแรกของปีนี้

ต้นเหมันต์เมื่อปีก่อน เขายังเตรียมการเดินทางไปเป็นทูต กงจู้สามกับชุนอิ๋งและพวกทั้งสี่ต่างยินดีที่ได้ร่วมทาง ชุ่ยถงกับชุ่ยลู่ยังนึกตัดพ้อที่ต้องรั้งอยู่ที่นี้ แต่ตอนนี้ทุกนางล้วนดับสูญสิ้น

เรือนร่างอุ่นระอุร่างหนึ่งแอบอิงเข้ามาจากด้านหลัง เขาเพิ่งสูด

ได้กลิ่นหอมจรุงใจ มือเรียวงามคู่หนึ่งก็ยื่นมาปิดตาของเขา ริมฝีปากอันอวบอิ่มแนบชิดกับใบหูเขา กระซิบถามว่า “คาดเดาดูว่าข้าพเจ้าเป็นใคร?”

นี่เป็นหนึ่งในการละเล่นที่อูถิงฟางชมชอบเล่นกับเขาที่สุด เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือไปด้านหลังโอบรั้งหญิงงามมาถึงข้างกาย ปากกล่าวว่า “ยอดหญิงจี้คิดสวมรอยเป็นฟางเอ๋อมาตบตาข้าพเจ้าหรือ?”

หญิงงามที่ด้านหลังคือจี้เอียนหยานเอง นางถูกความหนาวคุกคามจนหน้าแดงเปล่งปลั่ง ปากหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า “ยินยอมถูกหลอกเพื่อหยอกเย้าให้ข้าพเจ้ายินดีไม่ได้หรือ? ปีศาจตระหนี่”

เซี่ยงเส้าหลงจุมพิตนางคราหนึ่ง ค่อยถามว่า “พวกนางไปที่ใดแล้ว?”

จี้เอียนหยานยกมือโอบรอบคอของเขา ตอบว่า “ไปดูเถิงอี้น้อยหัดเดิน เจ้าตัวน้อยนี้น่ารักจริงๆ”

ที่แท้สั้งหลันให้กำเนิดทารกชายแก่เถิงอี้คนหนึ่ง เด็กน้อยโตวันโตคืน น่ารักน่าชังนัก

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงตัวเองไม่สามารถทำให้ภรรยาทั้งหลายตั้งครรภ์ต้องหน้าหม่นหมองลง จี้เอียนหยานกล่าวอีกว่า “พี่สะใภ้รองอุ้มครรภ์อีกแล้ว นางบอกว่าหากเป็นชาย จะยกให้แก่พวกเรา สร้างความเบิกบานใจแก่พวกเราแทบตาย”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกอันอบอุ่นต่อน้ำใจฉันพี่น้องของเถิงอี้ เห็นว่านี่เป็นวิธีที่ดีที่สุดแล้ว ผู้ใดให้เขาซึ่งมาจากอีกมิติหนึ่งของกาลเวลาสูญเสียความสามารถทำให้สตรีตั้งครรภ์ไป

จี้เอียนหยานกล่าวถามว่า “ต้องการทราบข่าวล่าสุดทางแนวหน้าหรือไม่?”

นับแต่กลับจากนครเสียนหยาง เซี่ยงเส้าหลงมีทีท่าหลีกหนีความจริง กลัวได้ยินเรื่องราวภายนอก พอฟังจึงจุมพิตนางแล้วกล่าว “บอกเถอะ หากยังไม่บอกจะปิดปากน้อยๆ ของท่านไว้”

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “ผู้อื่นมาบอกข่าวดีต่อท่าน จิงฮองเฮาทรง

ดำริกำจัดฆ่าหยาฮูหยิน แต่ซิ่นหลินจวินไม่ยอมรับปาก ทั้งยังออกเดินทางไปยังรัฐฉี พระนางกริ้วจนยอมรับข้อเสนอยกห้าหัวเมืองให้เพื่อแลกกับการสงบศึกของรัฐจ้าว จากนั้นมีพระบัญชาให้เหลียนผ่อบุกรัฐวุ่ย ท่านว่าจิงฮองเฮาแส่หาจุดดับหรือไม่? ทั้งที่เสียเมืองให้แก่ทัพฉินสามสิบเจ็ดเมือง ยังเปิดศึกกับรัฐวุ่ยอีก”

เซี่ยงเส้าหลงร้องโพล่งว่า “เช่นนี้เป็นว่า ซิ่นหลินจวินมีความจริงใจต่อหยาฮูหยินแล้ว?”

จี้เอียนหยานตอบว่า “สมควรเป็นเช่นนั้น ซึ่งความจริงหยาฮูหยินเกิดความคิดขัดแย้งกันเอง นางเคยขายตระกูลอูให้แก่เจ้ารัฐจ้าว ดังนั้นกลัวว่าพอมาถึงนครเสียนหยาง ต้องเผชิญหน้ากับคนของตระกูลอู นางเคยร่ำไห้รำพันต่อจือจื้อหลายครั้ง เพียงแต่จือจื้อไม่กล้าบอกต่อท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงกลับมีความรู้สึกดีขึ้น อย่างน้อยหยาฮูหยินหวนไปคืนดีกับซิ่นหลินจวิน เพราะมีความคับแค้นอันจำเป็น

จี้เอียนหยานกล่าวสืบต่อ “หลี่ปู้เหว่ยฉวยโอกาสที่รัฐจ้าวกับหานไม่ลงรอยกัน มีบัญชาให้เมิ่งอ้าวยกทัพบุกรัฐวุ่ย ยึดเมืองเกาตูกับจี๋เสี้ยนได้ น่าเสียดายที่เขามักมากเกินไป ยังบัญชาหวังเฮอบุกเมืองส่างต่างของรัฐจ้าว กลับเป็นเหตุให้รัฐจ้าวกับวุ่ยจับมือกันใหม่ อาจบางทีด้วยเกียรติภูมิของซิ่นหลินจวินสามารถรื้อฟื้นนโยบายรวมประสานแนวดิ่งขึ้นมาใหม่”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ไม่แน่ว่านี่เป็นความประสงค์ของจีฮองเฮา พระนางกับต้าอ๋องแค้นรัฐจ้าวที่สุด จึงต้องการให้บุกรัฐจ้าว”

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “ชัยชนะบดบังสติสัมปชัญญะผู้คนได้โดยง่าย หากหกรัฐจับมือกัน หลี่ปู้เหว่ยต้องพลาดท่าเสียที เมื่อถึงเวลานั้นจะนึกถึงคุณงามความดีของท่านแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูหิมะเกลื่อนฟ้า ห้วงสมองปรากฏภาพเหตุการณ์ที่หกรัฐรวมกำลังกันทำศึกกับทัพฉินขึ้น

แผนสลายข้าศึก

เหมันต์พ้นผ่านวสันต์กราย พอผ่านไปหนึ่งวัน เซี่ยงเส้าหลงเพิ่มความหวาดหวั่นอีกหนึ่งส่วน กลัวรับทราบข่าวจวงเซียงอ๋องทรงพระประชวรจนเสด็จสวรรคต ตามบันทึกประวัติศาสตร์ จวงเซียงอ๋องขึ้นครองราชย์สามปี ก็เสด็จสวรรคต ตอนนี้ผ่านไปสามปีเต็มแล้ว

วันนี้อูอิ้งหยวนกับอูจว่อกลับมาจากชายแดนภาคเหนือ พอมาถึงสถานปศุสัตว์ ก็ตามตัวเซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้ จิงจวิ้น ผูปู้ หลิวเฉา อูกัว เข้าร่วมประชุม

อูถิงเหว่ยผู้เป็นบุตรชายอูอิ้งหยวน และเพิ่งกลับจากการซื้อสินค้าที่ก่วนจง รวมทั้งอูอิ้งเจี๋ยกับอูอิ้งเอิน ซึ่งเป็นน้องชายของอูอิ้งหยวนก็อยู่พร้อมหน้า ทั้งหมดนั่งประจำที่ในห้องโถงใหญ่ ประตูหน้าต่างล้วนปิดลง หน้าประตูมีนักรบตระกูลอูเฝ้ารักษา

อูอิ้งหยวนในฐานะผู้นำของตระกูลอูทอดถอนใจยาวกล่าวว่า “เรื่องของเส้าหลงกับหลี่ปู้เหว่ย อูจว่อบอกต่อเราแล้ว พวกเราความจริงเข้าใจว่าเมื่ออพยพจากรัฐจ้าวมายังรัฐฉิน จะปลอดภัยไร้เรื่องราว มิคาดกลับเผชิญกับหลี่ปู้เหว่ยซึ่งเป็นคนนอก ที่น่าแค้นคือพวกเราจงรักภักดีต่อเขา กลับแลกมาซึ่งการลอบทำร้าย หากมิใช่เส้าหลงเข้มแข็งองอาจ คงจบชีวิตที่ดงสนแดงริมแน่น้ำลั่วสุ่ย บิดาผู้ล่วงลับเคยสอนไว้หากไม่อาจปะทะด้วยกำลัง ได้แต่หลบลี้หนีหน้า”

อูอิ้งเจี๋ยกล่าวว่า “รัฐที่เข้มแข็งที่สุดคือฉิน พวกเรายังมีที่พักพิงกายใด?”

อูอิ้งเอินก็กล่าวว่า “ต่อให้เป็นหกรัฐก็ไม่กล้ารับตัวพวกเรา หาไม่จะกลายเป็นข้ออ้างให้หลี่ปู้เหว่ยยกทัพไปรุกราน”

อูถิงเหว่ยซึ่งเคยมีข้อบาดหมางกับเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “เป้าหมายของหลี่ปู้เหว่ยเพียงเป็นเส้าหลง หาใช่ตระกูลอูเราไม่ เพื่อความอยู่รอดของส่วนรวม มิสู้...”

อูอิ้งหยวนหน้าเคร่งเครียดลง ตวาดว่า “หุบปาก”

เซี่ยงเส้าหลงกับอูจว่อสบตากันวูบ ต่างนึกถึงสุภาษิตที่ว่า “ขุนเขาลำธารพอแก้ไข สันดานดั้งเดิมยากกลับกลาย”

อูถิงเหว่ยยังไม่รู้จักดีชั่ว กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเพียงเสนอให้เส้าหลงหลบหน้าไปชั่วคราว มิใช่...”

อูอิ้งหยวนตบโต๊ะตวาดด้วยโทสะว่า “มีบุตรชายที่ทรยศลืมบุญคุณ สายตาแคบสั้นราวมุสิกเช่นเจ้านับเป็นความอัปยศของเราอูอิ้งหยวน ตอนนี้ไสหัวออกไปให้แก่เรา หากยังไม่กลับใจได้สำนึก การประชุมหลังจากนี้จะไม่มีคุณสมบัติเข้าร่วมอีก”

อูถิงเหว่ยหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย สุดท้ายถลึงตาใส่เซี่ยงเส้าหลงแล้วผละจากไป บรรยากาศในห้องโถงน่าอึดอัดยิ่ง เซี่ยงเส้าหลงก็ขุ่นข้องใจ กำลังหนุนของเขามาจากตระกูลอู หากรากฐานส่วนนี้เกิดการสั่นคลอนเขาก็ไม่มีทุนรอนอีก ด้วยนิสัยใจคอของเขา หากมิใช่ปณิธานของเสี่ยวผานยังไม่ลุล่วง เขาคงขอถอนตัวไปจากรัฐฉินเอง แต่ตอนนี้ย่อมไม่อาจทำเช่นนี้

อูจว่อกล่าวทำลายบรรยากาศอันน่าอึดอัดว่า “คราครั้งนี้เรากับนายน้อยไปยังชายแดนภาคเหนือ เพื่อสำรวจภูมิประเทศนอกด่าน พบเห็นทุ่งราบอันอุดมสมบูรณ์นับพันลี้ ไม่มีร่องรอยผู้คน หากพวกเราไปหักล้างถางพงจะสร้างอาณาจักรของตัวเองโดยไม่ต้องอยู่ใต้ชายคาผู้อื่น”

อูอิ้งเอินหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า “พี่ใหญ่โปรดใคร่ครวญให้ดี

นอกด่านเต็มไปด้วยพวกซงหนู หากเดินผิดพลาดอาจถูกล้างทั้งตระกูล”

อูอิ้งหยวนกล่าวว่า “ตระกูลอูเรามีประชากรมากมาย ทุกวันมีทารกใหม่ถือกำเนิด มีแต่สร้างเมืองของตัวเอง จึงเป็นแผนระยะยาว ฉวยโอกาสที่ทุกรัฐกำลังชิงความเป็นใหญ่ ละเลยดินแดนตอนเหนือ เป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมกับการวางรากฐานอันยิ่งใหญ่”

อูอิ้งเจี๋ยกล่าวว่า “เรื่องก่อร่างสร้างเมืองไม่อาจสำเร็จในคราเดียว พี่ใหญ่ต้องพิจารณาให้ดี ตอนนี้ต้าอ๋องกับฮองเฮาทรงโปรดปรานเส้าหลง หลี่ปู้เหว่ยคงยังไม่กล้าลงมือต่อพวกเราโดยเปิดเผย”

อูอิ้งหยวนกล่าวว่า “เราไม่ได้บอกว่าจะไปในบัดดล การเดินทางขึ้นเหนือไปครั้งนี้ยังพบกับหวังเจี่ยน ผู้เป็นน้องร่วมสาบานของเส้าหลง ดังนั้นบอกสถานะของพวกเราให้ทราบ หวังเจี่ยนก็ยินดีให้การสนับสนุนพวกเรา ควรที่พวกเราจะใช้เวลาช่วงนี้ เสาะหาดินแดนอันประเสริฐที่นอกด่านวางรากฐานไว้ก่อน หากภายหน้าเกิดการเปลี่ยนแปลง จะได้มีหนหางถอย”

อูอิ้งเจี๋ยเสนอว่า “มิสู้ให้เส้าหลงไปดำเนินการเรื่องนี้จะเหมาะสมยิ่งกว่า”

เถิงอี้กับเซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ หากสืบสาวถึงที่สุดนอกจากอูอิ้งหยวนที่มองการณ์ไกลแล้ว บุคคลอื่นของตระกูลอูเพียงคำนึงถึงความสุขเฉพาะหน้า ไม่อาจหักใจไปจากรัฐฉิน

อูอิ้งหยวนหน้าเคร่งเครียดลงอีกครา กล่าวว่า “อย่างนั้นไยมิใช่บอกต่อหลี่ปู้เหว่ยว่า พวกเราไม่พอใจในที่นี้? หากแตกหักกัน แต่ไม่มีเส้าหลงอยู่ด้วย ตระกูลอูได้แต่ปล่อยให้ผู้คนเชือดเฉือนสถานเดียว”

หยุดเล็กน้อยจึงกลาวสืบต่อ “เรื่องนี้ตกลงตามนี้ ทั้งให้ปกปิดเป็นความลับสุดยอด หากแพร่งพรายออกไป ต้องถูกลงโทษตามกฎของครอบครัว”

พลางสั่งให้อูจว๋อแจ้งต่ออูถิงเหว่ย ให้ปกปิดเรื่องนี้เป็นความลับด้วย

ยามนั้นบังเกิดเสียงเคาะประตูดังขึ้น นักรบผู้หนึ่งเข้ามา รายงานว่า

มหาเสนาบดีขวาหลี่ปู้เหว่ยตามตัวเซี่ยงเส้าหลงเข้าพบ

ทุกผู้คนงงงันวูบใหญ่ ไม่ทราบหลี่ปู้เหว่ยต้องการพบเซี่ยงเส้าหลงด้วยเรื่องใด?"

เซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้ จิงจวิ้น นำสิบแปดองครักษ์เหล็กเดินทางเข้านครเสียนหยาง เข้าพบหลี่ปู้เหว่ยที่ทำเนียบเสนาบดี

หลี่ปู้เหว่ยพอพบหน้าเซี่ยงเส้าหลง ก็ตำหนิอีกฝ่ายเสนอชื่อฉีเซียนเป็นมหาเสนาบดีซ้ายต่อจวงเซียงอ๋อง โดยไม่หารือกับเขาก่อน กลับทำลายแผนของเขาไป

เซี่ยงเส้าหลงนึกหาคำแก้ตัวอยู่ก่อน บอกว่าเขาไม่ทราบว่าหลี่ปู้เหว่ยจะกลับมาเมื่อใด จึงเสนอชื่อฉีเซียนไป เขาทำเช่นนี้เพื่อหลี่ปู้เหว่ย ต้องการแสดงออกว่าหลี่ปู้เหว่ยมีจิตใจกว้างขวาง ยินยอมแบ่งปันอำนาจให้แก่แม่ทัพรัฐฉิน เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ไม่มีใครครหานินทาหลี่ปู้เหว่ยได้

หลี่ปู้เหว่ยอึ้งไปวูบหนึ่ง ค่อยบอกว่าเขามีธิดาสามนาง คนเล็กสุดเรียกว่าหลี่เหนียงหยง เขาคิดยกนางให้แก่เซี่ยงเส้าหลง เพื่อแทนที่กงจู้สามซึ่งเสียชีวิตไป

พริบตานั้น เซี่ยงเส้าหลงเผชิญกับความลำบากใจที่สุดในชีวิต ขอเพียงเขาผงกศีรษะ หลี่ปู้เหว่ยจะยึดถือเขาเป็นพวกเดียวกัน ช่วยให้เขาประคองตัวจนเสี่ยวผานเข้าพิธีทรงพระมาลาห้อยมุก เป็นเจ้ารัฐฉินโดยสมบูรณ์ แล้วค่อยหันคมหอกใส่จอมโฉดผู้นี้

แต่หากแม้นเขาผงกศีรษะ ก็ต้องกลายเป็นสุนัขรับใช้ของศัตรูคนสำคัญนี้ ยังมีการยอมรับธิดาของหลี่ปู้เหว่ยเป็นภรรยา ถือว่าไม่ยุติธรรมต่อจี้เอียนหยานกับอูถิงฟาง

หลี่ปู้เหว่ยเป็นคหบดีโฉดแห่งยุค ต้องไม่ประกอบการค้าที่ขาดทุนเด็ดขาด เขาเห็นว่าเซี่ยงเส้าหลงเป็นคนโปรดของจวงเซียงอ๋องกับจีฮองเฮา เมื่อไม่อาจกำจัดฆ่าทิ้ง ก็จะซื้อตัวไว้เป็นพวก โดยรับไว้เป็นบุตรเขย

ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงขอให้หลี่ปู้เหว่ยทบทวนคำสั่ง ตอนนี้เขาทอดอาลัยตายอยาก ไม่คิดถึงเรื่องการแต่งงานใหม่ หลี่ปู้เหว่ยหน้าแปรเปลี่ยนไป ขณะจะบีบบังคับอีกฝ่าย มีคนรีบรุดมารายงานหลี่ปู้เหว่ยว่าซิ่นหลินจวินรวมไพร่พลของรัฐจ้าว หาน วุ่ย ฉู่ และเอี้ยน โจมตีทัพฉินแตกพ่าย แม่ทัพเมิ่งอ้าวต้องถอนกำลังถอยร่นมายังด่านหันกู่กวน

ข่าวนี้คล้ายอสนีบาตยามแล้ง หลี่ปู้เหว่ยกระโดดปราดขึ้น รีบเข้าวังไปเฝ้าจวงเซียงอ๋อง เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงคำทำนายของจี้เอียนหยานคิดไม่ถึงกลับกลายเป็นความจริง และช่วยให้เขาหลีกเลี่ยงจากการแตกหักกับหลี่ปู้เหว่ย

เซี่ยงเส้าหลงและพวกออกจากทำเนียบเสนาบดี เดินทางกลับตึกตระกูลอู ตระเตรียมรอฟังข่าวการศึกที่ส่งผลกระทบถึงรัฐฉินต่อไป

เพิ่งบรรลุถึงหน้าประตูตึก เถาฟางสะอึกเข้ามารับหน้า บอกว่ามีชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งอ้างว่าเป็นสหายของเซี่ยงเส้าหลง มารอพบเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงไปยังห้องโถงด้านข้าง เห็นคนผู้หนึ่งสวมหมวกปีกนั่งหันหลังให้กับประตู ดูไปแผงกลิ่นอายลึกลับชนิดหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงเดินอ้อมไปทรุดนั่งลงที่ด้านตรงข้าม เห็นอีกฝ่ายหนึ่งไว้เคราครึ้ม สร้างความสงสัยใจยิ่ง ขณะจะออกปากถามไถ่ คนผู้นั้นก็เลิกหมวกปีกขึ้นอย่างช้าๆ

เซี่ยงเส้าหลงร้องคำ **"จวินสั่ง"** *(ท่านผู้มีฐานะสูงส่ง)* ออกมา ที่แท้คนผู้นี้กลับเป็นหลงหยางจวิน หลงหยางจวินแม้ติดเคราครึ้ม ปกปิด "รูปโฉมอันงดงาม" ไว้ ทั้งยังเขียนคิ้วดกหนา หากทว่าเซี่ยงเส้าหลงพอเห็นตาหงส์คู่นั้น ยังจดจำออก

หลงหยางจวินยิ้มเล็กน้อยทักทายว่า "ท่านต่งยังไม่ลืมเลือนสหายเก่าจริงๆ"

เซี่ยงเส้าหลงได้ยินอีกฝ่ายเรียกเขาเป็น "ท่านต่ง" ต้องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ในที่สุดไม่อาจตบตาท่านได้"

หลงหยางจวินกล่าวว่า “ผู้งมงายอาชาต่งควงไหนเลยตายในกองเพลิงอย่างง่ายดายปานนั้น? เซี่ยงเส้าหลงยิ่งไม่กลับนครเสียนหยางโดยไม่ได้จัดการกับจ้าวมู่ เรายังใช้คนไปพิสูจน์เรื่องนี้ที่รัฐฉู่ ประจวบกับผู้งมงายอาชาตัวจริงถูกพวกฮวนฆ่าล้างทั้งครอบครัว แต่ผู้งมงายอาชาตัวปลอมกลับเสพสุขอยู่ที่นครเสียนหยาง ไม่เช่นนั้นจ้าวจื้อคงไม่เดินทางมายังนครเสียนหยางแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงไม่แก้ต่างอันใด เพียงถามว่า “หยาฮูหยินสบายดีหรือ?”

หลงหยางจวินล้วงกำไลหยกนวลใยจากอกเสื้อวงหนึ่ง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “นี่เป็นของที่หยาฮูหยินฝากให้เรามอบต่อท่าน เป็นความหมายว่าความรักที่นางมีต่อท่านจีรังยั่งยืนประดุจหยก เพียงติดอยู่ที่สภาพแวดล้อมและไม่ต้องการสร้างความลำบากแก่ท่าน ค่อยหักใจไม่มาหาท่านที่นครเสียนหยาง หวังให้ท่านเข้าใจความคับแค้นของนาง”

เซี่ยงเส้าหลงกำกำไลหยกเอาไว้ หัวใจคล้ายถูกมีดกรีดเชือดเฉือนชั่วครู่จึงกล่าว “จวินสั้งมายังนครเสียนหยาง ไม่ทราบมีกิจธุระใด?”

หลงหยางจวินทอดถอนใจกล่าวว่า “ซิ่นหลินจวินนำทัพของห้ารัฐทำสงครามเอาชนะทัพฉิน คราครั้งนี้รัฐฉินลิ้มรสความพ่ายแพ้ คงต้องระบายโทสะใส่ไทจือเจิงของรัฐเรา ซึ่งตกเป็นตัวประกันอยู่ที่นครเสียนหยางเป็นการระบายความแค้น ต้าอ๋องเราทรงโปรดโอรสองค์นี้ที่สุด เราได้แต่เสี่ยงตายมาหาทางช่วยเหลือ”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยฉุกคิดว่า ขณะที่เจ็ดรัฐทำสงคราม รัฐที่สู้แพ้ต้องการเจรจาสงบศึกจะส่งเชื้อพระวงศ์มาเป็นตัวประกัน ระหว่างนี้รัฐฉินทำสงครามประสบชัย คาดว่าทุกรัฐล้วนมีตัวประกันอยู่ที่นครเสียนหยาง จึงถามว่า “จวินสั้งต้องการให้ข้าพเจ้าช่วยเหลืออย่างไร?”

หลงยางจวินกล่าวว่า “ตอนนี้พี่เซี่ยงเป็นคนโปรดของเจ้ารัฐฉินกับหลี่ปู้เหว่ย ขอเพียงช่วยพูดจาให้สักหลายคำ ไม่แน่ว่าจะรักษาชีวิตไทจือเจิงได้”

เซี่ยงเส้าหลงรับปากว่าจะช่วยเหลืออย่างเต็มที่ แต่หวนนึกถึง

หลี่ปู้เหว่ยยิ่งมายิ่งเหิมเกริม ในใจไม่มีความมั่นใจแม้แต่น้อย

ยามนั้นเถาฟางเข้ามารายงาน จวงเซียงอ๋องมีรับสั่งให้เซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้า เซี่ยงเส้าหลงจึงแจ้งให้หลงหยางจวินรอฟังข่าวในที่นี้ ตัวเองรีบเดินทางเข้าวัง

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงไปถึงวังเสียนหยาง เห็นหัวหน้าทหารองครักษ์วังหลวงอันกู่ซียืนรออยู่ ทั้งยังชักนำเขาเข้าเฝ้าจวงเซียงอ๋อง ด้วยท่าทีที่เกรงอกเกรงใจกว่าเดิม

อันกู่ซีผู้นี้รูปร่างสูงสง่า มาตรว่าไม่ได้แซ่อิ๋ง แต่ก็เป็นชนชั้นเชื้อพระวงศ์ ด้านความจงรักภักดีไม่มีปัญหา ด้วยอิทธิพลของหลี่ปู้เหว่ยยังไม่สามารถจัดสรรบริวารปะปนเข้ามาในหน่วยงานที่ถวายการอารักขาเจ้ารัฐฉินได้

อันกู่ซีพลันกล่าวเบาๆ ว่า “พระอาจารย์เซี่ยงให้การสนับสนุนแม่ทัพฉีเป็นมหาเสนาบดีซ้ายพวกเราเหล่าทหารองครักษ์ล้วนสำนึกขอบคุณ”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบหนึ่ง ค่อยเข้าใจความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ฉีเซียนได้รับการสนับสนุนจากกองทัพรัฐฉิน แต่ถูกหลี่ปู้เหว่ยกีดกัน เซี่ยงเส้าหลงผลักดันฉีเซียนขึ้นเป็นมหาเสนาบดีซ้าย ย่อมแลกมาซึ่งความรู้สึกที่ดีจากทางกองทัพ อันกู่ซีส่งเซี่ยงเส้าหลงถึงหน้าพระตำหนักในให้ทหารองครักษ์เปิดประตูใหญ่ เชิญเซี่ยงเส้าหลงเข้าไป

เซี่ยงเส้าหลงพอเข้าสู่พระตำหนักใน เห็นจวงเซียงอ๋องประทับบนบัลลังก์มังกรด้านในสุด สองฟากข้างยืนไว้ด้วยขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊สิบกว่าคน คนทางขวาย่อมเป็นมหาเสนาบดีขวาหลี่ปู้เหว่ย คนทางซ้ายคือแม่ทัพฉีเซียน ส่วนบุคคลอื่นที่เหลือ เขาเพียงรู้จักแม่ทัพหวังหลิงไช่เจ๋อซึ่งได้รับอวยยศเป็นก่วนตงจวิน และขุนทัพตู้ปี้

เซี่ยงเส้าหลงคุกเข่าถวายบังคมจวงเซียงอ๋อง จวงเซียงอ๋องรับสั่งให้ลุกขึ้น จากนั้นหลี่ปู้เหว่ยชิงแนะนำบุคคลต่างๆ ต่อเซี่ยงเส้าหลง

เป็นความหมายว่าเซี่ยงเส้าหลงเป็นคนสนิทของเขา

ในบุคคลสามคนที่เซี่ยงเส้าหลงรู้จักเมื่อตอนประลองยุทธ์กับหวังเจี่ยน หวังหลิงกับตู้ปี้ล้วนเป็นกำลังสำคัญของกองทัพ ไช่เจ๋อเป็นอดีตมหาเสนาบดีขวา เนื่องจากมีความสามารถในการปรับตัว ยังรับตำแหน่งสำคัญอยู่

ส่วนอีกห้าคนประกอบด้วยลู่กง ซึ่งได้รับขนานนามเป็นสามขุนพลพยัคฆ์แห่งฉินตะวันตก คู่กับหวังเฮอและฉีเซียน คนผู้นี้อยู่ในวัยห้าสิบเศษ รูปร่างสันทัด ไว้เครายาว คิ้วดก ผมหยาบ ตาโปนปานกระดิ่ง สายตาที่มองดูเซี่ยงเส้าหลงทอแววไม่เป็นมิตร

อีกสี่คนคือพระยาจั่วเจียนโหวหวังอ่วน พระยาอิ้วเจียนโหวกู่กงเฉิง หยุนหยางจวินอิ๋งอ้าว กับอี้ฉวีจวินอิ๋งโหลว สองคนหลังเป็นเชื้อพระวงศ์จึงได้รับการอวยยศปกครองดินแดน

รัฐฉินกริ่งเกรงรัฐต่างๆ ทางภาคตะวันออกใช้นโยบายรวมประสานแนวดิ่งที่สุด คราครั้งนี้ซิ่นหลินจวินเพียงรวมกำลังห้ารัฐ ก็เอาชนะทัพฉิน ทางรัฐฉินจึงเรียกประชุมเป็นการด่วน

เซี่ยงเส้าหลงสำนึกตัวว่าไร้ศักดิ์ฐานะ จึงล่าถอยถึงปลายแถวของหลี่ปู้เหว่ย เลียนแบบเหล่าขุนนาง ยืนห้อยมือสำรวม

จวงเซียงอ๋องตรัสเสียงอ่อนโยนว่า “เส้าหลงทราบหรือไม่ว่า ข้าเรียกตัวท่านมาด้วยเรื่องใด?”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่าผิดท่า การประชุมครั้งนี้ดำเนินเป็นเวลานาน สมควรนึกหาวิธีกอบกู้สถานการณ์ออก เมื่อเรียกตัวเขามา แสดงว่าจะมอบหมายให้เขานำทัพไปรับมือกับกองกำลังของหกรัฐ มาตรว่าเขาเคยแสดงความสามารถด้านการทหาร แต่ยังไม่เคยนำทัพนับสิบหมื่นเข้าสู่สงครามมาก่อน ดังนั้นทั้งฉีเซียน ลู่กงและพวกล้วนมีสีหน้าท่าทีไม่เห็นด้วย

ยามนั้นขุนนางที่หน้าประตูตำหนักร้องขานว่า “ไทจือเจิงแห่งรัฐวุ่ยมาถึง”

หลี่ปู้เหว่ยแค่นเสียงอย่างขุ่นเคือง กล่าวว่า “ไม่ฆ่าเจ้าผู้นี้ ยากระบายความแค้นในอกเราได้”

เซี่ยงเส้าหลงตื่นตระหนกยิ่ง รีบเดินออกไปคุกเข่าลง กราบทูลว่า “กระหม่อมมีเรื่องกราบทูล”

จวงเซียงอ๋องรวมทั้งหลี่ปู้เหว่ยและพวกล้วนสงสัยใจยิ่ง จวงเซียงอ๋องตรัสถามว่า “เส้าหลงคิดกล่าวอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่า หลงหยางจวินเคยปกป้องหยาฮูหยิน เมื่อขอให้เขาช่วยชีวิตไทจือเจิง นับเป็นภาระไม่อาจปฏิเสธ ยามนั้นบังเกิดปฏิภาณวูบ กราบทูลว่า “ฟังว่าซิ่นหลินจวินยกทัพห้ารัฐมาประชิดด่านหันกู่กวน คุกคามถึงความมั่นคงของรัฐฉินเรา ตอนนี้กระหม่อมพลันนึกหาวิธีที่ดีพร้อมทั้งสองด้าน ช่วยคลายสถานการณ์ที่ด่านหันกู่กวนได้”

ทุกผู้คนสงสัยใจยิ่ง ไม่ทราบเซี่ยงเส้าหลงมีแผนแยบคายใด จวงเซียงอ๋องทรงเชื่อมั่นในตัวเซี่ยงเส้าหลง จึงรับสั่งว่า “รีบบอกมาให้ข้าพิจารณาดู”

เซี่ยงเส้าหลงกราบทูลว่า “ตอนนี้ผู้คุมกำลังของห้ารัฐคือซิ่นหลินจวิน สมควรขจัดคนผู้นี้ให้พ้นทางไป กองกำลังผสมของห้ารัฐจะสลายตัวไปเอง”

จากนั้นเท้าความว่า เขาเคยเดินทางไปยังนครต้าเหลียนของรัฐวุ่ย ซิ่นหลินจวินชักชวนเขาปลงพระชนม์เจ้ารัฐวุ่ย สุดท้ายสรุปว่า “ขอเพียงกระหม่อมแจ้งเรื่องนี้ต่อไทจือเจิง ให้มันกลับบ้านเกิดไปกราบทูลต่อเจ้ารัฐวุ่ย เจ้ารัฐวุ่ยคงกริ่งเกรงว่าซิ่นหลินจวินจะฉวยโอกาสที่ทำศึกประสบชัยช่วงชิงบัลลังก์ของพระองค์ ดังนั้นต้องเรียกตัวซิ่นหลินจวินกลับจากแนวหน้า ยึดตราอาญาสิทธิ์ทางทหารกลับคืน เมื่อเป็นเช่นนี้ กองกำลังผสมของห้ารัฐจะสลายตัวไปโดยไม่ต้องโจมตีแต่อย่างไร”

ทุกผู้คนรับฟังจนผงกศีรษะเห็นพ้อง ซิ่นหลินจวินกับเจ้ารัฐวุ่ยไม่ลงรอยกัน เป็นที่ล่วงรู้ทั้งแผ่นดิน ครั้งก่อนซิ่นหลินจวินขโมยตราอาญาสิทธิ์เพื่อช่วยรัฐจ้าว จากนั้นรั้งอยู่ที่นครหานตาน โดยไม่กล้ากลับรัฐวุ่ย จวบกระทั่งทัพฉินบุกรัฐวุ่ย เจ้ารัฐวุ่ยต้องทรงเรียกตัวซิ่นหลินจวินกลับไป

ชาวฉินเองก็ชมชอบดำเนินแผนซ้อนแผนด้วยแผนซ้อนแผนอันน้อยนิด บางครั้งยังได้ผลกว่ายกทหารทั้งกองทัพเข้าทำศึกอีก

ฉีเซียนขมวดคิ้วกล่าวว่า “ข้อเสนอของพระอาจารย์เซี่ยงนี้วิเศษแท้ เพียงแต่หากปล่อยตัวไทจือเจิงกลับไปถ่ายทอดบอกคำพูดเหล่านี้ ทุกผู้คนไยมิใช่ทราบว่าพวกเราดำเนินแผนซ้อนแผนต่อรัฐวุ่ย?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เมื่อสามวันก่อน หลงหยางจวินแห่งรัฐวุ่ยส่งคนมาเกลี้ยกล่อมข้าพเจ้า ขอให้ช่วยพูดจาแทนไทจือเจิง ช่วยรักษาชีวิตเขาไว้ หากข้าพเจ้ายอมร่วมมือกับคนของหลงหยางจวิน ช่วยเหลือไทจือเจิงออกจากนครเสียนหยาง พร้อมกับแสร้งเป็นเปิดเผยแผนการของซิ่นหลินจวินเมื่อครั้งก่อนต่อเขา แผนซ้อนแผนนี้จะประสบผลแล้ว”

จวงเซียงอ๋องรับสั่งชมเชยว่า “เส้าหลงไม่สร้างความผิดหวังแก่ข้าจริงๆ แผนการนี้วิเศษแท้ ให้ท่านดำเนินการได้อย่างเต็มที่”

ฉีเซียนและพวกไม่ต้องการปะทะกับข้าศึก หลี่ปู้เหว่ยเองก็ไม่คิดเสี่ยงอันตราย กล่าวได้ว่ายินดีทั้งสองฝ่าย เมื่อบรรลุข้อตกลง จวงเซียงอ๋องค่อยรับสั่งให้เบิกตัวไทจือเจิงเข้ามา จวงเซียงอ๋องทรงตำหนิซิ่นหลินจวินยกทัพรุกรานฉิน จากนั้นหลี่ปู้เหว่ยกราบทูลเสนอให้ประหารชีวิตไทจือเจิง สร้างความแตกตื่นแก่ไทจือเจิงจนหน้าซีดขาว ล้มระทวยลงกับพื้น

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเสนอหน้าออกไป ทูลขอชีวิตให้แก่ไทจือเจิง พร้อมกับเปิดโปงความมักใหญ่ใฝ่สูงของซิ่นหลินจวิน จวงเซียงอ๋องจึงตรัสถามถึงรายละเอียด เซี่ยงเส้าหลงก็เปิดเผยแผนปลงพระชนม์เจ้ารัฐวุ่ยของซิ่นหลินจวินออกไป สุดท้ายยอมไว้ชีวิตไทจือเจิง เพียงแต่จำกัดบริเวณของอีกฝ่าย ห้ามมิให้ออกจากตึกตัวประกันแม้สักก้าวเดียว

จวงเซียงอ๋องทรงหารือข้อราชการกับหลี่ปู้เหว่ยต่อ เซี่ยงเส้าหลงอ้างว่าต้องไปติดต่อกับคนของหลงหยางจวิน กราบบังคมทูลลาพร้อมกับขุนนางทั้งหมด

ลู่กงกับฉีเซียนพากันฉุดดึงเซี่ยงเส้าหลงออกมาด้วยกัน ลู่กงถาม

ตรงๆ ว่า “ท่านไฉนกราบทูลเสนอแม่ทัพฉีต่อต้าอ๋อง?”

เซี่ยงเส้าหลงตอบว่า “เพียงเพราะแม่ทัพฉีเป็นลูกผู้ชายที่ไม่เกรงกลัวต่ออิทธิพลอำนาจ มีเพียงนี้เท่านั้น”

ฉีเซียนกล่าวอย่างจริงจังว่า “เซี่ยงเส้าหลงจึงเป็นวีรบุรุษที่แท้ เรายังไม่มีจิตใจที่เปิดกว้างเห็นชื่อเสียงอำนาจเป็นเช่นหมอกควันเช่นท่าน”

ทั้งสองนัดวันดื่มสุรากับเซี่ยงเส้าหลง แล้วค่อยจากไป

เซี่ยงเส้าหลงเดินทางกลับตึกตระกูลอู ตรงไปหาหลงหยางจวินบอกเรื่องราวทั้งหมดให้ทราบ หลงหยางจวินกับซิ่นหลินจวินตั้งประจันหน้ากัน คราครั้งนี้มีโอกาสเปิดโปงแผนปลงพระชนม์เจ้ารัฐวุ่ยของซิ่นหลินจวินย่อมไม่ปล่อยปละละเว้น

เซี่ยงเส้าหลงหารือรายละเอียดของแผนปฏิบัติการกับหลงหยางจวิน ค่ำคืนนั้นคนของหลงหยางจวินลอบเข้าตึกตัวประกัน ช่วยเหลือไทจือเจิงออกมา ทั้งยังมีหนังสือราชการอนุญาตให้ผ่านด่าน ทั้งหมดจึงเร่งรุดเดินทางกลับรัฐวุ่ย ส่วนเซี่ยงเส้าหลงกริ่งเกรงหลี่ปู้เหว่ยรื้อฟื้นเรื่องการแต่งงาน รีบเดินทางกลับสถานปศุสัตว์

ไส้ศึกภายใน

สั้งหลันคลอดบุตรคนที่สองออกมา ปรากฏว่าเป็นเพศชาย และทำตามคำสัญญาที่ให้ไว้ โดยยกบุตรให้แก่เซี่ยงเส้าหลง สร้างความยินดีแก่เหล่าภรรยาของเซี่ยงเส้าหลงยิ่ง

ท่ามกลางบรรยากาศอันปรีดา ถูเซียนกลับเดินทางมายังสถานปศุสัตว์ แจ้งให้ทราบว่า เมื่อคืนนี้อูถิงเหว่ยผู้มีศักดิ์เป็นพี่ภรรยาของเซี่ยงเส้าหลง ไปหาหลี่ปู้เหว่ยที่ทำเนียบเสนาบดี สนทนาเป็นเวลาสองชั่วยาม จากนั้นหลี่ปู้เหว่ยตามตัวหลี่สงกับเขาไป สั่งการให้จับตาดูความเคลื่อนไหวของเซี่ยงเส้าหลง ทั้งยังด่าทอเซี่ยงเส้าหลงอยู่หลายคำ

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนหน้าซีดเผือด รีบสั่งคนไปเชื้อเชิญอูอิ้งหยวนผู้เป็นพ่อตากับเถิงอี้มา ถ่ายทอดบอกเรื่องราวให้ทราบ อูอิ้งหยวนตบโต๊ะด่าทอว่า “ลูกอกตัญญูนี้กลับขายตระกูลไป เราต้องสำเร็จโทษมันตามกฎของครอบครัว”

ถูเซียนกล่าวว่า “ปัญหาอยู่ที่นายน้อยถิงเหว่ยบอกอะไรต่อหลี่ปู้เหว่ย หากแม้นหลี่ปู้เหว่ยทราบความจริง คงต้องกำจัดฆ่าเรา ไม่มอบหมายภารกิจแก่เราเช่นนี้”

อูอิ้งหยวนคล้ายแก่ชราภาพไปสิบปี กล่าวอย่างท้อแท้ว่า “ดีที่เราปกปิดความจริงไว้ เพียงบอกว่าเส้าหลงเป็นที่โปรดปรานของต้าต๋องกับฮองเฮา คงสร้างความริษยาแก่หลี่ปู้เหว่ย ดังนั้นต้องเตรียม

หนทางถอยไว้”

เถิงอี้กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “เราเห็นว่านายน้อยถิงเหว่ยยังไม่บังอาจปานนั้น เรื่องนี้อาจได้รับการสนับสนุนจากญาติผู้ใหญ่ในตระกูลก่อนที่จะสืบสาวให้กระจ่างชัดไม่ควรเคลื่อนไหวโดยพลการ”

ถูเซียนผงกศีรษะกล่าวว่า “หากจับตัวนายน้อยถิงเหว่ย คงสร้างความตื่นตัวแก่หลี่ปู้เหว่ยทราบว่าในทำเนียบเสนาบดีมีไส้ศึกแล้ว”

อูอิ้งหยวนทอดถอนใจ ในดวงตาปรากฏประกายน้ำตาขึ้น อูถิงเหว่ยจะอย่างไรเป็นบุตรในสายเลือด ไหนเลยไม่สร้างความผิดหวังเสียใจแก่เขาได้

ถูเซียนกล่าวสืบต่อ “ด้วยความฉลาดหลักแหลมของหลี่ปู้เหว่ยเห็นเส้าหลงนับแต่ทำหน้าที่ทูตล้มเหลวกลับมา ก็หมกตัวอยู่ที่สถานปศุสัตว์ทั้งเตรียมทางถอยไว้ คงคาดเดาออกว่าเส้าหลงท่านอาจล่วงรู้แผนอุบายของมัน”

อูอิ้งหยวนปาดเช็ดน้ำตา กล่าวว่า “ตอนนี้ราชสำนักฉินให้ความสำคัญแก่เส้าหลงเพิ่มขึ้น ตระกูลอูเราก็เพาะพันธุ์ม้าศึกป้อนให้แก่ทัพฉิน มันสามารถทำอย่างไรพวกเราได้?”

ถูเซียนกล่าวว่า “ระหว่างนี้หลี่ปู้เหว่ยรับมือกระบี่ใหม่คนหนึ่งฟังว่าเป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องกับเหลียนจิ่น ซึ่งตายใต้คมกระบี่เส้าหลง เรียกว่าก่วนตงแส รูปกายกำยำกว่าเส้าหลง ทรงพลังเทียบเท่ากับเซียวเว่ยโหมว ถนัดจัดเจนในเพลงกระบี่และวิชาขับขี่ ทั้งลึกซึ้งเจ้าความคิด ตอนนี้กลายเป็นคนสนิทของหลี่ปู้เหว่ย รับหน้าที่ฝึกอบรมบุคคลให้แก่มัน ดังนั้นไม่ควรประมาทเลินเล่อไป”

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้รับฟังจนสมองพองโต หากคนผู้นี้ยังร้ายกาจกว่าเซียวเว่ยโหมว เกรงว่าพวกเขามิใช่คู่มือของอีกฝ่าย คราก่อนพวกเขากำจัดฆ่าเซียวเว่ยโหมวได้ เพราะขุดหลุมพรางวางกับดักยิงทำร้ายคนก่อน ไม่เช่นนั้นผลแพ้ชนะเป็นอย่างไรยากคาดเดาได้

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “หลี่ปู้เหว่ยเที่ยวเกลี้ยกล่อม

ผู้คนเข้าสังกัด ไม่ทราบยังมีชนชั้นอันร้ายกาจใด?”

ถูเซียนกล่าวว่า “ด้านออกอุบายมีบุคคลชื่อม่อเอ้า คนผู้นี้มีปัญญาสูงส่ง แต่จิตใจต่ำช้า คาดว่าเป็นผู้ออกอุบายให้ปลอมตัวเป็นคนของหยางเฉวียนจวินซุ่มโจมตีพวกท่าน ทั้งถนัดจัดเจนในการใช้ตัวยา อาจเป็นคนวางยาปลงพระชนม์อ๋ององค์ก่อน”

เถิงอี้ขมวดคิ้วกล่าวว่า “เรื่องนี้แม้แต่ท่านก็ไม่ทราบหรือ?”

ถูเซียนทอดถอนใจกล่าวว่า “ม่อเอ้าตบแต่งน้องสาวของหลี่สงไปเป็นภรรยา กล่าวได้ว่าเป็นญาติกับหลี่ปู้เหว่ย เรื่องสำคัญเช่นนี้ย่อมต้องมอบหมายให้เครือญาติดำเนินการ และปกปิดคนใกล้ชิดเช่นเราเอาไว้”

เซี่ยงเส้าหลงพลอยทอดถอนใจกล่าวว่า “ด้านออกอุบายมีม่อเอ้า ด้านการใช้กำลังยังมีผู้ใด?”

ถูเซียนกล่าวว่า “ยังมีอีกสามคน แม้ไม่เทียบเท่าก่วนตงแส แต่ล้วนเป็นมือดีประกอบด้วยลู่ฉาน โจวจือเหิงกับเล่าไอ่”

เซี่ยงเส้าหลงร้องอุทานว่า “เล่าไอ่?”

คนทั้งสามล้วนมองดูเขาอย่างสงสัยใจ ถูเซียนกล่าวว่า “ท่านรู้จักมันหรือ? เล่าไอ่เป็นชาวจ้าว ออกจากรัฐจ้าวตั้งแต่สามปีก่อน ต่อมาลักลอบได้เสียกับนางบำเรอของหานฉ่วง ถูกหานฉ่วงตามล่าสังหาร ค่อยหลบหนีออกจากรัฐหานมาถึงนครเสียนหยาง เส้าหลงท่านไม่สมควรรู้จักมัน”

เซี่ยงเส้าหลงมีปากยากจะกล่าว ตามบันทึกประวัติศาสตร์เล่าไอ่เป็นตัวร้ายที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง มีสัมพันธ์สวาทกับจีฮองเฮา หลุดพ้นจากการควบคุมของหลี่ปู้เหว่ย วางแผนก่อการกบฏขึ้น แต่เรื่องเหล่านี้ไหนเลยบอกออกไปได้ เพียงกล่าวว่า “ไม่มีใด เพียงแต่ข้าพเจ้าพอได้ยินชื่อนี้ รู้สึกหวาดผวาอยู่บ้าง นี่เป็นบุคคลเยี่ยงไร?”

ถูเซียนขบคิดแล้วกล่าว “เล่าไอ่เจ้าความคิด ถนัดในการยกยอปอปั้น เป็นที่ถูกใจของหลี่ปู้เหว่ย บวกกับมีเปลือกนอกที่หมดจด สตรีบางนางพอพบพานมันคล้ายมดเห็นน้ำตาล จัดเป็นบุคคลที่นางคณิกา

ในนครเสียนหยางชมชอบที่สุด”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ “ฟังว่ามันมีความสามารถบนเตียงเป็นพิเศษ เคยร่วมรักกับสตรีติดต่อกันสิบนาง หลี่ปู้เหว่ยนิยมใช้ความสามารถพิเศษเฉพาะของมันนี้ให้ล่อลวงภรรยานางบำเรอคนอื่น เพื่อสืบหาข่าวคราว คนผู้นี้ไม่ทราบทำลายความบริสุทธิ์ของสตรีมากน้อยเท่าใด หากมิใช่หลี่ปู้เหว่ยยื่นมือปกป้อง คงถูกฆ่าตายไปแต่แรก”

ทุกผู้คนนิ่งเงียบงันไป คิดไม่ถึงหลี่ปู้เหว่ยยังรับบุคคลประเภทนี้อยู่ในความอุปการะด้วย อูอิ้งหยวนทอดถอนใจกล่าวว่า “พ่อบ้านถูมาหาพวกเรา ไม่กลัวสะกิดความสงสัยของหลี่ปู้เหว่ยหรือ?”

ถูเซียนกล่าวว่า “คราครั้งนี้เราได้รับคำสั่งมัน ให้มาเชื้อเชิญเส้าหลงไปร่วมงานเลี้ยงที่ทำเนียบเสนาบดีในอีกสามวันให้หลัง แต่ว่ามันเลี้ยงเส้าหลงด้วยเรื่องอันใด ไม่อาจทราบได้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า “ทัพมาตั้งทัพสู้ น้ำมาก่อทำนบกั้น พวกเราคอยดูไปเถอะมีเรื่องบางประการไม่อาจหลีกเลี่ยงได้”

ถูเซียนกล่าวว่า “หลี่ปู้เหว่ยเป็นนักวางแผนดำเนินอุบายที่สุดเท่าที่เราเคยพบพานมา ในนครเสียนหยางตอนนี้ผู้ที่สามารถต่อกรกับมันมีแต่เส้าหลงคนเดียว ตระกูลอูท่านมีนายน้อยถิงเหว่ยเป็นชนวนเภทภัย แต่ในทำเนียบเสนาบดีก็มีเราถูเซียนเป็นไส้ศึก พวกเราจะต่อสู้ช่วงชิงกับมันสักครา”

เซี่ยงเส้าหลงกลับคืนสู่ความเยือกเย็น กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ขอกล่าวมากความ ตราบใดที่เรายังมีลมหายใจอยู่จะต้องทวงถามความยุติธรรมให้แก่กงจู้สามและเหล่าพี่น้องที่เสียชีวิตไป”

ถูเซียนอำลากลับไป เซี่ยงเส้าหลงกลับมายังตึกหลัง พบว่าจี้เอียนหยาน อูถิงฟางกับจ้าวจื้อ รวมทั้งเถียนเจิน เถียนฟง พากันหยอกเย้าทารกน้อย ซึ่งจี้เอียนหยานตั้งชื่อเป็นเป่าเอ๋อ

จี้เอียนหยานดูออกว่าเซี่ยงเส้าหลงมีความในใจ จึงฉุดดึงเขามาด้านข้าง ซักถามต้นสายปลายเหตุ เซี่ยงเส้าหลงบอกเรื่องของอูถิงเหว่ย

ให้ทราบ จี้เอียนหยานจึงออกอุบาย ให้อูถิงฟางแจ้งข้อมูลเท็จต่อพี่ชายนาง เพื่อให้อูถิงเหว่ยนำไปบอกต่อหลี่ปู้เหว่ย

เซี่ยงเส้าหลงเห็นพ้องด้วย จากนั้นปลีกตัวไปฝึกซ้อมเพลงกระบี่กับเถิงอี้ เพื่อรับมือกับวิกฤตการณ์ข้างหน้า เขาต้องฝึกตัวเองอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ที่สุด ในยุคสมัยสงคราม ผู้คนต้องประกอบด้วยไหวพริบปัญญาและเพลงกระบี่ ไม่อาจขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใด

เช้าวันรุ่งขึ้น เซี่ยงเส้าหลงขณะจะเดินทางเข้านครเสียนหยาง พบว่าอูอิ้งหยวนล้มป่วยแล้ว พ่อตาของเซี่ยงเส้าหลงผู้นี้มีสุขภาพแข็งแรง น้อยครั้งจะเจ็บไข้ได้ป่วย การล้มป่วยครั้งนี้ ย่อมคงแค้นใจที่มีบุตรอกตัญญูเช่นอูถิงเหว่ย

เซี่ยงเส้าหลงกำชับอูถิงฟางคอยดูแลบิดาให้ดี จากนั้นนำจี้เอียนหยาน เถิงอี้ จิงจวิ้นและองครักษ์เหล็กทั้งสิบแปดคนเดินทางเข้านครเสียนหยาง

อูจว่อและพวกอีกพันคนออกจากสถานปศุสัตว์ไปแรมเดือน ยังไม่มีข่าวคราวใดส่งมา แต่เมื่อมีหวังเจี่ยนคอยดูแล เซี่ยงเส้าหลงหาได้หวั่นวิตกไม่

เช้าวันรุ่งขึ้น ทั้งหมดผ่านเข้าประตูเมือง จี้เอียนหยานมีกำหนดนัดหมายกับฉินชิง จึงแยกทางไป โดยมีจิงจวิ้นอาสาคุ้มครองส่ง ส่วนเซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้กลับเข้าตึกตระกูลอู เพิ่งเข้าสู่ประตูตึก เห็นอูถิงเหว่ยกำลังทุ่มเถียงกับเถาฟาง อูถิงเหว่ยพอพบหน้าเซี่ยงเส้าหลงเพียงทักทายคำหนึ่งก็ผละจากไป

เถาฟางบอกต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า อูถิงเหว่ยติดพันนางคณิกาหอฟงนามตันเม่ยเม่ย เมื่อวันก่อนเพิ่งขอทองคำจากเขาห้าตำลึง วันนี้ยังแบมือขออีกห้าตำลึงทอง หาทราบไม่ว่านางคณิกานั้นได้เงินทองจากเขาก็นำไปมอบต่อเด็กหน้าขาวนามเล่าไอ่

นี่เป็นครั้งที่สองที่เซี่ยงเส้าหลงได้ยินชื่อเล่าไอ่จากคำบอกเล่า

ของเถาฟาง เล่าไอ่มีความสามารถพิเศษจริงๆ เคยสอดใส่ "แท่งหยก" ประจำตัวกับล้อรถ แม้แต่ลาเทียมรถยังไม่อาจลากรถไปได้

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเปิดเผยพฤติการณ์ของอูถิงเหว่ย รวมทั้งเรื่องที่อูอิ้งหยวนล้มป่วยลงต่อเถาฟาง เถาฟางเป็นห่วงผู้เป็นนาย จึงรีบเดินทางไปยังสถานปศุสัตว์

ยามนั้นขุนนางฝ่ายในเดินทางมาถึง ให้เซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าในบัดดล เซี่ยงเส้าหลงกระทั่งเวลาดื่มน้ำชาสักถ้วยยังไม่มี รีบเดินทางเข้าวังไป

เพิ่งบรรลุถึงวังเสียนหยาง หัวหน้าทหารองครักษ์วังหลวงอันกู่ซีรุดมารับหน้า แจ้งให้ทราบว่าทัพวุ่ยถอนกำลังออกจากด่านหันกู่กวน ซิ่นหลินจวินถูกเรียกตัวกลับรัฐวุ่ยแล้ว

อันกู่ซียังกระซิบบอกว่า หลังจากเซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าจวงเซียงอ๋อง ขอเชิญไปยังตำหนักไทจือ เพราะหลี่ถิงเว่ยต้องการพบปะสนทนา เซี่ยงเส้าหลงนึกชื่อ *'หลี่ถิงเว่ย'* ในใจ ค่อยทราบว่าหมายถึง หลี่ซือซึ่งได้รับการสนับสนุนจากเขาให้ดำรงตำแหน่งถิงเว่ย ตำแหน่งถิงเว่ยแม้ไม่ใหญ่โต แต่ได้ใกล้ชิดกับไทจือ ขอเพียงมีความรู้ความสามารถอย่างแท้จริง ภายหน้าจะเจริญก้าวหน้าอย่างแน่นอน

เซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าจวงเซียงอ๋องที่พระตำหนักใน พบว่านอกจากสองมหาเสนาบดีหลี่ปู้เหว่ยกับฉีเซียนแล้ว ยังมีลู่กง หวังหลิง ไช่เจ๋อ อิ๋งอ้าว อิ๋งโหลว กู่กงเฉิง เพียงขาดขุนพลตู้ปี้เท่านั้น

จวงเซียงอ๋องพอทอดพระเนตรพบเซี่ยงเส้าหลง ชิงรับสั่งด้วยความโสมนัสว่า "เส้าหลง ครั้งนี้ท่านกระทำความดีความชอบแก่รัฐฉิน ข้าต้องปูนบำเหน็จรางวัลให้"

เซี่ยงเส้าหลงรีบคุกเข่าลงกราบทูลว่า "การรับใช้รัฐฉินเป็นหน้าที่ของกระหม่อม ขอต้าอ๋องอย่าได้ใส่พระทัย"

จวงเซียงอ๋องทรงพระสรวลพลางตรัสว่า "รีบลุกขึ้น การคลายวงล้อมโดยไม่ต้องทำสงครามเช่นนี้ เป็นที่สบอารมณ์ข้านัก"

เซี่ยงเส้าหลงลุกขึ้นยืน ชำเลืองมองหลี่ปู้เหว่ยแวบหนึ่ง เห็น

หลี่ปู้เหว่ยตาทอประกายอำมหิตวูบหนึ่ง หากยังปั้นรอยยิ้ม กราบทูลว่า “เส้าหลงเป็นคนกระทำความชอบ แต่ไม่นิยมอวดอ้างเช่นนี้เองเพียงแต่เส้าหลงยังไม่มีความชอบทางการทหาร วันหน้าต้าอ๋องมีพระบัญชาให้เขาออกศึก หลังจากได้ชัยชนะกลับมา ค่อยปูนบำเหน็จรางวัล มิใช่ชอบด้วยเหตุผลหรอกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงล่าถอยถึงปลายแถว ในใจนึกถึงประกายอำมหิตในดวงตาหลี่ปู้เหว่ยเมื่อครู่ คาดว่าคงสืบเนื่องจากรับสั่งของจวงเซียงอ๋องที่ไม่ทรงนิยมการทำสงคราม สวนทางกับหลี่ปู้เหว่ยที่มักใหญ่ใฝ่สูงโดยสิ้นเชิง

ได้ยินลู่กงกล่าวว่า “ท่านเสนาบดีขวากล่าวผิดแล้ว พระอาจารย์เซี่ยงดำเนินแผนจนรัฐวุ่ยถอนทัพกลับไป อีกสี่รัฐก็ยากรักษากำลังอยู่สืบต่อ มิใช่เป็นความดีความชอบทางทหารหรอกหรือ?”

จวงเซียงอ๋องทรงโปรดปรานเซี่ยงเส้าหลง ยืนยันความตั้งพระทัยทรงแต่งตั้งเซี่ยงเส้าหลงเป็นผู้บัญชาการราชองครักษ์ ควบตำแหน่งพระอาจารย์รัชทายาท มีศักดิ์ฐานะเท่ากับอันกู่ซี แต่ตอนนี้เพียงเป็นตำแหน่งลอยไม่ได้คุมกำลังทหารแต่อย่างไร

ทุกผู้คนพากันแสดงความยินดีต่อเซี่ยงเส้าหลง ในสภาพเช่นนี้ เซี่ยงเส้าหลงไม่อาจปฏิเสธได้ แต่ก็ทราบว่าพระมหากรุณาของจวงเซียงอ๋องเท่ากับผลักดันให้เข้าสู่เส้นทางแห่งการต่อสู้ช่วงชิงกับหลี่ปู้เหว่ย

ก่อนหน้านี้เขาแม้เผชิญหน้ากับจอมทมิฬเช่นจ้าวมู่ ยังไม่เกรงขามอันใด แต่เมื่อหวนนึกถึงหลังจากที่จวงเซียงอ๋องสิ้นพระชนม์ หลี่ปู้เหว่ยครองอำนาจนานถึงสิบปี ดังนั้นไม่แน่ใจว่าตัวเองต้องจบสิ้นใต้เงื้อมมือคหบดีใหญ่ผู้นี้หรือไม่?

จวงเซียงอ๋องยังรับสั่งให้เซี่ยงเส้าหลงอยู่รับประทานอาหารค่ำในคืนนี้ ค่อยเสด็จกลับวังหลังไปพักผ่อนพระอิริยาบถ เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ ทั้งนี้เพราะจวงเซียงอ๋องไม่ได้รับสั่งเชื้อเชิญหลี่ปู้เหว่ย แสดงว่าความดีความชอบในการบีบบังคับให้รัฐวุ่ยถอนทัพเป็นของเซี่ยง

เส้าหลงแต่ผู้เดียว แต่ว่าเขาเองก็อับจนปัญญา สนทนากับหลี่ปู้เหว่ยชั่วขณะ ค่อยแวะไปหาหลี่ซือ

หลี่ซือโยกย้ายมาพำนักอยู่ข้างตำหนักไทจือ เขาขอบคุณอันกู่ซีที่ช่วยชักนำเซี่ยงเส้าหลงมา ค่อยเชื้อเชิญเซี่ยงเส้าหลงเข้าห้องรับแขก

เซี่ยงเส้าหลงสังเกตเห็นอีกฝ่ายมีหน้าตาแจ่มใส ลบภาพซอมซ่อที่แล้วมาไปสิ้น จึงกล่าว “พี่หลี่อยู่ที่นี้คงมีความสุขใจยิ่ง”

หลี่ซือกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ล้วนพึ่งพาการสนับสนุนของพี่เซี่ยง ที่นี้กับทำเนียบเสนาบดีกล่าวได้ว่าเป็นคนละโลกกัน”

เขากล่าวเช่นนี้ เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าระหว่างที่หลี่ซืออาศัยอยู่ในทำเนียบเสนาบดี คงได้รับความขมขื่นไม่น้อย

ยามนั้นมีหญิงรับใช้นางหนึ่งยกน้ำชามา แล้วค่อยล่าถอยเข้าสู่ห้องด้านใน เซี่ยงเส้าหลงสังเกตเห็นนางมีหน้าตาหมดจด ต้องกวาดมองเป็นพิเศษ

หลี่ซือกล่าวเบาๆ ว่า “นี่เป็นของขวัญแรกพบหน้าที่ไทจือมอบให้แก่ข้าพเจ้า ยังไม่เลวกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบสะทกสะท้อน ครั้งกระโน้นเสี่ยวผานลวนลามนางกำนัลด้วยความคึกคะนอง ถูกหนีฮูหยินผู้เป็นมารดากล่าวตำหนิ ยามนี้กลับรู้จักยกสตรีให้แก่ผู้อื่น นับว่าไม่ธรรมดาจริงๆ จึงกล่าว “พี่หลี่เห็นว่าไทจือเป็นอย่างไร?”

สีหน้าหลี่ซือปรากฏแววนิยมยกย่องกล่าวเบาๆ ว่า “ไทจือตั้งจิตปณิธานใหญ่ ช่างสังเกตถี่ถ้วน ทั้งเรียนรู้อย่างรวดเร็ว ภายหน้าต้องเป็นเจ้าชีวิตผู้ยิ่งใหญ่ หลี่ซือมีบุญวาสนาได้ติดตามผู้เป็นนายที่เปรื่องปราด ล้วนเป็นผลจากความช่วยเหลือของพี่เซี่ยง”

คราครั้งนี้ถึงรอบเซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความนับถือเลื่อมใสต่อหลี่ซือแล้ว เขาบังเกิดความเชื่อมั่นในตัวจิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคต เพราะศึกษาประวัติศาสตร์มาก่อน แต่หลี่ซืออาศัยสายตาตัวเอง ดูออกว่าเสี่ยวผานมิใช่เด็กหนุ่มธรรมดา ย่อมสูงส่งกว่าเขามากนัก

หลี่ซือใช้แววตาที่เทิดทูนบูชามองดูเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “เมื่อวันก่อนตอนที่เราอ่านหนังสือเป็นเพื่อนไทจือ ต้าอ๋องกับฮองเฮาเสด็จมาเยี่ยมไทจือ รับสั่งว่าพี่เซี่ยงบอกว่าหลังจากรวมประเทศเป็นปึกแผ่น ด้านภายนอกให้สร้างกำแพงป้องกันตามรัฐต่างๆ ด้านภายในให้ยกเลิกระบอบศักดินา รวมศูนย์อำนาจที่นครเสียนหยาง ปฏิรูปเงินตรากับชั่งตวงวัด ซ่อมแซมสร้างทาง ขุดลอกคูคลอง กำหนดรูปแบบอักษรเป็นชนิดเดียว ล้วนคิดอ่านมองการณ์ไกล หลี่ซือยอมรับนับถือจนหมดหัวใจ”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนปากอ้าตาค้าง คิดไม่ถึงถ้อยคำที่เขา “ท่อง” ออกมา เป็นหัวข้อที่จวงเซียงอ๋องใช้อบรมสั่งสอนเสี่ยวผาน หากวันหน้าเสี่ยวผานยึดถือปฏิบัติตาม ไยมิใช่ตัวเองนำประวัติศาสตร์เป็นเครื่องมือเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์?

ยามนั้นเสี่ยวผานใช้คนมาตามตัวเซี่ยงเส้าหลงไป ทั้งสองรู้สึกว่าเวลาที่อยู่ร่วมกันกระชั้นสั้น แต่เมื่อไทจือมีคำเรียกตัว ได้แต่ลาจากกัน เซี่ยงเส้าหลงแม้เพาะสร้างศัตรูมากมาย แต่ก็คบหาสหายมากหลายเช่นกัน

สิ้นบุญเจ้ารัฐฉิน

เซี่ยงเส้าหลงเดินทางถึงตำหนักไทจือ เห็นเสี่ยวผานยืนมือไพล่หลังอยู่ริมหน้าต่าง มองดูทิวทัศน์เหมันต์ในอุทยานเบื้องนอก มาตรว่ายังเยาว์วัยกลับแฝงบุคลิกน่าเกรงขาม

ขุนนางฝ่ายในรายงานว่า เซี่ยงเส้าหลงมาถึง เสี่ยวผานบอกให้ขุนนางฝ่ายในล่าถอยออกไป แล้วค่อยกล่าวว่า “พระอาจารย์มาที่ข้างกายข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่าเสี่ยวผานยิ่งมายิ่งคลับคล้ายรัชทายาท ยามนั้นเดินถึงด้านซ้ายมือเสี่ยวผาน หยุดยั้งยืนหยัดไว้ เสี่ยวผานเบือนหน้ามามองดูเขาแวบหนึ่ง ค่อยหันหน้ากลับไป ถอนใจเบาๆ ออกมา

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ไทจือมีความในใจอันใดหรือ?”

เสี่ยวผานฝืนยิ้มออกมา กล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีความในใจอันใดพระอาจารย์ทราบกระจ่างกว่าผู้ใด”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบหนึ่ง นี่เป็นครั้งแรกที่เสี่ยวผานใช้น้ำเสียงของ “รัชทายาท” กล่าวกับเขา เป็นเหตุให้ระยะห่างทั้งสองฝ่ายยืดยาวออกไป พลอยทอดถอนใจด้วยความสะทกสะท้อนคำหนึ่ง

หลังจากเงียบงันไปชั่วขณะ เสี่ยวผานจึงกล่าว “เมื่อวานท่านเสนาบดีหลี่กล่าวคำพูดที่แปลกประหลาดต่อข้าพเจ้า บอกว่าในโลกมีบุคคลสามคนที่ดีต่อข้าพเจ้าอย่างแท้จริง คือพระบิดาพระมารดาและเขา

แต่ระหว่างคนทั้งสาม ผู้ที่สามารถช่วยให้ข้าพเจ้ารวมประเทศเป็นปึกแผ่น มีแต่เขาคนเดียว บอกให้ข้าพเจ้าอย่าได้เชื่อถือผู้ใดใครอื่น พวกเขาเพียงเป็นที่รองรับเท้าสำหรับก้าวขึ้นสู่ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ของข้าพเจ้า โอ ดูท่าเขายึดถือข้าพเจ้าเป็นบุตรชายของเขาจริงๆ”

เอ่ยถึงตอนนี้พลันหันกายมา เบิกตาจ้องมองเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “อาจารย์ เขาไฉนกล่าวเช่นนี้? ใช่หมายถึงท่านหรือไม่? ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเมื่อใดจึงก้าวขึ้นครองบัลลังก์ แต่ว่าเขาคล้ายยึดถือข้าพเจ้าเป็นเจ้ารัฐฉินแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงถูกจ้องมองจนใจเต้นระทึกขึ้นมา หากเป็นเมื่อกาลก่อนเขาคงตำหนิเสี่ยวผานไม่สมควรเรียกเขาเป็นอาจารย์เช่นตอนแรก แต่ยามนี้กลับระย่นย่อต่อบุคลิกภาพของเสี่ยวผาน บวกกับเสี่ยวผานอาศัยคำกล่าวของหลี่ปู้เหว่ย คำนวณออกว่าระหว่างเขากับหลี่ปู้เหว่ยไม่ลงรอยกัน นับเป็นปัญญาอันหลักแหลมสะกดจนเขาไม่อาจกล่าววาจาใดได้

เสี่ยวผานกล่าวว่า “ดูจากสีหน้าพระอาจารย์ ระหว่างท่านกับท่านเสนาบดีหลี่คงมีเรื่องขัดเคืองอันใดกระมัง?” จากนั้นกล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมองว่า “พระอาจารย์ยังคิดปิดบังข้าพเจ้าหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยมีเวลานึกถึงปัญหาที่เสี่ยวผานเสนอออกมา เขาทราบจากประวัติศาสตร์ว่า เสี่ยวผานจะได้เป็นเจ้ารัฐฉินแทนที่จวงเซียงอ๋อง แต่ว่าหลี่ปู้เหว่ยทราบได้อย่างไร? หรือว่า...นึกถึงตอนนี้ หัวใจเซี่ยงเส้าหลงเต้นระทึกรุนแรงกว่าเดิม

เสี่ยวผานถามโพล่งว่า “สีหน้าพระอาจารย์ไฉนปั้นยากถึงเพียงนี้?”

ยามนี้เรื่องที่เซี่ยงเส้าหลงนึกได้คือ ประวัติศาสตร์เขียนว่า จวงเซียงอ๋องขึ้นครองราชย์สามปี ทรงพระประชวรจนเสด็จสวรรคต หาได้เป็นความจริงไม่ จวงเซียงอ๋องถูกหลี่ปู้เหว่ยปลงพระชนม์ชีพไป ไม่เช่นนั้นหลี่ปู้เหว่ยคงไม่กล่าววาจาเหล่านี้ต่อเสี่ยวผานแล้ว

เขาไหนเลยปล่อยให้หลี่ปู้เหว่ยก่อการร้ายได้? หากแม้นเขาบอกเรื่องนี้ต่อจวงเซียงอ๋อง พระองค์จะจัดการกับคหบดีใหญ่ผู้นี้อย่างไร?

ด้วยความไว้วางพระทัยที่จวงเซียงอ๋องกับจีฮองเฮาทรงมีต่อเขา คำพูดของเขาต้องมีอำนาจในการโน้มน้าวอย่างมาก เช่นนี้สามารถเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์หรือไม่? เซี่ยงเส้าหลงตัดสินใจว่า จะหาทางช่วยชีวิตจวงเซียงอ๋องอย่างสุดความสามารถ เช่นนี้จึงไม่ละอายต่อมโนธรรมประจำใจ

ยามนั้นขุนนางฝ่ายในผู้หนึ่งวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาร่ำไห้รายงานว่า “ไทจือ ต้าอ๋องสิ้นสติที่วังหลัง”

เสี่ยวผานหน้าแปรเปลี่ยนไป เซี่ยงเส้าหลงถึงกับมือเท้าเย็นเฉียบทราบว่าสายไปก้าวหนึ่งแล้ว ในที่สุดเขาไม่สามารถเปลี่ยนแปลงกงล้อแห่งประวัติศาสตร์ได้

เขายังนึกถึงประกายอำมหิตในดวงตาของหลี่ปู้เหว่ยตอนอยู่ในพระตำหนักใน ที่แท้เป็นการแสดงออกต่อจวงเซียงอ๋อง คราครั้งนี้เขาเป็นฝ่ายพ่ายแพ้อีกครา

หมอหลวงแปดคนช่วยเหลือจวงเซียงอ๋องตลอดทั้งคืน เจ้าแห่งรัฐฉินค่อยมีพระสติฟื้นคืนมา แต่ทรงสูญเสียความสามารถในการรับสั่งไป

หมอหลวงทั้งหมดลงความเห็นว่า เส้นพระโลหิตในพระเศียรของจวงเซียงอ๋องแตกไป มีแต่เซี่ยงเส้าหลงสังเกตเค้าความปวดร้าวและเคียดแค้นในพระเนตรของพระองค์ออก

พระชีพจรของพระองค์ยิ่งมายิ่งอ่อนล้า พระหทัยหยุดเต้นไปสองครั้ง แต่ไม่ทราบเป็นพลังจากที่ใด ประคับประคองพระองค์เอาไว้ให้ทรงต่อสู้ดิ้นรนกับเงื้อมหัตถ์มัจจุราช

เมื่อหลี่ปู้เหว่ยมาถึงหน้าพระแท่นบรรทม ในพระเนตรจวงเซียงอ๋องทอแววคั่งแค้น พระโอษฐ์สั่นระริก เพียงแต่ไม่อาจรับสั่งถ้อยคำที่อัดแน่นในพระอุระออกมา

จีฮองเฮาทรงกันแสงจนน้ำพระเนตรแทบกลายเป็นพระโลหิต ล้วนพึ่งพาเหล่านางกำนัลประคับประคองไว้จึงไม่ล้มลง ซิ่วลี่ฮูหยินกับ

เฉิงเฉียวเอาแต่ร่ำไห้ โดยเฉพาะซิ่วลี่ฮูหยินสิ้นสติไปหลายครั้ง

เสี่ยวผานยืนอยู่ข้างพระแท่นบรรทม กุมพระหัตถ์จวงเซียงอ๋องไว้ แต่ปิดปากสนิทเป็นความเยือกเย็นจนน่าตระหนก ผู้ที่ได้รับอนุญาตให้เข้าตำหนักบรรทม นอกจากหลี่ปู้เหว่ย เซี่ยงเส้าหลงซึ่งเป็นบุคคลพิเศษแล้ว ด้านขุนนางชั้นผู้ใหญ่มีแต่ฉีเซียน ลู่กงและตู้ปี้ ส่วนขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊อื่นล้วนรอฟังข่าวอยู่นอกตำหนักบรรทม

จวงเซียงอ๋องทรงสลัดหลุดจากการยึดกุมของเสี่ยวผาน ชี้พระหัตถ์มาที่เซี่ยงเส้าหลงอย่างยากเย็น

ดวงตาหลี่ปู้เหว่ยทอประกายดุร้ายวูบหนึ่ง หันมากล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “ต้าอ๋องเรียกหาท่าน” พลางล่าถอยไปด้านข้าง คงมีแต่เสี่ยวผานเฝ้าอยู่ข้างเตียง

เซี่ยงเส้าหลงนึกคับแค้นเสียใจ หากเขาได้คิดแต่แรกว่า หลี่ปู้เหว่ยจะลอบปลงพระชนม์ชีพจวงเซียงอ๋อง คงต้องเปิดโปงแผนชั่วช้าของอีกฝ่ายออกมาโดยไม่คำนึงถึงทุกสิ่ง แต่ในที่สุดก็ไม่อาจฝืนโชคชะตาได้

เขาเดินถึงหน้าพระแท่นบรรทม คุกเข่าทั้งสองลง พร้อมกับกุมพระหัตถ์ของจวงเซียงอ๋องไว้ จวงเซียงอ๋องใช้สายพระเนตรที่ขุ่นมัวมุ่งมาที่ใบหน้าของเซี่ยงเส้าหลง ทรงทอแววสับสนถึงที่สุด ทั้งคับแค้นกังวลเศร้าโทมนัสและขอความช่วยเหลือ

ในบุคคลทั้งหมด นอกจากหลี่ปู้เหว่ยแล้ว เกรงว่ามีแต่เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจความหมายของจวงเซียงอ๋อง เขาไม่ทราบว่าหลี่ปู้เหว่ยใช้ฝีมือหรือยาพิษใดทำร้ายจวงเซียงอ๋องถึงขั้นนี้ อาจบางทีหลี่ปู้เหว่ยอาศัยความสัมพันธ์อันใกล้ชิด ลงมือต่อจวงเซียงอ๋องด้วยตัวเอง ดังนั้นหลังจากที่จวงเซียงอ๋องฟื้นคืนพระสติมา แม้ทรงทราบว่าคนปลงพระชนม์ชีพคือหลี่ปู้เหว่ย หากทว่าถูกพิษแทรกซึมลึกล้ำ ไม่อาจรับสั่งอันใดได้ ความสามารถในการใช้พิษของม่อเอ้า ผู้เป็นคนสนิทของหลี่ปู้เหว่ยร้ายกาจยิ่ง กลับไม่มีหมอหลวงคนใดตรวจออก เซี่ยงเส้าหลงกุมพระหัตถ์ที่สั่นระริกของจวงเซียงอ๋องไว้ น้ำตาอดทะลักจากเบ้ามิได้ เสี่ยวผานซึ่งนิ่ง

เงียบงันตลอดเวลาก็คุกเข่าลง เริ่มสะอื้นไห้ออกมา

พระสนมนางกำนัลในตำหนักบรรทมได้รับผลกระทบ ต่างพากันหลั่งน้ำตาออกมา

เซี่ยงเส้าหลงไม่อาจหักใจทนดูจวงเซียงอ๋องทรงทรมานอีกต่อไป โน้มหน้าไปเล็กน้อย กราบทูลด้วยสุ้มเสียงที่แผ่วเบา ซึ่งมีแต่เสี่ยวผานพลอยได้ยินว่า "ต้าอ๋องวางพระทัย เซี่ยงเส้าหลงต้องฆ่าหลี่ปู้เหว่ยล้างแค้นให้แก่พระองค์"

เสี่ยวผานสะท้านขึ้นคราหนึ่ง แต่ไม่ปริปากกล่าววาจา พระเนตรจวงเซียงอ๋องทอประกายพิสดาร แฝงแววตื่นเต้นสงสัยปลาบปลื้มปีติและสำนึกขอบคุณ จากนั้นสิ้นสูญสลาย พระเนตรปิดลงช้าๆ พระเศียรห้อยพับไปด้านข้าง สิ้นพระชนม์ชีพไป

ภายในตำหนักบรรทมบังเกิดเสียงร่ำไห้ดังระงม เหล่าขุนนางและพระสนมนางกำนัลพากันคุกเข่ากับพื้น

ในที่สุดเสี่ยวผานเป็นเจ้าผู้ครองรัฐฉินในนามแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงกลับถึงตึกตระกูลอู เมื่อเวลาดึกสงัดประมาณยามสี่ เขากับเถิงอี้และจิงจวิ้นล้วนมีจิตใจหนักอึ้ง เมื่อสิ้นบุญจวงเซียงอ๋อง หลี่ปู้เหว่ยคงยิ่งเหิมเกริมกว่าเดิม

ตามกฎมณเฑียรบาล เสี่ยวผานหากไม่มีพระชนมายุยี่สิบเอ็ดพรรษา ไม่อาจประกอบพิธีทรงพระมาลาห้อยมุก ปกครองดูแลบ้านเมือง หลี่ปู้เหว่ยในฐานะมหาเสนาบดีขวา ย่อมเป็นผู้สำเร็จราชการแทน ส่วนจีฮองเฮาเป็นบุคคลที่ทรงมีอำนาจอีกพระองค์หนึ่ง แต่เนื่องจากพระนางยังไม่ได้ทรงวางรากฐานอยู่ในรัฐฉิน มิอาจไม่พึ่งพาหลี่ปู้เหว่ย ภายใต้ผลประโยชน์ผูกพัน ทำให้ทั้งสองมีแต่ร่วมมือกันสถานเดียว

หากจะกล่าวไปเซี่ยงเส้าหลงเป็นเหตุผลหนึ่งที่หลี่ปู้เหว่ยวางยาปลงพระชนม์จวงเซียงอ๋อง ความขัดแย้งระหว่างจวงเซียงอ๋องกับหลี่ปู้เหว่ยยิ่งมายิ่งขยายใหญ่โต บวกกับอูถิงเหว่ยเปิดเผยความลับออก

ไป ทำให้หลี่ปู้เหว่ยหวั่นวิตกว่า เซี่ยงเส้าหลงจะกราบทูลแผนการของคหบดีโฉดต่อจวงเซียงอ๋อง ไม่แน่ว่าอาจเป็นเหตุให้หลี่ปู้เหว่ยสูญเสียอำนาจที่มีอยู่บวกกับต้องการให้ "บุตรชาย" ตัวเองขึ้นครองราชย์แต่เนิ่นๆ จึงตัดสินใจลงมือ

ตอนนี้ครึ่งหนึ่งของรัฐฉิน เท่ากับตกอยู่ในเงื้อมมือคหบดีโฉดแล้ว หนึ่งเดียวที่หลี่ปู้เหว่ยคำนวณผิดพลาดคือ ชาติกำเนิดที่แท้จริงของเสี่ยวผาน

เซี่ยงเส้าหลงและพวกทั้งสามนั่งอยู่ในห้องโถง มาตรว่าเหนื่อยกายเหนื่อยใจ แต่ไม่คิดเข้านอนแต่อย่างไร

เถิงอี้ถามเสียงทุ้มหนักว่า "ใช่เป็นฝีมือของหลี่ปู้เหว่ยหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า "สมควรไม่ผิดพลาด"

จิงจวิ้นกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า "พวกเราแจ้งต่อคนทั้งหมด ดูว่ามันจะแก้ต่างอย่างไร?"

เห็นพี่ร่วมสาบานทั้งสองล้วนมองดูเขาอย่างซึมเซา ค่อยกระแทกนั่งลงใหม่

เถิงอี้กล่าวว่า "พวกเรามิสู้ไปจากนครเสียนหยาง ฉวยโอกาสที่เจ้าแห่งรัฐฉินเพิ่งสวรรคต หลี่ปู้เหว่ยวุ่นวายกับการจัดวางกำลัง พานไปจากรัฐฉินยิ่งไกลยิ่งดี"

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ หากไม่มีเสี่ยวผาน เขาอาจทำเช่นนี้เพื่อความปลอดภัยของภรรยาและพี่น้อง ไม่ว่าเป็นความแค้นใดก็ปล่อยวางไว้ชั่วคราว แต่ตอนนี้เขาไม่อาจผละจากไป

เถิงอี้กล่าวอีกว่า "วิญญูชนแก้แค้น สิบปียังไม่สาย หลังจากนี้จะไม่มีโอกาสเอาตัวรอดเช่นนี้อีก"

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า "พี่รองไปก่อนก้าวหนึ่งได้หรือไม่? พร้อมกับนำฟางเอ๋อและพวกไปด้วย"

เถิงอี้กล่าวอย่างงุนงงว่า "นครเสียนหยางยังมีที่ใดคู่ควรให้น้องสามอาลัยอาวรณ์?"

จิงจวิ้นกลับกล่าวว่า “พี่สามได้รับการสนับสนุนจากฮองเฮากับไทจือ คาดว่าหลี่ปู้เหว่ยไม่กล้าลงมือโดยเปิดเผย หากดำเนินการลับ พวกเราไหนเลยรับมือไม่ได้?”

เซี่ยงเส้าหลงตัดสินใจกล่าวว่า “จวิ้นน้อยไปนอนก่อน ข้าพเจ้ามีเรื่องหารือกับพี่รอง”

จิงจวิ้นยังเข้าใจว่าเซี่ยงเส้าหลงคิดเกลี้ยกล่อมเถิงอี้ไปก่อน จึงลุกจากไป

เซี่ยงเส้าหลงค่อยกล่าวเบาๆ กับเถิงอี้ว่า “ไทจือความจริงเป็นบุตรในสายเลือดของหนีฮูหยินแห่งรัฐจ้าว”

จากนั้นบอกความจริงทั้งหมดออกไป เถิงอี้พอฟังจบตำหนิว่า “ไฉนไม่บอกต่อเราแต่แรก หรือว่ากลัวเราแพร่งพรายออกไป?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “หากข้าพเจ้าไม่ไว้วางใจพี่รอง ตอนนี้คงไม่บอกออกมาแล้ว ความลับข้อนี้ความจริงเป็นภาระอันหนักอึ้ง ข้าพเจ้าเพียงคิดแบกรับไว้คนเดียว”

สีหน้าเถิงอี้ค่อยผ่อนคลาย กล่าวว่า “เมื่อเป็นเช่นนี้สถานการณ์ก็แตกต่างไป พวกเราอยู่ที่นครเสียนหยาง ต่อกรกับหลี่ปู้เหว่ยถึงที่สุด แต่ต้องเตรียมหนทางถอยไว้ เมื่อถึงคราคับขันค่อยหนีหน้า อาศัยกองกำลังที่พวกเราฝึกขึ้นมา สมควรหนีเอาชีวิตรอดได้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “จวิ้นน้อยกล่าวไม่ผิด หลี่ปู้เหว่ยยังไม่กล้าลงมือต่อพวกเราอย่างเปิดเผย หากทว่าเกาทัณฑ์ลับยากป้องกัน รอจนเสร็จจากพิธีพระศพของจวงเซียงอ๋อง พวกเราจะกลับสถานปศุสัตว์เฝ้าดูเหตุเปลี่ยนแปลง ถึงแม้ว่าอีกแปดปีเสี่ยวผานค่อยเข้าพิธีทรงพระมาลาห้อยมุก แต่ตอนนี้เป็นเจ้ารัฐฉิน คำพูดของเขาคือพระบัญชา หลี่ปู้เหว่ยยังไม่กล้าลบหลู่ไป”

พลันบังเกิดเสียงฝีเท้าเร่งร้อนดังมาแต่ไกล ทั้งสองหยุดการหารือสบตากันวูบหนึ่ง บังเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคลขึ้น

นักรบอูเจี๋ยซึ่งความจริงอยู่ที่สถานปศุสัตว์วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามา

หมอบฟุบร่างลง ร่ำไห้รำพันว่า “นายใหญ่ถึงแก่กรรมแล้ว”

นายใหญ่ของตระกูลอูในตอนนี้คืออูอิ้งหยวนเอง

คำพูดนี้คล้ายอสนีบาตยามแล้ง สะท้านขวัญวิญญาณทั้งสองอย่างรุนแรง เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกใจวาบหวิว คนคล้ายสูญเสียวิญญาณ ลืมความเศร้าโศกเสียใจไป ทันใดนั้นทั้งสองฉุกคิดว่าหลี่ปู้เหว่ยเชิญพวกเขาไปร่วมงานเลี้ยงที่ทำเนียบเสนาบดี แท้ที่จริงไม่มีกุศลเจตนา หากแต่เป็นแผนล่อเสือออกจากถ้ำ ฉวยโอกาสที่พวกเขาจากมา ให้ไส้ศึกในตึกตระกูลอูยึดอำนาจการควบคุมสถานปศุสัตว์ไป ดีที่เถาฟางบังเอิญเดินทางกลับสถานปศุสัตว์ ไม่เช่นนั้นข่าวการตายของอูอิ้งหยวนคงไม่ถูกส่งมาอย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้

จิงจวิ้นวิ่งออกมาสมทบ พอถามไถ่ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด น้ำตาก็ทะลักจากเบ้า โถมไปยังประตูตึก

เถิงอี้ตวาดคำ “หยุดไว้” จิงจวิ้นโถมไปอีกหลายก้าว ค่อยร่ำไห้พลางรูดตัวล้มลงกับพื้น

เถิงอี้ฉุดดึงอูเจี๋ยขึ้นมา ถามว่า “ท่านเถาสั่งการอย่างไร?”

อูเจี๋ยกล่าวว่า “ท่านเถาสั่งท่านกัวกับท่านปู้ นำพี่น้องไปจับตัวนายสามนายสี่กับนายน้อยถิงเหว่ยไว้ พร้อมกับเชิญท่านทั้งสามกลับสถานปศุสัตว์”

เถิงอี้คลายมือออก เดินถึงเบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “นี่เป็นห้วงความเป็นความตาย หากน้องสามไม่สามารถตัดสินใจอย่างเฉียบขาด ตระกูลอูคงจบสิ้นแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเลื่อนลอยว่า “ข้าพเจ้าจะทำอย่างไรได้? หรือว่าให้ข้าพเจ้าฆ่าพวกเขา?”

เถิงอี้กล่าวว่า “ท่านไม่ฆ่าคน ผู้อื่นจะฆ่าท่าน คนโฉดเขลาเหล่านี้กลับหลงเชื่อหลี่ปู้เหว่ย หาคาดไม่ว่าหลี่ปู้เหว่ยทำร้ายท่านอูอิ้งหยวนถึงแก่ชีวิต หากเราคาดการณ์ไม่ผิด คนของหลี่ปู้เหว่ยคงเดินทางสู่สถานปศุสัตว์ อ้างว่าตระกูลอูเกิดความขัดแย้งภายใน ฉวยโอกาสล้าง

ตระกูลอูให้สิ้นซาก”

จากนั้นร้องบอกต่อจิงจวิ้นว่า “จวิ้นน้อย หากพวกเราไม่ตาย ท่านยังมีโอกาสร่ำให้อีกมากมาย ตอนนี้ออกไปดูลาดเลาพร้อมกับสั่งให้จัดเตรียมม้า”

จิงจวิ้นกระโดดปราดขึ้น เรียกตัวสิบแปดองครักษ์เหล็กออกไป

เซี่ยงเส้าหลงค่อยมีสติแจ่มใส หักห้ามความเศร้าสลดไว้ ซักถามอูเจี๋ยว่า “ท่านใช่เข้ามาทางประตูเมืองหรือไม่?”

อูเจี๋ยตอบว่า “ท่านเถาสั่งให้ผู้ต่ำต้อยปีนกำแพงเมืองเข้ามา เพื่อหลีกเลี่ยงหูตาผู้คน”

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้สบตากันวูบ คิดไม่ถึงเถาฟางประสบเหตุเปลี่ยนแปลง ยังมีความคิดอ่านอันรอบคอบ

อูเจี๋ยกล่าวอีกว่า “พวกเรารวมกำลังร้อยกว่าคน รอคอยนายท่านทั้งสามที่นอกเมือง ทั้งยังจัดเตรียมม้าดีเอาไว้ ขอเชิญนายท่านออกเดินทางในบัดดล”

มิคาดยามนั้น นักรบนามอูเอี๋ยนวิ่งเข้ามารายงานว่า “ดูท่าไม่ถูกต้อง ด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้กับทิศตะวันออกเฉียงเหนือมีผู้คนด้านละร้อยกว่าคนเร้นกายมายังตึกเรา”

เถิงอี้ตัดสินใจในบัดดล กล่าวว่า “จุดไฟเผาตึกหลังนี้ ชักนำให้ผู้คนข้างเคียงดับไฟ ฝ่ายตรงข้ามก็จะไม่กล้าลงมือและเป็นการรักษาชีวิตบ่าวไพร่หญิงรับใช้ภายในตึกไว้”

อูเอี๋ยนรับคำผละจากไป เถิงอี้หันมาทางเซี่ยงเส้าหลง ถามย้ำว่า “น้องสามตัดสินใจแล้วหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่มีทางเลือกอื่นอีก นับแต่นี้เป็นต้นไป ผู้ใดคิดจัดการกับเราเซี่ยงเส้าหลง หากฆ่าข้าพเจ้าไม่ตาย จะต้องชดใช้ด้วยโลหิต”

ในที่สุดเซี่ยงเส้าหลงได้คิดถึงหลักเหตุผลที่ว่า ยุคสมัยเลียดก๊กมีแต่ใช้กำลังเป็นเครื่องตัดสินทุกสิ่ง

ยามนั้น คลังเสบียงที่สวนหลังเริ่มเกิดเพลิงลุกไหม้ขึ้น ตึกตระกูลอูที่นครเสียนหยางปลูกโดดเดี่ยว ห่างจากบ้านใกล้เรือนเคียง ในฤดูหนาวแม้ลมแรง อัคคีเพลิงคงไม่ลุกลามถึงบ้านข้างเคียง เสียงร้องเรียกให้ดับเพลิงดังระงม ผู้ที่ร้องตะโกนคือคนที่วางเพลิงเอง

เซี่ยงเส้าหลงปลุกปลอบสมาธิกล่าวชักชวนว่า “พวกเรารีบรุดเดินทางกลับไป”

บัดนี้การต่อสู้ช่วงชิงระหว่างเขากับหลี่ปู้เหว่ยเปลี่ยนจากลับเป็นเปิดเผยแล้ว จวบกระทั่งตอนนี้ หลี่ปู้เหว่ยยังมีเปรียบกว่ามากมาย

ฝันร้ายของเซี่ยงเส้าหลงจะสิ้นสุดลงเมื่อใด?

ทุกผู้คนควบขับม้ามุ่งสู่ประตูเมือง ท้องฟ้าเริ่มสว่างรำไรแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงขณะจะย่างเข้าสู่เส้นทางออกจากเมือง พลันหยุดม้าเอาไว้ เถิงอี้ จิงจวิ้น สิบแปดองครักษ์เหล็ก อูเจี๋ยที่มาส่งข่าว และนักรบอีกจำนวนหนึ่งรีบหยุดม้าตาม ลมหนาวรุ่งอรุณโชยพัดเสื้อผ้าทุกผู้ทุกคนกระพือพลิ้ว ท่ามกลางใบไม้ร่วงหล่น ต้นเฟิงสองข้างทางสั่นไหวกรูเกรียว

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าต้องไปรับตัวเอียนหยานก่อน แล้วค่อยจากไปอย่างวางใจ”

เถิงอี้ขมวดคิ้วกล่าวว่า “นางพักอยู่กับหญิงม่ายชิง สมควรไม่มีปัญหาใด”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจ แต่ในใจคล้ายมีหนามคอยทิ่มแทง ไม่อาจวางใจได้”

อูเจี๋ยกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า “ท่านเซี่ยง มิสู้ส่งคนอื่นไปรับตัวฮูหยินเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้สบตากันวูบ นึกถึงปฏิกิริยาของหลี่สงเมื่อตอนที่เขาตกลงเปลี่ยนเส้นทางจากรัฐวุ่ยไปยังรัฐฉีขึ้นมา นักรบกองกำลังคัดสรรพิเศษล้วนได้รับการฝึกอบรม อยู่ในวินัยอย่างเคร่งครัด

ขณะที่ผู้นำสนทนากัน ไม่มีที่ให้พวกเขาสอดปากคำ อูเจี๋ยผู้นี้ไฉนบังอาจกล้าขึ้นมา?

เซี่ยงเส้าหลงพอระแวงสงสัย จงใจกล่าวว่า “ให้อูเจี๋ยท่านกับท่านจิงไปรับตัวฮูหยินดีหรือไม่?”

อูเจี๋ยงงงันวูบจึงกล่าว “ข้าพเจ้ายังต้องนำทางให้แก่ท่านเซี่ยงกับท่านเถิง”

เถิงอี้ยกมือเป็นสัญญาณ นับรบอูเอี๋ยนกับอูซูก็กระตุ้นม้ามาด้านหลังจ่อกระบี่ใส่ชายโครงของอูเจี๋ย

เซี่ยงเส้าหลงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า “อูเจี๋ย เจ้าทราบหรือไม่ว่าเผยพิรุธออกมาทางด้านใด?”

อูเจี๋ยหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งว่า “ข้าพเจ้าไม่...ข้าพเจ้ามิใช่ไส้ศึก”

คำพูดกล่าวจากปาก ค่อยทราบพลั้งปากออกไป ควรทราบว่าในสายตาของนักรบตระกูลอูเทิดทูนเซี่ยงเส้าหลงราวเทพเจ้า อูเจี๋ยยามอยู่เบื้องหน้าของเขา ย่อมเปิดเผยจุดอ่อนด้านจิตใจออกมา

จิงจวิ้นร้องสั่งให้กระชากคนลงจากหลังม้า อูซูตวัดเท้าเตะออกเตะอูเจี๋ยพลัดตกลงจากหลังม้า ไม่ทันผุดลุกขึ้น เถิงอี้ก็กระโดดลงมายื่นมือจิกดึงผมเผ้าอีกฝ่ายขึ้น ต่อยหมัดใส่ท้องน้อยอูเจี๋ย อูเจี๋ยเจ็บปวดจนตัวงอ จากนั้นถูกองครักษ์อีกสองคนรวบแขนไว้ รั้งดึงให้ยืนอยู่กับที่

จิงจวิ้นชักมีดสั้นจ่อพาดกับลำคออูเจี๋ย กล่าวเสียงเย็นชาว่า “ขอเพียงโป้ปดคำเดียว มีดสั้นนี้จะเชือดคอหอยเจ้าขาดไป”

อูเจี๋ยแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ สะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า “เป็นนายน้อยถิงเหว่ยบีบบังคับข้าพเจ้าทำเช่นนี้ ล้วนเป็นข้าพเจ้าไม่ดีระหว่างที่เป็นผู้ติดตามเขา ติดค้างเงินทองเขามากมาย”

ทุกผู้คนลอบร้องคำ *‘หวาดเสียว’* ในใจ หากมิใช่เซี่ยงเส้าหลงเกิดความคิดไปรับตัวจี้เอียนหยานออกจากเมืองด้วยกัน คราครั้งนี้ทั้งหมดคงจบชีวิตอย่างเลอะเลือนงมงาย แผนร้ายครั้งนี้ชั่วช้าเฉียบขาดจริงๆ

เซี่ยงเส้าหลงถามเสียงทุ้มหนักว่า “พ่อตาข้าพเจ้าตายแล้วจริงหรือ?”

อูเจี๋ยสั่นศีรษะกล่าวว่า “นั่นเป็นการหลอกลวงท่าน ที่สถานปศุสัตว์ไม่ได้เกิดเรื่องอันใด นายน้อยถิงเหว่ยเพียงคิดจัดการกับท่านทั้งสามเท่านั้น...”

ไม่ทันขาดคำ ที่ชายโครงถูกหัวเข่าอูซูกระทุ้งใส่คราหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงค่อยมีอารมณ์ดีขึ้น ส่งมอบตัวอูเจี๋ยให้เถิงอี้สอบปากคำต่อ ตัวเองชักชวนจิงจวิ้นไปรับตัวเอียนหยานมาก่อน พร้อมกับนัดหมายสถานที่พบหน้ากัน ระหว่างทางเซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกกลับชาติเกิดใหม่

หากแม้นแผนอุบายทั้งหมดนี้ เกิดจากมันสมองของม่อเอ้า ซึ่งทำงานให้แก่หลี่ปู้เหว่ย คนผู้นี้นับว่ามีปัญญาความคิดร้ายกาจที่สุดเท่าที่เขาเคยเผชิญพบมา

หากแม้นแผนการครั้งนี้ประสบผล เซี่ยงเส้าหลงเพียงมีชีวิตมากกว่าจวงเซียงอ๋องอีกสองวัน นี่เป็นแผนลูกโซ่อันชั่วร้ายแผนหนึ่ง

หลี่ปู้เหว่ยพอเห็นว่า การซุ่มโจมตีเซี่ยงเส้าหลงที่ดงสนแดงไม่เป็นผล จึงมุ่งเป้าหมายไปที่อูถิงเหว่ย โดยใช้ให้เล่าไอ่ติดต่อกับนางคณิกานางหนึ่ง ผูกมัดอูถิงเหว่ยไว้ ทั้งสะกิดความริษยาที่อูถิงเหว่ยมีต่อเซี่ยงเส้าหลง ซื้อตัวทายาทตระกูลอูผู้นี้ไป เมื่ออูถิงเหว่ยแจ้งต่อหลี่ปู้เหว่ยว่าตระกูลอูเตรียมถอนกำลังไปจากรัฐฉิน คหบดีโฉดผู้นี้ก็ตัดสินใจกำจัดเซี่ยงเส้าหลงให้พ้นทาง

แผนปลงพระชนม์จวงเซียงอ๋อง อาจถูกกำหนดขึ้นแต่แรก เงื่อนไขเพียงหนึ่งเดียวคือ รอจนหลี่ปู้เหว่ยยืนหยัดอย่างมั่นคง แล้วค่อยดำเนินการ

ดังนั้นหลี่ปู้เหว่ยอ้างว่าจัดงานเลี้ยงรับรอง ชักนำเขาเข้าสู่นครเสียนหยาง เมื่อจวงเซียงอ๋องสิ้นพระชนม์ ก็หลอกลวงเขาออกจากเมืองเพื่อกำจัดฆ่าเขาในระหว่างทาง ยามนี้รัฐฉินอยู่ในสภาพปั่นป่วนวุ่นวาย

เพราะการสวรรคตของจวงเซียงอ๋อง บวกกับเซี่ยงเส้าหลงเพาะศัตรูมากมาย ผู้ใดมีกะใจสืบสาวเรื่องนี้?

ซึ่งความจริงการปั้นเรื่องอูอิ้งหยวนถึงแก่กรรม มิใช่ไม่มีพิรุธ เพียงแต่จวงเซียงอ๋องเพิ่งสวรรคต พวกเขาเฉกเช่นนกหวาดเกาทัณฑ์ หากหลี่ปู้เหว่ยคิดทำร้ายอูอิ้งหยวนอีกคนหนึ่งมิใช่เป็นไปไม่ได้ ยังมีหลี่ปู้เหว่ยแสร้งส่งกำลังมา คล้ายคิดบุกจู่โจมตึกตระกูลอู ทำให้พวกเขาไม่มีเวลาขบคิดมากความ ได้แต่รีบรุดกลับสถานปศุสัตว์ เช่นนี้พอดีตกหลุมพรางที่หลี่ปู้เหว่ยขุดล่อไว้

เซี่ยงเส้าหลงกับจิงจวิ้นควบม้าถึงที่พำนักของฉินชิง ฉินชิงสวมชุดขาวไว้ทุกข์ ออกมาพบคนทั้งสองที่ห้องโถง

นางไม่พอกแป้งแต้มชาด ยิ่งขับเน้นความงามตามธรรมชาติ ทำให้จิงจวิ้นเหม่อมองจนตาค้างไป

ฉินชิงกล่าวเสียงราบเรียบว่า “พระอาจารย์เซี่ยงมาตั้งแต่เช้า ไม่ทราบมีเรื่องรีบด่วนใด?”

เซี่ยงเส้าหลงฟังออกว่านางมีน้ำเสียงไม่พอใจอยู่บ้าง จึงกล่าวอย่างเสียใจว่า “มิใช่เรื่องรีบด่วนอันใด เพียงแต่คิดรับตัวเอียนหยานกลับสถานปศุสัตว์ไป”

คำพูดพอกล่าว แม้แต่ตัวเองยังรู้สึกว่าเหตุผลเต็มฝืนยิ่ง ความจริงตกลงว่าจะให้จี้เอียนหยานพักอยู่ที่นี่ระยะหนึ่ง ตอนนี้อยู่ไม่ถึงสามวันก็รีบรุดมาขอรับตัวนางกลับไป

ฉินชิงสั่งคนไปแจ้งต่อจี้เอียนหยาน จากนั้นกล่าวเสียงราบเรียบว่า “พระอาจารย์เซี่ยงพลันเปลี่ยนใจ สมควรมีคำอธิบายที่สมเหตุสมผลต่อข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้า ไม่มีคำพูดจะกล่าว

ฉินชิงถอนใจเบาๆ กล่าวว่า “มิต้องลำบากใจแล้ว อย่างน้อยท่านไม่คล้ายกับคนอื่นที่กล่าวไม่ตรงกับใจ เพียงแต่ต้าอ๋องเพิ่งสวรรคต

ท่านกลับผละจากไปเช่นนี้กลัวว่าจะถูกผู้คนครหานินทา”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้ากลับสถานปศุสัตว์ไปรอบหนึ่งแล้วจะกลับมา โอ ในโลกมีเรื่องมากหลายทำให้ผู้คนไม่เป็นตัวของตัวเอง”

ฉินชิงพึมพำคำ *“ไม่เป็นตัวของตัวเอง”* พลันกล่าวเบาๆ ว่า “พระอาจารย์เซี่ยงใช่เห็นว่าต้าอ๋องเสด็จสวรรคตอย่างกะทันหันหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า นางระแวงสงสัยต่อการสวรรคตของจวงเซียงอ๋อง แต่เขาไม่อาจตอกย้ำความคิดของนาง หาไม่นางจะช้าเร็วต้องถูกหลี่ปู้เหว่ยกำจัดฆ่าทิ้ง จึงกล่าว “ข้าพเจ้าสมองเลอะเลือนอลวนไม่ได้นึกถึงปัญหาข้อนี้”

ฉินชิงเพ่งตาจ้องมองดูเขา กล่าวด้วยน้ำเสียงสดใสเย็นชาว่า

“พระอาจารย์เซี่ยงที่แท้กระซิบกราบทูลต่อต้าอ๋องอย่างไร พระองค์จึงหลับพระเนตรลาโลกไป ตอนนั้นมีแต่ไทจือได้ยินคนเดียว แต่ไทจือไม่ยอมถ่ายทอดบอกต่อข้าพเจ้ากับฮองเฮา”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกมือเท้าเย็นเฉียบ พบว่าตัวเองกระทำความผิดพลาดประการหนึ่ง การกราบทูลต่อจวงเซียงอ๋องไม่ผิด ปัญหาอยู่ที่หลังเหตุการณ์ เขาไม่ได้ซักซ้อมความเข้าใจกับเสี่ยวผาน หากแม้นมีคนถามถึง เขากับเสี่ยวผานใช้ถ้อยคำกลบเกลื่อนที่แตกต่างกัน เท่ากับว่าในคนทั้งสองต้องมีคนผู้หนึ่งพูดปด

ตอนนั้นเขาเพียงคิดปกปิดหลี่ปู้เหว่ย จึงกราบทูลโดยหันหลังให้แก่หลี่ปู้เหว่ย แต่ลืมเลือนว่าอีกฟากหนึ่งของพระแท่นบรรทม ยังมีจีฮองเฮา ซิ่วลี่ฮูหยินและพระสนมนางกำนัลอื่น เรื่องนี้คงต้องเข้าหูหลี่ปู้เหว่ยจนได้ ดีที่ฉินชิงถามถึง เรื่องนี้อาจแจ้งให้หลี่ซือดำเนินการแก้ไข

ฉินชิงเห็นเซี่ยงเส้าหลงหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย ขณะจะรบเร้าถามไถ่ จี้เอียนหยานพอดีมาถึง เซี่ยงเส้าหลงรีบผุดลุกขึ้น ทอดถอนใจกล่าวว่า “พระอาจารย์ฉินดำรงชีวิตอย่างสุขสงบ ไม่แก่งแย่งช่วงชิง ข้าพเจ้าไม่ต้องการเห็นพระอาจารย์ต้องเกลือกกลั้วกับเรื่องราวในโลก”

กล่าวจบชักชวนจี้เอียนหยานกล่าวคำอำลา

ฉินชิงส่งทั้งสองจากไป นอกจากนัดหมายพบกับจี้เอียนหยานใหม่ ไม่กล่าวว่ากระไรอีก แต่เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่านางเริ่มเข้าใจตัวเขาแล้ว

หลังจากเซี่ยงเส้าหลงสมทบกับเถิงอี้ จี้เอียนหยานค่อยทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมด

คนทรยศอูเจี๋ยยังนั่งอยู่บนหลังม้า สองเท้าถูกเชือกมัดไว้ลอดผ่านท้องม้าไป

ทั้งหมดควบม้าออกจากเมือง มุ่งหน้าสู่สถานปศุสัตว์ พอถึงดงไม้แถบหนึ่งก็หยุดชะงักลง จิงจวิ้นมัดตัวอูเจี๋ยติดกับต้นไม้ต้นหนึ่ง สั่งให้สิบแปดองครักษ์เหล็กออกดูลาดเลา เถิงอี้ค่อยกล่าวว่า “แผนซุ่มจู่โจมพวกเราครั้งนี้ อยู่ในความรับผิดชอบของมือดีอันดับหนึ่งของหลี่ปู้เหว่ยนามก่วนตงแส มาตรว่ามีเพียงหนึ่งร้อยห้าสิบคนแต่ล้วนเป็นมือกระบี่ชั้นเยี่ยมของทำเนียบเสนาบดีทั้งสิ้น”

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “พวกมันตระเตรียมซุ่มจู่โจมพวกเราที่ใด?”

เถิงอี้ชี้มือไปยังช่องเขาดอกเหมยที่ห่างไปไม่ไกล กล่าวว่า “เป็นจุดอับที่ไม่มีทางหนีรอดได้ ด้วยขุมกำลังของพวกเรา ตอนนี้หากปะทะกับพวกมันเฉกเช่นใช้ไข่กระทบหิน ยังมีหลี่ปู้เหว่ยล้วงถามสภาพของพวกเราจากอูเจี๋ยแล้ว”

จี้เอียนหยานกลับกล่าวว่า “ถิงเหว่ยกับอูเจี๋ยล่วงรู้ขุมกำลังที่แท้จริงของพวกเราอย่างจำกัด พวกเรามิต้องกังวลใจไป”

ที่แท้ตอนเซี่ยงเส้าหลงฝึกกองกำลังส่วนบุคคลห้าพันนาย ได้นำเอาวิธีการรักษาความลับทางทหารในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดมาใช้ นอกจากพวกเขาที่เป็นชนชั้นผู้นำขบวนไม่กี่คน นักรบทั้งหลายเพียงปฏิบัติตามคำสั่ง ล่วงรู้จำนวนคน ขุมกำลัง วัสดุอุปกรณ์และอาวุธในกลุ่มของตัวเองเฉกเช่นมุมหนึ่งของภูเขาน้ำแข็งเท่านั้น

เถิงอี้ผงกศีรษะกล่าวว่า “ดีที่พวกเราระวังป้องกันอยู่ก่อน ตอนนี้

พวกเราควรทำอย่างไร?”

จี้เอียนหยานกล่าวถามว่า “ตอนนี้ถิงเหว่ยอยู่ที่ใด?”

เถิงอี้ตอบว่า “ย่อมกลับสถานปศุสัตว์ไปรอฟังข่าวดี สำหรับอูเจี๋ยก่วนตงแสคงต้องฆ่าคนปิดปาก”

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “อย่างนั้นพวกเราจะอ้อมทางกลับสถานปศุสัตว์ บีบบังคับให้อูเจี๋ยกับถิงเหว่ยเผชิญหน้ากัน ดูว่าในตระกูลอูยังมีผู้ใดร่วมแผนการร้าย หรือไม่หลังจากแก้ปัญหาไส้ศึกภายใน ค่อยต่อกรกับหลี่ปู้เหว่ยถึงที่สุด”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า “ให้ก่วนตงแสมีชีวิตยืนยาวอีกระยะหนึ่ง พวกเรากลับสถานปศุสัตว์กันเถอะ”

จิงจวิ้นที่สงบปากคำส่งสัญญาณออกไปเรียกตัวสิบแปดองครักษ์เหล็กกลับมา คุมตัวอูเจี๋ยตัดผ่านดงไม้ อ้อมทางภูเขากลับสถานปศุสัตว์

เนื่องจากต้องอ้อมทาง จวบกระทั่งถึงยามพลบค่ำ ยังอยู่ห่างจากสถานปศุสัตว์ยี่สิบกว่าลี้ ทุกผู้คนขณะจะก่อกระโจมพักค้างแรม เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่า ด้วยสติปัญญาความกล้าหาญของก่วนตงแส พวกเขาออกจากเมืองล่าช้าไปร่วมหนึ่งชั่วยาม คงสะกิดความสงสัยของก่วนตงแสขึ้น จัดส่งสายสืบมาติดตามร่องรอยพวกเขา อาจบางทีจะซุ่มโจมตีที่พักแรมยามวิกาล

ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงและพวกก่อกระโจมที่พักที่ริมธารสายหนึ่ง ประกอบด้วยกระโจมห้าหลังกึ่งกลางเป็นกองไฟเลือนสลัว รอบบริเวณจัดสร้างมนุษย์หุ่น ซึ่งทำจากลำต้นไม้และใบหญ้าสิบกว่าตัวปลอมเป็นเวรยามรักษาการณ์

ทั้งหมดซ่อนตัวในพุ่มไม้บนเนินเขาเล็กๆ ซึ่งอยู่ห่างไปห้าร้อยก้าว มือถือหน้าไม้คันธนูตระเตรียมให้บทเรียนแก่ผู้รุกราน มิคาดซุ่มรอคอยจนกลางดึก ยังไม่มีความเคลื่อนไหวใด พวกเขาไม่ได้นอนมาหนึ่งคืน วันนี้ก็เดินทางตลอดวัน ย่อมทนทานไม่ได้ จี้เอียนหยานจึงเสนอให้ผลัดกันเข้านอน

เซี่ยงเส้าหลงหลับไปงีบหนึ่ง พอตื่นขึ้นมาพบว่าจี้เอียนหยานยังหลับใหลในอ้อมอกของเขา ในแสงอรุณรำไร ท่ามกลางเสียงวิหคร้องเซ็งแซ่ เป็นบรรยากาศแรกวสันต์อันสดใส

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่าจิตใจสุขสงบ อากาศอันสดชื่นนอกนครเสียนหยาง ช่วยให้ประสาทที่เขม็งตึงเครียด บวกกับความกดดันทางอารมณ์ในหลายวันนี้ได้รับการปลดปล่อยชั่วคราว สมองปลอดโปร่งแจ่มใสขึ้นมา

เขาฉุกคิดว่านับตั้งแต่ประมือกับหลี่ปู้เหว่ยถึงตอนนี้ สาเหตุที่ตกเป็นเบี้ยล่างตลอดมา เพราะหลี่ปู้เหว่ยอยู่ในฐานะผู้กระทำ ส่วนเขาตกอยู่ในสภาพผู้ถูกกระทำ บวกกับความรู้สึกที่ว่าในแปดปีข้างหน้านี้ เขาไม่อาจทำอย่างไรหลี่ปู้เหว่ยได้ หากเขายังตกอยู่ในสภาพผู้ถูกกระทำต่อไป คงต้องพบจุดจบอย่างแน่นอน

อาจบางทีในแปดปีนี้ เขาไม่อาจจัดการกับหลี่ปู้เหว่ย แต่ประวัติศาสตร์ระบุว่า หลี่ปู้เหว่ยไม่สามารถทำอย่างไรกับเสี่ยวผาน หลี่ซือและหวังเจี่ยนเช่นกัน เมื่อเป็นเช่นนี้ เขาไยไม่ยืมมือบุคคลทั้งสามต่อสู้กับหลี่ปู้เหว่ยสักครั้ง?

การสวรรคตของจวงเซียงอ๋อง พิสูจน์ว่าไม่มีผู้ใดเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ได้ ต่อให้ตัวเขาต้องจบสิ้นไป เมื่อเสี่ยวผานเติบโตเจริญวัยประกอบพิธีทรงพระมาลาห้อยมุก จะทวงถามความยุติธรรมให้แก่เขาเอง นึกถึงตอนนี้รู้สึกปลอดโปร่งโล่งอารมณ์ขึ้นมา

ได้ยินเสียงเถิงอี้ดังขึ้นที่ด้านหลังว่า “น้องสามตื่นแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงทดลองขยับเคลื่อนร่างจี้เอียนหยานออกห่าง ยอดหญิงจี้กลับลืมตาตื่นขึ้นมา ผละจากอ้อมอกของเขาอย่างกระดากผุดลุกขึ้นนั่ง ลืมตางัวเงียกล่าวว่า “ก่วนตงแสไม่มาหรือ?”

ท่าทางอันเกียจคร้านของนาง เป็นเสน่ห์ความงามอีกแบบหนึ่ง บุรุษทั้งสองล้วนชมดูจนตะลึงลาน จี้เอียนหยานต้องกล่าวอย่างแง่งอนว่า “ข้าพเจ้าจะไปล้างหน้าที่ริมธาร”

เซี่ยงเส้าหลงเรียกรั้งนางไว้ กล่าวว่า “ไม่แน่ว่าก่วนตงแสดูออก

ว่านี่เป็นหลุมพราง บวกกับกระโจมที่พักอยู่ริมธาร ง่ายแก่การหลบหนี หากข้าพเจ้าเป็นมัน จะอ้อมไปวางกับดักที่เบื้องหน้า หรือเฝ้าอยู่ข้างกระโจมที่พักจนฟ้าสาง หากเอียนหยานไปที่ริมธารพอดีติดกับของศัตรู”

จิงจวิ้นผงกศีรษะกล่าวว่า “พวกเราเหล่านายพรานถนัดในการสืบเสาะสะกดรอยกลางป่าเขา ขอเพียงคนของก่วนตงแสมาถึงละแวกใกล้เคียง ต่อให้อ้อมไปอีกด้านหนึ่งก็ไม่อาจตบตาพวกเราได้” พลางเรียกตัวมือดีตระกูลจิงหกคนติดตามเขาจากไป

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้สอบปากคำอูเจี๋ยอีกเที่ยวหนึ่ง ได้ข้อสรุปว่าในตระกูลอูมีแต่อูถิงเหว่ยที่สวามิภักดิ์ต่อหลี่ปู้เหว่ย

จากนั้นจิงจวิ้นกลับมารายงานว่า ที่ซึ่งห่างจากกระโจมที่พักประมาณสองลี้ มีเศษหญ้าที่ม้าเล็มเหลือกับมูลม้าทิ้งอยู่ เมื่อแกะรอยตามรอยเท้าม้าไป คาดว่าศัตรูล่วงหน้าไปยังเนินควบม้าซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของสถานปศุสัตว์

เนินควบม้าอยู่ในตำแหน่งก่อนถึงสถานปศุสัตว์ หากพวกเขาคิดเดินทางกลับสถานปศุสัตว์ ยากจะรอดพ้นจากสายตาศัตรูได้ แต่เซี่ยงเส้าหลงขอเวลานอนหลับพักผ่อนให้เต็มตา หลังจากนั้นจะมีวิธีเดินทางกลับสถานปศุสัตว์ โดยไม่ถูกพบเห็นอย่างแน่นอน

แผนพ้นจากวงล้อม

ยามสนธยา ชั้นเมฆบนท้องฟ้าเลื่อนต่ำลง ไอน้ำบนพื้นลอยตัวขึ้น เมื่อพบกันกลายเป็นหมอก ทุกที่ทางสลัวเลือนราง

บนที่ดอนของเนินเขาเล็กๆ ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ห่างประมาณสามลี้ ได้ยินเสียงม้าร้องกับเสียงผู้คนดังมา แสดงว่าฝ่ายตรงข้ามสูญเสียความอดทน เข้าใจผิดคิดว่าเซี่ยงเส้าหลงและพวกล่วงหน้ากลับสถานปศุสัตว์แล้ว จนบัดนี้ทั้งสองฝ่ายยังไม่ประมือกัน ถึงกับไม่เห็นหน้ากันและกัน แต่ก็ผ่านการต่อสู้ประลองปัญญา ความอดทนและกำลังวังชา

ภายใต้ม่านวิกาลกับหมอกเลือนรางคลี่กางลง จิงจวิ้นและพวกจัดการปล่อยแพไม้ซึ่งลอบจัดทำขึ้นทั้งสามแพลงน้ำ ใช้เชือกผูกติดกับริมฝั่ง ซุกซ่อนอยู่ท่ามกลางวัชพืชในน้ำ จากนั้นจิงจวิ้นค่อยกลับมาหาเซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้กับจี้เอียนหยาน ถามว่า “ตอนนี้ควรทำอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกลับคืนสู่ความเยือกเย็นของนักรบกองกำลังพิเศษ กล่าวว่า “หากข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิด ศัตรูที่รั้งท้ายสมควรมาตรวจค้นที่นี้เพื่อพิสูจน์ว่าพวกเราซ่อนตัวไว้หรือไม่ จะได้รายงานต่อผู้คนที่เฝ้าอยู่ด้านหน้า อย่างนั้นจะถึงเวลาเปิดฉากจู่โจมของพวกเราแล้ว”

เถิงอี้ผงกศีรษะกล่าวว่า “ศัตรูพอเผชิญการจู่โจม จะถอยไประวังหลัง ทางหนึ่งตัดหนทางถอยของพวกเรา พร้อมกับส่งพลุสัญญาณ

แจ้งให้ผู้คนทางด้านหน้าปิดทางข้างหน้าไว้ เมื่อถึงเวลานั้นพวกเราจะโดยสารแพไม้ไปจากที่นี้”

จี้เอียนหยานทอดถอนใจชมเชยว่า “ต่อให้ซุนวูกลับชาติมาเกิดใหม่ก็นึกหาแผนที่แยบคายกว่านี้ไม่ได้”

เซี่ยงเส้าหลงกลับคืนสู่ความเชื่อมั่นและความคิดต่อสู้อย่างแรงกล้า ออกคำสั่งคำเดียว จิงจวิ้นและสิบแปดองครักษ์เหล็กก็กระจายกำลังออกเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละสามสี่คน ยึดชัยภูมิที่เหมาะกับการจู่โจมและตั้งรับเอาไว้ ผู้คนขบวนนี้แม้มีจำนวนน้อย แต่ล้วนถนัดในยุทธภูมิกลางป่าและทำสงครามยามวิกาล มีอำนาจในการทำลายไม่น้อย

เซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้กับจี้เอียนหยานยังซุ่มอยู่หลังกองหินบนเนินเขา สงบจิตใจรอคอยศัตรูมาเยือน เดือนดวงใหม่ลอยพ้นเส้นขอบฟ้าอย่างช้าๆ นภาราตรีระยิบระยับด้วยแสงดาว เมื่อไอหมอกจางเบาบางลง ศัตรูก็มาถึงแล้ว

ฝ่ายตรงข้ามแบ่งเป็นสิบกว่าขบวน เลียบริมน้ำมุ่งมาทางด้านนี้ ที่ฝั่งตรงข้ามก็มีผู้คนสามขบวน ประมาณสิบเจ็ดสิบแปดคน เข้ามาในรัศมีการยิงของจิงจวิ้นและพรานหนุ่มจากหมู่บ้านตระกูลจิงทั้งสาม เซี่ยงเส้าหลงพบว่า มีผู้คนสิบกว่าคนคุกคามมายังเนินเขาที่พวกเขาซ่อนตัวอยู่เช่นกัน บรรยากาศเขม็งเกร็งราวสายธนูที่น้าวจนสุดล้า

นักรบทางฝ่ายเขาคนหนึ่ง จงใจกระตุ้นให้ม้าศึกซึ่งซุกซ่อนอยู่ในดงไม้ริมธาร ส่งเสียงร้องทำลายความเงียบสงบขึ้น ฝ่ายศัตรูรีบหันเป้าหมายไปยังเสียงม้าร้องอย่างรวดเร็ว เสียงแผดร้องดังติดต่อกัน ไม่ต้องบอกก็ทราบว่ามีคนเหยียบถูกบ่วงเชือก ซึ่งติดวัตถุปลายแหลมสำหรับดักสัตว์ที่จิงจวิ้นและพวกขึงเอาไว้

เซี่ยงเส้าหลงและพวกทราบว่าถึงเวลาลงมือแล้ว ก่อนอื่นยิงลูกไฟที่นำเศษผ้าม้วนเป็นก้อนกลม และชุบไขน้ำมันสนสิบกว่าลูกออกไปตกลงบนพื้นรอบกายของศัตรู แล้วค่อยระดมยิงลูกธนูออก ในแสงไฟเลือนราง เหล่าศัตรูไม่ทันระวัง เกิดความปั่นป่วนขึ้นมา เสียงแผดร้อง

และเสียงผู้คนล้มลงดังไม่ขาดหู ผู้ที่ร้ายกาจที่สุดคือเถิงอี้ ขอเพียงศัตรูเผยโฉม ลูกธนูของเขาคล้ายมีดวงตางอกเงย มุ่งไปที่ร่างของฝ่ายตรงข้าม ยิงทะลุชุดเกราะเข้าไป

ที่ซ่อนตัวของพวกเขากระจายอยู่โดยรอบ ลูกธนูคล้ายยิงมาจากทุกทิศทาง ไม่ทราบหลบซ่อนอยู่ที่ใดค่อยปลอดภัย ชั่วพริบตา ฝ่ายตรงข้ามมีผู้คนสิบกว่าคนถูกลูกธนูทำร้ายล้มลง เสียงหวีดสัญญาณพลันดัง เป็นคำสั่งให้ถอนตัวล่าถอย พลันปรากฏพลุไฟพวยพุ่งขึ้นฟ้า แตกระเบิดเป็นประกายสีเงินพร่าพราย

เซี่ยงเส้าหลงนำกำลังโถมลงจากเนินเขาไล่ล่าฆ่าศัตรูที่รั้งท้ายสังหารผู้คนอีกเจ็ดแปดคน ค่อยกลับเข้าดงไม้ไปจูงม้าโดยสารคุมตัวอูเจี๋ยลงแพไม้ทั้งสามแพ ปล่อยแพล่องไปตามกระแสน้ำ ในที่สุดนับว่าระบายความแค้นในอกได้บ้าง

เซี่ยงเส้าหลงและพวกกลับถึงสถานปศุสัตว์โดยปลอดภัย ในห้องโถงใหญ่ของสถานปศุสัตว์ อูถิงเหว่ยคล้ายไก่ชนที่สู้แพ้ คุกเข่าเคียงคู่กับอูเจี๋ยอยู่เบื้องหน้าอูอิ้งหยวน

เซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้ จิงจวิ้น ผูปู้ หลิวเฉา เถาฟางแยกย้ายยืนอยู่สองฟาก จับจ้องมองคนทรยศของตระกูลอูทั้งสองคนอย่างเย็นชา

อูถิงเหว่ยยังแก้ต่างว่า “ผู้บุตรกระทำไปเพื่อตระกูลอู อาศัยพวกเราไหนเลยต่อสู้กับท่านเสนาบดีขวาได้?”

อูอิ้งหยวนกระชากเสียงว่า “คิดไม่ถึงเราอูอิ้งหยวนชาญฉลาดมาชั่วชีวิต กลับกำเนิดบุตรอกตัญญูที่โฉดเขลาเช่นเจ้า หากคราครั้งนี้หลี่ปู้เหว่ยกำจัดเส้าหลงได้ คนแรกที่คิดฆ่าคือเจ้า เพื่อมิให้แผนอุบายรั่วไหลออกไป เราถามเจ้า คนของทำเนียบเสนาบดีนัดพบกับเจ้าล่วงหน้าหรือไม่?”

อูถิงเหว่ยตะลึงลานกับที่ แสดงว่ามีเรื่องเช่นนั้น มาตรว่าเขาไม่เฉลียวฉลาด ยังนึกออกว่าหลี่ปู้เหว่ยเตรียมฆ่าคนปิดปาก

อูอิ้งหยวนทอดถอนใจกล่าวว่า “เราเมื่อลั่นปากต้องปฏิบัติตาม เจ้ามิเพียงขัดคำสั่งเรา ยังประพฤติเลวชาติกว่าเดียรัจฉาน พวกเรานำตัวคนทั้งสองนี้ไปสำเร็จโทษตามกฎของครอบครัว”

อูถิงเหว่ยพังทลายลงแล้ว กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “ผู้บุตรทราบความผิดแล้ว บิดา...”

คนของตระกูลอูสี่คนสะอึกเข้ามา ฉุดลากอูถิงเหว่ยกับอูเจี๋ยขึ้นจากพื้น

เซี่ยงเส้าหลงรีบร้องขอชีวิตให้แก่อูถิงเหว่ย เสนอให้ส่งตัวคนทรยศไปยังนอกด่าน ช่วยหักล้างถางพง ทำงานลบล้างความผิด แต่อูอิ้งหยวนนั้นเห็นว่า ตระกูลอูอยู่ในห้วงความเป็นความตาย หากไม่รักษาความศักดิ์สิทธิ์ของกฎประจำครอบครัว เครือญาติต้องไม่ยอมรับนับถือ สุดท้ายอูอิ้งหยวนสั่งคนคุมตัวบุตรชายกับอูเจี๋ยไปยังศาลประจำตระกูล เชิญผู้อาวุโสในตระกูลทั้งหมดมารับรู้การสำเร็จโทษคนทรยศ จะได้ไม่ประพฤติเอาอย่างอีก

การสำเร็จโทษบุตรชายของอูอิ้งหยวน สามารถข่มขวัญผู้คนในตระกูลอู ไม่มีผู้ใดกล้าคัดค้านเรื่องที่เขาตั้งประจันหน้ากับหลี่ปู้เหว่ยอีก แต่การตายของอูถิงเหว่ย เกิดปัญหาตามหลังมาไม่น้อย อูฮูหยินผู้เป็นมารดาของเขาและอูถิงฟางผู้เป็นน้องสาวล้วนล้มป่วยลง

ในทางกลับกัน อูอิ้งหยวนแสดงออกถึงความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ยังคงสะสางภารกิจใหญ่น้อยในตระกูล พร้อมกับเรียกตัวบุตรชายที่ประกอบการค้าอยู่เบื้องนอกทั้งสองกลับมา จัดส่งพวกเขาไปหักล้างถางพงที่นอกด่าน นี่เป็นเรื่องที่จวงเซียงอ๋องทรงอนุญาตไว้แต่แรก แม้แต่หลี่ปู้เหว่ยก็ไม่สามารถยับยั้งการขยับขยายรากฐานของตระกูลอูได้

เซี่ยงเส้าหลงและพวกเร่งฝึกอบรมกองกำลังส่วนบุคคล ผ่านวันเวลาอันสงบราบเรียบไปสองเดือน เถาฟางค่อยส่งข่าวล่าสุดในนครเสียนหยางมา

ตามกฎมณเฑียรบาลของรัฐฉิน จวงเซียงอ๋องตั้งพระศพในศาล

เจ้าหลวงเกือบสามเดือนแล้ว สิบห้าวันให้หลังจะประกอบพิธีฝังพระศพ เมื่อถึงเวลาทุกรัฐจะส่งผู้แทนมาร่วมพิธีไว้อาลัย

ด้านสถานการณ์ทั่วไป ซิ่นหลินจวินถูกยึดอำนาจทางทหารกลับคืน ไม่สามารถผลักดันนโยบายรวมประสานแนวดิ่ง ห้ารัฐที่เหลือทยอยเจรจาสงบศึกกับหลี่ปู้เหว่ย ตอนนี้ทุกคนล้วนกริ่งเกรงทัพฉินยกกำลังทหารไปรุกราน ต่างรุดมาประจบเอาใจ โดยเฉพาะรัฐฉี ฟังว่าเถียนตานจะมาร่วมพิธีฝังพระศพจวงเซียงอ๋อง

ทางด้านหลี่ปู้เหว่ยยังวุ่นวายกับการวางกำลังของตัวเอง ระหว่างนี้เขาได้รับการสนับสนุนจากจีฮองเฮา โยกย้ายขุนนางทั้งปุ๋นและบู๊ขบวนหนึ่ง แต่ยังไม่กล้าแตะต้องคนของฉีเซียนกับหวังเฮอ

เถิงอี้เห็นว่าเซี่ยงเส้าหลงควรหาทางทำลายความสัมพันธ์ระหว่างหลี่ปู้เหว่ยกับจีฮองเฮา เถาฟางก็บอกว่า จีฮองเฮาเคยส่งคนมาหาเซี่ยงเส้าหลงสามครั้ง เถาฟางคอยบอกปัดว่าเซี่ยงเส้าหลงไม่สบาย แต่เกรงว่าไม่อาจยกอ้างเหตุผลนี้อีกต่อไป ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงปลุกปลอบสมาธิรับปากว่าวันพรุ่งนี้จะกลับเข้านครเสียนหยาง

เซี่ยงเส้าหลงกลับมายังเรือนมังกรซ่อน เห็นจี้เอียนหยานกำลังสนทนากับอูถิงฟางซึ่งนอนป่วยอยู่บนเตียงเบาๆ หญิงงามที่สูญเสียพี่ชายไปนางนี้ ผ่ายผอมจนเบ้าตาลึกกลวง ใบหน้าขาวซีด สร้างความปวดร้าวใจแก่เซี่ยงเส้าหลงนัก

จี้เอียนหยานเห็นเซี่ยงเส้าหลงมาถึง จึงผุดลุกขึ้น บอกให้เขาสนทนาเป็นเพื่อนกับอูถิงฟาง ส่วนนางเดินออกจากห้องนอน

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า เงื่อนหัวใจอูถิงฟางยากคลายออก ทั้งแค้นพี่ชายขายสามี และตัดพ้อบิดาไม่ยอมละเว้นชีวิตพี่ชาย กลัดกลุ้มหม่นหมองจนล้มป่วยลง ยามนั้นลอบทอดถอนใจทรุดนั่งลงที่ข้างเตียง ยื่นมือโอบไหล่ของนางยึดกุมข้อมือนางไว้ เห็นชามยาบนโต๊ะเตี้ยยังเต็มปรี่ แสดงว่าไม่ได้ดื่มแม้สักคำเดียว จึงถามเสียงนุ่มนวลว่า “ไม่ยอม

ดื่มยาอีกหรือ?”

อูถิงฟางขอบตาแดงก่ำ ก้มศีรษะลง น้ำตาทะลักจากเบ้า แต่ไม่ได้ส่งเสียงสะอื้นไห้ออกมา เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า คุณหนูใหญ่นางนี้ยามดื้อรั้น ไม่ยอมฟังเสียงผู้ใดทั้งสิ้น จึงโน้มหน้าไป กระซิบที่ข้างหูนางว่า “ท่านโทษว่าท่านพ่อตาผิดไป หากจะโทษว่า ควรถือโทษหลี่ปู้เหว่ยที่เป็นตัวการความผิด หากท่านทำลายตัวเองต่อไป มิเพียงมารดาท่านไม่อาจหายป่วย บิดาท่านกับข้าพเจ้าก็ว้าวุ่นใจ ยากจะรับมือคหบดีโฉดผู้นี้ได้ ท่านเข้าใจคำพูดข้าพเจ้าหรือไม่?”

อูถิงฟางขบคิดชั่วขณะ ค่อยผงกศีรษะรับ เซี่ยงเส้าหลงเช็ดคราบน้ำตาให้แก่นาง ฉวยโอกาสยกชามยามาป้อนให้นางดื่มลงไป กล่าวว่า “นี่จึงเป็นเด็กอันประเสริฐ ท่านต้องรักษาตัวเองให้ทุเลา จะได้ไปดูแลมารดาท่าน”

อูถิงฟางกล่าวเบาๆ ว่า “ยานี้ขมยิ่งนัก”

เซี่ยงเส้าหลงหอมแก้มนางฟอดหนึ่ง ห่มคลุมผ้าห่มให้แก่นาง จวบกระทั่งนางนอนหลับ ค่อยล่าถอยออกจากห้องนอน

จ้าวจื้อ จี้เอียนหยานกับเถียนเจินเถียนฟ่งสองเจ้าม่วยกำลังหยอกเย้าเซี่ยงเป่าเอ๋อที่ห้องโถง เซี่ยงเส้าหลงเข้าไปอุ้มเป่าเอ๋อขึ้นมา มองดูรอยยิ้มอันไร้เดียงสาของทารกชาย ในใจบังเกิดความคิดต่อสู้ขึ้น

หลี่ปู้เหว่ยเมื่อคิดร้ายต่อเขาโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ เขาก็จะโต้ตอบด้วยวิธีการเดียวกัน เป้าหมายอันดับแรกของเขามิใช่หลี่ปู้เหว่ย หากว่าเป็นกุนซือของหลี่ปู้เหว่ยนามม่อเอ้า วันใดที่ไม่กำจัดคนผู้นี้ สักวันหนึ่งพวกเขาต้องถูกม่อเอ้าทำร้ายถึงแก่ชีวิต

หลังจากนั้นอูถิงฟางดีวันดีคืนขึ้น พอถึงวันที่สามก็สามารถลงจากเตียง ไปเยี่ยมมารดาของนาง

นางเงียบขรึมลงมากนัก ไม่ต้องการสนทนากับคนนอกมากความ แต่ดวงตาทอแววเด็ดเดี่ยวอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน แสดงว่าคำกล่าว

ของสามีคลายเงื่อนปมหัวใจของนาง หันเหเป้าหมายแห่งความแค้นไปยังหลี่ปู้เหว่ย

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางอาการดีขึ้น ค่อยออกจากสถานปศุสัตว์ พร้อมกับเถิงอี้และจิงจวิ้น เดินทางกลับนครเสียนหยาง จำนวนคนขององครักษ์เหล็กเพิ่มเป็นแปดสิบคน ขบวนผู้คนควบม้าเดินทางหนึ่งวันรุ่งเช้าก็บรรลุถึงนครเสียนหยาง

เซี่ยงเส้าหลงตรงไปยังวังหลวง เข้าเฝ้าจูจีซึ่งเลื่อนขึ้นเป็นไทเฮากับเสี่ยวผาน ซึ่งกำลังจะก้าวขึ้นสู่บัลลังก์เจ้ารัฐฉินที่ตำหนักฉือเหอ

จีไทเฮาทรงผ่ายผอมลง แต่เสี่ยวผานคึกคักเข้มแข็ง ตัดกับเครื่องแต่งกายไว้ทุกข์อย่างยิ่ง จีไทเฮารับสั่งให้ขุนนางฝ่ายในและนางกำนัลออกไป ค่อยรับสั่งว่า “เส้าหลงท่านทำอะไร กลับหลบหนีกลับไปยังสถานปศุสัตว์ ทำให้เราไม่ทราบจะสนทนากับผู้ใดดี”

เซี่ยงเส้าหลงถวายบังคมจีไทเฮากับเสี่ยวผานก่อน ค่อยกราบทูลว่า “ไทเฮาอย่าได้ทรงตำหนิ กระหม่อมมีความจำเป็นที่ไม่อาจกล่าวจากปาก”

เสี่ยวผานก้มพระพักตร์ลง แสดงว่าเข้าพระทัยความหมายในวาจาของเซี่ยงเส้าหลง

จีไทเฮาตรัสว่า “ไม่อาจกล่าวก็ต้องกล่าวออกมา”

เสี่ยวผานพลันตรัสสอดขึ้น “พระมารดา หากพระอาจารย์เซี่ยงบอกได้ คงบอกต่อพระมารดาแล้ว”

จีไทเฮาตรัสอย่างขุ่นพระทัยว่า “พวกท่านทั้งสองรวมหัวกันจัดการกับเราหรือ?”

เสี่ยวผานปรายพระเนตรบอกใบ้ต่อเซี่ยงเส้าหลงแวบหนึ่ง จากนั้นทูลลาพระมารดา ล่าถอยออกไป

เมื่อหลงเหลือเพียงสองต่อสอง จีไทเฮากลับทรงนิ่งเงียบงันไปชั่วครู่ จึงตรัสถามว่า “ระหว่างท่านกับปู้เหว่ยเกิดเรื่องอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงเงียบงันไร้วาจา จีไทเฮารับสั่งช้าๆ ว่า “วันที่ท่าน

นำคณะทูตออกเดินทาง สุดท้ายล้มเหลวกลับมา เราก็ดูออกว่าท่านมีความในใจ สายตาที่มองดูปู้เหว่ยแปลกประหลาดยิ่ง เรารู้จักปู้เหว่ยซึ้งกระจ่างที่สุด เขาเพื่อบรรลุเป้าหมาย ไม่เลือกวิธีที่ใช้ ครั้งกระโน้นเพิ่งสัญญาว่าจะไม่พรากจากกัน พอคล้อยหลังก็ยกเราให้แก่ต้าอ๋อง” หยุดเล็กน้อยจึงตรัสถามเบาๆ ว่า “เส้าหลงโทษว่าผู้อื่นไม่แบ่งแยกบุญคุณความแค้นหรือไม่?”

พระนางรับสั่งถามนี้ เกรงว่ามีแต่เซี่ยงเส้าหลงที่เข้าใจได้

ตอนนี้ดวงชะตาของจีไทเฮา เสี่ยวผานกับหลี่ปู้เหว่ย กล่าวได้ว่าผูกติดกันอย่างแน่นแฟ้น

มาตรว่าหลี่ปู้เหว่ยต้องพึ่งพาจีไทเฮากับเสี่ยวผานซึ่งกำลังจะขึ้นครองราชย์ ค่อยรวบอำนาจการบริหารในรัฐฉินเอาไว้ แต่จีไทเฮากับเสี่ยวผานก็ต้องพึ่งพาหลี่ปู้เหว่ย ต่อกรกับขุนนางรัฐฉินที่ปฏิเสธพระนางกับราชโอรส ข่าวลือที่ว่าเสี่ยวผานเป็นบุตรชายของหลี่ปู้เหว่ยยังแพร่สะพัดไปทั่ว หากจีไทเฮาทรงกำจัดหลี่ปู้เหว่ย พระนางกับราชโอรสคงมีสภาพเช่นไข่ในรังนก อาจตกแตกแหลกลาญไป

เซี่ยงเส้าหลงก้มศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไหนเลยโทษว่าไทเฮาได้?”

จีไทเฮาตรัสเสียงนุ่มนวลว่า “จำได้หรือไม่ว่าตอนออกจากป้อมค่ายตระกูลอูที่นครหานตาน เราเคยบอกต่อนายผู้เฒ่าตระกูลอูว่า ตราบใดที่เราจูจีมีชีวิตอยู่ จะช่วยเหลือให้ตระกูลอูพบกับความเจริญรุ่งเรือง จูจียังคงจดจำคำพูดนี้ไม่ลืมเลือน”

เซี่ยงเส้าหลงลอบสำนึกตื้นตัน ยากนักที่จีไทเฮายังไม่ทรงลืมเลือนความสัมพันธ์เก่าก่อน ดังนั้นยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้

จีไทเฮารับสั่งอีกว่า “เมื่อวันก่อนฉีเซียน ลู่กงและหวังเฮอเข้าชื่อกัน กราบทูลขอให้ลูกเจิ้งแต่งตั้งท่านเป็นผู้บัญชาการทหารม้า ปกครองทหารม้ารักษาเมืองหลวงหมื่นนาย ดูแลความสงบเรียบร้อยของวังหลวง แต่ถูกปู้เหว่ยยับยั้งไว้ เรายังไม่ล่วงรู้เจตนารมณ์ของท่าน จึงไม่กล้าสนับสนุนฝ่ายฉีเซียน เส้าหลงเอยท่านไม่อาจหลบหน้าอีกต่อไป เรากับ

ลูกเจิ้งล้วนต้องการความช่วยเหลือจากท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบ หรือว่าฉีเซียนกับพวกทราบข่าวว่าเขากับหลี่ปู้เหว่ยไม่ลงรอยกัน? ยามนั้นตัดสินใจกล่าวว่า “ขอบพระทัยไทเฮาที่สนับสนุน”

ยามนั้นขุนนางฝ่ายในที่หน้าประตูร้องขานว่า “มหาเสนาบดีขวาหลี่ปู้เหว่ยขอเข้าเฝ้าไทเฮา”

เซี่ยงเส้าหลงถึงกับคิดหลบหน้าไป เหตุใดคู่แค้นทางคับแคบถึงเพียงนี้

หลี่ปู้เหว่ยในเครื่องแบบขุนนางก้าวยาวๆ เข้ามา เซี่ยงเส้าหลงรีบลุกขึ้นแสดงความเคารพ

หลี่ปู้เหว่ยวางอำนาจกว่าเดิม เพ่งตาวาววับสำรวจดูเซี่ยงเส้าหลงเที่ยวหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า “ช่างยินดีที่ได้พบเส้าหลงอีก”

มาตรว่าเป็นคำทักทายธรรมดา แต่ซ่อนความหมายทิ่มแทงทำร้ายทั้งตำหนิเซี่ยงเส้าหลงจากไปโดยไม่ร่ำลา และแดกดันเซี่ยงเส้าหลงสามารถรักษาชีวิตไว้ จากนั้นหลี่ปู้เหว่ยค่อยแสดงความเคารพต่อจีไทเฮาแต่หาได้คุกเข่าลงไม่ แสดงว่าเขากับจีไทเฮามีความสัมพันธ์เป็นพิเศษ

หลี่ปู้เหว่ยหันไปทูลถามจีไทเฮาว่า “ไทเฮากับเส้าหลงสนทนาด้วยเรื่องอันใด จึงยินดีถึงเพียงนี้?”

คำทูลถามนี้สะท้อนเห็นถึงความเหิมเกริมของหลี่ปู้เหว่ย หากนับตามศักดิ์ฐานะ มหาเสนาบดีขวาไหนเลยยุ่งเกี่ยวกับเรื่องไทเฮาได้?

จีไทเฮาตรัสเสียงราบเรียบว่า “เพียงถามไถ่ทุกข์สุขของเส้าหลงเท่านั้น”

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวเสียงกระด้างเย็นชาว่า “เส้าหลงล่าถอยไปก่อน เรามีเรื่องสำคัญคิดหารือกับไทเฮา”

เซี่ยงเส้าหลงลอบบันดาลโทสะ นี่แสดงว่าเป็นการข่มขวัญเขาระบุว่าเขาไม่มีคุณสมบัติเข้าร่วมการหารือลับระหว่างไทเฮากับหลี่ปู้เหว่ย

เซี่ยงเส้าหลงขณะจะล่าถอยไป จีไทเฮาชิงรับสั่งว่า “เส้าหลงไม่

ต้องไป ท่านเสนาบดีหลี่ไฉนยึดถือเส้าหลงเป็นคนนอก?”

หลี่ปู้เหว่ยงงงันวูบหนึ่ง จึงปั้นรอยยิ้มขึ้นกล่าวว่า “เราไหนเลยยึดถือเส้าหลงเป็นคนนอก เพียงแต่เขาไม่สนใจกิจการบ้านเมือง กลัวว่าเขาไม่อาจอดรนทนฟังเท่านั้น”

จีไทเฮาตรัสว่า “ท่านเสนาบดีหลี่กระทั่งความอดทนสักครู่ยังไม่มี ที่แท้มีเรื่องสำคัญอันใด?”

ยามนี้หลี่ปู้เหว่ยกับเซี่ยงเส้าหลงล้วนทราบว่าจีไทเฮาทรงขุ่นพระทัยแล้ว มิหนำซ้ำพระนางทรงยืนอยู่ฝ่ายเซี่ยงเส้าหลง หลี่ปู้เหว่ยก็ไม่โง่เขลาถึงขั้นแตกหักด้วย ยิ้มประจบกล่าวว่า “ไทเฮาอย่าได้ทรงตำหนิ คราครั้งนี้กระหม่อมมาเข้าเฝ้า เพื่อเสนอบุคคลที่เหมาะสม สำหรับตำแหน่งผู้บัญชาการทหารม้า”

ที่แท้หน้าที่ดูแลรักษานครเสียนหยาง อยู่ในความรับผิดชอบของสามหน่วยงานใหญ่ ประกอบด้วยทหารองครักษ์วังหลวง ทหารม้ากับทหารรักษาเมือง ฝ่ายแรกประกอบด้วยพลทหารม้า ฝ่ายหลังประกอบด้วยพลทหารราบ ซึ่งความจริงตำแหน่งผู้บัญชาการทหารม้ากับผู้บัญชาการทหารราบรวมกันแล้ว เท่ากับตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมืองของรัฐจ้าว ซึ่งเซี่ยงเส้าหลงเคยรับตำแหน่งระยะหนึ่ง เพียงแต่แยกทหารม้ากับทหารราบออกจากกัน ทหารราบมีกำลังประมาณสามหมื่น มากกว่าทหารม้าสามเท่า แต่หากนับตามศักดิ์ฐานะ ผู้บัญชาการทหารม้าสูงกว่าผู้บัญชาการทหารราบมากนัก

จีไทเฮาตรัสตัดบทว่า “ท่านเสนาบดีหลี่มิต้องเสนอแล้ว เราตัดสินใจแต่งตั้งเส้าหลงเป็นผู้บัญชาการทหารม้า”

หลี่ปู้เหว่ยหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย หันไปกล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “เส้าหลงเปลี่ยนความตั้งใจแล้วหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงย่อมล่วงรู้พระทัยของจีไทเฮา พระนางไม่ยินยอมตกอยู่ใต้เงามืดของหลี่ปู้เหว่ยตลอดไป ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงได้รับการสนับสนุนจากกองทัพ หากให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการทหารม้า จะได้

ต่อกรกับหลี่ปู้เหว่ย ทั้งแยกคนออกจากแนวร่วมของหลี่ปู้เหว่ยอีกด้วย ในใจครุ่นคิด เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “รัฐฉินอยู่ในสภาพไม่ปรกติ ข้าพเจ้าได้แต่ปล่อยวางเรื่องส่วนตัวแบกรับหน้าที่สำคัญไว้”

ดวงตาหลี่ปู้เหว่ยทอแววขุ่นเคืองวูบหนึ่ง จากนั้นหัวร่อกลบเกลื่อนกล่าวว่า “อย่างนั้นประเสริฐแท้ ยากนักที่ไทเฮาทรงชื่นชมท่าน ขออย่าได้สร้างความผิดหวังแก่พระนาง”

จีไทเฮาตรัสถามว่า “ท่านเสนาบดีหลี่ยังมีเรื่องอันใด?”

หลี่ปู้เหว่ยกราบทูลว่า “มหาเสนาบดีรัฐฉีนามเถียนตาน พี่ชายฮองเฮารัฐฉู่นามหลี่หยวน แม่ทัพรัฐจ้าวนามผังน่วน ล้วนเดินทางถึงนครเสียนหยาง ตั้งใจว่าก่อนพิธีฝังพระศพต้าอ๋ององค์ก่อนขอเข้าเฝ้าไทเฮากับรัชทายาท”

จีไทเฮาตรัสเสียงเย็นชาว่า “เราอยู่ระหว่างไว้ทุกข์ ไม่ต้องการพบคนนอก รอจนเสร็จพิธีฝังพระศพต้าอ๋องแล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ”

นี่เป็นครั้งแรกที่หลี่ปู้เหว่ยเห็นจีไทเฮาทรงวางพระองค์เช่นนี้ ทราบว่าปัญหาเกิดจากเซี่ยงเส้าหลง แต่เขามีความคิดอ่านลึกซึ้ง ไม่แสดงออกแม้แต่น้อย รับพระเสาวนีย์แล้วทูลลาจากไป

ภายในตำหนักเงียบงันไปชั่วขณะ จีไทเฮาค่อยรับสั่งว่า “เราสั่งผู้ที่เห็นท่านกราบทูลเรื่องราวต่อต้าอ๋อง ห้ามมิให้เปิดเผยสิ่งที่เห็นออกไป ผู้ใดขัดคำสั่งต้องถูกประหาร ปู้เหว่ยสมควรไม่ทราบเรื่อง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ขอบพระทัยไทเฮา”

จีไทเฮารับสั่งว่า “เส้าหลง เราเหน็ดหนื่อยยิ่ง สมมติเช่นนี้ตอนนี้ควรทำอย่างไร? เหตุใดเราไม่มีความสุข?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า พระนางดำเนินการบีบบังคับให้เขาปลอบประโลมพระนาง ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า “ไทเฮาต้องเข้มแข็งไว้ รัชทายาทยังต้องการคำแนะนำจากพระนาง”

ในสถานการณ์เช่นนี้ เขายิ่งไม่อาจเอ่ยถึงเล่าไอ่

จีไทเฮาทรงนิ่งไปชั่วขณะ จึงตรัสว่า “ท่านต้องระวังผังน่วนแห่ง

รัฐจ้าว คนผู้นี้ได้รับการสนับสนุนจากจิงฮองเฮา เป็นนักเจรจาชั้นยอด ทั้งยังรั้งตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมืองของนครหานตาน การมายังรัฐฉินครั้งนี้ คงคิดหยั่งความตื้นลึกหนาบางของพวกเรา”

เซี่ยงเส้าหลงกลับไม่เห็นผังน่วนผู้นี้อยู่ในสายตา ดังนั้นกราบบังคมทูลลา

เพิ่งออกจากตำหนักไทเฮา อันกู่ซีสะอึกเข้ามา เชื้อเชิญให้ไปเฝ้าเสี่ยวผาน พร้อมกับกระซิบบอกให้ไปยังตึกแม่ทัพของลู่กงสักครั้ง

เซี่ยงเส้าหลงไปถึงห้องทรงพระอักษรในตำหนักไทจือ เห็นเสี่ยวผานประทับนั่งรออยู่ พอพบหน้าเซี่ยงเส้าหลง ชิงตรัสว่า “พระอาจารย์ ข้าพเจ้าคิดฆ่าหลี่ปู้เหว่ย”

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบ อุทานว่า “ว่ากระไร?”

เสี่ยวผานลดพระสุรเสียงลงตรัสว่า “คนผู้นี้มีนิสัยเหิมเกริม ไม่สำนึกในพระกรุณาของพระบิดา ทั้งยกตนข่มท่านว่าเป็นผู้มีความดีความชอบใหญ่หลวง ในทางลับอ้างตนเป็นบิดาข้าพเจ้า วันใดที่ไม่กำจัดคนผู้นี้ ข้าพเจ้าอย่าคิดหมายเป็นเจ้าผู้ครองรัฐได้”

เซี่ยงเส้าหลงความจริงคิดรวมกำลังเสี่ยวผานกับหลี่ซือและหวังเจี่ยนต่อสู้กับหลี่ปู้เหว่ยสักครั้ง มิคาดเสี่ยวผานทรงคิดอ่านล้ำหน้าอีกหลายช่วงตัว ต้องลังเลขึ้นมา กล่าวว่า “รัชทายาทกราบทูลเรื่องนี้ต่อไทเฮาแล้วหรือไม่?”

เสี่ยวผานตรัสว่า “ไทเฮาไม่อาจตัดรอนหลี่ปู้เหว่ยได้ หากบอกต่อพระนาง รังแต่ถูกพระนางอบรมสั่งสอนรอบหนึ่ง พระอาจารย์ ด้วยเพลงกระบี่และไหวพริบปัญญาของท่าน สมควรฆ่าหลี่ปู้เหว่ยได้ไม่ยากนัก”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงก่วนตงแส เห็นว่าเสี่ยวผานยกย่องเขาเกินไป แต่ก็ไม่อาจกล่าวจากปากได้ เพียงทอดถอนใจกล่าวว่า “ปัญหาอยู่ที่หากฆ่ามัน จะเกิดผลสุดท้ายอย่างไร?”

เสี่ยวผานแสดงออกถึงความคิดอ่านเกินวัย ตรัสว่า “ดังนั้นข้าพเจ้าคิดแต่งตั้งพระอาจารย์เป็นผู้บัญชาการทหารม้าก่อนแล้วค่อยคัดเลือก

บุคคลอีกหลายคน รับตำแหน่งสำคัญในบ้านเมือง ขอเพียงข้าพเจ้ากุมอำนาจไว้ในมือ โจรโฉดนี้ก็ไม่อาจสร้างปัญหาอีกต่อไป”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าคิดกำจัดโจรโฉดนี้ยิ่งกว่าท่าน คาดว่ารัชทายาทคงคาดเดาออกว่า กงจู้สามตายใต้แผนอุบายของมัน แต่วันใดที่พวกเรายังไม่เพาะสร้างขุมกำลังอันเข้มแข็ง อย่าได้เคลื่อนไหวโดยพลการ โดยเฉพาะกองทัพรัฐฉินยังจับทิศทางไม่ออก ทั้งยังมีราชโอรสเฉิงเฉียวคอยก่อหวอด ในสภาพเช่นนี้ พวกเราต้องสะกดอดกลั้นไว้”

เสี่ยวผานรับสั่งถามว่า “หมายความว่าพระอาจารย์ยอมรับตำแหน่งผู้บัญชาการทหารม้าแล้ว?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเพิ่งตอบตกลงกับพระมารดาท่าน”

เสี่ยวผานตรัสด้วยความโสมนัสว่า “มีพระอาจารย์อยู่ข้างกาย ข้าพเจ้าก็ไว้วางใจแล้ว”

พริบตานี้พระองค์กลับคืนสู่ความเป็นเด็กเมื่อกาลก่อน หลังจากนั้นตรัสอย่างครุ่นคิดว่า “พระอาจารย์มีสายตายาวไกลจริงๆ ยกตัวอย่างเช่นแนะนำถิงเว่ยหลี่ซือให้แก่ข้าพเจ้า เขามีความคิดอ่านไม่เหมือนใคร บอกว่าหากข้าพเจ้าสามารถเกาะกุมโอกาส อาศัยขุมกำลังรัฐฉินเราทำการช่วงชิงจะรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น ดังนั้นข้าพเจ้าไม่ยินยอมปล่อยให้หลี่ปู้เหว่ยรวบอำนาจไปเด็ดขาด”

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า หลี่ซือมีอำนาจโน้มน้าวต่อเสี่ยวผานถึงเพียงไหน ภายใต้บรรยากาศแห่งรัฐฉิน เสี่ยวผานเปลี่ยนจากเด็กน้อยที่ไม่รู้ความ กลายเป็นคนละคนไป

เสี่ยวผานตรัสถามว่า “ข้าพเจ้ายังต้องรออีกนานเท่าใด?”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงบันทึกในประวัติศาสตร์ จึงกล่าว “เมื่อรัชทายาทเข้าพิธีทรงพระมาลาห้อยมุกตอนอายุยี่สิบเอ็ดปี จะถึงเวลายึดอำนาจกลับคืนมาแล้ว”

เสี่ยวผานตรัสอย่างงุนงงว่า "อย่างนั้นไยมิใช่ต้องรออีกแปดปี หลี่ปู้เหว่ยไม่มีอำนาจยิ่งใหญ่กว่านี้หรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "ช่วงเวลานี้พวกเราจะดำเนินการทั้งสองทาง ทางหนึ่งยืมมือหลี่ปู้เหว่ยจัดการกับผู้ที่คิดโยกคลอนฐานะรัชทายาท ทางหนึ่งเร่งเพาะสร้างขุมกำลังของรัชทายาท เท่ากับเป็นการลิดรอนอิทธิพลของหลี่ปู้เหว่ย"

หยุดเล็กน้อยจึงเน้นเสียงว่า "ด้านการบริหาร รัชทายาทสามารถมอบหมายให้แก่หลี่ปู้เหว่ย แต่ต้องใช้ฉีเซียนเป็นเครื่องถ่วงมัน ขณะเดียวกันก็เกลี้ยกล่อมแม่ทัพนายกองในรัฐฉินเข้าเป็นพวก ขอเพียงกุมอำนาจทางทหารไว้ หลี่ปู้เหว่ยก็ไม่อาจหนีรอดจากกำมือรัชทายาทได้"

จากนั้นเสนอให้สนับสนุนหวังเจี่ยนกับหวังเปินสองพ่อลูก คนทั้งสองนี้จะเป็นขุนพลคู่บารมีของเสี่ยวผานในอนาคต

เสี่ยวผานขมวดพระขนงตรัสว่า "แต่ตอนนี้หลี่ปู้เหว่ยกำลังหนุนหลังเมิ่งอ้าว ทั้งแต่งตั้งเมิ่งอู่กับเมิ่งเถียนเป็นนายทัพ จะได้ติดตามเมิ่งอ้าวออกรบทัพจับศึก ข้าพเจ้าจะรับมืออย่างไร?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "นี่คือสาเหตุหนึ่งที่หลี่ปู้เหว่ยคิดกำจัดข้าพเจ้า หากเมิ่งอ้าวทราบว่าบุตรชายทั้งสองของเขาแทบตายใต้แผนอุบายซุ่มโจมตีที่ดงสนแดง ท่านว่าเมิ่งอ้าวจะมีความรู้สึกอย่างไร สุดท้ายเมิ่งอู่กับเมิ่งเถียนต้องอยู่ฝ่ายพวกเราเอง"

เสี่ยวผานตรัสด้วยความนิยมชมชื่นว่า "ไม่มีผู้ใดร้ายกาจกว่าพระอาจารย์อีก ข้าพเจ้าทราบว่าควรทำอย่างไรแล้ว"

ทั้งสองหารือรายละเอียดอีกครู่หนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงค่อยทูลลาเดินทางถึงตึกแม่ทัพของลู่กง ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับทำเนียบเสนาบดีหลังใหม่ของหลี่ปู้เหว่ยที่กำลังเร่งปลูกสร้างอยู่

ลู่กงเป็นผู้ถือลัทธิบูชาชาวฉิน จึงเกิดความคิดกีดกันหลี่ปู้เหว่ยจากปากคำของเขา ทางกองทัพเสนอชื่อเซี่ยงเส้าหลงเป็นผู้บัญชาการทหารม้า เพื่อต้องการพิสูจน์ความสัมพันธ์ระหว่างเซี่ยงเส้าหลงกับ

หลี่ปู้เหว่ย มิคาดผลการทดสอบ หลี่ปู้เหว่ยกลับออกปากคัดค้าน

ลู่กงยังออกปากขอความช่วยเหลือจากเซี่ยงเส้าหลงเรื่องหนึ่ง นั่นคือคิดใช้หยดเลือดพิสูจน์ว่า เสี่ยวผานเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของจวงเซียงอ๋องหรือหลี่ปู้เหว่ย โดยนำหยดเลือดของเสี่ยวผานกับหลี่ปู้เหว่ยหยดลงในยาน้ำที่ปรุงขึ้นเป็นพิเศษ บรรจุในชามเงินบริสุทธิ์ ดูว่าผสมกลมกลืนกันหรือไม่ เซี่ยงเส้าหลงตอบตกลง รับปากว่าจะจัดหาหยดเลือดของเสี่ยวผานมา ให้ลู่กงหาทางจัดหาหยดเลือดของหลี่ปู้เหว่ยมาพิสูจน์กัน

ลู่กงเห็นว่าเซี่ยงเส้าหลงเป็นคนช่วยเหลือจีไทเฮากับเสี่ยวผานออกจากนครหานตาน สมควรล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างจีไทเฮากับหลี่ปู้เหว่ย เขาเสนอให้ใช้หยดเลือดพิสูจน์ความเป็นสายเลือดเดียวกัน เซี่ยงเส้าหลงสมควรอิดเอื้อนบ่ายเบี่ยง มิคาดเซี่ยงเส้าหลงกลับตอบตกลง นับว่าเหนือความคาดหมายอย่างใหญ่หลวง

ปัญหาที่สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่เซี่ยงเส้าหลงได้รับการคลี่คลายแล้ว ผลจากการผสมของหยดเลือด ย่อมพิสูจน์ว่ามิใช่สายเลือดเดียวกัน เมื่อถึงเวลานั้นทางกองทัพรัฐฉินจะให้การสนับสนุนเสี่ยวผาน สถานการณ์ย่อมพลิกผันกลับกลาย

จบเล่ม 4

寻秦记

เจาะเวลาหาจิ๋นซีฉบับครบถ้วนสมบูรณ์นี้
ผมได้ยึดถือตามต้นฉบับแรกเริ่มของหวงอี้
(ซึ่งปัจจุบันกลายเป็นหนังสือหายากในฮ่องกง ไต้หวัน)

จึงน่าจะเป็นต้นฉบับ Original ดั้งเดิม
โดยถ่ายทอดจากต้นฉบับจีนแทบทุกตัวอักษร
ไม่ได้ตัดทอนเนื้อเรื่องแต่ประการใด
ถึงแม้ว่าบางช่วงบางตอน ออกจะเข้าข่ายเรตเอ็กซ์เกินไป
แต่ก็เป็นวรรณศิลป์อีกแบบหนึ่ง
ยังจัดพิมพ์ในจำนวนจำกัด
ภายใต้รูปเล่มปกแข็งเย็บกี่คงทนถาวร
ควรคู่กับการประดับอยู่ในห้องสมุดของท่าน

ส่วนหนึ่งจากคำนำผู้แปลโดย
น.นพรัตน์

SIAM INTER Multimedia
SIAM INTER BOOKS

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ในเครือบริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
459 ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 ลูกค้าสัมพันธ์ โทร. 0-2693-0904

A0689 / นวนิยายจีนกำลังภายใน / www.smm.co.th
ออกแบบปก : นพกานต์ วงษ์คล้าย

SUIN CHIN JEE, PREMIUM VERSION / 寻秦记珍藏版 / เจาะเวลาหาจิ๋นซี ฉบับสมบูรณ์
© 2001 Wongyi Books Hong Kong Ltd. by Mr.Wong Yi (黃易)
All rights reserved. First edition published in Hong Kong in 1994 by
Wongyi Books Hong Kong Ltd. Thai translation rights arranged with
Wongyi Books Hong Kong Ltd. and Siam Inter Multimedia Public Co., Ltd.

ราคา 380 บาท
ISBN 978-616-02-0302-4
9 786160 203024
02-05-00301-106
0 205003 011064

SIAM INTER BOOKS

เจาะเวยาหาจิ้นซี

ฉบับสมบูรณ์

寻秦记

หวงอี้ : ประพันธ์
น.นพรัตน์ : เรียบเรียง

เล่ม

5

นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ล้ำยุค

กำหนดแผนดำเนินการ

เซี่ยงเส้าหลงพอกลับมาถึงตึกตระกูลอู เพลิงไหม้ในคืนนั้นเพียงเผาผลาญคลังเสบียงไป หาได้กระทบกระเทือนถึงสิ่งปลูกสร้างหลังอื่นไม่

สิบกว่าวันนี้ นักรบสังกัดกองกำลังคัดสรรพิเศษสองพันนายทยอยเข้าสู่นครเสียนหยางเป็นการเสริมกำลังให้แก่ตึกตระกูลอู

เซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้ จิงจวิ้นและเหล่าองครักษ์เหล็กควบม้าผ่านประตูเหล็กของกำแพงชั้นนอกเข้าไป เหล่านักรบบนหอเวรยามพากันเป่าหวีดสัญญาณแจ้งเหตุ เซี่ยงเส้าหลงกระโดดลงจากหลังม้าด้วยความยินดี เถาฟางก็รีบรุดมาต้อนรับ แจ้งให้ทราบว่าหลงหยางจวินรออยู่ที่ห้องโถง

คราครั้งนี้หลงหยางจวินไม่ได้ติดหนวดเครา แต่แต่งกายเช่นสามัญชน เป็นการตบตาผู้คน หลงหยางจวินกล่าวว่า “เราได้รับมอบหมายจากเจ้ารัฐวุ่ย ให้มาร่วมพิธีฝังพระศพเจ้ารัฐฉินของพวกท่าน นี่นับว่าประหลาดแท้ ภายในสี่ปีมีเจ้ารัฐฉินสวรรคตสองพระองค์ หลี่ปู้เหว่ยช่างบังอาจกล้าจริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าอีกฝ่ายกำลังหยั่งดูท่าที ดังนั้นทอดถอนใจคำหนึ่ง หันเหหัวเรื่องว่า “สถานะของซิ่นหลินจวินเป็นอย่างไร?”

หลงหยางจวินกล่าวเสียงเย็นชาว่า “คราครั้งนี้มันอย่าคิดหมายมีโอกาสพลิกฟื้นคืนมาอีก ฟังว่ามันหันไปหมกมุ่นกับสุรานารี และสลาย

ทดลองกำลังตัวเองไปแทบหมดสิ้น ต้าอ๋องจึงไม่อาจทำอย่างไรมันได้” จากนั้นเสตสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “หยาฮูหยินล้มป่วยลงแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องว่า “ว่ากระไร?”

หลงหยางจวินทอดถอนใจกล่าวว่า “ฟังว่านางตอนล้มป่วย ละเมอเรียกชื่อของท่าน สร้างความขุ่นแค้นแก่ซิ่นหลินจวินจนไม่เหยียบย่างเข้าห้องนอนของนางอีก”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนสลดหดหู่ใจ ปรารถนาใคร่ติดปีกโบยบินไปทางทางที่รัฐวุ่ย

หลงหยางจวินกล่าวอีกว่า “พี่เซี่ยงวางใจ เรากราบทูลขอให้ต้าอ๋องรับตัวนางเข้าวัง จัดหมอหลวงรักษานาง หากพี่เซี่ยงยอมรับไว้ เราจะส่งนางมายังนครเสียนหยาง”

เซี่ยงเส้าหลงร้อนรุ่มใจดั่งไฟสุม กล่าวว่า “ไม่ ข้าพเจ้าจะไปรับนางมาจากรัฐวุ่ย”

หลงหยางจวินกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “พี่เซี่ยงอย่าได้กระทำตามอารมณ์ ตอนนี้นครเสียนหยางชุมนุมมังกรพยัคฆ์ หากท่านจากไปโดยปล่อยผลาม พอกลับมาเกิดการเปลี่ยนผัน คิดเสียใจก็สายเกินการณ์”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยสงบเยือกเย็นลงบ้าง กล่าวว่า “อย่างนั้นข้าพเจ้าจะส่งคนไปรับตัวนางมา **จวินสั้ง** *(ท่านผู้มีฐานะสูงส่ง)* สามารถส่งคนร่วมทางหรือไม่?”

หลงหยางจวินตอบว่า “นี่ไม่มีปัญหา ไทจือเจิงรัฐเรามีความรู้สึกที่ดีต่อท่าน ขอเพียงทราบว่าเป็นเรื่องของท่าน จะช่วยเหลือถึงที่สุด”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยหักห้ามความคิดที่มีต่อหยาฮูหยินเอาไว้ เปลี่ยนเป็นถามว่า “นอกจากเถียนตาน หลี่หยวนกับผังน่วนแล้ว รัฐอื่นส่งผู้ใดมายังนครเสียนหยาง?”

หลงหยางจวินกล่าวว่า “ตัวแทนรัฐเอี้ยนสมควรเป็นไท่จื่อตัน ตัวแทนรัฐหานคือหานฉ่วงผู้เป็นสหายเก่าท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงกำลังใคร่ครวญว่า สมควรบอกต่อหลงหยางจวิน

หรือไม่ว่า ผู้ที่ซุ่มจู่โจมพวกเขาที่นอกเมืองหานตานเมื่อคราก่อน คือคนของไท่จื่อตันนามฉีอี้ล่วน หลงหยางจวินก็กล่าวสืบต่อ “การมาของหลี่หยวนครั้งนี้ ยังนำตัวองค์หญิงน้อยแห่งรัฐฉู่มาด้วย หวังว่าสามารถเกี่ยวดองกับรัฐฉิน เป็นพระชายาของรัชทายาท ฟังว่าหลี่ปู้เหว่ยตอบตกลงด้วยวาจา แต่ฉีเซียน ลู่กงและทางกองทัพพากันคัดค้าน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ความสำเร็จหรือล้มเหลวของเรื่องนี้อยู่ที่จีไทเฮา แต่ด้วยฝีมือของหลี่ปู้เหว่ย คงมีวิธีให้พระนางคล้อยตามมัน”

หลงหยางจวินกล่าวอีกว่า “เรามาหาท่านเป็นการลับ ไม่สะดวกกับการอยู่นาน พรุ่งนี้เช้าเราจะส่งคนมาพบท่าน คนผู้นี้เรียกว่าหนิงเจีย เป็นคนสนิทของเรา มันจะเป็นเพื่อนร่วมทางกับคนของท่านไปยังรัฐวุ่ย”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวขอบคุณ ส่งแขกถึงหน้าประตู พอกลับเข้าตัวตึก ก็ตามตัวเถิงอี้กับเถาฟางมาหารือ เขาความจริงคิดส่งจิงจวิ้นไปรับตัวหยาฮูหยินมา แต่เนื่องจากตอนนี้กำลังต้องการใช้คน สุดท้ายตกลงให้อูกัวนำนักรบห้าร้อยนายไปแทน

เพิ่งหารือเสร็จสิ้น ฉินชิงก็ส่งคนมาเชิญเซี่ยงเส้าหลงไปพบ คนทั้งสามงงงันวูบใหญ่ หรือว่าหญิงงามผู้ได้ชื่อว่าครองตัวโดยบริสุทธิ์กลับบังเกิดจิตหวั่นไหวแล้ว?

เซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้ จิงจวิ้นและสิบแปดองครักษ์เหล็กควบม้าถึงตึกตระกูลฉิน ท้องฟ้าก็มืดค่ำลงแล้ว ทุกผู้คนถูกเชิญให้เข้าห้องโถงไปรับน้ำชา พ่อบ้านชื่อฟางเอ้อ ค่อยนำเซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้กับจิงจวิ้นไปยังห้องโถงชั้นใน

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า นี่มิใช่เรื่องส่วนตัวของบุรุษสตรี กลับผิดหวังอยู่บ้าง บุรุษเป็นเช่นนี้ มาตรว่าไม่มักใหญ่ใฝ่สูงอันใด แต่ก็ยินดีที่มีสตรีมาหลงรักเพิ่มอีกคนหนึ่ง ขอเพียงไม่สร้างปัญหายุ่งยากให้เท่านั้น

ฉินชิงยังคงแต่งกายไว้ทุกข์ สีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง บอกว่าวันนี้เกิดเรื่องราวบางประการ นางรู้สึกไม่ถูกต้อง ที่แท้วันนี้นางไปจัดดอกไม้

ไทเฮาที่ศาลเจ้าหลวง ซึ่งเป็นที่ตั้งพระศพจวงเซียงอ๋อง ขากลับถูกนักเลงกีนในทำเนียบเสนาบดีชื่อเล่าไอ่ขวางทาง ตอนนั้นทั้งหลี่ปู้เหว่ยกับฉินซีเซียนล้วนอยู่ที่ศาลเจ้าหลวง หลี่ปู้เหว่ยจึงสั่งให้เล่าไอ่คุกเข่าขอขมานางต่อหน้าผู้คน และประกาศว่าจะลงโทษเล่าไอ่

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงบันทึกในประวัติศาสตร์ชิงบอกว่า หลี่ปู้เหว่ยจับเล่าไอ่ตอนเป็นขันที ส่งตัวเข้าวังหลังกระมัง ฉินชิงตื่นตระหนกยิ่งซักถามว่าเซี่ยงเส้าหลงทราบได้อย่างไร

เซี่ยงเส้าหลงอธิบายกลบเกลื่อนว่า หลี่ปู้เหว่ยตอนนี้คิดประจบจ่ไทเฮาที่สุด ได้แต่แสร้งตอนเล่าไอ่เป็นขันที จึงวางหมากตัวนี้อยู่ในวังหลังเป็นผลสำเร็จ

ฉินชิงยอมรับว่าเป็นความจริง และจุดประสงค์ของนางต้องการให้เซี่ยงเส้าหลงขัดขวางเรื่องนี้ แต่เซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้ประวัติศาสตร์เป็นอย่างดีบอกว่าเรื่องนี้ไม่มีผู้ใดขัดขวางได้ ฉินชิงเกลี้ยกล่อมเซี่ยงเส้าหลงไม่สำเร็จจึงไม่สนทนาสืบต่อ เซี่ยงเส้าหลงและพวกได้แต่อำลาจากมา

เถิงอี้แสดงความหวั่นวิตกว่า หากเล่าไอ่ครอบงำจีไทเฮาได้ พวกเขาคงจบสิ้นแล้ว เซี่ยงเส้าหลงกลับมีความเห็นแตกต่าง คิดดำเนินแผนซ้อนแผน หันมาสนับสนุนเล่าไอ่ แข็งข้อต่อหลี่ปู้เหว่ย

พริบตานั้นเซี่ยงเส้าหลงเชื่อมั่นว่าสามารถต่อกรกับหลี่ปู้เหว่ย ทั้งนี้เพราะไม่มีผู้ใดเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ได้ รวมทั้งหลี่ปู้เหว่ยด้วย ครั้งนี้คหบดีโฉดผู้นี้กำลังเล่นกับไฟ สุดท้ายไฟวกกลับไปเผาตัวเอง

เช้าวันรุ่งขึ้น หลี่ซือพร้อมด้วยขุนนางฝ่ายในจำนวนหนึ่ง นำพระบัญชาเสี่ยวผานมาถึงตึกตระกูลอู แต่งตั้งเซี่ยงเส้าหลงเป็นผู้บัญชาการทหารม้า เถิงอี้กับจิงจวิ้นเป็นผู้ช่วยซ้ายขวา ทั้งมอบตราอาญาสิทธิ์ คันธนูกระบี่ หมวกเกราะให้ ทั้งยังมีสิทธิ์จัดหาองครักษ์ประจำตัวห้าร้อยนาย

เซี่ยงเส้าหลงทราบแน่แก่ใจว่า การดำเนินการเหล่านี้เกิดจากมันสมองของหลี่ซือ จึงเรียบร้อยสมบูรณ์ถึงเพียงนี้ ยามนั้นคุกเข่ารับพระบัญชา ให้เถิงอี้คัดเลือกผู้คนห้าร้อยคน เปลี่ยนเป็นสวมเครื่องแบบ

ทหาร ควบม้าเดินทางสู่วังเสียนหยาง

เมื่อบรรลุถึงลานกว้างหน้าพระตำหนักใหญ่ เสี่ยวผานเพิ่งเลิกประชุม ดังนั้นเสี่ยวผานทูลเชิญจีไทเฮา นำมหาเสนาบดีซ้ายขวา และขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ รับการถวายบังคมจากผู้บัญชาการทหารม้าคนใหม่

วันนี้เซี่ยงเส้าหลงและพวกวุ่นวายกับการรับมอบตึกบัญชาการทหารม้า ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของตัวเมือง ทั้งต้องตรวจแถวทหารม้าและเตรียมรักษาความสงบเรียบร้อยในพิธีฝังพระศพจวงเซียงอ๋องวันพรุ่งนี้ ดีที่ตอนนี้เซี่ยงเส้าหลงมีความสัมพันธ์กับทางกองทัพเป็นอย่างดี ทุกประการจึงสะดวกราบรื่น

วันเดียวกันนั้น อูกัวพร้อมด้วยคนของหลงหยางจวินนามหนิงเจีย นำนักรบห้าร้อยนายเดินทางสู่รัฐวุ่ย เพื่อรับตัวหยาฮูหยินกลับมา

ค่ำวันนั้นเสี่ยวผานเรียกตัวเซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่วังชั้นใน พอพบหน้าก็ตรัสถามว่า “ท่านทราบเรื่องของเล่าไอ่หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “ไทเฮารับตัวเขาไว้แล้วหรือ?”

เสี่ยวผานตรัสอย่างขุ่นแค้นว่า “พระศพอ๋ององค์ก่อนยังไม่บรรจุฝัง หลี่ปู้เหว่ยก็ใช้คนหน้าขาวผู้หนึ่งสวมรอยเป็นขันทีเข้าหาพระมารดา ข้าพเจ้าปรารถนาใคร่สับร่างมันเป็นหมื่นท่อน”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงว่าเล่าไอ่เข้าหาจีไทเฮารวดเร็วถึงเพียงนี้ แต่แล้วหวนนึกถึงจีไทเฮาทรงอ้างว้างมานาน ย่อมไม่อาจทนรับการยั่วยุจากนักรักเช่นเล่าไอ่ได้

เสี่ยวผานตรัสตำหนิเซี่ยงเส้าหลงว่า “วันนั้นข้าพเจ้าทิ้งให้ท่านอยู่กับพระมารดา เพื่อให้ท่านปลอบประโลมพระนาง ในบุรุษทั้งแผ่นดิน ข้าพเจ้าเพียงยินยอมให้ท่านดีต่อพระนาง”

เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ฝืนยิ้ม เขาย่อมเข้าใจพระทัยของเสี่ยวผาน กาลก่อนเสี่ยวผานเห็นว่า มีแต่เขาจึงคู่ควรเป็นคนรักของหนีฮูหยิน ยามนี้ทรงยึดถือจีไทเฮาเป็นพระมารดา ย่อมหวังให้เขาเป็นบุรุษของจีไทเฮา

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “หากข้าพเจ้าทำเช่นนั้น

ข้าพเจ้าก็มิใช่เซี่ยงเส้าหลงแล้ว”

เสี่ยวผานทรงอึ้งไปวูบหนึ่งจึงตรัสว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจ แต่ในใจข้าพเจ้าตอนนี้เต็มไปด้วยความคั่งแค้น ปรารถนาใคร่บุกเข้าวังหลัง ทุบตีเล่าไอ่นั้นสักรอบหนึ่ง” หยุดเล็กน้อยจึงตรัสถามว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้าควรทำอย่างไร? วันใดที่ข้าพเจ้ายังไม่ทรงพระมาลาห้อยมุก ทุกเรื่องราวต้องได้รับความเห็นชอบจากพระมารดา หากหลี่ปู้เหว่ยควบคุมพระมารดาได้ ข้าพเจ้าจะถูกจำกัดควบคุมกว่าเดิม เที่ยงวันนี้พระมารดาเรียกตัวข้าพเจ้าไป เสนอชื่อขุนพลของหลี่ปู้เหว่ยนามก่วนตงแสเป็นหัวหน้าทหารองครักษ์แทนอันกู่ซี ข้าพเจ้าไม่ยินยอม โต้เถียงอยู่หนึ่งชั่วยาม พระนางค่อยเปลี่ยนแปลงแต่งตั้งก่วนตงแสเป็นผู้บัญชาการทหารราบ”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “นี่เป็นฝีมือของพระมารดาท่าน ทราบดีว่าท่านไม่ยอมถอดถอนแม่ทัพอัน จึงถอยหลังหนึ่งก้าว ท่านได้แต่ตกลง”

เสี่ยวผานตรัสอย่างท้อแท้ว่า “เหตุการณ์เป็นเช่นนั้นจริง ข้าพเจ้าขัดขืนพระนางไม่ได้”

เซี่ยงเส้าหลงปลอบโยนว่า “อย่าได้ท้อถอยไป หนึ่งนั้นท่านยังเยาว์วัย และเคารพรักพระมารดา จึงขัดแย้งพระนางไม่สำเร็จ พวกเราลองสงบจิตใจหารือว่าจะรับมือหลี่ปู้เหว่ยอย่างไร”

เสี่ยวผานค่อยสงบลง เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “รัชทายาททราบเรื่องของเล่าไอ่ได้อย่างไร?”

เสี่ยวผานตรัสอย่างขุ่นเคืองว่า “เมื่อวานหลี่ปู้เหว่ยใช้คนจับมัดตัวเล่าไอ่เข้าวัง ประกาศความผิดของมันต่อหน้าข้าพเจ้ากับพระมารดา บอกว่าสำเร็จโทษมันเป็นขันที ลงโทษให้ทำงานรับใช้ในวัง ตอนนั้นข้าพเจ้าบังเกิดว่าไม่ถูกต้อง คนที่ถูกจับตอนไฉนยังคึกคักปานนั้น จากนั้นหลี่ปู้เหว่ยพาตัวเล่าไอ่กับพระมารดา รั้งตัวเล่าไอ่อยู่ในตำหนักไทเฮา ข้าพเจ้าจึงส่งคนไปสืบดู พบว่าพระมารดารั้งตัวเล่าไอ่อยู่ในตำหนักบรรทมตลอดทั้งคืน”

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “เล่าไอ่ผู้นี้ที่แท้มีแรงดึงดูดใจอันใด?”

เสี่ยวผานตรัสด้วยความขุ่นพระทัยว่า “เพียงเป็นคนหน้าขาวผู้หนึ่ง

เท่านั้น” จากนั้นรับสั่งเป็นเชิงยอมรับว่า “กล่าวตามความสัตย์ เขาหล่อเหลางามสง่า มีส่วนคล้ายพระอาจารย์ท่าน เพียงแต่ผิวกายขาวนวลกว่ามากนัก พระมารดาจึงลุ่มหลงงมงาย...โอ ข้าพเจ้าควรทำอย่างไร?”

พระองค์รับสั่งถามเป็นคำรบสองแล้ว แสดงว่าพฤติการณ์ของจีไทเฮาสร้างความว้าวุ่นพระทัยแก่พระองค์

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเบาๆ ว่า “เรื่องนี้รัชทายาทหารือกับหลี่ซือหรือไม่?”

เสี่ยวผานฝืนแย้มพระโอษฐ์ตรัสว่า “เรื่องนี้นอกจากพระอาจารย์แล้ว ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าบอกต่อผู้อื่น ทั้งยังต้องปกปิดให้แก่พระมารดา”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ นี่คือความลำบากพระทัยของเสี่ยวผาน ยามนี้ทุกผู้คนจ้องคุมเชิงคิดทำร้าย วันใดที่ไม่ได้รับการสนับสนุนจากจีไทเฮาและหลี่ปู้เหว่ย เสี่ยวผานจะกลายเป็นอยู่โดดเดี่ยวลำพัง ยามนั้นแหงนหน้ามองคานขวางในตำหนัก ระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า “มีแผน **‘ตวัดพู่กันคู่โดยพร้อมเพรียง’*** สามารถช่วยให้รัชทายาทผ่านด่านอุปสรรค ก้าวขึ้นครองบัลลังก์อย่างมั่นคง”

เสี่ยวผานคล้ายคนหลงทางกลางป่า พลันพบดวงประทีปชี้ทาง รับตรัสว่า “พระอาจารย์โปรดบอกมา”

เซี่ยงเส้าหลงอธิบายว่า “ก่อนอื่นต้องผูกมัดจิตใจของกองทัพไว้ ทัพฉินที่มีกำลังกล้าแข็งที่สุดคือฝ่ายเป็นกลาง นำโดยลู่กง ฉีเซียนและหวังเฮอ พวกเขาจะให้การสนับสนุนฝ่ายที่ชอบธรรม แต่ก็ถือว่าอันตรายที่สุด หากพวกเขาหันอาวุธหาพวกเรา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจต้านทานรับได้”

เสี่ยวผานขมวดพระขนงตรัสว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจ ขุมกำลังอีกสามฝ่ายคือหลี่ปู้เหว่ย เกาหลิงจวินและเฉิงเฉียว แต่พวกเราจะชิงตัวลู่กงและพวกมาได้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมา กล่าวว่า “วิธีการง่ายดายยิ่ง ปล่อย

** ตวัดพู่กันคู่โดยพร้อมเพรียง เป็นสุภาษิตบทหนึ่งกล่าวคือ จางเจาสมัยราชวงศ์ถังถนัดในการวาดรูปสน สามารถจับพู่กันพร้อมกันสองด้าม ด้ามหนึ่งวาดกิ่งสน ด้ามหนึ่งวาดลำต้น ต่อมาใช้คำนี้เปรียบเปรยว่าเป็นการกระทำเรื่องสองประการในเวลาเดียวกัน*

ให้พวกเขาพิสูจน์ฐานะที่แท้จริง”

จากนั้นถ่ายทอดบอกเรื่องที่ลู่กงเสนอให้ใช้หยอดเลือดพิสูจน์ว่าเป็นสายเลือดของจวงเซียงอ๋องหรือหลี่ปู้เหว่ยออกไป

เสี่ยวผานตอนแรกงุนงงวูบหนึ่ง จากนั้นสบพระเนตรกับเซี่ยงเส้าหลง แล้วค่อยยกพระหัตถ์ปิดพระโอษฐ์ ทรงพระสรวลออกมา ที่แท้พระองค์ทรงทราบว่า หากทำการพิสูจน์หยดเลือดของพระองค์กับหลี่ปู้เหว่ย โลหิตของทั้งสองไม่มีวันผสมรวมกัน เท่ากับว่าพระองค์เป็นราชโอรสของจวงเซียงอ๋องแล้ว

เสี่ยวผานทรงพระสรวลด้วยความสำราญชั่วขณะ จึงตรัสถามว่า “อีกทางหนึ่งเล่า?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “นั่นคือชิงตัวหลี่ปู้เหว่ยมา”

เสี่ยวผานทรงอุทานว่า “ว่ากระไร?”

เซี่ยงเส้าหลงอธิบายแยกแยะว่า “มาตรว่าหยางเฉวียนจวินสิ้นบุญไปแล้ว แต่ขุมกำลังที่สนับสนุนเฉิงเฉียวยังกล้าแข็งอยู่ บวกกับเกาหลิงจวินก็คิดแย่งชิงบัลลังก์ หากพวกเราจัดการกับหลี่ปู้เหว่ยโดยผลีผลาม ยังแต่บาดเจ็บทั้งสองฝ่าย ทั้งยังเปิดโอกาสให้ขุมกำลังอีกสองฝ่ายร่วมมือกันบีบบังคับท่านลงจากบัลลังก์ ในเมื่อหลี่ปู้เหว่ยเข้าใจว่าท่านเป็นบุตรชายของมัน ลู่กงและพวกกลับล่วงรู้ข้อเท็จจริงอีกประการหนึ่ง ท่านก็หาประโยชน์จากทั้งสองฝ่าย รอจนกำจัดขุมกำลังอีกสองฝ่าย ค่อยวกกลับมาจัดการกับหลี่ปู้เหว่ย”

เสี่ยวผานตรัสว่า “นี่เป็นวิธีการอันประเสริฐ แต่หลี่ปู้เหว่ยถือตำนาจบาตรใหญ่ หากคล้อยตามมันทุกประการ สุดท้ายอำนาจทั้งหมดจะตกเป็นของมัน เมื่อมันวางกำลังของตัวเองอยู่ในกองทัพ พวกเราจะต่อกรกับมันอย่างไร?”

มุมปากเซี่ยงเส้าหลงปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง กล่าวว่า “หมากตานี้เรียกว่ายืมหอกของอีกฝ่าย ซัดใส่โล่ของฝ่ายตรงข้าม นับแต่นี้พวกเราไม่เพียงไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของพระมารดาท่าน ยังจะสนับสนุนเล่าไอ่ด้วย”

เสี่ยวผานทรงอุทานคำหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงอธิบายว่า “เล่าไอ่ได้ชื่อว่าเป็นคนไร้น้ำใจไมตรี บุคคลเช่นนี้ย่อมถือประโยชน์ส่วนตนเป็นหลัก ขอเพียงสบโอกาส จะต้องสลัดหลุดจากการควบคุมของหลี่ปู้เหว่ย บวกกับพระมารดาท่านให้การสนับสนุน สุดท้ายกลายเป็นปฏิปักษ์กับหลี่ปู้เหว่ย เมื่อถึงเวลาท่านก็สามารถตักตวงผลประโยชน์ได้”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ “หากข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิด รอจนเสร็จพิธีฝังพระศพพระบิดาท่าน เล่าไอ่ต้องรบเร้าพระมารดาท่านแต่งตั้งตำแหน่งแก่มัน หากเป็นเช่นนั้น ท่านคงทราบว่าควรทำอย่างไรกระมัง?”

เสี่ยวผานทรงสดับจนตะลึงลาน สุดท้ายตรัสว่า “ในโลกยังมีคนที่ฝีมือร้ายกาจกว่าพระอาจารย์อีกหรือไม่?”

พริบตานั้น เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าเสี่ยวผานเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ มิใช่เด็กชายที่ถืออารมณ์อีกต่อไป

พิธีฝังพระศพ

วันรุ่งขึ้นฟ้ายังไม่รุ่งสาง เสี่ยวผานกับจีไทเฮาทรงประกอบพิธีเคลื่อนพระศพจวงเซียงอ๋องออกจากศาลเจ้าหลวง ไปบรรจุฝังยังพระสุสานหยวนฉิ่นทางทิศตะวันตกของนครเสียนหยาง ในพิธีอันเคร่งขรึมสำรวม ขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊แห่งรัฐฉิน ตลอดจนผู้แทนจากทุกรัฐต่างร่วมพิธีโดยพร้อมหน้า

ทหารองครักษ์ทั้งหมดบรรทุกวัตถุสิ่งของร่วมกลบฝังใส่รถเทียมลาแบ่งพันคัน ขบวนส่งพระศพทอดยาวสิบกว่าลี้

ชาวเมืองเสียนหยางคลุมเสื้อปอแต่งกายไว้ทุกข์ คุกเข่าร่ำไห้อยู่สองฟากข้างทาง เสี่ยวผานกับจีไทเฮากันแสงปิ่มว่าจะตายตาม ผู้รับฟังล้วนสลดหดหู่ใจ หลี่ปู้เหว่ยย่อมรู้จักเล่นละคร แสดงความเศร้าโศกเสียใจอย่างเหมาะสม

เซี่ยงเส้าหลงควบขับม้าคู่กับอันกู่ซีและชางผิงจวินซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ และรั้งตำแหน่งผู้บัญชาการทหารราบ โดยที่ยังไม่ถูกก่วนตงแสแทนที่ไป

หลังจากกลับจากนครหานตาน นี่เป็นครั้งแรกที่เซี่ยงเส้าหลงพบกับเถียนตาน หลี่หยวนกับหานฉ่วง มาตรว่าพวกเขาจับตามองมา แต่ไม่มีผู้ใดจดจำออกว่าเซี่ยงเส้าหลงคือผู้งมงายอาชาต่งควง

ส่วนผังน่วนมีรูปร่างสันทัด ใบหน้าสี่เหลี่ยมหูใหญ่ ท่าทางสุขุม

หนักแน่น หากแต่ดวงตากลอกกลิ้ง จัดเป็นคนเจ้าความคิด มิน่าเล่าจึงได้รับขนานนามว่าเป็นนักเจรจาชั้นยอด

สำหรับไท่จื่อตันแห่งรัฐเอี้ยน มีอายุยี่สิบเอ็ดยี่สิบสองปี หน้าตาหล่อเหลาประดุจหยก วางตัวอย่างเหมาะสม ให้ความรู้สึกที่ดีแก่ผู้คน แต่เซี่ยงเส้าหลงหาได้คาดคิดเช่นนั้นไม่ กงจู้สามและพวก เท่ากับตายใต้เงื้อมมือไท่จื่อตัน หากมีโอกาสเซี่ยงเส้าหลงต้องไม่ปล่อยปละละเว้นอีกฝ่าย

ฉินชิงรวมอยู่ในขบวนพระสนมและเชื้อพระวงศ์ แม้ว่าพบหน้าเซี่ยงเส้าหลง แต่นางแสร้งเป็นมองไม่เห็น ท่ามกลางบรรยากาศอันเศร้าสลด ขบวนส่งพระศพเดินทางเป็นเวลาหลายชั่วยาม หลังเที่ยงค่อยบรรลุถึงพระสุสานหยวนฉิ่น

พระสุสานแบ่งเป็นเขตชั้นในกับชั้นนอก ลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสทับซ้อนกันสองชั้น แต่ละทิศล้วนมีประตูทางเข้า ทั้งสี่มุมสร้างป้อมยาม จัดวางเวรยามรักษาการณ์ อยู่ในความดูแลของผู้มีฐานะสูงส่งคนหนึ่ง

บนเส้นทางสายหลักที่ทอดสู่พระสุสาน สองฟากข้างจัดตั้งรูปปั้นคนและม้า พอเข้าเขตพระสุสาน บุคคลสำคัญชุมนุมอยู่ในศาลบูชาข้างหลุมฝังพระศพ จัดเรียงพระมาลาพระภูษา ป้ายพระวิญญาณของจวงเซียงอ๋องเป็นที่เรียบร้อย หลี่ปู้เหว่ยอ่านคำสดุดีพระเกียรติคุณ แล้วค่อยประกอบพิธีฝังพระศพ เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงพระกรุณาซึ่งจวงเซียงอ๋องทรงมีต่อเขา อดหดหู่ใจจนหลั่งน้ำตาลูกผู้ชายออกมามิได้

เมื่อพระศพเคลื่อนเข้าสู่ห้องตั้งพระศพในสุสานหลวง จีไทเฮากันแสงจนสิ้นพระสติไป แต่เซี่ยงเส้าหลงพอนึกถึงสองคืนนี้ พระนางทรงรั้งเล่าไอ่อยู่ในตำหนักไทเฮา รู้สึกว่ายากยกโทษแก่พระนางได้ แต่หากมองจากอีกมุมหนึ่ง เนื่องจากพระนางสูญเสียเจ้าชีวิตที่ส่งเสริมนางเป็นฮองเฮารัฐฉิน ทั้งทรงทราบว่านี่เป็นการวางยาของหลี่ปู้เหว่ยผู้เป็นคนรักเก่า ดังนั้นมีความแค้นยากชำระล้าง ไม่ทราบระบายออกอย่างไร

เป็นเหตุให้กระทำการที่ผิดปรกติวิสัยขึ้น

ค่ำคืนนั้นเซี่ยงเส้าหลงกลับถึงตึกตระกูลอูในนครเสียนหยาง กลับนอนไม่หลับทั้งคืน เช้าวันรุ่งขึ้นจึงใช้คนไปรับตัวจี้เอียนหยาน อูถิงฟาง และจ้าวจื้อมา เถิงอี้ก็รับตัวสั้งหลันมาอยู่ข้างกาย ตราบใดที่เขายังอยู่ในตำแหน่งผู้บัญชาการทหารม้า หลี่ปู้เหว่ยคงไม่กล้าลงมือต่อเขาอย่างเปิดเผย

สามวันให้หลัง ชาวเมืองเสียนหยางค่อยถอดเครื่องแต่งกายไว้ทุกข์ออกเผาทิ้ง ทุกสิ่งกลับคืนสู่สภาพเดิม เสี่ยวผานแม้ยังไม่เข้าพิธีทรงพระมาลาห้อยมุก แต่ก็เป็นเจ้าแห่งรัฐฉินแล้ว

วันนี้ลู่กงเดินทางมาที่ตึกบัญชาการทหารม้า ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของตัวเมือง

ควรทราบว่าแม่ทัพจัดเป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงของกองทัพ แต่แม่ทัพก็มีหลายระดับชั้น ผู้บัญชาการทหารม้าเช่นเซี่ยงเส้าหลงจัดอยู่ระดับต่ำกว่า นำทัพไม่เกินห้าหมื่น แต่เนื่องจากมีหน้าที่รักษาความปลอดภัยของเมืองหลวง จึงมีศักดิ์ฐานะพิเศษกว่าเดิม

แม่ทัพระดับสูงเรียกว่าสั้งเจียนจวิน ในรัฐฉินมีแต่ลู่กงคนเดียว ส่วนหวังเฮอ ฉีเซียน เมิ่งอ้าว ตู้ปี้เพียงเป็นแม่ทัพใหญ่ จากข้อนี้เป็นที่เห็นถึงศักดิ์ฐานะของลู่กงได้

ลู่กงแจ้งให้ทราบว่า หลี่ปู้เหว่ยเสนอชื่อคนของตนนามก่วนตงแสดงรับตำแหน่งผู้บัญชาการทหารราบแทนชางผิงจวิน เขากับฉีเซียนแม้คัดค้าน แต่จีไทเฮาทรงสนับสนุน เป็นเหตุให้คัดค้านไม่สำเร็จ ยังดีที่เสี่ยวผานทรงย้ายอันกู่ซีไปรักษาด่านหันกู่กวน และแต่งตั้งชางผิงจวินกับชางเหวินจวินผู้เป็นน้องชายรับตำแหน่งหัวหน้าทหารองครักษ์แทน ค่อยสะกดความไม่พอใจของทางกองทัพลงได้

ลู่กงบอกว่า เขาหารือกับฉีเซียนและหวังเฮอ ตกลงว่าจะเร่งดำเนินวิธีใช้หยดเลือดพิสูจน์ความเป็นสายเลือด ซึ่งตามประเพณีรัฐฉิน

หลังจากที่เจ้าผู้ครองรัฐสวรรคตสิบวัน ทางราชสำนักจะจัดงานล่าสัตว์เพื่อปลอบใจให้เกิดความมุมานะแสวงหาความก้าวหน้า ทดแทนความเศร้าโศก เมื่อถึงเวลานั้นขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ ตลอดจนตัวแทนรัฐต่างๆ ล้วนเข้าร่วม ทุกผู้คนจะแย่งกันแสดงฝีมือ เพื่อเป็นที่โปรดปรานของเจ้าองค์ใหม่

ลู่กงสรุปว่า นี่เป็นโอกาสอันดี พวกเขาจะจัดหาหยดเลือดของหลี่ปู้เหว่ยมา ส่วนเซี่ยงเส้าหลงมีหน้าที่จัดหาพระโลหิตของเสี่ยวผาน ลู่กงยังมอบเข็มเงินหัวแหลมปลายกว้างแก่เซี่ยงเส้าหลงเล่มหนึ่ง อธิบายว่าตรงปลายแหลมมีรูเล็ก ขอเพียงแทงเข้าไปในเลือดเนื้อผู้หนึ่ง โลหิตจะไหลมารวมอยู่ตรงปลายของเข็มเงิน ขณะที่แทงใส่ผู้คนมีความรู้สึกคล้ายถูกยุงกัด หลังจากนั้นไม่มีโลหิตไหลออกมา พวกเขาจะใช้วัตถุนี้ทิ่มแทงร่างเสี่ยวผานกับหลี่ปู้เหว่ย เพื่อดูดเจาะเลือดมาทำการพิสูจน์ความสัมพันธ์ทางสายเลือด

เซี่ยงเส้าหลงรับเข็มเงินมา คาดว่านี่คงเป็นเครื่องมือเจาะเลือดในสมัยโบราณแล้ว

ค่ำคืนนั้นจีไทเฮามีพระเสาวนีย์เบิกตัวเซี่ยงเส้าหลงเข้าตำหนักไทเฮา เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่าผิดท่า แต่จำต้องเดินทางเข้าวังไป

จีไทเฮามีพระพักตร์เป็นปรกติ ทรงมีน้ำพระทัยต่อเซี่ยงเส้าหลงดุจเดิม รับสั่งถามถึงความเป็นอยู่ของอีกฝ่ายในฐานะผู้บัญชาการทหารม้า จากนั้นตรัสว่า “เราบอกต่อปู้เหว่ยว่า เส้าหลงเป็นคนของเราจูจี ห้ามมิให้แตะต้องท่านแม้สักขุมขนหนึ่ง โอ คนตายไม่อาจฟื้นคืนชีพ เส้าหลงท่านยินยอมรับตำแหน่งผู้บัญชาการทหารม้า คุ้มครองรัชทายาทโดยไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องอื่นหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงย่อมเข้าใจความหมายของพระนาง แต่นี่เพียงเป็นความดำริข้างเดียวของจีไทเฮา หลี่ปู้เหว่ยหาได้ยินยอมคล้อยตามไม่ พร้อมกันนั้นเขายังสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงของจีไทเฮาออก

พระนางทรงพอพระทัยในสภาพที่เป็นอยู่ ภาวนาให้เป็นเช่นนี้ต่อไป

เซี่ยงเส้าหลงรับคำว่า "ไทเฮามีรับสั่ง กระหม่อมไหนเลยกล้าไม่รับฟัง?"

จีไทเฮาตรัสด้วยความแง่งอนว่า "อย่าได้กล่าวเช่นนี้ได้หรือไม่? ผู้อื่นเพียงกล่าววาจาจากใจจริงต่อท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "หากข้าพเจ้าไม่รักษามารยาทที่ต่ำที่สูง จะมีคนครหานินทา"

จีไทเฮาตรัสอย่างไม่พอพระทัยว่า "หามีคนอื่นอยู่ด้วยไม่ สนใจว่าผู้อื่นกล่าวกระไรไยกัน?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "ภายในวังยังมีซิ่วลี่ฮูหยิน หากปล่อยข่าวออกไป เกรงว่าจะเล่าลือทั่วนครเสียนหยาง"

จีไทเฮาทรงพระสรวลพลางตรัสว่า "ท่านวางใจ เฉิงเฉียวได้รับแต่งตั้งเป็นฉางอานจวิน วันพรุ่งนี้มันกับซิ่วลี่ฮูหยินจะย้ายไปกินเมืองฉางอาน จะได้ไม่ต้องพบหน้ากันภายในวัง ตอนนี้ในวังหลังมีแต่คนของเราทั้งสิ้น"

เซี่ยงเส้าหลงคาดว่า นี่คงเป็นวิธีการป้องกันไม่ให้ความสัมพันธ์ระหว่างพระนางกับเล่าไอ่รั่วไหลออกไป แต่ย่อมไม่อาจกล่าวจากปากกล่าวว่า "ไทเฮามีฝีมือสูงส่งยิ่ง"

จีไทเฮาอึ้งไปวูบ เพ่งพระเนตรมายังเซี่ยงเส้าหลงชั่วขณะ ค่อยรับสั่งเสียงนุ่มนวลว่า "นี่เป็นครั้งแรกที่เส้าหลงกล่าวด้วยน้ำเสียงเหน็บแนมเราเช่นนี้ ใช่ไม่พอใจที่เราให้ท้ายปู้เหว่ยหรือไม่? แต่ว่าทุกผู้คนล้วนมีความจำเป็น บางครั้งจะกระทำเรื่องราวที่อับจนปัญญา ตอนที่เราอยู่ในนครหานตานได้เข้าใจสภาพเช่นนี้แล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงไม่แน่ใจว่านางกำลังอธิบายให้แก่หลี่ปู้เหว่ย หรือแก้ต่างให้แก่พระนางเอง ยามนั้นเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว "ไทเฮารับสั่งถูกต้อง กระหม่อมในตอนนี้ก็มีความรู้สึกที่อับจนปัญญา"

จีไทเฮาทอดถอนพระทัย ทรงลุกขึ้นยืน

เซี่ยงเส้าหลงรีบลุกตาม ยังเข้าใจว่าพระนางจะส่งแขก มิคาดจีไทเฮาเคลื่อนพระวรกายมาถึงเบื้องหน้าเขา เพ่งพระเนตรมาที่เขารับสั่งด้วยความเคลิบเคลิ้มงมงายอยู่บ้างว่า “จูจีชมชอบเส้าหลง เพราะตอนแรกพบที่ตึกตัวประกันนครหานตาน ท่านแสดงออกถึงความองอาจหาญกล้า ไม่เกรงกลัวต่อความยากลำบาก นับเป็นลูกผู้ชายที่สตรีอ่อนแอเช่นเราสามารถพึ่งพาได้ เส้าหลงเอย ตอนนี้จูจีเป็นอิสระแล้ว พวกเรากลับคืนสู่สภาพเมื่อครั้งก่อนดีหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูพระอุระที่สะท้อนขึ้นลง พระพักตร์อันเฉิดฉันกลิ่นหอมที่สูดดมได้ของจีไทเฮา ถึงกับคิดโอบรั้งพระนางเอาไว้ จากนั้นดำเนินความรักกับพระนาง ลืมเลือนโลกภายนอกโดยสิ้นเชิง หากบอกว่าเขาไม่มีเยื่อใยไมตรี หรือว่าไม่หวั่นไหวใจต่อพระนาง ถือเป็นวาจาโป้ปดแต่พระพักตร์ของจวงเซียงอ๋องยังยึดครองจิตใจของเขา ได้แต่หักห้ามความต้องการเอาไว้

ขณะจะกล่าววาจา พลันได้ยินเสียงฝีเท้าเร่งร้อนดังจากประตูหน้าสร้างความตระหนกแก่ทั้งสองจนถอยห่างจากกัน จากนั้นจีไทเฮาตรัสด้วยความกริ้วว่า “ผู้ใด?”

บุรุษฉกรรจ์แต่งกายเป็นขุนนางฝ่ายในผู้หนึ่งโถมเข้ามาคุกเข่าคำนับ กล่าวว่า “เล่าไอ่มาปรนนิบัติไทเฮา”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน กวาดมองบุรุษรูปงามที่มีชื่ออื้อฉาวผู้นี้แวบหนึ่ง ประจวบกับเล่าไอ่เงยหน้ามองมาที่เขา ดวงตาทอแววเคียดแค้นริษยาออกมา

มาตรว่าเซี่ยงเส้าหลงนึกหยามเหยียดคนผู้นี้ แต่ยังลอบทอดถอนชมเชยอีกฝ่ายในใจ หากเอ่ยถึงความหล่อเหลา ทั้งเหลียนจิ่น ฉีหวี่หลี่หยวนสามารถเทียบเปรียบได้ แต่ด้านความรู้สึกโดยรวม ล้วนตกเป็นรองเล่าไอ่ผู้นี้

คนผู้นี้คล้ายเสือดาวตัวหนึ่ง กล้ามเนื้อทุกส่วนเต็มไปด้วยพลังรูปร่างที่สมบูรณ์ ผิวพรรณที่ขาวสะอาด ผมเผ้าที่ดำขลับนับว่ามีส่วน

คลับคล้ายเขาอยู่บ้าง แต่สิ่งที่ดึงดูดใจเพศตรงข้ามที่สุดคือเขามีลักษณะของความเป็นคนเสเพล ดวงตาฉายแสงอันร้อนแรง คล้ายมีรักคล้ายไร้น้ำใจ ทำให้สตรีทั้งหลายเกิดความรู้สึกว่า หากสามารถพิชิตเขา นับเป็นความภาคภูมิใจอย่างใหญ่หลวง

จีไทเฮาแสดงว่าว้าวุ่นพระทัยต่อการบุกรุกเข้ามาของอีกฝ่าย ทั้งกริ่งเกรงว่าเซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้ความสัมพันธ์ของพระนางกับเล่าไอ่ จึงตรัสด้วยความกริ้วว่า “ท่านเข้ามาทำอะไร?”

เล่าไอ่ก้มศีรษะ กล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบผิดธรรมดาว่า “ผู้น้อยคาดว่าไทเฮาไม่มีคนปรนนิบัติ จึงบังอาจเข้ามา”

จีไทเฮาพระพักตร์เปลี่ยนสี ตรัสว่า “ไสหัวออกไปให้แก่เรา”

พระนางแสดงว่าโปรดปรานคนผู้นี้ ไม่เช่นนั้นคงรับสั่งให้ทหารองครักษ์ลากตัวเขาออกไปประหารแล้ว

เล่าไอ่มาเพื่อชิงรักหักสวาทกับเซี่ยงเส้าหลง คล้ายมีที่ถือดีเรื่องความสามารถบนเตียง จึงกราบทูลว่า “ไทเฮาอย่าได้กริ้ว ผู้น้อยเพียงหวังว่าสามารถปรนนิบัติไทเฮาอย่างเต็มสติกำลังเท่านั้น”

เขายังรั้งอยู่ แสดงว่าไม่เชื่อฟังพระเสาวนีย์จีไทเฮา

จีไทเฮาทรงรู้สึกเสียพระเกียรตินัก ตรัสเรียก “พวกเรา” ปรากฏทหารองครักษ์สองนายเร่งรุดเข้ามา

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าถึงเวลาแสดงออกแล้ว พลันถลันออกไปขวางกันทหารองครักษ์ทั้งสอง ยื่นมือประคองเล่าไอ่ขึ้น กล่าวว่า “ขุนนางฝ่ายในผู้นี้ท่าทางองอาจ ทั้งจงรักภักดีต่อไทเฮา เป็นที่ชื่นชมของข้าพเจ้า ขอไทเฮาอย่าได้ทรงตำหนิเขา”

คำพูดพอกล่าว ทั้งจีไทเฮากับเล่าไอ่ล้วนเหนือความคาดหมายนัก

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวสืบต่อ “ข้าพเจ้าดูคนไม่ผิด ขุนนางเล่าเป็นมังกรในมวลมนุษย์ ภายหน้าต้องเจริญก้าวหน้า พวกเราจะร่วมมือกันรับใช้รัฐฉิน”

จีไทเฮารับสั่งให้ทหารองครักษ์ทั้งสองกลับออกไป เล่าไอ่ก็คลาย

ความริษยาต่อเซี่ยงเส้าหลง ซึ่งความจริงนี่เป็นภารกิจที่หลี่ปู้เหว่ยมอบหมายต่อเขา ให้ทำลายความสัมพันธ์ของจีไทเฮากับเซี่ยงเส้าหลง ไม่เช่นนั้นเขายังไม่กล้าบุกรุกเข้ามา ยามนั้นกล่าวอย่างกระดากว่า "ใต้เท้าเซี่ยงชมเชยเกินไป"

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสทูลลาจีไทเฮา จีไทเฮาก็รับสั่งให้เล่าไอ่ส่งแขกออกจากตำหนักไทเฮา

เมื่อออกจากประตูตำหนัก เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยท่าทีที่เป็นมิตรว่า "ขุนนางเล่า วันหน้าพวกเราจะสนิทสนมให้มากกว่านี้"

เล่าไอ่กล่าวด้วยความละอายว่า "ผู้น้อยมิกล้าอาจเอื้อม ข้าพเจ้าเพียงเป็นชนชั้นบ่าวไพร่ในวังเท่านั้น"

เซี่ยงเส้าหลงจึงแสร้งกล่าวอย่างคับข้องใจว่า "บุคคลเช่นพี่เล่าไหนเลยลดตัวเป็นบ่าวไพร่ได้? ข้าพเจ้าจะไปกราบทูลรัชทายาทจัดสรรตำแหน่งให้แก่ท่าน"

เล่าไอ่งุนงงสงสัยยิ่ง กล่าวว่า "ข้าพเจ้าความจริงเป็นคนของท่านเสนาบดีหลี่ เนื่องด้วยกระทำผิด จึงถูกส่งตัวมาทำงานในวัง"

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นเข้าใจ กล่าวว่า "ที่แท้พี่เล่าเป็นคนของท่านเสนาบดีหลี่ มิน่าเล่าข้าพเจ้าพอพบพาน ก็ทราบว่าพี่เล่าต้องไม่ใช่ชนชั้นธรรมดา บุคคลเช่นพี่เล่า ท่านเสนาบดีหลี่ไหนเลยยินยอมให้ท่านเป็นใหญ่เป็นโต เราเซี่ยงเส้าหลงเมื่อลั่นปากต้องปฏิบัติตาม จะนำท่านไปเข้าเฝ้ารัชทายาทในบัดดล"

เล่าไอ่รับฟังจนใจสั่นสะท้าน แต่พอครุ่นคิด ทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงกล่าวไม่ผิด หลี่ปู้เหว่ยเป็นคนริษยา ไม่ยินดีที่ผู้อื่นมีความก้าวหน้าจริงๆ

ตอนนี้หลี่ปู้เหว่ยใช้ให้เขาทำลายความสัมพันธ์ของเซี่ยงเส้าหลงกับจีไทเฮา วันหน้าหากจีไทเฮาโปรดปรานเขา ไม่แน่ว่าหลี่ปู้เหว่ยจะคิดจัดการกับเขา หากสามารถสร้างสัมพันธภาพกับรัชทายาทและเซี่ยงเส้าหลง ภายหน้าจะได้พึ่งพาบ้าง ดังนั้นกล่าวขอบคุณอีกฝ่ายที่ให้การสนับสนุน เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ ฉุดลากเล่าไอ่ไป

เมื่อกลับถึงตึกตระกูลอู ไม่เพียงแต่จี้เอียนหยาน อูถิงฟางกับจ้าวจื้อล้วนมาถึง อูอิ้งหยวนก็เดินทางมาถึง เรื่องที่อูถิงเหว่ยถูกสำเร็จโทษคล้ายกลับกลายเป็นอดีตไปแล้ว

ทุกผู้คนพอทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงได้รับแต่งตั้งเป็นผู้บัญชาการทหารม้า ล้วนยินดีปรีดา อูอิ้งหยวนฉุดลากเขยรักไปยังสวนหลัง กล่าวว่า "ทั้งหมดล้วนพึ่งพาเส้าหลง ตอนนี้ขอเพียงเป็นเรื่องของตระกูลอูเราจะได้รับความสะดวกเป็นพิเศษ หากเป็นเมื่อก่อน หนังสือผ่านด่านต้องใช้เวลาสิบวันครึ่งเดือน ตอนนี้ยื่นเข้าทางด้านนี้ ทางด้านนั้นก็อนุญาตให้ผ่านได้ ต่อให้อยู่ในนครหานตาน ยังไม่สะดวกราบรื่นถึงเพียงนี้"

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านพ่อตาควรเตรียมใจไว้ วันหน้าหลี่ปู้เหว่ยมีอำนาจ เกรงว่าไม่มีสภาพเช่นนี้"

อูอิ้งหยวนกล่าวว่า "ตอนนั้นพวกเราคงหนีหน้าไปแต่แรก อูจว่อส่งข่าวมาว่า ค้นพบที่ดินอุดมสมบูรณ์ที่ข้างภูเขาฮูเอ่อลู่อานนอกด่านกินบริเวณหลายพันลี้ ที่หายากยิ่งคือไม่มีพวกฮวนอยู่ละแวกใกล้เคียง ขอเพียงใช้เวลาไม่กี่ปี สามารถลงหลักปักฐานอยู่ที่นั่น เราตระเตรียมจัดส่งผู้คนอีกขบวนหนึ่งไปหักล้างถางพง และแพร่ขยายเผ่าพันธุ์ สร้างแว่นแคว้นของตัวเอง เมื่อถึงเวลานั้นสมบัติอันน้อยนิดที่นครเสียนหยางก็ไม่ควรคู่กับการเหลือบแล"

เซี่ยงเส้าหลงพลอยปีติยินดีแทน จากนั้นถามถึงอาการป่วยของแม่ยาย อูอิ้งหยวนทอดถอนใจกล่าวว่า "ผ่านไปอีกระยะหนึ่งคงไม่เป็นไรแล้ว"

นึกถึงอูถิงเหว่ยที่ถูกสำเร็จโทษ อดสะทกสะท้อนมิได้ เซี่ยงเส้าหลงก็ไม่ทราบปลอบโยนอย่างไรดี

ค่ำคืนนั้นเซี่ยงเส้าหลงจุดเทียนสนทนากับภรรยาทั้งสาม บอกเล่าเรื่องราวในหลายวันนี้ออกไป เมื่อถึงเรื่องที่เสี่ยวผานทรงแต่งตั้งเล่าไอ่เป็นขุนนางฝ่ายใน เพื่อชิงตัวจากหลี่ปู้เหว่ย เหล่าสตรีล้วนโห่ร้องชมเชยออกมา

มีคำกล่าวว่า *"แยกจากชั่วคราว พบกันใหม่เฉกเช่นแรกวิวาห์"* หนึ่งบุรุษสามสตรีหาความสุขอย่างเต็มที่ อาบอิ่มด้วยความรัก

เซี่ยงเส้าหลงมีความรู้สึกว่า โชคร้ายที่รุมเร้าเขาเป็นแรมปีผ่านพ้นไปแล้ว เขามีความเชื่อมั่นยิ่งกว่าที่ผ่านมาว่า สามารถต่อกรกับหลี่ปู้เหว่ยถึงที่สุด

หลักการที่ขัดแย้ง

เซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้กับจิงจวิ้นหลังจากทำความเข้าใจกับหน่วยทหารม้า ก็เริ่มดำเนินการปรับปรุงแก้ไข

พลทหารม้ามีกำลังพลประมาณหนึ่งหมื่นนายแบ่งเป็นห้ากอง แต่ละกองมีจำนวนสองพันนาย ล้วนถนัดในการขี่ม้ายิงธนู ส่วนใหญ่สืบเชื้อสายขุนนางเชื้อพระวงศ์ มีชาติตระกูลผุดผ่อง เบี้ยหวัดเงินเดือนงาม ทุกคนต่างภาคภูมิใจที่เป็นทหารม้า โดยปรกติแล้วทหารม้าจะประจำการอยู่ในป้อมค่ายซึ่งคล้ายเป็นเมืองบริวารนอกนครเสียนหยางสี่แห่ง รับหน้าที่ลาดตระเวนตรวจตรานอกเมือง ส่วนภารกิจภายในเมืองเป็นของหน่วยทหารราบ แบ่งหน้าที่รับผิดชอบอย่างชัดเจน

แต่หากเกิดเรื่องขึ้น ผู้บัญชาการทหารม้าจะสั่งการต่อผู้บัญชาการทหารราบ ทุกระยะสามเดือนทหารม้ากับทหารราบจะฝึกซ้อมร่วมกันเพื่อความเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว ทุกเดือนผู้บัญชาการทหารราบยังต้องทำหนังสือรายงานต่อผู้บัญชาการทหารม้า และผู้บัญชาการทหารม้าจะกราบทูลเจ้ารัฐฉินโดยตรง จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า ตำแหน่งผู้บัญชาการทหารม้าเทียบเท่ากับแม่ทัพรักษาเมือง ต้องเป็นบุคคลที่เจ้ารัฐฉินไว้วางพระทัย

สำหรับกับจีไทเฮากับเสี่ยวผานทรงเห็นว่าไม่มีผู้ใดเหมาะสมกว่าเซี่ยงเส้าหลง ที่หายากยิ่งคือลู่กงและเหล่าแม่ทัพก็ให้การสนับสนุน

ดังนั้นสุดที่หลี่ปู้เหว่ยจะคัดค้านได้ จำต้องถอยมาก้าวหนึ่ง บรรจุก่วนตงแสรับตำแหน่งผู้บัญชาการทหารราบ

เช้าวันนี้บนลานกว้างหน้าวังเสียนหยาง มีพิธีแต่งตั้งตำแหน่งสำคัญ

หัวหน้าทหารองครักษ์วังหลวงอันกู่ซี ได้เลื่อนเป็นแม่ทัพเฝ้าด่านหันกู่กวน หู่เหลากวน และเอี๋ยวไซ สามด่านสำคัญทางทิศตะวันออก ไม่ว่าตำแหน่งและอำนาจล้วนเพิ่มสูงขึ้น ดังนั้นอันกู่ซีหามีความรู้สึกผิดหวังไม่

หน้าที่ของเขายกให้สองพี่น้องที่เป็นเชื้อพระวงศ์รัฐฉินดูแลแทน ได้แก่ชางผิงจวินซึ่งมีชื่อเดิมว่าอิ๋งโหว กับชางเหวินจวินที่มีชื่อเดิมว่าอิ๋งเวี่ย แยกย้ายกันควบคุมพลทหารม้า หน่วยรถศึกและทหารราบ สังกัดทหารองครักษ์วังหลวง

ส่วนก่วนตงแสก้าวขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการทหารราบ มีหน้าที่รักษาความปลอดภัยและดูแลความสงบเรียบร้อยภายในเมือง เทียบเท่ากับเป็นกองกำลังผสมของทหารกับตำรวจในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งพบหน้าก่วนตงแสเป็นครั้งแรก ถูเซียนกล่าวไม่ผิด ก่วนตงแสยังสูงกว่าเซี่ยงเส้าหลงเล็กน้อย หน้าตาไม่หล่อเหลาเท่าเหลียนจิ่นผู้เป็นศิษย์น้อง เค้าใบหน้าหยาบกร้าน ไหล่บ่ากว้าง เอวคอดช่วงขายาว มีกลิ่นอายของลูกผู้ชายอยู่ในวัยสามสิบเศษ ที่หายากคือคนผู้นี้มีคิ้วหยาบดั่งกระบี่ จมูกโด่งเบ้าตาลึก ดวงตาทั้งคู่เจิดจ้าดุจสายฟ้า เมื่อก้าวขึ้นรับตราอาญาสิทธิ์ประจำตำแหน่ง ฝีเท้าหนักแน่นเข้มแข็ง ทางกองทัพแม้ไม่พอใจที่เขารับตำแหน่งนี้ ยังระย่นย่อต่อบุคลิกภาพของเขา

ยามนั้นจิงจวิ้นกระซิบบอกต่อเซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ว่า “พวกท่านจับตาดูคนชุดเหลืองที่ยืนอยู่ข้างกายหลี่ปู้เหว่ย มันคือจอมวางแผนม่อเอ้า นักบู๊ที่ด้านหลังของมันทั้งสองคน เป็นมือดีรองจากก่วนตงแส นามลู่ฉานกับโจวจือเหิง”

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตาสำรวจมอง เห็นม่อเอ้ามีรูปร่างสูงโปร่ง

ทรงเกล้าประดุจม้า ใบหน้าขาวอมเขียว อายุสามสิบห้าสามสิบหกปีไว้เคราเทางแพะ ดวงตาครึ่งหลับครึ่งลืม ยามลืมตาทอประกายวาววับ ลักษณะและลักษณ์ซึ่งยากหยั่งคาด ลู่ฉานกับโจวจือเหิงหนึ่งสูงหนึ่งเตี้ย มีรูปลักษณะของผู้ทรงพลัง ท่าทางสงบเยือกเย็น เพียงดูจากเปลือกนอก ก็ทราบว่าเป็นมือกระบี่ที่น่ากลัว

ตัวแทนรัฐต่างๆ ล้วนไม่ปรากฏกาย เนื่องจากนี่เป็นกิจการภายในรัฐฉิน กอปรกับเรื่องการรักษาความปลอดภัยในเมืองหลวง ย่อมไม่เชื้อเชิญคนนอกมาเข้าร่วม

เสี่ยวผานความจริงเป็นเชื้อพระวงศ์รัฐจ้าว เติบโตขึ้นมาภายในวังสองปีที่มายังรัฐฉิน ทุกวันรับการฝึกอบรมในฐานะรัชทายาท บวกกับมีอายุจริงสูงวัยกว่าที่ผู้อื่นล่วงรู้สองปี ดังนั้นทรงวางพระองค์อย่างเหมาะสม หลี่ปู้เหว่ยมองดู "บุตรรัก" ยิ่งปลาบปลื้มประโลมใจ เห็นว่าไม่เสียทีที่ลงทุนลงแรงไป

ภายหลังพิธี เหล่าขุนนางแยกย้ายจากไป แต่อันกู่ซี ชางผิงจวิน ชางเหวินจวิน ก่วนตงแส เซี่ยงเส้าหลงและพวกรั้งอยู่ร่วมงานเลี้ยงพระราชทานมื้อเที่ยงซึ่งไทเฮากับรัชทายาททรงจัดขึ้น สองมหาเสนาบดีซ้ายขวาหลี่ปู้เหว่ยกับถูเซียน แม่ทัพเช่นลู่กง หวังเฮอ ตู้ปี้ เมิ่งอ้าว ขุนนางใหญ่เช่นไช่เจ๋อ หวังอ่วนและกู่กงเฉิงล้วนได้รับเชิญด้วย กล่าวได้ว่าเป็นงานเลี้ยงพระราชทานครั้งแรกหลังการสับเปลี่ยนตัวบุคคลซึ่งกำหนดจัดเลี้ยงที่ตำหนักใน

ทั้งหมดฉวยโอกาสที่ไทเฮากับรัชทายาทเสด็จเข้าวังหลังไป ทรงเปลี่ยนชุดฉลองพระองค์ หันมาทักทายปราศรัยกันที่เชิงบันไดของวังใน อันกู่ซีฉุดลากชางผิงจวินกับชางเหวินจวินมา แนะนำให้เซี่ยงเส้าหลงรู้จัก พี่น้องคู่นี้มีรูปร่างหน้าตาคล้ายคลึงกัน อยู่ในวัยยี่สิบเศษ ล้วนมีใบหน้าสี่เหลี่ยมหูใหญ่ ท่าทางองอาจ ไม่คล้ายเป็นชนชั้นเจ้าเล่ห์เพทุบาย

ทั้งสองล้วนแสดงท่าทีที่เป็นมิตรต่อเซี่ยงเส้าหลง ชางผิงจวินกล่าวว่า "ท่านเซี่ยงมีฝีมือยอดเยี่ยมจริงๆ แม้แต่หวังเจี่ยนยังไม่อาจเอาชนะ

ทั้งยังยกย่องจริยะความประพฤติและเพลงกระบี่ของท่าน หากมีเวลาว่างขอเชิญไปที่บ้านเรา จะได้สั่งสอนน้องสาวของพวกเรา ซึ่งคราก่อนถือหางว่าหวังเจี่ยนต้องได้ชัย”

อันกู่ซีแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า “ท่านเซี่ยงต้องระวังคุณหนูอิ๋ง เรายังแทบเสียทีใต้คมกระบี่นาง เด็กหญิงนี้อายุเกือบสิบแปดปี ยังไม่ยอมแต่งงาน ทำร้ายคุณชายทั้งหลายในนครเสียนหยางจนสาหัสนัก” จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวเสริมว่า “ในนครเสียนหยางนอกจากหญิงม่ายชิงแล้ว ถือว่านางงดงามที่สุด”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าหากเป็นเช่นนั้น จะไม่ย่างกรายไปยังตึกของชางผิงจวิน จึงไม่ตอแยเรื่องรักใส่ตัว

สนทนาถึงตอนนี้ หลี่ปู้เหว่ยนำก่วนตงแสเดินมาทางด้านนี้ ปากกล่าวว่า “ตงแส เราขอแนะนำพี่น้องร่วมงานต่อท่าน” อันกู่ซีและพวกทั้งสามแบะปากอย่างเหยียดหยาม ค่อยแสดงความคารวะ หลี่ปู้เหว่ยแนะนำก่วนตงแสต่อทั้งหมด ก่วนตงแสยิ้มอย่างสนิทสนม แสดงมารยาทอันดี เพียงแต่ตอนมองมายังเซี่ยงเส้าหลง ดวงตาทอประกายอำมหิตวูบหนึ่ง

ซึ่งความจริงทั้งสองลอบประมือกันแล้ว แต่ต้องเสแสร้งเป็นแรกประสบพบหน้า

หลี่ปู้เหว่ยออกปากชักชวนทั้งหมดไปยังทำเนียบเสนาบดี รับปากว่าจะยกนางระบำที่เป็นหญิงสาวบริสุทธิ์ให้ สร้างความหวั่นไหวใจแก่ชางผิงจวินกับชางเหวินจวินขึ้นมา

หลี่ปู้เหว่ยฉวยโอกาสที่ก่วนตงแสโอภาปราศรัยกับชางผิงจวินและพวก ฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงมาด้านข้าง กล่าวเบาๆ ว่า “ระหว่างนี้มีข่าวลือว่าเราท่านไม่ลงรอยกัน ท่านได้ยินมาหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบด่าทอในใจ เปลือกนอกแสร้งเป็นอุทานว่า “มีเรื่องเช่นนี้? ข้าพเจ้ากลับไม่เคยได้ยินมา”

หลี่ปู้เหว่ยขมวดคิ้วพลางกล่าวว่า “เส้าหลงมิต้องปิดบังเรา นับแต่

กลับจากทำหน้าที่ทูต ท่าทีของเส้าหลงเริ่มเปลี่ยนไป ภายหลังเราสอบถามเมิ่งอู่เมิ่งเถียนสองพี่น้อง ค่อยทราบว่าท่านเข้าใจผิดว่า หลี่สงทำการติดต่อกับหยางเฉวียนจวิน เป็นเหตุให้กงจู้สามถูกทำร้ายเสียชีวิต แท้ที่จริงผู้ที่ขายท่านคือนายทัพชวี ซึ่งเป็นผู้ช่วยของหลี่สง ดังนั้นมันกลัวความผิด ไม่กล้ากลับนครเสียนหยาง”

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำว่า “วิเศษแท้” นี่คงเป็นอูถิงเหว่ยเปิดเผยต่อหลี่ปู้เหว่ย ตามแผนการที่จี้เอียนหยานวางไว้ จึงกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียดว่า “ท่านเสนาบดีหลี่ อภัยที่ข้าพเจ้ากล่าวตรงๆ ค่ำคืนที่อ๋ององค์ก่อนสวรรคต มีคนซื้อตัวคนของตระกูลอู หลอกข้าพเจ้าออกนอกเมืองตระเตรียมซุ่มจู่โจม ดีที่ข้าพเจ้าพบเหตุก่อน จึงไม่หลงกล ท่านเสนาบดีหลี่ทราบเรื่องหรือไม่?”

หลี่ปู้เหว่ยซักถามว่า “ไม่ทราบจับตัวคนทรยศได้หรือไม่?”

ที่แท้ตระกูลอูปกปิดเรื่องสำเร็จโทษอูถิงเหว่ยเป็นความลับ แจ้งต่อภายนอกว่าส่งคนไปทำงานที่รัฐอื่น ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เนื่องจากมันให้การว่าเป็นคนของท่านเสนาบดีหลี่ใช้สอยมัน พวกเราจึงสำเร็จโทษมัน หลังจากนั้นค่อยหาหนทางกลับสู่สถานปศุสัตว์”

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวอย่างจริงจังว่า “มิน่าเล่าเส้าหลงเข้าใจผิดต่อเรา ท่านเป็นคนสนิทของเรา เราไหนเลยกระทำเรื่องเป็นผลเสียต่อตัวเองและผู้อื่น เรื่องนี้มอบให้เราสืบดู คาดว่าคงมีส่วนเกี่ยวข้องกับตู้ปี้ มันคิดสนับสนุนเฉิงเฉียวขึ้นครองบัลลังก์ จึงดำเนินการทำลายความสัมพันธ์ระหว่างไทเฮา รัชทายาทกับเราท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าเป้าหมายต่อไปของหลี่ปู้เหว่ยคือแม่ทัพตู้ปี้กับองค์ชายเฉิงเฉียว ดูท่าตัวเองสามารถดำรงคงอยู่กับหลี่ปู้เหว่ยชั่วคราว ดังนั้นแสร้งเป็นกล่าวอย่างได้คิดว่า “ข้าพเจ้ากลับไม่ได้คิดไกลปานนั้น”

ยามนั้นเสียงย่ำระฆังดังขึ้น ถึงเวลาเข้าร่วมงานเลี้ยงแล้ว หลี่ปู้เหว่ยจึงกล่าว “ตอนนี้ฝนซาฟ้ากระจ่าง ปรับความเข้าใจคืนดีกัน ขอให้เส้าหลงกับตงแสร่วมกันดูแลรักษาเมืองหลวง อย่าได้สร้างความ

ผิดหวังแก่เรา”

เซี่ยงเส้าหลงเปลือกนอกรับคำ ในใจกลับก่นด่าบรรพบุรุษของอีกฝ่ายถึงสิบแปดรุ่น

งานเลี้ยงพระราชทานมื้อเที่ยงดำเนินไปท่ามกลางบรรยากาศอันกลมกลืน จีไทเฮาวางพระองค์อย่างเหมาะสม ทรงแสดงความเอื้ออาทรต่อขุนนาง หลี่ปู้เหว่ยกับไช่เจ๋อช่วยกันผสมผสานเพิ่มเติมสีสันแก่งานเลี้ยง

เซี่ยงเส้าหลงเฝ้าสังเกตการณ์ ค่อยๆ ดูออกว่าหวังอ่วนกับกู่กงเฉิงซึ่งมีศักดิ์ตำแหน่งเป็นพระยา ต่างเอนเอียงไปทางหลี่ปู้เหว่ย

เมิ่งอ้าวแม้พ่ายศึกมา แต่เขากับหวังเฮอช่วยกันดีเขตแคว้นซานชวน ไท่หยวนและส่างต่างขยายอาณาเขตของรัฐฉินไปทางตะวันออก ประกอบความดีความชอบทางทหาร หลี่ปู้เหว่ยที่ให้การสนับสนุนเมิ่งอ้าวจึงมีฐานะมั่นคงกว่าเดิม ส่วนการที่เมิ่งอ้าวปราชัยให้แก่กองกำลังของห้ารัฐซึ่งนำโดยซิ่นหลินจวิน เป็นเหตุสุดวิสัย ไม่ว่าผู้ใดเป็นแม่ทัพใหญ่ก็ไม่อาจต้านทานได้

ในสามขุนพลพยัคฆ์รัฐฉิน หวังเฮอมีสัมพันธภาพกับหลี่ปู้เหว่ยดีกว่าเดิม ไม่แสดงความเป็นมิตรต่อเซี่ยงเส้าหลงเฉกเช่นกับฉีเซียน มีแต่ตู้ปี้ที่ประคารมกับหลี่ปู้เหว่ย ทั้งไม่ให้ความเคารพต่อไทเฮากับรัชทายาท แต่เนื่องจากเขาเป็นแม่ทัพเก่าแก่ หลี่ปู้เหว่ยยังไม่อาจทำอย่างไรเขาได้

ยามนั้นไช่เจ๋อกล่าวเสียงเนิบนาบว่า “นับแต่ท่านเสนาบดีหลี่ดูแลรัฐฉิน รัฐเราตีแว่นแคว้นอีกสามแคว้น นอกจากแว่นแคว้นปา แคว้นสู ฮั่นตง ส่าง ไป่ตี้ เหอตง หลุงซี หนาน เฉียนตง หนันหยางสิบแคว้นเดิม ยังเพิ่มแว่นแคว้นซานชวน ไท่หยวน ส่างต่างรวมสิบสามแคว้น ประชากรทั้งหมดมีมากถึงหนึ่งพันสองร้อยหมื่น ทหารเกราะร้อยกว่าหมื่น รถศึกพันคัน ม้าศึกนับหมื่น เหลียวดูรัฐต่างๆ ทางตะวันออก ขุมกำลังนับวันแต่จะหดตัวลง กลายเป็นสภาพความเหลื่อมล้ำอย่างเห็นได้ชัด”

นี่ย่อมเป็นคำสรรเสริญเยินยอหลี่ปู้เหว่ย สร้างความกระหยิ่มยินดี

แก่หลี่ปู้เหว่ยยิ่ง เปลือกนอกยังกล่าวถ่อมตน คืนความดีความชอบแก่อ๋ององค์ก่อนและเสี่ยวผาน

ตู้ปี้ขมวดคิ้ว หันไปทูลถามเสี่ยวผานซึ่งประทับนั่งคู่กับจีไทเฮาว่า "รัฐฉินเรามีสภาพเฉกเช่นอาทิตย์ยามเที่ยง ไม่ทราบรัชทายาททรงมีแผนการใหญ่อันใด?"

คำพูดพอกล่าว ทุกผู้คนล้วนขมวดคิ้ว เสี่ยวผานมีพระชนมายุเพียงสิบสามพรรษา มิหนำซ้ำเสี่ยวผานมาถึงนครเสียนหยางไม่ถึงสองปี ก็ก้าวขึ้นครองบัลลังก์ ด้วย *"ประสบการณ์รอบรู้"* เช่นนี้ ไหนเลยมีคำตอบที่น่าพอใจได้?

ตู้ปี้แสดงว่าดูแคลนในเสี่ยวผาน แต่เสี่ยวผานกลับแย้มพระโอษฐ์ ใช้พระสุรเสียงซึ่งยังแฝงความเป็นเด็กหนุ่มตรัสว่า "หากเอ่ยถึงศักดานุภาพ ไม่มีใครเกินบรรพบุรุษรัฐฉินเราฉินมู่กง แต่ที่ยังไม่สามารถรวมแผ่นดินเข้าด้วยกัน เพราะว่าราชวงศ์โจวยังไม่เสื่อมโทรม มีเจ้าผู้ครองแคว้นมากมาย แต่นับแต่ฉินเสี้ยวกงเป็นต้นมา ทุกรัฐกระทบกระทั่งกัน ส่วนรัฐฉินเรามีเวลาเพาะสร้างขุมกำลัง นับวันแต่จะกล้าแข็งขึ้น กลายเป็นสภาพที่อีกฝ่ายอ่อนแอฝ่ายเราเข้มแข็ง นับเป็นโอกาสที่หายากยิ่ง หากแม้นรัฐต่างๆ ทางตะวันออกขจัดพวกที่อ่อนแอเหลือแต่ฝ่ายที่แข็งแกร่ง หรือผลักดันนโยบายรวมประสานแนวดิ่ง ต่อให้หวงตี้ฟื้นคืนพระชนม์ชีพมาก็อย่าหมายผนวกหกรัฐได้"

ทุกผู้คนรับฟังจนปากอ้าตาค้าง คิดไม่ถึงเสี่ยวผานมีพระชนมายุอ่อนเยาว์ กลับมีพระดำริถึงขั้นนี้ ตู้ปี้ถึงกับอับจนถ้อยคำ ได้แต่เหม่อมองเจ้ารัฐฉินซึ่งยังไม่ทรงพระมาลาห้อยมุกพระองค์นี้

หลี่ปู้เหว่ยหัวร่อพลางกล่าวว่า "รัชทายาทมีความเห็นอันสูงส่ง ไม่เสียทีที่เราจัดทำหนังสือหลี่ซื่อชุนชิวขึ้น หากทว่าหนทางแห่งชัยชนะยังต้องสร้างตัวเองให้เข้มแข็ง ปกครองแว่นแคว้นด้วยเมตตาธรรม เรื่องนี้ไม่อาจลืมเลือนไป"

เขามิเพียงรวบเอาความดีความชอบไป ยังตั้งตนเป็นพระบิดา

อบรมราชโอรสอีกด้วย

จีไทเฮาทรงพระสรวลพลางตรัสว่า “ลูกเจิ้งยังเยาว์วัย ต้องพึ่งพาท่านเสนาบดีหลี่และขุนนางทั้งหลาย”

พระนางเมื่อรับสั่งเช่นนี้ บุคคลอื่นย่อมไม่มีคำพูดจะกล่าว

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวอีกว่า “ระหว่างนี้ทำเนียบเรารับผู้มีความรู้ความสามารถท่านหนึ่งซึ่งมาจากรัฐหาน เรียกว่าเจิ้นกว๋อ คนผู้นี้ถนัดในการขุดคลองชลประทาน เสนอแนะให้ขุดคลองใหญ่ ทะลุจากแม่น้ำจิ้งสุ่ยไปบรรจบกับแม่น้ำลั่วสุ่ย จะเป็นประโยชน์แก่ไร่นาหลายร้อยหมื่น**โม่ว** *(ไร่จีน)* เรื่องนี้เป็นผลดีต่อรัฐเราอย่างมาก ขอไทเฮากับรัชทายาททรงอนุมัติ”

จากข้อนี้แสดงเห็นว่า หลี่ปู้เหว่ยถืออำนาจบาตรใหญ่เพียงไหน การขุดคลองใหญ่ยาวนับร้อยลี้เช่นนี้ ต้องใช้เวลานานนับสิบปี ทุ่มเทแรงงานมนุษย์และวัสดุอุปกรณ์อย่างมากมาย เมื่อเป็นเรื่องสำคัญถึงเพียงนี้สมควรนำเสนอในการประชุมช่วงเช้า เพื่อให้เหล่าขุนนางพิจารณาร่วมกัน หลี่ปู้เหว่ยกลับใช้เวลาตอนนี้บอกกล่าวเพียงไม่กี่ประโยค

จีไทเฮารับสั่งว่า “ท่านเสนาบดีหลี่เห็นว่าเป็นผลดีต่อรัฐเรา คงไม่ผิดพลาดแล้ว ไม่ทราบท่านทั้งหลายเห็นเป็นอย่างไร?”

ไช่เจ๋อ หวังอ่วนและกู่กงเฉิงพากันสนับสนุนแสดงว่านัดแนะกันมาก่อน

ฉีเซียนไม่มีโอกาสกล่าววาจา จีไทเฮาทรงประกาศว่า “เรื่องนี้มอบให้ท่านเสนาบดีหลี่ดำเนินการร่างแผนการทั้งหมด นำเสนอให้ลูกเจิ้งพิจารณา หากไม่มีปัญหาก็เริ่มงานได้”

ภายใต้รับสั่งเช่นนี้ หลี่ปู้เหว่ยมีอำนาจเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่า

ยามนั้นเซี่ยงเส้าหลงนึกถึงม่อเอ้า คาดว่าแผนช่วงชิงอำนาจนี้มีแต่มันสมองเช่นม่อเอ้าจึงนึกออกได้ วันใดที่ไม่กำจัดฆ่าคนผู้นี้ อย่าหมายโค่นหลี่ปู้เหว่ยลงได้

ยังมีผลจากการประสานเสียงระหว่างจีไทเฮากับหลี่ปู้เหว่ย อย่าว่าแต่เหล่าขุนนาง แม้แต่เสี่ยวผานก็ไม่มีโอกาสรับสั่งใดๆ หนึ่งเดียวที่จะ

ทำลายโครงสร้างทางอำนาจของจีไทเฮากับหลี่ปู้เหว่ย มีแต่เล่าไอ่เท่านั้น

หลังงานเลี้ยง เซี่ยงเส้าหลงไม่ทันออกจากวัง ก็ถูกเสี่ยวผานเบิกตัวไปยังห้องทรงพระอักษร

เสี่ยวผานยามประทับอยู่กับเซี่ยงเส้าหลงและหลี่ซือ ก็ตรัสด้วยความกริ้วว่า "ให้ข้าพเจ้าอ่านหนังสือหลี่ซื่อชุนชิวของมันหรือ? มันเป็นตัวอะไร? หลี่ถิงเว่ย ท่านบอกต่อข้าพเจ้า หลักการปกครองแว่นแคว้นด้วยเมตตาธรรม และคำกล่าวที่ว่า *'แผ่นดินมิใช่แผ่นดินของคนคนเดียว หากเป็นแผ่นดินของผู้คนทั้งแผ่นดิน'* อะไรนั่นของมัน ใช้การได้หรือไม่"

เซี่ยงเส้าหลงกับหลี่ซือหันไปมองหน้ากัน คิดไม่ถึงเจ้าแห่งรัฐผู้อ่อนเยาว์ยามกริ้วขึ้นมา กลับดุร้ายถึงเพียงนี้ หลี่ซือรีบคุกเข่าลงโขกศีรษะกราบทูลว่า "รัชทายาทอย่าได้กริ้ว"

เสี่ยวผานตรัสย้ำว่า "รีบลุกขึ้นมาถกเหตุผลกับข้าพเจ้า"

หลี่ซือผุดลุกขึ้นกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "รัฐฉินเจริญรุ่งเรือง กอปรด้วยกองทัพอันเข้มแข็ง เป็นที่เกรงขามของแหล่งแว่นแคว้น หาใช่ใช้หลักเมตตาธรรมไม่ หนทางแห่งการพิชิตชัย มีแต่ใช้กำลังพิชิตแผ่นดิน ใช้กฎหมายปกครองรัฐ ราษฎรถือขุนนางเป็นครูบาอาจารย์ นอกจากนี้ไม่มีหนทางอื่น"

เสี่ยวผานค่อยสงบเยือกเย็นลง ตรัสถามว่า "อย่างนั้นวิถีของเจ้าชีวิตเป็นอย่างไร?"

หลี่ซือตอบอย่างคล่องแคล่วว่า "กระหม่อมเคยท่องเที่ยวทั่วแผ่นดิน ศึกษาหลักการปกครองทุกรัฐ ติดตามความรุ่งเรืองเสื่อมโทรมของเจ้าแห่งรัฐ เห็นว่าประการสำคัญคืออำนาจต้องรวมอยู่ที่เจ้าชีวิต จากนั้นเจ้าชีวิตเป็นผู้กำหนดกฎหมายปกครอง จึงสามารถรวมเบื้องสูงเบื้องต่ำไว้เป็นหนึ่งเดียว แว่นแคว้นก็จะมั่งคั่งกองทัพเข้มแข็ง หากดำเนินการตามหลักท่านเสนาบดีหลี่ที่ว่า *'เพื่อแว่นแคว้นในแดนดิน มิสู้ใช้เมตตา มิสู้ใช้คุณธรรม ใช้เมตตาบวกคุณธรรม ราษฎรขันแข็งโดยมิต้องบำเหน็จ*

ความชั่วยุติโดยมิต้องลงโทษ' เท่ากับย้อนกลับไปยึดถือคำสอนของขงจื๊อซึ่งสวยหรูน่าฟัง แต่ไม่อาจดำเนินการปฏิบัติได้"

สำหรับกับเซี่ยงเส้าหลงที่มาจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด หลักทฤษฎีของหลี่ซือคือแนวทางการปกครองมนุษยชาติ ปัญหาเพียงหนึ่งเดียวคือเจ้าชีวิตอยู่เหนือกฎหมาย แต่ในข้อเท็จจริงแล้วต้องใช้เวลาสองพันกว่าปี ค่อยเปลี่ยนแปลงสภาพเช่นนี้ได้

นับตั้งแต่เสี่ยวผานมาถึงรัฐฉิน ก็ได้รับการศึกษา ซึมซับรับแนวทางการปฏิรูปของซางเอียง กอปรกับเติบโตขึ้นมาในรัฐจ้าว ล่วงรู้ถึงความสำคัญของอำนาจ ย่อมสวนทางกับหนังสือหลี่ซือชุนชิวของหลี่ปู้เหว่ย

ระหว่างนี้เซี่ยงเส้าหลงสัมผัสกับเสี่ยวผานมากกว่าเดิม พบว่าเจ้าแห่งรัฐผู้อ่อนเยาว์องค์นี้ เริ่มเพาะสร้างแนวทางความคิดของพระองค์ เองโดยเฉพาะเมื่อประทับอยู่ท่ามกลางผู้คนหมู่มาก ยิ่งแสดงออกซึ่งศักดานุภาพของจิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคตออกมา

เสี่ยวผานทรงพอพระทัยต่อคำตอบของหลี่ซือยิ่ง ผงกพระเศียรตรัสว่า "นับแต่นี้เป็นต้นไป หลี่ซือท่านเป็นขุนนางฉางลี่ของข้าพเจ้าดูแลงานเอกสารในวังชั้นใน ทุกเช้าไปร่วมประชุมด้วย"

หลี่ซือคิดไม่ถึงจะได้เลื่อนตำแหน่งรวดเร็วถึงเพียงนี้ รีบคุกเข่าขอบพระทัย เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ซึ่งความจริงการแต่งตั้งขุนนางภายในวังเป็นอำนาจของจีไทเฮา แต่พระนางย่อมไม่ขัดแย้งกับรัชทายาท เพราะตำแหน่งขุนนางฉางลี่อันน้อยนิดนี้ อย่าว่าแต่รัชทายาทเพิ่งทรงแต่งตั้ง *"ชู้รัก"* ของพระนางเป็นขุนนางฝ่ายใน

เสี่ยวผานรับสั่งอีกว่า พระองค์มีเรื่องสนทนากับเซี่ยงเส้าหลง หลี่ซือรีบทูลลาออกไป เสี่ยวผานค่อยทอดถอนพระทัยตรัสว่า "พระอาจารย์คงเห็นแล้วว่า พระมารดารวมหัวกับคหบดีโฉดนั้น ไม่เปิดโอกาสให้รัชทายาทเช่นข้าพเจ้ากล่าววาจา"

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่ วันนี้รัชทายาทแสดงออกดียิ่ง

ทำให้ผู้คนต้องประเมินรัชทายาทใหม่ ตอนนี้รัชทายาทเพียงขาดความอดทนเท่านั้น”

เสี่ยวผานตรัสว่า “หลี่ปู้เหว่ยรวบความดีความชอบทั้งหมดไว้ในตัวแต่ผู้เดียว ทั้งต้องการอำนาจ ทั้งคิดประกาศศักดา สุดท้ายคงคิดก้าวขึ้นครองบัลลังก์ด้วยตัวเอง” หยุดเล็กน้อยจึงตรัสอย่างขุ่นพระทัยว่า “ในหนังสือหลี่ซื่อชุนชิว เอ่ยถึงเจ้าชีวิตว่าต้อง *‘ปราบความรุนแรงโดยไม่เห็นแก่ตัว ยกดินแดนแก่ผู้เปรื่องปราด’* ผู้เปรื่องปราดที่ว่าหมายถึงเขาเอง จนบัดนี้เขาตีเมืองผนวกดินแดน กินเมืองสิบสองเมืองปกครองราษฎรสิบหมื่น ส่วนเจ้าชีวิตพึงสวมใส่อาภรณ์อย่างประหยัด รับประทานแต่น้อย เพื่อเป็นแบบอย่างของผู้คนทั้งแผ่นดิน”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าเสี่ยวผานเริ่มเจริญวัย บังเกิดความไม่พอใจต่อหลี่ปู้เหว่ยเพิ่มขึ้น วันใดที่เสี่ยวผานออกว่าราชการเอง หลี่ปู้เหว่ยไหนเลยมีที่ยืนหยัดทรงกายได้?

เสี่ยวผานรับสั่งว่า “พระอาจารย์เคยอ่านหนังสือที่แต่งโดยหานเฟยจื่อ ผู้เป็นศิษย์สำนักเดียวกับหลี่ซือมาหรือไม่? หานเฟยจื่อบอกว่า *‘รัฐฉินนับแต่ซางเอียงปฏิรูปกฎหมายเป็นต้นมา แว่นแคว้นมั่งคั่งกองทัพเข้มแข็ง หากทว่าชนชั้นต่ำช้านั้นตัวเองมั่งคั่ง เอื้อประโยชน์แก่ขุนนาง ยกตัวอย่างหยังโหวข้ามรัฐหานและวุ่ยตีรัฐฉี ห้าปีนี้ไม่เพิ่มดินแดนแก่รัฐฉินแม้สักนิ้วเดียว หากแต่ยึดเมืองที่ตีได้เป็นของตัวเอง อิ้งโหวบุกรัฐหานแปดปี แต่งตั้งตัวเองเป็นผู้ครองแคว้นหยูหนัน นับแต่นั้นมาผู้มีอำนาจรัฐฉินเลียนแบบอิ้งโหวหยังโหว รบชนะเพิ่มยศศักดิ์ขุนนาง ยึดเมืองไว้ถือเป็นของตน สะท้อนเห็นถึงความต่ำช้า’ ข้าพเจ้าปรารถนาใคร่พบพานคนผู้นี้นัก”*

เซี่ยงเส้าหลงย่อมไม่เคยเห็นผลงานของหานเฟยจื่อมาก่อน คิดไม่ถึงว่าแนวทางความคิดของเขาจะแหลมคมถึงเพียงนี้ จึงกล่าว “เป็นหลี่ซือแนะนำให้รัชทายาทอ่านหรือ?”

เสี่ยวผานส่ายพระพักตร์ตรัสว่า “เป็นพระอาจารย์ฉินให้ข้าพเจ้า

อ่าน”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าเช่นนี้จึงถูกต้อง หลี่ซือแม้เป็นสหายของเขา แต่เขาทราบว่าหลี่ซือคิดเห็นแก่ตัว จึงไม่มีจิตใจกว้างขวางปานนั้น ยามนั้นขบคิดแล้วกล่าว “พวกเราสะกิดความมักใหญ่ใฝ่สูงของเล่าไอ่ขึ้นมาแล้ว ขอเพียงหยิบยื่นประโยชน์แก่มันกว่านี้ รับรองว่ามันจะทรยศต่อหลี่ปู้เหว่ย เมื่อถึงเวลาขอเพียงไทเฮาทรงยืนอยู่ข้างมัน พวกเราจะมีโอกาสโค่นหลี่ปู้เหว่ยลงได้”

เสี่ยวผานตรัสถามว่า “ยังมีวิธีอื่นหรือไม่? ข้าพเจ้าไม่คิดอนุมัติเรื่องขุดคลองใหญ่ ทั้งนี้เพราะหากเป็นเช่นนั้น แรงงานและสิ่งของส่วนใหญ่ของรัฐเราต้องตกเป็นของมัน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “แผนการนี้สมควรเกิดจากมันสมองของคนที่เรียกว่าม่อเอ้า ขอเพียงกำจัดคนผู้นี้ไป หลี่ปู้เหว่ยจะสูญเสียมันสมองไปครึ่งส่วน จัดการได้ง่ายดายกว่าเดิม”

เสี่ยวผานตรัสด้วยความยินดีว่า “พระอาจารย์ยอมลงมือแล้วหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงตาทอประกายอำมหิตวูบหนึ่งกล่าวว่า “แผนอุบายของหลี่ปู้เหว่ยเมื่อมาจากคนผู้นี้ อย่างนั้นมันเท่ากับเป็นศัตรูของข้าพเจ้า ความแค้นของกงจู้สามไหนเลยไม่ชำระล้างได้?”

เซี่ยงเส้าหลงทูลลาเสี่ยวผาน ขณะจะออกจากตำหนักไทจือ ที่ด้านหลังพลันบังเกิดสุ้มเสียงไพเราะเสียงหนึ่งดังว่า “พระอาจารย์เซี่ยง”

เซี่ยงเส้าหลงเหลียวหน้าไป เงาร่างของหญิงม่ายชิงก็ปรากฏแก่คลองจักษุ

หญิงม่ายชิงหรือฉินชิงเดินเข้ามา กล่าวว่า “ฉินชิงเสียมารยาทแล้ว ความจริงสมควรเรียกท่านเป็นผู้บัญชาการทหารม้าจึงถูกต้อง”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “พระอาจารย์ฉินกล่าวด้วยน้ำเสียงแดกดัน ใช่ยังโทษว่าตำหนิข้าพเจ้าหรือไม่?”

ฉินชิงหน้าเย็นชาปานน้ำแข็ง กล่าวว่า “เรื่องที่ข้าพเจ้าไม่ยอม

ยกโทษแก่ท่านคือ ท่านไม่ยอมกราบทูลไทเฮา ถึงแผนอุบายที่หลี่ปู้เหว่ยส่งเล่าไอ่เข้าวังมา แต่นึกดูก็ยากตำหนิ ตอนนี้ทุกผู้คนเฝ้าประจบสอพลอหลี่ปู้เหว่ย เพิ่มท่านอีกคนหนึ่งจะเป็นไร?"

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ เขาเฉกเช่นคนใบ้อมบอระเพ็ด มีวาจายากจะกล่าว หรือจะให้บอกต่อนางว่า เขาทราบว่าไม่อาจเปลี่ยนแปลง "ประวัติศาสตร์" ได้?

ฉินชิงกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า "ข้าพเจ้าเสียดายแทนน้องเอียนหยานนัก ที่แท้สามีของนางเพียงเป็นชนชั้นประจบสอพลอ"

กล่าวจบหมุนตัวจากไป เซี่ยงเส้าหลงต้องตวาดว่า "หยุดไว้"

ฉินชิงชะงักเท้า แค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า "ใช่คิดจับกุมตัวข้าพเจ้าไว้หรือไม่? ตอนนี้ท่านมีอำนาจอยู่ในมือ ทั้งมีคนหนุนหลังย่อมไม่ต้องทนรับโทสะแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงระงับโทสะไว้ กล่าวว่า "แล้วไปเถอะ ท่านคิดมองเราเซี่ยงเส้าหลงอย่างไรก็ได้ ขอเพียงข้าพเจ้าทราบว่าตัวเองกำลังทำอะไรก็พอ"

ฉินชิงกล่าวว่า "ท่านมิใช่สุนัขรับใช้ของหลี่ปู้เหว่ยหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงร้องโพล่งว่า "ข้าพเจ้าปรารถนาใคร่...โอ ไม่มีใด"

ฉินชิงหมุนตัวกลับมา กล่าวด้วยความยินดีว่า "ในที่สุดเปิดเผยความในใจออกมาแล้ว แต่เหตุใดท่านเซี่ยงแม้ทราบว่าหลี่ปู้เหว่ยใช้ให้เล่าไอ่มายั่วยุไทเฮา ยังนิ่งดูดายไม่เกี่ยวข้อง?"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า เมื่อครู่นางเพียงกระตุ้นให้เขาเปิดเผยท่าทีออกมา ต้องถลึงมองหญิงงามที่ได้รับการขนานนามคู่กับจี้เอียนหยานนางนี้อย่างตะลึงลาน

ฉินชิงกลับไม่มีโทสะที่ถูกถลึงมอง เผยอแย้มยิ้มเผยเห็นฟันขาวสะอาด กล่าวว่า "อภัยที่ฉินชิงวางแผนอุบาย แต่ท่านไม่ยอมบอกต่อผู้อื่นทุกเรื่องราว เช่นตอนต้าอ๋องสวรรคต ท่านที่แท้กราบทูลว่ากระไร?"

เซี่ยงเส้าหลงตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว โน้มหน้าถึงข้างใบหูนาง กล่าว

เสียงแหบพร่าว่า "ข้าพเจ้ากราบทูลให้ต้าอ๋องจากไปอย่างวางใจ สักวันหนึ่งข้าพเจ้าต้องกำจัดฆ่าหลี่ปู้เหว่ยล้างแค้นให้แก่พระองค์"

ฉินชิงรับฟังจนน้ำตาทะลักจากเบ้า ในม่านสายตาที่พร่ามัวด้วยน้ำตา เงาหลังอันสูงใหญ่ของเซี่ยงเส้าหลงเคลื่อนจากไปอย่างรวดเร็ว

เนื่องจากต้องเข้าร่วมงานเลี้ยงที่ทำเนียบเสนาบดีในคืนนี้ เซี่ยงเส้าหลงพอออกจากวัง ก็เดินทางกลับดึกตระกูลอูไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า เถียนเจินเถียนฟ่งสองเจ้ม่วยทำหน้าที่ปรนนิบัติเขา

ที่สวนหลังแว่วเสียงขลุ่ยของจี้เอียนหยานดังมา ในท่วงทำนองโศกซึ้งรันทด คล้ายสะอื้นคล้ายรำพัน ราวต่อเนื่องราวขาดตอน สะกิดให้เซี่ยงเส้าหลงสืบเสาะไปตามเสียง

จี้เอียนหยานยืนเหม่อลอยอยู่ในเก๋งน้อยกลางสวน มือถือขลุ่ยหยกคนจมอยู่ในห้วงความครุ่นคิด เซี่ยงเส้าหลงเดินถึงด้านหลังนาง ยื่นมือโอบรั้งนางเข้ามา จุมพิตปรางแก้มอันหอมกรุ่นของนาง ถามว่า "เอียนหยานไฉนเป่าขลุ่ยด้วยความสะทกสะท้อนรันทด?"

จี้เอียนหยานกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "วันนี้เป็นวันคล้ายวาระสิ้นชาติของรัฐเวี่ย นึกถึงการเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติ ความผันผวนแห่งบุคคลสร้างความกลัดกลุ้มหม่นหมองแก่เอียนหยานนัก รัฐมีการช่วงชิงระหว่างรัฐ คนมีการแก่งแย่งระหว่างคน ไม่ทราบเมื่อใดจึงบรรลุถึงโลกในอุดมการณ์?"

เซี่ยงเส้าหลงประทับจูบลงบนริมฝีปากนาง แล้วค่อยกล่าวว่า "สภาพเช่นนี้จะดำเนินไปหลายพันปี แต่ละคนถือผลประโยชน์ของตัวเองเป็นหลัก เมื่อขยายไปสู่กลุ่มบุคคลทุกหมู่เหล่า ระหว่างรัฐต่างมีผลประโยชน์ของตน วันใดที่เกิดปัญหาความแตกต่างการเฉลี่ยผลประโยชน์ไม่ทั่วถึง ก็ยากหลีกเลี่ยงจากการยื้อแย่งช่วงชิง สมมติเช่นยอดหญิงจี้มีเพียงคนเดียว เราเซี่ยงเส้าหลงได้ครอบครอง บุคคลอื่นไม่มีส่วนแบ่งปัน ท่านว่าผู้ใดคิดฉกชิงหรือไม่?"

จี้เอียนหยานถูกอีกฝ่ายยั่วเย้าจนหัวร่อออกมา ยื่นมือมายังด้านหลังลูบคลำใบหน้าของเขา สั่นศีรษะฝืนยิ้มออกมา

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอีกว่า "วันนี้ไม่ได้นอนกลางวันหรือ? ครั้งแรกที่ข้าพเจ้าพบพานท่านที่นครต้าเหลียน ยอดหญิงเพิ่งตื่นนอน กระจายกลิ่นหอมจรุงจิต"

ในที่สุดจี้เอียนหยานหัวร่อคิกกล่าวว่า "เป็นไร วันนี้ท่านมีอารมณ์ดีไม่เบา"

คราครั้งนี้ถึงรอบเซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "อย่าได้กล่าวแล้ว ข้าพเจ้าถูกฉินชิงผู้เป็นเพื่อนหญิงของท่านก่อกวนจนหัวหมุน ยังมีอารมณ์เบิกบานอันใด?"

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "เป็นไปได้อย่างไร? ท่านเป็นหนึ่งในบุรุษจำนวนน้อยที่นางให้เกียรติ บวกกับความสัมพันธ์ระหว่างข้าพเจ้ากับนาง สมควรไว้หน้าท่านจึงถูกต้อง"

เซี่ยงเส้าหลงโอบกอดนางมานั่งลง บอกเล่าเรื่องราวออกไป จี้เอียนหยานฟังว่าฉินชิงวางแผนล่อหลอกเซี่ยงเส้าหลง ถึงกับหัวร่อจนตัวงอ

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถามว่า "ฉินชิงไฉนกลับกลายเป็นหญิงม่าย? ท่านใช่ล่วงรู้ชาติตระกูลของนางหรือไม่?"

จี้เอียนหยานถอนใจเบาๆ กล่าวว่า "พี่ชิงเป็นเชื้อพระวงศ์ มีภูมิปัญญาเป็นที่เลื่องลือตั้งแต่เล็ก เมื่ออายุยี่สิบปีได้รับคำสั่งบุพการี แต่งงานกับแม่ทัพหนุ่มผู้หนึ่ง น่าแค้นที่ค่ำคืนวันวิวาห์ สามีนางได้รับคำสั่งเรียกตัวเข้าสู่สมรภูมิ นับแต่นั้นไม่กลับมาอีก"

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า "นางน่าเวทนานัก"

จี้เอียนหยานกล่าวว่า "ข้าพเจ้ากลับไม่เห็นว่านางน่าสงสาร พี่ชิงรู้จักเสพสุขกับชีวิต ชมชอบเพาะปลูกไม้ดอก ข้าพเจ้าเคยเห็นนางใช้เวลาตลอดวันตัดแต่งดอกรักเร่กระถางหนึ่ง ความตั้งใจจดจ่อและเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำนั้น เอียนหยานสำนึกตัวว่าทำไม่ได้ นอกจากให้อยู่ร่วมกับเส้าหลง"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเพิ่งได้ยินคำป้อยอที่หวานหูที่สุด แต่ว่าท่านกล่าวถูกต้อง ฉินชิงเป็นกุลสตรีที่มีจิตใจอันสูงส่ง สวยสง่าดั่งจันทร์เพ็ญ”

จี้เอียนหยานยิ้มพลางกล่าวว่า “แต่ว่าจิตใจอันสงบสุขของนางถูกคนเลวเช่นท่านทำลายสิ้น ฟังว่าปรกตินางไม่เอ่ยถึงบุรุษ แต่พานอดถามถึงท่านต่อข้าพเจ้ามิได้ เมื่อถ่ายทอดบอกให้ทราบ นางถึงกับตาเป็นประกาย แสดงว่าเอียนหยานไม่ได้เลือกคนผิด”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าว “ท่านเปิดเผยความในใจของนางต่อข้าพเจ้า ใช่แฝงความหมายให้กำลังใจหรือไม่?”

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างจริงจังว่า “ตรงกันข้าม พี่ชิงนั้นมีฐานะพิเศษในรัฐฉิน เป็นตัวแทนของความบริสุทธิ์สูงส่ง นอกจากท่านนำนางหลบหนีไปไกลแสนไกล ไม่เช่นนั้นหากถูกผู้คนล่วงรู้ว่าท่านทำลายพรหมจรรย์ของนาง จะตอแยปัญหายุ่งยากใส่ตัว สำหรับกับท่านและกับนาง ล้วนไม่มีประโยชน์ทั้งสิ้น”

เซี่ยงเส้าหลงระบายลมจากปากกล่าวว่า “วางใจเถอะ หลังจากที่กงจู้สามกับชุนอิ๋งและพวกประสบชะตากรรม ข้าพเจ้าเฉกเช่นผ่านห้วงมหรรณพเห็นน้ำไร้ความหมาย นอกจากภรรยารักและเหล่าหญิงรับใช้ที่มีอยู่แล้ว ไม่ต้องการเสาะแสวงหาอื่นอีก”

จี้เอียนหยานสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เอื้อนเอ่ยว่า “ผ่านห้วงมหรรณพเห็นน้ำไร้ความหมาย โอ เหตุใดท่านเพียงเอื้อนเอ่ยคำพูดออกมา ก็สร้างความเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำแก่เอียนหยาน จนต้องกล่าวทบทวนซ้ำไม่เลิกรา?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำละอายในใจ เขาทราบว่าตัวเองที่สามารถพิชิตยอดหญิงนางนี้ ทั้งโยกคลอนจิตใจฉินชิงผู้บริสุทธิ์สูงส่ง เพราะตัวเองเรียนรู้ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมมากกว่าพวกนาง นี่ยังเป็นทุนรอนสำคัญที่เขาใช้ต่อกรกับหลี่ปู้เหว่ย ไม่เช่นนั้นเขาคงไปรายงานตัวต่อยมบาลแต่แรกแล้ว

งานเลี้ยงในทำเนียบ

ยามพลบค่ำเซี่ยงเส้าหลงออกจากตึกตระกูลอู สมทบกับเถิงอี้และจิงจวิ้นที่ตึกบัญชาการทหารม้า แล้วค่อยเดินทางสู่ทำเนียบเสนาบดี

เมื่อบรรลุถึง พบกับพ่อบ้านของหลี่ปู้เหว่ยนามถูเซียน ถูเซียนกระซิบบอกเวลาและสถานที่พบปะเป็นการลับกับพวกเขา แล้วค่อยชักนำแขกไปยังห้องโถงตะวันออก ซึ่งเป็นสถานที่จัดเลี้ยงในคืนนี้

เซี่ยงเส้าหลงและพวกเป็นแขกเหรื่อที่มาสายที่สุด ชางผิงจวิน ชางเหวินจวิน อันกู่ซีล้วนมาถึง ที่เหนือความคาดหมายคือยังมีเถียนตานหลี่หยวน รวมทั้งขุนทัพคู่ใจของเถียนตานนามตันฉู่

หลี่ปู้เหว่ยแนะนำเถียนตานและพวกต่อเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงย่อมแสร้งเป็นเพิ่งรู้จักกัน เถียนตานแม้สำรวจดูเขา แต่ไม่มีท่าทีผิดปรกติ เพียงแต่คนผู้นี้มีความคิดอ่านลึกซึ้ง มาตรว่าในใจเกิดความรู้สึก ก็ไม่แสดงออกมา

หลี่ปู้เหว่ยยังแนะนำผู้ดื่มกินเป็นเพื่อนให้รู้จัก ประกอบด้วยก่วนตงแส หลี่สง ม่อเอ้า ลู่ฉาน โจวจือเหิง และคนตระกูลหลี่ที่มีศักดิ์ฐานะอยู่บ้าง ม่อเอ้าเป็นคนเงียบขรึม ไม่เปิดเผยตัว หากมิใช่ถูเซียนบ่งบอก ไม่มีผู้ใดทราบว่าคนผู้นี้เป็นมันสมองของหลี่ปู้เหว่ย

หลี่หยวนคึกคักแจ่มใสดุจเดิม มีสัมมาคารวะต่อเซี่ยงเส้าหลง หาได้เคียดขึ้งริษยาที่อีกฝ่ายได้ครอบครองจี้เอียนหยานไม่ อย่างน้อย

เปลือกนอกเป็นเช่นนี้ เซี่ยงเส้าหลงกลับนึกถึงกวอซิ่วเอ๋อซึ่งแต่งงานกับหลี่หยวน ไม่ทราบคนเลวผู้นี้ดีต่อนางหรือไม่?

ดูจากบรรดาแขกเหรื่อ ไม่มีคนของรัฐจ้าว วุ่ย หาน อยู่ด้วย แสดงว่าหลี่ปู้เหว่ยยังคงยึดแนวนโยบายผูกมิตรรัฐใกล้โจมตีรัฐไกล อย่างนั้นในแขกเหรื่อสมควรมีคนของรัฐเอี้ยนอยู่ด้วย แต่หลี่ปู้เหว่ยนึกถึงความรู้สึกของเซี่ยงเส้าหลง ซึ่งสูญเสียกงจู้สามภายใต้แผนซุ่มจู่โจมของทัพเอี้ยน ดังนั้นหลีกเลี่ยงไม่เชื้อเชิญชาวเอี้ยนมา

ผู้เหย้าและแขกเหรื่อแยกย้ายนั่งลง โต๊ะที่นั่งจัดตั้งอยู่สองฟากข้างห้องโถง เถียนตานกับหลี่หยวนนั่งประจำที่สูงศักดิ์ โดยมีหลี่ปู้เหว่ยกับอันกู่ซีนั่งเป็นเพื่อน ถัดมาเป็นเซี่ยงเส้าหลงนั่งคู่กับก่วนตงแส ชางผิงจวินกับชางเหวินจวินนั่งกับตันฉู่และหลี่สง ถัดจากนั้นเป็นเถิงอี้ จิงจวิ้นและคณะติดตามของเถียนตาน หลี่หยวนนั่งรวมกับถูเซียน ม่อเอ้าและพวก

เถียนตานกล่าวขึ้นก่อนว่า “หากงานเลี้ยงจัดขึ้นในอีกสิบวันให้หลัง สมควรจัดที่ทำเนียบเสนาบดีหลังใหม่ ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับวังเสียนหยางแล้ว”

หลี่ปู้เหว่ยหัวร่อดังๆ ด้วยความยินดีเป็นคำตอบ

จนบัดนี้เซี่ยงเส้าหลงยังไม่ล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างหลี่ปู้เหว่ยกับเถียนตาน คาดว่าทั้งสองมีการติดต่ออย่างลับๆ ไม่เช่นนั้นในกองกำลังผสมที่เพิ่งยกมารุกรานรัฐฉิน คงไม่ขาดทัพฉีแล้ว หาไม่ก็เป็นไปตามคำวิจารณ์ของหลี่ซือที่ว่า ชาวฉีรู้จักแต่คุยโอ่โอ้อวด ไม่สนใจทำสงครามสู้รบกัน

ส่วนหลี่หยวนมาจากรัฐฉู่ ซึ่งมีส่วนร่วมในการทำสงคราม ยังได้รับการต้อนรับขับสู้จากหลี่ปู้เหว่ย แต่เซี่ยงเส้าหลงพอคาดเดาเหตุผลออกได้ ตอนนี้ผู้มีอิทธิพลที่สุดของรัฐฉู่ยังคงเป็นชุนเซินจวิน และมีไมตรีคบหากับซิ่นหลินจวินแห่งรัฐวุ่ย ดังนั้นยกกำลังมาทำสงครามกับรัฐฉิน หลี่ปู้เหว่ยจึงคบหากับหลี่หยวน หวังให้หลี่หยวนช่วงชิงอำนาจจากชุนเซินจวิน อย่างนั้นเขาก็สามารถกรีธาทัพบุกรัฐต่างๆ ทางตะวันออก โดยรัฐฉีกับรัฐฉู่ไม่ขัดขวางอีกต่อไป

เถียนตานแห่งรัฐฉีย่อมไม่หลงกลโดยง่ายดาย คาดว่าระหว่างหลี่ปู้เหว่ยกับเถียนตานมีข้อตกลงลับ โดยยินยอมให้เถียนตานได้ประโยชน์การเมืองเป็นเช่นนี้เอง การเจรจาใต้โต๊ะส่งผลสะท้อนยิ่งกว่าการรบพุ่งในสมรภูมิอีก

สำหรับเซี่ยงเส้าหลงซึ่งล่วงรู้วาระสุดท้ายของยุคเลียดก๊ก เห็นว่าพฤติการณ์ของเถียนตานกับหลี่หยวนไม่ฉลาดอย่างยิ่ง แต่สำหรับบุคคลในยุคสมัยนั้น สามารถคาดการณ์ข้างหน้าอีกหลายปี ถือว่าไม่ธรรมดาแล้ว

สภาพของผู้เข้มแข็งแบ่งดินแดนแยกกันปกครอง ดำเนินเป็นเวลาหลายร้อยปี ทำให้ผู้คนบังเกิดความรู้สึกว่าคงจะต่อเนื่องไปไม่สิ้นสุด ดังนั้นรัฐฉีกับรัฐฉู่ภาวนาให้รัฐฉินทำสงครามกับรัฐจ้าว วุ่ย หาน จนบาดเจ็บตามกัน พวกเขาจะได้ตักตวงผลประโยชน์แล้ว

ผู้คนที่นั่งโต๊ะเดียวกัน ฉวยโอกาสที่สุราอาหารยังไม่ยกมา หันไปสนทนาปราศรัยกัน เซี่ยงเส้าหลงไม่ต้องการพูดจากับก่วนตงแส แต่เมื่อถูกจัดให้นั่งโต๊ะเดียวกัน จึงยากจะหลีกเลี่ยงได้ ยามนั้นก่วนตงแสกล่าวว่า “ท่านเซี่ยงมีเพลงกระบี่สะท้านรัฐฉิน วันหน้าต้องชี้แนะต่อข้าพเจ้าถือเป็นการซ้อมมือฉันพี่น้อง”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าอีกฝ่ายกล่าวอย่างน่าฟัง แท้ที่จริงเพียงคิดสะกดเขาเอาไว้ เพื่อเสริมบารมีแก่ตัวเอง แต่ยอดฝีมือคือยอดฝีมือ เพียงดูจากรูปร่างท่าทาง ฝีเท้าที่มีพลัง และร่างท่อนล่างที่มั่นคงของอีกฝ่าย แสดงว่าในกลุ่มบุคคลระยะหลังที่เผชิญพบ ถือว่าคนผู้นี้ร้ายกาจที่สุด หากแม้นก่วนตงแสมีกำลังแขนเหนือกว่าเซียวเว่ยโหมว นอกจากเซี่ยงเส้าหลงสามารถใช้ท่าพิสดารเข้าเอาชัย ไม่เช่นนั้นคงเป็นฝ่ายพ่ายแพ้มากกว่า

คราก่อนเซี่ยงเส้าหลงสามารถเอาชัยเหลียนจิ่น เพราะใช้กลยุทธ์ที่ถูกต้อง บวกกับความมีเปรียบของกระบี่ม่อจื่อ กดคุกคามจนเหลียนจิ่นแทบหายใจไม่ออก สุดท้ายเป็นฝ่ายปราชัย แต่ว่าหมากนี้ไม่อาจใช้กับ

ก่วนตงแสได้ ยามนั้นเซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านก่วนอาจยังไม่ทราบกฎของที่นี้ ทางกองทัพห้ามมิให้ต่อสู้เป็นส่วนตัว ไม่เช่นนั้นถือว่าขัดพระบัญชา”

ก่วนตงแสหัวร่อออกมา กล่าวว่า “ท่านเซี่ยงเข้าใจผิดแล้ว ข้าพเจ้าไหนเลยมีความคิดต่อสู้ช่วงชิงกับท่าน เพียงแต่ซักซ้อมเพลงกระบี่ในฐานะคนกันเองเท่านั้น”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “อย่างนั้นข้าพเจ้าคิดมากไปแล้ว”

ก่วนตงแสกล่าวอีกว่า “ฟังว่ารัชทายาทชมชอบเพลงกระบี่ ท่านเสนาบดีหลี่เกรงว่า ท่านเซี่ยงไม่อาจปลีกตัวไปแนะนำ คิดใช้ให้ข้าพเจ้าไปปรนนิบัติรัชทายาท กลับลืมเลือนว่าข้าพเจ้าก็มีภารกิจมัดตัวเช่นกัน”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน การรุกของหลี่ปู้เหว่ยกลับรุมเร้าเข้ามาระลอกแล้วระลอกเล่า ตอนแรกใช้ให้เล่าไอ่ปรนนิบัติรับใช้จีไทเฮาแทนเขา จากนั้นสั่งให้ก่วนตงแสช่วงชิงเสี่ยวผานจากเขา

หลี่ปู้เหว่ยไม่ล่วงรู้ข้อเท็จจริง เข้าใจว่าเสี่ยวผานทรงมีความรู้สึกที่ดีต่อเขา เพราะสืบเนื่องจากเด็กชายเทิดทูนวีรบุรุษ หากใช้ให้ก่วนตงแสโค่นเขาพ่ายแพ้ เสี่ยวผานย่อมเปลี่ยนพระทัยไปเอง

จากข้อนี้เป็นที่คาดคิดได้ว่า หลี่ปู้เหว่ยต้องสร้างโอกาสให้เสี่ยวผานทอดพระเนตรก่วนตงแสโค่นเขาพ่ายแพ้ หากแม้นนี่เป็นแผนการของม่อเอ้า คนผู้นี้ออกจะน่ากลัวไปแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตาไปยังม่อเอ้า เห็นอีกฝ่ายกำลังสนทนากับจิงจวิ้นอย่างยิ้มแย้ม ทำให้นึกเป็นห่วงว่าจิงจวิ้นถูกอีกฝ่ายล้วงถามความลับไป

เสียงระฆังดังกังวานติดต่อกันดังขึ้น จากนั้นขบวนมโหรีสิบกว่าคนเดินเข้าสู่ทางด้านซ้ายของประตูห้องโถง เริ่มบรรเลงขับกล่อม

นี่เป็นครั้งแรกที่เซี่ยงเส้าหลงเห็นงานเลี้ยงของรัฐฉินมีการขับกล่อมมโหรี สำหรับกับหกรัฐ เป็นธรรมเนียมปฏิบัติตลอดมา แต่ในรัฐฉินน้อยครั้งจะพบพาน แสดงว่าหลี่ปู้เหว่ยยิ่งมายิ่งกำเริบเสิบสาน นำสิ่งที่ตัวเองรักชอบเข้าสู่รัฐฉิน

ท่ามกลางเสียงมโหรี นางระบำเกือบสามสิบนางใช้ฝีเท้าอันแช่มช้อย ดุจผีเสื้อล้อบุปผา เข้ามาถึงกลางห้องโถง ร่ายรำพลางขับร้องพลาง นางระบำกลุ่มนี้เป็นชาวเอี้ยน หน้าตาจัดอยู่ในขั้นปานกลาง หากทว่าสวมแพรเบาบางหลากสีสัน เผยเห็นส่วนโค้งส่วนเว้าลับล่อรำไร บวกกับสีหน้าอันหยดย้อย เสียงเพลงที่อ่อนหวาน ยั่วเย้าให้ผู้คนบังเกิดจิตคิดฟุ้งซ่าน

ชางผิงจวินกับชางเหวินจวินจะอย่างไรเป็นคนหนุ่มเลือดลมร้อนแรง ล้วนชมดูจนตาค้าง นึกถึงคำมั่นสัญญาของหลี่ปู้เหว่ย เริ่มจับตามองดูสาวงามที่ต้องใจ แต่เซี่ยงเส้าหลงไม่ชมชอบวิธีการนำสตรีมาเป็นสินค้าชนิดหนึ่ง ดังนั้นขมวดคิ้วไม่กล่าววาจา

หญิงสาวชาวเอี้ยนพอร่ายรำจบเพลง แยกย้ายเป็นสองกลุ่ม ย่อกายคารวะต่อแขกเหรื่อทางซ้ายขวา ภายในห้องโถงบังเกิดเสียงปรบมือดังขึ้น

จากนั้นพวกนางยังไม่จากไป หากแต่ยืนเรียงรายอยู่กลางห้องโถงให้บุรุษทั้งหลายเชยชมอย่างเต็มที่

หลี่ปู้เหว่ยหัวร่อพลางกล่าวว่า “มีคำกล่าวว่าหญิงงามในแดนดินไม่มีใครเกินสตรีชาวเวี่ย แต่จากประสบการณ์ของเรา สตรีชาวเอี้ยนหาเป็นรองไม่”

อาจมีบางทีหญิงสาวชาวเอี้ยนเหล่านี้ ล้วนเป็นหญิงพรหมจรรย์ตามคำบอกของหลี่ปู้เหว่ย ดังนั้นล้วนมีสีหน้าเอียงอาย

เถียนตานกล่าวราวผู้เชี่ยวชาญว่า “สตรีชาวฉีมากรัก สตรีชาวฉู่รู้จักแต่งตัว สตรีชาวเอี้ยนนุ่มนวล สตรีชาวจ้าวเพริศพริ้ง สตรีชาววุ่ยอ้อนแอ้น สตรีชาวหานอวบอัด แม้นเป็นคำกล่าวไม่กี่ประโยค แต่ก็สะท้อนเห็นถึงจุดเด่นจุดด้อยของหญิงงามทั่วแผ่นดิน”

ชางผิงจวินอดกล่าวมิได้ว่า “เหตุใดสตรีชาวฉินเราไม่ได้รับการกล่าวขวัญถึง?”

หลี่หยวนกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “สตรีชาวฉินได้ชื่อว่าดุร้ายเอาเรื่อง

ท่านเสนาบดีเถียนมาเป็นแขกจึงไม่กล้าบอกออกมา แต่หลังจากเห็นรูปโฉมโนมพรรณของหญิงม่ายชิง เกรงว่าต้องเพิ่มคำวิจารณ์เกี่ยวกับสตรีชาวฉินเข้าไป”

ก่วนตงแสกล่าวเสริมว่า “มิน่าเล่าชางผิงจวินจึงคัดค้าน ฟังว่า **จวินสั้ง** *(ท่านผู้มีฐานะสูงส่ง)* มีน้องสาวนามอิ๋งหยิง มิเพียงมีเพลงกระบี่สูงล้ำ ทั้งยังมีรูปโฉมงามเฉิดฉัน หากเปลี่ยนเป็นข้าพเจ้า ก็ต้องคับข้องใจแทนน้องสาวเช่นกัน”

ชางเหวินจวินฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “แต่คำกล่าวที่ว่าสตรีชาวฉินดุร้ายเอาเรื่อง สามารถใช้กับนางได้ เราสองพี่น้องไม่ทราบได้รับความลำบากเพราะนางสักเท่าใด”

คำพูดพอกล่าว แขกเหรื่อทั้งหลายพากันหัวร่อครืนออกมา เซี่ยงเส้าหลงยิ่งมายิ่งรู้สึกว่า ก่วนตงแสผู้นี้ไม่ธรรมดา คนผู้นี้ช่างเจรจาพาทีสร้างความรู้สึกที่ดีแก่ผู้คน เปรียบกับเซียวเว่ยโหมวที่รู้จักแต่ใช้พละกำลังเหลียนจิ่นที่เย่อหยิ่งยโส ไม่ทราบสูงล้ำกว่าเท่าใด มิน่าเล่าหลี่ปู้เหว่ยจึงเลือกตัวมาสะกดข่มเขา

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “คราครั้งนี้ไท่จื่อตันส่งสตรีชาวเอี้ยนมาร้อยนาง หลังจากผ่านการคัดสรรจากเรา คงเหลือยี่สิบแปดนางนี้ มาตรว่าพวกท่านหลับตาชี้ตัว คงไม่เลวเท่าใด รอสักครู่เราจะใช้คนจัดส่งไปยังที่พรรคพวกท่านเอง”

กล่าวจบ โบกมือให้หญิงสาวชาวเอี้ยนเหล่านั้นล่าถอยออกไป

หลี่ปู้เหว่ยผู้นี้มีจิตใจกว้างขวาง รู้จักผูกมัดใจผู้คน มิน่าเล่าจึงมีอิทธิพลอำนาจเพิ่มมากขึ้น ถึงกับกล้าปลงพระชนม์จวงเซียงอ๋อง

หลังจากสุราผ่านไปสามรอบ พลันบังเกิดเสียงความเคลื่อนไหวดังขึ้น สร้างความสงสัยใจแก่ทุกผู้คนยิ่ง ไม่ทราบมีรายการอันใด

พลันปรากฏเมฆแดงหย่อมหนึ่งลอยพัดพลิ้วเข้าห้องโถง ในประกายกระบี่พร่าพราย หญิงสาวสะคราญโฉมรูปกายชวนรัดรึงนางหนึ่ง มือถือกระบี่คู่ ร่ายรำท่วงท่าที่ทั้งสวยงามทั้งพลิกแพลงพิสดารออกมา นาง

สวมชุดนักบู๊รัดรูปสีเหลืองขาวตัดกัน หากแต่คลุมเสื้อคลุมสีแดงสด มีท่วงท่าน่าเกรงขาม พอเหยียบย่างเข้าห้องโถง ก็ดึงดูดความสนใจของทุกผู้คน

เสื้อคลุมสีแดงสดกระพือขึ้นดุจเปลวอัคคีที่ลุกไหม้ ทำให้นางคล้ายขุนพลหญิงที่เหาะเหินลงจากฟ้า แสดงออกถึงความอ่อนช้อยของสตรีและความองอาจของจอมยุทธ์หญิง เห็นประกายกระบี่แผ่กระจายจากมือผุดผ่องทั้งคู่วงแล้ววงเล่า เต็มไปด้วยอิริยาบถความเคลื่อนไหว แม้แต่เซี่ยงเส้าหลงยังเหม่อมองจนตาค้าง โดยเฉพาะก่วนตงแสทอแววลุ่มหลงงมงาย จับจ้องมองโดยไม่กะพริบ

หญิงงามนั้นใช้กระบี่คุ้มครองกาย ดีดตัวขึ้นกลางอากาศ เปลี่ยนอิริยาบถท่วงท่าเจ็ดครั้งครา เรียกเสียงโห่ร้องชมเชยจากทุกผู้คน จากนั้นค่อยแผ่พุ่งเงากระบี่เป็นชั้นๆ เคลื่อนตัวมายังโต๊ะของเซี่ยงเส้าหลงกับก่วนตงแส ทุกผู้คนชมดูจนตื่นเต้นสงสัยยิ่ง เห็นกระบี่ทั้งคู่คล้ายหงส์มังกรอันปราดเปรียว กรีดวาดใส่บุรุษทั้งสอง

บุรุษทั้งสองนั่งแน่วนิ่ง กระทั่งดวงตายังไม่กะพริบ ปล่อยให้คมกระบี่เฉียดผ่านปลายจมูกไป หญิงงามนั้นถลึงตาใส่เซี่ยงเส้าหลง ค่อยรั้งกระบี่กลับ ย่อกายคารวะ หมุนคว้างจากไปราวสายลมหอบหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงกับก่วนตงแสสบตากันแวบหนึ่ง ล้วนตื่นตัวต่อความหนักแน่นเยือกเย็นของอีกฝ่าย

ทุกผู้คนกวาดตาไปยังหลี่ปู้เหว่ย ต้องการทราบว่าหญิงงามสะคราญโฉมที่มีเพลงกระบี่เลิศล้ำนางนี้เป็นใคร หลี่ปู้เหว่ยก็กล่าวว่า "ผู้ใดสามารถพิชิตจิตใจเอียเท้าป่าเถื่อนของเราผู้นี้ ผู้นั้นจะเป็นบุตรเขยของเราหลี่ปู้เหว่ยแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงพอเผชิญกับสายตาอันขุ่นแค้นของหญิงงามนั้น ก็ทราบว่านางเป็นใครแล้ว นางคือธิดาคนที่สามของหลี่ปู้เหว่ย ซึ่งถูกเขาปฏิเสธการแต่งงาน นามหลี่เหนียงหยง

เมื่อเลิกงานเลี้ยงกลับถึงตึกตระกูลอู พบว่าหลี่ปู้เหว่ยใช้คนจัดส่งหญิงสาวชาวเอี้ยนมาก่อนสามนาง

เซี่ยงเส้าหลงหารือกับเถิงอี้ ตกลงยกสตรีชาวเอี้ยนนางหนึ่งให้แก่จิงจวิ้น แต่กำชับให้ดีต่อนาง อย่าได้ยึดถือเป็นหญิงรับใช้ ส่วนอีกสองนางยกให้แก่ผูปู้และหลิวเฉา กำชับให้ดูแลพวกนางไปชั่วชีวิต

ผูปู้กับหลิวเฉาลิงโลดยินดียิ่ง หญิงสาวชาวเอี้ยนที่งดงามเช่นนี้มีแต่ปรนนิบัติผู้มีอำนาจ ไหนเลยถึงรอบพวกมัน คิดไม่ถึงเซี่ยงเส้าหลงใจกว้างถึงเพียงนี้ สร้างความสำนึกขอบคุณยิ่ง

หลังจากสะสางเรื่องของหญิงสาวชาวเอี้ยน เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ค่อยนั่งลงสนทนา เถิงอี้กล่าวว่า “ก่วนตงแสผู้นี้ไม่ธรรมดา คาดว่าสามารถผูกสัมพันธ์กับฝ่ายกองทัพรัฐฉินโดยเร็ว หากเปรียบเทียบกันชาวฉินค่อนข้างสัตย์ซื่อกว่าคนของหกรัฐ ถูกหลอกลวงตบตาได้โดยง่าย”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “แม้แต่ข้าพเจ้าทราบดีว่ามันมีอกุศลจิตเคลือบแฝง ยังนึกชมชอบมันอยู่บ้าง คราครั้งนี้นับว่าเผชิญคู่มืออันเข้มแข็งแล้ว”

เถิงอี้กล่าวอีกว่า “ม่อเอ้านั้นจึงร้ายกาจกว่า มันไม่แสดงออกแม้แต่น้อย หากมิใช่ถูเซียนบ่งบอก ผู้ใดคาดคิดว่ามันมีความสำคัญในทำเนียบเสนาบดีถึงเพียงนี้ บุคคลที่ซุกงำประกายเช่นนี้จึงน่ากลัวที่สุด อย่าลืมว่าพ่อบ้านถูนัดหารือลับกับท่านในวันพรุ่งนี้ที่สะพานฟ่งหวง สมควรมีเรื่องสำคัญอันใด”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะรับทราบ ปากกล่าวว่า “ข้าพเจ้าตระเตรียมกำจัดฆ่าม่อเอ้าในงานล่าสัตว์ในอีกไม่กี่วันให้หลัง”

เถิงอี้ขมวดคิ้วถามว่า “มันจะเข้าร่วมงานล่าสัตว์หรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า “นั่นเป็นโอกาสที่จะรู้จักขุนนางเชื้อพระวงศ์รัฐฉินทั้งหมด ดังนั้นหลี่ปู้เหว่ยต้องพึ่งพาสายตาของมันทำการประเมินค่าบุคคลต่างๆ เชื่อว่าม่อเอ้าต้องเข้าร่วมด้วยแน่นอน”

เถิงอี้รับปากว่า “เรื่องนี้มอบให้เราจัดการเอง ก่อนอื่นพวกเรา

ต้องสำรวจสถานที่ล่าสัตว์ คนของตระกูลจิงถนัดในการสู้รบกลางป่า ขอเพียงสามารถแยกตัวม่อเอ้าออกมา ก็จะสร้างสถานการณ์ว่ามันถูกงูพิษกัดตาย เมื่อถึงเวลาหลี่ปู้เหว่ยได้แต่โทษฟ้าตำหนิดินแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง จากนั้นทั้งสองแยกย้ายกลับห้องไปเข้านอน

อูถิงฟางและพวกยังถ่างตารอคอยเซี่ยงเส้าหลงกลับมา ส่วนเซี่ยงเป่าเอ๋อถูกแม่นมอุ้มไปเข้านอนแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงเหน็ดเหนื่อยตลอดวัน เถียนเจินกับเถียนฟ่งจึงผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าให้แก่เขา จี้เอียนหยานฉวยโอกาสกล่าวว่า “พี่ชิงต้องการพบท่าน พรุ่งนี้หาเวลาไปหานางได้หรือไม่? นางยังต้องการให้ข้าพเจ้ากับถิงฟางและจือจื้อไปพักอยู่กับนางสักหลายวัน”

เซี่ยงเส้าหลงยักไหล่กล่าวว่า “แล้วแต่พวกท่านเถอะ เพียงแต่ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าวันพรุ่งนี้จะปลีกตัวไปได้หรือไม่”

อูถิงฟางกล่าวเสริมว่า “วันนี้พี่เอียนหยานอิ่มเอมใจยิ่ง บิดาบุญธรรมนางใช้คนจัดส่งพิณห้าสายรูปใบกล้วยมาตัวหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงรีบถามว่า “มีข่าวของท่านโจวเอี่ยนหรือไม่?”

“บิดาบุญธรรมไปเยี่ยมคำนับหัวหยางฮูหยินที่แดนปาสู พบว่าที่นั้นมีทิวทัศน์งดงามจึงพักอาศัยอยู่ เพื่อแต่งหนังสือ **‘ลัทธิธรรมจริยาทั้งห้า’*** ตามที่ตั้งใจไว้”

อูถิงฟางยิ้มพลางถามว่า “อย่างนั้นยอดหญิงของพวกท่านจะแต่งหนังสือเมื่อใด?”

จี้เอียนหยานหันไปค้อนใส่เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ก่อนหน้านี้ข้าพเจ้ามีความตั้งใจเช่นนี้ แต่นับแต่พบพานเส้าหลงผู้เป็นดาวข่มประจำชีวิต

** หนังสือลัทธิธรรมจริยาทั้งห้า เป็นหนังสือทฤษฎีที่โจวเอี่ยนสมัยเลียดก๊กแต่งขึ้นภายใต้ความเชื่อว่า กิจกรรมของมนุษยชาติมีส่วนเกี่ยวข้องกับธาตุทั้งห้าของจักรวาล อันได้แก่ ไม้ ดิน น้ำ ไฟ ทอง และบังเกิดนิมิตหมายการเปลี่ยนแปลงต่างๆ นานาขึ้น เขาเห็นว่าการที่ฮ่องเต้สามารถขึ้นครองราชย์ เพราะพระองค์ได้รับธรรมจริยาหนึ่งในธาตุทั้งห้า หากวันใดที่ธรรมจริยาของฮ่องเต้เสื่อมโทรมลง จะปรากฏตัวแทนซึ่งกอปรด้วยธรรมจริยาที่หักล้างอีกธาตุหนึ่งขึ้นมาแทนที่ เป็นเหตุให้เกิดการผลัดแผ่นดินเปลี่ยนราชวงศ์โดยไม่สิ้นสุด*

พบว่าความคิดอ่านของตัวเองพอเปรียบกับเขา เฉกเช่นแสงหิ่งห้อยประชันกับประกายจันทรา ดังนั้นเลิกล้มความคิดไป หากคิดแต่งหนังสือสมควรเป็นเขา”

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *‘ละอาย’* ในใจ ฉุดลากภรรยาทั้งสามเข้านอน

ค่ำคืนนั้นเขาฝันว่าตัวเองไปถึงแดนปาสูซึ่งงามปานภาพวาด ผู้ร่วมทางยังมีหญิงม่ายชิงผู้เฉิดฉัน ดำเนินชีวิตที่ไม่แก่งแย่งช่วงชิงในที่นั้น

จากนั้นเขาฝันเห็นหยาฮูหยินซึ่งผ่ายผอมจนเหลือแต่โครงกระดูก ถึงกับสะท้านตื่นขึ้นมาในสภาพเหงื่อโซมกาย พบว่าฟ้าสางสว่างแล้ว

ต่างวางแผนสังหาร

เช้าวันนี้จี้เอียนหยานกับพวกเดินทางไปหาฉินชิง เซี่ยงเส้าหลงก็ปลดกระบี่คู่กาย เปลี่ยนเป็นสวมชุดชาวบ้านธรรมดา เดินทางไปพบถูเซียนที่สะพานฟ่งหวง ทางด้านทิศเหนือของตัวเมือง โดยมีเหล่าองครักษ์ตามอารักขา

นับแต่ไปถึงนครหานตาน เขาก็ติดต่อกับเหล่าผู้มีอำนาจ เมื่อมาถึงนครเสียนหยาง ยิ่งมีชีวิตเช่นคนสูงศักดิ์ ห่างเหินจากราษฎรคนธรรมดา น้อยครั้งจะแปลงโฉมเป็นชาวบ้านเช่นนี้ ดังนั้นจงใจเบียดเสียดเข้าตลาด เดินชมแผงลอยขายผักสด ของเบ็ดเตล็ดและงานศิลปะต่างๆ

ไม่ว่าเครื่องทองเหลือง เครื่องเคลือบสิ่งประดิษฐ์ที่ทำจากไม้และหนังสัตว์ งานศิลปหัตถกรรมทั้งสิ่งทอ ของแกะสลัก ล้วนเป็นแบบโบราณที่หายากสำหรับศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงอดซื้อหาของเล่นเครื่องประดับที่ง่ายแก่การพกติดตัวจำนวนหนึ่งมิได้ เพื่อกำนัลให้แก่เหล่าภรรยาหญิงรับใช้

ในตลาดมีผู้คนแออัดเบียดเสียด กว่าครึ่งเป็นอิสตรี เห็นเซี่ยงเส้าหลงรูปกายกำยำสูงใหญ่ ข่มบุรุษรอบข้างไปสิ้น ต้องมองดูเขาด้วยความลุ่มหลง หญิงสาวที่ขายกำไลข้อมือแก่เขา ยิ่งชม้ายชายตาเป็นเชิงเชิญชวน

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความกระตือรือร้นขึ้นมา หวนนึกถึงหากเป็น

เมื่อสามปีก่อน แรกหลงพลัดเข้ามาในยุคเลียดก๊ก คงต้องชักชวนหญิงสาวที่ต้องตาต้องใจในที่นี้ ขึ้นเตียงด้วยกัน สตรีชาวฉินมีความเปิดเผยแตกต่างกับสตรีรัฐอื่นทางทิศตะวันออกและใต้จริงๆ

เซี่ยงเส้าหลงหักใจหลบสายตาที่เชิญชวนของหญิงสาวชาวฉิน หันกายหมายจากไป ในกลุ่มคนพลันบังเกิดความปั่นป่วนขึ้นมา ที่แท้ชายฉกรรจ์หลายคนไล่ทุบตีเด็กหนุ่มคนหนึ่ง ยังมีหญิงสาวอีกนางหนึ่งคล้ายเป็นน้องสาวหรือภรรยาของเขา คิดขัดขวางเหล่าชายฉกรรจ์ที่ดุร้าย กลับถูกผลักไสล้มลงกับพื้น เด็กหนุ่มนั้นมีฝีมือเข้มแข็ง แม้ตกเป็นเบี้ยล่าง ยังไม่ล้มกลิ้งลงกับพื้น กัดฟันสู้พลางถอยร่นพลาง

ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งพานคว้าไม้คานจากแผงลอยด้านข้าง หวดใส่ศีรษะเด็กหนุ่มนั้น เซี่ยงเส้าหลงชิงสะอึกเข้าไป ผลักไสชายฉกรรจ์นั้นเซถอยไปหลายก้าว กล่าวว่า “พอแล้ว เรื่องราวยุติแต่เพียงนี้ หากลงไม้ลงมือจนถึงแก่ชีวิต ผู้ใดจะรับผิดชอบ?”

หญิงสาวนั้นฉวยโอกาสโถมเข้ามาสวมกอดเด็กหนุ่มนั้นไว้ ร่ำไห้รำพันว่า “**โจวหลาง** *(คำเรียกชายคนรักแซ่โจว)* ท่านไม่เป็นไรกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า อีกฝ่ายเป็นคู่สามีหนุ่มภรรยาสาว สร้างความรักเวทนากว่าเดิม ชายฉกรรจ์ทั้งเจ็ดแปดคนนั้นล้วนเป็นอันธพาลร้านถิ่น มาตรว่าชนแผงลอยล้มไปหลายแผง ยังไม่มีผู้ใดกล้ากล่าวตำหนิ เห็นมีคนสอดมือเข้ายุ่งเกี่ยวล้วนบันดาลโทสะ แต่เห็นเซี่ยงเส้าหลงร่างสูงใหญ่ ไม่กล้าชะล่าใจ พากันหยิบฉวยมีดบนเขียงไม้คานมาค่อยรายล้อมเข้าหาเซี่ยงเส้าหลง หัวหน้าขบวนนั้นตวาดว่า “เด็กน้อยแปลกหน้านัก คงไม่เคยได้ยินชื่อสิบเสือเสียนหยางมา หากทราบสถานการณ์ก็คุกเข่าโขกศีรษะสามครา หาไม่จะให้เจ้าเห็นดีแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงคร้านที่จะสนใจ หันไปถามคู่สามีหนุ่มภรรยาสาวว่า “น้องเราไม่เป็นไรกระมัง?”

เด็กหนุ่มนั้นไม่ทันตอบคำ ภรรยาสาวของเขาชิงกรีดร้องว่า “ท่านผู้กล้าหาญระวัง”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มอย่างสง่างาม ยื่นมือกลับหลัง ช่วงชิงไม้คานซึ่งหวดมายังท้ายทอย ตวัดเท้าเตะใส่หว่างขาของคนลอบทำร้ายนั้น คนผู้นั้นแผดเสียงร้องออกมา คลายมือจากไม้คานล้มหงายไปด้านหลัง

เซี่ยงเส้าหลงใช้อีกมือหนึ่งยึดจับไม้คาน หวดซ้ายป่ายขวา แยกย้ายหวดถูกชายโครงของชายฉกรรจ์ที่โถมเข้ามาสองคน คนทั้งสองล้วนล้มตัวไปยังสองฟากข้าง แสดงความเจ็บปวดออกทางใบหน้า ชายฉกรรจ์ที่หลงเหลือแตกตื่นตะลึงลาน ไหนเลยกล้าลงมืออีก ประคับประคองผู้บาดเจ็บล่าถอยไปอย่างทุลักทุเล

เซี่ยงเส้าหลงยังมีงานต้องกระทำ ไม่อาจรั้งอยู่นาน ล้วงเงินซึ่งเพียงพอกับการซื้อม้าหลายตัวจากอกเสื้อพวงหนึ่ง ยื่นส่งให้แก่เด็กหนุ่มนั้นกล่าวว่า “ไปหาหมอรักษาอาการบาดเจ็บ แล้วรีบไปจากที่นี้เถอะ”

เด็กหนุ่มนั้นกลับกล่าวว่า “ท่านผู้กล้าหาญช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้แล้ว เราโจวเหลียงไหนเลยรับเงินทองจากท่านผู้กล้าหาญได้อีก?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า “หากพวกเราเปลี่ยนสถานะที่เป็นอยู่ ท่านมีเงินทองติดตัว ใช่จะทำเช่นนี้หรือไม่?”

เด็กหนุ่มนั้นผงกศีรษะยืนยัน เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “นั่นก็ใช่แล้ว” ยัดเงินไปในมืออีกฝ่าย หัวร่อพลางจากไป

ที่ด้านหลังพลันบังเกิดเสียงร้องบอกให้ช้าก่อน เซี่ยงเส้าหลงหันกายไป เห็นชายฉกรรจ์สวมเสื้อผ้าสดใส สะพายกระบี่ที่หว่างเอว ลักษณะคล้ายนักบู๊ประจำตระกูลผู้หนึ่งไล่ตามมา กล่าวว่า “เมื่อครู่คุณหนูบ้านเราพอดีผ่านมา เห็นการกระทำของท่านรู้สึกชื่นชมยิ่ง ขอเชิญท่านไปพบปะสักครา”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ ปฏิเสธอย่างนุ่มนวลว่า “ข้าพเจ้ามีนิสัยพยศดื้อดึง ชมชอบใช้ชีวิตเช่นกระเรียนกลางไพร โปรดเรียนต่อคุณหนูท่านว่า ขอบพระคุณที่ชื่นชม”

กล่าวจบพลิ้วกายจากไป ทอดทิ้งให้คนผู้นั้นทบทวนคำ “กระเรียนกลางไพร” ที่แปลกหูอยู่หลายเที่ยว

ถูเซียนพอพบหน้าเซี่ยงเส้าหลง ก็ชักนำอีกฝ่ายไปยังบ้านเรือนราษฎร ซึ่งอยู่ละแวกเชิงสะพานหลังหนึ่ง กล่าวว่า "นี่เป็นสถานที่พบปะของพวกเรา ภายหลังหากมีเรื่องสำคัญให้มายังที่นี้"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าถูเซียนละเอียดรอบคอบ ย่อมมีวิธีกลบเกลื่อนมิให้ผู้คนเพ่งเล็งสงสัยบ้านหลังนี้ เมื่อนั่งเรียบร้อยจึงกล่าว "ระหว่างนี้หลี่ปู้เหว่ยมีท่าทีต่อท่านถูอย่างไร?"

ถูเซียนกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "มีเรื่องมากหลายที่มันยังต้องพึ่งพาเรา เช่นหญิงสาวชาวเอี้ยนขบวนนี้ เป็นเรารีดเร้นจากไท่จื่อตันแห่งรัฐเอี้ยน กล่าวไปน่าหัวร่อ ไท่จื่อตันความจริงคิดประจบเอาใจผู้มีอำนาจในรัฐฉิน บังเอิญถูกหลี่ปู้เหว่ยล่วงรู้ จึงบอกเป็นนัยต่อเรา เราก็ดำเนินการให้แก่มัน"

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนหัวร่อออกมา หวนนึกถึงภายหน้าไท่จื่อตันใช้ให้จิงเคอมาลอบสังหารเสี่ยวผาน ซึ่งอีกนัยหนึ่งจิ๋นซีฮ่องเต้ สุดท้ายปฏิบัติการล้มเหลว กลายเป็นคนสิ้นชาติ รู้สึกว่าไท่จื่อตันเพียงเป็นตัวหนอนที่น่าสมเพชตัวหนึ่ง แน่นอน ตอนนี้ไท่จื่อตันไม่ทราบว่าตัวเองมีวาระสุดท้ายที่อเนจอนาถปานนั้น

ถูเซียนลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลงกล่าวว่า "มีข่าวของเยี่ยถันแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงตื่นจากห้วงความคิด รีบถามว่า "พี่เสี้ยวอยู่ที่ใด?"

ถูเซียนกล่าวว่า "เยี่ยถันปลอมชื่อเปลี่ยนแซ่ ฝากกายอยู่ในตึกของขุนนางใหญ่รัฐหานนามหนันเหลียงจวิน เราใช้คนส่งทองคำห้าสิบตำลึงไปให้แก่เขาแล้ว ทั้งนี้เพราะรัฐหานมิใช่สถานที่พึงอาศัยอยู่นาน"

เซี่ยงเส้าหลงเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า "หากทัพฉินบุกไปทางตะวันออก เป้าหมายจะเป็นรัฐจ้าว วุ่ย หาน ในจำนวนนี้รัฐหานง่อนแง่นที่สุด ไม่มีปัญญาต่อสู้แข็งขืนได้"

ถูเซียนยิ้มพลางกล่าวว่า "รัฐหานแม้อ่อนแอ แต่ไม่ถึงกับไม่มีเรี่ยวแรงตอบโต้ ท่านคงทราบเรื่องของเจิ้นกว๋อแล้วกระมัง?"

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดแล้วค่อยนึกออกว่า เจิ้นกว๋อเป็นนายช่างชลประทานจากรัฐหาน เตรียมขุดคลองใหญ่เชื่อมแม่น้ำจิ้งสุ่ยกับลั่วสุ่ย

ให้แก่รัฐฉิน จึงกล่าว “มีปัญหาอันใดหรือ?”

ถูเซียนกล่าวว่า “เรารู้จักเจิ้นกว๋อผู้นี้ เนื่องจากเจ้ารัฐหานมีพระคุณต่อมัน จึงจงรักภักดีต่อรัฐหานไม่เสื่อมคลาย ต่อมามันเดินทางมาขอพบหลี่ปู้เหว่ย เสนอโครงการขุดคลองใหญ่ จาระไนคุณประโยชน์นานัปการ ม่อเอ้าเห็นว่านี่เป็นโอกาสเพิ่มพูนอำนาจแก่หลี่ปู้เหว่ย จึงให้การสนับสนุนค่อยกำหนดแผนการที่เรียกว่าคลองขุดเจิ้นกว๋อขึ้น”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “อย่างนั้นสมควรเป็นผลดีต่อหลี่ปู้เหว่ยจึงถูกต้อง”

ถูเซียนแยกแยะว่า “อาจบางทีเป็นผลดีต่อหลี่ปู้เหว่ยและชาวฉิน แต่จะส่งผลกระทบต่อแผนการบุกรัฐต่างๆ ทางทิศตะวันออก ทั้งนี้เพราะคลองขุดขนาดใหญ่เช่นนั้น ต้องระดมแรงงานนับร้อยหมื่น ใช้เวลาขุดแปดปีสิบปี เมื่อเป็นเช่นนี้ทัพฉินไหนเลยมีกำลังบุกรัฐอื่นได้ ท่านว่าแผนของเจิ้นกว๋อลึกซึ้งหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล แต่ว่าเขาแม้มาจากหน่วยรบพิเศษ หากทว่าไม่นิยมทำสงคราม เห็นว่าก่อนที่เสี่ยวผานจะออกว่าราชการด้วยพระองค์เอง ทั้งหมดพักรบไว้ ถือว่าเป็นเรื่องดี จึงกล่าวว่า “ท่านถูนัดพบกับข้าพเจ้า เพราะเรื่องสองประการนี้กระมัง?”

ถูเซียนกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ย่อมไม่เพียงเพราะเรื่องเล็กน้อยเหล่านี้ หลี่ปู้เหว่ยวางแผนว่า ในงานล่าสัตว์ซึ่งกำหนดจัดขึ้นเป็นเวลาสามวัน จะหาทางกำจัดฆ่าท่าน การหายสาบสูญของอูถิงเหว่ย สร้างความตื่นตัวแก่มัน เห็นว่าไม่มีทางร่วมงานกับท่าน นอกจากท่านยินยอมเป็นบุตรเขยของมัน ไม่เช่นนั้นหลี่ปู้เหว่ยจะไม่ปล่อยให้ศัตรูสำคัญเช่นท่านมีชีวิตอยู่ในโลกสืบไป”

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *‘หวาดเสียว’* ในใจ ที่แท้พฤติการณ์ที่หลี่ปู้เหว่ยยกสตรีชาวเอี้ยนให้ ทั้งปรับความเข้าใจกับเขา เพียงเป็นการปลอบใจเขา คลายการระวังป้องกัน ตัวเองแทบหลงกลแล้ว ยามนั้นฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ช่างประจวบเหมาะนัก ข้าพเจ้าก็คิดฉวยโอกาสที่

ออกล่าสัตว์ กำจัดฆ่าม่อเอ้านั้น”

ถูเซียนยิ้มพลางกล่าวว่า “เราทราบแต่แรกว่าท่านไม่ปล่อยให้หลี่ปู้เหว่ยจัดการข้างเดียว เส้าหลงเลือกเป้าหมายได้ถูกต้อง หากกำจัดคนผู้นี้ไป เท่ากับตัดแขนของหลี่ปู้เหว่ยไปข้างหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงอดถามมิได้ว่า “ท่านถูสืบทราบความลับเหล่านี้ได้อย่างไร?”

ถูเซียนกล่าวอย่างภาคภูมิว่า “หลี่ปู้เหว่ยยังมอบหมายเรื่องราวให้เรากระทำ มิหนำซ้ำมันคาดไม่ถึงว่าเราล่วงรู้ความจริงของแผนซุ่มจู่โจมที่ดงสนแดง ดังนั้นเราจึงพบเห็นความลับของพวกมัน”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า “หากล่วงรู้วิธีการที่พวกมันคิดจัดการกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็สามารถดำเนินแผนซ้อนแผนแล้ว”

ถูเซียนสั่นศีรษะกล่าวว่า “เรื่องนี้อยู่ในความรับผิดชอบของม่อเอ้ากับก่วนตงแส ยากล่วงรู้รายละเอียดได้ ผู้ที่คิดใคร่ฆ่าท่านที่สุดคือก่วนตงแส หนึ่งนั้นมันคิดแทนที่ท่าน สอง มันไม่ต้องการให้หลี่เหนียงหยงผู้เป็นนางในดวงใจของมันแต่งกับท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “ก่วนตงแสคิดมากไปแล้ว ท่านสมควรดูออกว่า เมื่อคืนคุณหนูหลี่แสดงท่าทีที่แค้นข้าพเจ้าจับใจ”

ถูเซียนยิ้มพลางกล่าวว่า “ความในใจของสตรีช่างประหลาดนัก ตอนแรกนางไม่ยอมแต่งงานกับท่าน แต่ท่านปฏิเสธข้อเสนอของหลี่ปู้เหว่ย นางกลับประเมินค่าของท่านใหม่ ไม่ว่ารักก็ดี แค้นก็ดี ไม่ยอมรับนับถือก็ดี สรุปแล้วท่าทีที่มีต่อท่านแปรเปลี่ยนไป การร่ายรำกระบี่เมื่อคืน เป็นนางร้องขอต่อหลี่ปู้เหว่ยเอง คาดว่าต้องการแสดงออกต่อท่านว่านางงามเฉิดฉันเพียงไหน ให้ท่านนึกสำนึกเสียใจ”

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบขุ่นเคืองหรือขบขัน เพียงกล่าวว่า “หากให้ข้าพเจ้าแต่งงานกับธิดาของศัตรู ต่อให้ฆ่าผู้น้องก็ทำไม่ได้”

ถูเซียนยิ้มพลางกล่าวว่า “หลี่เหนียงหยงถือเป็นแก้วตาดวงใจของหลี่ปู้เหว่ย หากมิใช่รัชทายาทอาจเป็นบุตรชายของมัน มันคงยกนาง

เป็นพระสนมของรัชทายาทแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ ในโลกมีแต่เขากับเถิงอี้และอูถิงฟางที่ล่วงรู้ศักดิ์ฐานะที่แท้จริงของเสี่ยวผาน

เซี่ยงเส้าหลงกลับเข้าตึกบัญชาการทหารม้า ได้รับแจ้งว่ารัชทายาทมีรับสั่งให้เข้าเฝ้า จึงรีบเดินทางเข้าวัง

เสี่ยวผานทรงหารือข้อราชการกับหลี่ซือ ซึ่งสวมใส่เครื่องแบบขุนนางฉางลี่ เมื่อเซี่ยงเส้าหลงมาถึง พระองค์ชิงรับสั่งว่า “คำพูดของท่านเกิดผลสะท้อนต่อเล่าไอ่จริงๆ เช้าวันนี้พระมารดาเรียกตัวข้าพเจ้าไปบอกว่าเจ้าผู้นี้เป็นบุคคลที่หายากยิ่ง รับสั่งถามว่ามีตำแหน่งใดที่เหมาะสมกับมัน เจ้าผู้นี้เป็นขุนนางฝ่ายในไม่กี่วัน ก็ไม่พอใจสภาพที่เป็นอยู่ ข้าพเจ้ากำลังหารือกับหลี่ซือว่า สมควรจัดสรรตำแหน่งแก่มันอย่างไรดี”

หลี่ซือกล่าวว่า “ทางที่ดีให้จัดสรรตำแหน่งใหญ่โตแก่มัน จนสะกิดความริษยาแก่หลี่ปู้เหว่ย ออกปากคัดค้าน ตอกย้ำให้เล่าไอ่คิดทรยศต่อหลี่ปู้เหว่ย”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ไม่ทราบมีตำแหน่งสำหรับขุนนางขันทีและมีอำนาจสามารถขัดแย้งกับหลี่ปู้เหว่ยหรือคนของมันใดหรือไม่?”

หลี่ซือบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า “ไยไม่เลื่อนมันเป็นขุนนาง**เน่ยสื่อ** *(ขุนนางบันทึกฝ่ายใน)* ตำแหน่งนี้เป็นตัวกลางติดต่อระหว่างวังหลวงกับหน่วยทหารม้าและทหารราบ หนังสือและคำสั่งทั้งสองทางต้องผ่านการตรวจทานจากขุนนางเน่ยสื่อ แล้วค่อยนำเสนอต่อรัชทายาทถือว่ามีอำนาจไม่น้อย”

เสี่ยวผานขมวดพระขนงตรัสว่า “แต่ตำแหน่งนี้เป็นของเถิงเซิ่ง คนผู้นี้มีคุณวุฒิสูงส่ง ได้รับการยกย่องจากกองทัพ หากแตะต้องโยกย้ายเกรงว่าจะเกิดเสียงคัดค้านจากทางกองทัพ”

หลี่ซือกล่าวว่า “รัชทายาทสามารถใช้วิธีสับเปลี่ยนตำแหน่งเป็นการปลอบใจเถิงเซิ่ง”

เสี่ยวผานตรัสว่า "ตอนนี้ตำแหน่งสำคัญภายในวัง ถือว่าหัวหน้าทหารองครักษ์อยู่อันดับแรก ซึ่งเป็นของชางผิงจวินสองพี่น้อง ถัดมาคือขุนนางฉางลี่ของท่านหลี่ มีหน้าที่พิจารณาหนังสือกราบทูลทั้งหมด ถัดจากนั้นคือขุนนางเน่ยสื่อ รองลงไปเป็นขุนนางพิธีการ ขุนนางดูแลงานเลี้ยง ล้วนลดหลั่นไปหลายขั้น ข้าพเจ้านึกไม่ออกว่ามีตำแหน่งใดที่สร้างความพึงพอใจแก่เถิงเซิ่งได้"

เซี่ยงเส้าหลงความจริงไม่มีความรู้เกี่ยวกับตำแหน่งหน้าที่ภายในวังดีที่รับฟังถึงตอนนี้ พลันนึกถึงเปาบุ้นจิ้นรั้งตำแหน่ง**เว่ยสื่อ** *(มหาอำมาตย์)* ในรัชสมัยซ้องเหยินจงฮ่องเต้ พลันบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า "เมื่อมี**เน่ยสื่อ** *(ขุนนางบันทึกฝ่ายใน)* ย่อมสมควรมี**ไหว้สื่อ** *(ขุนนางบันทึกฝ่ายนอก)* ตำแหน่งใหม่นี้ทำหน้าที่เป็นหูเป็นตาเจ้าแห่งรัฐ คอยสอดส่องแว่นแคว้นต่างๆ หากพบว่าผู้ใดบกพร่อง สามารถรายงานโดยตรงต่อรัชทายาท คาดว่าเถิงเซิ่งคงพึงพอใจ"

เสี่ยวผานรับสั่งด้วยความยินดีว่า "ตกลงตามนี้ เรื่องนี้ต้องได้รับการสนับสนุนจากพระมารดาแน่นอน ส่วนหลี่ปู้เหว่ยยากที่จะคัดค้าน แต่หากมันอิดเอื้อนก็ยิ่งดี"

หลี่ซือชมเชยว่า "ท่านเซี่ยงมีความคิดที่ปราดเปรียว เรานับถือเลื่อมใสนัก"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอีกว่า "ทางที่ดีให้เจียดพื้นที่ภายในวัง ตั้งที่ทำการขุนนาง ยกให้แก่เล่าไอ่ มันจะได้ซ่องสุมกำลัง เพื่อประชันขันแข่งกับหลี่ปู้เหว่ย"

เสี่ยวผานทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า "อย่างนั้นมิสู้ตั้งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับทำเนียบเสนาบดีหลังใหม่ จะได้ประกวดประชันอย่างเต็มที่"

คนทั้งสามสบตากันวูบ อดหัวร่อดังๆ ออกมามิได้ คราครั้งนี้หลี่ปู้เหว่ยนับว่าหาเรื่องใส่ตัวเอง เขาจัดส่งเล่าไอ่มาครอบงำจีไทเฮา หาทราบไม่ว่ามิเพียงทำให้จีไทเฮา "เปลี่ยนพระทัย" จากเซี่ยงเส้าหลง ทั้งยังเพาะสร้างคู่แข่งคนใหม่ขึ้น

ยามนั้นขุนนางฝ่ายในเข้ามากราบทูลว่า พระอาจารย์ฉินมาถึงรอคอยอยู่ห้องด้านนอก

เสี่ยวผานมีพระพักตร์ยินดี รับสั่งให้หลี่ซือไปดำเนินการตามที่ตกลงไว้ รอจนหลี่ซือทูลลาออกไป ค่อยตรัสเบาๆ ต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า "ไม่ทราบเพราะเหตุใด นับตั้งแต่พระบิดาสวรรคต ข้าพเจ้าชมชอบพบกับพระอาจารย์ฉินเป็นคนพิเศษ เมื่อเห็นหน้านาง จิตใจจะสงบเป็นสุข บางครั้งถูกนางดุว่า ก็ปลอดโปร่งใจอย่างบอกไม่ถูก" ทรงลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง ตรัสว่า "นอกจากท่านกับพระอาจารย์ฉินแล้ว ไม่มีผู้ใดดุว่าข้าพเจ้า พระบิดาผู้วายชนม์กับพระมารดาไม่เคยดุด่าข้าพเจ้ามาก่อน"

เซี่ยงเส้าหลงอดโอบพระอังสาของเสี่ยวผานมิได้ ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า "เด็กเอย ทั้งนี้เพราะท่านต้องการมีมารดาที่ควรแก่การเคารพเช่นหนีฮูหยินคนหนึ่ง"

พระวรกายเสี่ยวผานสั่นสะท้าน พระเนตรแดงก่ำ ทรงแอบอิงกับอ้อมอกเซี่ยงเส้าหลงราวกับเด็กน้อยที่ต้องการการปกป้องจากบิดา

เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจความรู้สึกของเสี่ยวผาน นับตั้งแต่เด็กหนุ่มผู้นี้สวมบทบาทของอิ๋งเจิ้ง ทรงยึดถือพระบิดาพระมารดาเป็นบิดามารดาของตัวเอง โดยเฉพาะทรงผูกพันกับจีไทเฮาเป็นพิเศษ แต่การสวรรคตของจวงเซียงอ๋อง ทำลายความฝันของเสี่ยวผานไป จีไทเฮาทรงคำนึงถึงความสุขเฉพาะหน้า ทั้งที่ล่วงรู้สาเหตุการสิ้นพระชนม์ของจวงเซียงอ๋องก็ไม่ยอมแตกหักกับหลี่ปู้เหว่ย บวกกับการสอดแทรกเข้ามาของเล่าไอ่ทำให้เสี่ยวผานทรงทราบว่า จีไทเฮาไม่อาจแทนที่หนีฮูหยินผู้เที่ยงธรรมได้ เพราะเหตุนี้ฉินชิงกลายเป็นที่พึ่งทางใจแทนมารดาผู้ให้กำเนิดของเสี่ยวผานไป

เซี่ยงเส้าหลงพอนึกถึงหนีฮูหยิน พลอยปวดร้าวใจเช่นกัน กล่าวเบาๆ ว่า "รอจนจิตใจสงบลง ค่อยออกไปเล่าเรียนหนังสือเถอะ"

เสี่ยวผานฝืนพระทัยผงกพระเศียรรับ เซี่ยงเส้าหลงคลายมือจากการโอบพระอังสาเสี่ยวผาน ล่าถอยออกไป

แค้นที่ต้องล้าง

สิบแปดองครักษ์เหล็กอารักขาเซี่ยงเส้าหลง ควบม้าตามเส้นทางที่ทอดสู่ประตูวังชั้นนอก พอดีสวนทางกับชางผิงจวิน ชางผิงจวินฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงมาด้านข้าง กล่าวเบาๆ ว่า "สตรีชาวเอี้ยนวิเศษแท้"

เซี่ยงเส้าหลงได้แต่รับคำอย่างคลุมเครือ ชางผิงจวินมีนิสัยอยากรู้ซักไซ้ว่า "คุณหนูสามของท่านเสนาบดีหลี่มีรูปโฉมงดงาม ทั้งยังมีเพลงกระบี่เลิศล้ำ เช้าวันนี้ข้าพเจ้าตื่นขึ้นมา ห้วงสมองยังประทับแต่องค์เอวราวงูน้ำของนาง ใช่แล้ว นางกับท่านมีความสัมพันธ์ใด นางจู่โจมหลอกล่อเพื่อทดสอบปฏิกิริยาของท่านกระมัง?"

เซี่ยงเส้าหลงคล้ายกลับไปสู่ช่วงเวลาที่อยู่ร่วมกับผองเพื่อนในหน่วยรบพิเศษของศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ซึ่งสนทนาถึงแต่เรื่องของสตรีและนินทาผู้บังคับบัญชา ยามนั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า "นี่คงเรียกว่าต้นไม้ใหญ่เผชิญลมแรง"

ชางผิงจวินหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "กล่าวประเสริฐ ยากนักที่ท่านมีถ้อยคำใหม่ๆ อยู่เสมอ น้องสาวผู้ดุร้ายของข้าพเจ้าพอทราบว่าพวกเราคุ้นเคยกับท่าน ก็รบเร้าพวกเราคร่ากุมท่านไปให้นางผ่านตาดู"

เซี่ยงเส้าหลงสมองพองโตขึ้นมา กล่าวว่า "รอไว้โอกาสหน้าได้หรือไม่? ท่านก็ทราบว่าระหว่างนี้ข้าพเจ้าวุ่นวายยิ่ง"

ชางผิงจวินกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ท่านไม่อาจหนีรอดจากเงื้อมมือ

นางหรอก ในงานล่าสัตว์ที่จะมาถึงนี้ นางบอกว่าจะให้ท่านเห็นดีแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “นางก็เข้าร่วมการล่าสัตว์หรือ?”

ชางผิงจวินกล่าวว่า “นั่นเป็นวันสำคัญของนาง เมื่อถึงเวลานางจะทุ่มกำลังทหารหญิงออกมา ไม่ทราบร้ายกาจเพียงไหน”

เซี่ยงเส้าหลงทวนคำ *“ทหารหญิง”* ชางผิงจวินทอดถอนใจกล่าวว่า “นั่นเป็นกองกำลังที่จัดตั้งโดยเหล่าหญิงสาวที่ดุร้ายเอาเรื่อง ปรกติชอบไปท้าประลองกับบุรุษที่มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม แม้แต่หวังเจี่ยนก็ถูกพวกนางพัวพันจนศีรษะพองโต”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจอยู่บ้าง ชางผิงจวินกล่าวสืบต่อ “วันพรุ่งนี้อันกู่ซีจะออกเดินทางไปรับตำแหน่งแม่ทัพเฝ้าด่านหันกู่กวน คืนนี้เราสองพี่น้องจะเลี้ยงส่งเขา ท่านไปร่วมงานด้วย จะได้ถือโอกาสรู้จักกับจิ่งหยิง”

เซี่ยงเส้าหลงหนึ่งนั้นเห็นว่าชางผิงจวินไม่วางก้ามเขื่องโข ทั้งมีอายุไล่เลี่ยกัน สอง ตนเองสมควรไปส่งอันกู่ซีด้วย จึงตอบตกลง ชางผิงจวินค่อยปลีกตัวจากไป

เซี่ยงเส้าหลงเดินทางกลับตึกบัญชาการฝ่ายทหารม้า ก็เผชิญกับจิงจวิ้น จิงจวิ้นชิงกล่าวว่า “มีเรื่องสามประการคิดบอกต่อพี่สาม”

จากนั้นอ้าปากหาวออกมา เซี่ยงเส้าหลงถลึงตาใส่ กล่าวว่า “เมื่อคืนวุ่นวายตลอดคืนหรือ?”

จิงจวิ้นกล่าวอย่างขึงขังว่า “ข้าพเจ้าทำตามคำสั่งพี่สาม ใช้เวลาครึ่งคืนปลอบสตรีชาวเอี้ยน ครึ่งคืนหลังค่อยดีต่อนาง ย่อมง่วงเหงาอยู่บ้าง”

เซี่ยงเส้าหลงแม้ขุ่นเคือง แต่ก็ไม่อาจกล่าวกระไรได้ พานกล่าวว่า “รีบบอกมาว่าเป็นเรื่องสามประการใด?”

จิงจวิ้นกล่าวว่า “เรื่องแรกคือพี่สะใภ้ทั้งสามบอกว่า หากท่านปลีกเวลาได้ ให้ไปรับประทานอาหารเที่ยงกับพวกนางที่ตึกตระกูลฉิน ข้าพเจ้าเห็นว่าทางที่ดีคืนนี้ท่านไปค้างคืนกับพวกนางด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงดุว่า “จวิ้นน้อยไฉนปากมากเป็นพิเศษ?”

จิงจวิ้นกล่าวว่า “จวิ้นน้อยมิกล้า แต่หลายวันนี้พี่สามมีรอยยิ้มมากกว่าเดิม จึงอดมองดูมิได้”

เอ่ยถึงตอนท้ายต้องก้มศีรษะลง เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกถึงน้ำใจไมตรีฉันพี่น้อง ต้องยกมือโอบไหล่อีกฝ่ายไว้ อาจบางทีการสวรรคตของจวงเซียงอ๋อง กระตุ้นความคิดต่อสู้ของเขาขึ้น ดังนั้นสลัดลืมเลือนความปวดร้าวอันเนื่องมาจากการตายของกงจู้สามและพวกไป ถึงอย่างไรนั่นเป็นเรื่องเมื่อหนึ่งปีก่อนแล้ว

จิงจวิ้นกล่าวอีกว่า “อีกสองเรื่องคือ หลงหยางจวินรอท่านอยู่ที่ห้องโถง และเถียนตานใช้คนมาเชิญท่านไปยังที่พักของเขา”

เซี่ยงเส้าหลงสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ เถียนตานไฉนต้องการพบเขา?

ก่อนอื่นเซี่ยงเส้าหลงไปพบหลงหยางจวินที่ห้องโถง หลงหยางจวินแสดงความยินดีที่เซี่ยงเส้าหลงรับตำแหน่งผู้บัญชาการทหารม้า และแจ้งให้ทราบว่าเขากำหนดเดินทางกลับรัฐวุ่ยในวันพรุ่งนี้ ที่แท้หลงหยางจวินดูออกว่า หลี่ปู้เหว่ยคิดผูกสัมพันธ์กับรัฐฉีและรัฐฉู่ เพื่อบุกโจมตีรัฐจ้าววุ่ย หาน ดังนั้นเขาไม่คิดจับเจ่าอยู่ในนครเสียนหยางสืบไป

เซี่ยงเส้าหลงบอกความจริงต่ออีกฝ่ายว่า รัฐฉินเตรียมขุดคลองเชื่อมแม่น้ำจิ้งสุ่ยกับลั่วสุ่ย ดังนั้นในแปดปีสิบปีนี้ รัฐฉินคงไม่ยกทัพรุกรานรัฐอื่น

หลงหยางจวินยินดียิ่ง และบอกความลับต่อเซี่ยงเส้าหลงเรื่องหนึ่งเป็นการตอบแทน กล่าวคือผังน่วนเป็นชู้รักคนใหม่ของจิงฮองเฮา ระหว่างนี้ผังน่วนมีการติดต่อกับเกาหลิงจวินแห่งรัฐฉิน เซี่ยงเส้าหลงคงคาดเดาออกว่าเป็นเรื่องราวใด เกาหลิงจวินคืออิ๋งจื่อซี ซึ่งสูญเสียโอกาสขึ้นครองบัลลังก์ให้แก่จวงเซียงอ๋อง ดังนั้นไม่ยอมรับนับถือตลอดมา คิดไม่ถึงกลับสมคบคิดกับตัวแทนรัฐจ้าว

การเมืองเป็นเรื่องราวที่สลับซับซ้อนและดำมืดเช่นนี้เอง มีทั้งการต่อสู้อย่างเปิดเผย และการช่วงชิงอย่างลับๆ ต่างฝ่ายต่างดำเนิน

แผนอุบาย ก่อนจะถึงช่วงสุดท้าย ไม่ทราบผู้ใดตกตาย

มาตรว่าเซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้ประวัติศาสตร์ของยุคเลียดก๊ก แต่การช่วงชิงระหว่างบุคคล ไม่ทราบลงเอยอย่างไร เช่นเดียวกับที่เขาไม่อาจคาดการณ์ว่า ตัวเองต้องจบชีวิตภายใต้เงื้อมมือของหลี่ปู้เหว่ยหรือไม่

สุดท้ายเซี่ยงเส้าหลงบอกว่าเถียนตานเชิญเขาไปพบ หลงหยางจวินจึงกล่าวคำอำลา เซี่ยงเส้าหลงก็นำสิบแปดองครักษ์เหล็กเดินทางไปพบเถียนตาน

เถียนตานถูกจัดให้พักอยู่ที่ตึกรับรองอาคันตุกะของรัฐฉิน ซึ่งจัดเวรยามรักษาการณ์อย่างเข้มงวด คนสนิทของเถียนตานนามตันฉู่ออกมาต้อนรับ ชักนำเซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่ห้องโถงชั้นใน

เถียนตานกำลังดีดพิณโบราณ เสียงพิณคล้ายสายน้ำรี่ไหลปกคลุมทั่วห้องโถงชั้นใน สองพี่น้องตระกูลหลิวที่เป็นองครักษ์คู่ใจ จับจ้องมองเซี่ยงเส้าหลงโดยไม่คลาดคลา ตันฉู่ถอยกายไปสองก้าว แต่หาได้ออกจากห้องไม่

เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่าผิดท่า แต่ต่อให้เถียนตานบังอาจเพียงไหนคงไม่กล้าลอบทำร้ายเขาในนครเสียนหยาง หากทว่าเถียนตานได้รับคำสั่งหลี่ปู้เหว่ยให้ฆ่าเขา เขากับสิบแปดองครักษ์คงไม่มีชีวิตรอดจากไปได้

เถียนตานพลันหยุดชะงักการดีดพิณ หัวร่อดังๆ ทักทายว่า "ผู้งดงามงายอาชาจากมาสบายดี?"

เซี่ยงเส้าหลงทราบแต่แรกว่าไม่อาจปิดบังความจริงต่ออีกฝ่ายหนึ่ง แต่ก็ทราบว่าเถียนตานยังไม่แน่ใจ จึงจงใจทักทายเช่นนี้ ไม่ว่าหลี่ปู้เหว่ยกับเถียนตานสนิทสนมปานใด หลี่ปู้เหว่ยคงไม่โง่เขลาถึงขั้นบอกความลับนี้ต่ออีกฝ่าย ทั้งนี้เพราะนี่เป็นแผนการของหลี่ปู้เหว่ย เป็นเหตุให้เถียนตานยึดครองรัฐจ้าวไม่สำเร็จ ต้องหลบหนีออกจากนครหานตานอย่างทุลักทุเล

ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงแสร้งกล่าวอย่างงุนงงว่า "ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าท่านเสนาบดีเถียนกล่าวอันใด"

เถียนตานเดินใกล้เข้ามา ค่อยกล่าวว่า “คิดไม่ถึงเซี่ยงเส้าหลงผู้ลือนาม กลับไม่กล้ายอมรับสิ่งที่กระทำไป มาตรว่าท่านสามารถตบตาผู้อื่น แต่ไหนเลยอำพรางเราได้?” มุมปากของเขาปรากฏรอยยิ้มอันลึกล้ำขึ้น โบกมือขวากล่าวว่า “ตอนนี้เราจะให้ท่านเห็นของวิเศษสุดชิ้นหนึ่ง”

ตันฉู่สะอึกเข้ามา ล้วงม้วนภาพเนื้อแพรจากอกเสื้อ คลี่กางออกมา สองพี่น้องตระกูลหลิวเดินมาถึงด้านซ้ายขวาของเซี่ยงเส้าหลง ทำท่าระวังป้องกันเซี่ยงเส้าหลงลงมือทำร้ายคน

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตาไปยังม้วนภาพวาดนั้น ถึงกับมือเท้าเย็นเฉียบคล้ายพลัดตกไปในหล่มน้ำแข็งก็มิปาน

คนในม้วนภาพวาดกลับเป็นสั้งโหย่ว เถียนตานใช้คนวาดได้อย่างละม้ายคล้ายถึงแปดส่วน เพียงแต่แววตาน่าประหลาดอยู่บ้าง กลับทอแววอ่อนแอ ต่างกับนิสัยอันแข็งกร้าวของนาง

เถียนตานแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า “พี่เซี่ยงสมควรทราบว่าสตรีนางนี้เป็นใคร นางกลับกล้ามาลอบสังหารเรา ถูกเราคร่ากุมไว้ ฟังว่านางเคยเป็นฮูหยินของผู้งมงายอาชาต่งควง พี่เซี่ยงยังปฏิเสธว่าไม่ทราบเรื่องหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงมีความรู้สึกว่าไม่ถูกต้อง แต่พอนึกถึงสั้งโหย่วตกไปในเงื้อมมือศัตรู ถึงกับใจว้าวุ่นสับสน ไม่อาจใช้สมองความคิดได้

เถียนตานกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “สตรีอันต่ำต้อยนางหนึ่ง ต่อให้เราส่งมอบนางคืนให้แก่ท่าน ก็หาเป็นไรไม่ ขอเพียงท่านยอมทำงานให้แก่เราเรื่องหนึ่ง สตรีนางนี้จะกลับคืนสู่อ้อมอกของท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงพลันบังเกิดความเศร้าเสียใจชนิดหนึ่งจู่โจมจิตใจอย่างรุนแรง ดูท่าสั้งโหย่วลอบสังหารล้มเหลว ชิงฆ่าตัวตาย ดังนั้นจิตรกรไม่สามารถวาดแววตาของคนตายผู้หนึ่งออกมา

ดวงตาเซี่ยงเส้าหลงทอประกายความแค้นอย่างลึกล้ำ ตวาดว่า “ไม่ต้องกล่าวแล้ว หากเถียนตานท่านสามารถมีชีวิตกลับรัฐฉี ข้าพเจ้าไม่ขอให้ชื่อเซี่ยงเส้าหลงอีกต่อไป”

กล่าวจบ พกพาความแค้นแน่นอกสะบัดหน้าจากไป ปล่อยให้เถียนตานและพวกทั้งสี่ยืนปากอ้าตาค้างกับที่

เซี่ยงเส้าหลงกลับมายังตึกบัญชาการฝ่ายทหารม้า แจ้งข่าวร้ายของสั้งโหย่วต่อเถิงอี้ เถิงอี้ต้องตะลึงลานกับที่

ระหว่างที่สั้งโหย่วอยู่ด้วย ไม่มีผู้ใดไม่ปวดเศียรเวียนเกล้า แต่ไม่ทันตั้งแต่นางจากไป ก็ไม่มีผู้ใดไม่คิดถึงนาง มิคาดนางกลับประสบเหตุเภทภัยเช่นนี้

สั้งโหย่วนับเป็นสตรีที่เป็นตัวของตัวเองซึ่งยากพบพานในยุคเสียดก๊ก ทั้งเด็ดเดี่ยวและกล้าหาญ ขอเพียงเป็นเรื่องที่นางคิดกระทำ หากไม่บรรลุจุดหมาย สาบานไม่ยอมเลิกรา นางกลับพลีชีวิตภายใต้อุตมการณ์ของตัวเอง

เซี่ยงเส้าหลงซุกใบหน้ากับฝ่ามือทั้งสอง หลั่งน้ำตาของลูกผู้ชายออกมา แต่หาได้ร่ำไห้ออกเสียงไม่

เถิงอี้ตบไหล่ของอีกฝ่าย กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ผู้ตายล่วงลับไปแล้ว ตอนนี้พวกเราต้องคิดหาวิธีแก้แค้นให้แก่นาง เครือญาติของเราล้วนตายใต้เงื้อมมือเถียนตาน หนี้บัญชีทั้งสองรายนี้จะทวงถามจากมันพร้อมกัน"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยสงบลงบ้าง กล่าวว่า "ข้าพเจ้าพอได้ยินว่านางฆ่าตัวตาย สมองพลันกลับกลายเป็นแจ่มใส ลั่นปากว่าต้องฆ่าเถียนตานให้จงได้"

เถิงอี้กล่าวว่า "ไม่ทราบเถียนตานบอกเรื่องนี้ต่อหลี่ปู้เหว่ยหรือไม่ มีคำกล่าวไว้ *'สองรัฐทำสงคราม ไม่ฆ่าทูตเจรจา'* รัฐฉินคงไม่ปล่อยให้เถียนตานถูกฆ่าในที่นี้"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "ต่อให้รัฐฉินจัดกำลังคุ้มครองส่งเถียนตานเพียงจำกัดที่อาณาจักรรัฐฉิน พอพ้นจากรัฐฉิน จะเป็นโอกาสลงมือของพวกเรา ปัญหาอยู่ที่พวกเราต้องสืบหยั่งขุมกำลังของเถียนตาน ดู

ว่ามีกองกำลังรอรับมันอยู่ที่นอกอาณาจักรรัฐฉินหรือไม่” ขบคิดชั่วขณะแล้วกล่าว “เถียนตานไม่ได้เข้าร่วมการประชุมกำหนดนโยบายรวมประสานแนวดิ่งครั้งล่าสุด เจ้ารัฐจ้าวแค้นมันวางแผนโค่นล้มเจ้ารัฐจ้าวองค์ก่อน รัฐหานก็มีความสัมพันธ์กับจิงฮองเฮาแห่งรัฐจ้าวอย่างแนบแน่น ไม่ยอมอภัยละเว้นมัน ในสภาพเช่นนี้ เถียนตานได้แต่ใช้เส้นทางผ่านรัฐวุ่ยหรือรัฐฉู่ ฝ่ายแรกอยู่ใกล้ แต่ไม่ปลอดภัยเท่ากับฝ่ายหลัง หากข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิด มันต้องจากไปพร้อมกับฝ่ายหลัง”

เถิงอี้กล่าวว่า “หากแม้นระหว่างที่มันอยู่ในรัฐฉิน ได้รับความคุ้มครองทางการทูต พอเดินทางผ่านรัฐฉู่ มีชาวฉู่คอยอารักขา พวกเราไหนเลยมีโอกาสลงมือ?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มอย่างเยือกเย็น กล่าวว่า “เพื่อล้างแค้นให้แก่สั้งโหย่วและญาติภรรยาของพี่รอง ข้าพเจ้าจะจัดการจอมโฉดนี้โดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ ก่อนอื่นข้าพเจ้าจะหาทางบีบบังคับให้หลี่หยวนไปจากนครเสียนหยาง เถียนตานยังไม่บรรลุข้อตกลงกับหลี่ปู้เหว่ย ต้องไม่ไปจากที่นี้”

เถิงอี้ขมวดคิ้วกล่าวว่า “อย่าเพิ่งบอกว่าท่านมีวิธีบีบบังคับหลี่หยวนจากไปหรือไม่ เพียงแต่ท่านทราบได้อย่างไรว่า หลี่ปู้เหว่ยกับเถียนตานยังไม่บรรลุข้อตกลงกัน?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “นี่เพียงเป็นลางสังหรณ์ประการหนึ่ง เมื่อคืนระหว่างงานเลี้ยง ทั้งสองยังซุบซิบหารือกัน บวกกับเถียนตานคิดใช้สั้งโหย่วเป็นเครื่องข่มขู่ให้ข้าพเจ้าทำงานให้แก่มัน จากทั้งหมดนี้แสดงว่ามันยังไม่บรรลุข้อตกลง ตอนนี้พวกเราแยกย้ายออกทำงาน พี่รองตรวจสอบว่าเถียนตานมีคนข้างกายมากน้อยเท่าใด ข้าพเจ้าจะไปหาหลงหยางจวินกับไท่จื่อตัน ไม่แน่ว่ามีผลรับไม่คาดฝัน”

เถิงอี้ทวนคำ *“ไท่จื่อตัน”* เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ในนครเสียนหยางตอนนี้ ไม่มีผู้ใดกังวลสนใจความเป็นความตายของเถียนตานยิ่งกว่าไท่จื่อตัน ไม่ไปหามันจะไปหาผู้ใด?” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเบาๆ ว่า “ใช้คนไปแจ้งต่อจือจื้อว่า วันนี้ข้าพเจ้ายากปลีกตัวไปหาพวกนางได้”

เขาตกลงใจจะปกปิดข่าวการตายของสั่งโหย่วต่อจ้าวจื้อตลอดไป

หลงหยางจวินเห็นเซี่ยงเส้าหลงมาหาเขาถึงที่พัก ย่อมยินดียิ่ง พอทราบเรื่องของสั่งโหย่ว พลอยเสียใจด้วย

หลงหยางจวินสันนิษฐานว่า เถียนตานอาจเพียงต้องการม้าศึกจากตระกูลอูสักพันสองพันตัว เพื่อชดเชยกับการที่รัฐฉีเกิดโรคระบาดเกี่ยวกับม้า ขณะเดียวกันเถียนตานคงไม่กล้าร่วมมือกับหลี่ปู้เหว่ยอย่างวางใจ

จากนั้นหลงหยางจวินเปิดเผยว่า เถียนตานจะกลับรัฐฉีโดยผ่านรัฐฉู่ ซึ่งที่นั้นมีกองกำลังหนึ่งหมื่นนาย นำโดยคนสนิทของเขานามเถียนหยง คอยรอรับอยู่ หากเซี่ยงเส้าหลงคิดลงมือ ต้องกระทำก่อนที่เถียนตานจะไปสมทบกับเถียนหยง

ส่วนคนข้างกายเถียนตานมีประมาณสามร้อยคน และวางกำลังทหารฉีอีกกองหนึ่งอยู่นอกเมือง หากรวมกับคนของหลี่หยวน จะมีกำลังกว่าสามพันนาย ดังนั้นหลงหยางจวินกล่าวเตือนเซี่ยงเส้าหลงอย่าได้ประมาทศัตรูไป

เซี่ยงเส้าหลงบอกว่า เขามีความสามารถอย่างที่เถียนตานคาดไม่ถึงเด็ดขาด จากนั้นกำหนดวิธีการติดต่อกับหลงหยางจวินแล้วกล่าวคำอำลา

เซี่ยงเส้าหลงทิ้งม้ากับองครักษ์เหล็กอยู่ในตึกที่พักของหลงหยางจวิน เดินด้วยเท้าไปยังตึกที่พักของไท่จื่อตันซึ่งอยู่ติดกัน แจ้งชื่อตำแหน่งของตัวเองต่อคนเฝ้าประตู แสดงความจำนงขอพบไท่จื่อตันเพียงชั่วขณะ ไท่จื่อตันพร้อมด้วยผู้ติดตามอีกหลายคนออกมาต้อนรับด้วยตัวเอง

เซี่ยงเส้าหลงปล่อยวางความแค้นที่ไท่จื่อตันใช้ให้ฉีอี้ล่วนซุ่มโจมตีเขาไว้ชั่วคราว น้อมกายคารวะกล่าวว่า “ไท่จื่อสบาย โปรดอภัยที่เซี่ยงเส้าหลงมาคารวะสายไปบ้าง”

ไท่จื่อตันคารวะตอบด้วยท่วงท่างามสง่า กล่าวว่า “ท่านเซี่ยงเป็นคนระบือนาม ข้าพเจ้าคิดทำความรู้จักแต่แรก แต่เกรงว่าท่านเพิ่งรับตำแหน่ง มีภารกิจรัดตัว คิดรออีกสักระยะหนึ่งค่อยไปเยือน ตอนนี้แม่ทัพเซี่ยงมาหา ข้าพเจ้าย่อมยินดีต้อนรับ” พลางเดินเข้ามากุมมือเซี่ยงเส้าหลงไว้ กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “กล่าวตามความสัตย์ ข้าพเจ้าพอทราบข่าวว่ายอดหญิงจี้ตกลงปลงใจร่วมอยู่กับท่าน ในใจนึกอิจฉาแทบตาย”

กล่าวจบหัวร่อฮาฮาออกมา เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อตาม ค่อยทราบว่าเหตุใดจิงเคอยอมขายชีวิตแก่ไท่จื่อตัน ลงมือลอบสังหารจิ๋นซีฮ่องเต้ บุคคลที่ได้รับการจารึกชื่อในประวัติศาสตร์ ล้วนมิใช่ชนชั้นธรรมดา

ไท่จื่อตันแนะนำคนข้างกายต่อเซี่ยงเส้าหลง ในจำนวนนี้มีบุคคลน่าสนใจสามคน

บุคคลแรกเป็นขุนนางต้าฟูนามหลิ่งถิง คนผู้นี้อยู่ในวัยสี่สิบเศษ ใบหน้าซูบสดใส ตาเรียวยาวทอประกายปัญญา รูปร่างสูงโปร่ง มือยาวเท้ายาว สมควรเป็นบุคคลที่กอปรด้วยวิชาบุ๋นและบู๊

บุคคลที่สองเป็นแม่ทัพฉีอี้เจ้อ เพียงฟังจากชื่อแสดงว่าเป็นพี่น้องของฉีอี้ล่วน อยู่ในวัยสามสิบเศษ รูปร่างสันทัด ศีรษะใหญ่เป็นพิเศษ บวกกับท่วงท่าหนักแน่น จนผู้คนมิกล้าดูแคลน

อีกคนหนึ่งเป็นชายหนุ่มรูปงาม เรียกว่าอิ๋วจือ ไท่จื่อตันให้การยกย่องเป็น**เซียนเซิน** *(ท่านผู้ทรงภูมิความรู้)* ดูไปมีอายุมากวัยกว่าไท่จื่อตันเพียงสองสามปีเท่านั้น เซี่ยงเส้าหลงคาดว่าคนผู้นี้คงเป็นมันสมองของไท่จื่อตัน

ไท่จื่อตันชักนำผู้เยือนเข้าห้องโถง เมื่อนั่งเรียบร้อย หญิงงามซึ่งมีรูปโฉมหมดจดกว่าหญิงสาวชาวเอี้ยนที่หลี่ปู้เหว่ยกำนัลให้แก่ทุกคน สองนางยกน้ำชามาต้อนรับ

เซี่ยงเส้าหลงจิบน้ำชาคำหนึ่ง จากนั้นกล่าวตรงๆ ว่า “ข้าพเจ้าคิดหารือลับกับไท่จื่อ”

ไท่จื่อตันงงงันวูบ โบกมือให้หญิงงามทั้งสองนั้นล่าถอยออกไป

จากนั้นกล่าวว่า “คนในที่นี้ล้วนเป็นบุคคลที่ข้าพเจ้าไว้วางใจ ไม่ว่าท่านคิดเอ่ยถึงเรื่องใด ล้วนบอกได้อย่างเต็มที่”

เซี่ยงเส้าหลงนึกชมเชยไท่จื่อตันที่ใช้คนโดยไม่ระแวง ปากกล่าวว่า “ข้าพเจ้าคิดฆ่าเถียนตาน”

ไท่จื่อตันและพวกปากอ้าตาค้าง มีแต่อิ๋วจือยังวางตัวเป็นปรกติดุจเดิม

เซี่ยงเส้าหลงจับตาดูไท่จื่อตัน ไท่จื่อตันตาทอประกายคมกล้าระงับสติแล้วกล่าว “แม่ทัพเซี่ยงมีความคิดเช่นนี้ไม่น่าประหลาด แต่ว่าเหตุใดมาแจ้งต่อข้าพเจ้า?”

เซี่ยงเส้าหลงกวาดกราดสายตาไปยังทุกผู้คน กล่าวอย่างแช่มช้าว่า “ก่อนที่จะอธิบาย เซี่ยงเส้าหลงยินดีไม่เอาความที่ไท่จื่อใช้ให้ฉีอี้ล่วนซุ่มโจมตีข้าพเจ้า จะได้ร่วมมือกันอย่างวางใจ”

คำพูดเหล่านี้ยิ่งน่าตระหนก แม้แต่อิ๋วจือยังหน้าแปรเปลี่ยนไป บุคคลอื่นยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงแล้ว

ตอนนี้ไท่จื่อตันและพวกย่อมทราบว่า ผู้งมงายอาชากับเซี่ยงเส้าหลงเป็นบุคคลเดียวกัน

ภายในห้องโถงปกคลุมด้วยบรรยากาศที่แปลกพิสดารชนิดหนึ่ง ชั่วครู่ให้หลัง ไท่จื่อตันค่อยทอดถอนใจยาว ผุดลุกขึ้นประสานมือคารวะกล่าวว่า “พี่เซี่ยงขออย่าได้ตำหนิ เพราะเพื่อความอยู่รอดของรัฐเรา ข้าพเจ้ากระทำเรื่องราวที่ขัดกับมโนธรรมมากหลาย”

เซี่ยงเส้าหลงรีบลุกขึ้นคารวะตอบ นึกโชคดีที่ไม่ได้เลือกคนผิด หากไท่จื่อตันยืนกรานปฏิเสธว่าไม่เคยซุ่มโจมตีเขา เขาจะไม่สนใจคนผู้นี้อีก

ทั้งสองทรุดนั่งลงใหม่ บรรยากาศค่อยแตกต่างไปจากเมื่อครู่

ดวงตาหลิ่งถิงทอแววชื่นชม ผงกศีรษะกล่าวว่า “ตอนนี้เราค่อยทราบว่า เหตุใดท่านเซี่ยงสามารถบุกตะลุยรัฐจ้าวรัฐวุ่ย เมื่ออยู่ในรัฐฉินก็เผชิญหน้ากับหลี่ปู้เหว่ยได้”

อิ๋วจือกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ท่านเซี่ยงทราบหรือไม่ว่า คิดฆ่า

เถียนตานยังยากเย็นกว่าปีนป่ายขึ้นสวรรค์ ยังมีท่านเซี่ยงเป็นผู้บัญชาการทหารม้ารัฐฉิน มีข้อกริ่งเกรงอยู่บ้าง”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าอีกฝ่ายกำลังหยั่งดูท่าทีของเขา หากเขาเพียงคิดยืมมือชาวเอี้ยนกำจัดเถียนตาน โดยที่ตัวเองซ่อนตัวอยู่เบื้องหลัง คนเหล่านี้คงนึกดูแคลนเขา

ซึ่งความจริงนี่ยังคงเป็นการค้ารายหนึ่ง สำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับเอื้อประโยชน์มากน้อยเท่าใด

เซี่ยงเส้าหลงแจกแจงว่า “ตอนนี้หลี่หยวนสมคบคิดกับเถียนตาน ฝ่ายแรกพึ่งพาหลี่เอียนเอี้ยน ให้กำเนิดรัชทายาทแก่รัฐฉู่ หากเจ้ารัฐฉู่สิ้นบุญ หลี่หยวนคงต้องพึ่งพาชาวฉี จัดการกับชุนเซินจวินซึ่งหยั่งรากฝังลึกอยู่ในรัฐฉู่ ส่วนเถียนตานคิดยืมมือหลี่หยวน หน่วงเหนี่ยวรัฐจ้าววุ่ยและหานไว้ เพื่อที่มันจะได้ขยายอิทธิพลสู่แว่นแคว้นข้างเคียง ดังนั้นหากคิดจัดการกับเถียนตาน ต้องนับรวมหลี่หยวนเข้าไปด้วย”

ไท่จื่อตันระบายลมจากปากยาวๆ กล่าวว่า “ตอนนี้เราค่อยล่วงรู้ความร้ายกาจของพี่เซี่ยง กลับศึกษาสภาพของรัฐต่างๆ โดยกระจ่าง ดังนั้นเราไม่ขอกล่าวมากความ เพียงเรียนถามว่าพี่เซี่ยงจะจัดการกับชาวฉู่อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มอย่างลึกล้ำสุดหยั่งคาด กล่าวว่า “เรื่องของหลี่หยวนปล่อยให้เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้า รับรองว่ามันจะกลับสู่รัฐฉู่ก่อนการล่าสัตว์จะเริ่มขึ้น ทำลายความร่วมมือของคนทั้งสองไป”

ทุกผู้คนรับฟังจนมึนงงสงสัย ฉีอี้เจ้าออดถามมิได้ว่า “ท่านเซี่ยงมีแผนแยบคายอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “อภัยที่ข้าพเจ้าขอปิดบังไว้ แต่เรื่องนี้จะทราบผลภายในสองวัน หากกระทั่งเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ยังทำไม่ได้ ก็ไม่อาจแบกหน้ามาเจรจาแล้ว”

ไท่จื่อตันตัดสินใจกล่าวว่า “ตกลง หากหลี่หยวนกลับรัฐฉู่ไปก่อนการล่าสัตว์จะเริ่มขึ้น พวกเราจะจับมือกัน ไม่ปล่อยให้เถียนตานมีชีวิต

รอดกลับรัฐฉี"

เซี่ยงเส้าหลงรู้ผลการเจรจาแต่แรก รัฐฉีกับเอี้ยนอยู่ติดกัน มีสภาพเฉกเช่นน้ำกับไฟ ทัพเอี้ยนบุกเข้ารัฐฉี แต่ถูกเถียนตานทำลายแตกพ่าย ย่อมแค้นเถียนตานจับใจ หากมีโอกาสกำจัดเถียนตานต้องไม่ปล่อยปละละเว้น

สำหรับกับรัฐเอี้ยน เพียงกริ่งเกรงหลี่หยวน หากกำจัดฆ่าหลี่หยวนด้วย เท่ากับตอแยรัฐฉีรัฐฉู่พร้อมกัน ไม่อาจล้อเล่นได้ ตอนนี้เมื่อตัดหลี่หยวนแห่งรัฐฉู่ออกไป หลังเหตุการณ์สามารถผลักภาระไปที่เซี่ยงเส้าหลง ย่อมยินดีกระทำ

เซี่ยงเส้าหลงจับมือทำสัญญากับไท่จื่อตัน แล้วรีบรุดไปหาลู่กงที่ตึกแม่ทัพ เพื่อผลักดันแผนขั้นต่อไป นับแต่กลับมาจากนครหานตาน เขาเพิ่งตั้งใจดำเนินการเป็นครั้งแรก จนบัดนี้เขาค่อยทราบว่า ตัวเองรักสั้งโหย่วถึงเพียงไหน

เซี่ยงเส้าหลงพอเข้าพบลู่กง ก็ประกาศว่าจะฆ่าเถียนตาน วันนี้เซี่ยงเส้าหลงประกาศเจตนารมณ์เช่นนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า ครั้งแรกกล่าวต่อหน้าเถียนตาน จากนั้นกล่าวกับเถิงอี้ หลงหยางจวิน ไท่จื่อตัน ตอนนี้ยังแจ้งต่อแม่ทัพผู้มีอิทธิพลที่สุดของรัฐฉิน

เซี่ยงเส้าหลงอธิบายว่า นี่เป็นวิธีการเพียงหนึ่งเดียวที่จะช่วยให้รัฐฉินรอดพ้นจากการถูกครอบงำจากหลี่ปู้เหว่ย ตอนนี้หลี่ปู้เหว่ยคิดร่วมมือกับรัฐฉีและรัฐฉู่ เพื่อโดดเดี่ยวรัฐจ้าว วุ่ย หาน และเอี้ยน หากทำสำเร็จ รัฐฉินจะตกเป็นของหลี่ปู้เหว่ย ซึ่งถือเป็นคนจากรัฐอื่น จึงต้องทำลายแผนของหลี่ปู้เหว่ย โดยการตัดแขนขาของอีกฝ่าย ซึ่งจะเริ่มที่เถียนตานก่อน

ลู่กงหวั่นไหวคล้อยตาม เห็นด้วยกับแผนการของเซี่ยงเส้าหลง สร้างความยินดีแก่เซี่ยงเส้าหลงยิ่ง ทราบว่าลู่กงรับปากเช่นนี้ ชีวิตของเถียนตานเท่ากับตกอยู่ในเงื้อมมือเขาครึ่งหนึ่งแล้ว

สองหญิงที่ดุร้าย

เซี่ยงเส้าหลงพอออกจากตึกแม่ทัพ ก็บ่ายโฉมไปยังตึกตระกูลฉิน ดีที่ตึกตระกูลฉินอยู่ใกล้กับวังเสียนหยาง เพียงกั้นด้วยตึกแม่ทัพเชื้อพระวงศ์ยี่สิบกว่าหลัง เพื่อไม่เป็นเป้าหมายสะดุดตา เซี่ยงเส้าหลงใช้ให้สิบแปดองครักษ์เหล็กกลับไปยังตึกบัญชาการฝ่ายทหารม้า ตัวเองก็ถอดชุดเกราะอันหนักอึ้ง สวมชุดนักบู๊ธรรมดาแทน

ยามนี้อาทิตย์เคลื่อนคล้อยสู่ขุนเขาตะวันตกทีละน้อย บนเส้นทางมีผู้คนรถราบางตา เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงสั้งโหย่ว อดบังเกิดความสลดหดหู่มิได้ จำต้องปลุกปลอบตัวเองวิ่งเต้นเพื่อแก้แค้นให้แก่นาง ค่อยระบายความอัดอั้นในอกไปได้

พลันบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ม้าสิบกว่าตัวควบขับสวนทางมา เซี่ยงเส้าหลงเพ่งตามอง ต้องงงงันวูบใหญ่ ที่แท้คนบนหลังม้าเป็นหญิงสาวเยาว์วัย สวมชุดนักบู๊หลากสีหลากสัน ขับเน้นหญิงสาวกลุ่มนี้เป็นเมฆลายหย่อมหนึ่ง พวกนางคล้ายกำลังประลองความเร็วของม้า พบรถล้ำหน้ารถ พบม้าล้ำหน้าม้า ชั่วพริบตาก็มาถึงเบื้องหน้า

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงชางผิงจวินเคยเอ่ยถึงกองทหารหญิง ซึ่งนำโดยอิ๋งหยิงผู้เป็นน้องสาว อดสำรวจมองด้วยความสงสัยอยากรู้มิได้ หญิงสาวบนหลังม้าตัวแรกสวมชุดนักบู๊สีขาว แทรกลวดลายสลับสี มีรูปโฉมงดงามปานเทพธิดา หาด้อยกว่าหลี่เหนียงหยงไม่ ขณะควบขับม้า

ยิ่งแสดงเห็นถึงพลังชีวิตอันสดใส นางมีช่วงขายาวดุจเดียวกับจ้าวจื้อ ด้านความงามสามารถประชันกับอูถิงฟาง ผิวพรรณขาวละลานดั่งจี้เอียนหยาน ช่วงเอวคอดกิ่ว หากทว่าหน้าอกอวบอัด เย้ายวนใจผู้คนยิ่งนัก

เซี่ยงเส้าหลงลอบโห่ร้องชมเชยในใจ รู้สึกว่ากองทหารหญิงที่ร่วมทางด้อยกว่านางมากนัก ที่โดดเด่นที่สุดคือ บนใบหน้านางประดับด้วยรอยยิ้มที่ทั้งภาคภูมิทั้งถือดี ราวกับว่าบุรุษในโลกหล้าเพียงเป็นบังโกลนม้าสำหรับรองรับเท้าของนางเท่านั้น

เซี่ยงเส้าหลงแทบแน่ใจว่าหญิงงามที่สะดุดตานางนี้คืออิ๋งหยิง นางก็เหลือบแลเห็นเขา ตาดำขลับที่สุกใสดุจดวงดาวกลางเวหาหาวพลันกระจ่างจ้าขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงรีบก้มศีรษะลง หลบสายตาของนาง หญิงงามนั้นพลันตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว กองทหารหญิงทั้งสิบห้าคนพากันหยุดม้าโดยพร้อมเพรียง

เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่าผิดท่า เดินก้มศีรษะหมายจากไป แต่อดครุ่นคิดมิได้ หรือว่าทหารหญิงกลุ่มนี้ดุร้ายถึงขั้นรังควานหาเรื่องกับบุรุษกลางถนนด้วย? ความคิดนี้ยังค้างคาอยู่ในห้วงสมอง พลันบังเกิดเสียงลมดังขึ้น หญิงงามนั้นควงแส้ม้าเป็นวงที่เหนือศีรษะ พอสะสมพลังเปี่ยมล้นก็หวดลงยังกลางหลังของเขา

เซี่ยงเส้าหลงบันดาลโทสะ สตรีชาวฉินนางนี้ป่าเถื่อนดุร้ายเกินไป เขามิเพียงไม่มีความแค้นกับนาง ทั้งไม่รู้จักมักคุ้น นางพอพบพานคนก็หวดแส้ใส่ ยามนั้นเขาคำนวณสภาวะแส้เป็นมั่นเหมาะ ยื่นมือตะปบกลับหลัง คว้าจับปลายมือของแส้ไว้

หากฝ่ายตรงข้ามเป็นบุรุษ เซี่ยงเส้าหลงคงออกแรงกระชากดึงคนลงจากหลังม้า ให้แสดงความทุเรศออกมา แต่ฝ่ายตรงข้ามเป็นหญิงสาวแรกรุ่น ความรู้สึกรักหยกถนอมบุปผา ทำให้เขายั้งมือเอาไว้

หญิงงามนั้นอุทานคำหนึ่ง ดึงแส้ม้ากลับโดยแรง เซี่ยงเส้าหลงหมุนตัวกลับ ออกแรงดึงกับนาง ทั้งสองเผชิญหน้ากันอย่างถนัดถนี่

สบสายตากันแน่วนิ่ง เว้นระยะห่างกันหกเชียะ ซึ่งเป็นความยาวของแขนทั้งสองข้างบวกกับแส้ม้า

หญิงสาวที่หลงเหลือตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว กระจายรายล้อมเข้ามาเป็นรูปพัด บีบคั้นเซี่ยงเส้าหลงถึงมุมกำแพง

หญิงงามนั้นยิ้มอย่างพึงพอใจ ใช้อีกมือหนึ่งดึงบังเหียน ม้าคู่ขารู้ใจนางเป็นอย่างดี ก้าวย่างถดถอยไปด้านหลัง เซี่ยงเส้าหลงเห็นเช่นนั้นค่อยคลายมือจากการยึดจับปลายแส้

หญิงสาวเหล่านั้นพากันชักกระบี่ จ่อจี้มายังเซี่ยงเส้าหลง ปากร่ำร้องด่าทอคำ *"ลูกสำส่อน" "มารดาท่านเถอะ"* อันหยาบคายออกมา

หญิงงามนั้นสาวแส้ม้ากลับไป ตวาดใส่กองทหารหญิงของนางว่า "คิดฆ่าคนหรือไร? รีบซุกเก็บกระบี่ไว้"

เซี่ยงเส้าหลงกับหญิงสาวเหล่านั้นล้วนสงสัยใจยิ่ง แต่หญิงสาวทั้งหมดล้วนเชื่อฟังคำสั่ง สอดกระบี่คืนฝัก

หญิงงามนั้นส่งเสียงหัวร่อดุจระฆังเงิน กล่าวว่า "ตัวร้ายกาจยอดเยี่ยมจริงๆ ตอนนี้ตามข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะทดสอบเพลงกระบี่ของท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า "แม่นางทราบว่าข้าพเจ้าเป็นใครหรือ?"

หญิงงามนั้นกล่าวอย่างรำคาญว่า "ท่านไม่ได้บอกต่อข้าพเจ้าผู้ใดทราบว่าท่านเป็นคนไม่รู้จักดีชั่วจากที่ใด?"

เซี่ยงเส้าหลงฟังจากน้ำเสียงนาง คล้ายมีข้อกินแหนงแคลงใจกับเขา แต่ต่อให้เค้นสมองครุ่นคิด ก็นึกไม่ออกว่าเป็นเรื่องใด จึงกล่าว "ขออภัย ข้าพเจ้ายังมีเรื่องสำคัญต้องกระทำ ไม่อาจน้อมสนอง"

หญิงงามนั้นเปิดปากน้อยๆ รูปกระจับขึ้น แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า "นี่เรียกว่าสุราคารวะไม่ดื่ม ดื่มแต่สุราจับกรอก พวกเราคร่ากุมมันให้แก่ข้าพเจ้า"

หญิงสาวเหล่านั้นลงมือตามคำสั่ง มีอยู่สองนางตวัดมือขึ้นคลี่แห

ดักสัตว์สองปาก ครอบใส่ศีรษะเซี่ยงเส้าหลง ที่หลงเหลือชักกระบี่จากฝักอีกครั้ง คุกคามเข้ามา ยามนั้นมีคนมุงดูอยู่แต่ไกล แต่ปรกติคงรับทราบฝีมืออันดุร้ายของทหารหญิงกลุ่มนี้มา ไม่มีผู้ใดกล้าสอดมือยุ่งเกี่ยว

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา ล้มตัวลงกลิ้งหลบรอดจากร่างแหดักสัตว์มาถึงเบื้องหน้าม้าคู่ขาของหญิงงามนั้น ม้าพ่วงพียกขาหน้าขึ้นด้วยความตระหนก เห็นแน่ชัดว่าจะเหยียบใส่ร่างเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงชิงพลิกตัวคราหนึ่ง มาถึงข้างลำตัวม้า

หญิงงามนั้นมีปฏิกิริยารวดเร็ว ควงแส้ม้าในมือหวดลงยังศีรษะของเขา เซี่ยงเส้าหลงตวาดก้อง ดีดปราดขึ้นมา เคลื่อนกายถึงส่วนหางของม้า หลบรอดจากเงาแส้ มิคาดหญิงงามนั้นถอนเท้าซึ่งสวมรองเท้าหนังหุ้มแข้งออกจากบังโกลนม้า ยื่นเหยียดไปทางด้านหลัง กลับถีบเท้าใส่ทรวงอกเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงนางมีฝีมือร้ายกาจถึงขั้นนี้ รีบเอี้ยวหลบไปด้านข้าง แต่ไหล่ซ้ายถูกส้นรองเท้าหนังของนางเฉียดผ่านไป ทิ้งคราบสกปรกไว้หย่อมหนึ่ง หญิงสาวที่หลงเหลือโห่ร้องด้วยความกระหยิ่มใจคุกคามเข้ามา เซี่ยงเส้าหลงเห็นผิดท่า ชิงข้ามเส้นทางรถ เบียดเสียดไปในกลุ่มคนที่มุงดูอยู่ หลบหนีเข้าตรอกขวางสายหนึ่ง

จวบกระทั่งถึงเซี่ยงเส้าหลงมาถึงตึกที่อยู่ของฉินชิง ยังบังเกิดความรู้สึกหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ เขาแน่ใจว่าหญิงงามนั้นคืออิ๋งหยิง ทั้งเริ่มเข้าใจความรู้สึกของชางผิงจวินกับชางเหวินจวินสองพี่น้องแล้ว

พ่อบ้านของฉินชิงนามฟางสูชักนำเซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่เรือนชั้นใน เห็นฉินชิงกับจี้เอียนหยานนั่งดีดพิณเป่าขลุ่ยกันอย่างรื่นรมย์ ส่วนอูถิงฟางจ้าวจื้อ เถียนเจิน เถียนฟ่งและหญิงรับใช้ของฉินชิงอีกสิบกว่านางชุมนุมอยู่ในสวนดอกไม้เบื้องนอก ผลัดเปลี่ยนกันอุ้มเซี่ยงเป่าเอ๋อโยกชิงช้า ส่งเสียงหัวร่ออย่างสนุกสนาน

แต่เซี่ยงเส้าหลงกลับนึกถึงสั้งโหย่ว บรรยากาศอันหฤหรรษ์

เบื้องหน้า รังแต่เพิ่มริ้วรอยแผลในหัวใจของเขา ส่งเสียงทักทายอูถิงฟางกับจ้าวจื้อคำหนึ่ง เข้าเรือนที่พักนั่งโต๊ะเดียวกับหญิงสาวทั้งสอง

ฉินชิงกล่าวขึ้นก่อนว่า "เป่าเอ๋อเล่นตลอดทั้งวัน ไม่ยอมนอนกลางวัน ยากนักที่ทนทานได้"

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตาไปยังสวนดอกไม้ที่เบื้องนอก กล่าวด้วยความสะทกสะท้อนว่า "เด็กเล็กมีจินตนาการอันบรรเจิด ไม่ว่าสิ่งของใดผ่านเข้ามาในสายตามัน จะนึกหาวิธีทำให้มันเกิดสีสันความเปลี่ยนแปลงขึ้น ดังนั้นข้าวของธรรมดาในสายตาของผู้ใหญ่ มันกลับเล่นสนุกไม่รู้หน่าย เพียงแค้นที่พอเติบใหญ่ จินตนาการถูกความจริงอันโหดร้ายเข้าแทนที่ ต้องจ่ายค่าตอบแทนสำหรับการทำความรู้จักกับสภาพความจริงแล้ว"

ฉินชิงกับจี้เอียนหยานสบตากันวูบหนึ่ง ล้วนหวั่นไหวต่อถ้อยคำที่กินความลึกซึ้งเหล่านี้ ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้

เซี่ยงเส้าหลงรั้งสายตากลับมาที่หญิงสาวทั้งสอง อดตะลึงลานมิได้ พวกนางเฉกเช่นบุปผชาติที่ประชันประกายสองดอก จี้เอียนหยานงามผุดผาด ฉินชิงสวยสง่า ล้วนเป็นยอดหญิงในแดนดิน

จี้เอียนหยานมองดูเซี่ยงเส้าหลง กล่าวเบาๆ ว่า "ท่านสะทกสะท้อนด้วยเหตุอันใด?"

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจ คิดกล่าวกระไร แต่แล้วกลั้ำกลืนไว้ ฉินชิงรู้สถานการณ์เป็นอย่างดี หาข้ออ้างออกไปที่สวนดอกไม้ เปิดโอกาสให้พวกเขาสนทนากัน

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "เอียนหยานยังจำจดหมายที่ชุนเซินจวินแห่งรัฐฉู่เขียนถึงจ้าวมู่ได้หรือไม่? ท่านสามารถให้ผู้เชี่ยวชาญปลอมลายมือชุนเซินจวินเขียนจดหมายขึ้นมาฉบับหนึ่งหรือไม่?"

จี้เอียนหยานตอบว่า "นี่ไม่มีปัญหา ในชาวเวี่ยมีนักปลอมลายมืออยู่ แต่จะให้เขียนว่ากระไร?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "ให้ปลอมจดหมายลับของชุนเซินจวินเขียนถึงหลี่หยวน บอกว่าเจ้ารัฐฉู่ทรงพระประชวรหนัก ให้รีบกลับเมืองหลวง

รัฐฉู่ แต่ต้องปกปิดชาวฉิน อย่าให้รัฐฉินล่วงรู้สถานะของรัฐฉู่”

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ท่านไฉนทำเช่นนี้? เกิดเรื่องอันใดหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงกลั้นน้ำตาไว้ กล่าวสั้นๆ ว่า “สั้งโหย่วตายแล้ว”

หลังจากเซี่ยงเส้าหลงบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อจี้เอียนหยาน ค่อยปลีกตัวจากมา ติดต่อขอเข้าเฝ้าเสี่ยวผาน

เซี่ยงเส้าหลงถ่ายทอดคำพูดที่เคยกล่าวกับลู่กงออกมาอีกเที่ยวหนึ่ง โดยเฉพาะเน้นเห็นถึงผลเสียที่หลี่ปู้เหว่ยคบหากับรัฐฉี่รัฐฉู่ จำต้องตัดแขนขาของหลี่ปู้เหว่ย โดยกำจัดฆ่าเถียนตานไป สุดท้ายเซี่ยงเส้าหลงค่อยเดินทางไปยังตึกแม่ทัพชางผิงจวินกับชางเหวินจวิน เพื่อร่วมงานเลี้ยงส่งอันกู่ซี

เซี่ยงเส้าหลงไปสายครึ่งชั่วยาม แต่นี่เป็นเรื่องอับจนปัญญาภายใต้อารมณ์และจิตใจตอนนี้ หากมิใช่เห็นแก่หน้าสองพี่น้อง เขาคงไม่มาร่วมงานแล้ว

พอเหยียบย่างเข้าห้องโถงที่ใช้เป็นสถานที่จัดเลี้ยง เซี่ยงเส้าหลงอดสะดุ้งเฮือกหนึ่งมิได้ ภายในห้องโถงจัดโต๊ะอยู่สองฟากข้างซ้ายขวารวมสิบโต๊ะ นอกจากชางผิงจวิน ชางเหวินจวิน และอันกู่ซีที่เป็นบุรุษแล้ว มีแต่ *“ทหารหญิง”* ทั้งสิ้น

คนเฝ้าประตูพอร้องขาน “ผู้บัญชาการทหารม้าเซี่ยงเส้าหลงมาถึง” ภายในห้องโถงซึ่งอึกทึกวุ่นวาย พลันเงียบสงบจนเข็มตกสักเล่มยังได้ยิน ชางผิงจวินกระโดดปราดขึ้น ออกมาฉุดดึงตัวเซี่ยงเส้าหลงไว้ ขมวดคิ้วกล่าวว่า “คิดไม่ถึงน้องสาวเราระดมทหารหญิงมากลุ่มใหญ่ สร้างความแตกตื่นจนแขกเหรื่ออื่นหนีหน้าไป คงเหลือแต่อันน้อย หากมิใช่มันเป็นเจ้าภาพคืนนี้ คงหลบลี้หนีหน้าไปด้วย ดีที่ท่านมาแล้ว ไม่เช่นนั้น...โอ เข้าไปแล้วค่อยว่ากล่าว”

คราครั้งนี้ถึงรอบเซี่ยงเส้าหลงฉุดดึงอีกฝ่ายไว้ ระบายลมจาก

ปากคำหนึ่ง กล่าวว่า “พวกนางมาทำอะไร?”

ชางผิงจวินกล่าวว่า “ยังมิใช่เพราะต้องการพบคนดังเช่นท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงตะกุกตะกักถามว่า “พวกนางเป็นใคร?”

ชางผิงจวินกระซิบบอกว่า “ล้วนเป็นหญิงสาวในหอห้องที่ยังไม่แต่งงาน อายุไม่เกินสิบแปดปีทั้งสิ้น ผู้ที่ร้ายกาจที่สุดคือน้องสาวเราอิ๋งหยิงกับหลานสาวของลู่กงนามลู่ตันเอ๋อ หากไม่อาจสร้างความพอใจแก่พวกนาง คืนนี้ท่านอย่าหมายเอาตัวรอดได้”

เซี่ยงเส้าหลงขณะจะถามว่า ทำอย่างไรจึงสร้างความพอใจแก่พวกนาง ที่ด้านหลังชางผิงจวินพลันบังเกิดสุ้มเสียงอิ๋งหยิงดังว่า “พี่ใหญ่ท่านคงไม่เสี้ยมสอนให้ท่านเซี่ยงชิงหลบหนีไปกระมัง?”

สายตานางถูกชางผิงจวินบดบังไว้ ไม่ทันเห็นรูปโฉมเซี่ยงเส้าหลงชัดตา กล่าวจบค่อยเผชิญหน้ากับเขาโดยตรง ต้องอุทานว่า “ที่แท้เป็นท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นอิ๋งหยิงคือหญิงงามที่หวดแส้ม้าใส่เขาจริงๆ จึงกล่าว “เป็นข้าพเจ้า”

ชางผิงจวินกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “พวกท่านรู้จักกันมาก่อนหรือ?”

อิ๋งหยิงขยี้เท้ากล่าวว่า “เขาคือเจ้าตัวร้ายที่ยื่นมือช่วยคนถูกกลุ้มรุมหลังจากเกิดเหตุไม่ยอมหยุดยั้งรั้งรอแม้สักก้าวเดียว”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล เมื่อวันก่อนเขาแยกจากเด็กหนุ่มนามโจวเหลียงและภรรยาสาว มีนักบู๊คนหนึ่งไล่ตามหลังมา เชิญเขาไปพบกับคุณหนูของพวกเขา ที่แท้หมายถึงสตรีชาวฉินอันดุร้ายนางนี้ มิน่าเล่านางพอพบหน้าเขาก็ลงมือ

ชางผิงจวินกลับไม่เฉลียวใจ ยิ้มพลางกล่าวว่า “วิเศษแท้ น้องสาวเราพอกลับมา ทางหนึ่งขุ่นเคืองท่านไม่ยอมพบกับนาง แต่อีกทางหนึ่ง...”

อิ๋งหยิงยกมือเท้าสะเอวร้องว่า “ท่านกล้ากล่าวต่ออีก?”

ชางผิงจวินสะดุ้งเฮือกหนึ่ง ยิ้มประจบกล่าวว่า “ไม่บอกก็ไม่บอกมา พวกเราเข้าไปดื่มสุรา เรื่องที่แล้วมาล้วนเป็นความเข้าใจผิดกัน”

อิ๋งหยิงค่อยเปลี่ยนจากขุ่นเคืองเป็นยินดี ทำหน้าที่นำทาง

เซี่ยงเส้าหลงมองดูเงาหลังอันงดงามของนาง โดยเฉพาะช่วงขาที่เรียวยาวซึ่งยากพบเห็นในยุคเลียดก๊ก ค่อยบังเกิดความกระตือรือร้นขึ้นมา รู้สึกว่าการรับมือทหารหญิงกลุ่มนี้ ไม่ใช่งานที่ทุกข์ยากอีกต่อไป ส่วนลึกของจิตใจเขาไม่ต้องการนึกถึงเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับสั้งโหย่ว ดังนั้นคิดหางานทำ เพื่อมอมเมาตัวเอง ไม่ให้หวนนึกถึงสิ่งที่ปวดร้าว

เซี่ยงเส้าหลงติดตามหลังอิ๋งหยิงกับชางผิงจวินเข้าสู่ห้องโถง

เซี่ยงเส้าหลงนับเป็นชายหนุ่มที่มีรูปร่างสมบูรณ์แบบที่สุด ชุดนักบู๊ที่สวมใส่เกิดคราบสกปรกบริเวณหัวไหล่ มือขวาแตะด้ามกระบี่ มือซ้ายแกว่งไกวตามสบาย ดึงดูดสายตาทุกคู่ในห้องโถงเอาไว้ หญิงสาวที่เคยลงไม้ลงมือต่อเขาในวันนี้ล้วนชมดูจนตะลึงลาน

อิ๋งหยิงเดินกลับที่นั่งของตัวเอง หญิงสาวที่ร่วมโต๊ะกับนาง ไม่รอให้นางกลับมา ก็วิ่งออกไปรับหน้า กระซิบกระซาบกับนางตลอดเวลา

เซี่ยงเส้าหลงกับชางผิงจวินมาที่หน้าโต๊ะเตี้ยตัวยาวของชางเหวินจวินกับอันกู่ซี ชางผิงจวินทอดถอนใจกล่าวว่า “ในที่สุดเส้าหลงมาแล้ว พวกเราที่เป็นพี่ชายนับว่าไม่ผิดคำพูดต่อน้องสาวตัวเอง”

ชางเหวินจวินกลับกล่าวว่า “เส้าหลงไยไม่นำยอดหญิงจี้มาด้วย พวกเราจะได้เปิดหูเปิดตากัน?”

อันกู่ซีหัวร่อออกมา กล่าวว่า “เส้าหลง ตอนนี้ท่านคงทราบว่าคนทั้งสองนี้น่าเบื่อหน่ายเพียงไหน ดีที่ผู้น้องจะออกเดินทางไกลแล้ว ได้แต่ปลดเปลื้องภาระแก่พี่เซี่ยงแทน”

เซี่ยงเส้าหลงเข้ามาอยู่ท่ามกลางทหารหญิงที่ส่งเสียงเซ็งแซ่ จิตใจที่เขม็งตึงเครียดค่อยผ่อนคลาย ยื่นมือหยิบฉวยป้านสุรา ที่ด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงอิ๋งหยิงดังว่า “อย่าเพิ่งดื่มสุรา ไม่เช่นนั้นพอเป็นฝ่ายแพ้จะบิดพลิ้วไม่ยอมรับ”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบ หันกายไปถามว่า “ระหว่างการดื่มสุรากับผลแพ้ชนะ มีส่วนเกี่ยวข้องอันใด?”

พริบตานั้นในห้องโถงเงียบสงบลง เห็นอิ๋งหยิงและหญิงสาวที่ร่วมโต๊ะพากันเดินถึงเบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลง ด้วยท่าทางชวนทะเลาะวิวาท

อิ๋งหยิงกล่าวอย่างขึงขังว่า “เซี่ยงเส้าหลง รีบออกมาประลองสุรากับตันเอ๋อกัน”

เอ่ยถึงคำ *“ตันเอ๋อ”* ชี้มือไปยังหญิงสาวที่ข้างกาย

เซี่ยงเส้าหลงอดกวาดตาไปยังใบหน้าลู่ตันเอ๋อ ผู้เป็นหลานสาวลู่กงมิได้ ลู่ตันเอ๋อก็สบตากับเขา มุมปากประดับด้วยรอยยิ้มที่ถือดี แต่นางมีรูปโฉมงดงามจริงๆ อายุประมาณสิบหกปี ในยุคสมัยเลียดก๊กถือเป็นวัยแต่งงานแล้ว แต่ขอเพียงเห็นท่าทีที่ดุร้ายเอาเรื่องของนาง เกรงว่ายากมีสามีที่พิชิตนางได้

หากเปรียบกับอิ๋งหยิง นางเตี้ยกว่าครึ่งศีรษะ แต่ส่วนสัดรูปร่างสมส่วน เนื่องจากออกกำลังเป็นประจำ ไม่มีไขมันส่วนเกินใด นางกับอิ๋งหยิงล้วนเป็นดรุณีแรกรุ่น เต็มไปด้วยชีวิตชีวา ผิวพรรณขาวผุดผาดอมสีแดงด้วยเลือดฝาดที่สมบูรณ์ ยวนยั่วใจยิ่งนัก

เซี่ยงเส้าหลงพานเลื่อนสายตาลงมา จ้องจับที่ทรวงอกที่ตูมตั้งของนาง ขณะนึกชมเชยในใจ *‘สตรีชาวฉินอวบอัดนัก’* ลู่ตันเอ๋อก็หน้าแดงวูบก้มสายตาลง

อันกู่ซีพอเหลือบเห็นเช่นนั้น ต้องหัวร่อดังๆ กล่าวว่า “ตันเอ๋อเอียงอายจนหน้าแดงแล้ว นับเป็นเรื่องประหลาดที่น้อยครั้งจะเกิดขึ้นมาก่อน”

อิ๋งหยิงเหลียวมองเพื่อนคู่หู ขยี้เท้าร้องอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “ตันเอ๋อ”

ลู่ตันเอ๋อถลึงตามองเซี่ยงเส้าหลงที่ทำให้นางเสียกิริยา กล่าวอย่างอาจหาญว่า “ผู้ใดหน้าแดง? เพียงแต่อากาศร้อนอบอ้าวต่างหาก นำสุรามา”

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงค่อยทำความเข้าใจว่า ทหารหญิงขบวนนี้เป็นธิดาสูงศักดิ์ของขุนนางเชื้อพระวงศ์ในนครเสียนหยาง เนื่องจากพวกนาง

มีศักดิ์ฐานะพิเศษ ประกอบกับถูกตามใจจนเคยชิน จึงกระทำการตามอำเภอใจ สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่ผู้คน

ครั้นแล้วปรากฏหญิงสาวฮือออกมาสิบกว่านาง ขนย้ายโต๊ะเตี้ยโอบไหสุรา จัดเป็นสมรภูมิขึ้น

อันกู่ซีเดินมาถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า "ความสามารถในเชิงสุราของเส้าหลงท่านเป็นอย่างไร? ทารกหญิงนี้กลับคอแข็งไม่เบา"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ไยต้องประลองสุรากัน?"

อิ๋งหยิงชิงกล่าวว่า "ขอเพียงเป็นเรื่องที่พวกท่านเหล่าบุรุษเข้าใจว่าเอาชนะพวกเราเหล่าสตรีได้ พวกเราจะประลองกับท่านถึงที่สุด"

อันกู่ซีฝืนยิ้มพลางกล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า "ตอนนี้ท่านคงเข้าใจแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงก็ฝืนยิ้มตอบ

อิ๋งหยิงสั่งการว่า "นอกจากคู่ประลองแล้ว ที่หลงเหลือล้วนกลับไปนั่งโต๊ะ"

กล่าวจบนำเหล่าหญิงสาวกลับไปที่โต๊ะ ชางผิงจวินกระซิบคำ "สู้อย่างเต็มที่" ต่อเซี่ยงเส้าหลง จากนั้นชักชวนชางเหวินจวินกับอันกู่ซีกลับไปนั่งประจำโต๊ะ

ลู่ตันเอ๋อกลัวสายตาของเซี่ยงเส้าหลงอยู่บ้าง ยามนั้นทรุดนั่งลงยกไหสุราที่จัดวางอยู่ทางด้านหน้าของนางขึ้น กล่าวว่า "พวกเราดื่มสุราไหนี้ก่อน ค่อยไปประลองวิชายิงธนูที่สวนหลังกันเป็นไร ท่านเป็นบุรุษหรือไม่ ไฉนกระบิดกระบวนถึงเพียงนี้?"

หญิงสาวทั้งหลายหัวร่อครืนใหญ่ ส่งเสียงจอแจขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงยกมือลูบท้อง ฉุกคิดว่าตั้งแต่เช้าจนถึงตอนนี้ ยังไม่มีอาหารตกถึงท้อง การดื่มสุราขณะท้องว่างเป็นข้อห้ามใหญ่หลวง หากประลองดื่มสุราในลักษณะนี้ต้องพ่ายแพ้แน่นอน พานกล่าวว่า "เป็นเด็กหญิงไฉนไม่มีความอดทน เพียงข้อนี้ถือว่าแพ้แก่ข้าพเจ้าแล้ว"

พลางจงใจจ้องมองหน้าอกของนาง ค่อยเดินไปนั่งโต๊ะด้านตรงข้าม

กับอิ๋งหยิง ลงมือรับประทานอาหาร

อิ๋งหยิงชมดูจนขมวดคิ้วกล่าวว่า “ท่านอดอยากมากี่วัน?”

หญิงสาวทั้งหลายหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วอีกครา

เซี่ยงเส้าหลงคร้านที่จะสนใจนาง ยังรับประทานอาหารอย่างมูมมาม ในใจนึกประหลาดใจ อันกู่ซีและพวกเป็นลูกผู้ชาย ไฉนประลองดื่มสุราสู้หญิงสาวเยาว์วัยไม่ได้ ยามนั้นเขาบังเกิดปฏิภาณวูบ นึกถึงสาวบาร์เหล้าในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดดื่มเหล้าผสมน้ำ ทั้งสามารถหลีกเลี่ยงจากการเมามาย และชนะเดิมพันได้เงินทอง หรือว่าทหารหญิงกลุ่มนี้ใช้วิธีการเช่นนั้น?

นึกถึงตอนนี้เซี่ยงเส้าหลงผุดลุกขึ้น เดินเข้าสู่ *“สมรภูมิ”* นั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับลู่ตันเอ๋อ ยกไหสุราที่ข้างกายขึ้นมา วางลงบนโต๊ะเตี้ยของนางพร้อมกับชี้มือไปที่ไหสุราในมือนาง กล่าวว่า “ข้าพเจ้าดื่มสุราในมือท่าน ท่านดื่มสุราของข้าพเจ้าไหนี้”

พริบตานั้นในห้องโถงเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง ชั่วครู่ให้หลังลู่ตันเอ๋อจึงร้องว่า “ไหใดล้วนเป็นเช่นเดียวกัน รีบดื่ม”

อันกู่ซีกระโดดปราดขึ้นมา กล่าวว่า “ที่แท้เป็นเช่นนี้ มิน่าเล่าครั้งก่อนข้าพเจ้าจึงประลองสุราพ่ายแพ้”

ลู่ตันเอ๋อค้อนควักใส่เซี่ยงเส้าหลงอย่างขุ่นเคือง จากนั้นหัวร่อคิกออกมา วางไหสุราหลบหนีกลับไป ชางผิงจวินและพวกโห่ร้องด้วยความยินดี ฮือกันออกมา ห้อมล้อมเซี่ยงเส้าหลงกลับโต๊ะ ยังกระหยิ่มใจกว่ารบชนะข้าศึกเสียอีก หญิงสาวทั้งหลายหัวร่อจนตัวงอ หากระดากอายที่แผนคดโกงถูกเปิดโปงไม่

อิ๋งหยิงกระซิบกระซาบกับลู่ตันเอ๋อชั่วขณะ ค่อยเดินเข้ามา กล่าวว่า “ครั้งนี้ถือว่าเสมอกัน”

ชางเหวินจวินกล่าวอย่างงุนงงว่า “เส้าหลงชนะชัดๆ ไฉนบอกว่าเสมอกัน?”

อิ๋งหยิงแบะปากกล่าวว่า “พี่รองมีตาแต่ไร้แวว กลับไม่เห็นคราบ

บนส้นรองเท้าที่ข้าพเจ้าประทับบนหัวไหล่ของท่านเซี่ยง ไฉนไม่ถือว่าเสมอกัน? หากคิดพิสูจน์ผลแพ้ชนะให้เริ่มต้นใหม่”

อันกู่ซีกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “นี่เป็นเรื่องราวใด?”

อิ๋งหยิงพานกล่าวว่า “หากเป็นลูกผู้ชายอย่าได้ดื้อด้านคดโกง มาพวกเราประลองกำลังกัน”

เซี่ยงเส้าหลงทวนคำ *“ประลองกำลัง”* อิ๋งหยิงหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า “ใช่แล้ว ดูว่าพวกท่านยังกล้าใช้คำ *‘สตรีเพศอ่อนแอ’* อีกหรือไม่?”

กล่าวจบเดินกลับไปที่โต๊ะ จากนั้นปรากฏสตรีรูปกายหยาบใหญ่กว่าบุรุษนางหนึ่งเดินออกมา ยังมีคนหอบเชือกยาว ขีดพื้นที่แบ่งเขตแดนแสดงว่าเป็นการแข่งขันชักเย่อกัน

เซี่ยงเส้าหลงลอบสงสัยใจ ไม่ว่าสตรีมีรูปร่างหยาบใหญ่อย่างไรต้องถูกจำกัดทางสรีระร่างกาย ไม่สมควรเอาชนะชนชั้นชางผิงจวินซึ่งมีวิทยายุทธ์ติดตัว ดังนั้นกวาดตาไปที่รองเท้าของนาง ทั้งสังเกตเห็นบนพื้นโรยไว้ด้วยวัตถุคล้ายผงลื่นชั้นหนึ่ง พลันเข้าใจในบัดดล กล่าวกับสตรีร่างหยาบใหญ่นั้นว่า “เพื่อป้องกันการคดโกง ข้าพเจ้าเสนอให้ทั้งสองฝ่ายถอดรองเท้าออก แล้วค่อยประลองกำลัง”

หญิงสาวทั้งหลายสงบสุ้มเสียงลง สีหน้าปรากฏแววประหลาดพิกลขึ้น

อิ๋งหยิงคล้ายเพิ่งรู้จักเซี่ยงเส้าหลง ถลึงมองเขาชั่วขณะ จึงขยี้เท้าร้องว่า “ถูกท่านดูออกอีกแล้ว ท่านยอมอ่อนข้อให้แก่ผู้อื่นไม่ได้หรือ?”

ท่าทีอันเจ้าแง่แสนงอนนี้ สะกดจนพี่ชายของนางทั้งสองคนเบิกตาค้างไป

หญิงสาวทั้งหลายหัวร่องอหาย ชางผิงจวินและพวกทั้งสามยิ่งหัวร่อจนกลิ้งกับพื้น

ลู่ตันเอ๋อร้องเสียงเจื้อยแจ้วว่า “ห้ามหัวร่อ”

ทั้งสองฝ่ายค่อยสงบสุ้มเสียงลง ชางผิงจวินกล่าวว่า “พวกท่าน

ยังมีลวดลายอันใด?”

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจว่า ทหารหญิงขบวนนี้มีนิสัยรักสนุกนึกหาวิธีการข่มขวัญบุรุษเพศ แท้ที่จริงหามีความประสงค์ร้ายไม่

ลู่ตันเอ๋อกล่าวว่า “ประลองหลอกผ่านไปแล้ว ถือว่าเซี่ยงเส้าหลงผ่านด่านได้ ตอนนี้พวกเราประลองกันจริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ประลองอะไรก็ได้ แต่ต้องให้ข้าพเจ้าเสนอหัวข้อการประลอง ไม่เช่นนั้นเป็นอันยกเลิก”

ลู่ตันเอ๋อกล่าวเสียงอ่อนหวานว่า “ลองบอกมาฟังดู”

อิ๋งหยิงไม่กล้าดูแคลนเซี่ยงเส้าหลงอีก กระตุกแขนเสื้อลู่ตันเอ๋อคราหนึ่ง ลู่ตันเอ๋อกล่าวเบาๆ ว่า “ไม่ต้องกลัวเขา”

ครั้งนี้ถึงรอบอันกู่ซีและพวกหัวร่อบ้าง บรรยากาศครึกครื้นยิ่ง

เซี่ยงเส้าหลงยกถ้วยสุราดื่มลงไปสองอึก ค่อยกล่าวกับลู่ตันเอ๋อว่า “ก่อนอื่นข้าพเจ้าต้องการทราบว่า พวกท่านคิดส่งผู้ใดออกมา แต่ไม่ว่าเป็นผู้ใด ข้าพเจ้าถือว่านางเป็นตัวแทนของพวกท่านทั้งหมด หากสู้แพ้เท่ากับว่าพวกท่านแพ้ทั้งหมด หลังจากนี้ไม่อาจมาท้าพนันกับข้าพเจ้าอีก”

หญิงสาวทั้งหลายรวมหัวกันซุบซิบหารือ ไม่กล้าประมาทเซี่ยงเส้าหลงอีก จากนั้นอิ๋งหยิงค่อยผุดลุกขึ้น ยืดอกกล่าวว่า “หากเป็นการประกระบวนท่า ข้าพเจ้ายินดีรับไว้ แต่ท่านได้แต่หาทางกระแทกกระบี่ของข้าพเจ้าร่วงหล่นจากมือ ไม่อาจกระทบถูกร่างกายข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นหากพลาดพลั้งทำร้ายข้าพเจ้า ท่านคงแบกรับโทษทัณฑ์ไม่ได้”

เซี่ยงเส้าหลงรับทราบยุทธวิธีการต่อสู้ของพวกนางแต่แรก ดังนั้นไม่ประหลาดใจแต่อย่างไร กล่าวว่า “ท่านประกระบวนท่ากับข้าพเจ้าหรือ? วิเศษแท้ พวกเราประลองปล้ำเหวี่ยงกันก่อน”

หญิงสาวทั้งหลายอุทานออกมา อิ๋งหยิงขุ่นแค้นจนหน้าแดงฉาน ร้องว่า “ไหนเลยมีการประลองที่ป่าเถื่อนปานนั้น?”

ชางผิงจวินและพวกปรบมือสนับสนุน โดยเฉพาะอันกู่ซีจงใจกล่าวว่า “หลังจากปล้ำเหวี่ยงเสร็จ น้องหยิงคงต้องถอนตัวออกจาก

กองทหารหญิง แต่งเข้าตระกูลเซี่ยงแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยรับรู้ถึงความเปิดเผยของบุรุษสตรีชาวฉิน อดสำนึกเสียใจอยู่บ้างมิได้ หากสะกิดความคิดเอาชนะของอิ๋งหยิงขึ้น วันหน้าคงมีเรื่องต้องปวดเศียรเวียนเกล้าแล้ว

ลู่ตันเอ๋อทำหน้าที่ *“ผู้ตัดสิน”* กล่าวว่า “หากเป็นสมรภูมิสู้รบ ย่อมต้องประหัตประหารอย่างเอาเป็นเอาตาย แต่นี่เป็นการประลองกลางงานเลี้ยง หรือจะให้ทั้งหมดกอดปล้ำเป็นพัลวัน ขอให้เลือกวิธีอื่นแทน”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า “บนสมรภูมิย่อมต้องดำเนินทุกวิถีทาง สมมติคิดจับตัวหัวหน้าข้าศึก บางครั้งต้องใช้วิธีการอื่นไหนเลยมีข้อตกลงว่าห้ามใช้วิธีปล้ำเหวี่ยง?”

หญิงสาวทั้งหลายรู้สึกว่าน่าหัวร่อ ลืมเลือนแบ่งเขาแบ่งเรา หัวร่ออย่างสนุกสนาน สร้างความขุ่นเคืองแก่ลู่ตันเอ๋อจนขยี้เท้าติดต่อกัน ค่อยระงับเสียงหัวร่อลงได้

เซี่ยงเส้าหลงรุกคืบต่อไป ร้องว่า “นำเสื่อมาปูพื้น จัดสถานที่ประลอง พวกท่านมิใช่คิดเอาชนะพวกเราเหล่าบุรุษหรอกหรือ ยังอิดเอื้อนอันใด?”

อิ๋งหยิงอดหัวร่อออกมาก่อนมิได้ ค้อนเขาวงหนึ่งกล่าวว่า “นับว่าท่านร้ายกาจ แต่เรื่องนี้ยังไม่ยุติ พวกเราพักรบชั่วคราว โอกาสหน้าจะให้ท่านทราบความร้ายกาจของสตรีชาวฉินกัน”

จากนั้นออกคำสั่งล่าถอย ชั่วพริบตาหญิงสาวทั้งหลายจากไปจนหมดสิ้น เพียงแต่ไม่มีผู้ใดแสดงท่าทีไม่ยินดี หากทว่ายิ้มแย้มแจ่มใสเท่ากับว่าพึงพอใจในตัวเซี่ยงเส้าหลงยิ่ง

อันกู่ซีและพวกทั้งสี่สบใจยิ่ง ดื่มสุราสนทนาจนถึงยามสอง ค่อยแยกจากกัน

เซี่ยงเส้าหลงออกมาพร้อมกับอันกู่ซี ดังนั้นฉวยโอกาสขอความช่วยเหลือจากอีกฝ่าย โดยให้อันกู่ซีซึ่งกำลังจะเดินทางไปรับตำแหน่งแม่ทัพรักษาด่านหันกู่กวนปิดชายแดนด้านที่ติดกับรัฐฉู่ หากพบเห็นชาวฉีใดมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ ให้ควบคุมตัวไว้

อันกู่ซีมีความคิดปราดเปรียว คาดเดาออกว่าเซี่ยงเส้าหลงคิดจัดการกับเถียนตาน ผู้เป็นมหาเสนาบดีรัฐฉี เซี่ยงเส้าหลงอธิบายว่าเขาสืบทราบว่าหลี่ปู้เหว่ยมีการติดต่อกับเถียนตานอย่างลับๆ ดังนั้นสมควรบอกว่าเป้าหมายของเขาคือหลี่ปู้เหว่ย

อันกู่ซีขบคิดแล้วบอกว่า เขามีวิธีทำให้ทัพฉีกับทัพฉู่ซึ่งรวมพลอยู่ที่ชายแดนฉู่ต้องถอยห่างไปสิบลี้ กล่าวคือชายแดนระหว่างรัฐฉินกับรัฐฉู่เป็นป่าเขา ไม่มีการแบ่งเขตแดนอย่างชัดเจน ขอเพียงเขาสร้างเหตุการณ์กระทบกระทั่งขึ้นมา จากนั้นเจรจากับฝ่ายทัพฉู่ เสนอให้ต่างฝ่ายต่างถอยห่างไป เมื่อถึงเวลานั้นหากเถียนตานคิดออกจากรัฐฉินกลับรัฐฉีโดยผ่านทางรัฐฉู่ ก็ต้องใช้เส้นทางหลวง เปิดโอกาสให้เซี่ยงเส้าหลงลงมือได้ เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง หารือรายละเอียดกับอันกู่ซีแล้วค่อยแยกจากกัน

ระหว่างเดินทางกลับตึกตระกูลอู เซี่ยงเส้าหลงเกิดความรู้สึกจำแนกไม่ออกว่านี่เป็นความฝันหรือความจริง หวนนึกถึงตัวเองพลิกสถานะจากคนร่อนเร่ที่ตกยาก กลับกลายเป็นคนใกล้ชิดของจิ๋นซีฮ่องเต้ ทั้งยังต่อกรกับหลี่ปู้เหว่ยผู้กุมอำนาจใหญ่ในรัฐฉิน ยามนี้ยังตระเตรียมลงมือต่อเถียนตานผู้ได้รับการจารึกชื่อในประวัติศาสตร์ อดสะทกสะท้อนมิได้

โชคชะตาคล้ายมือที่ไร้สภาพข้างหนึ่ง ชักนำเขาเข้าสู่เหตุการณ์ในหนังสือประวัติศาสตร์สร้างประวัติศาสตร์หน้าใหม่ขึ้น แต่ว่าในหนังสือประวัติศาสตร์ไม่มีชื่อเซี่ยงเส้าหลงชัดๆ บัญชีรายนี้ควรสะสางอย่างไร? บั้นปลายของเซี่ยงเส้าหลงจะเป็นฉันใด?

คล้ายมีรักคล้ายไร้รัก

เซี่ยงเส้าหลงกลับถึงตึกตระกูลอู พบว่าเถิงอี้ยังไม่เข้านอน หากแต่นั่งดื่มสุราอยู่ในห้องโถงเพียงลำพัง โดยไม่ได้จุดโคมไฟ เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าอีกฝ่ายอยู่ในระหว่างความเศร้าโศกต่อข่าวร้ายของสั้งโหย่ว ดังนั้นทรุดนั่งลงที่ข้างกายเถิงอี้

เถิงอี้ยื่นส่งป้านสุรามา ปากกล่าวว่า "วันนี้เถียนตานไปเข้าพบหลี่ปู้เหว่ย จวบกระทั่งหลังอาหารเที่ยงค่อยจากไป คาดว่าคงไปฟ้องร้องท่านต่อหลี่ปู้เหว่ย ต่อมาเถียนตานยังไปหาหลี่หยวน คาดว่าคำข่มขู่ของน้องสาม ขู่ขวัญเถียนตานจนอุจจาระปัสสาวะเรี่ยราดแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงกรอกสุราเข้าปาก น้ำตาไหลหลั่งออกมาอย่างไม่อาจควบคุมรั้งยั้ง กล่าวว่า "อย่างนั้นประเสริฐแท้ หลี่ปู้เหว่ยเพื่อปลอบขวัญมันคงแจ้งต่อมันว่าตระเตรียมกำจัดฆ่าข้าพเจ้าระหว่างการล่าสัตว์ หากเป็นเช่นนั้นต่อให้หลี่หยวนล่วงหน้ากลับรัฐฉู่ไปก่อน เถียนตานคงไม่จากไป" หยุดเล็กน้อยจึงถามว่า "เอียนหยานร่างจดหมายปลอมขึ้นแล้วหรือไม่?"

เถิงอี้ผงกศีรษะกล่าวว่า "ร่างเสร็จแล้ว จากนั้นเราใช้นกพิราบสื่อสารส่งไปยังสถานปศุสัตว์ เอียนหยานบอกว่าชาวเวี่ยของนางใช้เวลาหนึ่งคืน ก็สามารถอาศัยตัวอย่างลายมือของซุนเซินจวิน ปลอมจดหมายขึ้นมา รับรองว่าหลี่หยวนสังเกตพิรุธไม่ออก"

การใช้นกพิราบสื่อสารเป็นหนึ่งในไม้ตายที่เซี่ยงเส้าหลงนำมาใช้

กับกองกำลังส่วนบุคคลตระกูลอู ทำให้สถานปศุสัตว์กับตึกตระกูลอูในนครเสียนหยางสามารถติดต่อสื่อสารกัน

เซี่ยงเส้าหลงดื่มสุราอีกสองคำ ค่อยถามว่า “แจ้งข่าวร้ายต่อจวิ้นน้อยแล้วหรือไม่?”

เถิงอี้ทอดถอนใจแล้วกล่าวว่า “รอไว้วันพรุ่งนี้เถอะ จวิ้นน้อยได้ครอบครองสตรีชาวเอี้ยน มีอารมณ์ดีเป็นพิเศษ สมควรให้เขามีความสุขอีกระยะหนึ่ง” จากนั้นจึงถามว่า “หลี่หยวนพอได้รับจดหมายปลอมฉบับนั้นจะเดินทางกลับรัฐฉู่หรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า “หลี่หยวนเลียนแบบหลี่ปู้เหว่ย ยกน้องสาวผู้เฉิดโฉมให้แก่เจ้ารัฐฉู่ เพื่อต้องการอำนาจ หากได้รับแจ้งว่าเจ้ารัฐฉู่ทรงพระประชวรหนัก ไหนเลยมีเวลาสนใจเถียนตาน คาดว่าหลี่ปู้เหว่ยคงต้องยุยงให้มันรีบรุดกลับไป เพื่อยึดอำนาจจากเจ้ารัฐฉู่”

เถิงอี้ทอดถอนใจกล่าวว่า “น้องสามยิ่งมายิ่งร้ายกาจ คำนึงนึกถึงข้อปลีกย่อยทุกประการโดยไม่ตกหล่น”

สนทนาถึงตอนนี้ ท้องฟ้าขาวโพลนรำไร แต่ทั้งสองหามีความคิดเข้านอนไม่ เซี่ยงเส้าหลงนึกเป็นห่วงจี้เอียนหยานและพวกขึ้นมา จึงขอตัวจากเถิงอี้ เดินทางไปยังตึกที่อยู่ของฉินชิง

ฉินชิงกำลังตัดแต่งไม้ดอกภายในสวน เห็นเซี่ยงเส้าหลงสืบเสาะมาทั้งที่ฟ้ายังไม่รุ่งสาง สร้างความสงสัยใจยิ่ง เก็บเครื่องไม้เครื่องมือลงในกล่องทองเหลืองใบหนึ่ง ใช้บ่าวไพร่นำกลับเข้าห้อง ปากกล่าวว่า “พวกนางยังไม่ตื่น ฟังว่าท่านเซี่ยงมีนิสัยนอนดึก เป็นเหตุให้น้องเอียนหยานเข้านอนสาย มิสู้เดินเล่นเป็นเพื่อนข้าพเจ้า ได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยปฏิเสธได้ ยามนั้นเดินเป็นเพื่อนนางอยู่ท่ามกลางไม้ดอกนานาพันธุ์ข้ามลำธารผ่านหอเก๋ง เหยียบย่างสู่ทางน้อยที่ตัดไขว้กัน

ท่ามกลางเสียงนกขับขานหนอนแมลงร่ำร้อง ภายในสวนไม้ดอก

เต็มไปด้วยชีวิตชีวา ฉินชิงพลันกล่าวด้วยน้ำเสียงตำหนิว่า “ท่านเซี่ยง ผมเผ้ายุ่งเหยิง เสื้อผ้ายับย่น บริเวณหัวไหล่มีคราบสกปรก ทั้งตาแดงก่ำด้วยฤทธิ์สุรา หรือว่าเมื่อคืนไม่ได้นอน?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “ท่านเพียงแอบมองข้าพเจ้าแวบหนึ่ง ก็สังเกตเห็นเรื่องราวมากมายถึงเพียงนี้หรือ?”

ฉินชิงพลันค้อนเขาวงหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านผู้นี้ใช้ถ้อยคำระคายหูนัก ผู้ใดแอบมองท่าน?”

เซี่ยงเส้าหลงฟังออกว่า ในน้ำเสียงแง่งอนของนางแฝงความยินดี ทราบว่านางไม่ได้ตำหนิเขาจริงๆ ต้องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ตอนนี้สมองข้าพเจ้ายังไม่แจ่มใส โอ สารรูปของข้าพเจ้านี้ไม่คู่ควรมาพบพระอาจารย์ฉิน ปล่อยให้กลิ่นสุรามัวหมองกลิ่นกายหอมของท่าน”

ฉินชิงความจริงเดินนำหน้า ยามนั้นพลันชะงักเท้าหมุนตัวมา ไม่ทันมีโอกาสกล่าววาจา เซี่ยงเส้าหลงซึ่งยังไม่สร่างเมาก็ถลาไปในอ้อมอกของนาง ทั้งสองส่งเสียงอุทานโดยพร้อมเพรียง พากันถอยไปด้านหลัง

เซี่ยงเส้าหลงมองดูฉินชิงที่ใบหน้าแดงซ่าน กล่าวอย่างประหม่าว่า “ต้องขออภัยอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าไม่ได้ชนท่านจนได้รับความเจ็บปวดกระมัง?”

ขณะกล่าว ความรู้สึกที่หน้าอกอันอ่อนนุ่มแฝงแรงดีดสะท้อนของฉินชิง ยังประทับติดตรึงอยู่ที่ทรวงอกของเขาไม่เสื่อมคลาย

ฉินชิงค้อนเขาอย่างดุดัน จากนั้นจึงกลับคืนเป็นปรกติดังเดิม กล่าวเบาๆ ว่า “ต่างฝ่ายต่างไม่มีเจตนา ยังคงแล้วกันไปเถอะ เพียงแต่วิญญูชนที่ถือมารยาทคนหนึ่ง ไฉนเอ่ยถึงกลิ่นกายหอมของสตรีได้?”

เซี่ยงเส้าหลงยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามิใช่วิญญูชนอันใด และไม่ต้องการเป็นวิญญูชน กล่าวตามความสัตย์ ข้าพเจ้ากลัวพบกับพระอาจารย์ฉิน เกรงว่าจะล่วงเกินโดยไม่รู้สึกตัว”

กล่าวพลางสูดลมหายใจลึกๆ ผละจากทางน้อย ผ่านพุ่มไม้ดอกมาถึงริมลำธารใต้สะพานน้อย คุกเข่าลงยื่นมือออก วักน้ำล้างหน้าให้สมใจ

ฉินชิงมาถึงด้านหลังของเขา มองดูอิริยาบถอันหยาบกร้านของเขา ตาคู่งามทอแววกระตือรือร้นสนใจขึ้น

เซี่ยงเส้าหลงยังใช้น้ำลูบเรือนผม จัดทรงผมอยู่หลายครา ค่อยผุดลุกขึ้น แหงนมองฟ้าครามเมฆขาว ชูมือขึ้นร้องว่า "วันนี้นับเป็นวันแรกของครึ่งชีวิตที่เหลืออยู่ของเราเซี่ยงเส้าหลง ข้าพเจ้าจะไม่สร้างความผิดหวังแก่มัน"

ฉินชิงท่องทวนคำอยู่สองเที่ยว ค่อยเข้าใจความหมายของอีกฝ่าย ต้องกล่าวว่า "มิน่าเล่าเอียนหยานมักบอกว่าท่านเป็นคนลึกล้ำสุดหยั่งคาด ทุกถ้อยคำที่กล่าวจากปาก ล้วนสะกิดให้ผู้คนทบทวนหวนนึก"

เซี่ยงเส้าหลงสำรวจมองนางเที่ยวหนึ่งจึงกล่าว "ข้าพเจ้าความจริงมีเรื่องสำคัญต้องกระทำ คิดไม่ถึงมีโอกาสสนทนากับพระอาจารย์ฉิน สมควรพึงพอใจแล้ว"

ฉินชิงเผยอแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "เป็นเกียรติของฉินชิงต่างหาก ข้าพเจ้าความจริงมีเรื่องคิดหารือ ไม่ทราบท่านเซี่ยงสามารถเจียดเวลาแก่ฉินชิงอีกเล็กน้อยหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงเองไม่มีเรื่องรีบด่วนอันใด เพียงแต่เกรงว่าอยู่กับนางนานเข้า อดกล่าวแทะโลมมิได้ อย่างนั้นรังแต่หาเรื่องราวใส่ตัว ยามนี้พอเห็นอากัปกิริยาคล้ายมีรักคล้ายไร้น้ำใจของนาง หัวใจต้องร้อนผะผ่าว ร้องโพล่งว่า "ที่แท้ยังมีเรื่องสำคัญ ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าพระอาจารย์ฉินดีต่อข้าพเจ้าเป็นพิเศษเสียอีก"

ฉินชิงหน้าแดงสดใส เบิกตากลมโต กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า "ท่านเซี่ยงไฉนกล่าววาจาลวนลามต่อฉินชิงเช่นนี้?"

นางยามอุธัจเอียงอาย ยิ่งมีเสน่ห์น่าลุ่มหลง เซี่ยงเส้าหลงแม้สำนึกเสียใจอยู่บ้าง แต่ก็รู้สึกเร้าใจนัก หากเปลี่ยนเป็นเมื่อกาลก่อน ฉินชิงได้ยินคำพูดเหล่านี้ คงยกมืออุดหู สะบัดหน้าจากไป นับแต่นี้ไม่ขอพบกับเขาอีก แต่ฉินชิงในยามนี้คล้ายแง่งอนคล้ายยินดี เพียงพอกับการกระตุ้นความรู้สึกซึ่งยังไม่กลับคืนสู่ความแจ่มใสของเขาได้ ดีที่เซี่ยงเส้า

หลงยังมีสติสัมปชัญญะอยู่ ดังนั้นกล่าวว่า “พระอาจารย์ฉินอย่าได้มีโทสะ เป็นข้าพเจ้าเลอะเลือนงมงาย กล่าวโดยพล่อยปากไป”

ฉินชิงกลับคืนสู่ความสงบเยือกเย็น กล่าวเบาๆ ว่า “เมื่อวานไทเฮารับสั่งถึงบุคคลที่จะมาเป็นพระชายาของรัชทายาท ทั้งยังสอบถามความเห็นของข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า “ไทเฮามีความเห็นอย่างไร?”

ฉินชิงเพ่งตามองดูเขา แล้วกล่าวว่า “รับสั่งว่าหลี่ปู้เหว่ยเสนอให้รัชทายาทรับองค์หญิงน้อยของรัฐฉู่เป็นพระชายา อ้างว่าสามารถทำลายนโยบายรวมประสานแนวดิ่งของหกรัฐ แต่เหล่าขุนนางลู่กง ฉีเซียนและพวกต่างคัดค้าน ทำให้พระนางลังเลขึ้นมา”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “พระอาจารย์ฉินเสนอความเห็นอย่างไร?”

ฉินชิงตอบว่า “ฉินชิงบอกว่ารัชทายาทแม้เยาว์วัย แต่มีความคิดความอ่านของตัวเอง ไยไม่ถามพระองค์โดยตรง?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าคาดว่าไทเฮาต้องปฏิเสธเรื่องการสอบถามความเห็นของรัชทายาท”

ฉินชิงถามโพล่งว่า “ท่านคาดเดาได้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงยามอยู่ใกล้กับกุลสตรีผู้เลอโฉม อดคุกคามเข้าใกล้มิได้ จนสูดได้กลิ่นหอมจากเรือนกายนาง ปากกล่าวว่า “นี่เรียกว่าเป็นขโมยใจหวั่นหวาด ระหว่างนี้พระนางพยายามหลีกเลี่ยงการพบกับรัชทายาท”

ฉินชิงไม่อาจทนทานรับต่อ *“การรุกราน”* ของเขา ใบหน้าแดงเข้มจรดใบหู กล่าวเบาๆ ว่า “ฉินชิงกลัวกลิ่นสุรา”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง มีสติแจ่มใสขึ้นมา ยกมือปาดเหงื่อบนหน้าผาก ถอยกายไปสองก้าว กล่าวว่า “ข้าพเจ้ายังคงอำลาจากไปประเสริฐกว่า”

ตาคู่งามของฉินชิงทอประกายพิสดารอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน จับจ้องมองอีกฝ่ายอย่างเงียบงัน แต่ไม่กล่าววาจา

เซี่ยงเส้าหลงกลายเป็นฝ่ายรับมือไม่ไหว กล่าวอย่างประหม่าว่า "พระอาจารย์ฉินไฉนมองดูข้าพเจ้าเช่นนี้?"

ฉินชิงหัวร่อคิกออกมา กล่าวว่า "ข้าพเจ้าต้องการดูว่าท่านไม่ทัน กล่าวจบ ไฉนร่ำร้องบอกว่าจะไป ใช่เรียกว่าเป็นขโมยใจหวั่นหวาดหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ หญิงงามที่ได้รับการขนานนามคู่กับจี้เอียนหยานนางนี้ มิเพียงงามสง่าราศี ที่ดึงดูดใจผู้คนที่สุดเป็นความงามภายในของนาง ทุกครั้งที่ใกล้ชิดกับนาง ยิ่งรู้สึกถึงเสน่ห์อันน่าประทับใจของนาง

เช้าวันนี้เขามายังที่นี้ ความจริงคิดอาศัยจี้เอียนหยานและพวกสมานรอยแผลหัวใจ แต่ใจจริงส่วนลึกก็ต้องการพบกับฉินชิง นับเป็นอารมณ์ความรู้สึกที่ซับซ้อนและขัดแย้งกันเอง จี้เอียนหยานกล่าวไม่ผิด ฉินชิงเป็นยอดหญิงของชาวฉิน เป็นโฉมสะคราญที่ไม่อาจแตะต้องสัมผัสได้ แต่ด้วยฐานะอันพิเศษเฉพาะ กลับเป็นเครื่องกระตุ้นให้เขาคิดขโมยกินผลไม้ต้องห้ามขึ้นมา สำหรับบุคคลที่มาจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด เห็นว่านี่ไม่เกี่ยวข้องกับศีลธรรม ฉินชิงไม่ใช่คนของชาวฉิน หากแต่เป็นของเขา

ยามนั้นเซี่ยงเส้าหลงหักห้ามความต้องการภายในไว้ แต่ยังอดโต้ตอบมิได้ ยักไหล่แบมือออก กล่าวว่า "ข้าพเจ้ายังไม่ได้ลักขโมยข้าวของใด ไหนเลยใจหวั่นหวาดได้?"

ฉินชิงกลับคืนสู่ความสงบ กล่าวว่า "ท่านเซี่ยงไม่ละอายใจก็ใช้ได้แล้วเป็นไร ท่านยังไม่ได้แสดงความเห็นเรื่องรัชทายาทรับองค์หญิงรัฐฉู่เป็นภรรยา"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่สันทัดต่อเรื่องเช่นนี้เท่าใด พระอาจารย์ฉินสามารถบ่งชี้เงื่อนงำอันใดหรือไม่?"

ฉินชิงกล่าวว่า "ท่านผู้นี้บางครั้งฉลาดหลักแหลม คล้ายกับมีสัญชาตญาณหยั่งรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า บางครากลับเลอะเลือนงมงาย

ปัญหาพระชายาของรัชทายาทย่อมมีความสำคัญใหญ่หลวง ฉีเซียนและหวังเฮอหมายตาหลานสาวของลู่กงนามลู่ตันเอ๋อ เพื่อที่ไทจือในอนาคตมีสายเลือดชาวฉินโดยสมบูรณ์ แต่หลี่ปู้เหว่ยคิดทำลายข้อเสนอนี้ ทั้งนี้เพราะมันเองมิใช่ชาวฉินอยู่แล้ว ท่านเซี่ยงเข้าใจแล้วหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล นี่เป็นอารมณ์ความรู้สึกของการถือลัทธิแห่งชนชาติ และกีดกันคนนอกของรัฐฉิน สำหรับกับเขาย่อมไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง แต่ในสายตาของชาวฉิน เป็นการยืนยันชนชาติรัฐฉิน เผชิญหน้ากับหลี่ปู้เหว่ยโดยตรง หากเดินหมากผิดพลาดจะส่งผลเสียต่อเสี่ยวผาน

ฉินชิงทอดถอนใจกล่าวว่า "ข้าพเจ้ากล่าวเตือนไทเฮาอย่าได้ตัดสินใจโดยผลีผลาม อย่างน้อยทอดระยะเวลาอีกช่วงหนึ่ง ศึกษาสถานการณ์ให้ดี แล้วค่อยเลือกพระชายาของรัชทายาท"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "นี่เป็นวิธีการในความอับจนปัญญา ลู่ตันเอ๋อความจริงงดงามยิ่ง หากทว่าเป็นแม่เสือสาวตัวหนึ่ง"

ฉินชิงหัวร่อออกมา กล่าวว่า "ในที่สุดท่านพบพานทหารหญิงกลุ่มนี้แล้ว ท่านคงไม่ได้คลุกคลีกับพวกนางจนฟ้าสางกระมัง?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไหนเลยมีอารมณ์ดีปานนั้น?"

ฉินชิงกล่าวเบาๆ ว่า "เมื่อคืนเอียนหยานเป่าขลุ่ยในสวนแต่ผู้เดียว เสียงขลุ่ยแฝงความคับแค้นรันทด ที่แท้เกิดเรื่องอันใด หรือยังยึดถือฉินชิงเป็นคนนอก ไม่ยอมบอกออกมาให้ผู้อื่นช่วยแบ่งเบาความทุกข์ด้วย?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างหดหู่ว่า "นี่สืบเนื่องจากได้รับข่าวร้ายของสหายผู้หนึ่ง แต่เรื่องนี้มีแต่เอียนหยานล่วงรู้ พระอาจารย์ฉิน..."

ฉินชิงผงกศีรษะรับคำว่า "ฉินชิงเข้าใจแล้ว ท่านเซี่ยงมิใช่มาหาเอียนหยานและพวกหรอกหรือ พวกนางคงตื่นนอนแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะ บอกว่าเขาจะไปที่ตึกบัญชาการทหารม้า หากมีเวลาค่อยมาหาพวกนาง จากนั้นกล่าวคำอำลา

ไม่ว่าตนเองหรือฉินชิงล้วนทราบว่า กำลังเดินอยู่บนเส้นทาง

หมิ่นเหม่ของการลอบพบปะกัน โดยที่ทั้งสองฝ่ายไม่สามารถควบคุมตัวเองได้

ระหว่างที่เซี่ยงเส้าหลงเดินทางสู่ตึกบัญชาการทหารม้า ในห้วงสมองยังประทับความทรงจำอันสวยงามที่มีต่อฉินชิงเอาไว้ ขณะเดียวกันก็นึกแค้นใจตัวเอง เขามิใช่ตั้งใจว่าจะไม่ข้องแวะกับความรักอีกหรือ? จนใจที่รับทราบข่าวร้ายของสั้งโหย่ว อารมณ์ขุ่นมัว ยามอดนอนทั้งคืนบวกกับไม่ทันสร่างเมา กลับแวะเวียนมาหาฉินชิง

คนช่างเป็นสัตว์โลกที่ยากเข้าใจ เซี่ยงเส้าหลงก็ไม่เข้าใจพฤติการณ์ตัวเองเช่นกัน หากแม้นฉินชิงยึดมั่นในหลักการ ติเตียนเขาตรงๆ กลับไร้เรื่องราวใด หากทว่าโฉมสะคราญที่มีจริยะความประพฤติอันบริสุทธิ์ผุดผ่องนางนี้ พลอยมีลับลมคมใน คล้ายแง่งอนคล้ายยินดี คล้ายปฏิเสธคล้ายตอบรัก ยามนี้ระหว่างคนทั้งสองมีความสัมพันธ์อันละเอียดอ่อนกลายเป็นความเย้ายวนใจอย่างใหญ่หลวง

ยามเคลิบเคลิ้มเลื่อนลอย เซี่ยงเส้าหลงปะทะชนกับจิงจวิ้นที่ประตูใหญ่ จิงจวิ้นชิงกล่าวว่า “พี่สาม เมื่อคืนตกปลาใหญ่ตัวหนึ่งได้”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าว “ปลาใหญ่อันใด?”

จิงจวิ้นกล่าวถามว่า “ท่านเคยได้ยินชื่อหลี่ปันหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเบาๆ ว่า “ใช่เป็นคนของหลี่ปู้เหว่ยหรือไม่?”

จิงจวิ้นกล่าวว่า “ใช่แล้ว ทั้งยังเป็นบุตรของหลี่สง เจ้าผู้นี้พึงตาต้องใจภรรยาของผู้อื่น กล่าวแทะโลมกลางถนน ดีที่ฉีเซียนผ่านทางไปคลี่คลายสถานการณ์ให้ สามีหนุ่มภรรยาสาวคู่นั้นรีบออกจากเมือง เด็กน้อยนั้นกลับนำกำลังสิบกว่าคนติดตามออกไป ทำร้ายสามีหนุ่ม ขณะจะข่มเหงภรรยาสาวนั้น ข้าพเจ้าพอดีได้รับแจ้งเหตุจากเถาฟาง รีบรุดไปจับตัวมันไว้ รัฐฉินมีบทลงโทษต่อผู้กระทำชำเราอย่างเข้มงวด ขอเพียงส่งมอบตัวหลี่ปันต่อฝ่ายกบิลเมือง มันไม่อาจรอดพ้นจากบทลงโทษได้”

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดแล้วถามว่า “ตอนนี้หลี่ปันและพวกถูกควบคุมตัวอยู่ที่ใด? ทางทำเนียบเสนาบดีทราบเรื่องหรือไม่?”

จิงจวิ้นฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงตัดผ่านห้องที่ทำการ ตรงไปยังตึกหลัง ปากกล่าวว่า “เมื่อคืนข้าพเจ้าลำเลียงบุคคลที่เกี่ยวข้องรวมทั้งคู่สามีภรรยานั้นมายังที่นี้ หลี่ปันและพวกถูกคุมขังไว้ ปัญหาอยู่ที่คู่สามีภรรยานั้นพอทราบว่าหลี่ปันเป็นคนของทำเนียบเสนาบดี กลับไม่กล้ากล่าวโทษมัน ขอให้ข้าพเจ้าปล่อยตัวพวกเขาไป นับแต่นี้จะไม่เหยียบย่างเข้านครเสียนหยางอีก”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้าขึ้นมา หากไม่มีพยานไหนเลยกล่าวโทษหลี่ปันได้ ดังนั้นถามว่า “พี่รองเล่า?”

จิงจวิ้นทอดถอนใจกล่าวว่า “เช้าวันนี้เขาอารมณ์ไม่ดี เข้าไปสอบปากคำหลี่ปันไม่กี่คำ ก็ตบหน้าหลี่ปันฉาดใหญ่ เวลานี้กำลังขู่และปลอบให้คู่สามีภรรยานั้นยอมกล่าวโทษหลี่ปัน”

เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจความรู้สึกของเถิงอี้เป็นอย่างดี เร่งรัดให้จิงจวิ้นนำเข้าไปยังห้องที่ควบคุมตัวคู่สามีภรรยาที่ได้รับความเสียหายนั้น

เพิ่งเข้าสู่ห้องทำงานของเขตตึกใน เห็นเถิงอี้ยืนอยู่เบื้องหน้าสามีหนุ่มภรรยาสาวคู่หนึ่ง สามีภรรยาคู่นั้นพอเห็นเซี่ยงเส้าหลง พากันร้องว่า “ท่านผู้มีพระคุณ”

เซี่ยงเส้าหลงก็ลอบร้องคำ *‘ช่างประจวบเหมาะนัก’* ในใจ ที่แท้นี่เป็นคู่สามีภรรยาที่ถูกเหล่าอันธพาลทำร้ายในตลาด ก่อนที่เขาจะไปพบกับถูเซียน ตอนนั้นเซี่ยงเส้าหลงมิเพียงคลายวงล้อมให้ ยังมอบเงินให้จำนวนหนึ่ง

เถิงอี้พอฟังกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “พวกท่านรู้จักท่านเซี่ยงหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงชิงกล่าวว่า “เรื่องนี้รอสักครู่ค่อยสนทนา พวกท่านสองสามีภรรยาแทบถูกคนชั่วร้ายทำร้าย หากไม่กล่าวโทษพวกมันเท่ากับปล่อยให้คนชั่วลอยนวล ไม่แน่ว่ายังมีคนถูกทำร้ายอีก”

เด็กหนุ่มนามโจวเหลียงสบตากับภรรยาแวบหนึ่ง ตัดใจกล่าวว่า “ขอเพียงเป็นท่านผู้มีพระคุณสั่งมา เราสองสามีภรรยาแม้ต้องตาย ก็ไม่คิดเอื้อนบ่ายเบี่ยง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "ท่านทั้งสองวางใจ พวกท่านสามารถไปจากที่นี้โดยเร็วที่สุด"

พริบตานั้นเขากำหนดแผนจัดการกับหลี่สงไว้แล้ว การสูญเสียกงจู้สามและพวก หนึ่งในกลุ่มคนร้ายคือหลี่สง ตอนนี้มีโอกาสแก้แค้นเขายังจะปล่อยปละละเว้นหรือ?

เซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าเสี่ยวผาน โดยมีหลี่ซืออยู่ร่วมด้วย เสี่ยวผานทรงสดับคำกราบทูลของเซี่ยงเส้าหลงจนจบ ค่อยตรัสว่า "หลี่ปันผู้นี้ยังไม่ได้ข่มเหงหญิงสาวดีงามนั้น อย่างมากเพียงโบยตีมันไม่กี่ที ยากจะจัดการอย่างไรได้"

หลี่ซือยิ้มพลางกล่าวว่า "กระหม่อมเห็นว่าท่านเซี่ยงคงวางแผนแยบคายไว้แล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมา กล่าวว่า "คิดตบตาท่านหลี่ช่างยากเย็นจริงๆ ตอนนี้ข้าพเจ้าปล่อยข่าวเข้าหูหลี่สงผู้เป็นบิดาของมันว่า เตรียมลงโทษบุตรชายของมันฐานข่มขืนแล้วฆ่าสตรีดีงาม ขอเพียงมันรีบรุดมายังตึกบัญชาการทหารม้า คิดช่วยบุตรชายกลับไป ข้าพเจ้าก็มีหนทางให้มันติดกับเอง"

เสี่ยวผานตรัสอย่างแช่มช้าว่า "หลี่สงเป็นคนเยี่ยงไร?"

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าเสี่ยวผานเริ่มมีความคิดความอ่านของพระองค์เองแล้ว จึงกล่าว "คนผู้นี้ถือตัวว่าเป็นบุคคลที่สองรองจากหลี่ปู้เหว่ย ฟังว่าคราครั้งนี้มันได้รับแต่งตั้งเป็นรองผู้บัญชาการทหารราบ แต่ไม่ยอมรับนับถือก่วนตงแสเป็นผู้บังคับบัญชา แม้พบหน้าก็ไม่ยอมแสดงความเคารพ"

เสี่ยวผานทรงดำริแล้วตรัสว่า "หากหลี่สงเป็นบุคคลเช่นนี้ สมควรจัดการได้อย่างเต็มที่" จากนั้นรับสั่งต่อหลี่ซือว่า "ท่านหลี่ตามตัวหลี่ปู้เหว่ย ลู่กง ฉีเซียน หวังเฮอ เมิ่งอ้าว ไช่เจ๋อ หวังอ่วนและพวกเข้าวังมาหารือ เมื่อเป็นเช่นนี้หลี่สงไม่ทราบว่าจะวิ่งเต้นกับใคร ต้องรีบรุดไปช่วยบุตรชาย

แน่นอน”

หลี่ซือรับพระบัญชาล่าถอยออกไป ภายในห้องทรงพระอักษรเพียงหลงเหลือเสี่ยวผานกับเซี่ยงเส้าหลง เสี่ยวผานจึงตรัสว่า “เรื่องนี้ยิ่งลุกลามใหญ่โตยิ่งดี ข้าพเจ้าจะได้ทอนความโอหังของหลี่ปู้เหว่ยลง ระหว่างนี้เจ้าผู้นี้เหิมเกริมนัก กลับทูลขอให้ไทเฮาแต่งตั้งมันเป็นผู้สำเร็จราชการแทน”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “ไทเฮารับสั่งอย่างไร?”

เสี่ยวผานตรัสด้วยความกริ้วว่า “ไทเฮาลุ่มหลงงมงายต่อเล่าไอ่ กลับคล้อยตามหลี่ปู้เหว่ยทุกประการ เคยเรียกตัวข้าพเจ้าไปเอ่ยถึงเรื่องนี้ถึงสองครั้ง เป็นเหตุให้ข้าพเจ้านอนไม่หลับมาสองคืนแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงในภาพยนตร์จิ๋นซีฮ่องเต้ หลี่ปู้เหว่ยประกาศตนเป็น *“พระบิดารอง”* หมายความว่าเป็นบิดาของรัชทายาท ดังนั้นอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า “อย่างนั้นมิสู้แต่งตั้งมันเป็นพระบิดารอง แต่เรื่องนี้ต้องกระทำหลังการหยดเลือดพิสูจน์ความสัมพันธ์เสียก่อน”

จากนั้นอธิบายความหมายของ *“พระบิดารอง”* ให้ทราบ เสี่ยวผานต้องขมวดพระขนงตรัสว่า “หากเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าไยมิใช่ต้องยอมรับโจรเป็นบิดา?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า “นี่เพียงเป็นตำแหน่งลอยไม่มีอำนาจแท้จริง แต่ว่ามีประโยชน์สองสถาน ทางหนึ่งเป็นการตอบสนองหลี่ปู้เหว่ย ไม่อาจตั้งข้อเรียกร้องอื่นอีก อีกทางหนึ่งสร้างสมความไม่พอใจแก่ลู่กงและพวกกว่าเดิม ทั้งนี้เพราะผลจากการพิสูจน์ทางหยดเลือดแสดงว่าพวกท่านไม่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือด ลู่กงและพวกย่อมต้องหาทางโค่น *‘พระบิดารองตัวปลอม’* เช่นหลี่ปู้เหว่ยยิ่งกว่าเดิม”

เสี่ยวผานตรัสถามว่า “พระอาจารย์นึกหาชื่อยศตำแหน่งที่พิเศษเฉพาะเช่นนี้ได้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความกระดากอยู่บ้างว่า “ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ เพียงแต่พลันปรากฏคำนี้ผุดขึ้นในห้วงสมอง”

เสี่ยวผานทอดพระเนตรอีกฝ่ายแล้วตรัสว่า “เรื่องนี้ให้ข้าพเจ้าครุ่นคิดดูก่อน มิใช่ข้าพเจ้าไม่ยอมรับข้อเสนอของพระอาจารย์ แต่เรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวง สมควรฟังความเห็นของหลี่ซือดู”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความปลื้มปีติว่า “รัชทายาทเริ่มมีความคิดอ่านของตัวเอง ข้าพเจ้ามีแต่ความยินดี ไหนเลยไม่พอใจได้?” จากนั้นถวายบังคมทูลลา เพื่อกลับไปรับมือหลี่สง

เพิ่งออกจากห้องทรงพระอักษร ก็เผชิญกับชางเหวินจวิน ชางเหวินจวินบอกว่าน้องสาวของเขารบเร้าต้องการพบเซี่ยงเส้าหลง เขาจึงเปิดเผยร่องรอยเซี่ยงเส้าหลงให้ทราบ ตอนนี้นางรออยู่ที่หน้าประตูวัง

ชางเหวินจวินบอกอีกว่า น้องสาวของเขาบังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อเซี่ยงเส้าหลง เพียงแต่ปากแข็งไม่ยอมรับเท่านั้น เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ฝืนยิ้ม ตัดใจเดินไปยังประตูวังเสียนหยาง ชางเหวินจวินชิงหลบหน้าไปก่อน

ขณะจะบรรลุถึงที่ซึ่งสิบแปดองครักษ์เหล็กรอเซี่ยงเส้าหลงอยู่ มองแต่ไกลเห็นอิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อทดลองขี่ม้าลมกรดของเขา โดยที่เหล่าองครักษ์เหล็กไม่อาจห้ามปรามได้

อิ๋งหยิงเหลือบแลเห็นเซี่ยงเส้าหลงแต่ไกล บังคับม้าควบขับตรงมา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ท่านเซี่ยง เราสองพี่น้องไม่ยินยอมพร้อมใจ มาพิสูจน์ฝีมือกับท่านใหม่”

ม้าลมกรดหยุดลงที่ข้างกายเซี่ยงเส้าหลง ยืดคอยื่นหัวมาแสดงความสนิทสนมกับเขา เซี่ยงเส้าหลงลูบหัวมัน จูงม้าซึ่งบรรทุกอิ๋งหยิงเดินกลับไปหาลู่ตันเอ๋อและพวก ปากกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอยอมแพ้ก็แล้วกัน ขอคุณหนูใหญ่โปรดปล่อยปละละเว้นข้าพเจ้าเถอะ”

อิ๋งหยิงกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “ท่านใช่เป็นลูกผู้ชายหรือไม่? ข้าพเจ้าไม่สนใจ รีบตามพวกเราออกไปนอกเมือง ประลองวิชาขี่ม้ากันก่อน”

ลู่ตันเอ๋อก็เดินเข้ามา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ใช่มีคนขวัญอ่อนใช้การไม่ได้เพิ่มขึ้นอีกคนหนึ่งหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงขุ่นแค้นแน่นอก พลันฉุกใจคิด กล่าวว่า “ตกลง ประลองอะไรก็ได้ แต่ข้าพเจ้าต้องกลับตึกบัญชาการสะสางเรื่องบางประการก่อน ค่อยเล่นกับพวกท่าน”

อิ๋งหยิงกระโดดลงจากหลังม้า ร้องอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “ผู้ใดคิดเล่นกับท่าน? เพียงแต่เห็นว่าท่านพอใช้การได้อยู่บ้าง ข้าพเจ้าจึงคิดทดสอบท่านดู”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวโดยไม่นำพาว่า “หากไม่ยอมให้ข้าพเจ้ากลับตึกบัญชาการ เป็นอันว่ายกเลิกพวกท่านไม่พิสมัยก็แล้วกันไป”

อิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อพากันร้องคำ “พิสมัย” เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อดังๆ กระโดดขึ้นบนหลังม้าร้องว่า “พวกท่านคิดอย่างไรก็ได้ น้องพี่ทั้งหลายพวกเรากลับตึกบัญชาการกัน” พลางบังคับม้าคู่ขา พุ่งทะยานไปยังประตูวัง

สิบแปดองครักษ์เหล็กห้อมล้อมเซี่ยงเส้าหลงตามหลัง อิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อก็ควบม้าติดตามมา

เซี่ยงเส้าหลงกับสตรีชาวฉินอันดุร้ายทั้งสองพอลงจากหลังม้า ต่างรู้สึกว่าบรรยากาศในตึกบัญชาการทหารม้าไม่ถูกต้อง

ที่ห้องโถงใหญ่ชุมนุมด้วยทหารม้า ทุกผู้คนมีสีหน้าไม่พอใจ ภายในตึกบังเกิดเสียงทุ่มเถียงด่าทอดังมา

เหล่าทหารม้าเห็นเซี่ยงเส้าหลงกลับมา รีบเปิดทางให้ มีคนกล่าวเบาๆ ว่า “ท่านผู้บัญชาการ พวกทหารราบมาอาละวาด”

พร้อมกันนั้นมีคนร้องขานว่า “ท่านผู้บัญชาการมาถึง”

เซี่ยงเส้าหลงเดินนำอิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อเข้าสู่ห้องโถงใหญ่ เห็นในห้องโถงใหญ่มีขุมกำลังสองฝ่ายตั้งเผชิญหน้ากัน ฝ่ายหนึ่งนำโดยเถิงอี้กับจิงจวิ้น และผู้คุมกำลังฝ่ายทหารม้าสิบกว่านาย อีกฝ่ายหนึ่งเป็นหลี่สงและทหารราบคนสนิทยี่สิบกว่านาย

เซี่ยงเส้าหลงปรายตาบอกใบ้แวบหนึ่ง สิบแปดองครักษ์เหล็กก็กระจายกำลังเป็นรูปพัด โอบล้อมหลี่สงและพวกจากทางด้านหลัง

หลี่สงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวโดยไม่เหลียวหน้ากลับไปว่า "ผู้ที่มีสิทธิ์มีเสียงกลับมาแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงความจริงมีตำแหน่งสูงกว่าหลี่สงถึงสองขั้น แต่น้ำเสียงและทีท่าของหลี่สง แสดงว่าไม่เห็นเซี่ยงเส้าหลงอยู่ในสายตา

อิ๋งหยิงล่วงรู้ระบบกองทัพรัฐฉินเป็นอย่างดี ดังนั้นโน้มหน้าถึงข้างใบหูเซี่ยงเส้าหลง กระซิบถามว่า "ทหารราบมิใช่อยู่ในความปกครองของท่านหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกมีลมปากหอมกรุ่นเป่าเข้ารูหู ทั้งคันทั้งปลอดโปร่ง จึงกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า "พวกท่านยืนอยู่ที่นี้ อย่าให้พวกมันล่วงรู้ จะได้เป็นพยานให้แก่ข้าพเจ้า"

อิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อบังเกิดความกระตือรือร้นยินดี ไม่ถือสาน้ำเสียงเชิงออกคำสั่งของเซี่ยงเส้าหลง ยืนชมดูอยู่ข้างประตู เซี่ยงเส้าหลงค่อยเดินถึงหว่างกลางเถิงอี้กับจิงจวิ้น หันหน้าหาหลี่สง จงใจกล่าวว่า "ผู้ที่มีสิทธิ์มีเสียงที่ท่านหลี่เอ่ยถึง ไม่ทราบเป็นใคร?"

ดวงตาหลี่สงทอประกายโกรธแค้น เน้นเสียงว่า "ย่อมหมายถึงผู้บัญชาการเซี่ยง ท่านมิใช่มีสิทธิ์มีเสียงในการกล่าววาจาหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงหน้าเคร่งเครียดลง ตวาดว่า "บังอาจ"

พริบตานั้นในห้องโถงเงียบสงบไร้สุ้มเสียง บรรยากาศเขม็งตึงเครียดกว่าเดิม หลี่สงคิดไม่ถึงว่าเซี่ยงเส้าหลงกลับกล้าตะคอกใส่คนของทำเนียบเสนาบดีเช่นเขา ถึงกับหน้าแปรเปลี่ยนไป แต่ก็สำนึกตัวว่ากล่าวผิดก้าวล่วงไป ยามกะทันหันไม่ทราบทำอย่างไรดี

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "หลี่สงท่านพบกับข้าพเจ้า ไม่แสดงความเคารพ ถือว่าไม่คารวะแล้ว ยังกล่าวโอหังบังอาจ ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง ใช่ทราบความผิดแล้วหรือไม่?"

หลี่สงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า "หากท่านเซี่ยงเห็นว่าเราหลี่สงกระทำผิด สามารถไปกล่าวโทษต่อท่านเสนาบดีหลี่ได้"

เหล่าทหารม้าในบริเวณบังเกิดความปั่นป่วนขึ้นมา จิงจวิ้นกลับ

กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “วันหน้าหากหลี่สงท่านถูกส่งเข้าสมรภูมิ ใช่เพียงรับฟังคำสั่งท่านเสนาบดีหลี่คนเดียวหรือไม่?”

เหล่าทหารม้าเปลี่ยนเป็นหัวร่อครืนออกมา ยังแฝงไว้ด้วยเสียงหัวร่ออันสดใสของอิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อ

หลี่สงรู้สึกเสื่อมเสียหน้านัก กระชากเสียงว่า “จิงจวิ้นท่านเป็นตัวอะไร กลับกล้า...”

เถิงอี้ยิ้มพลางสอดคำขึ้น “หากมันไม่นับเป็นตัวตน ท่านยิ่งไม่ใช่ตัวตนยิ่งกว่า ต่างฝ่ายต่างเป็นรองผู้บัญชาการ กล่าวไปแล้วรองผู้บัญชาการจิงยังสูงศักดิ์กว่าท่านครึ่งขั้น”

คำพูดพอกล่าว เรียกเสียงหัวร่อจากเหล่าทหารม้าดังกว่าเดิม หลี่สงและเหล่าทหารราบกลับหน้าแปรเปลี่ยนจนปั้นยาก

เซี่ยงเส้าหลงไม่เปิดโอกาสให้แก่หลี่สงแม้แต่น้อย ตวาดว่า “หลี่สงท่านสามหาวไปแล้ว คุกเข่าลงให้แก่ข้าพเจ้า”

ในห้องโถงซึ่งชุมนุมด้วยผู้คนหกเจ็ดสิบคนเงียบสงบลงอีกครา หลี่สงถอยกายไปหนึ่งก้าว กล่าวด้วยความเกรี้ยวกราดว่า “เซี่ยงเส้าหลงอย่าได้บีบคั้นผู้คนเกินไป”

เถิงอี้ทราบว่าถึงเวลาแล้ว ดังนั้นออกคำสั่งว่า “พวกเรา คร่ากุมคนโอหังที่ขัดคำสั่งนี้ให้แก่ท่านผู้บัญชาการเซี่ยง”

เหล่าทหารม้ากระเหี้ยนกระหือรือแต่แรก พอฟังปรากฏผู้คนสิบกว่าคนฮือออกมา

จุดประสงค์ของหลี่สงเพียงคิดมาช่วยเหลือบุตรชาย ซึ่งถูกควบคุมตัวอยู่ที่นี่ มิคาดถูกเซี่ยงเส้าหลงและพวกวางแผนยั่วยุจนถูกต้อนเข้าจุดอับ แต่ยังถือดีที่มีคนหนุนหลัง ไหนเลยยอมถูกจับกุม พลันชักกระบี่ที่ติดตัวออกมา ร่ำร้องอย่างขาดสติว่า “ผู้ใดกล้าลงมือ”

ทหารราบที่ร่วมทางมาปรกติอาละวาดตามอำเภอใจ ดังนั้นหาเกรงกลัวผู้บัญชาการทหารม้าผู้นี้ไม่ พากันแสดงอาวุธ อารักขาหลี่สงอย่างแข็งขัน

เซี่ยงเส้าหลงตวาดห้ามเหล่าทหารม้าอย่าเพิ่งลงมือ ค่อยสั่นศีรษะกล่าวว่า “รองผู้บัญชาการหลี่หากไม่วางอาวุธ คุกเข่ารับการจับกุม อย่าได้โทษว่าข้าพเจ้าไม่ไว้ไมตรี”

หลี่สงแสยะยิ้มกล่าวว่า “ท่านสามารถทำอย่างไรเราได้?”

เซี่ยงเส้าหลงยกมือเป็นสัญญาณ สิบแปดองครักษ์เหล็กพากันปลดคันธนูประจำตัวออกมา พาดลูกธนูไว้ เล็งไปที่ศัตรู กลับคุกคามหลี่สงและพวกถึงมุมห้องโถง

หลี่สงค่อยมีสติแจ่มใส สั่งยุติความเคลื่อนไหวอันขลาดเขลาของเหล่าทหารราบ ร้องถามว่า “เซี่ยงเส้าหลง ท่านหมายความกระไร?”

จิงจวิ้นส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกล กล่าวว่า “กระบี่ในมือท่านหมายความกระไร คันธนูของพวกเราก็หมายความเช่นนั้น ท่านที่แท้หมายความกระไร?”

เนื่องด้วยสถานการณ์ตึงเครียดถึงขีดสุด ทั้งสองฝ่ายไม่กล้าส่งเสียงสำเนียงใด มีแต่อิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อที่ไม่สนใจมากความ รู้สึกว่าจิงจวิ้นกล่าววาจาน่าขบขัน พากันหัวร่อคิกออกมา

หลี่สงค่อยล่วงรู้ถึงการดำรงคงอยู่ของพวกนาง เหลียวหน้าไปที่ประตูห้องโถง ถามว่า “เด็กหญิงทั้งสองนี้เป็นใคร?”

ผู้คุมกำลังฝ่ายทหารม้าคนหนึ่งตวาดว่า “แม้แต่คุณหนูอิ๋งหยิงกับคุณหนูลู่ตันเอ๋อยังไม่รู้จัก หลี่สงท่านเป็นรองผู้บัญชาการทหารราบอันใด?”

หลี่สงยังมีความเฉลียวฉลาดอยู่บ้าง พอฟังฉุกคิดว่าผิดท่า หากไม่มีบุคคลภายนอกอยู่ด้วย ไม่ว่าเขากระทำความผิดอันใด ภายหลังเกิดเหตุสามารถปฏิเสธบอกปัด แต่ตอนนี้ทำไม่ได้แล้ว

เซี่ยงเส้าหลงสังเกตสีหน้าท่าทีของอีกฝ่าย ทราบว่าหลี่สงตระเตรียมถอยแล้ว ไหนเลยเปิดโอกาสให้อีกฝ่ายได้ ตวาดสำทับว่า “หลี่สงท่านไม่ยอมทิ้งกระบี่คุกเข่าลง ข้าพเจ้าจะให้ท่านนึกสำนึกเสียใจภายหลัง”

เขายืนกรานให้หลี่สงคุกเข่ายอมรับผิด เพื่อต้องการสร้างความลำบากใจแก่อีกฝ่าย

หลี่สงยังลังเล เซี่ยงเส้าหลงพลันร้องสั่งคำ “ยิงเท้า” เสียงสายดังขึ้น สิบแปดองครักษ์เหล็กยิงลูกธนูออกดุจสายฟ้า

ในระยะห่างและสภาพแวดล้อมเช่นห้องโถงใหญ่นี้ ทหารราบที่หลี่สงเรียกระดมมาไม่อาจหลบหลีกรอดพ้น ถูกลูกธนูยิงทะลุต้นขาล้มลงสิบแปดคน

เหล่าองครักษ์เหล็กพาดลูดธนู ตระเตรียมยิงจู่โจมออกอีกครา หลี่สงแม้ไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่ก็ถูกทอนความโอหังไปสิ้น ทั้งกลัวเซี่ยงเส้าหลงอาศัยเรื่องส่วนรวมล้างแค้นส่วนตัว พลันโยนกระบี่ทิ้ง ร้องว่า “นับว่าท่านร้ายกาจ เราจะขอดูว่าท่านมีคำว่ากล่าวกับท่านเสนาบดีหลี่อย่างไร?”

ทหารราบที่ด้านหลังของเขา และไม่ได้รับบาดเจ็บทั้งเจ็ดคนพากันทิ้งกระบี่ยอมจำนน เซี่ยงเส้าหลงโบกมืออีกครา เหล่าทหารม้าฮือเข้าไปจับมัดตัวหลี่สงและพวกทั้งแปดไว้ บังคับให้คุกเข่าลง

เหล่าทหารม้าในนครเสียนหยาง ทระนงตนว่าสูงศักดิ์กว่าทหารราบไม่อาจทนทานรับท่าทีของหลี่สงได้ ฝีมืออันเฉียบขาดของเซี่ยงเส้าหลงสร้างความรู้สึกสมใจแก่ทั้งหมดนัก

เซี่ยงเส้าหลงไม่สนใจทหารราบที่นอนจมเลือด ร้องครวญครางอยู่บนพื้น เดินถึงเบื้องหน้าหลี่สง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ท่านรองผู้บัญชาการหลี่ไยต้องทำเช่นนี้ บุตรชายท่านเพียงทำร้ายชาวบ้านคนหนึ่งเหตุใดต้องพกพาอาวุธมาก่อเรื่อง?”

หลี่สงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องว่า “ว่ากระไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า “ท่านฟังไม่เข้าใจหรือ? แต่ตอนนี้ไม่มีใดแล้ว ข้าพเจ้ากับท่านจะไปถกเหตุผลกับท่านเสนาบดีหลี่ดูว่าผู้ใดไม่มีที่ต่ำที่สูง ผู้ใดลบหลู่ผู้บังคับบัญชา?”

หลี่สงหน้าซีดเผือก พริบตานั้นทราบว่าตัวเองหุนหันวู่วาม พลัดตกหลุมพรางที่เซี่ยงเส้าหลงขุดล่อเอาไว้

ศักดารัชทายาท

ในตำหนักตะวันตกของวังเสียนหยาง เสี่ยวผานประทับอยู่ที่สูงเหนือบันไดสามขั้น โดยมีหลี่ซือซึ่งทำหน้าที่จดบันทึกอยู่ทางด้านข้างบริเวณหลัง

บนบันไดขั้นรองลงมา ประทับไว้ด้วยจีไทเฮา ส่วนขุนนางอื่นแยกย้ายนั่งโต๊ะสองฟากข้าง ฟากหนึ่งประกอบด้วยหลี่ปู้เหว่ย ไช่เจ๋อ หวังอ่วนและเมิ่งอ้าว อีกฟากหนึ่งมีฉีเซียน ลู่กงและหวังเฮอ

ขณะที่ทั้งหมดหารือเรื่องขุดคลองเชื่อมแม่น้ำจิ้งสุยกับลั่วสุ่ย ชางผิงจวินเข้ามากราบทูลว่า เซี่ยงเส้าหลงมีเรื่องด่วนขอเข้าเฝ้า เสี่ยวผานทรงทราบว่าเป็นเรื่องราวใด จึงรับสั่งให้ชางผิงจวินเบิกตัวเซี่ยงเส้าหลงเข้ามา

เซี่ยงเส้าหลงเดินเข้ามาอย่างอาจหาญ ถวายบังคมรัชทายาทกับไทเฮา กราบทูลเหตุการณ์ที่ตึกบัญชาการทหารม้าโดยละเอียด จากนั้นกล่าวว่า “เรื่องนี้ความจริงอยู่ในอำนาจหน้าที่ของกระหม่อม แต่หลี่สงร่ำร้องให้ท่านเสนาบดีหลี่ตัดสิน เนื่องจากเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับชื่อเสียงท่านเสนาบดีหลี่ กระหม่อมไม่กล้าตัดสินโดยพลการ จึงกราบทูลรัชทายาทกับไทเฮา และเรียนต่อท่านเสนาบดีหลี่”

หลี่ปู้เหว่ยขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ ร้องว่า “ตัวบัดซบนั้นตอนนี้อยู่ที่ใด?”

เพียงคำพูดนี้แสดงเห็นถึงการถืออำนาจบาตรใหญ่ของหลี่ปู้เหว่ย

ตามเหตุผลสมควรให้เสี่ยวผานทรงแสดงความเห็น ค่อยถึงรอบผู้อื่นกล่าววาจา

เสี่ยวผานเตรียมพระทัยอยู่ก่อน จึงตรัสเสียงราบเรียบว่า “ท่านเสนาบดีหลี่อย่าเพิ่งมีโทสะ พวกเราทำความเข้าใจกับเรื่องราวก่อน” พลางหันไปตรัสถามจีไทเฮาว่า “ไทเฮา ผู้บุตรทำถูกหรือไม่?”

จีไทเฮายามอยู่ในสภาพเช่นนี้ ได้แต่ทรงสนับสนุนเสี่ยวผาน ตรัสว่า “ลูกเราทำตามที่เห็นสมควรเถอะ”

ลู่กง ฉีเซียนและพวกมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย คิดไม่ถึงรัชทายาทยังทรงพระเยาว์ กลับกอปรด้วยลักษณะท่าทางของขุนพล รับมือวิกฤตการณ์ด้วยความเยือกเย็น

เสี่ยวผานไม่สนพระทัยหลี่ปู้เหว่ย รับสั่งถามเซี่ยงเส้าหลงว่า “หลี่ปันที่ยังไม่ประพฤติผิดศีลในกาม เพียงเพราะถูกพบเห็นก่อน ไม่ทราบท่านเซี่ยงมีพยานยืนยันความผิดร้ายแรงข้อนี้หรือไม่?”

ไช่เจ๋อชิงกล่าวว่า “ทูลรัชทายาท เรื่องเล็กน้อยนี้มอบให้ฝ่ายกบิลเมืองจัดการก็ได้ กระหม่อมเห็นว่าปัญหาเฉพาะหน้าคือสะสางว่ารองผู้บัญชาการหลี่ใช่เกิดความเข้าใจผิด จนขัดแย้งกับผู้บัญชาการเซี่ยงหรือไม่ หน่วยทหารม้ากับทหารราบล้วนเป็นสองเสาหลักรักษาเมือง ทางที่ดีให้ถือสันติสุขไว้”

คำพูดเหล่านี้ย่อมเข้าข้างหลี่ปู้เหว่ย แต่ถึงอย่างไรไช่เจ๋อเคยเป็นมหาเสนาบดีรุ่นก่อน ตามเหตุผลเสี่ยวผานควรไว้หน้าอีกฝ่ายบ้าง

เสี่ยวผานพลันประทับยืนขึ้น เสด็จลงบันไดมาถึงข้างที่ประทับของจีไทเฮา ตรัสเสียงหนักๆ ว่า “ท่านไช่ผิดแล้ว นับตั้งแต่ซางเอียงปฏิรูปกฎหมายเป็นต้นมา รัฐฉินเราถือวินัยทางทหารเป็นสำคัญ ยึดถือที่ต่ำที่สูง ดังนั้นเบื้องบนสั่งการเบื้องล่างถือปฏิบัติ จึงพิชิตชัยไปทั่วแผ่นดิน”

พลางเสด็จลงบันไดขั้นสุดท้าย กวาดพระเนตรไปยังเหล่าขุนนาง รับสั่งอีกว่า “หากมีคนขัดคำสั่งทหาร เบื้องล่างละเมิดเบื้องสูง ฝ่ายเรายังคงเพิกเฉย เรื่องราวเผยแพร่ออกไป จะกระทบกระเทือนถึงกองทัพ

สักเท่าใด? ดังนั้นเราไม่ยอมปล่อยให้เรื่องนี้ผ่านไป หากพิสูจน์ว่ารองผู้บัญชาการหลี่ละเมิดเบื้องสูง ต้องถูกลงโทษสถานหนัก ไม่มีข้อยกเว้นเด็ดขาด”

ทุกผู้คนรับฟังจนปากอ้าตาค้าง คิดไม่ถึงรัชทายาทซึ่งยังอยู่ในวัยเยาว์ กลับมีรับสั่งเช่นนี้ ทั้งยังกอปรด้วยอำนาจผู้นำแห่งยุค หลี่ปู้เหว่ยและจีไทเฮาล้วนตะลึงลาน มีแต่หลี่ซือซึ่งก้มหน้าจดข้อความลอบกระหยิ่มยินดี ทั้งนี้เพราะผู้ที่ร่างถ้อยคำเหล่านี้เป็นเขาเอง

เสี่ยวผานพอตรัสจบ ค่อยเสด็จกลับขึ้นไปประทับนั่งยังที่เดิม ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายมีความเห็นอย่างไร?”

เมิ่งอ้าวพลันส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “กระหม่อมรู้จักคุ้นเคยกับเส้าหลงและรองผู้บัญชาการหลี่เป็นอย่างดี ความจริงไม่สมควรเกิดเรื่องเช่นนี้ ในความคาดคิดของกระหม่อม อาจสืบเนื่องจากฝ่ายทหารม้ากับทหารราบมีข้อกินแหนงแคลงใจอยู่ก่อน แต่ท่านทั้งสองล้วนเข้ารับตำแหน่งไม่นาน เป็นเหตุให้เข้าใจผิดกัน”

จีไทเฮาค่อยรับสั่งว่า “แม่ทัพเมิ่งกล่าวมีเหตุผล ลูกเราอย่าได้ด่วนตัดสิน จนเป็นเหตุให้กองทัพแตกความสามัคคี”

หลี่ปู้เหว่ยเห็นจีไทเฮายอมรับสั่งให้แก่เขา ค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก กล่าวว่า “เรื่องนี้ขอให้เราจัดการ รับรองไม่ปล่อยปละละเว้นคนขัดคำสั่งทางทหาร”

เสี่ยวผาน เซี่ยงเส้าหลงและหลี่ซือฉุกคิดว่าผิดท่า ยามนั้นมหาเสนาบดีซ้ายฉีเซียนพลันยืดกายขึ้น กล่าวว่า “กระหม่อมคิดออกไปเดินที่เบื้องนอกกับเส้าหลงสักรอบ แล้วค่อยกลับมาแสดงความเห็น”

นอกจากเซี่ยงเส้าหลงและพวกทั้งสามแล้ว บุคคลอื่นล้วนงุนงงสงสัย ไม่ทราบว่าในน้ำเต้าฉีเซียนขายยาอะไร

เซี่ยงเส้าหลงพอติดตามฉีเซียนออกไป หวังอ่วนคิดกล่าวกระไร เสี่ยวผานชิงโบกพระหัตถ์ตรัสว่า “รอจนท่านเสนาบดีฉีกลับมาแล้วค่อยว่ากล่าว”

หวังอ่วนได้แต่กล้ำกลืนคำพูดไว้ ทุกผู้คนเฝ้ามองดูเสี่ยวผานคล้ายกับเพิ่งรู้จักพระองค์เป็นครั้งแรก จีไทเฮาทรงมีความรู้สึกว่าลูกเจิ้งเติบใหญ่แล้ว

วันเวลาที่ผ่านมา พระนางสนิทชิดเชื้อกับเล่าไอ่ เริงรักกันทุกวี่วัน หวังอาศัยกามราคะมอมเมาพระนาง หลีกหนีจากสภาพความจริงในชีวิตของพระนาง มีบุรุษที่มีความสำคัญที่สุดสี่คน ประกอบด้วยจวงเซียงอ๋อง หลี่ปู้เหว่ย เซี่ยงเส้าหลง และลูกเจิ้งที่เบื้องหน้า หากทว่าชะตาชีวิตบันดาลให้พระนางผูกความสัมพันธ์กับพวกเขาอย่างซับซ้อน

โดยเฉพาะหลี่ปู้เหว่ยวางยาปลงพระชนม์จวงเซียงอ๋อง ทำให้พระนางถึงละอายพระทัยต่อเสี่ยวผานกับเซี่ยงเส้าหลง แต่ด้วยผลประโยชน์ผูกพัน บีบบังคับพระนางจำต้องเป็นแนวร่วมกับหลี่ปู้เหว่ยค่อยรักษาสถานะของไทเฮากับรัชทายาทเอาไว้ มีแต่การปรนนิบัติรับใช้ของเล่าไอ่ ทำให้พระนางทรงลืมเลือนทุกสิ่ง

พริบตานั้นพระนางทรงรู้สึกได้ว่า ระหว่างพระนางกับลูกเจิ้งเกิดช่องว่างสายหนึ่ง ทำให้พระนางไม่เข้าพระทัยรัชทายาทอีกต่อไป

หลี่ปู้เหว่ยบังเกิดความคิดขัดแย้งยิ่งกว่า วันเวลาที่ผ่านมา เขากับ *"บุตรชาย"* เช่นเสี่ยวผานรักษาความสัมพันธ์อย่างแนบแน่น เขาเองเพียรปลูกฝังเสี่ยวผาน หวังว่าสองพ่อลูกร่วมกันปกครองรัฐฉินจนขยายใหญ่ไปสู่การรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่นต่อไป นี่เป็นเหตุผลหนึ่งที่เขาจำต้องกำจัดเซี่ยงเส้าหลง ทั้งนี้เพราะเขาไม่ยินยอมให้ผู้ใดแบ่งปันความเคารพที่เสี่ยวผานมีต่อเขาไป

เขาไม่เคยคาดคิดว่าเขากับเสี่ยวผานจะเกิดความขัดแย้งด้านการใช้อำนาจ ยามนี้ค่อยรู้สึกได้ ตอนนี้เขายังดูไม่ออกว่านี่เป็นแผนการซึ่งวางไว้อย่างแนบเนียน เพียงเข้าใจว่าเสี่ยวผานทรงสะสางเรื่องนี้โดยยุติธรรม เขาเองล่วงรู้ถึงความโฉดเขลาเบาปัญญาของหลี่สงแต่แรก ไม่เช่นนั้นคงไม่แต่งตั้งก่วนตงแสเป็นผู้บัญชาการทหารราบ ให้หลี่สงเป็นรองผู้บัญชาการ แผนการที่วางไว้ทั้งหมด ล้วนถูกเซี่ยงเส้าหลง

ก่อกวนทำลาย เป็นหลี่สงก่อเหตุขึ้นมาทั้งสิ้น ยามนี้ในใจหลี่ปู้เหว่ยเพียงนึกถึงเรื่องหนึ่ง นั่นคือฆ่าเซี่ยงเส้าหลง อย่างนั้นเขาจึงสานฝันอันยิ่งใหญ่ต่อไปได้

ชั่วครู่ให้หลัง ฉีเซียนกับเซี่ยงเส้าหลงกลับมาแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงยืนอยู่ข้างหวังเฮอ ส่วนฉีเซียนเดินถึงเชิงบันไดกล่าวเสียงกังวานว่า "ทูลรัชทายาท กระหม่อมขอยืนยันว่า เรื่องนี้มิใช่ข้อบาดหมางระหว่างฝ่ายทหารม้ากับทหารราบ จนเกิดความขัดแย้งขึ้น"

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวอย่างไม่พอใจว่า "ท่านเสนาบดีซ้ายแน่ใจได้อย่างไร?"

ฉีเซียนกล่าวอย่างแช่มช้าเนิบนาบว่า "หลี่ปันเคยลวนลามภรรยาผู้อื่นกลางเมือง กระหม่อมพอดีผ่านทางไปจึงห้ามปรามไว้ พร้อมกับดุว่ามัน ตอนนั้นพบว่าหลี่ปันไม่ยินยอมพร้อมใจ เมื่อครู่กระหม่อมออกไปเบื้องนอก เพื่อดูว่าสามีภรรยาคู่นั้นเป็นผู้ที่กระหม่อมประสบเหตุมาก่อนหรือไม่ ปรากฏว่าไม่ผิดพลาด แสดงว่าเรื่องนี้มิใช่ฝ่ายทหารม้าใส่ความหลี่ปัน ส่วนหลี่สงกลับบุกรุกตึกบัญชาการทหารม้า ทวงถามบุตรชายกลับคืน ทั้งยังชักกระบี่ก่อน ล่วงเกินผู้บังคับบัญชา มีพยานบุคคลครบถ้วน สุดที่จะแก้ต่างได้"

ทุกผู้คนค่อยล่วงรู้สาเหตุที่ฉีเซียนขอตัวออกไป แม้แต่เมิ่งอ้าวก็อับจนถ้อยคำ หลี่ปู้เหว่ยถึงกับคิดบีบคอหลี่ปันตายคามือ หวนนึกถึงเด็กน้อยที่ถูกฉีเซียนประสบพบเห็น ยังก่อเรื่องราวขึ้น นับว่ามีขวัญราคะบังอาจกล้าจริงๆ

เสี่ยวผานตรัสเสียงเย็นชาว่า "หลี่ปันคงตระเตรียมว่า หลังก่อเหตุจะฆ่าคนปิดปาก จึงไม่สนใจคำตักเตือนของท่านเสนาบดีฉีถึงเพียงนี้"

ทุกผู้คนใจหายวูบ ฟังออกว่ารัชทายาทหนุ่มกริ้วแล้ว นี่เป็นความแยบคายของแผนการ เนื่องจากฉีเซียนกล่าวยืนยัน ไม่มีผู้ใดระแวงสงสัยว่าเป็นเซี่ยงเส้าหลงและพวกสร้างสถานการณ์ล่อลวงให้หลี่สงสองพ่อลูกมาติดกับ

จีไทเฮาทรงขมวดพระขนงตรัสว่า “ดูท่าทีหลี่ปันคิดก่อเรื่องจริงๆ แต่ท่านเสนาบดีทราบได้อย่างไรว่า หลี่สงชักกระบี่ก่อน?”

ฉีเซียนกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ทั้งนี้เพราะตอนนั้นอิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อล้วนอยู่ในเหตุการณ์สามารถเป็นพยาน”

ลู่กงงงงันวูบจึงกล่าว “ตันเอ๋อไฉนไปยังที่นั้น?”

หลี่ปู้เหว่ยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า “เรื่องนี้ประหลาดแท้ ไม่ทราบเส้าหลงมีคำอธิบายอย่างไร?”

ฉีเซียนชิงกล่าวว่า “เราสอบถามเรื่องนี้จากเส้าหลงแล้ว มิสู้เรียกตัวชางเหวินจวินเข้ามา ให้เขาอธิบายเอง”

เสี่ยวผานรับสั่งให้เบิกตัวชางเหวินจวินเข้ามา ชางเหวินจวินเข้าพระตำหนัก คุกเข่ากราบทูลเรื่องที่อิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อรอพบเซี่ยงเส้าหลงที่หน้าประตูวังออกมา

หลี่ปู้เหว่ยหน้าแปรเปลี่ยนเป็นปั้นยากถึงที่สุด พลันเดินออกมาคุกเข่าลง กล่าวว่า “ทูลรัชทายาท หลี่สงไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง ขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาถึงเพียงนี้ เราเองยากปฏิเสธความรับผิดชอบ ขอรัชทายาทลงโทษด้วย”

คราครั้งนี้แม้แต่เซี่ยงเส้าหลงก็ตะลึงลาน หลี่ปู้เหว่ยรับเรื่องไปเช่นนี้ จีไทเฮาไหนเลยทรงยินยอมให้เสี่ยวผานจัดการกับหลี่ปู้เหว่ยได้

จริงดังคาดหมาย จีไทเฮารับสั่งว่า “ท่านเสนาบดีหลี่เชิญลุกขึ้น ให้เราหารือกับลูกเจิ้งก่อน แล้วค่อยตัดสินเรื่องนี้”

หลี่ปู้เหว่ยทราบแน่แก่ใจว่า จีไทเฮาต้องทรงปกป้องเขา ดังนั้นยังคงคุกเข่ากับพื้น กล่าวด้วยความเสียใจว่า “ไทเฮาทรงมีพระเสาวนีย์ กระหม่อมยอมรับการลงโทษ”

จีไทเฮาทรงอับจนปัญญา ตรัสเบาๆ ต่อเสี่ยวผานว่า “ท่านเสนาบดีหลี่มีคุณงามความดีต่อรัฐฉินเรา บวกกับมีภารกิจมากมาย บางครั้งควบคุมผู้ใต้บังคับบัญชาไม่ทั่วถึง ลูกเจิ้งต้องเห็นแก่หน้าท่านเสนาบดีหลี่ สะสางเรื่องนี้โดยละมุนละม่อม”

เสี่ยวผานทรงดำริชั่วขณะจึงรับสั่งว่า “เมื่อท่านเสนาบดีหลี่เสนอหน้าขอไมตรี จะไว้ชีวิตหลี่สงสองพ่อลูก แต่เหตุการณ์ครั้งนี้เกี่ยวข้องกับขวัญของกองทัพ ดังนั้นทหารราบที่บุกตึกบัญชาการทหารม้า รวมทั้งหลี่สง ให้ปลดออกจากตำแหน่งห้ามกลับเข้ากองทัพอีก ส่วนหลี่ปันต้องโบยตีห้าสิบไม้ เพื่อมิให้ผู้อื่นถือเป็นเยี่ยงอย่าง ก่วนตงแสเป็นผู้บังคับบัญชาหลี่สง แต่ปกครองหย่อนยาน ให้ลดตำแหน่งขั้นหนึ่ง ตำแหน่งผู้บัญชาการทหารราบให้เส้าหลงรักษาการแทน ท่านเสนาบดีหลี่เชิญลุกขึ้น”

มิเพียงแต่จีไทเฮาทรงตะลึงลาน แม้แต่หลี่ปู้เหว่ยก็เสียขบวนรวนเรผุดลุกขึ้นอย่างมึนงง ลืมกล่าวขอบพระทัยรัชทายาท เซี่ยงเส้าหลงเดินออกมารับการแต่งตั้ง หวนนึกถึงแผนการผนวกตำแหน่งผู้บัญชาการทหารราบแก่เขา คงเกิดจากมันสมองของหลี่ซือแน่นอน

เสี่ยวผานประทับยืนขึ้น มีรับสั่งเลิกประชุม เหล่าขุนนางพากันคุกเข่าส่งเสด็จ เสี่ยวผานทูลเชิญจีไทเฮาเสด็จออกจากพระตำหนักท่ามกลางการอารักขาของเหล่าทหารองครักษ์อย่างแน่นหนา

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดประการหนึ่งพร้อมกันนั้นยังทราบว่า ขุนนางรัฐฉินในพระตำหนัก คงรู้สึกถึงพระอำนาจของ “จิ๋นซีฮ่องเต้” เช่นเดียวกับเขา แต่ในความเป็นจริง เสี่ยวผานเพียงเป็นเด็กหนุ่มผู้หนึ่งเท่านั้น

เซี่ยงเส้าหลงกลัวถูกอิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อตามพัวพันซ้ำสอง จงใจออกจากวังพร้อมกับลู่กงและพวก

เพิ่งออกจากประตูตำหนัก หลี่ปู้เหว่ยกับเมิ่งอ้าวยืนรออยู่เบื้องนอก พอเห็นเซี่ยงเส้าหลงออกมา หลี่ปู้เหว่ยเดินเข้ามารับหน้า กล่าวว่า “เหตุการณ์ครั้งนี้ล้วนสืบเนื่องจากหลี่สง มาตรว่ารัชทายาททรงละเว้นชีวิตมัน แต่เราจะไม่ปล่อยปละละเว้นมันเด็ดขาด”

ลู่กงและพวกสงสัยใจยิ่ง คิดไม่ถึงหลี่ปู้เหว่ยมีใจกว้างถึงเพียงนี้ มีแต่เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า หลี่ปู้เหว่ยตระเตรียมฆ่าเขาในระหว่างการ

ล่าสัตว์ของราชสำนักฉิน จึงจงใจแสดงน้ำใจไมตรีกับเขาต่อหน้าผู้คน เพื่อที่ผู้อื่นจะได้ไม่ระแวงสงสัยหลี่ปู้เหว่ย

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นกระดาก กล่าวอย่างเสียใจว่า “เรื่องนี้ข้าพเจ้าไม่มีหนทางอื่น ขอท่านเสนาบดีหลี่อย่าได้ตำหนิ”

หลี่ปู้เหว่ยหัวร่อฮาฮา โอภาปราศรัยกับลู่กงและพวกอยู่หลายคำ จากนั้นฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงออกจากวังด้วยกัน

เซี่ยงเส้าหลงมองดูหลี่ปู้เหว่ยที่ยิ้มแย้มแจ่มใส คล้ายไม่มีเรื่องราวใด ต้องลอบเลื่อมใสในใจ...คนที่ซ่อนดาบในรอยยิ้มจึงร้ายกาจที่สุด

หลี่ปู้เหว่ยยืนกรานส่งเซี่ยงเส้าหลงระยะทางหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงไม่อาจปฏิเสธ ได้แต่ก้าวขึ้นรถม้าอันเลิศหรูพร้อมกับอีกฝ่าย

รถม้าแล่นผ่านทำเนียบเสนาบดีหลังใหม่ซึ่งก่อสร้างแล้วเสร็จเพียงขาดการตกแต่งเล็กน้อย หลี่ปู้เหว่ยชี้มือไป กล่าวว่า “หลังการล่าสัตว์ เราจะโยกย้ายมายังสถานที่ซึ่งมีฮวงจุ้ยประเสริฐสุดนี้ แต่ท่านโจวเอี่ยนบอกว่าภายใต้ปรากฏการณ์ดวงดาวเคลื่อนคล้อย แปดปีให้หลังพลังธาตุจะเคลื่อนย้ายสู่วังเสียนหยาง ตรงกับช่วงเวลาที่รัชทายาททรงพระมาลาห้อยมุกพอดี”

เซี่ยงเส้าหลงไม่มีความรู้ด้านทำเลฮวงจุ้ย เพียงแต่รู้ประวัติศาสตร์ล่วงหน้า พอฟังต้องงงงันวูบ นิยมเลื่อมใสต่อความสามารถหยั่งรู้ดินฟ้าของโจวเอี่ยนกว่าเดิม

หลี่ปู้เหว่ยบิดขี้เกียจคราหนึ่ง กล่าวว่า “เมื่อมีโชคดีถึงแปดปี เพียงพอให้เรากระทำเรื่องราวมากหลายแล้ว”

คนผู้นี้เพิ่งปราชัยรอบหนึ่ง ยังปลอดโปร่งไร้เรื่องราว สมกับเป็นคหบดีใหญ่ ไม่กลัวประกอบการค้าขาดทุน ขอเพียงหากำไรจากส่วนอื่นก็ใช้ได้แล้ว

หลี่ปู้เหว่ยพลันยื่นมือโอบไหล่อีกฝ่ายอย่างสนิทสนม ยิ้มพลางกล่าวว่า “ทำเนียบเสนาบดีหลังใหม่มีพร้อมทุกสิ่ง เพียงขาดเขยขวัญผู้หนึ่ง ท่านก็พบกับเหนียงหยงแล้ว นางยังไม่เลวกระมัง เรารักถนอม

บุตรีผู้นี้ที่สุด คาดว่าเส้าหลงคงเข้าใจความหมายของเรา”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ นี่นับเป็นโอกาสสุดท้ายที่จะคืนดีกับหลี่ปู้เหว่ยแล้ว ผู้ทรงอิทธิพลแห่งรัฐฉิน ซึ่งถือกำเนิดจากพ่อค้าวาณิชผู้นี้ ตอนแรกผูกสัมพันธ์กับเขาเพราะผลประโยชน์ และลงมือต่อเขาเพราะผลประโยชน์เช่นกัน เวลานี้คิดซื้อตัวของเขาใหม่ ยังคงสืบเนื่องจาก “ผลประโยชน์” ดังเดิม หลี่ปู้เหว่ยเป็นผู้ถือลัทธิผลประโยชน์โดยเบ็ดเสร็จเด็ดขาด เพียงนึกถึงผลได้ผลเสีย อื่นๆ ล้วนเป็นเรื่องรองลงไป

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ประสบความเพลี่ยงพล้ำเช่นนี้ จะมากจะน้อยต้องขุ่นข้องหมองใจ หลี่ปู้เหว่ยกลับไม่ถือสา ตรงกันข้ามยังหยิบยื่นไมตรีต่อเซี่ยงเส้าหลง จากข้อนี้เป็นที่คาดคิดได้ว่า ต่อให้เป็นบุตรเขยของเขา หรือว่าเป็น *“เลือดเนื้อเชื้อไข”* เช่นเสี่ยวผาน หากเกิดความขัดแย้งด้านผลประโยชน์ หลี่ปู้เหว่ยยังตัดใจสละได้ หลี่สงนับเป็นตัวอย่างอันดี

เซี่ยงเส้าหลงมีความรู้สึกว่า หลี่ปู้เหว่ยมิเพียงคิดยืมมือเสี่ยวผานแปรสภาพรัฐฉินให้เป็นของตระกูลหลี่ ทั้งยังคิดพึ่งพาเขา ก้าวขึ้นสู่บัลลังก์รัฐฉิน

หลี่ปู้เหว่ยเห็นเซี่ยงเส้าหลงไม่ปฏิเสธบอกปัดทันที เพียงนิ่งครุ่นคิด ยังเข้าใจว่าอีกฝ่ายเริ่มหวั่นไหวคล้อยตาม ดังนั้นตบไหล่เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เส้าหลงลองใคร่ครวญดู ครั้งหน้าต้องให้คำตอบที่แน่ชัดแก่เรา ไม่ว่าอย่างไรเรื่องของหลี่สงไม่ต้องจดจำใส่ใจ”

รถม้าหยุดชะงักลง ที่แท้มาถึงหน้าตึกบัญชาการฝ่ายทหารม้าแล้ว เซี่ยงเส้าหลงกล่าวขอบคุณ ก้าวลงจากรถ ทราบว่าหลี่ปู้เหว่ยจะรอถึงตอนออกล่าสัตว์ค่อยสอบถามเขา หากแม้นคำตอบคือ “ไม่” จะลงมือต่อเขาตามแผนการที่วางไว้

เหตุร้ายไม่คาดหมาย

เซี่ยงเส้าหลงพอกลับเข้าตึกบัญชาการทหารม้า ได้รับความเคารพยำเกรงจากเหล่าทหารม้าเพิ่มขึ้น

เถิงอี้กับจิงจวิ้นกลับมาก่อนตั้งแต่แรก คนทั้งสามพบกันพากันหัวร่อดังๆ ด้วยความสุขใจ อนาคตทางการเมืองของหลี่สงดับวูบไปในลักษณะนี้ สร้างความลำบากใจแก่คนมักใหญ่ใฝ่สูงเช่นหลี่สงยิ่งกว่าฆ่าทิ้งอีก

เถิงอี้เห็นว่าเหตุการณ์ครั้งนี้พลอยกระทบถึงก่วนตงแส ฝ่ายตรงข้ามคงผูกใจอาฆาตกว่าเดิม เซี่ยงเส้าหลงก็แจ้งให้ทราบว่า หลี่ปู้เหว่ยรื้อฟื้นถึงเรื่องการแต่งงานอีก หากเขายืนกรานปฏิเสธ หลี่ปู้เหว่ยคงทนทานไม่ได้

ขณะสนทนากัน องครักษ์คนใกล้ชิดเข้ามารายงานว่า อิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อมาอีกแล้ว เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงข้อตกลงกับพวกนาง จำต้องออกไปพบหน้า

หลังจากนั้นหนึ่งบุรุษสองสตรีควบม้าออกจากประตูเมือง เลียบทางหลวงมาถึงทุ่งราบอันกว้างไพศาล

ยามนี้เป็นช่วงกลางฤดูวสันต์ ท้องทุ่งเขียวชอุ่มสดใส บวกกับมีหญิงงามชาวฉินสองนางร่วมทางเป็นเพื่อน สร้างความปลอดโปร่งใจแก่เซี่ยงเส้าหลง ลืมความกลัดกลุ้มไปสิ้น

อิ๋งหยิงกระตุ้นม้าถึงข้างกายเขา ชี้มือไปยังเนินเขาเล็กๆ ลูกหนึ่ง กล่าวว่า “นั่นเป็นเนินพักม้า บนเนินมีต้นป๋อโบราณต้นหนึ่ง ข้างต้นไม้มีลำธาร พวกเราถือที่นั้นเป็นเส้นชัย ผู้ใดบรรลุถึงก่อน ถือเป็นฝ่ายชนะ ผู้แพ้ต้องลดตัวเป็นผู้ใต้บังคับบัญชา มีกำหนดเวลาสามเดือน”

ลู่ตันเอ๋อหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวเสริมว่า “แน่นอน นี่มิใช่เพียงประลองแข่งม้าเท่านั้น ผู้ประลองสามารถใช้วิธีการต่างๆ นานาขัดขวางไม่ให้คู่แข่งถึงเส้นชัย แต่ห้ามทำร้ายคู่แข่งและพาหนะ เข้าใจหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “ม้าวิ่งเร็วปานนั้น ผู้ใดมีเวลาจัดการกับผู้อื่นได้?”

อิ๋งหยิงค้อนเขาวงหนึ่ง ใช้เท้าหนีบท้องม้าชิงควบขับไป ปากกล่าวเสียงเจื้อยแจ้วว่า “นั่นไม่อาจทราบได้”

ขณะเดียวกัน ลู่ตันเอ๋อก็บังคับม้าพุ่งทะยานออกไป

เซี่ยงเส้าหลงคุ้นกับฝีมือที่ไม่เลือกวิธีที่ใช้ของพวกนาง ยิ่งไม่ถือสาพวกนางล่วงหน้าไปก่อน ควบม้าลมกรดติดตามไป เอ่ยถึงวิชาขี่ม้าเซี่ยงเส้าหลงเพิ่งหัดขี่ไม่นาน ย่อมไม่อาจเทียบเปรียบกับชาวฉินที่สามารถกินนอนบนหลังม้าเช่นหวังเจี่ยน แต่หากเพียงประลองความเร็วด้วยฝีเท้าของม้าลมกรด สมควรไม่เป็นรองใคร

ปัญหาอยู่ที่เซี่ยงเส้าหลงเห็นแก่หญิงสาวทั้งสอง มีส่วนช่วยให้เขาแก้แค้นหลี่สงได้ ตั้งใจว่าจะเปิดโอกาสให้พวกนางชนะตาหนึ่ง ซึ่งความจริงการยอมแพ้ต่อหญิงงาม ถือเป็นความสุขชนิดหนึ่ง

เมื่อบังเกิดความคิดเช่นนี้ ก็ไม่คิดช่วงชิงเอาชนะอีก ทำท่าไล่กวดตามหลังม้าของหญิงสาวทั้งสอง มุ่งสู่จุดหมายปลายทางข้างหน้า

ใต้เกือกม้าตะกุยขึ้นลง ทิวทัศน์ท้องทุ่งถดถอยไปด้านหลัง เซี่ยงเส้าหลงอดนึกถึงหยาฮูหยินมิได้ หากสามารถสังหารเถียนตานล้างแค้นให้แก่สั้งโหย่ว เมื่อเดินทางกลับมา นางสมควรมาถึงนครเสียนหยางแล้ว

หญิงสาวที่เบื้องหน้าทั้งสองควบม้าหายลับไปในป่าโปร่งแถบหนึ่ง

ความคิดคำนึงของเซี่ยงเส้าหลงวกกลับมาที่ฉินชิง ความรักช่างประหลาดนัก ยิ่งหักห้ามใจ ยิ่งเย้ายวนรุนแรง สภาพระหว่างเขากับฉินชิงเป็นเช่นนี้เอง

ทั้งสองไม่จำเป็นต้องลักลอบได้เสียกัน ขอเพียงอยู่ด้วยกันสองต่อสอง ก็บันดาลให้เกิดความรู้สึกคล้ายแอบกินผลไม้ต้องห้าม ความนึกคิดที่เป็นชู้ทางใจยิ่งบรรเจิดเฉิดฉัน ปัญหาอยู่ที่หากไม่อาจยับยั้งชั่งใจได้ก็ย่ำแย่แล้ว หากแม้นยังอยู่ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด มีคนบอกว่าเขายามเผชิญหน้ากับความงาม กลับห้ามใจตัวเองไว้ เขาคงไม่เชื่อเด็ดขาด แต่ตอนนี้กลับเกิดเหตุการณ์เช่นนั้นขึ้น

ท่ามกลางความคิดฟุ้งซ่าน ระหว่างสุมทุมพุ่มไม้ คนและม้าเข้าสู่ป่าโปร่ง เห็นเงาหลังของหญิงสาวทั้งสองอยู่ส่วนลึกของป่าปรากฏลับล่อรำไร

หญิงสาวยุคสมัยเลียดก๊กเติบโตเร็ว อาจบางทีเนื่องจากเด็กหญิงอายุสิบสี่ปีก็แต่งงานได้ เมื่อเป็นประเพณีเช่นนี้ อิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อเพิ่งมีอายุสิบห้าสิบหกปี ก็เป็นดอกไม้บานสะพรั่ง บวกกับฝึกขี่ม้ายิงธนู รูปร่างสมบูรณ์แข็งแรง เปรียบกับหญิงงามรัฐอื่น ยังเพิ่มความคล่องแคล่วปราดเปรียว เย้ายวนใจชายเป็นพิเศษ

แต่ว่าเซี่ยงเส้าหลงไม่คิดตอแยพวกนาง หนึ่งนั้นเขาไม่มีเวลาและไม่มีกะใจผูกสัมพันธ์รายใหม่ โดยเฉพาะลู่ตันเอ๋อได้รับการวางตัวเป็นพระชายาของรัชทายาท หากแตะต้องนางเท่ากับชิงรักกับเสี่ยวผาน แล้วนี่มิใช่ศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดซึ่งรักกันชั่วข้ามคืน จากนั้นไม่มีภาระผูกพันอันใด ทว่าสตรีผู้สูงศักดิ์เหล่านี้ หากแม้นยุ่งเกี่ยวต้องรับผิดชอบ แต่ตอนนี้เซี่ยงเส้าหลงกลัวภาระรับผิดชอบต่อหญิงงามที่สุด เพียงฉินชิงคนเดียวก็สร้างความว้าวุ่นแก่เขามากพอแล้ว

ขณะครุ่นคิด พลันพบว่าไม่ถูกต้อง หางตาเหลือบเห็นเงาดำเคลื่อนไหววูบหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงตื่นตัวขึ้นกวาดตามอง เห็นวัตถุคล้ายร่างแหปากหนึ่งคลี่คลุมลงมา คนทอดแหกลับซ่อนตัวอยู่หลังพุ่มไม้

แถบหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงชักกระบี่คลื่นโลหิตฟาดฟันออก มิคาดร่างแหพลันหดตัว ม้วนพันกระบี่เอาไว้ พร้อมกับกระชากดึงโดยแรง

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อ ต่อให้หญิงสาวทั้งสองรวมกำลัง ยังยากต้านทานพละกำลังของเขา ยามนั้นดึงกระบี่พร้อมกับใช้พลังพลิกแพลงตัดร่างแหที่จัดสร้างเป็นพิเศษขาดไป แต่แล้วปรากฏพลังมหาศาลสายหนึ่งกระชากดึงโดยแรง เซี่ยงเส้าหลงทั้งคนทั้งกระบี่ถูกกระชากลงจากหลังม้า ร่วงฟาดกับพื้น นอนหงายชี้ฟ้า

ม้าลมกรดวิ่งต่อไปสิบกว่าก้าว ค่อยหยุดยั้งลง เหลียวมองผู้เป็นนายอย่างประหลาดใจ แรงฉุดลากจากฝ่ายตรงข้ามยังต่อเนื่องตามมา เซี่ยงเส้าหลงได้แต่คลายมือออก ปล่อยให้กระบี่คลื่นโลหิตถูกช่วงชิงไป

หลังพุ่มไม้บังเกิดเสียงหัวร่อของหญิงสาวทั้งสองดังมา เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าพวกนางคงอาศัยแรงอาชา วางแผนช่วงชิงกระบี่ พานนอนกับพื้น เบิกตามองฟ้าครามเมฆขาวเหนือต้นไม้

ไม่นานให้หลัง อิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อปรากฏตัวขึ้น ก้มศีรษะลงมองดูเขา อิ๋งหยิงกล่าวด้วยความกระหยิ่มใจว่า “ที่แท้ท่านใช้การไม่ได้ถึงเพียงนี้ ภายหน้าพวกเราไม่สนใจท่านอีกแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ไม่สนใจข้าพเจ้าจริงหรือ? อย่างนั้นเป็นความปรารถนาอย่างยิ่งยวดทีเดียว”

ลู่ตันเอ๋อปักกระบี่คลื่นโลหิตที่ช่วงชิงมาลงที่ข้างศีรษะของเขา ปากกล่าวว่า “บุรุษโสโครก ผู้อื่นพิสมัยท่านหรือ? ช่างขบคิดไม่เข้าใจว่าจี้เอียนหยานไฉนแต่งให้แก่ท่าน?”

อิ๋งหยิงขยี้เท้าร้องว่า “ตันเอ๋อ ท่านไม่ได้ยินเขาบอกว่าปรารถนาให้พวกเราไม่สนใจเขาหรอกหรือ? ไปกันเถอะ นับแต่นี้ข้าพเจ้าไม่ต้องการพบกับเขาอีก”

พลางฉุดลากลู่ตันเอ๋อจากไป ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าของพวกนางควบขับจากไป ม้าลมกรดค่อยวิ่งเหยาะย่างมา ก้มหัวลงมองดูผู้เป็นนาย

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางลุกขึ้นนั่ง เห็นว่าเช่นนี้ก็ดี อิ๋งหยิงไม่อาจ

ทนรับคำสัพยอกของเขา แสดงว่าพิสมัยในตัวเขา ยามนั้นม้าลมกรดรู้สึกถึงสัญญาณภัยอันใด หูทั้งสองข้างตั้งชันขึ้น

ด้วยสัญชาตญาณของนักรบ เซี่ยงเส้าหลงยกมือตบตะโพกม้าตวาดคำ "ไป" ม้าลมกรดที่แสนรู้ รีบวิ่งไปข้างหน้า ส่วนเซี่ยงเส้าหลงกลิ้งตัวไปในพุ่มไม้ที่หญิงสาวทั้งสองเคยใช้ซ่อนตัวไว้

เสียงขดลวดดังขึ้น ลูกธนูสิบกว่าดอกระดมยิงใส่พุ่มไม้ แต่เซี่ยงเส้าหลงชิงกลิ้งตัวออกจากอีกด้านหนึ่ง เคลื่อนขวางถึงหลังต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง พร้อมกับดึงเข็มเงินจากข้างเอวสองเล่ม

ฝ่ายตรงข้ามคงสะกดรอยตามเขาตลอดเวลา รอจนหญิงสาวทั้งสองจากไป ค่อยลงมือลอบทำร้าย เซี่ยงเส้าหลงไม่ได้ระวังป้องกันตัว ทั้งนี้เพราะตามเหตุผลหลี่ปู้เหว่ยคงไม่ซุ่มทำร้ายเขาในช่วงเวลาเช่นนี้ ไม่เช่นนั้นหากเขาประสบเหตุเภทภัย หลี่ปู้เหว่ยจะเป็นผู้ต้องสงสัยรายแรกแล้ว

เสียงลมดังขึ้น ลูกธนูดอกหนึ่งยิงจู่โจมจากหลังต้นไม้ด้านซ้ายมือ เซี่ยงเส้าหลงถลันหลบ ปล่อยให้ลูกธนูเฉียดผ่านใบหน้าไป ปักตรึงกับต้นไม้ด้านหลัง จากนั้นกลิ้งตัวไปยังทิศทางที่ปรากฏลูกธนูยิงออกมา ศัตรูคลุมหน้าที่หลังต้นไม้ ขณะจะบรรจุลูกธนูดอกที่สอง กระบี่คลื่นโลหิตของเซี่ยงเส้าหลงก็แทงใส่ท้องน้อยของอีกฝ่าย ที่หางตาปรากฏเงาคนเคลื่อนไหว เซี่ยงเส้าหลงไม่มีเวลาแม้เหลียวหน้ามอง สะบัดซัดเข็มบินออกไป ก็บังเกิดเสียงแผดร้องดังติดต่อกันสองครั้ง

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าไม่อาจหยุดยั้งรั้งรอ ชิงกลิ้งตัวไปในพงหญ้าตามสภาวะ ตำแหน่งที่อาศัยอยู่เมื่อครู่ปรากฏลูกธนูพุ่งเฉียดผ่านไปสี่ดอก แสดงว่าฝ่ายตรงข้ามต้องการชีวิตของเขาให้จงได้ แว่วเสียงฝีเท้าดังจากด้านหลัง ผู้มามีจำนวนไม่น้อยกว่ายี่สิบคน

เซี่ยงเส้าหลงซุกเก็บกระบี่ มือซ้ายขวากำเข็มบินข้างละสองเล่ม ทยอยซัดกลับหลัง พร้อมกับกลิ้งตัวออกไป เสียงแผดร้องดังขึ้นที่ด้านหลัง เข็มบินสี่เล่มประสบผลเพียงเล่มเดียว ที่หลงเหลือพากันเข้าที่กำบัง

จนบัดนี้ฝ่ายตรงข้ามเพียงยิงลูกธนูใส่ ดีที่ทั้งหมดกริ่งเกรงต่อเข็มบินของเขา ไม่กล้าทุ่มกำลังบุกจู่โจม ไม่เช่นนั้นเขาคงจบชีวิตไปแต่แรก แต่นี่มิใช่วิธีที่ดี ในสภาพที่ศัตรูกำลังพวกมาก ขอเพียงฝ่ายตรงข้ามสร้างวงล้อมสำเร็จ เขาคงต้องตายแน่นอน ดีที่เขาไล่ม้าลมกรดไปก่อน ขอเพียงพลิกตัวขึ้นบนหลังม้าได้ ก็สามารถหนีรอดไป

เซี่ยงเส้าหลงกลิ้งตัวต่อไป ขณะจะบรรลุถึงต้นไม้อีกต้นหนึ่ง พลันปวดแปลบที่เท้า ลูกธนูดอกหนึ่งยิงเฉียดผ่านไป สะกิดเลือดเนื้อของเขาหลุดไปแถบหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงแค่นเสียงหนักๆ เคลื่อนตัวถึงหลังต้นไม้ ได้ยินเสียงฝีเท้ากระทบโสต เซี่ยงเส้าหลงเหลียวหน้ามอง เห็นชายฉกรรจ์คลุมหน้าคนหนึ่งถือหน้าไม้โถมเข้ามา ดังนั้นรีบซัดเข็มบินออก ชายฉกรรจ์คลุมหน้านั้นถูกเข็มปักใส่ใบหน้า ล้มหงายไปด้านหลัง ลูกธนูยิงขึ้นฟ้าไป

ที่หลังต้นไม้ปรากฏลูกธนูสามดอกยิงมา ดีที่เซี่ยงเส้าหลงหดตัวกลับทันเวลา บาดแผนที่เท้าปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมา เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านี่เป็นช่วงคับขันสำคัญ ดังนั้นฝืนใจกลิ้งตัวไปเบื้องหน้า หลบซ่อนอยู่หลังดงโขดหินแถบหนึ่ง รู้สึกศีรษะมึนงง เขาทราบว่าเป็นอาการของการเสียโลหิตมากไป รีบล้วงมีดสั้นตัดแขนเสื้อแถบหนึ่ง พันบาดแผลที่เท้าซ้ายไว้

ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวของศัตรู เสียดสีกับกิ่งไม้ใบหญ้า แต่เท้าของเซี่ยงเส้าหลงรับบาดเจ็บ ส่งผลกระทบถึงความเคลื่อนไหว ยิ่งไม่มีเรี่ยวแรงหลบหนีไปสมทบกับม้าลมกรด ก่อนที่ฝ่ายตรงข้ามจะตามทัน แต่แล้วยามนั้น เห็นระหว่างต้นไม้สองต้นขึงบ่วงดักม้าอยู่เส้นหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า นี่เป็นกลไกด่านที่สองซึ่งอิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อวางไว้จัดการกับเขา เมื่อสำรวจมองต่อไป ก็พบเห็นบ่วงดักม้าอีกสองเส้น เสียงฝีเท้าดังมาอีกครา เซี่ยงเส้าหลงพลันปลุกปลอบสมาธิวิ่งไปยังเบื้องหน้า พร้อมกับผิวปากเรียกม้าลมกรด

เสียงลมพลันดัง เซี่ยงเส้าหลงรีบลอยตัวข้ามบ่วงดักม้า กลิ้งตัว

ออกไป ลูกธนูที่ยิงมาจึงพุ่งผ่านศีรษะไป เมื่อเซี่ยงเส้าหลงดีดตัวขึ้นใหม่ เสียงฝีเท้าของม้าลมกรดก็เคลื่อนใกล้เข้ามา ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงโห่ร้องดังขึ้น ฝ่ายตรงข้ามไม่คำนึงถึงการซ่อนตัว กระจายกำลังเป็นรูปพัดไล่ติดตามมา

เซี่ยงเส้าหลงวิ่งลัดเลาะตามพุ่มไม้ เร่งความเร็วถึงขีดสุด ล่อลวงให้ฝ่ายตรงข้ามยิงลูกธนูออก ควรทราบว่าลูกธนูที่ยิงจากหน้าไม้ต้องเสียเวลาบรรจุ มิหนำซ้ำหลังจากยิงลูกธนูออก หากฝ่ายตรงข้ามไม่คิดปล่อยให้เขาหนีรอดได้ ต้องเลิกล้มการบรรจุลูกธนู จึงจะไล่ตามเขาทัน

ยามนั้นม้าลมกรดปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าห่างประมาณร้อยวา เซี่ยงเส้าหลงรับบาดเจ็บที่เท้า จึงวิ่งกะโผลกกะเผลก ความเร็วเชื่องช้าลงดีที่คาดการณ์ไม่ผิด ที่ด้านหลังไม่ปรากฏลูกธนูยิงจู่โจม มีแต่เสียงฝีเท้าของศัตรูไล่กวดมา จากนั้นเป็นเสียงร้องอุทานล้มลง แสดงว่ามีคนสะดุดถูกบ่วงดักม้าแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสโถมขึ้นบนหลังม้าของม้าลมกรด บังคับม้าไปทางขวาง พร้อมกับเหลียวมองแวบหนึ่ง เห็นศัตรูคลุมหน้าล้มระเนระนาดลงเจ็ดแปดคน คงเหลืออีกหกเจ็ดคน หนึ่งในจำนวนนั้นแม้คลุมหน้า แต่รูปร่างคุ้นตานัก ทั้งยังซัดกระบี่ในมือออก

เซี่ยงเส้าหลงสะบัดกระบี่ปัดป่าย พร้อมกับหัวร่อดังๆ ร้องว่า "แม่ทัพตันฉู่สมเป็นขุนพลอันดับหนึ่งของเสนาบดีเถียนจริงๆ"

ในเสียงร้อง ม้าลมกรดบรรทุกเขาจากไปราวกับเมฆบินหย่อมหนึ่งหนึ่งในกลุ่มคนร้ายเมื่อเป็นตันฉู่ ฝ่ายตรงข้ามย่อมเป็นมือดีจากรัฐฉีแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงกลับถึงตึกตระกูลอู เถิงอี้ทำหน้าที่พันบาดแผลให้แก่เขาด้วยตัวเอง ปากกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า "ลูกธนูนี้ขอเพียงยิงสูงขึ้นมาอีกหนึ่งนิ้ว น้องสามอย่าหมายมีชีวิตรอดกลับมา"

เอ่ยถึงตอนนี้ จิงจวิ้นวิ่งกลับมารายงานว่า "ข้าพเจ้าตรวจสอบแล้ว ตันฉู่ยังไม่กลับตึกที่พัก ส่วนคุณหนูผู้ดุร้ายทั้งสองกลับถึงบ้านโดยปลอดภัย"

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “ข้าพเจ้าแน่ใจว่าในขุนนางที่เข้าร่วมประชุมในวันนี้ ต้องส่งข่าวให้แก่เถียนตาน ไม่เช่นนั้นไหนเลยกำหนดเวลาลงมือได้อย่างเหมาะเจาะถึงเพียงนี้?”

เถาฟางที่ด้านข้างผงกศีรษะกล่าวว่า “หากเส้าหลงประสบภัย ทุกผู้คนคงเข้าใจว่าเป็นการลงมือของหลี่ปู้เหว่ย เมื่อถึงเวลานั้นรัฐฉินคงเกิดความวุ่นวายภายในขึ้นแล้ว”

จิงจวิ้นกล่าวว่า “เป็นไปได้หรือไม่ว่าหลี่ปู้เหว่ยยืมมือเถียนตานลงมือต่อพี่สาม หลังเกิดเหตุก็ผลักไสว่าเป็นผู้อื่นใส่ความมัน?”

เถิงอี้กล่าวว่า “สมควรไม่ ฝ่ายตรงข้ามแสดงว่าไม่ปล่อยปละละเว้นอิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อ เพียงแต่พวกนางไปก่อนก้าวหนึ่ง จึงไม่เผชิญกับตันฉู่และพวก”

เซี่ยงเส้าหลงระบายลมจากปากคำหนึ่ง สถานการณ์เมื่อครู่นับว่าคับขันถึงที่สุด หากมิใช่อิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อจัดทำบ่วงดักม้าไว้ล่วงหน้าทำให้ฝ่ายตรงข้ามเสียขบวนรวนเร ยามนี้เขาอย่าคิดหมายนั่งอยู่ที่นี่ได้

เถาฟางกล่าวว่า “ดีที่บนลูกธนูไม่ได้อาบยาพิษ แสดงว่าฝ่ายตรงข้ามเตรียมการลงมืออย่างฉุกละหุก ไม่เช่นนั้นผลสุดท้ายคงเป็นอีกรูปแบบหนึ่ง” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวว่า “ขอเพียงพวกเราสืบดูว่า หลังประชุมมีขุนนางใดไปหาเถียนตาน ก็จะทราบว่าเป็นผู้ใดสมคบคิดกับเถียนตานแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เกรงว่าสืบไม่ง่ายนัก เพื่อตบตาผู้คนพวกมันคงมีวิธีการติดต่ออย่างลับๆ ไม่ปล่อยให้ผู้คนดูออก”

เถิงอี้กล่าวเสริมว่า “คำนวณจากการที่มันคาดเดาออกว่า อิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อต้องฉุดลากท่านไปประลองความเร็วที่นอกเมือง แสดงว่าคนผู้นี้มิเพียงทราบเรื่องในนครเสียนหยาง ยังต้องเป็นคนใกล้ชิดกับอิ๋งหยิงและพวก”

หารือถึงตอนนี้ อูซูซึ่งเป็นหัวหน้ากลุ่มสิบแปดองครักษ์เหล็กวิ่งเข้ามารายงานว่า “สถานปศุสัตว์ส่งสารมาแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง รับกระบอกไม้ไผ่มาเปิดจุกล้วงจดหมายเนื้อแพรออกมาแผ่นหนึ่ง พบว่าเป็นสารที่ปลอมลายมือซุนเซินจวินส่งถึงหลี่หยวน กลับคลับคล้ายลายมือของซุนเซินจวินจริงๆ

เซี่ยงเส้าหลงดำเนินการในบัดดล สั่งคนจัดรถม้าส่งเขาไปยังตึกแม่ทัพของลู่กง เมื่อเดินทางถึง เซี่ยงเส้าหลงก้าวลงจากรถ เท้าซ้ายพอเหยียบพื้น ปากแผลก็ปวดแปลบราวกับปริแตกออก สอง องครักษ์เหล็กต้องประคับประคองเขาทางซ้ายขวา

เซี่ยงเส้าหลงแสดงความจำนงต้องการพบลู่กง จากนั้นนั่งรออยู่ในห้องโถง บอกให้องครักษ์เหล็กทั้งสองออกไปรอที่เบื้องนอก หญิงรับใช้ยกน้ำชามา เบิกตากลมโตแอบดูเขา คิดกล่าวแต่ก็ไม่กล้าเอ่ยปาก

เซี่ยงเส้าหลงลอบสงสัยใจ ขณะจะถามไถ่ พลันปรากฏเงาเหลืองกลุ่มหนึ่งเคลื่อนตัวมาจากตึกใน หยุดยืนที่เบื้องหน้าของเขา ที่แท้เป็นหลานสาวของลู่กง...ลู่ตันเอ๋อเอง

เห็นนางเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า "คิดไม่ถึงผู้บัญชาการทหารม้าผู้ยิ่งใหญ่ เพียงหกล้มครั้งหนึ่งก็ขาหักไป ช่างน่าหัวร่อแทบตายแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "พวกท่านมิใช่ตกลงว่าจะไม่สนใจขุนพลที่สู้แพ้เช่นข้าพเจ้าหรอกหรือ? คุณหนูตันเอ๋อไฉนบังเกิดความกระตือรือร้นขึ้นมาอีก?"

ลู่ตันเอ๋องงงันวูบหนึ่ง จากนั้นกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า "ผู้ใดสนใจท่าน? เป็นท่านมาหาเอง ยังกล่าววาจาเช่นนี้อีก?"

เซี่ยงเส้าหลงรีบกล่าวว่า "ถือว่าข้าพเจ้าไม่ถูก คุณหนูตันเอ๋ออย่าได้มีโทสะ"

ลู่ตันเอ๋อพานหันขวับไปยังหญิงรับใช้ที่แอบปิดปากหัวร่อ ขับไล่นางออกไป ค่อยหันกลับมากล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า "ท่านผู้นี้ช่างไม่รู้จักดีชั่ว เป็นเหตุให้พี่หยิงร้องไห้ ข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยปละละเว้นท่านเด็ดขาด"

เซี่ยงเส้าหลงร้องโพล่งว่า "ว่ากระไร?"

ลู่ตันเอ๋อยิ่งคิดยิ่งขุ่นเคือง กระชากเสียงว่า "ท่านเข้าใจว่าตนเอง

เป็นตัวอะไร? พวกเราต้องวิงวอนท่านหรือ? ข้าพเจ้าปรารถนาใคร่ฆ่าท่านในกระบี่เดียว”

เซี่ยงเส้าหลงลอบตื่นตระหนก อีกด้านหนึ่งของความรักคือความแค้น สตรีสูงศักดิ์เช่นอิ๋งหยิงและลู่ตันเอ๋อ ไม่อาจทนทานรับความชาเย็นของผู้อื่น โดยเฉพาะบุคคลที่พวกนางพึงตาต้องใจ ขณะไม่ทราบกล่าวกระไรดี ลู่กงพอดีเข้ามา ลู่ตันเอ๋อจึงกล่าวเบาๆ ว่า “เซี่ยงเส้าหลง พวกเราคอยดูไปเถอะ” กล่าวจบผละจากไปราวสายลมหอบหนึ่ง

ลู่กงทรุดกายนั่งลง สั่นศีรษะทอดถอนใจ กล่าวว่า “เด็กหญิงนี้ยากปรนนิบัติจริงๆ แม้แต่เราก็อับจนปัญญาต่อนาง”

จากนั้นสอบถามถึงอาการบาดเจ็บที่เท้าของอีกฝ่าย เซี่ยงเส้าหลงค่อยลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง บอกเล่าเรื่องที่ถูกลอบทำร้ายออกไป

ลู่กงเดือดดาลเป็นการใหญ่ ร้องว่า “เถียนตานบังอาจนัก กลับกล้าก่อการร้ายในรัฐฉินเรา”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เรื่องนี้ยากสืบสาวราวเรื่องได้ คาดว่าหลี่ปู้เหว่ยต้องปกป้องมัน”

พลางล้วงจดหมายปลอมแปลงลายมือขุนนางชุนเซินจวินออกมามอบต่อลู่กง ลู่กงรับไปอ่านดูแล้วกล่าว “เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของเรา ระหว่างนี้มีนักเกาะกินของชุนเซินจวินผู้หนึ่งมาอาศัยอยู่กับเรา เราจะอ้างว่ามันถือสารมา ให้มอบต่อหลี่หยวน รับรองว่าหลี่หยวนไม่ระแวงสงสัยใดๆ”

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง ลู่กงนิ่งเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าวว่า “ตันเอ๋อน้อยสร้างความวุ่นวายใจแก่เราจริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “มีปัญหาอันใดหรือ?”

ลู่กงกล่าวว่า “ท่านยังไม่ทราบ ระหว่างนี้ตันเอ๋อน้อยยังคบหากับก่วนตงแส แสดงความชื่นชมต่อเพลงกระบี่และการวางตัวของมัน เด็กน้อยนี้ก็รู้จักประจบเอาใจอิสตรี ท่านว่าเราสมควรกลัดกลุ้มใจหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนขมวดคิ้วกล่าวว่า “เรื่องการแต่งงานมิใช่

ขึ้นอยู่กับการตกลงใจของท่านผู้เฒ่าหรือ?”

ลู่กงสั่นศีรษะกล่าวว่า “นับแต่โบราณกาลมา ชาวฉินเราอยู่รวมเป็นกลุ่มก้อน ตามสถานที่มีหญ้าน้ำอุดมสมบูรณ์ บุรุษสตรีฝึกวิชาการต่อสู้ตั้งแต่เล็ก ทั้งมีธรรมเนียมในการเลือกสามี ปล่อยให้อิสตรีเลือกสรรชายคนรัก จวบจนตั้งครรภ์แล้วค่อยแต่งงาน หลังจากที่ซางเอียงดำเนินการปฏิรูป มาตรว่ามีการเปลี่ยนแปลง แต่ยังมีการรักษาประเพณีบางอย่างเอาไว้ ดังนั้นหากตันเอ๋อน้อยชมชอบก่วนตงแสจริงๆ เราก็ยากที่จะห้ามปรามได้”

คราครั้งนี้ถึงรอบเซี่ยงเส้าหลงปวดเศียรเวียนเกล้าขึ้นมา นี่นับเป็นวิธีการที่ก่วนตงแสจะแทรกตัวเข้ามาในกลุ่มชาวฉินที่ดีที่สุด หากแม้นเขาพิชิตจิตใจลู่ตันเอ๋อกลายเป็นหลานเขยของลู่กง มิเพียงทำให้ลู่ตันเอ๋อไม่ได้เป็นพระชายาของรัชทายาท ฐานะของก่วนตงแสก็สูงส่งกว่าเดิม

ก่วนตงแสนับเป็นบุรุษที่มีเสน่ห์ดึงดูดใจ แม้แต่เขาเองก็ไม่มีความเชื่อมันว่าจะเอาชนะอีกฝ่ายได้ ยามนั้นเซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางถามว่า “ท่านผู้เฒ่ามิใช่ต้องการให้คุณหนูตันเอ๋อเข้าสู่วังหรือ?”

ลู่กงทอดถอนใจกล่าวว่า “นี่เป็นความคิดของฉีเซียนกับเถิงเซิ่ง ก่อนหน้านี้ตันเอ๋อน้อยก็เข้าวังไปเรียนหนังสือกับรัชทายาท สองวันนี้พอติดพันก่วนตงแส ก็สูญเสียความกระตือรือร้นไป หมากของหลี่ปู้เหว่ยตานี้ลึกซึ้งจริงๆ ทำให้เราไม่กล้ายกตันเอ๋อน้อยเป็นพระชายาของรัชทายาทอีก” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ “ก่วนตงแสผู้นี้มีเพลงกระบี่ร้ายกาจนัก เมื่อคืนในงานเลี้ยงส่งหลงหยางจวิน มันสำแดงฝีมือโค่นมือกระบี่ทุกรัฐพ่ายแพ้ แม้แต่หลิวตงเซี่ยที่เป็นองครักษ์ประจำตัวของเถียนตาน ยังปราชัยแก่มัน ตอนนี้ในนครหานตานมีคำโจษจันว่า เพลงกระบี่ของมันยังเหนือล้ำกว่าท่านกับหวังเจี่ยน”

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “ท่านผู้เฒ่าเห็นมันลงมือแล้ว ไม่ทราบเป็นอย่างไร?”

ลู่กงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “เพลงกระบี่ของมันแปลกประหลาดยิ่ง

ใช้ความเชื่องช้าสะกดรวดเร็ว ใช้ความทื่อด้านพิชิตพลิกแพลง เปรียบกับเพลงกระบี่ของท่าน นับว่าต่างมีจุดเด่นของตัว แต่เราเกรงว่ากำลังแขนของท่านเป็นรองมันขั้นหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงเริ่มรู้สึกถึงการคุกคามจากก่วนตงแส แต่สภาพเช่นนี้อาจเกิดจากการเพาะสร้างของม่อเอ้า คนผู้นี้หากไม่กำจัดฆ่าทิ้งต้องเป็นเภทภัยไม่สิ้นสุด

หากแม้นหญิงสาวสูงศักดิ์เช่นอิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อตกเป็นของก่วนตงแส เขาอาจแทรกตัวเข้ามาในกองทัพรัฐฉิน ขอเพียงหลี่ปู้เหว่ยส่งเขาเข้าสู่สมรภูมิ สร้างความดีความชอบสักสองครั้ง จะมีศักดิ์ฐานะโดดเด่นกว่าเดิม

เมื่อคิดลึกอีกขั้นหนึ่ง หากเซี่ยงเส้าหลงปฏิเสธการแต่งงานกับหลี่เหนียงหยง หลี่ปู้เหว่ยคงยกธิดารักให้แก่ก่วนตงแสแทน อย่างนั้นคนผู้นี้จะเป็นบุคคลหมายเลขสองของทำเนียบเสนาบดีแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงออกจากตึกแม่ทัพ กลับมายังตึกตระกูลอู ถ่ายทอดบอกความเคลื่อนไหวของก่วนตงแสให้ทราบ

จิงจวิ้นรับฟังจนคันที่หัวใจยากจะเกา กล่าวว่า “ลู่ตันเอ๋อกับอิ๋งหยิงล้วนเป็นหญิงงามที่ยากพบพาน หากถูกก่วนตงแสกวาดต้อนไปจนหมดสิ้น ทำให้ผู้คนไม่ยินยอมพร้อมใจนัก ข้าพเจ้าถึงอย่างไรเป็นรองผู้บัญชาการทหารม้า เหตุใดพวกนางไม่มาหาข้าพเจ้า?”

เถิงอี้กล่าวเสียงหนักๆ ว่า “อย่าได้กล่าววาจาไร้สาระ ตอนนี้พวกเราไม่มีเวลายุ่งเกี่ยวเรื่องเหล่านี้ การล่าสัตว์ของราชสำนักใกล้มาถึงแล้ว พวกเราต้องวางแผนจัดการกับม่อเอ้า พร้อมกับเตรียมรับมือหลี่ปู้เหว่ย”

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “จวิ้นน้อยศึกษาสภาพแวดล้อมของสถานที่ล่าสัตว์แล้วหรือไม่?”

จิงจวิ้นหยิบฉวยภาพแพรมาม้วนหนึ่ง คลี่กางบนโต๊ะเตี้ย เถาฟางพอดีกลับมา ดังนั้นเข้าร่วมการหารือลับด้วย

จิงจวิ้นอธิบายว่า “สถานที่ล่าสัตว์กินบริเวณเกือบร้อยลี้ อยู่

ระหว่างนครเสียนหยางกับภูเขาเหลียงซาน ครึ่งหนึ่งเป็นทุ่งหญ้ากับทางน้ำที่สลับซับซ้อน นอกจากนั้นเป็นหุบเขาภูผา กระโจมที่พักอยู่บนที่สูงทางทิศตะวันออกซึ่งอยู่ใกล้กับนครเสียนหยางที่สุด โดยมีแม่น้ำจิ้งสุ่ยไหลมาจากทางตะวันออก ทอดข้ามทางฟากเหนือ แท่นตรวจพลสร้างอยู่บนทุ่งหญ้าใต้กระโจมที่พัก การล่าสัตว์แบ่งเป็นช่วงกลางวันและกลางคืน หากคิดลงมือย่อมต้องเลือกเวลาที่ความมืดแผ่ปกคลุม”

เถาฟางกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า “อาการบาดเจ็บที่เท้าของเส้าหลง เกรงว่าส่งผลกระทบอยู่บ้าง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “นี่เป็นการประลองปัญญา มิใช่ปะทะด้วยกำลัง มิหนำซ้ำยังนั่งอยู่บนหลังม้า อาการบาดเจ็บที่เท้าไม่ส่งผลกระทบเท่าใด”

เถิงอี้กล่าวบ้างว่า “การล่าสัตว์มีกฎเกณฑ์ ก่อนอื่นห้ามใช้หน้าไม้คันธนู และห้ามมิให้ทะเลาะวิวาทเพราะแย่งชิงสัตว์ที่ล่าได้ จำนวนคนก็มีการจำกัด รายการที่น่าสนใจที่สุดคือ พอถึงคืนที่สาม ให้หน่วยที่ล่าสัตว์ได้มากที่สุดจัดส่งคนไปล่าสัตว์ที่ภูเขาซีโซ่วซาน ที่นั่นมีสัตว์ร้ายประเภทพยัคฆ์เสือดาว ผู้ใดล่าสัตว์ร้ายกลับมามากที่สุด ผู้นั้นเป็นฝ่ายชนะ”

หน่วยที่ว่าหมายถึงฝ่ายทหารม้า ทหารราบ และทหารองครักษ์ ยังมีฝ่ายแม่ทัพ ทำเนียบเสนาบดีซ้ายขวา จุดประสงค์เพื่อสรรหาบุคคลที่โดดเด่นเป็นพิเศษ เพื่อเป็นการแสดงขุมกำลัง และปลุกปลอบความคิดในการต่อสู้ขึ้น แม้แต่คนนอกเช่นเถียนตานแห่งรัฐฉี ก็ได้รับเชิญให้เข้าร่วมด้วย

จิงจวิ้นกล่าวว่า “คิดวางกับดักไม่ยากนัก ปัญหาอยู่ที่จะล่อลวงม่อเอ้าไปได้อย่างไร คนผู้นี้เจ้าอุบายความคิด คงยากที่จะหลงกล”

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “มีกับดักอันใด ลองบอกมาฟังดู”

จิงจวิ้นกล่าวอย่างกระตือรือร้นว่า “มีอยู่วิธีหนึ่งคือใช้ยาน้ำซึ่งสกัดจากนางพญาผึ้งชนิดหนึ่ง แตะลงบนร่างของม่อเอ้า ขอเพียงมัน

เดินผ่านละแวกรังผึ้ง รับรองว่าต้องตาย”

เถาฟางขมวดคิ้วกล่าวว่า “หากแม้นมันสวมเสื้อเกราะไว้ คงมีแต่ใบหน้าและมือที่ถูกผึ้งต่อย ไม่แน่ว่าจะถึงตาย”

เถิงอี้กล่าวว่า “ท่านเถายังไม่ทราบ ที่ละแวกภูเขาซีโซ่วซาน มีผึ้งพิษสิบกว่ารัง ขอเพียงถูกต่อยใส่สิบกว่าแห่ง คนจะสลบไสลไป หากถูกผึ้งต่อยมากกว่านี้ ต่อให้เซียนวิเศษก็ยากจะช่วยชีวิต ปัญหาอยู่ที่จะหลอกมันไปอย่างไร ทั้งนี้เพราะม่อเอ้าเพียงเป็นขุนนางบุ๋น ไม่เข้าร่วมการล่าสัตว์โดยตรง”

เถาฟางพลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวว่า “เราแทบลืมเลือนไป ถูเซียนนัดพบกับท่านยามสนธยาวันพรุ่งนี้ สมควรมีข่าวใหม่อันใด”

เถิงอี้ผงกศีรษะกล่าวว่า “ดึกมากแล้ว เส้าหลงพักผ่อนเถอะ หากยังเดินกะโผลกกะเผลก จะไปพบถูเซียนได้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงให้องครักษ์เหล็กสองนายประคองไปยังห้องนอนด้วยจิตใจอันเลื่อนลอย นับตั้งแต่ต่อสู้ช่วงชิงกับหลี่ปู้เหว่ยถึงตอนนี้ มาตรว่าตกเป็นเบี้ยล่างตลอดมา ยังไม่ว้าวุ่นใจเช่นยามนี้มาก่อน ไม่ว่าหลี่เหนียงหยง อิ๋งหยิงหรือว่าลู่ตันเอ๋อ แต่ละนางล้วนสร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่เขา

เขามีความรู้สึกว่า ต่อให้กำจัดม่อเอ้าเป็นผลสำเร็จ ก่วนตงแสยังอาจยัดเยียดความพ่ายแพ้แก่เขา ยามนี้หากเป็นไปได้ เขาเพียงคิดโอบกอดจี้เอียนหยานและพวกนอนให้เต็มตา ทั้งนี้เพราะอนาคตข้างหน้าของเขายากหยั่งคะเนจริงๆ

แค้นที่ปฏิเสธรัก

เช้าวันรุ่งขึ้นเซี่ยงเส้าหลงลงจากเตียง รู้สึกว่าอาการปวดที่เท้าค่อยบรรเทา การบวมที่ปากแผลก็ลดลง

เถิงอี้ตักเตือนว่า หลายวันนี้เซี่ยงเส้าหลงอย่าได้เคลื่อนไหวอย่างหักโหมรุนแรง ไม่เช่นนั้นหากปากแผลปริแตก การรักษาจะยืดยาวออกไป เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด นึกออกว่าจะใช้ข้ออ้างรับบาดเจ็บที่เท้า ถอนตัวจากการล่าสัตว์ อย่างนั้นจะมีเวลาจัดการกับม่อเอ้าแล้ว

ขณะรับประทานอาหารเช้า หลี่ปู้เหว่ยส่งคนมาตามตัวเขาเข้าพบ เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงเรื่องหลี่เหนียงหยง รู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้า แต่จำต้องเดินทางไปยังทำเนียบเสนาบดี

เมื่อบรรลุถึง พอดีพบกับก่วนตงแส ก่วนตงแสแสดงความเคารพในฐานะผู้ใต้บังคับบัญชา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “หลายวันนี้คิดดื่มสุราสนทนากับท่านเซี่ยง จนใจที่การงานรัดตัวไม่อาจปลีกเวลาได้ วันนี้พอดีพบพาน มิสู้นัดพบกันในคืนนี้ พร้อมกับเชิญชางเหวินจวินสองพี่น้องไปร่วมดื่มกินด้วย”

เนื่องด้วยทั้งสองฝ่ายมีสภาพเป็นคู่แข่ง เซี่ยงเส้าหลงกลับไม่อาจปฏิเสธได้ หลังจากรับคำ ค่อยกล่าวอย่างเสียใจว่า “เรื่องของหลี่สงเป็นเหตุให้ท่านก่วนถูกลดตำแหน่ง ข้าพเจ้า...”

ก่วนตงแสหัวร่อฮาฮา ฉุดลากอีกฝ่ายมาด้านข้าง กล่าวเบาๆ ว่า

“ท่านเซี่ยงอย่าได้จดจำใส่ใจ หลี่สงแส่หาเรื่องใส่ตัว ไม่อาจโทษว่าผู้ใดผู้น้องถูกลดตำแหน่ง ถือเป็นการแสดงความรับผิดชอบ”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนไหวหวั่นพรั่นใจ คนผู้นี้นับว่ามีความคิดอ่านลึกซึ้งจริงๆ หลังจากกำหนดเวลาและสถานที่นัดพบกันในคืนนี้ เซี่ยงเส้าหลงค่อยแยกทางกับก่วนตงแส เข้าพบหลี่ปู้เหว่ย

หลี่ปู้เหว่ยกำลังรับประทานอาหารเช้า ดังนั้นบอกให้เซี่ยงเส้าหลงนั่งลงรับประทานเป็นเพื่อน ปากกล่าวว่า “ได้รับรายงานจากทหารรักษาเมืองว่า เมื่อวานเส้าหลงถูกซุ่มโจมตีที่นอกเมือง ถูกลูกธนูยิงทำร้ายที่แท้เป็นเรื่องราวใด? ทราบหรือไม่ว่าเป็นการลงมือของผู้ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงตอบว่า “พวกมันใช้ผ้าดำคลุมหน้า แต่หากข้าพเจ้าดูไม่ผิด หนึ่งในจำนวนนั้นสมควรเป็นขุนพลของเถียนตานนามตันฉู่”

หลี่ปู้เหว่ยหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย อาศัยการรับประทานขนมโก๋กลบเกลื่อนความตื่นตระหนกในใจ

เซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้สาเหตุที่อีกฝ่ายตื่นตระหนกได้ ทั้งนี้เพราะหากเถียนตานลงมือสำเร็จ ผู้ที่ต้องสงสัยที่สุดคือหลี่ปู้เหว่ย เท่ากับว่าเถียนตานวางแผนปรักปรำหลี่ปู้เหว่ย เซี่ยงเส้าหลงพานกล่าวอย่างเปิดเผยว่า “เถียนตานดูออกว่าข้าพเจ้าปลอมเป็นผู้งมงายอาชาไปยังรัฐจ้าว ทั้งยังคร่ากุมสหายของข้าพเจ้าผู้หนึ่ง ใช้เป็นเครื่องมือข่มขู่ข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าดูออกว่าสหายผู้นั้นเสียชีวิตแล้ว ยามเคียดแค้นจึงลั่นปากว่าจะต้องฆ่ามันเป็นการล้างแค้น เถียนตานย่อมต้องชิงลงมือก่อน”

หลี่ปู้เหว่ยขบคิดชั่วขณะแล้วกล่าว “เถียนตานไฉนคำนวณเวลาเป็นมั่นเหมาะปานนั้น ทำให้ผู้คนเข้าใจว่า เป็นเราเคียดแค้นต่อเหตุการณ์ของหลี่สง ใช้คนไปคิดบัญชีกับท่าน ดีที่เราออกจากวังพร้อมกับท่าน ไม่ทันส่งคนสะกดรอยตามท่านกับอิ๋งหยิงและลู่ตันเอ๋อไป ไม่เช่นนั้นเราไม่อาจรอดพ้นจากผู้ต้องสงสัยได้”

เซี่ยงเส้าหลงลอบนับถือเลื่อมใส หลี่ปู้เหว่ยมีการวางตัวเป็นเลิศ ฟังจากถ้อยคำเหล่านี้ กลับแสดงออกถึงความจริงใจ จึงกล่าว “ตอนอยู่

ที่นครหานตาน เถียนตานบอกใบ้ว่าที่นครเสียนหยางมีคนสมรู้ร่วมคิดกับมัน ทั้งแสดงความมั่นใจว่าสามารถจัดการกับข้าพเจ้า คนผู้นั้นย่อมมิใช่ท่านเสนาบดีหลี่ หากแต่เป็นหนึ่งในหกขุนนางที่เข้าประชุมเมื่อวาน”

หลี่ปู้เหว่ยผงกศีรษะกล่าวว่า “ลู่กง ฉีเซียน หวังเฮอกับเมิ่งอ้าวล้วนไม่มีปัญหา คงเหลือไช่เจ๋อกับหวังอ่วน ในจำนวนนี้ถือไช่เจ๋อน่าสงสัยที่สุด มันสูญเสียตำแหน่งเสนาบดีให้แก่เรา แต่แสร้งเป็นโอนอ่อนแก่เราตลอดมา คอยดูว่าเราจะจัดการกับมันอย่างไร”

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบ กล่าวว่า “ยังคงสืบสาวให้กระจ่างก่อนแล้วค่อยตกลงใจ”

หลี่ปู้เหว่ยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า “เรื่องนี้เรามีความคิดอ่านเอง ใช่แล้ว ท่านตกลงใจเรื่องของเหนียงหยงแล้วหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงตกลงใจแต่แรกว่า การทหารไม่เบื่อหน่ายอุบาย เขาจะแสร้งเป็นรับปากหลี่ปู้เหว่ย เพื่อสร้างความเคียดขึ้งริษยาแก่ก่วนตงแส ดังนั้นกล่าวว่า “ท่านเสนาบดีหลี่ให้ความสำคัญแก่เซี่ยงเส้าหลงถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าไหนเลยไม่รู้จักดีชั่ว เรื่องนี้...”

แต่แล้วยามนั้น ที่นอกหน้าต่างบังเกิดสุ้มเสียงเจื้อยแจ้วเสียงหนึ่งดังว่า “ช้าก่อน”

ทั้งสองสะดุ้งเฮือกใหญ่ เห็นหลี่เหนียงหยงในชุดสีแดง ผลักประตูโถมเข้ามาดุจเปลวเพลิงหย่อมหนึ่ง กล่าวกับหลี่ปู้เหว่ยว่า “บิดาอย่าได้โทษว่าเหล่าองครักษ์หย่อนยาน เป็นข้าพเจ้าสั่งห้ามมิให้พวกเขาส่งเสียงดังไป”

เซี่ยงเส้าหลงรีบผุดลุกขึ้นคารวะ หลี่ปู้เหว่ยขมวดคิ้วกล่าวว่า “บิดากับผู้บัญชาการเซี่ยงกำลังหารือลับ ลูกหยงไหนเลยแอบฟังได้?”

หลี่เหนียงหยงหยุดยืนอยู่หว่างกลางคนทั้งสอง กล่าวว่า “ขอเพียงเกี่ยวพันถึงอนาคตของเหนียงหยง เหนียงหยงมีสิทธิ์ร่วมรับฟัง รัฐฉินมีประเพณีเลือกคู่ครอง เหนียงหยงเป็นธิดามหาเสนาบดีขวา ย่อมสมควรมีสิทธิ์เช่นนี้”

หลี่ปู้เหว่ยกับเซี่ยงเส้าหลงหันไปมองหน้ากัน ต่างไม่ทราบว่าจะรับมือสตรีดุร้ายนางนี้อย่างไร

หลี่เหนียงหยงกวาดตามายังใบหน้าเซี่ยงเส้าหลง แบะปากกล่าวว่า "หากคิดตบแต่งเราหลี่เหนียงหยงไปเป็นภรรยา ต้องเอาชนะข้าพเจ้าในทุกด้าน ค่อยเป็นคู่ครองของเราหลี่เหนียงหยงได้"

หลี่ปู้เหว่ยดุคำ *"ลูกหยง"* หลี่เหนียงหยงขยี้เท้าร้องว่า "บิดาท่านที่แท้รักผู้บุตรีหรือไม่?"

หลี่ปู้เหว่ยแบมือต่อเซี่ยงเส้าหลง เป็นความหมายอับจนปัญญา ปากกล่าวว่า "เส้าหลงไม่ว่าจริยะความประพฤติตลอดจนเพลงกระบี่ล้วนไม่มีข้อบกพร่อง ยังบอกว่าบิดาไม่รักเจ้าหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงกลับลอบหัวร่อในใจ เมื่อครู่เขาไม่ได้รับปากเรื่องการแต่งงาน เพียงคิดยืดเวลาออกไป รอจนผ่านงานล่าสัตว์ของราชสำนักแล้วค่อยว่ากล่าว มิคาดคุณหนูผู้สูงศักดิ์กลับแอบฟังอยู่นอกหน้าต่าง เมื่อเข้ามาก่อกวนเช่นนี้ พอดีสบอารมณ์เขา

หลี่เหนียงหยงเดินชดช้อยถึงเบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลง เงยหน้ามองดูเขา กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้บอกว่าไม่ชมชอบเขา เพียงแต่ถูกชะตาบุคคลอื่นยิ่งกว่า นอกจากเขาสามารถพิสูจน์ว่าเหนือล้ำกว่าผู้อื่น ไม่เช่นนั้นอย่าคิดหมายให้ผู้บุตรีเลือกเขาเป็นคู่ครอง"

นางหันหน้าหาเซี่ยงเส้าหลง แต่กล่าววาจากับบิดา เพียงท่าทีเช่นนี้แสดงว่า นางคิดล้างความอับอายอัปยศที่เคยถูกเซี่ยงเส้าหลงปฏิเสธเรื่องการแต่งงาน

มาตรว่านางงดงามเฉิดฉัน แต่เซี่ยงเส้าหลงกับหลี่ปู้เหว่ยเพาะความแค้นลึกล้ำ ดังนั้นไม่มีความรู้สึกนึกรักนาง ยิ้มพลางกล่าวว่า "บุคคลที่คุณหนูสามถูกชะตาเป็นใคร?"

หลี่เหนียงหยงค้อนเขาวงหนึ่ง กล่าวว่า "เรื่องของข้าพเจ้าไหนเลยให้ท่านยุ่งเกี่ยว รอถึงงานล่าสัตว์ค่อยแสดงออกให้ข้าพเจ้าชมดูเถอะ"

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวกับหลี่ปู้เหว่ยว่า "เกรงว่าเป็นที่

ผิดหวังของคุณหนูสามแล้ว”

หลี่ปู้เหว่ยขมวดคิ้วกล่าวว่า “ลูกหยงอย่าได้ก่อความวุ่นวาย เส้าหลงถูกคนลอบทำร้ายรับบาดเจ็บที่เท้า การล่าสัตว์ในวันพรุ่งนี้...”

หลี่เหนียงหยงกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า “กระทั่งตัวเองยังคุ้มครองไม่ได้ ยังมีคุณสมบัติใดเป็นสามีของผู้อื่น? บิดา นับแต่นี้อย่าได้เอ่ยถึงเรื่องการแต่งงานแล้ว ผู้บุตรีแม้ตายก็ไม่ยอมรับปาก”

กล่าวจบ หมุนตัวจากไปดุจสายลมหอบหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงลอบยินดี แต่เปลือกนอกยังแสร้งเป็นผิดหวัง

หลี่ปู้เหว่ยบอกให้อีกฝ่ายนั่งลง ทอดถอนใจกล่าวว่า “ธิดานางนี้ถูกตามใจจนเคยชิน เส้าหลงไม่ต้องจดจำใส่ใจ ผ่านไปอีกหลายวัน เราค่อยสนทนากับนางใหม่”

เซี่ยงเส้าหลงรีบกล่าวว่า “ล้วนแล้วแต่ท่านเสนาบดีหลี่ทุกประการ”

หลี่ปู้เหว่ยขบคิดอยู่ครู่หนึ่ง ขณะจะกล่าววาจา มีคนเข้ามารายงานว่า หลี่หยวนแห่งรัฐฉู่มีเรื่องรีบด่วนขอเข้าพบ หลี่ปู้เหว่ยงงงันวูบจึงผุดลุกขึ้นบอกว่าจะออกไปดูก่อนว่าหลี่หยวนมีเรื่องใด เซี่ยงเส้าหลงลอบลิงโลดยินดี ผุดลุกขึ้นกล่าวคำอำลา

ในที่สุดหลี่หยวนหลงกลแล้ว

เมื่อออกจากทำเนียบเสนาบดี เซี่ยงเส้าหลงเข้าวังไปเฝ้าเสี่ยวผาน เสี่ยวผานชิงตรัสขึ้นก่อนว่า “ได้ยินชางเหวินจวินบอกว่าท่านถูกลอบทำร้าย เมื่อไปเยี่ยมเยียนท่านก็เข้านอนแล้ว ทำให้ข้าพเจ้านึกเป็นห่วงตลอดทั้งคืน ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?”

เซี่ยงเส้าหลงบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นออกไป เสี่ยวผานทรงสดับจนจบ ตรัสว่า “เรื่องนี้ต้องมีไส้ศึก ไม่เช่นนั้นไหนเลยทราบว่าอิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อจะรบเร้าท่านออกไปประลองฝีมือที่นอกเมือง?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เรื่องนี้ปล่อยให้หลี่ปู้เหว่ยไปสืบสาวเถอะ ใช่แล้ว เมื่อวานรัชทายาทไม่เชื่อฟังวาจาพระมารดา หลังจากนั้น

พระนางทรงตำหนิท่านหรือไม่?”

เสี่ยวผานตรัสด้วยความขุ่นพระทัยว่า “พระนางนับแต่มั่วสุมกับเล่าไอ่ กลับกลัวข้าพเจ้าอยู่บ้าง เพียงแต่ว่ากล่าวตักเตือนหลายประโยค ทั้งยังบอกว่ารอจนผ่านงานล่าสัตว์ให้คืนตำแหน่งแก่ก่วนตงแส ข้าพเจ้าไม่คิดขัดแย้งกับพระนางด้วยเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ จึงตอบตกลง”

เมื่อเอ่ยถึงก่วนตงแส เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงเรื่องที่อีกฝ่ายตามพัวพันลู่ตันเอ๋อ จึงถ่ายทอดบอกออกไป

เสี่ยวผานตรัสด้วยความกริ้วว่า “หลี่ปู้เหว่ยบังอาจนัก กลับกล้าส่งคนมาแย่งชิงสตรีกับข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถามว่า “รัชทายาทชมชอบลู่ตันเอ๋อหรือ?”

เสี่ยวผานทรงพระสรวลพลางตรัสว่า “นั่นเป็นเด็กหญิงที่ยากเอาใจนางหนึ่ง เอ่ยถึงรูปโฉมโนมพรรณ สตรีที่ปรนนิบัติข้าพเจ้ามีคนเทียบเปรียบกับนางได้ เพียงแต่นางเป็นหลานสาวของลู่กงเท่านั้น ข้าพเจ้าไม่ชมชอบให้ผู้อื่นเป็นคนกำหนดเรื่องการแต่งงานของข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “เกรงว่าไทเฮาไม่ยินยอมให้ท่านตัดสินใจเอง”

เสี่ยวผานตรัสว่า “ข้าพเจ้ามีแผนรับมืออยู่แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงขณะจะซักถาม หลี่ซือก็หอบหนังสือม้วนใหญ่เข้ามาถวายความเคารพต่อเสี่ยวผาน จากนั้นกล่าวว่า “ทูลรัชทายาท กระหม่อมใช้เวลาสองคืน ร่างอำนาจและหน้าที่ของขุนนางเว่ยสื่อขึ้น ขอรัชทายาททรงพิจารณา”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยนึกออกว่า ขุนนางเว่ยสื่อเป็นตำแหน่งใหม่ที่เขาเลียนแบบเปาบุ้นจิ้น จัดสรรให้แก่ขุนนางเน่ยสื่อเถิงเซิ่ง คิดไม่ถึงต้องร่างอำนาจและหน้าที่ถึงเพียงนี้ เสี่ยวผานกลับชื่นชมต่อการทำงานของหลี่ซือยิ่ง ตรัสถามว่า “หญิงสาวชาวเอี้ยนนั้นยังเป็นสาวบริสุทธิ์หรือไม่?”

หลี่ซือแอบมองเซี่ยงเส้าหลงแวบหนึ่ง กล่าวอย่างกระดากว่า “สองวันนี้กระหม่อมกระทั่งเวลาชำเลืองมองนางยังไม่มี”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนมึนงงสงสัย เสี่ยวผานรับสั่งว่า “เมื่อวันก่อนหลี่ปู้เหว่ยยกหญิงสาวชาวเอี้ยนแก่ข้าพเจ้านางหนึ่ง ข้าพเจ้าส่งต่อให้แก่ขุนนางหลี่ มิคาดขุนนางหลี่ถูกภารกิจผูกรัดตัวจนละเลยหญิงงามไป ข้าพเจ้าจึงพึงพอใจยิ่ง”

หลี่ซือรีบคุกเข่าลง กล่าวขอบพระทัยเสี่ยวผาน สีหน้าเปี่ยมแววสำนึกตื้นตัน เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจหลักเหตุผลที่ว่า มีเจ้าชีวิตเปรื่องปราดค่อยปรากฏขุนนางปราดเปรื่อง หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ไหนเลยอาศัยเหตุการณ์เช่นนี้ล่วงรู้คุณค่าของหลี่ซือได้

เสี่ยวผานวางพระหัตถ์ลงบนม้วนหนังสือที่หลี่ซือนำมา ตรัสว่า “นี่คือข้อแลกเปลี่ยนระหว่างข้าพเจ้ากับไทเฮา ข้าพเจ้าจัดสรรตำแหน่งขุนนางใหญ่ และยกบ้านหลังใหญ่ให้แก่ชายชู้พระนาง พระนางสมควรยอมอ่อนข้อต่อเรื่องการแต่งงานของข้าพเจ้า สำหรับองค์หญิงน้อยแห่งรัฐฉู่ ข้าพเจ้าจะรับไว้เป็นพระสนม รอถึงเวลาทรงพระมาลาห้อยมุกค่อยตกลงเลือกพระชายา”

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *‘ร้ายกาจ’* ในใจ จิ๋นซีฮ่องเต้บวกกับหลี่ซือพิสูจน์ว่าเป็นการผสมผสานที่ไร้ผู้ต่อต้านจริงๆ

หลี่ซือกล่าวด้วยความห่วงใยว่า “ฟังว่าท่านเซี่ยงได้รับบาดเจ็บ ยามนี้พบเห็นท่านค่อยคลายใจลง”

เสี่ยวผานตรัสว่า “ใช่แล้ว ท่านเซี่ยงให้หมอหลวงตรวจดูบาดแผลดีหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงตอบปฏิเสธ ขณะจะกล่าวกระไร ชางเหวินจวินเข้ามากราบทูลว่า หลี่ปู้เหว่ยนำหลี่หยวนขอเข้าเฝ้า บุคคลทั้งสามทราบว่าเป็นเรื่องราวใด ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงทูลลาพร้อมกับชางเหวินจวิน ส่วนหลี่ซือรั้งอยู่เป็นเพื่อนเสี่ยวผานรอรับแขก

เมื่อออกทางประตูหลังของตำหนัก ชางเหวินจวินฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงไว้ ตำหนิน้องสาวตัวเองฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงออกนอกเมือง เป็นเหตุให้ถูกศัตรูลอบทำร้าย

เซี่ยงเส้าหลงย่อมไม่โทษว่าอิ๋งหยิง พร้อมกับสอบถามถึงนาง ชางเหวินจวินเล่าว่า เมื่อวานนับแต่กลับจากนอกเมือง อิ๋งหยิงก็ปิดประตูขังตัวเองอยู่ในห้อง ไม่ยอมรับประทานข้าว ดูท่านางชมชอบเซี่ยงเส้าหลงจริงๆ เซี่ยงเส้าหลงบอกว่า นับตั้งแต่กงจู้สามประสบเภทภัย หัวใจของเขาก็ตายด้าน ไม่คิดก่อปัญหารัก เพียงตั้งใจรับใช้รัชทายาทถ่ายเดียว

จากนั้นทั้งสองแยกจากกัน เซี่ยงเส้าหลงกลับมายังตึกบัญชาการทหารม้า ค่อยทราบว่าเถิงอี้กับจิงจวิ้นร่วมทางกับชางผิงจวินเดินทางไปเตรียมงานล่าสัตว์ที่ชานเมืองตะวันตกกัน

ยามนั้นมีคนเข้ามารายงานว่า โจวเหลียงสองสามีภรรยาขอเข้าพบ จึงบอกให้เชื้อเชิญพวกเขาเข้ามา โจวเหลียงสองสามีภรรยาเข้าห้องมา เซี่ยงเส้าหลงเชิญให้นั่งลง ค่อยกล่าวว่า “ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าพี่รองส่งพวกท่านออกจากนครเสียนหยางแล้ว พวกท่านสองสามีภรรยาไฉนยังรั้งอยู่ไม่จากไป?”

โจวเหลียงกล่าวอย่างกระดากว่า “ผู้น้อยหารือกับภรรยา หวังว่าสามารถทำงานรับใช้นายท่าน ตระกูลเรามีอาชีพต่อเรือมาสามชั่วอายุ ไม่ทราบนายท่านมีที่ใดใช้สอยผู้น้อยหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงสำรวจมองคนทั้งสอง พบว่าทั้งสองมีสง่าราศี ไม่คล้ายเป็นสามัญชนคนธรรมดา ต้องถามว่า “พวกท่านสองสามีภรรยามายังนครเสียนหยางด้วยจุดประสงค์ใด?”

โจวเหลียงกล่าวว่า “ขอบอกตามความสัตย์ พวกเราความจริงเป็นเชื้อพระวงศ์รัฐซ้อง หลังจากที่สิ้นชาติต้องระเหเร่ร่อนไปทั่ว นาง...”

พลางชำเลืองมองภรรยาแวบหนึ่ง กล่าวด้วยความละอายว่า “นางมิใช่ภรรยาผู้น้อย หากแต่เป็นน้องสาว เพื่อสะดวกกับการเดินทาง จึงอ้างว่าเป็นคู่สามีภรรยา คราครั้งนี้มายังนครเสียนหยาง เพื่อลองเสี่ยงโชคดู หวังว่ามีงานการ จะได้มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนตะลึงลาน น้องสาวของโจวเหลียงก้มศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าโจวเว่ย ยินดีเป็นบ่าวรับใช้นายท่าน ขอเพียงพี่ใหญ่

มีหน้ามีตาเท่านั้น”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางมีใบหน้าผุดผาด มาตรว่าไม่ได้ประทินโฉม แต่ก็กอปรด้วยความงามอันสดใส มิน่าเล่าหลี่ปันคิดลวนลามนาง ยามนั้นบังเกิดเวทนาจิตขึ้น ผงกศีรษะกล่าวว่า “พวกท่านสองพี่น้องเมื่อมีความตั้งใจเช่นนี้ ข้าพเจ้าย่อมยินดีส่งเสริม”

โจวเหลียงสองพี่น้องรีบคุกเข่าโขกศีรษะขอบคุณ เซี่ยงเส้าหลงเป็นคนในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ไม่อาจรับความเคารพเช่นนี้ รีบประคองพวกเขาขึ้นมา

ยามนั้นมีคนเข้ามารายงานว่าไท่จื่อตันมาขอพบ เซี่ยงเส้าหลงจึงใช้คนส่งโจวเหลียงสองพี่น้องกลับตึกตระกูลอู ให้เถาฟางจัดหาหน้าที่แก่ทั้งสอง ค่อยออกไปพบไท่จื่อตันที่ห้องโถง ผู้ที่ร่วมทางมากับไท่จื่อตันยังมีขุนนางต้าฟูนามหลิ่งถิง แม่ทัพฉีอี้เจ้อกับกุนซือนามอิ๋วจือ

ไท่จื่อตันแจ้งให้ทราบว่า หลี่หยวนรีบเดินทางกลับรัฐฉู่ แสดงความนับถือเลื่อมใสต่อแผนการของเซี่ยงเส้าหลง และตกลงใจร่วมมือกับอีกฝ่าย ดังนั้นทั้งสองสัมผัสมือกันพร้อมกับหัวร่อด้วยความเบิกบานใจ สำหรับกับไท่จื่อตัน ปัญหาคุกคามเฉพาะหน้ามิใช่รัฐฉิน หากทว่าเป็นเถียนตานแห่งรัฐฉี ซึ่งมีอาณาเขตติดกัน

หลังจากสัมผัสมือ ไท่จื่อตันยินดียกทหารห้าพันของฉีอี้ล่วนเข้าร่วมปฏิบัติการล่าสังหารเถียนตาน กุนซืออิ๋วจือก็แสดงความจำนงติดสอยห้อยตามเซี่ยงเส้าหลง จนกว่าสังหารเถียนตานได้ เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง หารือรายละเอียดข้อปลีกย่อยอีกครู่หนึ่ง ไท่จื่อตันค่อยอำลาจากไป เซี่ยงเส้าหลงอารมณ์ดียิ่ง คิดถึงบุตรภรรยาหญิงรับใช้ขึ้นมา ดังนั้นออกจากตึกบัญชาการทหารม้าไปยังตึกที่อยู่อาศัยของฉินชิง

เปิดเผยแผนการร้าย

เมื่อเดินทางถึง ฉินชิงออกมาพบเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า "น้องเอียนหยานกับพวกไปหัดขี่ม้าที่นอกเมือง ตระเตรียมแสดงฝีมือในงานล่าสัตว์วันพรุ่งนี้ ข้าพเจ้าไม่ใคร่สบาย จึงไม่ได้ร่วมทาง"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า "พระอาจารย์ฉินไม่เป็นไรกระมัง?"

เขาเห็นนางมีสีหน้าอิดโรยอยู่บ้างจึงถามไถ่ดู แต่ฉินชิงส่ายหน้ากล่าวว่า "ไม่มีใด เพียงแต่เมื่อคืนนอนไม่หลับ"

นางเพ่งตาสุกใสจับจ้องมองดูเขา กล่าวว่า "ข้าพเจ้าวิตกกังวลอยู่บ้าง เมื่อวานตอนพลบค่ำข้าพเจ้าออกจากวัง พบพานเกาหลิงจวินซึ่งเดินทางมายังนครเสียนหยาง เพื่อร่วมงานล่าสัตว์ เขามีสีหน้าท่าทีกระหยิ่มยิ้มย่อง กลัวว่าเขาอาจก่อเรื่องขึ้น"

เกาหลิงจวินคืออิ๋งจื่อซีซึ่งถูกจวงเซียงอ๋องแย่งชิงบัลลังก์รัฐฉินไปเพราะการผลักดันของหัวหยางฮูหยิน

เซี่ยงเส้าหลงตื่นตัวขึ้น เขาวุ่นวายกับการจัดการกับเถียนตาน กลับละเลยคนผู้นี้ไป หลงหยางจวินเคยบอกว่า เกาหลิงจวินมีการติดต่อกับผังน่วนแห่งรัฐจ้าวอย่างลับๆ ตอนนั้นเขาไม่ให้ความสนใจ ยามนี้ได้ยินฉินชิงเอ่ยถึง ค่อยหวั่นวิตกขึ้นมา หากเกาหลิงจวินคิดก่อการกบฏอย่างเปิดเผย คงไม่อาจผ่านด่านของเขา กลัวแต่ว่าฝ่ายตรงข้าม

ดำเนินแผนอุบาย ยากระวังป้องกันได้ เรื่องนี้สมควรแจ้งต่อหลี่ปู้เหว่ย ให้ช่วยเป็นหูเป็นตา ทั้งนี้เพราะหลี่ปู้เหว่ยคำนึงถึงความปลอดภัยของเสี่ยวผานยิ่งกว่าเขาอีก

ฉินชิงเห็นอีกฝ่ายครุ่นคิดไม่ตอบคำ จึงทอดถอนใจกล่าวว่า "เมื่อคืนข้าพเจ้ารับประทานอาหารเป็นเพื่อนไทเฮา เล่าไอ่นั้นเฝ้าวนเวียนอยู่ด้านข้างด้วยสารรูปชั่วช้าน่าชัง ช่างไม่เข้าใจว่าไทเฮาไฉนทรงโปรดมันถึงเพียงนี้"

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "คนผู้นี้มี**เปลือกนอกประดุจทองหยก หากภายในเป็นปุยฝ้ายเปื่อยยุ่ย*** น่าเสียดายที่น้อยคนมองทะลุถึงปุยฝ้ายเปื่อยยุ่ยที่อยู่ภายในของมันเช่นพระอาจารย์ฉิน"

ฉินชิงตากระจ่างวูบ ร้องโพล่งว่า "มิน่าเล่าเอียนหยานบอกว่าสนทนากับท่านคราใด มักมีถ้อยคำแปลกใหม่ชวนให้ได้คิด ไม่รู้สึกเบื่อหน่ายรำคาญ"

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนหัวใจร้อนผ่าว อดถามมิได้ว่า "พระอาจารย์ฉินใช่เห็นด้วยหรือไม่?"

ฉินชิงหน้าแดงวูบหนึ่ง ค้อนเขาอย่างเอียงอาย ก้มศีรษะต่ำ หากทว่าผงกศีรษะรับ นับเป็นเสน่ห์อันรัดรึงใจนัก จิตใจเซี่ยงเส้าหลงถูกนางสะกดไว้โดยสิ้นเชิง ทั้งนึกเสียใจอยู่บ้าง ยามกะทันหันไม่ทราบดำเนินต่อเนื่องอย่างไร ในห้องโถงเงียบสงัดงัน หากแต่ยาวนานดุจศตวรรษก็มิปาน

ฉินชิงกล่าวเบาๆ ว่า "ท่านเซี่ยงรับประทานข้าวแล้วหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงร้องโพล่งอย่างลืมตัวว่า "รับประทานแล้ว"

ฉินชิงหัวร่อคิกออกมา ค้อนควักใส่เขากล่าวว่า "ในที่สุดถูกข้าพเจ้าจับโกหกได้แล้ว ตอนนี้เพิ่งเป็น**ยามจี้** *(ประมาณสิบนาฬิกา)* ไหนเลยรับประทานอาหารเที่ยงเร็วปานนี้?"

** เปลือกนอกประดุจทองหยก หากภายในเป็นปุยฝ้ายเปื่อยยุ่ย เป็นสุภาษิตบทหนึ่งใช้เปรียบเปรยผู้คนหรือเรื่องราวที่เปลือกนอกดูสวยงาม หากแต่เนื้อแท้ใช้การไม่ได้*

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความกระอักกระอ่วน ใบหน้าแดงก่ำขึ้นมา

ฉินชิงหามีโทสะไม่ ผุดลุกขึ้นอย่างแช่มช้อย กล่าวว่า "ตอนนี้ฉินชิงจะส่งอาหารไปให้แก่บรรดาภรรยาท่านที่นอกเมือง ท่านเซี่ยงคงไม่มีเวลาร่วมทางไปกระมัง?"

เซี่ยงเส้าหลงยิ่งมายิ่งรับรู้ถึงฝีมือที่รุกเร้าของนาง ได้แต่ตะกุกตะกักว่า "ข้าพเจ้ามีเรื่องบางประการต้องกระทำจริงๆ...พระอาจารย์ฉินโปรดให้อภัย"

ฉินชิงยิ้มด้วยความหมายอันลึกซึ้ง จากนั้นสีหน้ากลับคืนสู่ความเย็นชาดุจเดิม กล่าวคำ "ท่านเซี่ยงเชิญ" เป็นความหมายไล่แขกแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงเดินไปยังประตูใหญ่ ฉินชิงตามติดอยู่ด้านหลัง เงียบงันไม่ส่งเสียง เซี่ยงเส้าหลงพลันบังเกิดความคิดกลั่นแกล้งขึ้น หยุดกึกลงอย่างกะทันหัน ฉินชิงไม่ทันระวัง ต้องอุทานเสียงเจื้อยแจ้ว ร่างปะทะชนกับแผ่นหลังของเขา

นั่นเป็นความรู้สึกที่ชวนวาบหวิวถึงเพียงนั้น พริบตานั้น เซี่ยงเส้าหลงกลับคืนสู่ความคึกคะนองเช่นเดียวกับตอนแรกซึ่งเข้าสู่ยุคเลียดก๊ก หมุนตัวไปยื่นมือโอบรอบเอวเพียงหยิบมือเดียวของนาง โน้มหน้าถึงข้างหูนางกระซิบว่า "พระอาจารย์ฉินเดินให้ดี"

ฉินชิงไม่ทราบไม่เคยถูกมือของบุรุษกระทบถูกมานานเท่าใด พอถูกโอบกอด ถึงกับร่างอ่อนระทวย สองข้างแก้มร้อนผะผ่าว กายสั่นสะท้านราววิหคน้อยที่ได้รับความตื่นตระหนก ยกสองมือหมายผลักไสคน

เซี่ยงเส้าหลงไม่กล้าล่วงเกินเลยไป คลายมือจากการโอบกอด ประสานมือคารวะจนจรดพื้น กล่าวว่า "โปรดอภัยที่เซี่ยงเส้าหลงเสียมารยาท พระอาจารย์ฉินมิต้องส่งแล้ว"

ภายใต้สีหน้าอันขุ่นเคืองแง่งอนของฉินชิง เซี่ยงเส้าหลงปลีกตัวจากไปอย่างปลอดโปร่ง

ช่วงเวลานี้ เขากลับคืนสู่อารมณ์ความรู้สึกของคนเสเพล เนื่องจากถูกมัดมือมัดเท้า ระหว่างนี้เขาถูกฉินชิง อิ๋งหยิงและลู่ตันเอ๋อก่อกวน

จนหัวหมุนไม่มีเรี่ยวแรงตอบโต้ ยามนี้ค่อยระบายความคับข้องใจออกไปบ้าง หวนนึกถึงรสชาติของการโอบเอวอ้อนแอ้นแช่มช้อยของนางสร้างความคึกคักกระปรี้กระเปร่าขึ้นมา นี่คงเป็นความรู้สึกของรักเกินห้ามใจแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงเดินทางถึงทำเนียบเสนาบดี ถูเซียนออกมารับหน้าแจ้งข่าวชาวบ้านที่ผิงหยวนจวินลุกฮือขึ้น หลี่ปู้เหว่ยพอได้รับรายงานจึงรีบรุดเข้าวังไปเฝ้าไทเฮากับรัชทายาท

ผิงหยวนจวินเป็นดินแดนที่แย่งชิงมาจากรัฐจ้าว ยามนี้พลันเกิดเรื่องขึ้น ใช่เป็นส่วนหนึ่งของแผนการของผังน่วนแห่งรัฐจ้าวหรือไม่?

ในสภาพเช่นนี้ หลี่ปู้เหว่ยย่อมต้องส่งกำลังทหารออกปราบปรามเพื่อมิให้ดินแดนอื่นที่เขายึดมาลอกเลียนเยี่ยงอย่าง มาตรเป็นเช่นนั้นในนครเสียนหยางคงเหลือแต่ทหารองครักษ์ ทหารม้ากับทหารราบแล้ว

หากเป็นยามปรกติ กองกำลังทั้งสามเพียงพอกับการรักษาความสงบเรียบร้อยของนครเสียนหยาง แต่ในช่วงเวลาล่าสัตว์ จีไทเฮากับเสี่ยวผานล้วนเสด็จออกไปยังชานเมืองตะวันตก ย่อมเป็นอีกเรื่องหนึ่งหากแม้นเกาหลิงจวินซุ่มกำลังทหารสักหมื่นนาย แล้วล่วงรู้การจัดวางกำลังในนครเสียนหยาง รวมทั้งคำนวณตำแหน่งที่เสี่ยวผานประทับอยู่ทำการบุกจู่โจม อาจมีโอกาสสัมฤทธิผล

เซี่ยงเส้าหลงยิ่งครุ่นคิดยิ่งประหวั่น แต่ไม่สะดวกกับการบอกต่อถูเซียน เพียงกล่าวคำอำลา ถูเซียนส่งแขกถึงหน้าประตู พร้อมกับย้ำเตือนถึงการนัดพบที่บ้านเรือนราษฎรนั้น

เซี่ยงเส้าหลงรีบเดินทางไปยังวังเสียนหยาง ขณะจะบรรลุถึง เห็นคนและม้าขบวนหนึ่งสวนทางมา ผู้ที่สะดุดตาที่สุดคืออิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อคนอยู่กลางกลับเป็นก่วนตงแส เซี่ยงเส้าหลงแม้ไม่มีความคิดหมายปองต่อหญิงงามทั้งสอง แต่ยังอดบังเกิดความหึงหวงอยู่บ้างมิได้ เอ่ยถึงรูปโฉมโนมพรรณ หญิงงามทั้งสองต่างมีความงามเฉพาะตัว เพียงแต่

ช่วงขาเรียวยาว เอวที่คอดกิ่วและอกอูมตูมตั้งของอิ๋งหยิง ทำให้นางโดดเด่นเป็นพิเศษ

หญิงงามทั้งสองแลเห็นเซี่ยงเส้าหลง ล้วนแสร้งเป็นสนิทสนมต่อก่วนตงแสกว่าเดิม คล้ายมองไม่เห็นเซี่ยงเส้าหลง ก่วนตงแสยังไม่กล้าเลียนแบบพวกนาง นำผู้ใต้บังคับบัญชาสิบกว่าคนแสดงความเคารพต่อเซี่ยงเส้าหลงแต่ไกล

เซี่ยงเส้าหลงคารวะตอบ พร้อมกับทักทายหญิงงามทั้งสองคำหนึ่ง ค่อยถามว่า “ท่านก่วนคิดไปที่ใด?”

ก่วนตงแสกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า “คุณหนูทั้งสองคิดไปสำรวจสถานที่ทางชานเมืองตะวันตก บริวารจึงไปเป็นเพื่อนพวกนางสักเที่ยวหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “มีหญิงงามเคียงข้าง ย่อมเป็นเรื่องราวที่น่าเบิกบานใจ”

กล่าวจบไม่สนใจปฏิกิริยาของหญิงงามทั้งสอง ชิงควบม้าจากไป

เมื่อเดินทางถึงวังเสียนหยาง พบกับชางผิงจวินก่อน ชางผิงจวินฉุดลากอีกฝ่ายมาด้านข้าง พลางถามว่า “ท่านพบหน้าอิ๋งหยิงหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะ ชางผิงจวินถามอีกว่า “นางใช่อยู่ร่วมกับก่วนตงแสหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะอีกครา กล่าวว่า “ฟังว่าพวกนางคิดไปสำรวจสถานที่สำหรับล่าสัตว์ทางชานเมืองตะวันตก”

ชางผิงจวินทอดถอนใจกล่าวว่า “เช้าวันนี้ท่านฉีเซียนเรียกตัวข้าพเจ้าไปอบรม ให้ข้าพเจ้าคอยควบคุมน้องสาว อย่าได้ใกล้ชิดกับคนของหลี่ปู้เหว่ยเกินไป สร้างความลำบากใจแก่ข้าพเจ้านัก ท่านเซี่ยงสามารถช่วยเหลือข้าพเจ้าหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงย่อมเข้าใจความหมายของชางผิงจวิน ต้องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านสมควรทราบว่าก่วนตงแสมีเงื่อนไขดีเลิศ ไม่ว่ารูปโฉม เพลงกระบี่ หรือการวางตัวล้วนไม่มีข้อบกพร่อง ข้าพเจ้าไม่แน่ว่า

จะสู้เขาได้ อย่าว่าแต่ตอนนี้น้องสาวท่านยึดถือข้าพเจ้าเป็นศัตรูก็มิปาน”

ชางผิงจวินกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า “พวกเรานับถือเลื่อมใสสายตาของท่านฉีเซียนที่สุด หากอิ๋งหยิงแต่งกับก่วนตงแส วันหน้าหลี่ปู้เหว่ยประสบชะตากรรมดุจเดียวกับซางเอียงต้องตายอย่างอนาถกลางเมือง ก่วนตงแสในฐานะคนสนิทพลอยประสบภัยลามด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงกลับไม่ได้นึกถึงปัญหาข้อนี้ ในระหว่างชางผิงจวินกับชางเหวินจวิน ชางผิงจวินสุขุมหนักแน่นกว่า ส่วนชางเหวินจวินมีนิสัยรักสนุก ปราศจากความคิดอ่านใด เซี่ยงเส้าหลงได้แต่บอกว่าจะพยายามสร้างความรู้สึกที่ดีต่ออิ๋งหยิง แต่ไม่กล้ารับรองว่าจะประสบความสำเร็จ

ยามนั้นการประชุมภายในวังเสร็จสิ้นลง หลี่ปู้เหว่ยกับเมิ่งอ้าวหวังเฮอก้าวลงจากตำหนักด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เดินพลางสนทนาพลาง หลี่ปู้เหว่ยเหลือบแลเห็นเซี่ยงเส้าหลง จึงเรียกตัวไป เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งเดินทางถึงกลางทาง หลี่ปู้เหว่ยก็แยกทางกับเมิ่งอ้าวและหวังเฮอฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงไปยังอุทยานหลวง ปากกล่าวว่า “เส้าหลงคงทราบว่าเกิดเรื่องใดแล้ว ตอนนี้หลังจากผ่านการหารือ รัฐฉินตกลงให้เมิ่งอ้าวยกกำลังทหารไปปราบปรามราษฎรที่ลุกฮือที่ผิงหยวนจวิน หวังเฮอยกทัพอีกทัพหนึ่งไปดูแลดินแดนซานชวนกับส่างต่างพร้อมกับตักเตือนรัฐจ้าว วุ่ยหาน อย่าได้เคลื่อนไหวโดยพลการ” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า “เรื่องนี้เกิดขึ้นอย่างประจวบเหมาะนัก กำลังทหารที่ประจำอยู่ในนครเสียนหยางต้องยกไปปราบศึก ทั้งยังเป็นช่วงเวลาที่ราชสำนักจัดงานล่าสัตว์ เส้าหลงมีความเห็นอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เกาหลิงจวินคิดก่อการกบฏ”

หลี่ปู้เหว่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ชั่วครู่ค่อยระงับสติ ทรุดนั่งลงบนราวสะพานเล็กๆ ในอุทยานหลวง บอกให้อีกฝ่ายนั่งลงที่ด้านตรงข้าม ปากกล่าวว่า “เกาหลิงจวินอาศัยอะไรปลุกระดมให้ราษฎรที่ผิงหยวนจวินลุกฮือขึ้น?”

เซี่ยงเส้าหลงเหลียวมองลำธารซึ่งขุดเจาะด้วยแรงงานมนุษย์ที่ใต้สะพาน กล่าวเสียงราบเรียบว่า “เกาหลิงจวินย่อมไม่มีความสามารถเช่นนี้ แต่หากสมคบคิดกับผังน่วนแห่งรัฐจ้าว ก็ต้องประเมินค่ากันใหม่”

หลี่ปู้เหว่ยตบขาอ่อนฉาดใหญ่ ร้องว่า “มิน่าเล่าเสร็จพิธีฝังพระศพอ๋ององค์ก่อน ผังน่วนก็รีบจากไป ที่แท้วางแผนเช่นนี้เอง” จากนั้นกล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “หากเกาหลิงจวินคิดลงมือ งานล่าสัตว์ครั้งนี้นับเป็นโอกาสอันดี เรื่องนี้มอบให้เส้าหลงสอดส่องดูแล หากเราคาดการณ์ไม่ผิด คนของเกาหลิงจวินต้องอาศัยช่วงเวลาที่ทัพฉินเคลื่อนกำลังทหารในสองวันนี้ ลอบแทรกซึมเข้ามา ขณะเดียวกันคนที่ร่วมทางมากับเกาหลิงจวิน ก็ต้องระวังป้องกัน แต่เราจะให้ก่วนตงแสจัดการเอง”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อ คิดไม่ถึงเกาหลิงจวินช่วยเหลือเขาโดยไม่ตั้งใจ ในสถานการณ์เช่นนี้หลี่ปู้เหว่ยคงไม่โฉดเขลาถึงขั้นจัดการกับเขา นี่ย่อมสืบเนื่องจากเขาแสร้งเป็นยอมรับหลี่เหนียงหยงด้วย

หลี่ปู้เหว่ยผุดลุกขึ้น บอกว่าจะกลับไปเฝ้าไทเฮากับรัชทายาท และกำชับเซี่ยงเส้าหลงคอยรายงานข่าวคืบหน้าต่อเขา เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นรับคำอย่างนอบน้อม พอแยกทางกับหลี่ปู้เหว่ย ก็ควบม้าออกจากเมืองมุ่งสู่ชานเมืองตะวันตก

เซี่ยงเส้าหลงและสิบแปดองครักษ์เหล็กเพิ่งบรรลุถึงประตูเมืองตะวันตก พอดีพบกับขบวนรถของจี้เอียนหยานและพวกกลับเข้าเมืองมา

รถม้าหยุดที่ข้างทางหลวง เซี่ยงเส้าหลงกระโดดลงจากหลังม้า เดินถึงหน้ารถม้าที่อูถิงฟาง จ้าวจื้อ สองเจ้ม่วยตระกูลเถียนและเซี่ยงเป่าเอ๋อนั่งโดยสารอยู่ อูถิงฟางและพวกผ่านการเคลื่อนไหวออกกำลังมาจนใบหน้าแดงเปล่งปลั่ง เซี่ยงเป่าเอ๋อพอเห็นเซี่ยงเส้าหลง ก็โบกมือน้อยๆ เรียกบิดา

จ้าวจื้อตัดพ้อว่า “หลายวันนี้ท่านวุ่นวายนักหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มประจบกล่าวว่า “หลังงานล่าสัตว์ ข้าพเจ้าค่อย

หาเวลาอยู่เป็นเพื่อนพวกท่านสักหลายวันเถอะ”

อูถิงฟางร่ำร้องว่า “พี่จื้อไม่ต้องสนใจเขา พวกเรากับพี่ชิงออกมาท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ ไม่ทราบประเสริฐเพียงไหน”

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือหยิกแก้มนางคราหนึ่ง ค่อยเดินไปยังรถม้าคันหลัง ม่านรถเลิกวูบ เผยเห็นวงหน้าจี้เอียนหยานกับฉินชิง โดยเฉพาะฉินชิงใช้แววตาที่คล้ายแง่งอนคล้ายยินดีถลึงมองเขา จ้องมองจนเซี่ยงเส้าหลงใจเต้นแรงขึ้นมา

จี้เอียนหยานแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ท่านคิดไปยังชานเมืองตะวันตกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะรับคำ กล่าวกับฉินชิงว่า “รัฐฉินกำหนดยกทัพไปปราบราษฎรที่ลุกฮือขึ้นที่ผิงหยวนจวินในวันพรุ่งนี้ เรื่องนี้อาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับเกาหลิงจวิน ตอนนี้หลี่ปู้เหว่ยทราบเรื่องแล้วทั้งมอบหมายให้ข้าพเจ้าดูแล พระอาจารย์ฉินโปรดวางใจ”

ฉินชิงไม่กล้าสู้สายตากับเขา ก้มศีรษะต่ำลง กลายเป็นความดึงดูดใจระหว่างบุรุษสตรี

จี้เอียนหยานกลับกล่าวว่า “หลายวันนี้หลี่ปู้เหว่ยแสดงไมตรีต่อท่านกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงเรื่องที่หลี่ปู้เหว่ยรื้อฟื้นถึงการยกธิดาคนเล็กให้จึงผงกศีรษะรับ จี้เอียนหยานโน้มหน้ามาถึงข้างใบหูของเขา กล่าวว่า “มันคิดฆ่าท่านจริงๆ จึงแสดงท่าทีเช่นนี้ เพื่อมิให้ผู้คนระแวงสงสัยมัน ลองนึกดู ด้วยความฉลาดหลักแหลมของหลี่ปู้เหว่ย ไหนเลยไม่จับตาดูเกาหลิงจวิน กลับต้องให้ท่านกระตุ้นเตือน หากเกาหลิงจวินคิดก่อการกบฏจริง มันจึงลิงโลดยินดี จะได้ฉวยโอกาสกำจัดให้พ้นทาง”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ค่อยได้คิดขึ้นมา น้อมกายกล่าวว่า “ขอบคุณภรรยารักกระตุ้นเตือน เซี่ยงเส้าหลงรับทราบแล้ว”

ฉินชิงก็เหม่อมองเซี่ยงเส้าหลง จี้เอียนหยานฉุกใจคิด เหลียวมองฉินชิง สร้างความขวยเขินแก่ฉินชิงจนก้มศีรษะลงอีกครา

จี้เอียนหยานค้อนเซี่ยงเส้าหลงเป็นเชิงตำหนิคราหนึ่ง ปากยังกล่าวว่า “ระวังด้วย”

รอจนขบวนรถเคลื่อนที่ต่อไป เซี่ยงเส้าหลงค่อยควบขับม้าสู่ชานเมืองตะวันตก ด้วยอารมณ์ความรู้สึกที่แตกต่างกับเมื่อครู่โดยสิ้นเชิง

พอออกพ้นประตูเมือง เซี่ยงเส้าหลงควบม้าลมกรด นำสิบแปดองครักษ์เหล็กมุ่งหน้าสู่สถานที่ถูกกำหนดเป็นที่ล่าสัตว์

เห็นขบวนรถที่ลำเลียงส่งวัตถุสิ่งของไปยังสถานล่าสัตว์ แล่นผ่านไปไม่ขาดสาย บรรยากาศครึกครื้นยิ่งนัก ข้างทางหลวงเป็นป่าดงดิบประกอบด้วยต้นไม้อายุหลายร้อยปี พอออกนอกเมืองประมาณสามลี้ภูมิประเทศเริ่มลุ่มๆ ดอนๆ หากขึ้นไปบนเนินเขา จะเห็นแม่น้ำจิ้งสุ่ยไหลหลั่งสู่ทิศตะวันออกเฉียงใต้ มีการตัดโค่นต้นไม้ล่องไปตามลำน้ำสู่สถานที่ล่าสัตว์ สำหรับปลูกสร้างที่พักแรม

เมื่อตัดผ่านหุบเขาซึ่งเต็มไปด้วยไม้ฉำฉาแห่งหนึ่ง เบื้องหน้าสายตาขยายกว้างออก แม่น้ำจิ้งสุ่ยไหลผ่านเบื้องหน้า ปรากฏต้นไม้เขียวชอุ่ม ลานหญ้าคล้ายพรมธรรมชาติ ปลูกสร้างกระโจมใหญ่น้อยเป็นระเบียบเรียบร้อย ทหารองครักษ์กับทหารราบนับพัน เร่งสร้างสะพานไม้สองสะพานทอดข้ามแม่น้ำจิ้งสุ่ยไป

เซี่ยงเส้าหลงหยุดม้าบนเนินเขาเล็กๆ ลูกหนึ่ง กวาดตาสำรวจมองเห็นต้นหญ้าเอนลู่ตามลม ต้นไม้บ้างหนาตาบ้างโปร่งบาง ปรากฏเนินเขาผุดขึ้นเป็นหย่อมๆ กวาง ม้า แพะภูเขาเป็นฝูงๆ ชุมนุมอยู่ริมฝั่ง หารู้ไม่ว่าวันพรุ่งนี้จะตกเป็นเป้าถูกไล่ล่าแล้ว ดวงอาทิตย์เคลื่อนคล้อยสู่ตะวันตก ที่นั้นเป็นเทือกทิวเขาสลับซับซ้อน คือภูเขาซีโซ่วซานซึ่งมีสัตว์ร้ายชุกชุมแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่า หากคิดซ่อนกำลังทหารอยู่ในสถานที่เช่นนี้โดยอาศัยเนินเขาแมกไม้เป็นที่กำบัง นับเป็นเรื่องง่ายดายนัก เขาใช้สายตาของผู้เชี่ยวชาญศึกษาภูมิประเทศอย่างเงียบงัน จดจำจนขึ้นใจค่อยควบม้าลงจากเนิน มุ่งไปยังกระโจมหลัก ซึ่งสร้างอยู่ที่สูงใกล้กับแม่น้ำ

เสียงสุนัขเห่าและม้าร้องดังสะท้อนอยู่ในอากาศ ธวัชใหญ่ที่ปักอักษรคำ *"ฉิน"* โบกกระพือต้านลม ประชันขันแข่งกับปุยเมฆบนท้องฟ้า

คนงานที่กำลังทำงาน พอพบเห็นผู้บัญชาการทหารม้า พากันแสดงความเคารพ เซี่ยงเส้าหลงและเหล่าองครักษ์เหล็กควบม้าผ่านกระโจมซึ่งปักธงสีสันต่างๆ บ่งบอกตำแหน่งฐานะของเจ้าของ ค่อยมาถึงกระโจมหลักที่อยู่กลาง

ชางเหวินจวินกำลังควบคุมคนงานก่อซี่กรงไม้สูงสองวารอบเนินลาดชัน เพิ่มการป้องกันแก่กระโจมหลัก บนยอดเนินก่อกระโจมสิบกว่าหลัง นอกจากเป็นที่ประทับของเสี่ยวผานกับจีไทเฮาแล้ว ชนชั้นเชื้อพระวงศ์ก็พักอยู่ที่นี้

เซี่ยงเส้าหลงกระโดดลงจากหลังม้า กล่าวว่า "ไฉนรอถึงตอนนี้ค่อยก่อซี่กรงไม้?"

ชางเหวินจวินกล่าวว่า "นี่เป็นความดำริของท่านเสนาบดีหลี่ เช้าวันนี้พอได้รับรายงานว่าราษฎรที่ผิงหยวนจวินลุกฮือขึ้น เขาก็สั่งการให้ข้าพเจ้าก่อซี่กรงไม้กำชับให้แล้วเสร็จก่อนเช้าวันพรุ่งนี้"

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *'หวาดเสียว'* ในใจ จี้เอียนหยานกล่าวไม่ผิด หลี่ปู้เหว่ยทราบระแคะระคายแต่แรกว่าเกาหลิงจวินเตรียมก่อการกบฏกลับแสร้งเป็นเพิ่งทราบเรื่อง เพื่อหลอกให้เขาตายใจ ไม่ทันระวังป้องกันอีกฝ่าย

ชางเหวินจวินชี้มือไปยังกลุ่มคนที่ริมแม่น้ำ กล่าวว่า "รองผู้บัญชาการทั้งสองกำลังหยอกเย้าสุนัขล่าสัตว์อยู่ทางด้านนั้น รวมทั้งน้องสาวเราด้วย นางสวมชุดนักบู๊สีขาวขลิบเขียว ส่วนลู่ตันเอ๋อสวมชุดสีเหลืองสลับม่วง" จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า "พี่ใหญ่บอกกับเส้าหลงแล้วกระมัง?"

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า "พวกท่านสองพี่น้องหอบหิ้วข้าพเจ้าขึ้นไปประชันกับก่วนตงแส เกรงว่ายากเอาชนะได้"

ชางเหวินจวินยิ้มประจบกล่าวว่า "นั่นเป็นเพราะเราสองพี่น้อง

ชื่นชมในตัวท่าน ทั้งรักถนอมในตัวน้องสาวผู้นี้ ต้องการให้นางมีความสุข”

ที่ห่างไปบังเกิดเสียงโห่ร้องชมเชยดังมา ที่แท้ก่วนตงแสสวมปลอกแขนที่ทำจากเหล็ก หยอกเย้าสุนัขล่าเหยื่อตัวหนึ่งอย่างคล่องแคล่วปราดเปรียว

เซี่ยงเส้าหลงเรียกหาม้าลมกรดมา พร้อมกับบอกต่อชางผิงจวินว่า “ข้าพเจ้าไปแล้ว”

ชางผิงจวินก็สั่งคนจูงม้ามา เดินเป็นเพื่อนเซี่ยงเส้าหลงไปยังวงล้อมของคนทั้งหมด เถิงอี้กำลังจับตาดูฝีเท้าของก่วนตงแส พอพบเห็นเซี่ยงเส้าหลงก็เดินเข้ามา ทักทายชางผิงจวินคำหนึ่ง จากนั้นบอกใบ้ให้เซี่ยงเส้าหลงเดินตามมา ผละจากกลุ่มคนมาถึงข้างดงโขดหินริมน้ำ ค่อยกล่าวว่า “เจ้าผู้นี้มีความคิดอ่านลึกซึ้ง ในสภาพเช่นนี้ยังซ่อนความสามารถที่แท้จริงเอาไว้ นี่จึงเป็นความน่ากลัวที่สุด”

เซี่ยงเส้าหลงเหลียวหน้ามอง จากนั้นผงกศีรษะเห็นพ้อง กล่าวว่า “มันเป็นบุคคลอันตรายที่สุดในมือกระบี่ที่พวกเราพบพานมา ทำให้ผู้คนบังเกิดความรู้สึกลึกล้ำสุดหยั่งคาด ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นมันมีโทสะหรือบังเกิดความตื่นตระหนกมาก่อน เพียงข้อนี้ข้าพเจ้าสำนึกตัวว่าสู้ไม่ได้”

เถิงอี้ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “แต่ท่านมีจุดเด่นคือไม่ประมาทศัตรู หากเปลี่ยนเป็นจวิ้นน้อย มันจะไม่เชื่อว่ามีคนเอาชนะมันได้”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ใช่แล้ว เด็กน้อยนี้ไปยังที่ใด?”

เถิงอี้ตอบว่า “ไปสำรวจภูมิประเทศ ยิ่งศึกษาสถานที่ล่าสัตว์โดยละเอียด ยิ่งมีความมั่นใจในการกำจัดฆ่าม่อเอ้า อาการบาดเจ็บที่เท้าของท่านเป็นอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ดีขึ้นมากแล้ว ตอนนี้ข้าพเจ้ากลับขอบใจที่ชาวฉียิงลูกธนูดอกนี้ใส่ข้าพเจ้า ช่วยให้ข้าพเจ้าเล่นละครแนบเนียนขึ้น สามารถหักเล่ห์ชิงเหลี่ยมกับหลี่ปู้เหว่ย”

เถิงอี้กล่าวอย่างงุนงงว่า “น้องสามมิใช่บอกว่า หลี่ปู้เหว่ยคืนดีกับท่านแล้วหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจ ถ่ายทอดบอกความเห็นของจี้เอียนหยานออกไป พร้อมกับแจ้งเหตุที่ราษฎรแดนผิงหยวนจวินลุกฮือขึ้นและเกาหลิงจวินเตรียมก่อการกบฏให้ทราบ เถิงอี้พอฟังจบกล่าวว่า “เรื่องเกาหลิงจวินมอบให้เราจัดการ หากถึงคราจำเป็นก็เรียกระดมกองกำลังส่วนบุคคลของพวกเรา ไม่อาจปล่อยให้ก่วนตงแสแย่งชิงความดีความชอบไป”

สนทนาถึงตอนนี้ หางตาเหลือบเห็นก่วนตงแส ชางเหวินจวินอิ๋งหยิงและลู่ตันเอ๋อเดินมาทางด้านนี้ จึงกระซิบบอกว่าจะไปหาจิงจวิ้นชิงปลีกตัวจากไป

ชางเหวินจวินขยิบตาต่อเซี่ยงเส้าหลงแต่ไกล ร้องบอกว่า “ท่านเซี่ยง พวกเราไปที่สนามยิงธนูซ้อมยิงเป้ากัน ท่านก่วนมีคันธนูเหล็กฟังว่าหากไม่มีเรี่ยวแรงเพียงพอ ไม่อาจน้าวได้”

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ ชางเหวินจวินย่อมคิดเปิดโอกาสแก่เขา ให้เขาแสดงฝีมือต่อหน้าหญิงงามรัฐฉินทั้งสอง แต่เขามีความสำนึกตัวว่า วิชายิงธนูของตัวเองยังอ่อนด้อยกว่าหวังเจี่ยนและเถิงอี้ ทั้งไม่อาจเทียบเปรียบกับเหลียนจิ่นผู้หาชีวิตไม่ ขอเพียงก่วนตงแสไม่เป็นรองเหลียนจิ่น ผู้ที่แสดงความทุเรศเป็นเขาเอง

ก่วนตงแสยกมือขึ้นเป็นเชิงแสดงความบริสุทธิ์ใจ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่มีความคิดเอาชนะ เพียงแต่คุณหนูทั้งสองบังเกิดความกระตือรือร้น ท่านเซี่ยงก็ให้ข้าพเจ้าได้เปิดหูเปิดตาเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงลอบด่าทอในใจ ปากกล่าวอย่างเสียใจว่า “เกรงว่าท่านก่วนต้องผิดหวังแล้ว ปากแผลที่เท้าข้าพเจ้ายังไม่สมานตัว ไม่อาจใช้กำลังไป”

ก่วนตงแสกล่าวอย่างงุนงงว่า “อภัยที่ข้าพเจ้าไม่ทันได้คิด ข้าพเจ้าเห็นท่านเซี่ยงเดินเหินเป็นปรกติ ยังเข้าใจว่าไม่เป็นไรแล้ว”

อิ๋งหยิงหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า “ท่านเซี่ยงคงไม่ได้หาข้ออ้างบ่ายเบี่ยงกระมัง?”

ลู่ตันเอ๋อร้องโพล่งคำ *“ปีศาจขวัญอ่อน”* เบาๆ ฉุดลากอิ๋งหยิงสะบัด

หน้าไป ปากร้องบอกว่า “ท่านก่วน พวกเราไปเล่นกันเถอะ”

ก่วนตงแสแสดงความเคารพต่อเซี่ยงเส้าหลง ติดตามพวกนางไป ทิ้งให้เซี่ยงเส้าหลงสบตา ฝืนยิ้มกับชางเหวินจวิน

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงกำหนดนัดกับถูเซียน ฉวยโอกาสกล่าวคำอำลา เดินทางกลับเข้าเมือง ระหว่างทางนึกถึงสีหน้าเย้ยหยันของหญิงงามรัฐฉินทั้งสอง กลับไม่ลำบากใจเท่าใด แสดงว่าตัวเองเปลี่ยนไปมากมาย ก่อนหน้านี้ในช่วงศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ไม่ว่าเรื่องใดเขาต้องเอาชนะคะคาน ดื่มเหล้าไม่ยอมน้อยหน้า ทะเลาะวิวาทชกต่อยเป็นประจำ แต่ตอนนี้ความคิดเอาชนะลดน้อยถอยลง ทุกเรื่องราวคำนึงถึงสถานการณ์ใหญ่ ดังนั้นมาตรว่าหญิงงามรัฐฉินทั้งสองดูแคลนต่อเขา ยังไม่รู้สึกเป็นอย่างไร

เมื่อกลับถึงนครเสียนหยาง เนื่องจากยังมีเวลา เซี่ยงเส้าหลงจึงกลับเข้าตึกตระกูลอูก่อน สอบถามเถาฟางถึงที่อยู่ของโจวเหลียงสองพี่น้อง จากนั้นแวะไปหาคนทั้งสอง ทั้งสองได้รับการจัดสรรให้พักอยู่ในห้องหับที่เป็นที่อยู่ของเหล่าองครักษ์เหล็กเขตสวนดอกไม้ตะวันออก สภาพแวดล้อมยังไม่เลวอยู่

เซี่ยงเส้าหลงพอเดินเข้าห้องรับแขก โจวเว่ยกำลังนั่งทอผ้าอยู่หน้าเครื่องทอผ้าที่มุมห้อง ส่วนโจวเหลียงนั่งอยู่ข้างโต๊ะเตี้ย จัดทำโลหะประหลาดคล้ายกำไลมือวงหนึ่ง พอพบเห็นเซี่ยงเส้าหลง สองพี่น้องรีบลุกขึ้นคารวะ ไม่ทราบเป็นเพราะความเห็นใจหรืออย่างไร เซี่ยงเส้าหลงแสดงความห่วงใยทั้งสองเป็นพิเศษ ยิ้มพลางกล่าวกับโจวเว่ยว่า “คุณหนูโจวกำลังทอผ้าให้แก่พี่ชายท่านกระมัง?”

โจวเว่ยหน้าแดงเข้มขึ้นมา ก้มศีรษะรับคำดังอืมม์

เซี่ยงเส้าหลงสงสัยใจยิ่ง แต่ไม่สะดวกกับการซักถามสาเหตุที่นางเอียงอาย ทรุดนั่งลงยังอีกด้านหนึ่งของโต๊ะเตี้ย บอกให้ทั้งสองนั่งลง ค่อยถามว่า “พี่โจวกำลังจัดทำอะไร?”

โจวเหลียงยื่นส่งโลหะชิ้นนั้นแก่เซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “นี่เป็น

ปลอกสวมข้อมือสำหรับให้เหยี่ยวล่าเหยื่อยึดเกาะ ท่านดู”

พลางม้วนแขนเสื้อขึ้น ยื่นส่งข้อมือซ้ายถึงเบื้องหน้าสายตาเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงเห็นบนข้อมือของอีกฝ่ายปรากฏรอยแผลเป็นไขว้ซ้อนกันสิบกว่าเส้น สร้างความกระตือรือร้นสนใจขึ้นมา กล่าวว่า “ที่แท้พี่โจวนอกจากต่อเรือแล้ว ยังเป็นผู้ชำนาญการเลี้ยงเหยี่ยว แต่เมื่อมีปลอกข้อมือ ไฉนยังถูกนกเหยี่ยวตะกุยทำร้าย?”

โจวเหลียงกล่าวว่า “ปลอกข้อมือสวมตอนฝึกเหยี่ยวใหม่ พอถึงตอนท้ายต้องรู้จักควบคุมการใช้กำลังของนกเหยี่ยว จึงถือว่าประสบความสำเร็จ รอยแผลเป็นเหล่านี้ถูกนกเหยี่ยวตะกุยทำร้ายก่อนที่ข้าพเจ้ามีอายุสิบห้าปี หลังจากนั้นไม่เคยพลาดพลั้งอีก”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เช่นนี้เป็นว่า พี่โจวเป็นผู้เชี่ยวชาญการฝึกเหยี่ยวแล้ว”

โจวเหลียงกล่าวอย่างท้อแท้ว่า “นั่นเป็นเรื่องเมื่อกาลก่อน ตอนนี้ข้าพเจ้ารู้สึกละอายต่อนกเหยี่ยว เมื่อถูกพวกมันจ้องมอง กลับไม่กล้าตั้งตัวเป็นนายของพวกมันอีก”

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดแล้วกล่าว “นับแต่นี้เป็นต้นไป พี่โจวไม่ต้องหาเลี้ยงปากท้อง ยิ่งไม่ต้องกลัวถูกผู้คนข่มเหง ให้ฝึกเหยี่ยวต่อไป ไม่แน่ว่าจะมีส่วนช่วยต่อข้าพเจ้า”

โจวเหลียงตาเป็นประกาย กล่าวว่า “ผู้น้อยน้อมรับคำสั่ง หลังจากนี้ขอให้นายท่านเรียกข้าพเจ้าเป็นเหลียงน้อยเถอะ ผู้น้อยไม่กล้ารับคำ *‘พี่โจว’* จากนายท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “อย่างนั้นท่านไม่สมควรเรียกข้าพเจ้าเป็นนายท่าน ขอถามการฝึกเหยี่ยวมีเคล็ดลับอันใด? การฝึกเหยี่ยวตัวหนึ่งใช้เวลานานเท่าใด? พวกมันทำงานอะไรได้?”

โจวเหลียงกลายเป็นมีชีวิตชีวาขึ้นมา กล่าวว่า “ก่อนอื่นต้องดูลักษณะเหยี่ยว ขอให้เลือกเจ้าแห่งเหยี่ยว จะฝึกจนมันแสนรู้ได้ หลังจากนั้นขึ้นอยู่กับความมานะอดทน การเลี้ยงต้องเลี้ยงเหยี่ยวตั้งแต่เล็ก

ใช้เวลาประมาณหนึ่งปี วิชาขั้นสูงของการเลี้ยงเหยี่ยวคือ ฝึกอบรมให้เป็นเหยี่ยวสงคราม ไม่เพียงใช้ให้บินสะกดรอยข้าศึกสืบหาข่าวคราว ยังใช้ให้โจมตีได้ จัดเป็นอาวุธอันร้ายกาจชนิดหนึ่ง”

คราครั้งนี้ถึงรอบเซี่ยงเส้าหลงลิงโลดยินดีขึ้นมา กล่าวว่า “อย่างนั้นเรื่องไม่อาจชักช้า วันพรุ่งนี้ท่านออกค้นหาเจ้าแห่งเหยี่ยว ข้าพเจ้าจะจัดผู้คนสักหลายคนอำนวยความสะดวกให้แก่ท่าน”

โจวเหลียงรับคำ เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าใกล้ถึงเวลานัด จึงขอตัวจากไป เพิ่งก้าวออกจากประตูห้อง โจวเว่ยติดตามออกมาเรียกรั้งเขาไว้ เซี่ยงเส้าหลงค่อยหันกายมาถามว่า “มีเรื่องใดหรือ?”

โจวเว่ยก้มศีรษะกล่าวอย่างเอียงอายว่า “พี่ใหญ่ได้รับมอบหมายภารกิจแล้ว ไม่ทราบโจวเว่ยทำอะไรดี?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “พี่ชายท่านเป็นนักฝึกเหยี่ยว ท่านเป็นหญิงทอผ้าฝีมือดี มิใช่ต่างมีงานการหรอกหรือ?”

โจวเว่ยหน้าแดงเข้มกว่าเดิม กล่าวว่า “ข้าพเจ้าหวังว่าสามารถปรนนิบัติท่าน ขอท่านอนุญาตด้วย”

ดูจากสีหน้าท่าทีของนาง แสดงว่าไม่เพียงแต่ปรนนิบัติรับใช้ หากทว่าเตรียมมอบกายให้ เป็นการทดแทนพระคุณเขา

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “นั่นออกจะลดศักดิ์ศรีท่านไปแล้ว ให้ข้าพเจ้าใคร่ครวญดูก่อนเถอะ”

โจวเว่ยส่ายหน้ากล่าวว่า “นอกจากท่านเซี่ยงรังเกียจข้าพเจ้ามือหยาบเท้าหยาบ ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าตั้งใจเป็นเช่นม้าลา ปรนนิบัติรับใช้ท่าน”

หญิงสาวที่หมดจดเช่นนี้เปิดใจยอมมอบกายให้ หากบอกว่าเขาไม่หวั่นไหวใจ เท่ากับเป็นการหลอกตัวเอง สุดท้ายเซี่ยงเส้าหลงเห็นว่ายังคงรับปากนางชั่วคราว จึงกล่าว “นับว่าสร้างความลำบากแก่ท่านแล้ว แต่ว่า...”

ไม่ทันกล่าวจบ โจวเว่ยกล่าวคำ “ขอบคุณท่านเซี่ยงอนุญาต” ย่อกาย

คารวะ หมุนตัวกลับเข้าห้อง เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ฝืนยิ้มออกจากห้องไป

เมื่อเดินทางถึงบ้านเรือนราษฎรหลังนั้น ถูเซียนรอคอยอยู่ก่อน ทั้งสองพบหน้ากัน ย่อมบังเกิดความยินดี

หลังจากผ่านช่วงระยะเวลาหนึ่ง ระหว่างทั้งสองเพาะสร้างความสัมพันธ์ที่ไว้วางใจกันและกัน หากมิใช่ถูเซียนคอยเปิดโปงแผนการของหลี่ปู้เหว่ย เซี่ยงเส้าหลงคงจบชีวิตไปแล้ว

ถูเซียนยิ้มพลางกล่าวว่า "ฝีมือที่เส้าหลงท่านจัดการกับหลี่สงยอดเยี่ยมยิ่ง ฉีกหน้าหลี่ปู้เหว่ยไปสิ้น โจรโฉดนี้พอกลับถึงทำเนียบเสนาบดีก็ตามตัวม่อเอ้าไปหารือถึงหนึ่งชั่วยาม ไม่ต้องบอกก็ทราบว่ากำหนดวิธีจัดการกับท่านใหม่"

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า "หลี่สงสองพ่อลูกเป็นอย่างไร?"

ถูเซียนกล่าวว่า "หลี่สงแม้ไม่ถึงกับถูกจับโบยเช่นบุตรชาย แต่ก็ถูกหลี่ปู้เหว่ยตบหน้าฉาดใหญ่ ทั้งด่าทอเสียๆ หายๆ ตอนนี้ถูกหลี่ปู้เหว่ยส่งไปควบคุมงานขุดคลอง และรับหน้าที่ขูดรีดราษฎรให้แก่มัน ผู้ที่ยินดีที่สุดคือก่วนตงแส เมื่อหลี่สงหมดอำนาจ ก่วนตงแสก็มีความสำคัญเพิ่มขึ้น ขอเพียงมีการแสดงออกอีกเล็กน้อย ต้องได้ครอบครองหลี่เหนียงหยงแน่นอน"

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิดกล่าวว่า "ก่วนตงแสเพียงต้องการอำนาจแสวงหาผลประโยชน์ พี่ถูเห็นว่าสามารถชิงตัวมันมาหรือไม่?"

ถูเซียนกล่าวอย่างจริงจังว่า "อย่าได้มีความคิดเช่นนี้ คนผู้นี้มีความคิดอ่านลึกซึ้ง มักใหญ่ใฝ่สูงไม่น้อยกว่าหลี่ปู้เหว่ย อย่าว่าแต่มันทราบดีว่าตัวเองมิใช่ชาวฉิน มีแต่รับใช้หลี่ปู้เหว่ย ค่อยมีหน้ามีตาเหนือผู้อื่น ยังมีความแค้นของเหลียนจิ่นที่ถูกฆ่า ดังนั้นไม่มีวันที่จะยอมเลิกรากับท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะ ถูเซียนเป็นนักเลงเก่าอันช่ำชอง ความคิดอ่านย่อมไม่ผิดพลาดแล้ว ถูเซียนกล่าวอีกว่า "ระหว่างนี้เราจับตา

ดูความเคลื่อนไหวของม่อเอ้า พบว่ามันใช้คนจัดสร้างชุดกันน้ำ และสั่งทำกระบอกทองเหลืองที่สามารถโผล่พ้นผิวน้ำ ใช้เป็นเครื่องเปลี่ยนลมหายใจ อาจบางทีเตรียมไว้สำหรับจัดการท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน เขากลับไม่ได้นึกถึงข้อนี้ ในสถานล่าสัตว์มีสายน้ำมากมาย นอกจากสร้างสะพานไม้ข้ามแม่น้ำจิ้งสุ่ยแล้วสายน้ำอื่นต้องใช้แพโดยสาร หรือว่ายน้ำข้ามไป หากมีคนลอบทำร้ายอยู่ใต้น้ำโดยใช้อาวุธเช่นเข็มพิษ กลับยากระวังป้องกัน ยามนั้นสูดลมหายใจคำหนึ่งกล่าวว่า "ดีที่เท้าของข้าพเจ้ารับบาดเจ็บ ขอเพียงไม่ไปที่ใดก็จะไร้เรื่องราว"

ถูเซียนหัวร่อออกมากล่าวว่า "นี่กลับเป็นวิธีการในความอับจนหนทาง แต่ยังต้องระวังเป้าหมายของมัน รวมถึงพี่เถิงกับจวิ้นน้อย หากทั้งสองประสบเภทภัยย่อมส่งผลกระทบกระเทือนถึงท่าน" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ "เราแม้ไม่ทราบว่าพวกมันจะดำเนินการอย่างไร แต่ด้วยภูมิปัญญาของม่อเอ้า สมควรสร้างสถานการณ์สำหรับลงมือได้"

เซี่ยงเส้าหลงลอบปาดเหงื่อเย็นเยียบ เขาไม่ได้คาดคิดมาก่อนว่าเถิงอี้กับจิงจวิ้นจะตกเป็นเป้าสังหารของฝ่ายตรงข้าม ยามนี้ถูเซียนกระตุ้นเตือน ค่อยรู้สึกตัวว่าตนเองชะล่าใจถึงเพียงไหน

ถูเซียนกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ความน่ากลัวของม่อเอ้าคือ ซ่อนตัวอยู่หลังฉากคอยลอบทำร้ายคน และรู้จักคุ้มครองตัวเอง ไม่ละโมบต่อผลประโยชน์เพียงเล็กน้อย กระทำแต่งานใหญ่"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถามว่า "คนผู้นี้ไม่มีจุดอ่อนเลยหรือ?"

ถูเซียนตอบว่า "จุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวคือมักมากกามคุณ ฟังว่ามันพอพบหน้าหญิงม่ายชิง ก็ละเมอเพ้อหา แต่เรื่องนี้หลี่ปู้เหว่ยไม่อาจช่วยเหลือได้ ไม่เช่นนั้นหลี่ปู้เหว่ยคงรับหญิงม่ายชิงไว้เป็นนางบำเรอแล้ว" จากนั้นกล่าวอีกว่า "หากเปรียบเทียบกัน ก่วนตงแสรู้จักหักห้ามใจกว่า มันไม่เคยแตะต้องนางระบำหญิงรับใช้ในทำเนียบเสนาบดี ทุกวันใช้เวลาส่วนใหญ่กับการขี่ม้า ฝึกเพลงกระบี่ ศึกษาตำราพิชัยสงคราม

มิหนำซ้ำไม่มีผู้ใดทราบว่ามันต้องการอะไร ในใจคิดอ่านอย่างไร นับเป็นศัตรูที่ยากจัดการกว่าม่อเอ้า หากสามารถกำจัดมันไปด้วย เราท่านค่อยนอนตาหลับได้”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนอกสั่นขวัญแขวน เมื่อเปรียบเทียบกัน ตนเองยังมักมากกามคุณและเกียจคร้านกว่าก่วนตงแสมากนัก บุคคลที่เลือดเย็นเช่นก่วนตงแส จึงเป็นคู่มือที่น่ากลัวที่สุด อย่างน้อยม่อเอ้ายังมีจุดอ่อน นั่นคือหญิงม่ายชิง ซึ่งอาจเป็นเหตุให้เขาต้องจบชีวิตไป

เซี่ยงเส้าหลงถามถึงหลี่เหนียงหยง ถูเซียนกล่าวว่า “ในทำเนียบเสนาบดี บุคคลเพียงหนึ่งเดียวที่เรามีความรู้สึกที่ดีคือเด็กหญิงนี้ บุตรชายอีกสามคนของหลี่ปู้เหว่ย รู้จักแต่ดื่มสุราเคล้านารี ธิดาอีกสองนางก็ขี้ริ้วอัปลักษณ์ มีแต่หลี่เหนียงหยงจึงเป็นคนโปรดของหลี่ปู้เหว่ย ผู้ใดสามารถตบแต่งนางเป็นภรรยา เท่ากับเป็นผู้สืบทอดอำนาจของหลี่ปู้เหว่ย หากท่านสามารถทำให้นางชมชอบท่าน กลับสร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่หลี่ปู้เหว่ย”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ต่อให้เป็นธิดาของศัตรู ข้าพเจ้าก็ไม่อาจหลอกลวงน้ำใจนาง อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าแย่งชิงสู้ก่วนตงแสไม่ได้ แม้แต่ข้าพเจ้ายังยอมรับว่ามันมีเสน่ห์ดึงดูดใจยิ่ง”

ถูเซียนกล่าวว่า “ก่วนตงแสหากต้องการสิ่งใด ไม่ว่าผู้คนหรือสิ่งของ ล้วนมีวิธีการช่วยให้มันได้ครอบครอง ที่หายากยิ่งคือมันอ่อนน้อมถ่อมตน ไม่วางก้ามเขื่องโข ต่างกับม่อเอ้าที่ไม่มีผู้ใดคิดเข้าใกล้ ดังนั้นมีมนุษยสัมพันธ์ล้ำเลิศ แม้แต่หญิงรับใช้ข้างกายหลี่เหนียงหยง ล้วนถูกมันซื้อตัวไป หลี่เหนียงหยงยิ่งไม่ต้องกล่าวถึง ท่านไม่มีโอกาสแทรกตัวเข้าไปจริงๆ” พลางขมวดคิ้วกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า “แต่หลังจากที่ท่านปฏิเสธการแต่งงาน คุณหนูสามเกิดความไม่ยินยอมพร้อมใจ กลับบังเกิดความสนใจท่าน นางชมชอบมือกระบี่ที่สูงส่ง หากท่านสามารถพิชิตก่วนตงแส ไม่แน่ว่านางจะเปลี่ยนใจจากเดิม”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “เกรงว่ายังยากเย็นกว่าช่วงชิง

หลี่เหนียงหยงจากมันอีก ท่านทราบหรือไม่ว่าระหว่างพวกเขามีความสัมพันธ์อันสนิทสนมหรือไม่?”

ถูเซียนกล่าวว่า “ก่วนตงแสจึงไม่กระทำเรื่องโง่เขลาที่สร้างความไม่พอใจแก่หลี่ปู้เหว่ยเช่นนั้น” กวาดตามองท้องฟ้านอกหน้าต่างซึ่งเริ่มมืดสลัวลงแล้วกล่าว “ในงานล่าสัตว์ซึ่งกำหนดเวลาไว้สามวันนี้ เส้าหลงท่านต้องรักษาความตื่นตัว นึกถึงความปลอดภัยของตัวเองเป็นหลัก อย่าปล่อยให้แผนอุบายของหลี่ปู้เหว่ยประสบผล”

เซี่ยงเส้าหลงน้อมรับคำสั่งสอน จากนั้นทั้งสองค่อยแยกจากกัน

รังสวาทฝังผู้กล้า

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงเหยียบย่างสู่ท้องถนน พอดีเป็นเวลาได้เข้าไฟชีวิตราตรีในนครเสียนหยาง แม้ไม่ครึกครื้นเท่านครหานตานกับด้าเหลียน แต่บนท้องถนนยังมีผู้คนสัญจร โดยเฉพาะถนนซึ่งเป็นที่ตั้งของซ่องนางโลมเหลาสุรา มีผู้คนหนาตากว่าตอนกลางวันอีก

เซี่ยงเส้าหลงมีกำหนดนัดกับก่วนตงแสที่หอลมเมามาย ซึ่งเป็นซ่องนางโลมที่ใหญ่ที่สุดในนครเสียนหยาง เซี่ยงเส้าหลงแม้ไม่ทราบว่าเจ้าของเป็นใคร แต่คาดว่าคงเป็นบุคคลกว้างขวางคนหนึ่ง

กาลก่อนเซี่ยงเส้าหลงแม้นิยมย่างกรายไปยังบาร์เหล้าและสถานบันเทิง แต่นับจากหลงพลัดเข้ามาในยุคสมัยเลียดก๊ก เพิ่งเฉียดกรายมายังซ่องนางโลมเป็นครั้งแรก อดบังเกิดความรู้สึกแปลกใหม่มิได้ คนสวมใส่ชุดนักบู๊ธรรมดา เดินอยู่บนถนนใหญ่ที่รุ่งเรืองในสมัยโบราณ ทั้งให้ความรู้สึกที่สำราญบานใจ แต่คล้ายมิใช่ความจริงอยู่บ้าง

เป็นเวลาสี่ปีแล้ว เสี่ยวผานแปรเปลี่ยนจากเด็กชายที่ไม่รู้ความรู้จักแต่รักสนุก กลายเป็นรัชทายาทหนุ่มผู้ตั้งพระปณิธานรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น ตอนนี้ทั้งหกรัฐยังไม่เห็นเสี่ยวผานอยู่ในสายตา หากแต่จับตาดูหลี่ปู้เหว่ยกับเซี่ยงเส้าหลง แต่ทว่าผ่านไปอีกสิบปี ทั้งหมดจะพบว่าตัวเองคิดผิดอย่างมหันต์

ขณะครุ่นคิด มาถึงหน้ากำแพงตึกของหอลมเมามาย หลังกำแพง

มีเงาคนรถราอยู่ไม่น้อย ชายฉกรรจ์ที่เฝ้าประตูจดจำออกว่า เซี่ยงเส้าหลงเป็นคนดังในนครเสียนหยาง ดังนั้นคารวะเชื้อเชิญคนเข้าไป

ยังไม่ทันก้าวขึ้นบันไดตึก ที่ด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงคุ้นหูเสียงหนึ่งร้องว่า "ท่านเซี่ยงโปรดชะงักเท้า"

เซี่ยงเส้าหลงจดจำออกว่าเป็นเสียงของหานฉ่วงแห่งรัฐหาน ต้องหันกายไปอย่างงุนงง เห็นหานฉ่วงเพิ่งก้าวลงจากรถม้า จากนั้นก้าวยาวๆ มา ฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงก้าวข้ามประตูตึก ปากกล่าวเบาๆ ว่า "ผู้งมงายอาชาหลอกลวงเราสาหัสนัก"

เซี่ยงเส้าหลงคาดว่าเรื่องที่เขาปลอมเป็นผู้งมงายอาชา คงเล่าลือไปทั่วแผ่นดินแล้ว ต้องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เป็นผู้ใดบอกต่อท่าน?"

หานฉ่วงขณะจะตอบคำ ปรากฏชายกลางคนแต่งกายเลิศหรูผู้หนึ่งนำหญิงงามแต่งตัวเฉิดฉันสองนางออกมาต้อนรับ น้อมคำนับกล่าวว่า "ท่านเซี่ยงให้เกียรติมาเป็นครั้งแรก ยังมีพระยาหานแวะมา ผู้น้อยอู่ฝูรู้สึกเป็นเกียรติอย่างสูง"

หญิงงามทางขวากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ข้าพเจ้า**กุยเอี้ยน** *(นางแอ่นคืนรัง)* หญิงสาวในหอเราฟังว่าท่านเซี่ยงจะแวะมา ต่างแต่งตัวอย่างพิถีพิถัน รอต้อนรับเป็นพิเศษ"

หานฉ่วงร้องสอดขึ้น "หมายความว่าหากเราแวะมา ไม่มีผู้ใดสนใจหรือ?"

หญิงงามทางซ้ายแสดงว่าคุ้นเคยกับหานฉ่วงเป็นอย่างดี ดังนั้นอุทานคำหนึ่ง กล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า "พระยาหานหึงหวงแล้ว ให้ข้าพเจ้าปรนนิบัติท่านดีหรือไม่?" พลางชม้ายชายตาให้แก่เซี่ยงเส้าหลง กล่าวอีกว่า "ข้าพเจ้า**ไป่เหล่ย** *(ดอกตูมขาว)* ท่านเซี่ยงโปรดแนะนำสั่งสอน"

เจ้าของหอลมเมามายอู่ฝู ชักนำแขกเหรื่อทั้งสองตัดผ่านห้องโถงเข้าเขตตึกในไปนั่งลง หญิงรับใช้ยกน้ำชามา หญิงงามทั้งสองก็แยกย้ายนั่งลงที่ข้างกายแขกเหรื่อทั้งสองคน

เซี่ยงเส้าหลงยังไม่ทราบว่าตัวเองไฉนมานั่งอยู่ที่นี้ เจ้าของหอลมเมามายก็ปรบมือเป็นสัญญาณ จากนั้นกล่าวว่า “ท่านเซี่ยงเพิ่งมายังหอเรา ผู้น้อยได้จัดเตรียมของสิ่งหนึ่งไว้มอบให้ ของขวัญเล็กน้อยไม่ถือเป็นการคารวะ”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ เห็นว่าเรื่องการติดสินบนมีมาแต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน เขาเป็นผู้บัญชาการทหารม้า เทียบเท่ากับเป็นหัวหน้ารักษาความสงบเรียบร้อยในนครเสียนหยาง เจ้าของสถานเริงรมย์ย่อมต้องเอาอกเอาใจเขา หากเกิดเรื่องขึ้นจะได้ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน

หานฉ่วงหัวร่อพลางกล่าวว่า “เถ้าแก่อู่เป็นผู้รู้อะไรควรไม่ควร ท่านเซี่ยงไหนเลยยอมพลาดโอกาสคบหาสหายเช่นนี้?”

ไป่เหล่ยเบียดร่างกับแผ่นหลังหานฉ่วง กล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า “พระยาหานจึงเป็นผู้รู้อะไรควรไม่ควร เถ้าแก่พวกเรายังไม่อาจเทียบเปรียบได้”

กุยเอี้ยนก็แทบแอบอิงเข้ามาในอ้อมอกเซี่ยงเส้าหลง ปากกล่าวว่า “ท่านเซี่ยงควรแวะเวียนมาบ้าง ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้ากับหญิงสาวในหอล้วนไม่ยอมปล่อยปละละเว้นท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้ถึงความหมายของคำ *“รังสวาทเป็นหลุมฝังผู้กล้า”* เป็นอย่างดี สองปีมานี้นอกจากปฏิบัติต่อภรรยาหญิงรับใช้แล้ว ล้วนปฏิเสธหญิงงามอื่น หนึ่งนั้นเขาพึงพอใจในสภาพที่เป็นอยู่ สาเหตุสำคัญคือกลัวแบกรับภาระด้านความรัก

แต่ดอกไม้ป่าเหล่านี้มีส่วนดึงดูดใจคือเป็นความสุขชั่วครั้งชั่วคราว หลังจากเสร็จกิจก็สะบัดก้นจากไป ไม่ต้องรับผิดชอบใดๆ นับว่ามีส่วนช่วยปรับจิตใจให้แช่มชื่นแจ่มใส เพียงแต่ตอนแรกที่เซี่ยงเส้าหลงไปถึงนครหานตาน ก็ถูกผู้คนฉุดลากไปยังซ่องนางโลม ได้สัมผัสกับชะตากรรมของซู่หนี่ กลายเป็นแผลหัวใจอันลึกล้ำ จนบังเกิดความรู้สึกปฏิเสธหลีกลี้หนีห่างจากซ่องนางโลม ทั้งกลัวรับรู้ชาติกำเนิดอันคับแค้นของหญิงคณิกา แต่ซ่องนางโลมที่นครหานตานเป็นของทางการ หอลมเมามาย

กลับเป็นกิจการส่วนบุคคล ดูท่าทีมีข้อแตกต่าง ที่นี้เป็นความสมัครใจของพวกนาง มีบรรยากาศการซื้อขายอย่างเด่นชัด

กุยเอี้ยนโน้มหน้าถึงข้างใบหูเขา กล่าวว่า "ท่านเซี่ยงคล้ายจิตใจไม่อยู่กับตัว ข้าพเจ้าตามตัวเม่ยเม่ยมาอยู่เป็นเพื่อนท่านเถอะ บุรุษพอพบพานนาง ล้วนเคลิบเคลิ้มงมงาย"

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่านาม **"เม่ยเม่ย"** *(งามวิไล)* ช่างคุ้นหูนัก ขบคิดแล้วค่อยนึกออกว่าเป็นตันเม่ยเม่ย ซึ่งเป็นคู่ขาของเล่าไอ่ และยั่วยวนอูถิงเหว่ยจนลุ่มหลงงมงาย สุดท้ายทรยศต่อตระกูล ถูกสำเร็จโทษอย่างอนาถ ในใจต้องบังเกิดความชิงชังรังเกียจขึ้น ยิ้มพลางกล่าวว่า "มีนางแอ่นงามตัวหนึ่งอยู่เป็นเพื่อนข้าพเจ้าก็พอแล้ว ไยต้องเรียกหา**เม่ยเม่ย** *(งามวิไล)* **โฉวโฉว่** *(อัปลักษณ์)* อันใด?"

ไป่เหล่ยหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า "ที่แท้ท่านเซี่ยงก็เป็นคนเจ้าสำราญ รู้จักเอาใจพวกเรายิ่งกว่าพระยาหานอีก"

หานฉ่วงกล่าวเสริมว่า "พวกท่านสองหญิงงามต้องลิ้มลองด้วยตัวเอง ค่อยทราบว่าท่านเซี่ยงร้ายกาจปานใด"

ในเสียงสัพยอก เห็นหญิงรับใช้สี่นางแบ่งเป็นสองกลุ่ม แยกย้ายกันแบกยกทวนยาวร่วมหนึ่งวาห้าเชียะเล่มหนึ่ง และโล่เหล็กสูงห้าเชียะส่วนบนเรียบปลายล่างแหลมโล่หนึ่งเข้ามา

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกเหนือความคาดหมาย ความจริงเขาเข้าใจว่าอู่ฝูจะมอบโบราณวัตถุของมีค่าแก่เขา คิดไม่ถึงกลับเป็นอาวุธชุดนี้ เจ้าของหอลมเมามายผุดลุกขึ้น มือขวารับทวนยาว มือซ้ายถือโล่แสดงท่วงท่าขึงขังอยู่หลายท่า

กุยเอี้ยนยื่นหน้ามากระซิบที่ข้างหูเซี่ยงเส้าหลงว่า "นี่เป็นของวิเศษประจำหอลมเมามายเรา เป็นแขกเหรื่อผู้หนึ่งกำนัลให้เมื่อสามปีก่อน เถ้าแก่ทราบว่าท่านเซี่ยงจะแวะมา จึงตกลงมอบของขวัญนี้แก่ท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงไหนเลยมีแขกเหรื่อมอบสิ่งของเช่นนี้แก่ซ่องนางโลม คาดว่าคงผลาญเงินทองจนหมดสิ้น ได้แต่จำนำอาวุธไว้

ยุคสมัยเลียดก๊กสามารถใช้ดาบกระบี่แทนทองคำ ต่อให้มีเงินไม่แน่ว่าจะซื้อหาได้

หานฉ่วงผุดลุกขึ้น รับทวนและโล่จากเจ้าของหอลมเมามายมาลองชั่งน้ำหนักดู ต้องอุทานว่า "ของนี้อย่างน้อยมีราคาร้อยตำลึงทอง คิดไม่ถึงเถ้าแก่อู่กลับซ่อนของวิเศษเช่นนี้ไว้"

เซี่ยงเส้าหลงลอบชมเชยอีกฝ่ายกำนัลอาวุธแก่เขา ทั้งไม่ถือเป็นการติดสินบน และทำให้เขายากปฏิเสธได้ ดังนั้นผุดลุกขึ้น รับทวนยาวมา เห็นคันทวนเหยียดตรง เรียบลื่นเป็นประกายสะท้อนเป็นลวดลายปลายทวนแหลมคม ตีจากเนื้อเหล็กกล้า นับว่าเพิ่งพบเห็นทวนชั้นดีเช่นนี้เป็นครั้งแรก

เจ้าของหอลมเมามายชี้มือไปที่คันทวน กล่าวว่า "ท่านเซี่ยงโปรดดูที่นี้ ยังจารึกชื่อทวนไว้"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยสังเกตเห็นว่า ที่ใกล้กับด้ามทวนจารึกอักษรโบราณสองตัว เขาย่อมดูไม่เข้าใจ ดีที่หานฉ่วงชะโงกศีรษะเข้ามาอ่านว่า "**เฟยหลง** *(มังกรบิน)* ช่างเป็นนิมิตหมายอันดี ท่านเซี่ยงได้รับทวนเล่มนี้จะประสบความเจริญรุ่งเรืองแน่นอน"

เซี่ยงเส้าหลงหยิบโล่เหล็กขึ้นยกชูดู พบว่าเนื้อโล่เบาบาง หากแต่มีความแข็งแกร่ง ถือนานไม่รู้สึกเมื่อยล้า จึงกล่าวขอบคุณเจ้าของหอลมเมามาย

กุยเอี้ยนกล่าวว่า "ท่านเซี่ยง ข้าพเจ้าจะตัดเย็บถุงใส่ทวนให้แก่ท่านใบหนึ่ง ดีหรือไม่?"

เจ้าของหอลมเมามายชิงกล่าวว่า "ท่านรีบจัดทำถุงใส่ทวนภายในสามวัน เมื่อถึงเวลาค่อยบรรจุทวนมังกรบินส่งไปยังตึกของท่านเซี่ยง"

กุยเอี้ยนมีสีหน้ากระหยิ่มยินดี เบียดกายเข้าใกล้เซี่ยงเส้าหลง

เจ้าของหอลมเมามายกล่าวอีกว่า "ผู้น้อยเสียเวลาท่านทั้งสองไม่น้อย **จวินสั้ง** *(ท่านผู้มีฐานะสูงส่ง)* ทั้งสองกับท่านก่วนรอท่านเซี่ยงอยู่ที่ห้องพิเศษทางด้านหลัง ท่านหานใช่มากับท่านเซี่ยงหรือไม่?"

หานฉ่วงบอกว่าเขานัดหมายไท่จื่อตันมาดื่มสุรา ตอนนี้ขอสนทนากับเซี่ยงเส้าหลงสักครู่ เจ้าของหอลมเมามายจึงนำหญิงงามทั้งสองออกไปก่อน ทั้งยังปิดประตูห้องลง

หานฉ่วงหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า "อู่ฝูผู้นี้มีฝีมือจริงๆ จัดหญิงสาวที่ร้อนร่านที่สุดของหอลมเมามายสองนางมาป้อยอท่าน แม้ทราบแน่แก่ใจว่าเป็นการเอาอกเอาใจ พวกเรายังยินดีรับไว้"

เซี่ยงเส้าหลงเห็นพ้องด้วย คิดเป็นขุนนางมือสะอาดกลับไม่ง่ายนัก ยามนั้นกล่าวว่า "พี่หานยังไม่ได้บอกว่า ทราบได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าเป็นผู้งมงายอาชา?"

หานฉ่วงกล่าวว่า "มีคนเห็นท่านไปพบกับเถียนตาน หากยังคาดเดาไม่ออกว่าท่านเป็นใคร เราก็ไม่ต้องออกมาคลุกคลีแล้ว ฟังว่าขณะที่ท่านกลับออกมา สีหน้าปั้นยากยิ่ง ส่วนเถียนตานรีบไปหาหลี่ปู้เหว่ย ใช่เกิดเรื่องขึ้นหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงยังไม่ไว้วางใจหานฉ่วงเท่ากับที่ไว้เนื้อเชื่อใจหลงหยางจวิน จึงกล่าวกลบเกลื่อนว่า "ไม่มีใด เพียงปะทะคารมกันเล็กน้อย"

หานฉ่วงไม่รบเร้าถามต่อ พลันขบกรามกรอดกล่าวว่า "พี่เซี่ยงรู้จักเล่าไอ่หรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงนึกออกว่า เล่าไอ่เป็นชู้กับนางบำเรอของหานฉ่วง เป็นเหตุให้ถูกตามล่า ค่อยหลบหนีมายังนครเสียนหยาง จึงผงกศีรษะเป็นความหมายว่ารู้จัก

หานฉ่วงกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า "เจ้าผู้นี้เลวชาติกว่าเดียรัจฉานอีก เราปฏิบัติต่อมันเช่นแขกผู้มีเกียรติ มิคาดว่ามันไม่เพียงชักชวนนางบำเรอคนโปรดของเราหนีตามมันไป ระหว่างทางยังบีบคอนางจนตาย จะได้ไม่เป็นเครื่องถ่วงมัน เราปรารถนาใคร่สับร่างมันเป็นหมื่นท่อน เพียงแต่มันซ่อนตัวอยู่ในทำเนียบเสนาบดี ไม่มีโอกาสลงมือ"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า หานฉ่วงยังไม่ทราบเรื่องที่เล่าไอ่ไต่เต้าเป็นคนโปรดของจีไทเฮา ดูท่าจุดประสงค์ที่มาเที่ยวหอลมเมามายเพื่อดักรอ

เล่าไอ่ จึงทอดถอนใจกล่าวว่า “พี่หานยังคงเลิกล้มความตั้งใจเถอะ ตอนนี้เล่าไอ่ทำงานภายในวัง เป็นคนโปรดของไทเฮา หากท่านแตะต้องมันแม้สักขุมขนหนึ่ง อย่าหมายกลับรัฐหานโดยปลอดภัย”

หานฉ่วงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง สองตากลับกลายเป็นแดงก่ำฉายประกายความแค้น ชั่วครู่ค่อยกล่าวอย่างท้อแท้ว่า “ผู้น้องเข้าใจแล้ว เราจะกลับรัฐหานในวันพรุ่งนี้ วันหน้าพี่เซี่ยงต้องการใช้สอยเราที่ใด ขอเพียงเรากระทำได้ รับรองไม่ทำให้ท่านผิดหวัง”

เซี่ยงเส้าหลงอดกล่าวมิได้ว่า “พี่หานวางใจ ข้าพเจ้าขอรับประกันว่าภายในเจ็ดปีนี้ เล่าไอ่ต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง ความแค้นของท่านปล่อยให้ข้าพเจ้าทวงถามแทนเอง”

หานฉ่วงมองดูอีกฝ่ายอย่างเหลือเชื่อแวบหนึ่ง สุดท้ายกล่าวว่า “คำพูดนี้หากเปล่งจากปากผู้อื่น เราคงแสดงปฏิกิริยาออกมา แต่เมื่อกล่าวจากปากผู้งมงายอาชา เรากลับเชื่อโดยสนิทใจ”

ทั้งสองพากันผุดลุกขึ้น หานฉ่วงกล่าวอีกว่า “ตอนนี้พี่สาวเราแม้โปรดปรานผังน่วน แต่บุคคลที่นางรักกลับเป็นผู้งมงายอาชาซึ่งหาชีวิตไม่ เราคิดบอกความจริงต่อพระนาง”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ห้วงสมองปรากฏพระพักตร์อันเฉิดโฉมของหานจิง ซึ่งตอนนี้มีศักดิ์เป็นไทเฮารัฐจ้าว

หลังจากแยกทางกับหานฉ่วง เซี่ยงเส้าหลงติดตามหญิงรับใช้ที่ทำหน้าที่นำทางสองนาง เดินผ่านระเบียงยาว เข้าสู่ตัวตึกหลังหนึ่ง

สำเนียงมโหรีเสียงผู้คนที่ตึกหน้าค่อยเบาลงจวบจนไม่ได้ยินอีก ภายใต้แสงโคมสาดส่องเห็นลานตึกเพาะปลูกไม้ดอก ยังจัดตั้งกระถางปลูกไม้ดัด กึ่งกลางมีบ่อปลาและหินภูเขาจำลอง พื้นหญ้าเขียวขจีดุจพรม เสียงเรไรร้องระงม ทำให้ผู้คนนึกไม่ถึงว่านี่เป็นซ่องนางโลม

หญิงรับใช้ที่นำทางทั้งสองซุบซิบกันตลอดเวลา หัวร่อต่อกระซิกกัน ทั้งเหลียวหน้ามาชม้ายชายตาเป็นเชิงยั่วยวน เซี่ยงเส้าหลงทระนง

ตัวว่ามีเสน่ห์ดึงดูดเพศตรงข้าม บวกกับดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการทหารม้า สตรีที่มาขายรอยยิ้มในที่นี้ย่อมคิดผูกสัมพันธไมตรีด้วย

นับตั้งแต่รับตำแหน่งใหญ่เป็นต้นมา เซี่ยงเส้าหลงมีงานการรัดตัวด้านการติดต่อกับราษฎร มอบหมายให้ผู้ใต้บังคับบัญชาไปดำเนินการ วันนี้ค่อยสัมผัสกับชาวบ้านทั้งหลาย รู้สึกถึงตำแหน่งและฐานะของผู้บัญชาการทหารม้า มิน่าเล่ามีผู้คนจำนวนมากคิดเป็นขุนนาง หวังไต่เต้าขึ้นสู่ที่สูง

พออ้อมผ่านหินภูเขาจำลอง เบื้องหน้าปรากฏเป็นตึกโดดเดี่ยวสูงสองชั้น ปากทางเข้ารักษาการณ์ด้วยทหารองครักษ์กับทหารราบสิบกว่านาย ล้วนเป็นคนสนิทของชางเหวินจวินกับก่วนตงแส คุ้นหน้าเป็นอย่างดี คนทั้งหมดแม้ยืนยามอยู่หน้าประตู แต่หาเงียบเหงาไม่ หากแต่หยอกเย้าหญิงรับใช้กลุ่มหนึ่ง พอเห็นเซี่ยงเส้าหลงมาคนเดียว รีบยืนตัวตรงแสดงความเคารพ สีหน้าอดปรากฏแววตื่นเต้นสงสัยมิได้

หญิงรับใช้ร้องขานบอกการมาของเขา เซี่ยงเส้าหลงก็เดินเข้าห้องโถงไป ในห้องโถงจุดโคมไฟสว่างไสว จัดตั้งโต๊ะสุราอยู่ทางซ้ายขวาด้านละสองตัว ก่วนตงแส ชางผิงจวินกับชางเหวินจวินนั่งโต๊ะคนละตัว พอเห็นเซี่ยงเส้าหลงมาถึง พากันผุดลุกขึ้น นางคณิกาที่ทำหน้าที่รินสุราพากันคุกเข่าคำนับ แสดงออกอย่างพินอบพิเทา

ก่วนตงแสหัวร่อพลางกล่าวว่า “ท่านเซี่ยงมาสาย แม้น่าให้อภัย แต่ต้องปรับให้ดื่มสุราสามจอก ไม่เช่นนั้นพวกเราที่นั่งดื่มอยู่ก่อน คงประลองสุราสู้ท่านไม่ได้”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “คารมของท่านก่วนเฉกเช่นกระบี่ของท่าน ทำให้ข้าพเจ้าต้านทานรับไม่ได้ ไหนเลยกล้าไม่ทำตามคำสั่ง?”

เมื่อนั่งเรียบร้อย ย่อมมีหญิงงามเดินมาจากโต๊ะของก่วนตงแสรินสุราให้แก่เขา

เซี่ยงเส้าหลงเห็นสุราที่ไหลรินลงในจอกเป็นสีอำพัน ต้องนึกถึง

เหล้าบรั่นดี ดังนั้นสะกิดความฮึกเหิมขึ้น วางมือลงบนหัวไหล่ของหญิงงามที่นั่งคุกเข่ารินสุราให้ ถามเสียงนุ่มนวลว่า “แม่นางมีคำเรียกหาว่ากระไร?”

หญิงงามนั้นชม้ายชายตาต่อเขา กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเรียกว่าหยางอวี้ ขอท่านเซี่ยงอย่าได้ลืมเลือน”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกผ่อนคลาย หลายวันนี้เขาตึงเครียดเกินไป กดคุกคามจนแทบหายใจไม่ออก ตอนนี้เขาจะลองสัมผัสกับชีวิตราตรีในนครเสียนหยาง ลืมเลือนสั่งโหย่วไปชั่วคราว ลองมอมเมาตัวเอง ดังนั้นยกจอกดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น

บุรุษสตรีภายในห้องโห่ร้องชมเชย ก่วนตงแสพลันกล่าวว่า “ก่อนที่ท่านเซี่ยงจะดื่มสุราจอกที่สอง ขอให้สั่งกับแกล้มด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูสุราอาหารบนโต๊ะเตี้ย กล่าวอย่างงุนงงว่า “มิใช่สั่งมาแล้วหรือ?”

ทุกผู้คนหัวร่อครืนออกมา ชางเหวินจวินกลั้นหัวร่อกล่าวว่า “หมายถึงหญิงงามที่ดื่มเป็นเพื่อนและร้องขับกล่อม จำกัดเพียงสองนาง ไม่เช่นนั้นวันพรุ่งนี้เกรงว่าลุกจากเตียงไปยังสถานที่ล่าสัตว์ไม่ได้”

ก่วนตงแสกล่าวเสริมขึ้น “ท่านเจ้าของหอสั่งแม่นางที่มีชื่อทั้งหลาย นางอย่าเพิ่งรับแขก เพื่อรอให้ท่านเซี่ยงเลือกตัวก่อน”

คำพูดนี้เรียกเสียงหัวร่อจากผู้คนภายในห้องอีกครา ชางผิงจวินกล่าวว่า “เห็นแก่ท่านเซี่ยงเพิ่งมายังที่นี้ หากต้องการหญิงงามข้างกายพวกเราก็ได้”

หญิงงามที่ปรนนิบัติเขาทั้งสองนางร่ำร้องอย่างไม่ยินยอม สร้างความครึกครื้นไม่น้อย

เซี่ยงเส้าหลงยืดคอดื่มสุราจอกที่สองที่หยางอวี้รินเสนอให้ ค่อยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจึงไม่บังคับท่านเสียสละให้ คืนนี้ข้าพเจ้าเพียงเรียกตัวกุยเอี้ยนมาดื่มเป็นเพื่อน ทั้งนี้เพราะพอถึงยามต้น ผู้น้องต้องกลับไปแล้ว”

หยางอวี้ที่ข้างกายและหญิงงามที่ปรนนิบัติก่วนตงแสและพวก

ล้วนส่งเสียงเจื้อยแจ้ว เป็นเชิงไม่ยินยอม

หยางอวี้รินสุราจอกที่สามให้แก่เขา กล่าวเบาๆ ว่า “คืนนี้ข้าพเจ้าปรนนิบัติท่านเซี่ยงเข้านอน ดีหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงดื่มสุราจอกที่สามลงไป ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “มิใช่ไม่ต้องการ หากแต่ไม่สามารถ อาการบาดเจ็บที่เท้าผู้น้องยังไม่ทุเลา ไม่มีเรี่ยวแรงเพียงพอ ขอพี่ท่านและแม่นางทั้งหลายโปรดให้อภัย”

ก่วนตงแสกล่าวอย่างเสียใจว่า “เป็นพวกเราไม่ทันได้คิด สมควรปรับให้ดื่มสุรา”

เซี่ยงเส้าหลงลอบด่าทอในใจ เด็กน้อยที่คิดอาศัยเรื่องนี้หยั่งดูอาการบาดเจ็บที่เท้าของเขาชัดๆ แต่เปลือกนอกไม่แสดงออก รับการคารวะสุราจากอีกฝ่าย

หยางอวี้กล่าวเบาๆ ว่า “ท่านเซี่ยงอย่าลืมมาหาข้าพเจ้าอีก” พลางคุกเข่าล่าถอยกลับไปที่โต๊ะของก่วนตงแส ด้วยอิริยาบถอันเย้ายวน

ชางเหวินจวินกล่าวว่า “มีกับแกล้มหนึ่งที่เส้าหลงมิอาจไม่สั่งมา ไม่เช่นนั้นเราสองพี่น้องกับท่านก่วนคงผิดหวังยิ่ง นั่นคือแม่นางตันเม่ยเม่ย ผู้ลือนาม”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าก่วนตงแสกำลังจับตาดูว่า เขาพอได้ยินชื่อนี้จะมีปฏิกิริยาอย่างไร เพื่อคำนวณว่าเขาทราบเรื่องที่ตันเม่ยเม่ยยั่วยวนอูถิงเหว่ยจนลุ่มหลงงมงายหรือไม่ ดังนั้นแสร้งหัวร่อออกมากล่าวว่า “อย่างนั้นสมควรบอกว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่เสียนหยาง หากแต่ฝากใบหูไว้ที่อื่น เหตุใดข้าพเจ้าไม่เคยได้ยินว่ามีหญิงงามเช่นนี้?”

เหล่าหญิงงามที่อิจฉาตันเม่ยเม่ย พากันปรบมือด้วยความสาแก่ใจ ก่วนตงแสรีบกล่าวว่า “ดีที่ใบหูของตันเม่ยเม่ยไม่ได้อยู่ที่นี้ ไม่เช่นนั้นนางคงไม่ยอมมาแล้ว อาจบางทีภายหน้านางได้ยินชื่อท่านเซี่ยง จะอุดหูเป็นการแก้แค้น พวกเราเชิญตัวกุยเอี้ยนกับตันเม่ยเม่ยมา คืนนี้ข้าพเจ้าเป็นเจ้าภาพ ย่อมต้องจัดหาสิ่งที่ดีที่สุดมาเลี้ยงแขก”

หญิงรับใช้ในห้องโถงรับคำเดินออกไป

ก่วนตงแสปรบมือสามครา ภายในห้องโถงพลันเงียบสงบลง นักดนตรีหญิงที่นั่งอยู่ข้างประตูหลายนางเริ่มบรรเลงดนตรี พริบตานั้นประตูข้างทางซ้ายขวาเปิดอ้าออก นางระบำกลุ่มหนึ่งร้องเพลงพลางร่ายรำพลางพลิ้วกายเข้ามา ชุดแพรเบาบางที่สวมใส่เผยเห็นส่วนโค้งส่วนเว้าภายใน กรีดกรายดุจผีเสื้อฝูงหนึ่ง ชวนให้ตาลายพร่าพราย

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามอง พบว่าพวกนางอยู่ในวัยสิบแปดสิบเก้าปี ล้วนมีหน้าตาหมดจดงดงาม ยุคสมัยศึกสงครามให้ความสำคัญกับบุรุษไม่เหลียวแลสตรี ครอบครัวยากไร้จึงขายบุตรีออกไป ครั้งแรกที่เซี่ยงเส้าหลงพบกับเถาฟาง เถาฟางกำลังกว้านซื้อหญิงสาวกลับไป นางระบำอายุเยาว์ขบวนนี้คาดว่าถูกซื้อตัวมาเช่นกัน ความคิดคำนึงของเขานึกถึงถิงฟางซื่อซึ่งล้มป่วยเสียชีวิต สร้างความหดหู่ใจจนปรารถนาใคร่กลับไป

ขณะเคลิบเคลิ้มเลื่อนลอย เสียงมโหรีพลันชะงักขาดหาย เหล่านางระบำล่าถอยกลับเข้าห้องข้างซ้ายขวา คนเฝ้าประตูพลันร้องขานว่า "แม่นางกุยเอี้ยนมาถึง"

เซี่ยงเส้าหลงสลัดความคิดฟุ้งซ่าน มองไปยังกุยเอี้ยนซึ่งเดินชดช้อยเข้าห้องโถง หวนนึกถึงนามนี้มีความหมายนัก อาจบางที**กุยเอี้ยน** *(นางแอ่นคืนรัง)* เป็นคนต่างถิ่น ยามคิดถึงบ้านเกิดจึงตั้งชื่อเช่นนี้

กุยเอี้ยนย่อกายคารวะแขกเหรื่อ ค่อยเดินมานั่งที่โต๊ะของเซี่ยงเส้าหลง แอบอิงร่างเข้าหาอีกฝ่าย ยื่นมือรินสุราให้ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ท่านเซี่ยงมีเมตตา ข้าพเจ้าขอคารวะท่านก่อนจอกหนึ่ง"

ก่วนตงแสและพวกทั้งสามหัวร่อออกมา ชางเหวินจวินกล่าวว่า "นี่เรียกว่าทั้งป้อนคำหวานเคล้าสุรา เส้าหลงระวังว่าคืนนี้ออกจากหอลมเมามายไม่ได้ อาการบาดเจ็บที่เท้ากำเริบขึ้นมา"

กุยเอี้ยนอุทานว่า "เท้าของท่านเซี่ยงรับบาดเจ็บหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงสูดได้กลิ่นหอมจากเรือนผมและเสื้อผ้านาง เห็นว่าเสน่ห์ความงามช่างเย้ายวนใจ นับแต่โบราณกาลจวบจนปัจจุบัน แผน

นางงามล้วนประสบผล พลันนึกถึงตอนที่เอ่ยถึงตันเม่ยเม่ย ก่วนตงแสจับตามองดูเขาไม่กะพริบ ถึงกับหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา หากเมื่อครู่ฝ่ายตรงข้ามวางยาในสุรา เขาไยมิใช่พลาดท่าเสียทีแล้ว? ม่อเอ้าเป็นผู้เชี่ยวชาญการใช้พิษ ไม่แน่ว่ามีวิธีทำให้พิษร้ายกำเริบในอีกหลายวันให้หลัง เมื่อถึงเวลาไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ระแวงสงสัยว่าเป็นฝีมือของก่วนตงแส

กุยเอี้ยนเห็นอีกฝ่ายหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ยังเข้าใจว่าอาการบาดเจ็บที่เท้าของเขากำเริบ ดังนั้นเผยอริมฝีปากจิบสุราคำหนึ่ง ค่อยยื่นส่งถึงมุมปากของเขา กล่าวว่า “สุราสามารถระงับปวด ท่านเซี่ยงเชิญดื่มสุรา”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางดื่มก่อน ค่อยคลายใจลง ดื่มสุราในมือนางคำหนึ่ง พร้อมกับใช้ความคิดอย่างเร่งร้อน หากคิดซื้อตัวนางคณิกา ใช้ให้วางยาผู้บัญชาการทหารม้าเช่นเขา เกรงว่าไม่ง่ายนัก ทั้งนี้เพราะเกิดผลกระทบเป็นวงกว้าง รวมถึงหอลมเมามาย ก่วนตงแสยิ่งไม่เปิดเผยแผนอุบายต่อผู้อื่น ดังนั้นหากคิดวางตัวบุคคลสำหรับลงมือ มีแต่ตันเม่ยเม่ยคนเดียว ควรทราบว่าตันเม่ยเม่ยหลงงมงายในตัวเล่าไอ่ ย่อมต้องเชื่อฟังวาจาของเขา และทำตามคำสั่งของคนของหลี่ปู้เหว่ย

ขณะครุ่นคิด ชางเหวินจวินร้องว่า “กุยเอี้ยนน่ารักถึงเพียงนี้ เส้าหลงสมควรให้รางวัลด้วยการจุมพิตสักครา”

กุยเอี้ยนส่งเสียงดังอืมม์ ล้มตัวเข้ามาในอ้อมอกของเซี่ยงเส้าหลง ยื่นมือซ้ายโอบรอบเอวของเขา ยกมือขวาเหนี่ยวรั้งช่วงคอ เงยหน้าขึ้นหลับตาพริ้มลงเล็กน้อย เซี่ยงเส้าหลงถูกอกอูมตูมตั้งของนางเบียดเสียดชิดใกล้ มองดูสีหน้าอันเคลิบเคลิ้มรัญจวนของนาง อดหวั่นไหวใจอยู่บ้างมิได้ โน้มหน้าลงจูบริมฝีปากของนางคราหนึ่ง

ทุกผู้คนปรบมือโห่ร้องออกมา กุยเอี้ยนคลายมือจากการโอบกอดเขา กล่าวอย่างแง่งอนว่า “ท่านเซี่ยงตระหนี่นัก”

ยามนั้นคนเฝ้าประตูร้องขานว่า “แม่นางตันเม่ยเม่ยมาถึง”

ในห้องโถงเงียบสงบลง สายตาทุกคู่จ้องจับไปที่ประตูเป็นจุดเดียว

ในเสียงเครื่องประดับกระทบกัน หญิงงามร่างสูงระหงนางหนึ่งเดินเข้ามาอย่างแช่มช้อย เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามอง อดหวั่นไหวมิได้ ตันเม่ยเม่ยอยู่ในวัยประมาณยี่สิบเศษ ดวงตากลิ้งกลอกดั่งน้ำค้าง ปากรูปกระจับ ฟันขาวราวกับมุก ประดับด้วยรอยยิ้มผุดพราย ที่โน้มน้าวใจผู้คนคือ นางกอปรด้วยลักษณะความงามบริสุทธิ์ผุดผ่อง ทำให้บุรุษบังเกิดความคิดรักถนอมปกป้องนาง เมื่อเปรียบเทียบกัน หญิงงามในห้องโถงเฉกเช่นหมู่ดาว เคียงข้างตันเม่ยเม่ยผู้เป็นสกาวเดือน

เสียงมโหรีดังขึ้นอีกครา ตันเม่ยเม่ยหมุนตัวอย่างชดช้อย กรีดกรายร่ายรำออกมา ภายใต้แสงโคมสาดส่อง เสื้อผ้าที่ใช้ด้ายทอปักรูปวิหคลายดอกไม้ของนางพัดกระพือพลิ้ว ทำให้นางดูคล้ายเทพธิดาลอยล่องลงจากฟ้ามา

จากนั้นนางคณิกาที่มีชื่อที่สุดในนครเสียนหยางเยื้องย่างถึงกลางห้องโถง ทำท่าครุ่นคิดคะนึงหา เผยอริมฝีปากร้องขับขานเป็นบทเพลง

สุ้มเสียงของนางอ่อนหวานไพเราะ ปราศจากสำเนียงอื่นเจือปน ชวนให้เคลิบเคลิ้มคล้อยตาม

เซี่ยงเส้าหลงเพียงจับใจความในเนื้อเพลงออกโดยคร่าวๆ ว่านางพรรณนาถึงหญิงสาวที่ตกหลุมรัก ขณะคิดถึงชายในฝัน คนรักพอดีไหว้วานคนส่งแพรพรรณจากแดนไกล บนผ้าแพรปักรูปนกเป็ดน้ำคู่หนึ่งกำลังเล่นน้ำกัน ทำให้นางทั้งหัวใจพองโต ทั้งเพิ่มความคิดถึงกว่าเดิม บวกกับท่วงท่าร่ายรำของนาง นับว่าถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกออกมาโดยสิ้นเชิง แม้แต่เซี่ยงเส้าหลงยังเคลิบเคลิ้มไปกับนาง ด้วยรูปลักษณ์ภายนอกของนาง เพียงเป็นรองจี้เอียนหยานกับฉินชิงอยู่ขั้นหนึ่ง คิดไม่ถึงในซ่องนางโลมกลับมีหญิงงามถึงเพียงนี้

เซี่ยงเส้าหลงลอบสงสัยใจ อาศัยหญิงงามที่กอปรด้วยรูปโฉมและศิลปะการแสดงเช่นนาง สมควรตกเป็นสมบัติส่วนตัวของผู้มีอำนาจแต่แรก ไฉนยังต้องบากหน้ามาขายรอยยิ้มอีก?

สุดท้ายเสียงเพลงเสียงมโหรีขาดหาย ทุกผู้คนค่อยเรียกวิญญาณ

คืนสู่ร่าง โห่ร้องชมเชยออกมา ตันเม่ยเม่ยย่อกายคารวะต่อสองฟากข้าง จากนั้นค่อยสาวเท้าเข้าหาเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงลอบเตือนสติตัวเองว่า หญิงงามเบื้องหน้าคือเทพธิดาอสรพิษ ค่อยปรบมือลุกขึ้นยืนกล่าวว่า “ขอต้อนรับแม่นางตัน”

ตันเม่ยเม่ยแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน พอกวาดตามายังใบหน้าเซี่ยงเส้าหลง พลันตากระจ่างวูบ ฉายแววตื่นเต้นสงสัย นิยมชมชื่นและหักล้างกันเองขึ้น

เซี่ยงเส้าหลงไม่เคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป ตันเม่ยเม่ยเป็นเครื่องมือที่ก่วนตงแสกับม่อเอ้าใช้ให้มาลอบทำร้ายเขา ไม่เช่นนั้นแววตาของนางไม่สับสนว้าวุ่นถึงเพียงนี้ ดวงตาของนางคล้ายพูดได้ เมื่อปรากฏแก่สายตาเซี่ยงเส้าหลงที่ใช้ความสังเกตอยู่ก่อน ก็จับพิรุธออกได้

ตันเม่ยเม่ยพอพบเห็นเซี่ยงเส้าหลง ย่อมนึกถึงชู้รักของนางนามเล่าไอ่ ที่สร้างความตื่นตระหนกแก่นางคือ ภาพรวมของเซี่ยงเส้าหลงยังเหนือล้ำกว่าเล่าไอ่ ทั้งยังกอปรด้วยธาตุแท้ของผู้กล้า ซึ่งเล่าไอ่หามีไม่ พริบตานั้น นางหลบสายตาของเซี่ยงเส้าหลง ก้มศีรษะต่ำลง มาถึงอีกด้านหนึ่งของเซี่ยงเส้าหลง ย่อตัวลงกราบกราน

เซี่ยงเส้าหลงชำเลืองมองก่วนตงแสแวบหนึ่ง เห็นอีกฝ่ายจับตาดูตันเม่ยเม่ย ตาคมวาวทอแววเคร่งเครียดเป็นครั้งแรก แสดงว่าพบเห็นความผิดปรกติของตันเม่ยเม่ยแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงโน้มตัวไป ยื่นมือแตะหัวไหล่กลมมนของนาง ประคองนางขึ้นมา ตันเม่ยเม่ยก็เงยหน้าขึ้น เผยอริมฝีปากเปล่งวาจาว่า “ตันเม่ยเม่ยคำนับท่านเซี่ยง”

จากนั้นก้มศีรษะลงใหม่ ด้วยท่วงท่าอันอ่อนช้อย ชวนให้ผู้คนบังเกิดความเวทนา แต่เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านางมีลับลมคมใน ดังนั้นกลัวเกรงสายตาของเขา

ขณะที่เซี่ยงเส้าหลงประคองนางนั่ง ก่วนตงแสกล่าวว่า “วีรบุรุษคู่หญิงงาม แม่นางตันยังมิรีบคารวะสุราต่อท่านเซี่ยงเป็นของขวัญแรก

พบหน้ากันอีก?”

เซี่ยงเส้าหลงจับตาดูตันเม่ยเม่ย เห็นนางสะท้านขึ้นเล็กน้อย กลอกตาอย่างเร่งร้อน แสดงว่าก่วนตงแสกลัววิกาลยาวนานฝันยุ่งเหยิง บีบบังคับนางลงมือ หมากของม่อเอ้าตานี้ร้ายกาจจริงๆ หากมิใช่เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่าตันเม่ยเม่ยเป็นชู้รักของเล่าไอ่ ต่อให้ถูกวางยาเสียชีวิต ยังไม่ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด

ตันเม่ยเม่ยลังเลเล็กน้อย ค่อยยื่นมือขาวผ่องทั้งคู่จากในแขนเสื้อกว้างใหญ่ ยกป้านรินสุราให้เซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงมองดูมวยผมที่เสียบปิ่นหยกของนาง เรือนผมที่ดำขลับยังส่งกลิ่นหอมกำจาย ในใจนึกแค้นก่วนตงแส กลับใช้ให้หญิงสาวสะคราญโฉมเช่นนี้ลอบทำร้ายผู้อื่น

มือทั้งคู่ของตันเม่ยเม่ยสั่นสะท้านเล็กน้อย แต่ยังรินสุราปริ่มจอก กล่าวเสียงเจื้อยแจ้วว่า “เม่ยเม่ยดื่มก่อนครึ่งหนึ่ง ส่วนที่เหลือถือว่าเม่ยเม่ยคารวะต่อท่านเซี่ยง ขอท่านเซี่ยงโปรดให้เกียรติด้วย”

นางใช้มือหนึ่งยกจอก อีกมือหนึ่งใช้แขนเสื้อปิดบัง ดื่มสุราด้วยอิริยาบถอันสวยงามปราศจากสุ้มเสียงผิดปรกติใด

เซี่ยงเส้าหลงสังเกตออกว่า มือที่อยู่ในแขนเสื้อของนางมีความเคลื่อนไหวอยู่บ้าง ดังนั้นทราบแน่แก่ใจว่า นางฉวยโอกาสโรยยาพิษลงในสุรา จากนั้นนางลดแขนเสื้อลง เปลี่ยนเป็นใช้สองมือประคองจอกสุรายื่นส่งถึงมุมปากเซี่ยงเส้าหลง สายตากลับหลุบต่ำลง

เซี่ยงเส้าหลงมองดูสุราซึ่งเหลืออยู่ครึ่งจอก ใช้ความคิดไม่หยุดยั้ง เขาสมควรเปิดโปงเรื่องสุราพิษหรือไม่? นี่นับเป็นโอกาสฉีกหน้ากับก่วนตงแสอันประเสริฐ

รอดตายอย่างหวุดหวิด

เซี่ยงเส้าหลงไม่เชื่อว่ายาผงไม่ผ่านการกวนจะละลายกับสุรา เพียงแต่ภายใต้แสงสว่างของตะเกียงน้ำมันสมัยโบราณ ยากจะค้นพบเลศนัยจากสุราได้

หลังจากนั้นเขาเลิกล้มความคิดเปิดโปงก่วนตงแส มิใช่ว่าเรื่องนี้ทำไม่ได้ ขอเพียงจับตัวตันเม่ยเม่ยไว้ ไม่กลัวนางไม่เปิดปากสารภาพว่าคนบงการคือก่วนตงแส ปัญหาอยู่ที่ว่าหากเปิดโปง เท่ากับแตกหักกับหลี่ปู้เหว่ย ไม่สามารถหักเล่ห์ชิงเหลี่ยมอีกต่อไป หลี่ปู้เหว่ยยังจะครองอำนาจอีกเจ็ดแปดปี การกระทำเช่นนี้ไม่ฉลาดอย่างยิ่ง

พร้อมกันนั้นครุ่นคิดว่า หากเขาแสร้งเป็นดื่มสุราพิษนี้ลงไป ก่วนตงแสกับม่อเอ้าคงไม่วางแผนลอบทำร้ายอีก หลังจากนั้นยังอาจนึกเลยเถิดว่าเขาไม่เกรงกลัวสุราพิษ หรือระแวงว่าตันเม่ยเม่ยไม่ได้ปฏิบัติตามคำสั่ง ไยมิใช่วิเศษยิ่งกว่า?

เซี่ยงเส้าหลงใช้ความคิดดุจประกายสายฟ้า ในที่สุดกำหนดแผนขึ้น มือหนึ่งรับจอกสุรา อีกมือหนึ่งโอบเอวน้อยๆ ของตันเม่ยเม่ยไว้ หัวร่อฮาฮากล่าวว่า “แม่นางเม่ยเม่ยต้องดื่มสุราอีกคราหนึ่ง ค่อยถือว่าดื่มไปครึ่งจอก”

เขาหันหลังให้แก่กุยเอี้ยนและก่วนตงแส คิดกรอกสุราเข้าปากตันเม่ยเม่ย

ตันเม่ยเม่ยหน้าถอดสี หงายร่างหลบเลี่ยง อุทานว่า "ท่านเซี่ยงไหนเลยทำเช่นนี้ได้?"

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสคลายมือจากการโอบเอวนาง ตันเม่ยเม่ยใช้กำลังมากไป เสียหลักนอนหงายลงบนเสื่อ เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสที่ทั้งหมดมุ่งความสนใจไปที่ตันเม่ยเม่ย เลื่อนมือลงสาดสุราไปใต้โต๊ะ จากนั้นแสร้งเป็นประคับประคองนางงามอสรพิษขึ้นมา กลบเกลื่อนการสาดสุราทิ้งไปอย่างแนบเนียน

ตันเม่ยเม่ยนั่งตัวตรง ระงับขวัญอันแตกตื่นลง ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อดังๆ กล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นต้นเหตุให้แม่นางเสียหลักล้มลง สมควรปรับ"

พลางชูจอกทำท่าดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น

ชางผิงจวินทอดถอนใจกล่าวว่า "ท่านเซี่ยงมีฝีมือนัก ข้าพเจ้าเพิ่งเห็นแม่นางเม่ยเม่ยยอมนอนลงต่อหน้าผู้คนเป็นครั้งแรก"

ผู้คนในห้องโถงหัวร่อครืนใหญ่ เซี่ยงเส้าหลงวางจอกสุราลง กุยเอี้ยนซึ่งนั่งอยู่ทางซ้ายรินสุราให้แก่เขาอีก เซี่ยงเส้าหลงพลันยื่นมือโอบเอวตันเม่ยเม่ยอีกครา ยื่นส่งสุราถึงมุมปากนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "สุราจอกนี้ถือเป็นการขอขมาโทษ"

ตันเม่ยเม่ยเผยอริมฝีปาก ชม้ายมองเขาด้วยแววตาอันสับสนแวบหนึ่ง ดื่มสุราลงไปอย่างเงียบงัน

ทุกผู้คนโห่ร้องชมเชย กุยเอี้ยนพลันออดอ้อนว่า "ท่านเซี่ยงไฉนเลือกปฏิบัติ โดยไม่ให้ความเสมอภาค?"

เซี่ยงเส้าหลงเห็นก่วนตงแสไม่นึกระแวงสงสัย ต้องลอบยินดีในใจ กล่าวว่า "ข้าพเจ้าผู้นี้ยุติธรรมที่สุด มาให้ข้าพเจ้าปรนนิบัติแม่นางกุยเอี้ยนดื่มสุรา"

ชางเหวินจวินร้องสอดขึ้น "ดื่มสุรามีความหมายใด ต้องใช้ปากประกบปากป้อนสุราให้จึงใช้การได้"

กุยเอี้ยนส่งเสียงดังอืมม์ กลับล้มตัวลงนอนบนต้นขาของเซี่ยงเส้าหลง เป็นท่วงท่าเชิญชวนให้ขบเคี้ยวอย่างเต็มที่ ยังดีที่ไม่ได้กดทับถูกปากแผลที่หลังเท้าของเขา

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่ากุยเอี้ยนเพียงได้รับคำสั่งให้มาปรนนิบัติเอาใจผู้บัญชาการทหารม้าเช่นเขา เอ่ยถึงรูปโฉมโนมพรรณ แม้ไม่อาจเทียบเปรียบกับตันเม่ยเม่ย แต่ในหญิงงามทั้งหลาย มีแต่หยางอวี้ที่ปรนนิบัติก่วนตงแสที่พอทัดเทียมกับนาง เขาฉวยโอกาสเอากำไรนาง กลับเป็นความสุขประการหนึ่ง

ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงอมสุราไว้ในปาก ก้มศีรษะลงจูบริมฝีปากกุยเอี้ยน ถ่ายเทสุราเข้าไป กุยเอี้ยนหอบหายใจเบาๆ ดื่มสุราลงคอด้วยความช่ำชองชำนาญ การดื่มสุราในท่านอนหงายไม่ง่ายดาย ยากนักที่นางกระทำได้

ในเสียงหัวร่อโห่ร้องของทุกผู้คน เซี่ยงเส้าหลงขณะจะถอนริมฝีปากกลับมา กลับถูกกุยเอี้ยนยกมือเหนี่ยวรั้งไว้ พร้อบกับแลบลิ้นน้อยๆ ออกมากลับเป็นฝ่ายป้อนสุราให้อีกหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความพิศวาสรัญจวนพานใช้ลิ้นสอดรับ พัวพันอยู่ครู่หนึ่งค่อยแยกจากกัน

ชางผิงจวินและพวกปรบมือโห่ร้องดังกว่าเดิม กุยเอี้ยนหน้าแดงซ่านอิงแอบแนบชิดกับเขา กล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า “คืนนี้ท่านเซี่ยงอย่าได้ไปดีหรือไม่? ข้าพเจ้ารับรองว่าอาการบาดเจ็บที่เท้าท่านไม่กำเริบขึ้น”

เนื่องด้วยนางกล่าวกระซิบที่ข้างหู คำพูดนี้มีแต่ตันเม่ยเม่ยซึ่งอยู่อีกด้านหนึ่งที่ได้ยิน ตันเม่ยเม่ยมีสีหน้าละห้อยหดหู่ ก้มศีรษะลงแสดงว่าคาดคิดว่าเซี่ยงเส้าหลง *“ไม่มีชีวิตยืนยาว”* นางกลับเป็นฆาตกรลงมือ

เซี่ยงเส้าหลงจูบซอกคอของกุยเอี้ยน กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “เรื่องนี้หากไม่สนุกให้เต็มที่ รังแต่เป็นความทุกข์ทรมาน” จากนั้นยื่นมือออกโอบเอวตันเม่ยเม่ย แสร้งกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า “แม่นางเม่ยเม่ยใช่มีความในใจใดหรือไม่?”

ตันเม่ยเม่ยใจหายวาบ กล่าวโดยที่ปากไม่ตรงกับใจว่า “ท่านเซี่ยง

เพียงรักถนอมพี่เอี้ยน ผู้อื่นย่อมไม่ยินดี”

ชางเหวินจวินหัวร่อพลางกล่าวว่า “ท่านเซี่ยงต้องป้อนสุราอีกคำหนึ่งแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความคิดยั่วเย้านางงามฆาตกรนางนี้ ดังนั้นอมสุราอีกคำหนึ่ง โน้มหน้าลงหาริมฝีปากตันเม่ยเม่ย ถ่ายเทสุราเข้าปากนาง พอประทับริมฝีปากลง จงใจจูบอย่างหนักหน่วง ทั้งยังทุ่มเทวิธีการจูบในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด สอดลิ้นเข้าไปเป็นพัลวัน ร่างที่แข็งกระด้างของตันเม่ยเม่ยอ่อนระทวยลง บังเกิดปฏิกิริยาตอบสนองอย่างรุนแรง

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ ทราบว่าตันเม่ยเม่ยบังเกิดความรู้สึกเสียใจต่อเขา แสดงออกถึงน้ำใจที่แท้จริง หลังจากถอนริมฝีปากออกมา หางตาตันเม่ยเม่ยปรากฏประกายน้ำตา แสดงว่านางถูกบีบบังคับให้หยิบยื่นสุราพิษต่อเขา

เซี่ยงเส้าหลงกลับไม่คิดจากไปในบัดดล เกรงว่ามีคนพบเห็นคราบสุราใต้โต๊ะเตี้ย ยามนั้นกุยเอี้ยนมาพัวพันเขาอีก เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดปฏิภาณวูบ แสร้งเป็นไม่ทันระวัง ใช้ศอกชนจอกสุราตกลงบนเสื่อ สุราที่เหลืออยู่ครึ่งหนึ่งราดรดซ้ำลงบนคราบสุราดั้งเดิม

หลังจากนั้นตันเม่ยเม่ยกลับอ้างว่าไม่สบาย ขอตัวจากไปก่อน เมื่อขาดหญิงงามนางนี้ ชางผิงจวินกับชางเหวินจวินพลอยสูญเสียความกระตือรือร้น เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสกล่าวคำอำลา

กุยเอี้ยนไม่ทราบบังเกิดรักแท้หรือแสร้งมารยา ยังติดตามส่งถึงลานจอดรถม้า กล่าวย้ำให้เขาแวะมาหานางอีก ค่อยยินยอมปล่อยให้เขาขึ้นรถม้าของชางผิงจวิน เซี่ยงเส้าหลงเกิดความรู้สึกรักชอบ “บาร์เหล้าเสือดำ” ยุคเลียดก๊กขึ้นมาบ้างแล้ว

เมื่อกลับถึงตึกบัญชาการทหารม้า เซี่ยงเส้าหลงพบว่าเถิงอี้อยู่เวรพอดี จึงบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ทราบ

เถิงอี้ทอดถอนใจกล่าวว่า “พวกเราเพียงคิดว่า ม่อเอ้าจะดำเนิน

แผนระหว่างงานล่าสัตว์ หาคาดไม่ว่าคืนนี้มันใช้แผนนางงามต่อท่าน หากสามารถล่วงรู้ฤทธิ์ยา เส้าหลงจะเล่นละครได้แนบเนียนกว่านี้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า “ยาพิษต้องออกฤทธิ์หลังงานล่าสัตว์แน่นอน”

เถิงอี้กล่าวอย่างสงสัยใจว่า “น้องสามไฉนแน่ใจถึงเพียงนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ถูเซียนบอกต่อข้าพเจ้าว่า ม่อเอ้าสั่งทำเครื่องมือที่สามารถลอบสังหารใต้น้ำชุดหนึ่ง สมควรใช้จัดการกับท่านและจิงจวิ้น หลังจากนั้นหากพิษภายในกายข้าพเจ้ากำเริบ ตระกูลอูแม้คิดแก้แค้นก็ทำไม่ได้”

เถิงอี้กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า “หากเราปล่อยให้ม่อเอ้ามีชีวิตรอดผ่านงานล่าสัตว์ จะไม่ขอใช้แซ่เถิงอีก”

เซี่ยงเส้าหลงพลันหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า “พวกเราเพียงคาดคิดว่าตัวเองตกเป็นเป้าทำร้าย ไม่แน่ว่าม่อเอ้ายังมุ่งเป้าไปที่ลู่กงกับฉีเซียนอย่างนั้นก็ย่ำแย่แล้ว”

เถิงอี้สูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บกล่าวว่า “หลี่ปู้เหว่ยคงไม่บังอาจปานนั้นกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “หากเป็นยามปรกติ มันสมควรไม่บังอาจปานนั้น แต่ตอนนี้สถานการณ์วุ่นวาย กอปรกับเกาหลิงจวินวางแผนก่อการกบฏ ภายหลังเหตุการณ์ หลี่ปู้เหว่ยสามารถป้ายความผิดไปที่เกาหลิงจวิน”

นึกถึงตอนนี้ ตกลงใจว่าจะไปหาลู่กง เตือนสติต่ออีกฝ่าย เถิงอี้กลับเสนอให้ไปหาฉีเซียนก่อน หากฉีเซียนเชื่อถือพวกเขา สมควรมีการเตรียมการเป็นมั่นเหมาะ

เซี่ยงเส้าหลงเห็นพ้องด้วย นำสิบแปดองครักษ์เหล็กและทหารม้านับร้อยนาย แสร้งเป็นลาดตระเวนผ่านไป แวะเข้าทำเนียบเสนาบดีซ้ายของฉีเซียน เนื่องจากตอนนี้เซี่ยงเส้าหลงรักษาการตำแหน่งผู้บัญชาการทหารราบ นอกจากวังเสียนหยางแล้ว การดูแลความสงบเรียบร้อยทั้ง

ในและนอกเมือง ล้วนเป็นหน้าที่ของเขา

ยามนี้เพิ่งเป็นเวลายาม**ต้น** *(สองทุ่ม)* ฉีเซียนพอได้รับแจ้งว่าเซี่ยงเส้าหลงมาถึง จึงออกมาพบที่ห้องโถงชั้นใน ยิ้มพลางกล่าวว่า “เราทราบแต่แรกว่าก่อนงานล่าสัตว์ เส้าหลงต้องมาพบเรา”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “ท่านเสนาบดีฉีไฉนมีความคิดเช่นนี้?”

ฉีเซียนทอดถอนใจกล่าวว่า “นับตั้งแต่ท่านฉินมู่กงเป็นต้นมา รัฐฉินเราทะยานขึ้นเป็นหนึ่งในรัฐเข้มแข็ง น่าเสียดายทางออกด้านทิศตะวันออก ถูกรัฐจิ่นซึ่งต่อมากลายเป็นรัฐจ้าว วุ่ย หาน ยันเอาไว้ ได้แต่หันไปบุกชนชาติหยงทางตะวันตก สุดท้ายขยายอาณาเขตไปนับพันลี้ แต่จนบัดนี้กว่าสองร้อยปี ยังไม่มีความคืบหน้า หากสืบสาวราวเรื่องคิดบอกว่าทางออกถูกปิดกั้น มิสู้บอกว่าเกิดจากปัญหาภายใน”

เซี่ยงเส้าหลงไม่มีความรู้ต่อประวัติศาสตร์ช่วงนั้นเท่าใด ได้แต่น้อมรับคำสั่งสอน

ฉีเซียนทอดถอนใจกล่าวต่อว่า “หลังจากที่ขุนนางตระกูลจ้าว วุ่ย หานแบ่งเป็นสามรัฐ พวกเราสมควรฉวยโอกาสโจมตี น่าเสียดายสี่สิบกว่าปีนั้นกำหนดนโยบายผิดพลาด อำนาจตกอยู่ในมือขุนนางโฉด เจ้าองค์หนึ่งถูกบังคับให้อัตวินิบาตกรรม ไทจีองค์หนึ่งถูกปฏิเสธไม่ให้ขึ้นครองราชย์ เจ้าอีกองค์หนึ่งถูกปลงพระชนม์พร้อมกับพระมารดา รัฐวุ่ยฉวยโอกาสยกทัพรุกราน ทำให้พวกเราสูญเสียดินแดนเหอซีไป”

เซี่ยงเส้าหลงเริ่มเข้าใจความหมายของฉีเซียน ตอนนี้หลี่ปู้เหว่ยกำลังซ้ำรอยเดิม ไม่ว่าหลี่ปู้เหว่ยยึดอำนาจได้ หรือปลดเสี่ยวผานออกจากตำแหน่ง สุดท้ายรัฐฉินไม่สามารถเป็นใหญ่ในแผ่นดิน นี่เป็นเรื่องที่ฉีเซียนห่วงใยกังวลที่สุด

ฉีเซียนพลันผุดลุกขึ้น ชักชวนเซี่ยงเส้าหลงไปเดินเล่นที่สวนหลัง ค่อยกล่าวอีกว่า “ชาวฉินเรามีส่วนคล้ายคลึงชนชาติหยงและตี้ มาตรว่าราชวงศ์โจวเคยตั้งราชธานีในที่นี้ เพียงคล้ายกับนำภูษาแพรคลุมลงบน

ผ้าขาดกะรุ่งกะริ่ง พอสิ้นราชวงศ์โจว ก็เผยเห็นผ้าขาดกะรุ่งกะริ่งใหม่ จนบัดนี้ชาวฉินยังคงหยาบกร้านดุดัน ดีที่ซางเอียงดำเนินการปฏิรูปใช้ตัวบทกฎหมายเข้าควบคุม และเน้นความดีความชอบทางทหาร มีแต่ออกศึกจึงได้รับการอวยยศ ค่อยทำให้รัฐฉินเราเข้มแข็งขึ้นมา แต่หลี่ปู้เหว่ยหันไปใช้สอยพวกเดียวกัน นำความฟุ้งเฟ้อของหกรัฐมาสู่รัฐฉิน ทำให้คนต่ำช้าครองเมือง รู้จักแต่ประจบสอพลอ เราอ่านหนังสือหลี่ซื่อชุนชิวของมันแล้ว หากซางเอียงฟื้นคืนชีพมา คงต้องเผามันทิ้งไปแน่นอน”

ในที่สุดเซี่ยงเส้าหลงได้ยินความเห็นอีกแนวทางหนึ่งนอกเหนือจากลู่กง นับเป็นการขัดแย้งด้านพื้นฐานทางความคิด หลี่ปู้เหว่ยเอาแต่ใจตัวเองเกินไป ไม่ล่วงรู้จิตใจชาวฉินแม้แต่น้อย ชาวฉินที่เขาสัมผัสมาส่วนใหญ่สัตย์ซื่อถือมั่น ไม่รู้จักแสร้งมารยา ไม่ว่าฉีเซียน ลู่กง หวังเฮอ ชางผิงจวินสองพี่น้อง อันกู่ซีล้วนเป็นเช่นนี้

เมื่อเปรียบเทียบกัน หลี่ปู้เหว่ย ม่อเอ้า ก่วนตงแส เล่าไอ่ ล้วนเป็นสิ่งแปลกปลอมเข้ามา หลี่ปู้เหว่ยจัดสรรตำแหน่งให้แก่ก่วนตงแสและหลี่สงซึ่งไม่มีความดีความชอบใด ปรากฏว่าหลี่สงกระทำผิด สร้างความเคียดแค้นชิงชังแก่ชาวฉินนัก เสี่ยวผานลงโทษหลี่สงอย่างเฉียบขาด นับว่าถูกต้องแล้ว

ฉีเซียนค่อยสนทนาถึงสถานการณ์ปัจจุบัน เห็นว่าวันใดที่ไม่กำจัดหลี่ปู้เหว่ย รัฐฉินจะซ้ำรอยเดิม กล่าวคืออำนาจใหญ่ตกไปในมือขุนนางโฉดอีกครั้ง

โดยจุดยืนของฉีเซียน แนวนโยบายนี้ถือว่าถูกต้อง ปัญหาอยู่ที่เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า ก่อนที่เสี่ยวผานจะทรงพระมาลาห้อยมุก ไม่มีผู้ใดโยกคลอนหลี่ปู้เหว่ยได้ เมื่อไม่สามารถปลิดชีวิตหลี่ปู้เหว่ย ฝ่ายเขาย่อมต้องตกตาย

ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงเสนอให้ใช้วิธีเจาะเลือดพิสูจน์ความสัมพันธ์ทางสายเลือดก่อน รอจนยืนยันว่ารัชทายาทไม่มีส่วนผูกพันกับหลี่ปู้เหว่ย ค่อยกำจัดกุนซือของหลี่ปู้เหว่ย ลิดรอนเขี้ยวเล็บของอีกฝ่ายไป

ฉีเซียนกลับล่วงรู้ว่า กุนซือของหลี่ปู้เหว่ยคือม่อเอ้า จากการคำนวณของเขา เสี้ยวเหวินอ๋องซึ่งเป็นพระบิดาจวงเซียงอ๋องเสวยพระโอสถที่หลี่ปู้เหว่ยจัดมา เจ็ดวันให้หลังก็สิ้นพระชนม์ด้วย แต่ที่แล้วมาไม่มียาพิษซึ่งอยู่ในร่างถึงเจ็ดวันค่อยกำเริบ พวกเขาแม้พบว่ามีเลศนัย ยังยากจะกล่าวโทษหลี่ปู้เหว่ยได้

เซี่ยงเส้าหลงยอมรับว่า ความสามารถในการใช้พิษของม่อเอ้าร้ายกาจจริงๆ ควรทราบว่าต่อให้เป็นยาพิษกำเริบช้า หลังจากรับประทานลงไปต้องมีอาการถูกพิษ ไหนเลยรอดถึงเจ็ดวันให้หลังค่อยออกฤทธิ์ นอกจากยาพิษถูกถุงยาที่จัดทำเป็นพิเศษห่อหุ้มไว้ พอตกถึงท้องก็แนบติดกับผนังกระเพาะ หลังจากผ่านระยะเวลาหนึ่ง ผิวนอกของถุงยาถูกกรดในกระเพาะกัดกร่อนเปื่อยสลาย ยาพิษค่อยรั่วไหลออกมา ปลิดชีวิตผู้คนไป นึกถึงตอนนี้พลันฉุกใจคิด คิดวกกลับไปยังหอลมเมามาย ตรวจดูว่าตำแหน่งที่เขาสาดสุราทิ้ง ใช่มียาพิษที่ถูกของใดห่อหุ้มไว้ตกหล่นอยู่หรือไม่?

ทางด้านฉีเซียนก็ยอมรับวิธีการของเซี่ยงเส้าหลง แต่หากเซี่ยงเส้าหลงกำจัดม่อเอ้าไม่ได้ เขากับลู่กงจะลงมือต่อหลี่ปู้เหว่ยแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงพอออกจากทำเนียบเสนาบดีซ้าย ก็ย้อนกลับมายังหอลมเมามาย ปีนกำแพงล้อมเข้าไป

ยามนี้เพิ่งเป็นเวลา**ยามสอง** *(สี่ทุ่ม)* ตัวตึกต่างๆ ในหอลมเมามายยังจุดโคมไฟสว่างไสว แว่วเสียงมโหรีร้องขับกล่อมไม่ขาดหู

เซี่ยงเส้าหลงใช้เวลาครู่หนึ่ง ค่อยจำแนกตึกที่ก่วนตงแสใช้เป็นที่จัดเลี้ยงเขาออก เห็นภายในตึกยังจุดโคมไฟ ต้องลอบคร่ำครวญในใจพร้อมกับนึกสงสัยใจ หรือว่าหลังจากที่เขาจากไป ยังใช้รับแขกชุดใหม่?

ด้วยความสงสัยอยากรู้ เซี่ยงเส้าหลงอาศัยม่านวิกาลและสุมทุมพุ่มไม้ปกปิดร่องรอย พุ่งตัวไปโดยไร้เสียง

พอเคลื่อนเข้าใกล้ต้องใจหายวาบ หมอบฟุบร่างลง ที่แท้บริเวณ

ประตูตึกจัดชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่งเฝ้ารักษาอย่างเข้มงวด ในจำนวนนั้นมีอยู่หลายคนเป็นผู้ติดตามของหลี่ปู้เหว่ย...หรือว่าหลี่ปู้เหว่ยมาแล้ว?

หลังจากศึกษาภูมิประเทศ เซี่ยงเส้าหลงเลือกต้นไม้ใหญ่ข้างตัวตึกต้นหนึ่งปีนป่ายขึ้นไป ค่อยยิงเชือกขอเกี่ยวออก พาดขวางอยู่บนกระเบื้องหลังคา จากนั้นไต่เชือกพาตัวลื่นไหลถึงชายคาตึก ชะโงกศีรษะมองผ่านช่องถ่ายเทอากาศลงไป

การมองครั้งนี้สร้างความแตกตื่นแก่เซี่ยงเส้าหลงจนขวัญหนีดีฝ่อ แทบพลัดตกลงจากหลังคาห้อง เห็นในห้องโถงชุมนุมด้วยก่วนตงแส ม่อเอ้า เจ้าของหอลมเมามายอู่ฝู กุยเอี้ยนและตันเม่ยเม่ย กำลังศึกษาคราบสุราบนเสื่อใต้โต๊ะเตี้ย ซึ่งถูกเคลื่อนย้ายออกไป

เจ้าของหอลมเมามายทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านม่อวางแผนแยบคายจริงๆ สอนให้เรากำนัลอาวุธแก่เซี่ยงเส้าหลง คลายความระแวดระวังของมัน จากนั้นทำให้มันเข้าใจว่าคนวางยาคือเม่ยเม่ย หาทราบไม่ว่าผู้ที่คร่าชีวิตมันกลับเป็นกุยเอี้ยน”

ก่วนตงแสกล่าวว่า “ความสูงส่งของพี่ม่อ เป็นที่นับถือเลื่อมใสของข้าพเจ้าจริงๆ ที่วิเศษสุดคือ เด็กน้อยนี้ยังเข้าใจว่าตัวเองรอดพ้นจากชะตากรรม ไม่ระมัดระวังตัวอีก”

ยามนั้นประตูห้องโถงเปิดอ้าออก หลี่ปู้เหว่ยสาวเท้าเข้ามาอย่างยิ้มแย้ม

ตันเม่ยเม่ยคล้ายนางแอ่นน้อยตัวหนึ่ง ชิงโผเข้าอ้อมอกของหลี่ปู้เหว่ย กล่าวเสียงเจื้อยแจ้วว่า “เม่ยเม่ยกระทำความดีความชอบ ท่านเสนาบดีหลี่จะให้รางวัลผู้อื่นอย่างไร?”

หลี่ปู้เหว่ยวางมือลงบนตะโพกผึ่งผายของตันเม่ยเม่ย ตบฉาดใส่ครา หนึ่ง ยิ้มอย่างชั่วช้าลามกกล่าวว่า “คืนนี้เราจะสมนาคุณเจ้าอย่างงาม”

ม่อเอ้ายื่นมือโอบกุยเอี้ยน กล่าวว่า “ท่านเสนาบดีหลี่อย่าได้ลืมเลือนกุยเอี้ยนอันประเสริฐ หากมิใช่ชิวหาของนาง เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยหลงกลได้?”

เซี่ยงเส้าหลงที่ซ่อนตัวอยู่เบื้องบน ปรารถนาใคร่จ้วงแทงใส่หลี่ปู้เหว่ยมีดหนึ่งจริงๆ ที่แท้ภายในท้องของเขามีถุงห่อหุ้มยาพิษ ซึ่งอาจคร่าชีวิตเขาได้ทุกเมื่อ ยุคสมัยเลียดก๊กยังไม่มีวิชาผ่าตัด อย่างนั้นเขาไยมิใช่ต้องตายแน่นอน?

หลี่ปู้เหว่ยโอบตันเม่ยเม่ย เดินมามองดูคราบสุรากองนั้น จากนั้นหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “ต่อให้เซี่ยงเส้าหลงมีไหวพริบปานใด ยังคงพลาดท่าเสียทีแก่เรา รอจนลำคอถูกยาน้ำกัดทะลุเป็นรูโหว่ ยังไม่เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนฉุกใจคิด บังเกิดความหวังรำไรขึ้น หากแม้นถุงยาเพียงเกาะติดกับลำคอ ยังมีโอกาสล้วงออกมา

ก่วนตงแสกล่าวว่า “ฝีมือการแสดงของแม่นางเม่ยเม่ยแนบเนียนยิ่ง แม้แต่ข้าพเจ้าแทบถูกนางตบตาไป”

หลี่ปู้เหว่ยโน้มหน้าลงจูบปากตันเม่ยเม่ย ก่อกวนจนนางส่งเสียงอู้อี้ในลำคอ ก่วนตงแสกล่าวสืบต่อ “เรื่องนี้เมื่อเสร็จเรียบร้อย เจ้าของหอแซ่อู่จะได้รับตำแหน่งขุนนางแล้ว”

เจ้าของหอลมเมามายรีบกล่าวขอบคุณ จากนั้นกล่าวว่า “ไม่ทราบว่าของสิ่งนั้นจะถูกคายออกมาโดยไม่ตั้งใจหรือไม่?”

กุยเอี้ยนหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า “เจ้าของหอวางใจ ของสิ่งนั้นไม่ทราบเหนียวเหนอะปานใด หากมิใช่เขาสอดลิ้นเข้ามาม้วนพันไป ข้าพเจ้ายังไม่ทราบทำอย่างไรดี”

ม่อเอ้ากล่าวเสริมว่า “ปัญหาอยู่ที่ของสิ่งนั้นเกาะติดอยู่ที่ก้นจอก ไม่เช่นนั้นเอี้ยนน้อยของเราก็มิต้องสละชิวหาของนาง ปล่อยให้เด็กน้อยนั้นได้กำไรไป”

ก่วนตงแสหัวร่อพลางกล่าวว่า “เพียงได้กำไรเล็กน้อยเท่านั้น กำไรส่วนใหญ่ตกเป็นของพี่ม่อ”

ยามกะทันหันบุรุษหัวร่ออย่างชั่วช้าลามก สตรีร่ำร้องอย่างแง่งอน เซี่ยงเส้าหลงกลับร้อนรุ่มใจดั่งไฟสุม คิดผละจากไปหาทางนำเอาถุง

ยาพิษออกมา

หมากตานี้ร้ายกาจจริงๆ ขณะที่ลิ้นในปากรัดพันเป็นพัลวัน บังเกิดความกระสันรัญจวน ไหนเลยคาดคิดว่าเป็นจุมพิตมรณะ เขาเองก็ชะล่าใจไป ยังเข้าใจว่าฝ่ายตรงข้ามไม่ล่วงรู้ว่าเขาสืบทราบว่าตันเม่ยเม่ยเป็นคนของหลี่ปู้เหว่ย ถูกนางเล่นละครตบตารอบหนึ่ง

หลี่ปู้เหว่ยยิ้มพลางกล่าวว่า "ราตรีหฤหรรษ์กระชั้นสั้น ท่านม่อสมควรไปยังห้องของเอี้ยนน้อย สมนาคุณหญิงงามสักครา"

จากนั้นกล่าวกับเจ้าของหอลมเมามายว่า "คราครั้งนี้ท่านแสดงออกเป็นอย่างดี เราหลี่ปู้เหว่ยต้องตอบแทนท่านแน่นอน"

พลางโอบกอดตันเม่ยเม่ยจากไป เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าไม่ได้ยินความลับอันใดอีก ดังนั้นปลีกตัวจากไป

เถิงอี้ใช้ลวดทองเหลืองขนาดเล็กที่ดัดคดงอ ดอนปลายติดแผ่นโลหะกลมชิ้นเล็กๆ ชิ้นหนึ่ง ยื่นเข้าไปในปากที่อ้ากว้างออกของเซี่ยงเส้าหลง ในที่สุดเกี่ยวเอายาเม็ดสีดำขนาดเท่าตัวแมลงวันติดออกมากับแผ่นโลหะกลม

เถาฟาง จิงจวิ้น ผูปู้ หลิวเฉา ที่มุงดูอยู่พากันระบายลมหายใจอย่างโล่งอก ปาดเหงื่อบนหน้าผากราวกับนัดแนะกันไว้ เซี่ยงเส้าหลงยกมือกุมลำคอ ซึ่งถูกขูดข่วนเป็นริ้วรอยแผล ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้

ทั้งหมดชะโงกศีรษะเข้าไปศึกษาดูยาพิษเม็ดนั้น จิงจวิ้นกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า "ไม่ทราบมีวิธีใด ยัดยาพิษเม็ดนี้กลับเข้าปากม่อเอ้าไป?"

เซี่ยงเส้าหลงส่งเสียงไอหลายครา กล่าวเสียงแหบพร่าว่า "ยาพิษนี้หากผสมกับสุราจะเกาะติดกับก้นจอก แต่ในชามยาที่ใช้ปลงพระชนม์เสี้ยวเหวินอ๋องหามีสภาพเช่นนั้นไม่"

เถาฟางกล่าวว่า "หมายความว่าขอเพียงเราได้รับเทียบยา ก็สามารถหาตัวยา ทำให้ความเหนียวของมันเกิดภาวะเจือจางลง ก็จะใช้

จัดการกับม่อเอ้าได้ไม่ยากนัก”

เถิงอี้เหลียวมองเซี่ยงเส้าหลง ทั้งสองล้วนนึกถึงถูเซียน จากนั้นพากันสั่นศีรษะ หากถูเซียนสามารถแพร่พิษต่อม่อเอ้า คงแพร่พิษสังหารเขาแต่แรกแล้ว

ผูปู้กล่าวอย่างท้อแท้ว่า “ต่อให้ค้นพบตัวยาที่ทำให้ความเหนียวของมันเจือจางลงก็ไม่มีประโยชน์ หรือจะถือชามยาไปหลอกให้ม่อเอ้าดื่มลงไป?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เรื่องนี้สมควรพลิกแพลงตามสถานการณ์ ข้าพเจ้าจะพกนำยาพิษเม็ดนี้ติดตัวไว้ วิกาลดึกมากแล้ว พวกเราพยายามนอนหลับให้เต็มตา จะได้มีสมาธิรับมือกับแผนอุบายอื่นของม่อเอ้า โดยเฉพาะพี่รองกับจวิ้นน้อย ยิ่งต้องเพิ่มความตื่นตัวตลอดเวลา”

ทุกผู้คนเห็นพ้องด้วย แยกย้ายกลับห้องไปพักผ่อน

เซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่ตึกหลัง อดคิดถึงเหล่าภรรยามิได้ ขณะที่จิตใจเลื่อนลอย พลันได้ยินสุ้มเสียงเจื้อยแจ้วเสียงหนึ่งกระทบโสตว่า “นายท่านกลับมาแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามอง เห็นโจวเว่ยนอนรอเขาอยู่มุมเสื่อ ดูท่าเพิ่งถูกเขาปลุกตื่นขึ้นมา ต้องฉุกคิดว่าผิดท่า

นับตั้งแต่กงจู้สามและพวกลาโลกไป เขามีชีวิตอยู่ในห้วงฝันร้ายเป็นแรมปี ทั้งยังตกเป็นเบี้ยล่างหลี่ปู้เหว่ยตลอดเวลา ทำให้ไม่ต้องการแบกรับภาระด้านบุรุษสตรีอีก สำหรับกับฉินชิงเป็นเช่นนี้ กับอิ๋งหยิงก็เป็นเช่นนี้ มาตรว่าเขารับปากชางผิงจวินสองพี่น้องว่าจะพยายามสร้างสัมพันธไมตรีกับอิ๋งหยิง แต่ก็ไม่กระตือรือร้นเท่าใด ทั้งสำนึกตัวว่าไม่แน่ว่าจะสู้ก่วนตงแสได้

แต่ที่สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่เขาคือโจวเว่ยที่เบื้องหน้า หากทำร้ายจิตใจนาง ก็ไม่สมควรอย่างมากแล้ว ดีที่ตอนนี้ยังมีความสัมพันธ์กับนางเพียงผิวเผิน มีหนทางแก้ไขได้ ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “ดึกมากแล้วยังไม่กลับไปนอนหรือ?”

ยาพิษออกมา

หมากตานี้ร้ายกาจจริงๆ ขณะที่ลิ้นในปากรัดพันเป็นพัลวัน บังเกิดความกระสันรัญจวน ไหนเลยคาดคิดว่าเป็นจุมพิตมรณะ เขาเองก็ชะล่าใจไป ยังเข้าใจว่าฝ่ายตรงข้ามไม่ล่วงรู้ว่าเขาสืบทราบว่าตันเม่ยเม่ยเป็นคนของหลี่ปู้เหว่ย ถูกนางเล่นละครตบตารอบหนึ่ง

หลี่ปู้เหว่ยยิ้มพลางกล่าวว่า "ราตรีหฤหรรษ์กระชั้นสั้น ท่านม่อสมควรไปยังห้องของเอี้ยนน้อย สมนาคุณหญิงงามสักครา"

จากนั้นกล่าวกับเจ้าของหอลมเมามายว่า "คราครั้งนี้ท่านแสดงออกเป็นอย่างดี เราหลี่ปู้เหว่ยต้องตอบแทนท่านแน่นอน"

พลางโอบกอดตันเม่ยเม่ยจากไป เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าไม่ได้ยินความลับอันใดอีก ดังนั้นปลีกตัวจากไป

เถิงอี้ใช้ลวดทองเหลืองขนาดเล็กที่ดัดคดงอ ตอนปลายติดแผ่นโลหะกลมชิ้นเล็กๆ ชิ้นหนึ่ง ยื่นเข้าไปในปากที่อ้ากว้างออกของเซี่ยงเส้าหลง ในที่สุดเกี่ยวเอายาเม็ดสีดำขนาดเท่าตัวแมลงวันติดออกมากับแผ่นโลหะกลม

เถาฟาง จิงจวิ้น ผูปู้ หลิวเฉา ที่มุงดูอยู่พากันระบายลมหายใจอย่างโล่งอก ปาดเหงื่อบนหน้าผากราวกับนัดแนะกันไว้ เซี่ยงเส้าหลงยกมือกุมลำคอ ซึ่งถูกขูดข่วนเป็นริ้วรอยแผล ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้

ทั้งหมดชะโงกศีรษะเข้าไปศึกษาดูยาพิษเม็ดนั้น จิงจวิ้นกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า "ไม่ทราบมีวิธีใด ยัดยาพิษเม็ดนี้กลับเข้าปากม่อเอ้าไป?"

เซี่ยงเส้าหลงส่งเสียงไอหลายครา กล่าวเสียงแหบพร่าว่า "ยาพิษนี้หากผสมกับสุราจะเกาะติดกับก้นจอก แต่ในชามยาที่ใช้ปลงพระชนม์เสี้ยวเหวินอ๋องหามีสภาพเช่นนั้นไม่"

เถาฟางกล่าวว่า "หมายความว่าขอเพียงเราได้รับเทียบยา ก็สามารถหาตัวยา ทำให้ความเหนียวของมันเกิดภาวะเจือจางลง ก็จะใช้

จัดการกับม่อเอ้าได้ไม่ยากนัก”

เถิงอี้เหลียวมองเซี่ยงเส้าหลง ทั้งสองล้วนนึกถึงถูเซียน จากนั้นพากันสั่นศีรษะ หากถูเซียนสามารถแพร่พิษต่อม่อเอ้า คงแพร่พิษสังหารเขาแต่แรกแล้ว

ผูปู้กล่าวอย่างท้อแท้ว่า “ต่อให้ค้นพบตัวยาที่ทำให้ความเหนียวของมันเจือจางลงก็ไม่มีประโยชน์ หรือจะถือชามยาไปหลอกให้ม่อเอ้าดื่มลงไป?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เรื่องนี้สมควรพลิกแพลงตามสถานการณ์ ข้าพเจ้าจะพกนำยาพิษเม็ดนี้ติดตัวไว้ วิกาลดึกมากแล้ว พวกเราพยายามนอนหลับให้เต็มตา จะได้มีสมาธิรับมือกับแผนอุบายอื่นของม่อเอ้า โดยเฉพาะพี่รองกับจวิ้นน้อย ยิ่งต้องเพิ่มความตื่นตัวตลอดเวลา”

ทุกผู้คนเห็นพ้องด้วย แยกย้ายกลับห้องไปพักผ่อน

เซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่ตึกหลัง อดคิดถึงเหล่าภรรยามิได้ ขณะที่จิตใจเลื่อนลอย พลันได้ยินสุ้มเสียงเจื้อยแจ้วเสียงหนึ่งกระทบโสตว่า “นายท่านกลับมาแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามอง เห็นโจวเว่ยนอนรอเขาอยู่มุมเสื่อ ดูท่าเพิ่งถูกเขาปลุกตื่นขึ้นมา ต้องฉุกคิดว่าผิดท่า

นับตั้งแต่กงจู้สามและพวกลาโลกไป เขามีชีวิตอยู่ในห้วงฝันร้ายเป็นแรมปี ทั้งยังตกเป็นเบี้ยล่างหลี่ปู้เหว่ยตลอดเวลา ทำให้ไม่ต้องการแบกรับภาระด้านบุรุษสตรีอีก สำหรับกับฉินชิงเป็นเช่นนี้ กับอิ๋งหยิงก็เป็นเช่นนี้ มาตรว่าเขารับปากชางผิงจวินสองพี่น้องว่าจะพยายามสร้างสัมพันธไมตรีกับอิ๋งหยิง แต่ก็ไม่กระตือรือร้นเท่าใด ทั้งสำนึกตัวว่าไม่แน่ว่าจะสู้ก่วนตงแสได้

แต่ที่สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่เขาคือโจวเว่ยที่เบื้องหน้า หากทำร้ายจิตใจนาง ก็ไม่สมควรอย่างมากแล้ว ดีที่ตอนนี้ยังมีความสัมพันธ์กับนางเพียงผิวเผิน มีหนทางแก้ไขได้ ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “ดึกมากแล้วยังไม่กลับไปนอนหรือ?”

โจวเว่ยผุดลุกขึ้นคารวะ จากนั้นถอดเสื้อผ้าชั้นนอกให้แก่เขา กล่าวว่า "นอนงีบหนึ่งแล้ว ท่านเถาจัดห้องหลังสุดท้ายแก่ข้าพเจ้า ตอนนี้ข้าพเจ้าจะอาบน้ำให้แก่ท่านดีหรือไม่?" กล่าวจบสองแก้มแดงซ่านขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ เขาไม่ได้ค้างคืนกับภรรยาหญิงรับใช้มาหลายคืน ค่ำคืนนี้ยังคลุกคลีกับสตรีในซ่องนางโลม สะกิดความต้องการขึ้น หากบอกว่าไม่คิดถึงสตรี เท่ากับเป็นการหลอกตัวเอง เพียงแต่หากครอบครองนาง ไม่ทราบเกิดปัญหาตามหลังอย่างไร

ยามนั้นพอดีบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น เซี่ยงเส้าหลงเหลียวหน้ามองเห็นผู้มาเป็นจิงจวิ้น จึงกล่าว "จวิ้นน้อยมีเรื่องใดหรือ?"

จิงจวิ้นยังเข้าใจว่าโจวเว่ยเป็นภรรยาของโจวเหลียง ดังนั้นเบิกตามองดูนางอย่างสงสัยใจ

เซี่ยงเส้าหลงสั่งให้โจวเว่ยถอยไปยังห้องด้านหลังก่อน จิงจวิ้นอดถามมิได้ว่า "นางไฉนอยู่ที่นี่?"

เซี่ยงเส้าหลงบอกฐานะที่แท้จริงระหว่างโจวเหลียงกับโจวเว่ยออกไป จิงจวิ้นรับฟังจนตาเป็นประกาย กล่าวว่า "พี่สามมีโชควาสนาเรื่องสตรีนัก โจวเว่ยผู้นี้หากประทินโฉม ความงามหาด้อยกว่าเถียนเจินเถียนฟ่งสองเจ้ม่วยไม่"

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด กล่าวว่า "หากจวิ้นน้อยสนใจในตัวนาง ก็ใช้ความพยายามให้มากไว้ เช่นนี้กลับเป็นการช่วยเหลือข้าพเจ้า"

จิงจวิ้นยินดียิ่ง เซี่ยงเส้าหลงถามถึงจุดประสงค์การมาของอีกฝ่าย จิงจวิ้นกล่าวว่า "ตอนนี้ยังห่างจากเวลาฟ้าสางอีกสองชั่วยาม ข้าพเจ้าเห็นว่านี่เป็นโอกาสที่จะฆ่าม่อเอ้า"

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า "ที่ข้างกายม่อเอ้ามีมือดีคับคั่ง หลี่ปู้เหว่ยก็ค้างคืนอยู่ที่นั่น จะลงมือได้อย่างไร?"

จิงจวิ้นกล่าวว่า "ข้าพเจ้าคุ้นกับหอลมเมามายเป็นอย่างดี ทั้งยังทราบว่าห้องของตันเม่ยเม่ยกับกุยเอี้ยนอยู่ที่ใด ขอเพียงสามารถลอบเข้าไป จะมีหนทางหย่อนยาพิษเม็ดนั้นเข้าปากม่อเอ้า จากนั้นรอดูมัน

พิษกำเริบเสียชีวิต”

เซี่ยงเส้าหลงรีบกล่าวว่า “ท่านมีแผนอันใด?”

จิงจวิ้นแบมือออก เผยเห็นวัตถุคล้ายกิ่งไม้สีดำยาวสามนิ้วท่อนหนึ่ง กล่าวว่า “นี่เป็นธูปหอมที่สกัดจากต้นไม้มอมประสาท พอจุดขึ้นมาขอเพียงผู้คนสูดดมเข้าไปเล็กน้อย จะเคลิบเคลิ้มคิดหลับใหล หากสูดดมตอนหลับสนิท ต่อให้ตบหน้าอย่างไรก็ไม่ตื่น พี่สามเข้าใจแล้วกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดแล้วบอกให้ชักชวนเถิงอี้ร่วมทางไปด้วย

ไม่นานให้หลัง สามพี่น้องอาศัยเชือกขอเกี่ยวพาตัวเหินเข้าสู่หอลมเมามาย ซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้ดอก

จิงจวิ้นกล่าวในฐานะผู้ชำนาญทางว่า “ในป่าไผ่มีหอน้อยสี่หลังพักไว้ด้วยสี่หญิงงามของหอลมเมามาย ได้แก่ ตันเม่ยเม่ย หยางอวี้ กุยเอี้ยนและไป่เหล่ย เรียกรวมกันว่าสี่บุปผาลมเมามาย หอน้อยของกุยเอี้ยนอยู่ทางซ้ายมือด้านหลัง ขอเพียงผ่านด่านป่าไผ่ จะลอบเข้าหอไปได้ หากข้าพเจ้าจำไม่ผิด ข้างหอทุกหลังปลูกต้นอบเชยหอม ใช้ซ่อนตัวได้”

เถิงอี้ขมวดคิ้วกล่าวว่า “หลี่ปู้เหว่ยเมื่ออยู่ภายใน ย่อมต้องรักษาการณ์อย่างเข้มงวด ต้นไผ่ยิ่งเป็นต้นไม้ยากปีนป่าย หากจัดคนเฝ้าอยู่ปากทางเข้า พวกเราจะเข้าไปได้อย่างไร?”

เสียงฝีเท้าพลันดัง นักบู๊สองคนถือโคมกระดาษเดินฝ่ามา ได้ยินหนึ่งในสองกล่าวว่า “แม่นางทั้งสี่นี้ช่างร้อนสวาทจริงๆ แม้แต่ท่านก่วนของพวกเรายังหวั่นไหวใจ ค้างที่หอน้อยของหยางอวี้นั้น”

นักบู๊อีกคนหนึ่งกล่าวว่า “ฟังว่ายังมีไป่เหล่ยอีกนางหนึ่ง ไม่ทราบคืนนี้นางรับแขกหรือไม่?”

นักบู๊คนแรกทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านมีปัญญาจ่ายค่าค้างคืนหรือ? อย่าว่าแต่ต่อให้มีเงิน นางไม่แน่ว่าจะแยแสเหลือบแลท่าน”

รอจนทั้งสองจากไปไกล เซี่ยงเส้าหลงพลันฉุกใจคิดกล่าวว่า “ไป่เหล่ยสมควรปรนนิบัติหานฉ่วง ไม่แน่ว่าจะมีโอกาส” ไม่ทันขาดคำที่ตึกหน้าบังเกิดเสียงคนดังมา หนึ่งในจำนวนนั้นยังมีคล้ายเป็นหานฉ่วง

ยังมีเสียงหัวร่อของสตรี ไม่ต้องบอกก็ทราบว่าเป็นไป่เหล่ยแล้ว

จริงดังคาดหมาย เห็นผู้คนกลุ่มหนึ่งเหยียบย่างสู่ทางน้อย คนนำทางเป็นหญิงรับใช้สองนางถือโคมกระดาษ ถัดมาเป็นองครักษ์ของหานฉ่วงสี่นาย จากนั้นเป็นหานฉ่วงซึ่งโอบกอดไป่เหล่ยอยู่ สุดท้ายเป็นทหารคนสนิทอีกแปดนาย

เซี่ยงเส้าหลงพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า “ไป่เหล่ยหารู้จักพี่รองไม่ พี่รองลองสวมรอยเป็นคนของไท่จื่อตันออกไปหาเขา หานฉ่วงเพิ่งดื่มสุรากับไท่จื่อตัน”

ยามนั้นหานฉ่วงและพวกเพิ่งเดินผ่านที่ซ่อนของเซี่ยงเส้าหลงบ่ายโฉมสู่ป่าไผ่

เถิงอี้รีบปลดกระบี่ออก พุ่งตัวออกไปร้องเบาๆ ว่า “ท่านพระยาหานโปรดชะงักเท้า ไท่จื่อตันใช้ผู้น้อยมาส่งข่าว”

ขบวนของหานฉ่วงหยุดชะงักลง เหล่าองครักษ์ล้วนทำท่าตระเตรียมพร้อม หานฉ่วงก็คลายมือจากการโอบกอด ถามว่า “ไท่จื่อตันมีเรื่องใด?”

เถิงอี้ทราบว่าคนของหานฉ่วงต้องไม่ปล่อยให้เขาเข้าใกล้ ดังนั้นหยุดยืนแต่ไกล น้อมกายคารวะกล่าวว่า “ผู้น้อยหลงสั้ง ท่านพระยาหานลืมเลือนผู้น้อยแล้วหรือ?”

หานฉ่วงงงงันวูบ ค่อยจดจำออกว่า “หลงสั้ง” ผู้นี้เคยติดตามเซี่ยงเส้าหลงในคราบผู้งมงายอาชาไปยังนครหานตาน จึงหัวร่อฮาฮาบอกว่าจำได้แล้ว จากนั้นบอกให้ไป่เหล่ยกลับเข้าห้องไปก่อน ไป่เหล่ยไม่ระแวงสงสัยออดอ้อนหานฉ่วงอย่าปล่อยให้นางรอนาน จากนั้นติดตามหญิงรับใช้ทั้งสองไปก่อน

ภายใต้ความช่วยเหลือของหานฉ่วง เซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้ และจิงจวิ้นผลัดเปลี่ยนเป็นสวมใส่เสื้อผ้าขององครักษ์หานฉ่วง ผ่านด่านรักษาการณ์ที่ป่าไผ่ได้โดยไร้เรื่องราว

ทั้งหมดมาถึงที่อยู่ของไป่เหล่ย ซึ่งอยู่ติดกับหอน้อยของกุยเอี้ยน เพียงกั้นด้วยต้นอบเชยหอมต้นหนึ่ง หานฉ่วงปรายตาบอกใบ้ต่อเซี่ยงเส้าหลงและพวกทั้งสามแวบหนึ่ง จากนั้นขึ้นหอไป

หญิงรับใช้ประจำตัวของไป่เหล่ยทั้งสี่นาง แบ่งคนสองนางมาต้อนรับพวกเขา เซี่ยงเส้าหลงกริ่งเกรงถูกเหล่าหญิงรับใช้ของไป่เหล่ยจดจำออก จึงนัดแนะกับคนของหานฉ่วงอยู่ก่อน องครักษ์ของหานฉ่วงสองคนจึงฉุดลากหญิงรับใช้สองนางเข้าห้อง ไม่นานก็บังเกิดเสียงครวญครางดังลอดออกมา

องครักษ์ที่หลงเหลือของหานฉ่วงทำหน้าที่ดูต้นทางให้ เซี่ยงเส้าหลงและพวกทั้งสามทยอยปีนขึ้นต้นอบเชยหอม พลิกตัวขึ้นไปบนหลังคาหอของกุยเอี้ยน

ภายในห้องบังเกิดเสียงกรนดังมา จิงจวิ้นพุ่งทะลวงหน้าต่างหอเข้าห้องไปก่อน เพียงชั่วขณะเสียงกรนของม่อเอ้าก็กลายเป็นเสียงลมหายใจอย่างหนักหน่วง

เซี่ยงเส้าหลงบอกใบ้ให้เถิงอี้อยู่บนหลังคาห้อง ตัวเองพลิกตัวผ่านหน้าต่างหอเข้าไป จิงจวิ้นย่อตัวอยู่ข้างเตียง ยกมือทำท่าเป็นเครื่องหมายว่าทุกอย่างสะดวกราบรื่น เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง พุ่งตัวถึงข้างเตียงซึ่งม่อเอ้ากับกุยเอี้ยนนอนเคียงคู่กัน

ธูปหอมมอมประสาทถูกจุดขึ้นแล้ว ม่อเอ้ากับกุยเอี้ยนล้วนหลับเป็นตาย จิงจวิ้นยื่นมือง้างปากม่อเอ้าขึ้น เซี่ยงเส้าหลงรีบล้วงยาพิษเม็ดนั้นออกมา ใช้ลวดทองเหลืองส่งผ่านเข้าปากถึงลำคอของอีกฝ่าย รอจนแน่ใจว่ายาพิษเกาะติดกับลำคอด้านในของม่อเอ้า ขณะจะถอนตัวจากไป พลันบังเกิดเสียงฝีเท้าดังถึงหน้าประตูห้อง

เซี่ยงเส้าหลงกับจิงจวิ้นใจหายวาบ พากันก้าวข้ามบุรุษสตรีบนเตียงทั้งสอง ซ่อนตัวอยู่มุมห้องอันมืดมิด ซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของเตียง

เสียงเคาะประตูดังขึ้น สุ้มเสียงหนึ่งดังว่า “ท่านม่อ ท่านเสนาบดีหลี่เรียกหา”

ม่อเอ้ากับกุยเอี้ยนย่อมไม่มีปฏิกิริยาใด เซี่ยงเส้าหลงยามร้อนรุ่มบังเกิดไหวพริบ ยื่นมือหยิกใส่ส้นเท้าม่อเอ้าทีหนึ่ง

ดีที่ธูปหอมมอมประสาทของจิงจวิ้นเพียงทำให้ม่อเอ้าสิ้นสติไปครู่หนึ่ง พอถูกหยิกได้รับความเจ็บปวด ก็ฟื้นตื่นมา ได้ยินเสียงคนเรียกหาจึงถามว่า “เรื่องอันใด?”

คนที่หน้าประตูกล่าวว่า “ท่านเสนาบดีหลี่เพิ่งได้รับรายงานด่วนตอนนี้รอท่านอยู่ที่ชั้นล่างของหอ อ้อ ท่านเสนาบดีหลี่กับท่านก่วนมาแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกับจิงจวิ้นลอบร้องผิดท่า จนใจที่ม่อเอ้าลุกขึ้นนั่งแล้วคิดหลบหนีไปก็ทำไม่ได้ ดีที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงหลี่ปู้เหว่ยดังว่า “พวกเรารอท่านที่ห้องรับแขก”

ม่อเอ้ายกมือผลักกุยเอี้ยน พบว่านางไม่มีปฏิกิริยาใด จึงบีบเค้นอกอูมขาวผ่องของนางคราหนึ่ง ค่อยลุกขึ้นสวมใส่เสื้อผ้า เดินลากฝีเท้าผลักประตูห้องออกไป

เซี่ยงเส้าหลงกับจิงจวิ้นกลับกลายเป็นยินดี พุ่งตัวถึงข้างประตู ทาบใบหูสดับฟัง ได้ยินหลี่ปู้เหว่ยกล่าวว่า “เพิ่งได้รับรายงานว่า ปีศาจอายุสั้นเซี่ยงเส้าหลงไปหาฉีเซียน หารือเป็นเวลานานค่อยกลับตึกตระกูลอู ท่านม่อเห็นว่าพวกมันใช่กำหนดแผนอุบายใดหรือไม่?”

ม่อเอ้ายังตกอยู่ใต้ฤทธิ์ของธูปหอมมอมประสาท สมองไม่ปราดเปรียวเช่นยามปรกติ ดังนั้นครวญครางว่า “ไม่ทราบเป็นเพราะดื่มสุรามากไปหรือไม่ เรารู้สึกปวดศีรษะอยู่บ้าง”

ก่วนตงแสกล่าวว่า “พี่ม่อดื่มน้ำชาช่วยให้สร่างเมาก่อน จากนั้นคงไม่มีใดแล้ว”

ต่อจากนั้นเป็นเสียงรินน้ำชา ฟังจากสุ้มเสียงแสดงว่าที่เบื้องนอกมีแต่หลี่ปู้เหว่ย ม่อเอ้าและก่วนตงแสสามคน

ชั่วครู่ให้หลังหลี่ปู้เหว่ยจึงกล่าว “ท่านม่อแน่ใจว่าเดียรัจฉานน้อยแซ่เซี่ยงจะจบชีวิตเพราะพิษกำเริบในงานล่าสัตว์วันสุดท้ายหรือ?”

ม่อเอ้าระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านเสนาบดีหลี่โปรด

วางใจ เราทำการทดลองกับบุคคลสิบกว่าคนแล้ว รับรองว่าด้านเวลาไม่ผิดพลาด”

ก่วนตงแสหัวร่อพลางกล่าวว่า “เมื่อปราศจากเซี่ยงเส้าหลง พวกมันย่อมต้องเสียขบวนรวนเร เมื่อถึงเวลาพวกเราคุ้มครองรัชทายาทกับไทเฮาข้ามแม่น้ำไปก่อน พอถึงรอบของลู่กงกับฉีเซียน ก็ทำลายสะพานไม้ลอบสังหารพวกมันในน้ำ เช่นนี้ยังมีผู้ใดนึกระแวงสงสัยพวกเรา?”

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวว่า “กลัวแต่ว่าฉีเซียนกับเซี่ยงเส้าหลงจะชิงเคลื่อนไหว ลงมือในสองวันแรก พวกเราก็จะเสียเปรียบแล้ว”

ม่อเอ้ากล่าวว่า “โปรดวางใจ ก่อนที่จะหยั่งรู้ท่าทีของเกาหลิงจวิน พวกมันไหนเลยกล้าลงมือ ไม่เช่นนั้นรังแต่ปล่อยให้เกาหลิงจวินชุบมือเปิบไป”

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวว่า “ตอนนี้ผู้ที่สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่เราคือรัชทายาท เขาคล้ายไม่ทราบว่าตัวเองเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขเรา ล้วนเป็นจูจีไม่ดี กลับไม่ยอมรับข้อเสนอที่ให้แต่งตั้งเราเป็นผู้สำเร็จราชการ เล่าไอ่ก็ใช้การไม่ได้ ยังเกลี้ยกล่อมนางไม่สำเร็จ”

ม่อเอ้ากล่าวว่า “เรานึกได้แผนอุบายหนึ่ง ทั้งสร้างความปลาบปลื้มพระทัยแก่ไทเฮา แต่งตั้งท่านเสนาบดีหลี่เป็นผู้สำเร็จราชการ ทั้งสามารถตบตาผู้คน”

หลี่ปู้เหว่ยรีบถามไถ่รายละเอียด ม่อเอ้าจึงกล่าว “ขอเพียงทำให้ไทเฮาทราบว่า ท่านเสนาบดีหลี่กับเซี่ยงเส้าหลงปรับความเข้าใจกัน ก็จะคลายความกังวลพระทัยของพระนาง เมื่อแก้เงื่อนปมในพระทัยไปได้ พระนางจะทรงปฏิบัติตามข้อเสนอของท่านเสนาบดีหลี่เอง”

ก่วนตงแสกล่าวอย่างไม่ใคร่พอใจว่า “พี่ม่อคงไม่เสนอให้เหนียงหยงแสรังรับปากแต่งงานกับเซี่ยงเส้าหลงอีกกระมัง?”

ม่อเอ้าหัวร่อออกมา กล่าวว่า “พี่ก่วนไยต้องหึงหวงคนที่มีชีวิตอีกเพียงสามวันด้วย?” จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “วันพรุ่งนี้ท่านเสนาบดีหลี่กราบทูลขอให้ไทเฮาประกาศเรื่องการแต่งงานของ

คุณหนูสามกับเซี่ยงเส้าหลง พร้อมกับแต่งตั้งท่านเสนาบดีหลี่เป็นผู้สำเร็จราชการ เท่ากับแสดงต่อไทเฮาว่าท่านเสนาบดีหลี่ยินยอมยกธิดาคนโปรดให้เป็นเครื่องประกันความปลอดภัยของเซี่ยงเส้าหลง เพื่อเซี่ยงเส้าหลง คาดว่าไทเฮาต้องยอมอ่อนข้อ โดยแต่งตั้งท่านเสนาบดีหลี่เป็นผู้สำเร็จราชการแน่นอน นี่ยังต้องเร่งรัดให้เล่าไอ่ใช้ความพยายามมากกว่านี้”

เซี่ยงเส้าหลงที่แอบฟังอยู่ ยังไม่เข้าใจว่าผู้สำเร็จราชการกับมหาเสนาบดีมีข้อแตกต่างอันใด แต่คาดว่าคงเป็นการลิดรอนพระอำนาจของเสี่ยวผานแล้ว

ก่วนตงแสไม่คัดค้านอีก หลี่ปู้เหว่ยต้องกล่าวด้วยความยินดีว่า “แผนอันประเสริฐ ตงแสท่านรับหน้าที่ไปเจรจากับเหนียงหยงเถอะ เด็กหญิงนี้เชื่อฟังวาจาท่าน ครั้งก่อนท่านเสี้ยมสอนนางอาละวาดต่อหน้าเซี่ยงเส้าหลง นางแสดงได้แนบเนียนยิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า คำประกาศคัดค้านการแต่งงานของหลี่เหนียงหยง กลับเป็นแผนการที่กำหนดขึ้นล่วงหน้า สร้างความเคียดแค้นยิ่งนัก ที่แท้หลี่เหนียงหยงเป็นสตรีเช่นนี้ เขาไม่ต้องนึกเวทนาสงสารนางอีกต่อไป

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวอีกว่า “เรื่องราวตกลงตามนี้ ฟ้าใกล้สว่างแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกับจิงจวิ้นไม่กล้าแอบฟังต่อไป รีบถอนตัวออกจากหอน้อย คิดไม่ถึงภูตผีดลบันดาล ชักนำให้มารับทราบข่าวสารสำคัญเช่นนี้ สถานการณ์ย่อมผิดแผกแตกต่างไปจากเดิมแล้ว

ร่วมงานล่าสัตว์

ฟ้าไม่ทันรุ่งสาง หานฉ่วงพาร่างที่เหนื่อยล้า คุ้มกันเซี่ยงเส้าหลงและพวกทั้งสามออกจากหอลมเมามาย เมื่อเหยียบย่างสู่ท้องถนน ผู้คนทั้งสองขบวนค่อยแยกทางกัน

พอกลับถึงตึกตระกูลอู ท้องฟ้ารุ่งสางรำไรแล้ว เซี่ยงเส้าหลงและพวกทั้งสามไม่กล้าชักช้า รีบผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า เถิงอี้กับจิงจวิ้นกลับตึกบัญชาการทหารม้า เพื่อเตรียมความพร้อมในงานล่าสัตว์ของราชสำนัก ส่วนเซี่ยงเส้าหลงเดินทางสู่วังหลวง

ระหว่างทางพบกับขบวนรถของฉีเซียน เซี่ยงเส้าหลงถูกฉีเซียนเชื้อเชิญขึ้นรถ พบว่าลู่กงอยู่ในรถ ทั้งสองย่อมกำลังหารือแผนรับมือหลี่ปู้เหว่ยกัน

เซี่ยงเส้าหลงลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง ถ่ายทอดบอกผลการหารือลับของหลี่ปู้เหว่ยและพวกทั้งสามในหอลมเมามายเมื่อคืนให้ทราบ ฉีเซียนเห็นว่าตำแหน่งผู้สำเร็จราชการมีอำนาจยิ่งใหญ่ หากไม่ได้รับความเห็นชอบจากหลี่ปู้เหว่ย รัชทายาทก็ไม่อาจสั่งการได้ แต่เซี่ยงเส้าหลงรื้อฟื้นถึงตำแหน่ง *"พระบิดารอง"* เมื่อถึงเวลาเขาจะเสนอตำแหน่งนี้ให้แก่หลี่ปู้เหว่ยแทน

ตอนนี้เขาภาวนาให้สามวันนี้ผ่านไปโดยเร็ว เมื่อม่อเอ้าจบสิ้นชีวิตคงสร้างความปั่นป่วนแก่หลี่ปู้เหว่ย รอจนเล่าไอ่รับตำแหน่งขุนนางเน่ยสื่อ

จะให้คนผู้นี้ต่อกรกับหลี่ปู้เหว่ยอีกทางหนึ่ง

ในที่สุดขบวนรถมาถึงวังหลวง เห็นบนลานสวนสนามปรากฏธงทิวพัดพลิ้ว ชุมนุมผู้คนและม้าอย่างคับคั่ง ผู้ที่มีสิทธิ์เข้าร่วมงานล่าสัตว์ของราชสำนัก หากมิใช่เชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ ก็เป็นขุนนางบุ๋นแม่ทัพบู๊ หรือตัวแทนที่ได้รับเลือกจากดินแดนต่างๆ ทุกผู้คนอยู่ในชุดล่าสัตว์ที่ทำจากเครื่องหนัง ขี่ม้าอยู่ใต้ร่มธงของตัวเอง ประกอบด้วยบุรุษฉกรรจ์สตรีเฉิดฉัน มีจำนวนห้าพันคนเศษ ทหารองครักษ์นับหมื่นยืนเรียงรายอยู่สองฟากข้าง เตรียมคุ้มกันรัชทายาทสู่สถานล่าสัตว์

ชางผิงจวิน ชางเหวินจวิน และก่วนตงแส ล้วนวุ่นวายจนหัวหมุนทำหน้าที่รักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยในบริเวณ เซี่ยงเส้าหลงลงจากรถม้า ขับขี่ม้าลมกรดนำสิบแปดองครักษ์เหล็กเข้ามาสมทบด้วยจิตใจที่ปลอดโปร่ง

เห็นท่ามกลางธงทิวทั้งหลาย มีธงใหญ่ผืนหนึ่งปักอักษรคำ *“ฉี”* ทำให้เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงเถียนตานขึ้นมา หากหลี่ปู้เหว่ยแจ้งต่อเถียนตานว่า จัดการกับเขาแล้ว เถียนตานมิเพียงลิงโลดยินดี ทั้งยังคลายการป้องกันเปิดโอกาสให้เขาฉกฉวยได้

ฉีเซียน หลี่ปู้เหว่ย ลู่กง เหล่าขุนนางชั้นผู้ใหญ่รวมตัวอยู่สองฟากข้างของแท่นตรวจพล รวมทั้งเถียนตาน ไท่จื่อตันและพวกที่เป็นอาคันตุกะผู้มีเกียรติ แต่ไม่พบเห็นหานฉ่วง คาดว่าคงเดินทางกลับไปแล้ว

ที่สะดุดตาผู้คนคือกองทหารหญิงของอิ๋งหยิง มีจำนวนหลายร้อยนาง สวมชุดนักบู๊หญิงปะปนอยู่ท่ามกลางบุรุษฉกรรจ์ จึงโดดเด่นเป็นพิเศษ

แต่ผู้ที่ดึงดูดความสนใจผู้คนมิใช่พวกนาง หากแต่เป็นฉินชิงและเหล่าภรรยาหญิงรับใช้ พวกนางไม่มีธงทิวของตัวเอง หากแต่ยืนอยู่ด้านข้าง ท่ามกลางการอารักขาของนักบู๊ตระกูลอูหลายสิบนาย ทำให้ผู้คนทั้งใกล้ไกลเหลียวหน้ามามองดู ความงามสง่าของจี้เอียนหยานกับฉินชิงไม่ต้องพูดถึง ส่วนอูถิงฟางกับจ้าวจื้อก็เป็นหญิงงามที่ยากพบพาน แม้แต่เถียนเจินกับเถียนฟ่งสองเจ้ม่วยฝาแฝด ก็ตกเป็นเป้าสายตาผู้คน

เซี่ยงเส้าหลงกระตุ้นม้าเข้ามา ถามอย่างยิ้มแย้มว่า “พวกท่านนับเป็นกองกำลังอันใด?”

จี้เอียนหยานและพวกหัวร่อเสียงสดใส ฉินชิงกลับกล่าวเสียงราบเรียบว่า “ไทเฮามีพระเสาวนีย์ให้พวกเราล่าสัตว์เป็นเพื่อนสามวัน ท่านเซี่ยงเห็นสมควรเรียกว่ากองกำลังอะไร?”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางมีสีหน้ากระด้างเย็นชา คาดว่าขุ่นเคืองที่เขากลั่นแกล้งก่อกวนหากำไรจากนาง ยามนั้นลอบทอดถอนใจไม่ตอบคำ มาถึงระหว่างกลางของอูถิงฟางกับจ้าวจื้อ ถามว่า “ลูกเป่าเอ๋อเล่า?”

อูถิงฟางหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า “ความจริงคิดอุ้มไปล่าสัตว์ด้วย แต่กลัวว่าจะถูกความเย็นแทรกซึม ได้แต่ทิ้งอยู่ที่ตึกของพี่ฉินชิงให้แม่นมคอยดูแล”

จ้าวจื้อกล่าวว่า “เส้าหลง ข้าพเจ้าหาแม่นมใหม่ให้สักสองนาง ดีหรือไม่?”

เถียนเจินกับเถียนฟ่งสองเจ้ม่วยที่ด้านหลังล้วนหน้าแดงซ่าน เซี่ยงเส้าหลงชมดูจนหัวใจร้อนผ่าว อูถิงฟางบนหลังม้าชะโงกศีรษะเข้ามากล่าวว่า “เส้าหลง คืนนี้ไปที่กระโจมพวกเราได้หรือไม่? ผู้อื่นคิดถึงท่านนัก”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนวาบหวิวใจ ผงกศีรษะรับคำ ยามนั้นเสียงเภรีพลันดัง เสี่ยวผานกับจีไทเฮาเสด็จมาถึง ท่ามกลางการอารักขาของเหล่าทหารองครักษ์อย่างแน่นหนา

เสี่ยวผานกับจีไทเฮาก้าวขึ้นสู่แท่นตรวจพล คนทั้งหมดแสดงความเคารพโดยพร้อมเพรียง ร้องขานคำ “ท่านอ๋องอายุหมื่นปี” งานล่าสัตว์ซึ่งทางราชสำนักจัดขึ้น และทั้งหมดล้วนเฝ้ารอคอยเริ่มขึ้นแล้ว

ขบวนล่าสัตว์ทอดยาวถึงสิบกว่าลี้ โอ่อ่าตระการยิ่งนัก ตามรายทางล้วนจัดทหารม้าเฝ้ารักษาอยู่ที่สูงบริเวณข้างทาง รักษาการณ์อย่างแข็งขัน

เพื่อแสดงออกถึงราชประเพณีเทิดทูนวิชาการต่อสู้ เสี่ยวผานกับ

จีไทเฮาต่างทรงม้า มุ่งสู่สถานล่าสัตว์ ท่ามกลางทหารองครักษ์ห้อมหน้าล้อมหลัง โดยมีหลี่ปู้เหว่ย ฉีเซียน ลู่กง หวังอ่วน ไช่เจ๋อ และพวกตามเสด็จอยู่ทางซ้ายขวา

เซี่ยงเส้าหลงควบม้าร่วมทางกับอูถิงฟางและพวกระยะทางหนึ่ง หลี่ซือจงใจชะลอความเร็วของม้ามาสนทนากับเขา ทั้งสองบังคับม้ามาข้างทาง หลี่ซือกล่าวเบาๆ ว่า “ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าพบหน้าพระอาจารย์ฉิน รู้สึกว่านางน่าประทับใจกว่ายอดหญิงจี้ แต่พอได้เห็นยอดหญิงจี้ ก็รู้สึกว่าพระอาจารย์ฉินสู้นางไม่ได้ ตอนนี้นับว่าได้เห็นพวกนางพร้อมหน้าค่อยทราบว่า เฉกเช่นกล้วยไม้เบญจมาศ ต่างมีความงามคนละแบบ”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “วันนี้ท่านหลี่อารมณ์ดีนัก”

หลี่ซือสั่นศีรษะกล่าวว่า “เพียงเป็นการหาความสุขจากความทุกข์ต่างหาก งานล่าสัตว์สามวันนี้แฝงภยันตราย ผู้น้องมีอารมณ์ดีได้อย่างไร?”

พลางสำรวจมองเซี่ยงเส้าหลงเที่ยวหนึ่ง กล่าวสืบต่อ “เมื่อคืนพี่เซี่ยงคงนอนไม่เต็มตา สองตาแดงก่ำด้วยสายเลือด สุ้มเสียงก็แหบแห้งเป็นที่ห่วงใยของผู้คนนัก”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้นอนตลอดทั้งคืน ลำคอก็ถูกสิ่งของบาดลึกจนสุ้มเสียงแหบแห้ง แต่หากไม่ทำเช่นนี้ เกรงว่าไม่อาจรักษาชีวิตไว้”

จากนั้นบอกเล่าเหตุการณ์ที่หอลมเมามายเมื่อคืนให้ทราบโดยคร่าวๆ หลี่ซือรับฟังจนอ้าปากค้าง กล่าวว่า “รอสักครู่ข้าพเจ้าจะกราบทูลเรื่องนี้ต่อรัชทายาท โอ ข้าพเจ้ายิ่งมายิ่งนับถือเลื่อมใสพี่เซี่ยงแล้ว” จากนั้นกล่าวอีกว่า “มิน่าเล่า เมื่อครู่หลี่ปู้เหว่ยมากราบทูลไทเฮากับรัชทายาทว่า จะยกธิดาคนเล็กให้แก่พี่เซี่ยง ไทเฮาทรงโสมนัสยินดี รัชทายาทกับข้าพเจ้าล้วนขบคิดไม่เข้าใจ ที่แท้มีเบื้องหลังเช่นนี้เอง พี่เซี่ยงคงไม่ปฏิเสธกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงตั้งใจแต่แรกว่าจะหักเล่ห์ชิงเหลี่ยมกับหลี่ปู้เหว่ย จึงกล่าว “ท่านคาดว่าข้าพเจ้าจะปฏิเสธหรือ?”

ทั้งสองหัวร่อออกมา หลี่ซือกล่าวอีกว่า "รัฐฉินมีกฎว่า จะประกาศแต่งตั้งบุคคลตลอดจนนโยบายต่างๆ ในงานล่าสัตว์ แผนที่ท่านเซี่ยงเสนอให้รัชทายาทแต่งตั้งหลี่ปู้เหว่ยเป็นบิดารองวิเศษแท้ ทั้งสามารถปิดปากมัน และสะกิดให้ผู้คนระแวงสงสัยมันกว่าเดิม"

หลังการหารือ ทั้งสองแยกจากกัน เซี่ยงเส้าหลงขณะจะรุดไปสมทบกับเหล่าภรรยา เห็นฉินชิงกับจี้เอียนหยานและพวกร่วมทางกับจีไทเฮาสนทนาปราศรัยอย่างสนุกสนาน เขากลัวพบกับจีไทเฮา ได้แต่ทอดระยะห่างมา

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งเรียกคำ *"ท่านเซี่ยง"* เซี่ยงเส้าหลงเหลียวหน้าไป เห็นเล่าไอ่ผละจากขบวนขุนนางฝ่ายใน มาถึงข้างกายเขาคารวะทักทายอย่างนอบน้อม เซี่ยงเส้าหลงคารวะตอบ ปากกล่าวว่า "ท่านเล่ากระตือรือร้นแจ่มใส คงก้าวหน้าในการรับราชการแล้ว"

เล่าไอ่ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า "ล้วนพึ่งพาท่านเซี่ยงสนับสนุน รัชทายาทก็รับสั่งว่าเป็นท่านเซี่ยงแนะนำผู้น้อยต่อพระองค์" จากนั้นกล่าวอย่างลิงโลดว่า "สองวันนี้รัชทายาทจะประกาศแต่งตั้งผู้น้อยเป็นขุนนางเน่ยสื่อ หลังจากนี้คงมีโอกาสร่วมงานกับท่านเซี่ยง"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าเล่าไอ่บังเกิดความสำนึกขอบคุณจากใจจริง สำหรับกับเล่าไอ่ เพียงต้องการอำนาจและสมบัติ ไม่ว่าปรนนิบัติรับใช้ผู้ใดก็ตาม อาศัยบุคคลแล้งน้ำใจเช่นเขา ไหนเลยคำนึงถึงไมตรีเก่าก่อนของหลี่ปู้เหว่ย ยามนั้นกล่าวเบาๆ ว่า "ท่านเสนาบดีหลี่ทราบเรื่องนี้หรือไม่?"

เล่าไอ่กล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า "เขาเพิ่งทราบเมื่อวาน กลับร่ำร้องอาละวาดต่อหน้าไทเฮา สุดท้ายถูกไทเฮายันกลับไป"

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งกล่าวอย่างงุนงงว่า "พี่เล่าได้เลื่อนตำแหน่ง เขาสมควรยินดีจึงถูกต้อง ไฉนกลับคัดค้าน?"

เล่าไอ่กล่าวว่า "เขาไม่ถึงกับคัดค้านผู้น้อยเป็นขุนนางเน่ยสื่อ เพียงบอกว่าผู้น้อยกระทำความผิด ถูกส่งตัวเข้าวัง ตอนนี้ได้เลื่อนตำแหน่ง

หลายขั้น ย่อมต้องถูกครหานินทา กล่าวถึงที่สุด ยังมิใช่ต้องการให้ผู้น้อยเป็นข้าทาสไปชั่วชีวิต”

เซี่ยงเส้าหลงลอบยินดี ทราบว่าความขัดแย้งระหว่างเล่าไอ่กับหลี่ปู้เหว่ยเริ่มเด่นชัดขึ้นแล้ว จึงกล่าว “หลี่ปู้เหว่ยเป็นเช่นนี้เอง ท่านยิ่งรับตำแหน่งสูง ไทเฮากับรัชทายาทยิ่งให้ความสำคัญท่าน เขายิ่งอิจฉาท่าน แต่พี่เล่าวางใจ ตราบใดที่เขากำจัดเราเซี่ยงเส้าหลงไม่ได้ คงไม่มีเวลาไปจัดการท่าน”

เล่าไอ่สะท้านขึ้นคราหนึ่ง ดวงตาทอแววครุ่นคิดขึ้น ยามนั้นเถียนเจินเหลือบแลเห็นเขา จงใจล้าหลังรอคอยเขา เซี่ยงเส้าหลงจึงตบไหล่เล่าไอ่ เร่งม้าไปสมทบกับนาง เล่าไอ่ที่เป็นเมล็ดพันธุ์ซึ่งโปรยหว่านไว้เพื่อจัดการกับหลี่ปู้เหว่ย เริ่มแตกหน่ออ่อนแล้ว

ขบวนล่าสัตว์เข้าพักยังกระโจม ซึ่งอยู่ทางชายฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจิ้งสุ่ย เซี่ยงเส้าหลงกับจี้เอียนหยาน อูถิงฟาง จ้าวจื้อ เถียนเจิน เถียนฟ่งอยู่บนยอดเนินซึ่งเป็นที่ตั้งของค่ายหลวง สามารถเห็นสภาพทั้งใกล้ไกลได้

คราครั้งนี้แม้มิใช่การรบทัพจับศึก แต่ลักษณะการเคลื่อนทัพตั้งค่ายล้วนกระทำตามระเบียบของกองทัพ ในบรรดารัฐต่างๆ ถือรัฐฉินให้ความสำคัญกับการทหารที่สุด บุรุษสตรีล้วนร่ำเรียนวิชาบู๊ ส่วนใหญ่มีความรู้เรื่องการเดินทัพจัดขบวน เนื่องด้วยที่นี้ภูมิประเทศราบเรียบกินบริเวณกว้างขวาง ไม่มีชัยภูมิใดให้ยึดเหนี่ยว จัดตั้งค่ายเป็นรูปสี่เหลี่ยม

ค่ายไม้ซึ่งเป็นที่ประทับของเสี่ยวผานเป็นกองกลาง เท่ากับเป็นศูนย์บัญชาการ ภายในค่ายมีกระโจมเกือบยี่สิบหลัง เสี่ยวผานกับจีไทเฮาประทับในกระโจมกลาง ที่หลงเหลือเป็นที่พักของเชื้อพระวงศ์ ขุนนางฝ่ายใน และบุคคลพิเศษเช่นฉินชิง สองฟากข้างของค่ายไม้ ก่อกระโจมขนานนามว่าอวี้โหวซ้ายขวา เป็นที่อยู่ของชางผิงจวินกับชางเหวินจวินและเหล่าทหารองครักษ์ขึ้นตรงต่อเสี่ยวผาน รับผิดชอบความปลอดภัย

ของกองกลาง

ส่วนบุคคลอื่นแยกย้ายอยู่ทางกองกำลังตะวันออก ตก เหนือ ใต้ คล้ายหมู่ดาวห้อมล้อมเดือนล้อมกองกลางเอาไว้ ส่วนทหารม้าของเซี่ยงเส้าหลงตั้งค่ายอยู่ที่ห่างไกล คุ้มครองค่ายที่พักทั้งหมด ลักษณะคล้ายยืนยามรักษาการณ์ที่ชายแดน

นอกจากกองกลางแล้ว ค่ายกระโจมทุกหลังจัดเป็นลักษณะสิบหลังรวมเป็นหนึ่งกลุ่ม แต่ละกลุ่มเว้นช่องทางเพียงพอให้ม้าแปดตัวควบขับผ่านไป ใจกลางของแต่ละกองกำลัง ยังเว้นพื้นที่ว่างสำหรับกั้นเป็นคอกม้าและลานกว้างใช้ขี่ม้ายิงธนู ให้ผู้มาล่าสัตว์ยืดเส้นยืดสายและประลองขี่ม้ายิงธนู ซ้อมเพลงกระบี่กัน กลับคล้ายเป็นงานเทศกาลหรือการละเล่นใหญ่ คึกคักครึกครื้นยิ่ง

ยามนี้ยังห่างจากยามพลบค่ำอีกสองชั่วยาม ทุกผู้คนล้วนกระตือรือร้นคึกคัก รวมตัวหยอกเย้าเล่นกันบนลานที่ว่างทั้งหกแห่ง ลานที่ว่างซึ่งอยู่ทางเบื้องล่างของค่ายหลวง ถูกกองทหารหญิงของอิ๋งหยิงยึดครอง คุณชายหนุ่มที่หมายปองสตรีชาวฉินอันดุร้ายกลุ่มนี้ พากันรุดมาหาโอกาสใกล้ชิดกับพวกนาง พริบตานั้นเสียงคนเสียงม้าร้องก้องกังวานเหนือกระโจมที่พักซึ่งมีทั้งสิ้นสามพันกว่าหลัง สายลมโชยพัดผ่านธงทิวโบกกระพือดังพึ่บพั่บ เพิ่มพูนบรรยากาศของการเดินทัพ

จี้เอียนหยานทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้นในหลายวันนี้ทั้งหมด ยิ้มพลางกล่าวว่า “หากเกาหลิงจวินบุกจู่โจม ต้องสั่งให้เผาค่ายไม้กระโจมที่อยู่ห่างไกลจากแม่น้ำ เนื่องจากลมที่พัดในหลายวันนี้เป็นลมตะวันออกเฉียงใต้ เมื่ออัคคีลุกลามควันดำคละคลุ้ง พวกเราได้แต่ข้ามแม่น้ำไปยังชายฝั่งด้านทิศเหนือของแม่น้ำจิ้งสุ่ย”

เซี่ยงเส้าหลงและเหล่าสตรีมองดูสะพานไม้ที่ทอดข้ามแม่น้ำจิ้งสุ่ยทั้งสองสะพาน ล้วนบังเกิดความเย็นเยียบจับใจ หากแม้สะพานไม้หักชำรุดผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด ต่อให้สะพานใช้การได้ ผู้คนจำนวนมากไม่อาจข้ามไปในคราเดียว หากแต่ต้องว่ายน้ำข้ามฟากไป ในความ

ชุลมุนวุ่นวาย หลี่ปู้เหว่ยคิดลอบสังหารชนชั้นผู้นำสักหลายคน หาใช่เรื่องยากเย็นไม่

คาดว่าเหตุการณ์คงเป็นเช่นนี้ ก่วนตงแส *"ถวายการอารักขา"* เสี่ยวผานกับจีไทเฮาข้ามสะพานไป เซี่ยงเส้าหลง *"พิษกำเริบเสียชีวิต"* ภายหลังเหตุการณ์มีการ *"ปูนบำเหน็จรางวัล"* ก่วนตงแส แผนอุบายของม่อเอ้านี้ลึกซึ้งชั่วร้ายจริงๆ

ยามนี้เป็นฤดูกาลฝนวสันต์โปรยปราย คิดวางเพลิงความจริงไม่ง่ายดาย แต่เกาหลิงจวินถือเป็นโจรภายใน ค่ายกระโจมอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของค่ายเชื้อพระวงศ์ คิดลงไม้ลงมือย่อมง่ายดายยิ่ง โดยเฉพาะตอนนั้นการล่าสัตว์ดำเนินถึงช่วงสำคัญ ผู้คนส่วนใหญ่ไปล่าสัตว์กลางคืนที่ภูเขาซีโซ่วซาน การระมัดระวังผ่อนคลาย เป็นโอกาสซุ่มโจมตีอย่างดี หากชางผิงจวินกับชางเหวินจวินถูกกำจัดฆ่าทิ้ง อำนาจสั่งการทหารองครักษ์อาจถูกหลี่ปู้เหว่ยช่วงชิงไป

เซี่ยงเส้าหลงระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า "เอียนหยานร้ายกาจจริงๆ กลับมองทะลุถึงแผนการของเกาหลิงจวิน ขอเพียงจับตาดูอย่างใกล้ชิด ดูว่าคนของเกาหลิงจวินหรือหลี่ปู้เหว่ยราดน้ำมันลงบนกระโจมเมื่อใด ก็จะทราบว่าพวกมันเตรียมลงมือแล้ว"

จี้เอียนหยานได้รับคำชมเชยจากสามี ต้องแย้มยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน

เสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ชางเหวินจวินควบขับม้ามาถึง ร้องว่า "พวกเราลงไปยังลานขี่ม้ายิงธนูที่เบื้องล่างกัน"

สตรีทั้งหลายเหลียวหน้าไปตามเสียง ชางเหวินจวินถึงกับเหม่อมองจี้เอียนหยานและพวกจนตะลึงลาน กล่าวว่า "คำนับพี่สะใภ้ทั้งหลาย โอ ข้าพเจ้าอิจฉาเส้าหลงแทบตายเลย"

อูถิงฟางหัวร่อคิกออกมา ถามว่า "ชางเหวินจวินทำงานเสร็จแล้วหรือ?"

ชางเหวินจวินรีบกล่าวว่า "ไทเฮากับรัชทายาทเข้าพักเรียบร้อยแล้ว

พระอาจารย์ฉินถูกไทเฮาเรียกตัวไป ดังนั้นบอกให้ข้าพเจ้ามาแจ้งต่อพี่สะใภ้ทุกท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงอ้าปากหาวคำหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านไปสนุกสนานเถอะ ข้าพเจ้าคิดเข้ากระโจมไปหลับสักงีบหนึ่ง”

ชางเหวินจวินหัวร่อฮาฮา กระตุ้นม้าตัดผ่ากลางเซี่ยงเส้าหลงกับจี้เอียนหยาน ยื่นมือคว้าเชือกบังเหียนของม้าลมกรด ฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงไป จี้เอียนหยานและพวกพากันควบม้าติดตามหลัง

เมื่อลงมาถึงลานที่ว่าง ประจวบกับถึงรอบอิ๋งหยิงแสดงฝีมือยิงธนู นางยิงลูกธนูติดต่อกันสามดอก ล้วนยิงตรงใจกลางสีแดงของเป้าธนูซึ่งอยู่ห่างไปสามร้อยก้าว เรียกเสียงโห่ร้องชมเชยจากบุรุษสตรีที่มุงดูอยู่นับพันคน

ก่วนตงแสหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “มือธนูอันดับหนึ่งแห่งกองทหารหญิงพอแสดงฝีมือ ยังมีผู้ใดกล้าเผยความทุเรศออกมา?”

อิ๋งหยิงได้รับคำชมเชยจากเขา ต้องชม้ายชายตาไปที่เขา เหล่าบุรุษชมดูจนหึงหวงจับใจ แต่ไม่มีผู้ใดกล้าออกไป

เซี่ยงเส้าหลงก็สูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ เขาเชื่อมั่นว่าสามารถยิงลูกธนูถูกใจกลางสีแดงของเป้าธนู แต่ไม่แน่ใจว่าจะยิงถูกเป้าหมายติดต่อกันสามดอก มิน่าเล่าอิ๋งหยิงถือดีถึงเพียงนี้

เหล่าทหารหญิงเห็นเซี่ยงเส้าหลงมาถึง ล้วนแสดงท่าทีเหยียดหยาม ลู่ตันเอ๋อแหวกฝ่ากลุ่มคนออกมา ร้องว่า “อาการบาดเจ็บที่เท้าของผู้บัญชาการเซี่ยงหายดีแล้วหรือไม่? ฟังว่าท่านมีเพลงกระบี่ต้านลูกธนูเป็นเลิศ ไม่ทราบฝีมือยิงธนูเป็นอย่างไร?”

คำพูดพอกล่าว สายตาผู้คนนับพันคู่จ้องจับมาที่เซี่ยงเส้าหลงเป็นจุดเดียว

จี้เอียนหยานกลับทราบว่า วิชายิงธนูมิใช่ความถนัดของเซี่ยงเส้าหลง ทั้งยังทราบว่าชาวฉินให้ความสำคัญกับการต่อสู้ หากเซี่ยงเส้าหลงอ้างอาการบาดเจ็บไม่ออกไป จะสร้างความเสียหายแก่ภาพลักษณ์

ของเขาอย่างใหญ่หลวง นางพลันหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว เปลื้องชุดชั้นนอกออก เผยเห็นชุดรัดกุมขาวซึ่งสวมทับอยู่ภายใน สาวเท้าถึงใจกลางวง ส่งเสียงสดใสไพเราะว่า “ให้เอียนหยานทดลองดูก่อน ดีหรือไม่?”

ท่วงท่าอันเกียจคร้าน คล้ายชืดชาต่อทุกวัตถุเรื่องราวของนางพานเป็นเสน่ห์ความงามอีกแบบหนึ่ง เพียงพอต่อการกระชากวิญญาณผู้คน รูปกายที่งามรัดรึง ขับเน้นส่วนโค้งส่วนเว้าของนาง ยิ่งสะกดให้เหล่าบุรุษตาค้างไป

อิ๋งหยิงถลึงตาใส่จี้เอียนหยานคราหนึ่ง ค่อยยื่นส่งคันธนูให้อย่างไม่ยินยอม จี้เอียนหยานเห็นอีกฝ่ายแยกเท้าออก ก็ทราบกระจ่างแก่ใจว่าเป็นเรื่องราวใด พลันยื่นมือคว้าจับปลายหนึ่งของคันธนู ใช้ออกด้วยพลังแยบคาย อิ๋งหยิงไม่ทันมีโอกาสใช้กำลัง คันธนูก็ตกไปในมือยอดหญิงจี้แล้ว อิ๋งหยิงคิดไม่ถึงว่าจี้เอียนหยานดูแผนอุบายของนางออกต้องล่าถอยกลับมาข้างกายลู่ตันเอ๋ออย่างรีบร้อน

ในกลุ่มทหารม้ามีผู้คนสองคนวิ่งออกมายื่นส่งลูกธนูให้แก่จี้เอียนหยาน จี้เอียนหยานยังปลอดโปร่งเฉื่อยชา มุมปากประดับรอยยิ้มชวนลุ่มหลง ยืนหันหลังให้แก่เป้าธนูที่อยู่ห่างสามร้อยก้าว รับลูกธนูมาสามดอกคีบไว้ในซอกนิ้ว

พริบตานั้นในบริเวณเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง เห็นจี้เอียนหยานหมุนตัวไป ยิงลูกธนูทั้งสามดอกใส่เป้าธนู ประหนึ่งดาราไล่ขับจันทร์

ขณะยิงลูกธนูดอกที่หนึ่ง นางยังหันหลังให้แก่เป้าธนู เป็นการยิงลูกธนูกลับหลัง พอถึงลูกธนูดอกที่สาม ค่อยเป็นการยืนเผชิญหน้าโดยตรง เสียงฉึกเมื่อลูกธนูดอกแรกยิงใส่ใจกลางสีแดงของเป้าธนู จากนั้นลูกธนูอีกสองดอกยิงใส่ส่วนหางของลูกธนูดอกข้างหน้า นับเป็นฝีมือพิสดารปานปาฏิหาริย์ ฝีมือยิงธนูนี้สะกดข่มอิ๋งหยิงไปโดยราบคาบ รอบบริเวณบังเกิดเสียงโห่ร้องชมเชย เนิ่นนานยังไม่ขาดหาย

จี้เอียนหยานแค้นอิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อ *“ข่มเหง”* สามีนาง กระทั่งหางตายังไม่ชำเลืองมองพวกนาง ย่อกายคารวะต่อผู้คนที่ชมดูทั้งหมด

ค่อยล่าถอยกลับไป เซี่ยงเส้าหลงกลับทราบว่า ความแค้นของทั้งสองฝ่ายยิ่งมายิ่งล้ำลึก

ยามนั้นมีทหารองครักษ์รุดมารายงานว่า รัชทายาทเบิกตัวเซี่ยงเส้าหลงเข้าพบ

เจาะเลือดพิสูจน์ความสัมพันธ์

เซี่ยงเส้าหลงควบม้าผ่านซุ้มประตูของค่ายไม้ มาถึงหน้าพื้นที่ว่างของค่ายหลวง เห็นเสี่ยวผานทรงยิงธนูอยู่ โดยมีหลี่ปู้เหว่ย ฉีเซียน ลู่กง ชางผิงจวินและพวกร้องหนุนอยู่ด้านข้าง

หลี่ซือเห็นเซี่ยงเส้าหลงมาถึง รีบเคลื่อนกายมา กล่าวว่า "ถึงเวลาแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงย่อมเข้าใจว่าหลี่ซือหมายถึงเรื่อง *"เจาะเลือดพิสูจน์ความสัมพันธ์"* เห็นอีกฝ่ายมีสีหน้าเขม็งตึงเครียด ทราบว่าหลี่ซือกังวลว่าเสี่ยวผานอาจเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของหลี่ปู้เหว่ย อย่างนั้นก็ย่ำแย่แล้ว

เซี่ยงเส้าหลงเบียดเสียดถึงข้างกายลู่กงกับฉีเซียน ล้วงเข็มสำหรับเจาะเลือดออกมา พร้อมกับปรายตาบอกใบ้ ลู่กงกับฉีเซียนล้วนมีลมหายใจหนักหน่วงกว่าเดิม

ยามนั้นเสี่ยวผานทรงยิงธนูสิบกว่าดอก มีอยู่สี่ดอกยิงถูกใจกลางสีแดง ที่เหลือยิงใส่ตำแหน่งใกล้กับใจกลางสีแดง นับเป็นผลงานเหนือเกณฑ์มาตรฐานที่แล้วมา มิน่าเล่าเหล่าขุนนางล้วนส่งเสียงโห่ร้องชมเชย

หวังเปินซึ่งเป็นเพื่อนคู่หู ส่งลูกธนูอีกดอกหนึ่งต่อเสี่ยวผาน เสี่ยวผานพอดีทอดพระเนตรพบเซี่ยงเส้าหลง ดังนั้นทรงถือคันธนู สาวพระบาทมา ตรัสว่า "พระอาจารย์ ผลงานของข้าพเจ้ายังไม่เลวกระมัง?"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า เสี่ยวผานทรงเปิดโอกาสให้เขาเจาะเลือด

ดังนั้นแสดงความเคารพแล้วกล่าว “หากรัชทายาทใช้มือให้มาก ใช้สายตาน้อยลง จะมีผลงานที่ดีกว่านี้”

เสี่ยวผานตรัสด้วยความฉงนพระทัยว่า “การยิงธนูเน้นที่สายตา ใช้มือให้มากหมายความว่าอย่างไร?”

มิเพียงแต่เสี่ยวผาน บุคคลอื่นก็ไม่เข้าใจว่าเซี่ยงเส้าหลงกล่าวอันใด เซี่ยงเส้าหลงทูลเชิญเสี่ยวผานหันพระวรกายไป ฉวยโอกาสที่จัดแจงท่าทางให้แก่พระองค์ ใช้ปลายเข็มแทงใส่เส้นเลือดข้างพระศอของพระองค์เบาๆ เนื่องจากเสี่ยวผานทรงผ่านการออกกำลัง พระโลหิตสายหนึ่งจึงทะลักออกมา ไหลเข้าสู่ถุงเล็กๆ บริเวณปลายเข็ม ผู้ที่ยืนอยู่ด้านหลังของเขาประกอบด้วยฉีเซียน ลู่กงและชางผิงจวินล้วนเห็นอย่างชัดเจน แต่บุคคลอื่นหาสังเกตเห็นไม่

เสี่ยวผานทรงยกพระหัตถ์ลูบพระศอด้านหลัง แสร้งรับสั่งคำ “มียุง” เซี่ยงเส้าหลงก็พลิกข้อมือ ยัดเข็มเงินไปในมือฉีเซียน ปากกล่าวว่า “รัชทายาทอย่าได้แบ่งแยกสมาธิ วิชายิงธนูแม้ต้องผสมผสานระหว่างสายตาและมือ แต่เล็งด้วยมือเหนือกว่าเล็งด้วยตา ทั้งนี้เพราะเมื่อตาเห็นเป้าหมาย จะบอกต่อใจ จากนั้นใจค่อยบงการมือ เพิ่มขั้นตอนมากขึ้น แต่หากเล็งด้วยมือ จะลดขั้นตอนไป ท่านดู”

พลางล้วงเข็มบินออกมาห้าเล่ม ซัดใส่เป้าธนูที่อยู่ห่างไปดุจสายฟ้า ทุกผู้คนคิดไม่ถึงว่าเซี่ยงเส้าหลงแทนที่จะยิงธนู กลับซัดเข็มบินออก พริบตาที่งงงัน เข็มบินทั้งห้าเล่มปักเรียงรายกับเป้าธนู เล่มกึ่งกลางอยู่ใจกลางสีแดง ระหว่างเข็มต่อเข็มห่างกันหนึ่งนิ้วพอดี

วิชาเข็มบินของเซี่ยงเส้าหลงแม้มีชื่อเลื่องลือ แต่ทุกผู้คนเพิ่งเห็นกับตาเป็นครั้งแรก ด้วยฝีมือที่พิสดารปานปาฏิหาริย์นี้ แสดงว่าเซี่ยงเส้าหลง มิเพียงมีกำลังข้อมือที่น่าตระหนก ทั้งยังมีฝีมือพิเศษเฉพาะไม่เช่นนั้นอย่าคิดหมายกระทำได้ หลี่ปู้เหว่ยและหลี่เหนียงหยงซึ่งยืนอยู่ข้างกายบิดา รวมทั้งม่อเอ้าที่ห่างไปล้วนมีสีหน้าแตกตื่นตระหนก บุคคลอื่นกลับโห่ร้องชมเชยออกมา

หวังเปินวิ่งออกไปหมายถอนเข็มบินกลับมาคืนให้แก่เซี่ยงเส้าหลง เสี่ยวผานตรัสห้ามว่า “ปล่อยให้เข็มบินอยู่บนเป้าธนู ข้าพเจ้าจะนำกลับวังไปเก็บไว้เป็นที่ระลึก” หยุดเล็กน้อยจึงรับสั่งชมเชยว่า “มิน่าเล่าเข็มบินของพระอาจารย์รวดเร็วแม่นยำถึงเพียงนี้ ที่แท้ซัดออกตามความรู้สึกของมือ”

เซี่ยงเส้าหลงแม้เป็นผู้บัญชาการทหารม้า แต่ยังรั้งตำแหน่งพระอาจารย์ ดังนั้นสามารถถวายคำแนะนำต่อรัชทายาท

เซี่ยงเส้าหลงลอบจับตาดูหลี่ปู้เหว่ยกับม่อเอ้า รวมทั้งหลี่เหนียงหยง เห็นหลี่ปู้เหว่ยกับม่อเอ้าสบตายิ้มให้แก่กัน แสดงว่าคาดคิดว่าเซี่ยงเส้าหลงมีชีวิตอีกไม่กี่วัน ไม่ว่าร้ายกาจปานใดก็ไม่มีประโยชน์ เซี่ยงเส้าหลงยังสังเกตหลี่เหนียงหยง เห็นดวงตานางยังทอแววตื่นเต้นตระหนก แสดงว่าถูกฝีมือของเขาสะกดจนระย่นย่อ

กล่าวตามความสัตย์ หากให้เขาซัดเข็มบินใหม่ กลับไม่มีความมั่นใจว่าจะประสบผล ที่ผ่านมาเขาเล็งด้วยสายตา เมื่อครู่ค่อยเล็งด้วยมือ

เสี่ยวผานรับสั่งอีกว่า “พระอาจารย์เชิญมาที่กระโจมข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงขณะจะรุดไป ลู่กงฉุดรั้งคนเอาไว้ กล่าวว่า “หลังจากพบรัชทายาท ให้มายังกระโจมของเรา”

กล่าวพลางปรายตาบอกใบ้ กลับไม่ทราบว่าลู่กงหมายความว่าเขาเจาะเลือดของหลี่ปู้เหว่ยได้แล้ว หรือมีเรื่องคิดหารือ

เซี่ยงเส้าหลงเข้ากระโจมหลักไปเฝ้าเสี่ยวผาน เสี่ยวผานรับสั่งว่า “พระอาจารย์ต้องถ่ายทอดไม้ตายเข็มบินนี้แก่ข้าพเจ้า”

หลี่ซือก็กล่าวว่า “มิน่าเล่าท่านเซี่ยงสามารถรอดพ้นจากห้วงคับขันได้หลายครั้ง เข็มบินนี้ยากแก่การหลบเลี่ยง ทั้งไม่อาจใช้กระบี่ต้านทานได้”

เซี่ยงเส้าหลงกระแทกนั่งลงบนพรมหนานุ่ม ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “รัชทายาทกับท่านหลี่ไม่ต้องชมเชยข้าพเจ้า เมื่อวานข้าพเจ้าเพิ่งเดินผ่านประตูนรกมารอบหนึ่ง”

เสี่ยวผานตรัสถามรายละเอียด เซี่ยงเส้าหลงค่อยบอกเล่าเหตุการณ์

เมื่อคืนออกไป เสี่ยวผานกริ้วขึ้นมา ตรัสว่า “เกาหลิงจวินกับหลี่ปู้เหว่ยกลับสมรู้ร่วมคิดกัน หรือไม่เห็นข้าพเจ้าอยู่ในสายตา?”

หลี่ซือรีบกล่าวว่า “รัชทายาทโปรดระงับโทสะ ท่านเซี่ยงคงมีแผนรับมือไว้แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า “เมื่อล่วงรู้เวลาที่คณะเกาหลิงจวินเตรียมโจมตีค่ายกระโจม ข้าพเจ้าจะระดมกำลังกวาดล้างพวกมัน ทางด้านเกาหลิงจวินหวังให้รัชทายาทออกศึก คร่ากุมคนเอาไว้ ดูว่ายังมีผู้ใดกล้าดูแคลนรัชทายาทอีกหรือไม่?”

คำพูดนี้เป็นที่สบพระทัยเสี่ยวผานพอดี ดังนั้นรับสั่งว่า “ท่านเซี่ยงวางแผนเป็นมั่นเป็นเหมาะจริงๆ ไม่ทราบว่ามีแผนอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เรื่องนี้ต้องพึ่งพาข่าวสารที่แม่นยำ แล้วค่อยพลิกแพลงตามสถานการณ์ ข้าพเจ้าจะติดต่อกับท่านหลี่อย่างใกล้ชิด หลังจากได้รับรายละเอียดทั้งหมด ค่อยให้รัชทายาทวินิจฉัยสั่งการ”

เสี่ยวผานผงกพระเศียรรับ ตรัสอีกว่า “วันนี้ไทเฮารับสั่งต่อข้าพเจ้าว่าหลี่ปู้เหว่ยคิดยกบุตรีคนที่สามให้แก่ท่าน ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าหลี่ปู้เหว่ยเปลี่ยนใจแล้ว ที่แท้กลับวางแผนชั่วร้ายปานนี้”

ยามนั้นทหารองครักษ์เข้ามารายงานว่าเล่าไอ่ขอเข้าเฝ้า เสี่ยวผานค่อยหยุดการรับสั่ง จากนั้นเล่าไอ่เข้ามาคุกเข่ากราบทูลว่า “ไทเฮาขอเชิญรัชทายาทไป”

เสี่ยวผานรับสั่งว่าทราบแล้ว ให้เล่าไอ่กลับไปก่อน รอจนเล่าไอ่ล่าถอยออกนอกกระโจม เสี่ยวผานจึงค่อยตรัสถามว่า “พระอาจารย์ตระเตรียมตบแต่งบุตรีของหลี่ปู้เหว่ยหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า “หากหลี่ปู้เหว่ยเห็นข้าพเจ้ายังไม่ตาย ต้องไม่ยกบุตรีให้แก่ข้าพเจ้าแน่นอน แต่เรื่องนี้ปล่อยให้มันปวดเศียรเวียนเกล้าไปเถอะ”

เสี่ยวผานเข้าพระทัยดี ผงกพระเศียรตรัสว่า “ข้าพเจ้าทราบว่าควรทำอย่างไรแล้ว”

พลางประทับยืนขึ้น เซี่ยงเส้าหลงกับหลี่ซือรีบคุกเข่าลงส่งเสด็จ

เสี่ยวผานทรงประคองเซี่ยงเส้าหลงขึ้นมารับสั่งที่ข้างหูว่า "พระอาจารย์ระวัง หากท่านเป็นไรไป โลกนี้คงปราศจากความหมายอีก" ตรัสจบค่อยเสด็จออกจากกระโจม

เซี่ยงเส้าหลงก็ร่ำลาหลี่ซือ รุดไปยังกระโจมของลู่กง

ในกระโจมของลู่กงเบียดเสียดด้วยผู้คนสิบกว่าคน ล้วนเป็นบุคคลสำคัญทางทหาร นอกจากลู่กงกับฉีเซียนแล้ว ยังมีหวังหลิง กู่กงเฉิง และเชื้อพระวงศ์หยุนหยางจวิน อี้ฉวีจวิน แสดงว่าเรื่องที่เสี่ยวผานใช่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของหลี่ปู้เหว่ยหรือไม่ มีความสำคัญต่อทางกองทัพอย่างใหญ่หลวง

เห็นหยดเลือดของเสี่ยวผานถูกเทออกจากส่วนปลายของเข็มหยดลงในยาน้ำภายในชาม หยดเลือดของเสี่ยวผานกระจายในน้ำยา ทุกผู้คนล้วนชมดูจนตื่นเต้นตึงเครียด

จากนั้นฉีเซียนล้วงเข็มที่บรรจุตัวอย่างหยดเลือดของหลี่ปู้เหว่ยออกมา จ่อกับปากชาม เซี่ยงเส้าหลงต้องถามว่า "หยดเลือดของหลี่ปู้เหว่ยนี้ได้มาอย่างไร?"

หยุนหยางจวินกล่าวว่า "เราฉุดลากเขาออกไปยิงธนู ลู่กงกับแม่ทัพหวังอยู่ด้านข้าง แสร้งเป็นเล่นพนันขันต่อ ฉวยโอกาสที่ชุลมุนใช้เข็มแทงใส่ร่างเขา เจาะเลือดมาได้"

ลู่กงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ฉีเซียน"

ฉีเซียนขบกรามกรอด เทหยดเลือดของหลี่ปู้เหว่ยลงในยาน้ำ

ภายในกระโจมเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง ทุกผู้คนใจเต้นระทึกแทบกระดอนจากปาก

หยดเลือดของหลี่ปู้เหว่ยพอหยดลงในน้ำ เกิดเป็นระลอกขยายวงกว้างออก จากนั้นกระทบกับกลุ่มเลือดของเสี่ยวผาน

กล่าวไปประหลาดนัก กลุ่มเลือดทั้งสองกลุ่มแยกออกจากกันคล้ายน้ำบ่อกับน้ำคลอง ไม่ปะปนรวมกัน ทุกผู้คนส่งเสียงโห่ร้องด้วย

ความยินดีออกมา

เซี่ยงเส้าหลงตัวเบาหวิว อนาคตเป็นเรื่องน่ากลัวถึงเพียงนี้ แม้ทราบแน่แก่ใจว่าเสี่ยวผานต้องผ่านด่านพิสูจน์ แต่คนอยู่ในเหตุการณ์ไม่อาจควบคุมอารมณ์ความรู้สึกได้

เซี่ยงเส้าหลงกลับมาที่กระโจมส่วนตัว จี้เอียนหยานและพวกล้างแผลใส่ยาให้แก่เซี่ยงเส้าหลงใหม่ เถิงอี้พอดีกลับมา กล่าวด้วยความยินดีว่า "เสาะพบคนของเกาหลิงจวินแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงรีบถามว่า "อยู่ที่ใด?"

เถิงอี้อารมณ์ดีเป็นพิเศษ ทางหนึ่งล้วงม้วนแพรจากอกเสื้อ ทางหนึ่งกล่าวว่า "สำหรับกับนายพรานที่ล่าสัตว์มาสิบกว่าปีเช่นเรา งานล่าสัตว์ของชาวฉินเฉกเช่นการละเล่นฉากหนึ่ง พยัคฆ์เสือดาวในรัศมีร้อยลี้ ล้วนตื่นตกใจจนหนีหายไปสิ้น"

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อพลางกล่าวว่า "พี่รองไยไม่บอกต่อข้าพเจ้าแต่แรก ข้าพเจ้าจะได้กว้านซื้อใบหูเสือมากักตุนไว้ เสนอขายในราคาแพงให้นักล่าสัตว์สมัครเล่น ไม่กลับค่ายด้วยมือเปล่า"

จี้เอียนหยานและพวกหัวร่องอหาย เถิงอี้อดกล่าวมิได้ว่า "นักล่าสัตว์สมัครเล่น นามนี้แปลกใหม่นัก"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยถามว่า "คนของเกาหลิงจวินซ่อนตัวอยู่ที่ใด?"

เถิงอี้คลี่ม้วนแพรออก ชี้มือไปยังเทือกเขา ซึ่งอยู่ห่างจากค่ายที่มั่นของราชสำนักฉินดังปรากฏในม้วนภาพ อธิบายว่า "ที่นี้มีป่าไม้อุดมสมบูรณ์ อยู่ทางต้นน้ำของแม่น้ำจิ้งสุ่ย มีถ้ำศิลาเจ็ดแห่ง ชาวชนบทเรียกว่าเจ็ดถ้ำร้อยไข่มุก เกาหลิงจวินซ่อนกำลังอยู่ที่นั้น ทั้งยากแก่การหาพบ และคำนวณไม่ออกว่าพวกมันมีจำนวนเท่าใด"

อูถิงฟางกล่าวด้วยความไร้เดียงสาว่า "ขอเพียงล้อมเทือกทิวเขาไว้ จากนั้นจุดไฟเผาป่า มิใช่บีบคั้นพวกมันออกมาได้หรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "หมอกวสันต์หนาหนัก อากาศมี

ความชื้นสูง คิดจุดไฟเผาป่าไม่ง่ายนัก นอกจากเพลิงโทสะของคุณหนูใหญ่แซ่อูก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

อูถิงฟางกำหมัดน้อยๆ ทุบใส่ แต่ถูกเซี่ยงเส้าหลงคว้าเอาไว้ จ้าวจื้อต้องช่วยเหลือนางแกะหมัดข้างนั้นออกจากเงื้อมมือเซี่ยงเส้าหลง

เถิงอี้ตรวจดูปากแผลของเซี่ยงเส้าหลง ทางหนึ่งกล่าวว่า “แต่หากพวกมันออกจากเจ็ดถ้ำร้อยไข่มุก ก็ไม่อาจหนีรอดจากการตามล่าของพวกเราได้ ดูท่าเราสมควรให้ลูกหลานตระกูลจิงออกปฏิบัติการแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงวางมือบนหัวไหล่เถิงอี้ กล่าวว่า “เรื่องนี้มอบให้พี่รองสั่งการเถอะ จะอย่างไรในสายตาของหลี่ปู้เหว่ย ข้าพเจ้ามีชีวิตอีกเพียงสองวันนี้ ช่วงเวลานี้ไม่ว่าข้าพเจ้าทำอะไร มันจะสะกดข่มกลั้นไว้ ทั้งแสร้งแสดงความห่วงใย มิให้ผู้คนระแวงสงสัยมัน ในสภาพเช่นนี้ หากข้าพเจ้าไม่หาเรื่องกระทำ ออกจะสร้างความผิดหวังแก่ม่อเอ้าซึ่งกำลังจะกลายเป็นปีศาจตายแทนแล้ว”

จ้าวจื้อกำลังคุกเข่าบนเสื่อ ช่วยจี้เอียนหยานพันปากแผลที่เท้าให้แก่เขา พอฟังชิงกล่าวว่า “วันใดที่เท้าของท่านไม่ทุเลาหายดี พวกเราจะไม่อนุญาตท่านลงมือ”

เซี่ยงเส้าหลงจงใจกล่าวว่า “ผู้ใดบอกว่าข้าพเจ้าจะลงไม้ลงมือ?”

จี้เอียนหยานหัวร่อออกมา กล่าวว่า “น้องจื้อ เขายั่วเย้าท่าน รีบเปิดฉากจู่โจมเขา ดูว่าเขาจะลงไม้ลงมือหรือไม่?”

ขณะโต้ตอบเล่น องครักษ์เหล็กที่หน้าประตูกระโจมร้องขานว่า “พระอาจารย์ฉินมาถึง”

ห้วงสมองเซี่ยงเส้าหลงปรากฏภาพใบหน้าฉินชิงขึ้นมา พริบตานั้นยังได้คิดว่า สาเหตุที่วันนี้ทั้งหมดเบิกบานสำราญใจ เพราะดำเนินแผนซ้อนแผนม่อเอ้าเป็นผลสำเร็จนั่นเอง

นับตั้งแต่หย่อนยาพิษเม็ดนั้นเข้าปากม่อเอ้า พวกเขาล้วนบังเกิดความโล่งอก แม้แต่เถิงอี้ซึ่งปรกติเคร่งขรึมจริงจัง ยังยิ้มแย้มแจ่มใสขึ้นมา แต่เรื่องราวในโลกไม่มีความแน่นอน วันใดที่ม่อเอ้ายังไม่สิ้นลมปราณ

ทั้งหมดยังต้องระมัดระวัง อย่าให้ฝ่ายตรงข้ามพบเห็นพิรุธ

ยามนั้นเถียนเจินกับเถียนฟ่งช่วยกันจัดแจงเสื้อผ้าให้แก่เซี่ยงเส้าหลงเป็นที่เรียบร้อย ฉินชิงก็ปั้นหน้าเคร่งเครียดเดินเข้ากระโจมมา

นับตั้งแต่รู้จักฉินชิงเป็นต้นมา นี่เป็นครั้งแรกที่หญิงม่ายชิงย่างกรายมายัง *"ถิ่นที่อยู่"* ของเซี่ยงเส้าหลง สร้างความรู้สึกประหลาดพิกลแก่เขา แต่พอสังเกตสีหน้านาง กลับพบว่าผิดท่าอยู่บ้าง

เถิงอี้ออกปากทักทายฉินชิง ฉวยโอกาสขอตัวออกไป

ฉินชิงทรุดนั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับจี้เอียนหยาน กล่าวว่า "ข้าพเจ้าคิดสนทนากับสามีพวกท่านสักสองคำ"

สตรีทั้งหลายรับฟังจนตะลึงลาน จี้เอียนหยานผุดลุกขึ้น กล่าวว่า "ใกล้ถึงเวลาข้ามแม่น้ำแล้ว พวกเราจะออกไปจัดเตรียมม้า รอท่านที่เบื้องนอก" กล่าวจบนำอูถิงฟาง จ้าวจื้อ เถียนเจินและเถียนฟ่งออกจากกระโจม

เซี่ยงเส้าหลงมองดูฉินชิงอย่างงุนงง ถามว่า "เรื่องใดสร้างความขุ่นเคืองใจแก่พระอาจารย์ฉิน?"

ฉินชิงถลึงตามองดูเขา กล่าวว่า "ฉินชิงไหนเลยกล้าขุ่นเคืองใจ ทั้งสมควรแสดงความยินดีต่อท่านเซี่ยง ที่ตบแต่งธิดาคนโปรดของหลี่ปู้เหว่ยเป็นภรรยา"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่าเป็นเรื่องราวใด ต้องหัวร่อออกมากล่าวว่า "พระอาจารย์ฉินเข้าใจผิดแล้ว เรื่องนี้มีเบื้องหลังซับซ้อน หลี่ปู้เหว่ยทั้งไม่คิดยกธิดาแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่คิดรับสตรีเช่นนี้เป็นภรรยา"

ฉินชิงกล่าวอย่างงุนงงว่า "อย่างนั้นไทเฮาไฉนบอกต่อข้าพเจ้าว่าหลี่ปู้เหว่ยขอให้พระนางประกาศเรื่องการแต่งงานของพวกท่าน ทั้งยังบอกว่าท่านรับปากแล้ว?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "พระอาจารย์ฉินเชื่อข้าพเจ้าสักครั้งได้หรือไม่? หลังงานล่าสัตว์ท่านจะล่วงรู้ต้นสายปลายเหตุจากเอียนหยานเอง"

ฉินชิงกล่าวอย่างไม่พอใจว่า "ท่านเซี่ยงไฉนกล่าวอ้ำๆ อึ้งๆ คิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ ท่านเข้าใจว่าฉินชิงเป็นคนเยี่ยงไร?"

เซี่ยงเส้าหลงความจริงกล่าวโดยไม่ตั้งใจ แต่ผู้ฟังกลับ *"ฟังด้วยเจตนา"* สร้างความวาบหวามใจแก่เขา ถามโพล่งว่า "พระอาจารย์ฉินต้องการให้ข้าพเจ้ายึดถือท่านเป็นคนเยี่ยงไร?"

สองแก้มฉินชิงกลับกลายเป็นแดงซ่านด้วยความอุธัจ กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า "ท่านเซี่ยงคิดล่วงเกินฉินชิงอีกหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงความรู้สึกที่โอบเอวอ้อนแอ้นของนางในวันนั้น ต้องส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า "เส้าหลงไหนเลยบังอาจปานนั้น?"

ฉินชิงเห็นเขาเลื่อนสายตาลงมายังช่วงเอวของตัวเอง ถึงกับแทบชำแรกพสุธาไป ยามนั้นขบริมฝีปากกล่าวว่า "ท่านที่แท้จะบอกหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงมองดูสีหน้าท่าทีที่คล้ายกระเง้ากระงอดต่อคนรักของนาง รู้สึกหัวใจร้อนผ่าว ขยับเขยื้อนถึงข้างกายของนาง โน้มหน้าถึงริมใบหูนาง สูดดมกลิ่นหอมจากเรือนผมนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "นี่เป็นความลับอันยิ่งใหญ่ ไม่อาจเข้าหูบุคคลอื่น พระอาจารย์ฉินโปรดให้อภัยที่ข้าพเจ้าต้องกล่าวกับท่านเช่นนี้"

ฉินชิงสะท้านขึ้นเล็กน้อย กระทั่งใบหูยังแดงซ่าน รู้สึกคันที่ข้างใบหู ต้องกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "ท่านเซี่ยงทราบหรือไม่ว่าตัวเองกำลังทำอะไร?"

นี่เป็นครั้งแรกที่ฉินชิงไม่ได้หลบหนีเขา สร้างความเร้าใจแก่เซี่ยงเส้าหลงยิ่ง ไหนเลยนึกถึงข้อห้ามที่ไม่อาจกระทบกระทั่งของหญิงม่ายชิงได้ จงใจถามว่า "อย่างนั้นข้าพเจ้าจะบอกหรือไม่บอก?"

ฉินชิงไม่กล้ามองดูเขา เพียงผงกศีรษะรับ

เซี่ยงเส้าหลงหักห้ามความคิดจูบใบหูนางเอาไว้ กล่าวเบาๆ ว่า "ทั้งนี้เพราะหลี่ปู้เหว่ยใช้คนวางยาต่อข้าพเจ้า คาดคำนวณว่าข้าพเจ้าไม่อาจมีชีวิตรอดเกินสามวัน จึงยกธิดาให้แก่ข้าพเจ้า หากข้าพเจ้าประสบเหตุเภทภัย ก็ไม่มีผู้ใดระแวงสงสัยมัน อย่างน้อยสามารถตบตาไทเฮาได้"

ใบหน้าฉินชิงกลับกลายเป็นขาวซีด หันขวับมาอย่างลืมตัว จนปากทั้งสองปากแทบกระทบถูกกัน

เซี่ยงเส้าหลงรีบหงายร่างหลบเลี่ยง จากนั้นนึกเสียใจอยู่บ้าง กล่าวว่า “พระอาจารย์ฉินได้รับความตระหนกแล้ว ดีที่ข้าพเจ้าล่วงรู้แผนอุบายของมัน ทั้งแก้ไขการใช้พิษของมัน แต่หลี่ปู้เหว่ยหาทราบเรื่องไม่ ยังคงยกธิดาให้แก่ข้าพเจ้า เมื่อถึงเวลาคงต้องหาทางเลิกล้มการแต่งงาน”

ฉินชิงระบายลมหายใจอย่างโล่งอก ยกมือกุมอก กล่าวอย่างหวาดหวั่นไม่คลายว่า “ผู้อื่นตระหนกแทบตายแล้ว” จากนั้นหน้าแดงสดใสอีกครา เป็นภาพเย้ายวนใจถึงที่สุด

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวขอบคุณนางที่เป็นห่วง สีหน้าฉินชิงค่อยกลับคืนเป็นปรกติ ยิ้มพลางกล่าวว่า “นับว่าข้าพเจ้าเข้าใจท่านผิดไป เท่ากับหักกลบเรื่องที่ท่านหาเหตุเสียมารยาทต่อข้าพเจ้า นับแต่นี้ห้ามมิให้ล่วงเกินอีก”

กล่าวพลางยืดกายขึ้น เซี่ยงเส้าหลงรีบลุกตาม ปากกล่าวว่า “ขอเพียงพระอาจารย์ฉินไม่โกรธเคือง ข้าพเจ้าก็ขอขอบคุณฟ้าดินแล้ว”

ฉินชิงทอดถอนใจกล่าวว่า “หากจะโทษว่าตำหนิ ต้องตำหนิท่านเอง ไม่ว่าเรื่องใดล้วนไม่บอกกล่าวต่อฉินชิงให้กระจ่างชัด หากไม่บีบบังคับก็ไม่ยอมบอกออกมา ใช่แล้ว เรื่องที่ท่านซัดเข็มบินทั้งห้าเล่มถูกเป้าหมายแพร่สะพัดไปทั่ว ตอนที่ข้าพเจ้าออกจากกระโจมของไทเฮาเห็นก่วนตงแสกับอิ๋งหยิงและพวกกำลังศึกษาเข็มบินบนเป้าธนูอยู่” จากนั้นก้มศีรษะกล่าวเบาๆ ว่า “ท่านเซี่ยงสามารถมอบเข็มบินแก่ฉินชิงเล่มหนึ่งหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงล้วงมือไปที่ข้างเอว ถอนดึงเข็มบินออกมาเล่มหนึ่ง ยืดกุมมือของนางไว้ ยัดเยียดเข็มไปในมือนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ขออภัยที่ข้าพเจ้าเสียมารยาทอีกครั้ง”

ฉินชิงไม่ทันระวัง ถูกเขาฉวยโอกาสอีก ต้องชักดึงมือกลับไป กล่าวอย่างแง่งอนว่า “ท่าน...”

เซี่ยงเส้าหลงยกนิ้วมือแตะริมฝีปาก เป็นความหมายให้สงบสุ้มเสียง จากนั้นชี้มือไปที่เบื้องนอก เป็นความหมายกลัวผู้อื่นได้ยิน ค่อยกล่าวว่า "นี่คือค่าตอบแทนที่ไม่ให้ข้าพเจ้ายึดถือพระอาจารย์ฉินเป็นคนนอก ภายหน้าข้าพเจ้ามีเวลาว่าง จะมาสนทนากับโฉมสะคราญผู้รู้ใจเช่นท่าน โดยไม่สนใจว่ามีมารยาทหรือเสียมารยาทอันใด"

ฉินชิงสะบัดหน้าเดินไปยังประตูกระโจม จวบกระทั่งถึงปากทางออก ค่อยหยุดยั้งลง กล่าวเสียงเย็นชาว่า "ท่านมีมือมีเท้า พอใจมาหาฉินชิง หรือไม่มาหาฉินชิง ผู้ใดควบคุมบังคับได้?" กล่าวจบค่อยเคลื่อนกาย ออกนอกกระโจม

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะฝืนยิ้ม ดูท่าความสามารถในการควบคุมตัวเองของเขากับฉินชิง ยิ่งมายิ่งย่ำแย่ลง สักวันหนึ่งคงเกี่ยวก้อยกันขึ้นเตียง อย่างนั้นก็ย่ำแย่แล้ว แต่หากสามารถ "ลักลอบพบปะ" กับนางเช่นนี้ มิใช่เป็นบรรยากาศอันน่าลุ่มหลงหรอกหรือ?

ขบวนล่าสัตว์ข้ามแม่น้ำไปอย่างแช่มช้า

ฉีเซียนสั่งการให้สร้างสะพานไม้ชั่วคราวอีกคู่หนึ่ง ตอนนี้มีสะพานข้ามแม่น้ำสี่สะพาน เสียงสุนัขเห่ากระโชกดังทั่วท้องทุ่ง ผู้ที่เพาะเลี้ยงเหยี่ยวก็ปล่อยนกเหยี่ยวขึ้นฟ้า ปล่อยให้พวกมันบินอวดศักดา

จี้เอียนหยางและเหล่าสตรีติดตามฉินชิงเข้าร่วมขบวนของจีไทเฮา ส่วนเซี่ยงเส้าหลงเป็นเพื่อนเสี่ยวผานออกล่าสัตว์ ระหว่างนี้เซี่ยงเส้าหลงกับจีไทเฮาพยายามหลีกเลี่ยงจากการพบกัน เพื่อไม่เกิดความกระอักกระอ่วน และอาจบางทีจีไทเฮาทรงเกรงว่าเล่าไอ่หึงหวงเขา

เมื่อเขาบรรลุถึงริมฝั่ง เสี่ยวผานพร้อมด้วยเหล่าข้าราชบริพารข้ามแม่น้ำจิ้งสุ่ยไปแล้ว เขากับสิบแปดองครักษ์เหล็กรีบติดตามรั้งท้าย

สายลมโชยพัดมาจากทุ่งราบ อาทิตย์ล่วงลับลงสู่ขุนเขาตะวันตก แสงสีสายัณห์สาดส่องพสุธาเป็นสีทองอร่ามตา ทุ่งราบฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจิ้งสุ่ย ครอบคลุมพื้นที่นับร้อยลี้ มองไปเห็นขุนเขาสลับซับซ้อน

พงพนาแน่นขนัด คุ้งน้ำแยกสายออกไป นับเป็นสถานที่เหมาะกับการล่าสัตว์

ผู้คนนับหมื่นมาถึงทุ่งราบอันกว้างใหญ่ไพศาล คล้ายสัตว์เล็กไม่กี่ฝูงชั่วพริบตาก็แยกย้ายกระจัดกระจายออกไป พากันออกล่าเหยื่อ

ขบวนของเสี่ยวผานมีจำนวนมากที่สุด ในจำนวนนี้นับรวมจีไทเฮากับครอบครัวของเชื้อพระวงศ์ ตลอดจนขุนนางชั้นผู้ใหญ่ ดังนั้นเพียงวนเวียนอยู่ในพื้นที่ห่างจากริมฝั่งแม่น้ำไม่ไกลนัก

เซี่ยงเส้าหลงพอข้ามสะพานไม้ไป หลี่ปู้เหว่ยก็ใช้คนมาตามตัวเขา ทั้งสองพากันควบม้าขึ้นไปบนเนินเขาลูกหนึ่ง หลี่ปู้เหว่ยค่อยกล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “เราแจ้งต่อไทเฮาแล้ว รอสักครู่ในงานเลี้ยงรอบกองไฟจะให้พระนางประกาศเรื่องการแต่งงานของเส้าหลงกับเหนียงหยง”

เซี่ยงเส้าหลงอดนับถือเลื่อมใสฝีมือการแสดงของอีกฝ่าย ซึ่งสมจริงสมจังถึงเพียงนี้มิได้

หลี่ปู้เหว่ยถามย้ำว่า “เส้าหลงคงไม่คัดค้านกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงราบเรียบว่า “ข้าพเจ้าเกรงว่าไม่คู่ควรกับคุณหนูสาม”

หลี่ปู้เหว่ยหัวร่อพลางกล่าวว่า “เราชมชอบความถ่อมตนของเส้าหลงที่สุด รอให้เราโยกย้ายไปยังทำเนียบเสนาบดีหลังใหม่ จะเลือกวันจัดงานมงคลสมรสให้แก่พวกท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ เมื่อถึงเวลานั้นคหบดีโฉดผู้นี้คงล่วงรู้รสชาติของการกลืนไม่เข้าคายไม่ออกแล้ว

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวอีกว่า “ทางด้านเกาหลิงจวินมีความเคลื่อนไหวอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นกล่าวด้วยความวิตกกังวลว่า “ข้าพเจ้าสั่งคนลอบจับตาดูเขาแล้ว แต่สืบไม่ออกว่าเขาซุ่มกำลังอยู่ที่ใด อาจบางทีพวกเราระแวงสงสัยไปเอง”

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวว่า “ระมัดระวังไว้บ้างก็ดีอยู่ เรื่องนี้มอบให้ท่าน

จัดการเถอะ” จากนั้นถอนใจเบาๆ กล่าวว่า “เส้าหลง ท่านใช่ยังเคลือบแคลงสงสัยในตัวเราหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบใหญ่ ค่อยตะกุกตะกักว่า “ท่านเสนาบดีหลี่ไฉนกล่าวเช่นนี้?”

หลี่ปู้เหว่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เส้าหลงมิต้องหลอกลวงเราแล้ว เมื่อคืนตงแสเชิญท่านไปดื่มสุราที่หอลมเมามาย เห็นท่านสาดสุราที่ตันเม่ยเม่ยคารวะให้ใส่ใต้โต๊ะ โอ ท่านเข้าใจว่านั่นเป็นสุราพิษหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบโห่ร้องชมเชยฝีมือเล่นละครของอีกฝ่าย พร้อมกับฝืนยิ้มตอบ กล่าวว่า “ท่านเสนาบดีหลี่กล่าวไม่ผิด ระมัดระวังไว้บ้างก็ดีอยู่”

ทั้งสองสบตากันแวบหนึ่ง พากันหัวร่อออกมา หลี่ปู้เหว่ยค่อยวางมือลงบนหัวไหล่ของอีกฝ่าย กล่าวว่า “หลังจากที่เหนียงหยงเป็นคนของตระกูลเซี่ยง เส้าหลงก็จะเป็นเขยขวัญของเรา เมื่อถึงเวลาคงดื่มสุราอย่างวางใจแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ ‘ร้ายกาจนัก’ ในใจ หลี่ปู้เหว่ยกล่าวเช่นนี้ ทั้งทำให้เขาเชื่อว่าสุราของตันเม่ยเม่ยจอกนั้นมิใช่สุราพิษ ทั้งทำให้เขา “ก่อนตาย” หลงเชื่ออีกฝ่ายโดยสนิทใจ ไม่ต้องบอกก็ทราบว่า นี่เป็นแผนอันแยบคายของม่อเอ้าที่เป็น “ปีศาจตายแทน” เพื่อสะกดเขากับฉีเซียนเอาไว้ ไม่ชิงเคลื่อนไหวก่อน นึกถึงตอนนี้ เซี่ยงเส้าหลงต้องยิ้มออกมา

ใต้แสงเดือนประกายดาว ค่ายกระโจมปกคลุมด้วยบรรยากาศอันสนุกสนานหรรษา

สัตว์ที่ล่าได้ถูกนำมาปิ้งย่าง ส่งกลิ่นหอมยวนใจ ไฟที่สุมเป็นกองๆ สาดส่องพื้นที่หลายลี้จนแดงเพลิง

ผู้ที่ล่าสัตว์ได้มากที่สุดสิบคน ล้วนได้รับเชิญให้มายังค่ายหลวงเพื่อรับรางวัลจากไทเฮากับเสี่ยวผาน และเข้าร่วมงานเลี้ยงรอบกองไฟของค่ายหลวง

ในเหล่าสตรี อูถิงฟางล่าสัตว์ได้มากที่สุด ชักชวนจ้าวจื้อ เถียนเจิน กับเถียนฟ่งช่วยกันปรุงรสอาหารป่า ส่วนจี้เอียนหยานกับฉินชิงสนทนากันเบาๆ อยู่ด้านข้าง

เซี่ยงเส้าหลงในฐานะผู้บัญชาการทหารม้า ต้องเดินตรวจตรารอบค่ายหลวงพร้อมกับชางผิงจวินและชางเหวินจวิน กระตุ้นเตือนเวรยามอย่าได้ลิงโลดจนลืมตน นึกเกียจคร้านลืมการงานไป

ยามนั้นเถิงอี้กับจิงจวิ้นล้วนกลับมา พร้อมกับส่งข่าวว่ากองกำลังส่วนบุคคลของตระกูลอูล้วนเตรียมพร้อม จับตาดูคนของเกาหลิงจวินอย่างใกล้ชิด เซี่ยงเส้าหลงค่อยคลายใจลง คิดไปหาฉีเซียน เพิ่งเข้าสู่ประตูค่าย ก็ถูกอิ๋งหยิงสกัดตัวไว้ นางชิงกล่าวว่า “เซี่ยงเส้าหลง ตามข้าพเจ้ามา” กล่าวพลางหมุนตัวลงจากเนิน มุ่งสู่ส่วนลึกของค่ายกระโจม

เซี่ยงเส้าหลงพกความสงสัยติดตามไป ที่นี้อยู่ห่างไกลเสียงคนและแสงไฟ กลับกลายเป็นมืดมิดเงียบสงัดเป็นพิเศษ

อิ๋งหยิงยืนพิงค่ายกระโจม ถลึงมองเขาอย่างดุดัน ผมนุ่มสลวยของนางสยายลงมา ทั้งยังไม่แห้งสนิท บนร่างระเหยกลิ่นหอมหลังอาบน้ำชำระกาย ไม่ต้องบอกก็ทราบว่านางสรงสนานที่ริมแม่น้ำลำธารข้างเคียง

เซี่ยงเส้าหลงค่อยนึกถึงปัญหาต่างๆ นับตั้งแต่รู้จักอิ๋งหยิง มาตรว่าถูกนางรบเร้าพัวพัน เพาะเป็นบุญคุณความแค้น แต่เนื่องจากมีเรื่องราววุ่นวาย ไม่เคยนึกถึงความสัมพันธ์ของทั้งสอง จวบกระทั่งขจัดการคุกคามของม่อเอ้าไปจากใจ ค่อยมีเวลาใคร่ครวญ

ในฐานะที่ตั้งประจันหน้ากับหลี่ปู้เหว่ย เขาสมควรชิงตัวอิ๋งหยิงมาจากก่วนตงแส โดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ ถึงอย่างไรในยุคสมัยเลียดก๊ก ผู้มีอำนาจล้วนมีภรรยานางบำเรอมากมาย เขามีสตรีเพิ่มขึ้นอีกนางหนึ่งไม่นับเป็นอย่างไรได้ เมื่อถึงเวลานั้นจะส่งผลกระทบต่อก่วนตงแส

ทั้งนี้เพราะหากลู่กงสามารถผ่านช่วงเวลาล่าสัตว์ครั้งนี้ ไม่ถูกลอบทำร้ายถึงแก่ชีวิต ชางผิงจวินกับชางเหวินจวินยังอยู่ในตำแหน่งหัวหน้าทหารองครักษ์ ก่วนตงแสย่อมต้องช่วงชิงอิ๋งหยิงไป เพื่อเสริมสร้าง

ฐานะความมั่นคงแก่ตัวเองในรัฐฉิน

สำหรับลู่ตันเอ๋อ เนื่องจากลู่กงยืนกรานคัดค้าน ก่วนตงแสมีข้อกริ่งเกรงอยู่บ้าง แต่อิ๋งหยิงหามีข้อห้ามไม่ หากคิดช่วงชิงอิ๋งหยิง สองสามวันนี้นับเป็นโอกาสอันประเสริฐ ทั้งนี้เพราะก่วนตงแสเข้าใจว่าเขาต้องตายแน่นอน ไม่จำเป็นต้องใกล้ชิดกับอิ๋งหยิง แลกกับความรู้สึกที่ดีจากกองทัพ รอจนพบว่าเขายังมีชีวิตอยู่ คงหวนกลับมาดีต่ออิ๋งหยิงใหม่

ความคิดเหล่านี้ผ่านเข้ามาในห้วงสมองดุจสายฟ้า อิ๋งหยิงพลันกล่าวอย่างแค้นเคืองว่า “เซี่ยงเส้าหลง ข้าพเจ้าใช่เป็นที่รังเกียจของท่านหรือไร เมื่อท้าประลองกับท่าน ท่านมักบ่ายเบี่ยง อ้างว่ารับบาดเจ็บที่เท้า เหตุใดพออยู่ต่อหน้ารัชทายาท กลับแสดงไม้ตายซัดเข็มบินออกมา ตอนนี้ทุกผู้คนล้วนทราบว่าท่านไม่ให้เกียรติแก่ผู้อื่น”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล ทราบว่านางหลังจากเห็นวิชาเข็มบินของเขา ในใจบังเกิดความนิยมชมชื่น เปลือกนอกรุดมาคาดคั้นเอาผิด แต่ลอบแฝงท่าทีขอคืนดี ดังนั้นผละจากกองทหารหญิง รุดมาหาเขาเพียงลำพัง

เซี่ยงเส้าหลงเดินออกไปสองก้าว จวบจนห่างจากนางไม่ถึงหนึ่งเชียะ แทบจะกระทบถูกลมหายใจกันและกัน ปากกล่าวว่า “ตกลงถือว่าข้าพเจ้าเป็นฝ่ายผิด แต่อาการบาดเจ็บที่เท้าไม่ได้แสร้งแกล้ง ข้าพเจ้าสามารถถอดกางเกงออกมาให้ท่านตรวจดู”

อิ๋งหยิงหน้าแดงสดใส ขยี้เท้าร้องว่า “ผู้ใดคิดตรวจดูท่าน? ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านซัดเข็มบินให้ข้าพเจ้าชมดูใหม่”

เซี่ยงเส้าหลงปวดเศียรเวียนเกล้าขึ้นมา หากซัดเข็มบินพลาดเป้าคงถูกจับพิรุธออก จึงกล่าว “วันนี้ข้าพเจ้าพอซัดเข็มบินออก ปากแผลก็ปริแตกอีก พวกเราหาวิธีอื่นเล่นสนุกกันเถอะ”

อิ๋งหยิงบังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อเขากว่าเดิม ถามว่า “เล่นอะไรดี?”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนวาบหวามใจ หวนนึกถึงพี่ชายนางบอกเล่าว่าสตรีชาวฉินสืบทอดประเพณีชนเผ่าเลี้ยงสัตว์เร่ร่อน เป็นของกันและกัน

แล้วค่อยแต่งงานอยู่กิน โดยเฉพาะอิ๋งหยิงใจกว้างเป็นพิเศษ ดังนั้นเพ่งตาจ้องจับที่อกอูมตูมตั้งกว่าหญิงสาววัยเดียวกันของนาง ถามว่า "กระโจมของท่านอยู่ที่ใด?"

อิ๋งหยิงถูกจ้องมองหน้าร้อนผะผ่าวขึ้นมา กล่าวอย่างแง่งอนว่า "ท่านดูอะไร?"

พลางถอยกายไปครึ่งก้าว จนแนบชิดกับกระโจมที่ด้านหลัง

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมา กล่าวว่า "บุรุษใดไม่ชมชอบดูส่วนสัดร่างกายของสตรี คุณหนูใหญ่ไยต้องแตกตื่นไป? เช่นนี้เถอะ หลังยามต้นข้าพเจ้าจะไปยังกระโจมของท่าน ให้ท่านระบายความคับข้องใจอย่างเต็มที่"

อิ๋งหยิงยินดีขึ้นมา ยื่นนิ้วก้อยออกชวนเกี่ยวก้อย ปากกล่าวว่า "ตกลงตามนี้"

เซี่ยงเส้าหลงก็ยื่นนิ้วก้อยกับนาง ก้มหน้ามองดูตากลมโตของนาง ถามย้ำว่า "เมื่อถึงเวลาคงไม่ขุดหลุมพรางลอบทำร้ายข้าพเจ้ากระมัง?"

อิ๋งหยิงทราบว่าบุรุษผู้นี้คิดและเล็มต่ออกอูมของนาง ยังยืดอกขึ้นกล่าวว่า "ผู้ใดมีกะใจลอบทำร้ายท่าน จดจำไว้หากท่านผิดนัด อิ๋งหยิงจะแค้นท่านไปชั่วชีวิต"

เซี่ยงเส้าหลงออกแรงเกี่ยววูบ อิ๋งหยิงอุทานเสียงเจื้อยแจ้วล้มตัวเข้าหาเขา อกเต่งตึงปะทะกับทรวงอกของเขา สร้างความแตกตื่นแก่นางจนเคลื่อนไปทางขวาง หลุดพ้นจากอ้อมอกของเขา แต่หาได้โทษว่าตำหนิอีกฝ่ายไม่ เพียงค้อนเขาวงหนึ่งกล่าวว่า "กระโจมข้าพเจ้าอยู่ทางทิศตะวันตกของค่ายหลวง ผืนธงเป็นสีม่วง ประตูกระโจมปักรูปดอกไม้ม่วง จดจำไว้ให้ดี"

พลางยิ้มแย้มอย่างอ่อนหวาน พลิ้วจากไปดุจวิหคน้อยตัวหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงว่าจะปรับความเข้าใจกับนางอย่างง่ายดายถึงเพียงนี้ สร้างความยินดียิ่ง มิน่าเล่าชาวฉินชมชอบงานล่าสัตว์ ทั้งนี้เพราะนี่เป็นช่วงเวลาแห่งการเลือกคู่ครอง

งานเลี้ยงราตรีจัดบนลานกว้างกลางแจ้ง รอบบริเวณล้วนเป็นค่ายกระโจมและค่ายไม้แน่นขนัด

โต๊ะเสวยของเสี่ยวผานกับไทเฮาอยู่ทางทิศเหนือ อีกสามทิศตั้งโต๊ะทิศละสามแถว รวมหกสิบกว่าโต๊ะ แต่ละโต๊ะมีคนนั่งประมาณสี่ถึงหกคน ระหว่างโต๊ะกับโต๊ะปักตั้งคบไฟ สาดแสงสว่างไสว

สุราย่อมเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ อาหารล้วนเป็นเนื้อของสัตว์ที่ล่าได้ มีทั้งทวิชาติและจตุบาท ส่งกลิ่นหอมหวน ให้ความรู้สึกร้อนอบอุ่น

นอกจากเกาหลิงจวินกับเถียนตานที่หาข้ออ้างไม่มาร่วมงานแล้ว เหล่าเชื้อพระวงศ์และขุนนางมากันพร้อมหน้า รวมทั้งผู้ที่ทำผลงานดีเลิศจากการล่าสัตว์ครั้งนี้

จี้เอียนหยาน อูถิงฟางกับจ้าวจี้อร่วมโต๊ะกับฉินชิง นั่งโต๊ะตัวที่สามทางซ้ายของจีไทเฮา ดังนั้นตกเป็นเป้าสายตาของผู้คน จี้เอียนหยานยังคงรักษาท่วงท่าที่เกียจคร้านตามสบาย คล้ายไม่ล่วงรู้ว่าถูกจับจ้องมอง จีไทเฮาประทับนั่งโต๊ะตัวแรก โดยปฏิสันถารกับไท่จื่อตันกับฉีอี๋เจ้อแห่งรัฐเอี้ยนซึ่งร่วมโต๊ะด้วย

เสี่ยวผานเพิ่งทรงจัดงานเลี้ยงใหญ่โตและแปลกใหม่เช่นนี้เป็นครั้งแรก ดังนั้นประทับนั่งแน่วนิ่ง พระพักตร์ไม่เป็นปรกติอยู่บ้าง แต่ผู้ที่ตื่นเต้นที่สุดคือเล่าไอ่ ซึ่งอยู่ทางด้านจีไทเฮา ทั้งนี้เพราะจีไทเฮาเพิ่งรับสั่งต่อเขาว่า รัชทายาทจะทรงประกาศเลื่อนตำแหน่งเขาเป็นขุนนางเน่ยสื่อ

ผู้ที่อึดอัดใจที่สุดคือเซี่ยงเส้าหลง เขาถูกจัดให้นั่งร่วมโต๊ะกับหลี่ปู้เหว่ย ด้านหนึ่งคือหลี่ปู้เหว่ย อีกด้านหนึ่งคือหลี่เหนียงหยงที่หน้าตาเฉยเมยกับก่วนตงแส แต่ม่อเอ้าไม่ได้มาร่วมงาน ทั้งนี้เพราะไม่มีตำแหน่งสูงพอ

ก่อนอื่นทุกผู้คนดื่มอวยพรเสี่ยวผาน โดยหลี่ปู้เหว่ยกล่าวคำแซ่ซ้องสดุดี จากนั้นเสี่ยวผานชูจอกน้ำจัณฑ์ต่อเหล่าขุนนาง งานเลี้ยงเริ่มต้นในลักษณะนี้

หลี่ปู้เหว่ยลุกขึ้นคารวะสุราต่อลู่กงกับฉีเซียน เมื่อนั่งลงก็กล่าวกับเสี่ยวผานว่า “ฟังว่ารัชทายาทล่าได้ห่านป่าตัวหนึ่ง นับเป็นนิมิตหมายอันมงคล ปีนี้รัฐฉินเราคงประสบความเจริญยิ่งๆ ขึ้นไป”

เสี่ยวผานทรงชูจอกน้ำจัณฑ์ขึ้น ตรัสว่า “ท่านเสนาบดีหลี่ ข้าพเจ้าขอดื่มกับท่านจอกหนึ่ง”

หลี่ปู้เหว่ยรีบยกจอกดื่มสุราลงไป เซี่ยงเส้าหลงลอบโห่ร้องชมเชยในใจ หลี่ปู้เหว่ยมีการแสดงอันยอดเยี่ยม เสี่ยวผานก็สมควรได้รับรางวัลนักแสดงยอดเยี่ยม ทั้งนี้เพราะเสี่ยวผานเป็นตัวเอกในยุคเลียดก๊ก

หลี่ปู้เหว่ยพลันเหลียวหน้าไปกล่าวกับหลี่เหนียงหยงว่า “เหนียงหยง เจ้าปรนนิบัติท่านเซี่ยงให้แก่บิดา”

หลี่เหนียงหยงค้อนเซี่ยงเส้าหลงวงหนึ่ง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ท่านเซี่ยงหาได้ปริปากพูดจากับเหนียงหยงไม่”

หลี่ปู้เหว่ยหันไปตบไหล่เซี่ยงเส้าหลง ดุว่า “เส้าหลง รีบปลอบโยนเอาใจเหนียงหยงให้แก่เรา”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่าจีไทเฮา จี้เอียนหยานและฉินชิงล้วนเฝ้ามองพวกเขา ต้องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าทราบแล้ว”

หลี่ปู้เหว่ยกับก่วนตงแสหันไปสนทนากับผู้อื่น เปิดโอกาสให้แก่ชายหญิงทั้งสอง เซี่ยงเส้าหลงได้แต่เค้นรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า “วันนี้คุณหนูสามล่าได้อะไรบ้าง?”

หลี่เหนียงหยงความจริงก็เค้นรอยยิ้มขึ้น แต่พอสบตากับเซี่ยงเส้าหลง ต้องก้มศีรษะลงส่ายหน้ากล่าวว่า “วันนี้ข้าพเจ้าไม่มีอารมณ์ล่าสัตว์”

เซี่ยงเส้าหลงคาดคิดว่า นางยังมีมโนธรรมอยู่บ้าง ดังนั้นเกิดความไม่สบายใจขึ้น จึงกล่าว “คงมิใช่ข้าพเจ้าทำลายอารมณ์สนุกของคุณหนูสามกระมัง?”

หลี่เหนียงหยงสะท้านขึ้นเล็กน้อย เงยหน้ามองดูเขา สีหน้าปรากฏแววขัดแย้งกันเอง ภายใต้แสงไฟจากคบเพลิงสาดส่อง หลี่เหนียงหยง

ยิ่งงามผุดผาด ยังงามกว่าอิ๋งหยิงอีก เพียงแต่ส่วนสัดไม่ยวนยั่วใจเท่าอิ๋งหยิง จากนั้นเขาพบว่าไม่ถูกต้อง ที่แท้หลี่เหนียงหยงขอบตาแดงก่ำ น้ำตาไหลหลั่งลงมา

แม้แต่หลี่ปู้เหว่ยก็สังเกตเห็น รีบกล่าวว่า “เหนียงหยงต้องการกลับกระโจมไปพักผ่อนหรือไม่?”

หลี่เหนียงหยงพลันผุดลุกขึ้น กระตุ้นให้จีไทเฮา เสี่ยวผาน ฉินชิง จี้เอียนหยาน รวมทั้งลู่กง ฉีเซียนซึ่งทราบระแคะระคายอยู่ก่อน พากันกวาดตามองมา นางพลันร่ำไห้รำพันว่า “ข้าพเจ้าไม่แต่งกับเขาแล้ว”

กล่าวจบยกมือปิดหน้า วิ่งไปยังกระโจมทางด้านหลังโดยไม่แยแสสนใจเสียงร้องเรียกของหลี่ปู้เหว่ยแต่อย่างไร แต่ว่างานเลี้ยงดำเนินไปด้วยความสนุกสนาน สรรพเสียงกลบเหตุการณ์ทางด้านนี้ จึงมีผู้รู้เห็นไม่กี่คนเท่านั้น

หลี่ปู้เหว่ยกับก่วนตงแสเหม่อมองเงาหลังนางกลืนหายกับความมืดระหว่างกระโจม ล้วนมีสีหน้าอับจนปัญญา ตรงกันข้ามกับเซี่ยงเส้าหลงแปรเปลี่ยนท่าทีต่อนาง เห็นว่านางจะอย่างไรแตกต่างกับบิดา ไม่ถนัดในการเล่นละครหลอกลวง พร้อมกับคาดเดาว่า นางไม่ถึงกับไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อเขา

ยามนั้นเล่าไอ่เดินเข้ามา ถ่ายทอดพระเสาวนีย์จีไทเฮา เชื้อเชิญหลี่ปู้เหว่ยไป หลี่ปู้เหว่ยปรายตาบอกใบ้ต่อก่วนตงแส แล้วค่อยลุกจากไป

ก่วนตงแสขณะจะไปตามตัวหลี่เหนียงหยงกลับมา กลับถูกเซี่ยงเส้าหลงเหนี่ยวรั้งไว้ กล่าวว่า “ปล่อยให้นางไปเถอะ เรื่องนี้ไม่อาจบังคับขืนใจได้”

สีหน้าก่วนตงแสปรากฏแววประหลาดพิกลขึ้น ทรุดนั่งลงใหม่ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านเซี่ยงกล่าวถูกต้อง”

หลี่ปู้เหว่ยเดินกลับมา กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ยกเลิกการแต่งงานชั่วคราว รอไว้โอกาสหน้าค่อยว่ากล่าว โอ เส้าหลง เราไม่ทราบสมควรกล่าวกระไรดี”

เซียงเส้าหลงลอบยินดี เปลือกนอกกลับกล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า “ท่านเสนาบดีหลี่มิต้องใส่ใจ ข้าพเจ้าเห็นว่า...”

ขณะจะหาข้ออ้างปลีกตัวไป เล่าไอ่ย้อนกลับมาอีก ครั้งนี้ถ่ายทอดพระเสาวนีย์จีไทเฮา เชื้อเชิญเซี่ยงเส้าหลงไป

เซี่ยงเส้าหลงได้แต่เดินไปที่โต๊ะของจีไทเฮา จีไทเฮารับสั่งว่า “เส้าหลงมิต้องมากมารยาท นั่งลงเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงย่อตัวนั่งลงยังด้านหลังซ้ายมือของพระนาง กล่าวเบาๆ ว่า “ไทเฮามีพระเสาวนีย์ใด?”

พลางชำเลืองมองเล่าไอ่ซึ่งอยู่ทางด้านหลังถัดไป เห็นอีกฝ่ายเงี่ยหูสดับฟัง แต่ในบริเวณบังเกิดเสียงอึกทึกวุ่นวาย สมควรไม่ได้ยินว่าพวกเขาสนทนาอันใด

จีไทเฮาทรงได้รับน้ำรักหล่อเลี้ยงของเล่าไอ่ มีพระพักตร์งามพริ้งเพริศกว่าเดิม พระนางทอดพระเนตรเซี่ยงเส้าหลง ทอดถอนพระทัยตรัสว่า “เส้าหลง ท่านกับลูกเจิ้งล้วนเปลี่ยนไปแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงว่าจีไทเฮาจะรับสั่งเช่นนี้ ต้องร้องคำ “ไทเฮา” จีไทเฮาตรัสด้วยความขุ่นพระทัยว่า “เราไม่ต้องการฟังคำพูดที่ไม่ตรงกับใจโอ ในใจพวกท่านใช่นึกตำหนิเราหรือไม่?”

รับสั่งตอนท้ายกลายเป็นอ่อนลง แฝงความรู้สึกตัดพ้ออย่างอับจนปัญญา

ซึ่งความจริง เซี่ยงเส้าหลงสามารถช่วยให้พระนางรอดพ้นจากการล่อลวงของเล่าไอ่ แต่ภายใต้ความรู้สึกที่ว่าดวงชะตายากเปลี่ยนผันบวกกับเขาไม่สามารถทำหน้าที่แทนเล่าไอ่ จึงเลิกล้มความคิดเช่นนี้ ทำให้จีไทเฮายิ่งมายิ่งถลำลึกสู่ห้วงสวาท ยามละอายเสียใจ ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

จีไทเฮายื่นพระพักตร์ใกล้เข้ามา รับสั่งอย่างแผ่วเบาว่า “ทุกครั้งเรายึดถือเขาเป็นท่าน เข้าใจแล้วหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านทั้งร่าง มองไปที่พระนาง จีไทเฮาขอบพระเนตร

แดงก่ำ ทรงหลบสายตาของเขา ตรัสด้วยน้ำเสียงคืนสู่ความสงบว่า “ผู้บัญชาการเซี่ยงล่าถอยไปได้แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงตะลึงลานชั่วขณะ ค่อยล่าถอยกลับมาที่โต๊ะของหลี่ปู้เหว่ย ไม่ทันมีโอกาสกล่าววาจา ลู่ตันเอ๋อกับอิ๋งหยิงจูงมือกันกระโดดโลดเต้นมา คิดฉุดลากก่วนตงแสไปประลองสุรากับกองทหารหญิงของพวกนาง สายตากลับกลิ้งกลอกมายังเซี่ยงเส้าหลง

ก่วนตงแสไหนเลยมีกะใจร่วมสนุกด้วย กล่าวว่า “ข้าพเจ้ากำลังคิดขอให้ท่านเซี่ยงแสดงฝีมือซัดเข็มบินคราเดียวห้าเล่มอีกเที่ยวหนึ่ง ไม่อาจปลีกตัวไป”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “แสดงความทุเรศมิสู้ซุกงำความทื่อไว้ ข้าพเจ้ายังไม่ได้เห็นวิชายิงธนูของท่านก่วน ท่านก่วนจะช่วยให้ข้าพเจ้าสมปรารถนาหรือไม่?”

ก่วนตงแสผงกศีรษะกล่าวว่า “หากท่านเซี่ยงต้องการให้ข้าพเจ้าแสดงความทุเรศ ต้องรับคำท้าของคุณหนูทั้งสองแทนข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงกลัวหลี่ปู้เหว่ยซักถามว่าจีไทเฮารับสั่งอันใดต่อเขา จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ท่านก่วนรู้จักต่อรองนัก” พลางหมุนตัวติดตามลู่ตันเอ๋อกับอิ๋งหยิงไปยังพื้นที่ว่างหลังโต๊ะ

ลู่ตันเอ๋อรู้สึกเหนือความคาดหมาย ขยับกายเข้าใกล้อีกฝ่ายเดินพลางกล่าวพลางว่า “นับว่าท่านรู้สถานการณ์ พวกเราคืนดีกันดีหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อ ทราบว่าอิ๋งหยิงไม่ได้บอกเหตุการณ์ของนางกับเขาต่อเพื่อนคู่หูนี้ ยามนั้นชำเลืองมองอิ๋งหยิงแวบหนึ่ง ขณะจะกล่าววาจา ที่เบื้องหน้ามีคนสกัดขวางทางไว้ ที่แท้เป็นชางเหวินจวินกับจิงจวิ้น

จิงจวิ้นชิงกล่าวว่า “คุณหนูทั้งสองคิดกรอกสุราพี่สามข้าพเจ้าเมามายหรือ? ต้องผ่านด่านของข้าพเจ้าก่อน”

เห็นสองมือเขาถือป้านสุรากับถ้วยสุราด้วย ลู่ตันเอ๋อกับอิ๋งหยิง

เห็นเช่นนั้น พากันร้องว่า “พวกเรากลัวจวิ้นน้อยท่านหรือไร?”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงจิงจวิ้นสนิทสนมกับพวกนางถึงเพียงนี้ คาดว่าจิงจวิ้นเป็นฝ่ายคบหาสมาคมกับพวกนางก่อน

ชางเหวินจวินยิ้มพลางกล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “ท่านเซี่ยงได้รับดอกไม้แดงของน้องสาวเรากับตันเอ๋อแล้วหรือไม่?”

อิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อหน้าแดงวูบ ถลึงตาใส่ชางเหวินจวินอย่างดุดัน เซี่ยงเส้าหลงกลับกล่าวอย่างงุนงงว่า “ดอกไม้แดงอันใด?”

จิงจวิ้นหัวร่อเสียงพิกลกล่าวว่า “ดอกไม้แดงมอบให้แก่พี่สาม แต่ความเคลื่อนไหวให้ผู้น้องกระทำแทน”

อิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อร้องเพ้ยอย่างยิ้มแย้ม ใบหน้าล้วนแดงเปล่งปลั่ง

ชางเหวินจวินยื่นหน้ามาอธิบายต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า “นี่เป็นธรรมเนียมของรัฐฉินเรา ในช่วงเวลาล่าสัตว์ หญิงสาวที่ยังไม่แต่งงานหากพึงตาต้องใจ จะมอบดอกไม้แดงแก่เขาช่อหนึ่ง ผู้ถือดอกไม้จะไปหานางที่กระโจมเวลายามสาม เข้าใจแล้วกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงสตรีชาวฉินเปิดเผยถึงเพียงนี้ ต้องกวาดตาไปยังพวกนาง อิ๋งหยิงขยี้เท้าร้องว่า “พี่รองกล่าวเหลวไหลทั้งสิ้น”

ลู่ตันเอ๋อกลับแย้มยิ้มหยาดเยิ้มกล่าวว่า “ข้าพเจ้ายังไม่ตกลงใจว่าจะมอบดอกไม้แก่ผู้ใด รอให้ถึงช่วงแสดงฝีมือรอบค่ำแล้วค่อยว่ากล่าว”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวกับจิงจวิ้นว่า “จวิ้นน้อย คุณหนูตันเอ๋อบอกใบ้ต่อท่านแล้ว”

ชางเหวินจวินสัพยอกว่า “ใช่เป็นน้องห้าของท่านรับดอกไม้ ส่วนความเคลื่อนไหวให้ท่านกระทำแทนหรือไม่?”

อิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อแม้ถูกบุรุษทั้งสามกล่าวเกาะแกะแทะโลม แต่ไม่ถือสาหาความ เพียงแสดงกิริยากระเง้ากระงอดออกมา

จิงจวิ้นชมชอบหยอกล้อหญิงงามที่สุด ดังนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “หากข้าพเจ้าได้รับดอกไม้แดงจากหญิงงามทั้งสอง จะยกคุณหนูอิ๋งให้แก่พี่สาม ส่วนแม่นางตันเอ๋อเก็บไว้เอง”

ลู่ตันเอ๋อตวัดเท้าเตะใส่ จิงจวิ้นลอยตัวหลบเลี่ยง หงายร่างตีลังกาทอดหนึ่ง น้ำสุราในป้านสุราถ้วยสุราไม่กระเซ็นออกมาแม้สักหยดเดียว

คนทั้งสี่ชมดูจนตะลึงลาน ลู่ตันเอ๋อถลึงตาใส่จิงจวิ้น กล่าวว่า “วานรน้อย ลองตีลังกาอีกสองทอดดู”

จิงจวิ้นยิ้มอย่างเกียจคร้าน ขยี้ตาสำรวจมองลู่ตันเอ๋อ กล่าวว่า “หากท่านกลายเป็นวานรตัวเมีย ข้าพเจ้าจะแสดงเป็นวานรตัวผู้ พาท่านตีลังกาขึ้นต้นไม้ไป”

ลู่ตันเอ๋อตวาดอย่างขุ่นเคือง ต่อยหมัดเข้าใส่ จิงจวิ้นทางหนึ่งดื่มสุรา ทางหนึ่งถลันหลบ ฝ่ายหนึ่งไล่ตามฝ่ายหนึ่งหลบหนี พากันอ้อมไปยังหลังกระโจม

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด จิงจวิ้นแม้มิใช่ชาวฉิน แต่ก็เป็นพี่น้องร่วมสาบานกับเขาและหวังเจี่ยน ทั้งรั้งตำแหน่งรองผู้บัญชาการทหารม้า ไม่แน่ว่าลู่กงจะสนับสนุนให้จิงจวิ้นไปมาหาสู่กับลู่ตันเอ๋อ

หญิงสาวที่อยู่ในวัยเช่นลู่ตันเอ๋อเปลี่ยนแปรได้โดยง่าย นางบังเกิดความสนใจในตัวก่วนตงแส ภายใต้ความคิดเทิดทูนวีรบุรุษ หากแม้นจิงจวิ้นมีการแสดงออกที่ดีกว่า ทั้งมีนิสัยรักสนุก ไม่แน่ว่าจะรักชอบกัน

ประลองเพลงกระบี่

ยามนั้นพลันบังเกิดเสียงระฆังดังขึ้น ทั่วทั้งบริเวณเงียบสงบลง เซี่ยงเส้าหลงและพวกทั้งสามยืนหยัดกับที่เดิม รอฟังกระแสรับสั่งของเสี่ยวผาน

เสี่ยวผานประทับยืนขึ้น แสดงความเคารพต่อพระมารดาก่อน ค่อยทรงประกาศรายชื่อบุรุษหนุ่มที่มีผลงานเป็นเลิศในการล่าสัตว์วันนี้ จำนวนสิบคน โดยแต่งตั้งให้เป็นนายทัพ เข้าสังกัดทัพฉิน บุรุษหนุ่มทั้งสิบยินดียิ่ง เข้ามาคุกเข่าถวายบังคม พร้อมกับปฏิญาณตนว่าจะจงรักภักดีต่อเจ้ารัฐฉิน

จากนั้นเสี่ยวผานทรงประกาศรายชื่อบุคคลที่โยกย้ายตำแหน่งในจำนวนนี้ รวมถึงเถิงเซิ่งเลื่อนเป็นขุนนางไหว้สื่อซึ่งเพิ่งตั้งขึ้นใหม่ และเลื่อนตำแหน่งเล่าไอ่ขึ้นเป็นขุนนางเน่ยสื่อ

สุดท้ายค่อยถึงวาระสำคัญ เสี่ยวผานทรงสดุดีเกียรติคุณหลี่ปู้เหว่ยขยายดินแดนไปทางตะวันออก และทรงแต่งตั้งหลี่ปู้เหว่ยเป็น *"พระบิดารอง"* ทั้งยังจาระไนยศศักดิ์ต่างๆ มากมาย แต่ไม่มีอำนาจที่แท้จริง ไม่ต้องบอกก็ทราบว่าเกิดจากมันสมองของหลี่ซือ ฉีเซียนกับลู่กงซึ่งสูงด้วยวัยวุฒิที่สุด ทั้งสองล้วนไม่มีความเห็นเป็นอื่น เรื่องราวจึงตกลงตามนี้

ครั้นแล้วเจ้าแห่งรัฐกับเหล่าขุนนางชูจอกสุราแสดงความยินดีต่อผู้ได้รับแต่งตั้งเลื่อนตำแหน่ง เป็นอันเสร็จพิธี

ชางเหวินจวินรีบขอตัวกลับไป เตรียมตามเสด็จเสี่ยวผานกับจีไทเฮาออกจากงานเลี้ยง

อิ๋งหยิงกลับกลัวเผชิญหน้ากับเซี่ยงเส้าหลงสองต่อสอง ถอยกายไปสองก้าว กล่าวเสียงเจื้อยแจ้วว่า “อย่าได้ลืมเลือนเรื่องที่ท่านรับปากไว้”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “คำรับปากเป็นอันยกเลิก เพิ่งตกลงคืนดี เมื่อครู่กลับมาชักชวนบุรุษอื่นไปดื่มสุรา ผู้อื่นพอปฏิเสธ ค่อยมาหาตัวสำรองเช่นข้าพเจ้า”

อิ๋งหยิงขยี้เท้าร้องว่า “มิใช่เป็นเช่นนั้น ผู้อื่นความจริงคิด...เฮอะ ท่านนับเป็นอย่างไรได้ ข้าพเจ้าไยต้องอธิบายต่อท่าน?”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางขุ่นแค้นจนขอบตาแดงก่ำ หากปรากฏน้ำตาเอ่อคลอหน่วย ประกอบกับเห็นทุกผู้คนทยอยลุกจากโต๊ะ จึงหัวร่อกลบเกลื่อนกล่าวว่า “ตกลง ถือว่าข้าพเจ้ากลัวคุณหนูใหญ่ท่าน เป็นตัวสำรองก็เป็นตัวสำรองเถอะ”

อิ๋งหยิงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “บอกแล้วว่าท่านมิใช่ตัวสำรอง ที่แล้วมาผู้อื่น...ไม่กล่าวอีกแล้ว ท่านลองไม่ไปหาข้าพเจ้าดู” กล่าวจบหมุนตัวผละจากไป เซี่ยงเส้าหลงร่ำร้องทวงถามดอกไม้แดง อิ๋งหยิงกลับเร่งฝีเท้าจากไป

เซี่ยงเส้าหลงหันกายกลับ ค่อยพบว่าจี้เอียนหยานมาถึงด้านหลังนางค้อนเขาวงหนึ่งกล่าวว่า “ท่านกลับคืนสู่นิสัยเจ้าชู้กรุ้งกริ่งอีกแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจ ฉุดลากนางมาด้านข้าง อธิบายเหตุผลที่คบหากับอิ๋งหยิงให้ทราบ จี้เอียนหยานพอฟังจบกล่าวว่า “ท่านระวังตัวไว้บ้าง เมื่อครู่ก่วนตงแสจับตาดูพวกท่าน มันอาจหาทางก่อกวนทำลายอิ๋งหยิงจะอย่างไรเป็นเชื้อพระวงศ์รัฐฉิน หากก่วนตงแสได้ครอบครองนางรังแต่เอื้อประโยชน์ต่อเขา หามีผลเสียไม่”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “นับตั้งแต่กงจู้สามกับชุนอิ๋งและพวกลาโลกไป ข้าพเจ้าเพียงหวังว่าสามารถครองชีวิตกับพวกท่านอย่างสงบสุข หากอิ๋งหยิงคิดโผเข้าอ้อมอกก่วนตงแส ก็แล้วแต่นางเถอะ”

จี้เอียนหยานฉุดลากเขาออกจากคลื่นมนุษย์ ซึ่งกำลังมุ่งไปลานขี่ม้ายิงธนู กระซิบถามว่า “ท่านกล้าบอกไม่หวั่นไหวต่อพี่ชิงหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงหน้าแดงวูบหนึ่งจึงกล่าว “ไฉนเอ่ยถึงนางขึ้นมา?”

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “เมื่อครู่พวกท่านอยู่ในกระโจมสนทนาว่ากระไร? เหตุไฉนตอนที่นางจากไปจึงหน้าแดงจรดใบหู มีท่าทีลับๆ ล่อๆ อยู่บ้าง?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเพียงกล่าวตามปรกติ เพียงแต่ว่านางหน้าเปราะบางไปบ้าง”

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างขุ่นเคืองอยู่บ้างว่า “พี่ชิงเป็นบุคคลรู้จักควบคุมตัวเอง นอกจากบังเกิดจิตปฏิพัทธ์ต่อท่าน จึงกลับกลายเป็นหน้าบางขึ้นมา”

เซี่ยงเส้าหลงได้แต่กล่าวว่า “เป็นข้าพเจ้าไม่ดีเอง โอ ข้าพเจ้าไฉนตอแยเรื่องยุ่งยากใส่ตัว?”

จี้เอียนหยานยิ้มออกมากล่าวว่า “ผู้ใดเรียกท่านมีรูปร่างงามสง่าทั้งจิตใจดีงาม คารมก็คมคาย ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าคงไม่เคลิบเคลิ้มไปกับถ้อยคำ *‘อำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดทำให้ผู้คนเสื่อมทรามลง’* ของท่านแล้ว”

สนทนาถึงตอนนี้ จิงจวิ้นสืบเสาะมาถึงร้องบอกว่า “การแสดงฝีมือรอบค่ำเริ่มแล้ว พี่สามกับพี่สะใภ้สามยังพร่ำพลอดกันในที่นี้หรือ?”

ทั้งสามค่อยเร่งรุดไปยังประตูค่าย ระหว่างทางเซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสถามถึงเรื่องระหว่างเขากับลู่ตันเอ๋อ จิงจวิ้นกล่าวว่า “นางถูกข้าพเจ้าลูบคลำไปหลายครา ยังไล่ตามมา ต่อมาข้าพเจ้ายกมือกุมศีรษะให้นางทุบตีสักครา เปลือกนอกนางแม้ดุร้าย แต่ลงมือเบาลง”

เซี่ยงเส้าหลงบอกให้อีกฝ่ายอาศัยช่วงเวลาสองวันนี้ ใช้ความพยายามกว่าเดิม จิงจวิ้นผงกศีรษะรับ มุดหายไปในกลุ่มคน

การแสดงฝีมือรอบค่ำเปิดฉากขึ้น โดยบุรุษหนุ่มสี่คนขี่ม้าพ่วงพีเริ่มจากทางทิศตะวันออกของสนามขี่ม้ายิงธนู พอถึงกลางลานพากันเร่ง

ความเร็วถึงขีดสุด พร้อมกับน้าวคันธนูพาดลูกธนู อากัปกิริยาพร้อมพรักสะดุดตายิ่งนัก

บุรุษสตรีที่ชมดูการแสดงฝีมือนับหมื่นเข้าใจว่า พวกเขาจะยิงธนูใส่เป้าธนูที่กลางลาน คนทั้งสี่กลับล้มตัวไปด้านข้าง ใช้เท้าเกี่ยวบังโกลนม้าไว้ จนแผ่นหลังแทบแตะสัมผัสพื้น ค่อยยิงลูกธนูจากใต้ท้องม้า เสียงเฟี้ยวเมื่อลูกธนูทั้งสี่ดอกหลุดจากแหล่ง ปักใส่ใจกลางสีแดง มีเพียงดอกหนึ่งที่คลาดเคลื่อนเล็กน้อย

ขณะที่ส่วนหางของลูกธนูยังสั่นไหว คนทั้งสี่พากันหยิบยืมพลังเอี้ยวตัวกลับขึ้นบนหลังม้า บังคับม้าทั้งสี่ยกขาหน้าขึ้น คนบนหลังม้าหันหน้ามาแสดงความเคารพต่อเสี่ยวผานกับจีไทเฮาและเหล่าขุนนางซึ่งอยู่บนปะรำที่นั่ง ที่ปลูกหันหาค่ายหลวง

รอบบริเวณบังเกิดเสียงปรบมืออย่างเนืองแน่น ยามนี้ผู้คนกว่าครึ่งนั่งอยู่บนเนินลาดเท ซึ่งอยู่ระหว่างสนามขี่ม้ายิงธนูกับค่ายหลวง เมื่อมองจากเบื้องสูงลงมา ยังเห็นถนัดชัดตากว่าคนบนปะรำที่นั่งอีก

คนทั้งสี่ควบม้ากลับไป ทุกผู้คนสำนึกตัวว่าไม่มีวิชาขับขี่ม้ายิงธนูเทียบเท่า ไม่กล้าออกมาแสดงความทุเรศ

เสี่ยวผานประทับยืนขึ้น ทรงขว้างลูกธนูสี่ดอกถึงเบื้องหน้าของม้าคู่ขาคนทั้งสี่ บุรุษหนุ่มทั้งสี่ลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง กระโดดลงจากหลังม้าคุกเข่าลงหยิบลูกธนูขึ้น ค่อยเดินขึ้นปะรำที่นั่ง รับการปูนบำเหน็จรางวัลจากเสี่ยวผาน

เซี่ยงเส้าหลงกับภรรยาทั้งสาม หญิงรับใช้ทั้งสอง เถิงอี้ ฉินชิงและสิบแปดองครักษ์เหล็ก ล้วนนั่งอยู่บนยอดเนิน เฝ้าชมดูแต่ไกล

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจว่า ชาวฉินไฉนให้ความสำคัญต่องานล่าสัตว์ของราชสำนักซึ่งจัดขึ้นเป็นเวลาสามวันถึงเพียงนี้

ผู้ที่คิดหวังสร้างชื่อเสียงตำแหน่งหน้าที่ จะแสดงฝีมืออย่างเต็มที่เพื่อไต่เต้าขึ้นมา เป็นที่นิยมชมชื่นของเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ และขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ ไม่เช่นนั้นก็วาดวิมานว่าจะได้รับการเหลือบแลจากสตรีสูงศักดิ์

เช่นอิ๋งหยิงและลู่ตันเอ๋อ หาไม่ก็คิดครอบครองทั้งชื่อเสียงกับหญิงงาม

งานล่าสัตว์ทุกปีมีส่วนสร้างกระแสความนิยมวิชาการต่อสู้ของรัฐฉิน แต่มิใช่ว่าทุกผู้คนล้วนมีโอกาสเข้าร่วม นอกจากทายาทของแม่ทัพขุนนางในนครเสียนหยางแล้ว แว่นแคว้นอื่นต้องผ่านการคัดเลือกมาก่อนค่อยมีคุณสมบัติเข้าร่วมงานล่าสัตว์

เซี่ยงเส้าหลงคิดหันไปสนทนากับเถิงอี้ กลับเห็นอีกฝ่ายทำท่าครุ่นคิด จึงกล่าว "พี่รองมีความในใจใด?"

เถิงอี้ระงับสติแล้วกล่าว "เรากำลังครุ่นคิด หลี่ปู้เหว่ยไฉนมีท่าทีถือดีอย่างเปี่ยมล้น หรือว่าเขาไม่กลัวท่านชักชวนลู่กงและพวกคร่ากุมสังหารมัน มาตรว่าผู้ที่ร่วมทางมากับมันล้วนเป็นมือดี แต่มีจำนวนร้อยคนเศษเท่านั้น ต่อให้เพิ่มก่วนตงแสอีกหลายคนก็ไม่มีประโยชน์"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "ปัญหาอยู่ที่มันทราบว่าข้าพเจ้าไม่สามารถสั่งเคลื่อนกำลังทหารองครักษ์ ทั้งเข้าใจว่ารัชทายาทยังปกป้องมัน พวกเราไหนเลยกล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ?"

เถิงอี้สั่นศีรษะกล่าวว่า "นี่ไม่คล้ายเป็นแบบฉบับของม่อเอ้า ที่แล้วมามันเป็นฝ่ายรุก พวกเราได้แค่ค่อยคลี่คลายสถานการณ์ ครั้นเมื่อถึงช่วงเวลาสำคัญเช่นนี้ ไฉนเกิดช่องโหว่ขึ้น?"

เซี่ยงเส้าหลงลองนึกดูรู้สึกมีเหตุผล พลอยครุ่นคิดอย่างเคร่งเครียด

เถิงอี้จับจ้องมองหลี่ปู้เหว่ยซึ่งอยู่ในปะรำที่นั่งข้างจีไทเฮา เหลียวดูเถียนตานกับไท่จื่อตันซึ่งนั่งอยู่ข้างกายของอีกฝ่าย พลันกล่าวว่า "ในเหตุการณ์เช่นนี้ ไฉนไม่เห็นตันฉู่ ผู้เป็นขุนพลคู่ใจของเถียนตาน?"

เซี่ยงเส้าหลงกวักมือเรียกคนในสิบแปดองครักษ์เหล็กสองคนมา ใช้ให้ไปสืบดูความเคลื่อนไหวของชาวฉีที่มายังนครเสียนหยาง ค่อยกล่าวว่า "เรื่องนี้คาดเดาไปล้วนไร้ประโยชน์ ขอเพียงพวกเราเพิ่มความตื่นตัวก็ไม่ต้องเกรงกลัวพวกมัน"

อูถิงฟางพลันยื่นมือโยกคลอนเขา กล่าวว่า "เส้าหลงรีบดู ถึงรอบจวิ้นน้อยแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ค่อยหยุดการหารือ กวาดตาไปยังสนามขี่ม้ายิงธนู เห็นจิงจวิ้นนำทหารม้าร้อยกว่านาย ซึ่งประกอบด้วยนักบู๊สังกัดกองกำลังตระกูลอูครึ่งหนึ่ง ควบขับม้าเข้าสู่สนาม ทุกผู้คนมือซ้ายถือโล่ มือขวาถือทวน เพียงใช้สองเท้าบังคับม้า จัดขบวนแสดงท่วงท่าต่างๆ

จิงจวิ้นส่งเสียงตวาดออกคำสั่ง ทำหน้าที่บัญชาการ เรียกเสียงปรบมือโห่ร้องชมเชยตลอดเวลา โดยเฉพาะอิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อนำทหารหญิงหลายร้อยนาง เบียดเสียดมาถึงด้านซ้ายมือของปะรำที่นั่ง ร้องตะโกนหนุนจิงจวิ้นไม่ขาดหู

ลู่กงและเหล่าผู้นำทางทหารบนปะรำที่นั่ง ชมดูจนผงกศีรษะชมเชย ยุคสมัยเลียดก๊กเน้นการศึกสงคราม กระบวนทัพที่มีความคล่องตัวสูง ย่อมดึงดูดความสนใจของพวกเขา

ทันใดนั้น ทหารม้าแบ่งเป็นสองขบวน ควบม้าเข้าต่อสู้กัน หลังจากประจญประจัญหลายเที่ยว ผู้คนที่ชมดูร่ำร้องจนเสียงแหบแห้งแล้ว พอปะทะกันอีกครั้ง ผู้คนทั้งสองกลุ่มรวมตัวกัน ควบม้าถึงหน้าปะรำที่นั่ง พลันหยุดยั้งลง จิงจวิ้นที่นำขบวนถือโล่ทวน ยืนสองขาอยู่บนหลังม้า พลันตีลังกาข้ามหัวม้า คนยามอยู่กลางอากาศ ขยับโล่ปกป้องคุ้มครองกาย ทวนยาวทิ่มแทงหลายครา ค่อยทิ้งตัวลงสู่พื้น คุกเข่าลงที่หน้าพระพักตร์เสี่ยวผาน ทั่วทั้งบริเวณบังเกิดเสียงโห่ร้องชมเชยอย่างเนืองแน่นที่สุดนับแต่เปิดการแสดงฝีมือรอบค่ำเป็นต้นมา แม้แต่จี้เอียนหยานยังปรบมืออย่างลืมตัว

เสี่ยวผานทอดพระเนตรพี่น้องของเซี่ยงเส้าหลงมีฝีมือถึงขั้นนี้ สร้างความโสมนัสยินดีจนประทับยืนขึ้น ชักพระแสงกระบี่โยนลงจากปะรำที่นั่ง จิงจวิ้นลิงโลดยินดี เก็บพระแสงกระบี่ขึ้นตวาดสั่งคำหนึ่ง ทหารม้าร้อยนายควบม้าออกจากสนาม ส่วนจิงจวิ้นขึ้นปะรำที่นั่งไปรับรางวัล

หลังจากนั้นเป็นการแสดงของฝ่ายทหารองครักษ์กับทหารราบ ค่อยถึงรอบของกองทหารหญิงของอิ๋งหยิง วิจารณ์ตามพลังฝีมือ พวกนางยังเป็นรองทหารม้าของจิงจวิ้นมากนัก แต่หญิงงามสองร้อยนาง

ผ่านการฝึกมาอย่างช่ำชองชำนาญ ขี่ม้าจัดการขบวนทัพ น้าวคันธนูยิงลูกธนู ล้วนให้ความสนุกสนานบันเทิงแก่ผู้คน ในบรรดาคนดู นอกจากจะได้รับเสียงสนับสนุนจากฝ่ายสตรีแล้ว เหล่าบุรุษยิ่งปรบมืออย่างแข็งขัน

เสียงระฆังพลันดัง ลู่กงผุดลุกขึ้นยืนแสดงความเคารพต่อไทเฮากับรัชทายาทก่อน จากนั้นใช้สุ้มเสียงที่ก้องกังวานประกาศว่า "ต่อไปนี้เป็นรายการสำคัญของการแสดงฝีมือรอบค่ำ นั่นคือการประลองกระบี่ ผู้ใดสามารถพิชิตชัยติดต่อกันสามรอบ รัชทายาทจะประทานทองคำสิบตำลึง และพิจารณาเลื่อนตำแหน่ง ขอให้บุตรหลานรัฐฉินเราแสดงฝีมือแท้จริงให้พวกเราชมดู"

ในเสียงโห่ร้องด้วยความยินดี ปรากฏผู้คนสองคนชิงถลันออกมา ชางผิงจวินและทหารองครักษ์สิบกว่านายพากันเข้าไป สวมเสื้อเกราะป้องกันตัวให้แก่ทั้งสอง และหยิบยื่นกระบี่ไม้ให้คนละเล่ม

คนทั้งสองน้อมคารวะให้แก่กัน จากนั้นสะบัดกระบี่ชิงจู่โจม ไม่ถึงสามกระบวนท่า หนึ่งในสองก็ถูกฟันใส่กระบี่หนึ่ง เสียงระฆังดังขึ้น ฉีเซียนซึ่งทำหน้าที่ตัดสินชี้ขาดประกาศผลแพ้ชนะ

หลังจากนั้นมีผู้คนเข้าประลองสิบกว่าคน มีเพียงบุรุษหนุ่มนามหวนฉีเอาชัยติดต่อกันสามรอบ ได้รับเสียงปรบมืออย่างแน่นขนัด

เซี่ยงเส้าหลงทางหนึ่งมองหาก่วนตงแส ทางหนึ่งกล่าวกับเถิงอี้ว่า "พี่รองใช่คิดลงสนามไปทดสอบฝีมือของก่วนตงแสหรือไม่?"

เถิงอี้ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "เรามีความคิดเช่นนี้พอดี"

พลันเห็นผู้คนอีกคนหนึ่งเดินเข้าสู่สนาม กลับเป็นเล่าไอ่ ชาวฉินในบริเวณรู้จักเล่าไอ่เพียงไม่กี่คน แต่เห็นคนผู้นี้มีรูปร่างสูงสง่า ล้วนจับตามอง จวบกระทั่งเขาประกาศชื่อแซ่ยศตำแหน่ง ค่อยทราบว่านี่เป็นคนโปรดของไทเฮา เพิ่งได้เลื่อนเป็นขุนนางเน่ยสือเล่าไอ่

ปรากฏผู้คนอีกคนหนึ่งเข้าสู่สนาม เซี่ยงเส้าหลงและพวกเพ่งตามองแทบโห่ร้องออกมา ที่แท้เป็นหนึ่งในสองมือดีของหลี่ปู้เหว่ยนอกเหนือจากก่วนตงแส มีนามว่าลู่ฉาน

เถิงอี้กล่าวว่า “มีเรื่องสนุกสนานให้ชมดูแล้ว หลี่ปู้เหว่ยแสดงว่าคิดข่มเล่าไอ่ ไม่เปิดโอกาสให้มันประกาศศักดา”

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตาไปยังปะรำที่นั่ง เห็นเสี่ยวผาน จีไทเฮา รวมทั้งลู่กง ฉีเซียนล้วนแสดงความสนใจออกมา ต้องลอบกระหยิ่มยินดี ในที่สุดความขัดแย้งระหว่างหลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่ปะทุขึ้นแล้ว

ลู่ฉานมีรูปร่างราวเจดีย์เหล็ก ผิวกายดำมะเมื่อม เค้าใบหน้าดุร้าย เป็นที่น่าเกรงขามนัก

ทั้งสองสวมเสื้อเกราะป้องกันตัว ถือกระบี่ไม้มั่น เดินวนเป็นวงด้วยความระมัดระวัง

จี้เอียนหยานทอดถอนใจกล่าวว่า “หลี่ปู้เหว่ยล่วงรู้จุดเด่นจุดด้อยของเล่าไอ่ เมื่อส่งตัวลู่ฉานเข้ามา สมควรมีความมั่นใจอยู่เจ็ดแปดส่วน”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นลู่ฉานหน้าเย็นชาไร้ความรู้สึก ทำให้ผู้คนหยั่งความตื้นลึกหนาบางไม่ออก จึงกล่าว “คนผู้นี้สมควรถนัดในเชิงรุก มุ่งปะทะแตกหัก หลี่ปู้เหว่ยคิดใช้ให้มันบุกจู่โจมใส่เล่าไอ่โดยไม่ทันตั้งตัว จนเล่าไอ่แสดงความทุเรศออกมา”

ไม่ทันขาดคำ ลู่ฉานตวาดก้องร้องขึ้นฟาดฟันกระบี่จู่โจมใส่เล่าไอ่

ฉินชิงชมเชยว่า “ท่านเซี่ยงคาดคำนวณศัตรูอย่างแม่นยำ จึงเป็นความสามารถอันสูงส่ง”

ทุกผู้คนไม่มีเวลาตอบคำ จับตาดูการต่อสู้ในสนามอย่างจดจ่อ

เสียงกระบี่ไม้แหวกฝ่าอากาศดังไม่ขาดหู นับแต่เริ่มการประลองกระบี่เป็นต้นมา นี่เป็นการต่อสู้ที่ดุเดือดตื่นเต้นที่สุด

เล่าไอ่ไม่ทราบกำลังแขนเป็นรองลู่ฉาน หรือคิดหลอกล่อให้อีกฝ่ายหมดเรี่ยวแรง เพียงใช้ท่าร่างอันคล่องแคล่วถลันหลบหลีก หาได้ปะทะแตกหักไม่ รอจนลู่ฉานฟันกระบี่ที่สี่ออก เล่าไอ่ค่อยตวาดคำหนึ่งใช้กระบี่ตวัดเขี่ย ยังคงตั้งรับโดยไม่รุก คลี่คลายแทนการปะทะหักหาญ

ลู่ฉานรุกไล่จนตาแดงฉาน สภาวะกระบี่แปรเปลี่ยนกลับกลาย โหมจู่โจมดุจลมคลุ้มฝนคลั่ง เล่าไอ่ก็เปลี่ยนแปลงยุทธวิธีเป็นปิดป้องอย่าง

รัดกุม สู้อย่างฉาบฉวยสู้พลางถอยพลาง วนเป็นวงกว้าง ฝีเท้าหนักแน่นมั่นคง หามีวี่แววพ่ายแพ้ไม่

ยอดฝีมือประกระบวนท่า สภาพการต่อสู้ผิดแผกแตกต่างจากมือชั้นธรรมดาจริงๆ กองทหารหญิงของอิ๋งหยิงเห็นเล่าไอ่มีหน้าตาหล่อเหลาจึงโห่ร้องหนุนเนื่องเขาก่อนทุกครั้งที่เล่าไอ่ใช้กระบวนท่าพิสดาร มีส่วนเพิ่มพลังสภาวะให้แก่เล่าไอ่ไม่น้อย

เถิงอี้พลันกล่าวว่า "ลู่ฉานหลงกลแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า ลู่ฉานกับเล่าไอ่มีฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่งกัน ฝ่ายแรกมีกำลังแขนมหาศาล ฝ่ายหลังมีฝีเท้าปราดเปรียว ตอนนี้เล่าไอ่ใช้จุดเด่นให้เกิดประโยชน์ ลู่ฉานกลับสิ้นเปลืองเรี่ยวแรงมากมาย รอจนพละกำลังอ่อนโทรมลง จะเป็นโอกาสของเล่าไอ่แล้ว

ลู่ฉานร้อนรุ่มใคร่เผด็จศึก ยิ่งต่อสู้ยิ่งเร่งร้อน ทุกผู้คนต้องสะกดลมหายใจสงบปากคำไว้ ชมดูอย่างจดจ่อ เสียงกระบี่ไม้กระทบกันดังไม่ขาดหู เล่าไอ่พลันปักหลักยืนหยัด ไม่ถอยร่นอีกต่อไป ตวาดก้องร้องขึ้น ขวางกระบี่ฟาดฟันออก ดุจมังกรพิโรธโผล่พ้นสมุทร

เสียงทึบคราหนึ่ง เล่าไอ่กลับเป็นฝ่ายกระแทกลู่ฉานถอยไปครึ่งก้าว จากนั้นลงมือตีโต้จู่โจมออกดุจระลอกคลื่นหนุนเนื่อง เสียงโห่ร้องชมเชยดังขึ้น ตะโกนหนุนเสริมเล่าไอ่ถ่ายเดียว

เล่าไอ่ยิ่งต่อสู้ยิ่งห้าวหาญ ใช้กระบี่โหมฟาดฟัน รุกไล่ลู่ฉานถอยร่นติดต่อกัน แต่คนผู้นี้ดื้อรั้นยิ่ง มาตรว่าตกเป็นเบี้ยล่าง ยังไม่สับสนลนลาน

แต่แล้วยามนั้น เล่าไอ่รั้งกระบี่ถอยปราดจากวง น้อมกายคารวะกล่าวว่า "พี่ลู่มีเพลงกระบี่เข้มแข็ง เราสำนึกตัวว่ายากเอาชัยได้"

ทั่วทั้งบริเวณเงียบสงบลง ลู่ฉานตะลึงลานวูบ ค่อยคารวะตอบอีกฝ่าย จากนั้นทั้งสองหันหน้าหาปะรำที่นั่ง คุกเข่าแสดงความเคารพต่อไทเฮากับรัชทายาท

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้หันมามองหน้ากัน คิดไม่ถึงเล่าไอ่เคลื่อนไหวเช่นนี้ ทั้งเป็นการรักษาหน้าหลี่ปู้เหว่ย ประการสำคัญคือขณะที่มีเปรียบ

ค่อยถอนตัวล่าถอย ไม่เช่นนั้นหากดึงดันคิดเอาชนะลู่ฉาน รอบต่อไปคงต้องเผชิญกับก่วนตงแสแล้ว

ฉีเซียนตัดสินว่าคู่นี้เสมอกัน ให้รางวัลคนละห้าตำลึงทอง ถัดจากนั้นล้วนเป็นมือดี ประกอบด้วยตัวแทนจากทหารองครักษ์กับทหารม้า สุดท้ายรองแม่ทัพสังกัดแม่ทัพหวังหลิง นามไป่ชุง เอาชนะติดต่อกันสองรอบ หากชนะอีกรอบหนึ่ง จะได้รับเงินรางวัลปูนบำเหน็จแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงเห็นเช่นนั้นกล่าวว่า “ก่วนตงแสคิดลงมือแล้ว”

เถิงอี้กล่าวว่า “ไม่ ยังมีโจวจื่อหวน”

ไม่ทันขาดคำ เห็นโจวจื่อหวนซึ่งมีรูปร่างเล็กกว่าลู่ฉานครึ่งศีรษะ แต่ล่ำสันกำยำกว่า เดินเข้าสู่สนามแล้ว

ทุกผู้คนเห็นไป่ชุงเอาชนะคู่ต่อสู้ติดต่อกันสองรอบ คนไร้ชื่อเสียงเรียงนามผู้นี้ยังกล้าเข้ามาท้าสู้ พากันโห่ร้องตะโกนหนุน เร่งเร้าบรรยากาศจนคึกคักถึงขีดสุด เห็นโจวจื่อหวนหยิบกระบี่ไม้ขึ้นเคาะดูเป็นการทดสอบน้ำหนักของอาวุธ พลันชักมีดสั้นออกมา ฟันส่วนปลายของกระบี่ไม้หักไปท่อนหนึ่ง คงเหลือความยาวประมาณเชียะครึ่ง

ทุกผู้คนชมดูจนปากอ้าตาค้าง มิเพียงตื่นเต้นสงสัยที่โจวจื่อหวนใช้กระบี่สั้น มิหนำซ้ำยังฟันกระบี่ไม้เนื้อแข็งหักในมีดเดียว ต่อให้มีดสั้นคมกล้าปานใด พลังที่ใช้ยังคงน่าตระหนกตกใจ

โจวจื่อหวนรายงานต่อเสี่ยวผานว่า “รัชทายาทโปรดให้อภัย ผู้น้อยคุ้นกับการใช้กระบี่สั้น”

เสี่ยวผานทรงเกิดความกระตือรือร้นสนใจ โบกพระหัตถ์เป็นความหมายให้ลงมือได้

ไป่ชุงมีสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ตั้งท่าตระเตรียมรับมือ ไม่ช่วงชิงเป็นฝ่ายรุกอย่างปลอดโปร่งเช่นที่ผ่านมา

เซี่ยงเส้าหลงและพวกทราบว่า ไป่ชุงบังเกิดจิตขลาดเขลาแล้ว ตามหลักวิชาการต่อสู้ *“สั้นหนึ่งนิ้ว หวาดเสียวหนึ่งส่วน”* โจวจื่อหวนกล้าใช้กระบี่สั้นเช่นนี้ ย่อมมีเพลงกระบี่ที่หวาดเสียวอันตราย ยากระวังป้องกันได้

หลี่ปู้เหว่ยมีขุนพลเช่นลู่ฉานกับโจวจื่อหวน ทำให้ผู้คนไม่กล้าดูแคลน อย่าว่าแต่ยังมีชนชั้นยอดยุทธ์เช่นก่วนตงแส

โจวจื่อหวนพลันแค่นเสียงหนักๆ เคลื่อนตัวไปเบื้องหน้าดุจสายฟ้า กระบี่ไม้กลับกลายเป็นเงาประกายกลุ่มหนึ่ง คล้ายเป็นตัวประหลาดที่เสียบกระบี่เต็มตัวตนหนึ่ง พุ่งชนใส่ไป่ชุงอย่างหักโหม ไป่ชุงเพิ่งเผชิญกับยุทธวิธีที่พาตัวเข้าแลกเช่นนี้เป็นครั้งแรก ไม่ทราบรับมืออย่างไร ต้องถอยกายไปครึ่งก้าว ค่อยกวาดกระบี่ออก

เสียงทึบคราหนึ่ง โจวจื่อหวนแสดงตนขึ้น ใช้กระบี่สั้นปัดป่ายกระบี่ของไป่ชุงออกห่าง พร้อมกับพุ่งตัวชนใส่อ้อมอกของไป่ชุง ไป่ชุงไม่ทันระวัง ถูกหัวไหล่ของอีกฝ่ายชนใส่ทรวงอก กระบี่หลุดลอยจากมือ กระแทกนั่งลงกับพื้น ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงว่า การต่อสู้จะยุติในหนึ่งกระบวนท่า ยามกะทันหันกลับไม่มีผู้ใดปรบมือชมเชย

มิเพียงหวังหลิงและไป่ชุงรู้สึกเสื่อมเสียหน้า ลู่กงและพวกก็ยากทนทานรับได้ บรรยากาศอึดอัดยิ่ง ชั่วครู่ให้หลังหลี่ปู้เหว่ยค่อยปรบมือร้องชมเชยขึ้นก่อน ไป่ชุงก็คืบคลานลุกขึ้น ล่าถอยกลับไป

เซี่ยงเส้าหลงสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ คาดว่าโจวจื่อหวนผู้นี้เป็นมือดีที่ถนัดในการปะทะชน แม้แต่เขาไม่แน่ว่าจะมีเปรียบได้

ในความเงียบงัน โจวจื่อหวนยืนหยัดอยู่กลางสนาม รอคอยคนท้าสู้รายต่อไป ผ่านไปครู่ใหญ่ ยังไม่มีผู้ใดกล้าออกมา ฉีเซียนที่ปะรำที่นั่งร้องว่า “ยังมีคนท้าสู้หรือไม่ หากแม้นไม่มี ถือว่าขุนพลของท่านเสนาบดีหลี่นามโจวจื่อหวนชนะติดต่อกันสามรอบ”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ หากปล่อยให้โจวจื่อหวน *“ชนะติดต่อกันสามรอบ”* หลังจากนี้ฝ่ายทหารม้ากับทหารองครักษ์อย่าคิดหมายสู้หน้าคนของหลี่ปู้เหว่ยได้

ยามนั้นในกลุ่มคนบังเกิดเสียงร้องดังว่า “ผู้บัญชาการเซี่ยงอยู่ที่ใด?”

คนผู้นี้พอส่งเสียง บังเกิดเสียงคนขานรับไม่ขาดหู

หลังการประลองระหว่างเซี่ยงเส้าหลงกับหวังเจี่ยน ในสายตาของ

ชาวฉิน ยึดถือเซี่ยงเส้าหลงเป็นมือกระบี่อันดับหนึ่งแห่งรัฐฉิน ทั้งยังเห็นว่าเขาเป็น *"ชาวฉิน"* ดั้งเดิม เมื่อปรากฏคนต่างถิ่นประกาศศักดา ทุกผู้คนย่อมมุ่งหวังให้เซี่ยงเส้าหลงออกมากอบกู้หน้าแก่ทั้งหมด พริบตานั้นเสียงร้องเรียก "เซี่ยงเส้าหลง" ดังจนบังเกิดเสียงสะท้อนสะท้าน

เซี่ยงเส้าหลงเห็นผู้คนทั้งซ้ายขวาหน้าหลัง ล้วนมองมาที่เขาต้องลอบคร่ำครวญในใจ มาตรว่าเขาไม่ได้รับบาดเจ็บที่เท้า คิดเอาชนะโจวจื่อหวนยังลำบากกินแรง อย่าว่าแต่ในสภาพที่เคลื่อนไหวไม่สะดวกเช่นนี้

ขณะที่ทุกผู้คนร่ำร้องรอคอย ในกองทหารหญิงปรากฏคนผู้หนึ่งม้วนตัวตีลังกาออกมาสิบกว่าตลบ สุดท้ายค่อยทิ้งตัวลงที่หน้าปะรำที่นั่งคุกเข่าลงรายงานว่า "รองผู้บัญชาการทหารม้าจิงจวิ้น ขออาสาออกศึกแทนท่านผู้บัญชาการ ขอรัชทายาททรงอนุญาต"

เสี่ยวผานรับสั่งดังๆ ว่า "อนุญาตตามที่รองผู้บัญชาการจิงร้องขอ"

ทุกผู้คนเห็นจิงจวิ้นมีฝีมือคล่องแคล่วว่องไว ทั้งยังเป็นผู้ช่วยของเซี่ยงเส้าหลง ดังนั้นส่งเสียงโห่ร้องออกมา

จิงจวิ้นยังไม่ลุกขึ้น ร้องบอกว่า "หากการต่อสู้รอบนี้ ข้าพเจ้าโชคดีได้ชัย รางวัลเกียรติยศทั้งหมดขอมอบให้แก่คุณหนูตันเอ๋อ"

เสี่ยวผานทรงรู้สึกเหนือความคาดหมาย หันไปสบพระเนตรกับลู่กงที่ด้านข้าง จากนั้นรับสั่งว่า "ตกลง อนุญาตตามที่ร้องขอ"

ชาวฉินมีจิตใจเปิดเผย เห็นจิงจวิ้นแสดงความรักโดยไม่อำพรางเช่นนี้ ล้วนบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจ พริบตานั้นส่งเสียงเป่าปากร้องหนุนออกมา กองทหารหญิงยิ่งหัวร่อกราวใหญ่ อิ๋งหยิงและพวกช่วยกันผลักไสลู่ตันเอ๋อ ซึ่งทั้งอับอายทั้งขุ่นเคืองทั้งยินดีมาถึงริมขอบสนาม จะได้ไม่พลาดชมการต่อสู้ทุกฉากตอน

โจวจื่อหวนมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง กวาดตาไปยังหลี่ปู้เหว่ยช้าๆ หลี่ปู้เหว่ยผงกศีรษะเล็กน้อย เป็นความหมายให้ลงมืออย่างหนักหน่วง เพื่อทอนความฮึกหาญของฝ่ายตรงข้าม ดังนั้นโจวจื่อหวนยิ้มออกมา เพ่งตาไปยังจิงจวิ้น ซึ่งกำลังสวมเสื้อเกราะรับกระบี่ไม้อยู่

จิงจวิ้นกลับยิ้มให้ กล่าวว่า “ที่แท้พี่โจวต้องขออนุญาตท่านเสนาบดีหลี่ทุกเรื่อง”

โจวจื่อหวนคิดไม่ถึงฝ่ายตรงข้ามมีสายตาแหลมคมถึงเพียงนี้ ปากกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “รองผู้บัญชาการจิงล้อเล่นแล้ว”

ชางเหวินจวินซึ่งสวมเสื้อเกราะให้แก่จิงจวิ้นด้วยตัวเอง ตบไหล่จิงจวิ้นเบาๆ กล่าวเตือนให้จิงจวิ้นระวัง จากนั้นนำเหล่าทหารองครักษ์ล่าถอยถึงขอบสนาม ทุกผู้คนล้วนสงบสุ้มเสียง กลั้นลมหายใจดูว่าจิงจวิ้นจะรับมือวิธีการต่อสู้ที่ประหลาดพิกลของโจวจื่อหวนอย่างไร

มาตรว่าเป็นช่วงคับขันสำคัญ จิงจวิ้นยังคงมีท่วงท่าอันเกียจคร้าน พาดกระบี่ไม้กับหัวไหล่ คล้ายไม่นำพาต่อโจวจื่อหวน ผู้ที่ตื่นเต้นตึงเครียดแทนมิใช่เซี่ยงเส้าหลงและพวก หากแต่เป็นลู่ตันเอ๋อ เมื่อครู่นางแม้ถูกจิงจวิ้นก่อกวนจนแทบคลั่งใจตาย แต่ในใจเพียงขุ่นเคืองแง่งอนเล็กน้อย ยามนี้จิงจวิ้นกลับผูกผลแพ้ชนะกับนาง หากแม้นสู้แพ้ นางก็พลอยเสื่อมเสียหน้าไปด้วย

ทันใด คู่ต่อสู้ทั้งสองเคลื่อนไหวพร้อมกัน ซึ่งความจริงเป็นโจวจื่อหวนขยับกระบี่ก่อน แต่คล้ายกับมีเส้นด้ายผูกโยงทั้งสองเข้าด้วยกัน เขาพอขยับกระบี่ไม้ กระบี่ที่พาดบนหัวไหล่ของจิงจวิ้นก็ดีดกระดอนขึ้น

โจวจื่อหวนรั้งกระบี่สั้นเข้าสู่อ้อมอก พร้อมกับสืบเท้าไปยังเบื้องหน้า จิงจวิ้นกลับดีดตัวตีลังกาขึ้นฟ้าไป โจวจื่อหวนงงงันวูบ ไหนเลยมีกระบวนท่วงท่าแปลกประหลาดเช่นนี้ เขามีประสบการณ์ต่อสู้อย่างช่ำชอง ทราบว่าจิงจวิ้นเน้นความแคล่วคล่องพิสดารเป็นหลัก ดังนั้นเปลี่ยนแปลงยุทธวิธี ล้มลงกลิ้งตัวตามพื้นดิน ล่วงหน้าไปยังที่ซึ่งจิงจวิ้นทิ้งตัวลง ขอเพียงฝ่ายตรงข้ามทิ้งเท้าลงมา จะชิงลงมือกวาดทำลายกระดูกข้อเท้าของจิงจวิ้นหักไป

เถิงอี้บนยอดเนินเห็นเช่นนั้น หันไปกล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “หากโจวจื่อหวนอายุอ่อนกว่านี้อีกหลายปี คืนนี้จวิ้นน้อยคงไม่อาจมีเปรียบได้”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะเล็กน้อย จับตาดูการต่อสู้ หาได้ตอบคำไม่

จิงจวิ้นพลิกตัวตีลังกาเหนือร่างโจวจื่อหวนสองตลบ ขณะทิ้งตัวลงกลับใช้มือหนึ่งโอบสองเท้า งอเข่าแนบติดกับทรวงอก กระบี่ในมือฟันใส่โจวจื่อหวนที่เบื้องล่างดุจสายฟ้า

โจวจื่อหวนหยิบยืมพลังที่เอวดีดตัวขึ้น ทะลึ่งตัวพลิกมือจับกระบี่สั้นพับแขนกรีดกระบี่เป็นครึ่งวงกลม กระแทกใส่กระบี่ที่จู่โจมจากเบื้องบนของจิงจวิ้น จิงจวิ้นคล้ายคาดการณ์ได้ว่า ฝ่ายตรงข้ามหวดกระแทกกระบี่ของเขา ชิงกู่ร้องเสียงแหลมเล็ก ถีบเท้าใส่ใบหน้าโจวจื่อหวนอย่างรวดเร็วดุดัน

โจวจื่อหวนคิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายมีฝีมือคล่องแคล่วถึงเพียงนี้ ไม่มีเวลาปัดกระแทกกระบี่ไม้ของอีกฝ่าย วกกระบี่ฟันใส่เท้าของจิงจวิ้นพร้อมกับเคลื่อนตัวไปด้านหลัง หลบหลีกจากท่าเท้านี้ มิคาดจิงจวิ้นพลันหดเท้ากลับ โจวจื่อหวนจึงฟันกระบี่ใส่อากาศธาตุ

ก่อนที่ร่างจิงจวิ้นจะตกถึงพื้น ก็ขดตัวราวลูกหนังใบหนึ่ง กระบี่ไม้กระแทกใส่พื้น หยิบยืมพลังกลิ้งตัวใส่ท่อนล่างของโจวจื่อหวน โจวจื่อหวนไม่แตกตื่นลนลาน ย่อตัวปักหลักมั่น กระบี่สั้นในมือแตกระเบิดเป็นเงากระบี่กลุ่มหนึ่ง สมเป็นชนชั้นมือดีจริงๆ

จิงจวิ้นพลันพุ่งเฉียงๆ ขึ้นจากพื้นในสภาพที่เป็นไปไม่ได้ ทั้งคนทั้งกระบี่พุ่งทะลวงใส่ร่างแหกระบี่อันแน่นหนาของโจวจื่อหวน เสียงทึบเมื่อกระบี่ไม้ทั้งสองเล่มปะทะกัน โจวจื่อหวนแม้ปักหลักตั้งรับ ยังไม่อาจต้านทานท่าโถมแทงอย่างสุดกำลังของจิงจวิ้นได้ ตลอดทั้งร่างดีดกระดอนไปด้านหลังได้

ทุกผู้คนชมดูจนลุกขึ้นยืน โห่ร้องตะโกนหนุน ผู้ที่ร่ำร้องดังที่สุดย่อมเป็นลู่ตันเอ๋อกับกองทหารหญิงของนาง รองลงมาคือฝ่ายทหารม้า

เท้าของจิงจวิ้นพอแตะพื้น ก็ตีลังกาอีกทอดหนึ่ง กระบี่ไม้คล้ายเงาประจำร่าง ไล่ติดตามโจวจื่อหวนไป โจวจื่อหวนถูกบีบคั้นตกเป็นฝ่ายตั้งรับภายใต้ยุทธวิธีบัดเดี๋ยวลอยตัวขึ้น บัดเดี๋ยวกลิ้งไปตามพื้นดิน จู่โจมเข้ามาจากทุกทางของจิงจวิ้น ได้แต่ถอยร่นเป็นพัลวัน

ท่ามกลางสภาวะจู่โจมดุจลมคลุ้มฝนคลั่งของจิงจวิ้น ความดุดันของโจวจื่อหวนถูกทำลายสิ้น มาตรว่าตอบโต้เป็นครั้งคราว แต่ไม่อาจกอบกู้สถานการณ์อันเลวร้ายได้ เสียงทึบๆๆ สามครา จิงจวิ้นอาศัยความมีเปรียบของกระบี่ยาว หวดกระแทกใส่กระบี่สั้นของโจวจื่อหวน กระแทกจนอีกฝ่ายข้อมือชาด้านไป ทุกผู้คนร้องหนุนจิงจวิ้นจนสุ้มเสียงแหบแห้ง ยิ่งทำให้โจวจื่อหวนทั้งอับอายทั้งขุ่นแค้น และเกิดความท้อแท้ขึ้น

ทั้งสองหักล้างกันอีกสิบกว่ากระบวนท่า ในที่สุดโจวจื่อหวนไม่อาจปิดป้องต้านทานได้ กระบี่สั้นถูกกระแทกเบนเบือน เพิ่งลอบร้องว่าผิดท่า จิงจวิ้นก็ถลันถึงด้านหลังของเขา เตะกลับหลังใส่ รู้สึกมีพลังอันมหาศาลแล่นจู่โจมใส่ร่าง โจวจื่อหวนพบว่าเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน รอจนมีสติแจ่มใส ค่อยเห็นชัดตาว่าใบหน้าตัวเองจูบกับพื้นพสุธา

ลู่ตันเอ๋อลิงโลดยินดีจนวิ่งปราดออกมาเคียงคู่กับจิงจวิ้น คารวะต่อคนดูที่ร้องตะโกนราวคลุ้มคลั่ง ไม่มีผู้ใดแยแสสนใจผู้พ่ายแพ้ที่ล่าถอยไปด้วยความละอาย

หลังความวุ่นวาย ฉีเซียนร้องถามว่า “รองผู้บัญชาการจิงตระเตรียมรับการท้าสู้รอบต่อไปหรือไม่?”

จิงจวิ้นตอบว่า “การสู้เมื่อครู่เพียงออกศึกแทนท่านผู้บัญชาการ ข้าพเจ้าเห็นทีขอเลิกรา จะได้ไม่ถูกผู้คนถีบกระเด็นออกไป”

คำพูดนี้เรียกเสียงหัวร่อครืนใหญ่ ฉีเซียนหัวร่อพลางกล่าวว่า “รองผู้บัญชาการจิงเหน็ดเหนื่อยมากแล้ว เชิญพักผ่อนเถอะ”

จิงจวิ้นแสดงความเคารพต่อปะรำที่นั่ง ค่อยชักชวนลู่ตันเอ๋อกลับเข้ากองทหารหญิง เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้บนยอดเนินสบตายิ้มให้แก่กัน จิงจวิ้นแสดงฝีมือเช่นนี้ จะช้าเร็วต้องพิชิตหัวใจลู่ตันเอ๋อได้

เถิงอี้กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ดูท่าคืนนี้ก่วนตงแสไม่ลงมือแล้ว ทั้งนี้เพราะหากว่าเขาไม่มีความมั่นใจเอาชัยจวิ้นน้อยกับท่าน ก็ไม่สามารถครองตำแหน่งมือกระบี่อันดับหนึ่งแห่งรัฐฉินได้”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะเห็นพ้อง ยามนั้นอูซูในสิบแปดองครักษ์

เหล็กรีบรุดถึงด้านหลังคนทั้งสอง รายงานว่า “ชาวฉีกำลังเก็บสัมภาระตระเตรียมออกเดินทาง”

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้สะท้านขึ้นคราหนึ่ง กวาดตาไปยังปะรำที่นั่งพบว่าหลี่ปู้เหว่ยกับเถียนตานล้วนหายสาบสูญไป พริบตานั้น ทั้งสองค่อยได้คิดว่าหลงกลม่อเอ้ากับเถียนตาน ตกอยู่ในสภาพกลืนไม่เข้าคายไม่ออก

เถียนตานเลือกคืนนี้ไปจากนครเสียนหยาง หากเซี่ยงเส้าหลงคิดฆ่าเถียนตานตามที่ลั่นปากไว้ คงต้องไล่ตามไป หลี่ปู้เหว่ยก็ภาวนาให้เซี่ยงเส้าหลงทำเช่นนั้น จะได้ปล่อยให้กองกำลังของเถียนตานดักฆ่าเขาในระหว่างทาง ภายหลังเหตุการณ์ หลี่ปู้เหว่ยสามารถกล่าวโทษเซี่ยงเส้าหลงละทิ้งหน้าที่ เอาผิดต่อตระกูลอู ทั้งยังฉวยโอกาสช่วงชิงตัวยอดหญิงจี้เอียนหยานไป นับเป็นแผนกระสุนนัดเดียวยิงนกหลายตัว

หากปราศจากเซี่ยงเส้าหลงควบคุมสถานการณ์โดยรวม หลี่ปู้เหว่ยจะกระทำการโดยราบรื่นกว่าเดิม ยามใดที่คืนตำแหน่งรองผู้บัญชาการทหารราบแก่ก่วนตงแส ก็สามารถอาศัยศักดิ์ฐานะมหาเสนาบดีขวา มอบอำนาจสั่งการฝ่ายทหารราบแก่ก่วนตงแส เมื่อถึงเวลายังมิใช่กระทำได้ตามใจปรารถนาหรอกหรือ? แต่เซี่ยงเส้าหลงแม้ดูแผนการของหลี่ปู้เหว่ยออก ไหนเลยนิ่งดูดายปล่อยให้เถียนตานจากไปได้?

เถิงอี้กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ให้เราไล่ตามเถียนตานไปเถอะ ท่านรั้งอยู่ที่นี้คอยรับมือหลี่ปู้เหว่ย”

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะกล่าวว่า “เถียนตานมีกำลังพลประมาณสี่พันใกล้เคียงกับพวกเรา แต่หากต้องรับมือเกาหลิงจวิน ข้าพเจ้าอย่างมากแบ่งกำลังให้ท่านครึ่งหนึ่ง ในสภาพเช่นนี้ ไม่แน่ว่าคว้าน้ำเหลวทั้งสองทางด้านหลี่ปู้เหว่ยก็มีกองกำลังส่วนตัวแปดพันเศษ ผู้ใดทราบว่ามันจะก่อเหตุกระทำการอันใด”

เถิงอี้สงบปากคำไว้ เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเบาๆ ว่า “สถานการณ์ไม่ถึงกับสิ้นหวัง ข้าพเจ้าจะไปเกลี้ยกล่อมไท่จื่อตันให้เขาตรึงเถียนตาน

อยู่ที่ชายแดนรัฐฉู่สักสิบวันครึ่งเดือน พวกเราก็จะไล่ตามเถียนตานจนทัน ทั้งนี้เพราะอันกู่ซีเคยรับปากว่า จะบีบบังคับให้ชาวฉู่กับทัพฉีถอยห่างจากชายแดนสักสิบลี้”

ยามนั้นไม่มีผู้ใดเข้าสู่สนามอีก ฉีเซียนจึงประกาศว่าการแสดงฝีมือรอบค่ำยุติลงแต่เพียงนี้

เซี่ยงเส้าหลงเข้าพบไท่จื่อตันและพวกที่กระโจมของชาวเอี้ยน แสดงความจำนงขอความร่วมมือจากอีกฝ่าย

ไท่จื่อตันตอนแรกอิดๆ เอื้อนๆ บอกว่าพวกเขาไม่สะดวกกับการสอดมือยุ่งเกี่ยว หรือปฏิบัติการเพียงฝ่ายเดียว ไม่เช่นนั้นหากถูกจับออกรัฐฉีกับรัฐฉู่จะถือเป็นข้ออ้างรวมกำลังกันจัดการกับรัฐเอี้ยน

เซี่ยงเส้าหลงตอกย้ำว่า หากเถียนตานไม่ตาย รัฐเอี้ยนจะตกอยู่ในสภาพง่อนแง่น เขาเองมิใช่ให้ชาวเอี้ยนปะทะกับเถียนตานตรงๆ เพียงแต่ต้องการให้พัวพันเถียนตานไว้สักหลายวัน เขาจะได้เร่งรุดไปทัน

ในที่สุดไท่จื่อตันรับปากว่าจะถ่วงเวลามิให้เถียนตานสมทบกับทัพฉีหรือชาวฉู่ แต่หากครบกำหนดสิบวัน ยังไม่เห็นเซี่ยงเส้าหลงไปถึงได้แต่ปล่อยให้เถียนตานผ่านไป

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวขอบคุณไท่จื่อตัน ออกจากกระโจมของชาวเอี้ยน เห็นทุกที่ทางก่อกองไฟเป็นหย่อมๆ ชายหญิงที่ร่วมงานล่าสัตว์ยังจับกลุ่มกันร้องเพลงร่ายระบำ ไม่มีผู้ใดยินยอมกลับกระโจมเข้านอน

ยามนั้นด้านซ้ายมือบังเกิดเสียงร่ำร้องด้วยความหฤหรรษ์ของสตรีดังมา เซี่ยงเส้าหลงกวาดตาไปตามเสียง เห็นค่ายกระโจมที่ห่างไปหลายร้อยก้าว ปรากฏธงสีม่วงผืนหนึ่งโบกพัดพลิ้วตามลม ต้องนึกถึงกำหนดนัดของอิ๋งหยิงขึ้นมา อิ๋งหยิงใช่รอเขาอยู่ในกระโจมที่ปักรูปดอกไม้สีม่วงหรือไม่? แต่ตอนนี้ยังไม่ถึงกำหนดเวลายามต้นตามที่นัดหมายไว้ นางสมควรเล่นสนุกสนานกับลู่ตันเอ๋อและพวกที่เบื้องนอกจึงถูกต้อง

หลังจากที่เขาล่วงรู้แผนการเคลื่อนไหวของเถียนตาน ก็สูญเสียความกระตือรือร้นคิดเด็ดบุปผาริมทาง อย่าว่าแต่ยังต้องกลับไปหารือกับเถิงอี้ว่า จะส่งผู้ใดร่วมทางกับคนของไท่จื่อตัน เพื่อสกัดยับยั้งเถียนตานไว้ แต่ถึงอย่างไรเมื่อผ่านมา สมควรแวะไปบอกกล่าวสักคำ

พอตกลงใจ เซี่ยงเส้าหลงอาศัยกระโจมเป็นเครื่องกำบังเร้นกายเข้าไป เนื่องด้วยผู้คนส่วนใหญ่รวมตัวบนพื้นที่ว่างกระโจมกับกระโจมบวกกับกระโจมต่างๆ อยู่ในเงามืด เซี่ยงเส้าหลงจึงเร้นกายถึงมุมมืดที่สามารถจับตาดูกองทหารหญิงได้โดยไม่ยากเย็น

เห็นบนพื้นที่ว่างที่ห่างไปประมาณร้อยก้าว ก่อไฟสิบกว่ากอง ลู่ตันเอ๋อกับหญิงสาวอีกร้อยกว่านางกำลังเริงระบำกับบุรุษหนุ่มซึ่งมีจำนวนมากกว่าสองเท่า แต่หาพบเห็นอิ๋งหยิงไม่

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ ดูท่าคืนนี้ต้องผิดนัดแล้ว ขณะจะล่าถอยไป พลันพบว่าในกระโจมด้านหลังมีแสงโคมไฟสาดลอดออกมาพร้อมกับแว่วเสียงผู้คนดังมา แต่ได้ยินไม่ชัดเจน เซี่ยงเส้าหลงสืบเสาะไปตามเสียง พบว่าหน้าประตูกระโจมปักรูปดอกไม้ม่วงโตเท่าฝ่ามือเป็นลักษณะเดียวกับดอกไม้บนผืนธง

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง ขณะจะร้องเรียกอิ๋งหยิง แต่แล้วเปลี่ยนความตั้งใจ จะอย่างไรคิดครอบครองนางแล้ว มิสู้บุกจู่โจมโดยไม่ให้นางตั้งตัว อิ๋งหยิงมีนิสัยปล่อยตัว คงไม่ถือสาหาความ นึกถึงตอนนี้ รู้สึกหัวใจร้อนวูบ ยื่นมือเลิกม่านกระโจมเข้าไป

ทันใด บนผืนพรมในกระโจมปรากฏเงาร่างสายหนึ่งดีดปราดขึ้นมาตวาดถามว่า “ผู้ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงเผชิญหน้ากับอีกฝ่ายอย่างถนัดถนี่ ทั้งสองฝ่ายล้วนงงงันวูบ ที่แท้คนในกระโจมกลับเป็นก่วนตงแสในสภาพเปลือยเปล่า

ก่วนตงแสพอเห็นเซี่ยงเส้าหลง ดวงตาทอประกายอำมหิตวูบแล้วหายวับ เคลื่อนกายไปด้านข้าง หยิบฉวยเสื้อผ้าสวมใส่

เซี่ยงเส้าหลงเลื่อนสายตาต่ำลง เห็นอิ๋งหยิงดึงผ้าห่มผลุนผลัน

ลุกขึ้นนั่ง ใบหน้าขาวซีดราวกระดาษ ข้อแขนและช่วงขานอกผ้าห่มขาวละลานประดุจหยก

เซี่ยงเส้าหลงหาได้คาดคิดไม่ว่า ทั้งสองจะเริงรักกันในกระโจม ดังนั้นฝืนยิ้มพลางกล่าวคำ "ล่วงเกินแล้ว" พร้อมกับล่าถอยออกจากกระโจม

เดินไปสิบกว่าก้าว ก่วนตงแสไล่ตามมาพร้อมกล่าวว่า "ท่านเซี่ยงต้องขออภัยอย่างยิ่ง นางบอกว่านัดหมายกับท่านในยามต้น คิดไม่ถึงท่านรุดมาก่อนกำหนด"

เซี่ยงเส้าหลงทราบแน่แก่ใจว่า ก่วนตงแสจงใจก่อกวนทำลายความสัมพันธ์ระหว่างเขากับอิ๋งหยิง ทั้งยังแค้นอิ๋งหยิงไม่อาจทนทานรับการล่อลวงจากอีกฝ่าย ยอมพลีกายให้แก่ก่วนตงแสก่อน ยามนั้นยิ้มอย่างสง่างามกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นเหตุให้ท่านก่วนไม่ได้สนุกสนานอย่างเต็มที่ ทั้งบังเกิดความตระหนกตกใจ สมควรขออภัยจึงถูกต้อง"

ก่วนตงแสกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ท่านเซี่ยงยังไม่พบกับท่านเสนาบดีหลี่หรือ? ก่อนที่ข้าพเจ้าจะมา เขากำลังส่งคนออกตามหาท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวกลบเกลื่อนว่า "ข้าพเจ้าออกมาเดินเล่น เกรงว่าคงหาข้าพเจ้าไม่พบ"

ก่วนตงแสรีบกล่าวว่า "อย่างนั้นไปหาท่านเสนาบดีหลี่ด้วยกันเถอะ"

เซี่ยงเส้าหลงอดครุ่นคิดมิได้ เขาที่ตกเป็นรองทุกย่างก้าว เป็นเพราะตัวเองทั้งถือหลักการทั้งคำนึงถึงอารมณ์ความรู้สึก ตรงกันข้ามกับฝ่ายตรงข้ามที่หวังผลสำเร็จ ไม่เลือกวิธีการที่ใช้ หากเป็นเช่นนี้ต่อไปต่อให้กำจัดฆ่าม่อเอ้าได้ สุดท้ายยังอาจจบสิ้นในเงื้อมมือหลี่ปู้เหว่ยกับก่วนตงแส

ดูท่าเขาต้องเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีแล้ว

ทราบข่าวดีโดยบังเอิญ

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงกับก่วนตงแสไปถึงกระโจมที่พักของหลี่ปู้เหว่ย หลี่ปู้เหว่ยอยู่นอกกระโจมฟังนางระบำสองนางดีดพิณร้องเพลง โดยมีม่อเอ้า ลู่ฉาน และองครักษ์อีกสิบกว่านายอยู่เป็นเพื่อน แต่หลี่เหนียงหยงกับโจวจื่อหวนไม่ได้อยู่ด้วย

หลี่ปู้เหว่ยบอกให้เซี่ยงเส้าหลงมานั่งที่ข้างกาย แนะนำลู่ฉานกับม่อเอ้าให้รู้จักเป็นครั้งแรก เซี่ยงเส้าหลงก็แสร้งเป็นไม่รู้เห็นอันใด ทักทายกับม่อเอ้าและลู่ฉานอยู่หลายคำ

หลี่ปู้เหว่ยขับไล่นางระบำทั้งสองนางไป ค่อยยื่นหน้ามากล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “เถียนตานเดินทางกลับไปแล้ว เส้าหลงมีความคิดอ่านใด หากท่านคิดจัดการมัน เราจะช่วยเหลือท่านอย่างเต็มที่ มันเมื่อกล้าลอบสังหารท่าน เพื่อป้ายความผิดใส่เรา เราก็จะไม่คำนึงถึงน้ำใจไมตรีต่อมันอีกต่อไป”

ม่อเอ้าและพวกเพ่งตามองมายังเซี่ยงเส้าหลงเป็นจุดเดียว ทำให้เซี่ยงเส้าหลงยิ่งเกิดความรู้สึกคล้ายตกอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่าก็มิปาน ฝ่ายตรงข้ามเมื่อหลอกให้เขากลืนยาพิษที่มีถุงยาห่อหุ้มไว้ลงไป ในใจคงลอบหัวร่อเยาะเขาว่าจวบจนตายยังไม่รู้สึกตัว

เซี่ยงเส้าหลงใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว หากแม้นเขาอิดเอื้อนไม่ออกตามล่าเถียนตาน คงสะกิดความสงสัยของม่อเอ้าขึ้น คาดคำนวณว่า

เขามียุทธวิธีอื่นๆ แต่หากรับปากยิ่งย่ำแย่กว่าเดิม

ดีที่เขานึกถึงคำกล่าวของชนชั้นผู้เหี้ยมอำมหิตที่ว่า “เพื่อบรรลุถึงจุดหมาย ไม่เลือกวิธีที่ใช้” ดังนั้นปั้นสีหน้ากระอักกระอ่วน กล่าวว่า “เรื่องนี้กล่าวไปน่าหัวร่อนัก ข้าพเจ้าที่คิดจัดการกับเถียนตาน เพราะระแวงสงสัยว่ามันทำร้ายสตรีที่ข้าพเจ้ารู้จักที่นครหานตานนางหนึ่ง มิคาดกลับเป็นความเข้าใจผิด เมื่อวานข้าพเจ้าเพิ่งได้รับข่าวคราวของสตรีนางนั้น ตอนนี้ไหนเลยมีเวลาสนใจเถียนตานอีก?”

คำพูดเหล่านี้ย่อมเสกสรรปั้นขึ้น เพื่อมิให้หลี่ปู้เหว่ยบีบบังคับเขาออกตามล่าเถียนตาน จะอย่างไรเถียนตานจากไปแล้ว ไม่มีพยานยืนยัน เขากล่าวกระไรก็ได้ทั้งสิ้น

หลี่ปู้เหว่ย ม่อเอ้า ก่วนตงแสและลู่ฉานล้วนมีสีหน้าประหลาดพิกล หันไปมองหน้ากัน จากนั้นก่วนตงแสถามว่า “ตอนนั้นท่านเซี่ยงไฉนเข้าใจว่าสตรีนางนั้นถูกเถียนตานทำร้าย?”

เซี่ยงเส้าหลงพอฟัง ทราบว่าเถียนตานไม่ได้บอกรายละเอียดต่อหลี่ปู้เหว่ย ดังนั้นบอกเล่าเรื่องที่เห็นภาพวาดของสั้งโหย่วออกไป แต่ยังเสริมว่าแววตาของสตรีในภาพวาดไม่ตรงกับตัวจริง

หลี่ปู้เหว่ยสั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า “พวกเราก็คาดคิดแต่แรกว่าเกิดความเข้าใจผิด ซึ่งความจริงเถียนตานก็ไม่ทราบว่า ท่านพอเห็นภาพวาด ไฉนกล่าวหามันฆ่าสตรีนางนั้น เพียงแต่มันย่อมไม่อธิบายต่อท่าน”

ม่อเอ้ากล่าวเสริมขึ้น “ภาพวาดใบนั้นเป็นจิตรกรในสังกัดของเถียนตาน วาดจากความทรงจำของมัน ซึ่งเคยเห็นหน้าสตรีนางนั้นคราหนึ่ง ที่ว่าแววตาของนางไม่ตรงกับความจริง หาใช่เรื่องแปลกประหลาดไม่”

คราครั้งนี้ถึงรอบเซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ร้องโพล่งว่า “ว่ากระไร?”

เห็นหลี่ปู้เหว่ยและพวกมองดูเขาอย่างงุนงง รีบกล่าวกลบเกลื่อน

ว่า “ท่านเสนาบดีหลี่เมื่อทราบเรื่องนี้ ไฉนไม่บอกต่อข้าพเจ้าตั้งแต่แรก?”

เขาใช้ความพยายามอย่างยากเย็น ค่อยระงับความลิงโลดยินดี ไม่แสดงออกทางสีหน้า ที่แท้สั้งโหย่วยังไม่ตายจริงๆ ทั้งหมดเพียงเป็นความเข้าใจผิดกัน

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า “ตอนนั้นเราคาดว่าเถียนตานเพียงกล่าวโป้ปด ไม่แน่ว่าคิดอาศัยลมปากเราหลอกท่าน จึงไม่จดจำใส่ใจ ยามนี้ค่อยพิสูจน์ว่ามันไม่ได้หลอกลวงคน”

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดดู รู้สึกมีเหตุผล สรุปแล้วเรื่องที่สั้งโหย่วยังมีชีวิตอยู่ มีความเป็นไปได้อย่างสูง

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสผุดลุกขึ้น กล่าวคำอำลา หลี่ปู้เหว่ยไม่ทราบว่ากระตุ้นเซี่ยงเส้าหลงไล่ตามเถียนตานไม่สำเร็จหรือไร จึงมีอารมณ์ขุ่นมัว ไม่เหนี่ยวรั้งแขกไว้ ปล่อยให้เซี่ยงเส้าหลงจากไป

เซี่ยงเส้าหลงกลับมายังค่ายของฝ่ายทหารม้า ซึ่งตั้งอยู่ที่เชิงเนินหลังค่ายหลวง พบว่าเถิงอี้ จิงจวิ้นกับหลิวเฉากำลังหารือลับกัน ดังนั้นฉุดลากเถิงอี้มาด้านข้าง บอกเรื่องที่สั้งโหย่วอาจยังมีชีวิตอยู่ให้ทราบ

เถิงอี้ก็ลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง จากนั้นขมวดคิ้วถามว่า “เช่นนี้ยังจะจัดการกับเถียนตานหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า “เพียงเพราะความแค้นของครอบครัวพี่รองกับสั้งโหย่วสามพี่น้อง พวกเราไม่ขอปล่อยปละละเว้นเถียนตาน อย่าว่าแต่เถียนตานลอบทำร้ายข้าพเจ้าหลายครั้ง ไม่ว่าอย่างไรไม่ปล่อยให้โจรโฉดนี้มีชีวิตรอดกลับรัฐฉีไป”

เถิงอี้ค่อยกวักมือเรียกจิงจวิ้นกับหลิวเฉาเข้ามา กล่าวกับหลิวเฉาว่า “ท่านบอกรายละเอียดเองเถอะ”

หลิวเฉากล่าวว่า “พวกเราสืบทราบว่า คนของเกาหลิงจวินแอบต่อแพไม้ทางต้นน้ำและเก็บสะสมหญ้าฟืนจำนวนมาก คาดว่าคงคิดเผาสะพาน”

จิงจวิ้นกล่าวเสริมว่า “หากบนแพไม้สร้างเป็นเวที สุมซ้อนหญ้า

ฟืน ราดด้วยน้ำมันจุดไฟปล่อยให้สาดพุ่งจากต้นน้ำ นับว่ามีอำนาจการทำลายอย่างรุนแรง พวกเราสมควรชิงลงมือจัดการกับพวกมันหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ครั้งนี้พวกเราจะสร้างโอกาสให้รัชทายาทแสดงความสามารถด้านการทหาร จนชาวฉินบังเกิดความเทิดทูนบูชาเรียกว่าการสร้างภาพลักษณ์ จะได้ยืนหยัดต่อกรกับหลี่ปู้เหว่ย จนกระทั่งรัชทายาททรงพระมาลาห้อยมุกเมื่อพระชนมายุยี่สิบเอ็ดพรรษา”

เถิงอี้ยิ้มพลางกล่าวว่า “คำ *‘สร้างภาพลักษณ์’* ของท่านช่างแปลกใหม่นัก แต่ฟังดูคล้ายมีเหตุผล”

จิงจวิ้นกล่าวอย่างลิงโลดว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว พวกเราต้องศึกษาแผนการของฝ่ายตรงข้าม จากนั้นกำหนดแผนปฏิบัติการทั้งหมด แล้วค่อยให้รัชทายาทแสดงฝีมือเพื่อสะกดข่มผู้ที่คิดลุกฮือขึ้นก่อการ”

หลิวเฉากล่าวว่า “ดังนั้นการศึกนี้ มิเพียงต้องชนะ ยังต้องชนะอย่างหมดจดงดงาม”

เซี่ยงเส้าหลงพอทราบว่าสั้งโหย่วสมควรมีชีวิตอยู่ ก็มีอารมณ์ดีเป็นพิเศษ ยิ้มพลางกล่าวว่า “เป็นเช่นนั้นจริง”

เถิงอี้นึกถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวว่า “เอียนหยานและพวกไปยังค่ายหลวงอยู่เป็นเพื่อนกับหญิงม่ายชิง ถิงฟางบอกว่าถ้าหากท่านกลับกระโจม ให้ไปรับตัวพวกนางกลับมา”

จิงจวิ้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “พี่สามสมควรอยู่เป็นเพื่อนพี่สะใภ้ทั้งหลายแล้ว เรื่องที่ต้องลำบากลำบนให้พวกเราเหล่าพี่น้องแบกรับไว้เถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงด่าอย่างยิ้มแย้มคำหนึ่ง ตามตัวสิบแปดองครักษ์เหล็กมา ควบขับม้าไปยังค่ายหลวง เพิ่งผ่านเข้าค่ายไม้ ประจวบกับฉีเซียนนำองครักษ์สิบกว่านายออกจากค่าย ฉีเซียนจึงชักชวนเซี่ยงเส้าหลงไสม้าขึ้นบนยอดเนินนอกค่าย

ฉีเซียนบอกว่า เกาหลิงจวินชักชวนเขากับลู่กงผนึกกำลังโค่นหลี่ปู้เหว่ย ทั้งรับประกันว่าเกาหลิงจวินเองไม่คิดหมายปองบัลลังก์

เพียงแต่ไม่ต้องการให้รัฐฉินตกเป็นของชนชาติอื่น

เซี่ยงเส้าหลงพอฟังคาดการณ์ว่า ในที่ปรึกษาของเกาหลิงจวินคงมีไส้ศึกของหลี่ปู้เหว่ยปะปนอยู่ เกาหลิงจวินกลับไม่ทราบระแคะระคาย เพียงข้อนี้แสดงว่าเกาหลิงจวินมิใช่คู่มือของหลี่ปู้เหว่ย

เซี่ยงเส้าหลงแจ้งต่อฉีเซียนว่า รัชทายาทจะทรงปราบปรามเหตุการณ์ไม่สงบนี้เอง ฉีเซียนเข้าใจความหมายของเซี่ยงเส้าหลง ไม่ซักไซ้รายละเอียด ตบไหล่ของอีกฝ่ายแสดงความชื่นชม จากนั้นแยกย้ายกันไป

เซี่ยงเส้าหลงพอกลับมายังประตูค่าย ทหารองครักษ์ก็แจ้งว่ารัชทายาทต้องการพบ เซี่ยงเส้าหลงจึงเข้าค่ายหลวงไปเฝ้าเสี่ยวผาน เสี่ยวผานทรงหารือลับอยู่กับหลี่ซือ พอทอดพระเนตรเซี่ยงเส้าหลงเข้ากระโจม ก็กวักพระหัตถ์รับสั่งให้ศึกษาภาพแผนที่บนโต๊ะเตี้ยด้วยกัน

เห็นบนแผนที่ทำเครื่องหมายบอกตำแหน่งที่ตั้งของค่ายกระโจม ส่วนค่ายกระโจมของเกาหลิงจวินซึ่งอยู่หลังค่ายหลวงสิบกว่าหลังทำเครื่องหมายเป็นสีแดง เซี่ยงเส้าหลงนึกยินดีแทนเสี่ยวผาน ซึ่งมีโอกาสแสดงความสามารถทางทหาร สำหรับกับพระองค์ นับเป็นจังหวะเวลาที่ยากพบพาน

เสี่ยวผานตรัสว่า “เมื่อครู่ข้าพเจ้าเรียกท่านจิงมา สอบถามถึงตำแหน่งที่กองกำลังกบฏของเกาหลิงจวินซ่อนตัวอยู่ ตามเหตุผลความหวังที่เกาหลิงจวินก่อการสำเร็จคือ การปฏิบัติการอย่างฉับพลันบุกจู่โจมโดยที่พวกเราไม่ทันตั้งตัว แต่ตอนนี้ทุกความเคลื่อนไหวอยู่ในการคำนวณของพวกเรา หากข้าพเจ้าปล่อยให้พวกมันหนีรอดไปคนหนึ่งก็เสียทีที่ฝึกตำราพิชัยสงครามมาหลายปีแล้ว”

พลางชี้พระหัตถ์ไปยังแม่น้ำจิ้งสุ่ย ตรัสสืบต่อ “ข้าพเจ้าคิดอ่านแทนเกาหลิงจวิน ก่อนอื่นคืออาศัยสภาพแวดล้อมให้เกิดประโยชน์ เช่นกั้นซี่กรงไม้อุดดินโคลน ปิดทางน้ำที่ไหลลงสู่แม่น้ำจิ้งสุ่ยหลายสาย พอถึงเวลาก่อการค่อยรื้อซี่กรงไม้ ปล่อยน้ำไหลหลากลงมา จะทำลาย

สะพานไม้ทั้งสี่สะพานไป”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน หวนนึกถึงหลิวเฉาสืบทราบว่า เกาหลิงจวินใช้คนตัดโค่นต้นไม้ ไม่แน่ว่าจะดำเนินการเช่นนี้ ยุทธวิธีนี้เปรียบกับการจุดไฟเผา ยังยากรับมือยิ่งกว่า นึกถึงตอนนี้ต้องกวาดตาไปยังหลี่ซือ หลี่ซืออธิบายว่า “นี่เป็นรัชทายาททรงคิดขึ้นเอง หามีส่วนเกี่ยวข้องกับเราไม่”

เสี่ยวผานตรัสด้วยความภาคภูมิว่า “ท่านหลี่คาดการณ์ว่าเกาหลิงจวินจะใช้แผนอัคคี แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าแผนวารีร้ายกาจกว่า หากสามารถปล่อยท่อนซุงลงน้ำ ไม่ว่าตอม่อของสะพานใดล้วนถูกชนหักไป แล้วค่อยส่งกำลังล่องแพมา ระดมยิงธนูเพลิงเผาทำลายค่ายกระโจมริมน้ำ”

เซี่ยงเส้าหลงต้องประเมินขีดความสามารถของเสี่ยวผานใหม่ คราครั้งนี้นับเป็นโอกาสประกาศศักดาของจิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคตจริงๆ จากนั้นเสี่ยวผานรับสั่งถึงแผนต่างๆ ของเกาหลิงจวิน ทั้งทรงชี้ว่าหลี่ปู้เหว่ยจะฉกฉวยโอกาส เพื่อบรรลุถึงเป้าหมายกำจัดฆ่าคนที่เป็นปฏิปักษ์กับหลี่ปู้เหว่ยอย่างไร ทรงจาระไนจนเซี่ยงเส้าหลงกับหลี่ซือปากอ้าตาค้าง สุดท้ายเสี่ยวผานตรัสว่า “ปัญหาเฉพาะหน้าคือ นึกถึงความเป็นไปได้มากเกินไป แสดงว่าพวกเรามีช่องว่างมากมาย ไม่ทราบรับมืออย่างไรดี ท่านทั้งสองสามารถแก้ปัญหาให้แก่ข้าพเจ้าหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า “แผนการที่ร้ายกาจที่สุดในตำราพิชัยสงครามคือพลิกแพลงตามสถานการณ์ รัชทายาทวางใจ ขอเพียงพวกเราคำนวณช่วงเวลาปฏิบัติของเกาหลิงจวินออก ชิงเป็นฝ่ายสยบรับรองว่าจะกวาดล้างเกาหลิงจวินกับพวกจนสิ้นซาก โดยที่หลี่ปู้เหว่ยได้แต่เบิกตาชมดู เรื่องนี้มอบให้ข้าพเจ้ากับชางผิงจวินสองพี่น้องไปเตรียมการ เมื่อถึงเวลารัชทายาทค่อยสั่งการด้วยตัวเอง ทั้งหมดจะได้ทราบความร้ายกาจของรัชทายาท”

เสี่ยวผานยกพระหัตถ์ตบโต๊ะเตี้ย ตรัสว่า “ไม่มีผู้ใดรู้ใจข้าพเจ้ากว่าพระอาจารย์เซี่ยงอีก เรื่องราวตกลงตามนี้” จากนั้นทรงหันเห

หัวเรื่องว่า “น้องห้าของพระอาจารย์มีฝีมือยอดเยี่ยม นิสัยเปิดเผยสัตย์ซื่อ ข้าพเจ้าชมชอบยิ่ง พระอาจารย์เซี่ยงลองนึกแทนว่า ข้าพเจ้าสมควรให้รางวัลมันอะไร?”

เซี่ยงเส้าหลงยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า “จิงจวิ้นมีตำแหน่งสูงอยู่แล้ว ทั้งรับหน้าที่ไม่นาน สมควรให้เขาเพิ่มพูนประสบการณ์กว่านี้ ค่อยพิจารณาเลื่อนตำแหน่ง”

เสี่ยวผานแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า “มันใช่พึงตาต้องใจลู่ตันเอ๋อหรือไม่? หากลู่กงไม่คัดค้าน ข้าพเจ้าจะส่งเสริมให้ทั้งสองครองคู่กัน มิให้ลู่ตันเอ๋อตกเป็นของโจรโฉดก่วนตงแส”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงสภาพอันทุเรศของก่วนตงแส ซึ่งดีดตัวขึ้นจากร่างเปลือยของอิ๋งหยิง หัวใจคล้ายถูกเข็มทิ่มแทงใส่ ผงกศีรษะกล่าวว่า “รัชทายาทรับสั่งเช่นนี้ก็พอแล้ว”

เมื่อล่าถอยออกจากกระโจมที่ประทับของเสี่ยวผาน พอดีพบกับชางเหวินจวิน ชางเหวินจวินฉุดรั้งอีกฝ่ายเอาไว้ บอกว่าน้องสาวของเขามีความรู้สึกที่ดีต่อเซี่ยงเส้าหลงกว่าเดิม ขอให้เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสรุกเพื่อพิชิตใจนาง

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความคับข้องใจ ดีที่เขายังไม่ถลำลึกต่ออิ๋งหยิง ไม่เช่นนั้นคงได้รับความกระทบกระเทือนใจไม่น้อย ยามนั้นบอกสั้นๆ ว่าเขาเป็นฝ่ายพ่ายแพ้แก่ก่วนตงแสแล้วผละจากมา

เซี่ยงเส้าหลงวกไปยังกระโจมของฉินชิง ซึ่งอยู่หลังค่ายหลวงติดกับกระโจมที่ประทับของจีไทเฮา ที่นี่ก่อกระโจมสิบกว่าหลัง พักอาศัยด้วยสตรีสูงศักดิ์ของรัฐฉิน รอบบริเวณกั้นรั้วไม้แยกจากกระโจมหลังอื่น จัดยามรักษาการณ์อย่างแข็งขัน

เซี่ยงเส้าหลงแม้มีสิทธิ์ผ่านเข้าไป แต่ยังไม่กล้าทำลายกฎเกณฑ์ บอกเจตนาการมาต่อทหารองครักษ์ ให้รายงานเข้าไป ไม่นานให้หลังหญิงรับใช้ของฉินชิงนางหนึ่งเดินออกมา แจ้งให้ทราบว่า จี้เอียนหยานและเหล่าสตรีเพิ่งจากไป ส่วนฉินชิงเข้านอนแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า ฉินชิงไม่มีอารมณ์พบกับเขาในเวลาและสถานที่เช่นนี้ ดังนั้นยักไหล่คราหนึ่ง หันกายจากไป

ฟ้าไม่ทันรุ่งสาง เซี่ยงเส้าหลงก็ถูกเถียนเจินกับเถียนฟ่งปลุกตื่นขึ้นมา สองคืนก่อนเขาไม่ได้นอน เมื่อวานก็วิ่งวุ่นตลอดวัน จึงหลับไหลอย่างสนิท เพิ่งสวมกอดอูถิงฟางไว้ ก็ม่อยหลับจนถึงบัดนี้

เซี่ยงเส้าหลงออกจากกระโจม เห็นอาทิตย์อุทัยยังไม่ไขแสง จี้เอียนหยานและพวกทั้งสามเปลี่ยนยาที่ปากแผลให้แก่เขา พบว่าอาการทุเลาหายดีแล้ว เพียงแต่หลังจากนี้คงทิ้งรอยแผลเป็นไว้ บนร่างเขามีรอยแผลเป็นเกลื่อนกลาด ไม่นำพาว่าจะเพิ่มอีกรอยหนึ่ง

ยามนั้นจิงจวิ้นนำบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งมาเข้าพบเซี่ยงเส้าหลง แนะนำว่าคือหวนฉี คนผู้นี้มิเพียงล่าสัตว์วันแรกได้มากที่สุด เมื่อคืนยังประลองฝีมือชนะติดต่อกันสามรอบ เสี่ยวผานทรงแต่งตั้งให้เป็นนายทัพและจัดให้สังกัดฝ่ายทหารม้า

หวนฉีคุกเข่าคารวะ เซี่ยงเส้าหลงบอกให้อีกฝ่ายลุกขึ้น หวนฉีก็กระโดดปราดขึ้นดุจเสือดาวอันปราดเปรียว

เซี่ยงเส้าหลงเห็นหวนฉีสองตาเป็นประกาย รูปกายกำยำบึกบึนมาตรว่าอยู่เบื้องหน้าจี้เอียนหยานและเหล่าหญิงงาม สายตายังไม่วอกแวกวุ่นวาย ในใจนึกนิยมยินดี ถามว่า “หวนฉีมีประวัติอย่างไร เคยมีประสบการณ์ทางทหารมาก่อนหรือไม่?”

หวนฉีกล่าวอย่างสำรวมว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนทางเหนือ ฝึกวิชาการต่อสู้ตั้งแต่เล็ก เคยเฝ้ารักษาชายแดนสังกัดแม่ทัพหวังเจี่ยน ในตำแหน่งนายทหารผู้ช่วย” เอ่ยถึงตอนนี้มีสีหน้ากระดากอยู่บ้าง กล่าวเสริมว่า “คราครั้งนี้เป็นแม่ทัพหวังบัญชาให้ข้าพเจ้าเป็นตัวแทนทหารชายแดนเดินทางมาร่วมงานล่าสัตว์ แม่ทัพหวังชี้แนะว่าหากโชคดีได้ชัย ให้ติดสอยห้อยตามผู้บัญชาการเซี่ยง จึงมีโอกาสแสดงฝีมือ”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ด้วยความสามารถของน้องเรา

ไม่ว่าอยู่ที่ใด ไม่มีใครบดบังประกายของท่านได้”

หวนฉีหน้าหม่นหมองลง กล่าวว่า “ผู้บัญชาการเซี่ยงยังไม่ทราบ ข้าพเจ้าสืบเชื้อสายชาวเฉวียนหยง ซึ่งเป็นคนป่าเถื่อน ดังนั้นไม่ว่ารบพุ่งอย่างไร ล้วนไม่ได้รับการปูนบำเหน็จ แม่ทัพหวังแม้คิดเลื่อนยศข้าพเจ้าเป็นนายทัพ แต่พอส่งหนังสือถึงนครหลวง ก็ถูกระงับไว้ แม่ทัพหวังจึงใช้ให้ข้าพเจ้ามาเสี่ยงโชคดู ทั้งกำชับให้มาทำงานกับผู้บัญชาการเซี่ยง”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า ชาวฉินยังมีความคิดเหยียดหยามชนชาติอื่น แต่บุคคลที่หวังเจี่ยนสนับสนุนต้องไม่ต่ำต้อยแน่นอน ดังนั้นวางมือลงบนหัวไหล่ของหวนฉี กล่าวว่า “น้องเราวางใจ เราเซี่ยงเส้าหลงไม่สนใจว่าผู้คนมีประวัติอย่างไร ขอเพียงมีความสามารถทั้งสัตย์ซื่อจงรักรับรองไม่ทอดทิ้ง นับแต่นี้ท่านเป็นรองผู้บัญชาการทหารม้า อีกสองวันจะมีหนังสือแต่งตั้งอย่างเป็นทางการ”

หวนฉีคิดไม่ถึงเซี่ยงเส้าหลงให้ความสำคัญต่อเขาถึงเพียงนี้ สร้างความตื้นตันจนหลั่งน้ำตาออกมา คิดคุกเข่าลงคำนับ จิงจวิ้นชิงฉุดรั้งไว้ ปรายตาบอกใบ้ต่อเซี่ยงเส้าหลง ถามว่า “ไม่ทราบว่าสองวันนี้จะจัดสรรงานการใดให้แก่รองผู้บัญชาการหวน?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าจิงจวิ้นสอบถามว่า สมควรบอกเรื่องของเกาหลิงจวินกับหลี่ปู้เหว่ยต่อหวนฉีหรือไม่ หวนนึกถึงหวังเจี่ยนใช้ให้หวนฉีมา คงมีจุดประสงค์เช่นนี้ จึงกล่าว “เมื่อเป็นพี่น้องกัน ไม่ว่าเรื่องใดไม่ต้องปกปิดอำพราง น้องหวนจึงมีโอกาสแสดงออกได้”

หวนฉีตื้นตันใจจนแทบหลั่งน้ำตาออกมาอีกครา ถูกจิงจวิ้นฉุดลากไปพบกับเถิงอี้

จี้เอียนหยานมาถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “หากเอียนหยานคาดเดาไม่ผิด รัฐฉินจะมียอดขุนพลเพิ่มอีกคนหนึ่ง”

การล่าสัตว์ดำเนินเป็นวันที่สอง ขบวนล่าสัตว์พร้อมด้วยสุนัขข้ามสะพานไม้ที่ทอดข้ามแม่น้ำจิ้งสุ่ยทั้งสี่สะพาน มุ่งสู่ลานล่าสัตว์อัน

กว้างไพศาล

หลี่ปู้เหว่ย ฉีเซียน หวังหลิง ลู่กง หวังอ่วน ไช่เจ๋อ เหล่าขุนนางเซี่ยงเส้าหลง ชางผิงจวิน ก่วนตงแส เหล่าแม่ทัพเป็นเพื่อนเสี่ยวผานออกล่าสัตว์ ส่วนจีไทเฮานอกจากปรากฏเมื่องานเลี้ยงคืนแรก ไม่ได้ทรงเข้าร่วมกิจกรรมล่าสัตว์ด้วย

ชางเหวินจวินกับเถิงอี้รับหน้าที่เฝ้าค่ายกระโจม จิงจวิ้นกับหวนฉีรุดไปสืบความเคลื่อนไหวของกองกำลังเกาหลิงจวิน ซึ่งซุ่มอยู่ในเจ็ดถ้ำร้อยไข่มุก

ขบวนล่าสัตว์คณะนี้ยังมีชนชั้นเชื้อพระวงศ์ รวมทั้งเกาหลิงจวินและผู้ติดตามอีกสิบกว่าคน นอกจากนั้นยังมีฉินชิงกับสามภรรยาสองหญิงรับใช้ของเซี่ยงเส้าหลง รวมทั้งไท่จื่อตันและพวก กระจายไปทั่วท้องทุ่ง เสี่ยวผานทรงม้านำหน้า มุ่งสู่ทะเลสาบแห่งหนึ่ง ด้วยพระอิริยาบถอันคึกคัก เซี่ยงเส้าหลง ชางผิงจวิน และก่วนตงแสไสม้าตามหลังถัดไปค่อยเป็นเหล่าขุนนาง

เซี่ยงเส้าหลงมองดูเสี่ยวผาน ซึ่งทรงเจริญวัยขึ้นตามลำดับ รู้สึกถึงอำนาจบารมีของพระองค์ ที่ประทับใจผู้คนคือ พระนลาฏกลมนูนของพระองค์

ไม่ทราบเป็นเพราะซุกงำความในพระหทัยหรือไร พระเนตรของพระองค์เป็นประกายลึกล้ำยากหยั่งคะเน หากถูกพระเนตรคู่นี้จับจ้องแม้แต่เซี่ยงเส้าหลงยังลอบขนลุกเกรียว พระพักตร์นั้นไม่หล่อเหลาเท่าใดหากแต่มีอำนาจน่าเกรงขาม พระโอษฐ์ทั้งสองข้างหนาเป็นพิเศษ มุมพระโอษฐ์รั้นขึ้น แสดงออกถึงพระอุปนิสัยอันเด็ดเดี่ยว หากทำงานไม่สำเร็จต้องไม่เลิกล้มแต่กลางคัน ทั้งหมดนี้ทำให้พระองค์มีส่วนที่แตกต่างกับผู้อื่น แฝงไว้ด้วยพระบารมีอันยิ่งใหญ่ พร้อมกับการเจริญวัยขึ้น พระบารมีนี้ยิ่งเด่นชัดขึ้น จนเซี่ยงเส้าหลงยากจะเห็นเค้าของเด็กซุกซนเสี่ยวผานแห่งวังจ้าวได้

จิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคตมีส่วนสูงเท่ากับผู้คนทั่วไป หากทว่าพระอังสา

หนาและกว้าง พระหัตถ์พระบาทหยาบใหญ่กว่าผู้อื่น ยามเคลื่อนไหวประหนึ่งมังกรพยัคฆ์ หากดูจากตำรานรลักษณ์ สมควรเป็นนรลักษณ์เจ้าชีวิต

เสี่ยวผานพอทรงม้าใกล้เข้าไป นกน้ำที่ริมทะเลสาบฝูงหนึ่งพากันบินเตลิดขึ้นฟ้า เสี่ยวผานทรงน้าวคันธนู ยิงลูกธนูดอกหนึ่งออก กลับยิงถูกอากาศธาตุ

เสี่ยวผานทรงพระสรวลดังๆ ตรัสว่า “นกอันร้ายกาจ ลองยิงลงมาให้แก่ข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงไม่คิดฆ่าสัตว์ตัดชีวิต แต่บุคคลอื่นพากันน้าวคันธนูพาดลูกธนู เซี่ยงเส้าหลงได้ยินเสียงดังสะท้านแก้วหู ก่วนตงแสที่ด้านข้างปลดคันธนูเหล็ก ชิงยิงลูกธนูออกไปก่อนสองดอก แต่เสียงสายธนูคล้ายดังเพียงครั้งเดียว แสดงว่าวิชายิงธนูของเขารวดเร็วถึงเพียงไหน ลูกธนูร้อยกว่าดอกระดมยิงออกไป ในเสียงนกร้องแหลมเล็ก ปรากฏนกน้ำร่วงหล่นมายี่สิบกว่าตัว

เหล่าทหารองครักษ์รีบปล่อยสุนัขออก ให้พวกมันไปคาบเหยื่อมา พริบตานั้นเสียงสุนัขเห่าดังระงมทั่วท้องทุ่ง ทำลายบรรยากาศอันเงียบสงบไปสิ้น

เสี่ยวผานโสมนัสยินดียิ่ง ทรงม้าเลียบริมทะเลสาบไป ทั้งหมดต้องควบม้าติดตามหลัง เมื่อบรรลุถึงเนินเขาเล็กๆ ซึ่งสามารถชมดูทิวทัศน์ทะเลสาบโดยรอบ เสี่ยวผานค่อยหยุดม้าทรงไว้ ทุกผู้คนพากันหยุดตาม หลี่ปู้เหว่ยหัวร่อพลางกล่าวว่า “ที่แท้รัชทายาทมีวิชาขับขี่ยอดเยี่ยมถึงเพียงนี้”

เสี่ยวผานแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า “ขอบคุณบิดารองที่ชมเชย ท่านดูทิวทัศน์รัฐฉินเรางดงามปานใด ท้องทุ่งหญ้าก็อุดมสมบูรณ์นัก” ทรงชี้พระหัตถ์ไปยังภูเขาซีโซ่วซาน ตรัสอีกว่า “ท่านทั้งหลายเห็นน้ำตกซีโซ่วสายนั้นหรือไม่ มันสาดเทลงจากเขาสูงร้อยวา คล้ายกับแพรขาวพับยาวเหยียด คาดว่าเมื่อสายน้ำตกกระแทกลงยังหนองบึง

เบื้องล่าง คงเกิดสะเก็ดน้ำกระเซ็นออกรอบข้าง”

เซี่ยงเส้าหลงก็ทอดตามองทิวทัศน์ยามเช้า เห็นทะเลสาบใกล้ขุนเขาอยู่ไกล สีสันลดหลั่นกันอย่างชัดแจ้ง ประหนึ่งเป็นภาพวาดใบหนึ่ง ส่วนเสี่ยวผานตั้งตนเป็นเจ้าชีวิตรัฐฉินอย่างเต็มตัว กลายเป็นผู้ครอบครองแผ่นดินแล้ว

ลู่กงกระตุ้นม้าถึงอีกด้านหนึ่งของเสี่ยวผานกล่าวว่า “เราเคยไปล่าสัตว์ที่นั่นหลายครั้ง หลังจากที่น้ำตกสาดเทลงจากหน้าผา ก็ไหลหลั่งสู่ตะวันออก ต่อจากนั้นหักลดเลี้ยว ไหลผ่านหุบผาซึ่งอยู่หว่างกลางขุนเขาสองลูก มุ่งสู่ทิศตะวันตกเฉียงใต้ กลายเป็นแม่น้ำซีโซ่วยาวสิบกว่าลี้ ค่อยไหลลงสู่แม่น้ำจิ้งสุ่ย นับว่างามตระการจริงๆ”

ยามนั้นเหล่าทหารองครักษ์แกะซากนกน้ำจากปากสุนัข พบว่ามีทั้งสิ้นยี่สิบเจ็ดตัว เนื่องจากแต่ละคนล้วนทำเครื่องหมายบนลูกธนู พอตรวจสอบก็ทราบว่าเป็นผู้ใดยิงถูก ในจำนวนนี้มีลูกธนูสองดอกที่ยิงทะลุนกน้ำสองตัว เซี่ยงเส้าหลงเห็นลูกธนูที่ยิงทะลุนกน้ำสองตัวทั้งสองดอกมีลักษณะเดียวกัน อดสะท้านใจมิได้ กวาดตาไปยังก่วนตงแส

เสี่ยวผานก็ทอดพระเนตรพบ ตรัสถามว่า “เป็นผู้ใดมีวิชายิงธนูยอดเยี่ยมถึงเพียงนี้?”

ก่วนตงแสกระโดดลงจากหลังม้า คุกเข่าลงกล่าวว่า “รัชทายาทประทับอยู่ ข้าพเจ้าแสดงความทุเรศแล้ว”

ลู่กงกับฉีเซียนสบตากันวูบ ล้วนบังเกิดความแตกตื่นตระหนก ควรทราบว่าการยิงลูกธนูสองดอกให้ถูกเป้าหมายพร้อมกันเป็นเรื่องยากลำบากอยู่แล้ว ที่น่าตระหนกยิ่งกว่าคือ ก่วนตงแสมีตาแหลมคมมือว่องไว พริบตาที่ยิงลูกธนูออก สามารถค้นหาโอกาสและแง่มุมสำหรับยิงทะลุนกน้ำสองตัว วิชายิงธนูนี้ไหนเลยไม่ร้ายกาจได้?

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกมีความหนาวเย็นแผ่ซ่านจากใจ หวนนึกถึงหากต่อกรกับคนผู้นี้ เกรงว่ายากต้านทานลูกธนูของอีกฝ่ายได้ แม้แต่วิชายิงธนูของเถิงอี้ ยังเป็นรองด้านกำลังแขนและระดับความเร็วอยู่ขั้นหนึ่ง

เสี่ยวผานมีพระพักตร์ไม่เป็นปรกติอยู่บ้าง ทรงแสร้งเป็นนิยมชมชื่นตรัสว่า “ท่านก่วนมีฝีมือยิงธนูยอดเยี่ยมจริงๆ ข้าพเจ้าสมควรให้รางวัลอย่างไรดี?”

หลี่ปู้เหว่ยไหนเลยยอมละเว้นโอกาสอันดี กล่าวว่า “หากรัชทายาทคืนตำแหน่งให้แก่ก่วนตงแส นับเป็นรางวัลที่ประเสริฐสุด”

เสี่ยวผานทรงตอบตกลงพระมารดาว่าจะคืนตำแหน่งให้แก่ก่วนตงแสแล้ว ดังนั้นทรงผงกพระเศียรตรัสว่า “นับแต่นี้เป็นต้นไป ท่านก่วนกลับสู่ตำแหน่งเดิม”

ก่วนตงแสรีบโขกศีรษะคำนับขอบพระทัย เสี่ยวผานทรงยกแส้ม้าชี้ไปยังภูเขาซีโซ่วซานที่ห่างไป ตรัสว่า “พวกเราถือภูเขาซีโซ่วซานเป็นที่หมายประลองความเร็วของม้ากัน” ตรัสจบ ทรงม้าลงจากเนินเขาก่อน

เวลาหลังเที่ยง ขบวนล่าสัตว์ของเสี่ยวผานเดินทางกลับค่ายกระโจมพร้อมด้วยเหยื่อที่ล่าได้มากมาย ขณะจะบรรลุถึงค่ายกระโจม เซี่ยงเส้าหลงหาเวลาว่าง บอกเรื่องของหวนฉีต่อหลี่ซือ หลี่ซือรับปากอย่างแข็งขันว่าไม่มีปัญหา

เซี่ยงเส้าหลงนึกดูรู้สึกน่าหัวร่อ คราก่อนเขานั่งไทม์แมชชีน ถูกส่งตัวมายังยุคเลียดก๊ก ตั้งใจเสาะหาจิ๋นซีฮ่องเต้ ซึ่งตกเป็นตัวประกันที่นครหานตาน คิดพึ่งพาพระองค์แสวงหาความก้าวหน้า มิคาดเหตุการณ์พลิกผันกลับกลาย สุดท้ายเขากลายเป็นคนเนรมิตสร้างจิ๋นซีฮ่องเต้ออกมา เรื่องราวในโลกช่างพิสดารพันลึกจริงๆ

คนทั้งหมดข้ามแม่น้ำจิ้งสุ่ย กลับถึงค่ายกระโจม ก่อนอื่นไปยังสนามขี่ม้ายิงธนูของค่ายหลวง ทยอยกันแจ้งจำนวนสัตว์ที่ล่าได้ อูถิงฟางกับจ้าวจื้อมีนิสัยรักสนุก พากันเบียดเสียดเข้าไปชมดู

จี้เอียนหยานแจ้งต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า จิงจวิ้นกลับมาแล้ว ขอให้เซี่ยงเส้าหลงอยู่เป็นเพื่อนอูถิงฟางกับจ้าวจื้อ นางขอตัวไปนอนกลางวันสักงีบ พอตื่นนอนจะไปอาบน้ำที่ริมธาร ขอให้เซี่ยงเส้าหลงไปเป็นเพื่อน

เซี่ยงเส้าหลงรับคำ จี้เอียนหยานกับฉินชิงและเถียนเจินเถียนฟ่งปลีกตัวจากไป เซี่ยงเส้าหลงค่อยกระโดดลงจากหลังม้า บอกให้อูซูจูงม้ากลับกระโจม ตัวเองสอดส่ายสายตามองหาจิงจวิ้น เห็นจิงจวิ้นอยู่กับลู่ตันเอ๋อ ไม่ทราบกล่าวแทะโลมอันใด ลู่ตันเอ๋อกำหมัดทุบใส่ จิงจวิ้นพานหันหลังให้ ปล่อยให้นางทุบใส่แผ่นหลัง ลู่ตันเอ๋อยิ่งทุบยิ่งอ่อนแรงลง

เซี่ยงเส้าหลงชมดูจนปลาบปลื้มประโลมใจ ที่ด้านข้างพลันบังเกิดสุ้มเสียงหวนฉีดังว่า “ท่านผู้บัญชาการ”

เซี่ยงเส้าหลงเหลียวหน้าไปตามเสียง ยิ้มพลางกล่าวว่า “น้องเราไยไม่ติดตามจวิ้นน้อยไปสนุกสนาน บุคคลเช่นท่านต้องได้รับการต้อนรับจากกองทหารหญิงแน่นอน”

หวนฉีแสดงความเคารพต่ออีกฝ่าย กล่าวว่า “ตอนนี้เป็นเวลาที่หวนฉีจะรับใช้ชาติ ดังนั้นไม่กล้ามีความคิดมีครอบครัว อ้อ ท่านผู้บัญชาการโปรดเรียกชื่อหวนฉีตรงๆ เถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่า นี่คือข้อแตกต่างระหว่างหวนฉีกับจิงจวิ้น คนหนึ่งทุ่มเทให้แก่การงาน คนหนึ่งเสพสุขกับชีวิต จึงถามว่า “ปีนี้ท่านอายุเท่าใด?”

หวนฉีตอบอย่างนอบน้อมว่า “ข้าพเจ้าสิบเก้าปี”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ท่านโตกว่าจวิ้นน้อยหนึ่งปี ข้าพเจ้าเรียกท่านเป็นฉีน้อยเถอะ”

จากนั้นชักนำหวนฉีออกจากสนาม มาถึงซอกมุมลับตาในค่ายกระโจม ค่อยถามถึงผลการสืบหาข่าว หวนฉีกล่าวว่า “ข้าพเจ้ากับรองผู้บัญชาการจิงเข้าภูเขาไปสืบหยั่งกำลังฝ่ายกบฏ พบว่าฝ่ายตรงข้ามมีกำลังหมื่นนาย แต่ขบวนไม่มั่นคง ธงสัญญาณสับสน ผู้คนขาดความกระตือรือร้น สีหน้าเหนื่อยล้าอ่อนเพลีย ประกอบกับหลายวันนี้ท้องฟ้าโปร่งไร้หมอก ไม่อาจอำพรางตัว กองกำลังที่ไม่ทันปะทะ ก็ปรากฏลางแพ้เช่นนี้ ขอเพียงมอบกำลังให้แก่ข้าพเจ้าพันนาย ก็สามารถโจมตีพวกมันแตกพ่ายไป”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ฉีน้อยไปเพียงครึ่งวัน ไฉนหยั่งความตื้นลึกหนาบางของพวกมันได้?”

หวนฉีคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน กล่าวว่า “ก่อนทำศึกต้องมองจากเบื้องสูง ศึกษาความเปลี่ยนแปลงของศัตรู จากข้อปลีกย่อยนำไปหาใหญ่ ก็จะล่วงรู้ความตื้นลึกหนาบาง จากลางบอกเหตุต่างๆ ช่วยให้ดูปัญหาออกได้ กองกำลังของเกาหลิงจวินแม้ซ่อนอยู่ในป่าลึก แต่ขอเพียงดูว่าที่ใดมีทวิชาติจตุบาท ที่ใดไม่มี ก็จะล่วงรู้สภาพการตั้งค่ายและทราบว่ามีกำลังมากน้อยเท่าใด หากศึกษาสภาพของผงคลี จะคาดการณ์ได้ว่าฝ่ายตรงข้ามกำลังโค่นต้นไม้ย้ายก้อนหิน คิดก่อการใดทางต้นน้ำ”

เอ่ยถึงตอนท้าย พานนั่งยองๆ กับพื้น เก็บก้อนหินมาเรียงรายบอกตำแหน่งของฝ่ายตรงข้ามได้โดยไม่ตกหล่น นับเป็นความทรงจำและข้อสังเกตอันละเอียดถี่ถ้วนนัก

เซี่ยงเส้าหลงร้องโพล่งว่า “หากข้าพเจ้าจัดสรรกำลังให้ท่านหนึ่งพันสองร้อยนาย ท่านจะจัดการอย่างไร?”

หวนฉีผุดลุกขึ้น ใช้เท้ากวาดก้อนหินปลิวกระจาย ค่อยกล่าวว่า “การสืบหยั่งศัตรู นอกจากสำรวจเสบียงบำรุง กำลังอาวุธของฝ่ายตรงข้ามแล้ว ประการสำคัญต้องคำนวณวัตถุประสงค์ในการทำศึกของฝ่ายตรงข้ามเพื่อกำหนดยุทธวิธี จัดการโดยไม่ลำบากกินแรง ตอนนี้ฝ่ายตรงข้ามถูกกั้นด้วยแม่น้ำ เคลื่อนกำลังไม่สะดวก อยู่ในชัยภูมิที่อับชื้น มีเถาวัลย์หนามแหลม อีกทั้งการรักษาการณ์หย่อนยาน ไพร่พลก็อ่อนเปลี้ยขาดความกระตือรือร้น ให้แบ่งเป็นซุ่มโจมตีทั้งทางบกและทางน้ำ ต่อให้พวกมันทำลายสะพานไม้ ก็ไม่สร้างความเสียหายแก่พวกเรา หากแต่เฝ้ารักษาอยู่ริมฝั่งด้านนี้ ดำรงตนในสภาพไม่พ่ายแพ้”

เซี่ยงเส้าหลงประเมินค่าของหวนฉีใหม่ มาตรว่าจิงจวิ้นมีส่วนที่เหนือล้ำกว่าหวนฉี แต่ด้านสติปัญญาและความรู้ด้านการทหารกลับเป็นรอง คำพูดเหล่านี้หากกล่าวจากปากลู่กงหรือฉีเซียน ย่อมมีเหตุผล

รองรับ แต่หวนฉีมีอายุเพียงสิบเก้าปี กลับมีความคิดอ่านเช่นนี้ ได้แต่บอกว่าเป็นพรสวรรค์แล้ว

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิดกล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะนำท่านไปพบกับคนผู้หนึ่ง ให้ท่านอธิบายแผนการทั้งหมดอีกเที่ยวหนึ่ง เชื่อว่าจะเป็นผลต่อออนาคตของท่าน"

หวนฉีกล่าวอย่างงุนงงว่า "ไปพบผู้ใด?"

เซี่ยงเส้าหลงผลักดันหวนฉีไปยังค่ายหลวง กล่าวว่า "ย่อมเป็นรัชทายาท"

หวนฉีชะงักเท้าลงด้วยความตระหนก ก้มศีรษะกล่าวว่า "มิสู้ให้ข้าพเจ้าบอกความเห็นต่อท่านผู้บัญชาการ ให้ท่านถ่อยทอดต่อรัชทายาทอีกต่อหนึ่ง"

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อพลางกล่าวว่า "อย่างนั้นไยมิใช่ถูกข้าพเจ้ารับความดีความชอบไป? อย่าได้กระบิดกระบวนแล้ว เราเซี่ยงเส้าหลงชมชอบบุรุษที่รวบรัดชัดเจนเท่านั้น"

หวนฉีค่อยทราบว่า เซี่ยงเส้าหลงมีใจกว้างสมดังคำร่ำลือ สร้างความสำนึกตื้นตันยิ่ง

มรสุมในงานเลี้ยง

เซี่ยงเส้าหลงทิ้งหวนฉือยู่ในกระโจมที่ประทับของเสี่ยวผาน โดยมีหลี่ซือร่วมรับฟังด้วย ตัวเองรีบรุดกลับไปยังสนามขี่ม้ายิงธนูเพื่อรับตัวภรรยาทั้งสอง

มิคาดอูถิงฟางกับจ้าวจื้อกลับกระโจมที่พักไปก่อนแล้ว เซี่ยงเส้าหลงขณะจะจากไป อิ๋งหยิงพลันถลันออกจากกลุ่มคน ฉุดดึงแขนเสื้อของเขาไปยังริมฝั่งแม่น้ำ

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางมีสีหน้าซีดสลด แสดงว่าเผชิญการเคี่ยวกรำทางจิตใจ ดังนั้นสะกดจิตใจไม่อาละวาดออกมา

อิ๋งหยิงเดินถึงราวป่าริมแม่น้ำแห่งหนึ่ง ค่อยคลายมือจากการยึดกุมแขนเสื้อของเขา หันหลังให้แก่อีกฝ่าย กล่าวเสียงสั่นเครือว่า "ข้าพเจ้าทราบว่า ท่านต้องนึกดูแคลนผู้อื่นว่าอิ๋งหยิงเป็นสตรีใจโลเล"

เซี่ยงเส้าหลงเดินเข้าไป วางมือลงบนหัวไหล่นาง พลิกร่างนางกลับมา จัดให้ยืนพิงกับลำต้นไม้ต้นหนึ่ง เห็นน้ำตานางคล้ายไข่มุกหลุดจากสาย เกลือกกลิ้งลงอาบแก้ม จึงใช้แขนเสื้อเช็ดคราบน้ำตาให้แก่นาง กล่าวว่า "ไหนเลยโทษว่าท่าน บุรุษเจ้าชู้กรุ้งกริ่งได้ สตรีก็เจ้าชู้มีคู่หลายได้ อย่าว่าแต่ท่านยังไม่มีพันธะหมั้นหมายกับผู้ใด คุณหนูใหญ่มิใช่บอกว่าคิดเลียนแบบบุรุษหรอกหรือ เพิ่งกระทำเพียงเรื่องเดียว ไฉนท้อแท้ใจขึ้นมา?"

อิ๋งหยิงงงงันวูบจึงกล่าว "ท่านไม่โทษว่าตำหนิข้าพเจ้าจริงๆ"

เซี่ยงเส้าหลงยักไหล่อย่างสง่างาม กล่าวว่า “ร่างกายผู้คนประหลาดนัก พอกำเนิดเกิดมา ก็ยากต้านทานการเย้ายวนได้ ยามพลุ่งพล่านใจขึ้นมา ไม่ว่าเรื่องใดล้วนสามารถกระทำ หากคุณหนูใหญ่กระทั่งหัวใจยังควักมอบให้แก่ก่วนตงแส ข้าพเจ้ามีแต่อำนวยพรต่อพวกท่าน ไม่สอดแทรกเข้าไปอีก”

คำพูดเหล่านี้ล้วนกล่าวจากใจจริง ตอนที่เขาเห็นเหตุการณ์แม้ขัดข้องใจ นั่นเพียงเป็นความรู้สึกตามธรรมชาติ ภายหลังเหตุการณ์ก็เห็นซึ้งชืดชาแต่แรก

อิ๋งหยิงค่อยกลับคืนสู่สภาพเดิม กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “เมื่อคืนผู้อื่นตั้งใจรอท่าน มิคาดเขาล่วงหน้ามาก่อน ยามเคลิบเคลิ้มเลอะเลือนกลับสนิทสนมกับเขา นี่ต้องขออภัยจริงๆ”

หากแม้นสามารถเลือกได้ เซี่ยงเส้าหลงไม่คิดตอแยกับความรักอีก แต่ตอนนี้เพื่อรับมือหลี่ปู้เหว่ยกับก่วนตงแส ไม่ว่าอย่างไรไม่สมควรสลัดอิ๋งหยิงออกไป พร้อมกันนั้นเขาไม่คิดก้าวก่ายชีวิตส่วนตัวของอิ๋งหยิง กล่าวว่า “ข้าพเจ้าชมชอบท่าทีที่ดุร้ายเอาเรื่องของท่าน นั่นจึงเป็นลักษณะที่แท้จริงของคุณหนูอิ๋ง”

อิ๋งหยิงกล่าวด้วยความละอายว่า “แต่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตัวเองกระทำผิด เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักท่านก่อน นับตั้งแต่เห็นท่านสั่งสอนเหล่าอันธพาลกลางตลาด ก็ไม่อาจลืมเลือนท่าน เพียงแต่ท่านถือดีเกินไปเท่านั้น นี่จะทำอย่างไรดี หากเขามาหาข้าพเจ้าอีก ผู้อื่นกลัวว่าไม่สามารถปฏิเสธเขา ท่านช่วยเหลือข้าพเจ้าได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ ทราบว่าก่วนตงแสบรรลุจุดหมายพิชิตเรือนร่างของอิ๋งหยิง ทำให้นางไม่สามารถปฏิเสธอีกฝ่าย หากแม้นตั้งครรภ์ขึ้นมา ได้แต่แต่งเข้าตระกูลก่วนแล้ว เมื่อถึงเวลานั้น ผู้ที่ได้รับความเสียหายเป็นอันดับแรกคือชางผิงจวินกับชางเหวินจวิน ทั้งนี้เพราะเสี่ยวผานต้องทรงระแวงต่อสองพี่น้อง ไม่เลื่อนตำแหน่งพวกเขาอีก วิธีเพียงหนึ่งเดียวคือ หยิบยื่นความรักความใคร่ที่ไม่แตกต่างกันให้แก่

อิ๋งหยิง อย่างนั้นก็ไม่กลัวว่าก่วนตงแสจะรุกล้ำเข้ามาอีก

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งทอดถอนใจถามว่า “คุณหนูอิ๋งเคยทดลองทำศึกกลางไพรหรือไม่?”

อิ๋งหยิงงงงันวูบจึงกล่าว “ทำศึกกลางไพรอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงโน้มหน้าถึงข้างใบหูนาง เสียดสีกับติ่งหูนางเบาๆ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “หมายถึงการประกอบกิจในกระโจมกลางไพร”

อิ๋งหยิงหน้าแดงฉานจรดใบหู ก้มศีรษะสั่นหัวอย่างรุนแรง

เซี่ยงเส้าหลงจงใจหยอกเย้านางว่า “คุณหนูอิ๋งสั่นศีรษะ หมายความว่าไม่เคยทดลอง หรือว่าไม่คิดทดลอง?”

อิ๋งหยิงคล้ายเป็นภูเขาไฟลูกหนึ่งที่ระเบิดออก โผเข้าอ้อมอกของอีกฝ่าย ยกมือโอบรอบคอของเซี่ยงเส้าหลงไว้ กล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า “คิดทดลอง แต่ว่าทำไม่ได้ รอบเดือนสตรีของผู้อื่นเพิ่งมาพอดี”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความยินดีว่า “อย่างนั้นไม่กลัวตั้งครรภ์แล้ว นั่นอยู่ในช่วงระยะที่ปลอดภัย”

อิ๋งหยิงกล่าวอย่างงุนงงว่า “ช่วงระยะที่ปลอดภัยอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบด่าตัวเองกล่าวเลอะเทอะเหลวไหล และไม่อธิบายมากความ โอบกอดเรือนร่างอันรัดรึงใจของนางไว้ สนิทสนมอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยคลายมือจากนาง กลับกระโจมที่พักของตัวเอง

ยามนั้นจี้เอียนหยานพอดีตื่นจากการนอนกลางวัน นางกับอูถิงฟางและพวกฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงไปอาบน้ำเล่นน้ำในหุบเขาเล็กๆ ละแวกใกล้เคียง สิบแปดองครักษ์เหล็กกระจายกำลังออกยืนยามรักษาการณ์มิให้ผู้อื่นพบเห็น สตรีทั้งหลายไม่ได้เปลื้องเปลือยเปล่า หากแต่สวมเสื้อไม่มีแขนใส่กางเกงขาสั้น เผยเห็นช่วงไหล่และท่อนขา แต่ก็เพียงพอกับการสร้างความลานตาแก่เซี่ยงเส้าหลงแล้ว

ในหุบเขามีลำธารน้อย น้ำตื้นและใสเย็น ริมธารมีโขดหินระเกะระกะ ต้นไม้เถาวัลย์รกครึ้ม เมื่อถึงยามสนธยา แสงอาทิตย์สาดลอดกิ่งใบลงมา ผิวน้ำผนึกรวมตัวราวกระจก สะท้อนประกายสีทองระยิบระยับประหนึ่ง

มาถึงทิพยสถาน เซี่ยงเส้าหลงแช่ร่างในน้ำ พิงโขดหินหลับตาพักผ่อน ฟังเสียงสตรีทั้งหลายสัพยอกหยอกล้อกัน จนเคลิบเคลิ้มลืมตน

จี้เอียนหยานมาถึงข้างกาย แอบอิงกับอ้อมอกของเขา กล่าวว่า "การตามล่าเถียนตานของท่านครั้งนี้ ใช่นำเอียนหยานร่วมทางหรือไม่? จือจื้อบอกแล้วว่าเพื่อล้างแค้นให้แก่ตระกูล นางขอติดตามไปแน่นอน"

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงการตายของกงจู้สาม ยังหวาดหวั่นไม่คลาย กล่าวว่า "อย่างนั้นถิงฟางไยมิใช่ร่วมทางไปด้วย?"

จี้เอียนหยานกล่าวว่า "ไม่ นางจะรั้งอยู่ดูแลเป่าเอ๋อ เจินน้อยกับฟ่งน้อยย่อมไม่ไปด้วย"

เซี่ยงเส้าหลงโอบรั้งนางไว้ จุมพิตริมฝีปากคู่นั้นแล้วกล่าว "ที่แท้พวกท่านหารือกันแต่แรก ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าปฏิเสธ?"

จี้เอียนหยานยินดียิ่ง ร้องบอกต่อจ้าวจื้อว่า "จือจื้อ สามีพวกเรารับปากแล้ว"

จ้าวจื้อโห่ร้องด้วยความยินดี ดำน้ำเข้ามากอดรัดพัวพันเซี่ยงเส้าหลงไว้ ประทับจูบอย่างดูดดื่ม เซี่ยงเส้าหลงพลันนึกถึงสั่งโหย่ว หากแม้นนางทราบว่าเขากำลังจะออกตามล่าศัตรูหมายเลขหนึ่งของนางคงปลาบปลื้มยินดียิ่ง แต่ว่าโฉมยงที่แท้อยู่แห่งหนใด?

ก่อนถึงเวลางานเลี้ยงรอบค่ำ เถิงอี้ค่อยกลับถึงกระโจม กระซิบบอกว่าผู้ปู้กับคนของไท่จื่อตันนามอิ๋วจือ ได้ออกเดินทางไปสมทบกับฉีอี้ล่วนตั้งแต่เช้า โดยมีมือดีสังกัดกองกำลังตระกูลอูร้อยนายร่วมทางเพื่อพัวพันคณะของเถียนตานเอาไว้

เซี่ยงเส้าหลงก็บอกการประเมินกำลังฝ่ายเกาหลิงจวินของหวนฉีให้ทราบ สรุปว่าเขาตระเตรียมใช้กำลังทหารม้าไม่เกินสองพันนาย ก็จะปราบกบฏเกาหลิงจวินได้ โดยไม่ต้องใช้กองกำลังตระกูลอูแต่อย่างไร

เถิงอี้พอฟัง ตกลงใจนำกำลังไล่ติดตามเถียนตานไปก่อน เซี่ยงเส้าหลงพอมีโอกาสปลีกตัว ค่อยรีบรุดไปสมทบ เซี่ยงเส้าหลงเห็นพ้อง

ด้วย กำชับให้เถิงอี้ระมัดระวังตัว ทั้งสองยังตามหาจิงจวิ้น หารือรายละเอียดปลีกย่อย แล้วค่อยเดินทางไปร่วมงานเลี้ยงที่ค่ายหลวง

เพิ่งเหยียบย่างสู่เส้นทางที่ทอดถึงค่ายหลวง ก็พบกับทหารองครักษ์ที่มาตามตัวเซี่ยงเส้าหลง ดังนั้นรีบติดตามไปเข้าเฝ้าเสี่ยวผานในกระโจมที่ประทับ เสี่ยวผานประทับนั่งอยู่ตามลำพัง ทรงศึกษาม้วนภาพบนโต๊ะเตี้ยอยู่ พอทอดพระเนตรเซี่ยงเส้าหลงเข้ามา จึงรับสั่งว่า "ไม่มีผู้อื่นอยู่ด้วย พระอาจารย์รีบนั่งลง"

ระหว่างนี้ทั้งสองยากจะมีโอกาสอยู่ด้วยกันตัวต่อตัว เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกอบอุ่นใจ ทรุดนั่งลงยังอีกด้านหนึ่ง กล่าวว่า "ได้เห็นรัชทายาทมุมานะเช่นนี้ ข้าพเจ้าปลาบปลื้มยินดียิ่ง"

เสี่ยวผานตรัสว่า "พระอาจารย์ดูคนไม่ผิดจริงๆ หลี่ซือเป็นเช่นนี้ หวังเจี่ยนเป็นเช่นนี้ แม้แต่หวนฉีก็ไม่เลว ควรแก่การส่งเสริม"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเบาๆ ว่า "เล่าไอ่มิใช่ได้รับการส่งเสริมด้วยหรือ?"

เสี่ยวผานแย้มพระโอษฐ์ เซี่ยงเส้าหลงค่อยถามว่า "รัชทายาทไฉนเอ่ยถึงหวังเจี่ยนด้วย?"

เสี่ยวผานตรัสว่า "เมื่อครู่ข้าพเจ้าถามถึงสภาพของหวังเจี่ยนจากหวนฉี ค่อยทราบว่ามันขยายดินแดนภาคตะวันตกเฉียงเหนือไปอีกหลายร้อยลี้ ขับไล่พวกซงหนูเตลิดเปิดเปิง ทั้งยังสร้างกำแพงป้องกันไว้ แต่หลี่ปู้เหว่ยกลับปกปิดความดีความชอบเหล่านี้เอาไว้ เฮอะ คนผู้นี้หากไม่กำจัดต้องเป็นเภทภัยภายหลัง"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "รัชทายาทโปรดกล้ำกลืนโทสะไว้ หากตอนนี้จัดการกับหลี่ปู้เหว่ยไม่แน่ว่าจะถูกมันแว้งกัดใส่ ต่อให้กำจัดมันได้ก็ยากประกันว่าไม่มีคนก่อความวุ่นวายอีก ทางที่ดีให้มันกำจัดฝ่ายที่เป็นปฏิปักษ์จนหมดสิ้น พวกเราค่อยจัดการกับมัน"

เสี่ยวผานขมวดพระขนง ตรัสว่า "เพียงดูจากการที่เล่าไอ่เพิ่งรับตำแหน่งขุนนางเน่ยสื่อ ก็อวดศักดาเป็นการใหญ่ เกรงว่าภายภาคหน้ายากกำราบได้ เนื่องจากมันมีความสัมพันธ์กับพระมารดาอย่างแนบแน่น

ไม่แน่ว่าภายในวังมีคนฝักใฝ่ต่อมัน”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด เสนอแนะว่า “รัชทายาทไยไม่จัดตั้งกองกำลังพิเศษเพื่อสั่งการโดยตรง หากเกิดเรื่องขึ้น พวกมันจะลงมือปราบปรามความวุ่นวาย”

เสี่ยวผานทรงกระตือรือร้นคึกคักขึ้นมา ตรัสว่า “ใช่แล้ว นี่ตรงกับคำกล่าวของพระอาจารย์ที่ว่า *‘อำนาจมาจากปากกระบอกปืน’* อะไรนั่น แต่ว่าข้าพเจ้าเพียงไว้วางใจพระอาจารย์คนเดียว พระอาจารย์ต้องดูแลรักษานครหลวง ไหนเลยจัดตั้งกองกำลังพิเศษให้ได้?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “มิสู้ใช้สอยหวนฉี โดยมีหวังเปินเป็นผู้ช่วยจะไว้วางใจได้อย่างเต็มที่”

เสี่ยวผานตรัสแย้งขึ้นว่า “เปินน้อยเพิ่งมีอายุสิบเจ็ดปี อายุไม่อ่อนเยาว์เกินไปหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เนื่องด้วยหวนฉีกับหวังเปินล้วนอายุเยาว์เฉกเช่นโคถึกน้อยไม่กลัวพยัคฆ์ จึงกล้าต่อกรกับหลี่ปู้เหว่ย ตอนนี้พวกเราอ้างว่าเกาหลิงจวินเตรียมก่อการกบฏ ดังนั้นจัดตั้งกองกำลังเคลื่อนที่เร็ว เพื่อรับเหตุเปลี่ยนแปลง ต่อจากนั้นรัชทายาทค่อยเรียกตัวหวังเจี่ยนกลับมารับหน้าที่แทนเมิ่งอ้าวกับหวังเฮอซึ่งอายุมากแล้ว รอจนสบโอกาสค่อยจัดการกับหลี่ปู้เหว่ย”

พลางหัวร่อฮาฮา กล่าวสืบต่อ “เมื่อถึงเวลานั้นขุนนางบุ๋นคือหลี่ซือ ขุนนางบู๊ประกอบด้วยหวังเจี่ยนหวังเปินสองพ่อลูก บวกกับหวนฉีอีกคนหนึ่ง แผ่นดินยังไม่ตกเป็นของรัชทายาทอีกหรือ?”

เสี่ยวผานตรัสว่า “พระอาจารย์ไยไม่เอ่ยถึงตัวเอง?”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “หลังจากที่มารดาท่านเสียชีวิต ยังมีกงจู้สามประสบชะตากรรม ข้าพเจ้าก็ท้อแท้ทอดอาลัย เพียงแต่ยังห่วงใยในตัวท่าน รอจนท่านกุมอำนาจไว้ในมือ ข้าพเจ้าจะไปจากที่นี่ สู่ดินแดนภาคเหนือ ผ่านชีวิตโดยอิสรเสรี”

เสี่ยวผานตรัสโพล่งว่า “พระอาจารย์ไหนเลยไปจากข้าพเจ้าได้?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มอย่างหดหู่ ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า "พระอาจารย์รังแต่เป็นอดีตของท่าน ข้าพเจ้าต้องจากไปท่านค่อยตัดขาดจากเสี่ยวผานคนเดิม กลายเป็น**สื่อหวงตี้*** ผู้ยิ่งใหญ่ หากท่านเคารพข้าพเจ้าต้องปฏิบัติตามความเห็นสุดท้ายของข้าพเจ้าข้อนี้"

เสี่ยวผานตรัสพึมพำคำ "สื่อหวงตี้" อยู่สองเที่ยว ค่อยรับสั่งว่า "เหตุใดทุกนามที่พระอาจารย์เอื้อนเอ่ยออกมา ล้วนมีความหมายลึกซึ้งนัก?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความรู้สึกจากใจว่า "โปรดเชื่อข้าพเจ้า หลังจากนี้แผ่นดินจะเป็นของท่าน"

เสี่ยวผานทรงดำริครู่หนึ่ง จึงตรัสถามว่า "พระอาจารย์ใช่ตระเตรียมออกตามล่าเถียนตานหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยนึกได้ว่า เถิงอี้จะออกเดินทางในคืนนี้ รีบรายงานให้ทราบ พร้อมกับขอใบผ่านทางจากเสี่ยวผาน เสี่ยวผานทรงตอบรับประจวบกับชางผิงจวินรุดมาเร่งรัดว่าถึงเวลางานเลี้ยงภาคค่ำแล้ว

คราครั้งนี้เซี่ยงเส้าหลงปลอดโปร่งสบายกว่าเมื่อคืนมากนัก เขานั่งร่วมโต๊ะกับชางผิงจวินกับชางเหวินจวิน อีกฟากหนึ่งเป็นหลี่ซือ จัดเป็นโต๊ะที่ห้านับจากซ้ายมือของเสี่ยวผาน

คืนนี้จี้เอียนหยานและเหล่าสตรีไม่ได้มาร่วมงานเลี้ยง เมื่อคืนพวกนางปรากฏกายในงานเลี้ยง เพราะจีไทเฮารับสั่งเชิญชวน ฉินชิงก็ไม่ปรากฏตัว ทำให้งานเลี้ยงลดสีสันไปไม่น้อย

ไท่จื่อตันเป็นแขกเพียงหนึ่งเดียวของงาน นั่งโต๊ะขวามือของเสี่ยวผาน ถัดมานั่งไว้ด้วยหลี่ปู้เหว่ยกับเกาหลิงจวิน เกาหลิงจวินมีรูปร่างสูงโปร่ง ใบหน้าขาวซีดอยู่บ้าง คาดว่าหมกมุ่นกับสุรานารีเกินไป ดวงตาไม่มีประกายอันใด คนร่วมโต๊ะเป็นชายกลางคน ลักษณะคล้ายเป็นที่ปรึกษาสองคน ดูจากเครื่องแต่งกายสมควรเป็นชนชั้นเชื้อพระวงศ์

** สื่อหวงตี้ เป็นพระนามของจิ๋นซีฮ่องเต้ ด้วยพระองค์ทรงเห็นว่าความสำเร็จของตนเหนือกว่าสามอ๋องห้ากษัตริย์สมัยโบราณ จึงสถาปนาตัวเองขึ้นเป็นฮ่องเต้ ทั้งทรงเชื่อว่าราชวงศ์ฉินจะสืบสันตติวงศ์ไปโดยไม่สิ้นสุด ดังนั้นเรียกตนเองว่าสื่อหวงตี้ แปลว่าปฐมจักรพรรดิ*

หลี่ปู้เหว่ยซุบซิบหารือกับก่วนตงแสที่นั่งอยู่ข้างกายตลอดเวลา ที่น่าประหลาดคือ หลี่เหนียงหยงกลับร่วมงานเลี้ยงด้วย โจวจื่อหวนกับลู่ฉานนั่งโต๊ะด้านหลัง ยังมีนักเกาะกินที่มีศักดิ์ฐานะในทำเนียบเสนาบดีอีกสองคน เซี่ยงเส้าหลงเคยเห็นหน้ามาก่อน แต่นึกชื่อของพวกเขาไม่ออก จำนวนคนในงานใกล้เคียงกับเมื่อคืน ลู่ตันเอ๋อ อิ๋งหยิงและเหล่ากองทหารหญิงนั่งรวมอยู่รอบนอกทั้งสิ้นสี่โต๊ะ

อาหารป่าที่ปิ้งย่างเสร็จและสุราเลิศรส ถูกทหารองครักษ์ลำเลียงมายังโต๊ะเตี้ย เพื่อป้องกันการวางยาในสุราอาหาร ในทหารองครักษ์มีคนรับผิดชอบทางด้านนี้โดยเฉพาะ จีไทเฮารับสั่งกับเสี่ยวผานตลอดเวลาไม่ทราบว่าพระนางทรงอาศัยโอกาสนี้ สมานรอยร้าวกับราชโอรสหรือไม่

ยามนั้นไท่จื่อตันคารวะสุราต่อเสี่ยวผานกับจีไทเฮา ทุกผู้คนรีบยกจอกตาม หลี่ปู้เหว่ยคารวะสุราต่อไท่จื่อตันบ้าง พร้อมกับกล่าวว่า “ฟังว่าเพลงกระบี่ชาวเอี้ยนเดินในแนวทางพลิกแพลงอันตราย ไม่ทราบว่าให้พวกเราเปิดหูเปิดตาได้หรือไม่?”

ในบริเวณเงียบสงบลง ทุกผู้คนกวาดตามายังไท่จื่อตันเป็นจุดเดียว

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ทราบว่าเรื่องที่เขาติดต่อกับไท่จื่อตันคงล่วงรู้ถึงหูหลี่ปู้เหว่ยแล้ว ตอนนี้หลี่ปู้เหว่ยคิดหาเหตุโค่นชาวเอี้ยนเพื่อประกาศศักดาต่อเขา หากเขาไม่ยอมนิ่งดูดาย เสนอหน้าออกไปยิ่งสบอารมณ์ของหลี่ปู้เหว่ย หากมีผู้ใดโค่นเซี่ยงเส้าหลงได้ ผู้นั้นจะเป็นมือกระบี่อันดับหนึ่งแห่งรัฐฉินทันที

ไท่จื่อตันซึ่งนั่งอยู่หว่างกลางขุนนางหลิ่งถิงกับขุนพลฉีอี้เจ้อหามีสีหน้าแตกตื่นลนลานไม่ ยิ้มพลางกล่าวว่า “ฟังว่าท่านก่วนตงแสแห่งทำเนียบเสนาบดี โค่นมือดีรัฐฉีพ่ายแพ้ ครั้งนี้ใช่คิดส่งเขาออกมาสำแดงฝีมืออีกหรือไม่?”

คนผู้นี้เป็นผู้สืบตำแหน่งเจ้ารัฐเอี้ยน ผ่านคลื่นลมมาไม่น้อย ทราบว่าในงานเลี้ยงเช่นนี้ เมื่อถูกท้าประลอง ไม่อาจแสดงความขลาดเขลา ไม่เช่นนั้นอาจเป็นเหตุให้ถูกตราหน้าว่าอ่อนแอ ถูกรุกรานถึงขั้นสิ้นชาติ

ตรงกันข้าม ผลแพ้ชนะเป็นเรื่องธรรมดา มาตรว่าพ่ายแพ้รู้สึกเสื่อมเสียหน้า แต่ยังรับไว้ได้

ไท่จื่อตันมีความร้ายกาจอีกประการหนึ่ง ระบุว่าหลี่ปู้เหว่ยคิดโค่นชาวเอี้ยนประกาศศักดา เปิดโอกาสให้ก่วนตงแสแสดงฝีมือ หากหลี่ปู้เหว่ยยังดึงดันส่งตัวก่วนตงแสออกมา แสดงว่าไท่จื่อตันคาดการณ์อย่างแม่นยำ หากผู้ที่ออกมามิใช่ก่วนตงแส ในมือดีทั้งสี่ของหลี่ปู้เหว่ย เล่าไอ่แยกตัวออกไปอยู่ฝ่ายจีไทเฮา ส่วนโจวจื่อหวนพ่ายแพ้แก่จิงจวิ้นคงไม่เข้าประลองอีก คงเหลือแต่ลู่ฉานซึ่งเปิดเผยแนวทางกระบี่ออกมาแล้ว ไท่จื่อตันสามารถคัดเลือกผู้คนรับศึกได้ เพียงถ้อยคำไม่กี่ประโยค แสดงว่าไท่จื่อตันไม่ธรรมดาจริงๆ

หลี่ปู้เหว่ยหัวร่อฮาฮา ปรายตาบอกใบ้ต่อก่วนตงแส ก่วนตงแสเข้าใจเป็นอย่างดี แหงนหน้าหัวร่อแล้วเดินออกมาถึงใจกลางวง น้อมกายคารวะต่อไท่จื่อตัน กล่าวว่า “ได้รับคำชมเชยจากไท่จื่อตัน ตงแสละอายไม่กล้ารับ ไหนเลยไม่คล้อยตามความประสงค์ได้ ขอไท่จื่อตันส่งมือดีรัฐท่านออกมาให้พวกเราเปิดหูเปิดตา”

เมื่อเป็นเช่นนี้กลับทำให้ผู้คนรู้สึกว่า หลี่ปู้เหว่ยความจริงไม่คิดส่งก่วนตงแสออกมา หากแต่ไท่จื่อตันกระตุ้นชี้นำ ค่อยชักนำก่วนตงแสออกมา เพลงกระบี่ของก่วนตงแสเป็นที่เล่าลือในนครเสียนหยาง บวกกับเพิ่งยิงธนูสองดอกทะลุนกน้ำสี่ตัว แทบทัดเทียมกับเซี่ยงเส้าหลงที่ซัดเข็มบินห้าเล่มถูกเป้าหมายได้ แต่ผู้คนส่วนใหญ่ยังไม่เคยเห็นก่วนตงแสประมือกับผู้คน ดังนั้นส่งเสียงร้องหนุน คิดชมดูฝีมือก่วนตงแสเป็นขวัญตาสักครา

เซี่ยงเส้าหลงอดกวาดตาไปยังกองทหารหญิงที่อยู่ห่างไปมิได้ เห็นพวกนางรวมทั้งอิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อ ต่างเฝ้ามองก่วนตงแสอย่างลุ่มหลงงมงาย ถึงกับใจสั่นสะท้าน ทราบว่าหากปล่อยให้ก่วนตงแสสำแดงเดช ไม่แน่ว่าอิ๋งหยิงกับลู่ตันเอ๋อจะโผเข้าอ้อมอกของฝ่ายตรงข้ามใหม่

อาการบาดเจ็บที่เท้าของเขาหายดีแล้ว แต่สมควรออกศึกหรือไม่?

หากแม้นออกศึกแพ้พ่าย จะส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงเหลือคณานับ แต่ว่าหากกลัวสู้แพ้ไม่ออกไป จะทำร้ายจิตใจยิ่งกว่า สร้างความท้อแท้แก่ตัวเอง รู้สึกว่าฝีมือสู้คนอื่นไม่ได้

ในใจครุ่นคิด ไท่จื่อตันส่งมือกระบี่ที่นั่งอยู่โต๊ะด้านหน้าผู้หนึ่งออกมา คนผู้นี้ประกาศนามว่าเอี๋ยนตู๋ ปรากฏว่าในบริเวณเกิดความปั่นป่วนขึ้นมา คาดว่าคนผู้นี้มีความเป็นมาใหญ่หลวงไม่น้อย

เซี่ยงเส้าหลงหันไปสอบถามชางผิงจวิน ชางผิงจวินกล่าวอย่างลิงโลดว่า “คนผู้นี้เป็นหนึ่งในสามยอดมือกระบี่รัฐเอี้ยน พวกเราไม่ทราบมาก่อนว่ามันติดตามไท่จื่อตันมาถึงนครเสียนหยาง ฟังว่าเพลงกระบี่นางแอ่นเหินของมันรวดเร็วดุจสายฟ้า สามารถฟันนางแอ่นที่โบยบินอยู่กลางหาว ท่านว่าร้ายกาจหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงสำรวจดูเอี๋ยนตู๋ เห็นคนผู้นี้ร่างผอมสูง ขมับนูนออกมาประกายตาเจิดจ้า อยู่ในวัยยี่สิบห้ายี่สิบหกปี แม้ไม่จัดว่าหล่อเหลาแต่ท่วงท่าเหี้ยมหาญ โดยเฉพาะคนอยู่ในชุดเหลืองรัดกุม จมูกงองุ้มดุจเหยี่ยว ให้ความรู้สึกที่เลือดเย็นอำมหิต หากทว่าก่วนตงแสสะดุดตายิ่งกว่า เขาสวมชุดนักบู๊สีขาว ศีรษะโพกผ้าแดง เกล้ามวยแบบผู้กล้า มีส่วนสูงกว่าเอี๋ยนตู๋ครึ่งศีรษะ

หากบอกว่าเอี๋ยนตู๋ตั้งท่าเตรียมพร้อม ก่วนตงแสกลับปล่อยตัวตามสบาย บนใบหน้าที่คล้ายสลักเสลาจากศิลา ประดับด้วยรอยยิ้มอันเชื่อมั่นมิน่าเล่าอิ๋งหยิงแม้หลงรักเซี่ยงเส้าหลงก่อน ยังตกเป็นของเขา

ยามนี้คนทั้งสองล้วนหันหน้าหาโต๊ะของเสี่ยวผาน ขออนุญาตประลองฝีมือกัน เสี่ยวผานแม้ไม่ทรงทราบว่า การประลองครั้งนี้เพื่อบีบคั้นให้เซี่ยงเส้าหลงลงมือ แต่ไม่ต้องการให้ก่วนตงแสประกาศศักดา หากทว่าจีไทเฮาตรัสเร่งรัด ได้แต่รับสั่งว่า “นี่เป็นการซ้อมมือฉันมิตร พอจี้ถึงให้หยุดมือ อย่าให้ข้าพเจ้าเห็นการนองเลือดเสียชีวิต”

คู่ต่อสู้ทั้งสองคุกเข่ารับพระบัญชา แต่ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่าการประลองเช่นนี้ใช้ดาบกระบี่จริง ยากที่จะไม่ทำร้ายคน

ทหารองครักษ์ออกมาสวมเสื้อเกราะให้แก่ทั้งสอง ก่วนตงแสยิ้มพลางกล่าวว่า “ไม่ต้องใช้เสื้อเกราะแล้ว พี่เอี๋ยนเชิญสวมเถอะ”

เอี๋ยนตู๋ย่อมปฏิเสธเสื้อเกราะเช่นกัน จะได้ไม่กระทบถึงความคล่องตัว ยามนี้ทั้งสองยังไม่ชักกระบี่จากฝัก หากแต่ยืนเผชิญหน้าใต้แสงคบไฟ กลิ่นอายฆ่าฟันพลันปกคลุมทั่วบริเวณ ทุกผู้คนล้วนกลั้นลมหายใจสงบปากคำ กลัวว่าจะรบกวนสมาธิของคู่ต่อสู้ทั้งสอง

เสียงเช้งเมื่อเอี๋ยนตู๋ชักกระบี่นางแอ่นเหินออกมา ขวางกระบี่เหนือออก ตั้งท่าน่าเกรงขาม แต่ชนชั้นเซี่ยงเส้าหลงดูออกว่า เอี๋ยนตู๋ไม่อาจทนทานรับการคุกคามจากก่วนตงแส คอยชักกระบี่หวังกอบกู้สถานการณ์อันเลวร้าย มีแต่ยอดฝีมือเผชิญหน้า จึงเกิดสภาพเช่นนี้ เช่นเดียวกับกองทัพตั้งประจัน เพียงดูจากการจัดกระบวนทัพและความฮึกเหิมของไพร่พล ก็ประเมินผลแพ้ชนะออกได้

ก่วนตงแสยื่นมือซ้ายตบกระบี่ซึ่งแขวนอยู่ข้างเอวด้านขวา กล่าวว่า “กระบี่ของข้าพเจ้าเล่มนี้เรียกว่ายาวพิฆาต หลอมสร้างจากนักหลอมกระบี่รัฐเวี่ย กระบี่ยาวห้าเชียะสี่นิ้ว ยาวกว่ากระบี่ทั่วไปเชียะเศษ พี่เอี๋ยนอย่าได้ชะล่าใจไป”

เสียงเช้งเมื่อเขาใช้มือขวาชักกระบี่ยาวพิฆาตออกมา ทุกผู้คนยังไม่ทันลบภาพของกระบี่ยาวจ่อจี้ใส่เวหาหาว ก่วนตงแสก็สะบัดกระบี่ออกผสานกับท่าเท้า ประชิดถึงเบื้องหน้าเอี๋ยนตู๋ห่างเพียงเจ็ดก้าว

เซี่ยงเส้าหลงเห็นฝ่ายตรงข้ามใช้มือซ้ายตบกระบี่ ในใจคล้ายได้รับการกระตุ้นเตือนอันใด แต่ไม่สามารถสรุปผลออกมา พร้อมกันนั้นกวักมือเรียกองครักษ์เหล็กผู้หนึ่งมา ใช้ให้กลับกระโจมไปหยิบฉวยกระบี่ไม้ของม่อจื่อมาให้แก่เขา

เอี๋ยนตู๋ก็ใช้กระบี่ดุจนางแอ่นเหินเวหาปะทะกับก่วนตงแสอย่างหักโหม เสียงตังคราหนึ่ง ทั้งสองพากันรั้งกระบี่ล่าถอย ถลึงมองคู่ต่อสู้เขม็งนิ่ง

ทุกผู้คนกระทั่งลมหายใจยังไม่กล้าระบายออกโดยแรง ท่ากระบี่

เมื่อครู่เพียงเป็นการหยั่งความตื้นลึกหนาบาง ยังมีฉากอันสนุกสนานตามหลังมาอีก เซี่ยงเส้าหลงสังเกตเห็นมือที่ถือกระบี่ของเอี๋ยนตู๋สั่นสะท้านเล็กน้อย ทราบว่ากำลังแขนของเอี๋ยนตู๋ตกเป็นรอง ทั้งนี้เพราะคู่ต่อสู้คือก่วนตงแสนั่นเอง

มุมปากก่วนตงแสปรากฏรอยยิ้มอันเชื่อมันขึ้น ส่งเสียงตวาดคำหนึ่ง ฟาดฟันออกอีกกระบี่ ดูจากแง่มุมและพลังคล้ายไม่ต่างกับกระบี่แรก แต่ผู้คนที่ชมดูอยู่ล้วนรู้สึกได้ว่ากระบี่นี่เกรี้ยวกราดดุร้าย ไม่ว่าผู้ใดตกเป็นเป้าจู่โจม ยากจะต้านทานรับได้

เอี๋ยนตู๋ตวาดก้อง กระบี่นางแอ่นเหินกรีดเป็นวงโค้งอย่างสวยงาม เสียงเคร้งเมื่อกระแทกใส่คมกระบี่ของกระบี่ยาวพิฆาต กลับใช้ออกทีหลังบรรลุถึงก่อน สมชื่อนางแอ่นเหินจริงๆ มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น คนยังถูกกระแทกถอยไปครึ่งก้าว

ก่วนตงแสขณะจะชิงจู่โจม เอี๋ยนตู๋ตวาดสำทับอีกครา ถอยร่นไปสามก้าว กรีดควงกระบี่นางแอ่นเหินเป็นวงเล็กๆ ที่เบื้องหน้า ภายใต้แสงไฟสาดส่อง ดูไปคล้ายกระบี่ที่ผนึกจากเปลวไฟกลุ่มหนึ่ง หามีความจริงแท้แน่นอนไม่ เพลงกระบี่เช่นนี้น่าแตกตื่นตระหนกจริงๆ ทุกผู้คนไม่อาจนิ่งเงียบงันอีกต่อไป พากันระเบิดเสียงโห่ร้องชมเชยออกมา

ก่วนตงแสพลันกู่ร้องดังยาวนาน ชะลอรั้งสภาวะกระบี่เล็กน้อย ค่อยแผ่พุ่งเป็นรุ้งยาว ฟาดฟันออกอย่างดุดัน เสียงคมกระบี่แหวกฝ่าอากาศ เพียงสภาวะท่วงท่าก็สร้างความครั่นคร้ามแก่สามเหล่าทัพ คนคล้ายขุนพลสวรรค์จุติลงจากฟ้า ไม่มีวันถูกโค่นพ่ายแพ้ได้

ความรู้สึกนี้รุนแรงปานนั้น แม้แต่เอี๋ยนตู๋ก็ไม่มีข้อยกเว้น พลังสภาวะที่กอปรขึ้นพลันอ่อนโทรมลงสองส่วน เสียงโลหะปะทะดังติดต่อกัน จากนั้นคนทั้งสองแยกย้ายผละจากกัน ท่ากระบี่ครั้งนี้รวดเร็วดุจสายฟ้า ผู้คนส่วนใหญ่ไม่ทันเห็นชัดตา อย่าว่าแต่คิดจำแนกว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะแล้ว

เสียงเช้งเมื่อก่วนตงแสสอดกระบี่คืนฝักโดยที่สายตายังจับจ้องมองคู่ต่อสู้ แต่กระบี่ยาวห้าเชียะสี่นิ้วคล้ายงูพิษที่มีดวงตางอกเงย เลื้อย

กลับคืนฝักอันแคบเล็กไป อิ๋งหยิงและเหล่าทหารหญิงร้องตะโกนหนุนก่วนตงแสจนเสียงแหบแห้งแล้ว

เอี๋ยนตู๋ยังจ่อกระบี่นางแอ่นเหินใส่ฝ่ายตรงข้ามแต่ไกล หากทว่าสีหน้ากลับกายเป็นซีดขาว หน้าผากปรากฏเหงื่อเม็ดโป้งๆ ไหลซึมออกมา ร่างส่ายโงนเงนเล็กน้อย สุดท้ายต้องใช้กระบี่ยันพื้นเอาไว้ จากนั้นหน้าผากของเขาเกิดรอยแผลโลหิตขึ้นสายหนึ่ง มาตรว่าเพียงสะกิดผิวหนังจนโลหิตไหลซึม แสดงว่าก่วนตงแสยั้งกระบี่ไว้ไมตรี แต่เมื่อรับบาดเจ็บ ในตำแหน่งนี้ เกรงว่าจะฝากรอยแผลเป็น กลายเป็นความอับอายอัปยศไปชั่วชีวิต

ก่วนตงแสประสานมือกล่าวคำ “ได้รับการออมมือ” ทั้งยังมีคนวิ่งออกมาประคองเอี๋ยนตู๋ล่าถอยกลับไป

ในเสียงโห่ร้องของทุกผู้คน ก่วนตงแสหันไปแสดงความเคารพต่อเสี่ยวผานและไท่จื่อตัน หลี่ปู้เหว่ยหัวร่อดังๆ กล่าวว่า “ตงแส ท่านไม่ได้ทำตามรับสั่งรัชทายาท ใต้กระบี่สะกิดโลหิตหลั่งไหล สมควรปรับให้ดื่มสุราจอกหนึ่ง”

ไท่จื่อตันและพวกล้วนมีสีหน้าไม่พอใจ เห็นว่าก่วนตงแสไม่ไว้ไมตรีไปแล้ว

ก่วนตงแสรับจอกสุราจากบริวาร คารวะต่อเสี่ยวผานกับจีไทเฮาก่อน ค่อยยกชูถ้วยสุราไปรอบข้าง ทุกผู้คนพากันชูจอกดื่มสุราลงไป

ไช่เจ๋อซึ่งนั่งโต๊ะติดกับหลี่ปู้เหว่ยกล่าวขึ้นว่า “เพลงกระบี่ของตงแสกระตุ้นอารมณ์สนุกของพวกเราขึ้นมา ไม่ทราบว่ารองผู้บัญชาการจิงที่เมื่อคืนแสดงฝีมืออยู่ที่ใด ยินยอมให้พวกเราชมดูการประลองพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงแน่ใจแล้วว่า หลี่ปู้เหว่ยมุ่งเป้ามาที่เขาเอง ในความคาดคิดของเขา หลี่ปู้เหว่ยเห็นว่าเสี่ยวผานทรงให้ความสำคัญต่อเขาเพราะสืบเนื่องจากเด็กหนุ่มบูชาในตัววีรบุรุษ ดังนั้นหวังว่าก่อนที่เขาจะ “ถูกพิษ” เสียชีวิต ยังจะเหยียบย่ำเขา เพื่อให้เสี่ยวผานทรงหันเห

เป้าหมายที่ยกย่องบูชาวีรบุรุษไปยังก่วนตงแส

ไช่เจ๋อพอออกปาก เซี่ยงเส้าหลงไม่อาจนิ่งเฉยสืบไป กล่าวขึ้นว่า "รองผู้บัญชาการจิงมีภารกิจต้องกระทำไม่ได้ร่วมงานเลี้ยง เป็นที่ผิดหวังของท่านไช่แล้ว"

ไช่เจ๋อรับแผนการมาแล้ว จึงกล่าว "เมื่อคืนมิใช่มีคนชื่อหวนฉีเอาชนะติดต่อกันสามรอบหรอกหรือ? ให้พวกเราชมดูฝีมือของมันอีกคราเถอะ"

พวกพ้องของหลี่ปู้เหว่ยส่งเสียงสนับสนุน หมายความว่าผู้คนส่วนใหญ่คอยกระพือฮือโหมด้วย

ชางผิงจวินดูออกว่าผิดท่า กระซิบที่ข้างหูเซี่ยงเส้าหลงว่า "พวกมันมุ่งเป้ามาที่ท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าไม่อาจปล่อยให้หวนฉีออกศึก หากแม้นก่วนตงแสทำลายหวนฉีด้วยอำมหิต เขามิเพียงไม่มีคำว่ากล่าวกับหวังเจี่ยน แผนการสร้างกองกำลังเคลื่อนที่เร็วให้แก่เสี่ยวผานก็จะดับสูญสลายสิ้น เขากวาดตาไปยังอิ๋งหยิงและเหล่าทหารหญิง เห็นพวกนางเฝ้ามองก่วนตงแสอย่างงมงาย ทราบว่าหากไม่ลงมือ มิเพียงแต่อิ๋งหยิงจะโผเข้าสู่อ้อมอกก่วนตงแส จิงจวิ้นยังจะสูญเสียลู่ตันเอ๋อไป

เซี่ยงเส้าหลงเหลียวหน้าไปยังเสี่ยวผาน พอดีเสี่ยวผานทอดพระเนตรมาที่เขา พริบตานั้นเซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความฮึกหาญประดังหัวร่อดังยาวนานผุดลุกขึ้น กล่าวว่า "ท่านก่วนเมื่อมีอารมณ์สนุกถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าขอเล่นกับท่านสักสองท่าเอง"

ตอนแรกในบริเวณเงียบสงบจนเข็มตกสักเล่มยังได้ยิน จากนั้นเป็นเสียงโห่ร้องด้วยความยินดี

ก่วนตงแสยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านเซี่ยงอย่าได้ลืมเลือนอาการบาดเจ็บที่เท้า ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าคงไม่อาจรับผิดชอบได้"

เซี่ยงเส้าหลงปลดกระบี่คลื่นโลหิต มอบให้แก่อูซูซึ่งอยู่ทางด้านหลัง รับกระบี่ไม้ของม่อจื่อมาถือไว้ หวนนึกถึงจะช้าเร็วต้องพิสูจน์ฝีมือกับคนผู้นี้

มิสู้ประลองให้รู้ผลแพ้ชนะในคืนนี้ จึงกล่าว “หากท่านก่วนทำให้ปากแผลข้าพเจ้าปริแตก ถือว่าข้าพเจ้าเป็นฝ่ายแพ้เถอะ”

ทุกผู้คนได้ยินเซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความอาจหาญ พากันปรบมือร้องหนุนออกมา

เซี่ยงเส้าหลงสบตากับไท่จื่อตันและพวกแวบหนึ่ง จากนั้นเดินมายืนเคียงคู่กับก่วนตงแส ถวายความเคารพต่อเสี่ยวผาน

เสี่ยวผานทรงเชื่อมั่นต่อเพลงกระบี่ของเซี่ยงเส้าหลง หาได้กังวลพระทัยไม่ ตรัสว่า “ดาบกระบี่ไร้นัยน์ตา ท่านทั้งสองระวัง”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า เสี่ยวผานมีพระประสงค์ให้เขาฆ่าก่วนตงแส ยามนั้นฉุกใจคิด กำหนดยุทธวิธีช่วงชิงชัยชนะขึ้น

ก่วนตงแสเข้าใจว่าเขารับประทานยาพิษลงไปติดค้างอยู่ในลำคอ คงต้องตายแน่นอน จึงไม่แลกชีวิตกับเขาจนตกตายตามกัน เพียงข้อนี้ก็เสียเปรียบแก่เขา ความได้เปรียบอีกข้อหนึ่งคือ เขาเห็นฝีมือของก่วนตงแสแล้ว ขณะที่ก่วนตงแสไม่ล่วงรู้แนวทางกระบี่ของเขา อย่างมากเพียงทราบจากปากคำผู้อื่น หากเขาทุ่มเทใช้เพลงกระบี่ม่อจื่อออกไป คงสร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่ก่วนตงแสแน่นอน

ทั้งสองแยกออกจากกัน หันมาเผชิญหน้าสู้สายตากัน การต่อสู้ใกล้ปะทุขึ้นแล้ว

ยามนั้นยังมีผู้คนที่ทราบข่าวรุดมา ห้อมล้อมอยู่รอบนอกเบียดเสียดยัดเยียดอย่างเนืองแน่น เนื่องจากอูซูกลับกระโจมไปหยิบฉวยกระบี่ไม้ของม่อจื่อ จี้เอียนหยานและพวกจึงทราบเรื่องรีบรุดมาชมดูที่โต๊ะของชางผิงจวิน แม้แต่ฉินชิงก็มาด้วย

จีไทเฮาแม้ไม่ทรงวิตกว่าก่วนตงแสจะทำร้ายเซี่ยงเส้าหลง แต่พระพักตร์ยังขาวซีด แทบไม่อาจหักพระทัยทอดพระเนตรต่อไป

ก่วนตงแสกล่าวถ่อมตนว่า “สามารถรับคำแนะนำสั่งสอนจากท่านเซี่ยง นับเป็นความสมใจในชีวิตข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ไม่ทราบว่าคราครั้งนี้ท่านก่วน

จะใช้เพลงกระบี่มือซ้าย ซึ่งเป็นไม้ตายประจำตัวออกมาหรือไม่?”

คำพูดพอกล่าว ในบริเวณเกิดความปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา ผู้คนมากหลายค่อยได้คิดว่าก่วนตงแสประมือกับผู้คนหลายครั้ง ยังไม่สำแดงฝีมือแท้จริงออกมา

ก่วนตงแสหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อยเป็นครั้งแรก ฝืนหัวร่อกล่าวว่า “ท่านเซี่ยงมีสายตาไม่ธรรมดาจริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงก็ต้องการเห็นแววตื่นตระหนกชั่ววูบของก่วนตงแส ไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้นโอกาสอันดีนี้ กระบี่ไม้ที่พาดบนหัวไหล่ดีดกระดอนขึ้น ร้องคำ “รับกระบี่” คนเคลื่อนไหวตามสภาวะกระบี่ อาศัยความมีเปรียบของน้ำหนักกระบี่ พุ่งกระบี่ไม้ถึงเบื้องหน้าก่วนตงแสดุจสายฟ้า

เสียงเคร้งคราหนึ่ง ก่วนตงแสชักกระบี่มาด้วยมือซ้าย ปักหลักตั้งรับปัดกระบี่กระดอนขึ้นไป เซี่ยงเส้าหลงแทนที่จะรุกต่อกลับล่าถอยใช้ออกด้วยหนึ่งในสามกระบวนท่าสังหารในบันทึกเพิ่มเติมเพลงกระบี่ม่อจื่อนามรับแทนการรุก

ก่วนตงแสเห็นกระบี่ไม้ฝ่ายตรงข้ามยืดหดไม่แน่นอน คล้ายรุกคล้ายรับ บวกกับเมื่อครู่ถูกเซี่ยงเส้าหลงแบ่งแยกสมาธิ ยามกะทันหันไม่ทราบลงมืออย่างไร ต้องถอยกายไปสองก้าว ทุกผู้คนเห็นเซี่ยงเส้าหลงพอลงมือ ก็แสดงฝีมือเหนือธรรมดา พากันโห่ร้องชมเชยออกมา

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงจมอยู่กับเคล็ดวิชาเพลงกระบี่ม่อจื่อ ไม่คำนึงนึกถึงผลแพ้ชนะอีก จิตใจกระจ่างแจ่มใส สังเกตเห็นความเคลื่อนไหวฝ่ายตรงข้ามอย่างชัดเจน

ก่วนตงแสรู้สึกว่าพลังสภาวะและความเชื่อมั่นของอีกฝ่ายเพิ่มพูนขึ้นตลอดเวลา มุมปากปรากฏรอยยิ้มผุดขึ้น ต้องตวาดเสียงเย็นชาจู่โจมกระบี่ออกไป กระบี่นี้คล้ายทื่อด้าน แท้จริงแฝงความพิสดาร ทุกผู้คนล้วนดูออกว่า ก่วนตงแสถนัดในการใช้กระบี่ซ้ายเหนือกว่าใช้ด้วยมือขวาจริงๆ

ทั้งนี้เพราะไม่ว่าศีรษะ ส่วนแขน ช่วงเอว ส่วนขาของเขาล้วนผสานสอดคล้องเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว มาตรว่าจู่โจมกระบี่ด้วยมือซ้าย แต่ทุกผู้คนรู้สึกได้ว่าก่วนตงแสใช้ตลอดทั้งสรรพางค์กายบรรลุความเคลื่อนไหวครั้งนี้

ความรู้สึกเช่นนี้แม้น่าตระหนก แต่ที่ข่มขวัญผู้คนยิ่งกว่าคือ กระบี่นี้รวดเร็วดุจสายฟ้าคะนองฝน แต่ดูไปพานทื่อด้าน ทั้งที่สังเกตจุดมุ่งหมายของกระบี่ได้ จนใจที่ไม่ทราบหลบหลีกรอดพ้นอย่างไร เพลงกระบี่เช่นนี้นับว่าบรรลุถึงความสำเร็จชั้นสูงแห่งวิถีกระบี่ คล้ายเชื่องช้าแต่รวดเร็ว ดูไปทื่อด้าน หากซ่อนความพิสดาร

ขณะที่ทุกผู้คนนึกห่วงใยแทนที่เซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงก็เปลี่ยนเป็นถือกระบี่ด้วยมือซ้าย ฟันเฉียงๆ ใส่ตำแหน่งที่ห่างจากคมกระบี่สามนิ้วของกระบี่ก่วนตงแส

นี่คือความสูงส่งของเซี่ยงเส้าหลง อาศัยกระบี่ไม้อันหนักอึ้งลดทอนกำลังแขนที่ทรงพลังของก่วนตงแส ตำแหน่งที่กระบี่ไม้ฟันใส่ยิ่งเป็นจุดที่มีพลังเปราะบางกว่าของฝ่ายตรงข้าม ดังนั้นกระแทกคมกระบี่ยาวพิฆาตเบี่ยงเบนออกไป

ก่อนอื่นก่วนตงแสคิดไม่ถึงว่าเซี่ยงเส้าหลงสามารถใช้กระบี่ซ้าย เป็นเหตุให้ไม่อาจใช้ท่าตามหลังที่ตระเตรียมเอาไว้ออกไป ยิ่งคิดไม่ถึงว่าพลังของกระบี่ไม้จะหนักหน่วงถึงเพียงนี้ เพิ่งใจหายวาบ เซี่ยงเส้าหลงก็ฟาดฟันกระบี่ไม้ติดต่อกันสามกระบี่

ก่วนตงแสปักหลักยืนหยัดมั่น ใช้ยุทธวิธีต้านปะทะทุกกระบวนท่าอาศัยพละกำลังและระดับความเร็วที่น่าตระหนก รับเพลงกระบี่ราวลมคลุ้มฝนคลั่งของเซี่ยงเส้าหลงเอาไว้ ทุกผู้คนชมดูจนโห่ร้องราวคลุ้มคลั่งไม่ทราบว่าตะโกนหนุนฝ่ายใด บรรยากาศถูกเร่งเร้าถึงขีดสุด

หลังสามกระบี่ปะทะกันอีกเจ็ดกระบี่ กดคุกคามจนคนดูแทบหายใจไม่ออก ทั้งสองค่อยแยกจากกัน ยืนเผชิญหน้ากันใหม่ มาตรว่าเซี่ยงเส้าหลงต้องการเวลารวบรวมพลัง แต่ทว่าก่วนตงแสก็ถูกกระบี่ไม้

อันหนักอึ้งกระแทกจนเลือดลมพลุ่งพล่าน ไม่กล้าบุกโดยผลีผลาม

เซี่ยงเส้าหลงลอบนับถือเลื่อมใส เขาเคยประมือกับผู้ทรงพลังเชียวเว่ยโหมว ทั้งยังฝึกซ้อมกับเถิงอี้ที่มีกำลังแขนกล้าแข็ง ดังนั้นมีความถนัดจัดเจนในการรับมือกับบุคคลที่ทรงพลังเช่นก่วนตงแสเป็นพิเศษ เมื่อครู่ยังนำหลักวิชา**อู่หลี่เสวีย*** อันได้แก่หลักคณิตศาสตร์ **เพาอู่เสี้ยน**** และหลักการหมุนเป็นเกลียวหล่อหลอมไปในสภาวะกระบี่ สุดท้ายยังมิอาจคุกคามก่วนตงแสล่าถอยไปแม้สักครึ่งก้าว จากข้อนี้แสดงว่าฝ่ายตรงข้ามตั้งรับด้วยความรัดกุม มีความเหนียวแน่นถึงขีดสุด ที่น่าเป็นห่วงคือเขาฉวยโอกาสที่ฝ่ายตรงข้ามตกเป็นรอง เร่งจู่โจมโหมรุกยังไม่สามารถทำลายแนวกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามเข้าไป ดูท่าเขาคงยากจะเอาชัยได้

แต่นี่เพียงหมายถึงสถานการณ์ทั่วไป หากทว่าผลแพ้ชนะตัดสินจากเหตุทางด้านจิตวิทยา และการกำหนดแผนการ ซึ่งเซี่ยงเส้าหลงเป็นผู้ชำนาญการทางด้านนี้

ก่วนตงแสเองก็ถูกเซี่ยงเส้าหลงรุกไล่จนอกสั่นขวัญแขวน ที่แล้วมาเพลงกระบี่ของเขาเน้นการรุกเป็นหลัก แต่สิบกระบี่เมื่อครู่ได้แต่ตั้งรับนับเป็นครั้งแรกที่ประสบเหตุนี้ ทั่วทั้งบริเวณเงียบสงัดงัน ทุกผู้คนต่างรอคอยการประมือระลอกสองของสองยอดฝีมือ

ก่วนตงแสฟื้นฟูก่อนเซี่ยงเส้าหลง ลดกระบี่ยาวพิฆาตลง เคลื่อนตัวตามกระบี่สะอึกเฉียงๆ เข้าหา แทงกระบี่ใส่ตำแหน่งหัวใจของเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงกู่ร้องดังยาวนาน กลับไม่เหลือบแลกระบี่ที่ทิ่มแทงมา เบี่ยงตัวสืบเท้าเข้าหาฟันกระบี่ลงยังศีรษะก่วนตงแสดุจสายฟ้า ทุกผู้คนชมดูจนตื่นตระหนกยิ่ง ส่งเสียงร้องอุทานดังระงม

เซี่ยงเส้าหลงกลับมีความคับแค้นจำเป็น เมื่อครู่เขาปะทะกับก่วน

** หมายถึงวิชาฟิสิกส์*

*** หมายถึงแนวเส้นโค้งที่เกิดจากการตัดของรูปทรงกรวย ให้ตั้งฉากขนานกับด้านข้าง*

ตงแส พละกำลังยังไม่ฟื้นคืนมา หากปิดป้องปะทะคงต้องถูกกระบวนท่าของฝ่ายตรงข้ามกระแทกถอยไป เมื่อถึงเวลานั้นฝ่ายตรงข้ามร่ายรำเพลงกระบี่ชิงจู่โจม เขาคิดพลิกฟื้นสถานการณ์ เกรงว่ายากเย็นยิ่ง

ก่วนตงแสเพิ่งเผชิญกับยุทธวิธีการต่อสู้ใช้ชีวิตแลกชีวิตเช่นนี้เป็นครั้งแรก เขาไหนเลยยอมตกตายร่วมกับคนที่ "ใกล้ตาย" ผู้หนึ่ง รีบวกกระบี่กลับมาปิดป้องรับไว้ เสียงดังสะท้านทั่วบริเวณ เซี่ยงเส้าหลงทุ่มเทอย่างสุดกำลัง บวกกับอาศัยน้ำหนักของกระบี่ไม้ ในที่สุดกระแทกก่วนตงแสถอยกายไปหนึ่งก้าว

เซี่ยงเส้าหลงเกาะกุมโอกาส ใช้ออกด้วยกระบวนท่าที่เกรี้ยวกราดที่สุดในสามท่าสังหาร นามเพียบพร้อมทั้งรุกรับ ประกายกระบี่พลันกระจายจ้า คล้ายกระแสน้ำกลางแม่น้ำใหญ่ จู่โจมใส่ก่วนตงแส ก่วนตงแสดูออกว่าในกระบวนท่าของอีกฝ่ายซ่อนความเปลี่ยนแปลงไม่สิ้นสุด ดังนั้นกู่ร้องดังยาวนาน ตีโต้อย่างสุดกำลัง ผู้คนที่ชมดูเบื้องบนนับแต่เสี่ยวผาน เบื้องล่างนับรวมไพร่พลทหารต่างร้องตะโกนหนุนเนื่องออกมา

เซี่ยงเส้าหลงพอสู้ศึกแตกหัก กลับลืมเลือนเพลงกระบี่ม่อจื่อไป เคลื่อนไหวดุจพยัคฆ์เสือดาว กระโดดโลดแล่นอย่างรวดเร็ว ทุกกระบวนท่าคิดใช้ชีวิตแลกชีวิต เผ็ดร้อนดุร้ายถึงขีดสุด ก่วนตงแสแม้ไม่ยินยอมได้แต่ถอยร่นฝ่ายเดียว ล่าถอยถึงก้าวเจ็ด ค่อยสังเกตออกว่าเรี่ยวแรงเซี่ยงเส้าหลงขาดตอนเล็กน้อย ดังนั้นใช้ท่วงท่าอันแนบเนียน พลิกสถานการณ์ที่ตกเป็นเบี้ยล่าง ต้านสภาวะจู่โจมของเซี่ยงเส้าหลงเอาไว้ เซี่ยงเส้าหลงฟาดฟันออกอีกกระบี่ พลันถอยปราดกลับไป พาดกระบี่ไม้กับหัวไหล่

หลี่ปู้เหว่ยผุดลุกขึ้นอย่างลืมตัว ร้องดังๆ ว่า "หยุดก่อน"

พริบตานั้น สายตาทุกผู้คนกวาดมองไปยังหลี่ปู้เหว่ยเป็นจุดเดียว

สองพยัคฆ์ชิงชัย

หลี่ปู้เหว่ยไม่ทันมีโอกาสกล่าววาจา เซี่ยงเส้าหลงชิงหัวร่อดังๆ กล่าวว่า "สมใจ สมใจนัก หากพระบิดารองต้องการให้ข้าพเจ้ากับท่านก่วนเลิกราแต่กลางคัน ข้าพเจ้าไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยินยอม คาดว่าคนในบริเวณก็ไม่มีผู้ใดเห็นพ้อง"

ทุกผู้คนส่งเสียงโห่ร้องออกมา สนับสนุนแนวความคิดของเซี่ยงเส้าหลง

หลี่ปู้เหว่ยคิดไม่ถึงเซี่ยงเส้าหลงไม่ไว้หน้าเขา ยืนกรานพิสูจน์ความเป็นตายกับก่วนตงแส ต้องลอบบันดาลโทสะ แต่ก็อับจนปัญญา

หากสืบสาวราวเรื่อง นี่เป็นเขาครุ่นคิดวางแผนบีบบังคับให้เซี่ยงเส้าหลงลงมือเอง หาคาดไม่ว่าเซี่ยงเส้าหลงร้ายกาจปานนี้ แม้แต่ก่วนตงแสยังตกเป็นเบี้ยล่าง ที่น่าตระหนกยิ่งกว่าคือ เซี่ยงเส้าหลงเห็นการตายดุจคืนกลับมาตุภูมิ ต่อสู้อย่างไม่คิดชีวิต

หลี่ปู้เหว่ยทราบว่า เซี่ยงเส้าหลงไม่มีชีวิตรอดถึงยามนี้ของวันพรุ่งไหนเลยยอมสละชีวิตก่วนตงแสเข้าแลกด้วย และที่น่าคลั่งใจคือเซี่ยงเส้าหลงชิงเดินหมากก่อน กล่าวหาหลี่ปู้เหว่ยคิดยุติการต่อสู้แต่กลางคัน ทำให้ผู้คนเข้าใจว่า หลี่ปู้เหว่ยกลัวว่าก่วนตงแสพ่ายแพ้รับบาดเจ็บ ย่อมสร้างความเสื่อมเสียหน้าแก่ก่วนตงแสนัก

ก่วนตงแสแม้ล่วงรู้เจตนาของหลี่ปู้เหว่ย แต่ภายใต้บรรยากาศ

อันเคร่งเครียดเช่นนี้ หากคิดถอนตัวล่าถอย ชั่วชีวิตนี้อย่าหมายท้าสู้กับเซี่ยงเส้าหลงได้อีก ดังนั้นคารวะต่อหลี่ปู้เหว่ย กล่าวเสียงราบเรียบว่า "ข้าพเจ้าเข้าใจดีว่า พระบิดารองไม่ต้องการเห็นข้าพเจ้าหรือท่านเซี่ยงต้องหลั่งโลหิต พระบิดารองโปรดวางใจ ข้าพเจ้ากับท่านเซี่ยงเพียงซ้อมมือกับพอจี้ถึงก็หยุดมือ ข้าพเจ้าหวังว่าสามารถประลองฝีมือกับท่านเซี่ยงต่อไป"

ทุกผู้คนส่งเสียงโห่ร้องออกมา ทราบว่าฉากอันสนุกสนานจะดำเนินสืบต่อ

เซี่ยงเส้าหลงแบกกระบี่ยืนอย่างปลอดโปร่ง ในที่สุดเขาขจัดความรู้สึกที่ว่าฝีมือสู้ก่วนตงแสไม่ได้ไปจากใจ พร้อมกันนั้นทราบดีว่าหากค่ำคืนนี้ไม่อาจเอาชัยก่วนตงแส ชั่วชีวิตนี้อย่าคิดหมายเอาชนะได้อีก สาเหตุหลักที่มีเปรียบที่สุดคือ ตอนนี้คู่มือที่น่ากลัวผู้นี้ไม่ยอม "ตกตายร่วมกัน" กับเขา ลองนึกดู หลังจากนี้ไหนเลยมีสถานการณ์เช่นนี้อีก?

หลี่ปู้เหว่ยหน้าแปรเปลี่ยนหลายครั้งครา ทราบว่าไม่อาจยับยั้งการประลองฝีมือได้ พร้อมกับคาดการณ์ออกว่า เซี่ยงเส้าหลงคิดเสี่ยงตายจัดการกับก่วนตงแส เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้นับว่าอยู่เหนือความคาดหมายของเขาจริงๆ

ยามนั้นลู่กงชูมือขึ้นร้องว่า "รัชทายาทโปรดมีพระบัญชาว่าควรประลองฝีมือต่อไปหรือไม่?"

เขาส่งมอบเรื่องราวต่อเสี่ยวผาน ไม่ให้หลี่ปู้เหว่ยตัดสินใจ เท่ากับเป็นการตบหน้าหลี่ปู้เหว่ยฉาดหนึ่ง

เสี่ยวผานทอดพระเนตรผู้คนที่เบียดเสียดยัดเยียดกันรอบหนึ่ง พระเนตรเป็นประกายขึ้นมารับสั่งว่า "พระบิดารองนั่งลงก่อน"

หลี่ปู้เหว่ยก็มิใช่ชนชั้นธรรมดา พลันหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า "ท่านทั้งหลายเข้าใจผิดแล้ว เราไหนเลยหักใจตัดตอน สั่งให้ยุติการประลองกระบี่อันเร้าใจเช่นนี้ เพียงแต่คิดเพิ่มรางวัลให้ ผู้ใดต่อสู้ประสบชัย เราจะยกธิดาคนที่สามแก่ผู้นั้น"

คำพูดพอกล่าว บรรยากาศในบริเวณถูกเร่งเร้าจนครึกครื้นกว่าเดิม หลี่เหนียงหยงคิดไม่ถึงบิดาจะป่าวประกาศเช่นนี้ ต้องงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นสองแก้มร้อนผ่าวไม่ทราบวางตัวอย่างไรดี

ก่วนตงแสตาสาดประกายเจิดจ้า ควรทราบว่าหากผู้ชนะเป็นเซี่ยงเส้าหลง หลี่เหนียงหยงต้องแต่งงานกับอีกฝ่าย ต่อให้คืนพรุ่งนี้เซี่ยงเส้าหลงพิษกำเริบเสียชีวิต หลี่เหนียงหยงคืนสู่อิสระ ก็ไม่อาจแต่งงานกับเขาได้ ดังนั้นหลี่ปู้เหว่ยประกาศเช่นนี้ เท่ากับบีบบังคับให้ก่วนตงแสเอาชนะให้จงได้ พริบตานั้นกระตุ้นความคิดต่อสู้ขึ้น ไม่พะวักพะวนเช่นเมื่อครู่ หรือเห็นว่าไม่มีความจำเป็นต้องเสี่ยงชีวิตกับฝ่ายตรงข้ามอีก

เซี่ยงเส้าหลงจับตาดูหลี่ปู้เหว่ยตลอดเวลา เห็นหลี่ปู้เหว่ยสบสายตากับม่อเอ้า ซึ่งปะปนอยู่ในกลุ่มคนดู ม่อเอ้าชี้นิ้วไปที่หลี่เหนียงหยง เซี่ยงเส้าหลงต้องลอบร้องคำ *'ร้ายกาจ'* ในใจ ม่อเอ้าผู้นี้มีปัญญาเป็นเลิศจริงๆ กลับดูออกว่าก่วนตงแสไม่ได้เป็นรองเขา เพียงแต่ไม่มีความคิดต่อสู้อย่างเต็มที่ ตอนนี้กลับผลักไสหลี่เหนียงหยงออกมา กลายเป็นเกี่ยวพันถึงผลได้ผลเสียของก่วนตงแส สถานการณ์ย่อมพลิกผันกลับกลาย

เซี่ยงเส้าหลงนับแต่เข้าสังกัดกองกำลังพิเศษในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด หลายปีนี้ได้รับการฝึกอบรมอย่างเข้มงวด เพาะเป็นจิตใจที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ดังนั้นไม่เกิดความท้อแท้ กลับกระตุ้นความคิดต่อสู้ขึ้น ยิ้มพลางกวาดตาไปยังเสี่ยวผาน

เสี่ยวผานทอดพระเนตรออกว่า ก่วนตงแสคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน แผ่ซ่านกลิ่นอายฆ่าฟันออกมา แต่พระองค์ไม่มีทางเลือกอื่น ได้แต่โบกพระหัตถ์ตรัสว่า "อนุญาตตามข้อเสนอของพระบิดารอง ท่านทั้งสองประลองฝีมือสืบต่อ"

สรรพเสียงอันอึกทึกวุ่นวายสงบลง สายตาทุกคู่จ้องจับที่มือกระบี่ทั้งสองเป็นจุดเดียว ฉินชิง จี้เอียนหยาน จิงจวิ้นและพวกที่ชมดูอยู่ด้านข้างล้วนตื่นเต้นตึงเครียดจนตัวเกร็ง จนใจที่ในสภาพเช่นนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจช่วยเหลือได้

ก่วนตงแสสีหน้าเยือกเย็นอำมหิต สองตาเจิดจ้าดุจสายฟ้า จับจ้องมองมาที่เซี่ยงเส้าหลง กระบี่ยาวพิฆาตในมือขยับตั้งท่าเตรียมชิงจู่โจม

ทุกผู้คนมีความรู้สึกว่า กระบี่ยาวพิฆาตจะจู่โจมออกได้ทุกเมื่อ ทั้งยังทราบว่าขอเพียงก่วนตงแสลงมือ จะเกรี้ยวกราดดุร้ายถึงที่สุด

เซี่ยงเส้าหลงก็พบว่า พลังสภาวะของก่วนตงแสเข้มแข็งถึงเพียงไหน ยังเหนือล้ำกว่าเขาขั้นหนึ่ง พลันฉุกใจคิด นึกถึงเพลงดาบแดนอาทิตย์อุทัยที่เน้นท่วงท่าสภาวะ หากตัวเองแสดงออกมา ย่อมสร้างความสับสนงุนงงแก่ก่วนตงแส คำนวณแนวทางกระบี่ของเขาไม่ออก ดังนั้นเขาแยกสองเท้าออกเล็กน้อย ใช้มือซ้ายขวาจับด้ามกระบี่ กลายเป็นจับกระบี่ด้วยสองมือ ตอนแรกชี้ไปยังก่วนตงแสก่อน จากนั้นยกชูขึ้นช้าๆ จนอยู่เหนือศีรษะ

มิเพียงแต่ก่วนตงแสชมดูจนตะลึงลาน ในบริเวณยังบังเกิดเสียงซุบซิบดังอึงอล แสดงว่าไม่เคยมีคนเห็นท่าแรกเริ่มต้นของเซี่ยงเส้าหลงนี้มาก่อน

ก่วนตงแสรู้สึกว่า ไม่ว่าตัวเองบุกจู่โจมอย่างไร ฝ่ายตรงข้ามต้องฟาดฟันกระบี่ลงยังศีรษะของเขา ประกอบกับเซี่ยงเส้าหลงจับกระบี่ด้วยสองมือ กระบี่นี้คงมีอานุภาพปานอสนีบาตฟาดทลาย ยามกะทันหันสะกดจนท่ากระบี่ที่คล้ายลูกธนูพาดสายของเขาไม่สามารถใช้ออกเพลงกระบี่ของเขาเน้นที่พลังสภาวะ เมื่อเกิดการชะงักงัน ทำให้ความคิดต่อสู้ของเขาอ่อนโทรมลงสามส่วน

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าฝ่ายตรงข้ามหลงกลแล้ว ไหนเลยยอมพลาดโอกาสนี้ พลันตวาดเสียงเย็นชา สืบเท้าไปเบื้องหน้า กระบี่ไม้ฟาดฟันใส่ก่วนตงแสดุจสายฟ้า ใช้ออกด้วยกระบวนท่าในเพลงกระบี่ม่อจื่อต่างกันที่จับกระบี่ด้วยสองมือ

ก่วนตงแสทราบว่าล่าถอยไม่ได้ ทั้งไม่อาจหน้าด้านเลียนแบบฝ่ายตรงข้ามโดยการจับกระบี่ด้วยสองมือ พลันแค่นเสียงหนักๆ รวบรวมกำลังข้อ ตวัดกระบี่ยาวพิฆาตขึ้นไป ฟันเฉียงๆ ใส่กระบี่ไม้ซึ่งฟาดฟัน

ลงหา เสียงทึบคราหนึ่ง กระบี่ไม้ถูกตวัดเขี่ยกระดอนขึ้นเล็กน้อย มิคาดเซี่ยงเส้าหลงหยิบยืมสภาวะ โหมฟาดฟันติดต่อกันห้ากระบี่กระแทกจนก่วนตงแสเซถอยไปหลายก้าว หากมิใช่เขามีกำลังแขนมากกว่าเซี่ยงเส้าหลง คงถูกพลังที่แฝงมากับกระบี่ไม้กระแทกเสียหลักล้มลงแล้ว เสียงโห่ร้องหนุนเนื่องเซี่ยงเส้าหลงดังระเบิดขึ้น ผู้คนในบริเวณเจ็ดแปดส่วนล้วนต้องการเห็นวีรบุรุษของพวกเขาพิชิตชัย

หลี่ปู้เหว่ยกับม่อเอ้าหน้าแปรเปลี่ยนจนปั้นยาก คิดไม่ถึงเซี่ยงเส้าหลงมีกระบวนท่าพิสดารปานนี้ ก่วนตงแสซึ่งมีกำลังแขนเหนือธรรมดาไม่อาจใช้จุดเด่นนี้อย่างเต็มที่

แต่เซี่ยงเส้าหลงก็ลอบตื่นตระหนก ทั้งนี้เพราะกระบี่ยาวพิฆาตของก่วนตงแสแฝงพลังกระแทกสะท้อน สร้างความลำบากกินแรงแก่เขายิ่ง ยังมีฝ่ายตรงข้ามใช้วิธีต้านทานสลายพลัง มาตรว่าตกเป็นเบี้ยล่าง แต่เขายังสิ้นเปลืองกำลังมากกว่า หากมิใช่ใช้กระบี่ไม้ของม่อจื่อที่มีน้ำหนักมาก อย่าคิดหมายกระแทกฝ่ายตรงข้ามล่าถอยแม้สักครึ่งก้าว

เซี่ยงเส้าหลงเห็นดีก็เลิกรา หัวร่อฮาฮาถอยห่างไป ถือกระบี่ด้วยมือขวาดังเดิม กล่าวว่า “ท่านก่วน ได้รับการออมมือแล้ว”

ก่วนตงแสรู้สึกเสื่อมเสียหน้านัก ดวงตาทอประกายอำมหิตกล่าวว่า “ท่านเซี่ยงช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่แล้วหยุดการจู่โจม ใช่เป็นเพราะอาการบาดเจ็บที่เท้ากำเริบหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสฟื้นฟูเรี่ยวแรงมาบ้าง ยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านก่วนรู้จักล้อเล่นนัก พวกเรามิใช่พิสูจน์ความเป็นตายจริงๆ ย่อมต้องผลัดกันรุกผลัดกันรับ สร้างความสนุกสนานแก่งานเลี้ยงคืนนี้ และให้คุณหนูเหนียงหยงเห็นฝีมือแท้จริงของพวกเรา”

ก่วนตงแสค่อยรู้สึกตัวว่าพูดจาไม่เหมาะสม ยามนั้นลอบเตือนสติตัวเอง กล่าวว่า “อย่างนั้นตงแสได้แต่สละชีวิตจู่โจมแล้ว” กล่าวจบเพ่งตาเจิดจ้าจับจ้องมองฝ่ายตรงข้าม

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า ก่วนตงแสมิเพียงมีกำลังแขนเหนือกว่าเขา

ทั้งยังลึกซึ้งสุขุมกว่าเขา โชคดีที่เขาดำเนินแผนอย่างต่อเนื่อง ลดทอนความแหลมคมของอีกฝ่ายลง ไม่เช่นนั้นคงรับบาดเจ็บพ่ายแพ้แต่แรกในห้วงความเป็นความตายเช่นนี้ เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยกล้าชะล่าใจ สลัดความคิดฟุ้งซ่านสำรวมจิตใจไว้ ไม่ว่าเปลือกนอกและจิตสมาธิไม่เผยช่องโหว่แม้แต่น้อย คิดตั้งท่าของกระบวนท่ารับแทนการรุกออกมา

ก่วนตงแสทราบว่านี่เป็นโอกาสเพียงหนึ่งเดียวที่จะกอบกู้หน้ากลับคืน ทางที่ดีคือโค่นฝ่ายตรงข้ามลงอย่างสวยงาม หรืออย่างน้อยก็รุกไล่อีกฝ่ายจนเสียขบวน ไม่เช่นนั้นเขาได้แต่ทิ้งกระบี่ยอมรับความพ่ายแพ้แล้ว ก่วนตงแสขยับกระบี่ยาวพิฆาต เร่งเร้าพลังสภาวะถึงขีดสุด จากนั้นเลิกคิ้วสูงชัน สืบเท้าไปเบื้องหน้า แผ่พุ่งพลังกระบี่สายหนึ่งออกไป

เซี่ยงเส้าหลงยืนหยัดดุจขุนเขา สองตาสาดประกายเย็นเยียบ ทำให้ผู้คนรู้สึกว่าเขามีท่วงท่าสภาวะแข็งแกร่งดั่งผาสูง ไม่กลัวระลอกคลื่นกระแทกกระทั่นแต่อย่างไร

ก่วนตงแสสืบเท้าไปอีกหนึ่งก้าว ห่างจากเซี่ยงเส้าหลงประมาณสิบก้าว พลันกล่าวว่า “ท่านเซี่ยงใช่คิดพิสูจน์ผลแพ้ชนะกับข้าพเจ้าเพื่อที่จะครอบครองหญิงงามหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบด่าคำ *‘ต่ำช้าสามานย์’* ในใจ ก่วนตงแสทราบดีว่าเขาไม่ยินยอมรับหลี่เหนียงหยงเป็นภรรยา พานกล่าวเช่นนี้ ทั้งนี้ก็เพราะเห็นว่าเขามีท่วงท่าสภาวะกล้าแข็ง จิงคิดแบ่งแยกสมาธิของเขา หากเขาได้คิดว่าหากเอาชนะ จะต้องตบแต่งหลี่เหนียงหยง ความคิดเอาชนะย่อมลดน้อยถอยลง ท่วงท่าสภาวะก็จะเสื่อมโทรมลง

นี่เป็นความลึกซึ้งของม่อเอ้า ซึ่งเสนอให้หลี่ปู้เหว่ยยกหลี่เหนียงหยงเป็นรางวัลในการประลองแล้ว มีคำกล่าวไว้ “จู่โจมคนให้จู่โจมจิตใจ” ม่อเอ้ารู้ซึ้งถึงข้อนี้เป็นอย่างดี

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อดังกังวานกล่าวว่า “คุณหนูเหนียงหยงมีรูปโฉมงามล้ำ ท่านก่วนมิใช่มุ่งมั่นคิดเอาชนะเพราะนางหรอกหรือ?”

คำพูดสองประโยคนี้เป็นการจู่โจมย้อนกลับไป ขอเพียงก่วนตง

แสคาดคิดว่า วันพรุ่งนี้จะถึงเวลาที่พิษภายในกายเซี่ยงเส้าหลงกำเริบเสียชีวิต การตบแต่งหลี่เหนียงหยงหรือไม่ หามีความสำคัญไม่ ส่วนก่วนตงแสแพ้ไม่ได้เด็ดขาด ภายใต้ความคิดเช่นนี้ ยากที่จะลงมืออย่างสุดกำลัง

จริงดังคาดหมาย ก่วนตงแสงงงันวูบหนึ่ง ปลายกระบี่แผ่พุ่งรังสีการฆ่าฟันออกมา แสดงว่ามุ่งมั่นคิดเอาชนะ จนแสดงออกทางอาวุธ

เซี่ยงเส้าหลงแทนที่จะแตกตื่นกลับยินดี สืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว กระบี่ไม้ยืดหดแปลบปลาบ ครอบคลุมใส่ฝ่ายตรงข้าม นี่เป็นการบีบบังคับให้ก่วนตงแสลงมือภายใต้จิตใจอันวอกแวก แต่เนื่องจากเซี่ยงเส้าหลงยังรอตั้งรับอยู่ หาได้กระทำผิดข้อตกลงที่เสนอให้ผลัดกันรุกผลัดกันรับไม่

ก่วนตงแสไม่มีทางเลือกอื่นอีก กู่ร้องเสียงสดใส กระบี่ยาวพิฆาตกลับกลายเป็นประกายเจิดจ้าสายหนึ่ง แหวกจู่โจมถึงใบหน้าเซี่ยงเส้าหลง การลงมือครั้งนี้เกรี้ยวกราดหักโหม ประหนึ่งพายุอสนีแลบลั่น สะกดจนผู้คนลืมส่งเสียงร้องออกมา

เซี่ยงเส้าหลงก็ต้องการให้ฝ่ายตรงข้ามใช้กระบี่ล่วงหน้า ยามนั้นควงกระบี่ไม้ปานจักรผัน ปิดป้องต้านรับอย่างรัดกุม พริบตานั้น กระบี่ยาวพิฆาตกับกระบี่ไม้ปะทะกันสิบกว่าครั้ง เสียงทึบๆ ดังสะท้านจิตใจผู้คน

เซี่ยงเส้าหลงอาศัยจุดเด่นของกระบี่หนักอึ้ง ใช้วิธีปิดป้องปะทะจุดประสงค์เพื่อทอนความเชื่อมั่นและความแหลมคมของฝ่ายตรงข้ามลง

ในเพลงกระบี่ม่อจื่อนอกจากสามท่าสังหารแล้ว ความจริงเน้นการรับไม่เน้นการรุก อาศัยพลังอำนาจของผู้ยิ่งใหญ่ สะกดคู่ต่อสู้เอาไว้ แต่ความร้ายกาจของเพลงกระบี่ชุดนี้ อยู่ที่แต่ละท่วงท่าแฝงสภาวะตีโต้กลับไป คราก่อนมหาคุรุสำนักม่อเจียนามเถียนจงตอนชี้แนะเพลงกระบี่แก่เซี่ยงเส้าหลง เพียงใช้ท่ากระบี่หลอกล่อ ก็คุกคามเซี่ยงเส้าหลงล่าถอยกลับไป ความลึกล้ำของสภาวะตั้งรับในเพลงกระบี่ม่อจื่อ นับเป็นที่ทราบได้

เมื่อครู่เซี่ยงเส้าหลงดำเนินกลยุทธ์ต่างๆ สุดท้ายยังไม่สามารถจู่โจมก่วนตงแสแตกพ่ายจึงถอยกลับมาตั้งรับ ใช้เพลงกระบี่ม่อจื่อรับแทนการ

รุก ในสภาพเช่นนี้ ขอเพียงก่วนตงแสไม่อาจทำลายสภาพตั้งรับของเขา ยังต้องคอยรับท่าตีโต้ของเขา ไม่ว่าผู้ใดสมควรดูออกว่าผู้ชนะคือเซี่ยงเส้าหลง ที่วิเศษสุดคือเมื่อยังไม่พิสูจน์ผลแพ้ชนะ เซี่ยงเส้าหลงก็ไม่ต้องตบแต่งหลี่เหนียงหยงเป็นภรรยา

ก่วนตงแสยิ่งต่อสู้ยิ่งประหวั่น ผู้อื่นเห็นเขาใช้กระบี่ยาวพิฆาตปานจักรผัน เปล่งอานุภาพถึงขีดสุด แต่เขาทราบกระจ่างแก่ใจว่า เนื่องจากตัวเองเป็นฝ่ายรุก จึงสูญเสียพลังลมปราณมากกว่าฝ่ายตรงข้าม หลังจากใช้ออกสามสิบกว่ากระบี่ ยังไม่อาจคุกคามเซี่ยงเส้าหลงล่าถอย หากเป็นเช่นนี้สืบไป เมื่อเขาหมดเรี่ยวสิ้นแรง จะถึงเวลาที่เซี่ยงเส้าหลงลงมือตอบโต้แล้ว

ก่วนตงแสเป็นผู้ชำนาญการใช้กระบี่ พอฉุกคิดว่าผิดท่า ก็จงใจชะลอกระบี่ในมือ เปิดช่องว่างให้ฝ่ายตรงข้ามตอบโต้กลับบ้าง แต่ว่าเพลงกระบี่ม่อจื่อเป็นเพลงกระบี่ของผู้เมตตา เซี่ยงเส้าหลงจึงไม่ฉวยโอกาสตีโต้ กลับสร้างความตระหนกแก่ก่วนตงแสจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา เข้าใจว่าฝ่ายตรงข้ามล่วงรู้แผนการของเขา พลังสภาวะอ่อนโทรมไปอีกหนึ่งส่วน

เสียงทึบดังสดใส จากนั้นก่วนตงแสล่าถอยกลับไปโดยที่ไม่ประสบความสำเร็จ ฉวยโอกาสก่อนที่จะสิ้นเรี่ยวแรงหยุดมือไว้ เซี่ยงเส้าหลงเองก็สูญสิ้นเรี่ยวแรงอักโข ต่อให้คิดตอบโต้ก็ทำไม่ได้ ในใจลอบตื่นตระหนก หากก่วนตงแสกัดฟันสู้ทนอีกครู่หนึ่ง ไม่แน่ว่าผู้แพ้เป็นเขาเอง

ทั้งสองกลับคืนสู่สภาพยืนเผชิญหน้า ต่างหอบหายใจสุดระงับ

ฉีเซียนพลัดผุดลุกขึ้นประกาศว่า “เราขอเป็นผู้ตัดสิน การประลองรอบนี้เสมอกัน คุณหนูเหนียงหยงจะเป็นของผู้ใด ให้เลือกหาวิธีอื่นกัน”

รอบบริเวณบังเกิดเสียงโห่ร้องชมเชย แสดงว่าการประลองกระบี่ครั้งนี้ สร้างความตื่นตาตื่นใจแก่ทุกผู้คนจริงๆ

เซี่ยงเส้าหลงกลับมาที่โต๊ะ ได้รับการต้อนรับจากเหล่าภรรยาและพวกพ้องเยี่ยงวีรบุรุษ แต่สองเท้าของเขายังสั่นระริก ไม่ว่าพละกำลัง

หรือเพลงกระบี่ เขาเป็นรองก่วนตงแสอยู่ครึ่งขั้น สาเหตุที่ชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ เพราะวางแผนดำเนินกลยุทธ์และใช้กระบี่ไม้ที่หนักอึ้งกว่า ดังนั้นในใจปราศจากความยินดีปรีดาแต่อย่างไร

ไท่จื่อตันที่ด้านตรงข้ามผงกศีรษะต่อเซี่ยงเส้าหลง แสดงความขอบคุณที่อีกฝ่ายทอนความโอหังของก่วนตงแสลง

ก่วนตงแสกลับไปยังโต๊ะของหลี่ปู้เหว่ย ด้วยสีหน้าเย็นชาไร้ความรู้สึก รับการแสดงความยินดีจากหลี่ปู้เหว่ยและพวกอย่างเงียบงัน ไม่ว่าอย่างไร ก่วนตงแสนับเป็นมือดีคนที่สองที่สามารถต่อกรกับเซี่ยงเส้าหลงถัดจากหวังเจี่ยน นับว่ามีส่วนเสริมสร้างฐานะแก่เขา

ยามนั้นผู้คนรอบข้างยังจับกลุ่มกันวิพากษ์วิจารณ์ ไม่ยอมจากไป จีไทเฮาจึงมีพระเสาวนีย์ให้เลิกงานเลี้ยง

เซี่ยงเส้าหลงรอจนเสี่ยวผานกับจีไทเฮาเสด็จกลับ เขาค่อยกลับกระโจมที่พัก จี้เอียนหยานและพวกดูอาการบาดเจ็บที่เท้า พบว่าน้ำเลือดไหลซึมออกมา รีบล้างปากแผลเปลี่ยนยาให้ใหม่

เซี่ยงเส้าหลงถามถึงเถิงอี้ จี้เอียนหยานบอกว่าเถิงอี้ออกเดินทางตั้งแต่งานเลี้ยงเพิ่งเริ่มขึ้น ดังนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า “ก่วนตงแสนับเป็นยอดฝีมือจริงๆ มีความทรหดอดทนนัก ข้าพเจ้ามิใช่ไม่คิดฆ่ามัน หากแต่ทำไม่ได้”

จิงจวิ้นยิ้มพลางกล่าวว่า “แต่ว่ามันก็ไม่อาจทำอย่างไรพี่สามได้”

จี้เอียนหยานส่ายหน้ากล่าวว่า “จวิ้นน้อยผิดแล้ว คืนนี้ก่วนตงแสที่ตกเป็นเบี้ยล่าง เพราะตอนแรกเข้าใจว่าเส้าหลงไม่มีชีวิตถึงวันพรุ่ง ดังนั้นไม่คิดเสี่ยงกับการกระตุ้นโทสะของส่วนรวม โดยสังหารเส้าหลงใต้คมกระบี่”

ทุกผู้คนรับฟังจนจิตใจหนักอึ้งเคร่งเครียด เมื่อเป็นเช่นนี้ ก่วนตงแส แม้ไม่แน่ว่าจะเอาชัยเซี่ยงเส้าหลงได้ อย่างน้อยก็มีสภาพคู่คี่ก้ำกึ่งกัน

จ้าวจื้อกล่าวว่า “แต่ผู้คนไม่คาดคิดเช่นนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าแม้แต่หลี่ปู้เหว่ยกับก่วนตงแสล้วนเข้าใจว่าเส้าหลงไม่ต้องการตบแต่งหลี่เหนียง

หยง จึงจงใจตั้งรับ ดังนั้นตอนนี้ยังหยั่งความตื้นลึกหนาบางของท่านไม่ออก”

จี้เอียนหยานกล่าวด้วยความยินดีว่า “จือจื้อกล่าวมีเหตุผล สรุปแล้วการประลองครั้งนี้ ทั้งส่งผลดีและผลเสียแก่ทั้งสองฝ่าย เส้าหลงต้องขันแข็งกว่านี้ ก่วนตงแสจะช้าเร็วต้องท้าสู้กับท่านเพราะหลี่เหนียงหยงหากวิธีการต่อสู้ที่ทั้งประหลาดทั้งรวดเร็วของท่าน สามารถเปล่งอานุภาพกว่านี้ ไม่แน่ว่าจะโค่นก่วนตงแสลงได้”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด เห็นว่าหากสามารถหลอมสร้างดาบซามูไรเล่มหนึ่ง จะเพิ่มความมั่นใจกว่าเดิม

ยามนั้นหวนฉีรีบรุดเข้ากระโจมมา กล่าวเบาๆ กับเซี่ยงเส้าหลงว่า “คนของเกาหลิงจวินเริ่มเคลื่อนกำลังแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงไม่กล้าชักช้า รีบชักชวนกันไปยังกระโจมที่ประทับเข้าเฝ้าเสี่ยวผานด้วยกัน

หวนฉีกราบทูลความเคลื่อนไหวของฝ่ายกบฏต่อเสี่ยวผาน ขณะจะบอกความเห็นส่วนตัวเพิ่มเติม เซี่ยงเส้าหลงชิงกล่าวว่า “รัชทายาทมีความเห็นต่อการเคลื่อนกำลังของฝ่ายกบฏอย่างไร?”

หลี่ซือเห็นว่าในราชสำนัก มีแต่เซี่ยงเส้าหลงที่รู้พระทัยเสี่ยวผานที่สุด สีหน้าจึงปรากฏแววนิยมชมชื่นขึ้น

เซี่ยงเส้าหลงกลับลอบหัวร่อ เขามีความรู้สึกต่อเสี่ยวผานสองทาง ทางหนึ่งเขาเฝ้าดูเสี่ยวผานเติบโตเจริญวัย ทราบว่าการตายของหนีฮูหยินผู้ให้กำเนิดพระองค์ ทำให้เสี่ยวผานเกิดความเคียดแค้นขึ้น ทรงตระหนักว่าต้องกุมอำนาจไว้ค่อยอยู่รอดได้ ดังนั้นหากเขาออกความเห็นกระทำแทนทุกเรื่อง จะช้าเร็วต้องมีปัญหาขึ้น อีกทางหนึ่งคือ เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าเสี่ยวผานคือจิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคต ดังนั้นเชื่อในขีดความสามารถของพระองค์ ไม่คล้ายกับผู้อื่นที่เข้าใจว่าเสี่ยวผานเพียงเป็นเด็กหนุ่มคนหนึ่ง เพราะเหตุผลทั้งสองประการ ทำให้เซี่ยงเส้าหลงทั้งรักและเคารพต่อเสี่ยวผาน พยายามเปิดโอกาสแก่พระองค์ในทุกทาง

เสี่ยวผานทรงดำริแล้วตรัสว่า “เกาหลิงจวินเมื่อเคลื่อนกำลังเลียบริมน้ำลงมา ดูท่าคงดำเนินแผนจุดไฟเผาใช้น้ำท่วมทั้งสองทาง เนื่องจากพวกเรามีไพร่พลมากกว่าฝ่ายกบฏถึงสามเท่า ดังนั้นเขาต้องสร้างสถานการณ์ต่างๆ ให้พวกเราเกิดความสับสน ค่อยมีโอกาสให้ฉกฉวยได้”

หวนฉีเห็นรัชทายาทซึ่งพระชนม์ยังเยาว์ทรงแยกแยะอย่างชัดเจน ในใจบังเกิดความนับถือเลื่อมใส แววตาที่เทิดทูนบูชานี้ ยังได้ผลกว่าการกล่าวประจบสอพลออีก

เสี่ยวผานทรงบังเกิดความเชื่อมั่นกว่าเดิม รับสั่งอีกว่า “จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า ขณะที่เกาหลิงจวินก่อการ ต้องสั่งให้เผากระโจมของตัวเองอย่างนั้นอัคคีจะลามเลียมายังที่สูง กระทบถึงกระโจมหลังค่ายไม้ จากนั้นยิงธนูเพลิงมายังค่ายไม้ เหล่าทหารองครักษ์คำนึงถึงความปลอดภัยของไทเฮาและครอบครัวเชื้อพระวงศ์ ย่อมต้องเสนอให้อพยพข้ามแม่น้ำจิ้งสุ่ยไป”

คราครั้งนี้แม้แต่เซี่ยงเส้าหลงก็แสดงความชื่นชมออกทางสีหน้า จิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคตร้ายกาจจริงๆ กลับคาดการณ์ล่วงหน้าได้

เสี่ยวผานตรัสสืบต่อ “เป้าหมายของเกาหลิงจวินอยู่ที่ข้าพเจ้า ดังนั้นคงต้องใช้คนปลอมเป็นทหารองครักษ์ ซุ่มอยู่ละแวกใกล้เคียง หาโอกาสลงมือ นี่เป็นความชุลมุนลำดับต่อมาที่เขาต้องสร้างขึ้น”

เซี่ยงเส้าหลงจงใจถามว่า “รัชทายาทเข้าใจว่าเกาหลิงจวินจะใช้วิธีการใด?”

เสี่ยวผานตรัสว่า “ย่อมต้องใช้น้ำท่วม ตอนนั้นเกาหลิงจวินคงสร้างสถานการณ์ว่าอัคคีลุกลามใหญ่โต บีบบังคับพวกเราหลบหนีไปยังฝั่งตรงข้าม เมื่อทั้งหมดรีบร้อนกันข้ามแม่น้ำ เขาจะปล่อยน้ำซึ่งเก็บกักไว้ รวมทั้งไม้ท่อนซุงพุ่งทำลายสะพานข้ามทั้งสี่สะพาน หากข้าพเจ้าประจวบอยู่บนสะพานแผนการร้ายของเกาหลิงจวินก็ประสบผล ไม่เช่นนั้นก็สามารถตัดกำลังทหารพวกเราเป็นสองส่วน ขอเพียงฝ่ายกบฏล่องน้ำมา

ยิงธนูเพลิงใส่ทั้งสองฝ่าย จะอาศัยความชุลมุนขึ้นฝั่งมาประทุษร้ายข้าพเจ้า”

หวนฉือดทอดถอนใจชมเชยมิได้ว่า “รัชทายาทสูงส่งยิ่ง ข้าพเจ้านับถือเลื่อมใสจนหมดหัวใจ”

เสี่ยวผานตรัสอีกว่า “ตอนนั้นหากหลี่ปู้เหว่ยใช้สอยมือดีเช่นก่วนตงแส และจัดกำลังคนดำลงน้ำ คิดยิงสังหารลู่กง ฉีเซียนและพวก ล้วนง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ และเนื่องจากท่านเซี่ยง *‘พิษกำเริบเสียชีวิต’* ฝ่ายทหารม้าปราศจากผู้นำ ภายหลังเหตุการณ์หลี่ปู้เหว่ยกับก่วนตงแสจะรับความดีความชอบทั้งหมดไป รวบอำนาจทางทหารไว้ รัฐฉินเราย่อมตกเป็นของตระกูลหลี่แล้ว เฮอะ”

เซี่ยงเส้าหลงและพวกย่อมเข้าใจความหมายของเสี่ยวผาน หลี่ปู้เหว่ยเนื่องจากล่วงรู้แผนการของเกาหลิงจวิน เมื่อถึงเวลาคิดฆ่าผู้ใดก็ฆ่าผู้นั้น คิดสนับสนุนผู้ใดก็สนับสนุนผู้นั้น สรุปแล้วความดีความชอบและอำนาจตกเป็นของหลี่ปู้เหว่ย ส่วนความผิดทั้งหมดให้ปีศาจงมงายเช่นเกาหลิงจวิน ซึ่งถูกหลอกใช้โดยไม่รู้สึกตัวแบกรับไป แผนการที่ม่อเอ้าครุ่นคิดขึ้น ลึกล้ำจนน่าประหวั่นพรั่นใจจริงๆ

ดีที่วันพรุ่งนี้ม่อเอ้าต้องตายแล้ว ไม่เช่นนั้นคงมีสักวันที่เซี่ยงเส้าหลงต้องจบชีวิตภายใต้แผนร้ายของคนผู้นี้ นี่เป็นลิขิตของชะตา ไม่เช่นนั้นในประวัติศาสตร์คงไม่มีจิ๋นซีฮ่องเต้แล้ว

ก่อนพายุกระหน่ำ

ฟ้าไม่ทันรุ่งสาง คณะล่าสัตว์ก็ออกเดินทางแล้ว ในคณะขาดไท่จื่อตันและพวก ไม่ทราบเป็นเพราะถูกหลี่ปู้เหว่ยหยามหยัน จนไม่อาจแบกหน้าเข้าร่วมการล่าสัตว์ต่อไป หรืออาศัยเหตุการณ์นี้ทำการประท้วง

หลี่ปู้เหว่ยเป็นฝ่ายทักทายกับเซี่ยงเสาหลง ทั้งนี้เพราะเขาเข้าใจว่า นี่เป็นวันสุดท้ายของเซี่ยงเส้าหลงแล้ว

ก่วนตงแสพอพบหน้าเซี่ยงเส้าหลง ดวงตาทอแววยกย่องอยู่สองส่วน และเศร้าเสียดายอยู่สามส่วน มือกระบี่เช่นก่วนตงแส ยากพบพานคู่มือเปรียบติด คู่มือที่คู่คี่ก้ำกึ่งเช่นเซี่ยงเส้าหลงคืนนี้กลับ *"พิษกำเริบเสียชีวิต"* เขาย่อมบังเกิดความคิดขัดแย้ง นึกเสียดายที่ไม่มีโอกาสโค่นเซี่ยงเส้าหลงได้

จีไทเฮา ฉินชิงกับจี้เอียนหยานและเหล่าสตรีล้วนไม่เข้าร่วมการล่าสัตว์ช่วงเช้า เสี่ยวผานทรงนำชางเหวินจวินและพวกไล่ทวิชาติจตุบาทเตลิดเปิดหนี แล้วกลับกระโจมที่พัก บุคคลอื่นไม่ทราบเบื้องหลังความนัย ยังคงออกล่าสัตว์ตามทุ่งราบ

เมื่อขากลับหลี่เหนียงหยงจงใจกระตุ้นม้าถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง ถลึงตาใส่หลี่ซือ สร้างความแตกตื่นแก่หลี่ซือจนบังคับม้าถอยห่างไป นางค่อยกล่าวว่า "เซี่ยงเส้าหลง ท่านจงใจไม่เอาชนะ เพื่อจะได้ไม่ต้อง

ตบแต่งสตรีที่ท่านรังเกียจเดียดฉันท์เป็นภรรยาหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้า ธิดาของศัตรูผู้นี้ทั้งมีอารมณ์ร้อนแรงทั้งจิตใจแปรปรวน ตอนแรกประกาศว่าไม่ยอมแต่งกับเขา ทั้งยังทราบว่า เขาไม่มีชีวิตพ้นจากคืนนี้ กลับคาดคั้นถามว่าเขารังเกียจเดียดฉันท์นางหรือไม่ จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า นางไม่ถึงกับไม่มีน้ำใจไมตรีต่อเขา

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “มิใช่ไม่ต้องการ หากแต่ไม่สามารถ กล่าวตามความสัตย์ ข้าพเจ้าถือเป็นฝ่ายแพ้ ทั้งนี้เพราะท่านก่วนรุกไล่จนปากแผลที่เท้าของข้าพเจ้าปริแตกออก เพียงแต่ข้าพเจ้ากลัวสูญเสียคุณสมบัติในการช่วงชิงคุณหนูสาม จึงไม่บอกออกไป”

หลี่เหนียงหยงพอฟัง มีสีหน้ายินดีวูบหนึ่ง จากนั้นหน้าหม่นหมองลง ก้มศีรษะขบริมฝีปาก คิดกล่าวแต่ไม่อาจกล่าวจากปากได้

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า นางเผชิญการติเตียนจากมโนธรรม ขณะจะกล่าวกระไร หลี่ปู้เหว่ยที่เบื้องหน้าก็ร้องเรียกหลี่เหนียงหยง โดยมีม่อเอ้าอยู่ด้านข้าง แสดงว่าทั้งสองกลัวว่านางจะเปิดเผยเรื่องที่เซี่ยงเส้าหลงถูกพิษออกไป

หลี่เหนียงหยงชม้ายมองเขาแวบหนึ่ง ถอนใจเบาๆ กระตุ้นม้าจากไป จากนั้นชางเหวินจวินเร่งม้าถึงข้างกายเขา ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เมื่อคืนเราเอ่ยถึงเรื่องการแต่งงานระหว่างท่านกับอิ๋งหยิงต่อนาง นางกลับผลักไสบ่ายเบี่ยง โอ เรื่องเช่นนี้คงไม่อาจบังคับขืนใจ แต่เราสองพี่น้องยังสำนึกขอบคุณท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงมิเพียงไม่รู้สึกเสื่อมเสียหน้า กลับปลอดโปร่งโล่งใจ คาดว่าก่วนตงแสคงปรนเปรอความสุขให้แก่อิ๋งหยิงอย่างเต็มที่ ดังนั้นก่อนที่นางจะทดสอบสมรรถภาพของเขา จึงไม่ยอมมอบกายมอบใจให้ คิดไม่ถึงเขากับก่วนตงแสมิเพียงต่อสู้กันในสนามรบ ทั้งยังช่วงชิงกันในสนามรัก กล่าวตามความสัตย์ เขาไหนเลยประพฤติชิงรักหักสวาทเช่นกาลก่อนได้ อิ๋งหยิงพอใจแต่งกับผู้ใดก็แต่งกับผู้นั้น เขาจึงไม่จดจำใส่ใจ

เซี่ยงเส้าหลงกลับถึงที่พัก เพิ่งสั่งการให้เหล่าองครักษ์เหล็กคอยคุ้มครองจี้เอียนหยานและเหล่าสตรี ลู่กงก็ส่งคนมาตามตัวเขา เมื่อไปถึงกระโจมของลู่กง พบว่าฉีเซียน หวังหลิงและเหล่าแม่ทัพนายกองคู่ใจกำลังหารือลับกัน ไป่ชุงซึ่งเมื่อคืนก่อนพ่ายแพ้แก่โจวจื่อหวนก็อยู่ในจำนวนนั้น

ลู่กงแสดงความชื่นชมที่เซี่ยงเส้าหลงรุกไล่มีเปรียบก่วนตงแสทั้งชิงปิดปากหลี่ปู้เหว่ย มิให้ยุติการประลองแต่กลางคัน แต่หวังหลิงแสดงความข้องใจว่า เหตุใดเซี่ยงเส้าหลงไม่ฉวยโอกาสกำจัดก่วนตงแสไป

เซี่ยงเส้าหลงอธิบายว่า อาการบาดเจ็บที่เท้าของเขากำเริบขึ้นจำต้องใช้ยุทธวิธีตั้งรับ หลังจากนั้นถ่ายทอดบอกแผนปราบกบฏของเสี่ยวผานออกไป

ลู่กงและพวกล้วนนิยมชมชื่นในเสี่ยวผาน ฉีเซียนเสนอให้ฉวยโอกาสกำจัดหลี่ปู้เหว่ยไป แต่ลู่กงเห็นว่าหากจัดการศัตรูทั้งสองกลุ่มเกรงว่าไม่อาจควบคุมสถานการณ์ได้

หวังหลิงก็บอกว่าตอนนี้เมิ่งอ้าวทำศึกอยู่นอกนครหลวง คนผู้นี้จงรักภักดีต่อหลี่ปู้เหว่ย หากทราบเหตุแปรเปลี่ยนในที่นี้ อาจแข็งข้อขึ้นมา ฉีเซียนค่อยปิดปากไว้

เซี่ยงเส้าหลงยิ่งมายิ่งยอมรับโชคชะตา ตอนนี้มีโอกาสกำจัดหลี่ปู้เหว่ยชัดๆ กลับไม่กล้าเคลื่อนไหว ทั้งหมดหารือรายละเอียดอีกครู่หนึ่ง ลู่กง ฉีเซียน กับหวังหลิงชักชวนกันไปเข้าเฝ้าเสี่ยวผาน เซี่ยงเส้าหลงกลัวว่าตกเป็นเป้าสายตาผู้คน จึงไม่ได้ร่วมทาง ขอตัวกลับมา

ก่อนยามเที่ยง ขบวนที่ออกล่าสัตว์ทยอยกลับมา ส่งเสียงอึกทึกวุ่นวาย

ทหารองครักษ์กับทหารม้า ฝ่ายหนึ่งระวังภายใน ฝ่ายหนึ่งป้องกันภายนอก เข้าสู่สภาวะเตรียมพร้อม คอยรับมือเหตุการณ์ก่อความไม่สงบแน่นอน ทั้งหมดไม่ได้เคลื่อนย้ายกำลังอย่างครึกโครม หาไม่จะเป็นการ

แหวกหญ้าให้งูตื่น จนเกาหลิงจวินไม่กล้าก่อการ

จิงจวิ้นกลายเป็นหัวหน้าสายสืบของเสี่ยวผาน จัดกำลังของตระกูลอูวางเครือข่ายสายสืบทั้งในและนอกกระโจม จับตาดูความเคลื่อนไหวของเกาหลิงจวินกับหลี่ปู้เหว่ยและพวก

อาหารมื้อเที่ยงผ่านไปท่ามกลางบรรยากาศที่เงียบสงบ หลังจากนั้นผู้ที่มีคุณสมบัติเข้าร่วมการล่าสัตว์ยามค่ำคืน พากันกลับกระโจมไปพักผ่อน

เวลาผ่านไปทีละน้อย ในที่สุดเสียงเป่าหลอดเขาดังขึ้น คณะล่าสัตว์มารวมตัวที่สนามขี่ม้ายิงธนูหน้าค่ายหลวง บรรยากาศเริ่มตึงเครียด ขึ้นมา

เสี่ยวผาน จีไทเฮาและเหล่าขุนนางอยู่บนแท่นตรวจแถว เฝ้าดูขบวนล่าสัตว์เคลื่อนขบวนสู่ภูเขาซีโซ่วซานไป ผู้ที่ล่วงรู้แผนก่อการล้วนเผชิญภัยแรงกดดันก่อนพายุฝนโหมกระหน่ำ อิ๋งหยิงและกองทหารหญิงของนาง ก็ติดตามขบวนล่าสัตว์ไป

อาทิตย์ลาลับกับขอบฟ้าประจิมทีละน้อย ในกระโจมจุดโคมไฟขึ้น ควันไฟจากการปิ้งย่างอาหารลอยกรุ่น ในค่ายไม้ยิ่งคึกคักครึกครื้น เหล่าทหารองครักษ์เริ่มจัดเตรียมอาหารสำหรับงานเลี้ยงรอบค่ำ

ไท่จื่อตันและพวกพลันเดินทางกลับนครเสียนหยาง นี่กลับเหนือความคาดหมายหลี่ปู้เหว่ย แต่ยังไม่เฉลียวใจ เข้าใจว่าเมื่อคืนเอี๋ยนตู๋สู้แพ้ ไท่จื่อตันไม่อาจแบกหน้าร่วมงานเลี้ยงอีก

ในม่านพลบค่ำเลือนราง การเคลื่อนไหวเริ่มต้นแล้ว

ก่อนอื่นหวนฉีนำทหารม้าส่วนหนึ่งข้ามแม่น้ำจิ้งสุ่ยไปอย่างเงียบงัน กระจายกำลังซุ่มอยู่ในที่สูงสองฟากฝั่ง ทหารองครักษ์ในค่ายกระโจมก็เพิ่มการระวังป้องกันค่ายหลวงกว่าเดิม หน่วยสายสืบของจิงจวิ้นก็มีบทบาทความเคลื่อนไหว จับตาดูทั้งในและนอกค่ายกระโจม

ก่อนเข้างานเลี้ยงรอบค่ำ เซี่ยงเส้าหลงกับลู่กงอยู่บนยอดเนินนอกค่ายไม้ มองดูพสุธาที่สลัวเลือนราง ล้วนบังเกิดความกระตือรือร้นจนคึกคัก

ลู่กงทอดถอนใจกล่าวว่า “หลังจากไป่ฉีเป็นต้นมา รัฐฉินเราไม่มียอดขุนพลที่เก่งกาจ ตอนนี้นับว่ามีเส้าหลง เพียงพอแก่การสร้างความ

ปลาบปลื้มประโลมใจแก่เราแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความละอายว่า “ลู่กงอย่าได้ยกยอข้าพเจ้า นับแต่มาถึงรัฐฉิน ข้าพเจ้ายังไม่เคยนำทัพออกศึกมาก่อน ไหนเลยรับคำชมเชยได้?”

ลู่กงยิ้มพลางกล่าวว่า “ศึกษาคนจากข้อปลีกย่อย จะพบเห็นความจริง ตอนแรกที่ไป่ฉีปรากฏขึ้น ก็เป็นเช่นเดียวกับเส้าหลง ไม่ว่าเรื่องใหญ่น้อยล้วนคำนวณรอบคอบ ทุกผู้คนให้การยอมรับ เส้าหลงแม้ยังไม่ได้เข้าสู่สมภูมิ แต่ทำให้ทั้งเบื้องสูงเบื้องต่ำยอมขายชีวิตให้แก่ท่าน นับเป็นเงื่อนไขขั้นพื้นฐานของยอดขุนพลผู้หนึ่ง”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ “หลักการของขุนพล ก่อนอื่นคือการปกครอง ตอนนี้ดูจากท่าทางอันปลอดโปร่งของท่าน แสดงว่ารู้หลักแห่งแม่ทัพ มีคำว่าไว้ *‘วินัยไม่เข้มงวดไหนเลยเกิดความเรียบร้อย ไม่ฝึกฝนจนชำนาญไหนเลยอยู่ว่างได้’* หากแม้นทั้งเรียบร้อยทั้งอยู่ว่างจะพิชิตทั่วแผ่นดินโดยไร้ผู้ต่อต้าน เพียงดูจากท่วงท่าที่ปลอดโปร่งสบายของเส้าหลง ทำให้เรานึกถึงไป่ฉีขึ้นมา”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนตะลึงลาน คำพูดของลู่กงเป็นข้อวิจารณ์อันลึกล้ำ คราก่อนเขาอยู่ที่นครหานตาน เนื่องจากมีเถิงอี้กับจิงจวิ้นสองพี่น้องคู่ใจ ทั้งวางกำลังหลิวเฉาอยู่ในตึกของจ้าวมู่ หลังจากกำหนดยุทธวิธีจัดการกับจ้าวมู่ก็บังเกิดความปลอดโปร่งสบายจริงๆ ในตำราพิชัยสงครามของซุนวู มีความตอนหนึ่งว่า “ผู้เชี่ยวชาญการศึกแสวงชัยชนะจากรูปการณ์สงคราม มิใช่เอาแต่ตีโพยตีพายคนอื่น ด้วยเหตุนี้จึงรู้จักเลือกใช้คน และคล้อยตามรูปการณ์” คาดว่ามีความหมายเช่นนี้เอง

ลู่กงกล่าวสืบต่อ “ฟ้าให้กำเนิดผู้ทรงภูมิปัญญา เพื่อใช้ในยุคสมัย จนมีคำกล่าวว่า *‘ไม่เป็นห่วงว่าไร้ผู้คน หากเป็นห่วงว่าไม่รู้จักคน ไม่เป็นห่วงว่าไม่รู้จักคน หากเป็นห่วงรู้จักคนแต่ไม่ใช้สอย’* เส้าหลงทยอยแนะนำหลี่ซื่อกับหวนฉีต่อรัชทายาท ทั้งให้ความสำคัญกับหวังเจี่ยน แสดงว่ามีสายตาหลักแหลมถึงเพียงนี้ ทางด้านนี้เกรงว่าไป่ฉียังเป็นรอง

เซียงเส้าหลงรับฟังจนนึกละอายแก่ใจ พอดีมีคนรุดมาเชิญทั้งสองไปร่วมงานเลี้ยง การสนทนาค่อยยุติลง ในที่สุดอาทิตย์ลาลับกับขุนเขาประจิมแล้ว

บรรยากาศในงานเลี้ยงยังครึกครื้นดุจเดิม เกาหลิงจวินย่อมหาข้ออ้างไม่มาร่วมงาน

จี้เอียนหยานและเหล่าสตรีมาพร้อมหน้า โดยร่วมโต๊ะของฉินชิงพวกนางมาเพื่อชมดูเรื่องสนุกสนาน อย่าว่าแต่สถานที่อันปลอดภัยที่สุดในตอนนี้คือค่ายไม้เอง

เสี่ยวผานและเหล่าขุนนางสวมชุดล่าสัตว์ นี่เป็นงานเลี้ยงคืนสุดท้าย ปรกติจะดำเนินไปตลอดคืน เพื่อรอคอยคณะที่ออกล่าสัตว์ยามค่ำคืนกลับมาก่อนฟ้าสาง ส่วนจิงจวิ้น หวนฉี ชางเหวินจวินต่างมีภารกิจต้องกระทำ ไม่ได้ร่วมงานเลี้ยง

เสี่ยวผานพระเนตรเป็นประกาย ทรงกระปรี้กระเปร่าแจ่มใสแสดงว่าอยู่ในช่วงพระอารมณ์กระตือรือร้น หลี่ปู้เหว่ยก็คึกคักแจ่มใสคารวะสุราต่อจีไทเฮาไม่หยุดยั้ง

ไม่ทราบต้องการเห็นเซี่ยงเส้าหลงพิษกำเริบเสียชีวิตกับตา หรือว่าไม่จำเป็นต้องปกปิดศักดิ์ศรีสืบไป ม่อเอ้ากลับนั่งอยู่โต๊ะด้านหลังหลี่ปู้เหว่ยร่วมกับลู่ฉานและโจวจื่อหวน หลี่เหนียงหยงซึ่งนั่งอยู่หว่างกลางหลี่ปู้เหว่ยกับก่วนตงแสกลับก้มศีรษะต่ำ ไม่ได้กวาดมองมายังเซี่ยงเส้าหลง

หลังจากที่มือกระบี่สังกัดทหารองครักษ์ขบวนหนึ่ง แสดงการร่ายรำกระบี่อันสวยงามจบลง พี่น้องหมู่บ้านเดียวกับจิงจวิ้นนามจิงสั้งก็รุดถึงด้านหลังเซี่ยงเส้าหลง รายงานว่า “คนของเกาหลิงจวินเริ่มใช้น้ำมันราดรดกระโจมรอบนอกหลังค่าย ท่านจิงจวิ้นจงใจส่งคนลาดตระเวนอยู่ละแวกใกล้เคียง บีบให้พวกมันราดน้ำมันในบริเวณที่จำกัด”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเบาๆ ว่า “คนของหลี่ปู้เหว่ยมีความเคลื่อนไหว

อันใด?”

จิงสั้งกล่าวว่า “คนของหลี่ปู้เหว่ยจำนวนสามร้อยนายทยอยออกจากค่ายกระโจมมุ่งสู่แม่น้ำจิ้งสุ่ย ท่านจิงจวิ้นคาดว่าพวกมันยังตระเตรียมซุ่มโจมตีในน้ำ รอจนสะพานไม้ถูกน้ำท่วมทำลาย ผู้คนชุลมุนวุ่นวาย คนของมันจะกระทำการได้ตามอำเภอใจ”

เซี่ยงเส้าหลงโบกมือให้จิงสั้งล่าถอยไป หันไปกล่าวกับชางผิงจวินว่า “ถึงเวลาแล้ว”

ชางผิงจวินสบสายตากับอีกฝ่าย ปลีกตัวไปอย่างเงียบงัน หลี่ซือกลับเคลื่อนกายมาถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง กล่าวเบาๆ ว่า “ดูจากสีหน้าหลี่ปู้เหว่ย คล้ายประหลาดใจที่พิษภายในกายท่านไฉนยังไม่กำเริบ นับว่าสนุกสนานน่าสนใจจริงๆ”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ “แต่ว่าเรายังไม่เข้าใจ หลี่ปู้เหว่ยปล่อยให้คนของเกาหลิงจวินก่อการตามอำเภอใจ ไม่กลัวจุดไฟเผาตัวเองพลอยประสบภัยลามด้วยหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงสังเกตเห็นโจวจื่อหวนกับลู่ฉานทยอยหลบไป ดังนั้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “หนึ่งนั้นในสมุนบริวารของเกาหลิงจวิน ต้องมีไส้ศึกของหลี่ปู้เหว่ยปะปนอยู่ ช่วยให้หลี่ปู้เหว่ยล่วงรู้ทุกความเคลื่อนไหวของเกาหลิงจวิน สอง ข้างกายหลี่ปู้เหว่ยแม้มีผู้คนไม่กี่ร้อยคน แต่บริวารอีกขบวนหนึ่งของมันสามารถอาศัยความชุลมุนก่อการร้าย บวกกับตอนนั้นข้าพเจ้าคงพิษกำเริบเสียชีวิต ก่วนตงแสช่วงชิงอำนาจสั่งการไปอย่างนั้นขอเพียงหลี่ปู้เหว่ยอยู่เคียงข้างไทเฮากับรัชทายาท ยังมีมหาเสนาบดีคอยเสนอความเห็น มีผู้ใดไม่เชื่อฟังคำสั่งพระบิดารอง?” ทอดถอนใจแล้วกล่าวเสริมว่า “หากไม่เสี่ยงอันตรายบ้าง ไหนเลยมีผลการเก็บเกี่ยวอย่างสมบูรณ์?”

หลี่ซืออดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า “สภาพอันสลับซับซ้อนเช่นนี้ เป็นสิ่งที่เรานึกไม่ถึงมาก่อนจริงๆ ท่านดูรัชทายาทกระปรี้กระเปร่าเพียงไหน เมื่อคืนอย่างมากนอนเพียงสองสามชั่วยาม วันนี้ก็วุ่นวายตลอดทั้งวัน

ตอนนี้ยังมีสติคึกคัก หากเปรียบเทียบกัน อ๋ององค์ก่อนเป็นรองพระองค์มากนัก”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นพ้องด้วย ผู้ที่สำเร็จกิจการใหญ่มักมีกำลังวังชาเหนือคน เสี่ยวผานเมื่อเป็นจิ๋นซีฮ่องเต้ ย่อมมีพระสติสมาธิตลอดจนพระกำลังวังชาเหนือล้ำกว่าผู้คนทั่วไป

ยามนั้นก่วนตงแสลุกจากโต๊ะ อ้อมไปสนทนากับเล่าไอ่ เซี่ยงเส้าหลงถึงกับคิดส่งคนไปแอบฟังคำสนทนาของทั้งสอง แต่ในที่สุดหักห้ามใจไว้ ไม่ทราบว่าในรายชื่อลอบสังหารของหลี่ปู้เหว่ยมีชื่อเล่าไอ่อยู่ด้วยหรือไม่?

จิงสั้งย้อนกลับมารายงานว่า “จากสัญญาณโคมไฟแจ้งว่า คนของเกาหลิงจวินที่ซ่อนตัวในดงไม้บริเวณต้นน้ำ ผลักไม้ซุงและแพลงน้ำแล้ว ขอเพียงค่ายกระโจมเกิดเพลิงไหม้ จะดำเนินการหนุนเสริม บุกจู่โจมเข้ามา ส่วนโจวจื่อหวนกับลู่ฉาน คนหนึ่งไปยังแม่น้ำจิ้งสุ่ย คนหนึ่งออกจากค่ายกระโจม คาดว่าไปสมทบกับผู้คนอีกกลุ่มหนึ่งของหลี่ปู้เหว่ย ท่านจิงจวิ้นมอบหมายให้ผูปู้สะกดรอยตามมันไป หากพบเห็นความเคลื่อนไหวผิดปรกติ ให้ลงมือฆ่าทิ้ง”

รอจนจิงสั้งล่าถอยไป เซี่ยงเส้าหลงหันไปกล่าวกับหลี่ซือว่า “ท่านหลี่ไปรายงานรัชทายาทได้แล้ว ข้าพเจ้าจะไปเล่นกับฝ่ายหลี่ปู้เหว่ย”

ทั้งสองแยกย้ายกันไป ประจวบกับชางผิงจวินกลับมา แจ้งต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า “คนในครอบครัวเชื้อพระวงศ์ถูกเคลื่อนย้ายไปยังสถานที่อันปลอดภัย ตอนนี้ข้าพเจ้าจะไปอารักขาไทเฮากับรัชทายาท เส้าหลงท่านระวัง”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มให้แก่อีกฝ่าย เดินอ้อมเป็นวง จนถึงข้างกายก่วนตงแสกับเล่าไอ่ ยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านทั้งสองสนทนาอันใดกลับกระหยิ่มยินดีถึงเพียงนี้?”

ซึ่งความจริง ก่วนตงแสกับเล่าไอ่ล้วนหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ปราศจากเค้าความกระหยิ่มยินดี พอฟังเซี่ยงเส้าหลงใช้ถ้อยคำเช่นนี้

ล้วนทราบว่าอีกฝ่ายซ่อนความนัยไว้ ก่วนตงแสยิ้มอย่างกระดากกล่าวว่า “ไม่มีท่านเซี่ยงร่วมวงสนทนา รู้สึกว่าขาดความคึกคัก มาพวกเราดื่มสักสองจอก”

เซี่ยงเส้าหลงแหงนมองเดือนเสี้ยวบนท้องฟ้า สั่นศีรษะกล่าวว่า “คืนนี้แสงจันทร์มืดหม่น เหมาะกับการซุ่มโจมตี ข้าพเจ้ารับหน้าที่รักษาความปลอดภัยไม่เหมาะกับการดื่มสุรา”

ก่วนตงแสต่อให้ลึกซึ้งเยือกเย็นกว่านี้ ยังอดหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อยมิได้

เล่าไอ่แสดงว่าไม่ทราบระแคะระคายจึงกล่าว “มีเส้าหลงอยู่ด้วยผู้ใดกล้ามาซุ่มโจมตี คงต้องพลาดท่าเสียทีแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าไม่ฉวยโอกาสนี้ทอนความเชื่อมั่นของก่วนตงแสจะรอถึงเวลาใด ยามนั้นกล่าวด้วยความหมายอันลึกซึ้งว่า “เรื่องราวในโลกประหลาดพิสดาร มักเหนือความคาดหมายผู้คน มีคำกล่าวไว้คนคำนวณมิสู้ฟ้าลิขิต ท่านก่วนเห็นว่าข้าพเจ้ากล่าวมีเหตุผลหรือไม่?”

ก่วนตงแสฉุกคิดว่าผิดท่า หน้าแปรเปลี่ยนอีกครา เซี่ยงเส้าหลงกลับขอตัวจากมา

เซี่ยงเส้าหลงเดินเข้าหาหลี่ปู้เหว่ยกับม่อเอ้า ในใจบังเกิดความสะทกสะท้อนอยู่บ้าง นับตั้งแต่กงจู้สามกับชุนอิ๋งเหล่าหญิงรับใช้เสียชีวิต เขาตกเป็นเบี้ยล่างหลี่ปู้เหว่ยตลอดเวลา มาตรว่าบังเกิดความแค้นแน่นอก ได้แต่สะกดข่มกลั้นซุกงำไว้ในใจ

จวบกระทั่งจวงเซียงอ๋องซึ่งทรงมีน้ำพระทัยต่อเขาเสด็จสวรรคต ความหวังอย่างยิ่งยวดของเขาคือ จ้วงแทงมีดใส่หน้าท้องหลี่ปู้เหว่ยให้มิดด้าม แต่เนื่องจากเขาทราบว่า “อายุขัย” หลี่ปู้เหว่ยยังไม่สิ้น ความมุ่งมาดปรารถนาอย่างแรงกล้าจึงกลับกลายเป็นความปวดร้าวรันทดอย่างลึกล้ำ

เขาดำเนินแผนจนหลี่สงถูกปลดออกจากตำแหน่ง มาตรว่าระบายความคับแค้นในอกไปบ้างแต่ยังไม่ถึงขั้นสาแก่ใจ คราครั้งนี้กลับ

ผิดแผกแตกต่าง ทั้งนี้เพราะผู้ตายคือม่อเอ้า

หากปราศจากม่อเอ้า ไม่ทราบว่าหลี่ปู้เหว่ยใช่ยังจะวางแผนทำร้ายเขาด้วยอำมหิตเช่นนี้หรือไม่ ดังนั้นม่อเอ้าเป็นตัวการร้ายที่ไม่อาจละเว้นเด็ดขาด

หลังจากคืนนี้ไปแล้ว เขาจะไม่เกรงอกเกรงใจต่อหลี่ปู้เหว่ยอีก

มีแต่ลงมืออย่างเต็มที่ จึงสามารถช่วยให้เขายืนหยัดจนถึงวาระเสี่ยวผานทรงพระมาลาห้อยมุก และก่อนที่ม่อเอ้าจะตกตาย เขาต้องเย้ยหยันหลี่ปู้เหว่ยกับม่อเอ้าสักครา ถือเป็นการทวงถามหนี้บัญชีส่วนหนึ่ง นึกไปนึกไป คนมาถึงโต๊ะของม่อเอ้าแล้ว

หลี่ปู้เหว่ยกับหลี่เหนียงหยงซึ่งนั่งอยู่โต๊ะด้านหน้า พากันเหลียวหน้ามองมาอย่างสงสัยใจ หลี่ปู้เหว่ยปั้นรอยยิ้มขึ้นกล่าวว่า “เส้าหลงรีบมาดื่มสุรากับเรา”

ก่วนตงแสเดินตามมาถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง เห็นเซี่ยงเส้าหลงจับจ้องมองม่อเอ้าอย่างเย็นชา ต้องหน้าแปรเปลี่ยนอีกครา

ยามนั้นผู้คนตามโต๊ะต่างๆ แยกย้ายกันประลองสุรา โอภาปราศรัยอย่างสนุกสนาน แต่ลู่กง ฉีเซียน หวังหลิงและพวกได้รับรหัสสัญญาณทยอยหลบหน้าไป เสี่ยวผานมีพระพักตร์เป็นปรกติ รับสั่งกับจีไทเฮา แต่พระเนตรทั้งสองล้วนมุ่งมาที่เซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตาผ่านหน้าหลี่ปู้เหว่ยกับหลี่เหนียงหยง มุมปากปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง กล่าวว่า “การมาของข้าพเจ้าครั้งนี้ เพื่อคิดแสดงความขอบคุณต่อท่านม่อ”

ด้วยสติปัญญาของม่อเอ้า ยังคาดเดาความหมายในวาจาเซี่ยงเส้าหลงไม่ออก แต่ฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง ยามนั้นลุกขึ้นอย่างงุนงง กล่าวว่า “ท่านเซี่ยงคิดขอบคุณเราด้วยเรื่องใด?”

งานเลี้ยงของชาวฉินปล่อยตัวตามสบาย มีผู้คนไม่น้อยยืนท้าดื่มสุรากัน ดังนั้นคนทั้งสามแม้ยืนสนทนา กอปรกับเป็นโต๊ะด้านหลัง จึงไม่สะดุดตาเท่าใด จีไทเฮากับเสี่ยวผานทรงยุติการสนทนาสดับตรับฟัง

คำโต้ตอบของพวกเขา

หลี่ปู้เหว่ยก็พบว่าบรรยากาศผิดปรกติ ดังนั้นถือจอกสุราผุดลุกขึ้นเดินมาถึงหว่างกลางของเซี่ยงเส้าหลงกับม่อเอ้ากล่าวว่า "เส้าหลงคิดขอบใจท่านม่อเรื่องใด เราก็ต้องการฟังเช่นกัน"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า "ก่อนอื่นต้องขอขอบคุณท่านม่อใช้ให้เจ้าของหอลมเมามายกำนัลมังกรบินแก่ข้าพเจ้า ภายภาคหน้าเซี่ยงเส้าหลงจะพกพาเข้าสู่สมรภูมิ"

เสียงเพล้งเมื่อหลี่ปู้เหว่ยทำจอกสุราหลุดมือ ตกลงบนพื้นแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย หลี่ปู้เหว่ย ม่อเอ้าและก่วนตงแสล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

เซี่ยงเส้าหลงพลันหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า "ตกถึงพื้นแตกเป็นบุปผาบาน มั่งมีศรีสุขมากล้น นับเป็นนิมิตหมายอันมงคล ขออวยพรให้พระบิดารองมีสุขภาพแข็งแรง อายุยืนถึงร้อยปี"

คำพูดเหล่านี้ มิเพียงหลี่ปู้เหว่ยทนรับไม่ได้ แม้แต่จีไทเฮาก็พระพักตร์เปลี่ยนสี ทอดพระเนตรออกว่าไม่ถูกต้อง

หลี่ปู้เหว่ยหน้าเคร่งเครียดลง เซี่ยงเส้าหลงอวยพรให้เขามีอายุถึงร้อยปี แสดงว่าจงใจพูดกลับกัน แต่เห็นอีกฝ่ายมีชีวิตอีกไม่นาน ย่อมไม่โง่เขลาถึงขั้นแตกหักกับอีกฝ่ายหน้าพระพักตร์ไทเฮากับรัชทายาท

ไช่เจ๋อ หวังอ่วนและพวกที่โต๊ะติดกัน เริ่มรู้สึกถึงบรรยากาศที่ผิดปรกติ พากันยุติการสนทนา กวาดมองมาทางด้านนี้ เสี่ยวผานทรงทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงเปิดโอกาสให้ ดังนั้นรับสั่งว่าจะทรงพระบังคนเบาเสด็จจากไป

หลี่ปู้เหว่ยและพวกมิใช่ไม่ทราบว่าเสี่ยวผานเสด็จออกจากงานเลี้ยง หากแต่เซี่ยงเส้าหลงกล่าววาจาน่าตระหนก ทำให้พวกเขาไม่มีเวลาสนใจเรื่องอื่นอีก

ม่อเอ้ากล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า "เจ้าของหอลมเมามายกำนัลทวนแก่ท่านเซี่ยง ไม่ทราบเกี่ยวข้องใดกับเรา?"

เซี่ยงเส้าหลงตาทอประกายเย็นเยียบ จับจ้องมองม่อเอ้า กล่าวว่า

“คนฉลาดคำนวณพันครั้ง ต้องผิดพลาดสักครา ข้าพเจ้าเพียงบอกว่าเจ้าของหอลมเมามายกำนัลมังกรบินให้ ไม่ได้บอกว่าเป็นทวนหรือกระบี่ ท่านม่อทราบได้อย่างไรว่า มังกรบินเป็นทวนเล่มหนึ่ง?”

ม่อเอ้าอับจนถ้อยคำ ก่วนตงแสกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “เรื่องที่สองที่ท่านเซี่ยงคิดขอบคุณท่านม่อเป็นเรื่องใด?”

เซี่ยงเส้าหลงแหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า “ย่อมเป็นรสจูบของแม่นางกุยเอี้ยน ท่านม่อคุ้นกับจุมพิตของหญิงงาม ย่อมรู้ซึ้งถึงรสชาติยิ่งกว่าข้าพเจ้า”

หลี่ปู้เหว่ยและพวกทั้งสามไม่อาจระงับความรู้สึกได้ ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ม่อเอ้านับว่ามีปัญญาหลักแหลม พลันยกมือลูบคอ กล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “ท่าน...”

เซี่ยงเส้าหลงแหงนหน้ารำพึงว่า “ใกล้ถึงเวลาแล้ว ท่านม่อมีการคำนวณอันแยบคาย ย่อมคำนวณเวลาการตายของตัวเองไม่ผิดพลาดอย่างแน่นอน”

เอ่ยถึงตอนนี้ สองตาสาดประกายเย็นเยียบครอบคลุมม่อเอ้า กล่าวย้ำทีละคำว่า “วางแผนจัดการคน ก็ถูกคนวางแผนจัดการ ท่านม่อเข้าใจ ความหมายในวาจานี้หรือไม่?”

หลี่ปู้เหว่ยร้องคำ “เส้าหลง” เซี่ยงเส้าหลงสบตากับอีกฝ่ายชิงกล่าวว่า “โจวจื่อหวนกับลู่ฉานไปยังที่ใด? ตอนนี้สถานการณ์ภายนอกสับสนชุลมุน หวังว่าพวกเขาไม่ถูกผู้คนพลั้งมือฆ่าตาย”

หลี่ปู้เหว่ยหน้าแปรเปลี่ยนแล้วแปรเปลี่ยนเล่า ร้องว่า “คำพูดของผู้บัญชาการเซี่ยงนี้หมายความอย่างไร?”

ม่อเอ้าพลันส่งเสียงร้องออกมา ยกสองมือกุมคอหอย ลำคอส่งเสียงอ้อแอ้ ไม่อาจกล่าววาจาใด ดวงตาทอแววหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้น

ก่วนตงแสสะอึกเข้ามาประคองคนไว้ กล่าวด้วยความตระหนกว่า “เกิดเรื่องใด?”

ม่อเอ้าส่ายร่างโงนเงน เหงื่อเม็ดโป้งๆ ไหลรินลงจากหน้าผาก มุมปากมีโลหิตไหลซึม สารรูปน่าสะพรึงกลัวถึงที่สุด

เซี่ยงเส้าหลงหันไปกล่าวกับก่วนตงแสว่า “ท่านก่วนทางที่ดีอย่าได้จากไป ไม่เช่นนั้นอย่าได้โทษว่าข้าพเจ้ายกวินัยกองทัพ ลงโทษท่านฐานละทิ้งหน้าที่”

จากนั้นหันหน้าไปกล่าวกับหลี่ปู้เหว่ยว่า “คืนนี้แสงจันทร์มืดหม่น พระบิดารองตอนข้ามสะพาน ขอให้เพิ่มความระมัดระวัง”

ในที่สุดม่อเอ้าล้มตัวลงในอ้อมอกของก่วนตงแส เซี่ยงเส้าหลงกลับสะบัดหน้าจากไป พร้อมกันนั้นทางค่ายไม้ปรากฏแสงไฟลุกโชน บังเกิดเสียงฆ่าฟันดังมา เหตุการณ์ก่อการกบฏเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่เสี่ยวผานขึ้นครองบัลลังก์เริ่มขึ้นแล้ว

ขุนนางและเชื้อพระวงศ์หลายร้อยคนในงานเลี้ยงเริ่มแตกตื่นลนลาน เสี่ยวผานพลันเสด็จกลับมาพร้อมด้วยลู่กง ฉีเซียนและหวังหลิง ตรัสว่า “เกาหลิงจวินก่อการกบฏ ข้าพเจ้าจะออกปราบศึกด้วยตัวเอง ทุกท่านนั่งกับที่เดิม รอจนข้าพเจ้าจัดการกับโจรกบฏ ค่อยกลับมาดื่มสุรากับท่านทั้งหลายต่อไป”

ทุกผู้คนแม้ได้ยินเสียงฆ่าฟันและเสียงเผาไหม้ แต่เพียงจำกัดที่หลังค่ายไม้ห่างออกไป กอปรกับเห็นทหารองครักษ์จัดขบวนพรักพร้อม ค่อยคลายใจลง

จีไทเฮาประทับยืนขึ้น ตรัสเสียงสั่นสะท้านว่า “ลูกเรา นี่เป็นเรื่องราวใด?”

เสี่ยวผานตรัสเสียงเย็นชาว่า “ไทเฮาวางพระทัย ทุกประการปล่อยให้ผู้บุตรจัดการเอง พวกเราประคองไทเฮากลับกระโจมไปพักผ่อนก่อน”

จีไทเฮาทรงทราบว่า ในสถานการณ์เช่นนี้ไม่อาจทรงซักถามมากความ ดังนั้นพกความฉงนพระทัยเสด็จกลับกระโจมที่ประทับ ท่ามกลางการอารักขาของทหารองครักษ์กับขุนนางฝ่ายในและนางกำนัลอย่าง

แน่นหนา

เสี่ยวผานหันพระพักตร์ไปยังหลี่ปู้เหว่ย ตรัสว่า “พระบิดารองกับคุณหนูสามได้รับความตระหนกแล้ว ขอเชิญไปพักผ่อนยังกระโจมของข้าพเจ้าสักครู่ หลังจากปราบปรามความวุ่นวายค่อยเชิญพระบิดารองออกมาร่วมดื่มสุราฉลองชัย”

หลี่ปู้เหว่ยมองดูม่อเอ้าซึ่งหลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน ไม่ทราบทำอย่างไรดี ทหารองครักษ์สิบกว่านายก็สะอึกมาถึง เชื้อเชิญหลี่ปู้เหว่ยไปยังค่ายหลวง

ยามนั้นทางแม่น้ำจิ้งสุ่ยบังเกิดเสียงน้ำสะเทือนเลื่อนลั่น และเสียงไม้ซุงพุ่งชนสะพานดังมา เร่งเร้าบรรยากาศอันเขม็งตึงเครียดถึงขีดสุด

แต่ว่าเสี่ยวผานทรงบัญชาการศึกด้วยพระทัยอันเยือกเย็น แฝงความเชื่อมั่นอย่างเปี่ยมล้น ทุกผู้คนค่อยคลายใจลง

หลี่ปู้เหว่ยทราบว่าหากขัดพระบัญชารัชทายาท จะถูกตัดศีรษะในบัดดล ดังนั้นทอดถอนใจเหลียวมองก่วนตงแสกับม่อเอ้าอีกครั้ง ค่อยชักชวนหลี่เหนียงหยงติดตามเหล่าทหารองครักษ์นั้นไป ยามนั้นทหารองครักษ์จัดเตรียมม้าศึกเป็นที่เรียบร้อย เสี่ยวผานเสด็จขึ้นม้าศึก ทรงนำเหล่าแม่ทัพและทหารองครักษ์มุ่งสู่ค่ายไม้ในบัดดล

ม่อเอ้าพอดีหมดลมหายใจเฮือกสุดท้าย ก่วนตงแสรู้สึกตลอดทั้งร่างเพิ่งรับรู้ถึงความน่ากลัวของเซี่ยงเส้าหลงเป็นครั้งแรก

คืนนี้พวกเขานับว่าปราชัยอย่างย่อยยับ ตอนนี้หลี่ปู้เหว่ยสองพ่อลูกถูกควบคุมตัวไว้ ตัวเองยิ่งตกเป็นเป้าของศัตรูพวกมาก หากคิดผละจากโต๊ะ เหล่าทหารองครักษ์จะฮือเข้ามา รุมสับสังหารเขาใต้คมกระบี่

พร้อมกันนั้น ก่วนตงแสทราบว่าลู่ฉานกับโจวจื่อหวนจบสิ้นแล้ว เซี่ยงเส้าหลงต้องไม่ปล่อยปละละเว้นพวกเขาแน่นอน

ฝ่ายกบฏเพิ่งจุดไฟเผาค่าย ชางผิงจวินกับชางเหวินจวินก็นำทหารองครักษ์ห้าพันซึ่งซุ่มอยู่สองฟากข้าง บุกเข้ากระโจมของเกาหลิงจวิน

คร่ากุมฝ่ายกบฏไว้

กองกำลังดับเพลิงจัดเตรียมหินทรายไว้แต่แรก พากันเทลงบนพุ่มไม้พงหญ้า ตัดเส้นทางลุกลามของอัคคีเพลิง

คนของเกาหลิงจวินที่เร้นกายเข้ามาจำนวนสามพันนาย ถูกทหารองครักษ์ล้อมไว้อย่างแน่นหนา ได้แต่ต่อสู้เยี่ยงสัตว์จนตรอก

ส่วนจิงจวิ้นนำทหารม้าสองพัน ดักสกัดกองกำลังนับพันของหลี่ปู้เหว่ยที่ยกมาปฏิบัติการร่วมลู่ฉาน โดยระดมยิงลูกธนูใส่ก่อนจนศัตรูล้มระเนระนาด จากนั้นฮือออกจากสองฟากข้าง เข่นฆ่าอย่างไม่ยั้งมือ

ยามนั้นสะพานไม้ทั้งสี่สะพานถูกไม้ซุงพุ่งชนหักกลาง แต่ฝ่ายกบฏที่ล่องแพมา ถูกทหารม้าห้าพัน ภายใต้การนำของหวนฉีซุ่มโจมตีจากสองฟากฝั่ง ยิงหินกระสุนใส่ดุจห่าฝน จนแตกพ่ายไม่เป็นขบวน

ฝ่ายกบฏแม้พกโล่ไม้มา แต่ไหนเลยต้านทานหินใหญ่ที่ยิงออกจากเครื่องยิงหินกระสุนได้ บวกกับบนแม่น้ำไม่มีที่กำบัง แพไม้หลายร้อยแพถูกโจมตีจมลงเกือบครึ่ง ผู้คนที่หลงเหลือหลบหนีขึ้นฝั่ง ก็ถูกหวนฉีและพวกเข่นฆ่าสังหารสิ้น

เสี่ยวผานทรงม้าไปมาระหว่างสมรภูมิทั้งสองแห่ง กวัดแกว่งโคมสัญญาณบัญชาการศึก แสดงออกถึงความเป็น *"ผู้นำ"* อันยิ่งใหญ่

เซี่ยงเส้าหลงนำทหารม้าสองพันนาย ตรวจค้นเลียบริมแม่น้ำ แต่หาตัวโจวจื่อหวนและคนของทำเนียบเสนาบดีอีกหลายร้อยนายไม่พบ คาดว่าฝ่ายตรงข้ามพอเห็นผิดท่า รีบว่ายน้ำขึ้นฝั่งตรงข้ามหลบหนีไป

เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ลอบทอดถอนใจ ดูท่าอายุขัยหลี่ปู้เหว่ยยังไม่สิ้น ไม่เช่นนั้นหากจับตัวโจวจื่อหวนหรือคนของทำเนียบเสนาบดีได้ ต่อให้หลี่ปู้เหว่ยมีฝีปากปานใดก็ไม่อาจแก้ต่างได้ แสดงว่าทุกสิ่งมีการลิขิตเอาไว้

สุดท้ายจีไทเฮากับหลี่ปู้เหว่ยถูกเชิญออกมา ลู่กงและพวกกลับเข้านั่งประจำโต๊ะใหม่

จี้เอียนหยานและพวกเห็นสามีกลับมาโดยปลอดภัย ล้วนปลาบปลื้ม

ยินดีจนยิ้มแย้มแจ่มใส แม้แต่ฉินชิงที่ตระหนี่รอยยิ้มตลอดมา ยังยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน

เหล่าขุนนางคุกเข่าต่อเสี่ยวผาน ร้องขานให้รัชทายาทมีพระชนม์ยืนยาว เสี่ยวผานทรงโสมนัสยินดีจนพระพักตร์แดงก่ำ เสวยน้ำจัณฑ์ร่วมกับเหล่าขุนนาง เซี่ยงเส้าหลงลอบปลาบปลื้มประโลมใจ ทราบว่าหลังปราบศึกกบฏครั้งนี้ เสี่ยวผานทรงดำรงพระอำนาจบารมีในจิตใจชาวฉินโดยทั่วหน้า

ยามนั้นจิงสั้งรุดมารายงานอีกว่า “ลู่ฉานหนีรอดไปได้ ผู้ที่มาปฏิบัติการร่วมล้วนมาจากต่างถิ่น หาใช่กองกำลังในทำเนียบเสนาบดีไม่”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าเช่นนี้จึงถูกต้อง ด้วยสติปัญญาของม่อเอ้าผู้ล่วงลับ ไหนเลยทิ้งพิรุธให้จับออกได้ นึกถึงตอนนี้ ต้องกวาดตาไปยังโต๊ะของหลี่ปู้เหว่ย เห็นศพของม่อเอ้าถูกหามจากไป ก่วนตงแสหน้าซึมเซาไร้ความรู้สึก แต่หลี่ปู้เหว่ยมิเพียงมีสีหน้าเป็นปรกติ ทั้งยังคารวะสุราต่อเสี่ยวผานกับจีไทเฮา

ในเสียงร้องตวาด เกาหลิงจวินและแม่ทัพนายกองที่ร่วมก่อการสิบกว่านาย ถูกจับมัดพันธนาการ ถูกผลักไสมาถึงกลางงาน ชางผิงจวินและเหล่าทหารองครักษ์ที่คุมตัวเชลยมา บังคับให้ผู้แพ้คุกเข่าลง

ทั่วทั้งบริเวณเงียบสงบลง เสี่ยวผานทูลถามความเห็นจากจีไทเฮาก่อน จีไทเฮาทอดถอนพระทัยตรัสว่า “ลูกเราจัดการตามที่เห็นสมควรเถอะ”

เกาหลิงจวินผมยุ่งสยาย ตามร่างกายแปดเปื้อนคราบโลหิต สองตาพวยพุ่งเพลิงแค้น ถลึงมองเสี่ยวผาน

ทหารองครักษ์คิดกดศีรษะอีกฝ่ายลงกับพื้น เสี่ยวผานยื่นพระหัตถ์ออกห้ามไว้ ตรัสว่า “วางแผนก่อการกบฏ แผนร้ายไม่ประสบผล เกาหลิงจวินท่านทราบความผิดหรือไม่?”

เกาหลิงจวินแผดด่าว่า “เพ้ย เจ้าลูกสำส่อน...”

ไม่ทันขาดคำ ชางผิงจวินใช้เศษผ้าฉีกจัดเตรียมไว้อุดปากอีกฝ่าย

ทหารองครักษ์อีกด้านหนึ่งฟาดฝ่ามือใส่แผ่นหลังอีกฝ่าย เกาหลิงจวินแค่นเสียงครวญคราง ทรุดฮวบลงกับพื้น

เสี่ยวผานหันพระพักตร์ไปยังหลี่ปู้เหว่ย ตรัสถามว่า “พระบิดารองเห็นว่า ผู้ก่อการกบฏควรรับโทษสถานใด?”

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวเสียงกร้าวว่า “ย่อมสมควรตายหมื่นครั้ง รัชทายาทคุมขังมันไว้ก่อน ค่อยป่าวประกาศไปทั่วแผ่นดิน เลือกวันสำเร็จโทษ”

เสี่ยวผานพยักพระพักตร์ตรัสว่า “พระบิดารองกล่าวถูกต้อง แต่ว่า ไยต้องเลือกวันสำเร็จโทษ มิสู้ผลักไสโจรกบฏทั้งหมดไปริมแม่น้ำจิ้งสุ่ย ตัดศีรษะให้หมดสิ้น หลังจากตายแล้วไม่ให้บรรจุฝัง ทิ้งศพไว้เป็นอาหารสัตว์ร้าย”

ทุกผู้คนไหนเลยคาดคิดว่า รัชทายาทซึ่งยังอยู่ในวัยเยาว์กลับอำมหิตถึงเพียงนี้ ควรทราบว่าเกาหลิงจวินมีฐานะสูงศักดิ์ หากมิใช่จวงเซียงอ๋องสอดแทกเข้ามา คงเป็นเจ้ารัฐฉินแล้ว ตอนนี้กลับต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง

เกาหลิงจวินรับฟังจนตะลึงลาน ดิ้นรนเงยหน้าขึ้น จนใจที่ถูกมัดสองมือไพล่หลัง ปากถูกเศษผ้าอุดไว้ ไม่อาจกล่าววาจาใดได้ ในแม่ทัพนายกองที่ถูกจับกุมพร้อมกับเขามีอยู่หลายคนแตกตื่นจนตัวสั่นงันงก ทรุดฮวบลงกับพื้น

ชางผิงจวินออกคำสั่งคำหนึ่ง เหล่าทหารองครักษ์พากันคุมตัวเกาหลิงจวินและพวกออกจากค่ายไม้ไปประหารชีวิต

เสี่ยวผานยังมีพระพักตร์เป็นปรกติ ตรัสอีกว่า “เครือญาติที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับฝ่ายกบฏ บุรุษถูกเนรเทศไปชายแดนตะวันตก สตรีถูกส่งตัวไปเป็นหญิงรับใช้บ้านขุนนาง ลูกหลานของเกาหลิงจวินล้วนประหารฆ่าสิ้น หากยังมีใครเอาใจออกห่าง จะมีผลบั้นปลายเช่นนี้”

ขุนนางและเชื้อพระวงศ์ ตลอดจนคนในครอบครัวในงานเลี้ยงหลายร้อยคน ล้วนสงบสุ้มเสียงไว้ ทั่วทั้งบริเวณเงียบงันจนเข็มตกสักเล่มยังได้ยิน

เซี่ยงเส้าหลงไม่อาจหักใจอยู่บ้าง แต่เห็นหลี่ซือและพวกที่อยู่

ข้างกายคล้ายกับไม่มีเรื่องราวใด แสดงว่าพฤติการณ์เช่นนี้เป็นกฎเกณฑ์แห่งยุคสมัย หากเปลี่ยนเป็นเสี่ยวผานตกเป็นเชลยของอีกฝ่าย เรื่องทำนองนี้คงเกิดแก่เสี่ยวผานและตัวเขา วิธีการที่คนหนึ่งกระทำผิด เป็นเหตุให้ถูกประหารทั้งครอบครัว คือบทบัญญัติที่เจ้าชีวิตสมัยศักดินาใช้ปกครองราษฎร ในสภาพเช่นนี้ยังมีผู้ใดกล้าประพฤตินอกลู่นอกทาง?

เสี่ยวผานตรัสสืบต่อ "คราครั้งนี้ผู้มีความดีความชอบที่สุดคือหวนฉี ซึ่งเพิ่งเข้าสังกัดฝ่ายทหารม้า เป็นมันคำนวณแผนของฝ่ายกบฏได้ ข้าพเจ้าจึงสามารถดำเนินการกวาดล้างโจรกบฏในคราเดียว ดังนั้นข้าพเจ้าจะเลื่อนตำแหน่งมันเป็นแม่ทัพ ยังมีหวังเจี่ยนในฐานะคนแนะนำ ทั้งสร้างเกียรติประวัติในการรบที่ชายแดนภาคเหนือ ข้าพเจ้าจึงเลื่อนให้เป็นแม่ทัพใหญ่"

เสี่ยวผานทรงฉวยโอกาสที่ปราบปรามฝ่ายกบฏ ทรงเลื่อนตำแหน่งของบุคคล แม้แต่จีไทเฮายังไม่อาจทรงโต้แย้ง หลี่ปู้เหว่ยยิ่งเฉกเช่นคนใบ้อมบอระเพ็ด กล้ำกลืนความขมขื่นไว้

เรื่องเหล่านี้ล้วนได้รับความเห็นชอบจากลู่กง ฉีเซียนและหวังหลิง แต่แรก พวกเขาย่อมยิ่งไม่คัดค้าน ยามนั้นหวนฉีรวมทั้งจิงจวิ้นยังออกตามล่าฝ่ายกบฏ ซึ่งหนีเตลิดเปิดเปิง หาล่วงรู้ข่าวดีนี้ไม่

แต่พระประสงค์ของเสี่ยวผาน ยังทรงปฏิบัติตามข้อเสนอของเซี่ยงเส้าหลง ให้หวนฉีจัดตั้งกองกำลังเคลื่อนที่เร็ว ซึ่งขึ้นตรงต่อเสี่ยวผานเพื่อใช้รับมือกับหลี่ปู้เหว่ยและเล่าไอ่ในภายหน้า เสี่ยวผานทรงดำริเลื่อนตำแหน่งเซี่ยงเส้าหลงเป็นแม่ทัพใหญ่ แต่เซี่ยงเส้าหลงอ้างว่าไม่มีความดีความชอบใหญ่ ตอบปฏิเสธไป เขาหามีความกระตือรือร้นสนใจต่อตำแหน่งและอำนาจไม่

เสี่ยวผานรับสั่งอีกว่า "แม่ทัพหวนฉีจะประจำอยู่ในนครหลวง ทำการฝึกทหารใหม่ที่คัดสรรมาจากทุกแห่ง เพาะสร้างรากฐานของการรวมประเทศเป็นปึกแผ่นให้แก่รัฐฉินเรา ยังมีหวังเปินสังหารโจรกบฏยี่สิบคน มีความดีความชอบ ข้าพเจ้าจะแต่งตั้งมันเป็นรองแม่ทัพ เพื่อ

ช่วยเหลือแม่ทัพหวนอีกแรงหนึ่ง ไทเฮา พระบิดารองและแม่ทัพใหญ่ทุกท่านมีความเห็นเป็นอื่นหรือไม่?”

จีไทเฮาทรงรู้สึกว่าราชโอรสเจริญวัยแล้ว แต่ก็ห่างเหินจากพระนางกว่าเดิม เหตุการณ์ในคืนนี้แสดงว่าเป็นเซี่ยงเส้าหลงวางแผนไว้ โดยที่หลี่ปู้เหว่ยก็เตรียมกระทำการ แต่ทั้งสองฝ่ายล้วนปิดบังพระนางเอาไว้ สร้างความรู้สึกอันเลื่อนลอยแก่พระนาง อดกวาดพระเนตรไปยังเล่าไอ่มิได้ นี่ใช่เป็นที่พึ่งพิงหนึ่งเดียวหรือไม่?

เสี่ยวผานรับสั่งอีกว่า “ไทเฮา ผู้บุตรรอฟังพระมารดาอยู่”

จีไทเฮาทรงบังเกิดความเหนื่อยล้าพระทัย ส่ายพระพักตร์ตรัสว่า “ลูกเราตัดสินใจเองเถอะ”

หลี่ปู้เหว่ยฉวยโอกาสโต้แย้งว่า “ฝ่ายทหารองครักษ์ ทหารม้ากับทหารราบสามารถรักษานครหลวงได้แล้ว ใช่ยังต้องจัดตั้งกองกำลังใหม่หรือไม่? ขอรัชทายาททรงพิจารณา”

ลู่กงลอบด่าทออีกฝ่ายในใจค่อยกล่าวว่า “นี่เป็นปัญหาพอดี หากเพียงรักษานครหลวง ทหารองครักษ์ ทหารม้ากับทหารราบมีกำลังเหลือเฟือ แต่หากส่งไปปราบปรามความไม่สงบเรียบร้อยที่อื่น กลับไม่เพียงพอ สมมติเช่นการลุกฮือของราษฎรที่ผิงหยวนจวินครั้งนี้ ต้องถอนกำลังทหารประจำการที่อยู่ละแวกนครหลวงไป เป็นเหตุให้เกาหลิงจวินฉวยโอกาสก่อการ ดังนั้นมีความจำเป็นต้องจัดตั้งกองกำลังใหม่ขึ้น”

ฉีเซียนกล่าวเสริมว่า “ตอนนี้รัฐฉินเราตั้งประจันกับรัฐจ้าว วุ่ย หาน ไม่แน่ว่าจะเปิดแนวรบพร้อมกันหลายด้าน หากจัดตั้งกองกำลังใหม่ขึ้นก็ไม่กลัวเกิดการลุกฮือของราษฎรในดินแดนต่างๆ อีกแล้ว”

หลี่ปู้เหว่ยอับจนถ้อยคำ นี่นับเป็นจุดอ่อนของเขา จะอย่างไรหลี่ปู้เหว่ยเป็นขุนนางฝ่ายบุ๋น หากปราศจากเมิ่งอ้าวอยู่ด้วย ไม่มีคุณสมบัติถกเถียงกับผู้นำทางทหารเหล่านี้ได้

เสี่ยวผานตรัสว่า “เรื่องนี้ตกลงตามนี้ ผู้บัญชาการเซี่ยงรับคำสั่ง”

ทุกผู้คนรับฟังจนตะลึงลาน ไม่ทราบรัชทายาทมีพระบัญชาใดต่อ

เซี่ยงเส้าหลง?

เซี่ยงเส้าหลงลุกจากโต๊ะ เดินมาคุกเข่าที่หน้าโต๊ะของเสี่ยวผานกับจีไทเฮา

เสี่ยวผานทรงล้วงตราอาญาสิทธิ์ออกมา ทรงบัญชาให้ขุนนางฝ่ายในนำไปมอบต่อเซี่ยงเส้าหลง พลางตรัสว่า “เกาหลิงจวินที่สามารถเคลื่อนกำลังนับหมื่นมาถึงละแวกนครหลวง ระหว่างทางคงต้องมีผู้อำนวยความสะดวก ดังนั้นข้าพเจ้ามีบัญชาให้ผู้บัญชาการเซี่ยงออกเดินทางไปสืบสวนเรื่องนี้ หากพบว่ามีผู้ใดให้ความช่วยเหลือฝ่ายกบฏ สามารถประหารฆ่าสิ้น ส่วนภารกิจในนครหลวงมอบให้รองผู้บัญชาการจิงกระทำแทน”

เซี่ยงเส้าหลงรับพระบัญชาด้วยเสียงอันดัง เสี่ยวผานรับสั่งว่า “งานเลี้ยงคืนนี้ยุติแต่เพียงนี้ ท่านทั้งหลายพักผ่อนสักครู่ รอให้ซ่อมแซมสะพานเสร็จสิ้น ค่อยติดตามข้าพเจ้าไปยังริมแม่น้ำจิ้งสุ่ย รับขบวนล่าสัตว์กลางคืน ตรวจดูสัตว์ที่ล่าได้”

จากนั้นทูลเชิญจีไทเฮาลุกจากโต๊ะ ทุกผู้คนล้วนคุกเข่าลงส่งเสด็จอย่างจริงใจ

เซี่ยงเส้าหลงอดพลุ่งพล่านใจมิได้ ความพยายามในหลายปีนี้นับว่าไม่สูญเปล่า นับแต่คืนนี้เป็นต้นไป เสี่ยวผานทรงเพาะสร้างบารมีแห่งจิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคตขึ้น หลังจากนี้อำนาจของรัฐฉินไม่ตกอยู่ในมือขุนนางอำมาตย์อีก แม้แต่หลี่ปู้เหว่ยก็ต้องถูกเสี่ยวผานจูงจมูกไป

คราครั้งนี้เขาออกล่าสังหารเถียนตาน หากประสบความสำเร็จกลับมา ขอเพียงวางตัวอย่างเหมาะสม ก็จะนั่งดูหลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่แย่งชิงอำนาจกัน เขาลำบากตรากตรำมาเป็นเวลานาน สมควรเสพสุขสบายบ้างแล้ว

ศัตรูลึกลับ

ค่ำคืนนั้นขณะที่คณะล่าสัตว์กลับจากภูเขาซีโซ่วซาน เซี่ยงเส้าหลงก็นำจี้เอียนหยาน จ้าวจื้อและสิบแปดองครักษ์เหล็กรีบรุดเดินทางเพื่อสมทบกับเถิงอี้ที่บริเวณแดนต่อแดนของรัฐฉินกับรัฐฉู่

นับตั้งแต่กงจู้สาม ชุนอิ๋งและพวกถูกลอบทำร้ายเสียชีวิต เขาไม่เคยปลอดโปร่งโล่งอารมณ์เช่นตอนนี้มาก่อน

ม่อเอ้าจบชีวิตไปแล้ว เสี่ยวผานได้รับการสนับสนุนจากกองทัพมีพลังอำนาจเพิ่มขึ้น จีไทเฮาทรงสนิทชิดเชื้อกับเล่าไอ่ เริ่มมีปัญหากับหลี่ปู้เหว่ย

ภายใต้สถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป เขาคงสามารถมีชีวิตอย่างสุขสบายกว่านี้

แต่ในใจเซี่ยงเส้าหลงบังเกิดเงาทะมึนซึ่งไม่อาจลบเลือนหายไป ครั้งกระโน้นเขาออกเดินทางในตำแหน่งทูต โดยมีกงจู้สามและพวกร่วมทาง ไหนเลยคาดคิดว่าจะประสบอันตราย แต่แล้วฝันร้ายมาเยือนจวบกระทั่งค่ำคืนนี้ดำเนินการตอบโต้ต่อหลี่ปู้เหว่ย ค่อยระบายความคับแค้นใจในอกได้บ้าง สำหรับชะตาข้างหน้าซึ่งไม่อาจหยั่งคาดคะเน เขากลายเป็นนกที่หวาดเกาทัณฑ์ไป

เซี่ยงเส้าหลงเดินตามเส้นทางที่กำหนดไว้กับเถิงอี้ เร่งรุดทั้งกลางวันกลางคืน เจ็ดวันให้หลังข้ามเทือกเขาตงหลิง ภูมิประเทศค่อย

ราบเรียบกว่าเดิม

ค่ำคืนทั้งหมดก่อไฟตั้งค่ายริมแม่น้ำเล็กๆ สายหนึ่ง ไม่ทราบเพราะเหตุใด เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่าจิตใจไม่สงบ กับอาหารป่าที่เหล่าองครักษ์เหล็กล่ามาได้ หามีความอยากรับประทานไม่

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เส้าหลงมีความในใจหรือ?”

จ้าวจื้อยิ้มพลางกล่าวว่า “ใช่คิดถึงถิงฟางกับเป่าเอ๋อหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงเพ่งมองเปลวไฟที่ลุกไหม้ กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ไม่ ข้าพเจ้าเพียงบังเกิดความรู้สึกไม่สบายใจประการหนึ่ง ซึ่งความจริงนับแต่ออกจากนครเสียนหยาง ความรู้สึกเช่นนี้ก็ดำรงคงอยู่เรื่อยมา เพียงแต่ค่ำคืนนี้ออกจะรุนแรงเป็นพิเศษ”

จี้เอียนหยานหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า “เส้าหลงมิใช่บุคคลธรรมดา หากมีความรู้สึกเช่นนี้ คงต้องเกิดเรื่องผิดปรกติขึ้น”

พลางหันไปยังเหล่าองครักษ์เหล็กที่นั่งล้อมรอบกองไฟอีกกองหนึ่งกล่าวว่า “พวกท่านได้ยินแล้วหรือไม่?”

เหล่าองครักษ์เหล็กล้วนเทิดทูนเซี่ยงเส้าหลงดั่งเทพเจ้า พอฟังไหนเลยกล้าไม่เพิ่มความตื่นตัวขึ้น ยามนั้นพากันผุดลุกขึ้นแยกย้ายออกไป

จ้าวจื้อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ตามเหตุผลไม่สมควรมีคนสะกดรอยตามพวกเรามาคิดก่อการร้าย โดยเฉพาะคนของหลี่ปู้เหว่ยตกอยู่ภายใต้การเฝ้าจับตาของจวิ้นน้อยและเหล่าทหารองครักษ์ คิดกระดิกนิ้วยังยากเย็นยิ่ง”

จี้เอียนหยานกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ความรู้สึกของเส้าหลงใช่สืบเนื่องจากเรื่องอื่นหรือไม่? ทั้งนี้เพราะดูจากรูปการณ์แล้ว ไม่สมควรมีคนสะกดรอยตามพวกเรา”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้ายังไม่มีความสามารถถึงขั้นเกิดปฏิกิริยาต่อเรื่องที่เกิดขึ้นในสถานที่อื่น เพียงแต่ตกอยู่ในห้วงคับขันมานานปี มีความรู้สึกอันปราดเปรียวต่อกองกำลังซุ่มซ่อนหรือการสะกดรอยเป็นพิเศษ”

จ้าวจื้อแอบอิงร่างกับอ้อมอกเซี่ยงเส้าหลง กล่าวเบาๆ ว่า “ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวอยู่บ้าง”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านางนึกถึงความหลังที่กงจู้สามและพวกถูกทำร้ายเสียชีวิต ต้องบังเกิดเวทนาจิตขึ้น ยื่นมือโอบไหล่ของนาง กล่าวว่า “ตราบใดที่ข้าพเจ้าอยู่ด้วย จะไม่ปล่อยให้ผู้ใดทำร้ายจ้าวจื้อของข้าพเจ้าแม้สักขุมขนหนึ่ง”

จี้เอียนหยานแหงนมองท้องฟ้าราตรี กล่าวเบาๆ ว่า “หากแม้นมีคนสะกดรอยตามพวกเราตลอดเวลา ค่ำคืนนี้ เส้าหลงบังเกิดความรู้สึกไม่สบายใจรุนแรงเป็นพิเศษ นับว่ามีเหตุผลอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะทำเลที่นี้เตียนโล่งมิหนำซ้ำ...”

ทันใด เสียงแผดร้องเสียงหนึ่งดังทำลายความเงียบสงัดของท้องทุ่ง ทั้งพิสูจน์ว่าความหวาดวิตกของเซี่ยงเส้าหลงหาใช่เรื่องเกินเลยไม่

จ้าวจื้อหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งว่า “นั่นมิใช่เสียงของอูต๊ะหรอกหรือ?”

อูต๊ะเป็นหนึ่งในสิบแปดองครักษ์เหล็ก เป็นคนมีไหวพริบปราดเปรียว ฝีมือที่คล่องแคล่ว หากแม้นเขาถูกลอบทำร้าย อย่างนั้นฝ่ายตรงข้ามหากมิใช่ฝีมือสูงเยี่ยม แสดงว่ามีการเตรียมการอย่างแยบคาย

เซี่ยงเส้าหลงกับภรรยาทั้งสองกระโดดปราดขึ้น แยกย้ายหยิบฉวยอาวุธลูกธนู และแก้บังเหียนม้าออก แต่ไม่กล้าดับกองไฟ ไม่เช่นนั้นคงไม่สามารถติดต่อกับเหล่าองครักษ์เหล็กแล้ว เปลวไฟที่ลุกไหม้คล้ายบ่งบอกถึงวิกฤตการณ์ที่เยือนกราย ทั้งนี้เพราะพวกเขาตกเป็นเป้าจู่โจมของศัตรูอย่างเด่นชัด จนบัดนี้พวกเขายังไม่ล่วงรู้ที่มาของศัตรู ไม่อาจสืบสาวราวเรื่องได้

ยามนั้นจิงสั้งและพวกวิ่งปราดกลับมา ทุกผู้คนมีสีหน้าคับแค้นเดือดดาล อูเอี๋ยนจู้ทำหน้าที่แบกอูต๊ะ อูต๊ะถูกลูกธนูยิงใส่กลางหลังและชายโครง หลั่งโลหิตโซมกาย หลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน

อูซูขณะจะดับกองไฟ เซี่ยงเส้าหลงขวางกันไว้กล่าวว่า “เอียน

หยานห้ามโลหิตให้แก่อูต๊ะก่อน โดยหักก้านธนูทิ้ง แต่อย่าได้กระทบถูกหัวลูกศร”

จี้เอียนหยานไม่รอให้ชายคนรักออกคำสั่ง ก็ลงมือปฐมพยาบาลแต่แรก อูเอี๋ยนจู้และพวกมีความผูกพันกับอูต๊ะอย่างลึกซึ้ง ทุกผู้คนขุ่นแค้นจนตาแดงฉาน แทบมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านี่เป็นช่วงความเป็นความตาย ไม่อาจชะล่าใจได้ ดังนั้นถามด้วยความเยือกเย็นว่า “ผู้มาเป็นใคร? จัดวางกำลังอย่างไร? อูต๊ะไฉนรับบาดเจ็บ?”

ทุกผู้คนกวาดตาไปยังอูเอี๋ยนจู้ แสดงว่าอูเอี๋ยนจู้ร่วมขบวนกับอูต๊ะ ส่วนบุคคลอื่นยังไม่เผชิญกับศัตรู

อูเอี๋ยนจู้สูดลมหายใจหักห้ามความรู้สึกไว้ ค่อยกล่าวว่า “ข้าพเจ้ากับอูต๊ะสืบเสาะไปยังทิศตะวันออก ขณะจะปีนป่ายขึ้นยอดเนินเพื่อมองลงจากที่สูง ลูกธนูก็ยิงมาถึง”

เซี่ยงเส้าหลงใจเต้นระทึกขึ้น เส้นทางตะวันออกคือหนทางสู่ชายแดนรัฐฉู่ เช่นนี้เป็นว่า ศัตรูลึกลับกลับสมควรโอบล้อมพวกเขาไว้แล้ว

แต่ตอนนี้มืดมิดสนิททั่ว ก่อนถึงยามฟ้าสางศัตรูคงไม่ลงมือโดยผลีผลาม

หากทว่ารอจนฟ้าสาง ก็จะถึงวาระสุดท้ายของพวกเขาแล้ว

จ้าวจื้อพลันร่ำไห้ออกมา ทุกผู้คนฉุกคิดว่าผิดท่า กวาดตาไปยังอูต๊ะซึ่งนอนอยู่บนพื้น พบว่าคนปราศจากลมหายใจแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด ยื่นมือขวางกันเหล่าองครักษ์เหล็กที่คิดโถมเข้าไป กล่าวว่า “ให้ข้าพเจ้าช่วยเหลือดู”

อูต๊ะผู้นี้มีร่างกายแข็งแรง ลูกธนูไม่ยิงถูกตำแหน่งสำคัญ ยามนี้ลมหายใจขาดห้วง อาจสืบเนื่องจากเสียโลหิตมากไป หัวใจหยุดทำงานชั่วขณะ ไม่แน่ว่าช่วยชีวิตไม่ได้ เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงวิธีปฐมพยาบาลในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด สั่งให้จัดวางอูต๊ะนอนราบลง ใช้นิ้วมือเคาะและกดฝ่ามือกับหัวใจของอีกฝ่ายอย่างมีจังหวะ กระทำเพียงไม่กี่ครั้ง อูต๊ะเริ่ม

หายใจเข้าออกใหม่ หัวใจเต้นต่อไป ไม่ต้องช่วยเหลือโดยการเป่าลมหายใจทางปากแล้ว

จี้เอียนหยานและพวกชมดูจนเบิกตาค้าง เซี่ยงเส้าหลงชักมีดสั้นออกมา กล่าวกับอูต๊ะว่า “อย่าได้นอนเด็ดขาด ไม่เช่นนั้นท่านจะไม่มีวันตื่นแล้ว”

พลางหักใจใช้มีดคว้านหัวลูกศรออกมา จี้เอียนหยานและพวกช่วยกันพอกยาห้ามโลหิตให้

เซี่ยงเส้าหลงผุดลุกขึ้น บงการทุกผู้คนตัดโค่นลำต้นไม้ จัดทำเป็นเปลหาม อูซูและพวกเห็นเซี่ยงเส้าหลงชุบชีวิตคนตายแล้วฟื้นคืนมา ยิ่งเคารพเทิดทูนอีกฝ่ายจนหมดหัวใจ

จี้เอียนหยานกับจ้าวจื้อพอพันบาดแผลให้แก่อูต๊ะ พากันล่าถอยถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง จี้เอียนหยานกวาดตามองทุ่งราบอันมืดมิด กล่าวเบาๆ ว่า “พวกเราละเลยคนผู้หนึ่งไป เส้าหลงคาดเดาออกหรือไม่ว่าเป็นใคร?”

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดแล้วร้องโพล่งว่า “เป็นตู้ปี้”

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “เป็นคนผู้นี้เอง คราครั้งนี้ฝ่ายกบฏสามารถยกกำลังมาก่อการ คาดว่าได้รับการหนุนหลังจากคนผู้นี้”

เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ตู้ปี้เฝ้าสังเกตการณ์อยู่ด้านข้าง หากเกาหลิงจวินก่อการสำเร็จ มันจะฉวยโอกาสออกมาจับปลาตอนน้ำขุ่น แต่ตอนนี้มันเข้าใจว่า ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้มาสืบหาบุคคลที่สมคบคิดกับเกาหลิงจวินจริงๆ จึงสะกดรอยตามพวกเรา หาหนทางฆ่าพวกเรา”

จี้เอียนหยานถอนใจเบาๆ กล่าวว่า “เนื่องด้วยพวกเราไม่ได้นึกถึงตู้ปี้ ค่อยชะล่าเลินเล่อ จนตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ แต่จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่าผู้ที่สะกดรอยตามพวกเราสมควรมีไม่มากนัก เพียงแต่เป็นมือดีทั้งสิ้น”

จ้าวจื้อใบหน้าขาวซีด ขบริมฝีปากกล่าวว่า “ยังมีเวลาอีกสองชั่วยาม จะฟ้าสางสว่าง นี่จะทำอย่างไรดี?”

ยามนั้นอูเอี๋ยนจู้ จิงสั้งและพวกจัดทำเปลหามเสร็จสิ้น จัดให้อูต๊ะนอนลง รอคอยคำสั่งการจากเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงโน้มหน้าไปจุมพิตจี้เอียนหยานฟอดหนึ่งกล่าวว่า "คำพูดของเอียนหยานเท่ากับช่วยพวกเราทั้งหมด" จากนั้นกล่าวกับทุกผู้คนว่า "คราครั้งนี้ฝ่ายตรงข้ามที่ยิงสังหารอูต๊ะ เพราะพวกมันมีกำลังคนไม่มากนัก ไม่อาจปิดล้อมทั่วบริเวณ จึงแสดงฝีมือข่มขวัญจนพวกเราไม่กล้าหลบหนีไป"

ทุกผู้คนรับฟังจนคึกคักอักโข จากนั้นบังเกิดความท้อแท้ ตอนนี้รอบบริเวณมืดมิด ศัตรูไม่เหมาะกับการโจมตี พวกเขาก็ไม่เหมาะกับการหลบหนี ทั้งนี้เพราะไม่ว่าผู้ใดก็คำนวณตำแหน่งทิศไม่ออก

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "หากศัตรูคิดใช้กำลังพลที่จำกัดดักสกัดพวกเรา ต้องยึดทำเลที่สูงเอาไว้ พวกเราจะลุยน้ำลำธารหลบลี้ไปยังที่ต่ำ ทั้งไม่กลัวหลงทางและอาศัยดินดอนสองฟากฝั่งต้านลูกธนูของศัตรู" เขายิ้มพลางกล่าวเสริมว่า "หากปราศจากโคมไฟ ยิงธนูเช่นคนตาบอดจะเกิดความแม่นยำได้อย่างไร?"

ทุกผู้คนเคลื่อนไหวในบัดดล จูงม้าเดินลุยน้ำลำธารซึ่งลึกถึงระดับเอว มุ่งหน้าไปอย่างแช่มช้า

ในสถานการณ์อันเลวร้าย แสดงว่าการฝึกสิบแปดองครักษ์เหล็กอย่างเข้มงวดเป็นเวลาหลายปีไม่สูญเปล่าจริงๆ โดยเฉพาะเพื่ออำพรางหูตาผู้คน การฝึกมักกระทำในยามวิกาล เหตุการณ์ลุยน้ำข้ามลำธารเช่นนี้ถือเป็นเรื่องธรรมดา ที่หายากยิ่งคือ ม้าศึกทั้งยี่สิบกว่าตัวไม่ส่งเสียงผิดปรกติ ติดตามผู้เป็นนายไปอย่างว่าง่าย

อูซูกับจิงสั้งยกซูโล่ไม้นำทาง จิงสั้งถนัดในการเดินป่ายามวิกาล จึงเหมาะสมกับการทำหน้าที่เบิกทาง ถัดมาอีกสองคนรับหน้าที่คุ้มครองอูต๊ะที่รับบาดเจ็บ คนหนึ่งต้อนฝูงม้า ที่หลงเหลือรวมทั้งจี้เอียนหยานกับจ้าวจื้อถือหน้าไม้คันธนู ขอเพียงที่ใดมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติจะชิงจู่โจมลงมือ

คืบหน้าไปสิบกว่าวา ไม่มีสิ่งผิดปรกติใด ทำเลสถานที่เริ่มลาดเทลง ลำธารน้ำบ้างตื้นบ้างลึก ในเสียงน้ำรินหลั่งกลบเสียงเดินลุยน้ำของทั้งหมดไป รอบบริเวณปรากฏต้นไม้รกครึ้ม มาตรว่าบนยอดไม้ปรากฏประกายดาว แต่ทั่วทั้งลำธารมืดมิดจนยื่นมือไม่เห็นนิ้วทั้งห้า ริมลำธารอบอวลด้วยกลิ่นดินโคลน และใบไม้ที่ทับถมเน่าเปื่อย

จิงสั้งอาศัยสัญชาตญาณอันปราดเปรียวดุจสัตว์ป่า นำทั้งหมดมุ่งหน้าไปอย่างแช่มช้า เดินไปอีกสิบกว่าก้าว ท้องน้ำยุบต่ำลง ดินบนฝั่งสูงกว่าระดับน้ำวาเศษ ดงไม้ก็ยิ่งรกครึ้มมองไม่เห็นประกายดาว ผู้คนได้แต่เคลื่อนไหวตามโสตประสาทและความรู้สึกที่ปะทะร่าง

ยามนั้น ริมฝั่งซ้ายมือบังเกิดเสียงไอดังขึ้น สร้างความแตกตื่นแก่ทุกผู้คนจนหยุดชะงักลง พวกเขาแม้เตรียมตัวเตรียมใจว่าจะเผชิญกับศัตรู แต่คิดไม่ถึงว่าจะเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน โดยไม่มีวี่แววล่วงหน้ามาก่อน

ในทำเลสถานที่ที่ยุบต่ำลงเช่นนี้ หากศัตรูยิงธนูลงจากเบื้องสูง พวกเขาอย่าคิดหมายมีคนรอดชีวิตไปได้ ไม่เช่นนั้นขอเพียงมีม้าตัวหนึ่งส่งเสียงร้องออกมา ทั้งหมดคงจบสิ้นแล้ว ดีที่พวกเขาตอนนี้มองไม่เห็นศัตรู ศัตรูก็ไม่เห็นพวกเขาเช่นกัน

ด้านขวามือบังเกิดสุ้มเสียงอีกเสียงหนึ่งดังขึ้น ตอนแรกด่าทออยู่สองคำ ค่อยกล่าวว่า “คิดขู่ขวัญผู้คนจนตายหรือ? กลับส่งเสียงไอออกมา”

ริมฝั่งด้านซ้ายมือบังเกิดสุ้มเสียงอีกเสียงหนึ่งดังว่า “พวกท่านถูกเซี่ยงเส้าหลงขู่จนขวัญฝ่อแล้ว ในความเห็นเรา หลังจากที่พวกเรายิงธนูใส่คนของมัน มันต้องไม่กล้าหนีเตลิดวุ่นวาย อย่าว่าแต่พวกเรายังวางเชือกดักม้าไว้ตามจุดสำคัญ แม้แต่เส้นทางน้ำก็ไม่ละเว้น”

ทุกผู้คนในลำธารน้ำรับฟังจนหลั่งเหงื่อโซมกาย ลอบร้องคำ *‘หวาดเสียว’* ในใจ จิงสั้งฉวยโอกาสที่ศัตรูบนฝั่งกล่าววาจา ส่งมอบโล่ไม้ให้แก่อูซู ตัวเองชักมีดสั้นออกถือมั่น ลุยน้ำคลำทางไป ตัดเชือกดักม้าขาดไปสามเส้น ขจัดสิ่งกีดขวางทั้งหมด

ขณะจะเดินลุยน้ำต่อไป ในดงไม้ซ้ายมือบังเกิดเสียงฝีเท้าดังมา

ไม่นานให้หลังฝ่ายสื่อสารของศัตรูบรรลุถึง ส่งข่าวว่า “ท่านไป่มีคำสั่งยามฟ้าสางให้บุกจู่โจมตามเส้นทางที่กำหนดไว้แต่แรก ผู้ใดสามารถตัดศีรษะเซี่ยงเส้าหลง รับรางวัลห้าร้อยตำลึงทอง หากสามารถจับเป็นยอดหญิงจี้ รับรางวัลพันตำลึงทอง”

ผู้คนในลำธารรับฟังจนตะลึงลาน คิดไม่ถึงค่าตัวของจี้เอียนหยานยังสูงกว่าศีรษะของเซี่ยงเส้าหลงเท่าตัว แต่ในยามนี้ไหนเลยมีกะใจถกค่าตัวกับศัตรู จิงสั้งทำหน้าที่นำทางต่อ จนห่างจากศัตรูทุกขณะ

ตอนฟ้าสางสว่าง ทุกผู้คนหนีรอดจากสถานการณ์อันตรายร่วมสองลี้ ปีนป่ายขึ้นบนยอดเนินลูกหนึ่ง คอยสังเกตการณ์ศัตรู

อาการบาดเจ็บของอูต๊ะไม่เลวร้ายลง ทำให้ทุกผู้คนมีอารมณ์แช่มชื่นขึ้น

เหล่าองครักษ์เหล็กกระจายไปทั่วทั้งสี่ทิศ จิงสั้งและพวกยังปีนป่ายขึ้นต้นไม้ มองเห็นไกลกว่าเดิม ใต้เนินเขาเป็นทุ่งหญ้าสุดสายตาดงพนาแน่นขนัด ท่ามกลางท้องทุ่งหญ้าเห็นทางน้ำรำไร วิหคนกกาโบยบินผ่านไปเป็นฝูง กอปรเป็นทิวทัศน์ธรรมชาติอันงดงาม

เซี่ยงเส้าหลงและภรรยาทั้งสองซ่อนตัวอยู่หลังหินใหญ่ก้อนหนึ่ง จี้เอียนหยานกระซิบบอกว่า

“เมื่อคืนศัตรูเอ่ยถึงหัวหน้าขบวนพวกมันแซ่ไป่ ในขุนพลมือดีของตู้ปี้ มีคนผู้หนึ่งเรียกว่าไป่เฟย ความจริงเป็นโจรปล้นชิงม้าทางภาคเหนือ แต่เนื่องจากล่วงเกินผู้นำซงหนู จึงหันมาสวามิภักดิ์ต่อตู้ปี้ คนผู้นี้ถนัดในการสะกดรอยและซุ่มโจมตี หากแม้นเป็นมันจริง พวกเราก็คับขันอันตรายมากแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เอียนหยานไฉนรู้จักคุ้นเคยกับคนของตู้ปี้ถึงเพียงนี้?”

จี้เอียนหยานหอมแก้มเซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ผู้อื่นเป็นห่วงเป็นใยท่าน เรื่องที่ท่านไม่มีเวลาดูแลโดยทั่วถึงผู้เป็นภรรยาได้แต่กระทำแทน อย่าได้เห็นพี่ชิงอยู่เหย้าเฝ้าเรือน แท้ที่จริงเฝ้าติดตาม

สถานการณ์ทั้งในและนอกรัฐ เรื่องของตู้ปีก็ทราบจากนางเอง”

เซี่ยงเส้าหลงเพ่งตามองที่ซึ่งเมื่อคืนก่อนตั้งค่ายพักแรม กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “อย่างนั้นพวกเราจะมีโอกาสลอบสังหารไป่เฟย ขอเพียงจับตาดูว่าผู้ใดนำขบวนติดตามมา ผู้นั้นก็คือไป่เฟย พวกเราจะยิงธนูกำจัดมัน”

เมื่อดวงอาทิตย์ลอยพ้นเส้นขอบฟ้าบูรพา ที่ห่างไกลบังเกิดเสียงม้าร้องดังมา ศัตรูประมาณห้าร้อยคนแบ่งเป็นห้าขบวน โอบล้อมมายังที่พักแรมของเซี่ยงเส้าหลงและพวก

ขบวนที่นำหน้ามีจำนวนน้อยที่สุด เพียงห้าสิบกว่าคน แต่เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ที่น่าตื่นตระหนกคือฝ่ายตรงข้ามเพียงหยุดแวะในตำแหน่งที่เซี่ยงเส้าหลงและพวกขึ้นจากลำธารชั่วน้ำเดือด ก็ไล่ติดตามมาตามเส้นทางหลบหนีของพวกเขาโดยไม่พลาด แต่หวนนึกถึงไป่เฟยเมื่อเป็นโจรปล้นชิงม้าอันร้ายกาจ ย่อมต้องมีขีดความสามารถเช่นนี้แล้ว

จี้เอียนหยานถือหน้าไม้ที่จัดสร้างเป็นพิเศษ ต้องยิงจากบนหลังม้าจะมีรัศมีการยิงไกลพันก้าว ยามนี้อาศัยอยู่ที่สูง ย่อมมีรัศมีการยิงไกลกว่าเดิม

เห็นศัตรูเคลื่อนใกล้เข้ามาทุกขณะ ทุกผู้คนใจเต้นระทึกถึงลำคอ ลมหายใจติดขัดลำบาก หากไม่สามารถยิงสังหารไป่เฟย เนื่องจากฝ่ายตรงข้ามเป็นผู้ชำนาญการสะกดรอย ทั้งมีกำลังคนมากกว่ายี่สิบเท่า ทางด้านพวกเขายังมีอูต๊ะเป็นภาระต้องดูแล ความเลวร้ายของสถานการณ์เป็นที่คาดคำนวณได้

ระยะทางสองลี้เศษ ไป่เฟยหยุดแวะเพียงสามครั้ง ก็ควบม้าเข้ามาในรัศมีการยิง แต่เนื่องจากต้นไม้เป็นเครื่องบดบัง ทำให้ทั้งหมดไม่มีโอกาสปล่อยลูกธนูออก ไป่เฟยก็มีประสบการณ์ช่ำชอง ควบม้าตัดผ่านดงไม้ตลอดทาง ทำให้ผู้คนไม่มีโอกาสจู่โจมลงมือได้

ยามนั้นไป่เฟยมาถึงป่าโปร่งแถบหนึ่ง จี้เอียนหยานไม่รีรอลังเลสืบไป กดปุ่มหน้าไม้ยิงลูกธนูออก เสียงปุ่มกลไกเพิ่งดัง ไป่เฟยก็พลิกตัว

หลบเลี่ยง ลูกธนูพุ่งเฉียดผ่านหลังม้า ปักใส่พงหญ้าด้านหลัง

อูเอี๋ยนจู้และพวกระดมยิงลูกธนูออกดุจห่าฝน ม้าคู่ขาของไป่เฟยถูกลูกธนูยิงล้มลง กลับไม่เห็นร่องรอยไป่เฟยแม้แต่เงา เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า โสตประสาทของไป่เฟยก็ร้ายกาจเท่ากับดวงตาและจมูกของเขา

ศัตรูที่ไล่ติดตามมาเกิดความชุลมุนวุ่นวาย พากันพลิกตัวลงจากหลังม้า แยกย้ายหาที่กำบัง เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ วันข้างหน้าพวกเขาคงมีสภาพเช่นมุสิก คอยหนีการตามล่าของแมว หากประมาทพลาดพลั้ง คงต้องทิ้งชีวิตอยู่กลางทุ่งร้างแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงและพวกขึ้นม้าชิงหลบหนี หนีเป็นเวลาสามวันสามคืน ยังไม่อาจสลัดหลุดจากการติดตามโดยไม่ลดละของศัตรูผู้ดุร้าย

ในที่สุดเรื่องราวที่หวั่นวิตกบังเกิดขึ้น มีม้าศึกไม่อาจประคับประคองสืบไป เสียงม้าร้องดังยาวนาน ม้าคู่ขาของจ้าวจื้อคุกขาหน้าลง จากนั้นล้มระทวยลงกับพื้น สลัดร่างจ้าวจื้อร่วงหล่นลงบนทุ่งหญ้า

เซี่ยงเส้าหลงและพวกพากันลงจากหลังม้า ประคองจ้าวจื้อที่เหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าขึ้นมา เซี่ยงเส้าหลงสั่งให้แก้เชือกที่ผูกเปลหามบรรทุกร่างอูต๊ะ เคลื่อนย้ายคนลงจากหลังม้า ในใจกลับบังเกิดความเลื่อนลอยขึ้นมา

ที่ห่างไกลเป็นเทือกเขาฉินหลิ่งที่ทอดเป็นแนวขวาง ขอเพียงสามารถหลบหนีถึงที่นั้น จะมีโอกาสรอดชีวิตกว่าเดิม ไม่คล้ายกับอยู่บนทุ่งราบ ซึ่งไม่มีที่หลบซ่อนได้ ปัญหาอยู่ที่จะไปถึงได้อย่างไร?

จิงสั้งซึ่งย้อนกลับไปสืบความเคลื่อนไหวของศัตรู กลับมารายงานว่า "ดูจากผงคลีที่คละคลุ้ง ศัตรูยังอยู่ห่างห้าลี้ นี่นับว่าน่าคลั่งใจแทบตายแล้ว พวกเราใช้วิธีการหลอกล่อต่างๆ นานา ล้วนถูกตัวอุบาทว์ไป่เฟยดูออกหาได้หลงกลไม่"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความอึดอัดกลัดกลุ้ม แวะไปดูอูต๊ะซึ่งรับการ

เปลี่ยนยาจากจี้เอียนหยานกับจ้าวจื้อ

จี้เอียนหยานฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงมาด้านข้าง กล่าวว่า “อูต๊ะมีไข้ขึ้นสูง สติเริ่มเลอะเลือน หากยังรอนแรมเดินทางเกรงว่าไม่อาจทนทานถึงเทือกเขาฉินหลิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงกลัดกลุ้มใจกว่าเดิม ต้องกวาดตาไปยังเทือกเขาฉินหลิ่ง เทือกทิวเขาซึ่งมีอาณาเขตยาวไกลหลายร้อยลี้แห่งนี้ คล้ายมือของธรรมชาติ วาดแบ่งเขตแดนระหว่างรัฐฉินกับรัฐฉู่ ขอเพียงสามารถไปถึงที่นั่น จะมีโอกาสสู้พลางถอยพลาง จวบจนสมทบกับเถิงอี้และพวกได้

แต่เนื่องจากต้องหลบหลีกศัตรู ทำให้ไม่สามารถเดินทางตามเส้นทางที่กำหนดไว้ ยามนี้ที่แท้อยู่ที่ใด ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบชัด

จี้เอียนหยานเห็นเขาเหม่อมองเทือกเขาฉินหลิ่ง ก็เข้าใจจิตเจตนาของอีกฝ่าย ดังนั้นชี้มือไปยังยอดเขาซึ่งปกคลุมด้วยหิมะลูกหนึ่ง กล่าวว่า “หากข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิด นั่นสมควรเป็นภูเขาไท้ไป่ ซึ่งเป็นบรรพตสูงสุดของเทือกเขาฉินหลิ่ง ดูท่าทีพวกเราคลาดจากเส้นทางเดิมเกือบร้อยลี้ มิน่าเล่าจึงไม่อาจติดตามพี่รองทัน”

มาตรว่าตกอยู่ในสภาพอันเลวร้าย ยอดหญิงนางนี้ยังรักษาบุคลิกเกียจคร้าน งดงามไม่เลื่อมคลาย

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังสุ้มเสียงอันไพเราะเสนาะหูของนาง ค่อยบังเกิดความรู้สึกผ่อนคลาย พร้อมกับกระตุ้นความฮึกหาญประดัง สั่งให้ทุกผู้คนพักผ่อนก่อน จากนั้นฉุดลากจี้เอียนหยานขึ้นสู่เนินดินเล็กๆ ข้างเคียงแห่งหนึ่ง สำรวจภูมิประเทศโดยรอบ

ดวงอาทิตย์หายลับกับหลังเทือกเขาฉินหลิ่ง สาดแสงสีสายัณห์นับร้อยพันสาย คลี่กระจายออกเป็นรูปพัด ศัตรูที่มาจากทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ก็มีสภาพไม่ดีกว่าพวกเขาเท่าใด ฝ่ายตรงข้ามก็หยุดยั้งพักผ่อน แว่วเสียงม้าร้องดังมาอย่างเลือนราง ลำน้ำสายหนึ่งไหลมาจากทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือมุ่งสู่ทิศตะวันออก ทอดคดเคี้ยวผ่านด้านหลังซ้ายมือไป

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “ฟังว่าบนภูเขาไท้ไป่มีน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ มีความร้อนจนนำมาปรุงอาหารได้ ทั้งสามารถสมานรอยแผล หากไปถึงที่นั่นเป็นผลสำเร็จ อูต๊ะก็มีความหวังรอดชีวิตแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “นั่นเป็นน้ำพุร้อนแล้ว น้ำพุร้อนดึงดูดพลังความร้อนของภูเขาไฟที่ดับไปทั้งประกอบด้วยแร่ธาตุจำนวนมาก จึงมีประสิทธิภาพอันล้ำเลิศ”

จี้เอียนหยานงงงันวูบ จึงกล่าว “ภูเขาไฟที่ดับไปและแร่ธาตุอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่าพลั้งปากออกไปอีกแล้ว ดังนั้นยื่นมือโอบไหล่กลมมนของนาง กล่าวว่า “โอกาสหน้าค่อยอธิบายต่อท่าน ปัญหาเฉพาะหน้าคือหาทางหลบหนีไปยังเทือกเขาฉินหลิ่ง” พลางชี้มือไปยังสายน้ำที่ไหลหลั่งสู่เทือกเขาฉินหลิ่ง ถามว่า “หากแม้นเอียนหยานเป็นไป่เฟย เมื่อเห็นแม่น้ำซึ่งสะดวกกับการสัญจรเช่นนี้ จะเกิดความคิดอันใด?”

จี้เอียนหยานตาเป็นประกายขึ้นมา กล่าวว่า “ย่อมต้องกลัวว่าท่านจะตัดโค่นต้นไม้ต่อแพหลบหนีไปตามลำน้ำ”

เซี่ยงเส้าหลงซักถามว่า “อย่างนั้นท่านจะทำอย่างไร?”

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะดำเนินการทั้งสองทาง ทางหนึ่งอาศัยความมืดส่งกำลังมา อีกทางหนึ่งก็ตัดโค่นต้นไม้ต่อแพจะได้เร่งรุดมาโดยเร็ว หากสามารถล่วงหน้าก่อนก้าวหนึ่ง ก็จะรุกกระหนาบพวกเราทั้งหน้าหลัง จนไม่อาจหนีรอดได้”

ยามนั้นในป่าโปร่งที่ห่างไปแถบหนึ่ง ปรากฏวิหคนกกาฝูงหนึ่งบินเตลิดขึ้นฟ้า คล้ายถูกก่อกวนอันใด เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “อาศัยคำพูด *‘ตัดโค่นต้นไม้ต่อแพ’* ของเอียนหยาน ช่วยให้ข้าพเจ้ากำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ”

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างงุนงงว่า “ท่านคิดต่อแพไม้หลบหนีจริงๆ? เพียงแต่ที่นี้ต้นไม้บางตา หากคิดต่อแพไม้บรรทุกคนและม้ามากมายปานนี้ เกรงว่าใช้เวลาตลอดทั้งคืนยังไม่แล้วเสร็จ เมื่อถึงเวลาศัตรูคงบุกมาถึงแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือโอบเอวอ้อนแอ้นของนางไว้ จงใจกล่าวว่า "พวกเรามิใช่เฉกเช่น **'จิตมีแรดวิเศษเชื่อมสัมพันธ์ไว้'*** หรอกหรือ? คราครั้งนี้ยอดหญิงจี้ไฉนคำนวณจิตใจของสามีไม่ออก?"

จี้เอียนหยานครวญครางคำหนึ่ง โผเข้าอ้อมอกของอีกฝ่ายโอบกอดเขาแนบแน่น กล่าวอย่างเคลิบเคลิ้มว่า "จิตมีแรดวิเศษเชื่อมสัมพันธ์ไว้...ยังมีภาษารักใดชวนลุ่มหลงกว่านี้อีก?"

นางทราบว่าหลังจากที่ชายคนรักผ่านการหนีเตลิดราวสุนัขสูญเสียเจ้าของถึงสามวันสามคืน ในที่สุดเรียกความเชื่อมั่นกลับคืนมาแล้ว เหตุการณ์ครั้งนี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ไม่ได้ระวังป้องกันมาก่อน ทำให้รับมือไม่ทัน แต่ขณะที่ตกอยู่ในจุดอับ เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความคิดต่อสู้ขึ้นมา

จันทราคืนนี้ใหญ่กว่าสามคืนที่หลบหนีมากนัก แต่เนื่องจากชั้นเมฆหนาทึบ ม่านวิกาลจึงหนาหนักเป็นพิเศษ

เซี่ยงเส้าหลงและพวกหมอบซุ่มอยู่ฝั่งตรงข้ามของแม่น้ำ ห่างไกลจากศัตรู พาดลูกธนูกับหน้าไม้ เตรียมยิงจู่โจมได้ทุกเมื่อ ม้าศึกถูกต้อนไปอีกทาง เพื่อให้พวกมันมีโอกาสพักผ่อนอย่างเต็มที่

เมื่อเดือนเสี้ยวลอยถึงกลางฟ้า ตำแหน่งทิศที่ศัตรูรวมกำลังอยู่ปรากฏนกกาบินเตลิดขึ้นฟ้า แสดงว่ากองกำลังภาคพื้นดินของศัตรูคืบคลานมาทางด้านนี้

ยามนี้ม้าศึกทั้งสองฝ่ายล้วนถูกเร่งจนหมดเรี่ยวสิ้นแรง ไม่สามารถเดินทางต่อ ได้แต่พึ่งพากำลังขาของผู้คนมุ่งหน้ามา

เสียงน้ำแตกกระจายดังขึ้น บริเวณต้นน้ำปรากฏเงาของแพไม้สิบกว่าแพ ล่องมาตามกระแสน้ำ

ฝ่ายตรงข้ามเปิดฉากจู่โจมทั้งทางบกและทางน้ำจริงๆ

** ข้อความดังกล่าวมาจากบทกวีของหลี่ซางอิ่นที่ว่า "กายไร้ปีกหงส์โบยบินไป จิตมีแรดวิเศษเชื่อมสัมพันธ์ไว้" ซึ่งแรดวิเศษเป็นสัตว์ในเทพนิยาย นอแรดทั้งสองข้างบรรจบพบกัน จึงเป็นสำนวนใช้เปรียบเปรยว่า คู่รักชายหญิงมีกระแสจิตตรงกันโดยไม่นัดหมาย*

เนื่องจากมีแม่น้ำกั้นขวาง เซี่ยงเส้าหลงและพวกไม่นำพากับการจู่โจมทางบกของฝ่ายตรงข้าม ประกอบกับก่อนหน้านี้พวกเขาจงใจทำเสียงดังในป่าโปร่ง ซึ่งอยู่อีกฟากฝั่งหนึ่งห่างไปประมาณครึ่งลี้ สร้างภาพลวงว่ากำลังตัดโค่นต้นไม้ต่อแพ คาดว่าศัตรูคงมุ่งเป้าจู่โจมไปยังที่นั้น หากเอ่ยถึงความเร็วของการต่อแพ เนื่องจากเสียเปรียบด้านจำนวนคน นับว่าเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ ดูจากการที่ฝ่ายตรงข้ามใช้เวลาไม่กี่ชั่วยามสามารถต่อแพสิบกว่าแพ เป็นที่ทราบแน่แก่ใจได้

แต่ว่าฝ่ายตรงข้ามแม้มีจำนวนห้าร้อยกว่าคน กลับทุ่มเทใช้กำลังจนหมดสิ้น หลังจากต่อแพแล้วเสร็จ ก็เตรียมบุกจู่โจม โดยไม่มีเวลาพักผ่อน ส่วนเซี่ยงเส้าหลงและพวกมีโอกาสพักผ่อนหลายชั่วยาม หากเปรียบเทียบทางด้านนี้ พวกเขากลับมีเปรียบกว่า

เซี่ยงเส้าหลงมิต้องออกคำสั่ง หัวธนูทุกดอกล้วนเล็งไปยังแพไม้ของศัตรู พวกเขาแม้มีเพียงยี่สิบกว่าคน แต่กระจายอยู่ริมฝั่งเกือบร้อยวา ซ่อนตัวอยู่หลังก้อนหินพุ่มไม้ ยึดชัยภูมิที่เหนือกว่าเอาไว้ บนแพไม้ปรากฏเงาคนตะคุ่ม ทุกคนล้วนหมอบอยู่บนแพ คนรอบนอกยกโล่กำบังร่างกาย คนชั้นในน้าวคันธนูพาดลูกศรตระเตรียมพร้อม

เซี่ยงเส้าหลงและพวกสงบสุ้มเสียง ปล่อยให้ศัตรูเคลื่อนใกล้เข้ามาจากห้าวาเป็นสี่วา สามวา...แพไม้แพแรกเข้ามาในรัศมีการยิงแล้ว คนบนแพสองคนยื่นถ่อยาวออก ป้องกันมิให้แพไม้ปะทะชนกับก้อนหินบนฝั่ง โดยเฉพาะสายน้ำช่วงนี้มีก้อนหินระเกะระกะ กระแสน้ำก็เชี่ยวกราก และนี่เป็นสาเหตุที่เซี่ยงเส้าหลงเลือกหมอบซุ่มกำลังอยู่ช่วงนี้

ในป่าโปร่งฝั่งตรงข้ามซึ่งได้รับมอบหมายให้สร้างกลลวง พลันบังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังขึ้น คบไฟถูกจุดขึ้นสาดแสงสีแดงเพลิง เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าถึงเวลาแล้ว พลันปล่อยลูกธนูออก คนที่ค้ำถ่อบนแพไม้แพแรกส่งเสียงแผดร้องออกมา ลูกธนูกระชากร่างปลิวลิ่วไป พลัดตกลงในน้ำ เปิดฉากการต่อสู้ขึ้น

ผู้คนที่หลงเหลือไม่แตกตื่นลนลาน พากันยกโล่กำบังขึ้น คนชั้น

ในก็ยิงธนูใส่สองฟากข้างอย่างเปะปะไร้จุดหมาย เซี่ยงเส้าหลงกำลังต้องการให้ฝ่ายตรงข้ามเคลื่อนไหวเช่นนี้ ดังนั้นหยุดการยิงธนู เพียงส่งเสียงร้องข่มขวัญ

พลันได้ยินเสียงแผดร้องดังขึ้น ผู้คนบนแพไม้แพแรกปลิวกระเด็นเซ็นซ่าน หล่นตูมลงในน้ำ ที่แท้เซี่ยงเส้าหลงผูกเส้นเถาวัลย์สิบกว่าเส้นอยู่ตรงบริเวณทางโค้งของสายน้ำ ผู้คนบนแพไม้พอปะทะกับเส้นเถาวัลย์ไหนเลยอาศัยอยู่บนแพไม้ต่อไปได้ เซี่ยงเส้าหลงและพวกค่อยยิงธนูซ้ำเติมใส่

ผู้คนบนแพไม้แพที่สองก็ประสบชะตากรรมเดียวกัน ปะทะชนกับเส้นเถาวัลย์ พลัดตกลงในน้ำ โล่กำบังและคันธนูไม่ทราบปลิวว่อนไปที่ใด

ลูกธนูระลอกแล้วระลอกเล่าระดมยิงมายังลำน้ำ เสียงแผดร้องดังระงมก้องหู แพไม้ที่ว่างเปล่าทั้งสองแพไหลเทไปยังปลายน้ำอย่างเร่งร้อน

ผู้คนบนแพไม้แพที่สามเห็นผิดท่า รีบหักหลบไปด้านข้าง มิคาดแพไม้ที่ตามมาไม่อาจยั้งสภาวะไว้ พุ่งชนใส่แพไม้เบื้องหน้า มีคนพลัดตกลงน้ำอีก ท่ามกลางลูกธนูเวียนว่อนดุจห่าฝน บวกกับคนทั้งหมดล้วนเหนื่อยล้า ดังนั้นถูกลูกธนูยิงทำร้ายล้มลง

ลำน้ำสายนี้กว้างเพียงสองวา ปรากฏแพไม้สองแพพาดขวางไว้ แพไม้ที่ตามหลังมาอีกสิบกว่าแพ จึงปะทะชนกันเอง บวกกับเสียงแผดร้องดังอื้ออึง ผู้คนส่วนใหญ่แตกตื่นลนลาน พากันกระโดดลงน้ำหนีเอาชีวิตรอด

ปรากฏแพไม้ที่ว่างเปล่าอีกสองแพลอยล่องไปยังปลายน้ำ เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าได้เวลาแล้ว จึงส่งสัญญาณออกไป นำทุกผู้คนถอนกำลังไปพร้อมกับชัยชนะ

วิ่งตะบึงไปครึ่งลี้ พบพานอูกวงกับอูเต๋อในสิบแปดองครักษ์เหล็กซึ่งเฝ้าอยู่ที่ปลายน้ำ อูเต๋อรายงานว่า “เกี่ยวได้แพไม้สี่แพ ใช้โดยสาร

ไปได้แล้ว”

ทุกผู้คนต้อนม้าศึกลงแพไม้ ปล่อยให้แพไม้ล่องไปตามกระแสน้ำ

จ้าวจื้อลิงโลดยินดี จนประทับจูบต่อเซี่ยงเส้าหลง จี้เอียนหยานทอดถอนใจกล่าวว่า “แผนพิชิตศัตรูหยิบยืมแพไม้หลบหนีนี้ มีแต่เส้าหลงจึงนึกออกได้ คราครั้งนี้นอกจากไป่เฟยสามารถติดปีกโบยบิน ไม่เช่นนั้นอย่าหมายติดตามพวกเราทัน”

เซี่ยงเส้าหลงแหงนมองนภาดาว ยิ้มพลางกล่าวว่า “อย่าลืมว่าพวกมันยังมีแพไม้อีกสิบกว่าแพ แต่หากโดยสารแพละสิบกว่าคน อย่างมากมีกำลังร้อยกว่าคนไล่ติดตามมา เมื่อถึงเทือกเขาฉินหลิ่งค่อยสั่งสอนพวกมันสักครา”

อูเอี๋ยนจู้และพวกคิดไม่ถึงว่า เซี่ยงเส้าหลงหลังจากพิชิตชัย ยังไม่ยอมเลิกรา แต่หวนนึกถึงหลายวันนี้ถูกตามล่าสาหัสนัก กลับภาวนาให้ศัตรูไล่ติดตามมา

แพไม้ยิ่งล่องใกล้เทือกเขาฉินหลิ่ง ต้นไม้ยิ่งแน่นขนัดรกครึ้ม

ระยะทางที่ความจริงต้องใช้เวลาเดินทางสามวัน เพียงค่ำคืนเดียวก็มาถึง

ยามเช้าตรู่ ทั้งหมดสละแพไม้ขึ้นฝั่ง จงใจเดินทางระยะทางหนึ่ง จัดการให้อูต๊ะกับฝูงม้าหยุดพัก ทิ้งจ้าวจื้อกับอูกวงอยู่ดูแล ที่หลงเหลือย้อนกลับมาที่ริมฝั่ง ตระเตรียมลูกธนูไว้รอต้อนรับศัตรู

เซี่ยงเส้าหลงกับจี้เอียนหยานนั่งแอบอิงอยู่ด้านหลังโขดหิน ในความลำบากยากเข็ญ กลับบังเกิดความรู้สึกอันหวานชื่น

เห็นดวงตาจี้เอียนหยานเป็นประกาย เซี่ยงเส้าหลงจึงถามว่า “ยอดหญิงของข้าพเจ้าคิดอะไร?”

จี้เอียนหยานซุกศีรษะกับหัวไหล่ของเขา กล่าวด้วยความเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำว่า “ข้าพเจ้ากำลังครุ่นคิด หากคราก่อนผู้อื่นไม่บากหน้ามอบกายแก่ท่าน ตอนนี้คงจับเจ่าอยู่ในนครต้าเหลียน เฝ้าครุ่นคิดถึงท่านอย่างนั้นคงย่ำแย่แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความตื้นตันใจ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็เช่นกัน คาดว่าคงนึกเสียใจที่ไม่ได้ครอบครองยอดหญิงจี้ไปชั่วชีวิต”

จี้เอียนหยานยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านจึงไม่ บุรุษยึดถือหน้าที่การงานเป็นหลัก ทั้งมีนิสัยเห็นคนหนึ่งรักชอบคนหนึ่ง มิต้องปลอบประโลมผู้อื่นแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมา กล่าวว่า “ความคิดเช่นนี้หามีประโยชน์ต่อท่านไม่ มิหนำซ้ำข้าพเจ้ากล่าววาจาจากใจจริง อย่าลืมว่าท่านมีราคาค่างวดกว่าศีรษะข้าพเจ้าถึงหนึ่งเท่าตัว”

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า “ตู้ปี้กลับเป็นบุคคลเช่นนี้ มิเพียงต้องการชีวิตผู้คน ยังคิดหยามย่ำยีภรรยาผู้อื่น ข้าพเจ้าจะต้องคิดบัญชีกับมันแน่นอน”

ยามนั้นได้ยินเสียงนกร้องดังมา เป็นรหัสสัญญาณว่าศัตรูติดตามมาถึงแล้ว

แพไม้ที่ล่องติดตามมามีทั้งสิ้นเจ็ดแพ คาดว่าเมื่อคืนแพไม้ปะทะชนกันเองจนได้รับความเสียหายไปหลายแพ แต่ละแพบรรทุกผู้คนยี่สิบคน น้ำหนักตัวกดทับจนแพไม้แช่อยู่ในน้ำ ระดับความเร็วลดทอนลง

แพไม้เพิ่งหักเลี้ยวโค้ง ก็ปะทะชนกับแพไม้ ซึ่งเซี่ยงเส้าหลงและพวกจงใจผูกติดกันอยู่กลางลำน้ำทั้งสามแพ จนเกิดสภาพโกลาหลวุ่นวาย แพไม้ทั้งเจ็ดแพจอดเกยรวมกัน ในจำนวนนี้มีสามแพพลิกจมลง มีสภาพทุลักทุเลยิ่งนัก

หลังความปั่นป่วนวุ่นวาย ผู้คนร้อยกว่าคนพากันกระโดดลงน้ำแหวกว่ายเข้าหาฝั่ง

เซี่ยงเส้าหลงออกคำสั่งคำหนึ่ง เหล่าองครักษ์เหล็กที่หมอบซุ่มอยู่รอบข้างพากันยิงธนูใส่ เซี่ยงเส้าหลงคาดการณ์ไม่ผิด ฝ่ายตรงข้ามอดหลับอดนอนสามวันสามคืน บวกกับเหน็ดเหนื่อยตลอดทั้งคืน สูญเสียความฮึกเหิมไป เมื่อเผชิญการซุ่มจู่โจม ต่างฝ่ายต่างแตกฮือหลบหนี กระทั่งความคิดต่อสู้ก็ไม่มี พริบตานั้น โลหิตชโลมลำน้ำจนแดงฉาน

ผู้คนที่หลบหนีขึ้นฝั่งไม่อาจหลบรอดจากลูกธนู คนที่ลอยคอในน้ำยิ่งหนีไม่รอด ชั่วพริบตาปรากฏผู้คนสามสิบกว่าคนถูกธนูยิงใส่ขุมกำลังร้อยกว่าคนแตกพ่ายไม่เป็นขบวน หนีเตลิดไปยังต้นน้ำ

เซี่ยงเส้าหลงชักกระบี่คลื่นโลหิต แสดงตนออกไป โถมใส่ศัตรูที่ตะกายขึ้นฝั่งมาสิบกว่าคน ฝ่ายตรงข้ามไม่ทราบระย่นย่อต่อชื่อเสียงเกียรติภูมิของเซี่ยงเส้าหลงหรือไร พอพบเห็นเซี่ยงเส้าหลง ยิ่งไม่มีกะใจสู้ศึกพากันกระโดดลงน้ำ แหวกว่ายไปยังต้นน้ำอย่างไม่คิดชีวิต

เหตุการณ์ประจัญบานหาได้บังเกิดขึ้นตามที่คาดหมายเอาไว้ไม่ ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงร้องเรียกรั้งเหล่าองครักษ์เหล็กที่คิดไล่ล่าฆ่าศัตรูเอาไว้ ชักชวนกันจากไป การล่าล้างซึ่งดำเนินมาเป็นเวลาสี่วัน ในที่สุดยุติลงในระดับหนึ่ง

เพื่อนร่วมทางใหม่

เทือกเขาฉินหลิ่งประกอบด้วยลำน้ำหุบเหว ป่าไม้อุดมสมบูรณ์ ที่โดดเด่นคือทะเลสาบบนภูเขาสูง คาดว่าคงเกิดจากน้ำแข็งละลายขังรวมในหุบเขา ผ่านวันเวลาอันยาวนานจนกลายเป็นทะเลสาบ เซี่ยงเส้าหลงและพวกยิ่งขึ้นสูง อากาศยิ่งหนาวเย็น ลมหอบเมฆหนุนเนื่อง ไพรสณฑ์คล้ายลอยอยู่ท่ามกลางทะเลเมฆ

เนื่องจากคลาดจากเส้นทางเดิมที่กำหนดไว้ ทั้งหมดล้วนหลงทางแต่แรก แต่หลังจากสร้างความเสียหายแก่ศัตรู บังเกิดความลิงโลดใจกอปรกับกริ่งเกรงกำลังหนุนของฝ่ายตรงข้ามยกมา จึงเดินทางเข้าภูเขาตั้งใจว่าจะข้ามเทือกเขาฉินหลิ่งไปแล้วค่อยว่ากล่าวกัน

ก่อนสนธยา ทุกผู้คนตั้งค่ายพักแรมที่หุบเขาลาดต่ำ ซึ่งมีหมอกหนาหนักแห่งหนึ่ง ทั้งหมดเปลี่ยนเป็นสวมชุดหนังกันหนาว แยกย้ายกันทำงาน เหล่าองครักษ์เหล็กบ้างตัดโค่นต้นไม้ก่อไฟ บ้างหาหญ้ามาป้อนม้าศึก จี้เอียนหยานกับจ้าวจื้อรับหน้าที่เปลี่ยนยาให้แก่อูต๊ะ อูต๊ะฟื้นคืนสติมาทราบว่าพ้นจากห้วงอันตราย สร้างความยินดีและตื้นตันใจจนหลั่งน้ำตาออกมา

ยามนั้นจิงสั้งกับอูซูล่ากวางภูเขาได้ตัวหนึ่ง รายงานว่าที่นอกหุบเขามีน้ำพุร้อนสายหนึ่ง สร้างความยินดีแก่จี้เอียนหยานกับจ้าวจื้อยิ่ง สั่งให้จิงสั้งกับอูกวงยกเปลหามบรรทุกร่างอูต๊ะ ฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงเร่งรุดไป

พอออกพ้นปากหุบเขา ทิวทัศน์เบื้องหน้าขยายกว้างออก ท่ามกลางหุบเขาสลับซับซ้อน พันธุ์พฤกษาขึ้นตามภูมิประเทศ ปรากฏน้ำพุสายหนึ่งไหลผ่านปากหุบเขา คลื่นความร้อนแผ่อบอวล เซี่ยงเส้าหลงและพวกเดินทวนน้ำขึ้นไป รุดหน้าไม่ถึงสองร้อยก้าว เห็นท่ามกลางต้นสนโบราณโอบล้อมรอบ มีบ่อน้ำพุร้อนกว้างประมาณห้าเชียะ ลึกสิบกว่าวาบ่อหนึ่ง น้ำพุร้อนไหลออกจากหินศิลาสีดำเข้ม สร้างความปลอดโปร่งใจแก่ผู้พบเห็น

จ้าวจื้อชิงแหย่มือไปในน้ำพุร้อน แต่แล้วร้องโอยคำหนึ่ง ชักมือกลับมาร้องว่า “ร้อนถึงเพียงนี้ ไหนเลยอาบน้ำได้?”

อูกวงกล่าวอย่างนอบน้อมว่า “ผู้น้อยจะกลับไปหยิบถัง ขอเพียงตักน้ำขึ้นมา รอให้เย็นลงคงอาบชำระกายได้”

จี้เอียนหยานกล่าวด้วยความเสียดายว่า “หากไม่สามารถแช่ร่างในน้ำ ไยมิใช่เสียอารมณ์ความรู้สึกนัก?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ยอดหญิงจี้กับจ้าวจื้อวางใจ ลองเดินลงไปอีก คงมีสถานที่ขังรวมน้ำพุร้อนอื่นอีก หากอยู่ในที่โล่งกว่านี้ ความร้อนจะเย็นลงในระดับที่เหมาะสม”

หญิงสาวทั้งสองชิงสืบเสาะต่อไป เมื่อเดินลงสู่ที่ต่ำประมาณห้าร้อยก้าว ปีนป่ายข้ามหิมะใหญ่หลายกอง เห็นบึงน้ำสีเขียวสดใสแห่งหนึ่งอยู่บนแท่นที่ราบราวกับกระจกวิเศษตามธรรมชาติบานหนึ่ง รอบข้างปรากฏต้นไม้แน่นขนัด น้ำในบึงใสสะอาด คลื่นความร้อนลดลงมากนัก

จ้าวจื้อกับจี้เอียนหยานโห่ร้องด้วยความยินดี แหย่มือไปในน้ำ พบว่าเซี่ยงเส้าหลงคาดการณ์ไม่ผิด บึงน้ำอุ่นในระดับที่ผู้คนสามารถรับได้จริงๆ

จิงสั่งกับอูกวงวางเปลหามลง หญิงสาวทั้งสองถอดเสื้อผ้าท่อนบนให้แก่อูต๊ะ วักน้ำในบึงมาชะล้างปากแผลให้ เซี่ยงเส้าหลงเห็นปากแผลอีกฝ่ายทุเลาหายดีเจ็ดแปดส่วน ค่อยคลายใจลง กล่าวว่า “ขอเพียงไข้ของต๊ะน้อยลดลง สมควรทุเลาโดยเร็ว”

อูต๊ะถูกน้ำพุร้อนล้างปากแผล ให้ความรู้สึกสุขสบายจนครวญครางออกมา ขออนุญาตแช่ร่างในบึงน้ำ จิงสั่งกับอูกวงจึงวิ่งมาถอดกางเกงให้แก่อูต๊ะ

เซี่ยงเส้าหลงชักชวนภรรยาทั้งสองมาถึงทำเลเบื้องสูงอีกด้านหนึ่งของบึงน้ำ ทรุดกายนั่งลง ชื่นชมกับทิวทัศน์ขุนเขาอันงามตระการ ตอนล่างของน้ำพุร้อนเป็นช่องเขาลึกร่วมร้อยวา ผนังผาสองฟากข้างงอกเงยด้วยต้นสนต้นป๋อ ในแสงสีสายัณห์เลือนราง กลุ่มหมอกลอยคลอเคล้าอยู่ระหว่างบรรพต ทิวทัศน์งดงามชวนลุ่มหลง

จี้เอียนหยานกับจ้าวจื้อพากันคล้องแขนซ้ายขวาของเซี่ยงเส้าหลงไว้ ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงครางอย่างเป็นสุขของอูต๊ะดังมา เซี่ยงเส้าหลงเหลียวหน้ามอง พบว่าอูต๊ะรวมทั้งจิงสั่งกับอูกวงพากันถอดเสื้อกางเกงแช่ร่างในบึงน้ำ ทั้งยังโบกมือให้แก่เขาเป็นความหมายว่าสุขสบายยิ่ง

เซี่ยงเส้าหลงรั้งสายตากลับมา กล่าวขึ้นว่า "ยอดหญิงจี้ทราบประวัติศาสตร์ของรัฐฉู่หรือไม่? สถานการณ์ของรัฐฉู่ตอนนี้เป็นอย่างไร?"

จี้เอียนหยานส่งเสียงอันไพเราะว่า "รัฐฉู่เคยครองความยิ่งใหญ่แทบยึดดินแดนอันอุดมสมบูรณ์ทางตอนใต้ไปจนหมดสิ้น"

เอ่ยถึงตอนนี้ ดวงตาทอแววเลื่อนลอย ไม่ทราบนึกถึงชาติมาตุภูมิที่ล่มสลายไปหรือไม่ ทั้งนี้เพราะรัฐเวี่ยถูกรัฐฉู่ซึ่งเข้มแข็งกว่ากลืนไป

เซี่ยงเส้าหลงจุมพิตนางคราหนึ่ง กล่าวด้วยความรักเวทนาว่า "**ขุนเขาเขียวยังจีรัง สายัณห์แดงหลายครั้งครา*** ที่แล้วมาปล่อยให้ผ่านเลยไป เอียนหยานอย่าได้คิดมากแล้ว"

จี้เอียนหยานกับจ้าวจื้อรับฟังจนเคลิบเคลิ้มคล้อยตาม จี้เอียนหยานทอดถอนใจชมเชยว่า "ขุนเขาเขียวยังจีรัง สายัณห์แดงหลายครั้งครา

** ข้อความในลำนำของหยางเสิ้นสมัยราชวงศ์เหม็งมีใจความว่า ผิดถูกสำเร็จล้มเหลวว่างเปล่าพลัน ขุนเขาเขียวยังจีรัง สายัณห์แดงหลายครั้งครา ใช้เปรียบเปรยว่าความผิดถูกสำเร็จล้มเหลวทางโลกล้วนเป็นสิ่งสมมติ หากแต่ขุนเขาเขียวอาทิตย์แดงสนธยา จึงจีรังเป็นนิรันดร์*

ข้อความนี้กินความหมายลึกล้ำ ชวนให้ผู้รับฟังสะทกสะท้อน ยังมีผู้ใดกล่าวได้ลึกซึ้งกว่าเส้าหลงอีก?”

จ้าวจื้อกล่าวเสริมว่า “เส้าหลงหันหน้าหาอาทิตย์สนธยา เอ่ยเอื้อนถ้อยคำออกมา จือจื้อรักท่านถึงที่สุดแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงขโมยผลงานของปราชญ์เมธีอีกครั้ง ต้องลอบละอายในใจ หันเหหัวเรื่องว่า “เอียนหยานยังไม่ได้บ่งบอกสถานการณ์ของรัฐฉู่ในตอนนี้ออกมา”

จี้เอียนหยานยังเหม่อมองอาทิตย์สนธยา ส่งเสียงปานละเมอว่า “ในยุคปลายของเจ้ารัฐฉู่องค์ก่อนคือฉู่ไหวอ๋อง รัฐฉินผ่านการปฏิรูปจากซางเอียง จนเข้มแข็งขึ้นมา ทั้งดำเนินแผนเชื่อมโยงในแนวขวางประสบชัยติดต่อกัน รัฐฉู่ใช้แผนรวมประสานแนวดิ่งล้มเหลว การศึกที่ตันหยางกับหนันเถียนล้วนปราชัยให้แก่ทัพฉิน ความสูญเสียครั้งใหญ่คือเสียดินแดนฮั่นตงกับซางอูรวมหกร้อยลี้ อีกทั้งรัฐหานฉวยโอกาสบุกตีรัฐเจิ้นซึ่งอยู่ติดกับรัฐฉู่ ดังนั้นรัฐฉู่เปลี่ยนแปลงแนวนโยบายขนานใหญ่ หลังจากนั้นมีทั้งได้และเสีย เส้าหลงต้องการทราบรายละเอียดหรือ?”

นางบรรยายสรุปได้ใจความ เซี่ยงเส้าหลงแม้ไม่ทราบว่า ตันหยางกับหนันเถียน หรือฮั่นตงกับซางอูเป็นสถานที่ใด แต่ก็คาดคำนวณได้โดยคร่าวๆ จึงกล่าว “จะอย่างไรเด็กน้อยทั้งสามคงไม่ยอมขึ้นจากน้ำโดยเร็ว พวกเราสนทนาสักครั้งก็ดี”

จ้าวจื้อไม่ทราบว่า อูกวงกับจิงสั้งลงไปในบึงน้ำด้วย อดเหลียวหน้ามองมิได้ การมองครั้งนี้ถึงกับหน้าแดงสดใส รีบหันหน้ากลับมา จี้เอียนหยานกล่าวว่า “ฉู่ไหวอ๋องเคยถูกหลอกมายังรัฐฉิน ถูกหน่วงเหนี่ยวกักขังตรอมพระทัยจนสวรรคต รัฐฉู่ยิ่งตกต่ำกว่าเดิม หลังจากที่อ๋ององค์ต่อมาคือชิ่งเซียงอ๋องขึ้นครองราชย์ ก็ไม่สามารถแผ่ขยายอาณาเขตมายังทิศตะวันออกเฉียงเหนือ หันไปบุกเบิกทิศตะวันตกเฉียงใต้ ส่งแม่ทัพใหญ่จวงเจียวพิชิตดินแดนต่างๆ สร้างเมืองบริวารที่อยู่ภายใต้การปกครองของรัฐฉู่ขึ้นจนยึดครองพื้นที่แดนปาสู อิทธิพลครอบคลุม

สองแม่น้ำใหญ่”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า ในที่ประชุมของรัฐต่างๆ เพื่อหารือแผนต่อต้านรัฐฉิน เหตุใดตัวแทนรัฐฉู่จึงถอนตัว เพราะไม่มีเวลาพะวงถึงด้านเหนือนั่นเอง

จ้าวจื้อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “นี่นับเป็นเรื่องดีสำหรับรัฐฉู่ พี่เอียนหยานไฉนบอกว่าพวกเขามีทั้งได้และเสีย?”

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “อาณาเขตแห่งแคว้นเพิ่มพูน มาตรว่าเป็นเรื่องดี แต่ต้องใช้กำลังทางทหารเข้าสนับสนุน รัฐฉู่ถูกทัพฉินบีบคั้นจนต้องย้ายนครหลวงถึงสามครั้ง ยกตัวอย่างทัพฉินพอยึดครองดินแดนอู๋กับเฉียน เหล่าเชื้อพระวงศ์รัฐฉู่เช่นจวงเจียวก็ตั้งตนเป็นเจ้า เหล่าเมืองบริวารทั้งเมืองเตียนเย่หลาน หมิงซาน เฉหลัน และจ้าก็ไม่ยอมถูกปกครองต่อไป มาตรว่าชิ่งเซียงอ๋องดำเนินการตอบโต้ต่อรัฐฉิน ชิงหัวเมืองกลับมาสิบห้าเมืองแต่ส่วนใหญ่ตกเป็นฝ่ายตั้งรับ อ๋ององค์ปัจจุบันคือเสี้ยวเลี่ยอ๋องก็ถูกบังคับให้ยกดินแดนแก่รัฐฉิน เพื่อแลกกับการสงบศึก ถือว่าเสียดินแดนไปครึ่งหนึ่งทั้งยังย้ายเมืองหลวงมายังจวี้หยาง หลังจากนั้นแม้กลืนรัฐลู่ได้ แต่ทำสงครามกับทัพฉินคราใด ตกเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำ จำต้องย้ายเมืองหลวงไปยังโซ่วชุน ดินแดนตะวันตกของชิงหยางล้วนตกเป็นของรัฐฉิน ยามนี้ได้แต่ประคับประคองตัวไว้ ดังนั้นทุกครั้งที่หลี่หยวนผู้เป็นพี่ชายฮองเฮาเจ้ารัฐฉู่บอกแผนการกอบกู้รัฐฉู่ต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าล้วนไม่รับฟังแม้สักคำเดียว”

จ้าวจื้อกล่าวว่า “หลี่หยวนช่างโง่งมนัก หาทราบไม่ว่าพี่เอียนหยานไม่ชมชอบชาวฉู่”

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “คำพูดไม่อาจกล่าวเช่นนี้ มาตรว่าข้าพเจ้าแค้นรัฐฉู่ล้างชาติมาตุภูมิข้าพเจ้า แต่หลายร้อยปีมานี้รัฐเข้มแข็งกลืนกินรัฐอ่อนแออยู่แล้ว รัฐฉู่จัดเป็นรัฐที่ล้างรัฐเล็กรัฐน้อยมากที่สุด ปกครองดินแดนภาคตะวันออกเฉียงใต้ และส่งผลกระทบต่อวัฒนธรรมของดินแดนภาคกลางมากที่สุด เหตุผลหนึ่งคือรัฐฉู่เมื่อกลืนรัฐและชนเผ่าต่างๆ

จะจัดการแต่งงาน หล่อหลอมวัฒนธรรมต่างๆ เข้าด้วยกัน แต่ก็กลายเป็นภาระทางการเมือง ดังนั้นในบรรดารัฐต่างๆ รัฐฉู่มีดินแดนกว้างใหญ่ไพศาลที่สุด แต่เจ้ารัฐฉู่มิใช่กระทำตามพระหทัยได้ ในการต่อต้านรัฐฉิน ชาวฉู่มักกลับๆ กลอกๆ แท้ที่จริงมีความคับแค้นจำเป็นที่ไม่อาจกล่าวจากปากได้"

นี่เรียกว่าสนทนากับหญิงงามชั่วข้ามคืน เลิศกว่าเรียนหนังสือสิบปี ความรู้สึกนึกคิดของเซี่ยงเส้าหลงเตลิดเปิดเปิงออกไป หวนนึกถึงภายภาคหน้า เสี่ยวผานหรือจิ๋นซีฮ่องเต้ทรงรวมรัฐ ชนชาติวัฒนธรรมที่แตกต่างมากมายเข้าเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว กล่าวไปตัวเองมีส่วนร่วมผลักดันด้วย

ยามนั้น อูต๊ะและพวกพากันขึ้นจากน้ำ จุดคบไฟให้แก่พวกเขาใช้สีแดงเพลิงขับไล่ความมืดไป อูต๊ะคล้ายได้รับการชุบชีวิตใหม่ สามารถเดินกลับไป ภายใต้การประคองของเพื่อนพ้องทั้งสอง สร้างความตื่นเต้นยินดีแก่เซี่ยงเส้าหลงยิ่ง

ยามนี้บึงน้ำพุร้อนกลายเป็นโลกของพวกเขาแล้ว จี้เอียนหยานกับจ้าวจื้อพากันแก้สายรัดเปลื้องเสื้อผ้าออก เซี่ยงเส้าหลงชมดูจนบังเกิดไฟรักคุโชน ติดตามพวกนางลงสู่บึงน้ำอันร้อนระอุ

เซี่ยงเส้าหลงและพวกปีนป่ายขึ้นสูงไต่ลงต่ำเดินทางเป็นเวลาห้าวัน ค่อยแน่ใจว่าหลงทางแล้ว

เทือกเขาฉินหลิ่งยังคงมีทิวทัศน์งามพิสดาร แต่พวกเขาสูญเสียอารมณ์ความรู้สึกชื่นชมไป โดยเฉพาะยามค่ำคืน เสียงสุนัขป่าหอนโหยบัดเดี๋ยวใกล้บัดเดี๋ยวไกล คล้ายเฝ้าติดตามอยู่ทุกเวลา ยิ่งทำให้พวกเขานอนหลับไม่สนิท เรื่องที่น่ายินดีเพียงหนึ่งเดียวคือ อูต๊ะค่อยๆ ทุเลาหายดีสามารถเดินเหินได้เอง ลดภาระทั้งทางจิตใจและทางด้านสภาพความจริงไป

เซี่ยงเส้าหลงมีประสบการณ์ในการเดินทัพ รู้จักอาศัยตำแหน่ง

สุริยันจันทราและหมู่ดาว มุ่งสู่ทิศตะวันออกเฉียงใต้ ทราบว่าวันใดที่ข้ามเทือกเขาฉินหลิ่ง จะบรรลุถึงเขตแดนรัฐฉู่แล้ว

เดินทางอีกสองวัน ปรากฏม้าศึกสองตัวได้รับอุบัติเหตุล้มตาย ภูมิประเทศเริ่มลาดเทลง อากาศก็อบอุ่นขึ้น ไม่เห็นภูเขาน้ำแข็งที่ชวนให้เย็นเยือกถึงหัวใจอีก ค่ำคืนนี้ทั้งหมดเสาะหาพื้นที่ติดภูเขาตั้งค่ายพักแรม หลังจากรับประทานอาหารค่ำ นอกจากคนอยู่เวรแล้ว ที่หลงเหลือล้วนหลบเข้ากระโจม

ชีวิตในป่าเขาไร้เรื่องราวกระทำ เซี่ยงเส้าหลงหาความสุขกับหญิงสาวทั้งสองอย่างเต็มที่ หาได้เปลี่ยวเหงาไม่ จี้เอียนหยานยามอยู่ร่วมกับเซี่ยงเส้าหลงสองต่อสอง มาตรว่ามากน้ำใจไมตรี แต่ยามอยู่ต่อหน้าภรรยาหญิงรับใช้อื่นของเซี่ยงเส้าหลง กลับสำรวมตัว หาได้สานสัมพันธ์ด้วยกันไม่ แต่ในสภาพการณ์พิเศษเฉพาะเช่นนี้ เนื่องจากสนิทสนมกลมเกลียวกับจ้าวจื้อ จึงปล่อยตัวปล่อยใจ ยอมรับสภาพความจริง ให้ความสุขแก่เซี่ยงเส้าหลงอย่างล้นเหลือ

หนึ่งชายสองหญิงกอดก่ายกันเตรียมเข้านอน จ้าวจื้อพลันกล่าวว่า “คืนนี้ฝูงสุนัขป่าไฉนหอนโหยเป็นพิเศษ?”

เซี่ยงเส้าหลงเงี่ยหูสดับฟัง พบว่าเสียงสุนัขป่ารวมตัวอยู่ที่เชิงเนินด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ มาตรว่าประหลาดใจ แต่หากให้เขาผละจากผ้าห่มอันอบอุ่นซึ่งมีภรรยาถึงสองนาง จึงไม่ยินยอมกระทำเด็ดขาด ยามนั้นสัพยอกว่า “อาจบางทีพวกมันทราบว่ามีหญิงงามเนื้อนุ่มอันโอชะที่สุดสองนางกำลังจะจากไป จึงจัดงานเลี้ยงส่ง”

หญิงสาวทั้งสองฉวยโอกาสกระเง้ากระงอด พัวพันเซี่ยงเส้าหลงเป็นพัลวัน สภาพในผ้าห่มสุดที่คนภายนอกจะล่วงรู้ได้

ในความชุลมุนวุ่นวาย ท่ามกลางเสียงสุนัขป่าพลันแว่วเสียงคนตวาดว่าดังมา เซี่ยงเส้าหลงรีบกระโดดปราดขึ้น กำชับพวกนางอยู่ในกระโจมตัวเองรีบรุดออกไป หญิงสาวทั้งสองมิใช่ไม่คิดติดตามออกไป จนใจที่อ่อนระโหยโรยแรง ได้แต่นอนอย่างสงบเสงี่ยม

เซี่ยงเส้าหลงพอออกจากกระโจม พบว่าคนทั้งหมดออกมาพร้อมหน้า เซี่ยงเส้าหลงสั่งให้คนส่วนใหญ่รั้งอยู่เฝ้ากระโจม ตัวเองนำจิงสั้ง จิงฉี อูกวง อูเอี๋ยนจู้ และอูซูทั้งห้า จุดคบไฟเร่งรัดเดินไปยังต้นเสียง

เมื่อข้ามภูเขาลูกหนึ่ง ขณะเดินลงจากเนิน เสียงสุนัขป่าหอนโหยยิ่งชัดเจนกว่าเดิม คาดว่าฝูงสุนัขป่ากำลังเปิดฉากโจมตีเป้าหมายอันใด

ยังไม่ทันผ่านเนินเขาซึ่งมีความยาวสามสิบวา ปรากฏสุนัขป่าสิบกว่าตัวได้กลิ่นอายพวกเขา หันขวับมากระโจนใส่ สภาวะจู่โจมของพวกมันรวดเร็วดุจประกายไฟสิบกว่าสาย แสงคบไฟสะท้อนเห็นเขี้ยวขาวแวววาว ตาสุนัขป่าสีเขียวปัด ชวนให้ผู้คนขนลุกเกรียว

ทุกผู้คนพกพาหน้าไม้คันธนูตระเตรียมพร้อมอยู่ก่อน ดังนั้นปล่อยลูกธนูออก ปรากฏสุนัขป่าหกตัวถูกลูกธนูยิงใส่ แผดเสียงพลางกระดอนกลับไป ร่วงหล่นลงสู่หุบเหวเบื้องล่าง แต่ยังปรากฏสุนัขป่าเกือบสิบตัวพุ่งกระโจนเข้ามาโดยไม่กลัวตาย

ทุกผู้คนไม่ทันบรรจุลูกธนูชุดใหม่ พากันชักกระบี่ฟาดฟันใส่ฝูงสุนัขป่า จนเลือดสุนัขป่าสาดกระจาย

สุนัขป่าเหล่านี้เคลื่อนไหวปราดเปรียว ดีที่เซี่ยงเส้าหลงและพวกทั้งหกล้วนมีฝีมือเข้มแข็ง ทั้งสวมเสื้อเกราะคุ้มครองกาย ไม่กลัวตำแหน่งสำคัญถูกทำร้าย แต่ยังรู้สึกตึงมือไม่น้อย

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งฟันสุนัขป่าตัวหนึ่งปลิวกระเด็น สุนัขป่าอีกตัวหนึ่งก็พุ่งกระโจนจากด้านข้าง อ้าปากงับใส่ลำคอของเขา เซี่ยงเส้าหลงตวาดก้อง ถีบเท้าขวายันใส่สุนัขป่าอันดุร้าย มิคาดสุนัขป่าก้มหัวลงกัดใส่รองเท้าหนังของเขา ดีที่เขาวกกระบี่แทงใส่ลูกตาสุนัขป่า สุนัขป่าตัวนั้นค่อยร้องหวนโหยปลิวลิ่วไป แต่บนรองเท้าหนังเพิ่มรอยเขี้ยวสุนัขป่าสองรอย

จิงสั้งกับจิงฉีเป็นพรานล่าสัตว์มาก่อน มิเพียงไม่เกรงขาม ยังโถมไปเบื้องหน้า ฟันกระบี่เตะเท้า อาศัยทำเลบนเนิน บวกกับคบไฟที่กวัด

แกว่ง รุกไล่สุนัขป่าระลอกใหม่ถอยร่นกลับไป

อูกวงครางหนักๆ ถูกสุนัขป่าที่กระโจนจากด้านข้างตัวหนึ่งชนล้มลงกับพื้น อูกวงถือดีว่ามีกำลังวังชา พานจับยกสุนัขป่าทุ่มใส่ดงโขดหินข้างทาง แต่เสื้อผ้าบริเวณข้อแขนขาดวิ่น โลหิตไหลหลั่งออกมา

เซี่ยงเส้าหลงเตะสุนัขป่าอีกตัวหนึ่งคิดตะปบใส่อูกวงปลิวกระเด็น สุนัขป่าจำนวนสิบกว่าตัวทั้งตายทั้งบาดเจ็บ ที่หลงเหลือหนีเตลิดไป สายตายามกวาดมอง พบว่านอกจากจิงสั้งแล้ว ที่หลงเหลือไม่มีผู้ใดไม่ถูกเขี้ยวหรือกรงเล็บสุนัขป่าทำร้ายบาดเจ็บ อดตื่นตระหนกมิได้ คิดไม่ถึงสุนัขป่าเทือกเขาฉินหลิ่งดุร้ายถึงเพียงนี้

เสียงสุนัขป่าอ่อนลง ที่เชิงเนินบังเกิดเสียงร้องของผู้คนดังแว่วมา เซี่ยงเส้าหลงและพวกไม่ได้คาดคิดว่าจะพบพานบุคคลอื่นในสถานที่เช่นนี้ ด้วยความสงสัยอยากรู้ บวกกับความเห็นอกเห็นใจ พากันจัดขบวนพาดลูกธนูเตรียมพร้อม เร่งรุดลงจากเนิน

ที่เชิงเนินประกอบด้วยภูเขาล้อมรอบ สุนัขป่าหิวโหยเกือบร้อยตัวชุมนุมอยู่ทางทิศตะวันออก บุกขึ้นเนินศิลาไม่หยุดยั้ง บนยอดเนินมีแสงไฟสลัวใกล้ดับ เนื่องด้วยซ่อนตัวในเงามืดเพียงได้ยินเสียงคน หาพบเห็นเงาคนไม่

ฝูงสุนัขป่าพบว่ามีคนรุดมาสมทบ ก็กระจายกำลังออก มีสุนัขป่าหลายตัวพุ่งกระโจนมา ล้วนถูกลูกธนูยิงล้มลง คราครั้งนี้เซี่ยงเส้าหลงและพวกได้รับบทเรียนมา ทางหนึ่งใช้คบไฟขับไล่ฝูงสุนัขป่า ทางหนึ่งพาดลูกธนูชุดใหม่ ผลัดกันยิงออกไป ยิงสุนัขป่าล้มลงตัวแล้วตัวเล่า

เมื่อจิงสั้งกับจิงฉีบุกถึงเชิงเนินเตี้ยๆ นั้น ฝูงสุนัขป่าก็แตกฮือออกไป ไม่กล้าเข้าใกล้ จิงสั้งและพวกยังไม่หนำใจ ยิงลูกธนูไล่ฆ่าฝูงสุนัขป่าต่อไป เซี่ยงเส้าหลงค่อยเงยหน้าร้องถามว่า “ที่เบื้องบนเป็นสหายสารทิศใด มีคนรับบาดเจ็บหรือไม่?”

บนยอดเนินปรากฏเงาร่างสายหนึ่งแสดงตนขึ้น ประสานมือกล่าวว่า “ขอบคุณผู้กล้าทุกท่านยื่นมือช่วยเหลือ พวกเรามีคนถูกสุนัข

ป่ากัดทำร้ายสามคน แต่ไม่มีอันตรายถึงแก่ชีวิต ขอเพียงสุมกิ่งไม้แห้งก่อไฟสามารถยืนหยัดถึงตอนฟ้าสาง”

เซี่ยงเส้าหลงได้ยินอีกฝ่ายใช้คำพูดอย่างเหมาะสม แต่คล้ายมีข้อกริ่งเกรง จึงไม่เชื้อเชิญพวกเขาขึ้นไปพบหน้า ยามนั้นไม่ถือสาหาความร้องบอกว่า “อย่างนั้นพวกเรารับหน้าที่ขับไล่ฝูงสุนัขป่าไป พี่ท่านลงมาเก็บกิ่งไม้แห้งก่อไฟเถอะ”

พลางร้องชักชวนจิงสั้งและพวกไล่ฆ่าสุนัขป่าที่หลงเหลือจนเตลิดเปิดเปิงไป

เช้าวันรุ่งขึ้น จี้เอียนหยานกับจ้าวจื้อตื่นนอนก่อน ออกจากกระโจมที่พัก เมื่อคืนเซี่ยงเส้าหลงไล่ฆ่าฝูงสุนัขป่าเหน็ดเหนื่อยถึงครึ่งคืน ดังนั้นนอนจนอาทิตย์ลอยสูง ค่อยตื่นขึ้นมา

ขณะที่เซี่ยงเส้าหลงล้างหน้าล้างตา ปรากฏว่ามีแขกมาหากลับเป็นคนหน้าสี่เหลี่ยมองอาจ สวมใส่ชุดนักบู๊ บนแขนซ้ายพันผ้าพันแผลสมควรเป็นริ้วรอยจากการต่อสู้กับสุนัขป่าเมื่อคืน

คนผู้นี้พอทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงเป็นหัวหน้าขบวนก็ตรงเข้ามากล่าวว่า “ข้าพเจ้าจวงขง เมื่อคืนไม่ได้เรียนถามนามสูงส่งของท่านผู้มีพระคุณ พอกลับไปถูกฮูหยินกล่าวตำหนิ เช้าวันนี้จึงมาขอขมา”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า อีกฝ่ายมีสตรีร่วมทาง เมื่อคืนจึงไม่เชื้อเชิญพวกเขาขึ้นไปพบพาน เห็นอีกฝ่ายยังไม่ยอมเปิดเผยศักดิ์ศรีจึงกล่าว “พี่ท่านเมื่อไม่ยอมเปิดเผยศักดิ์ศรี ไฉนมาล้วงถามประวัติความเป็นมาพวกเรา มิสู้ถือว่าพบกันโดยบังเอิญ ต่างแยกย้ายกันไปเถอะ”

จวงขงคิดไม่ถึงเซี่ยงเส้าหลงกล่าวตรงๆ เช่นนี้ สร้างความกระอักกระอ่วนยิ่ง แต่เขามิใช่ชนชั้นธรรมดา จึงกล่าว “ท่านผู้มีพระคุณตำหนิได้ถูกต้อง เพียงแต่ฮูหยินมีคำสั่งห้ามมิให้เปิดเผยศักดิ์ศรี แต่ข้าพเจ้าพอพบพานท่านผู้มีพระคุณ บังเกิดความนิยมยินดี ตอนนี้จะกลับไปขออนุญาตฮูหยินก่อน ค่อยกลับมาหาท่านผู้มีพระคุณใหม่”

ยามนั้นจี้เอียนหยานกับจ้าวจื้อจูงมือกันเดินออกจากดงไม้กลับถึงค่ายพักแรม จวงขงคิดไม่ถึงว่าจะพบเห็นหญิงงามสองนางในสถานที่เช่นนี้ ต้องชมดูจนปากอ้าตาค้าง

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "มิต้องแล้ว พวกเราต้องรีบออกเดินทาง ยังคงแล้วไปเถอะ และขอให้พี่จวงกับฮูหยินท่านเดินทางโดยสวัสดิภาพ"

จวงขงรีบรั้งสายตากลับมา กล่าวถามว่า "ท่านผู้พระคุณคิดเข้าเขตแดนรัฐฉู่กระมัง?"

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าว "เป็นไร ที่ถัดไปมิใช่แดนฮั่นตงหรอกหรือ? สมควรยังอยู่ในเขตแดนรัฐฉินจึงถูกต้อง"

จวงขงกล่าวว่า "ท่านผู้มีพระคุณหลงทางแล้ว นี่เป็นทิวเขาที่แยกมาจากฉินหลิ่งทอดเข้าแดนฮั่นตงกับหนันหยาง หากเดินทางอีกห้าวันจะเข้าสู่เขตแดนรัฐฉู่"

เซี่ยงเส้าหลงลอบด่าทอตู้ปี้ในใจ หากมิใช่ฝ่ายตรงข้ามส่งกำลังมาซุ่มโจมตี เป็นเหตุให้พวกเขาหลุดพ้นจากเส้นทางเดิม สมควรสมทบกับเถิงอี้ตั้งแต่สิบวันก่อน ตอนนี้ได้แต่เข้าสู่รัฐฉู่ก่อน แล้วค่อยหาทางสมทบกับเถิงอี้ ยามนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า "พวกท่านจะเดินทางเข้ารัฐฉู่หรือ?"

จวงขงรับคำว่า "ถูกแล้ว หากท่านผู้มีพระคุณไม่รังเกียจ ขอเชิญชวนให้ร่วมทางระหว่างทางจะได้ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน"

เซี่ยงเส้าหลงคาดว่าอีกฝ่ายคงถูกฝูงสุนัขป่าเมื่อคืนขู่จนขวัญฝ่อ ยามนั้นขบคิดแล้วถามว่า "พวกท่านมีทั้งสิ้นกี่คน?"

จวงขงตอบว่า "นอกจากฮูหยินแล้ว ยังมีญาติพี่น้องที่เป็นหญิงห้าคน เด็กชายคนหนึ่ง และผู้ติดตามซึ่งนับรวมทั้งเราด้วยอีกสิบห้าคน"

เซี่ยงเส้าหลงคาดว่าหากปราศจากจวงขงผู้นี้นำทาง ไม่ทราบต้องหลงทางอีกนานเท่าใด ขอเพียงออกพ้นเทือกเขาฉินหลิ่ง ค่อยแยกจากกัน คงไม่มีปัญหาอันใด ดังนั้นตอบตกลง จวงขงยินดียิ่ง กลับลืมถามไถ่

ชื่อแซ่เซี่ยงเส้าหลง นัดหมายพบกันที่เชิงเนิน จากนั้นรีบรุดกลับไป

จี้เอียนหยานแย้มยิ้มพลางเดินเข้ามา กล่าวว่า "ดูจากลักษณะการแต่งกาย ฟังจากสำเนียงเสียงกล่าวของคนผู้นี้แสดงว่าเป็นชนชั้นผู้สูงศักดิ์ในรัฐฉู่ เส้าหลงท่านระมัดระวังไว้บ้าง"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "ให้เรียกข้าพเจ้าเป็นเซี่ยงหยางชั่วคราว ท่านเป็นฮูหยินใหญ่ จือจื้อเป็นฮูหยินรอง เดินทางมายังรัฐฉู่เพื่อติดต่อค้าขาย พวกมันไม่เชื่อก็แล้วกันไป"

เซี่ยงเส้าหลงและพวกเก็บกระโจมจูงม้าลงจากเนิน เห็นจวงขงพร้อมด้วยบุรุษสิบห้าคน สตรีห้านาง และเด็กชายผู้หนึ่งยืนรออยู่ก่อน

ใน "ผู้ติดตาม" ทั้งสิบห้าคน มีอยู่เกือบครึ่งที่รับบาดเจ็บ สองในจำนวนนั้นถูกกรงเล็บสุนัขป่าตะกุยใส่ใบหน้าลำคอ ดูไปน่าตระหนกไม่น้อย จากการสังเกตโดยคร่าวๆ ผู้ติดตามเหล่านี้ นอกจากจวงขงแล้วมีมือดีเพียงสองคนเท่านั้น

สตรีส่วนใหญ่สวมหมวกปีกกว้าง ปล่อยแพรบางลงมาคลุมหน้าเพียงจำแนกเค้าใบหน้าอย่างเลือนราง ไม่อาจเห็นโฉมหน้าชัดตา สตรีที่ไม่ได้คลุมแพรคลุมหน้ารูปร่างหยาบใหญ่ หน้าตาไม่ถึงกับขี้ริ้ว แต่ก็ไม่สะดุดตา

อีกสามนางล้วนมีอิริยาบถแช่มช้อย ดูออกว่าเป็นสตรีสูงศักดิ์ภายใต้แพรเบาบางปกคลุม แฝงความงามอันลึกลับชนิดหนึ่ง หนึ่งในสามร่างสูงโปร่งเป็นพิเศษ ทั้งมีอายุมากที่สุด อยู่ในวัยสามสิบเศษ คาดว่าเป็น **ฮูหยิน** *(คุณผู้หญิง)* ที่จวงขงเอ่ยถึงแล้ว

เด็กชายนั้นมีหน้าตาหมดจดคมคาย ดวงตาสุกใส อยู่ในวัยสิบเอ็ดสิบสองปี พอพบเห็นเซี่ยงเส้าหลงและพวก ก็ต้องเบิกตาด้วยความประหลาดใจ

สตรีทั้งห้าเห็นเซี่ยงเส้าหลงมาถึง พากันย่อกายคารวะ ฮูหยินนั้นกล่าวขึ้นก่อนว่า "สามีเราแซ่จวง เมื่อคืนท่านผู้กล้ายื่นมือช่วยเหลือเราขอจดจำไม่ลืมเลือน ยังไม่ได้เรียนถามนามสูงส่งของท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงเดินถึงเบื้องหน้านาง คารวะตอบแล้วกล่าว “ข้าพเจ้าเซี่ยงหยาง สองนางนี้เป็นฮูหยินข้าพเจ้า คราครั้งนี้คิดไปยังรัฐฉู่ ดูว่าสามารถซื้อหาทองคำอย่างดีหรือไม่ คิดไม่ถึงกลับหลงทาง เพียงแต่หากไม่หลงทาง คงไม่พบกับฮูหยินและครอบครัว สหายน้อยผู้นี้ใช่เป็นบุตรท่านหรือไม่?”

จวงฮูหยินเพ่งสายตาทะลุแพรคลุมหน้า จับจ้องมองเซี่ยงเส้าหลง ปากกล่าวว่า “เป็นบุตรชายเราจวงเป่าอี้ พวกนางเป็นน้องสาวที่สามกับน้องสาวที่สี่ของเรา เรียกว่าอิ๋วชุ่ยจือกับอิ๋วหนิงจือ อื่นๆ ล้วนเป็นบ่าวไพร่สตรีรับใช้บ้านเรา”

สตรีคลุมหน้าทั้งสองนางย่อกายคารวะอย่างเอียงอาย จวงฮูหยินกวาดตาไปยังจี้เอียนหยาน คล้ายได้คิดอันใดแต่ไม่บอกออกมา เพียงกล่าวว่า “คิดไม่ถึงสุนัขป่าในเทือกเขาดุร้ายถึงเพียงนี้ พวกเราแม้ระวังป้องกัน ยังแทบเสียทีแก่เขี้ยวเล็บของมัน ดีที่ท่านผู้กล้าคลายวงล้อมให้ ตอนนี้มีท่านผู้กล้าร่วมทาง ค่อยอุ่นใจกว่าเดิม”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะรับ จวงขงสั่งคนจูงม้ามาให้จวงฮูหยินกับน้องสาวทั้งสองและเด็กชายขึ้นบนหลังม้า จวงเป่าอี้แม้อายุยังเยาว์กลับนั่งอยู่บนหลังม้าอย่างมั่นคง ครั้นแล้วทุกผู้คนเริ่มเดินทางลงจากเขา

จวงขงชำนาญทางเป็นอย่างดี ช่วยให้เซี่ยงเส้าหลงและพวกมิต้องเดินทางเสียเที่ยวเปล่า เพียงแต่สตรีและเด็กล้วนต้องให้ผู้คนจูงม้าเดินทาง การเดินทางจึงเชื่องช้าลง แต่ก็เป็นเรื่องอับจนปัญญา

ตลอดรายทางผู้คนทั้งสองขบวนไม่สนทนากัน จวบกระทั่งถึงยามพลบค่ำ หยุดพักค้างแรม จวงฮูหยินและพวกล้วนรับประทานอาหารในกระโจม ยิ่งไม่มีโอกาสพบปะสนทนา

เดินทางเป็นเวลาห้าวัน ในที่สุดใกล้บรรลุถึงเขตแดนรัฐฉู่แล้ว

ค่ำคืนนี้ทั้งหมดตั้งค่ายพักแรม เซี่ยงเส้าหลงกับภรรยาทั้งสองและเหล่าองครักษ์เหล็กก่อกองไฟ นั่งล้อมวงรับประทานอาหารป่าที่ล่าได้ จวงขงและพวกรับประทานอาหารเสบียงกรังอยู่ฟากหนึ่งของค่ายกระโจม

ปฏิเสธคำเชิญชวนของฝ่ายเซี่ยงเส้าหลงอย่างนุ่มนวล

จันทราประดับอยู่กลางนภา สาดส่องขุนเขาทุ่งราบละแวกใกล้เคียงเป็นสีสันนวลตา บรรพตหิมะห่างยิ่งสะท้อนประกายอันลี้ลับ บางครั้งแว่วเสียงสุนัขป่าหอนโหยดังมา ทำให้ผู้คนรู้สึกว่ายังมีภยันตรายซ่อนเร้นแฝงอยู่

จ้าวจื้อกล่าวอย่างโล่งอกว่า "พอเข้าภูเขาอีกสองลูก พวกเราจะสัมผัสกับพื้นที่ราบ นับว่าประเสริฐแท้"

จี้เอียนหยานโน้มหน้ามา กล่าวเบาๆ กับเซี่ยงเส้าหลงว่า "พวกเขาตื่นเต้นยิ่ง"

เซี่ยงเส้าหลงกวาดมองจวงขงและพวก พบว่าอีกฝ่ายผุดลุกผุดนั่งท่าทางไม่สบายใจ แต่ผู้อื่นไม่ยอมบอกความจริง ถามไถ่ก็ไม่มีประโยชน์ อย่าว่าแต่เมื่อถึงรัฐฉู่ ยังมีเรื่องมากหลายต้องกระทำ ไหนเลยมีปัญญายุ่งเกี่ยวกับเรื่องของผู้อื่น

ยามนั้นแว่วเสียงสุนัขป่าหอนโหยดังมา อูกวงกล่าวสัพยอกจิงสั้งว่า "เพื่อนเก่าของท่านมาอีกแล้ว บอกแล้วว่าให้ลงมือโดยไม่ยั้งไมตรี ไม่เช่นนั้นมันจะยื่นเขี้ยวเล็บสนิทสนมกับท่านแล้ว"

จิงฉีกลับกล่าวว่า "เกรงว่าฝูงสุนัขป่ามาแก้แค้น"

อูเอี๋ยนจู้กล่าวว่า "ท่านยึดถือสุนัขป่าเป็นผู้คนหรือ กลับจดจำความแค้นได้?"

จิงฉีกล่าวว่า "ม้ามีความแสนรู้ของม้า จดจำผู้เป็นนายออก สุนัขป่ามีสัญชาตญาณสุนัขป่า จดจำศัตรูออก มีอันใดน่าประหลาด?"

จ้าวจื้อขวัญอ่อนที่สุด บังเกิดความกลัวขึ้นมา กล่าวว่า "อย่างนั้นพวกท่านยังมิรีบนึกหาวิธีรับมือพวกมันอีก?"

อูซูรับคำ เร่งรัดทั้งหมดรับประทานอาหารป่า จากนั้นชักชวนกันไปวางกับดักล่อสุนัขป่า คล้ายกริ่งเกรงสุนัขป่าไม่มาเสียอีก จี้เอียนหยานกับจ้าวจื้อก็ติดตามไปร่วมวงด้วย เซี่ยงเส้าหลงกลับอยู่ว่าง นั่งเหม่อลอยอยู่หน้ากองไฟ ในใจทบทวนหวนนึก บังเกิดความโศกศัลย์ยินดีคละ

ระคนกัน

ยามนั้นจวงฮูหยินเลิกม่านกระโจมออกมา เดินชดช้อยเข้าหาเซี่ยงเส้าหลง นางสวมเสื้อยาวสีขาว คลุมทับด้วยเสื้อคลุมสีขาว ใส่หมวกประดับไข่มุก ปล่อยแพรคลุมหน้าลง ดูไปคล้ายวิญญาณอันงดงามที่โผล่ขึ้นจากนรกภูมิ

เซี่ยงเส้าหลงมองดูนางอย่างตะลึงลาน จวบกระทั่งนางย่อกายคารวะทรุดนั่งลงที่ด้านข้าง ค่อยกล่าวว่า "ฮูหยินนอนไม่หลับหรือ?"

ในระยะอันใกล้ชิดจนแทบสัมผัสลมหายใจกันและกัน ภายใต้แสงไฟสาดส่อง แพรเบาบางผืนนั้นไม่สามารถปกปิดอำพรางสืบไป เห็นนางมีเค้าใบหน้างดงามแบบโบราณ มาตรว่าไม่อาจเทียบเท่ากับฉินชิง แต่ก็เป็นหญิงงามที่ยากจะพบพาน

ตาคู่งามของนางเกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้น จับจ้องมองเซี่ยงเส้าหลง พลันทอดถอนใจกล่าวว่า "ในใจมีความในใจ ไหนเลยหลับลงได้?"

หลายวันมานี้ นี่เป็นครั้งแรกที่เซี่ยงเส้าหลงสนทนากับนางอย่างใกล้ชิดถึงเพียงนี้ อดบังเกิดความรู้สึกแปลกพิสดารอยู่บ้างมิได้ ปากกล่าวว่า "เรื่องของฮูหยิน ไม่จำเป็นต้องบอกต่อข้าพเจ้า"

จวงฮูหยินเห็นอีกฝ่ายจับจ้องมองหน้านาง จึงกล่าวเบาๆ ว่า "ท่านผู้กล้าเห็นหน้าตาเราแล้วหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความกระดากอยู่บ้างว่า "ภายใต้แง่มุมและแสงไฟเช่นนี้ นับว่าเห็นชัดตากว่าเดิมบ้าง"

ในใจกลับครุ่นคิด คำพูดเหล่านี้แฝงความหมายกระตุ้นยั่วเย้าหรือว่านางคิดทอดเสน่ห์ต่อเขา เพื่อให้ทำงานบางประการให้แก่นาง? จากจวงฮูหยิน ทำให้เขานึกถึงผิงหยวนฮูหยินกับจิงฮองเฮา หญิงงามที่ทรงเสน่ห์และมีอายุมากขึ้นเช่นพวกนาง ไม่บริสุทธิ์ไร้เดียงสาเช่นดรุณีแรกรุ่น ทั้งคำนึงถึงสภาพความจริง รู้จักใช้เงื่อนไขส่วนตัว บรรลุถึงจุดหมายบางประการ

จวงฮูหยินก้มศีรษะกล่าวว่า "ท่านผู้กล้าเดินทางสู่รัฐฉู่ เพื่อซื้อหา

ทองคำจริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงนางถามตรงๆ เช่นนี้ จึงกล่าว “คนตายเพราะสมบัติ นกตายเพราะอาหาร หากมิใช่เพื่อทองคำผู้ใดยอมลำบากตรากตรำรอนแรมเดินทางไกล?”

จวงฮูหยินคล้ายรำพึงคำ “คนตายเพราะสมบัติ นกตายเพราะอาหาร” ในใจ ชั่วครู่ค่อยเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า “ท่านผู้กล้าเซี่ยงกล่าววาจากินความลึกซึ้ง ต้องมิใช่บุคคลธรรมดา ฮูหยินทั้งสองล้วนเป็นหญิงงามในแดนดิน บริวารของท่านยิ่งเป็นชนชั้นมือดี หากบอกว่ายอมลำบากเพื่อสมบัติอันน้อยนิด เราสมควรเชื่อหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างยืนกรานว่า “ทองคำไหนเลยเป็นสมบัติอันน้อยนิด ฮูหยินล้อเล่นแล้ว”

จวงฮูหยินกล่าวอย่างแช่มช้าว่า “อย่างนั้นขอเพียงท่านผู้กล้าเซี่ยงคุ้มครองส่งพวกเราถึงเมืองเตียน เราขอตอบแทนด้วยทองคำพันตำลึงโดยที่เรายินดีสัตย์สาบานรับรองไม่คืนคำ”

เซี่ยงเส้าหลงใจสะท้าน หวนนึกถึงก่อนหน้านี้ จี้เอียนหยานเล่าว่าชาวฉู่ขยายดินแดนสู่ตะวันออก ประสบความเพลี่ยงพล้ำ หันไปบุกเบิกทิศตะวันตกเฉียงใต้แทน ผู้ดำเนินการเป็นแม่ทัพใหญ่นามจวงเจียวพอดีเป็นแซ่เดียวกับสามีของจวงฮูหยิน ต่อมารัฐฉู่เริ่มอ่อนแอลง จวงเจียวและผู้ปกครองเมืองบริวารอื่นตั้งตนเป็นเจ้า จวงเจียวมิใช่เป็นเจ้าเมืองเตียนหรอกหรือ? นึกถึงตอนนี้จึงกล่าว “ไม่ทราบว่าฮูหยินกับเจ้าเมืองเตียนนามจวงเจียวมีความเกี่ยวข้องอันใด?”

จวงฮูหยินกล่าวเบาๆ ว่า “เจ้าผู้ล่วงลับเป็นบิดาของสามีเรา”

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด ดูท่านี่เป็นเหตุการณ์แย่งชิงบัลลังก์อีกรายหนึ่งไหนเลยมีกะใจรับฟัง ยามนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า “ข้อเสนอของฮูหยินเย้ายวนใจจริงๆ แต่ทองคำพันตำลึงนี้กำไรไม่ง่ายดาย ข้าพเจ้ายิ่งไม่ต้องการเห็นภรรยาที่ติดตามมาท่องเที่ยวทั้งสองนางนำชีวิตเข้าแลกอภัยที่ทำไม่ได้”

จวงฮูหยินก็ทอดถอนใจ กล่าวว่า “เราเพียงทดสอบท่านดู เซี่ยงเส้าหลงมีตระกูลอูหนุนหลัง ไหนเลยเห็นทองคำพันตำลึงอยู่ในสายตา?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ที่แท้ท่านทราบแต่แรกว่าข้าพเจ้าเป็นใคร หากแต่จงใจหยอกล้อข้าพเจ้า”

จวงฮูหยินหัวร่อคิกกล่าวว่า “บุคคลที่มีรูปร่างหน้าตาเช่นท่าน ในหมื่นคนยากจะพบพานสักคนหนึ่ง ยอดหญิงจี้ยิ่งมีความงามเป็นที่เลื่องลือ พวกท่านมีนามกระเดื่องเกริกไกรปานนั้น ยังเข้าใจว่าสามารถตบตาพวกเราได้?” หัวร่อเบาๆ แล้วกล่าวต่อ “หากเปลี่ยนเป็นบุรุษอื่น เราอาจเสนอตัวเองแลกกับการช่วยเหลือจากท่าน แต่ก็ทราบว่าหมากตานี้ไม่อาจโยกคลอนจิตใจท่าน มิสู้ทำความตกลงแลกเปลี่ยนที่เอื้อประโยชน์ต่อกันและกัน ดีหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกประหลาดประการหนึ่ง จวงฮูหยินผู้นี้มิเพียงมีลักษณะพิเศษเช่นเดียวกับผิงหยวนฮูหยินและจิงฮองเฮา ทั้งยังมีส่วนละม้ายเหมือนหยาฮูหยิน ทั้งปลุกเร้าทั้งยั่วเย้า ไม่กลัวอีกฝ่ายไม่ร่วมมือด้วย ยามนั้นสูดลมหายใจลึกๆ แล้วกล่าว “บอกตามความสัตย์ ข้าพเจ้าดูไม่ออกว่าท่านมีสิ่งใดแลกเปลี่ยนกับข้าพเจ้าได้”

จวงฮูหยินกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า “การมายังรัฐฉู่ของท่านเซี่ยงครั้งนี้ เป้าหมายอยู่ที่หลี่หยวนหรือเถียนตาน หากแม้นเป็นบุคคลหลัง ข้าพเจ้าไม่กังวลว่าท่านไม่ตอบตกลงด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงปากอ้าตาค้างไป ควรทราบว่าเรื่องที่เขาคิดจัดการกับเถียนตานมีเพียงบุคคลสำคัญทางทหารและฝ่ายเชื้อพระวงศ์รัฐฉินที่ล่วงรู้ จวงฮูหยินทราบความลับนี้ได้อย่างไร?

จวงฮูหยินกล่าวเบาๆ ว่า “หากท่านเซี่ยงทราบว่า หัวหยางฮูหยินมีศักดิ์เป็นอาหญิงของเราคงไม่ตื่นตระหนกถึงเพียงนี้แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่งแล้วกล่าว “ฮูหยินใช่มาจากนครเสียนหยางหรือไม่?”

จวงฮูหยินไม่ตอบคำ เพียงกล่าวว่า “ท่านเซี่ยงโปรดบอกต่อเราก่อนว่า ใช่มาเพราะเถียนตานหรือไม่ หากคำตอบคือ *‘ไม่’* เราก็ไม่มีคุณสมบัติทำความตกลงแลกเปลี่ยนกับท่าน เรื่องนี้เป็นอันเลิกล้มไป”

เซี่ยงเส้าหลงฟังจากน้ำเสียงนาง เรื่องของเถียนตานคล้ายมีเบื้องหลังความนัย สร้างความหวั่นไหวใจอยู่บ้าง ทอดถอนใจกล่าวว่า “ฮูหยินร้ายกาจจริงๆ ลองบอกมาฟังดู”

จวงฮูหยินกล่าวว่า “เราเชื่อว่าท่านเซี่ยงเป็นวิญญูชน มาตรว่าล่วงรู้ความลับของเราต่อให้ไม่บรรลุข้อตกลง ยังไม่แพร่งพรายเรื่องของเราออกไป...เราที่ทราบเรื่องมากมายปานนี้ เพราะมีคนของเราปะปนในกลุ่มคนสนิทของหลี่หยวน ซึ่งเป็นเพื่อนคู่หูกับเถียนตาน”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล จวงฮูหยินเป็นชาวฉู่ ทั้งยังเป็นสะใภ้ของจวงเจียว และเป็นญาติกับหัวหยางฮูหยิน ในคนสนิทของหลี่หยวน ย่อมมีคนของพวกนางปะปนอยู่ มิน่าเล่านางทราบว่าเขาคิดจัดการกับเถียนตาน

จวงฮูหยินหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า “ท่านเซี่ยงสามารถปลดแพรคลุมหน้าของเราหรือไม่? เราจะได้บอกความลับที่ท่านคาดฝันไม่ถึงชนิดปากต่อปากกับท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “ฮูหยินเป็นบุคคลที่มีเจ้าของข้าพเจ้าทำเช่นนี้ เกรงว่าเสียมารยาทไป”

จวงฮูหยินกล่าวอย่างหดหู่ว่า “สามีผู้ล่วงลับถูกฝ่ายกบฏประหารชีวิตกลางตลาด ตอนนี้เราไม่เป็นของผู้ใดอีก ไม่เช่นนั้นไยต้องลี้ภัยไปยังรัฐฉิน หากมิใช่ได้รับความคุ้มครองจากหัวหยางฮูหยิน เราคงถูกชาวฉู่คร่ากุมกลับไปแต่แรกแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจคำหนึ่ง ยื่นมือเลิกแพรคลุมหน้าของนางขึ้น ใบหน้าของหญิงงามที่คงความสาวสะพรั่งใบหนึ่งก็ปรากฏแก่สายตา รูปใบหน้านางค่อนข้างยาวรี หากแต่รับกับช่วงคองามระหงดั่งห่านฟ้ากอปรเป็นเสน่ห์ดึงดูดใจอีกแบบหนึ่ง บวกกับใต้คางเพิ่มไฝนาง

งามดั่งแต้มชาด ทำให้เกิดความสมดุลอย่างกลมกลืน ดวงตาทั้งคู่กลมหยาดเยิ้มเพียงพอกับการกระตุ้นบุรุษทุกรูปนามใจเต้นแรงขึ้น

รูปลักษณ์ความงามแบบโบราณของนางมาตรว่าด้อยกว่าฉินชิง หากทว่าเพิ่มความใจกล้าที่ฉินชิงไม่มี ทำให้ผู้คนเกิดความพลุ่งพล่านคิดขึ้นเตียงกับนาง มิน่าเล่านางต้องใช้แพรเบาบางคลุมหน้าไว้

จวงฮูหยินเห็นเขาจับจ้องมองนางตาไม่กะพริบ รู้สึกพึงพอใจยิ่ง กล่าวอย่างขวยเขินว่า "ท่านเซี่ยงเห็นว่าเรายังพอดูได้กระมัง?"

เซี่ยงเส้าหลงตื่นตัวขึ้น นางแม้ระบุว่าไม่ยั่วยวนเขา แท้ที่จริงกลับทำเช่นนี้ แต่นี่ก็ยากตำหนิสตรีอ่อนแอเช่นนาง เพื่อกอบกู้ชาติกลับคืนและสนับสนุนบุตรชายก้าวขึ้นครองบัลลังก์ นอกจากใช้เสน่ห์ความงามที่ติดตัวมา ยังพึ่งพาอันใดได้ ดังนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า "ฮูหยินไยต้องลดศักดิ์ศรีตัวเอง ท่านยังไม่ได้บ่งบอกความลับอันยิ่งใหญ่นั้นออกมา"

ดวงตาจวงฮูหยินทอแววตื่นเต้นสงสัย กล่าวเบาๆ ว่า "จนบัดนี้เราค่อยเข้าใจว่า เหตุใดหญิงม่ายชิงจึงมีเยื่อใยไมตรีต่อท่าน ภาษาพูดเป็นเครื่องบ่งบอกภูมิความรู้ของคนผู้หนึ่ง เพียงฟังจากถ้อยคำของท่านเซี่ยง ก็ทราบว่ามิใช่ชนชั้นธรรมดา"

เซี่ยงเส้าหลงลอบละอายแก่ใจ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ฮูหยินโปรดคำนึงถึงการกู้ชาติเป็นหลัก อย่าได้สนใจต่อข้าพเจ้า แส่หาความยุ่งยากใส่ตัว"

จวงฮูหยินยกมือปิดปากหัวร่อ กล่าวว่า "ผู้อื่นชื่นชมในตัวท่านก็สร้างความอกสั่นขวัญแขวนแก่ท่านหรือ? โอ ในโลกกลับมีบุรุษที่กลัวสร้างความลุ่มหลงแก่สตรีเช่นท่าน กล่าวไปคงไม่มีผู้ใดยินยอมเชื่อ"

เซี่ยงเส้าหลงยิ่งสัมผัสกับจวงฮูหยิน ยิ่งรู้สึกถึงเสน่ห์อันยั่วยวนของนาง ยามนี้ค่อยทราบว่าจวงขงและพวกลงไปช่วยเหลือเหล่าองครักษ์เหล็กวางกับดักล่อสุนัขป่า บนพื้นที่ว่างหน้ากระโจมหลงเหลือพวกเขาสองต่อสอง ต้องลอบตื่นตระหนก กล่าวว่า "ข้าพเจ้ากำลังล้างหูรับฟังเรื่องสำคัญ"

จวงฮูหยินสลายรอยยิ้มบนใบหน้า กล่าวเบาๆ ว่า “ตอนนี้เถียนตานสมควรบรรลุถึงนครโซ่วชุน ที่เป็นนครหลวงรัฐฉู่แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องคำ “ว่ากระไร” จวงฮูหยินกล่าวว่า “เถียนตานเพาะศัตรูทั้งในและนอกรัฐ ดังนั้นมักนำตัวปลอมที่มีรูปโฉมคลับคล้ายกับเขาคนหนึ่งร่วมทาง หลังจากที่ท่านประกาศว่าจะไม่ปล่อยปละละเว้นมัน มันก็ติดตามขบวนของหลี่หยวนเดินทางมายังรัฐฉู่ บุคคลที่ท่านพบพานในตอนหลังเพียงเป็นตัวปลอม”

เซี่ยงเส้าหลงหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา มิน่าเล่าในงานล่าสัตว์เถียนตานจึงเก็บเนื้อเก็บตัว ไม่ใคร่ร่วมงานเลี้ยงรับรอง ที่แท้มีสาเหตุเช่นนี้ เขาจะอย่างไรสู้จิ้งจอกเจ้าเล่ห์ตัวนี้ไม่ได้ ทั้งยังต้องส่งข่าวต่อเถิงอี้กับคนของไท่จื่อตัน จะได้ไม่เสียทีแก่ฝ่ายตรงข้าม นึกถึงตอนนี้ไม่มีกะจิตกะใจอันใดอีก

พลันรู้สึกว่าใบหน้าของจวงฮูหยินขยายใหญ่ขึ้น เซี่ยงเส้าหลงยังสับสนงุนงง แว่วเสียงจวงฮูหยินดังขึ้นที่ริมโสตว่า “ขอเพียงท่านช่วยเหลือเรากู้ชาติ เราจะช่วยให้ท่านลอบสังหารเถียนตานได้”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าว “ท่านเองยังช่วยตัวเองไม่ได้ ไหนเลยช่วยเหลือข้าพเจ้าได้?”

จวงฮูหยินกล่าวเสียงเครียดว่า “คนโฉดชั่วหลี่ลิ่งที่สามารถโค่นผู้เป็นนาย เพราะได้รับการหนุนหลังจากเจ้ารัฐฉู่เสี้ยวเลี่ยอ๋อง ตอนนี้เสี้ยวเลี่ยอ๋องสวรรคต ทั้งนครโซ่วชุนกับเมืองเตียนมีคนสนับสนุนพวกเรา สถานการณ์พลิกผันกลับกลาย ไม่เช่นนั้นเราไหนเลยกล้ากลับรัฐฉู่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “ท่านทราบข่าวการสวรรคตของเสี้ยวเลี่ยอ๋องจากหลี่หยวนหรือ?”

จวงฮูหยินตอบว่า “ย่อมมิใช่ ตระกูลจวงเราหยั่งรากฝังลึกอยู่ในรัฐฉู่ เป็นจวงขงเดินทางจากรัฐฉู่ไปแจ้งข่าวต่อพวกเรา และรับตัวพวกเรากลับมา”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนตะลึงลาน คิดไม่ถึงเขาปั้นเรื่องว่าเจ้ารัฐฉู่

เสียวเลียอ๋องสวรรคตกลับกลายเป็นความจริง ส่งเสริมให้หลี่หยวนเดินทางกลับมาช่วงชิงอำนาจ ไม่เช่นนั้นหลี่หยวนยังพักอยู่ที่นครเสียนหยาง เรื่องราวในโลกอยู่เหนือความคาดหมายผู้คนจริงๆ

ในที่สุดเซี่ยงเส้าหลงตอบตกลงจวงฮูหยินว่า หากเขาล่าสังหารเถียนตานได้ ก็จะช่วยเหลือบุตรชายของนางคืนสู่อำนาจการปกครองแดนเตียน

จบเล่ม 5

寻秦记

เจาะเวลาหาจิ๋นซีฉบับครบถ้วนสมบูรณ์นี้
ผมได้ยึดถือตามต้นฉบับแรกเริ่มของหวงอี้
(ซึ่งปัจจุบันกลายเป็นหนังสือหายากในฮ่องกง ไต้หวัน)

จึงน่าจะเป็นต้นฉบับ Original ดั้งเดิม
โดยถ่ายทอดจากต้นฉบับจีนแทบทุกตัวอักษร
ไม่ได้ตัดทอนเนื้อเรื่องแต่ประการใด
ถึงแม้ว่าบางช่วงบางตอน ออกจะเข้าข่ายเรตเอ็กซ์เกินไป
แต่ก็เป็นวรรณศิลป์อีกแบบหนึ่ง
ยังจัดพิมพ์ในจำนวนจำกัด
ภายใต้รูปเล่มปกแข็งเย็บกี่คงทนถาวร
ควรคู่กับการประดับอยู่ในห้องสมุดของท่าน

ส่วนหนึ่งจากคำนำผู้แปลโดย
น.นพรัตน์

SIAM INTER Multimedia

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ในเครือบริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
459 ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 ลูกค้าสัมพันธ์ โทร. 0-2693-0904

A0690 / นวนิยายจีนกำลังภายใน / www.smm.co.th
ออกแบบปก : นพกานต์ วงษ์คล้าย

SUIN CHIN JEE, PREMIUM VERSION / 寻秦记珍藏版 / เจาะเวลาหาจิ๋นซี ฉบับสมบูรณ์
© 2001 Wongyi Books Hong Kong Ltd. by Mr.Wong Yi (黄易)
All rights reserved. First edition published in Hong Kong in 1994 by
Wongyi Books Hong Kong Ltd. Thai translation rights arranged with
Wongyi Books Hong Kong Ltd. and Siam Inter Multimedia Public Co., Ltd.

ราคา 380 บาท
ISBN 978-616-02-0309-3
9 786160 203093
02-05-00301-107
0 205003 011071

SIAM INTER BOOKS

เจาะเวลาหาจิ้นซี

ฉบับสมบูรณ์

寻秦记

หวงอี้ : ประพันธ์
น.นพรัตน์ : เรียบเรียง

เล่ม 6

นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ล้ำยุค

แปลงโฉมอีกครั้ง

ค่ำคืนนั้นไม่มีสุนัขป่าย่างกรายมา หลังจากผ่านการหารือ จี้เอียนหยานเชื่อว่าจวงฮูหยินไม่ได้โป้ปด ทั้งนี้เพราะระหว่างการล่าสัตว์ การแสดงของเถียนตานผิดปรกติวิสัยจริงๆ

ยังมี ด้วยความลึกซึ้งของเถียนตาน ต้องไม่พึ่งพาความคุ้มครองจากหลี่ปู้เหว่ยถ่ายเดียว คาดว่าทัพฉีภายใต้การนำของตันฉู่ ต้องเตรียมการรอรับตัวเถียนตานในรัฐฉู่ ถึงกับขุดหลุมพรางดักรอศัตรูที่ตามหลังมา

สุดท้ายเซี่ยงเส้าหลงตกลงส่งอูต๊ะซึ่งเพิ่งหายดีกับองครักษ์เหล็กนามตันเฉวียนควบม้าเร็วไปดักสกัดเถิงอี้ แจ้งให้อีกฝ่ายเปลี่ยนยุทธวิธีหาทางถ่วงกองกำลังของเถียนตานไว้ แทนที่จะกำจัดฆ่าทิ้ง เช่นนี้จะถ่วงเวลาการเดินทางของเถียนตาน เปิดโอกาสให้พวกเขาสอบถามสังหารเถียนตานได้

เช้าวันรุ่งขึ้นก่อนออกเดินทาง จวงฮูหยินนำ *"น้องสาว"* ทั้งสองมาหารือรายละเอียดการเดินทางเข้านครโซ่วชุน พวกนางล้วนปิดแพรคลุมหน้าออก อิ๋วซุ่ยจือกับอิ๋วหนิงจือเป็นพี่สาวน้องสาว มีหน้าตาหมดจดงดงาม แต่เปรียบกับรูปโฉมชวนเย้ายวนของจวงฮูหยิน ยังต้อยกว่าขั้นหนึ่ง

จวงฮูหยินอธิบายว่า "พวกนางเป็นน้องสาวเราจริงๆ เพียงแต่มิใช่น้องสาวร่วมสายเลือด หากแต่ต่างเป็นคนของตระกูลจวง"

จากนั้นทักทายปราศรัยกับจี้เอียนหยานและจ้าวจื้อ แล้วค่อยวกเข้าสู่หัวข้อสำคัญว่า “ในบริวารของหลี่หยวน คงมีคนรู้จักท่านเซี่ยงยอดหญิงจี้ยิ่งเป็นหญิงงามลือนาม ดังนั้นต้องทำการตบตาอำพรางค่อยปิดบังชาวฉู่ได้”

เซี่ยงเส้าหลงยกมือลูบคาง กล่าวว่า “ข้าพเจ้าสามารถติดหนวดเคราร่อถึงยามค่ำคืนค่อยเคลื่อนไหว ก็จะตบตาผู้คนได้”

จวงฮูหยินกล่าวว่า “คิดตบตาผู้คนไม่ยากนัก ปัญหาอยู่ที่หากเคลื่อนไหวไม่สะดวกจะไม่มีโอกาสลอบสังหารเถียนตาน ดีที่น้องสาวของเราทั้งสองรู้จักวิชาปลอมแปลงโฉม สามารถเปลี่ยนรูปโฉมของท่านเซี่ยง”

จี้เอียนหยานถามว่า “ไม่ทราบเส้าหลงอยู่ในรูปโฉมใด?”

จวงฮูหยินกล่าวว่า “ปลอมเป็นน้องชายเรานามว่านลุ่ยกวงเถอะ ครั้งกระโน้นตอนเกิดเหตุการณ์เปลี่ยนแปลง เขาถูกทำร้ายบาดเจ็บสาหัส มาตรว่าหลบหนีออกจากรัฐฉู่ได้ แต่ไม่อาจเยียวยารักษา เมื่อสามเดือนก่อนค่อยเสียชีวิต ในนครโซ่วชุนคงไม่มีคนจดจำเขาออก”

นางแม้กล่าวเสียงราบเรียบ แต่ทุกผู้คนฟังออกว่าแฝงความแค้นอันลึกล้ำ จ้าวจื้อจึงกล่าว “คราครั้งนี้ฮูหยินคิดกลับเมืองเตียน ทวงถามความแค้นจากศัตรู ที่แท้มีความมั่นใจกี่ส่วน?”

จวงฮูหยินกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า “ความจริงไม่มีความมั่นใจเพียงตระเตรียมยอมตาย ฉวยโอกาสที่รัฐฉู่วุ่นวายกับการสะสางปัญหาภายใน กลับมาเสี่ยงชีวิตกับศัตรู แต่ตอนนี้เมื่อมีเซี่ยงเส้าหลง ก็เพิ่มความมั่นใจถึงสิบส่วน”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ฮูหยินยกย่องข้าพเจ้าไปแล้ว”

จวงฮูหยินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “นับแต่นี้ท่านสมควรเรียกเราเป็นพี่ใหญ่ เราจะเรียนท่านเป็นลุ่ยกวง จากที่นี้ถึงนครโซ่วชุน ต้องใช้เวลาเดินทางแรมเดือน เราจะบอกเล่าชาติตระกูลและชะตากรรมของลุ่ยกวงต่อท่าน ดีที่ลุ่ยกวงเป็นยอดขุนพลภาคตะวันตกเฉียงเหนือ เหมาะกับ

การให้ท่านสวมรอยแทนมัน เนื่องจากพวกเราเป็นชาวเมืองเตียน ไม่มีสำเนียงชาวฉู่ ขอเพียงท่านฝึกฝนสักเล็กน้อย คาดว่าคงตบตาชาวฉู่ได้"

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงคราก่อนเขาปลอมเป็นผู้มงายอาชาต่งควงกลับนครหานตวนไปคร่ากุมจ้าวมู่ คราครั้งนี้กลับสวมรอยเป็นขุนพลว่านลุ่ยกวง หากสามารถตบตาเถียนตานก็ประเสริฐ

จี้เอียนหยานมีจิตใจละเอียดรอบคอบ ถามว่า "คราครั้งนี้ฮูหยินเดินทางกลับนครหลวงรัฐฉู่ในฐานะอะไร?"

จวงฮูหยินกล่าวว่า "ชุนเซินจวินเป็นสหายสนิทกับพ่อสามีเรา ครั้งกระโน้นเจ้ารัฐฉู่เสี้ยวเลี่ยอ๋องเกรงว่าเมืองเตียนคิดแข็งข้อ ตั้งตัวเป็นใหญ่ทางภาคตะวันตกเฉียงใต้ จึงสนับสนุนให้หลี่ลิ่งนำชาวแม่หลานล้มตระกูลจวงเรา เพียงค่ำคืนเดียวคนตระกูลจวงถูกสังหารเกือบหมื่นคน หากมิใช่ชุนเซินจวินส่งคนไปช่วยเหลือ นำตัวพวกเราออกจากเขตแดนรัฐฉู่ พวกเราคงจบชีวิตแต่แรก ดังนั้นคราครั้งนี้จะไปหาชุนเซินจวินก่อน"

เซี่ยงเส้าหลงกับจี้เอียนหยานสบตากันวูบหนึ่ง ค่อยคลายใจลง

ตอนนี้เจ้ารัฐฉีเสี้ยวเลี่ยอ๋องสวรรคต รัฐฉู่กลายเป็นสนามช่วงชิงความเป็นใหญ่ระหว่างชุนเซินจวินกับหลี่หยวน สำหรับกับจวงฮูหยินซึ่งยืนยันฝ่ายชุนเซินจวิน ย่อมต้องการให้เถียนตาน ซึ่งสมคบคิดกับหลี่หยวนถูกกำจัดฆ่าไป

เซี่ยงเส้าหลงร้องชักชวนให้ออกเดินทาง จ้าวจื้อร้องว่า "ฮูหยินยังไม่ได้บอกว่าข้าพเจ้ากับพี่เอียนหยานจะปลอมเป็นผู้ใด?"

เซี่ยงเส้าหลงชิงกล่าวว่า "ย่อมเป็นภรรยาของเราว่านลุ่ยกวง ขอเพียงใช้ผ้าคลุมหน้าหนาทึบกว่านี้ จะแก้ปัญหาลุล่วงไปได้"

ก่อนที่รัฐฉินจะโดดเด่นขึ้นมา รัฐฉู่ซึ่งตั้งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศละแวกใกล้เคียงปราศจากศัตรูเข้มแข็ง ดังนั้นไม่ว่าด้านการทหารและทางเศรษฐกิจ ล้วนมีความปลอดภัยมั่นคงซึ่งรัฐอื่นไม่มี ประกอบกับพื้นที่ทางตอนใต้มีความอุดมสมบูรณ์ มีดินดีปุ๋ยดีมากมาย รอให้ชาวฉู่

ไปพัฒนา จึงไม่ต้องทุกข์ร้อนเรื่องการครองชีพ

ในยุครุ่งเรืองถึงขีดสุด อาณาเขตของรัฐฉู่ทางตะวันออกจรดแดนถันไหว ตะวันตกบรรลุแดนปาสู ทิศเหนือครอบคลุมแดนอิ่งซื่อ ทิศใต้ม้วนเอาแดนหยวนเซียงเข้ามา แทบปกครองดินแดนตอนใต้ทั้งหมด ตอนแรกของยุคสมัยเลียดก๊ก จัดเป็นรัฐใหญ่อันดับหนึ่ง นอกจากกลืนรัฐเล็กๆ มากมายแล้ว ยังครอบครองดินแดนชนเผ่าอี๋ตะวันออก พวกหมังตอนใต้กับพวกอี๋ทางภาคตะวันตกเฉียงใต้ ครอบงำพวกเขาอยู่ภายใต้วัฒนธรรมรัฐฉู่

แต่จี้เอียนหยานแยกแยะไม่ผิด หากคิดปกครองชนเผ่ามากมายและครอบครองดินแดนกว้างใหญ่ไพศาลถึงเพียงนี้ ต้องมีรัฐบาลกลางที่เข้มแข็งจึงกระทำได้ น่าเสียดายหลังจากสิ้นยุคของฉู่เตาอ๋องและฉู่เซวียนอ๋องเป็นต้นมา รัฐฉู่ปราศจากเจ้าชีวิตที่ปรีชาสามารถ ฉู่ไหวอ๋องยังถูกกักอยู่ที่รัฐฉินจนสิ้นพระชนม์ เมื่อส่วนกลางสูญเสียพลังการควบคุม อิทธิพลท้องถิ่นก็ฉวยโอกาสแข็งข้อ

เจ้ารัฐฉู่องค์ปัจจุบันเสี้ยวเลี่ยอ๋อง ทรงวางแผนให้เกิดการยึดอำนาจที่เมืองเตียน นับเป็นวิธีการตอบโต้อิทธิพลท้องถิ่น แต่ในสภาพความจริง ไม่ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงอันใด เพียงเปลี่ยนตัวเจ้าเมืองจากคนแซ่จวงเป็นแซ่หลี่เท่านั้น

บัดนี้เสี้ยวเลี่ยอ๋องเสด็จสวรรคต ความวุ่นวายก็ปะทุขึ้นอีก เซี่ยงเส้าหลงและพวกกลับบังเอิญเข้าร่วมเหตุการณ์โดยไม่ตั้งใจ ฟังดูคล้ายกับว่ารัฐฉู่ยุ่งเหยิงวุ่นวาย ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ เนื่องจากรัฐฉินสูญเสียเจ้าผู้ครองรัฐติดต่อกันสององค์ กอปรกับเสี่ยวผานยังทรงอยู่ในวัยเยาว์ทางกองทัพเกิดการยื้อแย่งอำนาจกับหลี่ปู้เหว่ย ทั้งต้องทุ่มเทกำลังไปปราบความไม่สงบที่แดนผิงหยวนจวิน ทำให้รัฐฉู่มีความสงบสุขชั่วคราว

เนื่องจากมีฐานะทางเศรษฐกิจดี ชาวฉู่มีชีวิตความเป็นอยู่ที่สุขสบายล้ำเลิศ เปรียบกับผู้คนทางเหนือที่มีชีวิตอย่างเอาจริงเอาจังและเคร่งเครียด

จึงตัดกันอย่างรุนแรง

ทั้งหมดพอข้ามเทือกเขาฉินหลิ่ง เดินข้ามภูเขาอีกสองวัน ค่อยบรรลุถึงที่ราบกับฮั่นตง เซี่ยงเส้าหลงมอบหมายให้อูตันเฉวียนกับอูกวงเดินทางไปพบกับเถิงอี้ โดยมีคนของจวงฮูหยินคนหนึ่งนำทาง ส่วนผู้คนที่หลงเหลือมุ่งหน้าเดินทางสู่นครโซ่วชุน

จี้เอียนหยานกับเซี่ยงเส้าหลงควบม้าเคียงคู่ เมื่อสนทนาถึงวัฒนธรรมของรัฐฉู่ นางกล่าวว่า "รัฐฉู่แม้เป็นศัตรูที่กลืนชาติมาตุภูมิข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้ากลับนิยมชมชื่นวัฒนธรรมของชาวฉู่ตลอดมา ยกตัวอย่างต้นบรรพบุรุษของพวกเขามิใช่เทพกสิกร หนังฝ่ามือฝ่าเท้าต้านหากแต่เป็นเทพเจ้าอัคคีที่เฉิดฉาย เทพแห่งวารีก็เป็นหญิงงามปานสุรางคนาหยาดฟ้า เทพเจ้าองค์อื่นบ้างเป็นแม่มดสวมเสื้อผ้าหลากสี บ้างเป็นเทพธิดาสุคนธรสอันหอมหวนลำนำ**ฉู่ฉือ*** ยิ่งเป็นคำประพันธ์อันไพเราะเพราะพริ้ง เปี่ยมด้วยบรรยากาศอันโศกซึ้งตรึงตรา"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความหึงหวงอยู่บ้างว่า "แต่ว่าข้าพเจ้าหาได้ค้นพบสิ่งอันสวยงามเหล่านี้จากตัวหลี่หยวนไม่"

จี้เอียนหยานค้อนเขาวงหนึ่ง แต่แล้วอดหัวร่อมิได้กล่าวว่า "เขาไม่ได้ติดตามพัวพันท่าน ไหนเลยมีเวลาพรรณนาสำนวนโวหาร?"

ยามนั้นจวงฮูหยินใช้คนมาตามตัว บอกว่าฉวยโอกาสที่จะหว่างทางไร้เรื่องราว ให้หัดสำเนียงของเมืองเตียนจากพวกนาง เซี่ยงเส้าหลงและพวกได้แต่ปฏิบัติตาม

ยุคสมัยเลียดก๊ก ภาษาที่แพร่หลายที่สุดคือภาษาราชวงศ์โจวเชื้อพระวงศ์แต่ละรัฐและคนมีหน้ามีตาใช้ภาษาสื่อสารกัน เนื่องจากอยู่ในดินแดนแว่นแคว้นแตกต่างกัน ภาษาราชวงศ์โจวย่อมเจือปนสำเนียงท้องถิ่น ดังนั้นเพียงฟังจากสำเนียง จะทราบว่าเป็นคนท้องถิ่นใด ที่มีส่วนคล้ายคลึงมากที่สุดคือรัฐจ้าว วุ่ย หาน ทั้งนี้เพราะพวกเขาล้วน

** ฉู่ฉือเป็นคำประพันธ์ในยุคเลียดก๊กกับต้นราชวงศ์ฮั่น บทนิพนธ์ที่เป็นอมตะตราบเท่าทุกวันนี้คือ นิราศพิลาปหลี่เซาของกวีเอกชวีหยวน ซึ่งครำ่ครวญถึงชีวิตและความผิดหวังของตน*

แตกตัวมาจากแคว้นจิ่นนั่นเอง

ส่วนชาวฉินยังไม่มีวัฒนธรรมของตัวเอง ประกอบกับอยู่ติดกับรัฐจ้าว วุ่ย หาน สำเนียงเสียงกล่าวจึงใกล้เคียงกับคนของรัฐทั้งสาม

ที่แตกต่างกันมากที่สุดกลับเป็นรัฐฉู่ จนบัดนี้ชาวฉู่ยังถูกเย้ยหยันว่าเป็นคนเถื่อนแดนใต้ ถ้อยคำที่ใช้ยิ่งแตกต่าง ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงต้องหัดภาษาฉู่ที่แฝงสำเนียงเมืองเตียน จึงลำบากยากเย็นไม่น้อย

ฐานที่มั่นของรัฐฉู่ ถือดินแดนสองฝั่งแม่น้ำแยงซีเกียง และทะเลสาบถงถิงอันกว้างไพศาลเป็นศูนย์กลาง ค่อยขยับขยายลงสู่ใต้ นครหลวงโซ่วชุนอยู่ทางตอนเหนือของแม่น้ำแยงซีเกียง ทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำไหวสุ่ย เปรียบกับนครอิ่ง ซึ่งเป็นนครหลวงเดิมของรัฐฉู่ และอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของทะเลสาบถงถิงหู่ นับว่าเคลื่อนห่างไปทางทิศตะวันออกนับพันลี้ ด้วยวัตถุประสงค์เพื่อหนีห่างจากทัพฉิน ดังนั้นรัฐฉู่แม้มีพื้นที่กว้างใหญ่ แต่เป็นรัฐที่ชาวจ้าว วุ่ย หาน หยามดูแคลนที่สุด

ทั้งหมดเดินทางเป็นเวลาห้าวัน ข้ามภูเขาถงป๋อ บรรลุถึงเมืองใหญ่ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของแม่น้ำไหวสุ่ยนามเฉิงหยาง ดังนั้นเสาะหาโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งพักพำนัก จวงขงออกไปวิ่งเต้นหาซื้อเรือ เพื่อลดความลำบากของการเดินทาง

เนื่องจากตอนเข้าเมือง ทั้งหมดต้องแจ้งชื่อแซ่และศักดิ์ฐานะเมื่อเข้าพักโรงเตี๊ยม นายอำเภอเมืองนามซวีเซินพร้อมด้วยผู้ติดตามเดินทางมาคำนับ

เซี่ยงเส้าหลงปล่อยให้จวงฮูหยินรับหน้า เข้าห้องพักหยอกเย้าภรรยาทั้งสอง ส้องเสพกับความสุขที่ได้กลับมายังโลกมนุษย์ ไม่นานให้หลัง จวงฮูหยินเข้ามาบอกว่าแก้ปัญหาเรื่องเรือโดยสารได้ ทางนายอำเภอเมืองพอทราบว่านางเป็นใคร ก็ให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี

จวงฮูหยินเปลี่ยนเป็นสวมชุดลำลองธรรมดา มีรูปโฉมความงามอีกแบบหนึ่ง

นางสวมชุด *"เซินอี"* ซึ่งได้รับความนิยมที่สุดในยุคนั้น เสื้อผ้าท่อนบนล่างติดกันเป็นเนื้อเดียว ปกเสื้อทับไปทางขวา เหนือชายทำเป็นมุมเฉียง ห่อหุ้มจากหน้าถึงหลัง เมื่อเป็นชนชั้นหญิงงาม พอสวมใส่นับเป็นเสน่ห์อีกแบบหนึ่ง นางยังรวบผมเกล้าเป็นมวย ทิ้งตกห้อยลงบวกกับราศีอันสูงส่ง ฝีเท้าที่แช่มช้อย ชวนให้ผู้พบเห็นบังเกิดความรักเวทนา

เซี่ยงเส้าหลงลอบเตือนสติตัวเอง ไม่อาจหวั่นไหวใจต่อหญิงงามอีก ไม่เช่นนั้นจะเพิ่มความยุ่งยากมากหลายอีกประการ เขาจะอย่างไรเป็นคนศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด สามารถครอบครองภรรยาหลายนางสมควรพึงพอใจแล้ว

จี้เอียนหยานสำรวจมองสตรีสูงศักดิ์ซึ่งคงความงามไม่เสื่อมคลายนางนี้ คล้ายรู้สึกถึงการคุกคามจากอีกฝ่าย ปากกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเคยอาศัยที่นครโซ่วชุนช่วงสั้นๆ ไม่ทราบว่าตอนนี้คนตระกูลโต่ว เฉิง เอี่ยน และชวีทั้งสี่ยังมีอิทธิพลมากที่สุดหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงกวีเอกชวีหยวน ที่แท้ท่านผู้นี้เป็นคนในตระกูลใหญ่ของรัฐฉู่ มิน่าเล่าจึงเข้ารับราชการในตำแหน่งใหญ่โต

จวงฮูหยินกวาดตาไปยังเซี่ยงเส้าหลงแวบหนึ่งจึงกล่าว "อิทธิพลของสี่ตระกูลใหญ่ลดน้อยถอยลง ที่ผุดขึ้นแทนที่คือตระกูลของหลี่หยวน ประกอบกับหลี่เอียนเอี้ยนคลอดไทจีออกมา ฐานะของตระกูลหลี่จึงเพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัว ตอนนี้หลี่เอียนเอี้ยนกลายเป็นไทเฮาผู้ใดไม่ประจบสอพลอตระกูลหลี่?"

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางทราบเรื่องราวในนครโซ่วชุนถึงเพียงนี้ อดถามมิได้ว่า "หลี่หยวนใช่ตบแต่งธิดาของกวอจ้งนามกวอซิ่วเอ๋อกลับมาหรือไม่?"

จวงฮูหยินผงกศีรษะกล่าวว่า "ถูกแล้ว ฟังว่านางเริ่มตั้งครรภ์ ได้รับความรักถนอมจากหลี่หยวนยิ่ง"

เซี่ยงเส้าหลงก้มลงมองดูจี้หยกรูปหงส์ที่คล้องคออย่างลืมตัว นี่เป็นสมบัติที่กวอซิ่วเอ๋อกำนัลให้แก่เขาก่อนที่จะแต่งงานกับหลี่หยวน

บัดนี้ทุกสิ่งล้วนพ้นผ่าน เหลือไว้แต่ความรู้สึกสะทกสะท้อนรันทด

จี้เอียนหยานถามว่า “กวอจังใช่ย้ายรากฐานมายังรัฐฉู่หรือไม่?”

จวงฮูหยินขมวดคิ้วกล่าวว่า “ประการนี้ไม่ทราบชัด”

เซี่ยงเส้าหลงไม่ต้องการสนทนาถึงหลี่หยวนกับกวอซิ่วเอ๋ออีก หันเหหัวเรื่องว่า “ในเชื้อพระวงศ์รัฐฉู่มีคนเรียกว่าซิ่วฮูหยินหรือไม่? หัวหยางฮูหยินเคยฝากของขวัญสิ่งหนึ่งให้ข้าพเจ้ามอบต่อนาง แต่ภายหลังข้าพเจ้าเกิดเหตุกลางคัน ไม่ได้เดินทางมายังรัฐฉู่”

จวงฮูหยินผงกศีรษะกล่าวว่า “ความจริงนึกไม่ออกว่าเป็นใคร แต่หากเกี่ยวข้องกับอาหญิงคงหมายถึงชิงซิ่วฮูหยิน นางมีรูปโฉมความงามเป็นที่เลื่องลือในรัฐฉู่ ต่อมาแต่งให้แก่แม่ทัพโต่วเจี่ย ตอนแรกได้รับความรักถนอมจากเขา ภายหลังแม่ทัพโต่วกลับหลงรักนางบำเรอของขุนนางเฉิงซู่หนิงนามเอี้ยนเฟย ชิงซิ่วฮูหยินยามโกรธแค้น จึงอพยพไปอยู่ที่บ้านรับรองบริเวณชานเมือง ความเด็ดเดี่ยวของนาง ได้รับความเคารพจากชาวฉู่ และเป็นเหตุให้เจ้ารัฐฉู่กริ้วแม่ทัพโต่ว แต่ตอนนี้แม่ทัพโต่วสวามิภักดิ์ต่อตระกูลหลี่ มีโอกาสกลับมาเป็นใหญ่เป็นโตอีก”

จ้าวจื้อกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เอี้ยนเฟยเมื่อเป็นนางบำเรอของขุนนางเฉิง ไฉนมั่วสุมกับแม่ทัพโต่ว?”

จวงฮูหยินกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า “ขุนนางเฉิงไม่รักศักดิ์ศรี เห็นแม่ทัพโต่วคุมกำลังทัพฉู่ พอต้องตาต้องใจนางบำเรอของมัน ก็ยกนางให้แต่โดยดี คราครั้งนี้ตระกูลจวงเราคิดกู้ชาติ อุปสรรคสำคัญอยู่ที่กลุ่มกองกำลังของหลี่หยวน ทั้งนี้เพราะหลี่ลิ่งเป็นญาติกับหลี่หยวนเอง”

เซี่ยงเส้าหลงพอฟังคิดกล่าวกระไร อูเอี๋ยนจู้พลันเคาะประตูขอเข้าพบ รายงานว่า “เมื่อครู่บุคคลน่าสงสัยหลายคนมาสืบดูความเคลื่อนไหวของพวกเรา ท่านนายอำเภอตอนจากไป ก็ขึ้นรถไปสนทนากับบุคคลน่าสงสัยคนหนึ่ง หลังจากนั้นบุคคลน่าสงสัยทั้งหมดค่อยถอนกำลังไป”

จวงฮูหยินหน้าแปรเปลี่ยนไป เซี่ยงเส้าหลงกลับยิ้มออกมา กล่าวว่า

“ดูท่าทางพวกมันคิดจัดการกับพวกเราบนเรือ ขอเพียงจมเรือโดยสาร พวกมันก็สามารถลอบสังหารคุณชายน้อยในน้ำ แผนการกู้ชาติของตระกูลจวงเป็นอันล่มสลายเป็นอากาศธาตุ”

จวงฮูหยินกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า “ทำอย่างไรดี? ลูกเรือบนเรือล้วนเป็นคนของฝ่ายตรงข้าม”

จี้เอียนหยานยิ้มพลางกล่าวว่า “ขอเพียงออกเดินทาง พวกเราจะยึดครองเรือ สลัดลูกเรือทิ้งไป ดูว่านายอำเภอเมืองสามารถทำอย่างไรพวกเราได้?”

เช้าวันรุ่งขึ้น นายอำเภอชวีเซินเดินทางมาส่งด้วยตัวเอง ใช้สายตาส่งเรือโดยสารขนาดใหญ่กางใบสามเสาล่องไปตามลำน้ำ

เรือใหญ่ประกอบด้วยลูกเรือสามสิบคน แต่ละคนรูปกายกำยำ แม้มีสีหน้าเคารพนบนอบ แต่ดูออกว่ามิใช่คนดี ซึ่งเซี่ยงเส้าหลงย่อมไม่เห็นอยู่ในสายตา สั่งให้เหล่าองครักษ์เหล็กจับตาดูพวกเขาทั้งกลางวันกลางคืน ที่หลงเหลือพักผ่อนอย่างเต็มที่

ทิวทัศน์แดนใต้แตกต่างกับภาคตะวันตกเฉียงเหนือ ตามรายทางงามตระการปานภาพวาด ชวนให้ลุ่มหลงงมงาย ตอนนี้เป็นช่วงระหว่างวสันตฤดูกับคิมหันตฤดู เรือใหญ่ล่องไปตามกระแสน้ำ ขุนเขาพนาแต่งแต้มอยู่สองฟากข้าง สายน้ำระยิบระยับ บรรยากาศโดยทั่วไปสงบสันติ

ตามรายทางเห็นเรือประมงทอดแหจับปลาในน้ำ ทำให้ผู้คนแทบไม่เชื่อว่านี่เป็นยุคสมัยเลียดก๊ก ซึ่งรบราฆ่าฟันไม่สิ้นสุด ลำน้ำทอดคดเคี้ยว พอเลี้ยวโค้งคราหนึ่ง ทิวทัศน์เบื้องหน้าก็แปรเปลี่ยนไป ชวนให้ผู้คนไม่มีวันเบื่อหน่าย

เนื่องจากมีคนนอกอยู่ด้วย จี้เอียนหยานกับจ้าวจื้อพากันสวมหมวกโพกผ้า เพิ่มความงามอย่างลึกลับ สะกิดให้ผู้คนคันที่หัวใจ

อาจบางทีเพราะชีวิตความเป็นอยู่ที่สุขสบายกว่า ด้านขนบธรรมเนียมของชาวฉู่ จึงแตกต่างกับรัฐจ้าว วุ่ย หานและรัฐฉิน ที่เด่นชัดที่สุดคือ สตรีที่แต่งงานมีเหย้าเรือน พอออกนอกบ้านจะคลุมแพรคลุม

หน้าแบบต่างๆ โดยไม่กลัวว่าเป็นเครื่องถ่วง หรือทำให้หายใจไม่สะดวก

นอกจากสวมหมวกปล่อยแพรคลุมหน้าลงมา ยังใช้ผ้าโพกศีรษะผูกมวยผม ปล่อยชายลงมาปิดบังใบหน้า ผ้าโพกศีรษะชนิดนี้ทอจากแพรเบาบาง เมื่อคลุมลงบนใบหน้า เผยเห็นรูปโฉมลับล่อรำไร เพิ่มความเย้ายวนใจกว่าเดิม

เมื่อหญิงงามเช่นจี้เอียนหยานกับจ้าวจื้อเปลี่ยนเป็นแต่งกายเช่นนี้ ยิ่งมิต้องเอ่ยถึง เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ภาวนาให้ฟ้ามืดค่ำโดยเร็ว

เซี่ยงเส้าหลงออกเดินทางถึงตอนนี้ บนใบหน้ามีหนวดเครางอกเงยออกมานิ้วเศษ มิเพียงเปลี่ยนแปลงรูปใบหน้า ยังเพิ่มพูนความเข้มแข็งองอาจแก่เขา

ยุคสมัยนั้นการไว้หนวดเคราเป็นเรื่องธรรมดา โดยเฉพาะขุนนางฝ่ายบุ๋นจะไว้เครายาว ส่วนขุนนางฝ่ายบู๊ไว้เคราสั้น หากหน้าขาวไร้หนวดเครา กลับเป็นเรื่องผิดปรกติวิสัย

เซี่ยงเส้าหลงกับภรรยาทั้งสองยืนชมทิวทัศน์ที่หัวเรือ จวงขงเดินเข้ามา บอกว่าก่อนถึงอำเภอฉีซือ จะมีกระแสน้ำช่วงหนึ่งเชี่ยวกรากเป็นพิเศษ ชะโงกผาหันหากัน ฝ่ายตรงข้ามอาจลงมือในตอนนั้น

เซี่ยงเส้าหลงถามว่าเมื่อใดบรรลุถึงที่นั้น จวงขงตอบว่าก่อนฟ้ามืดค่ำจะบรรลุถึง เซี่ยงเส้าหลงเพียงผงกศีรษะรับทราบ ไม่กล่าวกระไร

ยามสนธยาเกิดฝนตกลงมา ตกเป็นเวลาครึ่งชั่วยามค่อยอ่อนลง แต่ยังปรากฏละอองฝนโปรยไม่ขาดสาย ท้องฟ้าปกคลุมด้วยเมฆหนาทึบชวนให้ผู้คนบังเกิดความหนักอึ้งหดหู่

เซี่ยงเส้าหลงกับภรรยาทั้งสอง รวมทั้งจวงฮูหยิน อิ๋วซุ่ยจือ อิ๋วหนิงจือ และเด็กชายจวงเป่าอี้นั่งรับประทานอาหารด้วยกันในห้องท้องเรือ

นับตั้งแต่พบกัน ทุกผู้คนเพิ่งรับประทานอาหารร่วมกันเป็นครั้งแรก จวงเป่าอี้ก็ใช้สายตาที่นิยมเลื่อมใสและมุ่งหวังเฝ้ามองดูเซี่ยงเส้าหลง จี้เอียนหยานมีนิสัยรักเด็ก อดถามมิได้ว่า “คุณชายน้อยนึกอะไร?”

จวงเป่าอี้หน้าแดงฉานสดใส ก้มศีรษะกล่าวว่า “เป่าอี้คิดกราบท่านเซี่ยงเป็นอาจารย์ เพื่อร่ำเรียนเพลงกระบี่”

จวงฮูหยินเพียงยิ้มแย้ม รอดูปฏิกิริยาของเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยหักใจปฏิเสธเด็กชายเยาว์วัยผู้หนึ่งได้ ยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านทนรับความลำบากได้หรือ?”

จวงเป่าอี้ยืดอกน้อยๆ ขึ้น กล่าวว่า “เป่าอี้ทนรับความลำบากได้ หากไม่เชื่อก็ถามมารดาดู”

จวงฮูหยินกล่าวด้วยความปลาบปลื้มยินดีว่า “หากแม้นอาจารย์แห่งเจ้ารัฐฉินยินยอมชี้แนะเป่าอี้ เราสำนึกขอบคุณยิ่ง เป่าอี้ ยังมิรีบคุกเข่าคำนับอาจารย์อีก?”

จวงเป่าอี้คุกเข่าลงตรงหน้าเซี่ยงเส้าหลง โขกศีรษะคำนับอาจารย์ เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือประคองเด็กชายขึ้น บอกให้นั่งลงใหม่ บรรยากาศก็เพิ่มความกลมเกลียวกว่าเดิม

แต่เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า ตัวเองเพิ่มความรับผิดชอบด้านมโนธรรมต่อตระกูลจวงอีกสามส่วน หวนนึกถึงภายภาคหน้าให้จวงเป่าอี้ก้าวขึ้นสู่บัลลังก์เป็นเจ้าเมืองเตียน ยังไม่อาจรอดพ้นจากการถูกเสี่ยวผานผู้เป็นศิษย์อีกคนหนึ่งของเขาล้มล้างไป ในใจไม่ทราบเป็นรสชาติเยี่ยงไร

ยามนั้นอูกวงรีบรุดเข้ามา กระซิบบอกที่ข้างหูเซี่ยงเส้าหลงว่า “พวกเราพบเห็นเครื่องมือในการเจาะใต้ท้องเรือ และน้ำมันหลายไหที่ก้นท้องเรือ ดูท่าเจ้าลูกเต่าขบวนนี้คิดจมเรือและวางเพลิงดำเนินการทั้งสองทาง”

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “แอบฟังคำสนทนาของพวกมันหรือไม่?”

ที่แท้เซี่ยงเส้าหลงออกแบบเครื่องมือในการดักฟังหลายชนิดเช่น กระบอกทองเหลืองลักษณะเป็นรูปแตร ซึ่งขนานนามว่าใบหูข้ามผนัง เมื่อทาบกับผนังห้องสามารถขยายเสียงหลังผนังดังขึ้น แอบฟังอย่างถนัดชัดเจนกว่าเดิม

อูกวงตอบโดยไม่ยั้งคิดว่า “ย่อมแอบฟัง กระทั่งเสียงปัสสาวะ

ของพวกมัน ก็ไม่อาจรอดพ้นจากใบหูพวกเรา”

สตรีทั้งหลายรับฟังจนหน้าแดงวูบ จ้าวจื้อร้องเพ้ย บอกให้อีกฝ่ายสำรวมปากคำกว่านี้ อูกวงรีบขออภัยแล้วกล่าว “หัวหน้าพวกมันเรียกว่าเฉิงฉี คล้ายเป็นเครือญาติกับขุนนางเฉิงซู่หนิง ฟังจากคำพวกมันคล้ายทราบว่าฮูหยินจะเดินทางไปยังนครโซ่วซุน ดังนั้นดักรออยู่ที่นี่เป็นแรมเดือน พวกมันได้รับคำสั่งให้ฆ่าคนจนสิ้นซาก”

จวงฮูหยินหน้าแปรเปลี่ยนไป ก้มศีรษะไร้วาจา

เซี่ยงเส้าหลงถามรายละเอียดของแผนการลงมือ อูกวงกล่าวว่า “พวกมันตระเตรียมผสมยาสลบในน้ำ หลังจากมอมทำร้ายพวกเราสิ้นสติไป จะข่มขืนสตรีทั้งหมด แล้วค่อยจมเรือจุดไฟเผาทิ้ง”

จวงฮูหยินและพวกพอฟังคำ *“ข่มขืน”* ล้วนหน้าแดงซ่านขึ้นมา จ้าวจื้อกลับเป็นห่วงอีกเรื่อง ถามว่า “น้ำดื่มของพวกเราในตอนนี้มีปัญหาหรือไม่?”

อูกวงตอบว่า “ย่อมไม่มีปัญหา ยาสลบมีกลิ่นประหลาดต้องใช้น้ำชากลบกลิ่นไป รอสักครู่หากพวกมันยกป้านน้ำชามาให้แก่ฮูหยิน อย่าได้ดื่มเด็ดขาด”

จ้าวจื้อค่อยขับไล่อูกวงออกไป จี้เอียนหยานกล่าวว่า “การเดินทางกลับนครหลวงของฮูหยิน สมควรเป็นความลับประการหนึ่ง เหตุใดขุนนางเฉิงจึงทราบระแคะระคาย ส่งคนมาดักรอทำร้ายพวกท่าน?”

จวงฮูหยินกล่าวอย่างหดหู่ว่า “ตอนนี้พวกเราไม่ทราบชัดว่าผู้ใดเป็นศัตรูแล้ว”

ยามนั้นมีลูกเรือคนหนึ่งเคาะประตูเข้ามา คุกเข่าลงรายงานว่า “ผู้น้อยจัดน้ำชาบำรุงสมาธิของเมืองเฉิงหยางมา แม้มีรสชาติประหลาดอยู่บ้าง แต่เมื่อดื่มลงไปไม่กลัวคลื่นลม เป็นของที่ท่านนายอำเภอชวีจัดมาคารวะฮูหยินกับคุณชายน้อย”

จวงฮูหยินแสร้งตอบรับด้วยความยินดี ลูกเรือนั้นเสนอป้านน้ำชามาแล้วล่าถอยไป

หลังจากนั้นแทบไม่ต้องลงมือ เหตุการณ์ก็ยุติลง เซี่ยงเส้าหลงและพวกแสร้งเป็นดื่มน้ำชายาสลบ สิ้นสติล้มลง เหล่าลูกเรือก็เผยโฉมอันดุร้ายออกมา แต่แล้วองครักษ์เหล็กทั้งหมดชิงจู่โจมลงมือ พิชิตลูกเรือเหล่านั้น จับมัดพันธนาการไว้

เรือใหญ่ตกอยู่ในความครอบครองของฝ่ายเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงเป็นเพื่อนจวงฮูหยินมายังดาดฟ้าเรือ สั่งให้เหล่าองครักษ์เหล็กคุมตัวลูกเรือทั้งหมดออกมาสอบปากคำ สองฟากฝั่งแม่น้ำมืดมิดสนิททั่ว มาตรว่าฝนหยุดตกแล้ว แต่ยังไม่ปรากฏประกายดาวแม้แต่น้อย

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ผู้ใดเป็นเฉิงฉี?”

ลูกเรือที่ถูกจับมัดพันธนาการทั้งสามสิบคนคิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายรู้จักชื่อเฉิงฉี ล้วนงงงันวูบใหญ่ แต่ยังปิดปากสนิท แข็งข้อไม่ตอบคำ

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ กล่าวเบาๆ กับจวงฮูหยินว่า “ฮูหยินโปรดเบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง”

จวงฮูหยินปฏิเสธว่านางไม่กลัว เซี่ยงเส้าหลงโบกมือวูบ อูซูซึ่งเฝ้าควบคุมเหล่าเชลยยกเท้าถีบใส่กลางหลังลูกเรือผู้หนึ่ง ลูกเรือนั้นถูกมัดมือมัดเท้าติดกัน ดังนั้นถูกถีบถลาล้มไปเบื้องหน้า กลิ้งตัวไปตามดาดฟ้าเรือ

จิงสั้งถลันออกจากข้างกายเซี่ยงเส้าหลง ใช้เท้าเขี่ยร่างลูกเรือนั้นพลิกกลับมาอยู่ในท่านอนหงาย ชักกระบี่ออกมากวัดแกว่งที่เบื้องหน้าอีกฝ่าย กล่าวว่า “โอกาสสุดท้าย...ผู้ใดเป็นเฉิงฉี?”

ลูกเรือนั้นไม่ยอมสยบ ร้องเพ้ยออกมา จิงสั้งแค่นหัวร่ออย่างเย็นชาสะบัดกระบี่วูบหนึ่ง เชือดคอหอยลูกเรือนั้นขาดสะบั้น หยาดโลหิตฉีดพุ่งจากลำคอ คนสิ้นใจตายในบัดดล

ในบรรดาลูกเรือ มีอยู่สองคนแตกตื่นจนเข่าอ่อนระทวยล้มลง ที่หลงเหลือขาสั่นพึ่บพั่บ ใบหน้าถอดสี คิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามลงมือด้วยอำมหิตถึงเพียงนี้

จิงสั้งคล้ายไม่มีเรื่องราวใด เช็ดคราบโลหิตบนคมกระบี่กับร่างผู้ตาย ค่อยปล่อยให้เพื่อนพ้องเข้ามาลากศพของลูกเรือนั้นไปด้านข้าง มาตรว่าในยุคสมัยเลียดก๊ก การฆ่าคนมิใช่เรื่องใหญ่โตอันใด แต่ท่าทีอันเฉยเมยก่อนและหลังการฆ่าคนของจิงสั้ง กลับข่มขวัญผู้คนอย่างใหญ่หลวง

ตอนที่เซี่ยงเส้าหลงคัดเลือกสิบแปดองครักษ์เหล็กให้เป็นองครักษ์ประจำตัว เงื่อนไขข้อหนึ่งคือต้องมีจิตใจอันเด็ดเดี่ยว ไม่กลัวฆ่าคนและไม่กลัวถูกคนฆ่า ค่อยมีคุณสมบัติรับเลือก ในยุคสมัยสงครามที่ผู้เข้มแข็งกลืนคนอ่อนแอ การเมตตาปรานีต่อศัตรู เท่ากับโหดเหี้ยมอำมหิตต่อตัวเอง คราครั้งนี้หากผู้ที่ถูกคร่ากุมเป็นพวกเขา คิดตายอย่างรวบรัดชัดเจนเช่นนี้ยังทำไม่ได้ โดยเฉพาะเหล่าหญิงงามเช่นจี้เอียนหยานและพวก

เซี่ยงเส้าหลงชี้มือไปยังลูกเรืออีกคนหนึ่ง ถามว่า “ผู้ใดเป็นเฉิงฉี?”

ลูกเรือนั้นเข่าอ่อนระทวย กระแทกนั่งลงอีกคนหนึ่ง สายตากลับกวาดมองไปยังชายฉกรรจ์ร่างหยาบกร้านผู้หนึ่ง

ชายฉกรรจ์ร่างหยาบกร้านทราบว่าศักดิ์ศรีถูกเปิดโปงแล้ว ดังนั้นเคลื่อนกายออกมา ร้องว่า “ไม่ต้องถามแล้ว เราคือเฉิงฉี หากพวกท่านกลัว...”

อูกวงชิงตวัดเท้าออก เตะใส่หว่างขาของอีกฝ่าย สร้างความเจ็บปวดแก่เฉิงฉีจนงอตัวดุจกุ้งเผา นอนขดตัวกับพื้น

เซี่ยงเส้าหลงสั่งให้คุมตัวเฉิงฉีไปสอบปากคำที่ก้นท้องเรือ อูซูกับจิงสั้งรับคำ คุมตัวเฉิงฉีไป

เซี่ยงเส้าหลงออกคำสั่งให้แยกกันสอบปากคำลูกเรือที่หลงเหลือ จากนั้นนำมาเปรียบเทียบกัน หากผู้ใดกล่าวโป้ปด ให้ประหารฆ่าทิ้ง จวงขงและพวกฮือเข้ามาร่วมกับเหล่าองครักษ์เหล็กคุมตัวลูกเรือแยกย้ายไปสอบปากคำตามซอกมุมต่างๆ

จวงฮูหยินแอบอิงกับร่างเซี่ยงหลงอย่างอ่อนแรง กล่าวเบาๆ ว่า “วันนี้เราค่อยรับทราบฝีมือที่เฉียบขาด กาลก่อนสามีผู้ล่วงลับใจอ่อนต่อผู้คนไปแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “กลับห้องท้องเรือไปพักผ่อนก่อนเถอะ พรุ่งนี้หลังอาหารเช้าสมควรทราบผลการสอบปากคำแล้ว”

จวงฮูหยินถามเบาๆ ว่า “ท่านคิดจัดการกับคนเหล่านี้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าคิดปล่อยตัวพวกมันให้หมดสิ้น แต่นี่เป็นพฤติการณ์อันโง่เขลาที่สุด ฮูหยินคงเข้าใจความหมายข้าพเจ้ากระมัง?”

ยามฟ้าสางสว่าง บนเรือโดยสารไม่มีลูกเรือหลงเหลืออยู่แม้สักคนเดียว คราบโลหิตก็ถูกชะล้างจนหมดสิ้น

ขณะรับประทานอาหารเช้าที่ห้องท้องเรือ เซี่ยงเส้าหลงแจ้งต่อจวงฮูหยินว่า “ผู้ที่บงการอยู่หลังฉากมิเพียงประกอบด้วยขุนนางเฉิงซู่หนิง ยังมีแม่ทัพโต่วเจี่ยและคนที่เรียกว่าฟางจว่อ ฟังว่าเป็นฟางจว่อแจ้งข่าวการมายังนครโซ่วชุนของฮูหยินต่อขุนนางเฉิงกับแม่ทัพโต่วไม่ทราบฮูหยินรู้จักคนผู้นี้หรือไม่?”

จวงฮูหยินหน้าซีดเผือด กล่าวว่า “ย่อมรู้จัก ฟางจว่อเป็นนักเกาะกินที่ชุนเซินจวินชุบเลี้ยงไว้ ที่แล้วมารับหน้าที่ติดต่อสื่อสารกับพวกเรา คิดไม่ถึงกลับขายพวกเรา”

อิ๋วชุ่ยจือกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “ชุนเซินจวินใช่เป็นคนวางแผนอยู่หลังฉากหรือไม่?”

จวงฮูหยินสั่นศีรษะกล่าวว่า “ชุนเซินจวินต้องไม่ทำเช่นนี้เด็ดขาด อย่าว่าแต่หากสามารถสนับสนุนเป่าอี้คืนสู่อำนาจ จะเป็นประโยชน์ต่อเขาโดยปราศจากผลเสีย ดูท่าฟางจว่อคงถูกเฉิงซู่หนิงซื้อตัวไป”

จี้เอียนหยานกล่าวถามว่า “ขุนนางเฉิงกับแม่ทัพโต่วไฉนคิดร้ายหมายชีวิตต่อคุณชายน้อย?”

จวงฮูหยินกล่าวว่า “ตอนนี้ในรัฐฉู่มีเมืองบริวารสิบกว่าเมือง ในจำนวนนี้นับเมืองเตียน เย่หลาน หมิงซาน เฉหลันกล้าแข็งที่สุด มีไพร่พลนับหมื่น ในเมืองบริวารทั้งหลาย นับตระกูลจวงมีเกียรติภูมิสูงสุด ดังนั้นเสี้ยวเลี่ยอ๋องคิดจัดการกับพวกเราเป็นอันดับแรก แต่ไม่กล้ากระทำโดย

เปิดเผย เพียงวางแผนให้หลี่ลิ่งก่อการกบฏ แต่ชาวเมืองเตียนยังมีใจฝักใฝ่ต่อตระกูลจวงเรา เมืองบริวารอื่นก็ให้การสนับสนุนตระกูลจวงเรากู้ชาติกลับคืน ดังนั้นหลี่หยวนและพวกไหนเลยยอมปล่อยพวกเรากลับสู่มาตุภูมิ?”

จ้าวจื้อกล่าวว่า “อย่างนั้นการเดินทางกลับนครโซ่วชุนของฮูหยินครั้งนี้ ไยมิใช่พาตัวเข้าปากเสือ?”

จวงฮูหยินกล่าวว่า “ตอนนี้ผู้ที่กุมอำนาจในนครโซ่วชุน ยังมิใช่หลี่หยวน หากแต่เป็นชุนเซินจวิน สี่ตระกูลใหญ่เองก็ไม่พอใจหลี่ลิ่งเป็นเจ้าเมืองเตียน ยกเว้นขุนนางเฉิงกับแม่ทัพโต่วที่สุมหัวรวมกับหลี่หยวน คราครั้งนี้เราเดินทางสู่นครโซ่วชุนเพื่อร้องทุกข์ต่อราชสำนักฉี กล่าวโทษหลี่ลิ่งทรยศนายเดิมแย่งชิงอำนาจ”

เซี่ยงเส้าหลงลอบยินดี กล่าวว่า “อย่างนั้นประเสริฐแท้ ในความเห็นข้าพเจ้า หลี่หยวนต้องหาทางถ่วงเรื่องนี้ออกไป หากพวกเราเป็นไรไป ผู้อื่นจะทราบว่าเป็นฝีมือของผู้ใด ดังนั้นในหลายวันนี้พวกเราสมควรไร้เรื่องราวใด”

จวงฮูหยินยิ้มพลางกล่าวว่า “ไม่ สมควรบอกว่าถึงเวลาปลอมแปลงโฉมของท่านแล้ว”

หลังอาหารเช้า เซี่ยงเส้าหลงถูกชักนำให้มานั่งอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้งในห้องท้องเรือ

เซี่ยงเส้าหลงมองดูภาพสะท้อนของตัวเองจากในกระจกทองเหลืองจมูกสูดได้กลิ่นหอมจากเรือนร่างและเสื้อผ้าของอิ๋วซุ่ยกับอิ๋วหนิงจือ อดเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำมิได้

อิ๋วซุ่ยจือกดไหล่ของเขาอย่างสนิทสนม คุกเข่าอยู่ด้านหลังของเขา ชะโงกศีรษะข้ามหัวไหล่ซ้ายออกมา มองภาพสะท้อนในกระจกทองเหลืองพร้อมกับเขา กล่าวว่า “พี่เอ๋อไม่ได้คุยโอ่โอ้อวด เราสองพี่น้องเคยร่ำเรียนศิลปะการแต่งหน้าจากนักประทินโฉมอันดับหนึ่งแห่งรัฐฉู่นาม

ซูลิ่วเหนียง ไม่ว่าใบหน้าใด เมื่อผ่านมือพวกเรา จากสวยงามจะกลายเป็นขี้ริ้ว ขี้ริ้วจะกลายเป็นสวยงาม”

พี่เอ๋อที่ว่าหมายถึงจวงฮูหยิน ซึ่งมีชื่อจริงว่าว่านชิงเอ๋อ

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกได้ว่าอกอูมของนางกดทับกับแผ่นหลังของเขาถึงกับแทบทนทานไม่ได้ กล่าวว่า “แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นบุรุษ”

อิ๋วหนิงจือซึ่งนั่งอยู่อีกฟากหนึ่ง รื้อหีบเครื่องแป้งหลายใบ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “บุรุษรัฐฉู่ชมชอบแต่งหน้า ก่อนหน้านี้พวกเราประทินโฉมแก่ท่านอ๋องทุกวัน” เอ่ยถึงตอนนี้หน้าหม่นหมองลง แสดงว่ารำลึกถึงเจ้าเมืองเตียนผู้ล่วงลับ

อิ๋วชุ่ยจือกล่าวว่า “แป้งฝุ่นที่ใช้พอกหน้าสามารถแบ่งเป็นสองชนิด ชนิดหนึ่งคือใช้เม็ดข้าวบดให้ละเอียด ผสมเครื่องหอมลงไป อีกชนิดหนึ่งลักษณะคล้ายแป้งเปียก เรียกว่า**เซียนเฟิ่น** *(ผงตะกั่ว)* ชนิดหลังมีความคงทนกว่า ขอเพียงพวกเราแต่งหน้าให้แก่ท่านวันละครั้ง รับรองไม่มีผู้ใดจดจำท่านออก”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า แป้งฝุ่นสมัยเลียดก๊กทำจากเม็ดข้าว ปากถามว่า “หรือว่าไม่มีผู้ใดเห็นหน้าว่านลุ่ยกวงมาก่อน?”

อิ๋วชุ่ยจือยิ่งพิศยิ่งนึกรักเซี่ยงเส้าหลง แทบแนบใบหน้ากับแก้มซีกซ้ายของเขา กล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า “ว่านลุ่ยกวงเป็นชาวเมืองเตียน เป็นชนเผ่าเตียนหนันซึ่งมีประชากรมากที่สุด พี่เอ๋อก็เป็นหญิงงามอันดับหนึ่งของชนเผ่าเตียนหนัน นางเคยติดตามอ๋ององค์ก่อนมาเข้าเฝ้าเจ้ารัฐฉู่ที่นครโซ่วชุน แต่ว่านลุ่ยกวงก่อนจะหลบหนีไปยังรัฐฉิน ไม่เคยออกจากเมืองเตียน แม้แต่หลี่หยวนยังไม่เคยพบหน้าเขา ในนครโซ่วชุนคงยากจะมีคนรู้จักเขา”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบสาเหตุที่ตระกูลจวงได้รับการสนับสนุนจากชาวเมืองเตียน ที่แท้ดำเนินนโยบายสยุมพรเชื่อมสัมพันธ์ ไม่ต้องบอกก็ทราบได้ จวงฮูหยินคงเป็นธิดาของหัวหน้าชนเผ่า ยามนั้นกล่าวว่า “อีกสามวันค่อยบรรลุถึงนครโซ่วชุน ฮูหยินทั้งสองคงไม่ต้องปลอมแปลง

โฉมให้แก่ข้าพเจ้าในบัดดลกระมัง?”

อิ๋วหนิงจืออยู่เบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลง เพ่งพิศใบหน้าของเขาโดยละเอียด แล้วค่อยชม้ายชายตายั่วยวนกล่าวว่า “พวกเราจะทดลองเปลี่ยนโฉมหน้าของท่านดู อาจต้องใช้ส่วนผสมต่างกัน เวลาไม่กี่วันกลัวว่าไม่เพียงพอ”

อิ๋วชุ่ยจือทางด้านหลังพ่นลมหายใจเข้าทางรูหูของเขา ปากกล่าวว่า “ไม่ชมชอบให้พวกเราปรนนิบัตินายท่านหรือ? พวกเราเคยร่ำเรียนวิชานวดเฟ้นมา รู้จักปรนนิบัติบุรุษที่สุด”

กล่าวพลางยื่นมือนวดเฟ้นกล้ามเนื้อบริเวณหัวไหล่ของเซี่ยงเส้าหลง นี่นับเป็นความสุขชั้นสูงอย่างแท้จริง กอปรกับนางเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านนี้ เซี่ยงเส้าหลงต้องแค่นเสียงครวญครางออกมาอย่างลืมตัว

อิ๋วหนิงจือหยิบถ้วยเล็กๆ มาใบหนึ่ง ไม่นานก็ผสมวัตถุคล้ายแป้งเปียกประมาณครึ่งถ้วย ใช้สากหยกอันเล็กๆ คนให้เข้าด้วยกัน กล่าวว่า “ผิวกายของท่านค่อนข้างคล้ำ ข้าพเจ้าจะทำให้ท่านคล้ายไม่ได้รับแสงอาทิตย์มานาน อย่างนั้นผู้อื่นจะไม่นึกระแวงสงสัยแล้ว”

จากนั้นพอกแป้งเชียนเฟิ่นเหล่านั้นลงบนใบหน้าของเขา เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกเย็นวะวาบ บวกกับนางใช้นิ้วมือเรียวงามคลึงเคล้าเบาๆ ให้ความรู้สึกสบายแก่เขาสุดเปรียบปาน

อิ๋วชุ่ยจือที่ด้านหลังหารือกับน้องสาวว่า “ข้าพเจ้าคิดใช้ชาดเปลี่ยนสีฝีปากของเขาให้จางลง เติมขนคิ้วหยาบขึ้น แล้วค่อยย้อมผมเผ้าหนวดเคราของเขา จะเพิ่มความแนบเนียนกว่าเดิม”

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบกล่าวว่า “หากวันหน้าไม่สามารถกลับคืนสู่สภาพเดิม ไยมิใช่ย่ำแย่ยิ่ง?”

อิ๋วชุ่ยจือหัวร่อจนตลอดทั้งร่างฟุบกับแผ่นหลังของเขา กล่าวว่า “ช่างเป็นบุรุษที่รักสวยรักงามนัก ขอเพียงใช้ยาน้ำที่ผสมขึ้นเป็นพิเศษชำระล้าง จะลบคราบปลอมแปลงออกจนหมดสิ้น”

เซี่ยงเส้าหลงยังไม่วางใจ มองดูภาพสะท้อนในกระจกทองเหลือง

ซึ่งกลับกลายเป็น “บุคคลอีกคนหนึ่ง” ทีละน้อย ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “หากตกแต่งข้าพเจ้ากลายเป็นบุรุษประทินโฉมหนาเตอะ ข้าพเจ้าคงไม่กล้าออกนอกบ้านแล้ว”

สตรีทั้งสองหัวร่อจนตัวงอ อิ๋วหนิงจือฉวยโอกาสซุกศีรษะกับอ้อมกอดของเขา อิ๋วซุ่ยจือกล่าวว่า “ศิลปะการประทินโฉมขั้นสูงคือทำให้ผู้อื่นไม่รู้สึกตัวว่าผ่านการประทินโฉม หากไม่เชื่อลองดูเราสองพี่น้องกับพี่เอ๋อเป็นตัวอย่าง”

เซี่ยงเส้าหลงเหลียวดูสตรีทั้งสอง ไม่พบว่าพวกนางผ่านการประทินโฉมจริงๆ ค่อยคลายใจลง รองรับการบริการอันหอมกรุ่นจากสตรีทั้งสอง

อิ๋วหนิงจือหลังจากแต่งหน้าแก่เซี่ยงเส้าหลง เริ่มเขียนคิ้วให้แก่อีกฝ่าย กล่าวด้วยความประทับใจว่า “ท่านเซี่ยงนับเป็นวิญญูชนที่สำรวมที่สุดในบรรดาบุรุษ ซึ่งพวกเราเคยพบพานมา ไม่ทราบล่วงรู้หรือไม่ว่าเราสองยินยอมพร้อมใจปรนนิบัติรับใช้ท่านเซี่ยง?”

อิ๋วซุ่ยจือทางด้านหลังเริ่มปลดผ้าโพกศีรษะลงมาให้แก่เขา ปากกล่าวว่า “เมื่อหวนนึกถึงว่าพอกลับถึงเมืองเตียน พวกเราต้องแยกจากท่านเซี่ยง สร้างความหดหู่ใจแก่ข้าพเจ้านัก แต่เมื่อรำลึกถึงน้ำใจที่อ๋ององค์ก่อนมีต่อพวกเรา ความรู้สึกของการได้รับและสูญเสียนับเป็นอย่างไรได้?”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงพวกนางจะบอกรักอย่างเปิดเผย ขณะเดียวกันก็สำนึกตื้นตันอยู่บ้าง หากไม่ได้พบกับเขา จวงฮูหยินและพวกคงต้องถูกฆ่าตายหมดสิ้น มิหนำซ้ำสตรีทั้งสามยังถูกหยามย่ำยีถึงที่สุด แต่สตรีทั้งสามคิดกู้ชาติให้แก่สามีผู้ล่วงลับ ถือเป็นภาระที่ไม่อาจปฏิเสธ ตัดสินใจเดินทางกลับรัฐฉู่ ความกล้าหาญที่ลืมตายเช่นนี้ ควรแก่การยกย่องนัก

ขณะไม่ทราบสมควรตอบพวกนางอย่างไรดี จวงฮูหยินพร้อมด้วยจ้าวจื้อแวะเข้ามาดูเขา ยามกะทันหันจ้าวจื้อจดจำสามีตัวเองไม่ออกร้องว่า “พี่ซุ่ยกับพี่หนิงมีวิชาปลอมแปลงโฉมเลิศพิสดารจริงๆ ดูท่า

ข้าพเจ้ากับพี่เอียนหยานก็สมควรเปลี่ยนรูปโฉมด้วย”

จวงฮูหยินกล่าวว่า “พวกท่านขอเพียงย้อมผมเป็นสีขาวดอกเลา ดูไปมีอายุมากขึ้นสักสิบปี บวกกับคลุมผ้าคลุมหน้าไว้ รับรองไม่มีผู้ใดจดจำออก”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูตัวเองในกระจก เพิ่มความเชื่อมั่นเป็นทวีคูณ หวนนึกถึงหากผลัดเปลี่ยนเป็นสวมเสื้อผ้าชาวเมืองเตียน ต่อให้เผชิญหน้ากับหลี่หยวนหรือเถียนตาน ฝ่ายตรงข้ามคงจดจำเขาไม่ออก

แรกเข้านครโซ่วชุน

นับตั้งแต่แม่ทัพรัฐฉินนามไป๋ฉียกทัพบุกเข้านครอิ่ง ซึ่งเป็นนครหลวงรัฐฉู่ เจ้ารัฐฉู่องค์ก่อนฉู่เซียงอ๋องก็หลบหนีไปทางตะวันออก ย้ายนครหลวงสองครั้งสองครา ห่างไกลจากรัฐฉินทุกขณะ

ดินแดนตะวันออกของแม่น้ำไหวเหอ ความจริงเป็นของรัฐฉิน ต่อมาถูกรัฐฉู่ยึดครอง ดังนั้นฉู่เซียงอ๋องรวบรวมไพร่พลรัฐเฉิน สิบกว่าหมื่นช่วงชิงดินแดนไหวเป่ยกลับคืนจากรัฐฉิน กอบกู้เกียรติภูมิคืนมา

เมื่อปีก่อนรัฐฉู่รวมกำลังกับอีกสี่รัฐโจมตีทัพฉิน รบชนะเมิ่งอ้าว ทัพฉินปิดด่านไม่กล้าสู้ศึก รัฐฉู่คล้ายกลับคืนสู่ความยิ่งใหญ่อีกครั้ง ซึ่งความจริง รัฐฉู่แม้สูญเสียดินแดนมากมาย แต่เนื่องจากมีอาณาเขตกว้างไพศาล ทัพฉินคิดบุกรัฐฉู่ไม่สะดวกเท่าใด ดังนั้นรัฐฉู่ดำรงความปลอดภัยอยู่ได้

นครโซ่วชุนอยู่ทางตอนใต้ของแม่น้ำไหวเหอ อีกฝั่งหนึ่งเป็นเมืองเสี้ยไซ่ ซึ่งเป็นเมืองที่มีความสำคัญทางทหาร เนื่องด้วยมีการคมนาคมสะดวก ประกอบกับชาวฉู่หยั่งรากฐานอยู่ในดินแดนแถบนี้อย่างลึกล้ำ มีทรัพยากรบุคคลและวัตถุที่เหลือเฟือ ดังนั้นรักษาความเจริญรุ่งเรืองเหนือกว่ารัฐอื่นซึ่งอยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

นครโซ่วชุนใหญ่โตเป็นพิเศษ ตัวเมืองมีลักษณะเป็นรูปบุ้งกี๋บริเวณโดยรอบกินพื้นที่สามสิบกว่าลี้ กำแพงรอบนอกยาวถึงห้าสิบกว่าลี้

กล่าวได้ว่าเป็นนครใหญ่ที่สุดในยุคสมัยเลียดก๊ก โครงสร้างเพียงเป็นรองนครเสียนหยาง ทั้งยังสร้างรายรอบอีกสี่เมือง สำหรับเป็นฉากกั้นมีประชากรกว่าสองหมื่นครอบครัว กอปรกับผืนดินอุดมสมบูรณ์ เสบียงอาหารมากพอเพียง ทำให้โซ่วชุนเป็นนครที่เจริญรุ่งเรืองที่สุดของรัฐฉู่หลังจากนครอิ่งเป็นต้นมา

สิ่งปลูกสร้างที่สำคัญรวมตัวอยู่ที่เมืองในประกอบด้วย พระตำหนักยุ้งฉาง คลังแผ่นดิน ศาลบูชาประจำตระกูล ศาลพระภูมิสำหรับบวงสรวงเทพธรณี สถานประกอบพิธีบวงสรวงเทพธัญพืช ตึกที่อยู่ของขุนนางอำมาตย์ และตึกรับรองอาคันตุกะต่างแดน เมืองชั้นนอกเป็นถนนหนทางตัดไขว้กัน ประกอบด้วยบ้านเรือน ตลาดร้านค้าโรงเตี๊ยมเรียงรายอย่างเป็นระเบียบแบบแผน

นครโซ่วชุนวางมาตรการป้องกันอย่างเข้มงวด ปากทางเข้ากำแพงรอบนอกสร้างประตูสำหรับเลื่อนขึ้นลงได้ รอบนอกของตัวเมืองขุดคูคลองล้อมรอบ จัดทหารฉู่เฝ้ารักษาทั้งกลางวันกลางคืน ผู้ที่คิดผ่านเข้าประตูเมืองล้วนต้องเสียภาษี

เรือโดยสารของเซี่ยงเส้าลงและพวกพอบรรลุถึงท่าจอดเรือของเมืองชั้นนอก ก็ถูกเรือรบรัฐฉู่สกัดไว้ จวบกระทั่งจวงฮูหยินเผยโฉมค่อยอนุญาตให้นำเรือจอดเทียบท่า แต่ไม่ยินยอมให้ขึ้นฝั่ง หากทว่าจัดม้าเร็วรายงานเข้าเมือง

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงเปลี่ยนเป็นสวมชุดยาวหลวมกว้าง ห่อหุ้มเรือนร่างอันกำยำบึกบึนไว้ หนวดเคราสีขาวอมเทาที่แก่เกินวัย ใบหน้าขาวซีด ขนคิ้วดกหนาปิดบังดวงตา เปรียบกับผู้งมงายอาชาที่ผ่านมายิ่งไม่มีส่วนละม้ายคล้ายเซี่ยงเส้าหลง

ทุกผู้คนทนจับเจ่าอยู่บนเรือหนึ่งชั่วยาม ค่อยเห็นขบวนรถและม้าขบวนหนึ่งเคลื่อนมาถึง คนนำหน้าร่างอ้วนใหญ่ แต่งเครื่องแบบขุนนางอยู่ในวัยห้าสิบเศษ คิ้วเรียวยาวจมูกใหญ่ ลักษณะคล้ายคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ที่จมอยู่กับสุรานารี

จวงฮูหยินบนเรือกล่าวเบาๆ กับเซี่ยงเหส้าหลงที่ข้างกายว่า "คนร่างอ้วนนั้นคือ ชุนเซินจวินหวงแซ"

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบใหญ่ ตอนแรกยังเข้าใจว่าเป็นนักเกาะกินที่มาพึ่งพิงชุนเซินจวิน คิดไม่ถึงกลับเป็นชุนเซินจวินเอง ในสี่คุณชายเลียดก๊ก ซึ่งประกอบด้วยเมิ่งฉางจวินแห่งรัฐฉี ผิงหยวนจวินแห่งรัฐจ้าว ซิ่นหลินจวินแห่งรัฐวุ่ย และชุนเซินจวินแห่งรัฐฉู่ เซี่ยงเส้าหลงแม้พบหน้าซิ่นหลินจวินคนเดียว แต่คาดว่าคนผู้นี้มีเปลือกนอกย่ำแย่ที่สุด มิน่าเล่าจึงรั้งอันดับท้ายสุดในสี่คุณชายเลียดก๊ก

ชุนเซินจวินเป็นบิดาบังเกิดเกล้าของจ้าวมู่แห่งรัฐจ้าว หวนนึกถึงเขาเคยกำจัดฆ่าจ้าวมู่ ในใจอดบังเกิดความรู้สึกประหลาดพิกลมิได้

จี้เอียนหยานที่ด้านหลังกล่าวเบาๆ ว่า "หากเปรียบกับครั้งก่อนที่พบกับเขา คนผู้นั้นยังอ้วนท้วนกว่าเดิม"

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบ จำได้ว่าจี้เอียนหยานเคยมายังที่นี้ หากแม้นนางถูกชุนเซินจวินจดจำออก ตนเองกลับเป็นศัตรูสังหารบุตรชายอีกฝ่าย เมื่อถึงเวลาคงจบสิ้นกัน ดีที่จี้เอียนหยาน รวมทั้งจ้าวจื้อซึ่งผ่านการปลอมแปลงโฉม และเปลี่ยนเป็นสวมอาภรณ์ของชาวฉู่ ไม่มีรูปเค้าดั้งเดิมหลงเหลืออยู่

อาภรณ์ของสตรีชาวฉู่เปรียบกับรัฐอื่น เพิ่มความหลวมกว้างและเฉิดฉันกว่า กระโปรงยาวลากดิน เอวรัดสายรัดสีขาว ปกเสื้อทับไขว้กัน ผูกเงื่อนพับจีบซ่อนไว้ด้านหลัง แขนเสื้อและชายด้านล่าง เว้นขอบกว้างหมวกทรงกลมประดับพู่ ผูกเป็นเงื่อนอยู่ใต้คาง บวกกับพอกแป้งชั้นหนึ่งนับเป็นความงามอีกแบบหนึ่ง สำหรับทรงผมของพวกนาง ก็เปลี่ยนเป็นแบบเดียวกับจวงฮูหยินและพวก หวีผมปรกหน้าผากจอนผมทั้งสองข้างรวบเป็นเปียยาว ห้อยระอยู่ที่ท้ายทอย ยาวจรดลำคอ เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของทรงผม หากเซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบความจริงมาก่อน ยามกะทันหันจดจำพวกนางไม่ออก อย่าว่าปลายผมพวกนางถูกย้อมเป็นสีขาวดอกเลา ดูไปแก่ชราลงยี่สิบปี

สตรีทั้งห้าสวมอาภรณ์สีแดงชาด แดงเข้ม เหลืองทอง เขียวอ่อน เขียวครามห้าสี บวกกับปักลวดลายมังกร หงส์และสัตว์ปีกอื่น เสริมด้วยกิ่งใบไม้ดอก และลายเส้นภาพประกอบที่ประหลาดแปลกตา แสดงออกถึงจินตนาการอันบรรเจิด และวัฒนธรรมแห่งสีสันเทพนิยายชาวฉู่

เครื่องแต่งกายของบุรุษชาวฉู่ค่อนข้างเรียบง่าย เสื้อยาวเผยเห็นข้อเท้า ปกเสื้อทับไขว้มาทางขวา แขนเสื้อรวบเข้าเล็กน้อย ริมขอบเสื้อและแขนเสื้อแต่งด้วยลายเส้น ใช้สีส้ม ดำ น้ำตาล ขาวเป็นหลัก ที่สะดุดตาคือสายรัดเอวใช้สีสันสลับตัดกัน

เหล่าองครักษ์เหล็กก็พลัดเปลี่ยนเป็นสวมชุดนักบู๊ของชาวฉู่ เสื้อท่อนบนเลยเอว ท่อนล่างใส่กางเกงหุ้มเท้าสวมรองเท้าหนัง ใส่เกราะอ่อนตรงตำแหน่งสำคัญ ทรงผมก็เปลี่ยนไป ทั้งยังสวมหมวก ดูไปแปลกใหม่ยิ่ง

ยามนั้นชุนเซินจวินมาถึงริมฝั่งโบกมือเป็นความหมายเชื้อเชิญพวกเขาขึ้นฝั่ง

จวงฮูหยินปล่อยให้สตรีรับใช้ร่างหยาบกร้านทั้งสองประคับประคองขึ้นฝั่งก่อน ชุนเซินจวินและพวกก็ลงจากหลังม้ามาต้อนรับ

ไม่ทราบเซี่ยงเส้าหลงคิดระแวงหรือไร รู้สึกว่าตาเล็กเรียวของชุนเซินจวินเป็นประกาย จับจ้องมองเอวอ้อนแอ้นที่คล้ายไม่อาจต้านทานแรงลมของจวงฮูหยินอย่างละโมบโลภหลง

จวงฮูหยินย่อกายคารวะ จากนั้นร่ำไห้ออกมากล่าวว่า “**จวินสั้ง** *(ท่านผู้มีฐานะสูงส่ง)* โปรดคิดอ่านช่วยเหลือบุตรชายเราด้วย”

ชุนเซินจวินมือไม้ปั่นป่วนอยู่บ้าง กล่าวว่า “พระสนมอย่าได้เศร้าโศกไป รอจนกลับไปแล้วค่อยว่ากล่าว” พลางกวาดตามายังเซี่ยงเส้าหลง หยีตาลงทอประกายวูบหนึ่งกล่าวว่า “ได้ยินชื่อท่านว่านมานานนับว่ามีบุคลิกสมคำร่ำลือจริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงตื่นตัวขึ้น ชุนเซินจวินผู้นี้แม้หมกมุ่นกับสุรานารี แต่ดูจากประกายตาของอีกฝ่าย แสดงว่ามีความคิดอ่าน หาได้เลอะเทอะ

เหลวไหลไม่ รีบตัดสุ้มเสียงใช้สำเนียงชาวเมืองเตียนซึ่งเพิ่งเล่าเรียนมาตอบว่า “จวินสั้งมีนามอันเกริกไกร ลุ่ยกวงรู้สึกเป็นเกียรติที่ได้พบพาน”

ชุนเซินจวินกวาดตาไปยังจี้เอียนหยานและพวกที่ติดตามขึ้นฝั่ง จวงฮูหยินรีบชะงักเสียงร่ำไห้ ทำหน้าที่แนะนำให้รู้จัก ชุนเซินจวินเห็นจี้เอียนหยานกับจ้าวจื้อมี “อายุสูงวัย” จึงไม่ใส่ใจเท่าใด เพียงสำรวจมองอิ๋วชุ่ยจือกับอิ๋วหนิงจือเที่ยวหนึ่ง สุดท้ายวกสายตากลับมายังจวงฮูหยินกล่าวว่า “พระสนมเชิญไปพักผ่อนที่ตึกเราก่อน เรื่องอื่นค่อยๆ หารือกัน”

เห็นคนที่ด้านหลังชุนเซินจวิน มีนักเกาะกินลักษณะเป็นที่ปรึกษาหลายคน นอกจากนั้นล้วนเป็นนักบู๊ชาวฉู่อันเหี้ยมหาญดุร้าย

ในบรรดาที่ปรึกษา มีคนผู้หนึ่งร่างสูงโปร่ง ไว้เครางามจรดอกใบหน้ายาวจมูกคด ริมฝีปากบางเบา ดวงตากลิ้งกลอกไม่แน่นอน โดยเฉพาะให้ความสนใจต่อองค์ชายน้อยผู้ตกยากจวงเป่าอี้เป็นพิเศษ

จวงขงที่ด้านหลังเห็นเซี่ยงเส้าหลงจับตาดูคนผู้นี้ จึงกล่าวเบาๆ ว่า “นั่นคือฟางจว่อ”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะรับ ทางด้านจวงฮูหยินกล่าวว่า “มิต้องรบกวนจวินสั้งแล้ว เราเพียงคิดกลับไปยังตึกเจ้าเตียนอ๋อง”

เซี่ยงเส้าหลงพอฟังค่อยทราบว่า ตระกูลจวงยังมีบ้านพักอยู่ที่นครโซ่วชุน

ชุนเซินจวินมีสีหน้าประหลาดพิกล ส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “หลังจากเมืองเตียนเกิดความไม่สงบ พระสนมกับคุณชายน้อยลี้ภัยไปยังรัฐฉิน บ่าวไพร่หญิงรับใช้ที่ตึกเจ้าเตียนอ๋องในนครโซ่วชุนแตกสานซ่านเซ็น ทิ้งบ้านปล่อยร้างไว้หลายปี ระหว่างนี้หลี่ฉ่วงเหวินบังเกิดความละโมบย้ายเข้าไปจับจอง เราแม้ทวงถามจากมัน แต่หลี่ฉ่วงเหวินอ้างว่า อ๋ององค์ก่อนทรงยินยอม ไม่ยอมออกจากตึกที่ยึดครอง”

จวงฮูหยินร่างสั่นสะท้านร้องว่า “ความยุติธรรมของฟ้าอยู่หนใด จวินสั้งต้องทวงถามความยุติธรรมให้แก่เรา”

ชุนเซินจวินฝืนยิ้มพลางกล่าวเบาๆ ว่า “เราจะช้าเร็วต้องให้บทเรียน

แก่ผู้แซ่หลี่ แต่ตอนนี้เหตุการณ์สงบ ไม่ควรเคลื่อนไหวโดยผลีผลาม”

เซี่ยงเส้าหลงลอบยินดี เห็นว่าขอเพียงฝ่ายตนยืนอยู่ข้างเหตุผล สามารถก่อเรื่องอาละวาดสร้างสถานการณ์ขึ้น ดังนั้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “กุศลเจตนาของจวินสั้งขอรับด้วยใจ คราครั้งนี้พวกเรามายังนครโซ่วซุน ก็เพื่อทวงถามความยุติธรรม หากขวัญอ่อนกลัวเกิดเรื่อง ไหนเลยกู้ชาติกลับคืนได้?”

ชุนเซินจวินเหม่อมองเซี่ยงเส้าหลงอย่างตะลึงลาน “ว่านลุ่ยกวง” เป็นยอดขุนพลเมืองเตียน มีชื่อเสียงเกียรติภูมิในรัฐฉู่ แต่คิดไม่ถึงว่าจะกล้าหาญชาญชัยถึงเพียงนี้ ประกาศว่าจะทวงถามตึกเจ้าเตียนอ๋องกลับคืนมา

จวงฮูหยินก็สะท้านขึ้นคราหนึ่ง แทบกล่าววาจาทัดทาน แต่แล้วฉุกคิดว่าเซี่ยงเส้าหลงมิใช่ชนชั้นธรรมดา ย่อมมีวิธีการของตัวเองค่อยกล้ำกลืนคำพูดเอาไว้

ชุนเซินจวินขบคิดแล้วกล่าว “หลี่ฉ่วงเหวินกระทำเกินเลยไป มีบุคคลจำนวนมากเห็นเป็นที่ขัดตา หากแม่ทัพว่านคิดทวงตึกเจ้าเตียนอ๋องกลับคืน ไม่มีผู้ใดโต้แย้ง เพียงแต่หลี่ฉ่วงเหวินซ่องสุมกำลังคนอยู่ในตึกมากมาย หากเกิดปะทะไม่ทราบผลสุดท้ายจะเป็นฉันใด แม่ทัพว่านโปรดตรึกตรองให้ดี”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่านี่เป็นโอกาสสร้างชื่อให้แก่ตระกูลจวง ไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้น ยามนั้นร้องว่า “สำรวจตัวเองนึกขลาดเขลามาตรว่าท่ามกลางผู้คนหมื่นพัน เราขอมุ่งหน้าไป จวินสั้งโปรดส่งคนไปแจ้งต่อหลี่ฉ่วงเหวินว่า พวกเราจะทวงถามตึกเจ้าเตียนอ๋องกลับคืน ดำเนินการมารยาทก่อนทหารตามหลัง”

นี่เป็นอมตะวาจาของปราชญ์เมธีเมิ่งจื้อ ประจวบกับนำมาใช้กับเหตุการณ์นี้ได้

ชุนเซินจวินตาทอประกายพิสดาร ผงกศีรษะกล่าวว่า “แม่ทัพว่านห้าวหาญสมคำร่ำลือ เราหวังแซยอมรับนับถือแล้ว...พวกเรา”

ที่ปรึกษาฟางจว่อชิงสาวเท้าออกมา น้อมกายคารวะกล่าวว่า "เรื่องนี้มอบให้ผู้น้อยจัดการเถอะ"

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ ทราบว่าฟางจวินรุดไปเสี้ยมสอนให้หลี่ฉ่วงเหวินระดมกำลังคน เพื่อปะทะกับพวกเขาขั้นแตกหัก หวนนึกถึงในพวกเขามีบุคคลสำคัญเช่นจวงฮูหยินกับจวงเป่าอี้ ต่อให้หลี่ฉ่วงเหวินมีไพร่พลมากน้อยเท่าใด ยังไม่กล้าใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุม หากสู้กันตัวต่อตัว จะให้อีกฝ่ายเห็นดีแล้ว

ตึกเจ้าเตียนอ๋องตั้งอยู่ใจกลางเมืองชั้นใน อยู่ติดกับวังฉู่ ถนนทั้งสายหากมิใช่เป็นที่ตั้งเรือนรับรองอาคันตุกะ ก็เป็นตึกที่ทำการของเมืองบริวาร ดังนั้นหลี่ฉ่วงเหวินยึดครองตึกเจ้าเตียนอ๋อง เป็นพฤติการณ์ที่ขัดตายิ่ง

นี่เป็นวิธีการที่เจ้ารัฐฉู่เสี้ยวเลี่ยอ๋องตั้งพระทัยลดทอนอำนาจบารมีของเมืองบริวาร ตอนนี้เสี้ยวเลี่ยอ๋องเสด็จสวรรคต พฤติการณ์ของหลี่ฉ่วงเหวินจึงขาดการสนับสนุน เปิดโอกาสให้ตระกูลจวงช่วงชิงตึกที่อยู่กลับคืน

ที่แล้วมาทางราชสำนักฉู่อ้างว่า การก่อการณ์ของหลี่ลิ่งเป็นเรื่องภายในเมืองเตียน หามีส่วนเกี่ยวข้องกับราชสำนักฉู่ไม่ โดยเปลือกนอกไม่ได้ยอมรับฐานะหลี่ลิ่ง หาไม่อาจสร้างความไม่พอใจแก่เมืองบริวารอื่น หากเมืองบริวารต่างๆ หันไปสวามิภักดิ์ต่อรัฐฉิน รัฐฉู่เท่ากับสูญเสียเมืองหน้าด่านด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้กระทบกระเทือนถึงความมั่งคงของรัฐแล้ว

ด้วยเหตุผลดังกล่าว เซี่ยงเส้าหลงตกลงใจว่าจะลงมืออย่างเต็มที่ เป้าหมายอันดับแรกที่คิดจัดการคือหลี่ฉ่วงเหวินเอง

เนื่องด้วยไม่อาจลงมือฆ่าคน เซี่ยงเส้าลงจึงหยิบฉวยไม้พลองจำนวนหนึ่งจากชุนเซินจวิน ซุกซ่อนอยู่ใต้ท้องรถของจวงฮูหยิน ค่อยมุ่งหน้าสู่ตึกเจ้าเตียนอ๋อง เมื่อเดินทางถึง เห็นประตูตึกเปิดอ้าออก นักบู๊

สองร้อยกว่าคนยืนเรียงรายบนลานกว้างหน้าตึก เตรียมรอรับคนของตระกูลจวงจำนวนสี่สิบกว่าคน ซึ่งในจำนวนนี้ประกอบด้วยสตรีและเด็ก

เวลาหลังเที่ยง บนท้องถนนมีผู้สัญจรคับคั่ง ประกอบกับละแวกนี้พักอาศัยด้วยขุนนางอำมาตย์ และตัวแทนจากรัฐต่างๆ รวมทั้งเมืองบริวาร ซึ่งเดินทางมาร่วมพิธีฝังพระศพเสี้ยวเลี่ยอ๋อง พอเห็นหลี่ฉ่วงเหวินจัดกำลังเช่นนี้ ล้วนห้อมล้อมมุงดูอยู่รอบนอก

เซี่ยงเส้าหลงควบม้านำหน้า นำกำลังทั้งหมดเข้าสู่ตึกเจ้าเตียนอ๋อง เห็นคนผู้หนึ่งยืนบนบันไดขั้นบนสุด ตวาดว่า “ผู้มาชะงักเท้า บุกรุกตึกเราด้วยจุดประสงค์ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงและพวกกระโดดลงจากหลังม้า เห็นนักบู๊สองร้อยกว่าคนจัดขบวนเป็นรูปคีมคีบ ปิดสกัดทางเข้าของพวกเขา รวมกำลังหลักอยู่ที่หน้าตึก พอเงยหน้าขึ้น เห็นเปลี่ยนเป็นแขวนป้ายขวางจารึกคำ *“ตึกที่ทำการหลี่ลิ่ง”* ดังนั้นแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า “ผู้ใดยึดครองตึกเจ้าเตียนอ๋องของเรา ประกาศนามมาให้เราว่านลุ่ยกวงฟังดู”

คนตวาดห้ามคืนหลี่ฉ่วงเหวินเอง หลี่ฉ่วงเหวินสวมชุดนักบู๊ดวงตาเล็กเรียว เลื่อนมือแตะด้านกระบี่ หัวร่อฮาฮากล่าวว่า “น่าหัวร่อ เจ้าเตียนอ๋องขาดหลักการปกครอง เมื่อห้าปีก่อนถูกราษฎรรุมประชาทัณฑ์ถึงแก่ชีวิต ยังมีเจ้าเตียนอ๋องอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงคลายใจลง แม้แต่คนของตระกูลหลี่ที่ครองอำนาจในรัฐฉู่ ยังไม่กล้ายอมรับหลี่ลิ่งอย่างเปิดเผย เพื่อมิให้เมืองบริวารอื่นลุกฮือขึ้น ดังนั้นตวาดว่า “บังอาจ ผู้สืบทอดอำนาจตระกูลเราอยู่ที่นี้ ผู้ใดกล้าบอกเจ้าเตียนอ๋องไม่คงอยู่ ท่านยึดครองตึกเจ้าเตียนอ๋อง กล้าไปถกเหตุผลที่เบื้องหน้าเจ้ารัฐฉู่ด้วยกันหรือไม่?”

หลี่ฉ่วงเหวินแสยะยิ้มกล่าวว่า “ท่านจึงอุกอาจสามหาว กลับสวมรอยมาหวังหลอกต้มคน รีบไสหัวออกไปให้แก่เรา ไม่เช่นนั้นเราจะฟาดขาสุนัขพวกเจ้าหักจนหมดสิ้น”

พลางสั่งการให้นักบู๊ภายในตึกคุกคามเข้าหาฝ่ายตรงข้าม เซี่ยง

เส้าหลงโบกมือเป็นสัญญาณ อูซูและพวกพากันดึงไม้พลองยาวจากใต้ท้องรถ แจกจ่ายแก่ทุกผู้คน

หลี่ฉ่วงเหวินค่อยพบว่าผิดท่า ตวาดสั่งว่า “ลงมือ”

เซี่ยงเส้าหลงถือไม้พลองยาว สลัดชุดยาวชั้นนอกเผยเห็นชุดรัดกุมที่สวมอยู่ภายใน โถมเข้าไปใช้ไม้พลองหวดซ้ายป่ายขวา เขี่ยกระบี่ในมือศัตรูปลิวกระเด็นไปหลายเล่ม ในเสียงแค่นอย่างเจ็บปวด เหล่านักบู๊ที่รายล้อมเข้ามา เผชิญการตอบโต้จากองครักษ์เหล็ก ถูกไม้พลองหวดล้มกลิ้งไปตามพื้นดิน เสียงกระดูกข้อมือและเท้าหักดังติดต่อกัน

ผู้คนที่มุงดูอยู่หลายพันคนส่วนใหญ่มีใจเป็นธรรม ทั้งชิงชังรังเกียจหลี่ฉ่วงเหวิน พอเห็นเช่นนั้นส่งเสียงโห่ร้องหนุนเนื่อง เสริมอานุภาพให้แก่ฝ่ายเซี่ยงเส้าหลง

นักบู๊ภายในตึกมีความเป็นอยู่อย่างเลอเลิศ ฝีมือก็ห่างไกลจากองครักษ์เหล็กของเซี่ยงเส้าหลงมากนัก มาตรว่ามีจำนวนคนมากว่านับสิบเท่า แต่ยามไม่ทันตั้งตัวกลับถูกไม้พลองยาวหวดแตกพ่ายไม่เป็นขบวน

ชั่วพริบตา เซี่ยงเส้าหลงและเหล่าองครักษ์เหล็กโค่นนักบู๊ที่ลานกว้างล้มลงเจ็ดสิบกว่าคน จากนั้นจัดรูปขบวน บุกเข้าหาหลี่ฉ่วงเหวินและนักบู๊อีกร้อยกว่าคนบนบันได

หลี่ฉ่วงเหวินไหนเลยคาดคิดว่าผู้มาร้ายกาจปานนี้ ยามนั้นกวัดแกว่งกระบี่ราวคลุ้มคลั่ง บงการบริวารโถมลงบันไดไปสกัดศัตรูเอาไว้

เซี่ยงเส้าหลงคล้ายพยัคฆ์หลุดจากกรง เหยียบย่ำผ่านร่างศัตรูที่นอนครวญครางอยู่บนพื้นไม้พลองยาวกวาดศัตรูสองคนปลิวลิ่วไปวาเศษบุกขึ้นบันไดขั้นสุดเป็นผลสำเร็จ

อูซูและพวกก็ลงมือด้วยความสมใจ เห็นผู้คนก็หวดไม้พลองใส่ผู้คนที่โถมลงมาหากมิใช่ถูกฟาดกระดูกเท้าหัก ก็ถูกทำร้ายโลหิตอาบหน้าในจำนวนนี้มีอยู่สิบกว่าคนถูกฟาดปางตาย

เซี่ยงเส้าหลงบุกรุกคุกคามเข้าหาหลี่ฉ่วงเหวิน นักบู๊บนบันไดเห็นผิดท่า พากันแตกฮือหลบหนี หลี่ฉ่วงเหวินตื่นตระหนกยิ่ง ล่าถอยเข้าตึกไป

ท่ามกลางการอารักขาของคนสนิทสิบกว่าคน

เซี่ยงเส้าหลงเตะคนผู้หนึ่งล้มลง ควงไม้พลองบุกเข้าห้องโถงใหญ่ภายในตึกไปดุจสายลม บนลานกว้างและบันไดตึก ปรากฏนักบู๊ล้มลงนับร้อยคน

หลี่ฉ่วงเหวินเพิ่งหันกายกลับมา เซี่ยงเส้าหลงพร้อมด้วยอูซู อูกวง อูเอี๋ยนจู้ จิงสั่งและพวกก็ติดตามมาดุจเงาตามตัว คนสนิทของหลี่ฉ่วงเหวินจัดตั้งขบวนอย่างรีบร้อน กลับถูกคนของเซี่ยงเส้าหลงโค่นล้มระเนระนาดลง หลี่ฉ่วงเหวินยืนตัวแข็งทื่อกับที่ มาตรว่าในมือถือกระบี่มั่น แต่ไม่ทราบสมควรลงมือหรือละทิ้งการต่อสู้ขัดขืน

เซี่ยงเส้าหลงรั้งไม้พลองกลับ ยิ้มพลางกล่าวว่า "ที่แท้ท่านเพียงเป็นชนชั้นสามหาว ทั้งยังเป็นคนขลาดเขลา"

หลี่ฉ่วงเหวินหน้าแปรเปลี่ยนแล้วแปรเปลี่ยนเล่า ในที่สุดสอดกระบี่คืนฝัก แต่ยังปากแข็ง กล่าวว่า "เราเป็นเจ้าเมืองนครโซ่วชุน หากท่านกล้าแตะต้องเราแม้สักขุมขนหนึ่ง..."

ไม่ทันขาดคำ เซี่ยงเส้าหลงโบกมือวูบ ปรากฏไม้พลองยาวสองเล่มใส่กระดูกข้อเท้าของอีกฝ่ายหนึ่งหนักหน่วง ในเสียงกระดูกหักหลี่ฉ่วงเหวินแผดร้องพลางล้มลง เซี่ยงเส้าหลงออกคำสั่งว่า "จับโจรสามหาวที่ยึดครองตึกเตียนอ๋องเรา โยนออกนอกถนนไปให้หมดสิ้น"

เหล่าองครักษ์เหล็กรับคำโดยพร้อมเพรียง

หลังจากทวงถามตึกเจ้าเตียนอ๋องกลับคืนมา เรื่องราวหลังจากนั้นกลับเหนือความคาดหมายเซี่ยงเส้าหลงอยู่บ้าง

ก่อนอื่นชุนเซินจวินเดินทางมาแสดงความยินดี จากนั้นบ่าวไพรหญิงรับใช้และนักบู๊ที่ถูกไล่ออกจากตึกไปทยอยกลับมา รวมทั้งตัวแทนหรือเจ้าเมืองของเมืองบริวาร และทูตของรัฐต่างๆ ที่เดินทางมาร่วมพิธีฝังพระศพเสี้ยวเลี่ยอ๋อง และให้ความเคารพต่อตระกูลจวงพากันมาแสดงความยินดี สร้างความวุ่นวายแก่จวงฮูหยินและเซี่ยงเส้าหลง

ให้การต้อนรับไม่หยุดหย่อน

ยามพลบค่ำ ไทเฮาหลี่เอียนเอี้ยนมีพระเสาวนีย์ เบิกตัวจวงฮูหยินกับจวงเป่าอี้เข้าเฝ้า แต่ไม่ได้รวมถึงเซี่ยงเส้าหลงด้วย เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าแผนสร้างอำนาจบารมีประสบความสำเร็จ ดังนั้นปล่อยให้จวงฮูหยิน สองแม่ลูกติดตามซุนเซินจวินเข้าวังไปเฝ้าหลี่เอียนเอี้ยนและรัชทายาทรัฐฉู่ ซึ่งมีพระชนมายุเพียงสองพรรษา

ดีที่อิ๋วซุ่ยกับอิ๋วหนิงจือยังอยู่ออกรับแขกเป็นเพื่อน เซี่ยงเส้าหลงจึงไม่เผยพิรุธออกมา

ขณะวุ่นวายจนหัวหมุน บ่าวไพร่ผู้หนึ่งเข้ามารายงานว่า หลงหยางจวินแห่งรัฐวุ่ยขอเข้าพบ

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง บอกให้อิ๋วซุ่ยจือสองพี่น้องรับแขกอื่นและสั่งคนชักนำหลงหยางจวินเข้ามายังตึกใน

หลงหยางจวินเข้าสู่ตึกใน เห็นเซี่ยงเส้าหลงนั่งรออยู่ ต้องงงงันวูบ เซี่ยงเส้าหลงทักทายว่า “คราครั้งนี้ตบตาท่านเป็นผลสำเร็จอีก”

หลงหยางจวินเบิกตาจนกลมกว้าง ร้องโพล่งว่า “เซี่ยงเส้าหลง”

เซี่ยงเส้าหลงฉุดดึงอีกฝ่ายมานั่งลง ยิ้มพลางกล่าวว่า “มิใช่ข้าพเจ้าจะเป็นผู้ใด?”

หลงหยางจวินทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านมีความสามารถเทียมฟ้าจริงๆ ก่อนหน้านี้ปลอมเป็นผู้งมงายอาชา ตอนนี้สวมรอยเป็นว่านลุ่ยกวง เมื่อสามวันก่อน เราเห็นเถียนตามปรากฏกายในที่นี้ ยังเข้าใจว่าท่านถูกมันทำร้ายเสียชีวิต ในใจนึกเป็นห่วงท่าน”

ไม่ทราบเพราะเหตุใด เซี่ยงเส้าหลงกลับไว้วางใจ “สหายบุรุษ” ผู้นี้ ยามนั้นบอกเล่าเรื่องราวทั้งหมดออกไป ค่อยถามว่า “**จวินสั้ง** *(ท่านผู้มีฐานะสูงส่ง)* มาร่วมพิธีฝังพระศพเสี้ยวเลี่ยอ๋องหรือ?”

หลงหยางจวินกล่าวว่า “ในนามเป็นเช่นนี้ หากแต่ในความจริงคิดช่วงชิงรัฐฉู่มาจากเถียนตาน ตอนนี้พวกเราทราบแล้วว่าเถียนตานหลี่หยวนกับหลี่ปู้เหว่ยมีข้อตกลงอย่างลับๆ ว่าจะแบ่งแผ่นดินกัน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ขอเพียงจวินสั้งช่วยเหลือข้าพเจ้ากำจัดฆ่าเถียนตาน มิใช่แก้ปัญหาทั้งหมดได้หรือ?”

หลงหยางจวินขบคิดดูรู้สึกมีเหตุผล ผงกศีรษะกล่าวว่า “หากท่านสามารถกู้บัลลังก์ให้แก่องค์ชายน้อยเมืองเตียน ก็จะเหนี่ยวรั้งรัฐฉู่มิให้เอาใจออกห่างได้”

เซี่ยงเส้าหลงถามถึงหยาฮูหยิน หลงหยางจวินกล่าวว่า “นางติดตามคนของท่านเดินทางกลับนครเสียนหยางแล้ว ตอนแรกจิงไทเฮาไม่ยอมปลดปล่อยนาง สตรียามหึงหวงขึ้นมา จะไม่คำนึงถึงสถานการณ์ใหญ่ เป็นไทจือรัฐเราช่วยเหลือตอบแทนท่าน ค่อยนำตัวหยาฮูหยินออกจากนครต้าเหลียนได้”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยคลายใจลง ปากกล่าวว่า “รัฐต่างๆ ส่งตัวแทนใดมาบ้าง?”

หลงหยางจวินงอนิ้วนับดูแล้วกล่าว “ตัวแทนรัฐหานย่อมเป็นหานฉ่วงสหายเก่าของท่าน ตัวแทนรัฐจ้าวคือกวอไค ระหว่างนี้คนผู้นี้มีอำนาจขึ้นมา เกรงว่าแม่ทัพเหลียนผ่อไม่อาจรักษาตำแหน่งนานไป”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าหลงหยางจวินกล่าวเช่นนี้ ภายในรัฐจ้าวคงเกิดเรื่องอันใด จนใจที่เขาไม่อาจช่วยเหลืออย่างไรได้

หลงหยางจวินกล่าวสืบต่อ “ตัวแทนรัฐเอี้ยนสมควรเป็นไท่จื่อตัน แต่จนบัดนี้ยังไม่มีข่าวคราวใด นับว่าประหลาดแท้”

เซี่ยงเส้าหลงก็สงสัยใจยิ่ง หากคนของไท่จื่อตันใช้ม้าเร็วมาส่งข่าวอย่างน้อยสมควรมาเร็วกว่าเขาสิบวัน ไม่มีเหตุผลที่จนบัดนี้ยังไร้ข่าวคราว

ตามพิธีทางการทูต ต้องส่งสาส์นเป็นทางการมาก่อน หากตอนนี้ไท่จื่อตันไม่มีข่าวมา เกรงว่าไม่อาจมาร่วมพิธีฝังพระศพเสี้ยวเลี่ยอ๋องในอีกครึ่งเดือนให้หลัง

เซี่ยงเส้าหลงซักถามว่า “รัฐฉินส่งคนมาแล้วหรือไม่?”

หลงหยางจวินกล่าวว่า “รัฐฉินกับรัฐฉู่ความสัมพันธ์อย่างสนิทสนม

ตอนนี้ก็เป็นช่วงเวลาสงบศึก ย่อมต้องส่งคนมา ที่น่าประหลาดคือผู้มามิใช่หลี่ปู้เหว่ย หากแต่เป็นมหาเสนาบดีซ้ายฉีเซียน”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน มีความรู้สึกว่าไม่ถูกต้อง

หลงหยางจวินสังเกตความผิดปรกติของอีกฝ่ายออก ถามว่ามีปัญหาใด เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ตอนนี้ยังไม่ทราบเป็นเรื่องราวใด จวินสั่งโปรดช่วยเหลือข้าพเจ้าตรวจสอบว่า ฉีเซียนใช้เส้นทางใดเดินทางมายังนครโซ่วชุน”

หลงหยางจวินหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า “เราจะส่งคนไปดำเนินการในบัดดล หากผ่านรัฐวุ่ยเรา เราจะจัดกำลังทหารคุ้มครองท่านเสนาบดีฉี เฮอะ นี่อาจเป็นแผนป้ายความผิดต่อรัฐวุ่ยเรา”

เซี่ยงเส้าหลงกลับไม่ได้นึกถึงข้อนี้ การเดินทางมายังนครโซ่วชุนของฉีเซียน หากไม่ผ่านรัฐหานคงผ่านรัฐวุ่ย หากหลี่ปู้เหว่ยใช้คนจู่โจมสังหารฉีเซียนในดินแดนรัฐใดรัฐหนึ่ง จะก่อเกิดเป็นเรื่องราวใหญ่โต หลี่ปู้เหว่ยสามารถใช้เป็นข้ออ้าง ยกทัพบุกรัฐหารหรือรัฐวุ่ย คิดไม่ถึงม่อเอ้าถูกกำจัดฆ่าทิ้งไป หลี่ปู้เหว่ยยังร้ายกาจถึงเพียงนี้

ทั้งสองไม่มีกะใจสนทนาสืบต่อ ดังนั้นหลงหยางจวินกล่าวคำอำลาจากไป

หลังจากส่งแขกไปจนหมดสิ้น ท้องฟ้ามืดค่ำลงแล้ว เซี่ยงเส้าหลงหิวโหยจนท้องลั่นโครกคราก รีบกลับไปยังตึกของเขา จี้เอียนหยานกับจ้าวจื้อเพิ่งอาบน้ำชำระล้างร่างกายเสร็จสิ้น รอคอยเขากลับมารับประทานอาหารค่ำด้วยกัน

ตึกเจ้าเตียนอ๋อง ประกอบด้วยบ้านที่ปลูกล้อมรอบลานบ้านทั้งสี่ด้านจำนวนหกหลัง บ้านที่ปลูกล้อมลานบ้านทั้งสี่ด้านมีลานบ้านของตัวเองเพาะปลูกต้นไม้ใหญ่ ดังนั้นต่อให้เป็นฤดูร้อน อากาศยังเย็นสบายยิ่ง

บ้านที่หันหาประตูใหญ่เรียกว่าบ้างกลาง สองฟากข้างเป็นบ้านตะวันออกตก เซี่ยงเส้าหลงกับเหล่าองครักษ์ยึดครองบ้านสองหลัง

สถานที่กว้างขวางสะดวกสบาย คล้ายกลับมายังบ้านของตัวเอง

เซี่ยงเส้าหลงรับประทานอาหารอย่างลวกๆ ค่อยบอกเล่าเรื่องราวที่พบกับหลงหยางจวิน และความวิตกกังวลต่อฉีเซียนออกไป จี้เอียนหยานรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป เห็นว่าตามเหตุผลควรจัดส่งเชื้อพระวงศ์มาร่วมพิธีฝังศพเสี้ยวเลี่ยอ๋อง ยังเหมาะสมกว่ามอบให้ฉีเซียนรุดมา ความนี้คงต้องมีเหตุผลใด

เซี่ยงเส้าหลงสันนิษฐานว่า หลี่ปู้เหว่ยอาจอ้างเหตุผลว่าต้องลงนามในข้อสัญญากับรัฐฉู่ บีบบังคับให้ฉีเซียนเดินทางมา จี้เอียนหยานพอฟังพลอยเป็นห่วงฉีเซียนขึ้นมา

ยามนั้นจวงขงรุดมาแจ้งต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า จวงฮูหยินกลับจากการเข้าเฝ้าไทเฮารัฐฉู่ ขอเชิญเซี่ยงเส้าหลงไปสนทนา เซี่ยงเส้าหลงได้แต่หักห้ามความรู้สึกติดตามจวงขงไป

จวงฮูหยินสวมเสื้อยาวหางนางแอ่น ตรงชายเสื้อพับเป็นรูปสามเหลี่ยมหลายชิ้น ทับซ้อนกันจนเป็นลักษณะคล้ายหางนางแอ่น ผมนุ่มสลวยเกล้าเป็นมวยทิ้งลง เสียบปิ่นทองอันหนึ่ง ที่เอวแขวนหยกประดับพวงหนึ่ง เพิ่มพูนลักษณะราศีอันสูงศักดิ์ นางเอนกายบนตั่งเตียงริมหน้าต่างในห้องกลาง เฝ้ามองเซี่ยงเส้าหลงเดินเข้ามาอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

จวงขงพอล่าถอยออกไป จวงฮูหยินก็ผุดลุกขึ้น เดินถึงเบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลง แย้มยิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า “เรากลับมาแต่แรก แต่รอจนอาบน้ำชำระกายค่อยพบท่าน สูดได้กลิ่นหอมของน้ำสรงสนานบนร่างผู้อื่นหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงคาดคิดว่า สตรีชนเผ่าเตียนหนันคงเปิดเผยเป็นพิเศษ ยามยั่วยวนบุรุษจะกระทำอย่างตรงๆ ทั้งทราบว่านางสำนึกขอบคุณเขาบังเกิดจิตปฏิพัทธ์กว่าเดิม ดังนั้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ดูจากท่าทีของฮูหยินก็ทราบว่าการเดินทางเข้าวังครั้งนี้ได้รับผลสำเร็จอย่างใหญ่หลวง ไม่ทราบข้าพเจ้ากล่าวผิดหรือไม่?”

จวงฮูหยินยกมือทาบกับทรวงอกของอีกฝ่าย หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว

กล่าวว่า “เส้าหลง หัวใจท่านเต้นเร็วกว่าเดิม”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความกระอักกระอ่วน จวงฮูหยินค่อยหดมือกลับ หมุนตัวเดินถึงริมหน้าต่าง มองดูลานบ้านใต้แสงจันทร์ กล่าวว่า “เส้าหลง ยอดเยี่ยมสมคำร่ำลือ เพียงลงมือก็สะท้านทั่วนครโซ่วซุน ตอนนี้ไม่มีผู้ใดกล้าดูแคลนเราสองแม่ลูกที่สิ้นชาติอีก เมืองบริวารทั้งหลายแสดงจุดยืนสนับสนุนพวกเรากลับคืนสู่เมืองเตียน อุปสรรคเพียงหนึ่งเดียวอยู่ที่ราชสำนักรัฐฉู่”

เซี่ยงเส้าหลงเดินตามถึงด้านหลังนาง หยุดในระยะห่างห้าก้าว ถามว่า “หลี่เอียนเอี้ยนมีทีท่าอย่างไรบ้าง?”

จวงฮูหยินกล่าวว่า “เราความจริงเข้าใจว่าหลี่เอียนเอี้ยนเป็นสตรีอันร้ายกาจ แต่ที่เหนือความคาดหมายคือ นางให้ความรู้สึกที่นุ่มนวลมากน้ำใจ ทั้งยังแฝงความเศร้าสร้อยละห้อยหวน ความงามของนางสามารถเทียบเปรียบกับยอดหญิงจี้ของท่าน ที่สร้างความประหลาดใจแก่เรายิ่งกว่าคือ ระหว่างซุนเซินจวินกับหลี่หยวน นางคล้ายเอนเอียงไปทางซุนเซินจวินมากกว่า”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนตะลึงลาน หลี่เอียนเอี้ยนกลับเป็นสตรีเยี่ยงนี้หรือ?

จวงฮูหยินหมุนตัวมา ยืนพิงหน้าต่าง ยักไหล่เบาๆ กล่าวว่า “หลี่หยวนกับซุนเซินจวินล้วนเกิดความสนใจต่อร่างกายเรา เราควรทำอย่างไรดี?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ฮูหยินต้องการให้ข้าพเจ้าแสดงความเห็นอันใด?”

จวงฮูหยินยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า “เรามองทะลุซึ้งถึงจิตใจของบุรุษเหล่านี้ หากมิใช่พบพานท่าน เราคงไม่หวงแหนร่างกาย ขอเพียงแลกมาซึ่งการสนับสนุนจากพวกมัน แต่ตอนนี้เห็นสมควรสอบถามความเห็นของท่านก่อน ในโลกนี้นอกจากท่านแล้ว ไม่มีผู้ใดรับความไว้วางใจจากเราอีก”

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบว่านางกำลังครอบงำเขาหรือไม่ จวงฮูหยินก็เคลื่อนกายมาแอบอิงกับอ้อมอกของอีกฝ่าย โอบกอดรอบเอวเขาซุกศีรษะกับไหล่บ่าของเขา รำพึงว่า "กอดเราได้หรือไม่? ผู้อื่นต้องการบุรุษผู้เข้มแข็งคนหนึ่งให้การสนับสนุนเรา"

ภายใต้การเสนอตัวของสตรีสูงศักดิ์เช่นนี้ เซี่ยงเส้าหลงต้องโอบรั้งนางเอาไว้ ลูบไล้แผ่นหลังอันเรียบลื่นของนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "ฮูหยินมิต้องทำเช่นนี้ ต่อให้พวกเราไม่มีความสัมพันธ์ทางร่างกาย เราเซี่ยงเส้าหลงก็จะสนับสนุนให้คุณชายน้อยก้าวขึ้นบัลลังก์ รับรองไม่คืนคำเด็ดขาด"

จวงฮูหยินแหงนเงยหน้าขึ้น แย้มยิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า "ท่านเข้าใจว่าเรายึดถือท่านเป็นบุรุษอื่นหรือ? ผิดแล้ว เมื่อคืนผู้อื่นยังฝันถึงท่าน น่าเสียดายความสัมพันธ์ของพวกเราพอดำเนินถึงตอนลูกอี้ขึ้นครองราชย์ ก็จะสะบั้นสิ้นสูญ นึกดูรู้สึกว่าชีวิตไร้รสชาติความหมายนัก"

นางพลันผละจากอ้อมอกของเขา ฉุดดึงอีกฝ่ายไปนั่งลงกับพื้นด้านข้าง กล่าวอย่างจริงจังว่า "ตอนนี้หลี่เอียนเอี้ยนยอมรับฐานะอันชอบธรรมของเรากับลูกอี้ แต่หลี่หยวนอ้างว่าทัพฉินประชิดชายแดนไม่ยอมส่งกำลังทหารช่วยเหลือเราสองแม่ลูกชิงเมืองเตียนกลับคืน ส่วนชุนเซินจวินแบ่งรับแบ่งสู้ ไม่ทราบกลัวเกรงตระกูลหลี่หรือไร ผู้อื่นบอกว่าให้การสนับสนุนเพียงเป็นวาจาลมปาก ดังนั้นชะตากรรมของเราสองแม่ลูก ยังขึ้นอยู่กับเส้าหลงท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเบาๆ ว่า "ตอนนี้ท่านต้องแสร้งเป็นต้องการความช่วยเหลือจากผู้คน ยอมโอนอ่อนผ่อนตามหลี่หยวนกับชุนเซินจวิน ราวกับว่าหากราชสำนักรัฐฉู่ไม่ยอมส่งกำลังทหารไป ก็ไม่มีหนทางใดๆ"

จวงฮูหยินขบริมฝีปากกล่าวว่า "ท่านใช่บอกใบ้หรือไม่ว่า เราต้องโปรยหว่านเสน่ห์ ยอมสูญเสียอันใดหรือไม่? เราความจริงตั้งใจเช่นนี้ แต่หลังจากที่มีท่าน ก็ไม่คิดทำเช่นนั้นอีก"

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางบังเกิดจิตปฏิพันธ์ต่อเขาจริงๆ อดจุมพิต

ใบหน้านางมิได้ กล่าวว่า “สิ่งที่ได้ครอบครองไม่รู้สึกล้ำค่า ดังนั้นวิธีที่ท่านถึงปฏิบัติต่อผู้ที่หมายปองท่านคือคล้ายปฏิเสธคล้ายยินยอม คล้ายทอดกายให้คล้ายเว้นระยะห่าง ทำให้พวกมันคันที่หัวใจยากจะเกา หากแม้นว่าก่อนพิธีฝังพระศพเสี้ยวเลี่ยอ๋อง ข้าพเจ้าลอบสังหารเถียนตานไม่สำเร็จ จะถอนตัวออกจากนครโซ่วซุน ช่วยเหลือท่านกอบกู้เมืองเตียนกลับคืน”

สีหน้าจวงฮูหยินปรากฏแววลุ่มหลงงมงายขึ้น กล่าวว่า “ยิ่งสัมผัสกับท่าน ยิ่งรู้สึกถึงความร้ายกาจของท่าน แต่ท่านพานเป็นผู้หาญกล้าที่ถือคุณธรรมน้ำใจ กลายเป็นความขัดแย้งกัน เส้าหลงเอยผู้อื่นยินยอมเป็นของท่านโดยง่ายดายเช่นนี้ ท่านใช่นึกดูแคลนผู้อื่นหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด ยังไม่ได้ขึ้นเตียงไป ไหนเลยถือว่าเป็นของกันและกัน แต่ปากย่อมไม่อาจกล่าวเช่นนี้ เพียงกล่าวว่า “ก่อนที่คุณชายน้อยจะคืนสู่บัลลังก์ พวกเราไม่อาจมีความสัมพันธ์ทางร่างกาย หาไม่จะจมอยู่ในห้วงดำกฤษณา คลาดเรื่องสำคัญไป ดังนั้นต้องยึดมั่นในหลักนอนเตียงฟืนเลียดีขม บากบั่นสู้ทน ค่อยสำเร็จกิจการใหญ่ได้”

จวงฮูหยินกล่าวเป็นเชิงตัดพ้อว่า “ห้องของท่านมีหญิงงามสองนาง ไหนเลยบอกว่านอนเตียงฟืนเลียดีขม บากบั่นสู้ทนค่อยสำเร็จกิจการใหญ่ได้”

จวงฮูหยินกล่าวเป็นเชิงตัดพ้อว่า “ห้องของท่านมีหญิงงามสองนาง ไหนเลยบอกว่านอนเตียงฟืนเลียดีขม สมควรใช้กับผู้อื่นจึงสอดคล้องมากกว่า...”

เซี่ยงเส้าหลงผละจากนาง กล่าวว่า “หากแม้นสตรีได้รับความสุขในเรื่องของบุรุษสตรี จะแสดงออกทางภายนอก นักรักอันช่ำชองเช่นหลี่หยวนและชุนเซินจวินสมควรดูออก เมื่อถึงเวลาฮูหยินยากจะเสแสร้งแสดงมารยาได้”

จวงฮูหยินค่อยมีสติแจ่มใส รีบนั่งตัวตรงกล่าวว่า “ผู้อื่นเข้าใจแล้ว แต่อย่าได้ลืมเลือนคำมั่นสำคัญของท่าน หลังจากกอบกู้เมืองเตียน ผู้อื่นจะไม่ปล่อยให้ท่านหลุดมือไปเด็ดขาด”

เซี่ยงเส้าหลงปลอบประโลมนางอีกครู่หนึ่ง ค่อยกลับที่พักของตน

ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย

วันรุ่งขึ้น เซี่ยงเส้าหลง จี้เอียนหยาน จ้าวจื้อและเหล่าองครักษ์เหล็กรวมทั้งอิ๋วชุ่ยจือ อิ๋วหนิงจือนั่งดูองค์ชายน้อยแห่งเมืองเตียน จวงเป่าอี้ฝึกซ้อมเพลงกระบี่กับจิงสั้ง

จวงเป่าอี้ฟาดฟันกระบี่อย่างขึงขัง เรียกเสียงโห่ร้องหนุนเนื่องจากสตรีทั้งหลาย จิงสั้งกลับใช้ฝีมืออันปราดเปรียว ตั้งรับถ่ายเดียวโดยไม่ตีโต้

จวงเป่าอี้จะอย่างไรอายุเยาว์เรี่ยวแรงน้อยกว่า หลังจากปะทะกระบี่ดังตัง ไม่อาจถือกระบี่มั่น ปล่อยให้ร่วงหล่นลงกับพื้น แต่เขาไม่ละความพยายามกลิ้งตัวไปเก็บกระบี่ขึ้นมา หมายลงมือใหม่

เซี่ยงเส้าหลงลอบชมเชยในใจ ปากร้องบอกให้หยุดมือ ถ่ายทอดวิชาขั้นพื้นฐานแก่จวงเป่าอี้หลายประการ กำชับให้หมั่นฝึกฝน ตัวเองติดตามอิ๋วชุ่ยจือสองพี่น้องรับการปลอมแปลงโฉม ส่วนจี้เอียนหยานกับจ้าวจื้อกลับห้องพักไป

เมื่อวานอิ๋วชุ่ยจือสองพี่น้องเห็นเซี่ยงเส้าหลงแสดงฝีมือ ยิ่งบังเกิดความรักลุ่มหลง แต่พวกนางทราบจากปากคำจวงฮูหยิน ล่วงรู้ความจำเป็นของเซี่ยงเส้าหลง ดังนั้นเพียงแสดงความสนิทสนมทั่วไปและถ่ายทอดออกทางถ้อยคำ

หลังจากปลอมแปลงโฉมให้แก่เซี่ยงเส้าหลง พวกนางยังไม่ยอมปล่อยตัวอีกฝ่าย บังคับให้เซี่ยงเส้าหลงนอนบนตั่งเตียง ทำหน้าที่นวด

เฟ้นให้ นวดเฟ้นไม่กี่คราว เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกสบายอย่างบอกไม่ถูก กลับเคลิ้มหลับไป

เมื่อตื่นขึ้นมา พวกนางยังแยกย้ายอยู่ทางซ้ายขวานวดเฟ้นฝ่าเท้าให้แก่เขา จนเซี่ยงเส้าหลงคล้ายลอยล่องอยู่บนปุยเมฆ จากนั้นอิ๋วหนิงจือกล่าวว่า "หลงหยางจวินมาหาท่าน นั่งรออยู่เบื้องนอกหนึ่งชั่วยามแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงรีบผุดลุกขึ้นนั่ง กล่าวว่า "ไฉนไม่ปลุกเรียกข้าพเจ้า?"

อิ๋วชุ่ยจือสวมใส่เสื้อผ้าชั้นนอกให้แก่เขา ปากกล่าวว่า "พวกเราไม่อาจหักใจปล่อยท่านไป คืนนี้ตอนที่ท่านเซี่ยงอาบน้ำพวกเราจะนวดเฟ้นให้แก่ท่านใหม่"

เซี่ยงเส้าหลงเริ่มคุ้นกับการปรนนิบัติอันใกล้ชิดสนิทสนมของพวกนาง ดังนั้นผงกศีรษะรับ ขณะจะออกไป อิ๋วหนิงจือฉุดดึงแขนเสื้อของเขาไว้ กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "ท่านเซี่ยงไม่ให้รางวัลเราสองพี่น้องหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงบุรุษในยุคเลียดก๊กเด็ดดมบุปผางามทั่วทุกแห่งหน ตนเองพลอยประพฤติปฏิบัติตาม เมื่อไม่อาจปฏิเสธน้ำใจจึงแยกย้ายโอบกอดพวกนาง ประทับจูบให้รางวัลอย่างทั่วถึง ค่อยออกไปพบกับหลงหยางจวิน

อาจเป็นเพราะได้พบกับเซี่ยงเส้าหลงใหม่ บุรุษรูปงามผู้นี้ดูไปงามเฉิดฉายเป็นพิเศษ และแจ้งต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า เขาส่งไปสืบหาร่องรอยฉีเซียนแล้ว แต่เกรงว่าจะไม่ทันการณ์

หลงหยางจวินยังเปิดเผยว่า เถียนตานเข้าพักอยู่ภายในวังฉู่ ฟังว่าอยู่ติดกับหลี่หยวน มีการรักษาการณ์ที่เข้มงวดกวดขัน นอกจากล่อลวงให้อีกฝ่ายออกจากวัง ไม่เช่นนั้นอย่าคิดหมายลอบสังหารเถียนตานได้

ยังมีชาวฉู่แม้ถูกตราหน้าว่าเป็นคนเถื่อนแดนใต้ แต่ทางรัฐยังถือธรรมเนียมเคร่งครัดกว่ารัฐอื่นทางเหนือ ก่อนเสร็จสิ้นพิธีฝังพระศพเสี้ยวเลี่ยอ๋อง ห้ามจัดงานเลี้ยงรื่นเริง ดังนั้นไม่อาจจัดเลี้ยงล่อลวง

เถียนตานออกจากวังได้

หลงหยางจวินยังเล่าว่า เมื่อคืนเขาไปยังตึกซุนเซินจวิน ได้ยินหลี่หยวนกับซุนเซินจวินกล่าวชมเชยจวงฮูหยิน คล้ายนิยมต่อความงามของนาง เมื่อสนทนาถึง "ว่านลุ่ยกวง" ก็ตื่นเต้นตระหนกต่อฝีมือของอีกฝ่าย แต่ต่อให้ขบคิดจนสมองแทบแตก ยังไม่นึกเลยเถิดไปถึงเซี่ยงเส้าหลง

ทั้งสองสนทนาอีกครู่หนึ่ง ยังนึกหาแผนการลอบสังหารเถียนตานไม่ออก หลงหยางจวินได้แต่ขอตัวจากไปก่อน

หลงหยางจวินเพิ่งจากไป หลี่หยวนกับซุนเซินจวินพากันมาถึงตึกเจ้าเตียนอ๋อง

เซี่ยงเส้าหลงย่อมปล่อยให้จวงฮูหยินออกไปต้อนรับขับสู้ แต่ยังไม่ทันกลับไปหาจี้เอียนหยานกับจ้าวจื้อ จวงขงก็รุดมาตามตัวเขาไปรับแขกที่บ้านกลาง ระหว่างเดินทางเข้าสู่ห้องโถงใหญ่ของบ้านกลาง เซี่ยงเส้าหลงจงใจเปลี่ยนแปลงท่าเดิน เชิดหน้ายืดอกเข้าหาหลี่หยวนกับซุนเซินจวิน ซึ่งนั่งสนทนาอยู่กับจวงฮูหยิน

ในห้องโถงยืนไว้ด้วยองครักษ์ประจำตัวของหลี่หยวนกับซุนเซินจวิน แต่หลี่หยวนหาได้เฉลียวใจนึกระแวงสงสัยไม่ ผุดลุกขึ้นตอนรับ "ว่านลุ่ยกวง" น้อมกายคารวะกล่าวว่า "ท่านแม่ทัพว่านเป็นบุคคลเหนือธรรดาจริงๆ มิน่าเล่าพอมาถึงนครโซ่วชุน ก็มีนามกระเดื่องดัง"

เซี่ยงเส้าหลงคารวะตอบ กล่าวด้วยสำเนียงชาวเมืองเตียนว่า "เปรียบกับท่าน**ก๊กกู๋** *(คำยกย่องพี่ชายฮองเฮาแห่งรัฐ)* เราว่านลุ่ยกวงเพียงคู่ควรเป็นเด็กรับใช้หิ้วรองเท้าจึงถูกต้อง"

จวงฮูหยินเห็นหลี่หยวนไม่ได้ระแวงสงสัยในตัวเซี่ยงเส้าหลง ค่อยคลายใจลง กล่าวว่า "วันนี้ท่านก๊กกู๋มาเยือน เพราะต้องการพบลุ่ยกวงท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด เกรงว่าผู้มาทั้งสองหาข้ออ้างมาใกล้ชิดกับสตรีสูงศักดิ์เช่นจวงฮูหยินจึงถูกต้อง ยามนั้นยิ้มพลางเดินไปนั่งลงที่ซ้ายมือของหลี่หยวน

หลี่หยวนเบือนหน้ามาถามว่า “แม่ทัพว่านเป็นยอดขุนพลเมืองเตียน ไม่ทราบมีแผนการกู้ชาติอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงตอบว่า “พวกเรามายังนครโซ่วชุนด้วยจุดประสงค์เช่นนี้ หากราชสำนักรัฐฉู่จัดสรรกำลังทหารจำนวนหนึ่งแก่เรา เชื่อว่าสามารถกวาดล้างโจรกบฏยึดเมืองเตียนกลับคืนมา”

ชุนเซินจวินส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “เนื่องจากอ๋อง องค์ก่อนเพิ่งสวรรคต รัชทายาทยังอยู่ในวัยเยาว์ ทุกประการต้องรอจนผ่านพิธีฝังพระศพแล้วค่อยหารือกัน ขอให้พระสนมกับท่านว่านเห็นใจด้วย”

หลี่หยวนกลับจับจ้องมองจวงฮูหยินอย่างลึกซึ้ง มุมปากปรากฏรอยยิ้มที่ชวนลุ่มหลงขึ้น กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ไทเฮาพอแรกพบพระสนมก็ถูกชะตา จึงใช้ให้ข้าพเจ้ากับก๊กกู๋ มาเชื้อเชิญพระสนมสองแม่ลูกไปพักอาศัยในวัง เพื่อที่พวกเราจะได้แสดงน้ำใจผู้เหย้าสักครา”

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบ ฉุกคิดว่าผิดท่า หากปล่อยให้จวงฮูหยินกับจวงเป่าอี้เข้าวังไป เกรงว่าไม่สามารถกลับออกมาได้ อย่าว่าแต่ด้วยรูปลักษณ์ภายนอก และการเจรจาพาทีของหลี่หยวน หากโอกาสเอื้ออำนวยสมควรพิชิตจวงฮูหยินได้โดยง่ายดาย ดังนั้นรีบปรายตา บอกใบ้ต่อนาง

จวงฮูหยินเข้าใจความหมาย ก้มศีรษะกล่าวอย่างหม่นหมองว่า “น้ำพระทัยของไทเฮา ชุนเอ๋อเป็นคนสิ้นชาติ วันใดที่ไม่อาจกอบกู้เมืองเตียนไม่คลายความเศร้าโศก ไหนเลยกล้าพกพาสีหน้าอันหม่นหมองไปเข้าเฝ้าไทเฮาได้?”

หลี่หยวนอับจนถอยคำ ได้แต่ผงกศีรษะเป็นเชิงเห็นด้วย ชุนเซินจวินก็คิดหมายปองต่อจวงฮูหยิน กล่าวเสริมว่า “พระสนมมิสู้ไปพักที่ตึกเราสักสองวัน จะได้ไม่ต้องอยู่ที่นี้ สะกิดให้นึกถึงเรื่องเศร้าสะเทือนใจ ขอเพียงเสร็จสิ้นพิธีฝังพระศพอ๋ององค์ก่อน เราจะสนับสนุนให้คุณชายน้อยขึ้นครองบัลลังก์อย่างเต็มที่”

จวงฮูหยินย่อมเข้าใจความหมายของชุนเซินจวิน หวนนึกถึงคำ

แนะนำของเซี่ยงเส้าหลง ซึ่งเสนอให้คล้ายปฏิเสธคล้ายยินยอม ดังนั้นชม้ายตาไปยังชุนเซินจวินแวบหนึ่ง ค่อยก้มศีรษะกล่าวว่า "ระหว่างที่เราเดินทางมายังนครหลวง เคยล้มป่วยครั้งหนึ่ง จนบัดนี้ยังไม่ทุเลาหายดี ขอพักผ่อนสักหลายวันแล้วค่อยว่ากล่าว"

ชุนเซินจวินกับหลี่หยวนเหม่อมองสีหน้าท่าทีชวนให้รักเวทนาของนาง ล้วนเคลิบเคลิ้มคล้อยตาม เสน่ห์แห่งหญิงงามสุดที่บุรุษจะต้านทานได้ โดยเฉพาะหญิงงามที่ยังไม่ได้ครอบครองเป็นผลสำเร็จ

หลี่หยวนกล่าวด้วยความห่วงใยว่า "รอสักครู่เราจะตามหมอหลวงภายในวังมาตรวจดูอาการของพระสนม"

จวงฮูหยินไม่อาจบ่ายเบี่ยงปฏิเสธ ได้แต่กล่าวขอบคุณ ชุนเซินจวินกับหลี่หยวนไม่อาจหาข้ออ้างอยู่สืบต่อ ได้แต่ลุกขึ้นกล่าวคำอำลา

เซี่ยงเส้าหลงลอบระบายลมหายใจอย่างโล่งอก หลี่หยวนกลับฉุดดึงแขนเสื้อเซี่ยงเส้าหลงไว้ กล่าวว่า "ยังไม่มีโอกาสสนทนาปราศรัยกับแม่ทัพว่าน มิสู้ไปรับประทานอาหารกับเราสักมื้อเถอะ"

เซี่ยงเส้าหลงทางหนึ่งลิงโลด ทางหนึ่งตื่นตระหนก ที่ลิงโลดคือเขามีโอกาสเข้าวังฉู่ไป ที่ตื่นตระหนกคือเกรงว่าไม่อาจดูแลจวงฮูหยินได้

แต่ไม่ว่าอย่างไรเขาไม่อาจบ่ายเบี่ยงปฏิเสธ เพียงไม่ทราบหลี่หยวนจะเกลี้ยกล่อมเขาอันใด

เซี่ยงเส้าหลงโดยสารรถม้าของหลี่หยวนออกเดินทาง ส่วนชุนเซินจวินปลีกตัวกลับไปก่อน

หลี่หยวนกล่าวขึ้นก่อนว่า "เรื่องการกอบกู้เมืองเตียน พี่ว่านมีความคิดอ่านอย่างไร?"

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ขณะที่เมืองเตียนเกิดความวุ่นวาย ตระกูลจวงกับตระกูลว่านเราหนีรอดออกมาได้เพียงนี้เท่านั้น มาตรว่าชนเผ่าต่างๆ ในเมืองเตียนต้องการให้พวกเรากลับไป แต่เนื่องจากหลี่ลิ่งได้รับการหนุนหลังจากชาวเย่หลาน หากไม่ได้กำลังทหารสนับสนุน

จากภายนอก พวกเรามีโอกาสกอบกู้บ้านเมืองกลับคืนมาไม่มากนัก”

หลี่หยวนกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า “หลี่ลิ่งผู้นี้แม้มีแซ่เดียวกับเรา แต่ไม่มีส่วนเกี่ยวดองกันแม้แต่น้อย คนผู้นี้นับตั้งแต่ครองเมือง ก็ยกกำลังรุกรานสถานที่ต่างๆ แสดงออกถึงความทะเยอทะยานของมัน”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล แม้แต่ในตระกูลหลี่ก็แบ่งเป็นสองฝ่าย อย่างนั้นแม่ทัพโต่วเจี่ยกับขุนนางเฉิงซู่หนิงคงอยู่ฝ่ายหลี่ลิ่งแล้ว

พร้อมกันนั้นเจตนาของราชสำนักรัฐฉู่ต้องการให้หลี่ลิ่งผนวกเมืองบริวารอื่นเข้ามา รวมเป็นอาณาเขตแห่งรัฐฉู่ แต่หลี่หยวนดูออกว่าหลี่ลิ่งเพียงคิดเพาะสร้างอิทธิพลส่วนตัว ซึ่งส่งผลคุกคามต่อสถานะของหลี่หยวน

เรื่องราวอาจสลับซับซ้อนกว่านี้ แต่สุดที่เซี่ยงเส้าหลงจะจินตนาการได้ เซี่ยงเส้าหลงยิ่งมายิ่งรับรู้ว่า เปลือกนอกที่เห็นกับสภาพความเป็นจริงอาจเป็นคนละเรื่องกัน

หลี่หยวนเห็นเซี่ยงเส้าหลงนั่งซึมเซา ยังเข้าใจว่าอีกฝ่ายบังเกิดความสิ้นหวังต่อการกอบกู้เมืองเตียน ดังนั้นยื่นมือคว้าไหล่ของอีกฝ่ายกล่าวอย่างจริงจังว่า “บอกไปพี่ว่านอาจไม่เชื่อ บุคคลที่คัดค้านเรื่องการส่งทหารไปกอบกู้เมืองเตียนคือซุนเซินจวิน”

เซี่ยงเส้าหลงร้องคำ “ว่ากระไร” หลี่หยวนกล่าวว่า “ดังนั้นเราบอกแล้วว่าพี่ว่านยากจะยอมเชื่อ ตอนนี้สถานการณ์เปลี่ยนไป เมืองบริวารต่างๆ มีกำลังทหารของตัวเอง ทางราชสำนักรัฐฉู่ยากจะสั่งการได้ ดังนั้นซุนเซินจวินจึงคิดค้านเรื่องการกอบกู้เมืองเตียน”

เซี่ยงเส้าหลงเชื่อคำพูดของอีกฝ่าย ทั้งนี้เพราะที่ปรึกษาของซุนเซินจวินนามฟางจว่อ เป็นคนแจ้งข่าวการมายังนครโซ่วชุนของจวงฮูหยินสองแม่ลูกต่อขุนนางเฉิงซู่หนิง หากบอกว่าไม่ได้รับความเห็นชอบจากซุนเซินจวิน ฟางจว่อทำไปมีประโยชน์อันใด?

ซุนเซินจวินเปลือกนอกประพฤติเป็นคนดี แต่ก็แอบกระตุกขาหลังของตระกูลจวง การเมืองความจริงเป็นเรื่องที่ต่ำช้าสามานย์เช่นนี้เอง

เซี่ยงเส้าหลงตัดใจกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเชื่อคำพูดของท่านก๊กกู๋ ทั้งนี้เพราะระหว่างที่พวกเราเดินทางมา แทบถูกคนต่ำช้าลอบสังหารไป”

จากนั้นบอกเล่าเรื่องที่ขุนนางเฉิงซู่หนิงใช้คนปลอมเป็นลูกเรือคิดหมายจมเรือฆ่าคนออกไป

หลี่หยวนรับกล่าวว่า “อย่างนั้นเราไม่ต้องเปลืองคารมมากความแล้ว หากพี่ว่านยอมร่วมมือด้วย รับรองว่าท่านสามารถกอบกู้เมืองเตียนได้ เพียงไม่ทราบพี่ว่านมีความกล้าหาญเพียงพอหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบแน่แก่ใจว่าเป็นเรื่องราวใด เปลือกนอกกลับกล่าวอย่างอาจหาญว่า “ขอเพียงสามารถกลับคืนสู่เมืองเตียน เราว่านลุ่ยกวงแม้บุกน้ำลุยไฟไม่ขอบ่ายเบี่ยง”

หลี่หยวนกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “นั่นคือสังหารซุนเซินจวินก่อน”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงคราก่อนซิ่นหลินจวินเคยหลอกลวงให้เขาลอบสังหารเจ้ารัฐวุ่ย คิดไม่ถึงประวัติศาสตร์ซ้ำรอยอีกครั้ง

ในพระตำหนักที่เซี่ยงเส้าหลงเคยเห็นมา โครงสร้างของวังฉู่เพียงรองจากวังเสียนหยาง แต่รักษาการณ์อย่างเข้มงวดกวดขันยิ่งกว่า

กำแพงวังสูงสามวา ทั้งสี่มุมปลูกสร้างหอกะทัดรัดหลังหนึ่ง ขุดคูคลองล้อมรอบ คูน้ำกว้างห้าวา น้ำใสจนเห็นกัน กลางน้ำจัดตั้งซี่กรงไม้ปลายแหลมโผล่พ้นผิวน้ำ ยากที่จะแหวกว่ายข้ามไปยังประตูวังสอง บานมีประตูเลื่อนขึ้นลงใช้เป็นทางผ่าน

หลังกำแพงวังปลูกสร้างตำหนักแน่นขนัด แบ่งเป็นวังชั้นนอกกับวังชั้นใน ตำหนักแปดหลังและบ้านซึ่งปลูกล้อมรอบลานบ้านทั้งสี่ด้านจำนวนเกือบหกสิบหลัง ปลูกเรียงรายอยู่สองฟากข้างทาง แต่งแต้มด้วยไม้ดอก บ่อปลา สะพายน้อย สายธาร ตลอดจนต้นไม้ยืนต้นวิจิตรงดงามยิ่งนัก

เซี่ยงเส้าหลงกับหลี่หยวนอาศัยประตูด้านทิศเหนือเข้าวัง เห็นเป็นลานกว้างรูปสี่เหลี่ยม จากนั้นข้ามแม่น้ำเล็กๆ พอข้ามสะพานค่อย

บรรลุถึงตำหนักประชุมกับตำหนักพิธีการ ล้วนปลูกสร้างบนแท่งหินขาวกั้นซี่กรงล้อมรอบ โครงสร้างโออ่าภูมิฐาน

ตำหนักซึ่งมีขนาดเล็กกว่าอีกหกหลัง มีอยู่สี่หลังหันหาภายนอก สองหลังอยู่ที่วังใน ล้วนตั้งชื่อตามตำนานเทพนิยายรัฐฉู่ โดยสี่หลังที่หันหาภายนอกขนานนามว่า ตำหนักเทพอัคคี เทพคงคา เทวทัณฑ์ ประกาศิต ส่วนสองหลังที่อยู่วังในเป็นตำหนักแม่มดกับตำหนักสุคนธ์

เซี่ยงเส้าหลงฟังจากคำแนะนำของหลี่หยวน มีความทรงจำต่อตำหนักแม่มดที่สุด เพียงฟังจากชื่อเหล่านี้ เป็นที่เห็นได้ว่าในรัฐต่างๆ ชาวฉู่เป็นชนชาติที่มีจินตนาการเพริศแพร้วที่สุด รัฐอื่นอย่าคิดหมายตั้งชื่อตำหนักที่กล้าหาญและสร้างสรรค์เช่นนี้ได้

พร้อมกันนั้นหวนนึกถึงเมื่อครู่หลี่หยวนเสนอให้สังหารชุนเซินจวิน ก็หันเหหัวเรื่องไปทางอื่น คล้ายให้เวลาเขาย่อยสลายข้อเสนอนี้ แต่เซี่ยงเส้าหลงนึกออกว่าหลี่หยวนไม่มีเจตนาดีแน่นอน ชุนเซินจวินจะอย่างไร ครองอำนาจมานาน หยั่งรากฝังลึก กอปรกับซุบเลี้ยงนักเกาะกินหลายพันคน มีชื่อเสียงเกียรติภูมิในรัฐต่างๆ หากหลี่หยวนลงมือฆ่าอีกฝ่าย ไม่แน่ว่าจะสร้างความปั่นป่วนวุ่นวายขึ้น จึงต้องเสาะหาแพะรับบาปแทน คนผู้นั้นคือเขาเอง

เขาพอมาถึงนครโซ่วชุน ก็ลงมือขับไล่หลี่ฉ่วงเหวิน ซึ่งยึดครองตึกเจ้าเตียนอ๋องออกไป ในสายตาของหลี่หยวน เข้าใจว่าเขาเป็นชนชั้นห้าวหาญดุดัน ขาดความคิดอ่าน หากหลี่หยวนสามารถยุยงให้เขาลอบสังหารชุนเซินจวิน ก็จะผลักความผิดที่ “ว่านลุ่ยกวง” ทั้งทำลายความหวังกอบกู้เมืองเตียนของตระกูลจวง ถึงกับฉวยโอกาสครอบครองจวงฮูหยิน นับเป็นแผนกระสุนนัดเดียวยิงนกสองตัว ไม่มีแผนใดชั่วช้ากว่านี้อีก โดยจุดยืนของชาวฉู่ ล้วนคิดยืมมือหลี่ลิ่งกำราบเมืองบริวารต่างๆ รวมเป็นอาณาเขตแห่งรัฐฉู่ เช่นนี้เป็นว่าหลี่หยวนกับชุนเซินจวินเป็นสัตว์ในคอกเดียวกับหลี่ลิ่ง เพียงคิดประจบใจหญิงงามเช่นจวงฮูหยินเท่านั้น

รถม้าผ่านประตูวังใน ตรงเข้าสู่วังใน นี่เป็นที่บริหารราชการแผ่นดิน

และที่ประทับของเจ้ารัฐฉู่ สิ่งปลูกสร้างที่สำคัญประกอบด้วยตำหนักแม่มดกับตำหนักสุคนธ์ วังตะวันออกและตกหกหลัง ยังมีสวนไม้ดอกสามหลังประกอบด้วยอุทยานหลวง ซึ่งอยู่กลางกับอุทยานตะวันออกและตกหลี่หยวนมีภูมิรอบรู้กว้างขวาง บอกเล่าตำนานเทพเจ้าของตำหนักต่างๆ ด้วยถ้อยคำที่ดึงดูดความสนใจ สุดท้ายกล่าวว่า “เทพสตรีที่งดงามที่สุดของพวกเราคือเทพคงคากับแม่มด เพียงแต่ไม่ได้อยู่ในเขตแดนรัฐฉู่ หากแต่หนึ่งอยู่ที่ริมแม่น้ำลั่วสุ่ยเขตรัฐหาน หนึ่งอยู่บนภูเขาอู๋ซานเขตรัฐฉิน ล้วนสถิตอยู่กลางมหานที และส่วนลึกของขุนเขา เพียงนึกถึงก็ชวนให้เคลิบเคลิ้มงมงาย”

เซี่ยงเส้าหลงอดกล่าวมิได้ว่า “เมื่อครู่ท่านก๊กกู๋เอ่ยถึงแผนปฏิบัติการต่อชุนเซินจวิน...”

หลี่หยวนตบไหล่ของอีกฝ่าย กล่าวว่า “เรื่องนี้รอไว้ก่อน เราต้องการให้พี่ว่านศึกษาโฉมหน้าแท้จริงของชุนเซินจวิน แน่ใจว่าเราหลี่หยวนไม่ได้ปรักปรำคนดี จากนั้นพี่ว่านค่อยตกลงใจ แต่อย่าลืมว่านี่เป็นเรื่องของพวกเราเหล่าบุรุษ หากให้สตรีล่วงรู้ มิเพียงแต่พวกนางอาจเผยพิรุธออกมา ทั้งเป็นเหตุให้พวกนางหวาดหวั่นวิตก หาเป็นผลดีไม่”

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *‘ฝีมืออันสูงส่ง’* ในใจ เปลือกนอกผงกศีรษะรับคำ หลี่หยวนคิดหลอกใช้เขา เขาเองไยมิใช่กำลังหลอกอีกฝ่าย ถือว่าหักกลบลบล้างกัน ต่างฝ่ายไม่ต้องตัดพ้อตำหนิ ยามนั้นรถม้าแล่นไปตามเส้นทางตะวันออก เพียงไม่ทราบเถียนตามพักอยู่ตึกใดกันแน่

หลี่หยวนกล่าวอีกว่า “เรามีตึกที่พักอยู่นอกวัง ใหญ่โตกว่าที่นี้สิบเท่า แต่ว่าเราชมชอบพักในวังมากกว่า”

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด เกรงว่าหลี่หยวนคิดควบคุมหลี่เอียนเอี้ยนมากกว่า ยามนั้นองครักษ์ผู้หนึ่งเปิดประตูรถออกแล้ว เขาค่อยสลัดความคิดฟุ้งซ่าน ติดตามหลี่หยวนจากรถ

หลี่หยวนชักนำเซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่ห้องโถง แยกย้ายกันนั่งลง หญิงรับใช้ยกน้ำชามาต้อนรับ เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามอง ต้องนึก

ชมเชยรสนิยมของหลี่หยวนในใจ

เมื่อมองจากที่นี้ออกไป เป็นประตูไม้แถวหนึ่ง มีทั้งสิ้นสิบแปดบาน ถัดไปเป็นสระน้ำ กลางสระปลูกสร้างเก๋งน้อยก่อภูเขาจำลอง สร้างสะพานศิลาทอดข้าม ลานบ้านเพาะปลูกดอกชา อบเชยหอม เนื่องจากเป็นฤดูคิมหันต์ ดอกชาบานสะพรั่ง อบเชยหอมกระจาย สีแดงขาวตัดกันอย่างสวยงาม

เครื่องเรือนในห้องโถงใช้ไม้หอมสลักเสลาอย่างงดงาม พื้นปูพรมถักทอ ประดับด้วยเครื่องเคลือบโบราณ แขวนสิ่งของแกะสลัก จัดตั้งฉากกั้นครบครัน ซึ่งเซี่ยงเส้าหลงยอมรับว่าตัวเองไม่มีกะจิตกะใจตกแต่งสถานที่เช่นนี้ เนื่องจากห้องโถงหันหาทิศเหนือ บวกกับอยู่ใกล้สระน้ำอากาศจึงเย็นสบาย หาได้ร้อนอบอ้าวตามฤดูกาลไม่

เซี่ยงเส้าหลงกับหลี่หยวนนั่งจิบน้ำชาสนทนา ยามกะทันหันยากจะยึดถือบุรุษรูปงาม เปลือกนอกคล้ายวิญญูชนผู้นี้เป็นศัตรูจริงๆ คนผู้นี้รู้จักใช้วิธีการฉันพี่น้องครอบครัวเดียวกัน ใช้แผนจิตวิทยาต่อ “คนสิ้นชาติ” ที่ต้องระเหเร่ร่อนไร้หลักแหล่งเช่นเขา เขาย่อมไม่อาจสร้างความ “ผิดหวัง” แก่อีกฝ่าย ขณะจะกล่าววาจาแสดงความขอบคุณ หลี่หยวนพลันปรบมือเป็นเสียงดังคราหนึ่ง

พร้อมกับเสียงปรบมือของเขา ปรากฏหญิงงามรูปกายอ่อนช้อยสวมใส่เครื่องแต่งกายชาวฉู่ เกล้าผมเป็นมวยสูงคลุมผ้าคลุมหน้าสี่นางเยื้องย่างออกจากประตูข้าง มาถึงเบื้องหน้าคนทั้งสองในตำแหน่งที่เอื้อมมือถึง คุกเข่าคำนับด้วยอิริยาบถอันสวยงาม

แพรเบาบางที่คลุมหน้า ชวนให้ผู้คนคิดฟุ้งซ่านต่างๆ นานา จนบัดนี้เซี่ยงเส้าหลงค่อยยอมรับคำกล่าวของจี้เอียนหยานที่ว่า หลี่หยวนมีฝีมือในการประจบเอาใจผู้คนจริงๆ โชคดีที่จี้เอียนหยานไม่ถูกอีกฝ่ายแย่งไปครอบครอง เพียงเพราะหลี่หยวนไม่เรียนรู้คำเตือนใจที่ว่า “อำนาจที่เบ็ดเสร็จเด็ดขาด ทำให้คนเสื่อมทรามลง” รวมทั้ง “นิทานเรื่องน้ำผึ้งหยดหนึ่ง”

หลี่หยวนกล่าวว่า “เราคบหาสหาย มิใช่เสนอหญิงงามหยิบยื่นทองคำให้ถ่ายเดียว หญิงสาวทั้งสี่นี้มาจากสถานที่ต่างกัน ล้วนแต่ผ่านการเลือกสรร ทั้งยังรักษาความบริสุทธิ์เอาไว้ พี่ว่านลองปลดแพรคลุมหน้าพวกนางทีละคนดูว่าผู้ใดเป็นที่ต้องตา ถือว่าเป็นของขวัญแรกพบหน้าของเราเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *‘ร้ายกาจ’* ในใจ หลี่หยวนอาจเป็นบุคคลที่รู้จักดำเนินสงครามจิตวิทยาที่สุดเท่าที่เขาเคยพบพานมา การปลดแพรคลุมหน้าหญิงสาวทั้งสี่ เพื่อคิดเลือกมาเป็นสมบัติส่วนตัว มิเพียงเพิ่มพูนความสงสัยอยากรู้ ทั้งยังมีส่วนสร้างความเร้าใจของการรุกล้ำสิทธิ์ส่วนบุคคลชนิดหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงแม้ไม่มีความคิดครอบครองหญิงงามอีก แต่ยังบังเกิดความพลุ่งพล่าน คิดปลดแพรคลุมหน้าลงมา หากทว่าเขาย่อมไม่อาจทำเช่นนั้น ยามนั้นกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “น้ำใจของท่านขอรับด้วยใจ แต่ตราบใดที่เราว่านลุ่ยกวงไม่อาจกอบกู้เมืองเตียน อื่นๆ ล้วนไม่สนใจทั้งสิ้น”

หลี่หยวนแทนที่จะมีโทสะ กลับหัวร่อฮาฮาโบกมือให้หญิงสาวทั้งสี่ล่าถอยไป กล่าวว่า “ไม่ทราบพี่ว่านเชื่อหรือไม่ เมื่อครู่เราเพียงทดสอบดูว่า พี่ว่านเห็นความงามนึกหวั่นไหวหรือไม่ เมื่อเป็นเช่นนี้เรายิ่งวางใจแล้ว” พลางปรบมืออีกครา หญิงรับใช้ยกสุราอาหารมา ทั้งสองดื่มสุราโอภาปราศรัยกัน

หลี่หยวนสอบถามถึงสภาพที่เมืองเตียน ดีที่เขาเองไม่ทราบเรื่องที่เมืองเตียนเท่าใด เซี่ยงเส้าหลงหากตอบไม่ได้ ก็เสกสรรปั้นแต่งขนบธรรมเนียมแปลกประหลาดกลบเกลื่อนผ่านไป ดื่มกินถึงกลางคืน องครักษ์ที่เฝ้าประตูเข้ามารายงานว่า ไทเฮาเสด็จมาถึง

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบ ขณะจะหลบหน้าไป หลี่หยวนเยือกเย็นไม่ลนลาน สั่งคนยกสุราอาหารไป ฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงถึงหลังฉากกั้นที่มุมห้อง กล่าวว่า “พี่ว่านหลบซ่อนอยู่ที่นี้ คอยฟังเราถามถึงเรื่อง

กอบกู้เมืองเตียน พี่ว่านจะทราบว่าเป็นผู้ใดคอยขัดขวาง”

เซี่ยงเส้าหลงร้องโพล่งว่า “หากถูกไทเฮาพบเห็นจะทำอย่างไร?”

หลี่หยวนยืดอกกล่าวว่า “หากเกิดเรื่องใด เราย่อมรับผิดชอบเอง มิให้พี่ว่านได้รับความคับแค้นอันใด แต่จดจำไว้ เพียงใช้หูฟัง ไม่อาจใช้ตามองดู”

เนื่องจากหลี่หยวนเข้าใจว่า “ว่านลุ่ยกวง” มีแต่ความกล้าหาญไร้ซึ่งความคิด เซี่ยงเส้าหลงได้แต่แสร้งเป็นตัวโง่งม รับการจัดการอันเหลวไหลนี้

ได้ยินเสียงเครื่องประดับกระทบกันดังขึ้น โฉมสะคราญซึ่งสร้างความ *“ลุ่มหลงตาย”* แก่เสี้ยวเลี่ยอ๋องเสด็จมาถึงแล้ว

จากนั้นเป็นเสียงปิดประตูลง ฟังจากเสียงฝีเท้าแสดงว่าทหารองครักษ์ นางกำนัลทั้งหมดล้วนล่าถอยออกนอกห้อง

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงคำบรรยายของหลงหยางจวินกับจวงฮูหยินที่เอ่ยถึงหลี่เอียนเอี้ยน ไหนเลยสนใจคำเตือนของหลี่หยวน ทาบสายตากับรอยร่องของฉากกั้นมองไปยังกลางห้องโถง การมองครั้งนี้ลมหายใจแทบชะงักขาดห้วงไป

เซี่ยงเส้าหลงหลงแทบไม่เชื่อว่าจะพบเห็นหญิงงามซึ่งมีสิริโฉมทัดเทียมกับจี้เอียนหยานและฉินชิง กล่าวตามความสัตย์จริง หากเอ่ยถึงความงามสดใส หลี่เอียนเอี้ยนยังด้อยกว่าจี้เอียนหยานครึ่งขั้น ทั้งไม่สูงสง่าเท่าฉินชิง หากทว่าพระนางกอปรด้วยรูปลักษณ์อันอ้อนแอ้นอ่อนแอชวนให้ผู้พบเห็นบังเกิดความรักเวทนา กลายเป็นความเย้ายวนอีกประการหนึ่ง

ยามนี้พระนางประทับยืนชดช้อยอยู่กลางห้องโถง พระขนงขมวดมุ่นเล็กน้อย ขอเพียงเป็นบุรุษ ต้องบังเกิดความต้องการอย่างแรงกล้าที่จะโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก ปลอบประโลมด้วยความรักเวทนา

จวงฮูหยินกล่าวถูกต้อง พระพักตร์อันผุดผาดงดงามของพระนางเคลือบคลุมด้วยความหมองเศร้าที่ยากบ่งบอกบรรยายชนิดหนึ่ง คล้าย

กับในโลกไม่มีเรื่องราวสร้างความโสมนัสยินดีแก่นางได้อีก

หลี่เอียนเอี้ยนทรงเกล้าพระเกศาเป็นมวยดุจปุยเมฆ แม้แต่ปอยพระเกศาบนพระนลาฏก็ม้วนเป็นก้อนเมฆ ปรกอยู่เหนือพระขนงอันเรียวยาวทั้งคู่ ถึงแม้ว่าพระเกศาถูกดัดงอโค้ง หากทว่าทุกเส้นบางเบา หวีสางอย่างลวกๆ ยิ่งขับเน้นพระพักตร์รูปแดง และพระเนตรคู่งามซึ่งแฝงความเศร้าหมองของพระนางกว่าเดิม พระวรกายที่สูงโปร่งสมส่วน อยู่ภายใต้มงกุฎหงส์ พระภูษาเขียวมรกต ยิ่งเสริมส่งให้พระนางกอปรด้วยพระอิริยาบถอันสูงส่า สุดที่จะอาจเอื้อมได้

พระนางทรงสวมเครื่องประดับต่างๆ แต่ที่สะดุดตาที่สุดคือ สร้อยพระศอ ซึ่งประกอบด้วยมุกทองยี่สิบกว่าเม็ด ตรงปลายเป็นจี้หินหยกรูปหยดน้ำค้าง ประชันกับมงกุฎหงส์บนพระเศียร แต่ไม่อาจลบพระสิริโฉมอันงามพิลาสไปได้

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความตะลึงลานต่อความงาม หากแม้นพระนางยินยอมขึ้นเตียงกับเขา เขาคงดำเนินการเคลื่อนไหวในบัดดล

ยามนั้นหลี่หยวนเดินถึงด้านหลังพระนาง ปลดพระภูษาชั้นนอกให้แก่พระนางอย่างนุ่มนวล เผยเห็นชุดกระโปรงยาวลายหงส์ พื้นดำเดินเส้นสีทองที่ยาวระพื้น และสายรัดหยกที่ล้อมคาดบั้นพระองค์

เมื่อปลายนิ้วของหลี่หยวนกระทบถูกพระอังสาของพระนาง ไทเฮาแห่งรัฐฉู่ผู้สูงศักดิ์พระนางนี้ทรงสะท้านพระวรกายคราหนึ่ง ทั้งยังหลุบพระเนตรลง พระพักตร์ประหลาดพิกลยิ่ง

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน หรือว่าทั้งสองไม่ได้มีความสัมพันธ์ฉันพี่ชายกับน้องสาว หากเป็นเช่นนั้นไหนเลยตบตาชุนเซินจวินได้?

พระโอษฐ์สีแดงสดของหลี่เอียนเอี้ยนสั่นระริกคราหนึ่ง ตรัสเบาๆ ว่า “พี่ใหญ่ไฉนอยู่ที่นี้? ข้าพเจ้าความจริงนัดหมายซิ่วเอ๋อมาชมดูผ้าลายปักของพระนาง”

พระสำเนียงอ่อนหวานไพเราะ แฝงหางเสียงราวแม่เหล็ก ดึงดูดจิตใจ นับว่าสวรรค์เนรมิตพระนางมาเป็นพิเศษจริงๆ

เซี่ยงเส้าหลงผ่านคราเคราะห์มาไม่น้อย แม้แต่หญิงงามเช่นจวงฮูหยินหรืออิ๋งหยิง ยังไม่อาจโยกคลอนจิตใจเขา แม้ยามนี้แอบดูหลี่เอียนเอี้ยน กลับพ่ายแพ้โดยราบคาบ พร้อมกับบังเกิดความคิดแปลกประหลาดขึ้น

หลี่หยวนคิดครอบครองจี้เอียนหยานให้จงได้ ใช่เป็นเพราะมีแต่ยอดหญิงจี้จึงสามารถแทนที่หลี่เอียนเอี้ยนหรือไม่? พี่ชายน้องสาวคู่นี้มีความสัมพันธ์อย่างลับๆ หรือไร?

ในยุคสมัยเลียดก๊ก บุรุษผู้หนึ่งสามารถมีภรรยาหลายนาง บุคคลที่ศักดิ์ศรีฐานะหากตบแต่งหญิงใด พี่สาวน้องสาวหรือหลานสาวอาจติดตามมาเป็นนางบำเรอของเจ้าบ่าว ยิ่งอย่าว่าแต่หญิงรับใช้ซึ่งติดตามนายสาวมาที่น่าประหลาดยิ่งกว่าคือ เจ้าชีวิตตอนยกราชธิดาไปสยุมพรกับบุรุษตามธรรมเนียมแล้ว คนแซ่เดียวกับเจ้าชีวิตทั้งมิตรสหายเจ้าชีวิตต้องจัดส่งหญิงสาวในตระกูลไปเป็นภรรยารับใช้อีกด้วย

นอกจากนี้ทั้งเชื้อพระวงศ์และขุนนางใหญ่พึงตาต้องใจสตรีใดล้วนรับเข้าบ้านมา จึงมีสนมนางบำเรอมากมาย

ครอบครัวที่มีภรรยามากมายเกิดความซับซ้อนที่สุดอาจเกิดเหตุการณ์ศึกสายเลือด พี่น้องฆ่าฟันกันเอง หรือเกิดการล่วงประเวณีประพฤติผิดศีลธรรมขึ้น

หลี่หยวนกับหลี่เอียนเอี้ยนอาจเป็นพี่น้องร่วมบิดาแต่คนละมารดา หลี่หยวนคิดเจริญรอยตามหลี่ปู้เหว่ย ซึ่งยกนางบำเรอของตนให้แก่จวงเซียงอ๋อง ดังนั้นผลักไสหลี่เอียนเอี้ยนให้แก่ชุนเซินจวิน จนชุนเซินจวินเข้าใจว่าตัวเองสามารถกำเนิดบุตรในวัยชรา จากนั้นค่อยถวายหลี่เอียนเอี้ยนต่อเสี้ยวเลี่ยอ๋อง คาดว่าเสี้ยวเลี่ยอ๋องพอทอดพระเนตรพบหลี่เอียนเอี้ยนทรงลืมสิ้นทุกสิ่ง ไหนเลยคาดคิดว่า “ผลิตผล” ในครรภ์หลี่เอียนเอี้ยนเกิดจากการสร้างสรรค์ของหลี่หยวน?

หากมิใช่เซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างหลี่หยวน หลี่เอียนเอี้ยน ชุนเซินจวิน กับเสี้ยวเลี่ยอ๋องจากปากคำจ้าวมู่มาก่อน เพียงเห็น

อากัปกิริยาและสีหน้าท่าทีของหลี่หยวนกับหลี่เอียนเอี้ยน ยังไม่สามารถมีข้อสรุปอันน่าตระหนกเช่นนี้

หากแม้นหลี่หยวนทราบว่า เขาล่วงรู้ความลับของพวกเขา ต้องไม่เปิดโอกาสให้เขาแอบดูการพบปะของหลี่หยวนกับหลี่เอียนเอี้ยนเด็ดขาด นึกถึงตอนนี้ลมหายใจถึงกับกระชั้นเร่งรัดขึ้นมา

หลี่หยวนประคองหลี่เอียนเอี้ยนประทับนั่งลง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "ซิ่วเอ๋อปักผ้าที่ห้องข้างตะวันออก ยากนักที่มีโอกาสเช่นนี้ ให้พี่ใหญ่กล่าววาจากับเอียนเอี้ยนสักหลายคำได้หรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงพอฟังทราบว่า หลี่หยวนไม่ได้พบกับหลี่เอียนเอี้ยนโดยบังเอิญ หากแต่จงใจสร้างโอกาสให้เขาได้ยินได้ฟังคำสนทนาที่ไม่เป็นผลดีต่อซุนเซินจวิน เพิ่มความตั้งใจลอบสังหารซุนเซินจวินของเขายิ่งกว่าเดิม

ทั้งนี้เพราะหลี่หยวนทราบแต่แรกว่า หลี่เอียนเอี้ยนต้องเสด็จมาทอดพระเนตรการปักลายผ้าของกวอซิ่วเอ๋อ และก่อนที่การปักทอจะแล้วเสร็จ ย่อมไม่สะดวกกับการเคลื่อนย้ายข้าวของ ดังนั้นไทเฮาแห่งรัฐฉู่ซึ่งมีพระอำนาจมากที่สุดในรัฐฉู่ได้แต่เสด็จมายังที่นี้

หลี่เอียนเอี้ยนรับสั่งให้อีกฝ่ายบอกออกมา หลี่หยวนส่งเสียงกระแอมแล้วกล่าว "พระสนมเจ้าเตียนอ๋องขอให้พวกเราส่งกำลังทหารช่วยเหลือเขากู้ชาติ เราคิดหารือกับเอียนเอี้ยนดู"

หลี่เอียนเอี้ยนตรัสเสียงเย็นชาว่า "พี่ใหญ่คงหมายตาพระสนมเจ้าเตียนอ๋องกระมัง?"

หลี่หยวนทราบว่า "ว่านลุ่ยกวง" กำลังแอบฟังอยู่ สร้างความกระอักกระอ่วนยิ่ง กล่าวว่า "เอียนเอี้ยนไฉนมองพี่ใหญ่เช่นนี้ เราเพียงเห็นว่าอ๋ององค์ก่อนเพิ่งสวรรคต หากพวกเรานิ่งเฉยต่อคำร้องขอของพระสนมเจ้าเตียนอ๋องไม่แน่ว่าจะเป็นเหตุให้เมืองบริวารต่างๆ เอาใจออกห่าง หันไปฝักใฝ่ต่อรัฐฉินแทน"

หลี่เอียนเอี้ยนทรงนิ่งเงียบงันไปชั่วขณะ จึงตรัสว่า "เรื่องนี้มิใช่

ขึ้นอยู่กับเราท่าน หากยังต้องสอบถามความเห็นของเหล่าแม่ทัพขุนนาง ไม่ทราบพี่ใหญ่ถามความเห็นของซุนเซินจวินแล้วหรือไม่?”

หลี่หยวนตอบว่า “ย่อมเอ่ยถึงแล้ว แต่ซุนเซินจวินยังยืนกรานให้ใช้หลี่ลิ่งปราบปรามเมืองบริวารต่างๆ ทั้งบอกว่ารั้งตัวพระสนมเจ้าเตียนอ๋องไว้ บุคคลอื่นให้กำจัดฆ่าสิ้น โอ หากหลี่ลิ่งครองอำนาจ ยังจะรับคำบัญชาจากราชสำนักฉู่หรือ? เพราะเหตุนี้เราจึงมาหารือกับไทเฮา”

นี่เป็นครั้งแรกที่เขายกย่องหลีเอียนเอี้ยนเป็นไทเฮา คำพูดเหล่านี้ไม่ว่าเป็นจริงหรือแปลกปลอม แต่เมื่อหลี่หยวนกล่าวต่อหน้าพระพักตร์ไทเฮารัฐฉู่ ต่อให้เป็นคำลวงก็กลายเป็นความจริง หากเซี่ยงเส้าหลงเป็นว่านลุ่ยกวงตัวจริง ย่อมต้องถวายชีวิตรับใช้หลี่หยวนแล้ว

หลี่เอียนเอี้ยนดำริแล้วตรัสว่า “พี่ใหญ่ไปหาพระสนมเจ้าเตียนอ๋องแทนข้าพเจ้า ไม่ว่าอย่างไรต้องเชื้อเชิญพวกนางสองแม่ลูกและผู้ติดตามทั้งหมดมายังวังใน มาตรว่าพวกเราไม่สามารถส่งกำลังทหารช่วยเหลือพวกนางกู้ชาติ ก็ไม่อาจปล่อยให้พวกนางถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิต จวงเจียวเคยมีความดีความชอบต่อรัฐฉู่เรา ไหนเลยทอดทิ้งทายาทของจวงเจียวได้?”

หลี่หยวนรับคำผุดลุกขึ้น ค่อยพบว่าหลี่เอียนเอี้ยนยังประทับนั่งอยู่กับที่ จึงกล่าว “เอียนเอี้ยนมิใช่จะไปหาซิ่วเอ๋อหรอกหรือ?”

หลี่เอียนเอี้ยนตรัสอย่างเฉื่อยชาว่า “ข้าพเจ้าคิดใช้ความคิดอยู่ที่นี้สักครู่ ห้ามมิให้ผู้ใดเข้ามารบกวน”

จากนั้นเป็นเสียงเปิดประตูและปิดประตูอย่างหนักหน่วง คาดว่าหลี่หยวนคงจากไปด้วยความร้อนรุ่มอับจนปัญญา

เซี่ยงเส้าหลงก็ปวดเศียรเวียนเกล้า หากแม้นหญิงงามพระนางนี้ประทับนั่งอยู่หนึ่งชั่วยาม เขาคงอึดอัดใจตายแล้ว

หลี่เอียนเอี้ยนพลันรับสั่งว่า “ไม่ว่าท่านเป็นใคร ให้ปรากฏตัวออกมาในบัดดล”

เซี่ยงเส้าหลงหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา หากพฤติการณ์ของเขา

ครั้งนี้ เป็นเหตุให้ถูกประหารชีวิต คงคับแค้นเสียใจมากแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงเดินออกจากหลังฉากกั้นอย่างสง่าผ่าเผย คุกเข่าลงแต่ไกล กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “คนสิ้นชาติว่านลุ่ยกวงมีความผิดสมควรตาย ขอไทเฮาโปรดอภัยโทษ”

หลี่เอียนเอี้ยนรับสั่งให้อีกฝ่ายเงยหน้าขึ้น เซี่ยงเส้าหลงลอบยินดีเงยหน้าขึ้นอย่างอาจหาญ ทำท่าราวกับเห็นการตายดุจคืนกลับมาตุภูมิ

หลี่เอียนเอี้ยนมีพระพักตร์เคร่งขรึมลง ตรัสว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้าจะถามคำถามท่าน ให้ตอบทุกคำถาม หากอิดเอี้ยนลังเล ข้าพเจ้าจะร้องเรียกผู้คนเข้ามาลากตัวท่านไปประหาร อย่าได้เข้าใจว่าข้าพเจ้าเป็นอิสตรี ข้าพเจ้าเคยฝึกขี่ม้ายิงธนู เรียนเพลงกระบี่ตั้งแต่เล็ก หากเป็นมือชั้นธรรมดา อย่าคิดหมายเข้าใกล้ข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด มิน่าเล่าพระนางกล้าหาญถึงเพียงนี้ ยามนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า “ไทเฮามิสู้สั่งให้นำตัวเราไปตัดศีรษะเถอะ หากถามถึงเรื่องของท่านก๊กกู๋ ข้าพเจ้าไม่สะดวกกับการเปิดเผยออกไป”

หลี่เอียนเอี้ยนตรัสด้วยทรงกริ้วว่า “ท่านคิดหาที่ตายหรือ? ข้าพเจ้าพานให้ท่านคิดมีชีวิตก็ไม่ได้คิดตายก็ไม่สมปรารถนา ทั้งตั้งข้อหาท่านคิดปลงพระชนม์ข้าพเจ้า เป็นภัยลามถึงตระกูลว่านของท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “ที่แท้รัฐฉู่คิดล้างตระกูลจวงเราเอาเถอะ เราว่านลุ่ยกวงยอมรับชะตากรรมแล้ว”

เขามิใช่คิดโต้เถียงกับพระนาง หากแต่ตอนนี้สถานการณ์ซับซ้อนระหว่างหลี่หยวนกับหลี่เอียนเอี้ยน ไม่ทราบมีสัมพันธ์อย่างไร หากแม้นยอมศิโรราบ ขายหลี่หยวนออกไป พระนางคงบังเกิดความคิดดูแคลน มิสู้ทดสอบดูว่า พระนางเห็นพระทัยต่อตระกูลจวงจริงหรือไม่?

หลี่เอียนเอี้ยนขึงพระเนตรใส่ พระพักตร์แปรเปลี่ยนกลับกลาย แสดงว่าไม่อาจตกลงพระทัยว่า จะจัดการกับลูกผู้ชายที่อาจหาญไม่กลัวตายนี้อย่างไร

เซี่ยงเส้าหลงเห็นดีก็เลิกรา โขกศีรษะสามครั้งครา กล่าวว่า “นี่

เป็นการขอบพระทัยที่เมื่อครู่ไทเฮาทรงปกป้องตระกูลจวงเรา แม้นตอนนี้ไทเฮาเปลี่ยนพระทัย เรายังสำนึกตื้นตัน เพียงคิดใช้ความตายดับพระโทสะของไทเฮา ทรงรักษาเลือดเนื้อเชื้อไขที่เหลืออยู่เพียงหนึ่งเดียวของจวงเจียวเอาไว้”

กล่าวจบถอยห่างไปสองก้าว ค่อยคุกเข่าใหม่ ชักกระบี่ออกมาหมายเชือดคอตาย

หลี่เอียนเอี้ยนทรงตวาดห้าม “ช้าก่อน” เซี่ยงเส้าหลงก็ไม่ฆ่าตัวตายจริงๆ เพียงขวากระบี่อยู่เหนือลำคอ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ไทเฮายังมีรับสั่งอันใด?”

หลี่เอียนเอี้ยนทอดถอนพระทัยตรัสว่า “ซุกเก็บกระบี่ไว้ก่อน นั่งลงที่เบื้องหน้าข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงไม่กล่าวกระไร สอดกระบี่คืนฝัก เคลื่อนกายถึงเบื้องหน้าพระนาง ห่างประมาณสิบก้าว ทรุดกายนั่งลง ยุคสมัยเลียดก๊กให้ความสำคัญกับผู้กล้า เซี่ยงเส้าหลงใช่เป็นผู้กล้าหรือไม่ ขึ้นอยู่กับคำวิจารณ์ของผู้คน แต่เนื่องจากเขามาจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ซึ่งถือความเสมอภาค ดังนั้นแสดงออกซึ่งบุคลิกภาพไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดินผิดแผกแตกต่างจากผู้อื่น

หลี่เอียนเอี้ยนทอดพระเนตรอีกฝ่ายชั่วขณะ จึงตรัสเสียงอ้อยอิ่งว่า “พี่ใหญ่ใช่ใช้สอยท่านไปลอบสังหารซุนเซินจวินหรือไม่?”

คราครั้งนี้เซี่ยงเส้าหลงเป็นฝ่ายตื่นตระหนก คิดไม่ถึงหลี่เอียนเอี้ยนมีพระสติปัญญาเฉลียวฉลาดปานนี้ เพียงคำนวณจากการที่หลี่หยวนให้เขาแอบฟังอยู่หลังฉากกั้น และจงใจใส่ความซุนเซินจวิน ก็ได้ข้อสรุปเช่นนี้ ยามนั้นกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า “ท่านก๊กกู๋อาจมีประสงค์เช่นนี้ แต่ยังไม่ได้บอกต่อเราตรงๆ”

หลี่เอียนเอี้ยนเปลี่ยนเป็นตรัสเสียงเย็นชาว่า “หากฆ่าซุนเซินจวิน ท่านคาดว่าตระกูลจวงท่านยังมีคนรอดชีวิตสืบไปหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงไม่เข้าใจว่า พระนางทรงยืนอยู่ฝ่ายหลี่หยวนหรือ

ชุนเซินจวิน จึงกล่าว “ย่อมต้องใช้ให้เราเป็นแพะรับบาปแล้ว”

หลี่เอียนเอี้ยนตรัสด้วยความฉงนพระทัยว่า “แพะรับบาป...ถ้อยคำที่แปลกประหลาดนัก แต่ฟังดูเหมาะสม ยิ่งมีแต่แพะแกะ จึงปล่อยให้ผู้คนเชือดเฉือนตามอำเภอใจ”

เซี่ยงเส้าหลงทำความเข้าใจกับคนในวังเจ้า ทราบว่าหลี่เอียนเอี้ยนคือจีฮองเฮาอีกพระองค์หนึ่ง ทรงเปล่าเปลี่ยวอ้างว้าง เมื่อพบพานบุคคลเช่นเขา จึงใช้เป็นเครื่องผ่อนคลายพระทัย ยามนั้นฉุกใจคิดกล่าวว่า “นี่ยิ่งเรียกว่าสุนัขดำแย่งอาหารไป สุนัขขาวรับเคราะห์แทน”

หลี่เอียนเอี้ยนทรงพระสรวลออกมาอย่างลืมตัว จากนั้นทรงทราบว่าเสียกิริยา จึงปั้นพระพักตร์เคร่งขรึม หากทว่าพระสำเนียงอ่อนโยนลงมากนัก ตรัสว่า “ท่านผู้นี้ไม่คล้ายกับเปลือกนอกที่มีแต่ความห้าวหาญไร้เล่ห์เพทุบาย เมืองเตียนมีบุคคลเช่นท่านสมควรกู้ชาติกลับคืนมาได้ไปเถอะ หลังจากนี้ข้าพเจ้าไม่ต้องการพบท่านอีกแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “ไทเฮามิใช่สั่งให้ท่านก๊กกู๋นำพวกเราเข้าวังมาหรอกหรือ?”

หลี่เอียนเอี้ยนตรัสอย่างขุ่นพระทัยว่า “ท่านเข้าใจว่าจะได้พบข้าพเจ้าโดยง่ายดายหรือ? รีบไสหัวไป ทั้งอย่าได้แพร่งพรายคำพูดของข้าพเจ้าต่อก๊กกู๋ ไม่เช่นนั้นจะไม่อภัยละเว้นท่านเด็ดขาด”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “หากไทเฮาให้เราไสหัวออกไปจริงๆ เรายินยอมถูกท่านฆ่าทิ้งประเสริฐกว่า ไทเฮาเคยได้ยินคำ *‘นักสู้ฆ่าได้หยามไม่ได้’* หรือไม่?”

หลี่เอียนเอี้ยนทรงรู้สึกว่า คนผู้นี้มีคำกล่าวดึงดูดใจอย่างที่ไม่เคยพบพานมาก่อน ยิ่งไม่สะดวกกับการใกล้ชิดกับอีกฝ่ายมากไป พานหมุนพระวรกายจากไป

เซี่ยงเส้าหลงก็ล่าถอยมายังลานบ้าน สาวเท้าไปยังตึกข้างด้านหลัง ห้วงสมองยังปรากฏภาพเงาร่างของหลี่เอียนเอี้ยน ขณะจะผลักประตูออกไป รู้สึกมีกลิ่นหอมโชยมากระทบจมูก เงาร่างสายหนึ่งเดินเข้ามา

ปะทะชนใส่เขา

เซี่ยงเส้าหลงยามเลื่อนลอย เพียงทราบว่าอีกฝ่ายเป็นสตรี ไหนเลยปล่อยให้ปะทะชนถูกได้ รีบยื่นมือแตะหัวไหล่ของอีกฝ่ายไว้ สตรีนางนั้นอุทานด้วยความตระหนก ยกมือยันหน้าผากของเขาไว้ หยิบยืมพลังถอยห่างออกไป ในห้องข้างด้านหลังบังเกิดเสียงร้องตวาดของสตรีดังขึ้นหลายเสียง

เซี่ยงเส้าหลงพอเพ่งตามองสตรีที่แทบปะทะชนถูก ต้องใจหายวาบ นางกลับเป็นกวอซิ่วเอ๋อ ซึ่งแต่งให้กับหลี่หยวน

หญิงรับใช้ที่ด้านหลังกวอซิ่วเอ๋อหลายนางคิดฮือเข้ามา กวอซิ่วเอ๋อชิงขวางกันไว้ ตวาดเสียงเจื้อยแจ้วว่า “ห้ามมิให้เสียมารยาท นี่เป็นแม่ทัพว่านลุ่ยกวง เป็นสหายท่านก๊กกู๋”

จากนั้นสั่งให้เหล่าหญิงรับใช้ไปดูว่า หลี่เอียนเอี้ยนเสด็จจากไปแล้วหรือไม่

เซี่ยงเส้าหลงมีความรู้สึกว่า กวอซิ่วเอ๋อล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของเขา แต่ก็ไม่ทราบว่าตัวเองเผยพิรุธที่ใด กวอซิ่วเอ๋อกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “แม่ทัพว่านคิดไปแล้วกระมัง? ข้าพเจ้าขอส่งท่านระยะทางหนึ่ง”

นางทำหน้าที่นำทาง จวบกระทั่งถึงประตูหลังสั่งต่อทหารองครักษ์ที่เฝ้าประตูหลังว่า “ไปตามรถม้าคันหนึ่งมาให้แก่แม่ทัพว่าน”

ทหารองครักษ์ผู้หนึ่งรับคำจากไป กวอซิ่วเอ๋อหาข้ออ้างให้ทหารองครักษ์อีกคนหนึ่งไปจากประตูด้านหลังคงเหลือนางกับเซี่ยงเส้าหลงสองต่อสอง ค่อยกล่าวเบาๆ ว่า “เซี่ยงเส้าหลง ข้าพเจ้าคิดถึงท่านนัก ท่านไฉนมายังที่นี้? ใช่คิดจัดการกับสามีของซิ่วเอ๋อหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า นางล่วงรู้โฉมหน้าแท้จริงของเขา ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านทราบได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าเป็นเซี่ยงเส้าหลง?”

กวอซิ่วเอ๋อกล่าวเบาๆ ว่า “เมื่อครู่ข้าพเจ้ากดใส่ทรวงอกท่าน กระทบถูกจี้หยกรูปหงส์นั้น ข้าพเจ้าลูบคลำมันตั้งแต่เล็ก ย่อมจดจำออก ซิ่วเอ๋อดีใจท่านคล้องมันติดตัว”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล กวอซิ่วเอ๋อกล่าวเสียงอ้อยอิ่งอีกว่า "เส้าหลงยอมปล่อยปละละเว้นสามีของซิ่วเอ๋อหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงยอมบังเกิดความตื้นตันใจ หากแม้นกวอซิ่วเอ๋อต้องการชีวิตเขา ขอเพียงส่งเสียงร้องออกมา เขาคงจบสิ้นแล้ว แต่ว่านางกลับร้องขอไมตรีต่อเขา แสดงว่านางไม่ทรยศต่อเขาแน่นอน ยามนั้นอดถามมิได้ว่า "มันรักท่านหรือไม่?"

กวอซิ่วเอ๋อผงกศีรษะอย่างเชื่อมั่น จากนั้นทอดถอนใจ กล่าวว่า "นั่นมีประโยชน์ใด เขามีสตรีมากมายไปแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงย่อมทราบว่าหลี่หยวนเจ้าชู้กรุ้งกริ่ง จึงกล่าว "ซิ่วเอ๋อวางใจ การมาของข้าพเจ้าครั้งนี้ไม่ได้มุ่งเป้าหมายมาที่มัน"

จวบกระทั่งรถม้าบรรทุกเซี่ยงเส้าหลงจากไปไกล กวอซิ่วเอ๋อค่อยพกพาความเศร้าหมองกลับเข้าบ้าน

ชิงไหวชิงพริบ

รถม้าเพิ่งแล่นออกจากประตูวัง ปรากฏนักบู๊สิบคนควบขับม้ามาถึง หนึ่งในสองเป็นมือกระบี่ท่าทางสุภาพเรียบร้อยนามตงหลี่จื่อ ซึ่งเคยแสดงฝีมือในการประลองยุทธ์ที่นครหานตาน อีกผู้หนึ่งคือโหลวอู๋ซิน ล้วนเป็นมือดีของหลี่หยวน

ตงหลี่จื่อหยุดม้าไว้ แจ้งต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า หลี่หยวนรอต้อนรับเซี่ยงเส้าหลงที่หออิงแดง ใช้ให้เขานำทาง ส่วนโหลวอู๋ซินล่วงหน้าไปก่อน

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นไม่รู้จัก ถามไถ่ชื่อแซ่อีกฝ่าย ตงหลี่จื่อก็ประกาศชื่อของตัวเองให้ทราบ

ยามนั้นได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ผู้คนยี่สิบกว่าคนควบม้าสวนทางมา คนนำขบวนมีอายุยี่สิบเศษ สวมชุดนักบู๊สืบเชื้อสายเชื้อพระวงศ์ หน้าตาหยาบกร้านห้าวหาญ รูปกายกำยำแข็งแรง พอเห็นตงหลี่จื่อ ดวงตาก็สาดประกายเย็นเยียบออกมา

ตงหลี่จื่อแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวเบาๆ กับเซี่ยงเส้าหลงว่า "ท่านว่าน นี่เป็นบุตรชายคนที่เจ็ดของซุนเซินจวิน เรียกว่าหวงจ้าน มีนิสัยชมชอบต่อสู้ ท่านก๊กกู๋มีคำสั่ง ห้ามมิให้พวกเราล่วงเกิน หากแม้นเขากล่าววาจาไม่คารวะ ขอให้ท่านว่านอย่าได้ถือสา"

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งได้คิดว่า ผู้มาเป็นอันธพาลสูงศักดิ์ในนครโซ่วซุน หวงจ้านก็สกัดขวางทางไว้ ผู้ติดตามแยกย้ายไปทางซ้ายขวา ปิดเส้นทาง

ทั้งสายไว้

ตงหลี่จื่อแสดงความเคารพ เรียก “คุณชายหวง” หวงจ้านแค่นเสียงหนักๆ บังคับม้าถึงข้างกายตงหลี่จื่อ พร้อมกับชำเลืองมองเซี่ยงเส้าหลงแวบหนึ่ง ตงหลี่จื่อรีบกล่าวว่า “ท่านนี้เป็นแม่ทัพว่านลุ่ยกวงแห่งเมืองเตียน เพิ่งมาถึงนครโซ่วชุน”

หวงจ้าวหัวร่อออกมา กล่าวว่า “ที่แท้เป็นว่านลุ่ยกวงที่เตะหลี่ฉ่วงเหวินออกจากตึกเจ้าเตียนอ๋อง มิสู้หาสถานที่ให้เราหวงจ้านรับทราบวิชาฝีมือ ผู้คนจะได้ไม่นึกว่านครโซ่วชุนไร้ผู้เก่งกล้าสามารถ”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อ ที่แท้เป็นชนชั้นใช้กำลังวังชา ปราศจากความคิดผู้หนึ่ง มิน่าเล่าหลี่หยวนจึงครองอำอาจแทนที่

หวงจ้านยิ้มเย้ยหยันกล่าวว่า “แม่ทัพว่านคงไม่นึกถึงกับบังเกิดจิตขลาดเขลากระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า “คุณชายหวงยกย่องเราไปแล้ว เรายิ่งไม่สามหาว จนนึกว่านครโซ่วชุนไร้ผู้เก่งกล้าสามารถ เพียงแต่กระบี่ของเราใช้สังหารศัตรูข้าศึกในสมรภูมิและปกบ้านป้องเมือง หวังว่าคุณชายหวงคงเข้าใจ”

หวงจ้านหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า “ท่านหัวร่อเยาะข้าพเจ้าไม่รู้จักสังหารข้าศึกในสมรภูมิหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ่งแน่ใจว่า อีกฝ่ายรู้จักแต่ต่อยตีเพื่อเอาชนะคะคาน จึงกล่าว “หากคุณชายหวงนึกกระตือรือร้น ก็เลือกวันประลองยุทธ์มา แต่เรื่องนี้ต้องขอความเห็นจากบิดาท่านก่อน...คุณชายเชิญ”

คำพูดเหล่านี้ทั้งอ่อนและแข็งกร้าว แสดงว่าเขาไม่เกรงกลัวอีกฝ่าย หวงจ้านงงงันวูบจึงร้องว่า “ตกลงตามนี้ หวังว่าเมื่อถึงเวลา ผู้แซ่ว่านอย่าได้หลบลี้หนีหน้า”

เซี่ยงเส้าหลงแหงนหน้าหัวร่อดังกังวาน กล่าวว่า “คุณชายหวงวางใจ สามารถประลองยุทธ์กับยอดฝีมือ เป็นความปรารถนาของเราว่านลุ่ยกวงอยู่แล้ว”

หวงจ้านรู้สึกว่าเสียงหัวร่อของอีกฝ่ายสะท้อนความฮึกหาญและเชื่อมั่น ต้องงงงันอีกครา ค่อยหันไปกล่าวกับตงหลี่จื่อว่า “จูเอ๋อแห่งเก๋งหอมจรุงเป็นคนของเราหวงจ้าน ภายหน้าท่านทางที่ดีอย่าได้ไปยังที่นั้น” กล่าวจบร้องชักชวนคำหนึ่ง นำผู้ติดตามควบม้าไป

ดวงตาตงหลี่จื่อทอแววอาฆาตมาดร้าย จับจ้องมองเงาหลังหวงจ้านจวบจนฝ่ายตรงข้ามลดเลี้ยวเข้าถนนอีกสายหนึ่ง ค่อยสูดลมหายใจลึกๆ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าภาวนาให้แม่ทัพว่านฆ่าเด็กน้อยนี้ในกระบี่เดียวจริงๆ”

นับตั้งแต่เซี่ยงเส้าหลงย้อนมิติของกาลเวลามายังยุคสมัยเลียดก๊กนครโซ่วชุนเป็นสถานที่มีแหล่งบันเทิงเริงรมย์มากที่สุด สถานที่ครึกครื้นที่สุดคือถนนฟางเลี่ย ซึ่งอยู่ติดกับเมืองชั้นใน ประกอบด้วยซ่องนางโลมใหญ่น้อย เวทีร้องรำทำเพลงและร้านสุรานับร้อยหลัง ทั้งเป็นธุรกิจของเอกชนทั้งสิ้น

จากปากคำบอกเล่าของตงหลี่จื่อ นักร้องนางระบำส่วนใหญ่มาจากรัฐที่ถูกกลืนชาติไป ในจำนวนนี้นับสตรีชาวเวี่ยมีค่าตัวสูงสุด “แหล่งสินค้า” จัดหาจากแหล่งที่ถูกเชื้อพระวงศ์รัฐฉู่รีดนาทาเร้นเป็นประจำ ทั้งสามารถซื้อตัวคนสิ้นชาติ ที่ถูกกวาดต้องมาเป็นเชลยจากทางการ เซี่ยงเส้าหลงเพียงนึกภาพที่เกิดขึ้น ต้องสั่นศีรษะทอดถอนใจ หออิงแดงเป็นหนึ่งในสถานบันเทิงที่มีชื่อที่สุดในนครโซ่วชุน อีกสองแห่งคือเรือนเทพธิดากับเก๋งหอมจรุงซึ่งหวงจ้านมิให้ตงหลี่จื่อเหยียบย่างไป

หออิงแดงก่อกำแพงล้อมรอบ ภายในประกอบด้วยตัวตึกเจ็ดแปดหลัง หอหลักสูงสองชั้น หากมองผ่านหน้าต่างออกไป สามารถเห็นวังฉู่อันวิจิตรงดงาม ตลอดจนกำแพงเมืองชั้นใน คูคลองโดยรอบ และสวนอิ๋งหยวน ซึ่งเป็นอุทยานอันเลื่องชื่อของนครโซ่วชุน ตึกเจ้าเตียนอ๋องซึ่งเซี่ยงเส้าหลงพักพำนักอยู่ทางทิศตะวันออกของสวนอิ๋งหยวนเอง

เซี่ยงเส้าหลงติดตามตงหลี่จื่อขึ้นสู่ชั้นสองของหอหลัก หญิงรับใช้เสื้อลายสี่นางคุกเข่าต้อนรับ พร้อมกับยื่นส่งน้ำสะอาดสองโอ่งให้ปรนนิบัติ

วักน้ำล้างหน้า การต้อนรับขับสู้เช่นนี้ สุดที่รัฐจ้าว วุ่ย หาน ตลอดจนรัฐฉินจะเทียบเปรียบได้ ผู้ดูแลสถานที่เป็นคนอ้วนฉุนามสูฉี คนผู้นี้มีวิชาประจบสอพลอเป็นเลิศ แม้แต่เซี่ยงเส้าหลงยังรู้สึกว่า สมควรให้รางวัลอีกฝ่าย ค่อยบังเกิดความสบายใจ

หลี่หยวนกำลังดื่มสุราอยู่ในห้องข้าง ซึ่งหันหาสวนอิ๋งหยวน ผู้ที่ดื่มเป็นเพื่อนยังมีโหลวอู๋ซินกับเอี๋ยนฟุ ซึ่งพ่ายแก้แก่เถิงอี้ที่นครหานตาน หลี่หยวนเห็นเซี่ยงเส้าหลงมาถึง ก็เชื้อเชิญให้นั่งลง จากนั้นกล่าวว่า "ไทเฮาพบเห็นพี่ว่านซ่อนตัวอยู่หลังฉากกั้นหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า ถึงเวลาเลือกกว่าจะขายหลี่หยวนหรือว่าขายหลี่เอียนเอี้ยน ในที่สุดตัดสินใจกล่าวว่า "ไทเฮาสั่งห้ามไม่ให้เราบอกเรื่องราวออกไป แต่เราว่านลุ่ยกวงไหนเลยเป็นคนรักตัวกลัวตาย ท่านก๊กกู๋ก็ทุ่มเทช่วยเหลือตระกูลจวงถึงเพียงนี้ ใช่แล้ว ไทเฮาทรงทราบได้อย่างไรว่าเราซ่อนตัวอยู่หลังฉากกั้น?"

เขาตกลงขายหลี่เอียนเอี้ยน เพราะเห็นว่าพระนางมีน้ำพระทัยงดงาม ต่อให้ล่วงเกินพระนาง ยังมีช่องทางผ่อนปรน หลี่หยวนกลับเป็นคนต่ำช้าที่สมบูรณ์แบบ หากพบว่าเขาพูดปด คงไม่ยอมปล่อยปละละเว้น

หลี่หยวนกล่าวด้วยความยินดีว่า "พี่ว่านไว้วางใจเราปานนี้ เราหลี่หยวนย่อมต้องปกป้องท่านอย่างเต็มที่ ส่วนสาเหตุที่ไทเฮาทราบว่าท่านซ่อนตัวอยู่หลังฉากกั้น เพราะนางทราบจากทหารองครักษ์ที่เฝ้าประตูว่าพวกเรากำลังดื่มสุรากัน อีกประการคือพบเห็นรอยเท้าบนพื้นตอนที่ไทเฮาสั่งเราจากไป เราเหลียวหน้ามอง ค่อยพบเห็นรอยเท้าทอดถึงฉากกั้น ทราบว่าเผยพิรุธออกมา"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล หลี่หยวนชูจอกสุราชักชวนดื่ม ตงหลี่จื่อและพวกก็ชูจอกตาม สุราผ่านไปสามรอบ หลี่หยวนค่อยสอบถามถึงการพบปะสนทนาระหว่างหลี่เอียนเอี้ยนกับเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงบอกเล่าเพียงครึ่งหนึ่ง หลี่หยวนยังซักไซ้รายละเอียด เซี่ยงเส้าหลงจำต้องเล่าเรื่องที่ชักกระบี่ทำท่าฆ่าตัวตายออกไป

สีหน้าหลี่หยวนปรากฏแววประหลาดพิกลอยู่บ้าง กล่าวว่า “เราล่วงรู้นิสัยใจคอของน้องสาวผู้นี้ที่สุด ปรกติน้อยครั้งจะสนทนากับผู้คน คราครั้งนี้กลับผิดปรกติวิสัยอยู่บ้าง ที่น่าประหลาดคือนางไม่ลงโทษพี่ว่านใดๆ”

เซี่ยงเส้าหลงกลับเป็นฝ่ายประหลาดใจอยู่บ้าง หากหลี่หยวนกับน้องสาวผู้เฉิดโฉมมีความสัมพันธ์ล่วงประเวณีที่ผิดศีลธรรม เมื่อพระนางสนทนากับบุรุษอื่น จะมากน้อยสมควรหึงหวงอยู่บ้าง ไฉนกลับมีสีหน้ายินดีเช่นนี้?

หลี่หยวนตาทอประกายพิสดาร กล่าวอย่างวาดหวังว่า “เกรงว่าน้องสาวของเราผู้นี้ไม่อาจทนความอ้างว้าง บังเกิดจิตหวั่นไหวต่อพี่ว่าน หากเป็นเช่นนั้นจริง ความหวังกู้ชาติของพี่ว่านใกล้เป็นผลสำเร็จแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงลอบด่าทอในใจ ก่อนหน้านี้คิดใช้ให้เขาเป็นมือสังหารซุนเซินจวิน ตอนนี้กลับต้องการให้เขาเป็นบุรุษขายตัวรับใช้หลี่เอียนเอี้ยน จึงกล่าว “ท่านก๊กกู๋เข้าใจผิดแล้ว ไทเฮาใยเรื่องของตระกูลจ่วงจึงซักถามเรื่องราวเป็นพิเศษ หาเกี่ยวข้องกับเรื่องของบุรุษสตรีไม่”

หลี่หยวนกล่าวว่า “อาจบางทีเราหลงดีใจไปเอง แต่ว่าพี่ว่านใช่ครุ่นคิดหรือไม่ คิดสำเร็จกิจการใหญ่ มิเพียงไม่ยึดถือข้อปลีกย่อย ยังไม่คำนึงถึงวิธีที่ใช้ ไม่เช่นนั้นพี่ว่านคงไม่ต้องมาถึงนครโซ่วชุน พานกลับเข้าเมืองเตียนไปสังหารโจรกบฏ”

เซี่ยงเส้าหลงอับจนถ้อยคำ พร้อมกับบังเกิดความสงสัยใจ กล่าวว่า “เรามีเรื่องหนึ่งไม่เข้าใจหลี่ลิ่งจะอย่างไรเป็นคนตระกูลเดียวกับท่านก๊กกู๋ เหตุใดซุนเซินจวินกลับปกป้องมัน ตรงข้ามกับท่านคิดจัดการมัน?”

หลี่หยวนทอดถอนใจ ให้เอี๋ยนฟุอธิบายแทน เอี๋ยนฟุจึงกล่าว “แม่ทัพว่านยังไม่เข้าใจ แม้แต่ในตระกูลหลี่ก็แบ่งเป็นฝักเป็นฝ่าย ที่กล้าแข็งที่สุดย่อมเป็นนายท่าน อีกกลุ่มหนึ่งเป็นอาของนายท่านนามหลี่เฉวียน ซึ่งดำรงตำแหน่งไท่จู้ รับผิดชอบงานบวงสรวง ระหว่างนี้สุมหัวรวมกับท่านเสนาบดีซุนเซินจวิน หลี่ลิ่งกับหลี่ฉ่วงเหวิน เป็นพวกเดียวกับพวกมัน ดังนั้นไม่ลงรอยกับนายท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล ดูจากเปลือกนอก ชุนเซินจวินกับหลี่หยวนคล้ายปรองดองกัน แท้ที่จริงเกิดการต่อสู้ช่วงชิงอย่างรุนแรง ชุนเซินจวินคิดช่วงชิงคนของตระกูลหลี่ และขุมกำลังที่เป็นคู่อริกับหลี่หยวนไปเป็นพวก เพื่อโค่นหลี่หยวนลง เพราะเหตุนี้ชุนเซินจวินเปลี่ยนแปลงจุดยืนจากสนับสนุนตระกูลจวงกู้ชาติเป็นคัดค้าน กล่าวถึงที่สุดไม่มีคนดีแม้สักคนเดียว ในสภาพเช่นนี้ หลี่เอียนเอี้ยนกลายเป็นบุคคลสำคัญ ผู้ใดได้รับการสนับสนุนจากพระนาง ผู้นั้นจะประสบชัยชนะโดยเด็ดขาด

ตำแหน่งที่ทรงอำนาจในรัฐสำนักรัฐฉู่ ย่อมเป็นมหาเสนาบดีขวาชุนเซินจวินกับมหาเสนาบดีหลี่หยวน รองลงมาคือตำแหน่งไท่จู้ ไท่จง ไท่เจิ้น ไท่สื่อ ในจำนวนนี้นับไท่จู้ดูแลกฎหมายมีอำนาจมากที่สุด หากมหาเสนาบดีขวาร่วมมือกับไท่จู้ หลี่หยวนย่อมตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ หลี่หยวนมิใช่ไม่มีความคิดกู้ชาติให้แก่ตระกูลจวง ทั้งนี้เพราะหากตระกูลจวงกอบกู้เมืองเตียนได้ จะกลายเป็นขุมกำลังของหลี่หยวนให้สะกดคู่อริของเขา

หลี่หยวนกล่าวว่า “ครานี้ไทเฮาคิดเชิญพระสนมเตียนอ๋องเข้าวัง แท้จริงเป็นความคิดของหลี่เฉวียน จุดประสงค์เพื่อมิให้พวกท่านติดต่อกับเมืองบริวารอื่นส่งผลร้ายต่อหลี่ลิ่ง พี่ว่านเข้าใจแล้วกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นสำนึกตื้นตัน กล่าวขอบคุณอีกฝ่ายที่ชี้แนะ หลี่หยวนสรุปว่าเขาจะไปเฝ้าไทเฮา หาทางยืดเรื่องออกไป จากนั้นขอตัวกลับวังก่อนให้ตงหลี่จื่อดื่มเป็นเพื่อนเซี่ยงเส้าหลง หากพึงพอใจสตรีนางใด ก็เลือกสรรไปได้อย่างเต็มที่

เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยมีอารมณ์เที่ยวสตรี ปฏิเสธว่าเขาเพียงคิดกู้ชาติเท่านั้น ไม่มีกะใจหาความสุขใส่ตัว หลี่หยวนจึงอาสาส่งเซี่ยงเส้าหลงกลับไปก่อน

เซี่ยงเส้าหลงพอกลับถึงตึกเจ้าเตียนอ๋อง เห็นหน้าประตูใหญ่เฝ้า

รักษาด้วยทหารองครักษ์สิบกว่านาย พอเข้าประตูค่อยทราบว่า เป็นหลี่เอียนเอี้ยนมีพระเสาวนีย์ให้ทหารองครักษ์มาเฝ้าดูแลตึก

เพิ่งเหยียบย่างเข้าตึก จวงฮูหยินก็เชิญเขาไปสอบถามเรื่องราว เซี่ยงเส้าหลงจึงบอกว่าเรื่องราวให้ทราบ สร้างความคับแค้นใจแก่จวงฮูหยินยิ่ง กล่าวว่า "คิดไม่ถึงชุนเซินจวินเป็นบุคคลเช่นนี้ ครั้งกระโน้นพ่อสามีเราดีต่อเขา ตอนนี้เขากลับร่วมมือกับคนของตระกูลหลี่มาทำร้ายพวกเรา"

เซี่ยงเส้าหลงพบเห็นเรื่องเช่นนี้จนชินชา จึงกล่าว "มีผู้คนมากหลายเห็นแก่ผลประโยชน์จนลืมเลือนคุณธรรม ดีที่พวกเราไม่จำเป็นต้องพึ่งพาผู้ใด ขอเพียงกำจัดเถียนตาน พวกเราจะไปจากสถานที่อันวุ่นวายนี้ ดำเนินการกอบกู้เมืองเตียนเอง"

จากนั้นสอบถามว่าที่นี้มีความเคลื่อนไหวใด จวงฮูหยินค่อยคึกคักอักโข กล่าวว่า "คราครั้งนี้เมืองบริวารต่างๆ ส่งตัวแทนมาร่วมพิธีฝังพระศพเสี้ยวเลี่ยอ๋อง พวกเขารำลึกถึงบุญคุณของพ่อสามีเรา นอกจากชาวเย่หลานที่หนุนหลังหลี่ลิ่ง ที่หลงเหลืออาสาจัดส่งเสบียงและทุนรอนมาช่วยเหลือพวกเรา เพื่อสะกดมิให้ชนเผ่าเย่หลานแผ่อิทธิพลออกไป ฟังว่าเจ้าเมืองเย่หลานนามฮัวซื่ออัวก็เดินทางมาร่วมพิธีฝังพระศพด้วย"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "เกรงว่าหลี่ลิ่งร่วมทางมากับเจ้าเมืองเย่หลาน การที่หลี่ฉ่วงเหวินยึดครองตึกหลังนี้ เพื่อเสริมสร้างอำนาจให้แก่หลี่ลิ่ง เพียงแต่คิดไม่ถึงว่าพวกเรายังมีชีวิตอยู่ เสี้ยวเลี่ยอ๋องพอสวรรคต นครโซ่วชุน กลายเป็นสถานที่ช่วงชิงอำนาจของกลุ่มต่างๆ หลี่เอียนเอี้ยนทราบเรื่องเป็นอย่างดี จึงจัดส่งทหารองครักษ์มาเฝ้ารักษาตึกเจ้าเตียนอ๋อง"

จวงฮูหยินหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า "เส้าหลง เราจะอย่างไรเป็นสตรี เมื่อตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ สร้างความว้าวุ่นใจยิ่ง ไม่ทราบรับมืออย่างไรดี"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ตอนนี้ต้องทำความเข้าใจว่า ไท่จู้หลี่เฉวียนไฉนเสนอให้พวกเราโยกย้ายเข้าวังฉู่ ยังมีหลี่เอียนเอี้ยนสนับสนุนซุนเซินจวินหรือหลี่หยวนมากกว่า?”

จวงฮูหยินผงกศีรษะกล่าวว่า “หลี่เอียนเอี้ยนชิงชังรังเกียจบุรุษตลอดมา ไม่แน่ว่าจะเปลี่ยนแนวความคิดเพราะท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงร้องโพล่งว่า “ชิงชังรังเกียจบุรุษ? นางมีนิสัยรักร่วมเพศหรือ?”

จวงฮูหยินกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “รักร่วมเพศอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยรู้สึกตัวว่าพลั้งปากไป ดังนั้นอธิบายว่า “หมายความว่ารักชอบที่จะสนิทชิดเชื้อกับสตรีเพศเดียวกัน”

จวงฮูหยินแม้มปากหัวร่อกล่าวว่า “นั่นกลับไม่เคยได้ยินมา เพียงทราบว่านับตั้งแต่นางจำความได้ หากเป็นสิ่งของที่บุรุษเคยใช้มา นางจะไม่กระทบถูก ทั้งไม่แยแสเหลือบแลบุรุษใด ไม่เช่นนั้นหลี่หยวนเพียงเห็นนางสนทนาปราศรัยกับท่าน ก็คิดเลยเถิดไปถึงเรื่องราวฉันบุรุษสตรี”

ยามนั้นจวงขงพลันรีบรุดเข้ามารายงานว่า “ไทเฮากับไท่จู้หลี่เฉวียนมาถึง”

เซี่ยงเส้าหลงกับจวงฮูหยินหันไปมองหน้ากัน ทั้งรู้สึกเหนือความคาดหมาย ทั้งไม่ทราบทำอย่างไรดี

หลี่เอียนเอี้ยนทรงคลุมแพรปิดบังพระพักตร์ ประทับนั่งอยู่ในตำแหน่งสูงศักดิ์กลางห้องโถง ไท่จู้นามหลี่เฉวียนถือแผ่นหยกจดข้อความตอนเข้าเฝ้า ยืนสำรวมอยู่ด้านข้าง เหล่าทหารองครักษ์ยืนอยู่สองฟากข้างจนถึงประตูใหญ่

จวงฮูหยิน เซี่ยงเส้าหลงนำจวงเป่าอี้คุกเข่าถวายบังคม เจ้าหน้าที่ขานพิธีร้องบอกให้ลุกขึ้น จวงฮูหยินและพวกค่อยลุกขึ้นยืน

เซี่ยงเส้าหลงจับตาดูหลี่เฉวียน เห็นคนผู้นี้ใบหน้าแคบยาว รูปร่างผอมสูง ไว้เครางามจรดอก มีอายุที่สิบเศษ เปลือกนอกน่าเลื่อมใส

เพียงแต่ใบหน้าซีดขาว แสดงว่าหมกมุ่นกับสุรานารีมากเกินไป

หลี่เอียนเอี้ยนตรัสเสียงราบเรียบว่า "ไม่ทราบว่าท่านก๊กกู๋มาหาพระสนม เพื่อถ่ายทอดความประสงค์ของข้าพเจ้าให้ทราบหรือไม่?"

จวงฮูหยินไม่ทราบตอบกระไรดี เซี่ยงเส้าหลงส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า "ทูลไทเฮา ท่านก๊กกู๋..."

หลี่เฉวียนตวาดตัดบทว่า "ไทเฮาทรงใต่ถามพระสนม ไหนเลยให้ผู้อื่นตอบแทนได้?"

เซี่ยงเส้าหลงแทบคิดชักกระบี่ออกมาสังหารคนผู้นี้ จวงฮูหยินกล่าวเสริมว่า "คำพูดของลุ่ยกวงน้องเรา เท่ากับเป็นคำพูดของเรา"

หลี่เฉวียนหันไปทางหลี่เอียนเอี้ยนซึ่งทรงคลุมพระพักตร์อย่างมิดชิด หลี่เอียนเอี้ยนตรัสว่า "แม่ทัพว่านบอกได้อย่างเต็มที่"

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าหากไม่แสดงความแข็งกร้าวออกมา คงไม่อาจยืนหยัดอยู่ในนครโซ่วชุนได้ จึงกล่าว "ขอถามไทเฮา ไม่ทราบคนทรยศหลี่ลิ่งใช่เดินทางมายังนครโซ่วชุน พร้อมกับเจ้าเมืองเย่หลานหรือไม่?"

หลี่เอียนเอี้ยนกับหลี่เฉวียนล้วนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง งงงันวูบใหญ่ หลี่เฉวียนค่อยตวาดว่า "ว่านลุ่ยกวง ท่านกล้าเสียมารยาทต่อไทเฮา?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "เราสอบถามเรื่องของเมืองเตียน ไม่ทราบเสียมารยาทที่ใด?"

หลี่เอียนเอี้ยนตรัสเสียงราบเรียบว่า "หลี่ลิ่งเคยร้องขอมาร่วมพิธีฝังพระศพอ๋ององค์ก่อน แต่ว่าข้าพเจ้าตอบปฏิเสธไป เขากำหนดเดินทางมากับเจ้าเมืองเย่หลานหรือไม่ ข้าพเจ้าไม่ทราบได้"

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า "เราขอใช้ศีรษะบนบ่าเป็นประกันว่า เจ้าเมืองเย่หลานกับหลี่ลิ่งมาถึงนครโซ่วชุนแล้ว ไม่เช่นนั้นไทเฮากับไท่จู้ไหนเลยต้องเดินทางมาเชิญพวกเราเข้าวังไป?"

หลี่เฉวียนหน้าแปรเปลี่ยนไป ตวาดคำ "บังอาจ" เซี่ยงเส้าหลงแหงนหน้าหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวว่า "บังอาจอันใด รัฐฉู่เมื่อคิดล้างเมืองเตียนเรา พวกเราก็ไม่ขอกลั้ำกลืนมีชีวิตสืบไป ไทเฮาโปรดเสด็จ

กลับวังเถอะ หลังจากที่พวกเราเคารพพระวิญญาณของเจ้าชีวิตทุกพระองค์ จะฆ่าตัวตายทั้งหมดเอง”

หลี่เฉวียนหน้าแปรเปลี่ยนอีกครั้ง หากเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ เมืองบริวารต่างๆ คงเอาใจออกห่าง ไม่แน่ว่าจะหันไปสวามิภักดิ์ต่อรัฐฉิน นี่เป็นเรื่องที่ชาวฉู่กลัวเกรงที่สุด

จวงฮูหยินคุกเข่าลง โอบรั้งจวงเป่าอี้กับอก องค์ชายน้อยผู้นี้กลับยืนหยัดโดยไม่พรั่น ไม่แสดงความหวาดกลัวออกมา

เซี่ยงเส้าหลงย่อมไม่โฉดเขลาจนฆ่าตัวตาย หากถึงคราจำเป็นจะหลบหนีไป ยังดีกว่าถูกควบคุมตัวอยู่ในวังฉู่ ปล่อยให้ผู้คนเชือดเฉือนตามอำเภอใจ

ยามนั้น นอกประตูบังเกิดเสียงอาวุธปะทะกัน จากนั้นหลี่หยวนถือกระบี่บุกเข้ามา

หลี่หยวนก้าวยาวๆ ถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง ถวายความเคารพต่อหลี่เอียนเอี้ยน เพิ่งผุดลุกขึ้น หลี่เฉวียนก็แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า “ท่านก๊กกู๋...”

หลี่เอียนเอี้ยนตรัสตัดบทว่า “เรื่องนี้ให้ข้าพเจ้าสะสางเอง”

หลี่หยวนกวาดมองหลี่เฉวียนอย่างเหยียดหยามแวบหนึ่ง จึงกล่าว “อภัยที่หลี่หยวนไม่รู้จักประจบสอพลอ หากไทเฮาเชื่อคำยุยงของคนต่ำช้า รัฐฉู่จะถึงคราวสิ้นชาติ”

หลี่เฉวียนหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “ท่านเสนาบดีซ้ายไฉนกล่าวเช่นนี้ กล่าวโปรดอธิบายต่อเราด้วย”

จากนั้นคุกเข่าต่อหลี่เอียนเอี้ยน ทูลขอให้ไทเฮาช่วยตัดสินความ

หลี่เอียนเอี้ยนทรงนิ่งอึ้งไปชั่วขณะ จึงตรัสช้าๆ ว่า “ท่านก๊กกู๋อย่าได้กล่าววาจาน่าตระหนกไป”

จนบัดนี้เซี่ยงเส้าหลงยังไม่เข้าใจจุดยืนของหลี่เอียนเอี้ยน พระนางคล้ายทรงปกป้องตระกูลจวง แต่ก็อาจกำลังเล่นละคร ที่แน่ใจก็คือเรื่องการกอบกู้เมืองเตียน พระนางทรงอยู่ฝ่ายซุนเซินจวินกับหลี่เฉวียน

ไม่เช่นนั้นคงไม่เสด็จมายังตึกเจ้าเตียนอ๋อง เช้าวันนี้พระนางมีพระเสาวนีย์ให้ชักนำจวงฮูหยินและครอบครัวเข้าวังฉู่ คาดว่าคงทราบข่าวหลี่ลิ่งมาถึงนครโซ่วชุนแล้ว

หลี่หยวนทอดถอนใจกล่าวว่า "คำพูดที่สมควรกล่าว เราได้กล่าวแต่แรกแล้ว ปราชญ์เมธีเคยกล่าวไว้ *'ผู้ที่ฝืนจิตใจคน ไม่มีใดไม่ปราชัย'* ตอนนี้หลี่ลิ่งสมคบคิดกับชาวเย่หลาน ข่มเหงเมืองข้างเคียง น่าหัวร่อกลับมีคนไม่รู้สำนึก ทั้งยังให้การสนับสนุน เป็นชนวนให้เมืองบริวารเอาใจออกห่าง เราบอกว่าไทเฮาเชื่อคำยุยงของคำต่ำช้า รัฐฉูใกล้ถึงคราวสิ้นชาติ หาได้กล่าวเกินเลยไป หากสูญเสียฉากกั้นทางภาคตะวันตกเฉียงใต้ ทัพฉินจะบุกตรงมาถึงนครโซ่วชุน เมื่อถึงเวลาคิดปลอบขวัญเหล่าเมืองบริวารก็สายเกินการณ์"

เซี่ยงเส้าหลงมีความรู้สึกว่า หลี่หยวนมิใช่ไม่มีความจริงใจในการคิดกอบกู้เมืองเตียนให้แก่ตระกูลจวง ไม่ว่าหลี่หยวนเลวทรามต่ำช้าปานใด จะอย่างไรยังรักชาติมาตุภูมิ และรักชนเผ่าตัวเอง

หลี่เฉวียนซึ่งยังคุกเข่าอยู่ร้องเสียงสั่นเครือว่า "ไทเฮาอย่าได้ทรงฟังคำเท็จทูล ทุกสิ่งที่เรากระทำไป ล้วนปฏิบัติตามพระบัญชาก่อนสิ้นบุญของอ๋ององค์ก่อน"

พริบตานั้น เซี่ยงเส้าหลงมีข้อสรุปเกี่ยวกับจุดยืนของหลี่เอียนเอี้ยนแล้ว พระนางมิใช่ทรงมีความรู้สึกที่ดีต่อหลี่ลิ่ง และไม่ได้อยู่ฝ่ายชุนเซินจวินและหลี่เฉวียน หากแต่ทรงปฏิบัติตามพระบัญชาก่อนสิ้นบุญของเสี้ยวเลี่ยอ๋อง ซึ่งต้องการให้หลี่ลิ่งผนวกเมืองบริวารต่างๆ เข้ามาในอาณาเขตรัฐฉู่

แต่หลี่หยวนดูออกว่าแผนการนี้ทำไม่ได้ บวกกับภายในตระกูลหลี่แบ่งเป็นสองฝักสองฝ่าย ค่อยกลายเป็นสภาพยืดเยื้อเช่นนี้ เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงหากตัวเองเป็นหลี่เอียนเอี้ยน คงปวดเศียรเวียนเกล้าไม่ทราบตกลงเลือกอย่างไรดี

หลี่เอียนเอี้ยนทอดถอนพระทัยตรัสว่า "เรื่องนี้รอไว้โอกาสหน้า

ค่อยหารือกัน ข้าพเจ้าจะกลับวังแล้ว”

หลี่เฉวียนร้องคำ “ไทเฮา” เซี่ยงเส้าหลงชิงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “ไท่จู้โปรดบอกต่อโจรโฉดหลี่ลิ่งว่า ไม่ว่ามันยกกำลังมามากน้อยเท่าใด เราว่านลุ่ยกวงต้องปลิดศีรษะบนบ่าของมันให้จงได้ ”

หลี่เอียนเอี้ยนสะท้านในพระทัย ประทับยืนขึ้นมา เซี่ยงเส้าหลง หลี่หยวนและจวงเป่าอี้รีบคุกเข่าลงส่งเสด็จ หลี่เอียนเอี้ยนตรัสช้าๆ ว่า “เรื่องที่หลี่ลิ่งมายังนครหลวง ไม่ได้รับความเห็นชอบจากข้าพเจ้าจริงๆ หลี่เฉวียน ท่านสั่งมันรั้งอยู่ในตึกเจ้าเมืองเย่หลาน ไม่อนุญาตให้ออกจากตึกแม้สักก้าวเดียว” จากนั้นรับสั่งต่อหลี่หยวนว่า “ท่านก๊กกู๋จัดทหารองครักษ์หนึ่งมาเฝ้ารักษาตึกเจ้าเตียนอ๋อง ทั้งกลางวันกลางคืน หากมีผู้ใดกล้ารุกราน ให้ประหารฆ่าสิ้น”

ตรัสจบเสด็จจากไปภายใต้การอารักขาของนางกำนัลแปดนาง หลี่เฉวียนกวาดมองหลี่หยวนกับเซี่ยงเส้าหลงอย่างอาฆาตแค้น แล้วค่อยติดตามออกไป

หลี่เอียนเอี้ยนกับหลี่เฉวียนพอจากไป จวงฮูหยินรั้งหลี่หยวนไว้รินสุราให้แก่หลี่หยวน และเซี่ยงเส้าหลงด้วยตัวเอง

เซี่ยงเส้าหลงสังเกตออกว่าจวงฮูหยินบังเกิดความสำนึกขอบคุณต่อหลี่หยวน คล้ายกับเริ่มโน้มเอียงไปยังอีกฝ่าย บังเกิดความชื่นชมในตัวหลี่หยวนแล้ว

หลี่หยวนแจ้งต่อจวงฮูหยินว่า ขอสนทนากับเซี่ยงเส้าหลงเป็นการส่วนตัว จวงฮูหยินงงงันวูบแล้วรับคำล่าถอยออกจากห้องโถง พร้อมกับปิดประตูให้แก่ทั้งสอง

หลี่หยวนเหม่อมองเซี่ยงเส้าหลง ชั่วครู่ค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า “เซี่ยงเส้าหลง เราหลี่หยวนยอมรับนับถือท่านแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ เลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ หลี่หยวนชูมือขึ้น กล่าวว่า “พี่เซี่ยงมิต้องตื่นเต้นไป หากเราคิดจัดการกับท่าน คงไม่นั่งดื่มสุราด้วยแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยระงับขวัญอันแตกตื่นลง ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านจดจำข้าพเจ้าออกได้อย่างไร?"

หลี่หยวนกล่าวว่า "ปราดแรกที่เราพบเห็นพี่เซี่ยง รู้สึกคุ้นตานัก แต่ว่าเรื่องคล้ายเป็นไปไม่ได้ บวกกับท่านไว้หนวดเคราเปลี่ยนแปลงรูปหน้า สีผิวก็แตกต่างไป ทั้งยังกล่าวด้วยสำเนียงชาวเมืองเตียน จึงเข้าใจว่ามีคนที่คล้ายคล้ายจริงๆ"

จากนั่นสั่นศีรษะกล่าวว่า "เมื่อครู่เรามาถึงแต่แรก เพียงแต่แอบดูการแสดงออกของพี่เซี่ยงที่เบื้องนอก ตอนนั้นท่านมิเพียงดัดสุ้มเสียง ทั้งยังแสดงท่าทางเฉพาะตัวออกมา เรานอกจากหูหนวกตาบอด ไม่เช่นนั้นไหนเลยไม่ทราบว่าท่านคือเซี่ยงเส้าหลง?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยว่า "พี่หลี่กับผู้น้องเป็นศัตรูคู่อริ เหตุใดตอนนี้กลับแสดงน้ำใจไมตรีออกมา?"

หลี่หยวนโน้มหน้ามากล่าวว่า "ข้อกินแหนงแคลงใจระหว่างเรากับพี่เซี่ยง เพียงสืบเนื่องจากยอดหญิงจี้ ตอนนั้นเราปรารถนาใคร่กำจัดฆ่าท่าน แต่ตอนนี้ข้าวสารหุงเป็นข้าวสุกแล้ว ฆ่าท่านจะมีประโยชน์ใด รังแต่เป็นเหตุให้ยอดหญิงจี้แค้นเราไปชั่วชีวิต หากแม้นนางฆ่าตัวตายตาม เราคงปวดร้าวใจกว่าเดิม"

เซี่ยงเส้าหลงนับว่าสัมผัสด้านที่มากรักของหลี่หยวน ต้องกล่าวด้วยตื้นตันใจอยู่บ้างว่า "คิดไม่ถึงพี่หลี่มีใจกว้างปานนี้ ผู้น้องเสียคารวะแล้ว"

เขามาถึงนครโซ่วชุนเพียงสองวัน กลับถูกกวอซิ่วเอ๋อ และหลี่หยวนจดจำออก ดูท่าวิชาปลอมแปลงโฉมมีประโยชน์ไม่มากนัก ยังดีที่นอกจากเถียนตาน หานฉ่วง กวอไคเพียงไม่กี่คนแล้ว ในนครโซ่วชุนไม่มีผู้ใดจดจำเขาออก

หลี่หยวนกล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า "ไม่ทราบพี่เซี่ยงเชื่อหรือไม่ ต่อให้ท่านเดินอยู่กลางถนน ประกาศตนว่าเป็นเซี่ยงเส้าหลง ก็ไม่มีผู้ใดแตะต้องท่าน ตอนนี้ผู้ใดไม่ทราบว่าท่านเป็นคนโปรดของรัชทายาทรัฐฉิน

หากแม้นฆ่าท่าน คงชักนำทัพฉินยกมาแก้แค้น ในโลกมีแต่หลี่ปู้เหว่ยกับเถียนตานที่กล้าแตะต้องท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “นี่เป็นปัญหาหนักอกของข้าพเจ้า พี่หลี่กับเถียนตานมิใช่จับมือร่วมกันหรอกหรือ?”

หลี่หยวนกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า “อย่าได้เอ่ยถึงจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ตัวนี้แล้ว หลังจากมาถึงนครโซ่วชุน มันพบว่าชุนเซินจวินอยู่ในสถานะเหนือกว่าเรา ก็หันไปอยู่พวกมันทั้งยังย้ายเข้าตึกที่อยู่ของชุนเซินจวิน” หยุดเล็กน้อยจึงถามว่า “พี่เซี่ยงทราบได้อย่างไรว่า เถียนตานมาถึงที่นี้?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าปกปิดอีกฝ่ายต่อไปก็เปล่าประโยชน์ จึงบอกเจตนาการมาของตัวเองออกไป หลี่หยวนพอฟังจบกล่าวว่า “คิดฆ่าเถียนตานและกู้ชาติให้แก่ตระกูลจวงล้วนยากเย็น แต่หากเราสองร่วมมือกัน ไม่แน่ว่าจำทำไม่ได้”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า “ก่อนอื่นข้าพเจ้าต้องการทราบว่าพี่หลี่ล่วงรู้แผนอุบายที่หลี่ปู้เหว่ยคิดยืมมือชาวฉู่กำจัดฉีเซียนหรือไม่?”

หลี่หยวนตอบว่า “ย่อมทราบ แต่เราหลี่หยวนไหนเลยหลงกลหลี่ปู้เหว่ยได้?” เอ่ยถึงตอนนี้ พลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องโพล่งว่า “ผิดท่าแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงพลอยบังเกิดความตื่นตระหนก ถามว่า “เรื่องอันใด?”

หลี่หยวนหน้าซีดเผือด กล่าวว่า “เกรงว่าชุนเซินจวินคิดประจบเอาใจเถียนตานกับหลี่ปู้เหว่ย กระทำเรื่องโง่เขลาออกมา”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนหัวใจตกวูบลง หลี่หยวนกล่าวสืบต่อ “เมื่อสิบห้าวันก่อน พวกเราได้รับแจ้งว่าฉีเซียนเป็นตัวแทนรัฐฉินเดินทางมาร่วมพิธีฝังพระศพอ๋ององค์ก่อน บุตรชายคนที่หกของชุนเซินจวินนามหวงหู่ก็นำกำลังคนสามพันโดยสารเรือมุ่งสู่ตะวันตก ตอนนั้นเราก็นึกระแวงสงสัย แต่คิดไม่ถึงว่าชุนเซินจวินจะกระทำเรื่องโง่เขลาเช่นนี้จริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “ซึ่งความจริงชุนเซินจวินกับเถียนตานมีการติดต่อกันตลอดมา อาจบางทีท่านยังไม่ทราบว่าจ้าวมู่

แห่งรัฐจ้าวเป็นบุตรชายคนที่ห้าของซุนเซินจวิน คราก่อนเซียวเว่ยโหมวลอบสังหารข้าพเจ้าที่รัฐวุ่ยตามคำขอของซุนเซินจวินเอง”

หลี่หยวนรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ค่อยทราบว่าตัวเองถูกเถียนตานหลอกใช้เป็นเครื่องมือ

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือออกไป กล่าวว่า “ตอนนี้พวกเราร่วมงานกันเถอะ”

หลี่หยวนยินดียิ่ง สัมผัสมือกับอีกฝ่ายกล่าวว่า “เราไว้วางใจพี่เซี่ยงอย่างเต็มที่” จากนั้นกล่าวอย่างกระดากว่า “แต่เราทราบว่าพี่เซี่ยงยังไม่กล้าไว้วางใจเรา ตอนนี้เราขอสัตย์สาบานว่า หากมีใจเป็นอื่น ขอให้เราถูกหมื่นธนูยิงทะลุร่าง”

เซี่ยงเส้าหลงลอบผงกศีรษะชมเชย ทั้งนี้เพราะหากหลี่หยวนไม่ได้รับความไว้วางใจจากเขา การร่วมมือกันคงไม่สมบูรณ์พร้อมแล้ว เมื่อนึกดูรู้สึกน่าหัวร่อ ก่อนหน้าทั้งสองยังขับเคี่ยวอย่างเอาเป็นเอาตาย ตอนนี้ภายใต้สถานการณ์บีบคั้นบังคับ กลับกลายเป็นพันธมิตรกัน

หลี่หยวนปลุกปลอบจิตใจแล้วกล่าว “แผนขั้นแรกของพวกเราคือฆ่าหลี่ลิ่ง เป็นชิงข่มขวัญฝ่ายตรงข้ามเป็นอย่างไร?”

คนทั้งสองสบสายตากัน หัวร่อดังๆ ออกมา มีความรู้สึกว่าพบพานคู่มือที่ทัดเทียมกัน

ลอบทำร้ายกลางทาง

เซี่ยงเส้าหลงส่งหลี่หยวนถึงหน้าตึก องครักษ์ของหลี่หยวนทั้งสามสิบกว่านายล้วนชะเง้อคอรอคอยผู้เป็นนาย ก่อนที่หลี่หยวนจะขึ้นบนหลังม้า ได้กระซิบถามว่า "เอียนหยานใช่รวมทางมาหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะรับ หลี่หยวนฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เราอิจฉาเลื่อมใสพี่เซี่ยงนัก โปรดฝากความระลึกแทนเราด้วย บอกต่อนางว่าจี้เอียนหยานเป็นสตรีที่เราเคารพรักที่สุด"

แหงนหน้าหัวร่อแล้วพลิกตัวขึ้นบนหลังม้า นำเหล่าองครักษ์จากไปเซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะทอดถอนใจ กลับเข้าสู่ตัวตึก ตั้งใจไปหาจี้เอียนหยาน แจ้งเรื่องนี้ต่อนาง กลับถูกจวงฮูหยินสกัดไว้แต่กลางคัน

จวงฮูหยินฉุดลากเข้าไปยังห้องด้านข้างที่ไร้ผู้คนหลังหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า "หลี่หยวนสนทนากับท่านว่ากระไร?"

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงท่าทีที่นางปฏิบัติต่อหลี่หยวนเมื่อครู่ นึกขุ่นเคืองใจอยู่บ้าง จึงกล่าว "เป็นเรื่องเกี่ยวกับการต่อสู้ช่วงชิง ไม่มีใดพิเศษพิสดาร"

จวงฮูหยินเพ่งมองจ้องหน้าของอีกฝ่าย แย้มยิ้มดุจบุปผาบานกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "เส้าหลงหึงหวงอยู่บ้าง เรายินดียิ่ง"

เซี่ยงเส้าหลงพานกล่าวว่า "นี่มิใช่หึงหวง หากแต่ไม่มีบุรุษใดพอใจเห็นสตรีแสดงความชื่นชมต่อบุรุษอีกคนหนึ่ง เป็นปัญหาของการให้เกียรติหรือไม่ให้เกียรติ...ท่านปล่อยมือได้หรือไม่?"

จวงฮูหยินคล้องแขนของเขาแนบแน่นกว่าเดิม โน้มหน้ามากระซิบที่ข้างหูว่า “หากเราบอกว่าเป้าหมายของเราคือเซี่ยงเส้าหลง หาใช่หลี่หยวนไม่ เส้าหลงสามารถแยกแยะออกหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไหนเลยถูกหลอกลวงได้โดยง่ายดาย ฮูหยินกล้าบอกว่าไม่หวั่นไหวใจต่อหลี่หยวนหรือ?”

เอ่ยถึงตอนนี้ฉุกใจคิด ทราบว่าตัวเองมีเยื่อใยต่อจวงฮูหยินอยู่บ้าง

ที่แล้วมาเขาปฏิบัติตัวต่อสตรีเป็นอย่างดี น้อยครั้งจะด่าทอหรือทำร้ายพวกนาง แม้กระทั่งตันเม่ยเม่ยและกุยเอี้ยนแห่งหอลมเมามายวางแผนปองร้าย เขาหามีความคิดหมายคิดบัญชีกับพวกนางไม่

สตรีที่ถูกเขาด่าประณามมากที่สุดคือหยาฮูหยิน แต่สุดท้ายเขายังยกโทษให้แก่นาง เหตุใดจึงมีโทสะต่อจวงฮูหยินเล่า

เซี่ยงเส้าหลงได้รับความกระทบกระเทือนใจ ไม่คิดเลียนเยี่ยงบุคคลในสมัยเลียดก๊ก ซึ่งครอบครองสตรี มีนางบำเรอมากมาย แต่นั่นเพียงเป็นความคิดข้างเดียวของเขา ตรงกันข้ามปรากฏสตรีโผเข้ามายังอ้อมอกของเขา ยินยอมเป็นทาสรับใช้เขา เขาสำนึกว่าตัวเองใจอ่อนต่อสตรี ดังนั้นระมัดระวังตัว ไม่ข้องแวะกับเรื่องราวฉันบุรุษสตรีอีก

จนบัดนี้ผู้ที่ทำให้เขาไม่อาจหักห้ามใจ มีแต่ฉินชิงคนเดียว ส่วนสตรีอื่นๆ เขามีความสามารถในการควบคุมตัวเอง แต่สถานะของจวงฮูหยินมีความพิเศษเฉพาะ

ไม่ว่านางกู้ชาติสำเร็จหรือไม่ ล้วนไม่เป็นภรรยาของเขา นี่เป็นปัญหาของศักดิ์ฐานะ จวงฮูหยินและบุตรชายกลายเป็นสัญลักษณ์ของเมืองเตียน วันใดที่จวงฮูหยินแต่งงานใหม่ สัญลักษณ์จะสูญสลายไป

แต่ว่านางสามารถมีความสัมพันธ์กับบุรุษอย่างลับๆ ซึ่งในยุคสมัยเลียดก๊ก ถือเป็นเรื่องปรกติธรรมดา ดังนั้นต่อให้เซี่ยงเส้าหลงกับจวงฮูหยินมีความสัมพันธ์ฉันบุรุษสตรี ก็เป็นเหตุการณ์ช่วงสั้นๆ เมื่อจวงเป่าอี้ขึ้นครองบัลลังก์ เซี่ยงเส้าหลงก็ออกจากเมืองเตียน สัมพันธภาพนี้จะสิ้นสุดลง

เนื่องด้วยไม่มีความยุ่งยากใจ กอปรกับเซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความเวทนาเห็นใจสองแม่ลูกที่โดดเดี่ยวคู่นี้ ดังนั้นยอมรับจวงฮูหยินทีละน้อยแต่แม้กระทั่งตัวเองยังไม่รู้สึกตัว จวบกระทั่งตอนนี้อาละวาดออกมาค่อยทราบว่าเป็นเรื่องราวใด

จวงฮูหยินแม้ถูกตำหนิ แต่หามีปฏิกิริยาใดไม่ กลับกล่าวอย่างจริงจังว่า "หลี่หยวนเป็นบุรุษที่สร้างความหวั่นไหวใจแก่เราจริง มิหนำซ้ำไม่ว่าจิตเจตนาที่แท้จริงของเขาเป็นอย่างไร เปลือกนอกของเขายังให้การสนับสนุนตระกูลจวงเรา หากเราไม่ได้พบพานท่าน คงต้องพลีกายแก่เขาเป็นการตอบแทน แต่ตอนนี้เราไม่อาจทำเช่นนี้ เพราะกลัวว่าท่านจะดูแคลนผู้อื่น"

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า "แต่ตอนนี้ท่านสะกิดความคิดครอบครองของหลี่หยวนขึ้น เกรงว่าไม่อาจควบคุมสถานการณ์ได้"

จวงฮูหยินกล่าวว่า "ท่านวางใจ เรามีประสบการณ์ในการรับมือบุรุษแล้ว" จากนั้นแย้มยิ้มยั่วยวนกล่าวว่า "เมื่อครู่เราจงใจแสดงออกต้องการดูว่าคนใจหินท่านจะมีปฏิกิริยาอย่างไร ตอนนี้นับว่าทราบแล้วเส้าหลง คืนนี้เราปรนนิบัติท่านเข้านอน ดีหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงจี้เอียนหยานกับจ้าวจื้อ หักใจปฏิเสธว่า "อย่าลืมข้อตกลงของพวกเราในตอนแรก ขอให้คำนึงถึงสถานการณ์ใหญ่ พักเรื่องราวฉันบุรุษสตรีไว้ชั่วคราว"

จวงฮูหยินตื้นตันใจยิ่ง ก้มศีรษะกล่าวว่า "นี่เป็นครั้งแรกที่เราเพิ่งพบพานบุรุษที่ช่วยเหลือเรา โดยไม่เห็นแก่รูปโฉมโนมพรรณของเรา" พลางแอบอิงชิดใกล้เขากว่าเดิม

เซี่ยงเส้าหลงค่อยบอกเรื่องที่หลี่หยวนพบเห็นโฉมหน้าแท้จริงของเขา ต่อมาทั้งสองจับมือร่วมงานกันให้ทราบ จวงฮูหยินรับฟังจนตะลึงลานพัวพันกับเขาอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยปลดปล่อยเขาจากไป

เซี่ยงเส้าหลงกลับเข้าบ้านพัก บอกเล่าเรื่องราวต่อจี้เอียนหยวนกับจ้าวจื้ออีกเที่ยวหนึ่ง หญิงสาวทั้งสองรับฟังจนปากอ้าตาค้าง คิดไม่ถึง

เรื่องราวอยู่เหนือความคาดหมายถึงเพียงนี้

จี้เอียนหยานเห็นว่า หลี่หยวนแม้เห็นแก่ตัว มีจิตใจคับแคบ แต่จะอย่างไรมีความคิดอ่าน ในสถานการณ์เช่นนี้ การร่วมมือกับเขาเป็นวิธีที่ชาญฉลาดที่สุด

ยามนั้นจิงสั้งเข้ามารายงานว่า แม่ทัพรักษาเมืองชั้นในนามชวีสือหมิงขอเข้าพบ เซี่ยงเส้าหลงสงสัยใจยิ่ง พอสอบถามจี้เอียนหยานค่อยทราบว่า แม่ทัพรักษาเมืองชั้นในเทียบเท่ากับหัวหน้าทหารองครักษ์ ค่อยพกพาความสงสัยออกไปยังห้องโถงหน้าเพื่อรับแขก

ชวีสือหมิงมีอายุสามสิบเศษ ท่วงท่าหนักแน่นหน้าตาเป็นมิตร รูปกายสูงใหญ่ตระหง่าน ให้ความรู้สึกที่ดีแก่ผู้อื่น แต่นี่เพียงเป็นภาพลวงตา ทั้งนี้เพราะเซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่า ในดวงตาอีกฝ่ายซุกซ่อนสิ่งที่ตรงกันข้ามกับภาพลักษณ์ภายนอก ทำให้เขาเกิดความรู้สึกว่า ชวีสือหมิงเป็นคนซ่อนดาบในรอยยิ้ม

หลังจากทักทายถามไถ่ ชวีสือหมิงแจ้งว่า ไทเฮามีพระเสาวนีย์ให้เขาเชิญตัวเซี่ยงเส้าหลงเข้าวัง ไม่ทราบเซี่ยงเส้าหลงสามารถออกเดินทางในบัดดลหรือไม่? เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่า ยามกลางวันแสกๆ เช่นนี้กอปรกับใช้เส้นทางถนนใหญ่เข้าวังฉู่ อีกฝ่ายคงไม่อาจเล่นลวดลายใดได้ ดังนั้นผงกศีรษะรับคำ ติดตามอีกฝ่ายควบขับม้าสู่วังฉู่

ตลอดรายทาง ชวีสือหมิงชี้แนะสิ่งปลูกสร้างตามรายทาง ให้ข้อมูลแก่เขาไม่น้อย อย่างน้อยทราบว่าสิ่งปลูกสร้างอันภูมิฐานข้างวังฉู่เป็นตึกที่อยู่ของชุนเซินจวิน ส่วนตึกเสนาบดีซ้ายของหลี่หยวนอยู่ฝั่งตรงข้ามเยื้องเฉียงกันเล็กน้อย หลี่หยวนมีที่อยู่ทั้งในและนอกวัง ความสัมพันธ์กับหลี่เอียนเอี้ยนย่อมสนิทสนมกว่าคนตระกูลหลี่อื่น รวมทั้งชุนเซินจวิน ดังนั้นสะกิดความริษยาของชุนเซินจวินขึ้น เพียงแต่ไม่อาจทำอย่างไรได้ แต่เมื่อหลี่ลิ่งเดินทางเข้านครโซ่วชุน เถียนตามหันไปร่วมมือกับชุนเซินจวิน ความสมดุลนี้ก็ถูกทำลายไป

หลังจากเข้าวัง ทุกผู้คนพากันลงจากหลังม้า ชวีสือหมิงกล่าวเบาๆ

ว่า “ไทเฮามีพระเสาวนีย์ให้ชักนำแม่ทัพว่านไปยังเรือนหล่อเลี้ยงใจ ในเขตวังตะวันออก นับเป็นสถานที่พระนางดีดพิณผ่อนคลายอารมณ์ หากมีพระทัยเบิกบาน ไม่แน่ว่าจะดีดบรรเลงเพลงพิณให้ฟัง”

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด หรือว่าหลี่เอียนเอี้ยนทรงพึงพอพระทัยในตัวเขา แต่นึกดูเป็นไปไม่ได้ สตรีที่ชิงชังบุรุษเพศไหนเลยเปลี่ยนแปลงความคิดในเวลาวันสองวันได้ จะอย่างไรขบคิดมากความก็ไม่มีประโยชน์ ได้แต่ติดตามชวีสือหมิงไป

ทหารองครักษ์แปดนายเบิกทาง อีกสิบหกคนติดตามหลัง รู้สึกว่าจัดกำลังอารักขามากเกินไปบ้าง ทหารองครักษ์ยี่สิบนายนี้ล้วนมีรูปกายกำยำ ช่วงคอหยาบไหล่บ่าหนา มีกำลังวังชามากมาย หากทหารฉู่ล้วนอยู่ในเกณฑ์นี้ แม้แต่ชาวฉินยังไม่อาจเทียบเปรียบได้

เซี่ยงเส้าหลงกับชวีสือหมิงอยู่ภายใต้การห้อมหน้าล้อมหลังของเหล่าทหารองครักษ์ ตัดผ่านทางน้อยโรยกรวดเขตอุทยานตะวันออกสายหนึ่งรอบข้างเพาะปลูกไม้ดอก สร้างเก๋งน้อยขุดบ่อปลา ที่ถัดจากพงหญ้าต้นไม้ซ้ายมือ มีบ้านเรือนแถวหนึ่ง แต่ไม่เห็นมีเงาร่างผู้คน

ชวีสือหมิงชี้มือไปยังบ้านเรือนแถวนั้น กล่าวว่า “แม่ทัพว่านโปรดดู”

เซี่ยงเส้าหลงมองตามนิ้วชี้ของอีกฝ่าย กล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ดูอะไร?”

แต่แล้วยามนั้น รู้สึกว่าชายโครงข้างขวาถูกของแข็งปลายแหลมทิ่มใส่โดยแรง บังเกิดเสียงติงคราหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงทราบแล้วว่าเป็นเรื่องราวใด ชวีสือหมิงใช้มีดสั้นลอบทำร้ายเขา กลับแทงถูกถุงบรรจุเข็มบินซึ่งเขาซุกซ่อนอยู่ข้างเอว

เซี่ยงเส้าหลงไม่แม้กระทั่งขบคิดใคร่ครวญ หักศอกกระทุ้งใส่ใต้ซอกแขนของชวีสือหมิง ชวีสือหมิงถูกกระทุ้งศอกจนคลายมือทั้งมีดสั้น ในเสียงกระดูกซี่โครงหัก คนแผดร้องพลางล้มลง ปากยังไม่ลืมร้องสั่งว่า “ลงมือ”

ผู้ที่ลงมือก่อนคือเซี่ยงเส้าหลง เขาชักกระบี่คลื่นโลหิตจากฝักซึ่ง

เปลี่ยนใหม่เพื่อตบตาผู้คน กรีดผ่านลำคอทหารองครักษ์ที่อยู่เบื้องหน้าใกล้ตัวที่สุดสองคน จนโลหิตสาดกระจายผู้คนล้มลง

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าไม่อาจปะทะหาญหัก ดังนั้นเอี้ยวตัวล้มลงในพุ่มไม้แถบหนึ่ง แล้วกลิ้งตัวออกจากอีกทางหนึ่ง ฝ่ายตรงข้ามก็เปิดฉากจู่โจมแล้ว ด้านซ้ายขวาปรากฏทหารองครักษ์ข้างละสองคนบุกเข้ามาอย่างไม่คิดชีวิต ราวกับพยักฆ์อันคลุ้มคลั่ง

เซี่ยงเส้าหลงชิงโถมไปเบื้องหน้า ไม่ทราบเหยียบย่ำดอกไม้ยับเยินไปเท่าใด แต่กลับรอดพ้นจากการถูกโอบล้อมไว้ แล้วค่อยหมุนตัวขวับใหญ่ฟาดฟันกระบี่คลื่นโลหิตออก ทหารองครักษ์เหล่านี้ล้วนเป็นมือดีอันเข้มแข็ง คนหน้าสุดกวัดแกว่งกระบี่ปิดป้องต้านรับท่ากระบี่ของเขาไว้ แต่ไม่ทันระวังป้องกันเท้าที่เตะขึ้นจากเบื้องล่างของเซี่ยนเส้าหลงที่หว่างขาถูกเตะทำร้าย แผดร้องพลางทรุดฮวบลง ทหารองครักษ์ที่โถมมาจากด้านหลังสองคนไม่ทันยั้งสภาวะไว้ ล้วนปะทะชนถูก แทบเสียหลักล้มลง

เซี่ยวเส้าหลงคุมกระบี่ควงเป็นวง ประกายกระบี่สาดกระจายจ้า ทหารององครักษ์ทั้งสองพากันทิ้งกระบี่ล้มหงายลง ถูกสังหารพร้อมกัน ยามนั้นปรากฏผู้คนมากมายยิ่งกว่า ฮือมาจากเบื้องหน้าซ้ายขวารวมสามทาง ล้วนมุดออกจากพุ่มไม้ใบดอก แต่ไม่มีผู้ใดส่งเสียงตวาด เพียงบุกจู่โจมอย่างเงียบงัน

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด ทางหนึ่งร่ำร้องด้วยเสียงอันดัง ทางหนึ่งวิ่งตะบึงไปยังบ้านเรือนซ้ายมือ เพิ่งวิ่งขึ้นสะพานน้อย ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงลมดังขึ้น เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่าผิดท่า ล้มตัวลงบนสะพาน ปรากฏกระบี่เล่มหนึ่งกวาดผ่านเบื้องบนไป

เซี่ยงเส้าหลงกระโดดปราดขึ้นจากสะพาน ใช้ออกด้วยกระบวนท่าในสามท่าสังหารของเพลงกระบี่ม่อจื่อ นามรับแทนการรุก แผ่พุ่งเป็นคลื่นกระบี่อันแน่นหนา ตอบโต้ใส่ทหารองครักษ์ที่โถมเข้ามาทั้งสอง เสียงเคร้งคราหนึ่ง กระบี่ของทหารองครักษ์ทางซ้ายถูกฟันหักเหลือครึ่งท่อน

น่าเสียดายเซี่ยงเส้าหลงไม่มีโอกาสฆ่าคน เพิ่งกวาดกระบี่คุกคามทหารองครักษ์อีกคนล่าถอย เห็นศัตรูแปดคนลุยน้ำลำธารใต้สะพานคิดล่วงหน้าไปดักสกัดที่อีกปลายหนึ่งของสะพาน

เซี่ยงเส้าหลงชิงผละจากคู่ต่อสู้ กระโดดขึ้นบนราวสะพาน ตีลังกากลางอากาศทอดหนึ่ง ทิ้งตัวลงบนพื้นหญ้าแถบหนึ่ง

ทหารองครักษ์สองคนโถมเข้ามาอย่างดุร้ายหมายชีวิต

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ ทหารองครักษ์เหล่านี้ล้วนมีฝีมือเข้มแข็ง ใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุม หากถูกสกัดไว้ได้ ตัวเองคงถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิต พานขบกรามกลิ้งตัวไปตามพื้นดิน ทหารองครักษ์ทั้งสองไม่เคยเห็นวิธีการต่อสู้เช่นนี้มาก่อน อดมือไม้ปั่นป่วนมิได้ หนึ่งในสองถูกสองเท้าเซี่ยงเส้าหลงเกี่ยวรัดร่างท่อนล่าง เสียหลักลงกับพื้นอีกคนหนึ่งถูกกระบี่คลื่นโลหิตแทงทะลุท้องไป

รอบข้างปรากฏเงาคนประกายกระบี่แลบแปลบปลาบ โอบกระหนาบมาทางด้านนี้ เซี่ยงเส้าหลงผละจากศัตรูที่ถูกเกี่ยวขาล้มลง กลิ้งตัวเข้าหาต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง พอปะทะถูกลำต้นไม้ค่อยดีดตัวขึ้น กลับปรากฏกระบี่สามเล่มฟาดฟันทิ่มแทงมาถึง

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าสถานการณ์คับขันจนร่อแร่ หากไม่สามารถฝ่าวงล้อมออกไป วันนี้ต้องจบชีวิตที่นี้ พลันตวาดก้องร้องขึ้น ใช้ออกด้วยท่าไม้ตายนามเพียบพร้อมทั้งรุกรับ กระบี่ทั้งสามเล่มล้วนฟันถูกประกายกระบี่ที่เขากรีดวาดออก ทั้งยังถูกสภาวะกระบี่ตามหลังของเขาคุกคามถอยร่นไป หางตายามชำเลืองมอง เห็นทหารองครักษ์ที่หลงเหลือล้วนติดตามมา โอบล้อมเขาเป็นผลสำเร็จ

เซี่ยงเส้าหลงเงยหน้าขึ้น เห็นเบื้องบนมีกิ่งขวางยื่นออกมา เหนือขึ้นไปปรากฏกิ่งใบรกครึ้ม สร้างความยินดียิ่ง ฉวยโอกาสที่ศัตรูไม่ทันจู่โจมมา สอดกระบี่คือฝัก กระโดดขึ้นจากพื้น สองมือยึดเหนี่ยวกิ่งขวางที่หยาบเท่าแขนเด็กเอาไว้

เหล่าทหารองครักษ์เห็นเช่นนั้น พากันกระโดดลอยตัว สะบัดกระบี่

จู่โจมใส่ เซี่ยงเส้าหลงตวัดเตะสองเท้า กวาดถูกตัวกระบี่สองเล่มจนเบี่ยงเบนออกไป จากนั้นเตะกราดตามติด เตะถูกใบหน้าทหารองครักษ์ทั้งสอง จนหยาดโลหิตสาดกระจาย คนโซซัดเซล่าถอยออกไป เซี่ยงเส้าหลงค่อยใช้กำลังที่เอว พลิกตัวขึ้นบนคบไม้

ที่เบื้องล่างชุมนุมเต็มไปด้วยทหารองครักษ์ ปรากฏกระบี่สามเล่มซัดขว้างขึ้นมา เซี่ยงเส้าหลงแนบร่างกับลำต้นไม้ หลบหลีกจากกระบี่ที่ซัดพุ่งมา ปีนป่ายไปอย่างรวดเร็ว เหล่าทหารองครักษ์ไม่ทราบจัดการอย่างไรดี ยืนมองอยู่เบื้องล่าง เพียงสำนึกเสียใจที่ไม่ได้พกพาหน้าไม้คันธนูติดตัวมา

พอขึ้นถึงยอดไม้ พบว่าสูงจากพื้นแปดเก้าวา สร้างความปลอดโปร่งใจแก่เซี่ยงเส้าหลงจนตะเบ็งเสียงร้องว่า “ก่อการกบฏแล้ว ก่อการกบฏแล้ว”

ทหารองครักษ์สี่คนปีนป่ายขึ้นต้นไม้มา เซี่ยงเส้าหลงหาตื่นตระหนกไม่ ชักกระบี่คลื่นโลหิตอีกคราทิ้งตัวลงหา อาศัยความมีเปรียบจากเบื้องสูง สะบัดกระบี่ฟาดฟันศัตรูทั้งสี่พลัดตกลงจากต้นไม้ ดูท่าไม่อาจรอดชีวิตได้

ยามนั้น ชวีสือหมิงยกมือกุมบริเวณกระดูกซี่โครงหัก ลากฝีเท้าถึงใต้ต้นไม้ พานร้องสั่งว่า “ตัดโค่นต้นไม้”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อดังๆ กล่าวว่า “สร้างความลำบากแก่พวกท่านแล้ว”

หากคิดใช้กระบี่ตัดโค่นต้นไม้ขนาดคนโอบเช่นนี้ ต้องใช้เวลาครึ่งชั่วยามค่อยกระทำได้ ในยามนั้น ทหารองครักษ์จำนวนมากมายเคลื่อนมาจากทั่วสี่ทิศแปดทาง เข้าสู่อุทยานตะวันออก

ชวีสือหมิงหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องคำสั่ง “ไป” แต่ก็ชักช้าก้าวหนึ่ง ทหารองครักษ์ที่มาภายหลัง โอบล้อมผู้คนและต้นไม้เอาไว้ พอเห็นเป็นผู้บังคับบัญชาชวีสือหมิง ล้วนตะลึงลานกับที่

พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งร้องขานว่า “ไทเฮาเสด็จ”

เหล่าทหารองครักษ์พากันคุกเข่าถวายบังคม เซี่ยงเส้าหลงอยู่บนยอดไม้ ไม่สะดวกกับการถวายเคารพ ย่อมได้รับการยกเว้น ในที่สุดเขารอดพ้นจากการถูกลอบสังหารด้วยโชคช่วยอย่างแท้จริง

หลี่เอียนเอี้ยนเสด็จเข้าวังไทเฮาซึ่งเป็นสถานที่ว่าราชการของนาง

ชวีสือหมิงและพวกที่ลอบทำร้ายเซี่ยงเส้าหลงจำนวนสิบเจ็ดคนถูกมัดสองมือไพล่หลัง คุกเข่าอยู่ในวังไทเฮา ในจำนวนนี้มีอยู่ห้าคนรับบาดแผลกระบี่หนักเบาไม่เท่ากัน ตามร่างกายแปดเปื้อนคราบโลหิต

หากนับรวมชวีสือหมิง ผู้ที่เข้าร่วมปฏิบัติการลอบสังหารเซี่ยงเส้าหลงมีทั้งสิ้นยี่สิบห้าคน ถูกเซี่ยงเส้าหลงฆ่าตายไปเจ็ดคน

หลี่หยวนและเหล่าขุนนางซึ่งทำงานอยู่วังในพอทราบข่าว พากันเร่งรุดมา สองในจำนวนนั้นคือแม่ทัพโต่วเจี่ยกับขุนนางเฉิงซู่หนิง

แม่ทัพโต่วเจี่ยความจริงเป็นพวกของหลี่หยวน ต่อมาเห็นชุนเซินจวินแผ่อิทธิพลแข็งกล้า จึงหันไปเข้ากับชุนเซินจวินและหลี่เฉวียน ส่วนเฉิงซู่หนิงเป็นเขี้ยวเล็บของหลี่เฉวียน คราก่อนเป็นเขาส่งหลานชายนาม เฉิงฉี พร้อมด้วยกำลังอีกจำนวนหนึ่งปลอมตัวเป็นลูกเรือ คิดสังหารจวงฮูหยินสองแม่ลูกกลางลำน้ำไหวเหอ

บุคคลทั้งสองล้วนมีอายุเกือบสี่สิบปี แม่ทัพโต่วเจี่ยหน้าตาองอาจกอปรด้วยบุคลิกภาพยอดขุนพล ขุนพลเฉิงซู่หนิงร่างสูงโปร่ง หน้าขาวซีดแสดงว่าหมกมุ่นกับสุรานารีจนเกินควร

นอกจากนั้นยังมีแม่ทัพรักษาเมืองชั้นนอกนามอู่ตั่น กับหัวหน้าทหารองครักษ์ที่รับหน้าที่รักษาความปลอดภัยของไทเฮากับรัชทายาทนามเลี่ยนอันถิง

เซี่ยงเส้าหลงยืนอยู่ถัดจากหลี่เฉวียนอย่างปลอดโปร่ง ถัดจากนั้นเป็นอู่ตั่นกับเลี่ยนอันถิง ด้านตรงข้ามยืนไว้ด้วยแม่ทัพโต่วกับขุนนางเฉิง

ชวีสือหมิงหน้าซีดเผือด ก้มศีรษะนิ่งเงียบงัน

หลี่เอียนเอี้ยนทรงสวมมงกุฎหงส์แต่ไม่ได้ใช้ผ้าแพรคลุมพระ

พักตร์บนพระพักตร์คล้ายเคลือบคลุมด้วยน้ำแข็งชั้นหนึ่ง ตรัสขึ้นว่า “นี่เป็นเรื่องราวใด? เป็นผู้ใดใช้สอยบงการให้กระทำเช่นนี้?”

ชวีสือหมิงก้มศีรษะกล่าวว่า “นับแต่ว่านลุ่ยกวงมาถึงนครโซ่วชุนก็กำเริบเสิบสานไม่เห็นชาวฉู่เราอยู่ในสายตา วันนี้ตอนอยู่ที่ตึกเจ้าเตียนอ๋อง ก็ลบหลู่ไทเฮา ลั่นปากว่าจะฆ่าคน ผู้น้อยบังเกิดความเจ็บแค้นจึงคิดลงมือสั่งสอน หามีคนบงการอยู่หลังฉากไม่”

ที่หน้าประตูวังพลันบังเกิดเสียงหัวร่อของหลี่หยวนดังขึ้น พร้อมกับกล่าวว่า “ว่านลุ่ยกวงไฉนกำเริบเสิบสาน หากบ้านของชวีสือหมิงท่านถูกผู้อื่นยึดครองจับจอง จะทำประการใด?”

ทุกผู้คนกวาดตาไปตามเสียง เห็นหลี่หยวนสาวเท้าก้าวปราดเข้ามาถวายความเคารพต่อหลี่เอียนเอี้ยนก่อน ค่อยเดินถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลงแสดงว่ายืนอยู่ข้างเซี่ยงเส้าหลง

หลี่เฉวียนแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า “ท่านเสนาบดีซ้ายกล่าวผิดแล้ว เรื่องสองประการนี้ไหนเลยนำมาวิจารณ์ร่วมกันได้ ตอนที่หลี่ลิ่งยึดครองตึกเจ้าเตียนอ๋อง อ๋ององค์ก่อนยังมีพระชนม์ชีพอยู่ หาได้ทรงคัดค้านไม่ แสดงว่า....”

หลี่เอียนเอี้ยนตรัสตัดบทว่า “ท่านไท่จู้”

หลี่เฉวียนค่อยปิดปากลง แต่ทุกผู้คนล้วนทราบว่าหลี่เฉวียนคิดบอกว่า เรื่องที่หลี่ฉ่วงเหวินยึดครองตึกเจ้าเตียนอ๋อง เพราะเสี้ยวเหวินอ๋องทรงเห็นชอบด้วย

แม่ทัพโต่วเจี่ยส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “ชวีสือหมิงลงมือก่อเหตุภายในวัง นับว่าละเมิดวินัยทางกองทัพ แต่ว่ามันกระทำไปเพราะความเจ็บแค้น ควรแก่การให้อภัย ขอไทเฮาทรงลงโทษสถานเบา”

คนผู้นี้เป็นผู้นำทางทหาร เมื่อออกปากแสดงความเห็น แม้แต่หลี่เอียนเอี้ยนซึ่งมีศักดิ์เป็นไทเฮายังมิอาจไม่ทรงพิจารณา

ขุนนางเฉิงซู่หนิงก็กล่าวว่า “ชวีสือหมิงเพียงคิดทอนความโอหังของแม่ทัพว่าน หามีความคิดฆ่าคนไม่ ขอไทเฮาโปรดทรงพิจารณา”

เซี่ยงเส้าหลงพลันหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ประหลาดแท้ ตอนนั้นทุกท่านไม่ได้อยู่ในสถานการณ์ ไฉนระบุว่าแม่ทัพชวีเพียงคิดสั่งสอนข้าพเจ้า หรือว่านัดแนะกันมาก่อน?”

ขุนนางเฉิงซู่หนิงอับจนถ้อยคำ ได้แต่ถลึงตามองเซี่ยงเส้าหลงอย่างดุดัน

หัวหน้าทหารองครักษ์เลี่ยนอันถิงน้อมกายกล่าวว่า “ทูลไทเฮา เมื่อเรานำกำลังรุดถึงอุทยานตะวันตก ท่านชวีกับพวกล้วนถืออาวุธครบมือ แสดงว่าไม่ใช่การทะเลาะวิวาทธรรมดา ผู้ตายทั้งเจ็ดก็กระจัดกระจายอยู่ในสวน หมายความว่าผ่านการต่อสู้ไล่ล่าอย่างดุเดือด”

หลี่เอียนเอี้ยนผงกพระพักตร์รับทราบ หันไปตรัสถามผู้รักษาเมืองชั้นนอกอู่ตั๋นว่า “แม่ทัพอู่มีความเห็นต่อเรื่องนี้อย่างไร?”

อู่ตั๋นดูแลรักษาเมืองชั้นนอกมีอำนาจมากล้น อยู่ในฐานะเท่ากับแม่ทัพโต่วเจี่ย ที่แล้วมามีความเที่ยงธรรมไม่เอนเอียง คำพูดของเขาจึงมีน้ำหนักเป็นพิเศษ

อู่ตั๋นซึ่งมีรูปลักษณะราวราชสีห์อันดุร้าย เบิกตาโปนปานกระดิ่ง สาดประกายเย็นเยียบ จ้องจับที่ชวีสือหมิง กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ระหว่างที่อยู่ในวัง บังอาจแตะต้องดาบกระบี่ ถือเป็นความผิดร้ายแรงอยู่แล้ว อย่าว่าแต่คิดฆ่าคน ยิ่งไม่อาจยกโทษให้ แต่เมื่อท่านชวียืนกรานว่าเพียงเป็นการวิวาทต่อยตี พวกเราสมควรสะสมเรื่องราวให้กระจ่างชัด เราขออนุญาตนำตัวผู้ก่อเหตุไปสอบปากคำ เชื่อว่าจะทราบความจริง”

หลี่เฉวียนและพวกหน้าแปรเปลี่ยนไป คิดไม่ถึงอู่ตั๋นไม่ไว้หน้าพวกเขาแม้แต่น้อย หากอู่ตั๋นสอบไปถึงคนบงการอยู่หลักฉาก ก็ย่ำแย่แล้ว

ยามนั้นคนเฝ้า ประตูวังร้องขานว่า “ซุนเซินจวินมาถึง”

เห็นซุนเซินจวินพร้อมด้วยขุนพลซ้ายขวาเร่งรุดเข้าวังมา หนึ่งในสองกลับเป็นบุตรชายคนที่เจ็ดของเขานามหวงจ้าน

ขณะที่ผู้มาถวายความเคารพต่อไทเฮา หลี่หยวนกระซิบบอกต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า ขุนพลอีกคนหนึ่งเป็นบุตรชายคนที่สามของซุนเซินจวิน

นามหวงป้า

ชุนเซินจวินพอหยุดยั้งยืนหยัดมั่น กลับชี้หน้าชวีสือหมิงแล้วตวาดว่า "ชวีสือหมิง เจ้าเป็นแม่ทัพรักษาเมืองชั้นใน ดูแลความปลอดภัยภายในวัง ทั้งที่ล่วงรู้กฎวินัย กลับกระทำผิดกฎวินัย ใช่ทราบความผิดหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงกับหลี่หยวนสบตาเป็นเชิงรู้กัน ทราบว่าชุนเซินจวินคิดฆ่าคนปิดปากแล้ว

ชวีสือหมิงยังเข้าใจว่า ชุนเซินจวินเตรียมดำเนินการช่วยเหลือเขาเอาตัวรอด รีบกล่าวว่า "เราทราบความผิดแล้ว"

ชุนเซินจวินหัวไปทางหลี่เอียนเอี้ยน กล่าวว่า "ขอไทเฮามีพระเสาวนีย์ นำตัวผู้กระทำผิดไปประหารชีวิตทั้งสิ้น"

ชวีสือหมิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เงยหน้าขึ้นร้องว่า "**จวินสั้ง** *(ท่านผู้มีฐานะสูงส่ง)* เรื่องนี้..."

หวงจ้านที่ด้านหลังชุนเซินจวินพลันพุ่งตัวออกมา ตวัดเท้าเตะใส่ปากชวีสือหมิง เตะจนชวีสือหมิงฟันหักหมดปาก ส่งเสียงแผดร้องคำหนึ่งล้มกลิ้งไปตามพื้นดิน ยามกะทันหันไม่สามารถส่งเสียงได้

ชุนเซินจวินหันไปถลึงมองชวีสือหมิงคราหนึ่ง กล่าวอย่างเหยียดหยามว่า "คนกระทำความผิด ยังกล้ากล่าวลบหลู่ไทเฮา นับว่าเป็นตายหมื่นครั้งยังไม่สาสมความผิด"

ข้อความไม่กี่ประโยค ก็กลบเกลื่อนพฤติการณ์ที่หวงจ้านปิดปากชวีสือหมิงเอาไว้

หลี่เอียนเอี้ยนเพ่งพระเนตรไปยังชุนเซินจวินชั่วขณะ ค่อยทอดถอนพระทัยตรัสว่า "พวกเราคุมตัวคนเหล่านี้ ออกไปประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ ให้หัวหน้าทหารองครักษ์ควบคุมการประหาร"

เลี่ยนอันถิงคุกเข่ารับพระเสาวนีย์ สั่งให้ทหารองครักษ์คุมตัวชวีสือหมิงและพวกออกไป หลี่เฉวียน แม่ทัพโต่วเจี่ยและขุนนางเฉิงซู่หนิงล้วนหน้าซีดเผือด แต่ก็ทราบว่านี่เป็นวิธีแก้ไขที่เอื้อประโยชน์ต่อพวกเขาที่สุด

หลี่เอียนเอี้ยนกวาดพระเนตรผ่านหน้าทุกผู้คน เมื่อหยุดนิ่งอยู่ที่เซี่ยงเส้าหลง ทรงทอแววสับสนยุ่งเหยิงชนิดหนึ่ง สุดท้ายตรัสต่ออู่ตั่นว่า "แม่ทัพอู่เห็นว่า ตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมืองชั้นในสมควรให้ผู้ใดรับผิดชอบ?"

อู่ตั่นกล่าวอย่างจริงจังว่า "ตอนนี้นครโซ่วชุนมีเรื่องวุ่นวาย แม้แต่วังต้องห้ามก็ไม่มีข้อยกเว้นเราเห็นว่าไม่ควรเปลี่ยนแปลงตำแหน่งขนาดใหญ่ หากแต่เลื่อนท่านเลี่ยนขึ้นมาเป็นแม่ทัพรักษาเมืองชั้นใน ส่วนตำแหน่งหัวหน้าทหารองครักษ์ให้ท่านรองตู๋กุ้ยขึ้นมาแทนที่ไม่ทราบ ไทเฮาทรงดำริอย่างไร?"

หลี่เอียนเอี้ยนไม่ทรงเปิดโอกาสให้ชุนเซินจวินและพวกคัดค้านชิงรับสั่งว่า "ข้อเสนอของแม่ทัพอู่ตรงกับความคิดของข้าพเจ้า ให้ตกลงตามนี้"

จากนั้นตรัสต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า "แม่ทัพว่านได้รับความตระหนกแล้ว โปรดรั้งอยู่ก่อน" ตรัสจบมีพระเสาวนีย์ให้เลิกประชุม

ชะตาอันคับแค้น

หลี่เอียนเอี้ยนทรงต้อนรับเซี่ยงเส้าหลงที่วังชั้นใน ทรงรับสั่งให้ทหารองครักษ์นางกำนัลออกไป จากนั้นแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า "แม่ทัพว่านสมควรมีชื่อเสียงกว่าที่เป็นอยู่จึงถูกต้อง"

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน แสร้งเป็นไม่เข้าใจ กล่าวว่า "ไทเฮาไฉนรับสั่งเช่นนี้?"

หลี่เอียนเอี้ยนทรงค้อนเขาวงหนึ่ง ตรัสว่า "เมื่อครู่ผู้ที่ลอบทำร้ายท่าน ล้วนเป็นทหารองครักษ์มือดี คนหนึ่งสามารถรับมือศัตรูหลายคน แต่ยังถูกแม่ทัพว่านฆ่าตายไปเจ็ดคน โดยที่ท่านไม่ได้รับอันตรายใด ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงคนผู้หนึ่ง"

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกกลางหลังเย็นวะวาบ ถามว่า "ไทเฮาทรงนึกถึงผู้ใด?"

หลี่เอียนเอี้ยนทรงหันเหหัวเรื่องว่า "เช้าวันนี้หลังจากพบกับแม่ทัพว่าน ข้าพเจ้าแวะไปดูซิ่วเอ๋อถักลายผ้า แต่ว่าจิตใจนางไม่อยู่กับตัว ใช้เข็มแทงถูกนิ้วมือตัวเอง ข้าพเจ้าสอบถามทหารองครักษ์ ค่อยทราบว่า ก่อนที่ท่านออกจากวังเคยพบกับซิ่วเอ๋อ นางเป็นคนเรียกรถม้าส่งท่านจากไป ตอนนั้นข้าพเจ้าไม่ได้เฉลียวใจ แต่หลังจากเห็นการแสดงออกของท่านที่ตึกเจ้าเตียนอ๋องกับที่อุทยานตะวันตก ความนึกคิดค่อยเปลี่ยนไป ทั่วทั้งแผ่นดินมีบุรุษที่สร้างความว้าวุ่นใจแก่ซิ่วเอ๋อมี

เพียงคนเดียว แม่ทัพว่านสามารถบอกต่อเราหรือไม่ว่านั่นเป็นใคร?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าศักดิ์ศรีของตนถูกเปิดโปงแล้ว กวอซิ่วเอ๋อกับหลี่เอียนเอี้ยนเป็นเพื่อนสนิทกัน คงเปิดเผยเรื่องราวของเขาต่อพระนาง ดังนั้นเมื่อหลี่เอียนเอี้ยนทรงพบว่า กว๋อซิ่วเอ๋อจิตใจไม่อยู่กับตัว เขาเองก็มีพฤติการณ์อันลี้ลับ ในที่สุดหลี่เอียนเอี้ยนทรงคาดเดาออกว่าเขาเป็นใคร นับว่าการปลอมแปลงโฉมของเขาถูกผู้คนจับออกครั้งแล้วครั้งเล่า

หลี่เอียนเอี้ยนรับสั่งให้ทหารองครักษ์และนางกำนัลออกไป แล้วค่อยเปิดเผยศักดิ์ศรีของเขา แสดงว่ายังมีช่องทางผ่อนปรนได้ ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงกลับคืนสู่บุคลิกท่วงท่าอันปลอดโปร่ง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ไม่ทราบนางเคยเล่านิทานเรื่อง *‘น้ำผึ้งหยดหนึ่ง’* ต่อท่านหรือไม่?”

หลี่เอียนเอี้ยนผงกพระพักตร์เล็กน้อย จากนั้นตรัสเสียงเครียดว่า “เซี่ยงเส้าหลง ท่านบังอาจนัก ครั้งนี้ใช่ได้รับบัญชาจากรัฐฉินให้มาปลุกปั่นยุยงเมืองบริวารของรัฐฉู่เราหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เราเซี่ยงเส้าหลงไหนเลยเป็นคนต่ำช้าปานนี้ คราครั้งนี้ข้าพเจ้าเดินทางมาฆ่าเถียนตาน แต่ตอนนี้เมื่อไทเฮาพบเห็นศักดิ์ศรี ข้าพเจ้าได้แต่เดินทางกลับรัฐฉิน ข้อขอร้องเพียงหนึ่งเดียวคือขอนำหญิงม่ายบุตรกำพร้าแห่งเมืองเตียนจากไปโดยปลอดภัย”

หลี่เอียนเอี้ยนตรัสเสียงเย็นชาว่า “คิดว่าสามารถจากไปโดยง่ายดายหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงราบเรียบว่า “ไทเฮาจะฆ่าจะฟันเชิญตามสะดวก แต่หากข้าพเจ้าถูกฆ่า บวกกับชุนเซินจวินส่งคนไปลอบสังหารฉีเซียน ต่อให้มีหลี่ปู้เหว่ยหนุนหลังก็ไม่อาจยับยั้งทัพฉินยกมาบดขยี้รัฐฉู่ได้”

หลี่เอียนเอี้ยนตรัสด้วยกริ้วว่า “ท่านเข้าใจว่ารัฐฉู่กลัวทัพฉินจริงๆ? ตอนนี้แดนผิงหยวนจวินเกิดการลุกฮือของราษฎร รัฐฉินมีปัญหาภายในต้องสะสาง ยังกล้าข่มเหงรัฐฉู่เราหรือ?”

พระนางรับสั่งแข็งกร้าวพระทัยหวั่นไหว ไม่ว่าผู้ใดดูออกว่าทรง

กลัวเกรง ซึ่งความจริงตอนนี้มีผู้ใดไม่เกรงขามรัฐฉิน

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ราษฎรที่ผิงหยวนจวินลุกฮือขึ้นต้องมีวันถูกปราบปรามโดยราบคาบ ตรงกันข้ามกับรัฐฉู่ เหตุการณ์ที่เมืองเตียน เป็นเหตุให้เหล่าเมืองบริวารระส่ำระสาย คิดเอาใจออกห่าง ตอนนี้ทัพฉินอาจยังไม่สามารถล้มล้างรัฐฉู่ แต่ขอเพียงบีบบังคับไทเฮาย้ายเมืองหลวงอีกครั้ง ผลสุดท้ายเป็นอย่างไร นับเป็นที่คาดคิดได้”

ทั้งสองสู้สายตาโดยไม่ยอมลดราวาศอกกันชั่วขณะ หลี่เอียนเอี้ยนจึงตรัสถามเสียงเย็นชาว่า “เมื่อครู่ท่านบอกว่า ชุนเซินจวินส่งคนไปลอบสังหารฉีเซียน ซึ่งเดินทางมาในฐานะตัวแทนรัฐฉู่ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “นี่เป็นแผนของเถียนตานกับหลี่ปู้เหว่ยที่สมคบคิดกันขึ้น เพื่อทำลายล้างรัฐฉู่ ชุนเซินจวินเข้าใจว่าหากฆ่าฉีเซียนไป จะสร้างความพึงพอใจแก่หลี่ปู้เหว่ย หาคาดไม่ว่าพลัดตกไปในหลุมพลางกับดัก”

จากนั้นบอกเล่าต้นสายปลายทางเหตุออกไป โดยเฉพาะเน้นย้ำว่าหลี่ปู้เหว่ยกับเถียนตานสุมหัวรวมกัน ตอนแรกยุยงหลี่หยวน เมื่อไม่ได้ผล จึงเปลี่ยนเป็นติดต่อกับชุนเซินจวิน พร้อมกับบอกเล่าเหตุการณ์ที่พบพานจวงฮูหยินบนเทือกเขาฉินหลิ่ง ช่วยเหลือนางรอดพ้นจากการถูกเฉิงฉีและพวกลอบทำร้ายบนเรือโดยสารให้ทราบ

หลี่เอียนเอี้ยนทรงลืมพระเนตรกลมกว้าง พระพักตร์แปรเปลี่ยนกลับกลายตลอดเวลา สุดท้ายตรัสว่า “ชุนเซินจวินไฉนเลอะเทอะเหลวไหลถึงเพียงนี้ กลับจู่โจมสังหารตัวแทนรัฐฉินที่เดินทางร่วมพิธีพระศพอ๋ององค์ก่อน ข้าพเจ้าต้องยับยั้งเรื่องนี้เอาไว้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “หากยับยั้งได้ ข้าพเจ้าคงดำเนินการแต่แรกแล้ว ฉีเซียนเป็นผู้นำทางกองทัพรัฐฉิน หากประสบเหตุเภทภัย และหลี่ปู้เหว่ยแพร่งพรายว่าเป็นฝีมือของชุนเซินจวิน วิธีระงับเพลิงแค้นของทัพฉินเพียงหนึ่งเดียวคือ ส่งมอบศีรษะของชุนเซินจวินไป ข้าพเจ้าอาจช่วยเจรจาให้รัฐฉู่ได้”

หลี่เอียนเอี้ยนตรัสว่า “ข้าพเจ้าไหนเลยทำเช่นนี้ได้? โอ ข้าพเจ้าแม้มีฐานะเป็นไทเฮายังไม่สามารถประหารชีวิตชุนเซินจวินโดยง่ายดาย”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าพระนางเริ่มหวั่นไหวพระทัย จึงกล่าวเบาๆ ว่า “ขอเพียงไทเฮาไม่คัดค้านก็ใช้ได้แล้ว ข้าพเจ้าจะหาหนทางกับท่านก๊กกู๋เอง”

หลี่เอียนเอี้ยนตรัสถามว่า “ก๊กกู๋ทราบว่าท่านคือเซี่ยงเส้าหลงหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะรับ หลี่เอียนเอี้ยนทรงทราบเรื่องราวความหลังระหว่างหลี่หยวนกับเซี่ยงเส้าหลง จึงตรัสว่า “เขามิใช่เพาะความแค้นของการถูกแย่งชิงคนรักจากอกกับท่านหรอกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงยักไหล่กล่าวว่า “พี่หลี่ต้องเลือกระหว่างการฆ่าข้าพเจ้าหรือว่ารัฐฉู่เผชิญการรุกรานจากทัพฉิน พี่หลี่จะอย่างไรเป็นคนรักชาติรักมาตุภูมิ ย่อมเลือกที่จะร่วมมือกับข้าพเจ้า”

หลี่เอียนเอี้ยนทรงดำริชั่วขณะ พระพักตร์ปรากฏแววอ่อนเพลียขึ้นตรัสเสียงละห้อยว่า “แม่ทัพว่านล่าถอยไป ข้าพเจ้าขอครุ่นคิดดูก่อน”

พระอิริยาบถอันอ่อนแอของพระนางสร้างความหวั่นไหวต่อเซี่ยงเส้าหลงขึ้นมา ต้องหักห้ามความคิดฟุ้งซ่านไว้ล่าถอยจากมา เพิ่งออกจากประตูตำหนัก ก็ถูกหลี่หยวนเชื้อเชิญไปยังตึกที่พักส่วนตัวซึ่งอยู่ภายในวัง

เซี่ยงเส้าหลงบอกเรื่องราวที่หลี่เอียนเอี้ยนพบเห็นศักดิ์ศรีแท้จริงของเขาให้ทราบ หลี่หยวนพอฟังจบกล่าวว่า “วิเศษแท้ หากแม้นน้องสาวเรายืนอยู่ฝ่ายเรา พวกเราก็มีโอกาสประสบชัยแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเป็นเชิงเลียบเคียงถามว่า “ระหว่างพี่หลี่กับชุนเซินจวิน ไทเฮาคล้ายมีท่าทีพิเศษ ที่แท้มีเบื้องหลังอย่างไรกันแน่?”

หลี่หยวนงงงันวูบหนึ่ง ค่อยทอดถอนใจยาว สีหน้าปรากฏแววปวดร้าวขึ้น กล่าวว่า “พี่เซี่ยงแม้เป็นศัตรูกับเรา แต่ไม่ว่าเราหรือเถียนตาน ล้วนนิยมเลื่อมใสในตัวท่าน หากแม้นเป็นผู้อื่นสอบถามถึง เราคง

กลบเกลื่อนผ่านไป แต่ตอนนี้เราไม่คิดปิดบังท่าน ทั้งเชื่อว่าพี่เซี่ยงจะรักษาความลับให้แก่ตระกูลหลี่เรา”

หัวใจเซี่ยงเส้าหลงตกวูบลง ทราบว่าตัวเองคาดการณ์ไม่ผิดเรื่องของหลี่เอียนเอี้ยนเกี่ยวพันถึงการล่วงประเวณี ประพฤติผิดศีลธรรมอันดีงามจริงๆ

หลี่หยวนเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าวอย่างแช่มช้าว่า “เมื่อเอียนเอี้ยนอายุสิบสี่ปี ก็มีรูปโฉมงดงาม บิดามารดารวมทั้งเราที่เป็นพี่ชาย ล้วนรักถนอมนางราวแก้วตา แต่คิดไม่ถึงว่ามิเพียงแต่คนนอกหมายปองนาง แม้กระทั่งคนในตระกูลมีจิตชั่วช้าเช่นนี้”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนตะลึงลาน ที่แท้คนประพฤติผิดศีลธรรมเป็นบุคคลอื่น แต่เหตุใดท่าทีหลี่เอียนเอี้ยนแสดงต่อหลี่หยวนจึงแปลกประหลาดปานนั้น

หลี่หยวนกล่าวสืบต่อ “ด้านรายละเอียดเราไม่คิดเอ่ยถึง เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อเอียนเอี้ยนอายุสิบหกปี คนจิตใจต่ำช้าที่กระทำต่อนางคือหลี่เฉวียน รวมทั้งหลี่ลิ่งก็มีส่วนร่วม ตอนนั้นหลี่เฉวียนมีอำนาจมากที่สุดในตระกูลหลี่ ดังนั้นพวกเราแม้เคียดแค้น แต่ไม่กล้าแสดงออก บิดามารดาถึงกับคับแค้นใจจนตัวตาย เอียนเอี้ยนก็แปรเปลี่ยนเป็นคนละคน ไม่ยอมพบปะบุรุษเพศตลอดทั้งวันซ่อนตัวอยู่ในบ้าน เพียงยอมพบหน้าเราคนเดียว ทั้งกลายเป็นความอาลัยอาวรณ์เป็นพิเศษ”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “อย่างนั้นนางสมควรคิดฆ่าหลี่เฉวียนจึงถูกต้อง ไฉนยังไว้เนื้อเชื่อใจมันอีก?”

หลี่หยวนกล่าวอย่างปวดร้าวใจว่า “ทั้งนี้เพราะนางแค้นเราเช่นเดียวกัน”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบใหญ่ หลี่หยวนยกมือตบโต๊ะ ดวงตาสาดประกายเคียดแค้น ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า “ตอนนั้นเราตั้งใจว่าต้องฆ่าหลี่เฉวียนกับหลี่ลิ่งให้จงได้ เมื่อเอียนเอี้ยนอายุยี่สิบปี หลี่เฉวียนกลับออกปากร้องขอตัวนางจากเรา เราถูกบีบคั้นอับจนปัญญา ค่อยนึก

ได้อุบายหนึ่ง นั่นคือยกเอียนเอี้ยนให้แก่ชุนเซินจวิน หากแม้นนางตั้งครรภ์ขึ้นมา ก็จะดึงตัวนางมาจากชุนเซินจวินเปลี่ยนเป็นถวายตัวแก่เสี้ยวเลี่ยอ๋อง พี่เซี่ยงคงเข้าใจความหมายของเรา มีแต่ทำเช่นนี้ หลี่เฉวียนจึงไม่กล้าแตะต้องเอียนเอี้ยน ส่วนเราจะได้รับความไว้วางใจจากชุนเซินจวิน สุดท้ายได้เป็นก๊กกู๋”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงเหตุการณ์มีความซับซ้อนถึงเพียงนี้ นับว่าทุกครัวเรือนล้วนมีปัญหายากสะสาง พร้อมกันนั้นเป็นที่เห็นได้ว่า มิเพียงแต่ชาวฉู่มีขุมกำลังกล้าแข็งที่สุด ทั้งยังมักมากกามคุณที่สุด

หลี่หยวนกล่าวว่า “เราใช้เวลาสิบวัน แจกแจงผลได้ผลเสีย ค่อยเกลี้ยกล่อมเอียนเอี้ยนเป็นผลสำเร็จ สาเหตุที่นางยอมรับปากเพราะเพื่อรัฐฉู่ ทั้งนี้เพราะหากเสี้ยวเลี่ยอ๋องไม่มีราชโอรส หลังจากที่พระองค์สิ้นพระชนม์ รัฐฉู่คงปั่นป่วนวุ่นวาย แต่นางมีเงื่อนไขข้อหนึ่งว่า บิดาของทารกต้องเป็นเรา นางเพียงยินยอมให้กำเนิดบุตรของเราเท่านั้น”

เซี่ยงเส้าหลงร้องโพล่งว่า “ว่ากระไร?”

หลี่หยวนขอบตาแดงก่ำ สีหน้ารันทดท้อแท้ กล่าวว่า “เราแสร้งเป็นรับปากนาง แต่เมื่อถึงเวลาอยู่รวมกัน ก็สับเปลี่ยนตัวเป็นคนสนิทที่มีส่วนสัดรูปร่างใกล้เคียงกับเรา น่าเสียดายหลังเหตุการณ์ถูกนางพบเห็น นางใช้มีดสั้นที่พกติดตัวฆ่าคนผู้นั้น วันรุ่งขึ้นติดตามเราเข้าพบชุนเซินจวิน นับแต่นั้นไม่พูดจากับเรา จวบกระทั่งนางขึ้นครองตำแหน่งไทเฮา ค่อยดีต่อเรากว่าเดิม นางจงใจใช้สอยหลี่เฉวียน เพื่อทำร้ายจิตใจเรา จนบัดนี้เราค่อยล่วงรู้ถึงจิตใจที่แปรปรวนของนาง เมื่อเราทราบว่านางให้ความสนใจต่อท่าน ค่อยบังเกิดความยินดี หวังให้นางกลับคืนสู่ความเป็นเอียนเอี้ยนคนเดิม”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจว่า เหตุใดหลี่หยวนกับหลี่เฉวียนจึงหันอาวุธเข้าหากัน และหลี่เฉวียนไฉนเหิมเกริมปานนั้น ที่แท้คนทั้งหมดมีความสัมพันธ์อันวิปริตปรวนแปรถึงเพียงนี้ ยามนั้นถามว่า “ตอนนี้หลี่เฉวียนกับไทเฮาใช่...”

หลี่หยวนสั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่เด็ดขาด หลังจากที่นางถูกบุรุษในตระกูลเดียวกันขืนใจ นางบังเกิดความเคียดขึ้งชิงชังในตัวบุรุษ เพียงยอมพูดจากับเราคนเดียว แต่ภายหลังนางกลับยั่วยวนซุนเซินจวินและเสี้ยวเลี่ยอ๋องจนลุ่มหลงงมงาย แม้แต่เราก็ขบคิดไม่เข้าใจว่า นางกล้ำกลืนฝืนทนได้อย่างไร”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “นางกระทำเพื่อท่าน มีแต่ทำเช่นนี้ ท่านจึงไม่ถูกหลี่เฉวียนกำจัดฆ่าทิ้งไป”

หลี่หยวนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง คว้ามือเซี่ยงเส้าหลงไว้ หอบหายใจกล่าวว่า “เป็นเช่นนี้จริงหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงตอบว่า “เป็นเช่นนี้จริง นางยินยอมปรนนิบัติบุรุษสองคน เพราะเพื่อล้างแค้น แต่นางทราบว่าตอนนี้ท่านยังมิใช่คู่มือของซุนเซินจวินกับหลี่เฉวียน จึงจงใจใกล้ชิดกับหลี่เฉวียน และห่างเหินจากท่าน เพียงดูจากการที่นางอนุญาตให้ท่านอยู่ภายในวัง แสดงว่านางคิดให้การคุ้มครองท่าน”

หลี่หยวนกล่าวว่า “อย่างนั้นนางไฉนไม่อธิบายต่อเราให้กระจ่างชัด?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เพราะว่านางยังแค้นท่าน ตอนที่ข้าพเจ้าอยู่หลังฉากกั้นแอบดูพวกท่าน ก็สังเกตออก”

หลี่หยวนพอบอกเรื่องราวออกไป ค่อยปลอดโปร่งสบายขึ้น ผงกศีรษะกล่าวว่า “พี่เซี่ยงกล่าวมีเหตุผล ตอนนี้ท่านสมควรทราบว่าเรามีความตั้งใจในการร่วมมือด้วย ขอเพียงฆ่าซุนเซินจวิน หลี่เฉวียนกับหลี่ลิ่งไป อื่นๆ เราล้วนไม่สนใจ”

ตอนนี้แม้แต่เซี่ยงเส้าหลงก็คิดฆ่าหลี่เฉวียนและหลี่ลิ่งที่เลวชาติกว่าเดียรัจฉาน ยามนั้นซักถามว่า “ตอนนี้ในนครโซ่วซุนที่แท้ผู้ใดกุมอำนาจทางทหารที่สุด?”

หลี่หยวนกลับคืนสู่ความสงบเยือกเย็น กล่าวว่า “กำลังทหารในนครโซ่วซุนแบ่งเป็นกองกำลังเมืองชั้นนอก กองกำลังเมืองชั้นในกับ

กองกำลังป้องกันภายนอก ตอนแรกกองกำลังเมืองชั้นในกำกับกองกำลังป้องกันภายนอกตกอยู่ในมือหลี่เฉวียน แต่ตอนนี้ชวีสือหมิงตายแล้ว กองกำลังเมืองชั้นในอยู่ในความดูแลของเลี่ยนอันถิง ส่วนตู๋กุ้ยเลื่อนเป็นหัวหน้าทหารองครักษ์ คนทั้งสองล้วนเป็นคนของเราเท่ากับว่าอำนาจควบคุมกองกำลังเมืองชั้นในตกเป็นของเรา”

เซี่ยงเส้าหลงมีความรู้สึกที่ดีต่อแม่ทัพรักษาเมืองชั้นนอกอู่ตั่น จึงถามว่า “อู่ตั่นเป็นคนของฝ่ายใด?”

หลี่หยวนกล่าวว่า “อู่ตั่นเพียงจงรักภักดีต่อรัชทายาทกับเอียนเอี้ยน หากมิใช่เขาค้ำยันไว้ น้องสาวเราคงตกอยู่ภายใต้การควบคุมของชุนเซินจวินกับหลี่เฉวียน แม้แต่เราก็ไม่อาจปกป้องคุ้มครองได้ กองกำลังเมืองชั้นในมีกำลังพลประมาณหนึ่งหมื่น เราจะโยกย้ายพวกพ้องของชวีสือหมิงออกไป ใช้เป็นกำลังคุ้มกันรัชทายาทกับเอียนเอี้ยน”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ “กองกำลังเมืองชั้นนอกมีกำลังพลสามหมื่น รับหน้าที่ดูแลนครโซ่วชุนและหัวเมืองอีกสี่แห่ง ผู้บัญชาการกองกำลังป้องกันภายนอกคือแม่ทัพโต่วเจี่ย ครั้งกระโน้นเราสนับสนุนมันรับตำแหน่งนี้ มิคาดเราพอกลับจากนครหานตาน มันก็หันไปสวามิภักดิ์ต่อชุนเซินจวินกับหลี่เฉวียน กองกำลังป้องกันภายนอกมีหน้าที่ระวังป้องกันเส้นทางบกและทางน้ำ ทั้งควบคุมการสร้างกำแพงเมืองตามชายแดน มีกำลังพลถึงห้าหมื่นจัดเป็นกองกำลังที่กล้าแข็งที่สุด”

เซี่ยงเส้าหลงซักถามว่า “กำลังส่วนบุคคลของชุนเซินจวินกับหลี่เฉวียนเล่า?”

หลี่หยวนกล่าวว่า “หลี่เฉวียนไม่เป็นที่น่าเกรงขาม แต่ชุนเซินจวินมีบุตรชายสามคนทั้งหวงจ้าน หวงหู่และหวงป้าล้วนห้าวหาญดุดัน บวกกับกองกำลังส่วนบุคคลอีกห้าพัน ในนครโซ่วชุน ถือว่ามีกำลังกล้าแข็งที่สุด ส่วนเรามีกำลังเพียงสองพัน ยังห่างไกลกว่ามากนัก”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ตอนนี้หวงหู่นำกำลังสามพันไปจู่โจมสังหารฉีเซียน ขุมกำลังลดทอนลง หากคิดลงมือ สมควรกระทำในหลายวันนี้

ไม่เช่นนั้นหากปล่อยให้หวงหู่กลับมา ชุนเซินจวินจะจัดการกับพวกเราแน่นอน”

หลี่หยวนทอดถอนใจกล่าวว่า “เราก็นึกถึงข้อนี้ แต่เจ้าเมืองเย่หลานกับหลี่ลิ่งพอมาถึง สถานการณ์ก็แปรเปลี่ยนไป พวกมันมีกำลังเกือบสองพัน ในจำนวนนี้มีมือดีคับคั่ง หากมิใช่น้องสาวเราจัดส่งทหารองครักษ์ไปเฝ้ารักษาตึกเจ้าเตียนอ๋อง หลี่ลิ่งคงนำกำลังบุกเข้าตึกเจ้าเตียนอ๋องแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดแล้วกล่าว “เคลื่อนไหวก่อนสยบผู้คน เคลื่อนไหวทีหลังถูกผู้คนสยบ พี่หลี่ลองจัดหาภาพแผนที่ของตึกเจ้าเมืองเย่หลานต่อข้าพเจ้า หากกระทำได้ คืนนี้ข้าพเจ้าจะกำจัดฆ่าหลี่ลิ่ง เป็นการตัดปัญหาทั้งมวล”

หลี่หยวนยกมือตบอกกล่าวว่า “นี่ง่ายดายยิ่ง พี่เซี่ยงกลับตึกเจ้าเตียนอ๋องไปก่อน หลังจากนั้นเราจะไปหาท่านเอง”

ทั้งสองเดินออกจากห้องข้าง กลับสวนทางกับกวอซิ่วเอ๋อ หลี่หยวนยังไม่ทราบว่ากวอซิ่วเอ๋อล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของเซี่ยงเส้าหลง จึงแนะนำว่า “ซิ่วเอ๋อรีบคำนับแม่ทัพว่านลุ่ยกวง เขาเป็นน้องชายพระสนมเจ้าเตียนอ๋อง”

กวอซิ่วเอ๋อไม่กล้ามองดูเซี่ยงเส้าหลง ก้มศีรษะย่อกายคารวะ เซี่ยงเส้าหลงก็บังเกิดความสะทกสะท้าน เพียงกล่าวทักทายสองสามคำ

หลี่หยวนใช้คนส่งเซี่ยงเส้าหลงกลับตึกเจ้าเตียนอ๋อง ตลอดรายทาง เซี่ยงเส้าหลงยังไม่อาจสลัดภาพใบหน้ากวอซิ่วเอ๋อไปจากหัวสมอง คิดไม่ถึงว่าพบปะกันที่นครหานตานเพียงไม่กี่ครั้ง นางกลับไม่ลืมเลือนเขา

นับตั้งแต่ย่างเข้าสู่นครโซ่วชุน เหตุการณ์อยู่เหนือความคาดหมายของเขานัก ความจริงเขาเพียงคิดลอบสังหารเถียนตาน แล้วออกจากนครโซ่วชุนไปยังเมืองเตียน เพื่อกอบกู้เมืองเตียนตามที่รับปากจวงฮูหยินไว้

มิคาดเขาถูกกวอซิ่วเอ๋อ หลี่หยวนและหลี่เอียนเอี้ยนเปิดเผย

ศักดิ์ศรีแท้จริง ทั้งยังถูกม้วนเข้าสู่วังวนการช่วงชิงอำนาจในนครโซ่วชุน เขาคิดช่วยเหลือหลี่หยวนด้วยใจจริง สาเหตุประการหนึ่งเพราะเพื่อกวอซิ่วเอ๋อ

หากแม้นหลี่หยวนถูกโค่นอำนาจ กวอซิ่วเอ๋อคงมีชะตากรรมอันอนาถนัก

อีกเหตุผลหนึ่งคือคุณธรรมประจำใจหนุนเสริม หลี่เฉวียนกับหลี่ลิ่งกลับประพฤติชั่วช้ากว่าเดียรัจฉาน ขืนใจคนตระกูลเดียวกัน นับว่าน่าชังไปแล้ว สำหรับชุนเซินจวิน เพียงเรื่องที่เขาส่งกำลังทหารไปจู่โจมสังหารฉีเซียน ก็ไม่อาจอภัยละเว้นได้

ปัญหาอยู่ที่ต่อให้รวมกำลังของหลี่หยวน พวกเขายังไม่มีความสามารถจัดการกับชุนเซินจวินและหลี่เฉวียน นอกจากบีบบังคับให้หลี่เอียนเอี้ยนอยู่ข้างพวกเขา

หากสามารถฆ่าหลี่ลิ่ง แสดงออกถึงขุมกำลังต่อพระนาง อาจทำให้พระนางเปลี่ยนพระทัยได้ เขาไม่เชื่อว่าหลี่เอียนเอี้ยนไม่มีพระประสงค์แก้แค้นล้างอัปยศที่ได้รับ ไม่เช่นนั้นพระนางคงไม่ทรงปกป้องหลี่หยวนกับตระกูลจวงแล้ว นึกถึงตอนนี้ พบว่ากลับมาถึงตึกเตียนอ๋องแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งก้าวเข้าประตูตึก จิงสั้งตรงเข้ามารับหน้า กล่าวว่า “ท่านเถิงมาแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงลิงโลดยินดียิ่งโถมเข้าตึกใน เห็นเถิงอี้กำลังสนทนากับจี้เอียนหยวนและจ้าวจื้อจริงๆ เถิงอี้พอเห็นเซี่ยงเส้าหลง ก็กระโดดปราดขึ้นมา สวมกอดเซี่ยงเส้าหลงไว้ แสดงออกซึ่งน้ำใสใจจริง

สองพี่น้องพอนั่งลง จี้เอียนหยานกล่าวว่า “ที่แท้พวกเราคลาดกับพี่รองอย่างหวุดหวิด ตันเฉวียนกับอูต๊ะใช้เวลาเดินทางเพียงสองวันก็พบกับพี่รอง”

เถิงอี้กล่าวว่า “พวกเราซุ่มโจมตีกองกำลังของรัฐฉี ภายใต้การควบคุมของตันฉู่รวมเจ็ดครั้ง ล้วนถูกมันต้านทานรับไว้ได้ ตอนนี้ผูปู้กับฉีอี้ล้วนรับหน้าที่หน่วงเหนี่ยวพวกมันไว้ เรากริ่งเกรงว่ากำลังคนของ

น้องสามไม่พอเพียง จึงนำลังมาสามร้อยนาย พวกเราปลอมตัวเป็นพ่อค้าวาณิชย์ข้ามชายแดนรัฐวุ่ย ทยอยเข้าเมืองมา”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความยินดีว่า “ข้าพเจ้ากำลังปวดศีรษะกับเรื่องลอบสังหารหลี่ลิ่ง ตอนนี้นับว่าวิเศษแท้ พี่รองคัดเลือกผู้คนหลายสิบคน ปลอมเป็นบริวารเก่าของเจ้าเมืองเตียนอ๋อง มาหาผู้แป็นนายของพวกเขา เพื่อรับหน้าที่ป้องกันรักษาตึกเจ้าเตียนอ๋อง”

เถิงอี้รีบตามตัวจิงสั้งกับอูต๊ะและตันเฉวียน ซึ่งเพิ่งกลับมาให้ไปดำเนินการ เซี่ยงเส้าหลงค่อยอธิบายสถานการณ์เฉพาะหน้าต่อเถิงอี้ เถิงอี้พอฟังว่า ศัตรูคู่อริเช่นหลี่หยวนกลายเป็นพันธมิตร ต้องเบิกตาจนกลมกว้าง

ยามนั้น หลี่หยวนเดินทางมาถึง เซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้กับหลี่หยวนจึงเข้าห้องกลับไปหารือกัน หลี่หยวนเห็นกำลังหนุนของเซี่ยงเส้าหลงมาถึงย่อมคึกคักขึ้นอักโข เพิ่งล้วงม้วนแพรที่วาดแผนที่ตึกเจ้าเมืองเย่หลานออกมา ชุนเซินจวินก็ใช้คนส่งเทียบเชิญมาเชื้อเชิญจวงฮูหยินจวงเป่าอี้และ “ว่านลุ่ยกวง” ไปร่วมงานเลี้ยงที่ตึกชุนเซินจวินในคืนนี้

คนทั้งสองล้วนขมวดคิ้ว หลี่หยวนใช้คนกลับตึกไปดูว่า ตัวเองได้รับเชิญไปร่วมงานเลี้ยงหรือไม่ เซี่ยงเส้าหลงสันนิษฐานว่า หลี่หยวนต้องได้รับเชิญแน่นอน ทั้งคาดการณ์ว่าชุนเซินจวินตกลงใจจะกำจัดเขากับหลี่หยวนในคราเดียว

เถิงอี้เสนอให้ดำเนินแผนซ้อนแผน ฉวยโอกาสจัดการกับชุนเซินจวิน เซี่ยงเส้าหลงก็บอกให้หลี่หยวนคัดเลือกมือดีระดับตงหลี่จื่อสักสิบถึงสิบสองคน เขาจะแบ่งปันกองกำลังตระกูลจวงให้อีกสิบสองคน เขากับหลี่หยวนนำมือดีฝ่ายละยี่สิบสี่คนไปร่วมงานเลี้ยงตึกชุนเซินจวิน พร้อมกันนั้นให้หลี่หยวนสั่งกองกำลังตระกูลหลี่ตระเตรียมพร้อม หากเห็นพลุสัญญาณให้บุกเข้าตึกชุนเซินจวิน ต่อสู้กับศัตรูให้แตกหัก

เถิงอี้เห็นว่ากำลังสี่สิบแปดคนน้อยเกินไป เสนอให้เพิ่มอีกสิบกว่าคนคอยดูแลรถรามา้ต่างภายนอก เวลาปฏิบัติการจะได้ประสานทั้งในนอก

ทั้งยังแสดงอาวุธลับที่ประดิษฐ์คิดค้นขึ้นชนิดหนึ่ง เรียกว่าหน้าไม้พับเก็บได้ สามารถซุกซ่อนในขากางเกง ใช้จู่โจมโดยที่ศัตรูไม่ทันป้องกันตัว

เถิงอี้ยังขันอาสาว่า ระหว่างที่เซี่ยงเส้าหลงกับหลี่หยวนไปร่วมงานเลี้ยงที่ตึกเจ้าเมืองเย่หลาน เขาจะนำกำลังบุกตึกเจ้าเมืองเย่หลานจัดการกับหลี่ลิ่งเอง

ยามนั้นโหลวอู๋ซินรุดมารายงานว่า ชุนเซินจวินส่งเทียบเชิญให้หลี่หยวนไปร่วมงานเลี้ยงด้วย คนทั้งสามหารือรายละเอียดของแผนปฏิบัติการ หลี่หยวนสอบถามวิธีใช้หน้าไม้พับเก็บได้จากเถิงอี้ แล้วค่อยจากไป

เซี่ยงเส้าหลงแวะไปหาจวงฮูหยิน ค่อยพบว่าชิงซิ่วฮูหยินมาหาจวงฮูหยิน

ชิงซิ่วฮูหยินคลุมหน้าด้วยผ้าแพร ไม่อาจเห็นโฉมหน้าแท้จริงได้ เพียงดูจากรูปร่างที่สมส่วน แสดงว่าเป็นหญิงงามที่ยากจะพบพาน นางความจริงเป็นภรรยาแม่ทัพโต่วเจี่ย ต่อมาแม่ทัพโต่วเจี่ยไปติดพันนางบำเรอของขุนนางเฉิงซู่หนิง นางจึงแยกทางกับแม่ทัพโต่วเจี่ย

จวงฮูหยินแนะนำชิงซิ่วฮูหยินต่อเซี่ยงเส้าหลง ชิงซิ่วฮูหยินเพียงทักทายเซี่ยงเส้าหลงคำหนึ่ง ก็ขอตัวจากไป

จวงฮูหยินส่งแขกออกจากตึก พอกลับมาก็ฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่ห้องชั้นใน ทั้งยังปิดประตูห้องลง กล่าวอย่างจริงจังว่า "ชิงซิ่วฮูหยินมาตักเตือนเราว่า ชุนเซินจวิน หลี่เฉวียน โต่วเจี่ย เฉิงซู่หนิง หลี่ลิ่ง และเจ้าเมืองเย่หลานรวมหัวกันตระเตรียมกำจัดพวกเรากับหลี่หยวน เสนอให้พวกเรารีบหลบหนีไป"

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า "นางมิใช่แยกทางกับแม่ทัพโต่วหรอกหรือ? นางทราบเรื่องได้อย่างไร?"

จวงฮูหยินกล่าวว่า "หลานสาวของนางเป็นภรรยาของหวงจ้าน หวงจ้านผู้นี้เก็บงำความลับไม่อยู่ เวลาอยู่บ้านด่าทอท่านกับหลี่หยวน แพร่งพรายความลับออกมา"

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางหน้าซีดเผือด ดังนั้นยื่นมือโอบกอดนางไว้ยิ้ม

พลางกล่าวว่า

"ต่อให้พวกมันไม่ลงมือ ข้าพเจ้าก็จะบีบบังคับพวกมันลงมือเอง"

จากนั้นแยกแยะสถานการณ์ปัจจุบันให้ทราบโดยคร่าวๆ จวงฮูหยินพอฟังจบ ค่อยระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า "ที่แท้พวกท่านทราบแต่แรกแล้ว อย่างนั้นคืนนี้เรากับเป่าอี้สมควรไปร่วมงานเลี้ยงหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "ย่อมไม่สมควรไป เมื่อถึงเวลาข้าพเจ้าจะหาข้ออ้างต่อชุนเซินจวินเอง"

จวงฮูหยินกล่าวด้วยความวิตกกังวลว่า "ด้านกำลังคน พวกเราใช่เสียเปรียบเกินไปหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "ด้านจำนวนคนเสียเปรียบจริง แต่ขุมกำลังเป็นอีกเรื่องหนึ่ง คนของข้าพเจ้าถนัดในการปีนป่ายข้ามหลังคาตึก รอจนตึกเจ้าเมืองเย่หลานเกิดเพลิงไหม้ ชุนเซินจวินและพวกต้องปั่นป่วนวุ่นวาย เมื่อถึงเวลาพวกเราจะมีโอกาสให้ฉกฉวยแล้ว"

จวงฮูหยินแอบอิงเข้าอ้อมอกของอีกฝ่าย กล่าวว่า "ทางด้านหลี่ลิ่งกับเจ้าเมืองเย่หลานมีมือดีไม่น้อย ท่านอย่าได้ประมาทศัตรูไป"

เซี่ยงเส้าหลงเห็นตากลมโตของนางเป็นประกายแวววาว เป็นที่เย้ายวนใจนัก ต้องโน้มหน้าลงจุมพิตริมฝีปากนางคราหนึ่ง กล่าวว่า "ยุทธวิธีร้ายกาจที่สุด คือจู่โจมโดยไม่ทันระวังป้องกัน พวกมันคงมุ่งความสนใจไปที่กองกำลังของหลี่หยวน ไหนเลยนึกถึงหน่วยจู่โจมของข้าพเจ้า ท่านวางใจเถอะ"

จวงฮูหยินกล่าวว่า "มีเส้าหลงท่านแบ่งเบาภาระแทนเราสองแม่ลูกยังมีอันใดไม่วางใจ ผู้อื่นเพียงเป็นห่วงท่านเท่านั้น"

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางแสดงออกถึงความอ่อนแอน่าเวทนา อดจุมพิตปลอบขวัญนางอีกครามิได้ ค่อยปลีกตัวไปเตรียมการ ผู้ใดคาดคิดว่าจะแตกหักกับศัตรูโดยเร็วถึงเพียงนี้?

กองกำลังตระกูลอูมาทั้งสิ้นเจ็ดสิบสองคน ล้วนแต่ปืนกำแพง

เหนี่ยวต้นไม้ ลอบเข้าตึกเจ้าเตียนอ๋องอย่างลับๆ

จี้เอียนหยานรับผิดชอบดูแลตึกเจ้าเตียนอ๋อง นางจัดให้จวงฮูหยินรวมทั้งสตรีและเด็กอยู่ร่วมกัน จากนั้นวางมาตรการป้องกันทั่วทั้งตึกเตรียมรับมือศัตรูผู้บุกรุก

ยามนั้นโหลวอู๋ซินได้รับคำสั่งจากหลี่หยวน ให้มารายงานสถานการณ์ในนครโซ่วชุนต่อเซี่ยงเส้าหลง จากคำบอกเล่าของโหลวอู๋ซินชุนเซินจวินกับหลี่เฉวียนกระจายหูตาทั่วทั้งเมือง จับตาดูความเคลื่อนไหวของตึกเจ้าเตียนอ๋องกับตึกที่อยู่ของหลี่หยวน ป้องกันว่ามีคนคิดหลบหนีออกจากเมือง

นอกจากนั้นสายของหลี่หยวนซึ่งวางอยู่ในตึกชุนเซินจวินบอกว่างานเลี้ยงในคืนนี้ไม่มีความเคลื่อนไหวพิเศษอันใด แต่หากจ้านลั่นปากว่าจะบีบบังคับเซี่ยงเส้าหลงประลองฝีมือกลางงานเลี้ยง และตระเตรียมลงมือด้วยความอำมหิต

ขณะสนทนากัน จิงสั้งเข้ามารายงานว่า ไทเฮามีพระเสาวนีย์ให้เซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้า เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง ทราบว่าในที่สุดหลี่เอียนเอี้ยนเปลี่ยนพระทัยแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าหลี่เอียนเอี้ยนในห้องโถงจำลองเขตวังหลัง นางกำนัลยกน้ำชามาต้อนรับ จากนั้นล่าถอยออกไป

ห้องโถงจำลองอยู่ในตัวตึกอันเงียบสงบร่มรื่น พอปิดประตูตึกลงลานตึกปราศจากร่องรอยผู้คน คล้ายกับว่าทั่วแผ่นดินเพียงหลงเหลือเซี่ยงเส้าหลงกับหลี่เอียนเอี้ยนสองต่อสอง

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงหลี่เอียนเอี้ยนเพิ่งย่างเข้าวัยดรุณแรกรุ่น ก็ถูกหยามย่ำยี ยามนี้ยังกระทำเพื่อพี่ชาย ตลอดจนความคงอยู่ของรัฐฉู่จำต้องโอนอ่อนให้แก่บุคคลที่นางเคียดแค้นชิงชัง อดบังคับเกิดความเวทนาเห็นใจพระนางมิได้

พระนางแม้มีศักดิ์ศรีฐานะเป็นไทเฮารัฐฉู่ แต่หามีความเกษมสำราญไม่ ขอเพียงนึกถึงสภาพที่พระนางจำต้องปรนนิบัติรับใช้บุรุษ

ผู้สูงอายุเช่นซุนเซินจวินกับเสี้ยวเลี่ยอ๋อง ก็คำนวณความคับแค้นขมขื่นและปวดร้าวพระทัยของพระนางได้

ตอนนี้เหตุการณ์เหล่านี้ผ่านไปแล้ว กลับต้องถูกกดดันจากเหล่าขุนนางอำมาตย์ ทุกเรื่องราวที่ขัดกับพระประสงค์ของอ๋ององค์ก่อนบีบบังคับพระนางกระทำเรื่องราวที่ขัดกับพระทัยของพระนางเอง นึกถึงตอนนี้เซี่ยงเส้าหลงอดทอดถอนใจคำหนึ่งมิได้

หลี่เอียนเอี้ยนซ่อนพระพักตร์อยู่หลังแพรบางเบา ยามนั้นตรัสเสียงเย็นชาว่า “ท่านไฉนทอดถอนใจ?”

เซี่ยงเส้าหลงฟังออกว่า น้ำเสียงของพระนางแฝงความหมายตำหนิติเตียน ทราบว่าชะตากรรมที่แล้วมา ทำให้พระนางมีพระอารมณ์ความรู้สึกอ่อนไหวเป็นพิเศษ ไม่อาจปฏิบัติต่อพระนางเช่นบุคคลทั่วไป จึงกล่าวเบาๆ ว่า “ยามปรกติข้าพเจ้าน้อยครั้งจะสงบจิตใจรับฟังสิ่งใด แต่เมื่อครู่ข้าพเจ้ามุ่งความสนใจไปยังเสียงลมพัดใบไม้ไหวที่ลานตึก พบว่ามีสำเนียงประหนึ่งดุริยสวรรค์ ค่อยได้คิดว่าที่ข้างกายมีวัตถุเรื่องราวอันบรรเจิดเฉิดฉันอยู่มากมาย เพียงแต่พวกเรามุ่งไปยังวัตถุสิ่งอื่นเป็นเหตุให้คลาดโอกาสเชยชมไป”

พระวรกายหลี่เอียนเอี้ยนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เพียงแต่พระพักตร์คลุมแพรบาง ไม่อาจสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงบนพระพักตร์ได้ ชั่วครู่ให้หลังพระนางค่อยรับสั่งเบาๆ ว่า “ก๊กกู๋เป็นพี่ชายร่วมบิดามารดากับข้าพเจ้า บิดาให้กำเนิดพวกเราเพียงสองคน ที่แล้วมาเขาปกป้องข้าพเจ้าตั้งแต่เล็กจนโต ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าจำได้ว่าเมื่ออายุสิบสี่ ในงานเลี้ยงภายในตระกูล หลี่ลิ่งซึ่งได้ชื่อว่าเป็นอันธพาลน้อยแห่งตระกูลหลี่กับพวกลวนลามข้าพเจ้าในสวนไม้ดอก พี่ใหญ่จึงต่อยตีกับพวกมัน คนคนเดียวสู้ผู้คนสิบกว่าคน มาตรว่าถูกทุบตีจนบาดเจ็บสาหัส ยังต้านทานอย่างสุดชีวิต สุดท้ายผู้ใหญ่ได้ยินเสียงการต่อสู้ ค่อยรุดมาคลายวงล้อม หลังจากนั้นข้าพเจ้าเฝ้าดูแลเขาเจ็ดวันเจ็ดคืน เขาค่อยฟื้นคืนสติมา”

เซี่ยงเส้าหลงคาดคำนวณสภาพอันคับแค้นรันทดนั้นได้ พร้อม

กันนั้นเป็นที่คาดคิดได้ว่า "น้ำใจฉันพี่ชายน้องสาว" เกิดขึ้นภายใต้เหตุผลพิเศษ ยังมีชะตากรรมในภายหลังของหลี่เอียนเอี้ยน ไม่แน่ว่าเพาะสร้างจากเหตุการณ์ตอนนั้น

หลี่เอียนเอี้ยนตรัสพึมพำปานละเมอว่า "ที่แล้วมาในตระกูลหลี่ไม่มีผู้ใดให้ความสำคัญแก่บิดาข้าพเจ้า เป็นเหตุให้เราสองพี่น้องถูกผู้คนข่มเหงรังแก ดีที่พี่ใหญ่ไม่เคยท้อแท้ ทุกวันอรุโณทัยไขแสง เขาก็หัดขี่ม้า ยิงธนูฝึกเพลงกระบี่ ทั้งศึกษาสรรพตำรา ในสายตาข้าพเจ้า ไม่มีผู้ใดมีเพลงกระบี่เหนือล้ำกว่า มีภูมิความรู้กว้างขวางกว่าเขาอีก"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า พระนางมีการตัดสินพระทัยครั้งสำคัญ ค่อยรับสั่งความหลังเหล่านี้ เพื่อเน้นย้ำการตัดสินพระทัย ตอนนี้แม้นว่าพระนางคล้ายระบายความในพระทัยต่อเขา แม้ที่จริงเพียงตรัสต่อพระนางเอง

หลี่เอียนเอี้ยนทรงระบายพระปัสสาสะเบาๆ จนแพรเบาบางพัดพลิ้วขึ้นเล็กน้อย พลางตรัสว่า "ทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้าไฉนบอกเรื่องเหล่านี้ต่อท่าน?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "ทั้งนี้เพราะไทเฮาไว้วางใจข้าพเจ้า ทราบว่าเราเซี่ยงเส้าหลงมิใช่คนต่ำช้าที่นำเรื่องเหล่านี้ไปใช้เป็นเครื่องมือโดยมิชอบ"

หลี่เอียนเอี้ยนตรัสช้าๆ ว่า "นี่เป็นสาเหตุส่วนหนึ่งหลังจากที่พี่ใหญ่พกความปราชัยกลับมาจากนครหานตาน ข้าพเจ้าค่อยทราบจากคำบอกของซิ่วเอ๋อว่า เขาพ่ายแพ้แก่ผู้งมงายอาชา ข้าพเจ้าซักถามรายละเอียด จากนั้นใช้คนไปสืบประวัติผู้งมงายอาชาตัวจริง ซึ่งมีถิ่นพำนักในรัฐฉู่ ค่อยทราบว่า พี่ใหญ่เสียทีแก่ท่าน ตอนนั้นข้าพเจ้าครุ่นคิด เซี่ยงเส้าหลงที่แท้เป็นคนเยี่ยงไร กลับก่อกวนจนพี่ใหญ่และเถียนตานหัวหมุนวุ่นวาย แม้แต่ผู้กุมอำนาจในรัฐฉินเช่นหลี่ปู้เหว่ย ยังไม่อาจทำอย่างไรท่าน ในที่สุดวันนี้จึงทราบแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเพียงโชคดีอยู่บ้าง

เท่านั้น”

หลี่เอียนเอี้ยนก้มพระพักตร์ต่ำลง รับสั่งเบาๆ ว่า “ท่านนั่งที่ข้างกายข้าพเจ้าได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันชั่วขณะ ค่อยขยับเคลื่อนกายถึงด้านขวาของพระนาง ห่างประมาณสามเชียะ ทรุดกายนั่งลง

หลี่เอียนเอี้ยนทรงยกพระหัตถ์ขึ้น ปลดแพรเบาบางลงมา เมื่อเงยพระพักตร์ขึ้น ปรากฏน้ำพระเนตรไหลลงอาบพระปราง

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ร้องโพล่งคำ “ไทเฮา” หลี่เอียนเอี้ยนหลับพระเนตรลง น้ำพระเนตรไหลหลั่งออกมาโดยไม่อาจควบคุมบังคับได้ หากยังตรัสย้ำทีละคำว่า “เซี่ยงเส้าหลงฆ่าหลี่เฉวียน หลี่ลิ่งและซุนเซินจวินให้ข้าพเจ้า พวกมันล้วนเลวชาติกว่าเดียรัจฉานอีก”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความปวดร้าวใจว่า “เส้าหลงรับพระเสาวนีย์”

หลี่เอียนเอี้ยนลืมพระเนตรช้าๆ พระพักตร์ที่น้ำพระเนตรเนืองนองประหนึ่งดอกส้มถูกฝนพรม ชวนให้น่าเวทนาสงสาร เซี่ยงเส้าหลงเหม่อมองจนลืมตน ยื่นแขนเสื้อออกซับน้ำพระเนตรบนพระพักตร์ที่ขาวผ่องปานจะปรินั้นอย่างทะนุถนอม

หลี่เอียนเอี้ยนไม่รู้สึกพระองค์ ประทับนั่งอย่างแน่วนิ่งปล่อยให้เซี่ยงเส้าหลงกระทำไป

เซี่ยงเส้าหลงดึงแขนเสื้อกลับ กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ไทเฮาวางพระทัย ข้าพเจ้าจะคุ้มครองก๊กกู๋มิให้ได้รับอันตรายใด”

ปากกล่าววาจา ในใจกลับครุ่นคิด ตอนอยู่ในนครหานตาน หลี่หยวนเป็นบุคคลที่เขาคิดใคร่ฆ่า ไหนเลยคาดคิดว่าตอนนี้กลับสู่เคียงบ่าเคียงไหล่กับอีกฝ่าย

พระเนตรหลี่เอียนเอี้ยนทอประกายนุ่มนวล หยุดนิ่งบนใบหน้าเซี่ยงเส้าหลง ตรัสเสียงราบเรียบว่า “อู่ตั่นรายงานว่า โต่วเจี่ยเรียกระดมกองกำลังป้องกันภายนอกโดยพลการ ให้ทหารกองหนึ่งเคลื่อนมาจากต้นน้ำของแม่น้ำไหวเหอประชิดใกล้นครโซ่วชุนสิบลี้ ทั้งยังเคลื่อน

เรือรบยี่สิบลำมาถึงข้างนครโซ่วชุน เป็นความหมายข่มขู่ข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้านอกจากสะกดกลั้นแล้วไม่มีหนทางอื่นอีก”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “กองกำลังที่บุกตีเมือง ต้องมีจำนวนมากกว่ากำลังรักษาเมืองสองเท่า หากคิดบุกจู่โจมนครตัวเอง กลับไม่มีข้ออ้าง รังแต่เป็นเหตุให้กองทัพแตกเป็นเสี่ยงๆ โต่วเจี่ยดูไปกล้าแข็งแท้จริงอ่อนแอ ไทเฮาไม่ต้องใส่พระทัยไป”

หลี่เอียนเอี้ยนทรงค้อนเซี่ยงเส้าหลงวงหนึ่ง ตรัสว่า “ท่านกลับกล่าวอย่างปลอดโปร่ง แต่ว่าภายในนครโซ่วชุนก็ไม่มั่นคง กองกำลังนครชั้นนอกทำหน้าที่ป้องกันรอบนอก ทหารองครักษ์ก็เรียกตัวกลับมารักษาวัง หากชุนเซินจวินและพวกลงมือต่อพวกเรา จะให้ข้าพเจ้าทำอย่างไรดี?”

เซี่ยงเส้าหลงกลับหัวร่อฮาฮา กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า “ไพร่พลเน้นที่คุณภาพไม่เน้นปริมาณ ผู้ที่วิตกกังวลสมควรเป็นหลี่เฉวียนกับหลี่ลิ่งจึงถูกต้อง”

หลี่เอียนเอี้ยนตรัสถามว่า “เซี่ยงเส้าหลง ท่านยังมีคนลอบเข้านครโซ่วชุนหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ไทเฮา ขออภัยที่ข้าพเจ้าปกปิดเรื่องราวไว้ หลี่ลิ่งจะไม่มีโอกาสเห็นอาทิตย์อุทัยวันพรุ่งนี้ ถือเป็นการทวงถาม ความยุติธรรมให้แก่ไทเฮาก่อน”

พระวรกายหลี่เอียนเอี้ยนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ตรัสเสียงเกรี้ยวกราดว่า “ใช่เป็นพี่ใหญ่บอกเรื่องของข้าพเจ้าต่อท่านหรือไม่ ไม่เช่นนั้นท่านไฉนกล่าวคำพูดเช่นนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงหลี่เอียนเอี้ยนทรงมีความรู้สึกไวถึงเพียงนี้ ดังนั้นกล่าวกลบเกลื่อนว่า “ไทเฮามิใช่เพิ่งบอกว่าหลี่ลิ่งรังแกพวกท่านสองพี่น้องหรอกหรือ ยังทำร้ายพี่ใหญ่ท่านสลบไสลไปเจ็ดวันเจ็ดคืน”

พระอุระของหลี่เอียนเอี้ยนสะท้อนขึ้นลง น้ำพระเนตรเอ่อคลอเบ้าอีกครา พลันทรงกันแสงออกมา โผไปในอ้อมอกเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงลูบไล้พระอังสาและพระขนองของพระนางเบาๆ

รู้สึกว่าอาการเปียกชื้นที่ปกเสื้อขยายตัวตลอดเวลา ในใจบังเกิดความสลดหดหู่ ทราบว่าพระอารมณ์ซึ่งพระนางเก็บกดกล้ำกลืนมานานปี ในที่สุดปะทุออกดุจทำนบทลาย

เขาไม่ได้กล่าววาจาปลอบประโลม เพียงลูบไล้พระนางราวปลอบโยนเด็ก โดยปราศจากความรู้สึกฉันชู้สาวแม้แต่น้อย ในใจเขาเปี่ยมด้วยความเห็นอกเห็นใจ เพียงหวังว่าสามารถปลอบโยนสตรีอ่อนแอซึ่งเปลือกนอกถูกห่อหุ้มด้วยความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว

ชั่วครู่ให้หลัง หลี่เอียนเอี้ยนค่อยชะงักการกันแสง ประทับนั่งตัวตรง ทรงปล่อยให้อีกฝ่ายเช็ดน้ำพระเนตรให้ ค่อยค้อมศีรษะรับสั่งเบาๆ ว่า “คืนนี้ข้าพเจ้าจะคอยฟังข่าวดีของท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงไม่กล่าวกระไร ผุดลุกขึ้นยืน จากไปอย่างเงียบงัน หากทว่าปกเสื้อทั้งแถบแปดเปื้อนน้ำพระเนตรของพระนาง

ไม่มีงานเลี้ยงดี

เซี่ยงเส้าหลงกับหลี่หยวนออกเดินทางก่อน กำหนดพบกันที่ถนนขวางสายหนึ่ง เพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสารกัน

ทั้งสองมุดเข้ารถม้า หลี่หยวนซิงถามว่าไทเฮาเบิกตัวเซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าด้วยเรื่องใด เซี่ยงเส้าหลงบอกว่า พระนางต้องการให้เขาฆ่าหลี่เฉวียน หลี่ลิ่ง และชุนเซินจวิน

เซี่ยงเส้าหลงสอบถามถึงความเคลื่อนไหวของชุนเซินจวิน หลี่หยวนคาดการณ์ว่า ชุนเซินจวินอย่างมากวางแผนประลองยุทธ์หรือวางยาจัดการกับพวกเขา ทั้งนี้เพราะคืนนี้ชุนเซินจวินยังเชื้อเชิญขุนนางอำมาตย์และตัวแทนรัฐต่างๆ กับเมืองบริวารไปร่วมงานเลี้ยง คงไม่กล้าฆ่าคนอย่างอุกอาจ

เซี่ยงเส้าหลงตกลงใจว่า จะพิสูจน์ผลแพ้ชนะกับชุนเซินจวินและหลี่เฉวียนกลางงานเลี้ยง หลี่หยวนทักท้วงว่าชุนเซินจวินมีกองกำลังสองพันนาย พวกเขามีคนหกสิบคน หากแม้นลงมือ พวกเขาสามารถหนีเอาชีวิตรอด ถือว่าโชคดีแล้ว ไหนเลยเอาชนะศัตรูได้

เซี่ยงเส้าหลงบอกว่ายิงคนยิงม้าก่อน จับโจรจับหัวหน้า หลี่หยวนรับฟังจนตาเป็นประกาย พอเข้าใจบ้างแล้ว ยังเปลี่ยนแผนการให้ผู้ติดตามของหลี่หยวนเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นคนของเขา ขอเพียงชุนเซินจวินไม่ทราบว่า พวกเขาซุกซ่อนหน้าไม้พับเก็บได้ติดตัว การศึก

ครั้งนี้สมควรมีโอกาสได้ชัยอยู่เจ็ดส่วน

เซี่ยงเส้าหลงยังถามว่า เถียนตานได้รับเชิญให้ร่วมงานเลี้ยงหรือไม่ หลี่หยวนบอกว่า เช้าวันนี้หลังจากที่เถียนตานรับประทานอาหารเช้ากับชุนเซินจวิน ก็สาบสูญไร้ร่องรอย อาจบางทีออกจากนครโซ่วชุนแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงแค้นใจยิ่ง แต่ก็อับจนปัญญา ได้แต่รอคาดคั้นถามชุนเซินจวินว่า เถียนตานไปยังที่ใด

จากนั้นทั้งสองแยกทางกัน หลี่หยวนเข้าวังไปเฝ้าหลี่เอียนเอี้ยน ส่วนเซี่ยงเส้าหลงเดินทางไปร่วมงานเลี้ยงที่ตึกชุนเซินจวิน

พอเข้าสู่ประตูชั้นนอก เห็นบนลานกว้างหน้าตึกใหญ่ ซึ่งมีพื้นที่เพียงพอให้ผู้คนนับพันฝึกซ้อมฝีมือเต็มไปด้วยรถม้า ต่างจุดโคมไฟสว่างไสว

ตึกใหญ่ปลูกสร้างบนฐานหินขาว สร้างระเบียงคดเคี้ยวล้อมรอบเชื่อมต่อกับสิ่งปลูกสร้างทั้งซ้ายและขวาและด้านหลัง อยู่ท่ามกลางต้นไม้โบราณสูงเสียดฟ้า บรรยากาศสงบร่มรื่น

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความสะทกสะท้าน มีความรู้สึกว่าฐานะของเจ้ารัฐฉู่ไม่อาจเทียบเปรียบกับเจ้ารัฐฉิน คราก่อนระหว่างตั้งพระศพจวงเซียงอ๋อง นครเสียนหยางยุติกิจกรรมงานเลี้ยงรื่นเริงทั้งหมด แต่ผู้คนในที่นี้คงดื่มกินเที่ยวเตร่ หาความสุขสำราญ จากข้อนี้แสดงว่ารัฐฉินเหนือล้ำกว่ารัฐฉู่

เซี่ยงเส้าหลงและผู้ติดตามกระโดดลงจากหลังม้า ในจำนวนนี้มีอยู่หกคนดูแลพาหนะ อีกยี่สิบสี่คนติดตามเขาเดินไปยังตึกใหญ่ ผู้มีอำนาจเดินทางไปร่วมงานเลี้ยง นำผู้ติดตามสิบกว่าคน ถือเป็นเรื่องปรกติธรรมดา การนำผู้ติดตามยี่สิบสี่คนนับว่ามากเกินไปบ้าง แต่ในสถานการณ์เช่นนี้ ชุนเซินจวินไม่คัดค้าน อย่าว่าแต่ชุนเซินจวินไหนเลยเห็นผู้คนยี่สิบสี่คนนี้อยู่ในสายตา บนบันไดตึกใหญ่กระจายเต็มไปด้วยคนของชุนเซินจวิน ชุนเซินจวินและบุตรชายสองคนนามหวงจ้านกับหวงป้ารอ

รับแขกอยู่

เซี่ยงเส้าหลงเดินขึ้นบันไดไป เพิ่งเดินถึงกลางคันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งเรียกรั้งไว้ เซี่ยงเส้าหลงชะงักเท้าเหลียวหน้าไป ต้องงงงันวูบหนึ่ง

คนร้องเรียกคือหานฉ่วง เห็นหานฉ่วงมีสีหน้าประหลาดพิกล ส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “ขออภัย เราจดจำคนผิดไป”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า หานฉ่วงดูจากเงาหลังของเขา เข้าใจว่าเขาคือเซี่ยงเส้าหลง แต่เนื่องจากรูปโฉมของเขาเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง พอเห็นใบหน้าด้านตรงของเขา จึงไม่แน่ใจขึ้นว่า ดังนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า “ตอนนี้เราคือว่านลุ่ยกวง ท่านพระยาสบายดี?”

หานฉ่วงค่อยเข้าใจในบัดดล กะพริบตาคราหนึ่ง หันไปทักทายขุนนางรัฐฉู่อื่นอีก

เซี่ยงเส้าหลงเดินขึ้นบันได ชุนเซินจวินผู้ซ่อนดาบในรอยยิ้มตรงเข้ามาตอนรับ กล่าวว่า “แม่ทัพว่านให้เกียรติมา เรายินดียิ่งนัก เหตุใดไม่เห็นพระสนมเจ้าเตียนอ๋องสองแม่ลูก?”

เซี่ยงเส้าหลงคารวะตามมารยาท กล่าวว่า “คุณชายน้อยไม่สบาย พระสนมเจ้าเตียนอ๋องได้แต่รั้งอยู่ดูแลเขา ขอจวินสั่งโปรดให้อภัย”

ชุนเซินจวินรับกล่าวว่า “เราจะใช้คนไปตรวจรักษาคุณชายน้อย รับรองว่ายาถึงโรคหายขาด”

เซี่ยงเส้าหลงกวาดมองหวงจ้าน หวงป้าและพวกที่ถลึงมองเขาแวบหนึ่ง ในใจลอบหัวร่อครุ่นคิดขึ้น ต่อให้ฝ่ายตรงข้ามมีสายตาคมกล้าปานใดก็คาดคิดไม่ถึงว่ามีหน้าไม้ที่สามารถพับเก็บซุกซ่อนในขากางเกง นี่คือประโยชน์ของ “เทคโนโลยีชั้นสูง” แล้ว ปากกลับกล่าวว่า “ขอบพระคุณจวินสั่ง คุณชายน้อยเพิ่งรับประทานยา หากวันพรุ่งนี้อาการไม่ดีขึ้นค่อยรบกวนจวินสั่งเถอะ”

ครั้นแล้วคนของชุนเซินจวินชักนำเซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่ห้องโถงใหญ่

ห้องโถงใหญ่กว้างขวางเทียบเท่าท้องพระโรง สองฟากข้างมีเสาไม้ขนาดใหญ่ข้างละสี่ต้น ค้ำยันคานขวางหลักบนหลังคาทั้งสี่คาน โครงสร้าง

ใหญ่โตโอฬาร

โต๊ะของเจ้าภาพหันหาประตูใหญ่ ด้านซ้ายขวาตั้งโต๊ะข้างละสามแถว นับโดยคร่าวๆ มีนับร้อยโต๊ะ โต๊ะแถวหน้าเป็นที่นั่งของแขกผู้มีเกียรติ โต๊ะด้านหลังย่อมจัดไว้สำหรับผู้ติดตาม ยามนี้โต๊ะกว่าครึ่งนั่งเต็มไปด้วยแขกเหรื่อ ปรากฏหญิงรับใช้ในชุดหลากสีร้อยกว่านาง เดินเข้าออกประหนึ่งผีเสื้อล้อมบุปผา บรรยากาศครึกครื้นรื่นเริง

เซี่ยงเส้าหลงเห็นโต๊ะซ้ายมือนั่งไว้ด้วยกวอไคซึ่งไม่ได้พบหน้ามานาน คนผู้นี้พอไต่เต้าขึ้นเป็นมหาเสนาบดีรัฐจ้าว ก็มีสง่าราศีกว่าเดิม กำลังสนทนาอยู่กับหลงหยางจวินซึ่งนั่งติดกัน

คนของซุนเซินจวินชักนำเซี่ยงเส้าหลงนั่งโต๊ะขวามือตัวที่สี่ จิงสั้งและพวกที่ติดตามมาก็นั่งเบียดเสียดที่โต๊ะด้านหลังสองตัว

หลงหยางจวินซึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเยื้องเฉียงกัน สบตากับเซี่ยงเส้าหลงแวบหนึ่ง กวอไคจึงสำรวจมองเขา แต่แสดงว่าจดจำไม่ออกว่าคนผู้นี้คือเซี่ยงเส้าหลง

ยามนั้นในห้องโถงบังเกิดเสียงอึกทึกวุ่นวาย ส่วนใหญ่ทักทายถามทุกข์สุขกัน มีแต่โต๊ะของเซี่ยงเส้าหลงไม่มีผู้ใดแวะมาโอภาปราศรัย นอกจากบางครั้งมีตัวแทนจากเมืองบริวาร โบกมือเป็นเชิงทักทาย

ปรากฏหญิงรับใช้นางหนึ่ง เข้ามารินสุราให้แก่เขาเซี่ยงเส้าหลงเห็นนางมีผิวคล้ำ แก้มซ้ายมีไฝเม็ดหนึ่ง เค้าใบหน้าราบเรียบธรรมดา ดังนั้นไม่ได้ใส่ใจ หันไปสำรวจมองบุคคลอื่น

หลี่เฉวียนพอดีอยู่ฝั่งตรงกันข้าม กวาดตามองเขาอย่างเหยียดหยามแวบหนึ่ง จากนั้นหันไปสนทนากับขุนนางเฉิงซู่หนิง คล้ายยึดถือเซี่ยงเส้าหลงเป็นคนที่ตายแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงลอบแค่นหัวร่อในใจ พลันได้ยินสุ้มเสียงอันไพเราะคุ้นหูเสียงหนึ่งกระทบโสตว่า “ปีศาจน่าตาย ปลอมแปลงโฉมอีกแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง จดจำออกว่าเป็นสุ้มเสียงของสั้งโหย่ว ซึ่งเขาเข้าใจว่าตายแล้ว เจ้าของสุ้มเสียงกลับเป็นหญิงรับใช้

ผิวคล้ำที่เบื้องหน้านี้เอง

เซี่ยงเส้าหลงขณะจะหันกลับมามองดูหญิงรับใช้เบื้องหน้า สั้งโหย่วชิงกล่าวเบาๆ ว่า “อย่าได้มองดูข้าพเจ้า ที่ด้านหลังท่านมีประตูลับ ทอดถึงระเบียงคดเคี้ยวเบื้องหน้า ระวังด้วย” กล่าวจบเดินชดช้อยจากไป

เซี่ยงเส้าหลงได้พบกับหญิงสาวซึ่งผูกมัดจิตใจของเขาอย่างลึกซึ้งอีกครั้ง ถึงกับคึกคักอักโข รู้สึกว่าโลกทั้งโลกมีชีวิตชีวา เต็มไปด้วยสีสันอันสดใสเรืองรอง

พร้อมกันนั้นเขาลอบตื่นตัวขึ้น ห้องโถงใหญ่นี้ดูจากเปลือกนอกมีเพียงประตูข้างสองบาน เชื่อมติดต่อกับระเบียงคดเคี้ยวเบื้องนอก กับระเบียงยาวซึ่งเชื่อมกับตึกซ้ายขวา หากมิใช่สั้งโหย่วกระตุ้นเตือน ยังไม่ทราบว่าหลังโต๊ะมีประตูลับ ดังนั้นกวักมือเรียกหาจิงสั้งเข้ามา บอกเรื่องนี้ให้ทราบ

เมื่อจิงสั้งล่าถอยกลับไป ห้วงสมองของเขายังประทับแต่เงาร่างของสั้งโหย่ง หญิงงามนางนี้เก่งกล้าสามารถจริงๆ กลับปะปนเข้ามาในกลุ่มหญิงรับใช้ตึกชุนเซินจวิน สอดแนมหาโอกาสลอบสังหารเถียนตาน

ยามนั้นสั้งโหย่วยกอาหารมา กระซิบคำ “ใต้พื้นระเบียงเบื้องนอกซ่อนหอกยาว” จากนั้นหมุนไปยังโต๊ะอื่น เซี่ยงเส้าหลงคลายใจลงดูท่าฝ่ายตรงข้ามยังไม่กล้าใช้อาวุธที่มีรัศมีการยิงยาวไกลเช่นหน้าไม้คันธนูเพราะเกรงว่าจู่โจมพลาดเป้า ทำร้ายถูกบุคคลอื่น

เห็นแขกเหรื่อมากันเกือบครบถ้วน คนเฝ้าประตูขานชื่อผู้มาเซี่ยงเส้าหลงล้วนไม่รู้จัก เพียงแต่ฟังจากยศถาบรรดาศักดิ์ หากมิใช่เชื้อพระวงศ์ก็เป็นขุนนางใหญ่

โต่วเจี่ย อู่ตั่น เลี่ยนอันถิงและตู๋กุ้ยซึ่งเป็นผู้กุมอำนาจทางทหารในนครโซ่วชุนล้วนไม่ปรากฏกาย ทั้งนี้เพราะกองทัพของโต่วเจี่ยตั้งประจันกับกองกำลังเมืองชั้นนอกกับเมืองชั้นใน ต่างฝ่ายต่างคุมเชิงกันอยู่

แม่ทัพรักษาเมืองชั้นในลอบทำร้ายเซี่ยงเส้าหลงล้มเหลว นับ

เป็นความผิดพลาดของชุนเซินจวินกับหลี่เฉวียน เป็นเหตุให้อำนาจการควบคุมกองกำลังเมืองชั้นในตกเป็นของหลี่เอียนเอี้ยนกับหลี่หยวน ดังนั้นชุนเซินจวินกับหลี่เฉวียนดำเนินแผนเสี่ยงภัย ลงมือจัดการกับพวกเขา

ได้ยินคนเฝ้าประตูร้องขานว่า “เจ้าเมืองเฉหลันมาถึง”

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตาไปยังประตูใหญ่ที่ปรากฏแก่สายตาเป็นอันดับแรก คือช่วงแขนอันกลมกลึง และขาอ่อนอันเรียวยาว

เจ้าของเท้าคู่นี้กลับเป็นหญิงงามตามธรรมชาตินางหนึ่ง สวมใส่เสื้อผ้าที่ตัดเย็บจากชุดหนังเบาบาง ปล่อยผมยาวประบ่า เปลือยไหล่เปิดเผยเนินอก เป็นที่เย้ายวนใจผู้คนนัก ที่ดึงดูดใจที่สุดคือ นางกลอกตากลมโตหยาดเยิ้ม โปรยหว่านรอยยิ้มอันอ่อนหวาน เป็นเหตุให้ผู้คนเหม่อมองจนตาค้างไป

อย่างลำบากยากเย็น เซี่ยงเส้าหลงค่อยรั้งสายตากลับมายังเจ้าเมืองเฉหลันซึ่งอยู่ข้างกายนาง เห็นคนผู้นี้สวมมงกุฎขนนกใส่ชุดยาว รูปร่างอ้วนเตี้ย ดวงตาจมูกปากกระจุกตัวอยู่ตรงกลางใบหน้า ยามเดินเหินโยกซ้ายย้ายไปขวาอยู่ไปมา ที่ด้านหลังของเขาติดตามด้วยองครักษ์สิบกว่าคน ล้วนสูงกว่าเขาครึ่งศีรษะ ทุกผู้คนแขนหยาบเท้าใหญ่ สะท้อนเห็นถึงรูปลักษณ์ของคนเถื่อนจากต่างแดน

เจ้าเมืองเฉหลันกำลังสนทนากับชุนเซินจวิน จากนั้นชุนเซินจวินชี้มือมาที่โต๊ะของเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงทราบในบัดดลว่า เจ้าเมืองเฉหลันคงสอบถามถึงตัวเขาจากชุนเซินจวิน จริงดังคาดหมาย เจ้าเมืองเฉหลันเบิกตาเรียวมองมาที่เขา ผละจากชุนเซินจวิน ก้าวยาวๆ มายังโต๊ะของเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงรีบผุดลุกขึ้นคารวะ เจ้าเมืองเฉหลันหัวร่อดังๆ แต่ไกล กล่าวว่า “ว่านลุ่ยกวงสมเป็นผู้ห้าวหาญอันดับหนึ่งแห่งเมืองเตียน เพิ่งมาถึงนครโซ่วชุน ก็ขับไล่ชนชั้นมุสิกที่บังอาจยึดครองตึกเจ้าเตียนอ๋องออกไป เป็นที่สมใจผู้คนนัก”

คำพูดเหล่านี้แสดงว่ายืนอยู่ข้างเมืองเตียน ทั้งยังยกชูมือขวาขึ้น

เซี่ยงเส้าหลงเคยได้รับคำแนะนำจากจวงฮูหยินแต่แรก รีบยกมือขวาขึ้น สัมผัสมือฝ่ายสามครา

เจ้าเมืองเฉหลันกล่าวกับหญิงงามที่ข้างกายว่า “ไฉไฉ่รีบมารู้จักกับผู้ห้าวหาญว่าน...นี่เป็นบุตรีเรานามไฉไฉ่ ครั้งนี้เรานำพานางมารับรู้ความศิวิไลซ์ของรัฐฉู่”

องค์หญิงเฉหลันนามไฉไฉ่ย่อกายคารวะ ชม้ายชายตาต่อเซี่ยงเส้าหลง หัวร่อพลางกล่าวว่า “แม่ทัพว่านแข็งแรงนัก”

คำพูดนี้ก่อเกิดเสียงซุบซิบดังอึงอล หญิงสาวที่วิจารณ์บุรุษแรกพบหน้าอย่างเปิดเผยเช่นนี้ นับว่าน้อยครั้งจะพบพาน

ชุนเซินจวินรุดมาหมายชักนำเจ้าเมืองเฉหลันไปยังโต๊ะตัวแรกทางขวามือ แต่เจ้าเมืองเฉหลันบอกว่าจะนั่งโต๊ะติดกับเซี่ยงเส้าหลง ชุนเซินจวินจำต้องรับคำ

คนเฝ้าประตูพลันร้องขานว่า “เจ้าเมืองเย่หลานมาถึง”

เจ้าเมืองเฉหลันไม่สนใจการรักษามารยาท เบือนหน้าไปถ่มน้ำลายคำหนึ่ง แสดงความเหยียดหยามต่อเจ้าเมืองเย่หลาน ค่อยชักนำองค์หญิงเฉหลันไปนั่งโต๊ะติดกับเซี่ยงเส้าหลง ชุนเซินจวินไม่มีเวลาสนใจอีกฝ่าย หันไปต้อนรับขับสู้เมืองเย่หลาน

เจ้าเมืองเย่หลานสวมเสื้อผ้าสีดำเป็นหลัก ประดับหมวกมงกุฎและสายรัดเอวฝังเงินและทอง สะพายดาบโค้งรูปเดือนเสี้ยว เป็นที่สะดุดตายิ่ง กอปรกับทุกผู้คนรูปร่างหยาบกร้านสูงใหญ่ หน้าตาถมึงทึงดุร้าย มิน่าเล่าจึงเป็นที่รังเกียจเดียดฉันท์ของเมืองบริวารอื่น

บุรุษอยู่ด้านซ้ายมือของเจ้าเมืองเย่หลานนามฮัวซื่ออัว เป็นบุรุษหนุ่มร่างสูงตระหง่าน เครื่องประดับบนร่างยังแพรวพราวกว่าเจ้าเมืองเย่หลานอีก ที่กลางหลังเสียบขวานใหญ่คู่หนึ่ง ขวานแต่ละเล่มหนักนับร้อยชั่ง เพียงอาวุธที่พกพาก็ข่มขวัญผู้คนจนระย่นย่อ

เจ้าเมืองเย่หลานหน้าดำราวกับถ่าน เค้าใบหน้าซูบยาว ตาทอ

ประกายดุร้าย เงี่ยหูสดับฟังคำบอกของชุนเซินจวิน สายตากลับจ้องจับมายังเซี่ยงเส้าหลง

ชุนเซินจวินชักนำแขกเหรื่อผู้นี้ไปนั่งติดกับหลงหยางจวินและหลี่เฉวียน ไม่ทราบจงใจหรือไม่เจตนา พอดีอยู่ฝั่งตรงข้ามกับเซี่ยงเส้าหลง บรรยากาศจึงเขม็งตึงเครียดขึ้นมา

บุรุษหนุ่มข้างกายเจ้าเมืองเย่หลานถลึงมององค์หญิงเฉหลัน ทำท่าตะกละตะกลาม ราวกับจะกลืนนางลงไป เซี่ยงเส้าหลงอดกวาดตาไปยังองค์หญิงเฉหลันมิได้ เห็นนางจงใจยืดอกอูมตูมตั้งขึ้น ยั่วเย้าจนบุรุษหนุ่มนั้นเบิกตาแทบถลนออกนอกเบ้า

องค์หญิงเฉหลันทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงมองดูนาง ดังนั้นเหลียวหน้ามาชม้ายชายตาต่อเขา หัวร่อเบาๆ กล่าวว่า “นั่นเป็นราชบุตรคนที่สองของเจ้าเมืองเย่หลานนามฮัวฉี มีฉายาว่าเสือดาวหิวโหย ข่มขืนย่ำยีสตรีจำนวนนับไม่ถ้วน หากแม่ทัพว่านฆ่ามันได้ ไฉไฉ่จะหลับนอนกับท่านหนึ่งคืน”

เซี่ยงเส้าหลงสะดุ้งเฮือกหนึ่ง สั่งโหย่วพลันสะอึกถึงข้างกายของเขา จงใจกั้นกลางระหว่างบุคคลทั้งสอง กระซิบบอกด้วยความขุ่นเคืองว่า “หากท่านยั่วยุนางอีก ข้าพเจ้าจะฆ่าท่าน พวกมันตระเตรียมร่างแหติดขอเกี่ยวไว้จัดการกับท่าน” กล่าวจบผละจากไป

เซี่ยงเส้าหลงกลัวล่วงเกินสั่งโหย่ว รีบนั่งตัวตรงไม่กล้าชำเลืองมององค์หญิงเฉหลัน ซึ่งนั่งโต๊ะถัดไปอีก

ยามนั้นคนของชุนเซินจวินส่วนใหญ่เดินผ่านประตูข้างเข้าสู่ห้องโถง นั่งเรียงรายอยู่ตามโต๊ะด้านหลัง เท่ากับควบคุมสถานที่เอาไว้

หานฉ่วงค่อยเข้าสู่บริเวณงาน นั่งประจำโต๊ะตัวแรกขวามือ ถัดจากนั้นเป็นโต๊ะของหวงจ้านกับหวงป้า ส่วนชุนเซินจวินพร้อมด้วยมือดีอีกสิบกว่าคนนั่งโต๊ะเจ้าภาพ

นอกจากโต๊ะของหลี่หยวนซึ่งอยู่ถัดจากโต๊ะของเซี่ยงเส้าหลง โต๊ะอื่นล้วนนั่งเต็มไปด้วยผู้คน หากรวมทั้งเจ้าภาพแขกเหรื่อและผู้

ติดตามมีจำนวนหกร้อยกว่าคน

สุราผ่านไปแล้วสามรอบ จากนั้นเป็นการแสดงระบำรำฟ้อน หลี่หยวนค่อยเดินทางมาถึง ปรายตาบอกใบ้ต่อเซี่ยงเส้าหลง เป็นความหมายว่าเตรียมการเรียบร้อยแล้ว

รอจนนางระบำทั้งหมดล่าถอยไป เจ้าเมืองเย่หลานค่อยหัวร่อดังยาวนาน กวาดกราดสายตามายังเซี่ยงเส้าหลง ชูจอกสุราขึ้นกล่าวว่า "ขอคารวะแม่ทัพว่านก่อนจอกหนึ่ง จากนั้นค่อยขอคำชี้แนะจากท่าน"

ปิดประตูสู้แตกหัก

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเปิดฉากรุกก่อน ดังนั้นนั่งแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว ตวาดว่า "เราว่านลุ่ยกวงไม่ดื่มสุรากับผู้ที่เป็นศัตรูมิใช่มิตร ท่านเจ้าเมืองมีเรื่องใด โปรดแนะนำสั่งสอน"

ทั่วทั้งบริเวณงานเลี้ยงเงียบสงบลง ทุกผู้คนล้วนรู้สึกถึงบรรยากาศอันเขม็งตึงเครียด

เจ้าเมืองเย่หลานกล่าวคำ "ประเสริฐ" ติดต่อกันสองคำ ค่อยกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า "ฟังว่าว่านลุ่ยกวงท่านเคยลั่นปากต่อไทเฮาว่า จะทวงชีวิตเจ้าเมืองเตียนหลี่ลิ่ง สร้างความประหลาดใจแก่เรานัก ว่านลุ่ยกวงท่านมีกำลังคนไม่ถึงห้าสิบ ยังไม่มีปัญญาคุ้มครองสตรีและเด็ก ไม่ทราบมีความสามารถใดจึงกล่าววาจาโอหังเช่นนี้?"

คำพูดเหล่านี้เรียกเสียงหัวร่อจากชาวเย่หลาน หลี่เฉวียน หวงจ้าน หวงป้าและพวก แสดงออกถึงการเยาะเย้ยถากทาง

เซี่ยงเส้าหลงผ่านสถานการณ์ใหญ่มาจนชาชิน ไหนเลยเกรงกลัวเจ้าเมืองบริวารที่ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำผู้นี้ ยามนั้นจงใจกล่าวว่า "ท่านเจ้าเมืองรู้จักกล่าวล้อเล่นนัก ตอนนี้ผู้สืบตำแหน่งเจ้าเมืองเตียนอยู่ในตึกเจ้าเตียนอ๋อง ทั้งไม่ได้เปลี่ยนชื่อเป็นหลี่ลิ่งอะไรนั่นไม่ทราบท่านสุราสามจอกกรอกจนเลอะเทอะเหลวไหลแล้วหรือไร?"

เจ้าเมืองเย่หลานอับจนถ้อยคำ อึ้งไปวูบหนึ่ง หลี่หยวนก็หัวร่อฮาๆ

กล่าวเสริมว่า “ท่านฮัวซื่ออัวมิเพียงเข้าใจผิด ทั้งยังล่วงละเมิดพระอำนาจของเจ้ารัฐฉู่ อวยยศแก่คนต่ำช้าโดยพลการ ไม่ทราบท่านกับคนต่ำช้าที่ทรยศต่อนายเดิมมีความสัมพันธ์อันใด?”

หมากตานี้ยิ่งยากรับมือได้ ควรทราบว่าหลี่ลิ่งช่วงชิงอำนาจจากเจ้าเมืองเตียน มาตรว่าได้รับความเห็นชอบจากเสี้ยวเลี่ยอ๋อง แต่ไม่ได้ยอมรับโดยเปิดเผย แม้กระทั่งชุนเซินจวินที่เจ้าอุบายความคิดยังยากเอ่ยปากสอดคำได้

เจ้าเมืองเย่หลานอับอายกลายเป็นโทสะ กล่าวว่า “ตอนนี้ผู้ใดครองเมืองเตียน ผู้นั้นเป็นเจ้าเมืองเตียน มีแต่ชนชั้นไม่รู้ความ จึงคำนึงถึงศักดิ์ฐานะ”

ทุกผู้คนเห็นว่าเจ้าเมืองเย่หลานทุ่มเถียงอย่างดื้อด้านแล้ว หลงหยางจวินพลันหัวร่อเวียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า “ท่านเจ้าเมืองกล่าวผิดแล้ว มีคำกล่าวไว้ ‘นามมิชอบธรรมคำกล่าวไม่สะดวก’ หลี่ลิ่งอยู่ในฐานะโดยมิชอบ คำกล่าวของท่านจึงไม่สะดวก นี่เป็นคำกล่าวของปราชญ์เมธีหรือปราญ์เมธีเป็นชนชั้นไม่รู้ความด้วย?”

นอกจากเซี่ยงเส้าหลงแล้ว ทุกผู้คนล้วนรับฟังจนงงงันวูบ ทั้งนี้เพราะหลงหยางจวินเป็นตัวแทนรัฐวุ่ย คำพูดที่กล่าวแสดงจุดยืนของรัฐวุ่ย กลับปฏิเสธหลี่ลิ่งอย่างเปิดเผยเช่นนี้

หานฉ่วงยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านหลงหยางจวินกล่าวถูกต้อง คนทรยศต่อนายเดิมไหนเลยมีความชอบธรรมได้?”

ชุนเซินจวินและพวกหันไปมองหน้ากัน คิดไม่ถึงตัวแทนรัฐวุ่ยและหานต่างพากันกล่าวแดกดันเจ้าเมืองเย่หลาน

เซี่ยงเส้าหลงเหลียวมองสั้งโหย่ว รู้สึกกระตือรือร้นคึกคัก นึกคันไม้คันมือ จึงกล่าว “ตอนนี้เราผู้แซ่ว่านมีแต่กระบี่เล่มเดียวและผู้ติดตามที่ไม่ยอมขายนายเดิมอีกหลายคน หากท่านเจ้าเมืองมีความสนใจ ลองใช้คนออกมาทดสอบดูว่าเรามีความสามารถใด มิใช่รวบรัดชัดเจนกว่าหรอกหรือ?”

ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงว่า เซี่ยงเส้าหลงกลับเป็นฝ่ายรุก ประกาศท้าสู้อย่างเปิดเผย โดยเฉพาะเจ้าเมืองเย่หลานขุ่นแค้นจนแทบอกระเบิด พลันบังเกิดเสียงดวาดก้องดังขึ้น ฮัวฉีถือขวานคู่โถมออกมา ขวานทั้งสองเล่มกระทบกัน บังเกิดเสียงดังดิงใหญ่ ปากร้องว่า “ราชบุตรที่สามของเจ้าเมืองเย่หลานนามฮัวฉี ขอเชิญว่านลุ่ยกวงออกมาประลองฝีมือ”

เซี่ยงเส้าหลงขณะจะออกไปสั่งสอนคนเถื่อนนี้ มิคาดจิงสั้งที่ด้านหลังคันไม้คันมือยิ่งนัก ชิงถลันออกมา น้อมกายกล่าวว่า “ผู้น้อยว่านสั้งขออนุญาตนายท่านออกสู้ศึก”

เซี่ยงเส้าหลงลอบยินดี หนึ่งนั้นฝีมือของจิงสั้งเพียงเป็นรองจิงจวิ้นสมควรจัดการฮัวฉีได้ สองเมื่อเขาไม่ได้ลงมือ ก็ไม่ต้องหลับนอนกับองค์หญิงเฉหลันแล้ว ยามนั้นหันไปกล่าวกับชุนเซินจวินว่า “จวิน สั้งคงเข้าใจว่า นี่มิใช่การทดสอบฝีมือธรรมดา หากเกิดเหตุการณ์หลั่งเลือดจะทำลายบรรยากาศของงานเลี้ยง หากจวินสั้งไม่เห็นด้วย เราก็ไม่รับคำท้าแล้ว”

ชุนเซินจวินไหนเลยยอมเลิกล้มแผนการในคืนนี้ ดังนั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า “ราชบุตรสามเมื่อมีอารมณ์สนุก เราไหนเลยขัดอารมณ์ผู้คนแม่ทัพว่านตัดสินใจเองเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวคำ “ประเสริฐ” ยกมือทำท่าต่อจิงสั้ง เป็นความหมายฆ่าโดยไม่ยั้งมือ จากนั้นกล่าวว่า “ดาบกระบี่ไร้นัยน์ตาทั้งหมดระวังให้มากไว้”

จิงสั้งยินดียิ่ง พุ่งตัวออกไป หยุดยืนที่เบื้องหน้าฮัวฉีสิบก้าวแต่กระบี่ยังประดับอยู่ในฝัก

หวงจ้านพลันผุดลุกขึ้น ร้องทัดทานว่า “ช้าก่อน”

ทุกผู้คนหันไปมองดูหวงจ้านอย่างงุนงง เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสสำรวจมองรอบบริเวณ คิดค้นหาร่องรอยของสั้งโหย่ว พบว่าเหล่าหญิงรับใช้ยืนอยู่หลังโต๊ะ รวมกับมือดีของชุนเซินจวิน ยามกะทันหันไหนเลยหานางพบได้

ได้ยินหวงจ้านกล่าวว่า “หากฝ่ายแม่ทัพว่านสู้แพ้ ใช่จะจัดส่งบริวารออกมาหาที่ตายอีกหรือไม่?”

คำถามนี้คุกคามคนเกินไป ยามนี้แม้แต่ผู้ที่ไม่ทราบระแคะระคายล้วนดูออกว่า ชุนเซินจวินจับมือกับชาวเย่หลานบีบบังคับฝ่ายเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเกียจคร้านว่า “ไม่ทราบคุณชายหวงมีความเห็นสูงส่งใด?”

หวงจ้านตวาดว่า “รอบต่อไปไยไม่ปล่อยให้เราท่านประลองฝีมือกัน?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “คุณชายไม่ต้องร้อนรุ่ม ชมดูการต่อสู้รอบนี้ก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว...เริ่มประลองได้”

ฮัวฉีรอคอยจนรำคาญแต่แรก พลันส่งเสียงตวาดปานฟ้าร้อง ตวัดขวานคู่ฟาดฟันติดต่อกัน ใช้ออกด้วยกระบวนท่าอันดุร้าย หนุนเนื่องใส่จิงสั้งดุจระลอกคลื่น สมเป็นขุนพลผู้เหี้ยมหาญแห่งเมืองเย่หลานจริงๆ

จิงสั้งหาพรั่นพรึงไม่ ชักกระบี่ออกดุจสายฟ้า ยามแคล่วคล่องประดุจเสือดาวอันปราดเปรียว ยามรวดเร็วราวจักรผัน บัดเดี๋ยวปิดบัดเดี๋ยวป้อง บัดเดี๋ยวแทงบัดเดี๋ยวฟัน ทุกกระบี่มุ่งใส่ช่องว่างจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้าม บวกกับฝีเท้าอันว่องไวสวยงาม ดำเนินยุทธวิธีต้านปะทะยันกลับไป เสียงขวานกระบี่กระทบกันดังไม่ขาดหู จิงสั้งรุกบ้างถอยบ้าง ฮัวฉีกลับไม่อาจช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบแม้แต่น้อย

ชาวเมืองเย่หลานกับชุนเซินจวินและพวกหน้าแปรเปลี่ยนไป คิดไม่ถึงเซี่ยงเส้าหลงเพียงส่งผู้ติดตามออกมาคนหนึ่ง กลับต่อกรกับผู้เข้มแข็งอันดับหนึ่งแห่งเมืองเย่หลานได้

ยามนั้นฮัวฉีใช้พลังพ้นผ่าน บวกกับขวานหนักอึ้งสิ้นเปลืองกำลัง เริ่มสะดุดติดขัด ประกายกระบี่ของจิงสั้งพลันสาดกระจายจ้า กลับเป็นฝ่ายคุกคามฮัวฉีถอยไปสองก้าว

ฮัวฉีรู้สึกอับอายขายหน้า ยามเดือดดาลปานคลุ้มคลั่ง พานตอบโต้อย่างไม่คิดชีวิต จิงสั้งหัวร่อดังยาวนาน เคลื่อนกายไปเบื้องหน้า กลับ

ใช้ด้ามกระบี่ปะทะกับคมขวาน ซึ่งจามมายังขมับด้านซ้าย กระแทกขวานในมือขวาของฮัวฉีเบี่ยงเบนไป จากนั้นย่อร่างลง ปล่อยให้ขวานในมือซ้ายของฮัวฉีกวาดผ่านศีรษะไป กระบี่ในมือกลับกลายเป็นประกายสายฟ้าแผ่พุ่งจากล่างขึ้นบน จู่โจมใส่ทรวงอกของฮัวฉี

ฮัวฉีแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ โยนขวานคู่ทิ้งถอนตัวล่าถอย จิงสั้งหาได้ติดตามไป สอดกระบี่คืนฝัก จับจ้องมองคู่ต่อสู้ถอนร่นไปอย่างเย็นชา ฮัวฉีถอยกายไปอีกสองก้าว ค่อยส่งเสียงแผดร้องราวถูกฉีกกระชากทั้งเป็น ล้มหงายลงกับพื้น

เจ้าเมืองเย่หลานผุดลุกขึ้น ร้องเรียก “ลูกเรา” ชาวเมืองเย่หลานพากันฮือออกไป เห็นทรวงอกท้องน้อยฮัวฉีปรากฏโลหิตฉีดพุ่งดุจน้ำพุ

จิงสั้งเดินกลับมายังที่นั่งราวไม่มีเรื่องราวใด เมื่อผ่านข้างกายองค์หญิงเฉหลัน กลับถูกนางสวมกอดไว้ จุมพิตริมฝีปากของเขาครา หนึ่งค่อยปลดปล่อยเขากลับไป

ชุนเซินจวิน หวงจ้านและพวกพากันลุกจากโต๊ะไปดูอาการของฮัวฉี เจ้าเมืองเย่หลานพลันผุดลุกขึ้นจากข้างกายฮัวฉี ชี้มือมาร้องว่า “ว่านลุ่ยกวง ความแค้นของการสังหารบุตรชาย เราจะทวงถามจากเจ้าเป็นร้อยพันเท่า”

ชุนเซินจวินยื่นมือฉุดดึงเจ้าเมืองเย่หลานกลับมาที่โต๊ะด้วยตัวเอง ซากศพฮัวฉีถูกผู้คนหามออกทางประตูหลัง เพียงแต่บนพื้นทิ้งคราบโลหิตหย่อมใหญ่ เป็นที่ข่มขวัญวิญญาณผู้คนนัก

บรรยากาศในงานเลี้ยงถูกทำลายล้างสิ้น แต่ไม่มีผู้ใดกล่าวโทษเซี่ยงเส้าหลง ทั้งนี้เพราะนี่เป็นเจ้าเมืองเย่หลานกับชุนเซินจวินจุดชนวนความขัดแย้งขึ้นเอง

หวงจ้านพลันเดินออกมา ยื่นมือแตะด้ามกระบี่ กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ว่านลุ่ยกวง ถึงรอบของเราท่านแล้ว”

หลี่หยวนร้องสอดขึ้น “เรื่องราวประหลาดแท้ นี่ความจริงเป็น

เรื่องระหว่างเมืองเตียนกับเมืองเย่หลาน เหตุใดคุณชายหวงจึงเจ็บแค้นราวกับบิดามารดาถูกทำร้ายเราก็คันไม้คันมือขึ้นมา มิสู้เล่นกับคุณชายเอง'

คำพูดพอกล่าว แม้แต่ชุนเซินจวินยังหน้าแปรเปลี่ยนไป ทราบว่าหลี่หยวนแตกหักกับชุนเซินจวินแล้ว

หวงจ้านสำนึกตัวว่าเพลงกระบี่เป็นรองหลี่หยวน ได้แต่กล้ำกลืนโทสะไว้ กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "นี่ไม่เกี่ยวกับท่านเสนาบดีหลี่ ว่านลุ่ยกวงท่านคิดใช้ผู้อื่นรับศึกแทนอีกหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "คุณชายหวงอยู่ในยามโกธรแค้นไม่สมควรประลองฝีมือ อย่าว่าแต่เราเคยบอกว่า ก่อนที่จะได้รับความเห็นชอบจากจวินสั้ง จะไม่ต่อสู้กับคุณชาย"

ทุกผู้คนพอฟัง พากันกวาดตาไปยังชุนเซินจวิน

ชุนเซินจวินลอบคร่ำครวญในใจ ตอนนี้เหตุการณ์ชัดเจนยิ่ง ไม่ต่อสู้ก็แล้วกันไป พอต่อสู้ต้องพิสูจน์ความเป็นตายจึงค่อยเลิกรา บริวารของว่านลุ่ยกวงยังร้ายกาจปานนี้ ว่านลุ่ยกวงเองย่อมยิ่งลึกล้ำสุดหยั่งคาด แต่ปัญหาอยู่ที่เจ้าเมืองเย่หลานสูญเสียบุตรชายไปคนหนึ่ง หากตัวเองไม่ยินยอมให้บุตรชายสู้ศึก จะมีคำว่ากล่าวกับอีกฝ่ายอย่างไร?

ซึ่งความจริง ชุนเซินจวินแม้ตระเตรียมลงมือในคืนนี้ แต่ไม่ถึงกับสังหารเซี่ยงเส้าหลงและหลี่หยวนกลางงานเลี้ยง เพียงหวังว่าสามารถถ่วงเวลาถึงยามฟ้าสาง ค่อยปฏิบัติการพร้อมกับกองกำลังของโต่วเจี่ย ไม่เช่นนั้นหากฆ่าหลี่หยวนในลักษณะนี้ หลี่เอียนเอี้ยนอาจมีพระเสาวนีย์ให้ทหารรององครักษ์ดำเนินการตอบโต้กลับมา

ขณะขบคิดใคร่ครวญ หวงจ้านกล่าวขึ้นว่า "บิดาโปรดอนุญาตผู้บุตรลงมือ"

ชุนเซินจวินลอบทอดถอนใจ ผงกศีรษะกล่าวว่า "ลูกเราระวัง"

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาๆ ผุดลุกขึ้นเดินออกมา ยื่นมือตบด้ามกระบี่สามครา เป็นสัญญาณให้คนของเขาตระเตรียมหน้าไม้พับเก็บได้ พร้อมกับกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า "จวินสั้งยังคงทบทวนคำสั่งเถอะ

ตอนนี้คุณชายหวงบังเกิดความแค้นแน่นอก คิดใคร่ฆ่าฟัน ต่อให้เราคิดยั่งมือไว้ไมตรี เกรงว่ายากที่จะกระทำได้”

หวงจ้านขุ่นแค้นสุดระงับ ไม่รอให้ชุนเซินจวินเอ่ยปาก ชิงตวาดว่า “ผู้ใดให้ท่านยั้งไว้ไมตรี?”

พลางสะบัดกระบี่โถมไปเบื้องหน้า ฟาดฟันใส่อย่างดุดัน

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า อีกฝ่ายถืออิทธิพลบิดา ไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตา จึงจงใจยั่วยุโทสะหวงจ้าน ยามนี้เห็นแผนอุบายประสบผล รีบสงบจิตใจ ชักกระบี่คลื่นโลหิตจากฝัก เสียงดังสะท้านทั่วบริเวณ เซี่ยงเส้าหลงโอบกระบี่ยืนหยัดมั่น ส่วนหวงจ้านทั้งกระบี่เซถลาถอย กลับถูกเซี่ยงเส้าหลงกระแทกล่าถอยในกระบวนท่าเดียว

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อดังกังวาน กล่าวว่า “คุณชายหวง ยังคงยุติการต่อสู้เถอะ”

ชุนเซินจวินผุดลุกขึ้น ร้องคำ “ลูกจ้าน” ส่วนมือดีที่ด้านหลังชุนเซินจวินพากันเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ จนบรรยากาศในห้องโถงเขม็งตึงเครียดกว่าเดิม จิงสั้งและพวกฉวยโอกาสที่ทุกผู้คนมุ่งความสนใจไปที่วงต่อสู้ ประกอบหน้าไม้ใต้โต๊ะจนเสร็จเรียบร้อย สามารถยิงจู่โจมได้ทุกเมื่อ

ทุกผู้คนล้วนชมดูจนปากอ้าตาค้าง ควรทราบว่าหวงจ้านได้ชื่อว่าหาญกล้าทรงพลัง ฝีมือเพียงเป็นรองหลี่หยวน มิคาดเพียงประมือกับเซี่ยงเส้าหลงท่าเดียว ก็ตกเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำ ไหนเลยไม่สร้างความตื่นตระหนกแก่ชาวฉู่ได้

หลี่หยวนที่ด้านข้างมีสายตาแหลมคม ทราบว่าหวงจ้านยามเดือดดาลพลังลมปั่นป่วน กระบี่ของเซี่ยงเส้าหลงกลับฟาดฟันในช่วงเวลาที่ฝ่ายตรงข้ามยากรักษาความสมดุลไว้ ค่อยบังเกิดผลอย่างไม่คาดหมายเช่นนี้ มิหนำซ้ำกำลังแขนของเซี่ยงเส้าหลงยังเหนือกว่าหวงจ้านอีก

หวงจ้านถอยกายออกไปสิบสองก้าว ค่อยหยุดยั้งชะงักร่างไว้ ยามอับอายขายหน้าไหนเลยยอมเลิกรา ร่ำร้องว่า “ข้าพเจ้าจะฆ่าท่าน”

พลางโถมจู่โจมเข้าหาอีกครา

เซี่ยงเส้าหลงรอจนฝ่ายตรงข้ามโถมถึงกลางคัน พลันเคลื่อนกายไปเบื้องหน้า ใช้ออกด้วยกระบวนท่าเพียบพร้อมทั้งรุกรับ จู่โจมตอบโต้กลับไป

เสียงโลหะปะทะดังติดต่อกัน ทั้งสองพุ่งเฉียดไปอย่างเร่งร้อน

เซี่ยงเส้าหลงพลันหยุดชะงักเท้า หันหลังให้แก่หวงจ้าน สอดกระบี่คืนฝัก

หวงจ้านยังโถมไปเบื้องหน้าอีกห้าก้าว ค่อยแผดเสียงร้องออกมา กระบี่ยาวร่วงหล่นลงกับพื้น ยื่นมือกุมมือขวา คุกเข่าลงกับพื้นที่แท้มือขวาของถูกฟันขาดเสมอข้อ ร่วงหล่นลงพร้อมกับกระบี่ยาว

เซี่ยงเส้าหลงแหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า “ผู้ใดคิดฆ่าเราว่านลุ่ยกวง จะมีสภาพดุจเดียวกับเด็กน้อยนี้”

ซุนเซินจวินตวาดด้วยโทสะว่า “ว่านลุ่ยกวง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวโดยไม่เหลียวหน้ากลับไปว่า “เราตักเตือนจวินสั้งแต่แรกว่า อย่าให้บุตรชายท่านสู้ศึก น่าเสียดาย จวินสั้งรุ่มร้อนคิดฆ่าเรา ผลสุดท้ายรับกรรมสนอง จวินสั้งยังโทษว่าผู้ใดได้?”

เจ้าเมืองเย่หลานพลันผุดลุกขึ้น ตวาดว่า “ฆ่ามัน”

ซุนเซินจวินก็ตวาดว่า “แค้นมีเป้า หนี้มีเจ้าหนี้ ทุกท่านอย่าได้ลุกจากโต๊ะเป็นขาด”

พลางหยิบฉวยจอกสุราขึ้นขว้างใส่พื้นดิน เสียงเพล้งเมื่อจอกสุราแตกแหลกละเอียดไป

มือดีที่ด้านหลังซุนเซินจวินสิบกว่าคนฮือออกมา เจ็ดคนอารักขาอยู่ข้างกายผู้เป็นนาย อีกแปดคนวิ่งออกไปประคองหวงจ้านขึ้นจากพื้น

มือดีที่หลังเหลือฮือออกจากหลังโต๊ะทั้งสี่ด้าน ขวางอยู่หน้าโต๊ะก่อเป็นกำแพงมนุษย์ แยกเซี่ยงเส้าหลง หลี่หยวนออกจากแขกเหรื่ออื่นทั้งก่อเป็นวงล้อมขึ้น

มือดีของซุนเซินจวินที่หลังโต๊ะของเซี่ยงเส้าหลงกับหลี่หยวนล่า

ถอยออกไปสองฟากข้าง ในจำนวนนั้นมีอยู่ยี่สิบกว่าคนประชิดถึงโต๊ะของเจ้าเมืองเฉหลัน สะกดมิให้พวกเขาสอดมือยุ่งเกี่ยว

เสียงชักกระบี่ไม่ขาดหู จากนั้นชุนเซินจวินส่งเสียงหัวร่อจากหลังกำแพงมนุษย์ กล่าวว่า “คงคิดไม่ถึงกระมัง? หากท่านสั่งบริวารทิ้งกระบี่ยอมจำนน ไม่แน่ว่าเราจะละเว้นชีวิตสุนัขของพวกท่าน”

หลี่หยวนนั่งกับที่ คล้ายมองไม่เห็นกระบี่อันแวววาวรอบข้างแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า “จวินสั้งไม่กลัวพลั้งมือทำร้ายแขกเหรื่อหรือ? ไม่เช่นนั้นก็คิดก่อการกบฏแล้ว?”

เซี่ยงเส้าหลงยังยืนตระหง่านอยู่กลางวง กล่าวเสริมว่า “ชุนเซินจวินหมากของท่านตานี้ผิดพลาดอย่างมหันต์แล้ว”

ชุนเซินจวินหัวร่อพลางกล่าวว่า “พวกเราคอยดูไปเถอะ” จากนั้นเป็นเสียงปึงปัง ประตูทุกบานในห้องโถงถูกผลักปิดเข้าหากัน

เซี่ยงเส้าหลงเห็นหลงหยางจวินกับหานฉ่วงและพวกเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ จึงร้องทัดทานว่า “ท่านทั้งหลายอย่าได้สอดมือเข้ามาหรือลุกขึ้นยืน เรื่องนี้ปล่อยให้เรากับชุนเซินจวินสะสางกันเอง”

ยามนั้นจิงสั้งและพวกทั้งสี่สิบแปดคนยังนั่งกับโต๊ะ แต่ละคนหน้าเย็นชาไร้ความรู้สึก ชวนให้ผู้คนประหวั่นพรั่นใจ

ชุนเซินจวินพลันตวาดคำ “ลงมือ” ประตูห้องที่หลังโต๊ะของจิงสั้งและพวกพลันเปิดออก ชายฉกรรจ์ถือหอกหลายสิบคนฮือออกมา จู่โจมใส่จิงสั้งและพวก แขกเหรื่อทั้งหมดคาดคิดไม่ถึงว่า ชุนเซินจวินเตรียมการเช่นนี้ องค์หญิงเฉหลันส่งเสียงร้องออกมาก่อน

จิงสั้งและพวกค่อยเคลื่อนไหว ผู้คนสี่สิบแปดคนดีดกายขึ้นจากพื้นราวได้ร่างติดตั้งขดลวดไว้ ประกายสีขาวสี่สิบแปดสาพุ่งวาบออกจากมือที่แท้เป็นมีดบิน ในเสียงแผดร้องโอดโอย คนของชุนเซินจวินที่โถมออกจากประตูลับถูกมีดบินซัดใส่ร่างล้มฟุบลง

จากนั้นค่อยถึงรอบหน้าไม้ ลูกธนูเป็นทิวแถวถูกยิงออกจากหน้าไม้ใส่ชายฉกรรจ์ที่หลงเหลือ คนเหล่านั้นไม่ทันระวัง ถูกลูกธนูยิงทำร้าย

ล้มลง สภาวะจู่โจมล่มสลายสิ้น

จิงสั้งและพวกทั้งสี่สิบแปดคนบรรจุลูกธนูใหม่ด้วยความช่ำชองชำนาญ ยิงตามติดออกไป มิเพียงบีบบังคับศัตรูที่โถมออกจากประตูลับต้องถอยร่นออกนอกห้อง ยังมุ่งเป้าไปยังมือดีของชุนเซินจวิน ซึ่งยืนอยู่ในห้องโถง จนต้องล่าถอยไปหลังโต๊ะ คิดใช้แขกเหรื่อเป็นเครื่องกำบัง

เพียงชั่วพริบตาบนพื้นนอนเต็มไปด้วยผู้คน ส่งเสียงร้องครวญครางไม่ขาดหู

ส่วนเซี่ยงเส้าหลงกับหลี่หยวนโถมใส่ชุดเซินจวิน แม้มือดีของชุนเซินจวินหลายสิบคนต้านทานเอาไว้อย่างสุดชีวิต จิงสั้ง อูซู และพวกทั้งสี่สิบแปดคนกระจายไปทั่วห้องโถง ยึดชัยภูมิที่มีเปรียบเอาไว้ และคอยยิงลูกธนูใส่ศัตรูที่ถาโถมเข้ามา สำหรับแขกเหรื่อทั้งหมดนั่งตัวแข็งทื่อไม่กล้าเคลื่อนไหว

หลี่หยวนเสือกกระบี่แทงใส่ทรวงอกหวงป้า ซึ่งเป็นบุตรชายคนที่สามของชุนเซินจวิน เตะซากศพของอีกฝ่ายปลิวกระเด็น ขณะจะบุกจู่โจมต่อไป พลันได้ยินสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งร้องว่า “ล้วนหยุดมือ ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะฆ่าชุนเซินจวิน”

ผู้คนทั้งสองฝ่ายพากันหยุดมือ กวาดตาไปยังต้นเสียง ค่อยพบว่าชุนเซินจวินถูกหญิงรับใช้นางหนึ่งฉุดลากถึงมุมห้อง ปรากฏมีดสั้นคมกล้าเล่มหนึ่งพาดขวางกับลำคออันอวบอ้วนของเขา นางย่อมเป็นสั้งโหย่วเอง

เซี่ยงเส้าหลงกับหลี่หยวนพากันสะอึกเข้าไป คุ้มครองอยู่เบื้องซ้ายขวาของสั้งโหย่ว

สั้งโหย่วร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า “ทิ้งกระบี่”

มือดีของชุนเซินจวินหันไปมองหน้ากัน หวงจ้านรับบาดเจ็บสาหัสหวงป้าถูกฆ่าตาย ดังนั้นไม่มีผู้ใดตัดสินใจไม่

เจ้าเมืองเย่หลานตวาดหานคลุ้มคลั่งว่า “ฆ่าให้แก่เรา”

ชาวเมืองเย่หลานที่ด้านหลังเพิ่มกระโดดปราดขึ้น ปรากฏลูกธนู

ทั้งสองแถวยิงจู่โจมมา ผู้คนทั้งสิบกว่าคนรวมทั้งเจ้าเมืองเย่หลานล้วนถูกลูกธนูยิงใส่เสียชีวิต

สั้งโหย่วตวาดสำทับว่า “ยังไม่ทั้งกระบี่อีก?”

ไม่ทราบเป็นผู้ใดเคลื่อนไหวก่อน ได้ยินเสียงดังเคร้งคร้าง ทุกผู้คนพากันทิ้งกระบี่จนหมดสิ้น จิงสั้งและพวกไล่ต้อนคนของชุนเซินจวินไปที่หลังโต๊ะเจ้าภาพ ส่วนสั้งโหย่ว เซี่ยงเส้าหลงและหลี่หยวนคุมตัวชุนเซินจวินไปยังประตูใหญ่

หลี่เฉวียนกับเฉิงซูหนิงถูกกระชากตัวออกมา จับมัดรวมกับชุนเซินจวิน

กองกำลังคิดสรรพิเศษ แสดงออกซึ่งประสิทธิภาพการทำงานขั้นสูง ยามรุกถอยเป็นระเบียบแบบแผน ไม่สับสนวุ่นวายแม้แต่น้อย คนในห้องโถงล้วนชมดูเหตุแปรเปลี่ยนเบื้องหน้าจนปากอ้าตาค้างไป

หลี่หยวนกระซิบที่ข้างหูเซี่ยงเส้าหลงว่า “จนบัดนี้เราค่อยเข้าใจความหมายของคำกล่าวที่ว่า ‘จับโจรจับหัวหน้าก่อน’ ผู้น้องยอมรับนับถือพี่เซี่ยงแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ ปากกล่าวกับสั้งโหย่วว่า “พี่สาวร้ายกาจจริงๆ”

สั้งโหย่วซึ่งปลอมโฉมจนแทบจดจำเค้าใบหน้าเดิมไม่ออก แค่นเสียงดังเฮอะ ดวงตาทอแววกระหยิ่มยินดี

ชุนเซินจวินกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “พวกท่านคิดทำอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงหันไปคารวะแขกเหรื่อทั้งหมด กล่าวว่า “ขออภัยที่สร้างตื่นตระหนกให้แก่ทุกท่าน ทั้งหมดสามารถไปจากที่นี้ แต่ขอให้รอสักครู่ ให้พวกเรากรุยเส้นทางให้ก่อน”

ไม่ทันขาดคำ ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังมา สร้างความแตกตื่นแก่ทุกผู้คนจนหน้าแปรเปลี่ยนอีกครา

ชั่วครู่ให้หลัง สรรพเสียงเบื้องนอกสงบลง จากนั้นเป็นเสียงเคาะประตูใหญ่ด้วยรหัสสัญญาณที่ตกลงไว้

อูเอี๋ยนจู้รับหน้าที่เฝ้าประตูเปิดประตูใหญ่ออก คนของหลี่หยวนนามโหลวอู๋ซินถลันเข้ามารายงานว่า “โชคดีที่ทำตามคำสั่งลุล่วง”

หลี่หยวนยิ้มพลางประกาศว่า “ท่านทั้งหลายไปได้แล้ว พวกเราจะคุ้มกันให้เอง”

เซี่ยงเส้าหลงก็ทราบว่า คืนนี้ประสบชัยชนะอย่างงดงามแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงและพวกควบคุมตัวชุนเซินจวิน หลี่เฉวียนและเฉิงซู่หนิงออกมาจากตึก คนของชุนเซินจวินก็ฮือออกมาทั้งหมด หมายยกกำลังไปช่วยเหลือผู้เป็นนาย

มิคาดเพิ่งเหยียบย่างสู่ท้องถนน คนของหลี่หยวนซึ่งหมอบซุ่มอยู่บนหลังคาตึกสองฟากข้าง ระดมยิงลูกธนูจากเบื้องสูงลงมา ทำร้ายผู้คนล้มระเนระนาด แตกพ่ายไม่เป็นขบวน

จากนั้นโหลวอู๋ซิน ตงหลี่จื่อ นำเหล่ามือดีหลายร้อยคนฮือออกมาจากสองฟากข้างทาง ใช้หอกยาวโถมแทงใส่คนของชุนเซินจวิน มาตรว่าคนของชุนเซินจวินมีกำลังมากกว่าเท่าตัว แต่ในสภาพมังกรไร้หัวผู้คนปราศจากขวัญและกำลังใจ พอปะทะก็แตกฮือหลบหนีไป

โหลวอู๋ซินและพวกฉวยโอกาสตะลุยไป บุกเข้าตึกของชุนเซินจวิน แต่ทุกคนได้รับคำสั่งห้ามมิให้ทำร้ายสตรีและเด็ก รวมทั้งผู้ที่วางอาวุธยอมจำนน

อีกด้านหนึ่งของตึกเจ้าเมืองเย่หลานปรากฏอัคคีลุกช่วงโชติจับขอบฟ้า ควันดำอันหนาทึบบดบังนภาราตรีไป ในสิ่งปลูกสร้างสิบกว่าหลังปรากฏสี่หลังที่ถูกวางเพลิงลุกไหม้ พร้อมกันนั้นบังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟังดังไม่ขาดหู

ยังมีการต่อสู้เกิดขึ้นที่ตึกเจ้าเตียนอ๋อง แต่เพิ่งเปิดฉากก็ยุติลงโดยเร็ว ผู้ที่รุกรานเป็นบริวารของหลี่ลิ่งร้อยกว่าคน ปีนป่ายข้ามกำแพงตึกซ้ายขวาเข้ามา ความจริงเข้าใจว่าสามารถคร่ากุมคนโดยง่ายดาย มิคาดเพิ่งบุกรุกเข้าไป ปรากฏลูกธนูระดมยิงมาจากทั่วสี่ทิศแปดทาง

ผู้คนถูกยิงทำร้ายล้มลงกว่าครึ่ง

ผู้คนที่หลงเหลือแม้บุกเข้าตึกไปเป็นผลสำเร็จก็เผชิญกับกองกำลังคัดสรรพิเศษ ภายใต้การนำของจี้เอียนหยานกับจ้าวจื้อ กระทั่งโอกาสหนีเอาชีวิตรอดยังไม่มี อย่าว่าแต่คิดฆ่าคนวางเพลิง ล้วนถูกกำจัดฆ่าสิ้น

ส่วนหลี่เอียนเอี้ยนมีพระเสาวนีย์ให้ตู๋กู้ยเข้าวังฉู่ แม่ทัพรักษาเมืองชั้นในคนใหม่เลี่ยนอันถิงปิดประตูเมืองชั้นใน ทั้งตั้งด่านตามท้องถนนส่งกำลังไปคุ้มครองตึกรับรองอาคันตุกะต่างๆ ทุกประการกระทำด้วยความเป็นระเบียบเรียบร้อย และไม่เข้าร่วมการต่อสู้ชิงอำนาจระหว่างหลี่หยวนกับชุนเซินจวิน

เมืองชั้นในแม้ปั่นป่วนแทบถล่มทลาย เมืองชั้นนอกกลับสงบเรียบร้อย แม่ทัพรักษาเมืองชั้นนอกอู่ตั่นได้รับพระเสาวนีย์หลี่เอียนเอี้ยนห้ามมิให้ยุ่งเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เมืองชั้นใน

แม่ทัพโต่วเจี่ยและกำลังทหารที่นอกเมืองกลับไม่สามารถติดต่อกับชุนเซินจวินและหลี่เฉวียน ยังเข้าใจว่าอัคคีเพลิงที่ลุกไหม้เกิดจากตึกเจ้าเตียนอ๋อง ซึ่งมอบหมายให้หลี่ลิ่งบุกจู่โจมเข้าไป หาทราบไม่ว่าต้นเพลิงเกิดจากตึกเจ้าเมืองเย่หลาน

ยามนั้นตึกเจ้าเมืองเย่หลานถูกกองกำลังผสมของเซี่ยงเส้าหลงกับหลี่หยวนโอบล้อมไว้อย่างแน่นหนา ผู้คนที่คิดบุกออกมา ล้วนถูกลูกธนูยิงถอยร่นกลับไป

คนของกองกำลังผสมโพกผ้าแดงอยู่บนหมวกเกราะ เพื่อสะดวกกับการแยกแยะ

ชุนเซินจวิน หลี่เฉวียน และเฉิงซู่หนิงถูกควบคุมตัวอยู่บนรถม้าสามคัน เหล่าองครักษ์เหล็กของเซี่ยงเส้าหลงเฝ้าควบคุมอย่างแข็งขัน

เซี่ยงเส้าหลงกับหลี่หยวนซึ่งกลายเป็นพันธมิตรยืนเคียงคู่อยู่หน้าตึกเจ้าเมืองเย่หลาน จับตาดูสถานการณ์ เสียงสัญญาณบุกจู่โจมดังขึ้น คนของหลี่หยวนนับพันคน แบ่งออกเป็นสองขบวน ถือโล่กำบังบุก

เข้าประตูหน้าและหลังของตึกเจ้าเมืองเย่หลาน เปิดฉากการประหัตประหารฆ่าฟันอีกครั้ง

แต่ครานี้เงียบสงบลงโดยเร็ว ร่างกำยำของเถิงอี้ปรากฏขึ้นที่ประตูตึก อูกวงและพวกที่ด้านหลังคุมตัวคนผู้หนึ่งออกมา ผลักดันถึงเบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลงและหลี่หยวน บังคับให้นั่งลง

อูกวงสะอึกกายออกไป ยื่นมือจิกผมเผ้าอีกฝ่ายกระชากดึงให้แหงนเงยหน้าขึ้น ภายใต้แสงไฟจากคบเพลิงสาดส่อง คนผู้นี้แม้มีใบหน้าบิดเบี้ยว หากยังดูออกว่ามีองคาพยพรับรูป เค้าใบหน้าหมดจด หาคาดไม่ว่านับแต่เล็กจนโต ไม่เคบประพฤติตัวเป็นคนดีมาก่อน

หลี่หยวนตาเป็นประกาย หัวร่อดังๆ กล่าวว่า “พี่หลี่ลิ่งจากมาสบายดี?” พลางตวัดเท้าเตะใส่ท้องน้อยอีกฝ่าย สร้างความเจ็บปวดแก่หลี่ลิ่งจนขดตัวเป็นก้อนกลม

เซี่ยงเส้าหลงกริ่งเกรงหลี่หยวนทุบตีอีกฝ่ายจนตาย จึงตวาดสั่งว่า “มัดมันไว้ คุมตัวขึ้นรถ พวกเราจะกลับไปยังตึกเจ้าเตียนอ๋อง”

เถิงอี้มาถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “ชาวเย่หลานกับทหารเตียนของหลี่ลิ่งล้วนใช้การไม่ได้ ภายในตึกก็ไม่ได้วางมาตรการป้องกัน พวกเราใช้หน้าไม้ธนูเพลิงบุกเข้าไป เผชิญการต่อต้านในอึดใจเดียว คนของเรารับบาดเจ็บเล็กน้อยเพียงสิบกว่าคน”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงกองกำลังคัดสรรพิเศษเท่ากับเป็นหน่วยจู่โจมในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ยามสู้รบในเมือง จะเปล่งประสิทธิผลถึงขีดสุด เจ้าเมืองเย่หลานและคนของหลี่ลิ่งทั้งไม่ได้ระวังป้องกัน ทั้งประมาทศัตรู บวกกับผ่านการรอนแรมเดินทางไกล ไม่มีเวลาพักผ่อน ขณะที่ม้าอ่อนเปลี้ยคนเพลียแรง ไหนเลยเป็นคู่มือต้านติด นี่คือความสำคัญของช่วงเวลาดินฟ้าอากาศ ความมีเปรียบทางชัยภูมิ และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลขณะทำศึกแล้ว

ยามนั้นโหลวอู๋ซินและพวกควบม้ามาถึง ร้องบอกว่า “หาตัวเถียนตานไม่พบ ฟังว่ามันออกจากนครโซ่วชุนตั้งแต่เช้า หากต้องการ

ทราบความจริง ต้องสอบถามซุนเซินจวิน”

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้สบตากันวูบหนึ่ง แม้ทราบว่าเรื่องราวต้องเป็นเช่นนี้ ยังบังเกิดความผิดหวังยิ่ง

หลี่หยวนกล่าวว่า “ตันฉู่และทัพฉียังไม่มาถึงที่นี้ เถียนตานไม่สมควรกลับรัฐฉีไป...โอ แต่เรื่องนี้ยากบอกได้”

โหลวอู๋ซินกล่าวว่า “เมืองชั้นในถูกพวกเราควบคุมไว้ สามารถออกกวาดล้างโจรกบฏแล้ว”

หลี่หยวนขณะจะออกคำสั่ง กลับถูกเซี่ยงเส้าหลงฉุดลากมาด้านข้าง เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “พี่หลี่สามารถจำกัดเป้าหมายอยู่ที่ซุนเซินจวินและพวกเพียงไม่กี่คนหรือไม่? จะอย่างไรการแก้แค้นมิใช่วิธีแก้ไขที่ดีที่สุด”

หลี่หยวนผงกศีรษะกล่าวว่า “หากเรื่องเพียงนี้ยังทำไม่ได้ ไหนเลยตอบแทนบุญคุณพี่เซี่ยงได้ ตกลงตามนี้เถอะ”

พลางสั่งการต่อโหลวอู๋ซิน ให้แจ้งต่อขุนนางทั้งบุ๋นและบู๋ในเมืองชั้นในว่า ซุนเซินจวิน หลี่เฉวียน เฉิงซู่หนิง ทั้งสามวางแผนก่อการกบฏ นอกจากเครือญาติที่บุรุษของบุคคลทั้งสามแล้ว ให้ปล่อยตัวสตรีกลับมาตุภูมิ ส่วนบ่าวไพร่หญิงรับใช้จะพิจารณาจัดส่งไปที่อื่นในภายหลัง โหลวอู๋ซินงงงันวูบใหญ่ สีหน้าปรากฏแววประหลาดพิกล ชั่วครู่ค่อยรับคำจากไป

อัคคีเพลิงในตึกเจ้าเมืองเย่หลานดับลงแล้ว เมืองชั้นในกลับคืนสู่ความสงบเรียบร้อย เพียงแต่เสียงฝีเท้าม้าดังเป็นระยะๆ เตือนสติผู้คนภายในเมืองว่า เหตุการณ์ยังดำเนินต่อไป

หลี่ลิ่งถูกคุมตัวเข้าห้องโถงตึกเจ้าเตียนอ๋อง บังคับให้คุกเข่าลง จวงฮูหยินพอเผชิญหน้าหลี่ลิ่ง ก็ตวัดมือตบหน้าอีกฝ่ายสองฉาด ชี้หน้าด่าทอออกมา

หลี่ลิ่งทราบว่าสถานการณ์สุดที่จะแก้ไข ดังนั้นนิ่งเงียบงันไร้วาจา คนคล้ายไก่ชนที่สู้แพ้ตัวหนึ่ง

อิ๋วชุ่ยจือกับอิ๋วหนิงจือก็หลั่งน้ำตานองหน้า โถมเข้าไปร่วมทุบตีหลี่ลิ่งด้วย

จวงขง และพวกเห็นคนทรยศถูกคร่ากุม ความหวังที่องค์ชายน้อยจะคืนสู่บัลลังก์ใกล้เป็นความจริง ล้วนตื้นตันใจจนน้ำตาคลอหน่วย

เรื่องราวที่เป็นไปไม่ได้ ในที่สุดกลายเป็นความจริง

ส่วนซุนเซินจวิน หลี่เฉวียน และเฉิงซู่หนิงถูกแยกขังเอาไว้ เพื่อพิจารณาโทษในภายหลัง

สั้งโหย่วล่วงหน้ากลับมาก่อน นางกับจี้เอียนหยานและจ้าวจื้อสวมกอดเป็นก้อนกลม คล้ายกลับชาติเกิดใหม่ได้พบกัน

เซี่ยงเส้าหลงพอกลับมา ก็ถูกฉุดลากไปยังที่พักส่วนตัว สั้งโหย่วกล่าวด้วยความยินดี “ท่านผู้นี้นับว่ายังมีมโนธรรม ในที่สุดยอมจัดการกับจอมโฉดชั่วเถียนตาน”

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “ท่านปะปนเข้าตึกของซุนเซินจวินได้อย่างไร?”

จ้าวจื้อกล่าวว่า “พี่โหย่วสะกดรอยตามเถียนตานตลอดเวลา คาดเดาว่ามันพอกลับจากนครเสียนหยาง ต้องผ่านนครโซ่วชุน แล้วค่อยกลับรัฐฉี ทั้งยังทราบว่ามันมีการติดต่อกับซุนเซินจวิน จึงขายตัวมาเป็นหญิงรับใช้อยู่ในตึกซุนเซินจวิน รอโอกาสลงมือ”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า “ตอนนี้เถียนตานไปยังที่ใด?”

สั้งโหย่วกล่าวว่า “มันไปสมทบกับตันฉู่ ฟังว่าล่องเรือไปตามแม่น้ำไหวเหอ ผู้อื่นกำลังร้อนใจ ไม่ทราบจัดการอย่างไร ดีที่ท่านมาแล้ว”

เถิงอี้พลันเดินเข้ามา กล่าวว่า “สืบทราบทิศทางไปของเถียนตานแล้ว เช้าวันนี้มันลอบออกจากนครโซ่วชุน โดยสารเรือไปยังเมืองเฉิงหยาง เพื่อสมทบกับทัพยับเยินของตันฉู่ ภายในสิบวันครึ่งเดือน ไม่สามารถกลับถึงรัฐฉี พวกเรายังมีเวลาตามล่ามัน”

อู๋กวงพลันโผล่ศีรษะจากหัวไหล่ด้านหลังของเถิงอี้ กล่าวเสริมว่า “ไทเฮาทรงรอท่านเซี่ยงที่ห้องโถง”

หลี่เอียนเอี้ยนทรงใช้ผ้าแพรคลุมพระพักตร์ ฉลองพระองค์สีแดงเข้ม ประทับยืนอยู่ริมหน้าต่างของห้องโถง ทอดพระเนตรจันทร์ฉายนอกหน้าต่าง จนผู้คาดเดาความในพระทัยไม่ออก

หัวหน้าทหารองครักษ์ตู๋กุ้ยและทหารองครักษ์ที่ตามเสด็จนับร้อยนาย ล้วนอยู่นอกห้องโถง ไม่ได้ติดตามเข้ามา

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าพระนางมีพระหทัยสับสน จึงไม่ส่งเสียงรบกวน เพียงยืนอยู่ข้างอย่างสงบ

ยามนั้น จิงสั้งและพวกคุมตัวหลี่ลิ่งและหลี่เฉวียนเข้ามา บังคับให้ทั้งสองคุกเข่าลง หลี่เฉวียนพอเห็นหลี่เอียนเอี้ยน เข้าใจว่ามีหนทางรอดแล้ว รีบกล่าวว่า “ไทเฮาโปรดช่วยเหลือกระหม่อม....”

หลี่เอียนเอี้ยนตรัสเสียงเย็นชาว่า “หุบปาก”

หลี่เฉวียนยังคิดเอ่ยปาก อูซูชิงพุ่งหมัดออก ต่อยจนหลี่เฉวียนฟันหักไปสองซี่ หลั่งโลหิตกบปาก ไม่สามารถกล่าววาจาได้

หลี่เอียนเอี้ยนตรัสว่า “นอกจากแม่ทัพว่านแล้ว ที่หลงเหลือเชิญออกไป”

จิงสั้งและพวกมองดูเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงยกมือทำท่าเป็นความหมายให้ปฏิบัติตาม ทั้งหมดค่อยผละจากเชลยทั้งสอง ล่าถอยออกจากห้องโถง

หลี่เอียนเอี้ยนตรัสเสียงเย็นชาว่า “พวกท่านทั้งสองยังจดจำเหตุการณ์เมื่อห้าปีก่อนหรือไม่?”

หลี่เฉวียนกับหลี่ลิ่งสบตากันแวบหนึ่ง สีหน้าล้วนปรากฏแววประหวั่นลนลานขึ้น หลี่เอียนเอี้ยนหมุนพระวรกายมาช้าๆ ปลดแพรคลุมหน้าโยนทิ้งลงกับพื้น เผยเห็นสิริโฉมอันงดงาม หากทว่าพระเนตรทั้งคู่คล้ายผนึกจากน้ำแข็ง พวยพุ่งเปลวแห่งความแค้น

หลี่เฉวียนอ้าปากกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “เอียนเอี้ยน อย่าลืมว่าเราเป็นอาร่วมปู่เดียวกับท่าน ที่แล้วมารักถนอมท่าน....”

หลี่เอียนเอี้ยนส่ายพระพักตร์ตรัสว่า “เนื่องด้วยคนหนึ่งเป็นอาร่วม

ปู่เดียวกัน คนหนึ่งเป็นพี่ชายร่วมปู่เดียวกัน ข้าพเจ้าจึงไม่มีวันลืมเลือนในพฤติการณ์ที่เลวชาติกว่าเดียรัจฉานของพวกท่าน หากเป็นผู้อื่น ข้าพเจ้ายังพอทนทานได้ ข้าพเจ้ายอมลดตัวกระทำเรื่องที่แล้วมาเพื่อรอคอยวันนี้ หลี่เฉวียนท่านไสหัวเข้ามาให้แก่ข้าพเจ้า”

หลี่เฉวียนแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ โขกศีรษะเป็นพัลวัน วิงวอนว่า “ไทเฮาโปรดละเว้นชีวิต”

หลี่ลิ่งพลันร้องเพ้ยคำหนึ่ง กล่าวว่า “ไทเฮาอันใด ยิงมิใช่ถูกเรา หลี่ลิ่ง...”

เซี่ยงเส้าหลงพลันตวัดเท้าเตะออก เตะถูกใบหน้าของหลี่ลิ่ง หลี่ลิ่งถึงกับล้มหงายศีรษะฟาดพื้น ไม่อาจกล่าวลบหลู่อันใดได้อีก

หลี่เอียนเอี้ยนทอดพระเนตรเซี่ยงเส้าหลงเป็นเชิงขอบคุณแวบหนึ่ง สืบพระบาทเข้าหาหลี่เฉวียนอย่างแช่มช้า

หลี่เฉวียนฉุกคิดว่าผิดท่า พอเงยหน้าขึ้น ประจวบกับหลี่เอียนเอี้ยนทรงตวัดแขนพระภูษาขึ้น เผยเห็นข้อพระหัตถ์อันขาวผ่องและมีดสั้นอาบยาพิษ สะท้อนประกายสีครามแวววับซึ่งทรงถืออยู่ และปักใส่ทรวงอกหลี่เฉวียนดุจสายฟ้า หลี่เฉวียนแผดร้องคำหนึ่ง ทั้งคนทั้งมีดสั้นผงะหงายไปด้านหลัง คนสิ้นใจตายในบัดดล

หลี่เอียนเอี้ยนหมุนพระวรกายโถมไปในอ้อมอกเซี่ยงเส้าหลง ส่งเสียงหอบหายใจออกมา แต่หาได้ทรงพระกันแสงไม่

จวบกระทั่งพระอารมณ์สงบลงบ้าง หลี่เอียนเอี้ยนทรงผละจากเซี่ยงเส้าหลง รับสั่งว่า “ฆ่าหลี่ลิ่งให้แก่ข้าพเจ้าได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่คุ้นกับการฆ่าคนที่ไม่สามารถต่อสู้ขัดขืน ให้ข้าพเจ้าเสาะหาคนอื่นกระทำแทนเถอะ”

หลี่เอียนเอี้ยนทอดพระเนตรเซี่ยงเส้าหลงอย่างลึกซึ้ง ก้มพระพักตร์ตรัสว่า “ท่านเป็นคนดีคนหนึ่ง...ตกลง”

พลางเสด็จกลับไปริมหน้าต่าง หันพระวรกายให้

เซี่ยงเส้าหลงมองดูหลี่ลิ่งซึ่งยังนอนบิดกายครวญครางอยู่บนพื้น

แวบหนึ่ง ค่อยผลักประตูห้องออก ขณะจะร้องเรียกหาผู้คน หลี่หยวนกับจวงฮูหยินก็ชักชวนกันมาถึง

เซี่ยงเส้าหลงไม่ต้องการให้ทั้งสองทราบว่า หลี่เฉวียนถูกหลี่เอียนเอี้ยนสำเร็จโทษแล้ว จึงกล่าวเบาๆ ว่า "ไทเฮาอารมณ์ไม่ดี ให้พระนางอยู่ตามลำพัง หลี่เฉวียนจบสิ้นแล้ว ส่วนหลี่ลิ่งมอบให้พวกท่านจัดการเถอะ"

หลี่เอียนเอี้ยนพลันเสด็จมาถึงด้านหลังเซี่ยงเส้าหลงโดยคลุมผ้าแพรลงบนพระพักตร์ดังเดิม ตรัสสอดขึ้น "ไม่ ข้าพเจ้าต้องการเห็นมันถูกสำเร็จโทษกับตา"

เซี่ยงเส้าหลงพอกลับถึงตึกที่พัก เป็นเวลายามสี่ จี้เอียนหยานจ้าวจื้อกับสั่งโหย่วยังนั่งสนทนาถึงเหตุการณ์หลังแยกจากกัน สั่งโหย่วลบคราบปลอมแปลงโฉมออก กลับคืนสู่โฉมหน้าดั้งเดิม ดูไปยังงามเปล่งปลั่งไม่เปลี่ยนแปลง

เซี่ยงเส้าหลงคล้ายออกจากโลกหนึ่งเข้าสู่อีกโลกหนึ่ง บอกลาการต่อสู้ช่วงชิงและไล่ล่าสังหาร มาถึงอาณาจักรน้อยๆ อันอบอุ่นหวานชื่น

ในที่นี้สิ่งที่เขาต้องถวิลหา มิใช่ความพึงพอใจจากการครอบครองทางร่างกาย หากแต่เป็นความสุขและความสงบทางจิตใจ โดยเฉพาะหลังจากผ่านราตรีนองเลือด ทั้งร่างกายและจิตใจล้วนเหนื่อยล้า นั่นเป็นการจ่ายค่าตอบแทนแห่งความอยู่รอด และเพื่อปกป้องคนที่ตนรัก

หญิงสาวทั้งสามชม้ายมองมาที่เขาราวกับนัดแนะกันไว้ โดยเฉพาะสั่งโหย่วหยีตาลง ชำเลืองมองเขาด้วยหางตา ท่วงท่าน่าลุ่มหลงดุจเดิม

เซี่ยงเส้าหลงนั่งลงที่ข้างกายสั่งโหย่ว ยังไม่ทันเอ่ยปาก สั่งโหย่วชิงยื่นนิ้วมือแตะริมฝีปากของเขา กล่าวอย่างขึงขังว่า "อย่าได้ถามถึงเหตุการณ์หลังแยกจาก หากต้องการทราบก็สอบถามพวกนาง ข้าพเจ้าจะไม่เล่าซ้ำเด็ดขาด"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกอันอบอุ่นที่สนิทสนมคุ้นเคยขึ้น

เพียงแย้มยิ้มไม่กล่าวกระไร

สั่งโหย่วชักนิ้วกลับ พลันประทับจูบลงบนริมฝีปากเซี่ยงเส้าหลงอย่างหนักหน่วง หัวร่อพลางกล่าวว่า "คิดถึงท่านจริงๆ อย่างน้อยเดือนหนึ่งคิดถึงหนึ่งครั้ง"

หลังจากกลั่นแกล้งก่อกวนเซี่ยงเส้าหลง ก็หันไปหัวร่อต่อกระซิกกับจ้าวจื้อ

จี้เอียนหยานถามเสียงนุ่มนวลว่า "สถานการณ์เบื้องนอกเป็นอย่างไร?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "ตอนนี้เพียงรอคอยโต่วเจี่ยเข้าประชุมเช้าวันพรุ่งนี้ หลี่หยวนส่งคนที่โต่วเจี่ยไว้วางใจไปแจ้งต่อมันว่า ข้าพเจ้ากับหลี่หยวนถูกซุนเซินจวินฆ่าตาย หลอกลวงมันเข้าเมืองมา"

จี้เอียนหยานกล่าวว่า "โต่วเจี่ยตบมือข้างเดียว ยังก่อการอันใดได้ คิดบุกยึดนครหลวงไหนเลยง่ายดายดังใจนึก ผู้คนเบื้องล่างจึงไม่ยอมใช้ชีวิตเข้าแลกร่วมกับมัน ผู้ใดไม่มีเครือญาติอยู่ในนครหลวง?"

เซี่ยงเส้าหลงล้มตัวลงนอนบนเสื่อ ทอดถอนใจอย่างมีความสุขคำหนึ่ง จ้าวจื้อเห็นเช่นนั้นกล่าวว่า "ดึกมากแล้ว เส้าหลงอาบน้ำชำระกายแล้วพักผ่อนเถอะ คืนนี้ให้พี่โหย่วอยู่เป็นเพื่อนท่าน"

สั่งโหย่วบังเกิดความกระอักกระอ่วน กระโดดปราดขึ้นร้องว่า "เขาเป็นตัวอะไร ผู้ใดยินยอมอยู่เป็นเพื่อน?"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความคึกคะนอง คืบคลานลุกขึ้นมากล่าวว่า "ตอนนี้ยังตามใจท่านอีกหรือ?"

สั่งโหย่วกรีดร้องคำหนึ่ง หลบหนีเข้าห้องด้านใน

ค่ำคืนนั้นเซี่ยงเส้าหลงได้ครอบครองเรือนร่างที่ชวนลุ่มหลงของสั่งโหย่วอีกครั้ง

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งหลับไปงีบหนึ่ง ก็ต้องผละจากเรือนร่างของสั่งโหย่วล้างหน้าล้างตา ติดตามจวงฮูหยินกับจวงเป่าอี้ไปร่วมการประชุม

รอบเข้าที่วังฉู่ หลี่หยวนสวมเครื่องแบบเต็มยศ อยู่ท่ามกลางการอารักขาของเหล่าองครักษ์ รอคอยเซี่ยงเส้าหลงที่หน้าประตูวัง

หลังจากแสดงความเคารพ หลี่หยวนให้จวงฮูหยินสองแม่ลูกไปก่อน ตัวเองควบม้าเคียงคู่กับเซี่ยงเส้าหลงแจ้งข่าวดีให้ทราบ

โต่วเจี่ยหลงกลจริงๆ เพิ่งเดินทางเข้าเมืองก็ถูกอู่ตั่นจับกุมตัวไว้ ตอนนี้อู่ตั่นถือตราอาญาสิทธิ์ออกจากเมือง ไปรับมอบกองกำลังทหารที่เขายกมา

หลี่หยวนและพวกทั้งสี่เข้าสู่ท้องพระโรง เห็นซุนเซินจวิน เฉิงซู่หนิง และโต่วเจี่ยถูกมัดพันธนาการอย่างแน่นหนา คุกเข่าอยู่เชิงบันไดหน้าที่ประทับของหลี่เอียนเอี้ยน

เหล่าขุนนางส่วนใหญ่เข้าร่วมงานเลี้ยงเมื่อคืน ทราบว่าซุนเซินจวินวางแผนฆ่าหลี่หยวนกับ “ว่านลุ่ยกวง” ทั้งยังทราบว่านครโซ่วซุนตกอยู่ภายใต้การควบคุมของหลี่หยวน ยังมีผู้ใดกล้าขอไมตรีให้แก่ซุนเซินจวินและพวก

หลี่เอียนเอี้ยนพระเสาวนีย์ให้อ่านความผิดของซุนเซินจวินและพวกทั้งสาม ซุนเซินจวินมีเพียงมีโทษฐานลอบสังหารหลี่หยวน กับทายาทกำพร้าตระกูลจวง ทั้งยังใช้สอยให้หวงหู่ผู้เป็นบุตรชาย นำกำลังไปซุ่มโจมตีตัวแทนรัฐฉินคือฉีเซียน เรื่องนี้พอเปิดเผยออกมา สร้างความปั่นป่วนวุ่นวายทั้งท้องพระโรงในบัดดล

แม่ทัพโต่วเจี่ยมีความผิดฐานสั่งเคลื่อนกำลังทหารโดยพลการเตรียมก่อการกบฏ โดยมีขุนนางเฉิงซู่หนิงเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด

หลังจากประกาศกล่าวโทษ ซุนเซินจวินและพวกทั้งสามถูกผลักไสออกไปประหารชีวิตทันที

จากนั้นหลี่เอียนเอี้ยนทรงเลื่อนหลี่หยวนขึ้นเป็นมหาเสนาบดีขวาและโยกย้ายตำแหน่งบุคคลอื่นอีกจำนวนหนึ่ง สุดท้ายประกาศยอมรับตำแหน่งรัชทายาทเมืองเตียนของจวงเป่าอี้ มีพระเสาวนีย์ให้จัดส่งทหารฉู่ไปช่วยเหลือจวงฮูหยินสองแม่ลูกกอบกู้เมืองเตียน

หลังจากเลิกประชุม หลี่เอียนเอี้ยนทรงรั้งตัวจวงฮูหยินสองแม่ลูกไว้ หลี่หยวนย่อมมีเรื่องราวต้องสะสางมากมาย เซี่ยงเส้าหลงกลับรู้สึกตัวเบาหวิว ฉวยโอกาสชักชวนจี้เอียนหยาน จ้าวจื้อและสั้งโหย่วออกท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ในนครโซ่วชุน ส่วนเถิงอี้แยกทางไปเตรียมงานตามล่าเถียนตาน จวบกระทั่งพลบค่ำ เซี่ยงเส้าหลงและหญิงสาวทั้งสามค่อยกลับถึงที่พัก

เพิ่งก้าวเข้าประตูตึก พบว่าไม่ถูกต้อง หลี่หยวน หลงหยางจวินและหานฉ่วงล้วนมากันพร้อมหน้า สีหน้าเคร่งเครียดจริงจัง คล้ายเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝัน

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคลขึ้นถามเสียงทุ้มหนักว่า "ฉีเซียนใช่เกิดเรื่องแล้วหรือไม่?"

หลี่หยวนผงกศีรษะกล่าวว่า "มิเพียงแต่ฉีเซียนเกิดเรื่องขึ้น เถียนตานยังตบตาชุนเซินจวินใช้เส้นทางบกกลับสู่รัฐฉีอย่างลับๆ"

หลงหยางจวินกล่าวเสริมว่า "เถียนตานกลัวว่าถูกม้วนเข้าสู่วังวนการลอบสังหารครั้งนี้ จึงหลบลี้หนีหน้าไปก่อน"

สั้งโหย่วร้องว่า "รีบตาม ข้าพเจ้าทราบว่าจะสกัดมันได้อย่างไร?"

เซี่ยงเส้าหลงกลับบังเกิดความท้อแท้หดหู่ หวนนึกถึงนิสัยอันแข็งกร้าว และรอยยิ้มอันสนิมสนมของมหาเสนาบดีซ้ายรัฐฉินฉีเซียน น้ำตาอดทะลักจากเบ้ามิได้

คิดไม่ถึงหลี่ปู้เหว่ยดำเนินแผนประสบผลอีกครั้ง ความพยายามสร้างความสมดุลทางอำนาจในนครเสียนหยางถูกทำลายย่อยยับไป

ปฏิบัติการยึดเมือง

อิ๋วซุ่ยจือกับอิ๋วหนิงจือให้เซี่ยงเส้าหลงนั่งอยู่หน้ากระจกทองเหลือง ช่วยกันลบคราบปลอมแปลงโฉมให้แก่เขา จนกลับคืนสู่รูปโฉมดังเดิม พวกนางล้วนบังเกิดความเศร้าสร้อยของการพรากจาก ไม่มีกะใจหยอกเย้าเซี่ยงเส้าหลงอย่างไร

เซี่ยงเส้าหลงก็วิตกกังวลต่อความปลอดภัยของฉีเซียน

เรื่องราวได้รับการเปิดเผยจากหวงหู่ หวงหู่เพิ่งเดินทางกลับมาพอเข้าประตูเมืองก็ถูกหลี่หยวนจับตัวไว้ ตอนขาไปมีกำลังสามพันคน ขากลับมาเหลือเพียงเจ็ดร้อยคนเท่านั้น

ภายใต้การลงทัณฑ์ทรมาน หวงหู่ให้การว่าในผู้ติดตามของฉีเซียนจำนวนห้าร้อยนาย มีไส้ศึกของหลี่ปู้เหว่ยปะปนอยู่ ดังนั้นเลือกช่องเขาในเขตแดนรัฐวุ่ยแห่งหนึ่งซุ่มโจมตี หวงหู่อ้างว่ายิงธนูถูกฉีเซียน แต่ทหารฉินยิงตอบโต้อย่างไม่คิดชีวิต ทางฝ่ายหวงหู่ก็ประสบความสูญเสีย ได้แต่ถอนตัวหลบหนี บางคนยังถูกจับตัวเป็นเชลย เพราะเหตุนี้สร้างความขุ่นเคืองใจแก่หลี่หยวนยิ่ง

ส่วนหลงหยางจวินเห็นว่า เหตุการณ์เกิดขึ้นในเขตแดนรัฐวุ่ย กลัวว่าหลี่ปู้เหว่ยถือเป็นข้ออ้างกรีธาทัพบุกรัฐวุ่ย

หากสืบสาวถึงที่สุด ตัวการร้ายคือหลี่ปู้เหว่ยกับเถียนตาน

ที่น่าแค้นที่สุดคือเถียนตาน กลับวางแผนก่อการความวุ่นวาย

คิดจับปลาตอนน้ำขุ่น ตักตวงผลประโยชน์ไป

เซี่ยงเส้าหลงพอทราบเรื่องทั้งหมด กลับใจชื้นขึ้นมาบ้าง อย่างน้อยไม่ทราบว่าฉีเซียนตายจริงหรือไม่ เขาตกลงใจว่าจะออกตามล่าสังหารเถียนตานในเช้าวันพรุ่งนี้

ตอนที่เถียนตานออกจากนครโซ่วชุน มีผู้ติดตามเพียงร้อยกว่าคน เนื่องจากต้องหลบเลี่ยงด่านตรวจของรัฐฉู่ จำต้องอ้อมทางไป ดังนั้นถึงแม้ว่าพวกเขาล้าหลังสองวัน แต่เนื่องจากมีชาวฉู่นำทาง และใช้เส้นทางลัดยังมีโอกาสสกัดตัวเถียนตาน ก่อนที่ฝ่ายตรงข้ามจะกลับคืนสู่รัฐฉี

เซี่ยงเส้าหลงผุดลุกขึ้นหมายจากไป อิ๋วซุ่ยจือกับอิ๋วหนิงจือค่อยโผเข้าอ้อมอกของเขา กำชับว่าหากมีโอกาสต้องไปเยี่ยมพวกนางที่เมืองเตียน จากนั้นสายตาที่อาลัยส่งเขาออกจากห้อง

จวงฮูหยินดักรออยู่หน้าประตู ฉุกลากเซี่ยงเส้าหลงเข้าห้องข้างเคียง กล่าวอย่างหดหู่ว่า “จากกันคืนนี้ อาจไม่มีวันพบกันอีก เส้าหลง เหตุใดท่านจึงแล้งน้ำใจต่อเราถึงเพียงนี้ เราคิดปรนนิบัติท่านสักครั้งยังทำไม่ได้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเบาๆ ว่า “ดูแลเป่าอี้ให้ดี ข้าพเจ้าเชื่อว่าพวกเรามีวันได้พบกันอีก”

จวงฮูหยินกล่าวว่า “เราจะกลับเมืองเตียนในวันมะรืน เมืองเตียนอยู่ห่างจากรัฐฉินไม่ไกล ระหว่างที่ท่านกลับสู่รัฐฉิน สามารถแวะไปเยี่ยมเยียนพวกเราหรือไม่?”

ทั้งสองร่วมทุกข์ร่วมสุขกันระยะเวลาหนึ่ง ไหนเลยไม่บังเกิดจิตผูกพันได้ เซี่ยงเส้าหลงแม้คิดออกล่าสังหารเถียนตาน จากนั้นโบยบินกลับนครเสียนหยาง แต่ในสภาพเช่นนี้ยังรับปากนาง จวงฮูหยินพัวพันเขาอีกครั้งหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงค่อยปลีกตัวจากมาได้ ทุกผู้คนล้วนเตรียมพร้อมออกเดินทางแล้ว

ก่อนออกเดินทาง หลี่หยวนฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงมาด้านข้างบอกว่าเขาเพิ่งพบกับจี้เอียนหยาน ตอนนี้กลับสบายใจขึ้น ยอมรับว่ามีแต่เซี่ยงเส้าหลงจึงควรคู่กับนาง

หลี่หยวนยังฝากความระลึกถึงของกวอซิ๋วเอ๋อต่อเซี่ยงเส้าหลง อวยพรให้เซี่ยงเส้าหลงเดินทางโดยสวัสดิภาพ

เถิงอี้พลันรุดมาเร่งรัดว่า “พวกเราจะออกเดินทางแล้ว”

ทุกผู้คนออกจากประตูตึก ก้าวขึ้นม้าศึก จี้เอียนหยาน จ้าวจื้อ และสั้งโหย่วล้วนใช้ผ้าแพรคลุมหน้า มิให้ผู้คนเห็นโฉมหน้าพวกนาง

หลงหยางจวิน หานฉ่วงและหลี่หยวนมาส่งด้วยตัวเอง ภายใต้การเบิกทางของทหารฉู่ ทั้งหมดควบม้าสู่ประตูเมืองชั้นใน ยามนี้ท้องฟ้ายังไม่รุ่งสางสว่าง นภาเป็นสีดำทะมึน บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความหม่นหมองรันทดเป็นทวีคูณ

ผู้ใดแน่ใจว่ายังมีวันพบกันใหม่? โดยเฉพาะในสภาพที่ทัพฉินกับหกรัฐทางภาคตะวันออกเฉียงใต้บัดเดี๋ยวรบพุ่งบัดเดี๋ยวหย่าศึก ไม่มีความแน่นอนเช่นนี้ หากแม้ต้องเผชิญพบกันในสมรภูมินับเป็นเรื่องผิดหวังเสียใจมากแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงรังเกียจการทำสงคราม แต่ก็ทราบว่าในยุคเลียดก๊กนี่เป็นเรื่องที่ยากหลีกเลี่ยงได้ ขณะจะบรรลุถึงวังฉู่ พลันปรากฏทหารองครักษ์จำนวนหนึ่ง ควบม้าอารักขารถม้าคันหนึ่งออกมาสกัดขบวนของเซี่ยงเส้าหลงไว้ ที่แท้หลี่เอียนเอี้ยนเสด็จมาแล้ว

หัวหน้าทหารองครักษ์ตู๋กุ้ยควบม้ามา กล่าวว่า “ไทเฮาต้องการพบท่านว่าน ขอเชิญท่านว่านขึ้นรถ”

เซี่ยงเส้าหลงซึ่งสวมหมวกไม้ไผ่หลุบหน้าผงกศีรษะรับ ขึ้นรถม้าของหลี่เอียนเอี้ยน จากนั้นขบวนคนและม้ามุ่งหน้าไปยังประตูเมืองชั้นใน

หลี่เอียนเอี้ยนภายในรถ ทรงปลดหมวกไม้ไผ่ของเซี่ยงเส้าหลงลงมา ทอดพระเนตรอีกฝ่ายชั่วขณะ จึงตรัสว่า

“เซี่ยงเส้าหลงยังน่าดูกว่าว่านลุ่ยกวงอีก มิน่าเล่าซิ่วเอ๋อจึงไม่อาจลืมเลือนท่าน...ข้าพเจ้ามิใช่บอกว่านางลุ่มหลงความหล่อเหลาของท่าน หากแต่ลักษณะท่าทางของท่าน สอดรับกับธาตุแท้แห่งผู้กล้าของท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ไทเฮามิใช่ตั้งพระทัยว่าจะไม่

มาส่งพวกเราหรอกหรือ? เหตุใดเปลี่ยนใจอย่างกะทันหัน?”

หลี่เอียนเอี้ยนพลันโผพระวรกายไปในอ้อมอกของอีกฝ่าย ทอดพระกรโอบกอดเขาแนบแน่น รับสั่งว่า “นี่คือคำตอบ ขอเพียงนึกว่าอาจไม่มีวันพบกันใหม่ เอียนเอี้ยนก็ใจแหลกสลาย หากมีสักวันเส้าหลงพบว่าไม่อาจต่อกรกับหลี่ปู้เหว่ย ประตูแห่งรัฐฉู่เรายินดีเปิดรับท่านตลอดกาล”

พระคุณหญิงงามยากที่รับได้ โดยเฉพาะเซี่ยงเส้าหลงนึกถึงอดีตอันเจ็บช้ำรันทดของพระนาง รู้สึกหัวใจร้อนผ่าว ต้องก้มศีรษะลงควานหาพระโอษฐ์พระนาง ประทับจูบอย่างเต็มที่ ค่อยกล่าวอย่างสะทกสะท้านว่า “ข้าพเจ้าน้อยครั้งที่จะนึกเสียใจต่อเรื่องราวฉันบุรุษสตรี แต่ทราบว่าสักวันหนึ่งคงสำนึกเสียใจที่คลาดโอกาสร่วมเรียงเคียงหมอนกับท่าน ไม่สามารถเสพรับความสุขของนาทีในราตรีหฤหรรษ์ ซึ่งมีค่าล้ำดั่งทองคำ”

หลี่เอียนเอี้ยนรับสั่งด้วยความเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำว่า “ไม่มีผู้ใดเอื้อนเอ่ยภาษารักได้น่าฟังกว่าท่านอีก แต่ว่าไม่ต้องสำนึกเสียใจ ด้วยระดับความเร็วของรถม้าที่นี้ ต้องใช้เวลาหนึ่งชั่วยามค่อยไปถึงท่าข้ามนอกเมือง ยังสามารถกระทำเรื่องราวมากหลาย”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าว “นี่คล้ายกับ...”

หลี่เอียนเอี้ยนทรงแนบพระปรางกับข้างแก้มของเขา รับสั่งว่า “นี่มีผู้ใดทราบได้? เส้าหลงท่านมิใช่บอกว่าทุกนาทีในราตรีหฤหรรษ์มีค่าล้ำดั่งทองคำหรอกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงโอบกอดไทเฮาผู้มีสิริโฉมงดงามที่สุดในยุคสมัยเลียดก๊กในใจบังเกิดความสะทกสะท้อนนัก เขารู้จักพระนางเพียงไม่กี่วันหากแต่มีความรู้สึกคล้ายอยู่ร่วมกับพระนางมาครึ่งชีวิต คาดว่านอกจากหลี่หยวนแล้ว มีแต่เขาล่วงรู้ถึงโลกในจิตใจของพระนางที่สุด

เขายังไม่เข้าใจว่าตัวเองรักพระนางมากกว่า หรือว่าเวทนาพระนางมากกว่า แต่ที่แน่ใจคือพระสิริโฉมของพระนาง ทำให้เขาบังเกิดจิต

ปฏิพัทธ์ต่อพระนางอย่างลืมตัว

ตำนานที่โศกซึ้งที่สุดคือ นี่เป็นบทความรักซึ่งถูกลิขิตแน่นอนแล้วว่าไม่สามารถออกผลได้ ทำให้พระนางสลัดฐานะของความเป็นไทเฮาเสด็จมาส่งเขาเพื่อช่วงชิงโอกาสครั้งสุดท้ายนี้ สำหรับหวนรำลึกไปชั่วนิรันดร์

ทันใดนั้น เซี่ยงเส้าหลงถูกหลอมละลายแล้ว ทุกประการในรถม้าดูเหมือนไม่เป็นความจริง หากแต่คล้ายฝันพิศวาสอันล้ำลึกฝันหนึ่ง

คนเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำ จนลืมเลือนว่าอยู่แห่งหนใด เพียงอบอวลด้วยเปลวแห่งรักและไฟสวาทอันร้อนแรงที่สุด

อาทิตย์สนธยาเคลื่อนคล้อยสู่ประจิม เรือใหญ่สามลำล่องไปตามกระแสน้ำสู่บูรพา มุ่งสู่เมืองจงหลี่ ซึ่งเป็นเมืองใหญ่อีกเมืองหนึ่งของรัฐฉู่

เซี่ยงเส้าหลงเสาะพบสั้งโหย่วยืนอยู่ท้ายเรือเพียงลำพัง ต้องถามอย่างสงสัยใจว่า “พี่โหย่วอยู่ที่นี้ทำอะไร?”

สั้งโหย่วกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า “คิดอยู่คนเดียวอย่างสงบไม่ได้หรือไร?”

เซี่ยงเส้าหลงทดลองยื่นมือโอบไหล่กลมมนของนาง สั้งโหย่วเพียงค้อนเขาวงหนึ่ง ไม่มีปฏิกิริยาขัดขืนอันใด เซี่ยงเส้าหลงค่อยหอมแก้มนางอย่างวางใจ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “หากการเดินทางครั้งนี้ สามารถฆ่าเถียนตานได้ พี่โหย่วยินยอมกลับนครเสียนหยางกับพวกเราหรือไม่?”

สั้งโหย่วแอบอิงร่างอันอบอุ่นหอมกรุ่นกับอ้อมอกเซี่ยงเส้าหลง กล่าวเบาๆ ว่า “ข้าพเจ้าคุ้นกับชีวิตอันร่อนเร่พเนจร ยึดถือทุกแห่งหนเป็นบ้าน เกรงว่ายากจับเจ่าอยู่ที่ใดที่หนึ่งได้ หากทุกวันต้องพบพานบุคคลกลุ่มเดียวกัน คงจืดชืดไร้รสชาดินัก ชีวิตของการมีครอบครัวหาได้เหมาะสมกับข้าพเจ้าไม่”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจ การร่อนเร่ไปถึง

สุดหล้า นับเป็นวิธีการดำรงชีวิตที่น่าลุ่มหลงชนิดหนึ่ง”

สั้งโหย่วอดกล่าวมิได้ว่า “ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้ ท่านไม่มีโทสะหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มอย่างสง่างาม กล่าวว่า “ไยต้องมีโทสะ สิ่งที่ท่านกล่าวคือเหตุผลอันเที่ยงแท้แน่นอน หากกระทำเรื่องราวอันใดซ้ำซ้อนหรือรับประทานอาหารแบบเดียวกันต่อให้เป็นอาหารอันเอมโอช ก็กลายเป็นจืดชืดราวเคี้ยวเทียนไข แต่ว่าท่านสมควรไปยังนครเสียนหยางเพื่อเยี่ยมเยียนสั้งหลันผู้เป็นน้องสาวและบุตรชายของนาง นางคิดถึงท่านนัก”

สั้งโหย่วกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะไปยังนครเสียนหยาง แต่ว่าข้าพเจ้ารับปากคนผู้หนึ่งว่า หลังจากเสร็จเรื่องจะไปอยู่ร่วมกับเขาสักระยะหนึ่ง เมื่อถึงเวลาค่อยว่ากล่าวกันเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เป็นชายคนรักของท่านหรือ?”

สั้งโหย่วกล่าวเบาๆ ว่า “ความจริงไม่สมควรบอกต่อท่าน แต่ก็ไม่คิดปิดบังท่าน หลังจากแยกจากท่าน ไม่ทราบเป็นเพราะถูกท่านสะกิดไฟรักขึ้นหรือไร ข้าพเจ้ามีบุรุษหลายคน แต่ไม่มีผู้ใดทดแทนท่านได้ บุรุษที่ข้าพเจ้าคิดไปอยู่ร่วมกับเขาสักระยะหนึ่งผู้นี้ เคยเสี่ยงตายช่วยชีวิตข้าพเจ้า รักษาอาการบาดเจ็บของข้าพเจ้า ความรู้สึกที่ข้าพเจ้ามีต่อเขา เกิดจากความสำนึกบุญคุณมากกว่า”

ในใจเซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความหึงหวงอยู่บ้าง แต่แล้วหวนนึกถึงตัวเองสามารถสร้างสัมพันธ์กับสตรีมากหน้าหลายตา สั้งโหย่วย่อมมีสิทธิ์ในการใกล้ชิดกับบุรุษอื่นเช่นกัน จึงกล่าว “แล้วแต่พี่โหย่วเถอะ ต่อให้ท่านแต่งงานกำเนิดบุตร ก็อย่าลืมไปเยี่ยมพวกเราที่นครเสียนหยาง ทั้งยังต้องไปก่อนรัชทายาทจะทรงพระมาลาห้อยมุก ไม่เช่นนั้นอาจหาพวกเราไม่พบแล้ว”

สั้งโหย่วเหลียวหน้ามา เพ่งตามองดูเขาชั่วขณะ จึงกล่าว “ท่านผู้นี้แปลกพิสดารยิ่ง บุรุษอื่นพอทราบว่าในใจข้าพเจ้ามีชายอื่น จะหึงหวงแทบตาย มีแต่ท่านที่ไม่ถือสา ใช่เป็นเพราะท่านไม่เห็นความสำคัญ

ของข้าพเจ้าหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมา กล่าวว่า “เช่นนี้ก็ไม่ถูก เช่นนั้นก็ไม่ถูก ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทำอย่างไร?”

สีหน้าสั้งโหย่วปรากฏแววประหลาดพิกลขึ้น ทอดถอนใจกล่าวว่า “เนื่องจากท่านเป็นตัวประหลาดตนหนึ่ง เป็นเหตุให้เราสั้งโหย่วไม่สามารถลืมเลือนท่าน นั่นเป็นความรู้สึกอันปวดร้าวนัก แต่ข้าพเจ้ายังไม่อาจละทิ้งอุดมการณ์ท่องเที่ยวทั่วแผ่นดินไป อาจบางทีสักวันหนึ่งข้าพเจ้าเหนื่อยหน่ายขึ้นมา จะไปหาท่าน เมื่อถึงเวลานั้น ท่านตั้งข้อรังเกียจข้าพเจ้าหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงคลายมือจากการโอบกอดนาง บิดขี้เกียจคราหนึ่ง กล่าวว่า “อย่าได้คิดมากไปแล้ว ขอเพียงภายในเจ็ดปี ท่านยินยอมกลับนครเสียนหยาง จะได้พบกับพวกเราแน่นอน”

สั้งโหย่วพลันขยี้เท้าร้องว่า “ข้าพเจ้าไม่ยินยอม”

เซี่ยงเส้าหลงน้อยครั้งจะเห็นนางแสดงกิริยาแง่งอนของอิสตรีออกมา จึงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ท่านไฉนไม่ยินยอม?”

สั้งโหย่วกล่าวเป็นเชิงตัดพ้อว่า “ท่านไฉนไม่มีปฏิกิริยาเช่นบุรุษทั่วไป ราวกับว่าข้าพเจ้ามาหรือไม่ ท่านล้วนไม่สนใจ”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อดังๆ กล่าวว่า “ท่านมิใช่ต้องการความเป็นอิสระหรอกหรือ? ตอนนี้ข้าพเจ้าไม่ก้าวก่ายรูปแบบการดำรงชีวิตของท่าน ท่านกลับตัดพ้อต่อว่าข้าพเจ้า นี่นับเป็นเหตุผลอันใด?”

สั้งโหย่วขบคิดแล้วหัวร่อคิก โถมเข้ามาโอบกอดเขา แหงนเงยหน้าขึ้น กล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า “ท่านผิดแผกแตกต่างจากทุกผู้คน มิน่าเล่าข้าพเจ้าให้ความสำคัญกับท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “พี่โหย่วเสพสุขกับชีวิตให้ดีเถอะ นั่นเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของทุกผู้คน หากบอกว่าข้าพเจ้าไม่หึงหวง นับเป็นการหลอกลวงท่าน เพียงแต่ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีสิทธิควบคุมบังคับท่าน ได้แต่หักห้ามความเห็นแก่ตัว เคารพความเป็นอิสระของท่าน”

สั้งโหย่วกล่าวด้วยความตื้นตันใจว่า “นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าได้ยินถ้อยคำที่มีเหตุผลจากปากของบุรุษ แต่นี่ใช่เป็นเหตุให้ท่านไม่รักถนอมข้าพเจ้าเช่นกาลก่อนหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเปิดเผยว่า “ความรักถนอมที่ข้าพเจ้ามีต่อท่าน จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง แต่จะบีบบังคับตัวเองอย่าได้นึกถึงท่านเกินไป ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าจะนึกเลยเถิดไปว่า ท่านกำลังโอบกอดบุรุษอีกผู้หนึ่งอย่างนั้นข้าพเจ้าคงไม่สบายใจนัก คนจะอย่างไรยังเห็นแก่ตัว”

สั้งโหย่วจุมพิตเขาคราหนึ่ง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ท่านเปิดเผยยิ่ง ซึ่งความจริงข้าพเจ้าก็กลัวคิดถึงท่านด้วยเหตุผลเดียวกัน ข้าพเจ้านึกเสียใจที่บอกความจริงข้อนี้ต่อท่าน จวบกระทั่งแยกทางกับท่าน ผู้อื่นค่อยทราบว่าไม่อาจลืมเลือนท่านได้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “เมื่อเป็นความจริง เราท่านได้แต่ยอมรับโดยดุษณี ถึงเวลาอาหารค่ำแล้ว พวกเรากลับห้องท้องเรือดีหรือไม่?”

สั้งโหย่วสั่นศีรษะอย่างดื้อรั้น กล่าวว่า “ไม่ ข้าพเจ้ากลัวว่าสักวันหนึ่งจะสูญเสียความเป็นคนโปรดของท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมา กล่าวว่า “พี่โหย่วอย่าได้หลอกข้าพเจ้าแล้ว ท่านไหนเลยเป็นคนเช่นนั้น เพียงแต่ท่านขุ่นข้องใจที่ข้าพเจ้าไม่มีปฏิกิริยาต่อเรื่องของท่านกับบุรุษอื่นดังที่ท่านคาดคิดไว้ จึงคิดบีบบังคับให้ข้าพเจ้ายอมจำนน”

สั้งโหย่วขยี้เท้าอีกครา กล่าวว่า “ข้าพเจ้าแค้นท่านแทบตายแล้ว รีบบอกว่าท่านหึงหวงแทบตาย”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อจนตัวงอ กล่าวว่า “ตกลง ข้าพเจ้าหึงหวงแทบตาย”

สั้งโหย่วค่อยยอมเลิกรา หัวร่อพลางกล่าวว่า “คำพูดข้าพเจ้าเมื่อครู่ล้วนหลอกลวงท่าน ความจริงไม่มีบุรุษใดเป็นที่ต้องตาข้าพเจ้า แต่ว่าอย่าได้ยินดีเร็วเกินไป ทั้งนี้เพราะในจำนวนนั้นรวมทั้งท่านด้วย มาเถอะ”

พลางฉุดดึงมือเซี่ยงเส้าหลงกลับเข้าห้องท้องเรือ

ภายใต้แสงโคมสาดส่อง เซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้ จี้เอียนหยาน จ้าวจื้อกับสั่งโหย่วนั่งล้อมวงอยู่บนเสื่อ ศึกษาภาพแผนที่ชายแดนรัฐฉู่กับรัฐฉีซึ่งคลี่กางอยู่บนโต๊ะเตี้ย

เถิงอี้คำนวณเส้นทางกลับรัฐฉีของเถียนตาน พบว่ามีทั้งสิ้นสามทาง แต่สั่งโหย่วล่วงรู้นิสัยของเถียนตาน บอกว่าคนผู้นี้ชอบความสะดวกสบาย คงต้องเลือกทางน้ำ บวกกับแม่ทัพรักษาเมืองชิงหลีนามเซี่ยหลูจางมีความสัมพันธ์กับเถียนตานอย่างลึกซึ้ง ไหนเลยยอมละทิ้งความสะดวกไป

จี้เอียนหยานบอกว่า ในเมื่อแม่ทัพเซี่ยมีความสัมพันธ์กับเถียนตานอย่างลึกซึ้ง ไม่แน่ว่าจะรายงานข่าวการมาของพวกเขาต่อเถียนตาน เสนอให้เปลี่ยนเป็นใช้เส้นทางทางบกหลบหนี อย่างนั้นเกรงว่าพวกเขายากจะตามทัน

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด เสนอให้ใช้แผนซ้อนแผน ขู่ขวัญแม่ทัพเซี่ยก่อน หากสืบทราบว่าเถียนตานอยู่ที่ใด ให้ชิงลงมือฆ่าคน

ยามเที่ยงของสองวันให้หลัง เรือใหญ่ทั้งสามลำแล่นถึงท่าเรือหลักของเมืองจงหลี่

แม่ทัพรักษาเมืองจงหลีนามเซี่ยหลูจางได้รับรายงานรีบรุดมารับหน้า

ขุนพลรัฐฉู่ที่ได้รับมอบหมายให้ร่วมทางมาอำนวยความสะดวกแก่เซี่ยงเส้าหลงและพวกเรียกว่าหลี่กวง เป็นคนสนิทของหลี่หยวน เมื่อได้รับคำแนะนำจากเซี่ยงเส้าหลง ก็ขึ้นจากเรือไปพบกับแม่ทัพเซี่ย

หลี่กวงแสดงหนังสือราชการ ซึ่งลงพระนามโดยหลี่เอียนเอี้ยนต่ออีกฝ่าย จากนั้นกล่าวเบาๆ ว่า “การเดินทางมาของพวกเราครั้งนี้ความจริงมีภารกิจลับเป็นพิเศษ”

แม่ทัพเซี่ยสะดุ้งเฮือกหนึ่ง รีบถามไถ่รายละเอียด หลี่กวงฉุดลากคนมาด้านข้าง กระซิบถามว่า “ท่านแม่ทัพทราบเหตุการณ์ที่นครโซ่วชุน

หรือไม่?”

แม่ทัพเซี่ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “มิเพียงได้ยินมา เมื่อวานยังได้รับแจ้งอย่างเป็นทางการ คิดไม่ถึงซุนเซินจวินมีจุดจบเช่นนี้ นับว่าชราจนเลอะเลือนแล้ว”

หลี่กวงกล่าวว่า “มันมิใช่ชราจนเลอะเลือน หากแต่หลงเชื่อคำยุยงของคนต่ำช้า มิเพียงส่งคนไปจู่โจมสังหารตัวแทนของรัฐฉิน ซึ่งเดินทางมาร่วมพิธีฝังพระศพอ๋ององค์ก่อน ทั้งยังมีการวางแผนก่อการกบฏไทเฮากับท่านเสนาบดีหลี่กริ้วโกธรยิ่ง ดังนั้นสั่งพวกเรายกกำลังมาตามจับคนผู้นี้ ท่านแม่ทัพคงทราบว่าเราหมายถึงผู้ใดกระมัง?”

แม่ทัพเซี่ยหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ท่านหลี่โปรดบอกให้กระจ่างชัดกว่านี้”

หลี่กวงกล่าวว่า “นอกจากเถียนตานผู้ต่ำช้าแล้วยังมีผู้ใด ท่านแม่ทัพมีข่าวคราวของมันหรือไม่?”

มือเท้าแม่ทัพเซี่ยสั่นกระตุกคราหนึ่ง กล่าวอย่างยากลำบากว่า “ไม่มี”

หลี่กวงทราบแน่แก่ใจว่าเป็นเรื่องราวใด แต่หากกล่าวเปิดโปงไม่กล่าวเบาๆ ว่า “เถียนตานคงอาศัยทางน้ำหลบหนี ท่านแม่ทัพสั่งคนไปจัดหาสิ่งของเครื่องใช้เพิ่มเติมสำหรับเรือทั้งสามลำ เราคิดออกเรือตอนพลบค่ำวันนี้”

แม่ทัพเซี่ยรับคำไม่ขาดปาก สั่งผู้ติดตามจัดหารสิ่งของเครื่องใช้เพิ่มเติมให้แก่เรือใหญ่ทั้งสาม จากนั้นรีบรุดเข้าเมือง

เซี่ยงเส้าหลงลอบเข้าเมืองตั้งแต่แรก ผู้ร่วมทางยังมีจี้เอียนหยาน สั้งโหย่วและจ้าวจื้อใส่เสื้อผ้าของบุรุษ เถิงอี้ จิงสั้ง อูกวง อูเอี๋ยนจี้ อูซูและพวกสิบแปดองครักษ์เหล็ก กับผู้ช่วยของหลี่กวงนามไช่ย่ง เนื่องจากทั้งหมดมีใบผ่านทางจากนครหลวง จึงขอออกประตูเมืองได้โดยสะดวก

แม่ทัพเซี่ยพอกลับเข้าเมือง ก็ควบม้าตรงไปยังจวนแม่ทัพเนื่องจากเป็นยามเวลากลางวันแสกๆ จวนแม่ทัพก็รักษาการณ์อย่างเข้มงวด

เซี่ยงเส้าหลงและพวกได้แต่กระจายอยู่ตามจุดต่างๆ รอคอยม่านวิกาลคลี่กางลง

ดีที่ผ่านไปไม่ถึงครึ่งชั่วยาม แม่ทัพเซี่ยซึ่งเปลี่ยนชุดลำลองและคนสนิทสองคนหลบออกทางประตูหลัง ควบม้าไปยังประตูเมืองด้านทิศใต้

เซี่ยงเส้าหลงและพวกยินดียิ่ง สะกดรอยตามแต่ไกล

แม่ทัพเซี่ยออกจากประตูเมืองทิศใต้ ควบม้าตัดผ่านดงไม้ไพรกว้างจวบกระทั่งยามพลบค่ำ มาถึงตัวตึกซึ่งอยู่ท่ามกลางดงไม้แน่นขนัดหลังหนึ่ง

นอกดงไม้มีน้ำไหลหลั่งจากทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ทอดไปบรรจบกับแม่น้ำไหวเหอ ที่นั้นมีท่าข้ามเล็กๆ จอดไว้ด้วยเรือประมงขนาดใหญ่สี่ลำ ทุกผู้คนคึกคักอักโข ทราบว่าเถียนตานซ่อนตัวอยู่ในตัวตึกหลังนี้เอง

เถิงอี้กล่าวว่า “เราจะจัดการกับผู้คนที่ท่าข้ามและบนเรือ น้องสามเข้าตึกไปจัดการกับเถียนตาน ระวังด้วย คนสนิทของเถียนตานส่วนใหญ่ยากตอแย”

จากนั้นนำองครักษ์เหล็กจำนวนครึ่งหนึ่งเร่งรุดไปยังท่าข้าม

เซี่ยงเส้าหลงสั่งจี้เอียนหยานกับจ้าวจี้ออยู่นอกตึกคอยยิงลูกธนูสกัดคนที่หลบหนีออกมา ส่วนเขากับสั้งโหย่วจะเร้นกายเข้าตึกไปตามล่าเถียนตาน

จี้เอียนหยานรับคำชักชวนบุคคลอื่นกระจายกำลังออกไป เซี่ยงเส้าหลงโบกมือชักชวนสั้งโหย่ว เร้นกายเข้าดงไม้ไปดุจวิญญาณภูตพราย ไม่นานก็มาถึงพุ่มไม้นอกกำแพงตึกตะวันออก ตัวตึกหลังนี้ก่อกำแพงสูงล้อมรอบ พอเคลื่อนเข้าใกล้ กลับมองไม่เห็นสภาพภายใน

ม่านวิกาลคลี่คลุมลง ท้องนภาดาดาษด้วยดวงดาว หากแต่แสงจันทร์สลัวเลือนราง มีแต่ตัวตึกปรากฏแสงโคมไฟอ่อนจางสาดลอดออกมา

หนุ่มสาวทั้งสองอาศัยเซือกขอเกี่ยว ปีนป่ายข้ามกำแพงสูง ทิ้งตัวลงในลานตึกกลางแจ้งโดยไร้สุ้มเสียง

เซี่ยงเส้าหลงกับสั่งโหย่วปีนขึ้นสันหลังคาตึกที่อยู่ใกล้ที่สุด เห็นบ้านช่องแน่นขนัด ยามกะทันหันไม่ทราบเริ่มตรวจค้นจากที่ใดดี สั่งโหย่วโน้มหน้ามากระซิบที่ข้างหูเขาว่า “เถียนตานชมชอบบ้านที่หันหาทิศใต้ที่สุด พวกเราลองไปดูบ้านหลังนั้น”

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตาไปตามทิศทางที่นางบ่งชี้เห็นด้านทิศใต้ของตัวตึกเป็นสวนผลไม้ เพาะปลูกไม้ดอก ขุดสระน้ำก่อภูเขาจำลอง มีลำธารสายหนึ่งไหลผ่านเรือกสวน สร้างสะพานศิลาทอดข้าม อีกด้านหนึ่งคล้ายปลูกสร้างหอห้องไว้

ดูจากโครงสร้างของตัวตึก แสดงว่าเป็นสถานพักร้อนของคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ อาจบางทีเป็นสมบัติของแม่ทัพเซี่ย หยิบมือให้เถียนตานพักอาศัย

ทั้งสองไม่กล่าวว่ากระไร อึดใจเดียวข้ามหลังคาบ้านหลายบ้าน ทิ้งตัวลงในสวน เห็นอีกฟากหนึ่งของสะพานมีเงาคน แว่วเสียงคนสนทนา ดังนั้นไม่กล้าชะล่าใจ อ้อมทางเป็นวง อาศัยเชือกบินพาดผ่านยอดไม้ถึงต้นไม้ฝั่งตรงข้าม แล้วค่อยทิ้งตัวลงกับพื้น หลบหลีกหูตาเวรยามปีนป่ายขึ้นหลังคาซึ่งจุดโคมไฟสว่างไสวหลังหนึ่ง

แว่วเสียงผู้คนดังจากเบื้องล่าง เป็นเสียงเถียนตานดังว่า “เรื่องนี้ใช่เป็นความจริงหรือไม่? ตามเหตุผลหลี่หยวนไม่สมควรต่อกรกับซุนเซินจวินได้”

จากนั้นเป็นเสียงแม่ทัพเซี่ยดังว่า “เป็นความจริงไม่แปลกปลอม เมื่อวานเราได้รับคำสั่งไทเฮากำชับให้เราเฝ้ารักษาด่านไว้ พร้อมกับแจ้งว่าหลี่เฉวียน หลี่ลิ่ง โต่วเจี่ยและเฉิงซู่หนิงล้วนถูกประหารชีวิตสิ้น”

หนุ่งสาวทั้งสองรับฟังจนยินดียิ่ง หันมาจูบปากคราหนึ่ง ในที่สุดนับว่าติดตามโจรเฒ่าเถียนตานจนทันแล้ว

เถียนตานเงียบงันชั่วขณะ จึงแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “หลี่หยวนบังอาจนัก กลับกล้าส่งคนมาตามล่าเรา หลูจาง ท่านมิสู้ติดตามเรากลับรัฐฉีเถอะ”

แม่ทัพเซี่ยทอดถอนใจกล่าวว่า “เครือญาติเราและสมบัติพัสถานต่างๆ ล้วนอยู่ที่นี้ ไหนเลยบอกไปเป็นไปได้ เรื่องนี้รอไว้ภายหน้าค่อยว่ากล่าวกัน ปัญหาเฉพาะหน้าคือจัดให้ท่านเสนาบดีเถียนกลับรัฐฉีโดยปลอดภัย”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ “พวกมันคาดเดาว่าท่านใช้เส้นทางน้ำกลับรัฐฉี หากแม้ท่านเสนาบดีเถียนอาศัยเส้นทางบกจากไป พวกมันเท่ากับคว้าน้ำเหลว ในความเห็นเรา ท่านเสนาบดีเถียนมิต้องรอคอยแม่ทัพตันฉู่อีก ขอเพียงท่านเสนาบดีเถียนกลับถึงรัฐฉีโดยปลอดภัย ต่อให้หลี่หยวนขวัญกล้าเทียมฟ้ายังไม่กล้าแตะต้องตันฉู่แม้สักขุมขนหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงไม่มีกะใจที่จะรับฟังต่อไป จุมพิตสั่งโหย่วอีกครากล่าวว่า “พี่รองคงจัดการกับผู้คนที่ท่าข้ามแล้ว แต่ตอนนี้พวกเราจะสร้างสถานการณ์วุ่นวายขึ้น เตรียมพร้อมแล้วหรือไม่?”

ดวงตาสั่งโหย่วสะท้อนประกายความรู้สึก กล่าวเบาๆ ว่า “ย่อมเตรียมพร้อมแล้ว ข้าพเจ้ารอคอยมาถึงสิบกว่าปี”

เซี่ยงเส้าหลงตวัดมือปล่อยพลุสัญญาณขึ้นไป พลุไฟพวยพุ่งขึ้นฟ้าแตกระเบิดเป็นดอกไม้ไฟสีแดงเลือดดอกหนึ่ง

พลุสัญญาณพอแตกระเบิดออก เวรยามซึ่งจัดวางอยู่ภายในตึกล้วนมุ่งหน้ามาทางด้านนี้

เซี่ยงเส้าหลงกับสั่งโหย่วยิงลูกธนูจากหน้าไม้ลงจากเบื้องสูง ยิงทำร้ายผู้คนสิบกว่าคนล้มลง เถิงอี้และพวกก็ทลายประตูตึกบุกเข้ามาแล้วทั้งสองไม่เห็นเถียนตานหลบหนีออกจากห้อง พลันฉุกคิดว่าเป็นเรื่องราวใด หย่อนเชือกลงจากช่องถ่ายเทอากาศโหนตัวลงไป ไม่นานก็เสาะพบปากทางเข้าอุโมงค์สายหนึ่ง ดังนั้นรีบติดตามไป

ทางอุโมงค์กว้างขวางทอดตรง ตั้งเสาไฟค้ำยันโบกปูนทับผิวดินทั้งยังเจาะช่องระบายลมเอาไว้ ทั้งสองไม่กล้าจุดคบไฟขึ้น ยื่นมือคลำผนัง มุ่งหน้าไปชั่วขณะก็มุดออกจากปากโพรงอีกแห่งหนึ่ง ที่แท้มาถึงริมดงไม้แล้ว

ที่นอกดงไม้คือท่าข้ามเล็กๆ นั้น เรือประมงทั้งสี่ลำล้วนถูกทำลายจมลง ปรากฏเงาดำสิบกว่าสายวิ่งเลียบริมฝั่ง หลบหนีไปยังต้นน้ำ

เซี่ยงเส้าหลงส่งพลุสัญญาณออกอีกครา ค่อยชักชวนสั่งโหย่วไล่ติดตามไปอย่างสุดฝีเท้า

ไล่ล่าระยะหนึ่ง ฝ่ายตรงข้ามทิ้งผู้คนหกคนอยู่ล้าหลัง ชักกระบี่หันขวับกลับมาปะทะหาญหัก เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยมีเวลาพัวพันด้วย ล้วงเข็มบินออกมาสะบัดซัดออกด้วยสองมือ ผู้คนทั้งหกคนล้วนถูกเข็มบินซัดใส่ล้มลงกับพื้น

ฝ่ายตรงข้ามที่หลงเหลืออยู่เจ็ดคนคิดไม่ถึงว่าเซี่ยงเส้าหลงร้ายกาจปานนี้ มาตรว่าแบ่งกำลังมาหกคนยังไม่อาจสกัดต้านทานไว้ได้ พลันส่งเสียงร้องชักชวนคำหนึ่ง ผละจากริมฝั่ง แตกฮือหลบหนีขึ้นเนินดินและดงไม้

เซี่ยงเส้าหลงซัดเข็มบินออกอีกสองเล่ม ปรากฏผู้คนอีกสองคนถูกซัดทำร้าย สั่งโหย่วแค้นใจยิ่ง ซัดมีดบินออก ผู้คนอีกคนหนึ่งเพิ่งวิ่งขึ้นเนินดิน ก็ถูกมีดปักใส่กลางหลังกลิ้งตัวลงมา

ยามนั้นสั่งโหย่วจดจำออกว่าผู้คนที่วิ่งขึ้นยอดเนินอีกคนหนึ่งคือเถียนตาน นางไม่ทราบมีเรี่ยวแรงจากที่ใด ชิงล้ำหน้าเซี่ยงเส้าหลงโถมขึ้นบนยอดเนินไล่ตามศัตรูจนทัน เซี่ยงเส้าหลงกริ่งเกรงนางพลาดท่าเสียทีรีบรวบรวมเรี่ยวแรงไล่ติดตามไปโดยกระชั้นชิด

เสียงอาวุธปะทะดังติดต่อกัน เสียงตวาดเจื้อยแจ้วของสั่งโหย่วดังผสานกับเสียงแผดร้องของฝ่ายตรงข้าม จากนั้นกลับคืนสู่ความสงบโดยเร็ว

เซี่ยงเส้าหลงพอขึ้นถึงยอดเนิน คู่ต่อสู้ทั้งสองแยกย้ายผละจากกันล้วนหลั่งโลหิตโซมกาย แขนซ้ายและไหล่ขวาสั่งโหย่วมีโลหิตไหลซึม ส่วนเถียนตานมือถือกระบี่ยาว ทรวงอกสะท้อนขึ้นลง ใบหน้าขาวซีดดุจกระดาษ

เถียนตานเหลียวมองเซี่ยงเส้าหลงแวบหนึ่ง หัวร่ออย่างหดหู่กล่าวว่า “ประเสริฐ ในที่สุดท่านไล่ตามทันแล้ว”

สั่งโหย่วร้องเสียงเกี้ยวกราดว่า “เถียนตาน ทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้าเป็นใคร?”

ยามนั้นบังเกิดฝีเท้าม้าดังขึ้น เถิงอี้และพวกถือคบไฟควบม้าติดตามมา รายล้อมบุคคลทั้งสามไว้อย่างแน่นหนา

จ้าวจื้อร้องเสียงแหลมเล็ก พลิกตัวลงจากหลังม้าตวาดถามเถียนตานว่า “ครั้งกระโน้นตอนที่ท่านใช้เลือดล้างตระกูลพวกเราทั้งสาม ตระกูลเคยคาดคิดว่าจะมีวันนี้หรือไม่?”

สั่งโหย่วชิงตวาดว่า “มันเป็นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะฆ่ามันกับมือ”

เซี่ยงเส้าหลงล่าถอยถึงข้างกายจ้าวจื้อ กล่าวเบาๆ ว่า “ปล่อยให้พี่โหย่วลงมือเถอะ”

จ้าวจื้อฟุบหน้ากับหัวไหล่เซี่ยงเส้าหลง พลุ่งพล่านใจจนร้องไห้ออกมา

เถียนตานยังมีสีหน้าเป็นปรกติ หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “ในชีวิตเราเถียนตาน ฆ่าคนมากมายสุดคณานับ ไหนเลยจำได้ว่าเคยฆ่าผู้ใด? เซี่ยงเส้าหลงนับว่าท่านยอดเยี่ยม เราเถียนตานยอมรับนับถือท่านแล้ว”

กล่าวจบตวัดมือขึ้น ขวางกระบี่กรีดผ่านลำคอตัวเอง คนล้มหงายไปด้านหลัง สิ้นใจตายในบัดดล

สั่งโหย่วร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง คุกเข่าลงกับพื้น จ้าวจื้อโถมเข้าหานาง สตรีทั้งสองสวมกอดกันร่ำไห้ จนดังสะท้านทั่วดงไม้

ผู้เหี้ยมหาญแห่งรัฐฉีในที่สุดจบชีวิตในลักษณะนี้

เถิงอี้กระโดดลงจากหลังม้า สะบัดกระบี่ตัดศีรษะของเถียนตานลงจากบ่า ร้องชักชวนว่า “พวกเราไป”

เซี่ยงเส้าหลงมีจิตใจเลื่อนลอย เป็นความรู้สึกที่ยากบรรยายได้

ทางหนึ่งย่อมเป็นความยินดีที่ความแค้นของสั่งโหย่วและภรรยาเถิงอี้ได้รับการชำระล้าง ตัวเองก็บรรลุเป้าหมายในเรื่องที่ความจริงเป็นไปไม่ได้เรื่องหนึ่ง แต่เมื่อเห็นผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุคผู้นี้เชือดคอตายต่อหน้า ยังบังเกิดความรู้สึกสูญเสียอยู่บ้าง

หากทว่าทุกประการล้วนกลายเป็นประวัติศาสตร์ที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลง รอจนเสี่ยวผานขึ้นครองราชย์ หลี่ปู้เหว่ยผู้โฉดชั่วสามารถชดใช้กรรม เขาจะไปจากดินแดนซึ่งแต่ละรัฐช่วงชิงความเป็นใหญ่ ใช้ชีวิตกลางพนาไพรที่ใฝ่ฝันมานาน ไม่ขอกลับแผ่นดินตงง้วนอีก

หลังจากกลับถึงเรือ ทั้งหมดถอนสมอเดินเรือกลับนครโซ่วชุนในบัดดล ค่ำคืนนั้นทุกผู้คนดื่มจนเมามาย วันรุ่งขึ้นหลับไหลตลอดวันค่อยทยอยตื่นขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงพกพาศีรษะที่หนักอึ้ง เดินเข้าห้องท้องเรือ เห็นหญิงสาวทั้งสามกำลังซุบซิบสนทนากัน จ้าวจื้อชิงโห่ร้องว่า “เส้าหลงพี่โหย่ว ยินยอมเป็นเพื่อนพวกเรากลับนครเสียนหยางแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง กล่าวว่า “วันนั้นท่านหลอกลวงข้าพเจ้าจริงๆ”

สั้งโหย่วกล่าวอย่างกระเง้ากระงอดว่า “บอกแต่แรกแล้วว่าหลอกท่าน นึกดูน่าคลั่งใจนัก ท่านกลับไม่เห็นว่าสลักสำคัญแม้แต่น้อย”

จี้เอียนหยานยิ้มพลางกล่าวว่า “พี่โหย่วอย่าได้ขุ่นเคืองใจ สามีของพวกเรามีเรื่องใดล้วนเก็บงำไว้ในใจ ปากแข็งแต่ใจอ่อน ขอท่านอย่าได้ตำหนิ”

สั้งโหย่วแบะปากกล่าวว่า “เขาเป็นสามีของพวกท่าน เกี่ยวข้องใดกับเราสั้งโหย่ว?”

จากนั้นหัวร่อคิกออกมา แย้มยิ้มให้แก่เซี่ยงเส้าหลงอย่างอ่อนหวาน ทุกผู้คนล่วงรู้นิสัยใจคอของนาง ย่อมไม่มีผู้ใดถือสาคำพูดนาง

เรือใหญ่แล่นทวนน้ำ การเดินทางเชื่องช้าลงใช้เวลามากกว่าเมื่อขามาหนึ่งวัน ค่อยมาถึงนครโซ่วชุน

เนื่องจากเซี่ยงเส้าหลงรับปากจวงฮูหยินว่า เมื่อผ่านเมืองเตียนจะไปหานาง ดังนั้นไม่หยุดยั้งพักแรม แล่นเรือต่อไปยังเมืองเฉิงหยาง เมื่อเซี่ยงเส้าหลงขึ้นฝั่ง ก็สมทบกับกองกำลังคัดสรรพิเศษ ซึ่งรอคอยพวกเขาอยู่ เคลื่อนขบวนลงใต้สู่เมืองเตียน

ยามนั้นผู้ที่เป็นเพื่อนจวงฮูหยินสองแม่ลูกกลับเมืองเตียนเป็นโหลวอู๋ซิน ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้เป็นแม่ทัพ นำทหารฉู่แปดพันนาย ทวงถามดินแดนส่วนใหญ่ซึ่งถูกฝ่ายกบฏยึดครองไว้กลับคืนมา

ชาวเมืองเตียนพอทราบข่าวว่าจวงเป่าอี้กลับมา พากันลุกฮือขึ้นก่อการ จัดตั้งกองกำลังเมืองเตียนใหม่ รวบรวมไพร่พลสองหมื่น ร่วมกับทหารฉู่ซึ่งยกมาช่วยเหลือ โอบล้อมตัวเมืองเกาเจ้อ ซึ่งเป็นเมืองหลวงของเมืองเตียนไว้อย่างแน่นหนา

ตัวเมืองเกาเจ้อตั้งอยู่ที่ราบสูง หลังอิงเขาชัยภูมิเหมาะกับการตั้งรับ บวกกับมีแหล่งน้ำสมบูรณ์ สะสมเสบียงอาหารเพียงพอ ยามกะทันหันกองกำลังผสมไม่อาจทำอย่างไรได้ ทั้งยังสูญเสียไพร่พลหลายพันคน

ส่วนเมืองบริวารอื่นเห็นเจ้าเมืองเย่หลาน ซึ่งให้การหนุนหลังหลี่ลิ่งเสียชีวิต จึงฉวยโอกาสบุกโจมตียึดเมืองหลวงของเย่หลาน แต่งตั้งเจ้าเมืองคนใหม่ แล้วค่อยยกทัพกลับไป นับแต่นี้ชาวเย่หลานไม่มีปัญญาข่มเหงเมืองข้างเคียงอีก

เซี่ยงเส้าหลงและพวกพอมาถึงฐานที่มั่นของกองกำลัง กองกำลังที่บุกตีเมืองเพิ่งรบแพ้มาอีกครั้ง มีคนบาดเจ็บตายไม่น้อย

เซี่ยงเส้าหลงได้รับการเลี้ยงต้อนรับจากโหลวอู๋ซินเข้ากระโจมแม่ทัพ ไปวางแผนบุกตีเมือง ลั่นปากว่าภายในสามวันจะตีเมืองแตกให้จงได้

ค่ำคืนนั้นเซี่ยงเส้าหลงและพวกเดินทางทัพยามวิกาล มาถึงหลังภูเขาหินใหญ่ซึ่งหัวเมืองเกาเจ้อใช้อิงพิง ก่อกระโจมตั้งค่ายพักแรม

เช้าวันรุ่งขึ้นเซี่ยงเส้าหลงสำหรับกับเถิงอี้ศึกษาภูมิประเทศแล้วกำหนดเส้นทางห้าสาย ส่งคนปีนป่ายขึ้นไปฝังห่วงตะปู ผูกยึดเส้นเชือกสำหรับปีนเขา เรื่องนี้เป็นหัวข้อการฝึกของกองกำลังคัดสรรพิเศษอยู่แล้ว ดังนั้นมีอุปกรณ์พรักพร้อม จวบจนฟ้ามืดค่ำลงเซี่ยงเส้าหลงและพวกก็อาศัยเชือกปีนเขา ขึ้นถึงบนยอดเขาโดยไม่ยากเย็น เห็นที่ใต้เท้าเป็นหัวเมืองเกาเจ้อ ซึ่งกินพื้นที่ประมาณเจ็ดแปดลี้

โหลวอู๋ซินเคลื่อนทัพของกองกำลังผสมบุกตีเมืองทั้งกลางวันกลางคืน เพื่อดึงดูดความสนใจของฝ่ายกบฏ เสียงโห่ร้องฆ่าฟันและเสียงยิงหินกระสุนแหวกฝ่าอากาศดังไม่ขาดหู

จี้เอียนหยาน สั้งโหย่วและจ้าวจื้อก็ปีนป่ายขึ้นมา นั่งหอบหายใจอยู่ข้างกายเซี่ยงเส้าหลงและเถิงอี้ จากที่นี้ถึงเบื้องล่าง มีความสูงร่วมเจ็ดสิบวา ผู้คนทั่วไปมองลงยังเบื้องล่าง ล้วนอกสั่นขวัญแขวน แต่สำหรับกองกำลังคัดสรรพิเศษ ซึ่งเคยพักอาศัยที่สถานปศุสัตว์ตระกูลอูและใช้ยอดเขาบูชาจันทร์ซึ่งมีความสูงกว่าที่นี้สามเท่าเป็นที่ฝึกซ้อม หินภูเขาลูกนี้ย่อมไม่นับเป็นอย่างไรได้

เถิงอี้ออกคำสั่งคำหนึ่ง จิงสั้ง อูซู อูเอี๋ยนจู้และตันเฉวียนทั้งสี่ก็อาศัยเส้นเชือกที่ปล่อยห้อยลงทิ้งตัวลงไป เมื่อเสาะพบที่หยั่งเท้า ค่อยฝังห่วงตะปู ผูกยึดเส้นเชือกเส้นใหม่ อุปกรณ์ที่พวกเขาพกติดตัวเทียบเท่ากับผู้เชี่ยวชาญการปีนเขาในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด อาศัยบ่วงเชือกที่ผูดรัดเอวทิ้งตัวลงไปด้วยระดับความเร็วดุจสายฟ้า ชั่วพริบตาคนทั้งสี่ลงไปถึงพงหญ้าเชิงเขา ฝั่งตรงข้ามเป็นกำแพงหลังของหัวเมืองเกาเจ้อ เพียงกั้นด้วยคูน้ำสายหนึ่ง

หน่วยยามบนกำแพงเมือง ถูกเรียกตัวไปช่วยเหลือกำแพงเมืองอีกสามด้าน เพียงแต่ตามหอยามหลายหลังจัดคนเฝ้ารักษา แต่ว่ามองไม่เห็นบริเวณเบื้องล่างอันมืดมิด และที่ซึ่งแสงไฟส่องไม่ถึง เถิงอี้ออกคำสั่งอีกครั้ง นักรบของตระกูลอูใช้ความสันทัดจัดเจน อาศัยพุ่มไม้ตามผนังผาบวกกับม่านวิกาลปกปิดร่องรอย โหนตัวลงไปขบวนแล้วขบวนเล่า ส่วนจิงสั้งและพวกทั้งสี่สวมชุดกันน้ำว่ายเข้าคูน้ำไป ทำหน้าที่ขึงเส้นเชือกสำหรับข้ามคูน้ำ

จี้เอียนหยานเพ่งมองทหารและพลเรือนที่สาละวนวุ่นวายกับการเฝ้ารักษาเมือง กล่าวว่า “เพียงดูจากสภาพเช่นนี้ก็ทราบว่า นี่เป็นระบอบปกครองที่อาศัยกำลังบีบบังคับ ชาวเมืองล้วนถูกบังคับเฆี่ยนตีให้ทำงานขนถ่าย”

ทุกผู้คนเพ่งตามอง พบว่าจี้เอียนหยานกล่าวไม่ผิด ชาวเมืองทั้งหลายถูกกะเกณฑ์มา ถูกแส้ฟาดโบยเฆี่ยนตี ให้ทำหน้าที่เฝ้ารักษาเมือง

ยามนั้น จิงสั้งและพวกทั้งสี่ยิงเชือกขอเกี่ยวออกไป ยึดแขวนกับกำแพงเมือง ปีนป่ายขึ้นไปด้วยความแคล่วคล่องดุจวานร แยกย้ายจัดการกับเวรยามซึ่งเฝ้ารักษาในหอยาม ส่วนนักรบตระกูลอูข้ามแม่น้ำปีนกำแพงขบวนแล้วขบวนเล่า ล้วนมีความเคลื่อนไหวปราดเปรียวแสดงออกซึ่งประสิทธิภาพอันยอดเยี่ยม สร้างความภูมิใจแก่เซี่ยงเส้าหลงยิ่ง

จนบัดนี้ผู้คนเกือบพันคนลงไปถึงเชิงเขา ผู้ที่ปีนขึ้นกำแพงเมืองไปก่อนก็ล้วงหน้าไม้คันธนูออกมา ยึดครองจุดยุทธศาสตร์บนกำแพงเมืองเอาไว้

เถิงอี้กล่าวว่า “พี่รองรู้สึกคันไม้คันมือ ขอล่วงหน้าก่อนก้าวหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ไปพร้อมกันเถอะ” พลางชักชวนสตรีทั้งสามลงจากเขา

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงและพวกข้ามคูน้ำ ขึ้นถึงบนกำแพงเมือง กองกำลังตระกูลอูนับพันก็แบ่งเป็นสี่ขบวน ตระเตรียมบุกไปยังกำแพงเมืองซ้ายขวา และบุกตะลุยเข้าเมืองไป

เถิงอี้ยิงพลุสัญญาณขึ้นฟ้า แจ้งต่อโหลวอู๋ซินที่บุกตีเมืองว่าพวกเขาเข้าเมืองเป็นผลสำเร็จแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงส่งคนไปเฝ้าตามปากทางที่ทอดขึ้นกำแพงเมืองทุกจุด ส่วนเขานำสตรีทั้งสาม และนักรบตระกูลอูอีกห้าร้อยนายตระเตรียมเข้าเมือง สำหรับเถิงอี้รับหน้าที่ยึดกำแพงเมือง

เสียงเป่าหลอดเขาพลันดัง จากนั้นนักรบตระกูลอูทั้งหมดเปล่งเสียงโห่ร้องโดยพร้อมเพรียงว่า “เมืองแตกแล้ว เมืองแตกแล้ว”

ทหารและพลเรือนภายในเมืองล้วนงงงันวูบ เห็นบนกำแพงเมืองด้านหลังชูธงใหญ่ผืนหนึ่ง บนผืนธงปักอักษรคำว่า “จวง” แว่วเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังขึ้น นักรบหลายร้อยนายฮือลงจากกำแพงเมืองราวขนพลสวรรค์

ร่อนลงจากฟ้า

ชาวเมืองเตียนซึ่งถูกบังคับกวาดต้อนมาพากันส่งเสียงโห่ร้องโยนก้อนหินท่อนไม้ขนย้ายมาเตรียมถล่มใส่กองกำลังที่บุกตีเมืองทิ้งไปแตกฮือหลบหนีออกรอบข้าง ปากร้องว่า “เมืองแตกแล้ว เมืองแตกแล้ว”

สภาพอันชุลมุนวุ่นวาย แพร่กระจายออกไปราวกับเป็นโรคระบาดอันร้ายแรง

เซี่ยงเส้าหลงและพวกวิ่งกรูกันลงมาตามบันได้หลังกำแพง ยิงลูกธนูดุจห่าฝน ฝ่ายกบฏล้มตายดุจใบไม้ร่วง ชั่วพริบตาทั้งหมดก็ยึดครองลานกว้างหลังประตูเมือง และสิ่งปลูกสร้างข้างเคียงไว้ได้

เซี่ยงเส้าหลงสั่งให้เปิดประตูเมือง ปล่อยสะพานแขวนลงไป พร้อมกับบงการบริวารยึดครองหลังคาบ้านเตรียมตั้งรับเอาไว้

ฝ่ายกบฏที่เคลื่อนกำลังมาหมายปราบปราม ถูกลูกธนูที่ระดมยิงจากหลังคาบ้าน คุกคามถอยร่นกลับไป

กองกำลังผสมฮือเข้าประตูเมืองมาไม่ขาดสาย ทั้งยังจัดส่งอาวุธหนักทั้งหอกยาว และโล่กำบังมาเพิ่มเติม

เถิงอี้และพวกฉวยโอกาสที่ศัตรูเสียขบวน บุกยึดกำแพงเมืองตะวันตกและทิศเหนือได้ช่วงใหญ่ กองกำลังผสมที่บุกตีเมืองของโหลวอู๋ซินเร่งจู่โจมประตูเมืองตะวันออกอย่างสุดกำลัง ตรึงกำลังหลักของฝ่ายกบฏไว้ที่นั้น

กำแพงเมืองตะวันตกและทิศเหนือถูกยึดครองโดยเด็ดขาด อาศัยความมีเปรียบที่อยู่เบื้องสูง ระดมยิงลูกธนูใส่ฝ่ายกบฏที่อยู่ทางเบื้องล่าง

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าถึงเวลาแล้ว พลันยกแขนขึ้นออกคำสั่ง นักรบตระกูลอูเป็นทิวแถวถือหอกเสือกทวน บุกตะลุยไปยังประตูเมืองตะวันออก-ตกและเหนืออย่างดุเดือด

นักรบตระกูลอูที่อยู่บนกำแพงเมืองร้องดังๆ ว่า “ผู้ที่ทิ้งอาวุธนั่งยองๆ ลง จะไม่ถูกฆ่าทิ้ง ผู้ที่ทิ้งอาวุธนั่งยองๆ ลง จะไม่ถูกฆ่าทิ้ง”

เสียงร้องซ้ำแล้วซ้ำเล่า นี่ย่อมเป็นวิธีการที่เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิดขึ้นตามยุทธการเชิงจิตวิทยาที่เล่าเรียนมา

บ้านเรือนหลายแห่งเกิดเพลิงไหม้ เปลวเพลิงพวยพุ่งขึ้นสูงทั้งยังลามขยายไปยังบ้านช่องโดยรอบ ทั่วทั้งตัวเมืองคล้ายตกอยู่กลางเปลวเพลิง ควันดำคละคลุ้งบดบังท้องฟ้า หมู่ดาวดวงเดือนไร้ประกาย

ฝ่ายกบฏที่ยึดเมืองเริ่มละทิ้งอาวุธ รวมกลุ่มกับชาวบ้าน นั่งยองๆ อยู่ตามมุมกำแพงหรือลานกว้างสูญเสียความคิดต่อสู้ไปสิ้น

ภายในเมืองเกิดการต่อสู้ตะลุมบอน นักรบตระกูลอูผนึกเป็นแนวรบอันเข็มแข็ง ขยายพื้นที่การยึดครองออกไปตลอดเวลา นักรบตระกูลอูบนกำแพงเมืองบุกหนุนเนื่องเข้ามา เข่นฆ่าผู้ที่แข็งข้อหลั่งเลือดเป็นท้องธาร ทอดซากศพอยู่บนกำแพง ผู้ได้รับบาดเจ็บถูกเคลื่อนย้ายกลับกำแพงเมืองด้านทิศใต้ มีบุคคลที่รับผิดชอบโดยเฉพาะทำการรักษาพยาบาล ทุกประการดำเนินไปอย่างเป็นระเบียบแบบแผน

นี่เป็นครั้งแรกที่กองกำลังคัดสรรพิเศษของตระกูลอูเข้าร่วมสงครามจริง ต่างแสดงฝีมือประจำตัว พิสูจน์ถึงสมรรถนะในการสู้รบ

ภายใต้การบุกทะลวงเป็นทัพหน้าของมือโล่กับมือธนูจำนวนหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงนำสตรีทั้งสามและสิบแปดองครักษ์เหล็ก บุกเข้าเมืองชั้นในเป็นผลสำเร็จ ขณะเดียวกันก็ควบคุมประตูเมืองตะวันออกและทิศเหนือไว้ได้ เปิดประตูเมืองให้กองกำลังผสมฮือเข้ามา

ฝ่ายกบฏที่ยึดเมืองชั้นในต่อต้านอย่างสุดชีวิต เซี่ยงเส้าหลงและพวกโถมเข้าไป เข่นฆ่าสังหารตลอดทาง เพียงชั่วขณะก็ทำลายแนวป้องกันของเมืองชั้นใน บุกฝ่าไปยังวังเตียน ยามนั้นฝ่ายกบฏทราบว่าไม่อาจกอบกู้แก้ไขสถานการณ์ พากันวางอาวุธยอมจำนน

เซี่ยงเส้าหลงสั่งให้ต้อนผู้คนที่ยอมจำนนรวมอยู่ที่หนึ่ง จัดกำลังเฝ้าควบคุม ทางด้านโหลวอู๋ซินกับจวงขงนำกองกำลังหลายพันนายบุกเข้ามา ทั้งสองฝ่ายพอรวมตัวกัน ยิ่งทวีความกล้าแข็ง ใช้เวลาชั่วน้ำเดือดก็บุกเข้าวังเตียนไป

ภายในวังมีสภาพชุลมุนวุ่นวาย เสียงร่ำไห้ดังระงม เหล่านางกำนัลสตรีรับใช้กอดเป็นก้อนกลม ร่ำร้องขอความกรุณา ส่วนกำลังพลที่เฝ้ารักษาวังพากันคุกเข่ายอมจำนน เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความสมเพชเวทนาสั่งให้ปลอบขวัญและดูแลพวกเขาให้ดี

พลันได้ยินเสียงโครมใหญ่ ประตูตำหนักกลางถูกกระแทกเปิดออก มือดีฝ่ายกบฏสามสิบกว่าคน ชูกระบี่ห้อมล้อมบุรุษหนุ่มสวมมงกุฎผู้หนึ่งออกมาอย่างอาจหาญไม่กลัวตาย

เสียงโห่ร้องฆ่าฟันและเสียงการต่อสู้ที่เบื้องนอกค่ายสร่างซาลงแสดงว่าตัวเมืองเกาเจ้อตกเป็นของกองกำลังที่บุกตีเมืองแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงและพวกยืนประจันกับมือดีฝ่ายกบฏกลุ่มนั้น หน้าไม้คันธนูหลายสิบคันธนูไปยังมือดีฝ่ายกบฏเป็นจุดเดียว จวงขงตวาดว่า "วางอาวุธยอมจำนน ไม่เช่นนั้นฆ่าโดยไม่ละเว้น"

บุรุษหนุ่มสวมมงกุฎนั้นสวนคำว่า "เราเป็นบุตรชายหลี่ลิ่ง เรียกว่าหลี่ฉี พวกเรายอมตายไม่ยอมจำนน"

โหลวอู๋ซินกระซิบที่ข้างหูเซี่ยงเส้าหลงว่า "เด็กน้อยนี้ก่อกรรมทำเข็ญ เคยข่มขืนและฆ่าสตรีจำนวนมากแม้ตายก็ไม่สาสมความผิด"

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านกลับรู้จิตใจข้าพเจ้า ที่นี้มอบให้ท่านจัดการเถอะ" ทอดถอนใจแล้วชักชวนสตรีทั้งสามล่าถอยออกจากตำหนัก ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงลูกธนูแหวกฝ่าอากาศ และเสียงแผดร้องดังระงมจากนั้นทุกประการกลับคืนสู่ความสงบ

วันที่สามหลังจากยึดตัวเมืองเกาเจ้อ เซี่ยงเส้าหลงร่ำลาจวงฮูหยินสองแม่ลูกกับอิ๋วชุ่ยจือ อิ๋วหนิงจือ เดินทางกลับนครเสียนหยาง

การเดินทางเข้าสู่รัฐฉู่ครั้งนี้ นับว่าเก็บเกี่ยวผลอย่างสมบูรณ์ มิเพียงล่าสังหารเถียนตานเป็นผลสำเร็จ ทั้งยังมีส่วนช่วยจัดระบบระเบียบให้แก่เมืองเตียนกับรัฐฉู่ แต่เนื่องจากไม่ทราบฉีเซียนเป็นตายร้ายดีประการใด ทำให้บรรยากาศแห่งการเดินทางกลับพร้อมด้วยชัยชนะลดทอนลง

มากหลาย

เมื่อเดินทางถึงด่านของรัฐฉิน สหายเก่าอันกู่ซีเดินทางมารับทั้งหมดเข้าด่านด้วยตัวเอง เซี่ยงเส้าหลงเห็นทหารฉินผูกแถบผ้าขาวที่แขนเป็นการไว้ทุกข์ ฉุกคิดว่าผิดท่า จริงดังคาดหมาย อันกู่ซีกล่าวอย่างหดหู่ว่า "ท่านเสนาบดีถูกลอบทำร้ายบาดเจ็บสาหัส ยังไม่ทันกลับถึงนครเสียนหยาง ก็เสียชีวิตในระหว่างทาง"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความแค้นแน่นอก หลี่ปู้เหว่ยโหดเหี้ยมอำมหิตยิ่ง เพื่อบรรลุผลประโยชน์ส่วนตัว ไม่คำนึงถึงสถานการณ์โดยรวมของรัฐฉิน สิ่งที่กีดขวางมัน ล้วนขจัดทำลายโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ เขากับหลี่ปู้เหว่ย ความจริงไม่มีความแค้นต่อกัน แต่เนื่องจากจวงเซียงอ๋องจีไทเฮาและเสี่ยวผานทรงสนิทชิดเชื้อกับเขา จึงตกเป็นเป้าทำลายล้าง ยามนี้ยังวางแผน ชั่วช้า กำจัดฉีเซียนพ้นทางไป

อันกู่ซีทอดถอนใจกล่าวว่า "เรื่องนี้พิสูจน์แล้วว่าเป็นฝีมือของซุนเซินจวิน มาตรว่ารัฐฉู่จัดส่งศีรษะของมันมา และเสนอยกหัวเมืองให้ห้าแห่งเพื่อขอสงบศึก แต่พวกเราไหนเลยยอมเลิกรา?"

เซี่ยงเส้าหลงควบม้าเคียงคู่กับอีกฝ่าย ปากกล่าวว่า "หากเป็นเช่นนี้ เท่ากับหลงกลหลี่ปู้เหว่ย ตอนนี้มันคิดอาศัยสถานการณ์อันง่อนแง่นแห่งรัฐขยายอำนาจของตัวเอง ตัวการร้ายที่ฆ่าท่านเสนาบดีฉีคือหลี่ปู้เหว่ย ซุนเซินจวินเพียงเป็นหุ่นเชิดของมันเท่านั้น"

อันกู่ซีรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

เช้าวันรุ่งขึ้น เซี่ยงเส้าหลงและพวกออกเดินทางกลับสู่นครเสียนหยาง สิบแปดวันให้หลัง นครเสียนหยางอันใหญ่โตโอฬารปรากฏแก่สายตา

ยามนี้อากาศเริ่มหนาวเย็นลง โดยไม่รู้สึกตัวพวกเขาออกจากนครเสียนหยางไปห้าเดือนเต็ม

กองกำลังคัดสรรพิเศษเดินทางกลับสถานปศุสัตว์ของตระกูลอู ส่วนเซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้ จี้เอียนหยาน สั้งโหย่ว จ้าวจื้อและสิบแปด

องครักษ์เหล็กประคองร่างกายที่เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าเดินทางเข้านครเสียนหยาง

เพิ่งเดินทางเข้าเมือง ก็ได้รับทราบข่าวร้ายอีกประการหนึ่ง...ลู่กงล้มป่วยแล้ว นี่เป็นอาการป่วยที่เกิดจากความคั่งแค้น เมื่อซากศพฉีเซียนถูกลำเลียงกลับถึงนครเสียนหยาง ลู่กงกอดศพร่ำไห้ จากนั้นสลบสิ้นสติไป นักแต่นั้นก็ล้มป่วยลงจนลุกไม่ขึ้นอีก

นี่เรียกว่าระลอกแรกไม่สงบ ระลอกหลังก่อตัวซ้ำ เซี่ยงเส้าหลงและพวกรีบรุดไปยังตึกที่พักของลู่กง เพิ่งย่างเข้าประตูตึก พบว่าไม่ถูกต้อง ภายในตึกชุมนุมเต็มไปด้วยขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ และญาติมิตรของลู่กง แว่วเสียงร่ำไห้ไม่ขาดหู

เซี่ยงเส้าหลงยังเข้าใจว่าลู่กงลาโลกไปแล้ว หวังหลิงพลันฉุดลากเขาเข้าสู่ตึกใน ปากกล่าวว่า "รีบไปพบหน้าท่านลู่กงเป็นครั้งสุดท้าย เขาห่วงใยในตัวท่าน รักษาลมหายใจเฮือกสุดท้ายไว้"

น้ำตาเซี่ยงเส้าหลงทะลักจากเบ้า ทราบว่าลู่กงมิเพียงเป็นผู้อาวุโสที่ควรแก่การเคารพ ทั้งยังยึดถือเขาเป็นเช่นลูกหลานคนหนึ่ง

เห็นลู่กงนอนอยู่บนตั่งเตียงใบหน้าขาวซีดดุจกระดาษ สองตาปิดลงหายใจด้วยความยากลำบาก เสี่ยวผานประทับยืนอยู่ข้างตั่งเตียง ทรงกุมมืออีกฝ่ายไว้ พระพักตร์เคร่งเครียดจนผู้คนลอบตระหนกตกใจ ลู่ตันเอ๋อนั่งคุกเข่าอยู่อีกฟากหนึ่งของตั่งเตียงเอาแต่ร่ำไห้ สตรีสูงศักดิ์สองนางซึ่งคาดว่าเป็นญาติผู้ใหญ่ของนาง คอยดูแลนางอย่างใกล้ชิด

จิงจวิ้น ชางเหวินจวิน ชางผิงจวิน หลี่ปู้เหว่ย ก่วนตงแส หลี่ซือเล่าไอ่และพวกล้วนมากันพร้อมหน้า ชุมนุมอยู่นอกประตู ทุกผู้คนพอเห็นเซี่ยงเส้าหลง ล้วนมีสีหน้าตื่นเต้นยินดี หลี่ปู้เหว่ยปั้นสีหน้าปลื้มปีติ ยกมือโอบไหล่เซี่ยงเส้าหลงไว้ กล่าวเบาๆ ว่า "เซี่ยงเส้าหลงกลับมาประเสริฐสุด รีบเข้าไปพบหน้าลู่กงเป็นครั้งสุดท้าย"

เซี่ยงเส้าหลงปรารถนาใคร่ฆ่าอีกฝ่ายกับมือ ขณะจะดิ้นหลุดจากการโอบกอด หลี่ปู้เหว่ยชิงคลายมือออก

จิงจวิ้นโถมเข้ามา วางมือลงบนหัวไหล่ของเขา เรียก “พี่สาม” คำหนึ่ง ก็ร่ำไห้ออกมา

เสี่ยวผานทรงสะท้านพระวรกายคราหนึ่ง เหลียวพระพักตร์มา พอทอดพระเนตรพบเซี่ยงเส้าหลง พระเนตรทอประกายความรู้สึกอันลึกล้ำ พระพักตร์กลับสงบเยือกเย็นผิดธรรมดา รับสั่งช้าๆ ว่า “พระอาจารย์รีบเข้ามา”

ลู่กงบนตั่งเตียงพลันอุทานดังอา ฟื้นคืนสติมา เสี่ยวผานตรัสอีกว่า “ประคองแม่นางตันเอ๋อออกไปเถอะ”

ลู่ตันเอ๋อผุดลุกขึ้นหมายคัดค้าน แต่แล้วเข่าอ่อนระทวย ล้มพับในวงแขนของสตรีสูงศักดิ์ทั้งสอง จิงจวิ้นรีบเข้ามาโอบอุ้มนางออกไป

เซี่ยงเส้าหลงมาถึงข้างตั่งเตียง ยามนี้ภายในห้องเพียงหลงเหลือเสี่ยวผานกับเซี่ยงเส้าหลง เนื่องด้วยเสี่ยวผานไม่มีรับสั่ง บุคคลอื่นล้วนไม่กล้าเข้ามา

ลู่กงลืมตาขึ้น กวาดตาผ่านหน้าบุคคลทั้งสอง ใบหน้าปรากฏสีแดงซ่าน ดิ้นรนหมายลุกขึ้นนั่ง เซี่ยงเส้าหลงกับเสี่ยวผานสบตากันวูบฉุกคิดว่าลู่กงพบเห็นเซี่ยงเส้าหลง บังเกิดพลังชีวิตอึดสุดท้าย เฉกเช่นแสงตะเกียงก่อนดับวูบไป รีบประคองลู่กงลุกขึ้นนั่ง

หางตาลู่กงปรากฏน้ำตาอุ่นระอุไหลหลั่งออกมา กล่าวเสียงแหบพร่าว่า “ฉีเซียนใช่ถูกคหบดีโฉดนั้นทำร้ายเสียชีวิตหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะ น้ำตาไหลหลั่งสุดระงับ

ลู่กงแยกย้ายยึดกุมมือคนทั้งสองไว้ กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “คุ้มครองรัชทายาท สังหารคหบดีโฉด ล้างแค้นให้แก่เรากับฉีเซียน จดจำให้มั่น”

จากนั้นลมหายใจเฮือกสุดท้ายขาดห้วง ลาโลกไปในลักษณะนี้

สร้างดุลถ่วงอีกฝ่าย

ไม่พบกันเกือบครึ่งปี เสี่ยวผานเจริญพระชนมายุเป็นผู้ใหญ่กว่าเดิม และรู้จักซ่อนความรู้สึกในพระทัยกว่าเดิม

เมื่อออกจากตึกแม่ทัพ เซี่ยงเส้าหลงตามเสด็จเสี่ยวผานกลับวังเสียนหยาง ส่วนเถิงอี้กับจี้เอียนหยาน และพวกล่วงหน้ากลับตึกตระกูลอู สำหรับงานศพของลู่กงอยู่ในความดูแลของขุนนางฝ่ายพิธีการ

เสี่ยวผานเสด็จนำเซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่ห้องทรงพระอักษร ยกพระหัตถ์ตบใส่โต๊ะเตี้ย ตรัสด้วยความกริ้วว่า “คหบดีโฉดนี้แม้ตายหมื่นครั้งยังไม่สาสมความผิด”

เซี่ยงเส้าหลงกระแทกนั่งลงอย่างท้อแท้ กล่าวว่า “เหตุใดจึงมอบหมายให้ฉีเซียนไปยังนครโซ่วชุน?”

เสี่ยวผานรับสั่งเป็นเชิงอธิบายว่า “หลี่ปู้เหว่ยยืนกรานว่าต้องคบหารัฐฉู่กับรัฐฉี เพื่อบุกรัฐจ้าว วุ่ยหาน ควรจัดส่งฉีเซียนไปผูกสัมพันธ์กับรัฐฉู่ และให้เรารับองค์หญิงฉู่เป็นฮองเฮา ด้านไทเฮาคงได้รับการยุยงจากเล่าไอ่ จึงสนับสนุนหลี่ปู้เหว่ย หวังอ่วนกับไชเจ๋อ ยิ่งไม่ต้องพูดถึง เราได้แต่คล้อยตาม ตอนนั้นยังเข้าใจว่าหลี่ปู้เหว่ยเพียงคิดกีดกันฉีเซียนออกจากนครเสียนหยางไปสักระยะหนึ่ง หาคาดไม่ว่าชาวฉู่ขวัญกล้าบังอาจ กลับจู่โจมทำร้ายตัวแทนของเรา”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความขุ่นแค้นต่อจีไทเฮาเป็นครั้งแรก นิ่ง

เงียบงันไร้วาจา ที่ผ่านมาลู่กง ฉีเซียนและหวังเฮอเป็นสามเสาหลักของทัพฉิน ตอนนี้เพียงหลงหลือหวังเฮอคนเดียว คนผู้นี้ยังเอนเอียงไปทางหลี่ปู้เหว่ย นับว่าสถานะที่พวกเขาเพียรสร้างขึ้น กลับล่มสลายในค่ำคืนเดียว ทางด้านกองทัพถือว่ายังมีหวังหลิงยืนอยู่ฝ่ายพวกเขา บุคคลอื่นเช่นเมิ่งอ้าวกลับขึ้นตรงต่อหลี่ปู้เหว่ย ตู้ปี้เอาใจออกห่าง ความง่อนแง่นของ สถานการณ์นับว่าไม่เคยมีมาก่อน

เสี่ยวผานทอดถอนพระทัยตรัสว่า “ตอนนี้เรื่องที่ปวดเศียรเวียนเกล้าคือ ตำแหน่งมหาเสนาบดีซ้ายที่ว่างลง หลี่ปู้เหว่ยเสนอชื่อหวังอ่วน ไทเฮาก็โน้มเอียงตาม สุดที่เราจะคัดค้านได้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวง พวกเราไม่อาจปล่อยให้ตำแหน่งมหาเสนาบดีซ้ายตกเป็นของคนของหลี่ปู้เหว่ย ไม่เช่นนั้นไม่ถึงสามปีราชสำนักฉินต้องตกเป็นของหลี่ปู้เหว่ยแน่นอน” หยุดเล็กน้อยจึงถามว่า “ในใจรัชทายาทคิดเลือกผู้ใด?”

เสี่ยวผานตรัสว่า “หากให้เราเลือก เราจะเลื่อนหลี่ซือขึ้นมารับตำแหน่ง ความสามารถของคนผู้นี้เหนือล้ำกว่าหวังอ่วนสิบเท่า”

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะกล่าวว่า “เอ่ยถึงขีดความสามารถ หลี่ซือหามีปัญหาไม่ แต่ว่าเขามิใช่ชาวฉิน ก่อนที่ฐานะพระองค์จะมีความมั่นคงไม่ควรสนับสนุนคนนอกรับตำแหน่งสำคัญ”

เสี่ยวผานผงกพระพักตร์ตรัสว่า “พระอาจารย์กล่าวถูกต้อง ตอนนี้ไม่สมควรทำเช่นนี้ โอ ท่านกลับมาก็ประเสริฐ นับว่ามีคนช่วยออกความเห็นแทนข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงผุดลุกขึ้นเดินไปมา แต่สมองยังว่างเปล่า พึมพำว่า “ก่อนอื่นบุคคลนี้ต้องเป็นชาวฉิน ทั้งยังเป็นที่ไว้วางใจจากพวกเรา เงื่อนไขอีกข้อหนึ่งคือคนอยู่ในวัยฉกรรจ์ มีปณิธานอันเด็ดเดี่ยว ไม่ถูกหลี่ปู้เหว่ย ซื้อตัวไป ทั้งยังได้รับการสนับสนุนจากกองทัพ แต่คนผู้นี้จะหาได้จากที่ใด?”

เสี่ยวผานทอดถอนพระทัยตรัสว่า “คนผู้นี้คือพระอาจารย์ แต่เรา

ทราบว่าท่านต้องปฏิเสธ”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างนึกได้ว่า “ข้าพเจ้านึกออกแล้ว คนผู้นี้คือชางผิงจวิน”

เสี่ยวผานทรงอึ้งไปวูบหนึ่งจึงตรัสว่า “ชางผิงจวินใช่อ่อนเยาว์เกินไปหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ย่อมอ่อนเยาว์เกินไป แต่ชางผิงจวินเป็นเชื้อพระวงศ์ หวังอ่วนยากจะแย่งชิงด้วย อีกประการชางผิงจวินเป็นมหาเสนาบดีซ้ายในนาม ส่วนผู้ที่ทำงานอยู่หลังฉากคือหลี่ซือ”

เสี่ยวผานยังลังเล ตรัสว่า “แต่น้องสาวของชางผิงจวินไปมาหาสู่กับก่วนตงแส หากแม้นอิ๋งหยิงแต่งให้แก่ก่วนตงแส ใช่มีปัญหาหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “หากเป็นเมื่อกาลก่อน สมควรมีปัญหาอยู่บ้าง แต่ขอเพียงชางผิงจวินสองพี่น้องทราบว่า ฉีเซียนถูกหลี่ปู้เหว่ยทำร้ายถึงแก่ชีวิต ต่อให้ก่วนตงแสตบแต่งมารดามันสองพี่น้องไปก็ไม่มีประโยชน์”

เสี่ยวผานกลั้นพระสรวลไว้ ตรัสว่า “พระอาจารย์อย่ายั่วเย้าเราตอนนี้ไม่สะดวกกับการหัวร่อดังๆ”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงการสูญเสียเสาหลักของรัฐฉิน พลอยบังเกิดความท้อแท้รันทด กล่าวว่า “นี่เป็นขั้นที่หนึ่ง ขั้นต่อไปคือเรียกตัวหวังเจี่ยนกลับจากแนวหน้าเพื่อต่อกรกับหวังเฮอ เมิ่งอ้าว และตู้ปี้ ข้าพเจ้าเชื่อว่าเขาจะเป็นเสาหลักสำคัญของรัฐฉิน บวกกับหวนฉีและหวังหลิงรับรองว่ายังร้ายกาจกว่าฉีเซียนและลู่กงอีก”

เสี่ยวผานประทับยืนขึ้น ตรัสว่า “แต่ว่าจะผ่านด่านของไทเฮาไปได้อย่างไร? พระองค์คงต้องคัดค้านว่าชางผิงจวินขาดประสบการณ์”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าว “เรื่องนี้ให้ข้าพเจ้าไปเจรจากับพระนางเอง”

เสี่ยวผานส่ายพระพักตร์ตรัสว่า “ไทเฮามิใช่พระมารดาเมื่อกาลก่อน ระหว่างนี้ลุ่มหลงเล่าไอ่กว่าเดิม เกรงว่าพระอาจารย์ไม่อาจโน้มน้าว

พระนางเช่นกาลก่อน”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “อย่างนั้นให้ข้าพเจ้าไปเจรจากับเล่าไอ่แทนเถอะ ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่ามันยินยอมปล่อยให้หลี่ปู้เหว่ยรวบอำนาจไป ตอนนี้ข้าพเจ้ากลับมาแล้ว มันสมควรมีความกล้าทรยศต่อหลี่ปู้เหว่ย”

เสี่ยวผานผงกศีรษะกล่าวว่า “แล้วแต่พระอาจารย์เถอะ หากวิธีการทั้งหมดทำไม่ได้ พานเบิกตัวหลี่ปู้เหว่ยกับก่วนตงแสเข้าวัง พระอาจารย์จัดกำลังคน ใช้ลูกธนูกระบี่ไว้รุมสับสังหารพวกมัน”

เซี่ยงเส้าหลงสะดุ้งเฮือกใหญ่ กล่าวว่า “นี่เป็นแผนการชั้นต่ำ ตอนนี้กำลังทหารส่วนใหญ่อยู่ในมือเมิ่งอ้าว หากทำเช่นนี้ไม่ทราบจะเกิดผลสุดท้ายอย่างไร มิหนำซ้ำภายในวังมีหูตาของหลี่ปู้เหว่ย หากดำเนินการล้มเหลว ผู้ที่เสียเปรียบคือพวกเรา”

เสี่ยวผานทอดถอนพระทัย ไม่รับสิ่งอันใด เซี่ยงเส้าหลงค่อยทูลลาล่าถอยออกจากห้องทรงพระอักษร

ยามนั้น ได้ยินเสียงหลี่ซือดังขึ้นที่ข้างหูว่า “ท่านเซี่ยง”

เซี่ยงเส้าหลงหันขวับไปตามเสียง เรียก “พี่หลี่” คำหนึ่ง หลี่ซือรีบฉุดดึงอีกฝ่ายออกทางประตูข้าง เข้าสู่อุทยานหลวง ยามนี้เป็นเวลาหลังเที่ยง บนท้องฟ้าปกคลุมด้วยเมฆดำ คล้ายกับพายุหิมะก่อตัวตั้งเค้าใกล้ตกลงมา

หลี่ซือชักนำเซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่เก๋งน้อยหลังหนึ่ง ทอดถอนใจกล่าวว่า “หลี่ปู้เหว่ยร้ายกาจจริงๆ ดำเนินการรุกไม่กี่คราว พวกเราก็ตกเป็นเบี้ยล่างอีก ไม่ทราบจัดการกับเถียนตานแล้วหรือไม่”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะรับ หลี่ซือตาเป็นประกาย กล่าวอย่างลิงโลดว่า “เรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวกับรวมแผ่นดินเข้าเป็นปึกแผ่นของรัฐฉิน เราหลี่ปู้เหว่ยก็ไม่สามารถร่วมมือกับเถียนตาน ควบคุมหกรัฐทางภาคตะวันออกอีก”

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสถามว่า “ตอนนี้หลี่ปู้เหว่ยนอกจากมีเมิ่งอ้าว

กับหวังเฮอแล้ว ยังมีกำลังหลักอันใด?”

หลี่ซือกล่าวว่า “หากเปรียบเทียบกัน ด้านกองทัพกลับเป็นส่วนที่อ่อนแอที่สุดของหลี่ปู้เหว่ย อย่างน้อยกำลังของพวกเราในนครเสียนหยางยังเหนือล้ำกว่ามันอยู่บ้าง”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ล่วงรู้โครงสร้างของบ้านเมือง พี่หลี่สามารถอธิบาย ให้ทราบหรือไม่?”

หลี่ซือมองดูอีกฝ่ายหนึ่งอย่างงุนงง ค่อยกล่าวว่า “หากให้อธิบายโดยละเอียด เกรงว่าคืนนี้ท่านเซี่ยงคงไม่ต้องกลับบ้านไป กล่าวโดยรวบรัดคือ รัฐฉินสามารถแบ่งเป็นสามระดับชั้น ชั้นสูงสุดย่อมเป็นรัชทายาท บวกกับพวกเราที่ช่วยเป็นหูเป็นตาให้แก่พระองค์กลายเป็นขุนนางฝ่ายใน เพียงตำแหน่งขุนนางฝ่ายในก็ซับซ้อนยิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ข้าพเจ้ากลับทำความรู้จักกับขุนนางฝ่ายในมาแล้ว พี่หลี่ไม่ต้องอธิบาย รองจากรัชทายาทคือมหาเสนาบดีขวากับเสนาบดีซ้ายบุคคลทั้งสองมีอำนาจแตกต่างกันอย่างไร?”

หลี่ซืออดทนอธิบายว่า “นี่ต้องกล่าวเริ่มตั้งแต่การปฏิรูปของซางเอียงในรัชสมัยฉินเสี้ยวกง ตอนนั้นรองจากเจ้าชีวิตเป็นระบบสู้จั่งกับต้าเหลียงเจ้า พอถึงรัชสมัยฮุ่ยเหวินอ๋อง ซางเอียงรวบตำแหน่งสู้จั่งกับต้าเหลียงเจ้าไว้แต่ผู้เดียว จึงมีคุณูปการเหนือเจ้าชีวิต ฮุ่ยเหวินอ๋องทรงริษยาดังนั้นสำเร็จโทษซางเอียง นับแต่นั้นรวมศูนย์อำนาจอยู่ที่เจ้าชีวิต แล้วค่อยแต่งตั้งมหาเสนาบดี ทำหน้าที่แทนสู้จั่ง แต่งตั้งแม่ทัพแทนระบบต้าเหลียงเจ้า แยกการบริหารกับการทหารออกจากกัน ต่อมาเนื่องจากมหาเสนาบดีมีภารกิจมากมายค่อยแยกออกเป็นมหาเสนาบดีขวากับมหาเสนาบดีซ้าย โดยหลักการแล้วมหาเสนาบดีขวาบริหารราชการมหาเสนาบดีซ้ายดูแลกองทัพ ฝ่ายแรกคล้ายสู้จั่งเมื่อกาลก่อน ฝ่ายหลังคือต้าเหลียงเจ้าในอดีตนั่นเอง”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนศีรษะพองโต กล่าวว่า “อย่างนั้นหลี่ปู้เหว่ยไฉนยุ่งเกี่ยวกับเรื่องทางทหารด้วย?”

หลี่ซือฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “งานราชการกับการทหารความจริงยากแบ่งแยกออกจากกัน เนื่องจากมหาเสนาบดีซ้ายขวามีหน้าที่แบ่งภาระของเจ้าชีวิต ดังนั้นทุกเรื่องราวที่เจ้าชีวิตตัดสินพระทัย ย่อมต้องสอบถามความเห็นของพวกเขา ยามนี้รัชทายาทยังเยาว์วัย ไทเฮาร่วมบริหารราชการด้วย สถานการณ์ย่อมสลับซับซ้อนกว่าเดิม”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้ว กล่าวว่า “เมื่อเป็นเช่นนี้มหาเสนาบดีทั้งสองสั่งการอย่างไร?”

หลี่ซืออธิบายว่า “มหาเสนาบดีซ้ายขวาสั่งการผ่านหน่วยงานทั้งสี่ซึ่งประกอบด้วยการเมืองการทหาร งานด้านกฎหมาย การจัดเก็บภาษี และธุรการแรงงานทั้งนี้อยู่ในความดูแลรับผิดชอบของซือหม่า ซือโค่ว ซือถูและซือคง ยามนี้มหาเสนาบดีซ้ายสั่งการต่อการเมืองการทหารกับธุรการแรงงาน มหาเสนาบดีขวาสั่งการต่องานด้านกฎหมายและงานจัดเก็บภาษี ลู่กงความจริงดำรงตำแหน่งซือหม่า ตอนนี้ตำแหน่งดังกล่าวย่อมว่างลงแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงคิดซักถามต่อ พลันปรากฏขุนนางฝ่ายในผู้หนึ่งมาถึงหน้าเก๋ง น้อมกายกล่าวว่า “ไทเฮาเชิญท่านเซี่ยงเข้าเฝ้า”

เซี่ยงเส้าหลงกับหลี่ซือสบตากันวูบ ล้วนฉุกคิดว่าผิดท่า ยามนั้นหิมะเริ่มโปรยปรายลงมาแล้ว

จีไทเฮาประทับอยู่เบื้องสูงในวังไทเฮา โดยมีนางกำนัลสี่นางกับขุนนางฝ่ายในสี่นายยืนอยู่ทางซ้ายขวา ด้านหลังยังมีทหารองครักษ์ตั้งแถวตั้งแต่ประตูวังจนถึงด้านใน

เซี่ยงเส้าหลงพอเห็นเช่นนั้น ทราบว่าจีไทเฮาวางพระองค์ว่าจะไม่รับสั่งเรื่องส่วนตัวกับเซี่ยงเส้าหลง อีกทางหนึ่งยังแสดงออกว่าพระนางทุ่มเทพระทัยให้แก่เล่าไอ่ จะไม่เบิกตัวเซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าเป็นการส่วนตัว เพื่อมิให้เล่าไอ่ขุ่นเคืองใจ หากทว่าเขายังถวายความเคารพต่อพระนาง

จริงดังคาดหมาย จีไทเฮาตรัสด้วยทรงกริ้วว่า “ท่านเซี่ยงใช่ไม่เห็นเราไทเฮาอยู่ในสายตาหรือไม่ ทั้งที่จากไปครึ่งปี พอกลับมาถึงก็ไม่มาคำนับเรา”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่ายุทธวิธีเพียงหนึ่งเดียวคือใช้ความอ่อนพิชิตความแข็ง ดังนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า “ไทเฮาอย่าได้ทรงกริ้ว ทั้งนี้เพราะ...”

ไทเฮาตรัสตัดบทว่า “ไม่ว่าท่านอธิบายอย่างไร ก็ยากดับเพลิงโทสะเราได้ เซี่ยงเส้าหลงท่านกับรัชทายาทเล่นลวดลายอันใด ไม่ว่าเรื่องราวใดล้วนปกปิดเรา คราก่อนในงานล่าสัตว์ เกาหลิงจวินเตรียมก่อการกบฏ พวกท่านแสดงว่าทราบระแคะระคายล่วงหน้า ไฉนไม่บอกต่อเรา?”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า พระนางเตรียมทวงถามบัญชีเก่า จึงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าแม้มีวาจาร้อยคำพันคำ ยามอยู่ท่ามกลางผู้คนหมู่มากเช่นนี้ ก็ยากจะบอกกล่าวกับไทเฮาทีละเรื่อง”

จีไทเฮาเพ่งพระเนตรมายังเซี่ยงเส้าหลงชั่วขณะ ท่าทีค่อยอ่อนลง ทอดถอนพระทัยรับสั่งว่า “ตกลง ทั้งหมดออกไปให้แก่เรา ผู้ใดกล้าแอบฟังล้วนมีโทษประหารชีวิต”

ชั่วพริบตา นางกำนัลกับทหารองครักษ์ล่าถอยออกจากวังไทเฮาจนหมดสิ้น ทั้งยังปิดประตูวังลง

จีไทเฮาทอดถอนพระทัยอีกครา รับสั่งอย่างนุ่มนวลว่า “ทราบแต่แรกว่าจนปัญญาต่อท่าน บอกมาเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงพานเดินขึ้นไป ทรุดนั่งลงบนบันได กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “หลี่ปู้เหว่ยกำจัดฉีเซียน ทำร้ายลู่กง หากยังสามารถจัดการกับข้าพเจ้ารอบต่อไปจะเป็นเล่าไอ่แล้ว”

จีไทเฮาสะท้านพระวรกายขึ้นคราหนึ่ง ตรัสโพล่งว่า “ท่านว่าอะไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ไม่ว่าเป็นสิ่งกีดขวางใดบนเส้นทางสู่อำนาจของหลี่ปู้เหว่ย จะช้าเร็วต้องถูกมันเตะพ้นออกไป นอกจากมันเองแล้ว ไม่ว่าผู้ใดล้วนสละได้ ไทเฮาสมควรทราบกระจ่างกว่าข้าพเจ้าอีก”

จีไทเฮาทรงตะลึงลานชั่วขณะ จึงตรัสว่า “รัฐฉูใช้คนส่งศีรษะซุนเซินจวินมา เป็นการขอขมาโทษต่อการตายของฉีเซียน เรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับหลี่ปู้เหว่ย หากท่านไม่บอกกล่าวให้กระจ่างชัด เราจะไม่อภัยละเว้นท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงบันดาลโทสะ ผุดลุกขึ้นกล่าวเสียงเครียดว่า “การฆ่าฉีเซียนมีผลดีต่อซุนเซินจวินที่ใด หากมิใช่เถียนตานยุยง หลี่ปู้เหว่ยให้การหนุนหลัง ชาวฉู่ไหนเลยบังอาจกล้าถึงเพียงนี้? เฮอะ ท่านไม่อภัยละเว้นข้าพเจ้าหรือ? อย่างนั้นเรียกผู้คนมานำตัวข้าพเจ้าไปประหารชีวิตเถอะ”

จีฮองเฮาทรงกริ้วขึ้นมา แต่พอสู้สายตากับเซี่ยงเส้าหลงชั่วขณะทรงหลุบพระเนตรลง ตรัสเบาๆ ว่า “ถือว่าเรากล่าวหนักเกินไป ไยต้องมีโทสะเพียงนี้ด้วย?”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นดีก็เลิกรา แต่ยังกล่าวว่า “ตอนนี้ตำแหน่งมหาเสนาบดีซ้ายเป็นที่หมายปองของทุกคน หากตกเป็นของหลี่ปู้เหว่ย มิเพียงเราเซี่ยงเส้าหลงต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง แม้แต่คนของไทเฮา ก็ไม่มีผลบั้นปลายที่ดี”

จีไทเฮากล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “หากเส้าหลงยอมรับตำแหน่งมหาเสนาบดีซ้าย เราจะให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่”

เซี่ยงเส้าหลงกลับคืนสู่ความเยือกเย็นดังเดิม สั่นศีรษะกล่าวว่า “มิใช่ข้าพเจ้า หากแต่เป็นชางผิงจวิน”

จีไทเฮาตรัสโพล่งว่า “ชางผิงจวินได้รับการยอมรับจากส่วนรวมได้อย่างไร? ไฉนไม่พิจารณาหวังหลิงแทน?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ทั้งนี้เพราะพวกเราต้องการให้หวังหลิงแทนที่ลู่กง เพื่อถ่วงอำนาจของหวังเฮอ เมิ่งอ้าวและตู้ปี้ ชางผิงจวินแม้ด้อยวัยวุฒิ แต่เป็นเชื้อพระวงศ์ หากเขาเป็นมหาเสนาบดีจะช่วยปลอบขวัญทัพฉิน ไม่เช่นนั้นหากทุกผู้คนล้วนสวามิภักดิ์ต่อหลี่ปู้เหว่ย ไทเฮากับรัชทายาทยังมีที่ยืนหยัดทรงกายหรือ?”

จีไทเฮาทอดพระเนตรเซี่ยงเส้าหลงชั่วขณะ สุดท้ายตรัสว่า "เรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวง เราต้องพิจารณาดูก่อน ท่านไปเถอะ"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าพระนางเตรียมหารือกับเล่าไอ่ ต้องลอบทอดถอนใจอย่างอับจนปัญญา ล่าถอยออกจากวังไทเฮารีบรุดไปยังตึกที่อยู่เล่าไอ่ ซึ่งอยู่ข้างวังเสียนหยาง

ด้านตรงข้ามกับตึกที่อยู่ของเล่าไอ่ เป็นฐานที่มั่นแห่งใหม่ของหลี่ปู้เหว่ย ซึ่งใหญ่โตโอฬารดุจวังจำลอง บริวารปากทางเข้าสร้างซุ้มประตูศิลาสูงสามวา จารึกอักษรคำ "ตึกพระบิดารอง"

ความภูมิฐานของตึกพระบิดารอง ที่คิดเผยอขึ้นเทียมเทียบกับเจ้าชีวิตนี้ นับว่าละเมิดข้อห้ามเดียวกับซางเอียง ซึ่งสร้างความริษยาแก่เจ้ารัฐฉินฮุ่ยเหวินอ๋อง เพียงแต่ต้องรอคอยถึงหกปี เสี่ยวผานหรือจิ๋นซีฮ่องเต้ ในอนาคตค่อยจัดการกับหลี่ปู้เหว่ยได้ หากคิดผ่านช่วงเวลาอันลำเข็ญหกปีนี้ จำต้องสมคบคิดกับเล่าไอ่ ซึ่งเริ่มปีกกล้าขาแข็งขึ้นมา

ตามบันทึกในประวัติศาสตร์ สุดท้ายจีไทเฮาทรงยืนฝ่ายเล่าไอ่ มิเพียงตั้งเผชิญหน้ากับหลี่ปู้เหว่ย ยังวางแผนล้มล้างพระโอรสของพระนางเอง สาเหตุเพราะทรงลุ่มหลงในตัวเล่าไอ่ แต่เซี่ยงเส้าหลงทราบว่ามีสาเหตุอีกสองประการ นั่นคือจีไทเฮาทรงแปรจากความรักกลายเป็นความแค้นต่อเขาและเสี่ยวผาน

เนื่องจากเซี่ยงเส้าหลงทราบว่าพรหมลิขิตยากแข็งขืน จำต้องปล่อยให้จีไทเฮายิ่งถลำพระองค์ลงไป กอปรกับนึกละอายต่อพระนางจึงห่างเหินจากจีไทเฮา ยิ่งเพาะความคับแค้นพระทัยแก่พระนางถึงขั้นนี้

เสี่ยวผานทรงยึดถือจีไทเฮาเป็นพระมารดาแทนหนีฮูหยิน ทั้งหวังว่าพระนางทรงรักษาความเป็นกุลสตรีเช่นเดียวกับหนีฮูหยิน แต่ตอนนี้จีไทเฮาทรงลุ่มหลงเล่าไอ่ผู้อื้อฉาว ทำลายความทรงจำอันดีงามของพระองค์ ผลความผิดหวังกลายเป็นความรังเกียจเดียดฉันท์ ดังนั้นท่าทีที่ทรงมีต่อจีไทเฮามิเพียงเปลี่ยนไป ทั้งยังแฝงความแค้นอย่างแรงกล้า ทำให้ความสัมพันธ์ของสองแม่ลูกนับวันมีแต่จะเลวร้ายลง

ในสภาพเช่นนี้ จีไทเฮาย่อมทรงโน้มเอียงไปทางเล่าไอ่กับหลี่ปู้เหว่ยกว่าเดิม เช่นเดียวกับที่เสี่ยวผานกับเซี่ยงเส้าหลงร่วมมือกันจัดการกับพระนาง นี่เป็นสภาพความจริงที่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถแปรเปลี่ยนได้

วิธีเพียงหนึ่งเดียวคือจุดชนวนความขัดแย้งระหว่างเล่าไอ่กับหลี่ปู้เหว่ยขึ้น ทำให้จีไทเฮาทรงยืนอยู่ฝ่ายเล่าไอ่ โดยไม่สนับสนุนหลี่ปู้เหว่ยอีก

เซี่ยงเส้าหลงมาถึงตึกขุนนางเน่ยสือ แสดงความจำนงต้องการพบเล่าไอ่ เล่าไอ่พอได้รับรายงาน รีบออกมาต้อนรับ

คนผู้นี้สวมเครื่องแบบขุนนาง มีสง่าราศีกว่าเดิม คารวะทักทายแต่ไกล กล่าวว่า “ทราบข่าวว่าพี่เซี่ยงกลับจากแดนไกล กำลังจะเดินทางไปเยี่ยมเยือน มิคาดพี่เซี่ยงให้เกียรติมา เราจะรับได้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบด่าทอมารดาอีกฝ่ายให้กำเนิดเผ่าพันธุ์ชั่วช้าเช่นนี้ออกมา เปลือกนอกกลับเดินเข้าไปกุมมืออีกฝ่ายไว้ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเพิ่งเข้าเฝ้ารัชทายาทกับไทเฮา ค่อยทราบว่านครเสียนหยางเกิดเรื่องมากมายปานนี้ พวกเราเสาะหาสถานที่สนทนากัน”

เล่าไอ่ทราบเรื่องที่เซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าจีไทเฮา ดังนั้นไม่ตื่นเต้นสงสัยแต่อย่างไร ชักนำแขกเหรื่อไปยังห้องข้างตะวันออก ระหว่างทางพบพานหญิงรับใช้และมือดีมากหลาย แสดงว่าเล่าไอ่มีความเป็นอยู่เลิศหรูกว่าเดิมนัก

ทั้งสองแยกย้ายนั่งลง หญิงรับใช้ยกน้ำชามาแล้วล่าถอยออกไป เล่าไอ่ค่อยถามว่า เซี่ยงเส้าหลงสนทนากับจีไทเฮาว่ากระไร เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าทูลไทเฮาว่า ฉีเซียนถูกหลี่ปู้เหว่ยใช้สอยให้ชุนเซินจวิน จู่โจมทำร้ายถึงแก่ชีวิต”

เล่าไอ่เหม่อมองอีกฝ่ายอย่างตะลึงลาน เซี่ยงเส้าหลงยกอ้างเหตุผลประกอบ อธิบายโดยคร่าวๆ จากนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า “หากตำแหน่งมหาเสนาบดีซ้ายตกเป็นคนของหลี่ปู้เหว่ย เมื่อถึงเวลาแม้แต่รัชทายาทกับไทเฮาก็ต้องถูกมันจูงจมูกไป”

เล่าไอ่งงงันวูบใหญ่ จมอยู่ในห้วงความครุ่นคิด นี่เป็นยุทธวิธีที่เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิดขึ้น ควรทราบว่าเล่าไอ่มักใหญ่ใฝ่สูง ที่พึ่งพิงเพียงหนึ่งเดียวคือจี่ไทเฮา หากแม้นจี่ไทเฮาทรงสูญเสียอำนาจ เล่าไอ่คงต้องกลับไปรับใช้หลี่ปู้เหว่ยดังเดิม

ผู้คนเป็นเช่นนี้เอง ก่อนลิ้มรสหวานยังพอทำเนา หลังจากลองลิ้มชิมรสก็ยากตัดรอนได้ หากให้เล่าไอ่กลับไปเป็นข้าทาสของหลี่ปู้เหว่ยยังสร้างความทรมานใจแก่เขายิ่งกว่าการฆ่าอีก

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “หากข้าพเจ้าคาดการณ์ไม่ผิด ตอนนี้หลี่ปู้เหว่ยกับก่วนดงแสต้องหาทางเกลี้ยกล่อมท่านเข้าเป็นพวก ดุจเดียวกับที่เคยเกลี้ยกล่อมข้าพเจ้ามาแล้ว”

เล่าไอ่ชำเลืองมองเซี่ยงเส้าหลงแวบหนึ่ง กล่าวว่า “อภัยที่เรากล่าวตรงๆ พี่เซี่ยงไฉนให้ความสำคัญแก่เราถึงเพียงนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “เหตุผลนี้เพียงบอกต่อพี่เล่าคนเดียว นั่นคือเพราะเพื่อไทเฮา ข้าพเจ้ากับรัชทายาทไม่ต้องการให้นางอ้างว้างเกินไป กอปรกับข้าพเจ้าพอพบหน้าพี่เล่าก็ถูกชะตา เช่นนี้พี่เล่าเข้าใจความหมายของข้าพเจ้ากระมัง?”

เล่าไอ่อดกล่าวมิได้ว่า “พี่เซี่ยงใช่ต้องการให้เราสนับสนุนท่านขึ้นเป็นมหาเสนาบดีซ้ายหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบด่าทออีกฝ่ายใช้จิตใจคนต่ำช้าคำนวณความคิดวิญญูชน เปลือกนอกกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “หากข้าพเจ้าคิดเป็นมหาเสนาบดีซ้าย คงรับตำแหน่งตั้งแต่รัชสมัยของอ๋ององค์ก่อนแล้ว พี่เล่ามิใช่ไม่ทราบกระมัง?”

เล่าไอ่รีบกล่าวว่า “พี่เซี่ยงอย่าได้เข้าใจผิด เราเพียงแต่ครุ่นคิดว่า นอกจากพี่ท่านแล้ว ยังมีผู้ใดมีคุณสมบัติช่วงชิงตำแหน่งมหาเสนาบดีซ้ายกับหวังอ๋วน?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าอีกฝ่ายเริ่มหวั่นไหวใจ จึงกล่าว “ข้าพเจ้าขอกล่าวนอกเรื่องสักหลายประโยค เราเซี่ยงเส้าหลงคุ้มครองส่งไทเฮากับ

รัชทายาทถึงรัฐฉิน ความจริงคิดถอนตัวเร้นกายครองชีวิตกับเหล่าภรรยาหญิงรับใช้อย่างสันติสุข มิคาดโจรเฒ่าหลี่ปู้เหว่ยคิดร้ายหมายชีวิตข้าพเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า ทำร้ายภรรยาหญิงรับใช้ข้าพเจ้าถึงแก่ชีวิต ข้าพเจ้าค่อยคิดต่อกรกับหลี่ปู้เหว่ยถึงที่สุด วันใดที่โจรเฒ่าแซ่หลี่ถูกปลิดปลงจะเป็นวาระที่เราเซี่ยงเส้าหลงไปจากรัฐฉิน หากผิดคำสาบานขอฟ้าดินพิฆาตดับสูญ”

เล่าไอ่เหม่อมองดูเซี่ยงเส้าหลงชั่วขณะ ค่อยยื่นมือออกกล่าวว่า “เราเข้าใจแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงสัมผัสมือกับอีกฝ่าย กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ข้าพเจ้าต้องการให้ชางผิงจวินเป็นมหาเสนาบดีซ้าย หวังหลิงแทนที่ลู่กงผู้ล่วงลับ พี่เล่าเห็นชอบด้วยหรือไม่?”

เล่าไอ่อุทานคำหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงชิงอำลาจากไปในบัดดล

พบหน้าครั้งสุดท้าย

เซี่ยงเส้าหลงคิดถึงบุตรภรรยารวมทั้งหยาฮูหยิน ซึ่งไปรับตัวมาจากรัฐวุ่ย พอออกจากตึกขุนนางเน่ยสื่อก็รีบรุดเดินทางกลับตึกตระกูลอู เซี่ยงเส้าหลงเข้าเขตตึกใน ระหว่างทางสวนทางกับบ่าวไพร่หญิงรับใช้ ทุกผู้คนเห็นเขากลับมาล้วนมีสีหน้ายินดี แสดงความเคารพอย่างนอบน้อม

เพิ่งผ่านสวนไม้ดอก ในเก๋งน้อยหลังป่าไผ่บังเกิดเสียงบุรุษสตรีดังลอดออกมา แต่ได้ยินไม่ชัดเจน เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยมีกะใจสนใจ เดินต่อไปสองก้าว ได้ยินเสียงฝีเท้าไล่หลัง บนทางน้อยที่ตัดผ่ากลางป่าไผ่บังเกิดสุ้มเสียงสตรีร้องเรียกว่า “นายท่านกลับมาแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงเหลียวหน้าไป ที่แท้เป็นน้องสาวของโจวเหลียงนามโจวเว่ยเอง ชีวิตความเป็นอยู่ที่สุขสบาย ทำให้นางอ้วนท้วนสมบูรณ์ขึ้น ดูไปน่าลุ่มหลงกว่าเดิม ยามนั้นย่อกายคารวะ ใบหน้าทั้งแดงซ่าน ทั้งประหวั่นลนลานอยู่บ้าง

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบว่า เมื่อครูนางสนทนากับผู้ใด พลันเห็นเงาคนถลันวูบ อูกัวซึ่งเดินทางไปรับตัวหยาฮูหยินจากรัฐวุ่ยไล่ตามออกจากป่าไผ่ ทั้งยังร้องเรียกว่า “เว่ยเว่ย...อ้อ ท่านเซี่ยง” พลางคุกเข่าอยู่ข้างกายโจวเว่ย สีหน้ากระอักกระอ่วนอยู่บ้าง

เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจในบัดดล ทราบว่าอูกัวพึงตาต้องใจโจวเว่ย กำลังติดพันนาง

คราก่อนเขาเคยให้กำลังใจจิงจวิ้นติดตามพัวพันโจวเว่ย ดูท่าจิงจวิ้นหันเหเป้าหมายไปทางลู่ตันเอ๋อ จึงเป็นโอกาสที่อูกัวหาทางใกล้ชิดสนิทสนมกับนาง

โจวเว่ยเห็นอูกัวแทบคุกเข่าแนบชิดติดกับนาง ต้องถลึงตาใส่อีกฝ่าย ค่อยเรียกหา "นายท่าน" เซี่ยงเส้าหลงชิงยื่นมือประคองคนทั้งสองขึ้น กล่าวว่า "มิต้องอธิบายแล้ว ได้เห็นพวกท่านทั้งสองอยู่ด้วยกัน ข้าพเจ้ามีแต่ความยินดี หามีความคิดตำหนิไม่"

อูกัวกระโดดปราดขึ้น ตีลังกาทอดหนึ่ง คว้าแขนของโจวเว่ย โยกคลอนพลางกล่าวว่า "เว่ยเว่ย ข้าพเจ้ากล่าวไม่ผิดกระมัง? ท่านเซี่ยงต้องไม่โทษว่าตำหนิพวกเรา"

โจวเว่ยดิ้นหลุดจากการยึดกุม กล่าวอย่างแง่งอนว่า "ท่านไสหัวไปให้แก่ข้าพเจ้า ผู้อื่นจะปรนนิบัตินายท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า "มิต้องปรนนิบัติข้าพเจ้าอีกแล้ว นับแต่นี้เป็นต้นไป ให้อูกัวปรนนิบัติท่านเถอะ"

กล่าวจบสาวเท้าจากไป ทิ้งให้อูกัวรบเร้าพัวพันโจวเว่ยสืบไป

ขณะจะบรรลุถึงตึกหลัง ปรากฏลมหอมโชยมาปะทะหน้า เถียนเจินกับเถียนฟ่งวิ่งปราดเข้ามา โผเข้าอ้อมอกของเขา ร่ำไห้ด้วยความยินดีราวกับวิหคน้อยที่สั่นสะท้านสองตัว

เซี่ยงเส้าหลงโอบกระชับพวกนางทั้งสอง สาวเท้าเข้าห้องโถงเห็นอูถิงฟางกำลังสนทนากับจี้เอียนหยาน เซี่ยงเป่าเอ๋อ ซึ่งมีอายุเกือบสามขวบกำลังคลอเคลียอยู่ในอ้อมอกของจี้เอียนหยาน

อูถิงฟางพอพบหน้าเซี่ยงเส้าหลง ก็ลืมสิ้นทุกสิ่ง กระโดดปราดขึ้นมาโผเข้าหาเขา เซี่ยงเส้าหลงค่อยผละจากสองเจ้ม่วยตระกูลเถียน สวมกอดนางเอาไว้

อูถิงฟางทางหนึ่งหลั่งน้ำตา ทางหนึ่งตัดพ้อว่า "ท่านผู้นี้รอถึงตอนนี้ค่อยยอมกลับมา"

เซี่ยงเส้าหลงทั้งปลอบทั้งหยอกเย้านาง จี้เอียนหยานก็โอบอุ้ม

เซี่ยงเป่าเอ๋อมา ส่งตัวเด็กชายเข้ามายังวงแขนของเขา เซี่ยงเป่าเอ๋อยกมือโอบคอของเขา ร้องเรียก “ท่านพ่อ” คำหนึ่ง สร้างความยินดีแก่เซี่ยงเส้าหลงจนระดมจูบใบหน้าน้อยๆ นั้น จิตใจเต็มไปด้วยความอบอุ่นของการอยู่ร่วมกับครอบครัว

จี้เอียนหยานยิ้มพลางกล่าวว่า “เอาเถอะ รีบเข้าห้องไปหาพี่หยา นางสมควรตื่นแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ถามโพล่งว่า “หยาฮูหยินเป็นไรแล้ว?”

จี้เอียนหยานหน้าหม่นหมองลง กล่าวว่า “นางมีร่างกายอ่อนแอ รีบไปดูนางเถอะ นางรอคอยท่านอย่างสาหัสนัก”

เซี่ยงเส้าหลงส่งเซี่ยงเป่าเอ๋อคืนให้จี้เอียนหยาน ปากถามว่า “จือจื้อกับพี่โหย่วเล่า?”

อูถิงฟางกล่าวว่า “พวกนางพบกับพี่สะใภ้รอง สามพี่น้องยากนักที่สามารถอยู่พร้อมหน้า ไม่สนใจผู้ใดใครอื่นแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยติดตามเถียนเจิน เถียนฟ่งไปยังห้องข้างตะวันออก เข้าสู่ห้องเงียบสงบหลังหนึ่ง เป็นห้องพักของหยาฮูหยินเอง

หยาฮูหยินยังนอนหลับไม่ตื่น หญิงรับใช้นางหนึ่งเฝ้าอยู่ด้านข้าง เถียนเจินเถียนฟ่งฉวยโอกาสฉุดลากหญิงรับใช้นั้นออกไป ทิ้งให้เซี่ยงเส้าหลงอยู่ในห้องกับหยาฮูหยินสองต่อสอง

เซี่ยงเส้าหลงทรุดนั่งลงที่ข้างเตียง ในใจคุโชนด้วยไฟรัก พร้อมกับพิจารณาดูหญิงงามผู้มีชะตาชีวิตผันผวนนางนี้ หยาฮูหยินผ่ายผอมลงอย่างเห็นได้ชัด ใบหน้าขาวซีดอิดโรย ขาดประกายอันเปล่งปลั่งเช่นกาลก่อน ทำให้เขาชมดูจนเจ็บปวดใจขึ้นมา ยื่นมือลูบคลำใบหน้านางเรียกหาว่า “หยาเอ๋อ หยาเอ๋อ”

หยาฮูหยินตื่นขึ้นมาช้าๆ พอลืมตาเห็นเป็นเซี่ยงเส้าหลง ก็ดิ้นรนหมายลุกขึ้นนั่ง เซี่ยงเส้าหลงชิงโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก ประทับริมฝีปากลงบนริมฝีปากของนางด้วยความรักอย่างเต็มปี่ยม

หยาฮูหยินไม่ทราบมีเรี่ยวแรงจากที่ใด กลับเป็นฝ่ายกอดรัดเขาเอาไว้ บังเกิดปฏิกิริยาตอบสนองอย่างรุนแรง จากนั้นแหงนเงยหน้าขึ้นกล่าวด้วยความยินดีว่า "ในที่สุดบุรุษของข้าพเจ้ากลับมาแล้ว อืมม์ ไฉนจึงร้องไห้ ผู้อื่นหาได้ร้องไห้ไม่"

เซี่ยงเส้าหลงล้มตัวลงบนเตียง นอนกอดนางเอาไว้ หันหน้าหากันยื่นมือลูบไล้เรือนร่างนาง ทอดถอนใจกล่าวว่า "หยาเอ๋อซูบผอมแล้ว"

หยาฮูหยินจูบปลายจมูกของเขา กล่าวว่า "เพราะเพื่อมืออันซุกซนของท่าน ข้าพเจ้าบังคับตัวเองรับประทานอาหารแล้ว ยังตำหนิผู้อื่นหรือ? จำไว้ว่าห้ามมิให้รื้อฟื้นถึงหนี้เก่าผู้อื่น"

เซี่ยงเส้าหลงเห็นดวงตานางทอประกายพิสดาร ต้องบังเกิดความยินดี กล่าวว่า "หยาเอ๋อต้องฟื้นฟูสุขภาพ เป็นเพื่อนข้าพเจ้าออกท่องเที่ยวชมทิวทัศน์อย่างมีความสุข"

หยาฮูหยินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "โรคของข้าพเจ้าคงไม่ทุเลา แต่ขอเพียงสามารถใช้ชีวิตช่วงสุดท้ายกับบุรุษที่ตนรักที่สุด ถือว่าเทพยดาไม่ติดค้างข้าพเจ้าอันใดอีก"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคลขึ้น ดุว่า "ห้ามมิให้กล่าวคำพูดเช่นนี้ ท่านต้องทุเลาหายดี ความรักที่ข้าพเจ้ามีต่อท่านคือโอสถทิพย์ที่ดีที่สุด เหนือกว่าหมอรักษาที่ใดๆ"

หยาฮูหยินหัวร่อคิกออกมา ดวงตาเป็นประกาย ประทับจูบเขาอีกครั้ง ค่อยกล่าวว่า "ประคองผู้อื่นลุกขึ้นเถอะ ผู้อื่นนอนจนเบื่อหน่ายแทบตายแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงความจริงไม่คิดลุกจากตั่งเตียงที่นุ่มสบาย พอฟังได้แต่ยื่นมือโอบเอวนาง ประคองลุกขึ้นนั่งที่ขอบเตียง

หยาฮูหยินฝืนใจโอบรอบคอของเขาไว้ กล่าวเสียงอ่อนระโหยว่า "ออกไปเดินที่เบื้องนอกดีหรือไม่? ท่านดู หิมะตกแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามองไปที่นอกหน้าต่าง เห็นเกล็ดหิมะปลิวโปรยลงจากฟ้าจริงๆ เนื่องจากไม่อาจหักใจขัดใจนาง จึงหยิบฉวยเสื้อคลุม

หนาหนักตัวหนึ่งห่อหุ้มนางไว้อย่างแน่นหนา ค่อยตระกองกอดนางเดินไปยังเก๋งน้อยกลางลานตึก จัดให้นางนั่งลงบนม้าหิน กล่าวด้วยความรักเวทนาว่า “หยาเอ๋อรู้สึกว่ามีที่ใดไม่สบาย?”

หยาฮูหยินแนบใบหน้ากับข้างแก้มของเขา มองดูโลกสีเงินยวงนอกเก๋ง ยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านถามถึงที่แล้วมาหรือ? ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตัวเองไร้เรี่ยวแรง ยามลุกขึ้นหรือนั่งลง ล้วนวิงเวียนศีรษะ บางครั้งครุ่นคิดถึงท่าน ถึงกับเจ็บปวดใจ แต่ตอนนี้ทุกประการล้วนดีแล้ว ทั้งยังนึกอยากรับประทานอาหารขึ้นมา”

เซี่ยงเส้าหลงผละจากนางเล็กน้อย กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะสั่งคนจัดให้ท่านรับประทานดีหรือไม่? ชมชอบรับประทานอะไร?”

ดวงตาหยาฮูหยินทอประกายความรักอันลึกล้ำดุจมหาสมุทรยิ้มพลางสั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่ นั่นเพียงเป็นความรู้สึกประการหนึ่ง ตอนนี้ขอเพียงท่านโอบกอดหยาเอ๋อ ให้หยาเอ๋อทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงยังรักข้าพเจ้า หยาเอ๋อก็พึงพอใจแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงเพ่งพิศดูสีหน้านาง เห็นใบหน้านางแดงซ่านขึ้นมา ดวงตาทอประกายพิสดารจนน่าตระหนก ประกายอันเฉิดฉันปรากฏขึ้นบนใบหน้านางอีกครั้งสร้างความปีติยินดี ยามกะทันหันมิอาจกล่าววาจาใดได้

หยาฮูหยินกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “จ้าวต้าและพวกจงรักภักดีต่อหยาเอ๋อ ท่านลองนึกดูว่ามีงานใดที่เหมาะสมกับพวกเขา ก็มอบหมายให้พวกเขากระทำเถอะ เพราะข้าพเจ้าเป็นเหตุให้พวกเขายังไม่มีครอบครัว คงต้องพึ่งพาท่านช่วยเหลือแทนหยาเอ๋อแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยพบว่าผิดท่า รีบกล่าวว่า “ห้ามมิให้กล่าวเช่นนี้ ท่านจะหายดีโดยเร็ว”

หยาฮูหยินเผยอแย้มยิ้ม กล่าวว่า “ท่านดู หิมะสวยงามเพียงไหน ชะล้างเรื่องราวอันอัปลักษณ์ในโลกไปสิ้น หยาเอ๋อแม้มีบุรุษมากหลาย แต่คนที่รักอย่างแท้จริงมีแต่เส้าหลงคนเดียว บุคคลอื่นล้วนลืมเลือนไปสิ้น

เมื่อครู่หากมิใช่ท่านปลุกเรียกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคงหลับนิทราไม่ตื่น เส้าหลง อย่าได้ร้องไห้ได้หรือไม่?" กล่าวพลางยื่นมือออก ใช้แขนเสื้อเช็ดตาอุ่นระอุให้แก่เขา

เซี่ยงเส้าหลงเจ็บแปลบปลาบใจปานถูกมีดกรีด มีความรู้สึกว่าลำไส้คล้ายขาดหมดสิ้น กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "หยาเอ๋อ อย่าได้ขู่ขวัญข้าพเจ้า ท่านต้องยืนหยัดต่อไปอย่างเข้มแข็ง ในโลกยังมีสิ่งอันสวยงามมากมาย รอคอยให้ท่านไปเสพรับ"

หยาฮูหยินยิ้มอย่างนุ่มนวล กล่าวว่า "สิ่งที่สวยงามมักกระชั้นสั้น จำได้ว่าครั้งแรกที่เห็นท่านบนท้องถนนนครหานตาน ตอนนั้นท่านสวมเสื้อผ้าซอมซ่อ ท่าทางตกต่ำยากไร้ หากทว่าโอ่อ่าอาจหาญกว่าเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ใดๆ ทำให้หยาเอ๋อยากจะหักห้ามไฟรักในอกได้"

เอ่ยถึงตอนนี้ ดวงตาทอแววกระดือรือร้น เอี้ยนเอ่ยเบาๆ ว่า "พบกันหนึ่งครั้งครากลางเวหา ประเสริฐกว่านับมิถ้วนในแดนดิน ยังจำบทกวีอันซาบซึ้ง ซึ่งท่านเอื้อนเอ่ยออกมาในหอน้อยของผู้อื่นได้หรือไม่? นั่นเป็นภาษารักที่เพริศพริ้งที่สุดเท่าที่หยาเอ๋อเคยได้ยินมา ผู้อื่นที่หักใจรั้งอยู่ในนครต้าเหลียนของรัฐวุ่ย เพราะสืบเนื่องจากบทกวีนี้ แต่สุดท้ายยังอดมาหาท่านมิได้" จากนั้นโอบกอดเขาเอาไว้ รำพันว่า "เส้าหลง ท่านคือหยดน้ำผึ้งของหยาเอ๋อ วิงวอนท่านจูบผู้อื่นได้หรือไม่?"

หัวใจเซี่ยงเส้าหลงแหลกสลายเป็นร้อยชิ้นพันชิ้น โน้มหน้าไปประทับริมฝีปากลงบนริมฝีปากอันร้อนผ่าวของนาง

หยาฮูหยินบังเกิดปฏิกิริยาตอบสนองอย่างรุนแรง ลมหายใจกระชั้นเร่งร้อนผิดธรรมดา จากนั้นร่างของนางล้มระทวยอยู่ในอ้อมอกของเซี่ยงเส้าหลง ริมฝีปากกลับกลายเป็นเย็นเฉียบ

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงถอนริมฝีปากออกมาด้วยความตื่นตระหนกค่อยพบว่านางสิ้นลมปราณแล้ว หากทว่ามุมปากนางยังประดับด้วยรอยยิ้มอย่างเป็นสุข ดวงตาหลับพริ้มลง คล้ายกับเพียงหลับใหลไป แต่เขาทราบว่านางไม่มีวันที่จะฟื้นตื่นขึ้นมาอีก นางที่ประคับประคองตนถึง

วันนี้เพียงเพื่อพบหน้าเขาเป็นครั้งสุดท้าย

การลาโลกไปของหยาฮูหยิน ทำให้เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่าอดีตที่ผ่านมาในนครหานตานของเขา พลอยถูกฝังอยู่ในกระแสเชี่ยวแห่งกาลเวลา

หญิงงามเชื้อพระวงศ์ของรัฐจ้าว ซึ่งมีความสัมพันธ์กับเขาทั้งสามนางทยอยตายจากไป ทุกครั้งคราล้วนกระทบกระเทือนจิตใจของเขา พอถึงบัดนี้ถึงกลับกลายเป็นชาด้านแล้ว

ภายในวันเดียวกัน เขาพบเห็นการตายของลู่กงกับหยาฮูหยินถึงสองราย ล้วนเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ทำให้เขาไม่อาจทนทานรับการเคี่ยวกรำทั้งร่างกายและจิตใจได้

เซี่ยงเส้าหลงมอบหมายให้เถาฟางจัดงานศพของหยาฮูหยินพร้อมกับทำตามสั่งเสียของนาง รับอุปการะจ้าวต้าและพวกไว้ จากนั้นไม่อาจประคองตัวต่อไป หลบซ่อนอยู่ในห้องร่ำไห้ด้วยความสลดใจแล้วค่อยเคลิ้มหลับไป

เมื่อตื่นขึ้นมา พบว่าอูถิงฟางนอนขดตัวหลับใหลอยู่ในอ้อมอกรีบปลุกนางขึ้นมาล้างหน้าล้างตาอย่างลวกๆ เดินทางสู่วังเสียนหยาง เถิงอี้จิงจวิ้นและสิบแปดองครักษ์เหล็กร่วมเดินทาง ทำหน้าที่อารักขาเซี่ยงเส้าหลง ตอนนี้การต่อสู้ช่วงชิงกับหลี่ปู้เหว่ย ยิ่งมายิ่งทวีความรุนแรง อาจถูกซุ่มจู่โจมลอบทำร้ายได้ทุกเมื่อ ดังนั้นการเข้าออกทุกครั้ง ล้วนระมัดระวังเป็นพิเศษ

นี่เป็นครั้งแรกที่เซี่ยงเส้าหลงเข้าร่วมการประชุมราชการแผ่นดินของรัฐฉิน

โดยทั่วไปแล้ว ขุนนางฝ่ายบู๊ที่เฝ้ารักษาเมืองเช่นเขา ไม่มีคุณสมบัติเข้าร่วมประชุมช่วงเช้า ทหารองครักษ์ ทหารม้ากับทหารราบทั้งสามหน่วยงาน รับหน้าที่เฝ้ารักษานครหลวง ในสภาพที่อำนาจรวมศูนย์เช่นนี้ ล้วนขึ้นตรงต่อพระตำหนักใน โดยมีขุนนางเน่ยสื่อเช่นเล่าไอ่เป็นคนกลางติดต่อประสานงาน ดังนั้นกลับมีคุณสมบัติเข้าร่วมประชุม ดีที่เซี่ยงเส้าหลง

มีฐานะอีกประการหนึ่งคือพระอาจารย์ ตามกฎหมายมณเฑียรบาล รัชทายาทยังไม่เจริญวัย พระอาจารย์ได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมประชุมเป็นพิเศษ

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งผ่านเข้าประตูวัง ชางผิงจวินกับชางเหวินจวินพากันเข้ามา ฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงไปด้านข้าง แสดงว่าทราบเรื่องที่ชางผิงจวินได้รับเลือกเป็นมหาเสนาบดีซ้ายแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงและพวกลงจากหลังม้า ชางผิงจวินฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ทราบสมควรขอบคุณท่านหรือว่าทุบตีท่านดี เมื่อคืนรัชทายาทเบิกตัวข้าพเจ้าเข้าเฝ้า รับสั่งว่าท่านเสนอข้าพเจ้าแทนที่ท่านเสนาบดีฉี ตอนนี้หลี่ปู้เหว่ยครองอำนาจ ทุกผู้คนล้วนยอมศิโรราบต่อมัน ท่านกลับผลักดันข้าพเจ้าออกไปเผชิญหน้ากับมัน นับแต่นี้ข้าพเจ้ายังจะนอนตาหลับได้หรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงยกมือโอบไหล่อีกฝ่าย กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "สวรรค์คิดมอบภาระยิ่งใหญ่แก่ผู้คน จะต้องเคี่ยวกรำจิตปณิธานอะไรนั่นก่อน วางใจเถอะ มีหลี่ซือช่วยคิดอ่านให้แก่ท่าน หลี่ปู้เหว่ยปราศจากม่อเอ้า วางแผนอุบาย ยังกลัวมันอันใด?"

ชางผิงจวินกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า "หลี่ซือมีภารกิจวุ่นวายไหนเลยมีเวลามาช่วยเหลือข้าพเจ้า?"

เซี่ยงเส้าหลงโบกมือเป็นความหมายให้เถิงอี้และพวกรออยู่ที่นี้ ตัวเองฉุดลากชางผิงจวินกับชางเหวินจวินเข้าสู่ท้องพระโรง

ภายในท้องพระโรง เสี่ยวผานประทับนั่งบนบัลลังก์ จีไทเฮาประทับนั่งอยู่เบื้องขวาทางด้านหลัง

บันไดของท้องพระโรงแบ่งเป็นสองชั้น ทหารองครักษ์ในความควบคุมของชางผิงจวินกับชางเหวินจวินยืนเรียงรายตั้งแต่เชิงบันไดถึงประตูท้องพระโรง บรรยากาศเคร่งเครียดสำรวม นอกจากทหารองครักษ์แล้วผู้ที่เข้าสู่ท้องพระโรง ห้ามมิให้พกอาวุธติดตัว

ขุนนางฝ่ายบุ๋นและแม่ทัพฝ่ายบู๊เจ็ดสิบกว่าคน แต่งเครื่องแบบ

เต็มยศยืนเรียงรายอยู่สองฟากข้างเป็นรูปปีกนก ด้านขวามือนำโดยหลี่ปู้เหว่ย จากนั้นเป็นหวังอ่วน ไช่เจ๋อ กู่กงเฉิง หยุนหยางจวิน อี้ฉวีจวินและพวกหลี่ซือกับเล่าไอ่ถูกจัดอยู่อันดับสิบเจ็ดสิบแปด นับว่ามีตำแหน่งสูงมากแล้ว

อีกด้านหนึ่งนำโดยหวังหลิง ถัดจากนั้นเป็นหวังเฮอ เมิ่งอ้าว และตู้ปี้ เซี่ยงเส้าหลงมีตำแหน่งเป็นพระอาจารย์รัชทายาท จึงอยู่ถัดจากตู้ปี้ หลังจากนั้นยังมีแม่ทัพฝ่ายบู๊อีกเกือบสามสิบคน

ทั้งหมดคุกเข่าถวายความเคารพรัชทายาทกับไทเฮา จากนั้นเสี่ยวผานรับสั่งให้ไว้อาลัยลู่กง ประกาศว่าพิธีฝังศพจะกระทำในอีกเจ็ดวันให้หลังโดยเสี่ยวผานทรงประกอบพิธีด้วยพระองค์เอง

ทุกผู้คนขณะจะกราบทูลเรื่องราว หลี่ปู้เหว่ยชิงกล่าวว่า “ทูลไทเฮารัชทายาท รัฐฉินในยามนี้มีเหตุการณ์วุ่นวาย ตอนแรกราษฎรที่ผิงหยวนจวินลุกฮือขึ้น ต่อมาท่านเสนาบดีฉีถูกซุ่มโจมตีในรัฐวุ่ยถึงแก่ชีวิต ลู่กงก็ล้มป่วยเสียชีวิต ควรเร่งปรับปรุงราชการแผ่นดิน แต่งตั้งตำแหน่งที่ว่างลง ประกาศศักดานุภาพอีกครั้ง” หยุดเล็กน้อยจึงแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวอีกว่า “หนี้โลหิตต้องใช้โลหิตชำระล้าง ไม่เช่นนั้นรัฐต่างๆ ทางตะวันออกคงคิดว่า รัฐฉินเราข่มเหงรังแกได้โดยง่ายดาย”

หวังเฮอร้องอย่างโกรธแค้นว่า “รัฐฉู่คุกคามคนเกินไป เข้าใจว่าเมื่อจัดส่งศีรษะซุนเซินจวินมา ยกหัวเมืองให้ห้าเมือง จะดับเพลิงโทสะพวกเราได้ ออกจะไร้เดียงสาไปแล้ว”

เสี่ยวผานตรัสอย่างเฉื่อยชาว่า “เรื่องนี้มีเบื้องหลังแอบแฝง สมควรทวงถามหนี้โลหิตจากรัฐฉู่หรือไม่ ให้พักเอาไว้ก่อน สำหรับตำแหน่งของท่านเสนาบดีกับท่านลู่กงที่ว่างลง ข้าพเจ้าได้หารือกับไทเฮา บรรลุถึงข้อตกลงแล้ว”

หลี่ปู้เหว่ยงงงันวูบ กวาดตามองจีไทเฮา เห็นพระนางไม่แสดงท่าทีใด ดังนั้นฉุกคิดว่าผิดท่า กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ชาวฉู่ยอมรับแล้วว่าเป็นคนซุ่มโจมตีท่านเสนาบดีฉี ไม่ทราบยังมีเบื้องหลังใดแอบแฝง?”

เสี่ยวผานตรัสอย่างไม่พอพระทัยว่า “ข้าพเจ้าบอกแล้วว่าพักเรื่องนี้ไว้ก่อน ให้พักเอาไว้ก่อน พระบิดารองได้ยินไม่ชัดเจนหรือ?”

หลี่ปู้เหว่ยหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย สุดท้ายปิดปากลง เมื่อไม่ได้รับการสนับสนุนจากจีไทเฮา เขาไหนเลยกล้าโต้แย้งกับเสี่ยวผาน หวังเฮอกับเมิ่งอ้าวและพวกก็คิดไม่ถึงว่า เสี่ยวผานทรงแข็งกร้าวถึงเพียงนี้ ยามกะทันหันไม่กล้าเอ่ยปากโดยพลการ

นับตั้งแต่ซางเอียงปฏิรูปกฎหมายรัฐฉินเป็นต้นมา เจ้าชีวิตทรงรวมอำนาจไว้ที่พระองค์ ดังนั้นหากจีไทเฮาไม่ทรงคัดค้าน เสี่ยวผานก็ดำเนินการได้อย่างเต็มที่ นอกจากโค่นพระองค์ลงจากอำนาจ ไม่เช่นนั้นรับสั่งของพระองค์คือพระบัญชา

เสี่ยวผานลอบสบพระทัย นับตั้งแต่เซี่ยงเส้าหลงออกจากรัฐฉิน พระองค์เผชิญแรงกดดันจากไทเฮากับหลี่ปู้เหว่ย จำต้องข่มกลั้นพระทัย บัดนี้เซี่ยงเส้าหลงกลับมาแล้ว ไม่ว่าด้านสภาพความจริงและจิตวิทยา พระองค์ทรงรู้สึกว่ามีการเปลี่ยนแปลง ดังนั้นทรงฉวยโอกาสแสดงพระอำนาจอาศัยหักล้างหลี่ปู้เหว่ยเป็นเครื่องข่มขวัญเหล่าขุนนาง

หากเสี่ยวผานมิใช่บุคคลเช่นนี้ ภายภาคหน้าก็ไม่ใช่จิ๋นซีฮ่องเต้แล้ว

ยามกะทันหันในท้องพระโรงเงียบสงบจนเข็มตกสักเล่มยังได้ยิน

จีไทเฮารับสั่งเป็นครั้งแรกว่า “ตำแหน่งซือหม่าฝ่ายทหาร ให้แต่งตั้งแม่ทัพหวังหลิงแทนที่ ท่านทั้งหลายมีความเห็นเป็นอื่นหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ หวนนึกถึงหากรับคำสั่งนี้เปล่งจากพระโอษฐ์เสี่ยวผาน หรือจิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคต ไหนเลยต้องสอบถามความเห็นผู้อื่น

หวังเฮอเป็นคนตระกูลเดียวกับหวังหลิง จึงกล่าวสนับสนุนว่า “แม่ทัพหวังหลิงเป็นบุคคลที่เหมาะสมที่สุด”

หลี่ปู้เหว่ยความจริงคิดผลักดันเมิ่งอ้าวรับตำแหน่งซือหม่า แต่เมื่อจีไทเฮาเอื้อนโอษฐ์ ยิ่งอับจนปัญญา แต่ยังถลึงตาใส่เซี่ยงเส้าหลง ทราบว่านี่เป็นข้อเสนอของเซี่ยงเส้าหลง

ไช่เจ๋อถือดีว่ามีวัยวุฒิสูงสุด น้อมกายกล่าวว่า “ตำแหน่งมหาเสนาบดีซ้ายมีความสำคัญใหญ่หลวง หากไร้ซึ่งวัยวุฒิและคุณวุฒิ ไม่เป็นที่ยอมรับนับถือของผู้คน ไม่ทราบไทเฮากับรัชทายาททรงเลือกผู้ใด?”

จีไทเฮาไม่อาจตรัสกระไรได้ ทั้งนี้เพราะหากเอ่ยถึงวัยวุฒิและคุณวุฒิไหนเลยถึงรอบของชางผิงจวิน

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าหากไม่เสริมบรรยากาศให้แก่ชางผิงจวิน รอจนเหล่าขุนนางสนับสนุนคำพูดไช่เจ๋อ ไม่แน่ว่าจีไทเฮาจะลังเลพระทัย ดังนั้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ท่านไช่กล่าวได้ประเสริฐ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่ายังไม่เพียงพอ ทั้งนี้เพราะผู้ที่มีคุณสมบัติแทนที่ท่านเสนาบดีฉีต้องประกอบด้วยเงื่อนไขสามข้อ”

จากนั้นน้อมกายต่อจีไทเฮากับเสี่ยวผาน กล่าวว่า “ไม่ทราบไทเฮากับรัชทายาทอนุญาตข้าพเจ้าแจกแจงหรือไม่?”

เสี่ยวผานทรงขอความเห็นชอบจากจีไทเฮาแล้วตรัสว่า “ท่านพระอาจารย์เซี่ยงบอกได้อย่างเต็มที่ ไม่ต้องมีข้อกริ่งเกรงใด”

หลี่ปู้เหว่ยและพวกลอบร้องคำ *‘ผิดท่า’* ในใจ จนใจที่ไม่อาจยับยั้งได้ ตู้ปี้กลับยิ้มอย่างเย็นชา โดยจุดยืนของเขากลับภาวนาให้ตำแหน่งมหาเสนาบดีซ้ายตกเป็นของกลุ่มบุคคลที่มิใช่พวกพ้องของหลี่ปู้เหว่ย

หวังเฮอแม้โน้มเอียงไปทางหลี่ปู้เหว่ย แต่จะอย่างไรเป็นกำลังหลักของทัพฉิน มีความรู้สึกที่ดีต่อเซี่ยงเส้าหลง ดังนั้นขอเพียงเซี่ยงเส้าหลงกล่าวมีเหตุผล เขาย่อมให้การสนับสนุน พริบตานั้นสายตาทุกคู่จ้องจับที่เซี่ยงเส้าหลงเป็นจุดเดียว

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ใช้สอยคนขึ้นอยู่กับขีดความสามารถ ก่อนอื่นคนผู้นี้ต้องมีความรู้ความสามารถคู่ควรกับตำแหน่งนี้ ทางด้านคุณวุฒิสามารถเพาะสร้างขึ้นยกตัวอย่างท่านเสนาบดีหลี่ ตอนแรกที่รับตำแหน่ง ทั้งหมดล้วนทราบว่าเป็นอย่างไร แต่ตอนนี้มีผู้ใดไม่ยอมรับนับถือทั้งปากและใจ ทั้งหมดนี้เป็นเหตุผลสนับสนุนเงื่อนไขข้อแรกของข้าพเจ้า”

ทุกผู้คนอับจนถ้อยคำ หามีผู้ใดคัดค้าน ทั้งนี้เพราะเซี่ยงเส้าหลงยกอ้างหลี่ปู้เหว่ยมาเป็นเหตุผลประกอบ หากมีผู้ใดคัดค้าน กลับกลายเป็นปฏิเสธความรู้ความสามารถของหลี่ปู้เหว่ยแล้ว หลี่ปู้เหว่ยขุ่นแค้นแทบอกระเบิด เขาแค้นผู้คนเอ่ยถึงอดีตของเขาที่สุด แต่ยามนี้พานมีปากยากจะกล่าว

เมิ่งอ้าวหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ขอถามท่านเซี่ยงอีกสองข้อเป็นอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า “ตำแหน่งเสนาบดีซ้ายส่วนใหญ่ปกครองฝ่ายทหาร ดังนั้นคนผู้นี้ต้องไต่เต้ามาจากแม่ทัพนายกองของรัฐฉิน ทหารฉินเราค่อยยอมรับนับถือ จะได้สร้างความมั่นคงแก่กองทัพ เงื่อนไขข้อนี้มีความสำคัญยิ่ง ไม่อาจมองข้ามไป”

เมื่อเป็นเช่นนี้เท่ากับปฏิเสธความเป็นไปได้ของหวังอ่วนกับเมิ่งอ้าว ผู้ที่สอดคล้องกับเงื่อนไขทั้งสองข้อ มีแต่ตู้ปี้กับหวังเฮอ ส่วนซางผิงจวินยังห่างชั้นอยู่ชั้นหนึ่ง หลี่ปู้เหว่ยขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ แต่ไม่มีคำพูดจะกล่าว ทั้งนี้เพราะเซี่ยงเส้าหลงยืนอยู่ฝ่ายเหตุผลจริงๆ ชนชั้นผู้นำทางกองทัพ นับตั้งแต่หวังเฮอลงมาล้วนผงกศีรษะเห็นพ้อง

เสี่ยวผานตรัสชมเชยว่า “กล่าวได้ประเสริฐ ตอนนี้แม้แต่ข้าพเจ้าก็ต้องการทราบเงื่อนไขข้อที่สามแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงขอบพระทัยเสี่ยวผานก่อน ค่อยกล่าวว่า “เงื่อนไขข้อที่สามคือ คนผู้นี้ต้องหนุ่มแน่นมีอนาคต สามารถเจริญเติบโตคู่กับรัชทายาท เพื่อสนองนโยบายของพระองค์ ข้อคิดเห็นนี้แม้อุกอาจอยู่บ้าง แต่ขอเพียงครุ่นคิดจะเข้าใจได้”

กล่าวตามความสัตย์ นี่เป็นส่วนที่อ่อนที่สุดในเงื่อนไขทั้งสามข้อ เหล่าขุนนางพอฟังจบ ก็หันไปจับกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์กัน

หลี่ปู้เหว่ยหัวร่อพลางกล่าวว่า “เงื่อนไขข้อสุดท้ายของพระอาจารย์เซี่ยงยังต้องทบทวนให้ดี ไม่ทราบว่าบุคคลที่พระอาจารย์เซี่ยงเลือกเป็นใคร?”

เสี่ยวผานทรงพระสรวลพลางตรัสว่า “คำพูดของพระอาจารย์เซี่ยงตรงกับใจข้าพเจ้าพอดี...ชางผิงจวินรับการแต่งตั้ง”

พริบตานั้นในท้องพระโรงเงียบสงบลง ชางผิงจวินสาวเท้าออกมาคุกเข่าลงที่เชิงบันได เสี่ยวผานประกาศว่า “นับแต่นี้เป็นต้นไป ชางผิงจวินเป็นมหาเสนาบดีซ้ายแห่งรัฐฉินเรา ข้าพเจ้าตัดสินใจแล้ว ท่านทั้งหลายมิต้องพูดจามากความอีก”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ ไม่สนใจหลี่ปู้เหว่ยที่ขุ่นแค้นจนแทบมีควันพวยพุ่งจากร่าง ชิงคุกเข่าถวายบังคมก่อน เรื่องราวที่ตอนแรกเป็นไปไม่ได้ กลับกลายเป็นความจริงขึ้นมา สาเหตุสำคัญย่อมสืบเนื่องจากได้รับการสนับสนุนจากจีไทเฮากับเล่าไอ่ เมื่อเป็นเช่นนี้ ฝ่ายจีไทเฮากับเล่าไอ่ตั้งประจันหน้ากับหลี่ปู้เหว่ยโดยที่ไม่สามารถไกล่เกลี่ยได้

ท้าแก้ไขหนังสือ

วันที่ชางผิงจวินได้รับแต่งตั้งเป็นมหาเสนาบดีซ้าย เซี่ยงเส้าหลงก็ออกจากเมืองกลับสู่สถานปศุสัตว์ เพื่อฝังศพหยาฮูหยิน เนื่องจากทางบ้านจัดการศพ จึงไม่ได้เข้าร่วมพิธีฝังศพลู่กง

. รอจนเสร็จงานศพ ก็เป็นเวลาสิบวันให้หลัง เสี่ยวผานทรงใช้ผู้คนมาเร่งรัดเซี่ยงเส้าหลงกลับเข้าเมืองถึงสามครั้ง เซี่ยงเส้าหลงค่อยคลายความเศร้าโศก ตกลงว่าจะกลับเข้าเมืองในเช้าพรุ่งนี้ ยามสนธยาวันนั้นหิมะตกหนักตลอดเวลา เซี่ยงเส้าหลงชักชวนจี้เอียนหยานไปเซ่นไหว้หลุมฝังศพของหยาฮูหยิน จากนั้นเดินทางกลับที่พัก

จี้เอียนหยานกุมมือสามีแนบแน่น กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “การเดินทางกลับเข้าเมืองครั้งนี้ ท่านทางที่ดีแวะไปเยี่ยมพี่ชิง ไม่เช่นนั้นนางคงไม่ยินดี”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “ท่านพบกับนางแล้วหรือ?”

จี้เอียนหยานผงกศีรษะกล่าวว่า “พบแล้ว นางยังทราบข่าวการจากไปของหยาฮูหยิน ไม่เช่นนั้นนางคงไม่ยอมยกโทษให้แก่ท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้ว กล่าวว่า “ท่านมิใช่บอกว่าข้าพเจ้าไม่อาจแตะต้องพี่ชิงของท่านหรอกหรือ? ตอนนี้ไฉนปลุกปลอบให้ข้าพเจ้าไปหานาง?”

จี้เอียนหยานทอดถอนใจกล่าวว่า “อาจบางทีสืบเนื่องจากความ

เคารพรักที่ข้าพเจ้ามีต่อนาง ในความเห็นข้าพเจ้า นางยิ่งมายิ่งสูญเสียความสามารถในการควบคุมตัวเอง ไม่เช่นนั้นวันที่สองที่ท่านกลับมาถึงรัฐฉิน นางคงไม่ลดตัวมาหาท่าน เปลือกนอกนางแม้บอกว่ามาเยี่ยมเยียนข้าพเจ้า แต่เมื่อทราบว่าท่านเข้าประชุมช่วงเช้า คนก็กลับกลายเป็นซึมเซาโอ ข้าพเจ้าไม่ทราบกล่าวกระไรดี"

ยามนั้นทั้งสองเพิ่งเข้าสู่เขตตึกหลัง พลันปรากฏเงาคนถลันวูบหนึ่ง สั้งโหย่วแสดงตนขึ้นขวางหน้า สร้างความตระหนกแก่ทั้งสองจนคลายมือออก

สั้งโหย่วยื่นมือหยิกแก้มจี้เอียนหยาน เผยอแย้มยิ้มพลางกล่าวว่า "นางงาม ขอหยิบยืมสามีท่านสักครู่"

จี้เอียนหยานทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน กล่าวอย่างแง่งอนว่า "หยิบยืมก็หยิบยืมเถอะ เราจี้เอียนหยานพิสมัยด้วยหรือ?" พลางหมุนตัวจากไป

สั้งโหย่วฉุดดึงมือเซี่ยงเส้าหลงเข้าเก๋งพักร้อนภายในสวน พลันหมุนตัวมาโอบกอดเขา กล่าวว่า "เส้าหลง ข้าพเจ้าจะไปแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงร้องคำ "ว่ากระไร" สั้งโหย่วผลักไสเขาออกห่าง บิดกาย กล่าวว่า "บอกเล่าอย่างกระจ่างชัดแล้ว ท่านยังไม่ได้ยินหรือ? ข้าพเจ้าจะไปแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงสืบเท้ามา ยื่นมือโอบรอบเอวของนาง ถามว่า "พี่โหย่วคิดไปที่ใด?"

สั้งโหย่วทอดถอนใจคำหนึ่ง สั่นศีรษะกล่าวว่า "อย่าได้ถามได้หรือไม่? สรุปแล้ววันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะกลับไปยังรัฐฉี อาจบางทีสักวันหนึ่งข้าพเจ้าจะมาหาท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงคำพูดที่นางกล่าวกับเขาที่รัฐฉู่ หลังจากนั้นนางแม้ปฏิเสธ แต่ดูจากสภาพตอนนี้ ไม่แน่ว่าเป็นความจริง หวนนึกถึงนางต้องโผเข้าอ้อมอกบุรุษอื่นด้วยเหตุผลบางประการ สร้างความท้อแท้ใจแต่ก็อับจนปัญญา

สั่งโหย่วกล่าวเบาๆ ว่า "ไฉนไม่กล่าววาจา? ใช่ขุ่นเคืองผู้อื่นหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงคลายมือจากการโอบรอบเอวของนาง ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไหนเลยมีคุณสมบัติขุ่นเคืองท่าน พี่โหย่วพอใจทำอะไรก็ทำเช่นนั้นเถอะ"

สั่งโหย่วหมุนตัวมา ยกสองมือโอบรอบคอของเขา ดวงตาทอประกายความรักอันลึกล้ำ กล่าวเสียงนุ่มนวลอย่างที่ไม่เคยได้ยินมาก่อนว่า "ให้จือจื้อปรนนิบัติท่านแทนข้าพเจ้าเถอะ แต่ค่ำคืนนี้สั่งโหย่วจะเป็นของท่านคนเดียว พร้อมกันนั้นขอให้ท่านจดจำไว้ สั่งโหย่วไม่มีวันจะลืมเลือนเส้าหลงท่าน เพียงแค้นที่ข้าพเจ้าเคยรับปากผู้อื่นไว้ ตามรายละเอียดที่บอกเล่าต่อท่านแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงมองดูหิมะขาวที่ปลิวโปรยอยู่นอกเก๋ง นึกถึงหยาฮูหยินที่ตายจาก บังเกิดความปวดร้าวกลบเกลื่อนความขุ่นเคืองที่สั่งโหย่วผละจากไป ผงกศีรษะกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว พี่โหย่วกระทำสิ่งที่ท่านคิดกระทำไปเถอะ ในชีวิตผู้คนมักไม่สมมาดปรารถนา เราเซี่ยงเส้าหลงได้แต่ยอมรับชะตากรรมแล้ว"

สั่งโหย่วไม่กล่าวกระไร ฟุบร่างกับอ้อมอกของเขา ในที่สุดเซี่ยงเส้าหลงเห็นประกายน้ำตาในดวงตานางเป็นครั้งแรก

เช้าวันรุ่งขึ้น เซี่ยงเส้าหลงตื่นขึ้นมา พบว่าสั่งโหย่วจากไปอย่างเงียบงัน

เซี่ยงเส้าหลงบังคับตัวเองไม่คิดถึงนาง ออกจากห้องไปฝึกซ้อมเพลงกระบี่

จี้เอียนหยานหยิบฉวยทวนมาประกระบวนท่ากับชายคนรัก อูถิงฟาง เถียนเจิน เถียนฟ่งและเซี่ยงเป่าเอ๋อ ปรบมือหนุนเนื่องอยู่ด้านข้าง

จี้เอียนหยานมีเพลงทวนยอดเยี่ยม พอร่ายรำใช้ออก ต่อให้เซี่ยงเส้าหลงรุกไล่อย่างไร ยังไม่สามารถฝ่าไปในเงาทวนของนาง สุดท้ายรั้ง

กระบี่กลับมา กล่าวว่า “ผู้น้อยยอมศิโรราบแล้ว ดีที่ผู้อื่นรับปากว่าจะมอบทวนมังกรบินให้ ข้าพเจ้าจะไปทวงถามจากเจ้าของหอลมเมามาย หลังจากนั้นค่อยมาขอรับคำแนะนำสั่งสอนจากยอดหญิงจี้”

จี้เอียนหยานขวางทวนอยู่เหนืออก กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “บ้านมีกฎประจำบ้าน หากท่านต้องการให้ภรรยาค้างกับท่านต้องกระแทกทวนในมือผู้อื่นร่วงหล่น ถิงฟางและพวกเป็นพยานด้วย”

อูถิงฟางและพวกปรบมือสนับสนุน คล้ายภาวนาให้ยิ่งวุ่นวายยิ่งดี

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า จี้เอียนหยานคิดกระตุ้นให้เขาเกิดความมุมานะแสวงหาความก้าวหน้า จึงกล่าวว่า “วางใจเถอะ ยอดหญิงจี้ให้เวลาข้าพเจ้าสามปี ข้าพเจ้าจะพิชิตท่านให้จงได้”

จี้เอียนหยานเบิกตาจนกลมกว้าง ร้องโพล่งว่า “สามปี?”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อดังๆ สืบเท้าไปโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก กล่าวว่า “เพียงสามวันข้าพเจ้าก็ตำหนิว่ายาวนานไป ไหนเลยหักใจปล่อยให้ยอดหญิงจี้ครองตัวเป็นม่ายถึงสามปี...”

ยามนั้น จิ้งสั่งรุดมารายงานว่า อูอิ้งหยวนกลับมาแล้ว อูถิงฟางโห่ร้องด้วยความยินดี ชิงวิ่งออกไปต้อนรับ เซี่ยงเส้าหลงพอติดตามถึงห้องโถงใหญ่ เห็นอูถิงฟางกำลังรบเร้าพัวพันอูอิ้งหยวนผู้เป็นบิดาอยู่

หลังความวุ่นวาย อูอิ้งหยวนบอกต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า เขาเดินทางไกลไปยังชายแดนภาคเหนือ สำรวจสถานที่ซึ่งอูจว่อเลือกได้ พบว่ามีทิวทัศน์สวยงาม หญ้าน้ำอุดมสมบูรณ์ ดังนั้นตัดสินใจสร้างเป็นสถานปศุสัตว์ขนาดใหญ่ พร้อมกับเกลี้ยกล่อมชนกลุ่มน้อย ซึ่งถูกพวกซงหนูข่มเหงรังแกมาอยู่ด้วย แต่เกรงว่ายังยากรับมือพวกซงหนู อาจต้องระดมกำลังจากที่นี่ไปอีกสองพันคน

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าไม่มีปัญหา เขาเห็นด้วยกับการที่ตระกูลอูจะถอยห่างจากรัฐฉินทีละน้อย จะได้ครอบครองดินแดนของตัวเอง โดยมิต้องประจบสอพลอผู้นำแห่งรัฐอีก

ทั้งสองหารือรายละเอียดปลีกย่อยอีกครู่หนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงค่อย

นำภรรยา หญิงรับใช้และเหล่าองครักษ์เหล็กเดินทางกลับนครเสียนหยาง

เมื่อกลับเข้าเมือง เรื่องแรกที่เซี่ยงเส้าหลงกระทำคือ เข้าวังไปเฝ้าเสี่ยวผาน

เสี่ยวผานเบิกตัวเซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าที่ห้องทรงพระอักษร ซิงรับคำสั่งว่า "พระอาจารย์ทราบหรือไม่ว่า เหลียนผ่อหลุดจากตำแหน่งแล้ว?"

เซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้อยู่ก่อนว่า รัฐจ้าวตกเป็นของกวอไคกับผังน่วน แม่ทัพเฒ่าเหลียนผ่อคงยากรักษาตำแหน่งเอาไว้ พอฟังยังอดลำบากใจมิได้ ถามว่า "รัฐจ้าวฆ่าเหลียนผ่อแล้วหรือ?"

เสี่ยวผานตรัสว่า "เหลียนผ่อเจ้าความคิด พอเห็นผิดท่าก็นำชนเผ่าเดียวกันหลบหนีไปยังรัฐวุ่ย โอ เขาชราภาพเกินไป ปราศจากความกล้าหาญเช่นกาลก่อนอีก"

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนจิตใจหนักอึ้ง เสี่ยวผานตรัสสืบต่อ "เพียงแต่แม่ทัพหลี่มู่ยังอยู่ในตำแหน่ง ตราบใดที่รัฐจ้าวยังมีหลี่มู่อยู่ พวกเราอย่าคิดหมายล้มล้างรัฐจ้าว ได้แต่จัดการกับรัฐวุ่ยและหานก่อน"

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงหานฉ่วง หานเฟยจื่อ หลงหยางจวินซึ่งเป็นสหายเก่า ในจำนวนนี้ห่วงใยหลงหยางจวินที่สุด จึงกล่าว "หากรัฐวุ่ยรับเหลียนผ่อไว้ คิดบุกโจมตีรัฐวุ่ยเกรงว่าไม่ง่ายดาย"

เสี่ยวผานทรงพระสรวลเบาๆ ตรัสว่า "พระอาจารย์วางใจ เมื่อต้นปีนี้เหลียนผ่อเพิ่งยกทัพบุกรัฐวุ่ย เจ้ารัฐวุ่ยแค้นมันจับใจ คราครั้งนี้หลบหนีเข้ารัฐวุ่ย เจ้ารัฐวุ่ยไม่ตัดศีรษะมันนำมาแกล้มกับสุรา ถือว่าเกรงใจมากแล้ว ไหนเลยใช้สอยมันอีก?"

เซี่ยงเส้าหลงอับจนถ้อยคำ เสี่ยวผานทรงหันเหหัวเรื่องนี้ว่า "ตอนนี้หลี่ปู้เหว่ยมอบหมายให้เจิ้นกว๋อขุดคลองใหญ่ เริ่มงานไปได้ปีเศษ ตามโครงการคือขุดคลองจากภูเขาจงซาน ชักน้ำจากแม่น้ำจิ้งสุ่ยถึงหูโค่ว ระบายน้ำสู่ตะวันออก บรรจบกับแม่น้ำลั่วสุ่ย ต้องสิ้นเปลืองกำลังคนกำลังทรัพย์มากมาย ทำให้พวกเราไม่มีปัญญารุกรานรัฐต่างๆ ทางตะวันตก

ได้แต่จัดการกับรัฐหาน ตอนนี้เมิ่งอ้าวกำลังเรียกระดมพลอยู่ แต่เรามีความคิดประการหนึ่ง หวังให้พระอาจารย์นำทัพออกศึก หากสามารถกระทำความดีความชอบทางทหาร ก็จะสะกดเมิ่งอ้าวกับหวังเฮอและพวกลงได้”

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบ รีบกล่าวว่า “ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลา หากข้าพเจ้าจากไป ไม่แน่ว่าหลี่ปู้เหว่ยจะเล่นลวดลายใด อย่างน้อยต้องรอให้ชางผิงจวินมีฐานะอันมั่นคงก่อน”

เสี่ยวผานทอดถอนพระทัยคำหนึ่ง ทรงเห็นว่าเซี่ยงเส้าหลงกล่าวมีเหตุผล ดังนั้นเปลี่ยนเป็นรับสั่งว่า “นึกถึงวันที่อยู่ในท้องพระโรง ข้าพเจ้าประสานเสียงกับพระอาจารย์สะกดจนหลี่ปู้เหว่ยและพวกโงหัวไม่ขึ้น นับเป็นที่สมใจของผู้คนนัก”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “หลี่ปู้เหว่ยคงไม่ยินยอมพร้อมใจ หลายวันนี้ไม่ทราบมีความเคลื่อนไหวอันใด?”

เสี่ยวผานฝืนแย้มพระโอษฐ์ ตรัสว่า “มันมีฝีมือไม่สิ้นสุดจริงๆ วันที่สองที่ท่านกลับไปยังสถานปศุสัตว์ หลี่ปู้เหว่ยก็นำหนังสือหลี่ซื่อชุนชิวไปติดไว้กลางตลาดนครเสียนหยาง ประกาศว่า**หากมีผู้ใดสามารถแก้ไขข้อความในหนังสือเล่มนี้แม้สักตัวเดียว จะให้รางวัลหนึ่งพันตำลึงทอง***ดังนั้นทุกผู้คนแย่งกันอ่านดูและศึกษาหนังสือหลี่ซื่อชุนชิวของมัน พระอาจารย์ก็ทราบว่าหนังสืออุบาทว์เล่มนี้เพียงเป็นเครื่องมือที่มันใช้ช่วงชิงอำนาจจากข้าพเจ้าเท่านั้น”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนปากอ้าค้าง หลี่ปู้เหว่ยร้ายกาจจริงๆ เมื่อเป็นเช่นนี้เท่ากับครอบงำความคิดของชาวฉิน ส่งผลกระทบถึงการรวมศูนย์อำนาจอยู่ที่เจ้าชีวิตซึ่งดำเนินมาตั้งแต่ซางเอียงปฏิรูปกฎหมาย

เซี่ยงเส้าหลงมาจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ย่อมล่วงรู้ผลของการ

** หนึ่งอักษรพันตำลึงทอง เป็นสุภาษิตบทหนึ่ง มีที่มาจากหลี่ปู้เหว่ยจัดทำหนังสือหลี่ซื่อชุนชิวท้าทายว่าหากมีผู้ใดแก้ไขข้อความในหนังสือเล่มนี้แม้สักตัวเดียว จะได้รับรางวัลหนึ่งพันตำลึงทอง ต่อมาถูกนำไปเปรียบเปรยบทนิพนธ์ที่ทรงคุณค่า ยากจะมีใครเสมอเหมือนได้*

โฆษณาชวนเชื่อเป็นอย่างดี ทราบว่าหมากตานี้ไม่อาจใช้กำลังเข้าแก้ไข ดังนั้นนึกถึงจี้เอียนหยานขึ้นมา ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “รัชทายาทมิต้องร้อนใจ ข้าพเจ้าจะไปเดินดูสักรอบก่อน เมื่อขากลับมาค่อยบอกวิธีการรับมือต่อรัชทายาท”

เสี่ยวผานตรัสด้วยความโสมนัสว่า “ข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่าพระอาจารย์ต้องมีวิธีรับมือแน่นอน รีบไปเถอะ ข้าพเจ้าจะรอฟังข่าวดีอยู่ที่นี่”

เซี่ยงเส้าหลงความจริงเพียงตั้งความหวังไว้ ไม่แน่ว่าจี้เอียนหยานจะมีคำตอบให้แก่เขา แต่เห็นเสี่ยวผานรอคอยอย่างเต็มเปี่ยม ได้แต่หักใจรับคำ ล่าถอยจากมา

เมื่อออกจากห้องทรงพระอักษร ค่อยนึกถึงหลี่ซือ เห็นว่าคนผู้นี้สมควรมีวิธีการรับมือการเผยแพร่ “ลัทธิหลี่ปู้เหว่ย” ยิ่งกว่าเขา จึงออกเดินทางไป

หลี่ซือกำลังก้มหน้าอ่านตำราอยู่หน้าโต๊ะ พอได้รับรายงานว่าเซี่ยงเส้าหลงมาถึง รีบออกมาต้อนรับชักนำแขกเข้าห้องทำงาน

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “ท่านวุ่นวายอันใด? ใช่เป็นเรื่องของชางผิงจวินหรือไม่?”

หลี่ซือตอบว่า “เช้าวันนี้เพิ่งช่วยสะสางเรื่องราวของเขา ตอนนี้กลับวุ่นวายด้วยเรื่องอื่น”

เซี่ยงเส้าหลงถามไถ่รายละเอียด หลี่ซือกล่าวเบาๆ ว่า “ครึ่งปีมานี้ผู้น้องศึกษาการปฏิรูปของซางเอียง พบว่าด้านการปกครองยังมีข้อบกพร่องอยู่ จึงร่างระบบการปกครองขึ้นมาใหม่ หากสามารถดำเนินการจะบรรลุถึงการปกครองส่วนรวม ต่อให้ภายภาคหน้ารวมแผ่นดินเป็นหนึ่งเดียวยังรับมือได้”

เซี่ยงเส้าหลงรีบบอกให้อีกฝ่ายขยายความมาฟังดู หลี่ซือกล่าวอย่างกระตือรือร้นว่า “ก่อนอื่นเป็นปัญหาเกี่ยวกับมหาเสนาบดีซ้ายขวา ตอนนี้มีตำแหน่งซ้ำซ้อน ยากแก่การแบ่งแยก ผู้ใดมีอำนาจมากกว่าจะ

ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของฝ่ายอื่น เช่นหลี่ปู้เหว่ยก้าวก่ายอำนาจทางทหาร หากสามารถจำกัดให้มันอยู่ในขอบเขตหนึ่ง จะไม่กำเริบเสิบสานเช่นทุกวันนี้ ทั้งยังเป็นการแก้ปัญหาของขุนนางครองเมืองอีกด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงร้องว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว พี่หลี่กำลังคิดค้นวิธีการรับมือกับหนังสือหลี่ซื่อซุนชิว ใช่หรือไม่?”

หลี่ซือผงกศีรษะกล่าวว่า “ถูกต้อง น่าเสียดายที่เรามีแต่ภูมิรอบรู้จำกัด ได้แต่แก้ไขด้านการปกครอง ไม่สามารถบัญญัติแนวทางใหม่ๆ เพื่อหักล้างกับหนังสือหลี่ซื่อซุนชิว ซึ่งรวบรวมแนวความคิดของแต่ละสำนักมารวมกัน หากไม่กล่าวถึงสถานะตั้งเผชิญหน้า หลี่ปู้เหว่ยนับเป็นยอดคนผู้หนึ่งอย่างแท้จริง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “พี่หลี่ลองบอกวิธีการของท่านมาก่อนเถอะ”

หลี่ซือรับคำกล่าวว่า “วิธีการของเราดำเนินการได้โดยง่าย นั่นคือกำหนดระบบสามเจ้าพระยาเก้าอำมาตย์ขึ้น ที่ว่าสามเจ้าพระยา หมายถึงตำแหน่งอัครมหาเสนาบดี ซึ่งตัดเหลือคนเดียวเป็นหัวหน้าเหล่าขุนนางดูแลราชการงานเมือง ต่อจากนั้นเปลี่ยนแปลงตำแหน่งมหาเสนาบดีซ้ายเป็นไท่เว่ยถือเป็นตำแหน่งสูงสุดของฝ่ายบู๊ ทำหน้าที่ควบคุมกองทัพ นอกจากตำแหน่งทั้งสองแล้ว ยังจัดตั้งตำแหน่งอวี้สื่อ ทำหน้าที่กลั่นกรองหนังสือราชการ และควบคุมความประพฤติของขุนนาง รวมเป็นสามเจ้าพระยา ต่างฝ่ายต่างมีอำนาจรับผิดชอบ เพียงขึ้นตรงต่อรัชทายาท อำนาจแต่งตั้งและถอดถอนขึ้นอยู่กับรัชทายาทแต่ผู้เดียว”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน เขาได้ยินชื่อตำแหน่งสามเจ้าพระยาเก้าอำมาตย์มานาน ที่แท้เกิดจากมันสมองอันปราดเปรื่องของหลี่ซือ มิน่าเล่าคนผู้นี้จึงได้รับการจารึกชื่อในประวัติศาสตร์ พร้อมกันนั้นเขาดูเจตนาของหลี่ซือออก ตำแหน่งอวี้สื่อในสามเจ้าพระยา แสดงว่าหลี่ซือคิดค้นขึ้นมาสำหรับตัวเอง จากนั้นหวนนึกถึงคนไม่เห็นแก่ตัว ฟ้าดินพิฆาตดับสูญ จึงไม่ติดใจแต่ประการใด

หลี่ซือกล่าวสืบต่อ “สำหรับเก้าอำมาตย์ ส่วนใหญ่เป็นตำแหน่งที่

มีอยู่ก่อนในรัฐฉิน เพียงแต่กำหนดอำนาจหน้าที่ให้ชัดแจ้งกว่าเดิม ประกอบด้วยตำแหน่งฝ่งฉาง เป็นขุนนางที่ดูแลพิธีการเซ่นไหว้ต่างๆ รองลงไปคือหลานจงลิ่ง อุ้ยเว่ย ไท่ผู ถิงเว่ย เตี้ยนเค่อ จิงเจิ้น จื้อสู้ เน่ยสื่อ และเส้าฝู่"

หยุดเล็กน้อย จึงอธิบายเพิ่มเติมว่า "ตำแหน่งฝ่งฉางยังมีผู้ช่วยอีกหกตำแหน่ง ประกอบด้วยไท่เล่อ ไท่จู้ ไท่เฉิง ไท่สื่อ ไท่ปู้และไท่อี ซึ่งรับมอบหมายให้ดูแลด้านดนตรีการเสี่ยงทาย การแพทย์เป็นต้น ส่วนหน่วยทหารองครักษ์ ทหารม้าและทหารราบ ให้โอบไปขึ้นตรงต่อขุนนางอุ้ยเว่ยแต่ผู้เดียว จะให้ลดปัญหาความขัดแย้งกันเองเช่นทุกวันนี้"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า หลี่ซือที่เปลืองคารมบอกกับเขา เพื่อต้องการให้เขาผลักดันระบบการปกครองนี้ต่อเสี่ยวผาน เขาเองก็ยินดีทำหน้าที่นี้ จึงกล่าว "พี่หลี่ตระเตรียมรายละเอียดไว้ รอจนข้าพเจ้าเข้าวังอีกจะได้ชักชวนพี่หลี่เข้าวังไปกราบทูลต่อรัชทายาทด้วยกัน"

หลี่ซือกล่าวด้วยความยินดีว่า "พี่เซี่ยงเป็นสหายอันประเสริฐของเราจริงๆ หากรัชทายาทยอมรับ นับว่าไม่เสียทีที่เราคิดค้นเป็นเวลาหลายปีแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงตบไหล่อีกฝ่ายหนึ่ง ยืนยันว่าเรื่องนี้ต้องสำเร็จลุล่วง ไม่เช่นนั้นในประวัติศาสตร์จีนคงไม่มีระบบการปกครองสามเจ้าพระยาเก้าอำมาตย์แล้ว

ลัทธิธรรมจริยาทั้งห้า

เซี่ยงเส้าหลงเมื่อเดินทางผ่านตึกที่อยู่ของฉินชิง อดแวะเข้าไปหาเจ้าของบ้านมิได้

พ่อบ้านของฉินชิงนามฟางสู ชักนำเซี่ยงเส้าหลงเข้าห้องโถงรับแขก ขณะจะไปรายงานต่อฉินชิง เซี่ยงเส้าหลงบอกว่า เขาเพียงเดินทางผ่านมาคิดทักทายต่อฉินชิงคำเดียวเท่านั้น จากนั้นสอบถามว่าฉินชิงอยู่ที่ใดกันแน่แล้วมุ่งตรงไป

หญิงรับใช้หลายนางอยู่ในสวนไม้ดอก กอบโกยหิมะเล่นเป็นที่สนุกสนาน พอพบเห็นเซี่ยงเส้าหลง ก็ลอบเม้มปากหัวร่อ ชี้ทางให้แก่เขา พอก้าวข้ามธรณีประตูของห้องข้างตะวันออกเข้าไป เห็นฉินชิงเอนกายบนตั่งเตียงตัวเล็ก มือหนึ่งถือผ้าแพรมือหนึ่งถือเข็ม กำลังปักลวดลายอย่างจดจ่อ

นางสวมกระโปรงสีเขียวเข้ม คลุมทับด้วยเสื้อคลุมสีม่วงลายหงส์ บนเรือนผมเสียบปิ่นหยกอันหนึ่ง ปรากฏเส้นผมหลายเส้นสยายลงมายิ่งขับเน้นวงพักตร์ของนาง กลายเป็นความงามเย้ายวนอย่างที่น้อยครั้งจะพบพาน ด้วยขันติของเซี่ยงเส้าหลง ยังชมดูจนตะลึงลาน

ฉินชิงไหนเลยคาดคิดว่า เซี่ยงเส้าหลงจะปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าอย่างกะทันหัน ต้องใจหายวาบ มือไม้ปั่นป่วนอยู่บ้าง ขยับกายลุกขึ้นนั่งอุทานว่า “เป็นท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงชมดูจนวาบหวิวใจกว่าเดิม ขยับเคลื่อนกายไปทรุดนั่งลงที่ขอบตั่งเตียงตัวเล็กอย่างอุกอาจ โน้มหน้าไปกล่าวว่า “พระอาจารย์ฉินสบาย ขออภัยที่เซี่ยงเส้าหลงมาถามไถ่ทุกข์สุขสายไปเกิน”

ฉินชิงหงายหน้าไปด้านหลัง ยืดระยะห่างของใบหน้าทั้งสองออกไป แต่ไม่ตำหนิเขาเสียมารยาท คนคล้ายขุ่นเคืองคล้ายแง่งอน ยวนยั่วใจถึงที่สุด

เซี่ยงเส้าหลงสังเกตเห็นนางซ่อนผ้าลายปักในมือไว้ด้านหลังคล้ายกลัวถูกเขาพบเห็นก็มิปาน ต้องกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “พระอาจารย์ฉินปักลวดลายอันใด?”

ฉิงชิงหน้าแดงซ่าน ก้มศีรษะกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “ท่านเซี่ยงสำรวมตัวกว่านี้ได้หรือไม่? ไหนเลยนั่งที่เดียวกับฉินชิงได้?”

เซี่ยงเส้าหลงคาดเดาว่า ผ้าลายปักผืนนี้อาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับเขาสร้างความวาบหวามใจ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ข้าพเจ้าเพียงแวะมาทักทายคำเดียว หลังจากนั้นจะจากไป มาตรว่าเสียมารยาท ก็เพียงชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น พระอาจารย์ฉินใช่ยินยอมผ่อนผันสักครั้งหรือไม่?”

ฉิงชิงกล่าวอย่างเอียงอายว่า “ท่านผู้นี้กลับบุกรุกเข้ามาเช่นนี้ ผู้อื่นแต่งกายไม่เรียบร้อย”

เซี่ยงเส้าหลงโน้มหน้าเข้าไปอีก จนสูดได้กลิ่นกายสาวอันหอมจรุงของนาง ยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้ครุ่นคิดเยี่ยงนั้น หากไม่ทำเช่นนี้คงไม่ได้ชื่นชมกับท่วงท่าอันเกียจคร้านยวนใจของพระอาจารย์ฉินแล้ว”

ฉินชิงกลับคืนสู่ความสดใสเย็นชา เพียงแต่สีแดงซ่านบนใบหน้ายังไม่เสื่อมคลาย หมุนตัวไปจัดวางผ้าลายปักลงในกล่องลงรักซึ่งวางอยู่มุนเตียง เพิ่งปิดฝากล่องลง เซี่ยงเส้าหลงก็มาถึงข้างกายนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “เห็นข้าพเจ้ากลับมาโดยปลอดภัย รู้สึกดีใจหรือไม่?”

จากแง่มุมนี้ เซี่ยงเส้าหลงพอดีเห็นใบหน้าด้านข้างของหญิงงามแบบโบราณนางนี้ สร้างความเคลิบเคลิ้มงมงาย จนกล่าววาจาแทะโลม

ออกไป

ฉินชิงเงียบงันชั่วขณะ ค่อยเบือนหน้ามาจับจ้องมองเขาอย่างลึกซึ้ง แล้วจึงทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านเซี่ยงมิใช่ยังมีเรื่องมากมายต้องกระทำหรอกหรือ? อย่าได้เสียเวลาอยู่ที่นี้แล้ว”

คำพูดสองประโยคนี้คล้ายน้ำเย็นถังหนึ่งราดรดลงยังศีรษะ เซี่ยงเส้าหลงมีสติแจ่มใสขึ้นมา ไม่อาจทนทานรับบรรยากาศเฉพาะหน้าได้ ผงกศีรษะรับอย่างเงียบงัน ผุดลุกขึ้นยืน น้อมกายคารวะแล้วเดินไปที่ประตู ตั้งใจว่าจะไม่เหยียบย่างเข้าสู่สถานที่แห่งนี้อีก

ยังไม่ทันก้าวข้ามประตูห้องออกไป ฉินชิงร้องเรียกเบาๆ ว่า “เซี่ยงเส้าหลง”

เซี่ยงเส้าหลงชะงักเท้าลง กล่าวเสียงเย็นชาว่า “พระอาจารย์ฉินมีคำแนะนำสั่งสอนใด?”

เสียงฝีเท้าดังขึ้น ฉินชิงเดินมาถึงด้านหลังของเขา กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ท่านขุ่นเคืองใจหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “หากท่านเป็นข้าพเจ้า จะดีใจหรือ?”

ฉินชิงเดินอ้อมมาถึงเบื้องหน้าของเขา กล่าวเสียงราบเรียบว่า “ย่อมไม่ดีใจ แต่ท่านทราบหรือไม่ว่าพฤติการณ์ของท่านเมื่อครู่ออกจะไม่ให้เกียรติผู้อื่นไป?”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบหนึ่ง หวนนึกถึงระหว่างคนทั้งสองหากไม่มีความรักผูกผัน พฤติการณ์เมื่อครู่ออกจะเสียมารยาทต่อฉินชิงจริง แต่หากแม้นบุรุษสตรีรักชอบกัน นี่นับเป็นอย่างไรได้ จากข้อนี้แสดงว่าฉินชิงเพียงยึดถือเขาเป็นผู้รู้ใจ หาใช่คนรักไม่ หมายความว่าเขากับจี้เอียนหยานล้วนเข้าใจผิดไป

นึกถึงตอนนี้ เซี่ยงเส้าหลงเกิดความท้อใจ กล่าวว่า “เป็นข้าพเจ้าผิดไป พระอาจารย์ฉินโปรดให้อภัย”

กล่าวจบเดินอ้อมผ่านนางไป สาวเท้าออกนอกประตู หากยังได้ยิน

เสียงฉินชิงดังไล่หลังว่า “เซี่ยงเส้าหลง ตอบคำถามฉินชิงสักข้อได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงชะงักเท้าอีกครั้ง บอกให้นางถามมา ฉินชิงลังเลชั่วขณะจึงกล่าว “ท่านที่แท้ใช้วิธีการใด ทำให้ไทเฮาทรงเห็นชอบกับการแต่งตั้งชางผิงจวินเป็นมหาเสนาบดีซ้าย?”

เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจในบัดดล ที่แท้ฉินชิงเข้าใจผิดไป นางมีหูตาอยู่ในวัง ย่อมทราบว่าเขาเข้าเฝ้าจีไทเฮา คาดเดาว่าเขาดำเนินแผนชายงาม จวบจนได้รับการสนับสนุนจากจีไทเฮา จึงนึกดูแคลนเขาขึ้นมา ดังนั้นส่ายหน้าฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ที่แท้พระอาจารย์ฉินไม่มีความเชื่อมั่นต่อเราเซี่ยงเส้าหลงถึงเพียงนี้ แล้วกันไปเถอะ ท่านพอใจคาดเดาอย่างไรก็คาดเดาไป ข้าพเจ้าถูกท่านเข้าใจผิดจนชาชินแล้ว”

เขาไม่สนใจเสียงร้องเรียกของฉินชิงรีบรุดออกจากตึกที่อยู่ของนาง

เซี่ยงเส้าหลงกลับถึงตึกตระกูลอู รีบรุดไปหาจี้เอียนหยานในบัดดล จี้เอียนหยานเพิ่งตื่นจากการนอนกลางวัน อาบน้ำอุ่นเที่ยวหนึ่ง เอนกายบนตั่งเตียง แผ่นหลังพิงเบาะนุ่มนิ่ม บนร่างยังคลุมผ้าห่มเบาบางผืนหนึ่งนั่งดูแผ่นไม้ไผ่ที่จารึกข้อความ ในอ้อมอกยังมีขลุ่ยหยกเลาหนึ่ง

ภาพหญิงงามพักผ่อนอิริยาบถนี้พอปรากฏแก่คลองจักษุ เซี่ยงเส้าหลงถึงกับลืมเลือนเรื่องขุ่นข้องหมองใจในวันนี้ มุดไปในผ้าห่ม ซุกศีรษะกับอ้อมอกอันหอมกรุ่นของนาง

จี้เอียนหยานวางแผ่นไม้ไผ่ในมือลง ปล่อยให้เซี่ยงเส้าหลงสูดดมร่างกายหอมละมุนของนาง กล่าวอย่างแช่มช้าว่า “เส้าหลงใช่เสียทีมาหรือไม่ ไฉนมีสีหน้าอันคับแค้นเช่นนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจอย่างเป็นสุข ค่อยบอกเรื่องราวที่หลี่ปู้เหว่ยแขวนหนังสือหลี่ซื่อชุนชิวอยู่กลางตลาด ท้าทายให้ผู้คนแก้ไขข้อความในหนังสือให้ทราบ

จี้เอียนหยานขมวดคิ้วเรียวงาม ยกมือตกแต่งปอยผมที่สยายลงมา กล่าวว่า “หมากของหลี่ปู้เหว่ยตานี้ร้ายกาจยิ่ง กลับตั้งตนเป็นปราชญ์เมธีคนใหม่ แต่มิใช่ไม่มีวิธีรับมือได้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความยินดีว่า “ข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่าท่านต้องมีวิธีการ”

จี้เอียนหยานค้อนเขาวงหนึ่ง ตาคู่งามปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็เคยอ่านหนังสือหลี่ซื่อชุนชิว ยอมรับว่าเป็นผลงานอันยิ่งใหญ่ แต่จุดอ่อนที่สุดคือ หลี่ปู้เหว่ยเพียงดึงเอาแนวคิดของผู้อื่นมา เปรียบกับบิดาบุญธรรมข้าพเจ้ายังห่างไกลกว่ามากนัก ขอเพียงข้าพเจ้ายกอ้างหนังสือลัทธิธรรมจริยาทั้งห้าออกไป จะบดบังคำกล่าวอันเลื่อนลอยของเขาโดยสิ้นเชิง”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “หนังสือลัทธิธรรมจริยาทั้งห้าของท่านโจวเอี่ยนมิใช่เป็นคำพยากรณ์ชนิดหนึ่งหรอกหรือ? ไหนเลยนำมายกอ้างได้?”

จี้เอียนหยานหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วว่า “ท่านช่างเลอะเลือนนัก จุดประสงค์ที่หลี่ปู้เหว่ยจัดทำหนังสือหลี่ซื่อชุนชิวขึ้น เพื่อยกตนขึ้นเป็นปราชญ์เมธี ใช้สะกดข่มอำนาจรวมศูนย์ของเจ้าชีวิตรัฐฉิน ขอเพียงพวกเรานำลัทธิธรรมจริยาทั้งห้ามาดัดแปลง ยกตัวอย่างว่าราชวงศ์โจวได้รับธรรมจริยาธาตุไฟ ค่อยปกครองแผ่นดินเป็นเวลาหลายร้อยปี บัดนี้ถึงวาระแห่งการเปลี่ยนแปลง รัฐฉินจะได้รับธรรมจริยาธาตุน้ำ ครองความเป็นใหญ่แทน ทั้งนี้เพราะน้ำสามารถดับไฟ เมื่อเป็นเช่นนี้ รัชทายาทจะกลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่ถือกำเนิดมาดับทุกข์เข็ญ หลี่ปู้เหว่ยไหนเลยโงหัวขึ้นมาได้?”

เซี่ยงเส้าหลงลิงโลดยินดียิ่ง โอบอุ้มจี้เอียนหยานขึ้นมา หัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ยอดหญิงจี้เป็นเพื่อนข้าพเจ้าเข้าวังเถอะ”

จี้เอียนหยานคัดค้านว่า “ผู้อื่นเพิ่งอาบน้ำเสร็จ รู้สึกสุขสบายไม่คิดไปที่ใด วันพรุ่งนี้ค่อยเข้าวังได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ไม่ แต่งงานแล้วคล้อยตามสามี ยอดหญิงจี้ต้องไปเป็นเพื่อนข้าพเจ้าในบัดดล”

ขณะโต้แย้งกัน เถียนเจินเข้ามารายงานว่าฉินชิงมาถึง จี้เอียน

หยานค่อยดิ้นหลุดจากวงแขนเซี่ยงเส้าหลง บอกให้เขาไปต้อนรับฉินชิง นางจะไปผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นเพื่อนเขาเข้าวังไป

เซี่ยงเส้าหลงออกมายังห้องโถงรับแขก เห็นฉินชิงยืนหันหลังให้มองดูทิวทัศน์หิมะภายในสวน เรือนร่างอันสูงสง่า แผงความทะนงตนอย่างบอกไม่ถูก

เซี่ยงเส้าหลงเดินถึงด้านหลังนาง ในใจบังเกิดความเสียใจ ตำหนิตัวเองใจแคบเกินไป เป็นเหตุให้นางต้องลดตัวมาหาเขา จึงถอนใจเบาๆ กล่าวว่า “ขออภัย”

ฉินชิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง สูดลมหายใจสองครา คล้ายหักห้ามอารมณ์อันพลุ่งพล่านเอาไว้ กล่าวเสียงราบเรียบว่า “เซี่ยงเส้าหลง ฉินชิงมาเยือนครั้งนี้ เพื่อต้องการทำความเข้าใจกับท่านเรื่องหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงถึงกับคิดโอบไหล่นาง รั้งดึงเข้ามาในอ้อมอก เพียงแต่ความงามอันสูงส่งของฉินชิง แผงท่าทีที่ปฏิเสธผู้คน ทำให้ไม่กล้าหุนหันพลันแล่น เพียงทอดถอนใจอีกครา กล่าวว่า “หากเป็นคำกล่าวที่ไม่ตรงกับใจ ก็อย่าได้กล่าวแล้ว ข้าพเจ้าไม่คิดหลอกลวงตัวเองอีก หวังให้พระอาจารย์ฉินเลียนเยี่ยงข้าพเจ้าด้วย”

ฉินชิงหมุนตัวมา กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “ฉินชิงไหนเลยเคยกล่าวไม่ตรงกับใจมาก่อน?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า หลังจากผ่านการเข้าใจผิดครั้งนี้ ทั้งสองเพิ่มความสนิทสนมกว่าเดิม แต่เนื่องจากฉินชิงครองตัวเป็นม่ายมานาน ไม่ว่าร่างกายและจิตใจยากจะยอมรับการฉวยโอกาสรุกล้ำก้ำเกินได้ ดังนั้นยุติในระดับอันควร กล่าวว่า “อย่างนั้นประเสริฐแท้ ตอนนี้ข้าพเจ้ากับเอียนหยานจะเข้าวังไปให้เฝ้ารัชทายาท พระอาจารย์ฉินยินยอมร่วมทางกับพวกเราหรือไม่?”

ฉินชิงลืมเรื่องของตัวเองไปชั่วขณะ ถามโพล่งว่า “เรื่องใดต้องรบกวนยอดหญิงจี้ไปด้วย?”

จี้เอียนหยานพอดีผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเสร็จสิ้น พลิ้วกายมาถึง

หนึ่งบุรุษสองสตรีเดินพลางสนทนาพลาง โดยสารรถม้าเข้าวัง

ในห้องทรงพระอักษรของเสี่ยวผาน ชุมนุมด้วยเซี่ยงเส้าหลง หลี่ซือชางผิงจวิน หวังหลิง ฉินชิง และเสี่ยวผาน ร่วมกันสดับตรับฟังจี้เอียนหยานบรรยายถึงลัทธิธรรมจริยาทั้งห้า ซึ่งเป็นผลงานขั้นสุดยอดของโจวเอี่ยน

จี้เอียนหยานยังคงรักษาอิริยาบถอันปลอดโปร่งสบายของนาง จำแนกแจกแจงว่า "ลัทธิธรรมจริยาทั้งห้าเกิดจากการหมุนเวียนเปลี่ยนแปลง มีส่วนเอื้อให้ปกครอง และบังเกิดเป็นนิมิตหมายขึ้น ดังนั้นผู้ที่สามารถครอบครองแผ่นดิน จะต้องได้รับจริยาหนึ่งจริยาใดจากธาตุทั้งห้า ยกตัวอย่าง**หวงตี้** *(จักรพรรดิเหลือง)* ได้รับธรรมจริยาธาตุดิน ได้เป็นปฐมฮ่องเต้ ต่อมากษัตริย์เซี่ยหวี่ได้รับจริยาธาตุไม้ จึงครองแผ่นดินแทนที่ สาเหตุเพราะไม้พิชิตดิน จากนั้นกษัตริย์ซางทาง ได้รับจริยาธาตุทอง โค่นราชวงศ์เซี่ยลง เพราะทองสะกดไม้ ลุล่วงถึงกษัตริย์โจวเหวินอ๋องได้รับจริยาธาตุไฟ จึงสถาปราราชวงศ์โจวสำเร็จ เพราะทองพิชิตไฟ บัดนี้ราชวงศ์โจวเสื่อมโทรมลง ที่บังเกิดขึ้นแทนที่สมควรเป็นจริยาธาตุน้ำ ภายใต้หลักเหตุผลที่ว่าน้ำดับไฟมอดลง"

เสี่ยวผานทรงสดับฟังจนพระเนตรทอประกายพิสดารรับสั่งพึมพำว่า "น้ำดับไฟมอดลง น้ำดับไฟมอดลง"

หวังหลิงมีนิสัยรอบคอบ จึงกล่าว "เราทราบว่าท่านโจวเป็นผู้หยั่งรู้ดินฟ้า แต่จะอย่างไรเป็นคำกล่าวของสำนักหนึ่งเท่านั้น ไม่ทราบมีหลักฐานอันใด?"

จี้เอียนหยานกลอกตาคู่งาม กล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า "คำกล่าวเกี่ยวกับธาตุทั้งห้า ปรากฏในหนังสือ**สั่งซู*** มีความว่าน้ำคือยุ่นเสีย ไฟคือเอี๋ยนสั่ง ไม้คือฉวีจื๋อ ทองคือฉงเก่อ ดินคือเอวียนเจี้ยเซ่อ นับแต่

** สั่งซู คือหนึ่งในงานนิพนธ์ของปราชญ์ขงจื๊อ กล่าวถึงระเบียบการปกครอง ตั้งแต่กษัตริย์เหยาจนถึงราชวงศ์โจว ลำเดิมมี 3,240 บท ขงจื๊อชำระสะสาง ตัดทอนเหลือ 120 บท ปัจจุบันคงเหลือตกทอดมาเพียง 28 บท*

โบราณกาลมาก็มีคำกล่าวว่าไว้ *'ฟ้ามีหกอากาศธาตุ* ก่อกำเนิดเบญจรส'* เบญจรสหมายถึงรสทองเผ็ด รสไม้เปรี้ยว รสน้ำเค็ม รสไฟขม รสดินหวาน ดังนั้นสำเนียงมีอยู่ห้าเสียง เรียกว่า เจี๋ย เจิง จิง ซาง หวี่ กลิ่นรสมีรสเปรี้ยว หวาน ขม เผ็ด เค็ม สีสันก็ประกอบด้วยสีเขียว แดง เหลือง ขาว ดำ ล้วนผสมกับธาตุทั้งห้า มีการก่อเกิดและสะกดข่มกัน หมุนเวียนไม่สิ้นสุด"

ฉินชิงซึ่งนั่งอยู่ข้างกายนางกล่าวเสริมว่า "ปราชญ์เมิ่งจื๊อก็เคยกล่าวไว้ *'ทุกห้าร้อยปี จะบังเกิดผู้ยิ่งใหญ่'* ดังนั้นนับจากกษัตริย์เซี่ยหวี่ถึงกษัตริย์ซางทาง นับได้ห้าร้อยกว่าปี จากโจวเหวินอ๋องถึงขงจื๊อนับได้อีกห้าร้อยกว่าปี เหล่านี้เป็นปรากฏการณ์หมุนเวียนของธาตุทั้งห้าเอง"

หลี่ซือยิ้มพลางกล่าวว่า "ขงจื๊ออย่างมากก็เพียงเป็นนักปราชญ์ไหนเลยมีคุณสมบัติเป็นผู้ยิ่งใหญ่ได้ เราเห็นว่าถึงวาระของรัชทายาทแล้ว"

เสี่ยวผานทรงโสมนัสยินดี แต่ก็ทรงเป็นห่วงว่าพระองค์มิใช่ *"ผู้ยิ่งใหญ่คนใหม่"* จึงตรัสว่า "ผู้ใดเป็นผู้ยิ่งใหญ่ทุกห้าร้อยปีที่เมิ่งจื๊อกล่าวอ้างล้วนแล้วแต่เป็นวาจาลมปาก ทำอย่างไรจึงนำมาหักล้างกับคำลวงของหลี่ปู้เหว่ยได้?"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "ย่อมต้องพึ่งพาวิธีการเผยแพร่บวกกับอาศัยบารมีของท่านโจวผู้เป็นบิดาบุญธรรมของยอดหญิงจี้ ขอถามยังมีผู้ใดมีคุณสมบัติระบุตัวผู้ยิ่งใหญ่คนใหม่ยิ่งกว่าท่านโจวอีก?" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวจริงจังว่า "พวกเราจะเอ่ยอ้างถึงลัทธิธรรมจริยาทั้งห้าของท่านโจว พร้อมกับผลักดันระบบขุนนางใหม่ของท่านหลี่ ซึ่งประกอบด้วยสามเจ้าพระยาเก้าอำมาตย์ เชื่อว่าสามารถปรับปรุงหลักการปกครอง ไม่ปล่อยให้หลี่ปู้เหว่ยครองอำนาจบาตรใหญ่อีกต่อไป"

จี้เอียนหยานยิ้มพลางกล่าวว่า "นี่เรียกว่ายืมหอกซัดสนองคืนกลับไป ทั้งนี้เพราะหนังสือหลี่ซื่อชุนชิวรวบรวมหลักการสำคัญของนักปราชญ์ต่างๆ รวมทั้งหนังสือลัทธิธรรมจริยาทั้งห้าของบิดาบุญธรรม

** หกอากาศธาตุ หมายถึง ความชื้น ความร้อน ลมพายุ ฝนพิรุณ ความมืด แสงสว่าง*

ข้าพเจ้าด้วย โดยในหมวด *'อิ้งถง'* มีใจความว่า *'ทุกครั้งที่เจ้าชีวิตผู้ยิ่งใหญ่ปรากฏ ฟ้าจะสำแดงนิมิตหมายแก่ปวงชน'* เมื่อครั้งหวงตี้หรือจักรพรรดิเหลืองทำสงครามกับชนเผ่าอื่น เห็นรูปมังกรกับตัวหนอนขนาดใหญ่ หวงตี้ทำนายว่า *'พลังธาตุดินชนะ จึงโปรดให้แต่งเครื่องแบบสีเหลือง ซึ่งเป็นสีของดิน'* ดังนั้นขอเพียงพวกเราแพร่กระจายหนังสือหลี่ซื่อชุนชิวออกไป โดยจำกัดที่บทความลัทธิธรรมจริยาทั้งห้า เปลือกนอกยกย่องเยินยอ แท้ที่จริงเป็นการทำลายล้าง หลี่ปู้เหว่ยได้แต่ทนหวานอมขมกลืนแล้ว"

เสี่ยวผานรับสั่งให้ดำเนินการตามนี้ หวังหลิงยังกล่าวว่า "ยอดหญิงจี้บอกว่าธรรมจริยาทั้งห้ามีการก่อเกิดและสะกดข่มกันหมุนเวียนไม่สิ้นสุด ทุกครั้งที่เจ้าชีวิตผู้ยิ่งใหญ่ปรากฏ ฟ้าจะสำแดงนิมิตหมายแก่ปวงชน ยกตัวอย่างหวงตี้เห็นมังกรใหญ่ เท่าที่เราศึกษามา กษัตริย์โจวเหวินอ๋องก็เห็นนกชาดคาบสาสน์สีแดงมาเกาะบนต้นไม้ เป็นนิมิตหมายว่าธาตุไฟจะมาแทนที่ หากรัชทายาทไม่ตรงกับนิมิตหมายที่มีผู้คนพบเห็น เกรงว่าไม่ได้รับการยอมรับจากผู้คนทั้งแผ่นดิน"

เซี่ยงเส้าหลงมาจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ย่อมล่วงรู้วิธีการโฆษณาชวนเชื่อ และครอบงำราษฎรที่โฉดเขลา ฟังว่าผู้ล้มล้างราชวงศ์ฉินคือหลิวปัง เคยใช้กระบี่ฟันงูขาวตัวหนึ่ง ต่อมามีคำเล่าลือว่างูขาวคือราชันขาวถูกราชันชาดฆ่าตาย หลิวปังพอทราบเรื่อง จึงนึกกระหยิ่มใจทราบว่าตัวเองจะได้เป็นฮ่องเต้ ดังนั้นร่วมทำศึกชิงแผ่นดิน จนเป็นปฐมฮ่องเต้แห่งราชวงศ์ฮั่น กล่าวไปเพียงเป็นวิธีการอย่างหนึ่ง พลันบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า "เรื่องนี้ง่ายดายยิ่ง ขอเพียงรัชทายาทเสด็จไปบวงสรวงแม่น้ำสายใดสายหนึ่ง พวกเราจะมอบหมายให้ผู้คนจัดสร้างมังกรดำตัวหนึ่ง ขอเพียงโผล่พ้นน้ำออกมา ก็จะอ้างว่าเป็นนิมิตหมายอันมงคล เป็นเหตุผลสนับสนุนให้พระองค์เป็นใหญ่?"

ชางผิงจวินขมวดคิ้วกล่าวว่า "เรื่องนี้กล่าวไปง่ายดาย แต่หากถูกผู้คนเปิดโปง ไยมิใช่กลายเป็นเรื่องขบขันอันยิ่งใหญ่"

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงโจวเหลียงผู้เป็นพี่ชายของโจวเว่ยเป็นนักต่อเรือ ยังมีกลุ่มช่างฝีมือดีของรัฐเวี่ย ซึ่งติดตามจี้เอียนหยานมายังรัฐฉินจึงกล่าว "เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าเอง มังกรดำตัวนี้เพียงเคลื่อนไหวไม่กี่ครั้ง ก็หายวับไปกับตา ถือว่าพวกเราทำงานสำเร็จ รับรองไม่มีผู้ใดดูออก"

เสี่ยวผานแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า "เรื่องนี้ไหว้วานพระอาจารย์แล้ว ยังมี หากข้าพเจ้ากอปรด้วยธรรมจริยาธาตุน้ำ จะต้องประกอบพิธีการรองรับ ขอให้ยอดหญิงจี้ร่างหมายกำหนดการขึ้น เมื่อถึงเวลาจะได้ดำเนินการ"

หยุดเล็กน้อยจึงรับสั่งย้ำว่า "เรื่องนี้เพียงรู้เห็นกันในผู้ที่เข้าประชุมวันนี้ หากข้าพเจ้าพบว่า มีผู้ใดปล่อยข่าวรั่วไหลออกไป จะสืบสาวเอาความ โดยไม่มีการผ่อนผันละเว้น"

ทุกผู้คนรับคำโดยพร้อมเพรียง เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกประหลาดพิกลขึ้น คิดไม่ถึงว่าการต่อสู้ช่วงชิงกับหลี่ปู้เหว่ย กลับกลายเป็นการแข่งขันโฆษณาชวนเชื่อ นับเป็นสงครามจิตวิทยาอีกรูปแบบหนึ่งแล้ว

หลังการประชุมครั้งประวัติศาสตร์ ชางผิงจวินฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงไปยังตึกที่ทำการมหาเสนาบดีซ้ายภายในวัง โดยมีชางเหวินจวินรอคอยอยู่

ชางเหวินจวินบอกว่า ก่วนตงแสครอบงำน้องสาวพวกเขาจนลุ่มหลงงมงาย รัชทายาทจึงรับสั่งให้พวกเขาควบคุมน้องสาวให้ดี ดังนั้นสอบถามเซี่ยงเส้าหลงว่าควรทำอย่างไรดี

หากเป็นช่วงแรกที่เซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่ยุคเลียดก๊ก เมื่อเผชิญกับอิ๋งหยิงที่มีอารมณ์แปรปรวน ไม่แน่ว่าจะบังเกิดความคิดแก่งแย่งช่วงชิงขึ้นแต่ยามนี้เพียงนึกรังเกียจ หากแต่ไม่อาจหักใจทำร้ายจิตใจสหายทั้งสอง ดังนั้นถามว่าทั้งสองต้องการให้เขาทำอย่างไร

ชางผิงจวินบอกว่า ตอนนี้ผู้ถืออำนาจบาตรใหญ่ในนครเสียนหยางเป็นคนของตึกพระบิดารอง ดังนั้นพวกเขาต้องการให้เซี่ยงเส้าหลงทอนความโอหังของอีกฝ่ายลง

เซี่ยงเส้าหลงปลุกปลอบสมาธิ บอกให้ทั้งสองจับจองโต๊ะที่หอลมเมามาย ทั้งจองตัวตันเม่ยเม่ยกับกุยเอี้ยนไว้ พวกเขาจะไปอาละวาดสักครั้ง พร้อมกับฉวยโอกาสทวงถามทวนมังกรบินกลับมา ชางผิงจวินกับชางเหวินจวินลิงโลดยินดียิ่ง รีบรุดไปเตรียมการ

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสกลับมายังตึกที่พัก สอบถามถึงโจวเหลียงค่อยทราบว่าอีกฝ่ายไปค้นหาเจ้าแห่งเหยี่ยวเป็นเวลาครึ่งปี ยังไม่กลับมา จึงตามตัวโจวเว่ยมาสอบถาม

ไม่ทราบเป็นผลจากความรักของอูกัวหรือไม่ โจวเว่ยมีใบหน้างามเปล่งปลั่ง พอเข้าพบเซี่ยงเส้าหลง บังเกิดความกระดากอยู่บ้าง

เซี่ยงเส้าหลงบอกให้นางนั่งลง จากนั้นถามว่า “พี่โจวไฉนไปนานปานนี้?”

โจวเว่ยกล่าวว่า “พี่ใหญ่ต้องการหาเหยี่ยวพันธุ์ดี คงเดินทางถึงชายแดนภาคเหนือ การเดินทางไปกลับอย่างน้อยต้องใช้เวลาสี่เดือน บวกกับเสียเวลาค้นหาทั้งยังขึ้นอยู่กับมีโชคหรือไม่”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างกลัดกลุ้มใจว่า “ข้าพเจ้ากำลังคิดขอความช่วยเหลือจากเขา แล้วนี่จะทำอย่างไร?”

โจวเว่ยกล่าวว่า “เรื่องที่พี่ใหญ่ล่วงรู้ ข้าพเจ้าพอทราบอยู่บ้าง ไม่ทราบว่าเป็นเรื่องใด?”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูนางอย่างเคลือบแคลงสงสัย กล่าวว่า “ท่านสามารถต่อเรือหรือไม่? แต่นี่ไม่รวบง่ายเช่นการต่อเรือเท่านั้น...ข้าพเจ้าไม่ทราบกล่าวกระไรดี”

โจวเว่ยรีบกล่าวว่า “นายท่านบอกได้อย่างเต็มที่ ตระกูลโจวเราไม่ว่าบุรุษสตรี ล้วนมีวิชาทางน้ำและด้านการต่อเรือ ข้าพเจ้าไม่เป็นรองพี่ใหญ่เท่าใด”

เซี่ยงเส้าหลงคึกคักแจ่มใสขึ้นมา บอกแผนการสร้างมังกรดำปลอมให้ทราบ โจวเว่ยรับฟังจนขมวดคิ้ว ชั่วครู่จึงกล่าว “หากใช้คนควบคุมอยู่ใต้น้ำ เรื่องนี้หายากลำบากไม่ ปัญหาอยู่ที่จะเปลี่ยนลมหายใจใต้น้ำอย่างไร หากโผล่ศีรษะขึ้นมา ไยมิใช่ถูกเปิดโปงแล้ว?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ข้าพเจ้านึกถึงปัญหาข้อนี้ วิธีแก้ไขคือหาคนชักใยบงการมังกรซ่อนตัวอยู่ใต้ลำตัวมังกร ขอเพียงเจาะรูระบายอากาศบนลำตัวมังกร บวกกับถอยห่างจากฝั่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ยากจะพบเห็น เพียงแต่มังกรตัวนี้ต้องมีกำลังลอยตัว ทั้งสามารถประกอบร่างและถอดถอนในน้ำได้ จึงไม่ทิ้งร่องรอยใดไว้”

โจวเว่ยกล่าวด้วยความยินดีว่า “เรื่องนี้มอบหมายให้ข้าพเจ้ากระทำเถอะ นับว่าประเสริฐแท้ ในที่สุดข้าพเจ้าสามารถรับใช้นายท่านแล้ว”

เสี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “อูกัวมิใช่ปรนนิบัติท่านเป็นอย่างดีหรอกหรือ?”

โจวเว่ยหน้าแดงซ่าน คุกเข่าลงกับพื้น กล่าวว่า “ทุกประการแล้วแต่นายท่านสั่งการ”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “นั่นก็ใช่แล้ว อูกัวสมควรมีครอบครัวแล้ว”

เขากลับเข้าตึกใน บอกเรื่องของอูกัวกับโจวเว่ยต่ออูถิงฟาง อูถิงฟางก็รับอาสาตบแต่งสู่ขอให้แก่ทั้งสองเอง

เซี่ยงเส้าหลงหยอกเย้าเซี่ยงเป่าเอ๋ออยู่ครู่หนึ่ง ค่อยรับการปรนนิบัติจากเถียนเจิน เถียนฟง อาบน้ำชำระร่างกายผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า รุดไปยังตึกที่ทำการฝ่ายทหารม้า

ยามนั้นทั้งเบื้องสูงเบื้องต่ำในฝ่ายทหารม้า ล้วนให้ความเคารพต่อเซี่ยงเส้าหลงอย่างสูง เซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่ห้องทำงาน กลับไม่พบเห็นจิงจวิ้นจึงสอบถามต่อเถิงอี้

เถิงอี้บอกว่าจิงจวิ้นไปหาลู่ตันเอ๋อ คราครั้งนี้จิงจวิ้นเอาจริงเอาจัง

ขอให้เซี่ยงเส้าหลงไปสู่ขอลู่ตันเอ๋อ เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าสมควรให้หวังหลิง ไปสู่ขอลู่ตันเอ๋อจะเหมาะสมกว่า เถิงอี้สรุปว่าให้เซี่ยงเส้าหลงกับหวังหลิง ไปบอกต่อบิดามารดาของลู่ตันเอ๋อด้วยกัน จึงเป็นการให้เกียรติแก่ฝ่ายหญิง

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะรับคำ เถิงอี้กล่าวว่า "เรายังจัดหางานให้แก่จ้าวต้าและพวก โดยได้รับการอนุมัติจากชางผิงจวินแล้ว ดีที่ชางผิงจวินขึ้นเป็นมหาเสนาบดีซ้าย ไม่เช่นนั้นเกรงว่ายากจะได้รับการอนุมัติได้"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "พวกเรายังมีวิธีลิดรอนอำนาจบารมีของหลี่ปู้เหว่ย"

จากนั้นบอกเรื่องจัดทำมังกรดำเทียมออกไป เถิงอี้รับฟังจนทอดถอนชมเชยว่า "หมากตานี้ยังร้ายกาจกว่าทิ่มแทงใส่หลี่ปู้เหว่ยสักหลายมีด นับตั้งแต่หลี่ปู้เหว่ยแขวนหนังสือหลี่ซื่อชุนชิวกลางตลาด ท้าทายให้แก้ไขข้อความในหนังสือ เราหวั่นวิตกว่ามันจะก่อการกบฏอย่างเปิดเผย ดังนั้นเรื่องนี้ต้องรีบดำเนินการ"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "หากแก้ปัญหาของการจัดทำมังกรดำได้ ก็จะเลือกวันดำเนินการ ช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุดคือ ช่วงประกอบพิธีเซ่นไหว้ในฤดูใบไม้ผลิ ซึ่งห่างจากตอนนี้สองเดือน"

เถิงอี้กล่าวว่า "ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง นั่นคือตำแหน่งผู้บัญชาการทหารราบตกเป็นของก่วนตงแส จะอย่างไรไม่น่าไว้วางใจ ทางที่ดีให้กวาดมันลงจากเวที จิงน้อยบอกว่าคนของตึกพระบิดารองยิ่งมายิ่งถืออำนาจกดขี่ข่มเหงราษฎร ก่วนตงแสกลับให้การปกป้อง นึกดูเป็นที่น่าคลั่งใจนัก"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "พวกมันจะอวดอำนาจยิ่งกว่าคืนนี้พี่รองมีอารมณ์เป็นเพื่อนข้าพเจ้าไปอาละวาดที่หอลมเมามายหรือไม่?"

เถิงอี้หัวร่อฮาฮากล่าวว่า "เรากำลังคันไม้คันมือพอดี คิดทดสอบกระบี่ของก่วนตงแส เพียงกลัวว่ามันประพฤติเป็นเต่าหดหัวเท่านั้น"

เซี่ยงเส้าหลงแหงนมองท้องฟ้าแวบหนึ่ง นัดหมายพบกันที่หอ

ลมเมามายในอีกหนึ่งชั่วยามให้หลัง ส่วนเขาจะไปยังจวนแม่ทัพของเมิ่งอ้าว หวังว่าสามารถโยกคลอนจิตใจเมิ่งอ้าว จนออกห่างจากหลี่ปู้เหว่ย

เซี่ยงเส้าหลงเดินทางถึงจวนแม่ทัพ ได้รับการต้อนรับจากเมิ่งอ้าว หลังจากไล่บ่าวไพร่ออกไป เมิ่งอ้าวจึงกล่าว “หากท่านเซี่ยงคิดมาวิพากษ์วิจารณ์พระบิดารอง ทางที่ดีให้เลิกล้มความคิดไป” เอ่ยถึงตอนนี้ดวงตาทอแววเสียใจ กล่าวสืบต่อ “เราเมิ่งอ้าวความจริงเป็นชาวฉี เดินทางเข้ารัฐฉินในรัชสมัยฉินเจาอ๋อง ที่แล้วมาถูกกีดกัน จวบกระทั่งพระบิดารองมีอำนาจ ค่อยสนับสนุนเราขึ้นมา นับว่าพระบิดารองมีบุญคุณต่อเราดุจขุนเขา ต่อให้ต้องการชีวิตเราสามพ่อลูก เราเมิ่งอ้าวก็ไม่ขมวดคิ้วนิ่วหน้า หากมิใช่เห็นแก่เส้าหลงเคยช่วยชีวิตลูกอู่กับลูกเถียน วันนี้เราจะไม่ยินยอมให้ท่านเหยียบย่างเข้าจวนแม่ทัพ แต่ว่าคราครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “ที่แท้ท่านทราบเรื่องแต่แรกแล้ว”

เมิ่งอ้าวผงกศีรษะช้าๆ กล่าวว่า “คราก่อนเราสอบถามถึงเหตุการณ์ที่ถูกซุ่มจู่โจมในดงไม้ริมแม่น้ำลั่วสุ่ยจากลูกอู่กับลูกเถียน ย่อมทราบว่ามีเบื้องหลัง แต่เรื่องราวผ่านไปแล้ว เราไม่ต้องการรื้อฟื้นเอ่ยถึงอีก พระอาจารย์เซี่ยงเชิญเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะจงรักภักดีต่อหลี่ปู้เหว่ยอย่างงมงายถึงเพียงนี้ ดังนั้นผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “คนต่างมีปณิธาน ข้าพเจ้าก็ยากจะบังคับแข็งขืน เพียงหวังว่าแม่ทัพเมิ่งสามารถแบ่งแยกการปฏิบัติตัวต่อรัฐฉิน และการปฏิบัติตัวต่อหลี่ปู้เหว่ย อย่าได้ชักนำเภทภัยถึงบุตรหลาน ขออำลา”

กล่าวจบก้าวยาวๆ ไปยังประตูใหญ่ เมิ่งอ้าวพลันส่งเสียงเรียกรั้งไว้ กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “เราเมิ่งอ้าวจำแนกบุญคุณความแค้นชัดแจ้ง ยิ่งไม่คุ้มกับประพฤติตนเป็นคนต่ำช้า พระบิดารองแม้แสวงหาอำนาจ แต่ก็กระทำเพื่อรักษาชีวิต ขอถามผู้มีอำนาจที่เข้าสู่รัฐฉินที่ผ่านมา ผู้ใดมีจุดจบที่ดี พระบิดารองเพียงมีความคับแค้นอันจำเป็นเท่านั้น หากเส้า

หลงยอมยุติข้อกินแหนงแคลงใจ เรายินดีไกล่เกลี่ยให้แก่ท่าน..."

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะกล่าวว่า "นับตั้งแต่กงจู้สามและพวกถูกมันทำร้ายถึงแก่ชีวิต ความแค้นระหว่างข้าพเจ้ากับมัน มีแต่ใช้โลหิตชำระล้าง หลังจากนั้นมันวางยาปลงพระชนม์อ๋ององค์ก่อน บงการผู้คนจู่โจมสังหารท่านเสนาบดีฉีสร้างความคั่งแค้นแก่ท่านลู่กงจนตัวตาย ยิ่งกลายเป็นความแค้นอันลึกล้ำกับรัชทายาทและทัพฉิน ตอนนี้แม่ทัพเมิ่งได้แต่ภาวนาให้มันก่อการกบฏเป็นผลสำเร็จ ไม่เช่นนั้นจะประสบภัยถูกประหารสามชั่วโคตร คำพูดยุติแต่เพียงนี้ หลังจากนี้ข้าพเจ้าก็ไม่มีอารมณ์เอ่ยถึงเรื่องนี้อีก"

เมิ่งอ้าวแสดงว่าไม่ทราบเรื่องที่หลี่ปู้เหว่ยวางยาปลงพระชนม์จวงเซียงอ๋อง กับทำร้ายฉีเซียนถึงแก่ชีวิต ต้องร้องโพล่งว่า "ท่านว่าอะไร?"

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา ระบายความคับแค้นใจออกมา ก้าวยาวๆ ออกจากห้องโถงรับแขก โดยไม่แยแสสนใจเมิ่งอ้าวอีก พลันเห็นเงาคนถลันวูบ เมิ่งเถียนกับเมิ่งอู่สองพี่น้องโถมออกมาจากทางซ้ายขวา คุกเข่าลงตรงหน้าเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด สอบถามว่าทั้งสองแอบฟังอยู่เบื้องนอกหรือ? เมิ่งเถียนกับเมิ่งอู่ตาแดงก่ำ ผงกศีรษะรับ เซี่ยงเส้าหลงประคองคนทั้งสองขึ้นกำชับว่าอย่าให้บิดาทั้งสองล่วงรู้ โอกาสหน้าค่อยไปหาเขา

นัดต่อสู้ใหม่

เซี่ยงเส้าหลงพอเหยียบย่างเข้าหอลมเมามาย สตรีกลางคนซึ่งยังมีเค้าความงามหลงเหลือนางหนึ่ง นำหญิงรับใช้สี่นางออกมาต้อนรับยิ้มประจบกล่าวว่า "ชุนฮัวขอต้อนรับท่านเซี่ยง"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "เจ้าของหอแซ่อู่ใช่ป่วยตายหรือไร ไฉนจึงไม่พบเห็นเขา?"

ชุนฮัวกล่าวอย่างกระอักกระอ่วนว่า "ท่านเจ้าของหอไม่สบายจริง แต่เพียงพักรักษาตัวที่บ้าน อีกสองสามวันก็หายดี"

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ ทราบว่าเจ้าของหอลมเมามายหาข้ออ้างหลบหน้า ขณะเดียวกันคงต้องแจ้งต่อหลี่ปู้เหว่ย ขอให้รักษาชีวิตน้อยๆ นี้เอาไว้ จึงหันไปกล่าวกับเหล่าองครักษ์เหล็กติดตามว่า "วันนี้เจ้าของหอแซ่อู่เลี้ยงแขก พวกท่านหาความสุขที่ชั้นล่างได้อย่างเต็มที่ แต่อย่าได้รับประทานอาหารที่มีพิษลงไป..."

จิงสั้งและพวกรับคำด้วยความยินดี ฮือเข้าหอไป ชุนฮัวรีบสั่งคนต้อนรับขับสู้ พร้อมกับกล่าวว่า "ท่านเซี่ยงล้อเล่นแล้ว สุราอาหารไหนเลยมีพิษได้?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า "นั่นต้องถามแม่นางกุยเอี้ยนของพวกท่านค่อยทราบได้ นางคงไม่ได้ล้มป่วยด้วยกระมัง?"

ชุนฮัวก้มศีรษะกล่าวเบาๆ ว่า "ท่านก่วนเหมาเวลาของแม่นาง

กุยเอี้ยน คืนนี้เพียงต้อนรับเขาคนเดียว”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “อย่างนั้นตันเม่ยเม่ยคงถูกพระบิดารองเหมาไป”

ชุนฮัวกล่าวอย่างประหวั่นลนลานว่า “ผู้ที่เหมาเวลาของนางคือท่านเล่า”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบหนึ่ง จึงแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “เรื่องนี้ข้าพเจ้าจะสอบถามพวกนางดู แต่ท่านทางที่ดีบอกต่อเจ้าของหอแซ่อู่ว่า ภายในครึ่งชั่วยามหากข้าพเจ้าไม่เห็นหน้าเขา หอลมเมามายอย่าคิดหมายเปิดต่อไป วันนี้ของปีหน้าก็จะเป็นวันครบรอบการตายของเขา”

กล่าวจบก้าวยาวๆ ไปเบื้องหน้า ชุนฮัวตระหนกจนหน้าถอดสีพกพาหัวใจที่เต้นระทึกทำหน้าที่นำทาง

งานเลี้ยงคืนนี้จัดที่ห้องโถงชั้นสองของหอลมเมามาย และเป็นสถานที่หรูหราที่สุดของที่นี้ จัดโต๊ะได้ยี่สิบกว่าโต๊ะ

เซี่ยงเส้าหลงพอขึ้นถึงชั้นสอง เห็นแขกเหรื่อนั่งอยู่สิบกว่ากลุ่มส่งเสียงอึกทึกวุ่นวาย มุมห้องโถงทั้งสี่มุมจัดตั้งเตาผิง ให้ความอบอุ่นราวกับฤดูใบไม้ผลิ ผู้คนบนหอเห็นเซี่ยงเส้าหลงมาถึง มีอยู่เกือบครึ่งที่ผุดลุกขึ้นคารวะต่อเขา

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามอง พบว่าก่วนตงแสกับเล่าไอ่ล้วนมาพร้อมหน้า ไม่ทราบว่าจงใจหรือเป็นเหตุบังเอิญ กลับนั่งอยู่ที่โต๊ะซ้ายขวาของโต๊ะชางผิงจวินและเถิงอี้ ที่น่าคลั่งใจที่สุดคือ อิ๋งหยิงนั่งอยู่ที่โต๊ะก่วนตงแสอีกด้านหนึ่งนั่งไว้ด้วยกุยเอี้ยน

อิ๋งหยิงคิดไม่ถึงว่าจะพบพานเซี่ยงเส้าหลงในสถานที่เช่นนี้ กลับมือไม้ปั่นป่วนอยู่บ้าง ก้มศีรษะต่ำ ไม่กล้ามองดูเขา เซี่ยงเส้าหลงลอบแค้นใจ ทราบว่าก่วนตงแสจงใจนำพานางมา เพื่อสร้างความลำบากใจแก่เขากับชางผิงจวินและชางเหวินจวิน

เซี่ยงเส้าหลงส่งเสียงหัวร่อฮาฮา โบกมือทักทายทุกผู้คน พร้อมกับเดินไปที่โต๊ะของเขา ค่อยพบว่าจิงจวิ้นก็มาด้วย ทั้งยังยักคิ้วหลิ่วตาให้

เล่าไอ่พลันผละจากตันเม่ยเม่ย เดินมารับหน้า เซี่ยงเส้าหลงก็คว้าแขนอีกฝ่ายไว้อย่างสนิทสนม ฉุดลากมาข้างเตาผิง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ให้ข้าพเจ้าคาดเดาก่อนว่าท่านเล่ามาได้อย่างไร ท่านเล่าคงได้รับเชิญจากตันเม่ยเม่ยให้มาร่วมงาน ถูกต้องหรือไม่?"

เล่าไอ่กล่าวอย่างงุนงงว่า "ท่านเซี่ยงคาดเดาได้อย่างไร?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า "ไหนเลยคาดเดาไม่ได้? คืนนี้ข้าพเจ้าตระเตรียมมาคิดบัญชีกับเจ้าของหอลมเมามาย รวมทั้งตันเม่ยเม่ยและกุยเอี้ยน พวกนางย่อมต้องเสาะหาผู้พิทักษ์บุปผาสักคนหนึ่ง หากข้าพเจ้าเกิดความขัดแย้งกับท่านเล่า พอดีสบอารมณ์ของหลี่ปู้เหว่ย ซึ่งอยู่หลังฉากของตันเม่ยเม่ย ท่านเล่าเข้าใจแล้วกระมัง?"

เล่าไอ่งงงันชั่วขณะ ค่อยร่ำร้องว่าจะไปคิดบัญชีกับตันเม่ยเม่ย แต่เซี่ยงเส้าหลงทัดทานไว้ บอกว่าเห็นแก่หน้าเล่าไอ่ คืนนี้จะไม่ถือสาตันเม่ยเม่ย ขอให้เล่าไอ่ดื่มกินอย่างเต็มที่

เล่าไอ่ผงกศีรษะ ผละกลับไปที่โต๊ะ เซี่ยงเส้าหลงพอผ่านโต๊ะของเล่าไอ่ ตันเม่ยเม่ยก้มศีรษะลง กระทั่งหางตายังไม่กล้ามองดูเขา เซี่ยงเส้าหลงจึงกล่าว "ไม่พบกันครึ่งปี ที่แท้เม่ยเม่ยลืมเลือนข้าพเจ้าแล้ว"

เล่าไอ่นั่งลงที่ข้างกายตันเม่ยเม่ย ยิ้มอย่างเย็นชากล่าวว่า "เม่ยเม่ยไม่ดีเช่นนี้เอง ความทรงจำใช้การไม่ได้ ไม่ว่าเคยทำดีต่อนางอย่างไร นางล้วนลืมเลือนไป"

เซี่ยงเส้าหลงพอฟัง ก็ล่วงรู้สาเหตุที่เล่าไอ่ไม่พอใจ ที่แท้สืบเนื่องจากตันเม่ยเม่ยปกปิดเรื่องที่ชิดเชื้อกับหลี่ปู้เหว่ย โดยไม่บอกต่อเล่าไอ่

ตันเม่ยเม่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เงยหน้าใช้สายตาที่ละห้อยหดหู่มองดูเซี่ยงเส้าหลงแวบหนึ่ง กล่าวว่า "ท่านเซี่ยงเส้าหลงเป็นผู้ใหญ่จิตใจกว้างขวาง อย่าได้ถือสาหาความสตรีเช่นข้าพเจ้า เม่ยเม่ยก็สำนึกขอบคุณมากแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านางกำลังเล่นละคร แต่ก็ไม่อาจข่มเหงนางตรงๆ เพียงยิ้มอย่างสง่างาม เดินไปที่โต๊ะของตัวเอง

ก่วนตงแสพลันผุดลุกขึ้น กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ท่านเซี่ยงไฉนลำเอียง ไม่แวะมาที่นี้ กล่าวทักทายสักสองคำ”

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตาไปยังโต๊ะของก่วนตงแส พบว่านอกจากอิ๋งหยิง กุยเอี้ยนและหญิงสาวที่ทำหน้าที่รินสุราแล้ว ยังมีโจวจื่อหวนซึ่งพ่ายแพ้แก่จิงจวิ้น ลู่ฉานกับมือกระบี่หน้าใหม่อีกสองคน คนทั้งสามมีรูปกายกำยำ ท่วงท่าสงบเยือกเย็น แสดงว่าเป็นชนชั้นมือดี คาดว่าคงเป็นเลือดใหม่ที่หลี่ปู้เหว่ยรับเอาไว้

อิ๋งหยิงก้มศีรษะต่ำกว่าเดิม ตรงกันข้ามกับกุยเอี้ยนแย้มยิ้มอย่างเฉิดฉัน ไม่คล้ายคนที่เคยวางยาทำร้ายเขามาก่อน

เซี่ยงเส้าหลงปรายตาบอกใบ้ต่อเถิงอี้และพวกแวบหนึ่ง ค่อยเดินไปที่โต๊ะของก่วนตงแส

บุรุษที่โต๊ะของก่วนตงแสพากันผุดลุกขึ้น แสดงความเคารพต่อเซี่ยงเส้าหลง ก่วนตงแสยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอแนะนำมือกระบี่ซึ่งมาจากที่ต่างๆ สักสามท่าน ท่านนี้คือสีซัง มาจากเมืองสั้งไช่แห่งรัฐฉู่ เป็นมือกระบี่อันดับหนึ่งประจำท้องถิ่น”

เมืองสั้งไช่เป็นจุดยุทธศาสตร์ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของรัฐฉู่ ผู้ที่สามารถสร้างชื่อเสียงในสถานที่เช่นนี้ ย่อมไม่รวบรัดธรรมดา

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามอง เห็นคนผู้นี้เป็นมือกระบี่อายุยี่สิบกว่าปีหน้าตาหล่อเหลาองอาจ สีซังก็ประสานมือคารวะกล่าวว่า “ได้ยินกิตติศัพท์ท่านเซี่ยงมานาน หากมีโอกาสต้องขอคำแนะนำสั่งสอน”

มือกระบี่ร่างต่ำเตี้ยกำยำ ตลอดทั้งร่างแผ่ซ่านกลิ่นอายฆ่าฟันอีกผู้หนึ่งน้อมกายคารวะ ส่งเสียงปานระฆังมหึมาว่า “ข้าพเจ้าเหลียนเกา เป็นชาวเมืองเว่ย”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเย็นชาว่า “อย่างนั้นเป็นคนถิ่นเดียวกับท่านก่วนแล้ว”

ดวงตาเหลียนเกาทอประกายอำมหิตวูบหนึ่ง กล่าวเสียงเย็นชาว่า “เหลียนจิ่นเป็นน้องร่วมตระกูลเรา”

ก่วนตงแสกล่าวเสริมว่า “ท่านเซี่ยงอย่าได้เข้าใจผิด เหลียวเกาแม้เป็นพี่น้องร่วมตระกูลกับเหลียนจิ่น แต่ให้การยกย่องต่อการที่ท่านเซี่ยงเส้าหลงโค่นเหลียนจิ่นพ่ายแพ้ได้”

เซี่ยงเส้าหลงกวาดกราดสายตาไปยังเหลียนเกาแวบหนึ่ง ไม่กล่าวว่ากระไร

ยามนี้คงเหลือคนร่างผอมสูง หน้าตาดั่งลิงค่างนั้น ในมือกระบี่ทั้งสาม นับคนผู้นี้ลึกซึ้งที่สุด มันกล่าวขึ้นว่า “ข้าพเจ้าจ้าวผู่ ความจริงเป็นชาวฉี เคยทำงานรับใช้ซิ่นหลินจวินแห่งรัฐวุ่ย นั่นเป็นเรื่องหลังจากที่ท่านเซี่ยงไปยังนครต้าเหลียน”

กุยเอี้ยนกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ท่านเซี่ยงไฉนไม่นั่งลง กุยเอี้ยนจะได้คารวะสุราต่อท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “แม่นางกุยเอี้ยนล้อเล่นแล้ว มีคำกล่าวว่า *‘ไม่ลืมเลือนเรื่องผ่านมาถือเป็นบนเรียนเรื่องภายหน้า’* ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าชะล่อเลินเล่อ?” พลางหันไปกล่าวกับก่วนตงแสว่า “พี่ก่วนคำนวณเวลาเป็นมั่นเหมาะนัก พอทราบว่าคืนนี้ข้าพเจ้าจะย่างเท้ามายังหอลมเมามาย ก็เหมาเวลาแม่นางกุยเอี้ยนไว้ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าพี่ก่วนทางที่ดีหอบหิ้วหญิงงามกลับบ้าน เก็บซ่อนเป็นสมบัติส่วนตัวอย่างนั้นผู้น้องก็แย่งชิงไปไม่ได้แล้ว”

ด้วยความลึกซึ้งของก่วนตงแส ความสามารถในการแสร้งมารยาของกุยเอี้ยน พอรับฟังถ้อยคำที่แฝงความหมายข่มขู่ของเซี่ยงเส้าหลงยังอดหน้าแปรเปลี่ยนไปมิได้

อิ๋งหยิงค่อยพบว่า ระหว่างเซี่ยงเส้าหลงกับก่วนตงแสและกุยเอี้ยนเกิดบรรยากาศอันตึงเครียด ต้องเงยหน้าขึ้นกวาดมองมายังเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางทักทายคำ “คุณหนูอิ๋ง” ดวงตาอิ๋มหยิงทอแววประหวั่นลนลาน ริมฝีปากสั่นสะท้าน หากทว่าไร้วาจาจะกล่าว

เซี่ยงเส้าหลงไม่แยแสสนใจนาง กล่าวกับก่วนตงแสว่า “ไฉนไม่เห็นคุณหนูเหนียงหยงนั่งอยู่เป็นเพื่อนกับพี่ก่วน? นับตั้งแต่กลับมายังไม่มี

โอกาสไปถามไถ่ทุกข์สุขคุณหนูเหนียงหยง ได้แต่ฝากความระลึกถึงต่อพี่ก่วนขอให้ช่วยถ่ายทอดบอกแล้ว”

กล่าวจบ ไม่แยแสสนใจก่วนตงแส กุยเอี้ยนและอิ๋งหยิงที่หน้าแปรเปลี่ยนจนปั้นยาก หันกายกลับไปยังโต๊ะของตัวเอง

เซี่ยงเส้าหลงทรุดกายนั่งลง ซางผิงจวินกับซางเหวินจวินล้วนขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ หนึ่งนั้นสืบเนื่องจากอิ๋งหยิงไม่รักดี สอง ตันเม่ยเม่ยกับกุยเอี้ยนไม่ให้เกียรติพวกเขา

ควรทราบว่าคนทั้งสองเป็นเชื้อพระวงศ์รัฐฉิน อย่าเพิ่งเอ่ยถึงซางผิงจวินก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งมหาเสนาบดี เพียงศักดิ์ศรีของหัวหน้าทหารองครักษ์ ในนครเสียนหยางน้อยคนนักที่กล้าล่วงเกินพวกเขา จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า หลี่ปู้เหว่ยวางอำนาจบาตรใหญ่ถึงเพียงไหน

เสี่ยวผานซึ่งทรงได้รับการสนับสนุนจากจีไทเฮาและเซี่ยงเส้าหลงบางครั้งยังสามารถขัดแย้งเรื่องการแต่งตั้งบุคคล แต่เรื่องการดำเนินการต่างๆ หรือเหตุการณ์นอกวังเสียนหยาง ล้วนตกอยู่ในเงื้อมมือของหลี่ปู้เหว่ยคนเดียว

ทั่วทั้งห้องโถงมีผู้ดื่มกินสิบกว่าโต๊ะ มีแต่โต๊ะนี้ที่ไม่มีหญิงสาวคอยรินสุราเสนอ

เถิงอี้กวาดตาไปยังโต๊ะของก่วนตงแสแวบหนึ่ง กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “คืนนี้ก่วนตงแสเตรียมการมาอย่างพรักพร้อม คิดตั้งประจันกับพวกเราสักครา”

จิงจวิ้นกล่าวว่า “พวกมันยังมีคนอยู่ที่ชั้นล่างอีกยี่สิบกว่าคน ล้วนเป็นชนชั้นอันธพาลในตึกพระบิดารอง หากพวกเราสามารถทุบตีพวกมันสักรอบหนึ่ง รับรองว่าชาวเมืองเสียนหยางล้วนแซ่ซ้องสรรเสริญ”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “นี่ง่ายดายยิ่ง จิงสั่งและพวกดื่มสุราอยู่ที่ชั้นล่าง ขอเพียงส่งสัญญาณต่อพวกเขาก็ใช้ได้แล้ว”

จิงจวิ้นยินดียิ่ง ปลีกตัวลงจากชั้นบน

จากนั้นบังเกิดเสียงโห่ร้องดังจากโต๊ะของก่วนตงแส ทุกผู้คน

เหลียวหน้าไป ที่แท้ก่วนตงแสโอบกอดอิ๋งหยิงคะยั้นคะยอให้ดื่มสุรา อิ๋งหยิงทราบแน่แก่ใจว่าเซี่ยงเส้าหลงเฝ้าดูอยู่ด้านข้าง ไม่ยินยอมดื่มสุราลงไป

ชางผิงจวินทราบว่า ก่วนตงแสจงใจยั่วยุพวกเขา กลับรักษาความเยือกเย็นไว้ได้ แต่ชางเหวินจวินไม่ได้สะกดอดกลั้นได้ ผุดลุกขึ้นตวาดว่า "น้องเรา มาทางด้านนี้"

ก่วนตงแสค่อยผละจากอิ๋งหยิง นั่งกอดอกอย่างยิ้มแย้ม อิ๋งหยิงชำเลืองมองเซี่ยงเส้าหลงแวบหนึ่ง ก้มศีรษะกล่าวว่า "มีเรื่องใดหรือ? กลับบ้านแล้วค่อยว่ากล่าว"

ชางผิงจวินกลัวว่าจะกลายเป็นการประจันหน้า รีบรุดดึงผู้น้องนั่งลง จิงจวิ้นพอดีกลับขึ้นมา กล่าวเบาๆ ว่า "ตันเอ๋อบอกต่อข้าพเจ้าว่า อิ๋งหยิงตกอยู่ในห้วงขัดแย้งกันเอง ทั้งนี้เพราะนางชมชอบพี่สาม หากแต่กลัวความอ้างว้าง และเจ้าแง่แสนงอน ก่วนตงแสจึงฉวยโอกาสเข้าครอบครอง หากไม่เชื่อลองสังเกตสีหน้านางจะพบว่าปวดร้าวกว่ามีความสุข"

ชางผิงจวินกล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า "เมื่อวานข้าพเจ้าก็เพิ่งทุ่มเถียงกับนาง ข้าพเจ้าจะทำหน้าที่มหาเสนาบดีซ้ายให้ดีที่สุด ขัดแย้งกับหลี่ปู้เหว่ยทุกเรื่อง ดูว่าโจรเฒ่านี้จะมีจุดจบอย่างไร?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถามว่า "ท่านเรียกตัวหวังเจี่ยนกลับจากสมรภูมิแล้วหรือไม่?"

ชางผิงจวินกล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า "ยังคงถูกหลี่ปู้เหว่ยระงับไว้ อ้างว่าพวกซงหนูทางชายแดนภาคเหนือเตรียมเคลื่อนไหวไม่ควรโยกย้ายตำแหน่งสร้างความหวั่นไหวพระทัยแก่ไทเฮา ไม่กล้าสนับสนุนข้อเสนอของรัชทายาท"

จิงจวิ้นกล่าวว่า "หวนฉีย่ำแย่ยิ่งกว่า การจ่ายเบี้ยเลี้ยงทหารขึ้นอยู่กับหลี่ปู้เหว่ยมันกลับลากถ่วงเอาไว้ ไม่ยอมจ่ายตามกำหนด ไม่ว่าคิดทำอะไร ล้วนคอยขัดมือขวางเท้า"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "อดทนไว้เถอะ เมื่อมังกรดำปรากฏ

จะถึงวาระแห่งความปราชัยของหลี่ปู้เหว่ย เมื่อถึงเวลาเพียงเล่าไอ่คนเดียวก็ก่อกวนมันจนวุ่นวายมาแล้ว”

ชางเหวินจวินกับจิงจวิ้นไม่ทราบเรื่องมังกรดำ รีบถามไถ่รายละเอียด เถิงอี้กล่าวว่า “เรื่องนี้รอจนกลับไปแล้วค่อยว่ากล่าว ตอนนี้สหายเก่าของน้องสามมาแล้ว”

ทุกผู้คนเหลียวหน้ามอง เห็นเจ้าของหอลมเมามายอู่มาแล้ว จริงๆ เจ้าของหอลมเมามายเดินพลางทักทายกับแขกเหรื่อพลาง สีหน้าเป็นปรกติดังเดิม ไม่มีเค้าความแตกตื่นลนลาน แสดงว่าถือดีที่มีก่วนตงแสหนุนหลัง

เจ้าของหอลมเมามายพอผ่านโต๊ะของเล่าไอ่ ก็หยุดทักทายเป็นพิเศษ ค่อยเดินมายังโต๊ะของเซี่ยงเส้าหลง ประสานมือคารวะจนจรดพื้นกล่าวว่า “ทราบว่าท่านเซี่ยงเส้าหลงต้องการพบ ผู้น้อยก็หายป่วยเป็นปลิดทิ้ง กล่าวไปละอายยิ่ง ทวนมังกรบินและโล่ป้องกันถูกโจรลักขโมยไป สร้างความร้อนรุ่มใจแก่ผู้น้อยจนล้มป่วยลง”

ทุกผู้คนหันไปมองหน้ากัน คิดไม่ถึงคนผู้นี้ดื้อด้านถึงเพียงนี้ แต่คาดว่าคงเป็นความคิดของหลี่ปู้เหว่ยกับก่วนตงแส ไม่ยินยอมให้ทวนมังกรบินกับโล่ป้องกันตกอยู่ในมือเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เมื่อของวิเศษถูกลักขโมย ข้าพเจ้าย่อมมีหน้าที่ต้องติดตามหากลับมา เจ้าของหอแซ่อู่โปรดตามพวกเราไปยังที่ทำการฝ่ายทหารม้าจะได้บันทึกปากคำ”

เจ้าของหอลมเมามายหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย เห็นว่าหากไปยังที่ทำการฝ่ายทหารม้า ไหนเลยมีชีวิตรอดกลับมา จึงกล่าว “น้ำใจท่านผู้บัญชาการเซี่ยงขอรับด้วยใจ แต่ว่าเราไม่คิดสืบสาวเอาความ อย่าว่าแต่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคืนที่มอบทวนให้ เวลาผ่านไปครึ่งปีแล้ว”

จิงจวิ้นตวาดว่า “บังอาจ ทวนและโล่เมื่อเป็นสมบัติของท่านผู้บัญชาการเซี่ยง ท่านไหนเลยมีสิทธิ์ตัดสินใจว่าสืบสาวเอาความหรือไม่ ตอนนี้ท่านไม่ยอมให้ความร่วมมือ แสดงว่ามีเจตนาปกปิด ให้ท้ายโจร

ลักขโมย”

ชางเหวินจวินกล่าวเสริมว่า “ตามกฎหมายรัฐฉิน พบเห็นพฤติการณ์โจรผู้ร้าย ไม่รายงานขึ้นไปมีโทษประหาร เจ้าของหอแซ่อู่กลับประพฤติเยี่ยกฎหมาย ปล่อยให้โจรลักขโมยกำเริบเสิบสาน นับว่ามีความผิดสมควรตาย”

เจ้าของหอลมเมามายแตกตื่นจนหน้าถอดสี เข่าอ่อนระทวย คุกลงกับพื้น สองตากลับกลิ้งกลอกไปทางก่วนตงแส

ก่วนตงแสคิดไม่ถึงว่าฝ่ายเซี่ยงเส้าหลงจะจ้องจับผิดเจ้าของหอลมเมามาย ดังนั้นยืดกายขึ้นกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้บัญชาการทหารราบมีหน้าที่ดูแลความสงบเรียบร้อยภายในเมือง ท่านเซี่ยงโปรดมอบเรื่องนี้ให้ข้าพเจ้าจัดการ เชื่อว่าจะมีคำตอบที่น่าพึงพอใจ”

ยามนี้แขกเหรื่อในห้องโถง ล้วนรู้สึกถึงบรรยากาศอันตึงเครียดของทั้งสองฝ่าย พากันหยุดการดื่มกิน เงี่ยหูสดับฟัง

ชางผิงจวินยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า “เพียงดูจากช่วงเวลาที่ทวนกับโล่ถูกลักขโมย แสดงว่าเรื่องนี้มุ่งเป้าหมายที่ท่านเซี่ยง คาดว่าคงมีหนอนบ่อนไส้ ไม่แน่ว่าโจรร้ายเคลื่อนย้ายทวนกับโล่ออกนอกเมืองแล้ว เราเสนาบดีเห็นว่าเรื่องนี้สมควรให้ท่านเซี่ยงสะสางด้วยตัวเอง ท่านก่วนมิต้องยุ่งเกี่ยวแล้ว”

ด้วยความลึกซึ้งของก่วนตงแส ยังอดหน้าแปรเปลี่ยนมิได้ ควรทราบว่าชางผิงจวินดำรงตำแหน่งมหาเสนาบดีซ้าย มีตำแหน่งสูงกว่าก่วนตงแสหลายขั้น ทั้งควบคุมฝ่ายทหาร ในเมื่อออกปาก หากก่วนตงแสยังกล้าโต้แย้ง จะถูกตั้งข้อหาผู้น้อยละเมิดเบื้องสูง ยามกะทันหันมีปากยากจะกล่าว

เจ้าของหอลมเมามายหวนนึกถึงต้องรับโทษประหาร ฟันในปากต้องกระทบกันดังกึกกัก ตลอดทั้งร่างสั่นระริก

ยามนั้นตันเม่ยเม่ยลุกจากโต๊ะ เดินถึงข้างกายเจ้าของหอลมเมามาย คุกเข่าลงกล่าวว่า “หากบอกว่าพบเห็นพฤติการณ์ไม่รายงานขึ้นไป คน

ของหอลมเมามาย ทั้งหมดล้วนมีโทษดุจเดียวกัน ขอท่านเสนาบดีซ้ายกับผู้บัญชาการเซี่ยงลงโทษพวกเราด้วย”

กุยเอี้ยนรีบเดินเข้ามา คุกเข่าอยู่อีกฟากหนึ่งของเจ้าของหอลมเมามาย คราครั้งนี้ถึงรอบชางผิงจวินปวดเศียรเวียนเกล้า เพียงเพราะสิ่งของสูญหาย ย่อมไม่อาจลงโทษคนของหอลมเมามายทั้งหมด ไม่เช่นนั้นจะกลายเป็นกระทำเกินกว่าเหตุแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงยังคงมีท่วงท่าปลอดโปร่ง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “แค้นมีเป้า หนี้มีเจ้าหนี้ เจ้าของหอลมเมามายมอบทวนกับโล่ต่อข้าพเจ้า หากสูญหายไปตามเหตุผลสมควรแจ้งต่อข้าพเจ้า เมื่อทราบเรื่องไม่รายงาน ยามนี้ก็ไม่ยอมให้ความร่วมมือ ย่อมมีโทษฐานให้ท้ายโจรผู้ร้าย แม่นางทั้งสองกลับเสนอตัวเข้ามา ไม่ทราบมีเจตนาใด?”

ตันเม่ยเม่ยกับกุยเอี้ยนคิดไม่ถึงเซี่ยงเส้าหลงมีความร้ายกาจถึงเพียงนี้ ถึงกับอับจนถ้อยคำ

เจ้าของหอลมเมามายฉุกคิดว่าผิดท่า กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “ขอท่านเซี่ยงให้เวลาผู้น้อยสักระยะหนึ่ง จะต้องตามหามทวนมังกรบินกลับมาแน่นอน”

เถิงอี้หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “เช่นนี้เป็นว่าทวนและโล่ถูกเจ้าของหอแซ่อู่ซ่อนเอาไว้ ไม่เช่นนั้นไหนเลยมั่นใจว่าจะตามหากลับมาได้?”

เจ้าของหอลมเมามายทราบว่าพลั้งปากไป รีบโขกศีรษะกล่าวว่า “ผู้น้อยทราบความผิด ผู้น้อยทราบความผิดแล้ว”

ก่วนตงแสลอบแค้นใจ ปรารถนาใคร่สับร่างเจ้าของหอลมเมามายเป็นท่อนๆ

เล่าไอ่ชมดูถึงตอนนี้จึงกล่าวว่า “เราขอเป็นคนกลางไกล่เกลี่ยได้หรือไม่ ขอเพียงเจ้าของหอแซ่อู่มอบทวนและโล่ออกมา เรื่องนี้เป็นอันยุติเลิกรา”

เซี่ยงเส้าหลงฉกฉวยโอกาสเลิกรา กล่าวว่า “เมื่อท่านเล่าเสนอหน้าไกล่เกลี่ย เรื่องราวก็ตกลงตามนี้”

เล่าไอ่โบกมือคราหนึ่ง ปรากฏผู้ติดตามสองคนเดินออกมา หิ้วปีกเจ้าของหอลมเมามายจากไป ตันเม่ยเม่ยกับกุยเอี้ยนคล้ายเพิ่งรู้สึกถึงอำนาจบารมีของเซี่ยงเส้าหลง พากันชม้ายมองอีกฝ่ายแยกย้ายกลับที่เดิม

ไม่ทันนั่งเรียบร้อย ที่ชั้นล่างบังเกิดเสียงต่อยตี บวกกับเสียงถ้วยชามตกแตกดังแว่วมา ฝ่ายเซี่ยงเส้าหลงแย้มยิ้มเป็นเชิงรู้กัน ทราบว่าจิงสั้งและพวกลงไม้ลงมือแล้ว

ทั้งสองฝ่ายพากันลงจากชั้นบน เห็นห้องชั้นล่างมีสภาพชุลมุนวุ่นวาย ตามเสื่อปูพื้นเต็มไปด้วยถ้วยชามสุราอาหาร

คนของสิบแปดองครักษ์เหล็กรับบาดเจ็บครึ่งหนึ่ง แต่ไม่หนักหนานัก คนของก่วนตงแสกลับย่ำแย่กว่า ผู้คนทั้งยี่สิบสามคนล้วนรับบาดเจ็บกว่าครึ่งที่ลุกไม่ขึ้น ประสบชะตาแขนหักขาหักกันทั่วหน้า

ก่วนตงแสพอเห็นเช่นนั้น ตวาดถามว่า “เกิดเรื่องใด?”

ชายฉกรรจ์ที่คล้ายเป็นหัวหน้ากลุ่มคนหนึ่งยกมืออุดจมูก มิให้เลือดกำเดาไหลออกมา ยกมือหนึ่งชี้ไปยังจิงสั้ง กล่าวว่า “เด็กน้อยนี้เล่นหูเล่นตาต่อสตรีโต๊ะเรา พวกเราจึง....”

ก่วนตงแสตวาดด้วยโทสะว่า “หุบปาก”

อูกวงในสิบแปดองครักษ์เหล็กรายงานต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า “เป็นพวกมันลงมือก่อน พวกเราเพียงป้องกันตัวเท่านั้น”

ก่วนตงแสทราบกระจ่างแก่ใจว่า เป็นจิงสั้งและพวกจุดชนวนพิพาทขึ้น แต่คนของเขาลงมือก่อน ดังนั้นไม่อาจทำอย่างไรได้

อิ๋งหยิงล่าถอยกลับมาอยู่กับพี่ชายทั้งสอง แต่ชางผิงจวินกับชางเหวินจวินล้วนไม่ปริปากพูดจากับนาง

ก่วนตงแสสั่งคนเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บไป กล่าวคำขออภัยต่อเซี่ยงเส้าหลง จากนั้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ครั้งก่อนตอนล่าสัตว์ การต่อสู้ระหว่างข้าพเจ้ากับท่านเซี่ยงยังไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ เพียงไม่ทราบท่าน

เซี่ยงจะให้คำแนะนำสั่งสอนเมื่อใด เพื่อตัดสินว่าคุณหนูสามสมควรเป็นของผู้ใด?”

ทุกผู้คนพอฟังทราบว่า ก่วนตงแสบังเกิดเพลิงโทสะ พานเท้าสู้กับเซี่ยงเส้าหลง

ทัพฉินความจริงห้ามการวิวาทต่อสู้กันเอง แต่เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงชีวิตการแต่งงานของหลี่เหนียงหยง แม้แต่เสี่ยวผานยังไม่สามารถยับยั้งได้

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ท่านก่วนโปรดบอกเวลาและสถานที่มา ต่อให้กระทำในบัดดลข้าพเจ้าก็ยินดีน้อมสนอง”

ก่วนตงแสไม่ทันเอ่ยปาก อิ๋งหยิงพลันกรีดร้องเสียงแหลมเล็กถลันออกมากั้นกลางระหว่างเซี่ยงเส้าหลงกับก่วนตงแส ร่ำร้องว่า “อย่าได้ต่อยตี”

ทุกผู้คนล้วนตะลึงลาน อิ๋งหยิงได้ชื่อว่าชมชอบต่อยตีที่สุดในนครเสียนหยาง ยามนี้กลับสอดมือเข้ามาห้ามปราม นับเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ

เซี่ยงเส้าหลงยักไหล่กล่าวว่า “การประลองครั้งนี้จะดำเนินการหรือไม่ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับข้าพเจ้า คุณหนูอิ๋งคิดห้ามปราม สมควรกระซิบบอกต่อท่านก่วนจึงถูกต้อง”

อิ๋งหยิงมองดูเขาแวบหนึ่ง กล่าวอย่างหดหู่ว่า “สองพยัคฆ์ต่อสู้กันต้องมีฝ่ายหนึ่งบาดเจ็บ หากท่านไม่รับคำท้า มีผู้ใดเคี่ยวเข็ญบังคับท่านได้? พานกล่าวประชดประชันผู้อื่นคืนนี้ท่านยังประกาศศักดาไม่พออีกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า “คุณหนูอิ๋งเพียรขัดขวาง เป็นเพราะพวกเราไม่ได้ต่อสู้เพื่อแย่งชิงท่านกระมัง?”

อิ๋งหยิงขยี้เท้าคราหนึ่ง ร้องไห้โฮออกมา ยกมือปิดหน้าวิ่งออกนอกประตูไป เถิงอี้ปรายตาบอกใบ้ต่อจิงจวิ้น จิงจวิ้นรีบไล่ตามนางออกไป

ก่วนตงแสมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

“วันที่ยี่สิบเดือนหน้าเป็นวันเกิดของท่านเสนาบดีหลี่ พวกเราประลองยุทธ์ในงานเลี้ยง เพิ่มความครึกครื้นแก่งานวันเกิดเถอะ”

เอ่ยถึงตอนนี้ ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น คนของเล่าไอ่ทั้งสองคุมตัวเจ้าของหอลมเมามายกลับมา ทั้งยังถือทวนมังกรบินกับโล่ป้องกันติดมือมา

เซี่ยงเส้าหลงรับทวนและโล่ไว้ หัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ตกลงตามนี้ เมื่อถึงเวลาข้าพเจ้าจะพกทวนเข้าประลอง รับทราบยอดวิชาของท่านก่วนสักครา”

ก่วนตงแสหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ครั้งก่อนที่ประมือกัน เขาศึกษาแนวทางกระบี่ของเซี่ยงเส้าหลง ครึ่งปีมานี้นึกหาวิธีจัดการกับเพลงกระบี่ของเซี่ยงเส้าหลงได้ แต่แล้วเซี่ยงเส้าหลงเปลี่ยนจากกระบี่เป็นทวนเท่ากับทำลายแผนการที่เขาขวางไว้ไปสิ้น

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ ตอนนี้ยังห่างจากวันพิสูจน์ฝีมือเดือนเศษ เขามีเวลาศึกษาเพลงทวนอันเลิศล้ำจากจี้เอียนหยานอย่างเหลือเฟือ มีแต่อาวุธหนักที่แข็งแกร่งชนิดนี้ จึงไม่หวั่นเกรงกำลังแขนอันมหาศาลของก่วนตงแส

นี่คือจุดยุทธศาสตร์ของการพลิกแพลง ครั้งก่อนเขาวางแผนยุทธศาสตร์ ช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ครั้งนี้ยังคงพึ่งพายุทธศาสตร์พิชิตชัย นอกจากนี้ไม่มีหนทางอื่นอีก

ความจริงใจคลายวงล้อม

เช้าวันรุ่งขึ้นตื่นขึ้นมา เซี่ยงเส้าหลงไปเคารพศพลู่กงกับฉีเซียน จากนั้นเดินทางเข้าวัง กราบทูลเรื่องนัดหมายต่อสู้กับ ก่วนตงแสต่อเสี่ยวผานแล้วเดินทางไปยังตึกของฉินชิง ฉินชิงเดินชมหิมะในสวน พอพบเห็นเซี่ยงเส้าหลงมีสีหน้ายินดี แต่ก็แฝงเค้าความเอียงอาย ไม่กล้ามองดูเขา

ทั้งสองเดินทอดน่องตามเส้นทางซึ่งสุมคลุมด้วยหิมะ มาตรว่าไม่มีอิริยาบถที่สนิมสนม แต่รู้สึกกว่าใกล้ชิดกว่าเดิมมากนัก

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวขึ้นก่อนว่า “เดือนหน้าในงานวันเกิดของหลี่ปู้เหว่ย จะถึงเวลาพิสูจน์ผลแพ้ชนะความเป็นความตายระหว่างข้าพเจ้ากับก่วนตงแส”

ฉินชิงสะท้านขึ้นด้วยความตระหนก ตำหนิว่า “ท่านผู้นี้ ไฉนลงไม้ลงมือต่อคนชนิดนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “คนผู้นี้กอปรด้วยสติปัญญาความกล้าหาญทั้งคุมกำลังทหารราบหากไม่กำจัดมันไป พวกเราไม่มีวันอยู่อย่างสงบสุขได้”

ฉิงชิงชะงักเท้าลง กล่าวว่า “หากท่านสู้แพ้...โอ ช่างน่าเป็นห่วงแทบตายแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงหันกายมา เพ่งพิศใบหน้าอันงามพิลาสของนางยิ้ม

พลางถามว่า “หากเราเซี่ยงเส้าหลงพลาดพลั้งถึงแก่ความตาย พระอาจารย์ฉินจะทำอย่างไร?”

ใบหน้าฉินชิงซีดขาวลง กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “อย่าได้กล่าวเช่นนี้ได้หรือไม่? ท่านยังขู่ขวัญผู้อื่นไม่พอหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างยืนกรานว่า “พระอาจารย์ฉินยังไม่ตอบคำถามข้าพเจ้า”

ฉินชิงค้อนเขาวงหนึ่ง ก้มศีรษะกล่าวเบาๆ ว่า “อย่างมากฉินชิงขอตายตามท่านไป พอใจแล้วหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เรียกหา “พระอาจารย์ฉิน” ฉินชิงสั่นศีรษะทอดถอนใจ กล่าวว่า “คิดไม่ถึงเราฉินชิงอดเอื้อนเอ่ยคำพูดเช่นนี้ต่อบุรุษผู้หนึ่งมิได้ แต่ข้าพเจ้าทราบว่าท่านต้องไม่พ่ายแพ้ ใช่หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ย่อมไม่พ่ายแพ้ หากไม่มีความมั่นใจพานยอมรับความพ่ายแพ้ มันจะทำอย่างไรข้าพเจ้าได้?” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ “การมาของข้าพเจ้าครั้งนี้ เพื่อคิดเชื้อเชิญพระอาจารย์ฉินไปยังสถานปศุสัตว์สักหนึ่งเดือน ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าตั้งใจฝึกซ้อมฝีมือสำหรับเตรียมทำศึกในเดือนหน้า แต่ข้าพเจ้าถามใจตัวเอง พบว่าไม่อาจสลัดความคิดถึงที่มีต่อท่าน เพื่อมิให้ทนทุกข์ทรมานกับความคิดถึงได้แต่มาอ้อนวอนท่านไปอยู่ข้างกายข้าพเจ้า”

ฉินชิงหน้าแดงซ่านจรดใบหู ก้มศีรษะกล่าวอย่างกระดากว่า “เซี่ยงเส้าหลง ท่านทราบหรือไม่ว่าเมื่อร้องขอต่อฉินชิงเช่นนี้ เท่ากับให้ฉินชิงมอบกายต่อท่าน?”

เซี่ยงเส้าหลงวางมือลงบนหัวไหล่ ซึ่งห่มคลุมด้วยเสื้อขนสัตว์สีขาวสะอาด กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ย่อมทราบ อภัยที่ข้าพเจ้าไม่ถนัดในการโป้ปด ข้าพเจ้านอกจากต้องการร่างกายอันเย้ายวนใจของพระอาจารย์ฉินยังต้องการหัวใจของท่าน หากขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใด ข้าพเจ้าไม่ขอรับเอาไว้”

ฉินชิงดิ้นรนพอเป็นพิธี กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “ท่านไหนเลยยึดผู้อื่นเป็นสินค้าชนิดหนึ่ง?”

เซี่ยงเส้าหลงโน้มหน้าลง หอมแก้มซ้ายขวาของนาง กล่าวอย่างแช่มช้าว่า “ไม่ว่าเป็นอะไร ข้าพเจ้าจับจองท่านเอาไว้ นับแต่นี้พวกเราอย่าได้หลอกตัวเองอีกต่อไป ชีวิตเฉกเช่นตะวันเมฆผ่านตา วัตถุเรื่องราวที่คลาดคลาไป จะไม่มีวันหวนกลับมา ข้าพเจ้าหลังจากได้คิด ค่อยมาหาพระอาจารย์ฉิน”

ฉินชิงก้มศีรษะจนคางแทบจรดกับอก ส่งเสียงแผ่วเบาราวปีกแมลงหวี่ว่า “ท่านคิดกลับสถานปศุสัตว์เมื่อใด?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความยินดีว่า “พรุ่งนี้เช้าจะออกเดินทาง”

ฉินชิงกล่าวเบาๆ ว่า “ปล่อยตัวผู้อื่นก่อนได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบ จึงคลายมือออก ฉินชิงพลิ้วกายออกไป ราวสายลมหอบหนึ่ง จวบจนห่างจากเซี่ยงเส้าหลงสิบก้าว ค่อยย่อกายคารวะกล่าวว่า “วันพรุ่งนี้ฉินชิงจะน้อมรออยู่ที่นี้ พระอาจารย์เซี่ยงเชิญเถอะ”

กล่าวจบชม้ายมองเขาด้วยความรักอันลึกล้ำดุจห้วงสมุทร ค่อยหมุนตัวจากไป เซี่ยงเส้าหลงเหม่อมองนางจนหายลับกับเส้นทางกลางสวนไม้ดอก ค่อยเรียกวิญญาณกลับคืนสู่ร่าง เดินทางกลับตึกที่ทำการฝ่ายทหารม้า

เซี่ยงเส้าหลงและคณะมาถึงหน้าประตูตึกที่ทำการ พลันเห็นม้าตัวหนึ่งควบขับมาจากทางขวาง สกัดขวางหน้าของเขาไว้ กลับเป็นอิ๋งหยิง

อิ๋งหยิงมีสีหน้าอิดโรย แสดงว่าเมื่อคืนหลับไม่สนิท นางแสดงความจำนนต้องการสนทนากับเซี่ยงเส้าหลงเป็นส่วนตัว เซี่ยงเส้าหลงเชื้อเชิญนางเข้าไปภายในตึก อิ๋งหยิงกลับเสนอให้ออกไปนอกเมือง

เซี่ยงเส้าหลงคิดสั่งให้จิงสั้งและพวกเข้าไปตึกที่ทำการก่อน อูเอี๋ยนจู้ชิงบอกว่า เหล่าภรรยาเซี่ยงเส้าหลงสั่งไว้ให้ติดตามอารักขาเซี่ยงเส้าหลงทุกย่างก้าว เซี่ยงเส้าหลงอันจบปัญญา ได้แต่บอกให้ทั้งหมดติดตามมา

เซี่ยงเส้าหลงกับอิ๋งหยิงควบม้าเคียงคู่ออกจากเมือง พอผ่านพ้นประตูเมือง ถึงกับคึกคักอักโข เห็นท้องทุ่งซึ่งเคยมีต้นหญ้าเขียวชอุ่มกลับกลายเป็นพื้นหิมะขาวโพลน เงียบสงบไร้เสียง สะท้อนประกาย

หิมะจับตา สิบแปดองครักษ์เหล็กควบม้าล้าหลังประมาณสองร้อยก้าว อยู่ในสภาพตระเตรียมพร้อมอย่างเงียบๆ

อิ๋งหยิงกล่าวเบาๆ ว่า "เซี่ยงเส้าหลง อย่าได้ประลองยุทธ์กับตงแสได้หรือไม่? ขอเพียงท่านประกาศว่าคิดยกหลี่เหนียงหยงให้แก่เขา โดยไม่ต้องประลองยุทธ์กัน จะไม่มีผู้ใดหัวร่อเยาะว่าท่านเกรงกลัวเขา"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า การต่อสู้ในช่วงงานล่าสัตว์ เขาช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบกว่า หากอ้างว่ายินยอมยกหญิงงามให้แก่อีกฝ่าย จะไม่มีผู้ใดครหาว่าเขากลัวการประลองฝีมือ จนหนีหน้าจากคู่ต่อสู้ นี่ความจริงเป็นวิธีแก้ไขที่ดีที่สุด แต่ปัญหาที่เขากับก่วนตงแสเฉกเช่นพยัคฆ์สองตัวไม่อาจอยู่ในถ้ำเดียวกัน เช่นเดียวกับที่เขากับหลี่ปู้เหว่ยมีเพียงคนผู้หนึ่งที่มีชีวิตสืบไป

อิ๋งหยิงไม่ได้ยินเขาตอบคำ จึงส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า "ท่านความจริงไม่ชมชอบหลี่เหนียงหยง ไยต้องแย่งชิงด้วย?"

เซี่ยงเส้าหลงมองดูหิมะที่ผนึกแข็งงตัวบงกิ่งไม้ข้างทาง ทอดถอนใจกล่าวว่า "คุณหนูอิ๋งทุ่มเทให้แก่ก่วนตงแสนัก กลับคิดอ่านแทนมันถึงเพียงนี้"

อิ๋งหยิงฟังออกว่าเขากล่าวเป็นเชิงเย้ยหยัน จึงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ข้าพเจ้าไม่คิดอ่านแทนท่านหรือ? ครึ่งปีมานี้ท่านวิ่งเต้นที่เบื้องนอก ตงแสกลับฝึกเพลงกระบี่ทุกวี่วัน เฝ้ารอคอยวันที่จะพิสูจน์ผลแพ้ชนะกับท่าน ท่านยังเพ้อฝันว่าจะเอาชนะเขาได้หรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงหาถือสาไม่ ยิ้มพลางถามว่า "อย่างนั้นคุณหนูอิ๋งภาวนาว่า ระหว่างข้าพเจ้ากับตงแสของท่านผู้ใดเป็นฝ่ายชนะ?"

อิ๋งหยิงขุ่นเคืองจนหน้าซีดขาว ร่ำร้องว่า "ข้าพเจ้าหวังให้พวกท่านตกตายตามกัน"

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า "เมื่อเป็นเช่นนี้คุณหนูอิ๋งเชิญกลับเข้าเมืองเถอะ มิต้องเปลืองคารมอีกต่อไปแล้ว"

อิ๋งหยิงรั้งดึงบังเหียนม้าไว้ ถลึงมองเขาชั่วขณะ ท่าทีอ่อนลงอีกครา

กล่าวอย่างหดหู่ว่า “ล้วนเป็นอิ๋งหยิงไม่ดี มีจิตใจรวนเร มิน่าเล่าท่านจึงปฏิบัติต่อข้าพเจ้าเช่นนี้ เรื่องนี้ถือว่าข้าพเจ้าขอร้องท่าน ได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “อิ๋งหยิง ท่านทางที่ดีมีสติสัมปชัญญะกว่านี้ ทำความเข้าใจกับสภาพความคิดอันโหดร้าย นั่นมิใช่การช่วงชิงส่วนบุคคล หากแต่เกี่ยวข้องกับการแย่งชิงอำนาจระหว่างคนพื้นเมืองกับคนต่างถิ่นในรัฐฉิน ฝ่ายที่พ่ายแพ้อาจถูกลายล้างทั้งตระกูล สำหรับกับก่วนตงแส ท่านเพียงเป็นหมากตัวหนึ่งของมัน หากทว่าท่านรู้จักแต่โทษว่าพี่ชายทั้งสองควบคุมความเป็นอิสระของท่าน ใช่นึกถึงความห่วงใยที่พวกเขามีต่อท่านหรือไม่?”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า “ด้านผลแพ้ชนะความเป็นตายยังต้องรอพิสูจน์จากการประลองยุทธ์ หลี่ปู้เหว่ยกับก่วนตงแสมิใช่เพิ่งคิดฆ่าข้าพเจ้าในวันนี้ ส่วนท่านรู้จักแต่มีชีวิตอยู่ในโลกแห่งความฝันที่ตัวเองถักทอขึ้น แต่ความเป็นจริงไม่ได้เป็นไปตามที่วาดหวังไว้ หากท่านแต่งให้แก่ก่วนตงแส ได้แต่ภาวนาให้หลี่ปู้เหว่ยช่วงชิงอำนาจเป็นผลสำเร็จ เพียงแต่พี่ชายทั้งสองของท่านต้องตายอย่างอนาถ หากหลี่ปู้เหว่ยก่อการล้มเหลว ท่านอาจได้รับการละเว้นชีวิต แต่ว่าบุตรธิดาที่ท่านกำเนิดให้แก่ก่วนตงแสต้องถูกกำจัดฆ่าทิ้ง นี่คือสภาพความจริงที่แม้แต่รัชทายาทยังไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ และตัวการร้ายคือหลี่ปู้เหว่ยผู้ร่วมก่อการคือก่วนตงแส ท่านเข้าใจแล้วหรือไม่?”

กล่าวจบไม่แยแสสนใจนาง หันหัวม้ากลับเข้าเมืองในบัดดล

เซี่ยงเส้าหลงกลับถึงตึกที่ทำการฝ่ายทหารม้า เถิงอี้แจ้งให้ทราบว่าถูเซียนซึ่งเป็นสายอยู่ในตึกพระบิดารอง นัดพบกับเซี่ยงเส้าหลงในยามเซิน ส่วนจุดนัดพบเป็นสถานที่เดิม

เซี่ยงเส้าหลงแจ้งต่อเถิงอี้ว่า เขาจะกลับสถานปศุสัตว์ไปฝึกซ้อมฝีมือ เตรียมต่อสู้กับก่วนตงแส ให้เถิงอี้เฝ้าตึกที่ทำการแทน จากนั้นถามถึงจิงจวิ้น เถิงอี้บอกว่า เขาแจ้งต่อจิงจวิ้นว่า เซี่ยงเส้าหลงยินยอม

ไปสู่ขอลู่ตันเอ๋อจากบิดามารดาของนางสร้างความยินดีแก่จิงจวิ้นยิ่ง ตอนนี้ลอบไปหาลู่ตันเอ๋ออีก

แต่จิงจวิ้นมีเรื่องขุ่นข้องใจประการหนึ่ง นั่นคือเล่าไอ่เริ่มเพาะสร้างกำลังให้แก่ตัวเอง ล่าสุดเกลี้ยกล่อมเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนัน ซึ่งเคยรับใช้อดีตเสนาบดีซ้ายหยางเฉวียนจวินเข้าเป็นพวก ทั้งยังกวาดต้อนมือดีไปเข้าสังกัด อาจบางทีสักวันหนึ่งจะเกิดความขัดแย้งกับจิงจวิ้น

เซี่ยงเส้าหลงฝากบอกให้เถิงอี้คอยห้ามปรามจิงจวิ้นอย่าได้เคลื่อนไหวโดยพลการ รอจนมังกรดำแสดงนิมิตหมาย ทางฝ่ายเสี่ยวผานมีความมั่นคง ค่อยต่อกรกับศัตรูถึงที่สุด

ขณะสนทนากัน มีคนเข้ามารายงานว่า หวังเฮอขอเชิญเซี่ยงเส้าหลงไปพบที่จวนแม่ทัพ สร้างความสงสัยให้แก่เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ยิ่ง ไม่ทราบว่าหวังเฮอมีจุดประสงค์ใด

เซี่ยงเส้าหลงกับสิบแปดองครักษ์เหล็กเดินทางถึงจวนแม่ทัพ หวังเฮอเห็นบนลานกว้างหน้าจวนแม่ทัพชุมนุมผู้คนนับร้อย ชมดูหวังเฮอซ้อมยิงธนู ท่ามกลางอากาศอันหนาวเหน็บ หวังเฮอยังเปลือยร่างท่อนบน น้าวคันธนูยิงลูกธนูออก ปรากฏว่ายิงถูกใจกลางเป้าธนูทั้งสามดอก เรียกเสียงโห่ร้องชมเชยจากรอบข้าง

ยอดขุนพลที่หลงเหลือเพียงหนึ่งเดียวในสามขุนพลพยัคฆ์แห่งซีฉินผู้นี้ พอพบเห็นเซี่ยงเส้าหลง ชิงเสนอให้สิบแปดองครักษ์เหล็กซ้อมมือกับคนของเขา ตัวเองชักนำแขกเข้าห้องโถงเขตตึกกลาง ห้องโถงใหญ่กว้างขวางสะดวกสบาย บนผนังแขวนเต็มไปด้วยหนังสัตว์และอาวุธ ที่น่าประหลาดคือด้านหนึ่งจัดตั้งฉากกั้นเจ็ดบาน ปิดหนทางทอดสู่ตึกหลังเอาไว้

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงคราก่อนเขาซ่อนตัวอยู่หลังฉากแอบดูไทเฮารัฐฉู่หลี่เอียนเอี้ยน แต่พระนางทอดพระเนตรพบรอยเท้าบนพื้น ทรงเปิดโปงร่องรอยของเขา ดังนั้นกวาดตามองโดยไม่ตั้งใจ การมองครั้งนี้กลับหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

ที่แท้บนพื้นห้องโถงมีคราบน้ำมากมาย ไม่ต้องบอกก็ทราบว่ามีคนเข้าห้องโถง หลบซ่อนตัวอยู่หลังฉากกั้น เนื่องจากพื้นรองเท้าเปื้อนคราบหิมะ ดังนั้นทิ้งรอยน้ำเอาไว้

หากแม้นคนผู้ที่ซ่อนตัวอยู่พกพาหน้าไม้คันธนู ขอเพียงผลักฉากกั้นล้มลง หน้าไม้คันธนูทั้งสิบกว่าอันยิงธนูโดยพร้อมเพรียง เซี่ยงเส้าหลงอย่าคิดหมายมีชีวิตรอดกลับออกไป

ยามนั้นหวังเฮอทรุดนั่งประจำที่ผู้เหย้า ซึ่งจัดตั้งอยู่หน้าฉากกั้น ผายมือเชื้อเชิญแขกนั่งลงที่ด้านขวามือของเขา ต่อให้เซี่ยงเส้าหลงคิดลงมือสยบหวังเฮอไว้ก็ทำไม่ได้

เซี่ยงเส้าหลงใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว กัดฟันทรุดนั่งลง แต่ลอบดึงเข็มบินออกมาซุกซ่อนไว้ในมือห้าเล่ม เขาไม่เคยเฉียดกรายเข้าใกล้ความตายถึงเพียงนี้มาก่อน

ความร้ายกาจของหวังเฮออยู่ที่รั้งตัวจิงสั้งกับพวกอยู่ที่เบื้องนอก ทำให้เซี่ยงเส้าหลงกลายเป็นโดดเดี่ยวไร้กำลังหนุน แต่ว่าหวังเฮอไฉนต้องการชีวิตของเขา?

ควรทราบว่าหวังเฮอแตกต่างกับเมิ่งอ้าว ทั้งนี้เพราะหวังเฮอเป็นชาวฉิน ไม่ว่าเทิดทูนหลี่ปู้เหว่ยปานใด สุดท้ายเพียงถวายชีวิตรับใช้ต่อเสี่ยวผาน นึกถึงตอนนี้เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความหวังอยู่รำไร

หญิงรับใช้สองนางยกน้ำชามา จากนั้นล่าถอยออกไป หวังเฮอเพ่งตามองเซี่ยงเส้าหลงชั่วขณะ ทอดถอนใจกล่าวว่า “หลายปีนี้เกิดเหตุเปลี่ยนแปลงมากมาย ตอนแรกเกาหลิงจวินก่อการล้มเหลวถูกประหารชีวิต จากนั้นฉีเซียนกับลู่กงทยอยลาโลกไปทำให้ผู้คนยากยอมรับได้”

เซี่ยงเส้าหลงคำนวณจิตเจตนาของอีกฝ่ายไม่ออก จึงใช้ความไม่เปลี่ยนแปลงรับสารพันเปลี่ยนแปลง นิ่งเงียบงันไม่กล่าววาจา

ดวงตาหวังเฮอทอแววสะทกสะท้านรันทด กล่าวอีกว่า “ลู่กงวาดหวังว่าจะได้เห็นรัฐฉินเรารวมหกรัฐเข้าด้วยกัน มิคาดขณะที่อยู่ในระหว่างดำเนินการ ชิงด่วนลาโลกไป เป็นที่เศร้าเสียดายของผู้คนนัก”

เซี่ยงเส้าหลงอดกล่าวมิได้ว่า “ตราบใดที่ภายในรัฐฉินเราไม่สงบเรียบร้อย อย่าคิดหมายรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่นได้”

หวังเฮอตาทอประกายวูบ กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “นี่คือเหตุผลที่เรานัดหมายเส้าหลง นับตั้งแต่พระบิดารองเข้าสู่รัฐฉิน ได้ยกทัพล้มราชวงศ์โจว ใช้ให้เมิ่งอ้าวบุกรัฐหาน ก่อตั้งแดนซันชวนจวิน ซึ่งเป็นชัยภูมิที่ต้องช่วงชิง นับแต่นั้นรัฐฉินเราขยายอาณาจักรประชิดนครต้าเหลียน ข่มขวัญรัฐต่างๆ ทางตะวันออก ต่อมาเรากับเมิ่งอ้าวยกทัพบุกสามรัฐ ช่วงชิงแดนไท่หยวนจากชาวจ้าว ต่อมาห้ารัฐผนึกกำลังบุกจู่โจม ดีที่เส้าหลงใช้แผนย้อนรอย จนซิ่นหลินจวินถูกเรียกตัวกลับไป สามารถแคล้วคลาดปลอดภัย หลังจากนั้นลู่กง เมิ่งอ้าวและเรายังกรีธาทัพบุกสามรัฐอย่างต่อเนื่อง จัดตั้งแดนตงจวิ่น เป็นสถานะอันประเสริฐอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน จนใจที่ภายในรัฐเกิดความระส่ำระสาย ทำให้พวกเรายากทุ่มเทอย่างเต็มที่ เส้าหลงลองแนะนำเราว่าควรทำอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจ หวังเฮอต้องการที่จะคลี่คลายข้อกินแหนงแคลงใจระหว่างเขากับหลี่ปู้เหว่ย เพียงแต่หวังเฮอทำศึกภายนอก ไม่เข้าใจการแย่งชิงอำนาจในรัฐฉิน แต่เนื่องจากหวังเฮอปักใจเชื่อมั่นหลี่ปู้เหว่ยอยู่ก่อน คิดเกลี้ยกล่อมให้หวังเฮอยืนอยู่ฝ่ายเขา เกรงว่าไม่ง่ายดายหากเขายืนกรายความตั้งใจ หน่วยซุ่มที่หลังฉากกั้นจะลงมือกำจัดเขา

แต่จากนี้เป็นที่ทราบได้ว่า หวังเฮอมิใช่บุคคลที่รับฟังคำสั่งจากหลี่ปู้เหว่ยถ่ายเดียว ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ตอนนี้ผู้เอ่ยถึงรัฐฉีเพียงรู้จักแต่เถียนตาน หากเอ่ยถึงรัฐจ้าวเพียงจดจำไทเฮา สำหรับรัฐฉินเรามีแต่หลี่ปู้เหว่ย ราวกับว่าทั้งสามรัฐไม่มีเจ้าชีวิตดำรงคงอยู่...”

ขณะจะยกอ้างคำพูดของหลี่ซือมาเป็นเปรียบเทียบ หวังเฮอชิงตัดบทว่า “นี่เกิดจากสภาพแวดล้อม หาใช่ความผิดของผู้คนไม่ เจ้าชีวิตเยาว์วัยรัฐคลอนแคลน หากปราศจากขุนนางบริหารราชการแว่นแคว้นต้องวุ่นวาย ที่แล้วมารัฐฉินต้อนรับผู้มีความรู้ความสามารถ มอบตำแหน่ง

สูงส่งอวยยศถาบรรดาศักดิ์ มอบภาระหน้าที่ให้อาญาสิทธิ์เด็ดขาด ดังนั้นนับแต่ฉินเสี้ยวกงเป็นต้นมา ประกอบด้วยมหาเสนาบดีซางเอียง จางอี้ฟั่นจวี และพระบิดารอง ไม่เช่นนั้นรัฐฉินเราไหนเลยมีความกล้าแข็งเช่นทุกวันนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยล่วงรู้ความคิดอ่านของหวังเฮอ ขณะใคร่ครวญว่าสมควรบอกเรื่องที่หลี่ปู้เหว่ยปลงพระชนม์จวงเซียงอ๋อง ทำร้ายฉีเซียนออกไปหรือไม่ หวังเฮอชิงกล่าวว่า “ลู่กงกับฉีเซียนระแวงสงสัยว่า พระบิดารองปลงพระชนม์อ๋ององค์ก่อนถึงสามพระองค์ ดังนั้นระแวงสงสัยว่ารัชทายาทเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของหลี่ปู้เหว่ยกับไทเฮา ต่อมาพิสูจน์แล้วว่ารัชทายาทกับหลี่ปู้เหว่ยไม่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือด แสดงว่าคำเล่าลือเป็นเรื่องโคมลอย จุดประสงค์เพื่อให้ร้ายป้ายสีพระบิดารองเท่านั้น”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ค่อยทราบว่าเรื่องราวมีทั้งผลดีและผลเสีย หลังจากใช้หยดเลือดพิสูจน์ว่า เสี่ยวผานกับหลี่ปู้เหว่ยไม่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือด หวังเฮอกลับไม่เคลือบแคลงสงสัยในหลี่ปู้เหว่ยอีกต่อไป ทั้งยังเห็นว่าเขาเป็นเครื่องกีดขวางแผนการใหญ่ของหลี่ปู้เหว่ย จำต้องจำกัดให้พ้นทาง

หวังเฮอทอดถอนใจอีกครา กล่าวว่า “พระบิดารองนับเป็นยอดคนแห่งยุค เพียงดูจากการจัดทำหนังสือหลี่ซื่อชุนชิวก็ทราบได้ ถึงแม้แขวนหนังสืออยู่กลางตลาด ให้รางวัลพันตำลึงทอง ยังไม่มีผู้ใดแก้ไขข้อความในหนังสือได้ เราเห็นว่าต่อให้ซางเอียงฟื้นคืนชีพ ก็ไม่อาจเทียบเปรียบได้”

เซี่ยงเส้าหลงพานตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ยิ้มพลางกล่าวว่า “ในโลกไหนเลยมีหนังสือที่แก้ไขไม่ได้แม้สักตัวเดียว ในความเห็นข้าพเจ้าเป็นเพราะทุกผู้คนเกรงกลัวอิทธิพลอำนาจของพระบิดารองมากกว่า มีเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้าบอกไปท่านแม่ทัพก็ไม่ยอมเชื่อ ฉีเซียนแม้ตายในเงื้อมมือชาวฉู่ แต่เกิดจากการยุยงของเถียนตาน เถียนตานไฉนทำเช่นนี้ ขอเพียงครุ่นคิดว่า หลังจากที่ฉีเซียนตายแล้ว ในรัฐฉินเราผู้ใดได้รับประโยชน์ ก็จะทราบว่าผู้บการอยู่หลังฉากเป็นใคร”

หวังเฮอกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “คำพูดนี้มีหลักฐานอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เรื่องนี้ไหนเลยมีหลักฐาน ภายหลังเกิดเหตุ ลู่กงร้อนรุ่มขุ่นแค้นจนคลั่งใจตาย ก่อนตายกำชับรัชทายาทกับข้าพเจ้าแก้แค้นให้แก่เขา ตอนนี้สถานการณ์ชัดแจ้งยิ่ง ท่านแม่ทัพได้แต่เลือกว่าจะจงรักภักดีต่อรัชทายาท หรือว่ารับใช้หลี่ปู้เหว่ยยามนี้ หลี่ปู้เหว่ยเผยแพร่หนังสือหลี่ปู้เหว่ยชื่อชุนชิว เพราะต้องการเน้นบท ‘สั้งหยั่ง’ ในหนังสือ หมายถึงการสละราชบัลลังก์ หากเราเซี่ยงเส้าหลงตั้งตัวเป็นศัตรูกับหลี่ปู้เหว่ย เพราะเห็นแก่ผลประโยชน์ส่วนตัว คงไม่ยกตำแหน่งมหาเสนาบดีให้แก่ผู้อื่นถึงสองครั้งสองครา”

ยามคับขันเป็นตาย เขาพานบ่งบอกโดยไม่ปิดบังอำพรางอีกต่อไป

หวังเฮอหน้าแปรเปลี่ยนไป ตาสาดประกายเกรี้ยวกราด จับจ้องมองอีกฝ่ายแน่วนิ่ง

เซี่ยงเส้าหลงสู้สายตากับอีกฝ่ายโดยไม่พรั่น ในใจกลับครุ่นคิดว่าทำอย่างไรจึงล้มโต๊ะเตี้ยลูกธนู หนีเอาชีวิตรอดออกไปได้

หวังเฮอเลื่อนสายตาขึ้นไปมองดูคานขวาง ดวงตาทอแววครุ่นคิด กล่าวว่า “เรากับฉีเซียนและลู่กงล้วนชื่นชมในตัวท่าน ไม่เช่นนั้นวันนี้คงไม่ตามตัวท่านมา แต่ยามกะทันหันเรายากยอมรับคำพูดของท่าน ไม่ว่าอย่างเราเพียงจงรักภักดีต่อรัชทายาทแต่ผู้เดียว หากมีโอกาสเราจะเกลี้ยกล่อมพระบิดารอง หวังว่าไม่มีจุดจบเช่นเดียวกับซางเอียง ซึ่งถูกขบวนม้าฉีกร่างแยกสังขาร”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าว “เรื่องนี้ทำไมได้ หากท่านแม่ทัพปล่อยให้หลี่ปู้เหว่ยล่วงรู้ว่าท่านระแวงสงสัยในตัวเขา จะชักนำเภทภัยใส่ตัว ข้าพเจ้าเพียงหวังให้ท่านแม่ทัพผดุงความยุติธรรม ให้การสนับสนุนเรื่องราวที่เป็นประโยชน์ต่อรัฐฉินจะเป็นบุญวาสนาของรัฐฉินแล้ว”

หวังเฮอผงกศีรษะกล่าวว่า “เส้าหลงมิใช่คนต่ำช้าจริงๆ หากท่านคิดเกลี้ยกล่อมเราจัดการกับหลี่ปู้เหว่ย วันนี้ท่านคงไม่มีชีวิตรอดไปจากที่นี้ ทั้งนี้เพราะคำพูดที่ท่านกล่าวกับเมิ่งอ้าว เมิ่งอ้าวได้ถ่ายทอดบอก

ต่อหลี่ปู้เหว่ย ดังนั้นหลี่ปู้เหว่ยสามารถตั้งข้อหาท่านว่าเบื้องล่างละเมิดเบื้องสูง ประหารฆ่าท่านแล้วค่อยกราบทูล”

เซี่ยงเส้าหลงหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา คิดไม่ถึงเมิ่งอ้าวจงรักต่อหลี่ปู้เหว่ยอย่างโฉดเขลาถึงเพียงนี้ ตัวเองกลับไม่ทันเฉวียนใจ ดูท่าทีหวังเฮอได้รับคำสั่งหลี่ปู้เหว่ยให้จัดการกับเขา ในเมื่อเรื่องนี้ดำเนินการโดยหวังเฮอ ภายหลังเกิดเหตุ เสี่ยวผานกับจีไทเฮาก็ไม่อาจทำอย่างไรได้

หวังเฮอฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ดังนั้นเรามีหนทางเลือกสองประการ หนึ่งคือฆ่าท่าน หนึ่งคือยืนอยู่ฝ่ายท่าน หากเราร่วมมือกับเมิ่งอ้าว ฝ่ายทหารของท่านคงไม่มีโอกาสต่อสู้ขัดขืนได้ แต่วางใจเถอะ อย่างน้อยท่านไม่กระพือยุยงเราจัดการกับหลี่ปู้เว่ย หลี่ปู้เหว่ยกลับคิดกำจัดฆ่าท่าน หากทว่าขอเพียงเราไม่เห็นด้วย เขายังไม่กล้าลงมือ”

เซี่ยงเส้าหลงระบายลมหายใจอย่างโล่งอก แต่อดถามมิได้ว่า “เมื่อครู่ท่านแม่ทัพยังบอกว่ายากยอมรับคำพูดของข้าพเจ้าไฉนเปลี่ยนแปลงท่าทีอย่างกะทันหัน?”

ดวงตาหวังเฮอปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า “ทั้งนี้เพราะเราพลันได้คิดว่า เส้าหลงท่านมาหาเราโดยไม่ระแวดระวัง ทั้งเจรจาอย่างยืดยาว แสดงว่าไม่มีความละอายแก่ใจ จากข้อนี้แสดงว่าอ๋ององค์ก่อนจนถึงรัชทายาท ฉีเซียน ลู่กง หวังหลิง หรือว่าชางผิงจวิน หวังเจี่ยนและพวกให้ความไว้วางใจท่าน เพราะท่านปราศจากความเห็นแก่ตัวนั่นเอง เราพอได้คิด จึงไม่กระทำข้อผิดพลาดอย่างมหันต์ขึ้น”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความพลุ่งพล่านใจขึ้นมา ทราบว่าความสมดุลทางขุมกำลัง ซึ่งสูญเสียไปเพราะการตายของฉีเซียนกับลู่กง ได้รับการเพาะสร้างขึ้นมาใหม่ เพราะการปรับเปลี่ยนท่าทีของหวังเฮอ ไม่เช่นนั้นเขากระทั่งชีวิตยังไม่อาจรักษาไว้ อย่าว่าแต่คิดจัดการกับหลี่ปู้เหว่ยแล้ว

สาเหตุที่หวังเฮอเลิกล้มความคิดฆ่าเขา เพราะได้คิดว่าระหว่างเสี่ยวผานกับหลี่ปู้เหว่ยอยู่ในสถานะที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน ส่วนหวังเฮอเลือกที่จะจงรักภักดีต่อเจ้าชีวิต ทั้งนี้เพราะหวังเฮอจะอย่างไรเป็นชาวฉินไหนเลยช่วยเหลือคนนอกช่วงชิงราชบัลลังก์ได้?

ศึกป้องกันสถานปศุสัตว์

เซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าเสี่ยวผาน กราบทูลเหตุการณ์ที่มีชีวิตรอดจากจวนแม่ทัพของหวังเฮอให้ทรงทราบ เสี่ยวผานพลอยบังเกิดพระทัยหวั่นไหวไปด้วย จากนั้นรับสั่งว่า "พระอาจารย์ฉินเพิ่งมาบอกต่อข้าพเจ้ากับไทเฮาว่า วันพรุ่งนี้จะติดตามท่านไปอยู่ที่สถานปศุสัตว์สักสองเดือน สร้างความยินดีแก่ข้าพเจ้ายิ่ง หากปล่อยให้เล่าไอ่หรือหลี่ปู้เหว่ยได้ครอบครองพระอาจารย์ฉิน ข้าพเจ้าคงขุ่นเคืองกระอักโลหิตแน่นอน"

เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจว่า เสี่ยวผานทรงหันแหความเคารพรักที่มีต่อมารดาบังเกิดเกล้าไปยังฉินชิงแล้ว การตายของหนีฮูหยิน กล่าวได้ว่าเป็นปมด้วยในพระทัยของเสี่ยวผาน หลังจากนั้นเปลี่ยนเป็นทรงยึดถือจีฮองเฮาเป็นมารดาบังเกิดเกล้า สุดท้ายหันเหเป้าหมายมายังฉินชิงโดยทรงหวังว่าจะได้รับชดเชยนั่นเอง

เสี่ยวผานตรัสอีกว่า "ครึ่งปีมานี้ เล่าไอ่กับหลี่ปู้เหว่ยต่างหาข้ออ้างคิดใกล้ชิดกับพระอาจารย์ฉิน หากแต่นางไม่แยแสสนใจพวกมัน พระอาจารย์ฉินชมชอบสนทนากับข้าพเจ้าที่สุด เมื่อเอ่ยถึงท่าน อากัปกิริยาของนางช่างงดงามนัก"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "หากข้าพเจ้าตบแต่งพระอาจารย์ฉินเป็นภรรยามิเพียงแต่หลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่หึงหวงแทบตาย เกรงว่าชาวฉินส่วนใหญ่ก็ไม่ยินยอมพร้อมใจ"

เสี่ยวผานสั่งพระพักตร์ตรัสว่า “ตอนนี้สถานการณ์เปลี่ยนไป พระอาจารย์กลายเป็นสัญลักษณ์ของวีรบุรุษชาวฉิน ขอเพียงนำทัพปราบศึกสักสองสามครา ข้าพเจ้าอวยยศท่านเป็นพระยาอันใด แล้วค่อยตบแต่งพระอาจารย์ฉินเป็นภรรยา คงไม่มีผู้ใดกล้าครหานินทาแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เรื่องนี้ไว้รอภายหน้าค่อยว่ากล่าว ภารกิจเฉพาะหน้าของพวกเราคือสร้างมังกรดำขึ้น พวกเราใช้คนเดินทางไปยังแดนปาสู เพื่อเชื้อเชิญโจวเอี่ยนมายังนครเสียนหยางแล้ว เมื่อถึงเวลาท่านโจวจะเป็นผู้ประกาศว่ารัชทายาทได้รับพระบัญชาจากสวรรค์ เชื่อว่าจะช่วงชิงอำนาจมาโดยง่ายดายหลังจากนั้นขอเพียงใช้เล่าไอ่บวกกับไทเฮาสะกดหลี่ปู้เหว่ยไว้ รอถึงวันที่รัชทายาททรงพระมาลาห้อยมุกก็จะกำจัดพวกเขาไปจนหมดสิ้น”

เสี่ยวผานฝืนแย้มพระโอษฐ์ตรัสว่า “แต่เมื่อถึงเวลานั้น พระอาจารย์จะไปจากข้าพเจ้าแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “ผู้สำเร็จกิจการใหญ่ ไหนเลยคำนึงถึงความรู้สึกส่วนตัวได้ ขอเพียงรัชทายาทใช้สอยหลี่ซือกับหวังเจี่ยนก็จะรวมแผ่นดินเข้าเป็นปึกแผ่น รัชทายาทยังต้องลบภาพทุกสิ่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าทิ้งไป ก็จะไม่ถูกเงามืดของอดีตรบกวนรังควานแล้ว”

ขอบพระเนตรของเสี่ยวผานแดงก่ำ ตรัสว่า “พระอาจารย์ไฉนดีต่อข้าพเจ้าถึงเพียงนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสะทกสะท้านว่า “ท่านเองล่วงรู้สาเหตุเป็นอย่างดี”

เสี่ยวผานรับสั่งด้วยความตื้นตันว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจ ซึ่งความจริงข้าพเจ้ายึดถือพระอาจารย์เป็นบิดาบังเกิดเกล้าแต่แรก”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความพลุ่งพล่านใจจนคิดร่ำไห้ออกมา ขอเพียงคาดคิดว่า เสี่ยวผานไต่เต้าจากเด็กน้อยชาวจ้าวที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนามผู้หนึ่ง สุดท้ายกลายเป็นจิ๋นซีฮ่องเต้ผู้ยิ่งใหญ่ ก็เป็นเรื่องราวที่

สะท้านจิตใจผู้คนอย่างมาก อย่าว่าแต่เขากับเสี่ยวผานยังมีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งถึงเพียงนี้

แต่แล้วยามนั้น ขุนนางฝ่ายในเข้ามารายงานว่า ไทเฮามีพระเสาวนีย์ให้เซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้า

เซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าจีไทเฮาที่เรือนชั้นในอันเงียบสงบภายในวังไทเฮา จีไทเฮารับสั่งให้นางกำนัลล่าถอยออกไป ค่อยประทับยืนขึ้นเสด็จถึงเบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลง ทอดพระเนตรอีกฝ่ายชั่วขณะ จึงตรัสถามว่า “เซี่ยงเส้าหลง ท่านบอกต่อเราตามความสัตย์ว่า เราจูจีมีด้านใดสู้ฉินชิงไม่ได้?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้อง *‘ผิดท่า’* ในใจ สตรียามหึงหวงล้วนไม่มีเหตุผล จีไทเฮาเปลือกนอกสงบราบเรียบ ในพระทัยคงเคียดขึ้งขุ่นเคืองนัก ได้แต่กล่าวอย่างนอบน้อมว่า “ไทเฮาอย่าได้เข้าใจผิด พระอาจารย์ฉินต้องการอยู่กับยอดหญิงจี้ จึงย้ายไปพำนักที่สถานปศุสัตว์ชั่วคราว หามีเจตนาดังที่ไทเฮาเข้าใจไม่”

จีไทเฮาหันพระวรกายไป ทอดถอนพระทัยตรัสว่า “เส้าหลงยังคิดหลอกลวงเราอีกหรือ? สตรีล่วงรู้ความในใจของสตรีที่สุด เพียงดูจากสีหน้าอันปีติยินดีของฉินชิง ก็ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด ตอนนี้ท่านกับรัชทายาทล้วนยึดถือเราเป็นคนแปลกหน้าแล้ว ใช่หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความพลุ่งพล่าน คิดโอบรั้งพระวรกายอันเย้ายวนใจของจีไทเฮาเข้ามาในอ้อมอก ต้องหักห้ามอารมณ์ไว้อย่างยากเย็น กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ไม่มีเรื่องเช่นนี้ ข้าพเจ้ากับรัชทายาทยังรักเคารพท่านดุจเดิม”

จีไทเฮาส่ายพระพักตร์ตรัสว่า “ไม่เป็นเช่นเดิมแล้ว โอ เราจูจีมีความผิดใด สวรรค์จึงลงโทษเราเช่นนี้ บุรุษทั้งหมดล้วนไปจากเรา ตอนนี้แม้แต่บุตรชายก็ไม่สนใจเรา”

เซี่ยงเส้าหลงยอมรับว่าพระนางตรัสไม่ผิด ตอนแรกหลี่ปู้เหว่ยยกพระนางให้แก่เล่าไอ่ เป็นเหตุให้เสี่ยวผานห่างเหินจากพระนางไม่ให้

ความเคารพเป็นพระมารดา ตอนนี้พระนางแม้ทรงกุมอำนาจในฐานะไทเฮา แต่พระอารมณ์หามีความสุขไม่ เซี่ยงเส้าหลงยังมีคำพูดใดจะกล่าว?

จีไทเฮาพลันหันพระวรกายกลับมา ตรัสเสียงเย็นชาว่า "เซี่ยงเส้าหลง เราสิ้นหวังต่อท่านแล้ว นับแต่อย่าคิดหมายให้เราสนับสนุนท่านเช่นกาลก่อนอีก"

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ นี่คงเรียกรักกลายเป็นแค้นแล้ว แต่หากมิใช่จีไทเฮาทรงโปรดเล่าไอ่ พระนางคงไม่เปลี่ยนแปลงถึงเพียงนี้ มิหนำซ้ำเป็นที่แน่ใจว่าเปลือกนอกของเล่าไอ่มีความสัมพันธ์กับเขาด้วยดี แท้ที่จริงคอยยุแหย่แยกเขาออกจากจีไทเฮา หากวิจารณ์ตามความสัตย์ เล่าไอ่คือคนต่ำช้าผู้หนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงมีโทสะคุกรุ่นอยู่บ้าง กล่าวว่า "ไทเฮากล่าวหนักไปแล้ว นับตั้งแต่มาจากนครหานตานถึงที่นี้ เราเซี่ยงเส้าหลงล้วนกระทำเพื่อไทเฮากับรัชทายาท วันนี้กลับแลกมาซึ่งคำตำหนิจากไทเฮา"

จีไทเฮาตรัสด้วยกริ้วว่า "บังอาจ กลับกล้ายกอ้างบุญคุณกล่าวโทษเรา"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหม สวนคำว่า "เราเซี่ยงเส้าหลงไหนเลยยกอ้างบุญคุณเรียกร้องต่อไทเฮา? ไทเฮาลองยกตัวอย่างมาสักเรื่องหนึ่ง"

จีไทเฮาทรงอึ้งไปวูบหนึ่ง จากนั้นตรัสด้วยทรงกริ้วว่า "ท่านมีศักดิ์ฐานะใด กลับกล้ากล่าววาจาเช่นนี้กับเรา?"

เซี่ยงเส้าหลงร่ำร้องว่า "ท่านคือไทเฮา ข้าพเจ้าเป็นข้าราชบริพาร แต่ไทเฮาก็ทราบในใจ ข้าพเจ้ามีความคิดต่อท่านอย่างไร หากทว่าสถานการณ์บังคับ อีกทั้งอ๋ององค์ก่อนมีพระมหากรุณาต่อข้าพเจ้า จึงไม่กล้าละเมิดล่วงล้ำ แต่ท่านกลับตำหนิข้าพเจ้าทรยศเนรคุณ นี่จะรับได้อย่างไร?"

จีไทเฮาขึงพระเนตรใส่เขา พระอุระสะท้อนขึ้นลงแสดงว่าพลุ่งพล่านพระทัยยิ่ง ชั่วครู่ให้หลังค่อยคืนสู่ความสงบ ก้มพระพักตร์ลงตรัสว่า

“ขออภัย เรากลับอาละวาดใส่ท่าน แต่ในใจผู้อื่นเต็มไปด้วยความคับแค้นจริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงก็บังเกิดความเสียใจ กล่าวว่า “เป็นข้าพเจ้าเสียมารยาทไป โอ พระเจ้าไม่เข้าว่าไฉนควบคุมตัวเองไม่ได้”

จีไทเฮาเสด็จเข้าใกล้เซี่ยงเส้าหลง เงยพระพักตร์ขึ้น พระเนตรทอประกายแวววาว รับสั่งว่า “เส้าหลง พวกเราสามารถเริ่มต้นใหม่หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงถามโพล่งว่า “อย่างนั้นท่านเล่าจะทำอย่างไร?”

พระวรกายจีไทเฮาสะท้านขึ้นคราหนึ่ง พระพักตร์แปรเปลี่ยนไป ทรงสะท้านตื่นจากจินตนาการความฝัน กลับคืนสู่สภาพความจริงอันโหดร้าย

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า พระนางทรงลุ่มหลงต่อเล่าไอ่ ยิ่งกว่าอิ๋งหยิงหลงรักก่วนตงแส ถึงแม้บังเกิดความรู้สึกโล่งอก แต่ยังแฝงความอ้างว้างเลื่อนลอยชนิดหนึ่ง

สุดท้ายจีไทเฮากลับคืนสู่ความเย็นชาดุจเดิม ผงกพระพักตร์ตรัสว่า “เราเสียกิริยาไปจริงๆ ฟังว่าท่านคิดพิสูจน์ฝีมือกับก่วนตงแสอีกหาก แม้นสู้ชนะ ใช่คิดตบแต่งหลี่เหนียงหยงเป็นภรรยาหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “หลี่ปู้เหว่ยยินยอมยกธิดาสุดสวาทแก่ข้าพเจ้าหรือ?”

จีไทเฮาทอดถอนพระทัย ตรัสอย่างแช่มช้าว่า “เราเหน็ดเหนื่อยแล้ว ท่านล่าถอยไปเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงออกจากวังเสียนหยาง ควบม้ากลับตึกตระกูลอู ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชาวบ้านธรรมดา ให้สิบแปดองครักษ์เหล็กยืนยามรักษาการณ์ตามจุดต่างๆ แล้วค่อยรุดไปตามนัดกับถูเซียน

ทั้งสองพบกันที่บ้านหลังเดิม ก่อนอื่นถูเซียนแสดงความยินดีที่เซี่ยงเส้าหลงกำจัดฆ่าม่อเอ้าได้ แต่ตำหนิเซี่ยงเส้าหลงบอกความจริง

ต่อเมิ่งอ้าว เช้าวันนี้หลี่ปู้เหว่ยตามตัวหวังเฮอ หวังอ่วนและไช่เจ๋อไปหารือเกรงว่ามีความเคลื่อนไหวอันใด

เซี่ยงเส้าหลงยอมรับผิด จากนั้นบอกเรื่องที่พบกับหวังเฮอให้ทราบ ถูเซียนค่อยคลายใจลง กล่าวว่า “วันสุดท้ายในงานล่าสัตว์ ท่านทอนความฮึกหาญของก่วนตงแสลง หลังจากนั้นหลี่เหนียงหยงก็พาตัวเหินห่างจากก่วนตงแส สร้างความกลัดกลุ้มกังวลแก่หลี่ปู้เหว่ยและก่วนตงแส เกรงว่านางอาจชมชอบท่าน หากเส้าหลงสามารถวางแผนหลอกใช้นาง ไม่แน่ว่าจะบังเกิดผล”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “ก่วนตงแสสามารถกระทำโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ ข้าพเจ้าไหนเลยมีความสามารถถึงขั้นนั้น?”

ถูเซียนกล่าวอย่างจริงจังว่า “ขออภัย เราลืมเลือนว่าเส้าหลงเป็นวิญญูชนอันเที่ยงธรรม” หยุดเล็กน้อยจึงหันเหหัวเรื่องว่า “คราครั้งนี้เส้าหลงออกเดินทางล่าสังหารเถียนตาน กลับคว้าน้ำเหลวเป็นที่น่าเสียดายนัก”

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะกล่าวว่า “ผู้ใดว่ากัน? ข้าพเจ้าติดตามมันถึงเขตแดนรัฐฉู่ ฆ่ามันเป็นผลสำเร็จ”

ถูเซียนขมวดคิ้วกล่าวว่า “ไฉนเป็นเช่นนี้? เมื่อวานเถียนตานเพิ่งใช้คนส่งสารถึงหลี่ปู้เหว่ยว่า มันกับตันฉู่กลับถึงรัฐฉินโดยปลอดภัย ทั้งยังตระเตรียมบุกรัฐเอี้ยน นัดหมายให้หลี่ปู้เหว่ยบุกรัฐหาน มิให้รัฐจ้าวกับรัฐวุ่ยช่วยเหลือรัฐเอี้ยนได้”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกเย็นเฉียบไปทั่วร่าง คิดไม่ถึงว่าหลงกลเถียนตานอีกครั้ง เถียนตานเป็นจอมเจ้าเล่ห์อย่างแท้จริง ตอนที่ออกจากนครโซ่วชุน คงดำเนินการสับเปลี่ยนตัว มันกับตันฉู่อาศัยเส้นทางบกกลับสู่รัฐฉี ส่วนตัวปลอมโดยสารเรือล่อลวงให้เขาติดตามไป ตัวปลอมผู้นี้มิเพียงมีหน้าตาคลับคล้ายเถียนตาน ทั้งยังลอกเลียนสุ้มเสียงอย่างแนบเนียน ประการสำคัญคือยินยอมตานแทนเถียนตาน

เซี่ยงเส้าหลงบอกเล่าความจริงต่อถูเซียน ในใจกลับเป็นห่วงสั่งโหย่ว

ไม่แน่ว่านางจะตกไปในเงื้อมมือเถียนตานจริงๆ

นึกถึงตอนนี้ จิตใจสับสนว้าวุ่นอีกครา ทั้งยังต้องส่งข่าวต่อเสี่ยวผานและพวกว่า ภารกิจล่าสังหารเถียนตานประสบความล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง

ถูเซียนปลอบโยนเซี่ยงเส้าหลงอยู่หลายคำ จากนั้นกล่าวว่า "ครึ่งปีมานี้ ก่วนตงแสใช้เวลาฝึกซ้อมกระบี่วันละหนึ่งชั่วยาม ตระเตรียมล้างความอัปยศที่ถูกท่านบีบบังคับให้สู้เสมอกัน ความมานะเด็ดเดี่ยวของคนผู้นี้นับว่าน้อยครั้งจะพบพาน หากเส้าหลงไม่มีความมั่นใจเอาชัย พานอ้างว่าไม่คิดตบแต่งหลี่เหนียงหยงเป็นภรรยา เลิกล้มการประลองยุทธ์กับมัน รับรองว่าไม่มีผู้ใดกล้าวิพากษ์วิจารณ์ท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ฝืนยิ้ม ถูเซียนกลับกล่าวตรงกับอิ๋งหยิง แสดงว่าเพลงกระบี่ของก่วนตงแสมีความรุดหน้าก้าวไกล ดังนั้นถูเซียนกับอิ๋งหยิง ไม่ต้องการให้เขาตกยากใต้คมกระบี่ก่วนตงแส

เซี่ยงเส้าหลงแม้ทราบว่าคำเตือนของคนทั้งสองมีเหตุผล แต่ยิ่งทราบกระจ่างแก่ใจว่า หากไม่กล้ารับศึกเพราะกลัวสู้แพ้ นับแต่นี้อย่าคิดหมายสู้หน้ากับหลี่ปู้เหว่ยและก่วนตงแสได้ นึกถึงตอนนี้เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความคิดต่อสู้ขึ้น ยิ้มพลางกล่าวว่า "ไม่ ข้าพเจ้าต้องชนะแน่นอน"

เซี่ยงเส้าหลงกลับถึงตึกที่ทำการฝ่ายทหารม้า เพิ่งบอกเรื่องที่เถียนตานยังมีชีวิตอยู่ต่อเถิงอี้ จิงจวิ้นก็รีบรุดมาส่งข่าวว่า หลี่ปู้เหว่ยเตรียมบุกสถานปศุสัตว์ที่นอกเมือง

ที่แท้เมิ่งเถียนแอบได้ยินเมิ่งอ้าวผู้เป็นบิดาสั่งนายทัพคนสนิทผู้หนึ่งรวบรวมไพร่พลสามพันนาย รวมกับคนของหลี่ปู้เหว่ย ปลอมตัวเป็นโจรปล้นชิงม้าบุกสถานปศุสัตว์ เพื่อเข่นฆ่าสังหารเซี่ยงเส้าหลงให้สิ้นซาก ดังนั้นเมิ่งเถียนรีบมาเตือนภัยต่อจิงจวิ้น ให้เซี่ยงเส้าหลงและพวกรีบหนีเอาชีวิตรอด

เถิงอี้รับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป บอกว่าเช้าวันนี้ผูปู้กับหลิวเฉาเพิ่งนำกองกำลังตระกูลอูสองพันกว่านายเดินทางไกลสู่ชายแดนภาคเหนือเพื่อเสริมกำลังอูจว่อต่อต้านการรุกรานพวกซงหนู ดังนั้นขุมกำลังที่สถานปศุสัตว์อ่อนโทรมลงอย่างมาก

จิงจวิ้นเสนอให้ลอบระดมกำลังฝ่ายทหารม้ากับทหารองครักษ์ไปช่วยเหลือ แต่เซี่ยงเส้าหลงทัดทานไว้ บอกว่าหากเคลื่อนไหวเช่นนั้นไม่อาจรอดพ้นจากหูตาของหลี่ปู้เหว่ยได้

เถิงอี้ปลุกปลอบความฮึกเหิมขึ้น บอกว่าจะกลับสถานปศุสัตว์ในบัดดล ให้สตรีและเด็กไปหลบซ่อนตัวยังที่อื่น พรุ่งนี้เช้าเซี่ยงเส้าหลงกับจิงจวิ้นตามไปสมทบ เปลือกนอกแสร้งเป็นไม่มีเรื่องราวใด การศึกครั้งนี้มาตรว่าศัตรูมีกำลังพวกมาก แต่เข้าใจว่าพวกเขาไม่ทันระวังป้องกัน ดังนั้นสถานการณ์ไม่แน่ว่าจะพลิกผันกลับกลาย

เซี่ยงเส้าหลงกลับคืนสู่ความเยือกเย็น บอกว่าคราครั้งนี้พวกเขาจะดำเนินการตอบโต้หลี่ปู้เหว่ย เมิ่งอ้าวและก่วนตงแสสักครา

เซี่ยงเส้าหลงเดินทางกลับตึกตระกูลอู บอกข่าวร้ายต่อภรรยาทั้งสาม แม้กระทั่งจี้เอียนหยานยังรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

จ้าวจื้อทางหนึ่งผิดหวังที่เถียนตานยังไม่ตาย ทางหนึ่งห่วงใยความปลอดภัยของสั้งโหย่ว กระทั่งอาหารยังรับประทานไม่ลง กลับเข้าห้องไปหลั่งน้ำตา

เซี่ยงเส้าหลงปลอบโยนนางอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยออกมาหารือแผนกับจี้เอียนหยานและอูถิงฟาง

จี้เอียนหยานทอดถอนใจกล่าวว่า “ตัวปลอมของเถียนตานนั้นแนบเนียนจริงๆ ไม่ว่ารูปโฉมและสุ้มเสียงล้วนสมจริงสมจัง หลอกลวงพวกเราเป็นผลสำเร็จ”

อูถิงฟางฝืนยิ้มพลางกลาวว่า “หากไม่แนบเนียนสมจริง เถียนตานตัวปลอมนี้คงไม่สามารถตบตาผู้คนในงานล่าสัตว์ได้”

เซี่ยงเส้าหลงแค้นใจยิ่ง เอ่ยถึงความกลอกกลิ้ง เขาเป็นรอง

เถียนตานอยู่ขั้นหนึ่ง แต่แผนทาบทับกิ่งอื่นครั้งนี้ ถูกกำหนดขึ้นเพื่อตบตาชาวฉู่ เขาพอดีอยู่ในเหตุการณ์ พลอยถูกหลอกลวงด้วย

จี้เอียนหยานปลุกปลอบสมาธิ กล่าวว่า "ดีที่ท่านอาซิงและพวกจัดสรรอาวุธต่างๆ ตามคำแนะนำของเส้าหลง เก็บสะสมอยู่ที่สถานปศุสัตว์ คราครั้งนี้จะได้ทดสอบดูว่าใช้ได้ผลหรือไม่"

เอ่ยถึงตอนนี้ โจวเว่ยหอบม้วนแพรม้วนหนึ่งมาขอพบเซี่ยงเส้าหลง นางมีสีหน้าอิดโรย หากทว่าดวงตาทอแววกระตือรือร้นยินดี

จี้อียนหยานพอเห็นนาง ชิงกล่าวว่า "เว่ยน้อยพอได้รับคำสั่งท่านก็ออกแบบจัดสร้างมังกรดำเทียมทั้งกลางวันกลางคืน ดูท่ามีผลงานออกมาแล้ว"

โจวเว่ยกล่าวถ่อมตนว่า "ทั้งหมดล้วนได้รับการชี้แนะจากฮูหยิน"

เซี่ยงเส้าหลงรับม้วนแพรมาคลี่ออกดู เห็นบนผ้าแพรร่างเค้าโครงของมังกรดำไว้โดยคร่าวๆ โจวเว่ยก็ทรุดกายนั่งลง อธิบายว่า "มังกรดำตัวนี้แบ่งออกเป็นสิบแปดท่อน จัดทำจากหนังวัว แต่ละท่อนสามารถซ่อนคนผู้หนึ่ง ขอเพียงยึดตึงเอาไว้ จะกลายเป็นมังกรดำตัวหนึ่ง สามารถดำผุดดำโผล่ แต่หลังจากจัดสร้าง ต้องฝึกซ้อมให้เกิดความชำนาญ จึงไม่เผยพิรุธออกมา"

หยุดเล็กน้อยจึงอธิบายว่า "ที่ได้กระดูกสันหลังมังกรล้วนมีถุงอากาศ เมื่ออัดลมเข้าไป จะประคับประครองให้ลอยอยู่บนผิวน้ำได้ หากเจาะถุงอากาศ ผู้คนใต้ตัวมังกรก็สามารถดำน้ำจากไป"

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง หารือข้อปลีกย่อยกับจี้เอียนหยานกับโจวเว่ยอีกหนึ่งชั่วยาม คำนวณปัญหาที่อาจเกิดขึ้น ดำเนินการแก้ไขปรับปรุง แล้วค่อยกลับเข้าห้องไปผักผ่อน

เช้าวันรุ่งขึ้น เซี่ยงเส้าหลงกับจิงจวิ้นนำทหารม้าซึ่งเป็นลูกหลานตระกูลอู รวมทั้งจี้เอียนหยาน อูถิงฟาง จ้าวจื้อ เซี่ยงเป่าเอ๋อ เถียนเจิน เถียนฟ่งเดินทางกลับสถานปศุสัตว์ ทางด้านทหารม้าให้อูกัวดูแลแทน

เซี่ยงเส้าหลงล่วงหน้าก่อนก้าวหนึ่ง นำสิบแปดองครักษ์เหล็กไป

รับตัวฉินชิง ฉินชิงรอคอยอยู่ในตึกที่พัก เห็นเซี่ยงเส้าหลงเดินทางมาถึงจึงติดตามเขาออกเดินทาง

หญิงงามโบราณนางนี้ สวมชุดขนสัตว์พร้อมเสื้อคลุมสีขาวสะอาด ใบหน้ายังคลุมผ้าแพรกำบังลม จิงสั้งและพวกล้วนชมดูจนตาค้างไป

เซี่ยงเส้าหลงควบม้าเคียงคู่กับนาง สลัดลืมเลือนการคุกคามจากหลี่ปู้เหว่ยไปชั่วขณะ ยิ้มพลางกล่าวว่า “วันนี้พระอาจารย์ฉินงดงามเป็นพิเศษ”

ฉินชิงกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า “ท่านกล่าววาจาลวนลามข้าพเจ้าได้อย่างเต็มที่เถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความเบิกบานใจว่า “พระอาจารย์ฉินคลุมหน้าไว้ เพราะกลัวข้าพเจ้าเห็นใบหน้าที่แดงซ่านด้วยความเอียงอายของท่านหรือไม่?”

ฉินชิงมีนิสัยถือตัว ไหนเลยเคยมีคนกล้าหยอกเย้านางอย่างตรงๆ เช่นนี้ ต้องกล่าวอย่างแง่งอนว่า “ท่านเรียบร้อยกว่านี้ ไม่เช่นนั้นในระหว่างทางผู้อื่นจะไม่ยอมสนทนากับท่านอีก”

เซี่ยงเส้าหลงสะดุ้งเฮือกหนึ่ง รีบกล้ำกลืนคำพูดเอาไว้ ฉินชิงอดหัวร่อคิกมิได้ กล่าวว่า “ที่แท้กำลังขวัญเซี่ยงเส้าหลงไม่กล้าแข็งเท่าใดเมื่อคืนไทเฮาเบิกตัวท่านไปรับสั่งว่ากระไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “ดูท่าภายในวังไม่มีเรื่องราวใดรอดจากหูตาท่านได้”

ฉินชิงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ไทเฮาจะอย่างไรอยู่ในวังไม่นาน นางกำนัลส่วนใหญ่เป็นคนเก่าที่ปรนนิบัติรับใช้หัวหยางฮูหยิน ดังนั้นหากท่านมีพฤติการณ์ที่ปากไม่ตรงกับใจ ต้องไม่สามารถตบตาข้าพเจ้าได้ ตอนนี้นับว่าท่านมีคุณสมบัติอยู่บ้าง”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมากล่าวว่า “พระอาจารย์ฉินอย่าได้โทษว่าข้าพเจ้ากล่าวล่วงเกิน ในความเห็นข้าพเจ้า พระอาจารย์ฉินจึงกล่าวไม่ตรงกับใจ ความจริงแล้วหัวใจของท่านผูกพันอยู่กับข้าพเจ้า พานปากแข็ง

ไม่ยอมรับ”

ฉินชิงหาถือสาไม่ กล่าวว่า “บุรุษชอบหลงตัวลืมตน พระอาจารย์เซี่ยงก็ไม่มีข้อยกเว้น การเดินทางครั้งนี้ ข้าพเจ้าเพียงไปอยู่เป็นเพื่อนกับเอียนหยาน ถิงฟางและจือจื้อ เกรงว่าท่านเข้าใจผิดแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อพลางกล่าวว่า “ดูท่าข้าพเจ้าต้องบังคับแข็งขืนจึงจะสำเร็จได้”

ฉินชิงบังเกิดความขุ่นเคืองแง่งอน ร้องว่า “ท่านกล้า?”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นประตูเมืองปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า ดังนั้นเร่งระดับความเร็วของม้าลมกรดเร็วกว่าเดิม หังร่อดังๆ กล่าวว่า “ที่แท้การเกี้ยวพาราสีพระอาจารย์ฉินให้รสชาติถึงเพียงนี้ เซี่ยงเส้าหลงขอน้อมรับไว้แล้ว”

เมื่อออกนอกเมือง ก็สมทบกับจี้เอียนหยานและพวก ทั้งหมดรีบรุดเดินทาง จวบจนถึงยามพลบค่ำ ค่อยเลือกที่ดอนแห่งหนึ่งตั้งค่ายพักแรม หุงหาอาหารรับประทาน

ค่ำคืนท้องฟ้าโปร่ง ใต้ประกายดาวเต็มฟ้า ทุ่งหิมะสะท้อนแสงสีเงินยวง ทั่วทั้งแผ่นฟ้าแผ่นดินปกคลุมด้วยความลึกชนิดหนึ่ง

ฉินชิงมีอารมณ์ดียิ่ง โอภาปราศรัยกับจี้เอียนหยานและพวก หากยังชม้ายมองมาเป็นครั้งคราว มิให้เซี่ยงเส้าหลงเกิดความรู้สึกว่าถูกทอดทิ้งแต่อย่างไร

หลังอาหาร อูถิงฟางกับจ้าวจื้อทำหน้าที่มารดา กล่อมเซี่ยงเป่าเอ๋อเข้านอน ส่วนเถียนเจินกับเถียนฟ่งช่วยกันเก็บข้าวของ เซี่ยงเส้าหลงเป็นเพื่อนจี้เอียนหยานกับฉินชิงออกไปเดินเล่น ทั้งสองขึ้นเนินลาดเทแห่งหนึ่ง คลี่พรมขนสัตว์ปูลงบนพื้น นั่งดูท้องฟ้าราตรี สัมผัสกับความงามอันลี้ลับของห้วงจักรวาล

เซี่ยงเส้าหลงพานนอนลง จี้เอียนหยานกระหนาบอยู่ซ้าย ฉินชิงอยู่ขวา รู้สึกมีกลิ่นกายสาวหอมจรุงกระทบจมูก สร้างความเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำ ภาวนาให้กาลเวลาหยุดนิ่งอยู่เช่นนี้

ชั่วครู่ให้หลัง จี้เอียนหยานค่อยสนทนากับฉินชิงทั้งที่คั่นไว้ด้วยเซี่ยงเส้าหลง สุ้มเสียงของสตรีทั้งสองคล้ายดุริยทิพย์ กระทบโสตของเขา

ที่น่าประหลาดคือ เขาจับใจความคำสนทนาของพวกนางไม่ออก และไม่ต้องการสดับฟัง เพียงรับรู้สำเนียงเสียงกล่าวอันไพเราะเสนาะหูของพวกนาง

จันทราลอยพ้นยอดไม้ขึ้นมาอย่างแช่มช้า บนยอดเนินแว่วเสียงคนและเสียงร้องของม้าสึกดังมาอย่างเลือนราง ทุกประการสงบสันติถึงเพียงนั้น

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจอย่างเป็นสุข จี้เอียนหยานก้มศีรษะลงมองดูเขา กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ท่านเซี่ยงของพวกเราคิดอะไร?”

เซี่ยงเส้าหลงเหยียดแขนขาออก บังเอิญกระทบถูกต้นแขนของฉินชิงจนรีบหดเท้ากลับมา แต่ฉินชิงก็สะท้านขึ้นคราหนึ่งส่งเสียงอุทานเบาๆ ออกมา

จี้เอียนหยานแสร้งเป็นไม่ได้ยิน กล่าวอย่างแง่งอนอยู่บ้างว่า “ข้าพเจ้ากำลังสนทนากับท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงกุมมือจี้เอียนหยานไว้ กล่าวอย่างวาดหวังว่า “ข้าพเจ้ากำลังครุ่นคิด คืนนี้พวกเราทั้งสามมิสู้นอนอยู่ที่นี้ มองดูท้องนภาซึ่งไร้ที่สิ้นสุด นับดวงดาวทีละดวง เหนื่อยนักก็นอนหลับ ดูว่าในฝันสามารถไปเยือนนภาดาวหรือไม่?”

ฉินชิงบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจ กล่าวว่า “ท้องนภาไฉนไร้ที่สิ้นสุด?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “หากมีที่สิ้นสุด สุดเขตแดนเป็นอะไร หากแม้นเป็นกำแพงชั้นหนึ่งหลังกำแพงคืออะไร?”

จี้เอียนหยานตาทอเป็นประกายพิสดาร เพ่งมองนภาราตรีกล่าวเบาๆ ว่า “คำพูดของท่านชวนให้ได้คิด และทำให้เอียนหยานเลอะเลือนมึนงงขึ้นมา บิดาบุญธรรมบอกว่า แต่ละคนล้วนเป็นดวงดาวบนฟ้าลงมาจุติในโลกมนุษย์ ตายแล้วจะกลับขึ้นไปยังสรวงสวรรค์ ความคิดเช่น

นี้ช่างบรรเจิดนัก”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูฉินชิง หญิงงามโบราณนางนี้กำลังเงยหน้ามองนภาดาว เค้าใบหน้าอันสวยซึ้งคล้ายประทับติดตรึงกับท้องนภา ภายใต้แสงจันทร์ลูบไล้ ผิวพรรณเรียบลื่นนวลเนียนดุจแพรพรรณ หัวใจถึงกับร้อนผ่าว อดยื่นมืออีกข้างหนึ่งออก ยึดกุมมือเรียวงามของนางเอาไว้

ร่างของฉินชิงสะท้านขึ้นอีกครา ก้มศีรษะลงมาค้อนเขาวงหนึ่ง ขยับดิ้นรนหมายดึงมือกลับไป แต่แล้วเลิกล้มความพยายาม ใบหน้าร้อนผ่าวราวกับไฟลามเลียใส่

เซี่ยงเส้าหลงมีความรู้สึกว่า ตัวเองครอบครองนภาดาวทั้งแผ่นผืน ความฝันทุกประการกลายเป็นความจริงขึ้นมา หวนนึกถึงตอนแรกที่อยู่เองหลงพลัดเข้ามาในยุคเลียดก๊ก มีชะตากรรมอันอนาถ ถูกจ้าวมู่และพวกข่มเหง เพียงพึ่งพาความเข้มแข้งเด็ดเดี่ยว มิเพียงเพาะสร้างจิ๋นซีฮ่องเต้ขึ้น ทั้งยังได้พิชิตหัวใจหญิงงามแห่งยุคหลายนาง ชีวิตคนเป็นเช่นนี้ยังมีความมุ่งหวังอันใด?

สำหรับกับผู้คนในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดที่รู้จักเซี่ยงเส้าหลง เข้าใจว่าเขาจบชีวิตภายใต้อุบัติเหตุแล้ว ผู้ใดคาดคิดว่าเขากลับส้องเสพกับชีวิตในยุคเลียดก๊กเมื่อสองพันกว่าปีก่อน นี่นับเป็นการเวียนว่ายตายเกิดอีกรูปแบบหนึ่งหรือไม่?

อาจบางทีหลังจากตายแล้ว ผู้คนเวียนว่ายอยู่ในช่องว่างของกาลเวลา เพียงแต่ตอนนั้นเขานั่งอยู่ในไทม์แมชชีน ดังนั้นสามารถรักษาร่างกายและความทรงจำอันสมบูรณ์เอาไว้

จี้เอียนหยานพลันกล่าวอย่างขุ่นเคืองเล็กน้อยว่า “พวกท่านทั้งสองไฉนไม่กล่าววาจา?”

ฉินชิงดิ้นรนอีกครา ทราบว่าไม่อาจดิ้นหลุดจากเงื้อมมือเซี่ยงเส้าหลง จึงกล่าวเบาๆ ว่า “ไม่ทราบเพราะเหตุใด ตอนนี้ข้าพเจ้าบังเกิดความเกียจคร้าน ไม่คิดกล่าวอันใดทั้งสิ้น”

เซี่ยงเส้าหลงเอื้อนเอ่ยว่า “รัตติกาลปลอดเสียงกระซิบกระซาบ

ยามนี้ไร้สำเนียงเหนือล้ำกว่ามีเสียง”

หญิงงามทั้งสองสะท้านขึ้นพร้อมกัน ก้มศีรษะลงมองดูเขา จี้เอียนหยานทอดถอนชมเชยว่า “ถ้อยคำสองประโยคนี้งามบรรเจิดยิ่ง ซึ่งเหมาะสมกับสภาพตอนนี้โดยที่ไม่มีคำเปรียบเปรยที่ดีกว่านี้อีกแล้ว”

ฉินชิงแสดงว่าบังเกิดความหวั่นไหวใจ กลับเป็นฝ่ายยึดกุมมือของเขา กล่าวเบาๆ ว่า “ลองเอื้อนเอ่ยให้ฉินชิงรับฟังอีกสองประโยคหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงสำนึกตัวว่ามีความรู้จำกัด ที่เรียนรู้ล้วนได้จากระหว่างการศึกษา แล้วนำมาประติดประต่อกัน ดังนั้นฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “นั่นเพียงเป็นสิ่งที่ไขว่คว้าได้โดยบังเอิญ หากให้สร้างสรรค์เป็นพิเศษ สมองยังไม่ปราดเปรียวพอแล้ว”

ฉินชิงกล่าวว่า “‘คำไขว่คว้าได้โดยบังเอิญ’ บ่งบอกถึงเคล็ดลับของการแต่งบทกวี โอ เซี่ยงเส้าหลง สมองของท่าทำไมผิดแผกแตกต่างจากผู้อื่น?”

จี้เอียนหยานยิ้มพลางกล่าวว่า “หากเซี่ยงเส้าหลงเป็นคนปรกติธรรมดา พี่ชิงคงไม่ยอมนั่งอยู่ข้างกายเขา ทั้งยังเชิญชวนท่านนอนนับดวงดาวด้วยกัน โดยไม่โทษว่าตำหนิเขา”

ฉินชิงใบหน้าร้อนผะผ่าว กล่าวว่า “น้องเอียนหยานช่างเป็นไปเสียได้ ผู้ใดรับปากว่าจะ...ผู้อื่นไม่พูด”

จี้เอียนหยานยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็คิดรับฟังเส้าหลงเอื้อนเอ่ยถ้อยคำน่าลุ่มหลงอีกสองประโยค พี่ชิงไม่คิดรับฟังหรือ?”

ฉินชิงบังเกิดความกระดากกว่าเดิม กล่าวว่า “เซี่ยงเส้าหลงข่มเหงผู้อื่นยังไม่พอหรือ ยังเพิ่มยอดหญิงจี้ที่น่าชังอีกคนหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ เอื้อนเอ่ยว่า “หอสูงหนใดไม่อาจเมามาย หญิงงามบ้านไหนไม่ชวนถนอม...เราเซี่ยงเส้าหลงมีบุญวาสนาได้ กลับได้รับการเหลือบแลจากยอดหญิงแห่งยุคสองนาง?”

หญิงงามทั้งสองล้วนหวั่นไหว ใจอีกครา เบือนสายตามายังใบหน้าเขาเป็นจุดเดียว แต่แล้วยามนั้นที่ด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงจิงจวิ้นดังว่า

“เสาะพบพวกมันแล้ว”

จากนั้นเป็นเสียงอูถิงฟางกับจ้าวจื้อออกมาตามหาสามี สร้างความตระหนกแก่ฉินชิงจนรีบสลัดหลุดจากการยึดกุม

วันรุ่งขึ้นฟ้ายังไม่สว่าง เซี่ยงเส้าหลงตื่นขึ้นมา หยิบฉวยชุดยาวคลุมกาย ฝ่าความมืดออกไป มุดเข้ากระโจมของฉินชิง ในกระโจมอันมืดมิดแว่วเสียงลมหายใจอันสม่ำเสมอของฉินชิงดังกระทบโสต

แต่แล้วเซี่ยงเส้าหลงพบว่าผิดท่า ที่แท้ปรากฏมีดสั้นเล่มหนึ่งจ่อใส่บริเวณท้องน้อย ข้างหูบังเกิดเสียงจี้เอียนหยานตวาดเบาๆ ว่า “ผู้ใด?”

เสียงลมหายใจของฉินชิงชะงักขาดหาย แสดงว่าสะดุ้งตื่นขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความกระอักกระอ่วน รับคำว่า “ข้าพเจ้าเอง” จี้เอียนหยานหัวร่อคิกออกมา ซุกเก็บมีดสั้นตัวเข้ามายังอ้อมอกเขา หัวร่อพลางกล่าวว่า “ขออภัย เอียนหยานกลับก่อกวนพฤติการณ์แอบเชยชิดหญิงงามของเส้าหลง”

ฉินชิงสงบปากคำไม่ส่งเสียง เซี่ยงเส้าหลงกลับคิดใคร่ชำแรกพสุธาลงไปซ่อนตัวไว้ตลอดกาล

ฟ้าสางอรุ่งสาง ทุกผู้คนถอนกระโจมที่พักออกเดินทาง คราครั้งนี้ฉินชิงอยู่ห่างจากเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงก็บังเกิดความละอายใจควบม้าเบิกทางคู่กับจิงจวิ้น

เวลาหลังเที่ยง ทั้งหมดเดินทางถึงสถานปศุสัตว์ เห็นตามทำเลเบื้องสูงและจุดยุทธศาสตร์ต่างๆ ล้วนมีป้อมยาม วางกำลังสังเกตุการณ์ระวังป้องกันอย่างแข็งขัน

เถิงอี้นำกองกำลังคัดสรรพิเศษวางหลุมพราง สร้างสิ่งกีดขวางตามปากทางเข้าต่างๆ เซี่ยงเส้าหลงกับจิงจวิ้นพากันเข้าร่วม ส่วนจี้เอียนหยานและเหล่าสตรีตรงไปยังบ้านพักของสถานปศุสัตว์

เถิงอี้นำพี่น้องทั้งสองสำรวจดูแนวป้องกันของสถานปศุสัตว์ ควบม้าพลางอธิบายพลางว่า “สถานปศุสัตว์กว้างไพศาล คิดวางแนว

ป้องกันตลอดแนว เป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้ ดังนั้นเราวางกำลังอยู่ที่ป้องกันตึกราม โดยเสริมความแข็งแกร่งของกำแพงล้อม เพิ่มจุดเวรยามและขุดหลุมพรางอยู่นอกกำแพงล้อม ส่วนสัตว์เลี้ยงต้องไปหลบภัยยังสถานที่อื่น เพียงทั้งสัตว์หลายตัวเป็นเป้าหลอกล่อศัตรูผู้รุกราน”

ยามนั้นคนทั้งสามควบม้าขึ้นบนยอดเนินเล็กๆ แห่งหนึ่ง สำรวจมองสถานปศุสัตว์ทั้งหมด เรือนมังกรซ่อนตั้งอยู่ในเขตตัวตึกของสถานปศุสัตว์ สิ่งปลูกสร้างเพิ่มจากสิบแปดกลุ่มเป็นหกสิบกว่ากลุ่ม รอบบริเวณก่อกำแพงสูง ลักษณะคล้ายเมืองเล็กๆ เมืองหนึ่ง แต่หากใช้ผู้คนสองพันเฝ้ารักษาแนวรบ ซึ่งมีความยาวถึงสองลี้ย่อมไม่เพียงพอ ศัตรูผู้บุกรุกยกกำลังมาจำนวนมาก เมื่อถึงเวลาขอเพียงเลือกบุกที่ใดที่หนึ่งก็จะบุกตีเข้ามาได้โดยง่ายดาย

เซี่ยงเส้าหลงบอกแนวความคิดเหล่านี้ออกไป สุดท้ายกล่าวว่า “คราครั้งนี้พวกเราต้องดำเนินการตามแนวทางของม่อจื่อ นั่นคือเพียบพร้อมทั้งรุกรับ หากสามารถวางกำลังอยู่รอบนอก พอเกิดการปะทะก็ประสานทั้งในนอก จะสร้างความปั่นป่วนแก่พวกมัน”

เถิงอี้ขมวดคิ้วกล่าวว่า “เราก็นึกถึงความเป็นไปได้นี้ ปัญหาอยู่ตรงที่ว่าหากเมิ่งอ้าวยกทัพมาด้วยตัวเอง คนผู้นี้ชำนาญการศึกพิชัยสงคราม ต้องไม่ทุ่มเทไพร่พลบุกเข้ามา หากแต่วางกำลังหลักอยู่ที่สูงส่งกำลังบุกเข้ามาเป็นระลอก อย่างนั้นขุมกำลังที่พวกเราวางอยู่เบื้องนอกกลับกลายเป็นทัพโดดเดี่ยวส่งผลให้สถานการณ์เลวร้ายกว่าเดิม”

เซี่ยงเส้าหลงใช้สมองครุ่นคิดหาวิธี พอดีเห็นในสถานปศุสัตว์ปรากฏควันไฟจากการหุงหาอาหารลอยกรุ่น พลันโห่ร้องว่า “ข้าพเจ้านึกได้แล้ว”

เถิงอี้กับจิงจวิ้นเหลียวมองดูเขา เซี่ยงเส้าหลงเพ่งมองควันไฟเหล่านั้น กล่าวว่า “ขอเพียงพวกเราขุดหลุมดินที่เชิงเนินสักหลายแห่ง ภายในสุมกิ่งไม้ชุบน้ำมันและเชื้อเพลิงที่ติดไฟได้ง่าย ทางที่ดีให้ส่งกลิ่นเหม็นออกมาพอจุดขึ้นเกิดควันหนาทึบ โดยเลือกตำแหน่งที่ลมโชยขึ้นถึงบน

ยอดเนินซึ่งคาดว่าจะเป็นจุดรวมพลของฝ่ายตรงข้าม ศัตรูยามแตกตื่นลนลานพวกเราจะเคลื่อนกำลังรอบนอกโจมตี รับรองว่าจะทำลายขบวนศัตรูแตกพ่ายไป”

เถิงอี้กับจิงจวิ้นรับฟังจนหวั่นไหวคล้ายตาม เซี่ยงเส้าหลงคาดว่านี่สมควรเป็นสงครามชีวภาพสมัยโบราณ ปากกล่าวสืบต่อ “ศัตรูย่อมบุกจู่โจมยามวิกาล ขอเพียงคนของพวกเราเพิ่มความระมัดระวัง หลังจากจุดไฟขึ้นรีบปลีกตัวไป ทั้งจัดเตรียมผ้าชุบน้ำพอกหน้าไว้ ก็ไม่กลัวถูกควันรมใส่แล้ว”

จิงจวิ้นกล่าวอย่างลิงโลดว่า “ข้าพเจ้าเคยพบเห็นต้นไม้ชนิดหนึ่งอยู่ละแวกใกล้เคียง เรียกว่า ต้นยางพิษ พอเผาไหม้จะส่งกลิ่นเหม็นคลุ้ง ตอนนี้ข้าพเจ้าจะไปตัดโค่นมารดามันมาสักจำนวนหนึ่ง”

กล่าวพลางไสม้าไป เถิงอี้ก็กล่าวด้วยความตื่นเต้นยินดีว่า “น้องสามเจ้าอุบายความคิดจริงๆ พวกเราสามารถติดตั้งกลไก...ขอใช้คำว่ากลไกหมอกควันเช่นนี้หลายจุดเมื่อถึงเวลาคอยดูทิศทางลมแล้วจุดขึ้น ตอนนี้เราจะไปหาคนออกแบบกลไกชนิดนี้ ท่านกลับตัวตึกไปพักผ่อนก่อนเถอะ”

เมื่อถึงเวลาอาหารค่ำเถิงอี้ยังสาละวนวุ่นวายกับการเตรียมการไม่กลับมารับประทานอาหาร เซี่ยงเส้าหลงกับอูถิงฟางไปที่ตึกใหม่ รับประทานอาหารเป็นเพื่อนกับอูอิ้งหยวนสองสามีภรรยา ส่วนฉินชิงอยู่เป็นเพื่อนกับจี้เอียนหยาน และจ้าวจื้อที่เรือนมังกรซ่อน

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงกลับมาที่เรือนมังกรซ่อน จี้เอียนหยานกับฉินชิงบรรเลงเพลงขลุ่ยพิณร่วมกัน มาตรว่าเขาไม่มีความรู้ด้านดนตรีการยังรับฟังจนเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำ

จี้เอียนหยานพลันชักชวนเซี่ยงเส้าหลงเป็นเพื่อนฉินชิงออกไปเดินเล่น ที่เหนือความคาดหมายคือ ฉินชิงหาได้ปฏิเสธไม่ เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง ทราบว่าฉินชิงไม่ได้โกรธขึ้งเขาเมื่อเช้านี้ “ลอบเข้ากระโจม” รีบเดินนำหญิงงามออกจากประตูตึก

เห็นตามที่ต่างๆ ของสถานปศุสัตว์จุดโคมไฟ นักรบตระกูลอูสองพันนาย กับคนเลี้ยงสัตว์ที่เป็นลูกหลานตระกูลอูอีกหลายพันคนเร่งซ่อมเสริมแนวการป้องกัน โดยเฉพาะหลุมพรางเมฆหมอกเป็นงานรีบด่วนลำดับแรก สัตว์เลี้ยงในคอกไม้เงียบสงบผิดธรรมดา หารู้ไม่ว่าการศึกสงครามกระชั้นใกล้เข้ามาทุกขณะ

เซี่ยงเส้าหลงกับฉินชิงเดินไปตามทางโรยกรวด ซึ่งเชื่อมโยงจุดต่างของสถานปศุสัตว์ จวบจนถึงข้างบ่อน้ำแห่งหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงตักน้ำขึ้นมาถังหนึ่ง ดื่มลงไปสองอึก น้ำในบ่อเย็นเฉียบ จนโลหิตภายในกายแทบผนึกแข็งตัว

ฉินชิงทอดถอนใจกล่าวว่า “ชีวิตคนเลี้ยงสัตว์ช่างเร้าใจนัก ผู้คนที่อาศัยอยู่ในเมืองจะไม่มีความรู้สึกที่จริงแท้ และไม่ได้สัมผัสกับเลือดเนื้อ”

เซี่ยงเส้าหลงทรุดนั่งลงที่ขอบบ่อ ยกมือตบที่ว่างข้างกาย ชักชวนว่า “หยุดพักสักครู่ได้หรือไม่?”

ฉินชิงทรุดนั่งลงที่ข้างกายเขาอย่างว่าง่าย ก้มศีรษะกล่าวเบาๆ ว่า “พระอาจารย์เซี่ยงทราบหรือไม่ว่า ฉินชิงไฉนยินยอมออกมากับท่านสองต่อสอง?”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกไม่สบายใจขึ้น สูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง กล่าวว่า “บอกมาเถอะ ข้าพเจ้าสามารถรับได้ทั้งสิ้น”

ฉินชิงทอดถอนใจคำหนึ่ง สั่นศีรษะกล่าวว่า “ยังไม่เลวร้ายดังที่ท่านคาดคิดเอาไว้ ข้าพเจ้าไม่มีความคิดตำหนิพระอาจารย์เซี่ยง ซึ่งความจริงฉินชิงเองก็ไม่อาจหักห้ามใจ ค่อยติดตามท่านมายังที่นี้ ท่านกล่าวว่าที่แล้วมาข้าพเจ้าหลอกลวงตัวเอง เป็นเหตุให้รับความทรมานไม่น้อย นับตั้งแต่คืนนี้เป็นต้นไป ข้าพเจ้าจะไม่โฉดเขลาเพียงนั้นอีก”

เซี่ยงเส้าหลงปีติยินดียิ่ง โน้มหน้าไปเพ่งพิศใบหน้านาง กล่าวอย่างงมงายว่า “พระอาจารย์ฉินหมายความว่า..”

ฉินชิงบังเกิดความเอียงอาย กล่าวด้วยความแง่งอนว่า “ไม่ได้หมายความอันใด คนเหล่านี้ไฉนเร่งงานไม่หยุดหย่อน ใช่มีคนคิดบุกโจมตี

สถานปศุสัตว์หรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าหากรุกเร้าฉินชิงเกินไป กลับบังเกิดผลตรงกันข้าม ที่วิเศษคือให้นางโผเข้าอ้อมอกของเขาเอง ดังนั้นหักห้ามใจไว้ ถ่ายทอดบอกแผนการร้ายของหลี่ปู้เหว่ยออกไป สุดท้ายกล่าวว่า "พระอาจารย์ฉินใช่โทษว่าข้าพเจ้าชักนำท่านเข้ามาอยู่ในห้วงอันตรายหรือไม่?"

ฉินชิงสั่นศีรษะกล่าวว่า "ผู้อื่นเพียงปลาบปลื้มยินดี ทั้งนี้เพราะท่านยึดถือฉินชิงเป็น...อืมม์ไม่มีใด"

เซี่ยงเส้าหลงอดแหงนหน้าหัวร่อมิได้ กล่าวว่า "พระอาจารย์ฉินใช่คิดบอกว่า เราเซี่ยงเส้าหลงยึดถือท่านเป็นสตรีของตัวเองหรือไม่?"

ฉินชิงกล่าวด้วยความกระดากว่า "ไหนเลยมีเรื่องเช่นนั้น แต่ว่าสมองเป็นของท่าน ท่านพอใจนึกอย่างไร ล้วนแล้วแต่ท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือออกยึดกุมมือของนาง ฉุดดึงนางผุดลุกขึ้น กล่าวว่า "ให้ข้าพเจ้าแนะนำมาตรการป้องกันในที่นี้ต่อท่าน ดีหรือไม่? พระอาจารย์ฉินจะได้ไม่ตัดพ้อว่าข้าพเจ้าปิดบังท่านทุกเรื่องราว"

ฉินชิงดิ้นรนอยู่สองครา ในที่สุดยอมรับชะตากรรม ผงกศีรษะรับอย่างเอียงอาย พอฟังคำพูดประโยคสุดท้ายของอีกฝ่าย ต้องค้อนควักใส่อย่างดุดัน โทษว่าเซี่ยงเส้าหลงรื้อฟื้นเรื่องเก่าอีก หัวใจเซี่ยงเส้าหลงแทบถูกหลอมละลาย หักห้ามความต้องการจุมพิตนางเอาไว้ ชักนำนางออกท่องสถานปศุสัตว์ยามวิกาล

เมื่อกลับถึงเรือนมังกรซ่อน เซี่ยงเป่าเอ๋อถูกแม่นมอุ้มไปนอนแล้วอูถิงฟางกับจ้าวจื้อกำลังเล่นหมากล้อม โดยมีเถียนเจินกับเถียนฟ่งชมดูอยู่ด้านข้าง

จี้เอียนหยานกำลังหารือกับอาชิงว่า จะจัดสร้างมังกรดำเทียมตามแบบของโจวเว่ยอย่างไร อาชิงเห็นเซี่ยงเส้าหลงกับฉินชิงกลับมา รีบลุกขึ้นคารวะ

จี้เอียนหยานสังเกตสีหน้าฉินชิง ยิ้มให้แก่เซี่ยงเส้าหลงเป็นเชิงรู้กัน เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ยักไหล่เป็นการยืนยันความบริสุทธิ์ของเขา ฉินชิง

เห็นคนทั้งสองชายหูตาไปมา หากทว่ายึดถือนางเป็นเป้าหมาย สร้างความเอียงอายจนกลับเข้าห้องไป

เซี่ยงเส้าหลงเข้าร่วมการหารือกับจี้เอียนหยานและอาชิง จวบจนอาชิงล่วงรู้ความต้องการของเซี่ยงเส้าหลงค่อยยุติ จากนั้นอาชิงของตัวล่าถอยไป จี้เอียนหยานจึงกล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า "รีบตามข้าพเจ้ากลับไปเข้านอน นับตั้งแต่พรุ่งนี้เช่า ข้าพเจ้าจะรับหน้าที่ฝึกฝนท่านเป็นยอดยุทธ์เชิงทวน ก่อนทำศึกกับก่วนตงแส เส้าหลงได้แต่นอนคนเดียว ห้ามมิให้มีสัมพันธ์รักกับหญิงใด"

เซี่ยงเส้าหลงรอบคร่ำครวญในใจ อย่างนั้นไยมิใช่ไม่อาจแตะต้องฉินชิงซึ่งเป็นสิ่งอันงดงามสุนทรีย์ที่อยู่ตรงหน้าด้วย ดังนั้นพึมพำว่า "จากการสำรวจบอกว่า สัมพันธ์รักหาได้กระทบกระเทือนถึงสมรรถภาพร่างกายของนักกีฬาไม่"

จี้เอียนหยานขมวดคิ้วเรียวงามถามว่า "ท่านรำพึงรำพันอันใด?"

เซี่ยงเส้าหลงชูมือเป็นเชิงยอมแพ้ รับคำสั่งภรรยาโดยดุษณี

นับแต่นั้นเป็นต้นมา เซี่ยงเส้าหลงพอได้ยินเสียงไก่ขันบอกอรุณจะตื่นนอน รับการฝึกอบรมอย่างเข้มงวดจากจี้เอียนหยาน ทั้งพาตัวเองไปหัดว่ายน้ำที่แม่น้ำน้ำแข็ง ซึ่งอยู่ละแวกใกล้เคียง ยามอยู่ว่างก็ชักชวนฉินชิงและเหล่าภรรยาหญิงรับใช้ขี่ม้าพักผ่อนหย่อนใจ เมื่อเป็นเช่นนี้กลับสร้างความรู้สึกที่ดีแก่ฉินชิง เห็นว่าเซี่ยงเส้าหลงไม่ได้ลุ่มหลงความงามของนางเพียงถ่ายเดียว ความสัมพันธ์ของหนุ่มสาวทั้งสอง ยิ่งเสน่ห์สนมกลมเกลียวกว่าเดิม

ส่วนเถิงอี้และพวกเร่งงานด้านการป้องกัน คนที่สถานปศุสัตว์ล้วนพึงเกิดความฮึกเหิมและกระเหี้ยนกระหือรือ ตั้งหน้ารอคอยศัตรูผู้รุกราน

เมื่อถึงวันที่หก หิมะตกหนักอีกครา สายสืบก็เสาะพบร่องรอยของทัพหน้าศัตรูที่ดงไม้ ซึ่งอยู่ห่างไปห้าลี้

บรรยากาศเขม็งตึงเครียดขึ้นมา เซี่ยงเส้าหลงนำภรรยาทั้งสามกับฉินชิงแต่งเครื่องแบบนักรบหญิงขึ้นไปสำรวจบนกำแพง อาชิงก็บัญชาการ

ผู้คนติดตั้งหน้าไม้ขนาดใหญ่ตามจุดต่างๆ หน้าไม้ขนาดใหญ่นี้จัดสร้างตามความต้องการของเซี่ยงเส้าหลง ดัดแปลงจากหลักการของปืนกล มือสามารถยิงธนูติดต่อกับสิบสองดอก รัศมีการยิงไกลถึงพันก้าว ยาวไกลกว่าหน้าไม้คันธนูที่ถือด้วยมือเท่าตัว ข้อเสียเพียงหนึ่งเดียวคือ เคลื่อนที่ไม่สะดวก แต่เหมาะกับการตั้งรับที่สุด

เซี่ยงเส้าหลงทอดตามอง เห็นทุกที่ทางสลัวเลือนราง เป็นดินฟ้าอากาศที่เหมาะกับการบุกจู่โจม จี้เอียนหยานกล่าวว่า "ศัตรูคงฉวยโอกาสที่หิมะหยุดตกบุกเข้ามา การมาอย่างรีบร้อนเช่นนี้ ย่อมขาดการตระเตรียมและพักผ่อนออมกำลัง บวกกับเมิ่งอ้าวมีนิสัยถือดี ไม่เห็นพวกเราอยู่ในสายตา ความประมาทศัตรูของมัน เป็นโอกาสที่พวกเราจะกำชัยชนะ"

จริงดังคาดหมาย เมื่อถึงยามพลบค่ำ สายสืบรายงานมาว่าศัตรูผู้รุกรานปรากฏขึ้นทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ มีจำนวนหมื่นคนเศษ แต่รถท่อนซุงสำหรับกระแทกลายประตูกำแพงมีเพียงสิบกว่าคัน

ทุกผู้คนคลายใจลง เข้าสู่สภาวะ เตรียมพร้อมรับศึกเต็มอัตรา

ไพร่พลที่กระจายอยู่ด้านนอกล้วนถอนกลับเข้าเมือง แต่จิงจวิ้นนำกองกำลังคัดสรรพิเศษห้าร้อยคน ซ่อนตัวอยู่ในป้อมดินมิดชิดหลังเนินสูง ซึ่งจัดสร้างเสร็จแต่แรก ส่วนคนของกองกำลังคัดสรรพิเศษที่หลงเหลืออีกหนึ่งพันห้าร้อยคน นอนหนุนอาวุธรอรับศึก

คนของตระกูลอูที่ทำงานในสถานปศุสัตว์อีกสามพันกว่าคน ไม่ว่าบุรุษสตรีชราเยาว์วัยล้วนออกจากที่อยู่อาศัย เตรียมทำหน้าที่ดับไฟและสนับสนุนนับรบบนกำแพง เป็นบรรยากาศของความสงบก่อนพายุฝนโหมกระหน่ำ

เซี่ยงเส้าหลงเหลียวหน้าไปถามฉินชิงที่ข้างกายว่า "หนาวหรือไม่?"

ฉินชิงสั่งศีรษะเป็นความหมายว่า ไอหนาวพวยพุ่งควันขาวจากปากกล่าวว่า "ผู้อื่นอยู่ในภาวะสงครามเป็นครั้งแรก อาจบางทีมีท่านอยู่ข้างกายกลับไม่รู้สึกหวาดกลัวแต่อย่างไร"

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงสามีในนามของนางเสียชีวิตกลางสมรภูมิ

จึงถามว่า "พระอาจารย์ฉินเบื่อหน่ายสงครามหรือไม่?"

ฉินชิงขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว "ข้าพเจ้าเพิ่งได้ยินผู้คนถามปัญหาเช่นนี้เป็นครั้งแรก สำหรับกับชาวฉิน สงครามเป็นการพิสูจน์ความสามารถของลูกผู้ชาย เป็นเกียรติยศอันยิ่งใหญ่ แต่เมื่อทบทวนหวนนึกการเข่นฆ่าล่าล้าง ไม่ทราบเป็นเหตุให้ผู้คนต้องสูญเสียบ้านช่องไร่นาตลอดจนบิดามารดา สามีและบุตรธิดานับเป็นที่น่าเบื่อหน่ายจริงๆ พระอาจารย์เซี่ยงมีความเห็นต่อเรื่องนี้อย่างไร?"

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าแม้ไม่คิดยอมรับ แต่สงครามคล้ายเป็นนิสัยมาแต่กำเนิดของมนุษย์ชาติ การต่อสู้ช่วงชิงระหว่างรัฐกับประชาชาติ มาตรว่าเกิดจากเหตุการณ์ความวุ่นวาย แต่ระหว่างคนต่อคน คล้ายแฝงความคิดเอาชนะคะคาน ก่อเกิดเป็นสภาพผู้เข้มแข็งกลืนกินคนอ่อนแอ นั่นมิเพียงเพื่อช่วงชิงผลประโยชน์ หากแต่ทุกผู้คนหวังว่าสามารถเหยียบย่ำผู้อื่นไว้ใต้เท้า นึกดูเป็นที่น่าประหวั่นพรั่นใจนัก"

อูถิงฟางเคลื่อนกายเข้ามา แอบอิงกับอ้อมอกของสามี กล่าวด้วยความเทิดทูนว่า "เส้าหลงกล่าวได้ซึ้งถึงแก่นแท้จริงๆ "

จี้เอียนหยานผงกศีรษะกล่าวว่า "นี่คือสาเหตุที่บิดาบุญธรรมกับเอียนหยานต้องการให้ปรากฏผู้ยิ่งใหญ่คนใหม่ขึ้น มีแต่รวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น จึงยุติการทำสงครามโดยไม่หยุดหย่อนได้"

ยามนั้นศัตรูผู้รุกรานยกกำลังมาถึงแล้ว ศัตรูรวมพลบนเนินสูง จากนั้นเคลื่อนย้ายรถท่อนซุงกับบันไดเมฆมาถึง ตำแหน่งอยู่ห่างจากกำแพงเมืองสองพันก้าว ตระเตรียมบุกสถานปศุสัตว์

เซี่ยงเส้าหลงและพวกสร้างภาพลวงว่าไม่ทันระวังป้องกัน ให้ผู้คนบนกำแพงวิ่งพล่านไปมา เป่าหลอดเขาเตือนภัย ล่อลวงให้ศัตรูบุกจู่โจม

จี้เอียนหยานยิ้มพลางกล่าวว่า "หลักการในการบุกตีเมือง ก่อนอื่นต้องรวมใจเป็นหนึ่งเดียว เห็นการตายดุจคืนกลับมาตุภูมิ รองลงมาคือจัดโครงสร้างอย่างเหมาะสมใช้สอยผู้คนให้เกิดประโยชน์ สามคือเตรียม

การโดยพรักพร้อม สี่คือเสบียงบำรุงไม่บกพร่อง ตอนนี้กำแพงล้อมของสถานปศุสัตว์แม้ไม่มั่นคงพอ แต่มีเปรียบที่ขุดหลุมพรางอยู่นอกเมือง ทั้งกอปรด้วยเงื่อนไขที่กล่าวมาทั้งสี่ข้อ ดังนั้นการศึกษาครั้งนี้ต้องกำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ”

เถิงอี้พอดีรุดมากล่าวเสริมว่า “เอียนหยานยังกล่าวขาดไปข้อหนึ่ง คือบุกตีเมืองต้องระวังถูกตลบหลัง นี่เรียกว่าเพียบพร้อมทั้งรุกรับ”

จี้เอียนหยานยิ้มพลางกล่าวว่า “นี่ต้องดูขีดความสามารถของจวิ้นน้อยแล้ว”

เสียงกลองศึกพลันดังศัตรูซึ่งปลอมตัวเป็นโจรปล้นชิงม้าเริ่มเคลื่อนรถท่อนซุง แบ่งเป็นสี่กลุ่ม บุกจู่โจมจากด้านหน้า

เถิงอี้ยิ้มพลางกล่าวว่า “เมิ่งอ้าวคิดหลอกลวงเรา สภาวะจู่โจมทางด้านหน้าเพียงคิดตรึงกำลังหลักของพวกเราไว้ ผู้รุกรานที่แท้จริงคงเคลื่อนตัวจากด้านหลัง พวกเราก็เล่นกับพวกมันสักครู่ก่อน”

ไม่ทันขาดคำ ได้ยินเสียงโครมเลื่อนลั่น รถท่อนซุงของศัตรูคันหนึ่งพลัดตกลงในหลุม ผู้คนผงะหงายม้าพลิกคว่ำ มีสภาพทุลักทุเลไม่น้อย

หลุมพรางเหล่านี้ล้วนอยู่ในรัศมีการยิงของหน้าไม้ขนาดใหญ่ เถิงอี้ออกคำสั่งคำหนึ่ง ปรากฏลูกธนูระดมยิงออกดุจห่าฝน หน่วยกองหน้าของศัตรู ซึ่งประกอบด้วยผู้คนพันกว่าคนถูกลูกธนูยิงล้มลง จากนั้นปรากฏรถท่อนซุงอีกคันหนึ่งพลิกตกลงในหลุม ซึ่งปักเต็มไปด้วยมีดปลายแหลม

เสียงกลองศึกดังอีกครา ด้านซ้ายมือและด้านหลังของสถานปศุสัตว์บังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังอื้ออึง ในที่สุดศัตรูผู้บุกรุกเปิดฉากโจมตีรอบด้าน หินกระสุนและอาวุธเพลิงบินว่อนเต็มท้องฟ้า เนื่องจากหน้าไม้ขนาดใหญ่มีรัศมีการยิงไกล บวกกับการจู่โจมจากเบื้องสูง ดังนั้นยิงใส่ศัตรูที่บุกจู่โจมมาระลอกแล้วระลอกเล่า จนถอยร่นกลับไป

หนึ่งชั่วยามให้หลัง ค่อยปรากฏรถท่อนซุงสองคันเคลื่อนมาประชิดติดกำแพง แต่ถูกก้อนหินที่ดีดพุ่งออกจากเครื่องยิงก้อนหินกระแทก

ทำลายไป มาตรว่าปรากฏธนูเพลิงยิงเข้ามาในสถานปศุสัตว์เป็นครั้งคราว ล้วนถูกดับไปอย่างรวดเร็ว

ทุกผู้คนทราบว่าหากปล่อยให้ศัตรูบุกเข้าสถานปศุสัตว์มา จะเกิดเหตุการณ์เลือดล้างสถานปศุสัตว์ ดังนั้นมิต้องให้ออกคำสั่ง ต่างยิงสกัดศัตรู จนทิ้งซากศพเกลื่อนท้องทุ่ง

ยามนั้นศัตรูพาดแผ่นไม้ปิดหลุมพรางเป็นผลสำเร็จ ยกโล่กำบังกายผลักดันรถท่อนซุงซึ่งหลงเหลืออยู่ห้าคันบุกจู่โจมเข้ามา เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าถึงเวลาแล้ว จึงออกคำสั่งไป เสียงเป่าหลอดเขาพลันดัง จากนั้นปรากฏควันหนาทึบหลายสิบสาย พวยพุ่งออกจากหลุมหมอกควัน อาศัยลมพัดหนุนเนื่องโหมหอบใส่ศัตรูที่นอกสถานปศุสัตว์และบนยอดเนิน จนบังเกิดเสียงไอดังระงมขึ้น

เถิงอี้ที่บัญชาการศึก ส่งเสียงตวาดสั่งให้เร่งมือตอบโต้กลับไป

เซี่ยงเส้าหลงก็หอมแก้มอูถิงฟางกับจ้าวจื้อ สั่งให้พวกนางเฝ้าสถานปศุสัตว์ สุดท้ายมาถึงเบื้องหน้าฉินชิง

ฉินชิงหน้าแดงสดใส เอียงแก้มรอคอย มิคาดเซี่ยงเส้าหลงยื่นมือเชยคางนางขึ้น ประทับจูบลงบนริมฝีปากนางคราหนึ่ง ค่อยหัวร่อดังๆ ชักชวนเถิงอี้กับจี้เอียนหยานลงจากกำแพงล้อม

ยามนั้นควันหนาหนักค่อยจางเบาบางลง แต่บนยอดเนินที่ห่างไปบังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟันและเสียงลูกธนูแหวกฝ่าอากาศดังไม่ขาดหู แสดงว่าจิงจวิ้นและพวกดำเนินการตามแผน ยิงธนูจากพื้นที่นอกควันหนาทึบใส่ศัตรูผู้รุกราน

ที่ประตูใหญ่ นักรบตระกูลอูนับพันเตรียมพร้อมอยู่บนหลังม้า เซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้และจี้เอียนหยานพอขึ้นม้า เสียงกลองเร่งเร้าพลันดัง ขบวนนักรบเคลื่อนกำลังออกจากประตูใหญ่ ใช้เส้นทางที่ปลอดภัยไร้หลุมพรางบุกทะลวงฝ่ายศัตรู

เซี่ยงเส้าหลงมือหนึ่งถือโล่ มือหนึ่งถือทวนมังกรบิน ออกรบเป็นบุคคลแรก พบเห็นศัตรูก็เสือกทวนใส่ เหล่าศัตรูที่สำลักควันถึงกับถูก

เข่นฆ่าจนพ่ายไม่เป็นขบวน นับรบตระกูลอูก็แสดงออกซึ่งความสามารถในการบุกจู่โจม คนคล้ายพยัคฆ์กระโจนไปยังฝูงแกะ ชั่วพริบตาก็บุกทะลวงเป็นช่องใหญ่ จู่โจมใส่กำลังหลักของศัตรู ซึ่งรวมพลอยู่บนยอดเนิน

กองกำลังบนยอดเนินถูกควันรม และเผชิญการโจมตีจากจิงจวิ้นและพวกจนเสียขบวน เมื่อถูกกระหน่ำซ้ำจากนักรบตระกูลอู ไหนเลยต้านทานรับได้ ทุกผู้คนสูญเสียความคิดต่อสู้ แตกฮือหลบหนีไปรอบข้าง

ประตูใหญ่เปิดออกอีกครา อูเอี๋ยนจู้นำนักรบตระกูลออีกขบวนหนึ่งมีจำนวนสามร้อยคนควบม้าออกมา ไล่ฆ่าศัตรูจนหนีกระเซอะกระเซิงเพียงคิดเอาชีวิตรอดถ่ายเดียว เซี่ยงเส้าหลงสมทบกับขบวนของจิงจวิ้นผนึกกำลังตามเข่นฆ่าศัตรูไปอีกยี่สิบกว่าลี้ ค่อยกลับสู่สถานปศุสัตว์

ดาบร้อยชนะ

การศึกครั้งนี้พิชิตชัยอย่างงดงาม สังหารศัตรูสามพัน จับเป็นเชลยได้อีกสองร้อยนาย ฝ่ายเซี่ยงเส้าหลงสูญเสียผู้คนสามสิบสองคน รับบาดเจ็บเพียงสองร้อยเศษ

มาตรว่าเป็นชัยชนะอย่างงดงาม แต่เซี่ยงเส้าลงยังไม่เบิกบานใจ สำหรับกับผู้รักสันติเช่นกับเขา การบาดเจ็บล้มตายจากศึกสงคราม หาใช่เรื่องราวที่น่ายินดีไม่

หลังจากฟ้าสางสว่าง คนของตระกูลอูค่อยออกไปชำระสะสางสถานที่ ส่วนจิงจวิ้นรับหน้าที่คุมตัวเชลยกลับนครเสียนหยาง ดูว่าหลี่ปู้เหว่ยจะแก้ไขปัญหาอย่างไร

เถิงอี้กับเซี่ยงเส้าหลงออกสำรวจสนามรบ เถิงอี้กล่าวอย่างเสียดายว่า "น่าแค้นที่จับตัวเมิ่งอ้าวกับก่วนดงแสไม่ได้ ไม่เช่นนั้นหลี่ปู้เหว่ยคงไม่อาจแก้ตัวสำเร็จ"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าก่อนที่เสี่ยวผานจะทรงพระมาลาห้อยมุก ไม่มีผู้ใดโยกย้ายคลอนฐานะของหลี่ปู้เหว่ยได้ เพียงทอดถอนใจคำหนึ่ง ไม่มีวาจาจะกล่าว

เถิงอี้กล่าวว่า "ผู้ถูกจับกุมหากมิใช่ทหารคนสนิทของเมิ่งอ้าว ก็เป็นคนในตึกพระบิดารอง เราต้องการดูว่าหลี่ปู้เหว่ยจะอธิบายอย่างไร"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "อย่าได้ดูแคลนหลี่ปู้เหว่ย

ข้าพเจ้าคาดว่ามันต้องมีแผนรับมือเรื่องนี้ได้แต่เลิกราในลักษณะนี้”

สองวันให้หลัง มีคำตอบกลับมาแล้ว จิงจวิ้นใช้คนกลับมารายงานว่าพวกเขาเพิ่งมาถึงประตูเมืองเสียนหยาง แต่ก็ถูกทหารราบของท่านก่วนตงแสสกัดไว้ จากนั้นหลี่ปู้เหว่ยก็เดินทางมาด้วยตัวเองรับตัวเชลยทั้งหมดไป เปลือกนอกย่อมบอกว่าจะลงโทษผู้กระทำผิดอย่างเฉียบขาด สืบหาตัวคนบงการ แต่ในข้อเท็จจริง คงปล่อยให้เรื่องราวเป็นเช่นคลื่นกระทบฝั่ง

จิงจวิ้นเตรียมตัวเตรียมใจอยู่ก่อนแล้ว เพียงส่งมอบรายงาน ซึ่งเขียนโดยจี้เอียนหยานถึงหวังหลิง ดำเนินการตามขั้นตอน ส่งต่อไปยังมหาเสนาบดีซ้ายชางผิงจวิน เพื่อให้ชางผิงจวินกราบทูลต่อเสี่ยวผานและจีไทเฮา หนังสือกราบทูลฉบับนี้ไม่ได้กล่าวหาหลี่ปู้เหว่ยโดยตรง แต่ซ่อนความหมายให้ผู้คนครุ่นคิดคาดเดาออกได้

ไม่ว่าหลี่ปู้เหว่ยขวัญบังอาจเทียมฟ้าปานใด ในเวลาอันสั้นคงไม่กล้าส่งกำลังมารุกรานอีก

วันนี้เซี่ยงเส้าหลงซ้อมมือกับจี้เอียนหยานอย่างแข็งขันเป็นพิเศษ ทั้งนี้เพราะฉินชิงตื่นแต่เช้ามาชมดู ได้ยินเสียงคันทวนกระทบกระแทกดังเพียะพะ จี้เอียนหยานต้องร่ายทวนอย่างสุดกำลัง ค่อยต้านทานรับการบุกของเซี่ยงเส้าหลงได้

เซี่ยงเส้าหลงเห็นยอดหญิงจี้หลั่งเหงื่อชุ่มโชก ค่อยหัวร่อฮาฮา รั้งทวนมังกรบินกลับ ล่าถอยออกจากวง หยุดยั้งยืนหยัดประหนึ่งขุนพลสรรค์ร่อนลงจากฟ้า

ในเสียงปรบมือของอูถิงฟาง ฉินชิงและพวก จี้เอียนหยานชมเชยว่า “เส้าหลงร้ายกาจจริงๆ เพียงไม่กี่วันก็เรียนรู้แก่นแท้ของเพลงทวน เอียนหยานยอมศิโรราบแล้ว”

เถิงอี้พลันถือดาบยาวซึ่งอาชิงหลอมสร้างแล้วเสร็จเดินเข้ามา หัวร่อฮาๆ กล่าวว่า “พี่รองมาแล้ว ลองดูว่าทวนมังกรบินของท่านร้ายกาจหรือว่าดาบที่ท่านอาชิงหลอมสร้างตามแบบของเส้าหลงร้ายกาจกว่า ดาบเล่มนี้มีส่วนผสมของวัตถุที่เรียกว่า **“เก้อ”** *(โครเมียม)* เราทดลอง

ใช้มันฟันกระบี่หักไปสิบกว่าเล่มแล้ว ดังนั้นเส้าหลงอย่าได้ประมาทดูแคลนเด็ดขาด”

จี้เอียนหยานบังเกิดความสงสัยอยากรู้ต่อวัตถุแปลกใหม่ อย่าว่าแต่นี่เป็นสิ่งที่สามีออกแบบขึ้น ขอรับดาบยาวมาชมดูชั่วขณะ จึงทอดถอนใจกล่าวว่า “นี่เป็นอาวุธที่เหมาะกับการทำศึกบนหลังม้า ไม่ทราบเส้าหลงออกแบบขึ้นมาได้อย่างไร หากอยู่บนสมรภูมิ เวลาควบม้าถือกระบี่บุกเข้าหาศัตรู เนื่องจากฝีเท้าม้ารวดเร็ว ได้แต่พึ่งพาการสะบัดแขนฟันใส่ศัตรู แทนการเสือกกระบี่แทงไปเบื้องหน้า เมื่อเป็นเช่นนี้ปลายแหลมของกระบี่บังเกิดผลไม่มากนัก มาตรว่าทั้งสองด้านล้วนมีคน แต่เนื่องจากตัวกระบี่แคบ ส่วนที่หนาที่สุดอยู่บริเวณสันตรงกลาง เมื่อใช้ฟาดฟันจึงหักได้โดยง่าย ดาบเล่มนี้แม่มีส่วนคมด้านเดียว อีกด้านหนึ่งเป็นสันหนามิเพียงไม่หักง่าย เหมาะกับการฟาดฟัน ทั้งยังใช้กำลังได้อย่างเต็มที่ เอียนหยานจะขอให้ท่านอาชิงหลอมสร้างให้สักเล่มหนึ่งบ้าง”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ก่อนหน้านี้เขาขอให้อาชิงหลอมสร้างดาบเล่มนี้ เพราะนิยมชมชื่นต่อดาบซามูไรของชาวอาทิตย์อุทัย ไหนเลยคาดคิดว่ามีหลักเหตุผลเช่นนี้

อูถิงฟางรับดาบยาวจากจี้เอียนหยานไปชมดูบ้าง อุทานว่า “ดาบเล่มนี้ส่วนคมดาบมีลวดลายสวยงาม ที่ด้ามดาบยังจารึกชื่อเรียกว่าร้อยชนะ นับเป็นนิมิตหมายอันดี...อืมม์ ดาบร้อยชนะเล่มนี้หนักยิ่ง”

เถิงอี้อธิบายว่า “วิธีหลอมสร้างอาวุธของท่านอาชิง ได้รับการถ่ายทอดจากปรมาจารย์หลอมกระบี่รัฐวุ่ยนามโอวฉือจื่อ ใช้ไฟเคี่ยวหลายครั้งและตีซ้ำเที่ยวแล้วเที่ยวเล่า สุดท้ายค่อยผ่านการเผ่าด้วยไฟแรง ดังนั้นเหนือกว่าอาวุธทั่วไป”

จากนั้นกล่าวกับจี้เอียนหยานว่า “หากเอียนหยานต้องการดาบวิเศษเช่นนี้อีกเล่มหนึ่ง เกรงว่าต้องรอเป็นแรมปี ทั้งไม่แน่ว่าจะเทียบเท่ากับดาบร้อยชนะเล่นนี้ นี่เป็นผลงานขั้นสุดยอดจากท่านอาชิง ก่อนหน้านี้ท่านการล้มเหลวนับครั้งไม่ถ้วน สุดท้ายสวรรค์เมตตาปราณี ค่อย

ประทานดาบเล่มนี้ให้ เส้าหลงมาเถอะ”

ทุกผู้คนถอยห่างออกไป เถิงอี้ถือดาบยืนหยัด กลับมีบุคลิกท่วงท่าไม่ธรรมดา

เซี่ยงเส้าหลงตวาดก้องร้องขึ้น ทวนมังกรบินดีดกระดอนขึ้นมาคล้ายงูอันปราดเปรียวตัวหนึ่ง จ่อใส่ทรวงอกท้องน้อยเถิงอี้

เถิงอี้ทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงกลัวว่าทวนมังกรบินมีความยาวกว่าเท่าตัว อาจพลั้งมือทำร้ายเขา ดังนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านไม่มีความเชื่อมั่นต่อพี่รองเสียเลย บุกเข้ามาอย่างเต็มที่เถอะ”

อูถิงฟางและพวกโห่ร้องหนุนเนื่องเซี่ยงเส้าหลง แม้แต่ฉินชิงก็ไม่มีข้อยกเว้น แสดงว่านางหล่อหลอมตัวเองเข้ามาในวิถีชีวิตของเซี่ยงเส้าหลงแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา ย่อกายลงวูบ ทวนมังกรบินแทงปราดใส่ท้องน้อยเถิงอี้ดุจสายฟ้า มีแต่อาวุธยาวเช่นนี้ จึงสามารถเสือกจู่โจมจากตำแหน่งแง่มุมนี้ โดยไม่กริ่งเกรงฝ่ายตรงข้ามฉกฉวยช่องว่างตอบโต้กลับมา

เถิงอี้แค่นเสียงดังเฮอะ ฟาดฟันดาบร้อยชนะลง เซี่ยงเส้าหลงก็เปลี่ยนจากทิ่มแทงเป็นเขี่ยใส่ เสียงดังคราหนึ่ง กลับไม่สามารถเขี่ยดาบร้อยชนะพ้นห่างไป

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความตื่นตระหนก รีบรั้งทวนกลับมาป้องกันตัวร่ายรำเป็นเงาทวนกลุ่มหนึ่ง เถิงอี้ก็โถมจู่โจมเข้ามา บังเกิดเสียงอาวุธปะทะดังติงตังไม่ขาดหู

ทุกครั้งที่ดาบทวนปะทะกัน ทวนมังกรบินล้วนถูกปัดกระแทกเบนเบือน หากมิใช่ทวนยาวหลอมสร้างจากเหล็กกล้า เปลี่ยนเป็นคันทวนที่ทำจากไม้ คงถูกกระแทกหักไปสิบกว่าครั้งแล้ว หลังจากปะทะอย่างหนักหน่วงอีกครา ทั้งสองค่อยแยกย้ายผละจากกัน มีท่าทีอ่อนเรี่ยวสิ้นแรง

จี้เอียนหยานปรบมือชมเชยว่า “รอบนี้ถือว่าเสมอ แต่ขอเพียงพี่

รองฝึกซ้อมดาบจนชำนาญ ผู้แพ้คงเป็นเซี่ยงเส้าหลงที่ไร้ผู้ต่อต้านแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน โยนทวนมังกรบินทิ้งไป กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช้ทวนแล้ว เดือนหน้าจะใช้ดาบร้อยชนะเล่มนี้ ปลิดชีวิตของก่วนตงแส”

เถิงอี้โยนดาบให้แก่ฝ่ายตรงข้าม กล่าวว่า “อย่างนั้นขออวยพรให้เส้าหลงรบร้อยครั้งชนะร้อยครา พิชิตทั่วแผ่นดินโดยไร้ผู้ต่อต้าน”

เซี่ยงเส้าหลงรับดาบวิเศษไว้ ชั่งน้ำหนักดูแล้วกล่าว “ดาบเล่มนี้แทบมีน้ำหนักเท่ากับกระบี่ม่อจื่อของข้าพเจ้า แต่เปลือกนอกกลับดูไม่ออก คงต้องสร้างความแตกตื่นตระหนกแก่ก่วนตงแสอย่างแน่นอน”

เถิงอี้ยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านเมื่อใช้ดาบร้อยชนะ กระบี่ม่อจื่อจะเป็นของเรา หลังจากจับดาบร้อยชนะ นอกจากกระบี่ม่อจื่อแล้ว อาวุธทั้งล้วนกลับกลายเป็นไร้ความหมาย”

ทั้งสองหัวร่อดังๆ ออกมา อูกวงพลันรุดมารายงานเรื่องราวต่อจี้เอียนหยาน จี้เอียนหยานพอฟังจบ โห่ร้องว่า “อูกวงบอกว่าพบเห็นน้ำพุร้อนที่ยอดเขาบูชาจันทร์ พวกเรารีบรุดไป”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “วันนี้ไม่ต้องฝึกซ้อมแล้วหรือ?”

จี้เอียนหยานแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า “เมื่อมีดาบร้อยชนะเล่มนี้ หยุดพักผ่อนวันหนึ่งหาเป็นไรไม่”

เซี่ยงเส้าหลงก็บังเกิดความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยมขึ้น กล่าวถึงที่สุดเขาสามารถมีชีวิตถึงบัดนี้ ล้วนพึ่งพาประสบการณ์รอบรู้ที่มีมากกว่าสองพันกว่าปี ดาบร้อยชนะในมือนับเป็นประจักษ์พยานที่ดีที่สุด

น้ำพุร้อนอยู่ในสระศิลาแห่งหนึ่ง ทั่วทั้งสระปรากฏควันร้อนลอยกรุ่นต่อกับเกล็ดหิมะที่ปลิวโปรยลงจากฟ้า กลายเป็นภาพประหลาดแปลกตา

น้ำพุร้อนไหลออกจากตาน้ำบนผนังศิลาแห่งหนึ่ง มีตาน้ำทั้งสิ้นสามตา ถ่ายเทลงในสระ เมื่อน้ำเต็มปรี่ ค่อยไหลลงยังสระน้ำพุร้อนขนาดเล็กว่าอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ต่ำลงไปห้าวา ที่นั่นกลายเป็นโลกของ

จิงสั้งและเหล่าองครักษ์เหล็กไป

บนยอดเขาบูชาจันทร์ปราศจากร่องรอยผู้คนย่างกรายมาถึง ดังนั้นจี้เอียนหยาน อูถิงฟาง จ้าวจื้อ เถียนเจิน กับเถียนฟ่งล้วนแช่ร่างอยู่ในน้ำพุร้อน โดยไม่ยอมขึ้นมา ในยุคสมัยที่ไม่มีเครื่องทำน้ำอุ่น ท่ามกลางฟ้าเหน็บหนาวดินน้ำแข็งเช่นนี้ ไม่มีความสุขใดยิ่งกว่าการอาบน้ำพุร้อนอีก

ฉินชิงก็ถอนรองเท้า แหย่เท้าอันเรียวงามลงในน้ำพุร้อน สำหรับกับนาง เช่นนี้นับว่าละเมิดข้อห้ามส่วนตัวมากแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงนั่งแช่เท้าอยู่ขอบสระเป็นเพื่อนกับฉินชิง ยิ้มพลางกล่าวว่า “พระอาจารย์ฉินไม่ลงสระไปหรือ? ข้าพเจ้าหลบไปยังสระล่างก็ได้”

ฉินชิงหักห้ามความเย้ายวนของน้ำพุร้อนไว้ ส่ายหน้ากล่าวว่า “พระอาจารย์เซี่ยงลงสระไปเองเถอะ เพียงนี้ข้าพเจ้าก็มีความสุขมากแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางหน้าแดงระเรื่อ นับเป็นความงามอันเย้ายวนนัก สร้างความวาบหวามใจ กล่าวหยอกเย้านางว่า “พระอาจารย์ฉินไม่กลัวเห็นร่างล่อนจ้อนอุจาดของข้าพเจ้าหรือ?”

ฉินชิงทราบว่าอีกฝ่ายยั่วเย้านางอีก ต้องกล่าวอย่างแง่งอนว่า “รีบกลิ้งตัวลงในสระ วันนี้ผู้อื่นไม่สนใจท่านแล้ว ครั้งก่อนยังไม่ได้คิดบัญชีกับท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านางหมายถึงเรื่องที่จุมพิตริมฝีปากนางเมื่อตอนเมิ่งอ้าวยกทัพบุกสถานปศุสัตว์ ดังนั้นพานโน้มหน้าไปหอมแก้มนางจากนั้นโอบกอดนางไว้ ฉินชิงขณะจะดิ้นรน ก็ถูกเซี่ยงเส้าหลงรั้งดึงพลัดตกลงในสระน้ำพุร้อนด้วยกัน

จี้เอียนหยานและพวกทั้งหัวโห่ร้องพลางแหวกว่ายมาราวกับนางเงือกอันแพรวพราย เสียงหัวร่ออันแจ่มใส เสียงตัดพ้ออันแง่งอนดังคละเคล้ากัน เกล็ดหิมะกับควันร้อนกรุ่นคล้ายหลอมกลืนเข้าด้วยกัน

วันนี้หลังอาหารค่ำ จี้เอียนหยานฉวยโอกาสที่ฉินชิงและเหล่าสตรีไปเล่นกับเซี่ยงเป่าเอ๋อ ฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงมาชมหิมะในเก๋งน้อย

กลางสวนกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นพี่ชิงมีความสุขถึงเพียงนี้ ท่านตระเตรียมตบแต่งนางอย่างเป็นทางการหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดชั่วขณะแล้วกล่าว "ข้าพเจ้าเห็นว่ารอจนผ่านการประลองยุทธ์กับก่วนตงแสแล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ"

จี้เอียนหยานกล่าวว่า "ข้าพเจ้านึกถึงปัญหาข้อนี้แทนท่าน ทางที่ดีรอจนมังกรดำจุติ ซึ่งเป็นช่วงเวลาทิ้งของเก่าต้อนรับสิ่งแปลกใหม่ เมื่อถึงเวลานั้นต่อให้ฐานะของพี่ชิงเกิดการเปลี่ยนแปลง คงไม่ก่อเกิดปฏิกิริยาขึ้นในเหล่าเชื้อพระวงศ์รัฐฉิน"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความยินดีว่า "เอียนหยานคิดอ่านแทนข้าพเจ้าจริงๆ หลังจากที่สมรักกับฉินชิงข้าพเจ้าไม่มีความมุ่งมาดปรารถนาอันใดอีกแล้ว"

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างจริงจังว่า "หากให้พี่ชิงตอบรับท่าน ยังไม่ง่ายดายนัก ทางที่ดีท่านรักษาข้อห้ามฉันบุรุษสตรี อย่าได้มีความสัมพันธ์ทางร่างกายกับนาง ทั้งนี้เพราะพี่ชิงไม่ชมชอบพฤติการณ์มั่วสุมกันก่อนแต่งงาน เส้าหลงคงเข้าใจความหมายของเอียนหยานกระมัง?"

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ตอนนี้ข้าพเจ้ากระทั่งยอดหญิงจี้ยังไม่กระทบถูกไหนเลยล่วงเกินฉินชิงได้?"

จี้เอียนหยานแย้มยิ้มหยาดเยิ้มกล่าวว่า "กระทบเป็นครั้งเป็นคราวคาดว่าคงไม่เป็นไร ขอเพียงรู้จักควบคุมอารมณ์ก็ใช้ได้แล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงลิงโลดยินดียิ่ง ยึดกุมมือจี้เอียนหยานไว้ กล่าวว่า "ท่านคงทราบว่าข้าพเจ้าอัดอั้นอย่ายากเย็น ค่อยผ่อนปรนเป็นพิเศษ"

จี้เอียนหยานกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "คาดว่าเป็นผลจากการแช่ร่างในน้ำพุร้อน ทำให้ผู้คนบังเกิดความต้องการตามธรรมชาติขึ้น แต่คืนนี้ผู้ที่ได้รับความรักจากท่าน ไม่สมควรเป็นข้าพเจ้า ในเมื่อเอียนหยานเป็นคนตรากฎขึ้น ต้องรั้งอยู่อันดับท้ายสุดจึงถูกต้อง"

ท่ามกลางเกล็ดหิมะปลิวโปรย เซี่ยงเส้าหลงถือดาบร้อยชนะ

ยืนอยู่กลางทุ่งหิมะ ที่ด้านหลังคือสถานปศุสัตว์ของตระกูลอู

อาจบางทีเพราะเพิ่งได้รับดาบวิเศษ สิบกว่าวันมานี้เซี่ยงเส้าหลงแทบพกพาดาบติดตัวตลอดเวลา คิดหล่อหลอมสามท่าไม้ตายของเพลงกระบี่ม่อจื่อไปในเพลงดาบ หลังจากผ่านการนั่งกรรมฐาน ในใจบังเกิดความพลุ่งพล่านดุจมรสุม คล้ายค้นพบความลับของเพลงดาบ พานยังขาดจิตสำนึกอยู่วูบหนึ่ง

เหตุการณ์ความหลังผ่านเข้ามาในห้วงสมองของเขา นึกถึงกงจู้สามประสบชะตากรรม ถึงกับเลือดลมพลุ่งพล่าน สะบัดดาบฟาดฟันฝ่าอากาศ ดาบร้อยชนะแหวกฝ่าอากาศบังเกิดเสียงดัง เซี่ยงเส้าหลงพอเกิดความคล่องแคล่วถนัดมือ ย่อมใช้ออกด้วยเพลงกระบี่ม่อจื่อ แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด รู้สึกขาดไปส่วนหนึ่ง

ทันใด เขาบังเกิดปฏิภาณวูบ เข้าใจถึงตัวปัญหา นึกออกว่าเพลงกระบี่ม่อจื่อเป็นการตั้งรับไม่เน้นการรุก หากทว่าลักษณะของดาบร้อยชนะเน้นการรุกไม่เน้นตั้งรับ ดังนั้นความคิดหล่อหลอมเพลงกระบี่ทั้งชุดไปในเพลงดาบ จึงไม่สะดวกราบรื่นดั่งใจนึก

นึกถึงตอนนี้ เซี่ยงเส้าหลงสลัดลืมเลือนเพลงกระบี่ทั้งชุดทิ้งไป เพียงเลือกแต่กระบวนท่ารุก พริบตานั้นประกายดาบแลบแปลบปลาบประหนึ่งสายฟ้าคะนองฝน ให้ความรู้สึกสาแก่ใจ

ประกายดาบหายวับ เซี่ยงเส้าหลงยืนหยัดปานภูผา จิตใจปั่นป่วนดุจระลอกคลื่น เขานึกถึงกาลก่อนเคยฝึกวิชา**คงโส่วเต้า** *(คาราเต้)* วิชาวูซูซึ่งผ่านการปรับปรุง ล้วนสอดคล้องกับหลักการทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งจู่โจมในแนวเส้นตรง หรือใช้วิธีการเกลียวหมุนเพิ่มกำลัง หาไม่ก็พุ่งหมัดตามหลักเส้นโค้งในระยะห่างอันเหมาะสม ทั้งหมดนี้ล้วนสามารถหล่อหลอมไปในเพลงดาบทั้งสิ้น ยังมีเพลงดาบซามูไรของชาวอาทิตย์อุทัยไปๆ มาๆ มีเพียงไม่กี่ท่า หากทว่าทรงอานุภาพเหลือประมาณ

นึกถึงตอนนี้ ค่อยได้คิดปรุโปร่ง ม่อจื่อเมื่อบัญญัติเพลงกระบี่ขึ้น หลังจากที่เขาดูดซับแก่นแท้ของเพลงกระบี่ม่อจื่อ บวกกับความรู้ด้าน

วิชาการต่อสู้ของประเทศต่างๆ เหตุใดไม่สามารถคิดค้นเพลงดาบที่เหมาะสมกับเขาขึ้นมาสักชุดหนึ่ง?

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่า จินตนาการความคิดกว้างไกลไพศาลไร้ขอบเขต สร้างความตื้นตันใจจนหลั่งน้ำตาออกมา แหงนหน้ากู่ร้องดังยาวนาน ดาบร้อยชนะร่ายรำเป็นเงาดาบเกลื่อนกล่น พุ่งฉวัดเฉวียนตามการเคลื่อนตัวของเขา

ทันใดเงาดาบสลายวับ เซี่ยงเส้าหลงฟาดฟันออกอีกหลายดาบ กลับเป็นกระบวนท่วงท่าอันห้าวหาญดุดัน ปานประหนึ่งอยู่กลางสมรภูมิสู้รบ

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง คุกเข่าลงกับพื้นหิมะ ทราบว่าตัวเองเกาะกุมเคล็ดลับของเพลงดาบ ยามนี้เพียงขาดประสบการณ์และพลังการฝึกปรือเท่านั้น

เมื่อกลับถึงเรือนมังกรซ่อน เซี่ยงเส้าหลงรีบฉุดดึงเถิงอี้กับจี้เอียนหยานออกมาฝึกซ้อมกัน

จี้เอียนหยานถือทวนมังกรบิน เห็นเซี่ยงเส้าหลงถือดาบตั้งท่า ต้องอุทานว่า “เส้าหลง คราครั้งนี้ท่านเพียงถือดาบตั้งท่า ผู้อื่นไฉนบังเกิดความรู้สึกว่าไม่สามารถจู่โจมเข้าไปได้?”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “นี่เรียกว่าความเชื่อมั่นกับท่วงท่าสภาวะแล้ว”

ฉินชิงและเหล่าสตรีชมดูความฮึกหาญแห่งผู้กล้าของเซี่ยงเส้าหลง ล้วนมีสีหน้าลุ่มหลงงมงาย

จี้เอียนหยานตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ทวนมังกรบินคล้ายสายน้ำเชี่ยวแหวกจู่โจมใส่เซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงปลุกปลอบสมาธิ ปิดป้องปะทะอย่างสุดกำลัง ไม่ว่าสายตา ข้อมือ ฝีเท้า ล้วนผสานกลมกลืนพร้อมกับบิดเอวใช้กำลัง ทุกดาบถ่ายทอดพลังถึงปลายดาบ เปลี่ยนจากสภาพรุกรับกลายเป็นการรุกอย่างเต็มรูปแบบ หาได้เกรงขามต่อน้ำหนักและความยาวของทวนมังกรบินไม่ ประกายดาบพอแผ่พุ่งออก ทวน

มังกรบินกลับเป็นฝ่ายตั้งรับ จากนั้นถอยร่นไป โดยที่จี้เอียนหยานไม่มีเรี่ยวแรงตีโต้ได้

จี้เอียนหยานพานโยนทวนทิ้ง ร่ำร้องคำ “ไม่สู้สืบต่อแล้ว” จากนั้นกล่าวด้วยความยินดีว่า “เส้าหลงเอย วันนี้จี้เอียนหยานค่อยยอมรับนับถือท่านทั้งปากและใจ”

เถิงอี้ไม่กล่าวกระไร ชักกระบี่ม่อจื่อโถมเข้ามา ชิงจู่โจมใส่เซี่ยงเส้าหลงดุจระลอกคลื่นหนุนเนื่อง เซี่ยงเส้าหลงก็ตวาดก้อง ตวัดดาบฟาดฟันออกอย่างเร่งร้อน

ดาบนี้ดูไปไม่มีความพิสดารใด หากทว่าสภาวะดาบเกรี้ยวกราดดุร้าย จนผู้คนบังเกิดความรู้สึกไม่กล้าลูบคมด้วย

เถิงอี้แม้มีกำลังแขนอันมหาศาล บวกกับกระบี่ไม้ที่หนักอึ้ง หลังจากต้านปะทะ ยังถูกเซี่ยงเส้าหลงกระแทกถอยไปครึ่งก้าว

เถิงอี้รู้สึกสมใจ ขณะจะตอบโต้กลับไป เซี่ยงเส้าหลงชิงสะบัดดาขวับขวับ ฟาดฟันออกสองดาบ ภายใต้ประกายเย็นเยียบแปลบปลาบ เถิงอี้กลับมีความรู้สึกว่ายากลงมือได้ ต้องถอยกายไปห้าก้าว ค่อยรับสองดาบนี้ได้

เซี่ยงเส้าหลงไม่ละเว้นโอกาสอันดี ทุกดาบชิงจู่โจม พริบตานั้นประกายดาบสาดกระจาย สตรีทั้งหลายชมดูจนอกสั่นขวัญแขวนขึ้นมา

เถิงอี้จะอย่างไรมีฝีมือเข้มแข็ง รับมืออีกสิบกว่ากระบวนท่าค่อยถอยกายไปอีกสองก้าว สุดท้ายเซี่ยงเส้าหลงรั้งดาบกลับ กอปรด้วยบุคลิกท่วงท่าราวจอมดาบไร้ผู้ต่อต้าน

เถิงอี้หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “หากน้องสามต้องการชีวิตเรา เกรงว่าเราแม้ไม่ตายรับบาดเจ็บแล้ว”

จิงสั้งที่ชมดูอยู่ด้านข้าง กล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “นี่เป็นเพลงกระบี่อันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “นี่มิใช่เพลงกระบี่ หากทว่าเป็นเพลงดาบ”

จี้เอียนหยานปรบมือกล่าวว่า “นี่คือเพลงดาบร้อยชนะที่เซี่ยงเส้าหลงคิดค้นขึ้น ยังร้ายกาจกว่าเพลงกระบี่ม่อจื่ออีก”

ในเสียงหัวร่อด้วยความยินดี ทุกผู้คนกลับเข้าห้องหับไป

เซี่ยงเส้าหลงมาที่ห้องพักของฉินชิง เคาะประตูห้องเป็นเสียงดัง ภายในห้องบังเกิดสุ้มเสียงอ่อนหวานไพเราะของฉินชิงดังว่า “ผู้ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงส่งเสียงกระแอมตอบว่า “ข้าพเจ้าเซี่ยงเส้าหลง ไม่ทราบเข้าไปได้หรือไม่?”

ฉินชิงรับคำคราหนึ่ง จากนั้นเปลี่ยนเป็นร้องคำ “ไม่ได้” แต่เซี่ยงเส้าหลงผลักประตูเข้าไปก่อน ปากกล่าวว่า “พระอาจารย์ฉินไฉนอนุญาตจากนั้นบอกว่าไม่ได้? ท่านกำลังทำอะไร?”

ฉินชิงผุดลุกขึ้นจากเสื่อปูพื้น เนื่องจากภายในห้องก่อไฟเพิ่มความอบอุ่น นางเพียงสวมกระโปรงสีขาวเนื้อแพร ทับด้วยเสื้อกั๊กสีเขียวอ่อนบวกกับรูปโฉมอันงามพิลาสนับว่างามประหนึ่งเทพธิดาในหอเก๋ง บนเสื่อวางเต็มไปด้วยแผ่นเกราะอ่อน ส่วนใหญ่เป็นรูปสี่เหลี่ยม สี่เหลี่ยมแนวยาวและสี่เหลี่ยมแนวขวาง จนสำเร็จเป็นรูปเป็นร่าง คงเหลือแผ่นเกราะอ่อนอีกสามสิบกว่าชิ้น

ฉินชิงหน้าแดงสดใส ตำหนิว่า “ท่านมิใช่ออกไปซ้อมยิงธนูหรอกหรือ ไฉนกลับมารวดเร็วปานนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูแผ่นเกราะอ่อนบนพื้น มาถึงข้างกายนางยิ้มพลางถามว่า “นี่เป็นแผ่นเกราะอ่อนที่ท่านอาชิงจัดสร้างขึ้นกระมัง? พระอาจารย์ฉินกำลังประกอบเสื้อเกราะให้แก่ข้าพเจ้า ใช่หรือไม่?”

ฉินชิงอับอายจนหน้าแดงจรดใบหู ผงกศีรษะอย่างเอียงอายปากยังแก้ต่างว่า “ฉินชิงอยู่ว่างไร้เรื่องราว ถิงฟางกับจือจี้อก็เล่นกับเป่าเอ๋อ เอียนหยานต้องร่างโครงสร้างของมังกรดำขึ้น ข้าพเจ้าจึงรับงานชิ้นนี้มา...อย่าได้ใช้สายตาเช่นนั้นมองดูผู้อื่นได้หรือไม่?”

จากนั้นก้มศีรษะกล่าวว่า “ทราบหรือไม่ว่านี่เป็นห้องส่วนตัวของ

ฉินชิง?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความปลาบปลื้มใจว่า “ดีที่ข้าพเจ้าไม่ได้ยึดถือนี่เป็นเขตหวงห้าม ไม่เช่นนั้นคงไม่มีโอกาสรับรู้ถึงท่าทีที่พระอาจารย์ฉินมีต่อข้าพเจ้าแล้ว วันหน้าสวมใส่เสื้อเกราะนี้ เฉกเช่นพระอาจารย์ฉินอยู่...”

ฉินชิงขยี้เท้ากล่าวว่า “วิงวอนท่านอย่าได้กล่าวต่อ ได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกอันหวานชื่น กล่าวเสียงอันนุ่มนวลว่า “วันก่อนข้าพเจ้ารุดไปหาพระอาจารย์ฉินถึงที่พัก ตอนนั้นพระอาจารย์ฉินซุกซ่อนเสื้อผ้าซึ่งกำลังปักทอลวดลายเอาไว้ ไม่ทราบว่า...”

ฉินชิงผละจากไปด้วยความกระดากอาย เดินถึงริมหน้าต่าง หันหลังให้แก่เขา ก้มศีรษะไม่กล่าววาจา แต่เท่ากับยอมรับว่า ตัดเย็บเสื้อใหม่ให้แก่เขา

เซี่ยงเส้าหลงเลือดลมพลุ่งพล่าน เดินถึงด้านหลังนาง พลันตัดสินใจวางมือลงบนหัวไหล่กลมนของนาง ร่างของฉินชิงสะท้านขึ้นคราหนึ่งแล้วค่อยสงบลง ที่น่าแปลกคือไม่ได้ขัดขืนดิ้นรนอันใด

เซี่ยงเส้าหลงโน้มหน้าไปแนบกับปรางแก้มอันนวลเนียนของนาง สูดดมกลิ่นหอมจากเรือนผมนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “จำได้ว่าครั้งแรกที่พบพานอาจารย์ฉิน อยู่ที่หน้าห้องทรงพระอักษรของรัชทายาท ตอนนั้นถูกพระอาจารย์ฉินตำหนิติติง จนพวกเราทั้งสองแทบมุดหน้าลงดิน ข้าพเจ้าหวั่นไหวจนยึดถือพระอาจารย์ฉินประหนึ่งเทพธิดาหยาดฟ้าในใจบังเกิดจิตปฏิพัทธ์ขึ้น”

ฉินชิงถูกการเสียดสีสัมผัสของอีกฝ่ายก่อกวนจนร่างอ่อนระทวย ส่งเสียงครวญครางคำหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านผู้นี้ใช้ถ้อยคำแปลกใหม่นักตำหนิติติงจนแทบมุดหน้าลงดิน หวั่นไหวใจจนยึดถือประหนึ่งเทพธิดาหยาดฟ้าอันใด ตอนนั้นผู้อื่นเพียงกล่าวตามเหตุผล พวกท่านทั้งสองล้วนไม่นำพา จนฉินชิงแทบคลั่งใจตายไป”

เซี่ยงเส้าหลงสัมผัสกับแผ่นหลังอันราบเรียบ ตะโพกที่แฝงแรง

ดีดสะท้านของนาง โดยแทบไม่มีสิ่งใดกั้นกลาง สายตาเฝ้ามองรูปใบหน้าของหญิงงามโบราณของฉินชิง หวนนึกถึงนางครองตัวบริสุทธิ์มานานถึงกับบังเกิดจิตวาบหวาม ออกปากว่า “พระอาจารย์ฉินแต่งให้กับข้าพเจ้าเถอะ”

ฉินชิงสะท้านทั้งร่าง ตอนแรกดวงตาทอแววตื่นเต้นยินดี จากนั้นสีหน้าหม่นหมองลง ส่ายหน้าคราหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกมือเท้าเย็นเฉียบ กล่าวอย่างงุนงงว่า “ที่แท้พระอาจารย์ฉินไม่คิดแต่งงานกับข้าพเจ้า”

ฉินชิงใจหายวูบ ร้องโพล่งว่า “ไม่ อย่าได้เข้าใจผู้อื่นผิดไปได้หรือไม่? หากไม่ยอมโอนอ่อนผ่อนตามท่าน ตอนนี้คงไม่ปล่อยให้ท่านคลอเคลียแล้ว ฉินชิงเพียงนึกแทนพระอาจารย์เซี่ยง หลายปีมานี้ไม่ทราบว่าเชื้อพระวงศ์ และขุนนางทั้งบุ๋นบู๊ขอแต่งงานกับฉินชิงมากน้อยเท่าใด ฉินชิงล้วนปฏิเสธ โดยอ้างเหตุผลว่า จิตใจข้าพเจ้าสงบราวน้ำนิ่ง หากข้าพเจ้าพลันเปลี่ยนท่าทีแต่งให้กับท่าน ย่อมต้องสะกิดความริษยาของผู้คนขึ้น จนกลายเป็นความประสงค์ร้าย ที่น่าวิตกที่สุดคือไทเฮา พระนางคล้ายหึงหวงอย่างยิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า “ผู้อื่นคิดทำอย่างไรก็ทำเช่นนั้นเถอะ เราเซี่ยงเส้าหลงหาเกรงกลัวไม่”

พลางพลิกร่างนางกลับมา โอบกอดนางเอาไว้

ฉินชิงอ้าปากน้อยๆ ลมหายใจกระชั้นเร่งร้อน ดวงตาหลับพริ้มลงเป็นอิริยาบถที่ไม่อาจรับการยั่วรักได้ กอปรเป็นความงามซึ้งตราตรึงนัก

จากนั้นนางฝืนใจลืมตาขึ้น กล่าวว่า “เส้าหลงเอย หากแม้นสักวันหนึ่งท่านคิดออกเดินทางไกลไปยังชายแดนตามที่ท่านเคยกล่าวไว้ ฉินชิงแม้ตายอยู่ข้างกายท่านแต่ขออย่าได้สะกิดความแค้นของส่วนรวม เพราะฉินชิง โอ ผู้อื่นยินยอมติดตามท่านมายังที่นี้ เท่ากับยึดถือท่านเป็นสามีแล้ว...อืมม์”

เซี่ยงเส้าหลงประทับริมฝีปากลงบนริมฝีปากนางอย่างหิวกระหาย

ชักจูงนางสัมผัสกับการแสดงความรักของบุรุษสตรี เมื่อถอนริมฝีปากจากมา หญิงงามผู้ถือตัวก็ถูกหล่อหลอมละลายสิ้น ยกมือโอบรัดรอบคอของเขา หากทว่าเรือนร่างอ่อนระทวยไร้เรี่ยวแรง ทั้งยังร้อนผ่าวราวถูกไฟลวก เพลิงปรารถนาลุกโชนขึ้นมา

ฉินชิงพร่ำเพ้อรำพึงว่า "เปลือกนอกพวกเรายังรักษาสภาพเดิมไว้ดีหรือไม่? แม้นอยู่ในที่ลับ เส้าหลงคิดอย่างไร ฉินชิงล้วนยินยอมคล้อยตาม...โอ"

เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยหักห้ามใจได้ ยื่นมือโอบอุ้มร่างนางขึ้นเดินไปยังตั่งเตียงอันหอมกรุ่นนั้น

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงตื่นขึ้นมา ท้องฟ้ามืดค่ำลงแล้ว หากแต่เรือนร่างอันงดงามของฉินชิงยังเกาะเกี่ยวรัดพันเขาเอาไว้ ยากที่จะแยกออกจากกัน

เซี่ยงเส้าหลงอดซุกซนมิได้ ก่อกวนจนฉินชิงตื่นขึ้นมา พบว่ามือประหลาดของอีกฝ่ายยังรุกเร้าต่อนาง สร้างความอับอายจนผุดลุกขึ้นนั่ง เผยเห็นร่างท่อนบนที่งามละลาน กล่าวอย่างาแง่งอนว่า "แย่แล้ว ล้วนเป็นท่านทำร้ายคน เป็นเหตุให้พลาดเวลาอาหารค่ำไป ผู้อื่นยังจะแบกหน้าไปพบเอียนหยานและพวกได้อย่างไร?"

เซี่ยงเส้าหลงลุกขึ้นนั่งอย่างยิ้มแย้ม โอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก กล่าวว่า "บุรุษสตรีรักชอบกัน เป็นความสัมพันธ์พื้นฐานของมนุษยชาติ ผู้ใดกล้าหัวร่อเยาะพระอาจารย์ฉิน มา ให้ข้าพเจ้าสวมใส่เสื้อผ้าแก่ท่าน ข้าพเจ้าเป็นคนเปลื้องเสื้อผ้าท่านออก สมควรมีภาระรับผิดชอบ"

ฉินชิงแม้มีสัมพันธ์รักกับเขา ยังหน้าเปราะบางอยู่ ร่ำร้องว่า "ท่านออกไปให้แก่ข้าพเจ้า สืบสาวให้แน่ชัด แล้วค่อยกลับมารายงาน"

เซี่ยงเส้าหลงรับคำ กระโดดลงจากเตียง สวมใส่เสื้อผ้าอย่างรีบร้อนออกไปแล้วกลับเข้ามา เห็นฉินชิงนั่งอยู่หน้ากระจกทองเหลืองหวีสางผมเฝ้าอยู่ ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงคว้ามือนางไว้ กล่าวว่า "มิต้องหวีสางแล้ว ข้าพเจ้าชมชอบสภาพที่พระอาจารย์ฉินผมเผ้ายุ่งเหยิง เสื้อผ้าไม่เรียบร้อย

ยิ่ง อย่าว่าแต่ทุกคนเข้านอนแล้ว มีแต่เถียนเจินสองพี่น้องถ่างตารอปรนนิบัติพวกเรา ข้าพเจ้าสั่งพวกนางยกอาหารค่ำเข้ามา พระอาจารย์ฉินจะได้ไม่ต้องออกไปพบหน้าผู้คน”

ยามนั้นเถียนเจิน เถียนฟ่ง พกพารอยยิ้มผลักประตูเข้ามาจัดเรียงอาหารค่ำให้แก่ทั้งสอง จากนั้นล่าถอยออกไป

ฉินชิงพลันล้มตัวเข้ามายังอ้อมอกเซี่ยงเส้าหลง คร่ำครวญว่า “เส้าหลงเอย ผู้อื่นถูกท่านทำร้ายจนสาหัสมาแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ข้าพเจ้าทำร้ายท่านสาหัสอย่างไร?”

ดวงตาฉินชิงทอประกายความรัก กล่าวอย่างเอียงอายว่า “ยังไม่ทำร้ายคนอีกหรือ? หลังจากนี้ฉินชิงไม่มีท่านอยู่ข้างกาย คงยากผ่านวันเวลาได้”

เซี่ยงเส้าหลงโอบอุ้มนางขึ้นมายังหน้าโต๊ะเตี้ย ที่จัดเรียงรายสุราอาหารไว้ ทรุดกายนั่งลง กล่าวว่า “จากกันชั่วคราวเหนือกว่าแรกวิวาห์ นั่นจึงเป็นความหมายเป็นพิเศษ”

ฉินชิงพึมพำคำ “จากกันชั่วคราวเหนือกว่าแรกวิวาห์” ทอดถอนใจกล่าวว่า “มิน่าเล่า ด้วยภูมิปัญญาของเอียนหยาน ยังลุ่มหลงต่อท่าน ถ้อยคำของท่านเป็นภาษาที่น่าฟังที่สุดในโลก”

เซี่ยงเส้าหลงลอบละอายแก่ใจ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ให้ข้าพเจ้าป้อนอาหารแก่พระอาจารย์ฉิน ดีหรือไม่?”

ฉินชิงผงกศีรษะอย่างเอียงอาย หลังจากนั้นห้องหับอบอวลด้วยความรักอันสดใส ทุกประการดำเนินไปโดยไร้เสียง

สิบกว่าวันให้หลัง เซี่ยงเส้าหลงหักห้ามตัณหาราคะมุ่งมั่นสู่มรรคาดาบ มีความรุดหน้าอย่างรวดเร็ว

วันนี้เขาซ้อมมือกับสิบแปดองครักษ์เหล็ก พิชิตแต่ละคนโดยราบคาบ จี้เอียนหยานพลันชักชวนทั้งหมดออกจากสถานการณ์ปศุสัตว์

มาถึงริมแม่น้ำ ค่อยหยุดม้าไว้ กล่าวอย่างขึงขังว่า “ระหว่างนี้ในแม่น้ำมีมังกรดำดุร้ายตัวหนึ่งออกอาละวาด เส้าหลงกล้าลงน้ำไปปราบมังกรหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความยินดีว่า “จัดสร้างมังกรดำสำเร็จแล้วหรือ?”

ฉินชิงร่ำร้องคำ “รีบดู” ทุกผู้คนกวาดตามองเห็นประหลาดหัวหนึ่งโผล่พ้นขึ้นจากน้ำ สองตาเป็นประกายแวววาว จากนั้นปรากฏเป็นส่วนกระดูกสันหลังของมังกรยาวสิบกว่าวา ปราดแรกที่เห็นเป็นที่น่าอกสั่นขวัญแขวนนัก มิคาดมังกรดำเผยโฉมไม่ถึงชั่วน้ำเดือด ยังไม่ทันขยับเคลื่อนไหว ก็หักกลางเป็นสองท่อน

จี้เอียนหยานร่ำร้องอย่างขุ่นเคือง เห็นมังกรดำหลุดสลายกลายเป็นสิบกว่าท่อน สะเก็ดน้ำกระเซ็นเป็นฝูฝอย ผู้คนที่ซ่อนตัวอยู่ในมังกรพากันแหวกว่ายเข้าหาฝั่ง

เถิงอี้กลั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า “ขอเกี่ยวระหว่างลำตัวมังกรมีปัญหา อากาศก็หนาวเหน็บอยู่หลายคำ จากนั้นซักซ้อมอีกหลายเที่ยวจะใช้ได้แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงพึงพอใจยิ่ง กล่าวชมเชยจี้เอียนหยานอยู่หลายคำ จากนั้นทั้งหมดควบม้าเดินทางกลับ จี้เอียนหยานกล่าวว่า “ตอนนี้ห่างจากวันเกิดของหลี่ปู้เหว่ยอยู่สิบกว่าวัน เส้าหลงตระเตรียมเดินทางกลับเมื่อใด?”

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดแล้วกล่าว “วันมะรืนเถอะ”

ฉินชิงกล่าวว่า “ระวังหลี่ปู้เหว่ยจะซุ่มโจมตีพวกเราในระหว่างทาง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “นี่มีความเป็นไปได้ไม่มากนัก แต่พระอาจารย์ฉินกล่าวถูกต้อง ยังคงระมัดระวังไว้ประเสริฐกว่า”

เถิงอี้กล่าวว่า “เราเตรียมการไว้แต่แรกว่า เส้นทางกลับสู่นครเสียนหยางจะสละใกล้ไปหาไกล ทั้งส่งคนล่วงหน้าไปสำรวจเส้นทางก่อน เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของเราเถอะ”

จ่าวจื้อเหลียวหน้ามากล่าวว่า “คราครั้งนี้ไม่ว่าอย่างไรข้าพเจ้า

ต้องขอดูว่า เส้าหลงจะสำแดงฝีมือสังหารก่วนตงแสด้วยวิธีใด”

อูถิงฟางปรมมือสนับสนุน จี้เอียนหยานกลับขมวดคิ้วกล่าวว่า “หากแม้นถึงเวลานั้น หลี่ปู้เหว่ยยกธิดาให้แก่เส้าหลง จะทำอย่างไรดี?”

ฉินชิงยิ้มพลางกล่าวว่า “นี่เป็นสาเหตุที่หลี่ปู้เหว่ยส่งกำลังบุกโจมตีสถานปศุสัตว์ มันเองกลัวว่าก่วนตงแสจะพ่ายแพ้เช่นกัน ดังนั้นต่อให้พระอาจารย์เซี่ยงประลองยุทธ์ได้ชัย หลี่ปู้เหว่ยก็ต้องหาทางกีดกันมิให้ธิดารักแต่งกับพระอาจารย์เซี่ยง”

เซี่ยงเส้าหลงบังคับม้าพุ่งทะยานออกไป หัวร่อดังๆ กล่าวว่า “ผู้ใดสนใจมากความ ประการสำคัญคือเชือดก่วนตงแสก่อน อื่นๆ รอให้เกิดปัญหาแล้วค่อยขบคิดแก้ไขเถอะ”

ในความฮึกเหิมห้าวหาญ ทุกผู้คนพากันเร่งม้าติดตาม ทิ้งรอยเกือกม้าอยู่บนพื้นที่เป็นทางยาว หลังจากได้ครอบครองดาบร้อยชนะเซี่ยง เส้าหลงไม่เกรงกลัวบุคคลใดอีก

ไทเฮาย้ายตำหนัก

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งเข้าประตูเมือง ก็ได้รับกระแสรับสั่งของเสี่ยวผานให้เดินทางเข้าวังไป

เสี่ยวผานทรงหารือข้อราชการกับหลี่ปู้เหว่ย ชางผิงจวินและเหล่าขุนนางที่วังใน เซี่ยงเส้าหลงนั่งรอที่ห้องพระอักษรอยู่ครึ่งชั่วยาม เสี่ยวผานค่อยเสด็จมาถึง เมื่อประทับนั่งลง เสี่ยวผานตรัสถามว่า "พระอาจารย์รู้จักบุคคลชื่อฟ่งเจี๋ยหรือไม่ เขาเป็นขุนนางที่รับผิดชอบด้านกฎหมายรัฐฉินเรา"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า "รัชทายาทไฉนเอ่ยถึงคนผู้นี้ขึ้นมา?"

เสี่ยวผานตรัสว่า "คนผู้นี้มีความแข็งกร้าว ไม่เกรงกลัวต่ออิทธิพลอำนาจ เพียงไม่ทราบได้รับผลสะท้านจากหนังสือหลี่ซื่อชุนชิวหรืออย่างไร กลับวิพากษ์วิจารณ์ว่ากฎหมายรัฐฉินเราเข้มงวดเกินไป ขัดกับหลักเมตตาธรรมของนักปราชญ์รุ่นก่อน"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "อย่างนั้นรัชทายาทสมควรไม่พอใจจึงถูกต้อง เหตุใดเมื่อเอ่ยถึงคนผู้นี้ กลับปลาบปลื้มยินดี?"

เสี่ยวผานทรงพระสรวลพลางตรัสว่า "ทั้งนี้เพราะคนผู้หนึ่งเมื่อเอ่ยถึงเรื่องนี้ มิใช่ไม่มีเหตุผล สมมุติเช่นเขาบอกว่า ในฐานะเจ้าชีวิตแห่งรัฐเมื่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลง ก็ประกาศแนวนโยบายใหม่กลายเป็น

ความโลเล ดังนั้นขุนนางไม่ทราบหลักปฏิบัติ ราษฎรไม่ทราบคล้อยตามอย่างไร ผู้กระทำผิดกลับค้นหาช่องโหว่ บรรลุถึงแผนการอันชั่วช้า ดังนั้นหลักกฎหมายต้องเป็นเอกภาพจึงเป็นรัฐอันเข้มแข็งได้”

เซี่ยงเส้าหลงเหม่อมองเสี่ยวผาน ซึ่งกำลังจะมีพระชนมายุสิบแปดพรรษา ในใจบังเกิดความเคารพยกย่อง นี่มิใช่พระองค์ทรงเล็งเห็นถึงความสำคัญของการรักษากฎหมายอย่างเคร่งครัด หากแต่พระองค์มีน้ำพระทัยอันกว้างขวาง ยอมรับคำกราบทูลที่เป็นประโยชน์

เสี่ยวผานรับสั่งอีกว่า “ตอนแรกข้าพเจ้ายังเข้าใจว่า เขาสวามิภักดิ์ต่อหลี่ปู้เหว่ย แต่เห็นมันกล่าววาจาอย่างทะนงองอาจ คล้ายคลึงกับพระอาจารย์นัก ต่อมายังนำหนังสือกราบทูลของท่าน ซึ่งรายงานเหตุการณ์ที่ถูกโจรร้ายรุกรานคาดคั้นเอาผิดต่อหลี่ปู้เหว่ย ค่อยทราบว่าเขาเป็นคนไม่กลัวตายเช่นเดียวกับท่าน คนผู้นี้แม้ไม่เหมาะกับการดูแลด้านกฎหมาย แต่เหมาะสมกับตำแหน่งอวี้สื่อในสามพระยาอย่างยิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวูบ อย่างนั้นไยมิใช่ทำลายความฝันของหลี่ซือหรอกหรือ จึงกล่าว “รัชทายาทโปรดตรึกตรองให้ดี หลี่ซือก็เป็นบุคคลที่เหมาะสมยิ่ง”

เสี่ยวผานส่ายพระพักตร์ตรัสว่า “ท่านเคยเห็นหลี่ซือโต้แย้งกับผู้อื่นต่อหน้าหรือ? เอ่ยถึงประสบการณ์รอบรู้ หลี่ซือเหนือกว่าฟ่งเจี๋ยสิบเท่า หลักการลงทัณฑ์ของเขาก็เข็มงวดกว่าซางเอียง ดังนั้นเหมาะสมกับตำแหน่งถิงเว่ยในสามเจ้าพระยาเก้าอำมาตย์ที่สุด ข้าพเจ้าก็จะพึ่งพาวิชาความรู้ของเขาปรับปรุงหลักการปกครองของรัฐ เป็นรากฐานสำหรับการรวมกำลังเป็นปึกแผ่นในภายหลัง”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนปากอ้าตาค้าง หากเอ่ยถึงหลักการปกครองเขาไหนเลยกล้าโต้แย้งกับจิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคต แต่ว่าตำแหน่งถิงเว่ยเป็นหนึ่งในเก้าอำมาตย์ หลี่ซือสมควรพึงพอใจแล้ว

เสี่ยวผานรับสั่งอีกว่า “จวิ้นน้อยรายงานการศึกที่สถานปศุสัตว์ต่อเราโดยละเอียด นับว่าตื่นเต้นเร้าใจจริงๆ ภายภาคหน้าหากพระอาจารย์

นำทัพออกปราบศึกคงประสบชัยทุกครั้งครา”

เซี่ยงเส้าหลงลอบฝืนยิ้ม นั่นเป็นเรื่องที่เขากลับเกรงที่สุด ดีที่ยังไม่ใช่เรื่องรีบด่วนเฉพาะหน้า ดังนั้นหันเหหัวเรื่องว่า “หลี่ปู้เหว่ยผลักภาระรับผิดชอบอย่างไร?”

เสี่ยวผานตรัสด้วยความขุ่นพระทัยว่า “ยอมปล่อยตัวเชลยโดยไม่สอบปากคำ หลังจากนั้นตัดศีรษะผู้คนที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องมากลบเกลื่อน หากมิใช่พวกเราเตรียมการจัดสร้างมังกรดำ เราอาจเบิกตัวมันเข้าวังมาลงมือฆ่าด้วยตัวเอง เมิ่งอ้าวก็สมควรตาย ดีที่ยังมีบุตรชายอันประเสริฐสองคน” จากนั้นตรัสถามว่า “มังกรดำสมควรจัดสร้างเสร็จแล้วกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงรายงานความคืบหน้าของการจัดสร้างมังกรดำเทียมให้ทรงทราบ เสี่ยวผานทรงสดับฟังจนจบ ค่อยทอดถอนพระทัยตรัสว่า“ดีที่พระอาจารย์นึกหาแผนแยบคายเช่นนี้ได้ ไม่เช่นนั้นไม่ทราบกำราบหลี่ปู้เหว่ยอย่างไรจริงๆ เรามีวันเช่นนี้...”

เซี่ยงเส้าหลงชิงกล่าวว่า “อย่าได้กลัวเช่นนี้ รัชทายาทเป็นบุคคลที่สวรรค์กำหนดให้เป็นผู้รวมแผ่นดินเข้าด้วยกัน ข้าพเจ้าอย่างมากเพียงมีส่วนช่วยเหลือเท่านั้น”

เสี่ยวผานมีพระพักตร์ตื้นตันพระทัย ชั่วครู่ให้หลังค่อยทอดถอนพระทัยอีกครา ตรัสว่า “ไทเฮาดยกย้ายไปยังตำหนักกันเฉวียนตั้งแต่เมื่อคืน”

ตำหนักกันเฉวียนเป็นพระตำหนักเคลื่อนที่ ตั้งอยู่ทางทิศเหนือของตัวเมือง อยู่ห่างไกลจากวังเสียนหยาง จีไทเฮาทรงย้ายที่ประทับไปยังที่นั่นห่างไกลจากราชโอรส แสดงว่าความสัมพันธ์ของสองแม่ลูกเลวร้ายลง

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “รัชทายาทเกิดการโต้เถียงกับนางหรือไม่?”

เสี่ยวผานส่ายพระพักตร์ตรัสว่า “ตรงกันข้าม ระหว่างนี้ข้าพเจ้าทำตามคำแนะนำของพระอาจารย์ ตั้งใจคืนดีกับไทเฮา นางบอกว่าจะโยกย้ายไปยังตำหนักกันเฉวียน ข้าพเจ้าก็เหนี่ยวรั้งนาง แต่นางยังคง

โยกย้ายออกไป ซึ่งความจริงนางออกจากวังยิ่งดี ข้าพเจ้าจะได้ไม่ต้องเห็นภาพที่ไม่พึงปรารถนา”

เซี่ยงเส้าหลงทราบแล้วว่า พระองค์หมายถึงความสัมพันธ์ระหว่างจีไทเฮากับเล่าไอ่ ในใจลอบประหลาดใจ ตามเหตุผลหากจีไทเฮาต้องการรักษาพระอำนาจ สมควรประทับอยู่ในวังเสียนหยาง เหตุใดจึงโยกย้ายออกไป? จากนั้นครุ่นคิด หากคิดสืบสาวเรื่องนี้ คงต้องพึ่งพาฉินชิง ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงถามว่า ไทเฮายังเข้าร่วมการประชุมช่วงเช้า รวมทั้งการหารือเรื่องต่างๆ หรือไม่?”

เสี่ยวผานฝืนยิ้มพระโอษฐ์ ตรัสว่า “มาตรว่าไม่เข้าร่วมการประชุมช่วงเช้าทุกครั้ง แต่ไม่ว่าเรื่องใหญ่น้อยต้องผ่านการตรวจพิจารณาจากนาง ที่น่าคลั่งใจที่สุดยังคงเป็นเล่าไอ่เจ้าผู้นี้เหิมเกริมลำพอง ตั้งตัวเป็นกระบอกเสียงของไทเฮา มิเพียงพูดมากกว่าเดิม ทั้งยังคอยรายงานต่อไทเฮา ข้าพเจ้าถึงกับคิดฆ่ามันในดาบเดียว”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “อย่างนั้นพวกเราพานยึดถือเล่าไอ่เป็นกระบอกเสียงของไทเฮา ด้วยความมักใหญ่ใฝ่สูงของมัน คงต้องแก่งแย่งช่วงชิงกับหลี่ปู้เหว่ย พวกเราจะนั่งบนภูผาชมดูพยัคฆ์มาต่อสู้กัน”

เสี่ยวผานตรัสด้วยความขุ่นพระทัยว่า “แต่ว่าขอเพียงข้าพเจ้าเห็นหน้าเล่าไอ่ ก็บังเกิดเพลิงโทสะขึ้น...”

เซี่ยงเส้าหลงชิงกล่าวว่า “หากคิดกระทำการใหญ่ ต้องมีใจกว้างกอปรด้วยวิธีการเหนือธรรมดา ซึ่งความจริงเล่าไอ่เพียงได้รับการหนุนหลังจากไทเฮา จึงสามารถเรียกลมเรียนฝน รัชทายาทอดทนอีกหลายปีเถอะ”

เสี่ยวผานตรัสด้วยความอับจนปัญญาว่า “พระอาจารย์กล่าวถูกต้อง วันใดที่ข้าพเจ้ายังไม่ทรงพระมาลาห้อยมุก ยังต้องรับคำสั่งจากไทเฮา เฮอะ ก่อนที่ไทเฮาจะโยกย้ายออกไป ต้องการให้ข้าพเจ้าแต่งตั้งเล่าไอ่เป็นพระยา ข้าพเจ้าตอบปฏิเสธนับแต่นั้นเป็นต้นมา ไทเฮาไม่ยอมประทับตราในคำสั่งของข้าพเจ้า เป็นเหตุให้หนังสือราชการกองสุมค้างไว้ ดูท่าได้แต่

สนองตอบความต้องการของนางแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงเสนอแนะว่า “รัชทายาทแจ้งต่อไทเฮาว่า รอจนผ่านพิธีเซ่นสรวงฤดูใบไม้ผลิ สรรพชีวิตกำเนิดใหม่ ค่อยอวยยศตำแหน่งแก่เล่าไอ่ได้”

เสี่ยวผานตรัสด้วยความขุ่นข้องพระทัยว่า “แต่ไทเฮายังต้องการให้เลื่อนตำแหน่งแก่พวกพ้องของเล่าไอ่หลายคน เช่นตำแหน่งขุนนางเน่ยสื่อยกให้แก่คนตระกูลเดียวเป็นมันนามเล่าสื้อ นอกจากนั้นยังให้จัดสรรตำแหน่งแก่ลิ่งฉีกับหานเจี๋ย ซึ่งถือเป็นสมุนหนึ่งบุ๋นหนึ่งบู๊ของเล่าไอ่ นึกดูชวนให้ปวดศีรษะเวียนเกล้านัก”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าหากไม่เป็นเช่นนี้ ภายภาคหน้าเล่าไอ่คงไม่สามารถก่อการกบฏได้ จึงกล่าว “ไม่ว่าเล่าไอ่ขยายอิทธิพลอย่างไรล้วนไม่ประสบความสำเร็จ เพื่อแลกกับการสนับสนุนจากไทเฮา รัชทายาทได้แต่อดทนไว้ อย่าว่าแต่หลี่ปู้เหว่ยยังปวดเศียรเวียนเกล้ากว่ารัชทายาทอีก”

เสี่ยวผานแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า “ไม่ทราบเพราะเหตุใดเรื่องราวพอผ่านมือพระอาจารย์ จะกลายเป็นสะดวกง่ายดาย ข้าพเจ้าจะปฏิบัติตามคำแนะนำของท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทูลลาออกจากวัง เดินทางไปพบกับฉินซิง

ฉินซิงเห็นทั้งสองเพิ่งแยกทางกัน เซี่ยงเส้าหลงก็มาหานาง อดยินดีมิได้

หลังจากที่ทั้งสองสร้างสัมพันธ์รักกัน เซี่ยงเส้าหลงก็ฝึกเพลงดาบไม่สานสัมพันธ์รักต่อ ยามนี้พบกันในตึกที่พักของฉินซิง อดบังเกิดความรู้สึกทั้งสนิทสนมทั้งไม่คุ้นเคย กลายเป็นสภาพที่เร้าอารมณ์อีกแบบหนึ่ง

ยังคงเป็นเซี่ยงเส้าหลงจูงมือนางเดินออกจากตึกหลัง ปากกล่าวว่า “พระอาจารย์ฉินทราบเรื่องที่ไทเฮาโยกย้ายไปยังตำหนักกันเฉวียนแล้วหรือไม่?”

ฉินชิงกล่าวเบาๆ ว่า “ข้าพเจ้าพอกลับมาถึงก็ทราบแล้ว บุคคลที่ไทเฮานำไปยังตำหนักกันเฉวียน ล้วนเป็นคนสนิทของนาง ดังนั้นหากเส้าหลงต้องการให้ผู้อื่นไปสืบเสาะเกรงว่าต้องผิดหวังแล้ว” เซี่ยงเส้าหลงฉุดดึงนางเดินขึ้นสะพานน้อยทรุดนั่งลงที่ราวสะพาน อีกมือหนึ่งโอบเอวอ้อนแอ้นของนาง กล่าวอย่างครุ่นคิดว่า “ไทเฮาย้ายออกจากวังเสียนหยาง คงต้องมีสาเหตุ นับเป็นเรื่องขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ”

ฉินชิงถูกโอบกอด ถึงกับร่างอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง ครึ่งซีกร่างซบกับไหล่บ่าของเขา ช่วงขาแนบชิดกับต้นขาของเขา มาตรว่าเป็นฤดูเหน็บหนาว ใบหน้ายังแดงซ่าน กล่าวอย่างกึ่งปีติกึ่งแง่งอนว่า “ท่านเซี่ยงสำรวมกว่านี้ได้หรือไม่? ระวังถูกบ่าวไพร่เห็นเข้า”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาๆ พานบังคับให้นางนั่งลงบนตักของเขาไปด้านหลัง ริมฝีปากก็ถูกประทับจูบ จวบจนพึงพอใจ เซี่ยงเส้าหลงค่อยถอนริมฝีปากออก กล่าวว่า “นี่เป็นการลงโทษฐานเรียกข้าพเจ้าเป็นท่านเซี่ยง พระอาจารย์ฉินยอมรับโทษหรือไม่?”

ฉินชิงทั้งวาบหวาม ทั้งเอียงอาย ค้อนควักใส่เขาคราหนึ่ง กล่าวว่า “ช่างป่าเถื่อนนัก”

เซี่ยงเส้าหลงถูกกิริยาแช่มช้อยของนาง พรากวิญญาณหลุดลอยจากร่าง เพียงแค้นที่ตัวเองข้ามมิติแห่งกาลเวลา เป็นเหตุให้สูญเสียความสามารถทำให้สตรีตั้งครรภ์ ไม่เช่นนั้นหากฉินชิงหรือว่าจี้เอียนหยานตั้งครรภ์ขึ้นมา คงเป็นเรื่องราวอันสุขสมนัก นึกถึงตอนนี้ต้องสะท้านขึ้นอย่างรุนแรง

ฉินชิงเห็นอีกฝ่ายหนึ่งหน้าแปรเปลี่ยนไป ดังนั้นตอนนี้ถามโพล่งว่า “เกิดเรื่องใด?”

เซี่ยงเส้าหลงเบิกตาค้าง รำพึงว่า “แย่แล้ว คาดว่าไทเฮาตั้งครรภ์แล้ว”

มีแต่เพราะสาเหตุนี้ ไทเฮาจึงทรงย้ายออกจากวังเสียนหยางไปประทับที่ตำหนักกันเฉวียน

เซี่ยงเส้าหลงพอกลับถึงตึกตระกูลอู ทราบว่าโจวเอี่ยนเดินทางมาถึงแล้ว จี้เอียนหยานให้การต้อนรับที่ตึกในจึงรีบรุดไป โจวเอี่ยนยังคงรักษาสง่าราศีดุจเดิม เมื่อพบหน้าเซี่ยงเส้าหลงก็มีสีหน้ายินดี

หลังอาหารค่ำ โจวเอี่ยนฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงออกมาสนทนาที่เก๋งน้อยกลางสระ โดยมีจี้เอียนหยานอยู่เป็นเพื่อน

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวขึ้นก่อนว่า "เพราะเรื่องทางโลกของพวกเราต้องรบกวนบิดาบุญธรรมเดินทางมา พวกเราที่เป็นผู้เยาว์..."

โจวเอี่ยนยิ้มอย่างสง่างาม ตัดบทว่า "เส้าหลงไฉนกลับกลายเป็นอกเกรงใจ ยิ่งไม่ต้องไม่สบายใจเราเองก็คิดเดินทางกลับเมืองจี้เอสียรัฐฉีเพื่อเยี่ยมเยียนสหายเก่า"

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงสั้งโหย่ว ขณะจะกล่าววาจา จี้เอียนหยานชิงกล่าวว่า "ท่านมิต้องกล่าวแล้ว เอียนหยานขอให้บิดาบุญธรรมช่วยค้นหาพี่โหย่วแทนพวกเรา อาศัยมนุษยสัมพันธ์ในรัฐฉีของบิดาบุญธรรมสมควรเป็นเรื่องราวที่ง่ายดายยิ่ง"

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงสั้งโหย่วร่ำเรียนเพลงกระบี่จากปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย โจวเอี่ยนไปเสาะหานาง สมควรหาพบได้

โจวเอี่ยนทรุดนั่งลงบนม้าหิน สองตาทอประกายพิสดาร กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "คิดไม่ถึงเราโจวเอี่ยนเข้าสู่ช่วงบั้นปลายชีวิต ยังสามารถสรรค์สร้างผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง เรื่องราวในโลกอยู่เหนือความคาดหมายผู้คนนัก"

จี้เอียนหยานกล่าวเบาๆ กับเซี่ยงเส้าหลงว่า "บิดาบุญธรรมแต่งหนังสือลัทธิธรรมจริยาทั้งห้าเสร็จแล้ว ทั้งยังมอบให้ข้าพเจ้าเก็บรักษาไว้ชั่วคราว"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดขึ้น ทราบว่าโจวเอี่ยนหยั่งรู้อนาคต ล่วงรู้ว่าเสี่ยวผานจะรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น จึงทิ้งผลงานไว้ที่รัฐฉิน ไม่เช่นนั้นไม่แน่ว่าจะถูกไฟสงครามทำลายไป ดังนั้นกล่าวว่า "บิดาบุญธรรมต้องการให้จัดการกับหนังสือลัทธิธรรมจริยาทั้งห้าอย่างไร

โปรดสั่งได้อย่างเต็มที่ ”

โจวเอี่ยนยิ้มพลางกล่าวว่า “เมื่อมังกรดำตัวนั้นจุติลงยังโลกมนุษย์ ให้เส้าหลงถวายหนังสือต่อรัชทายาท นั่นยังมีน้ำหนักกว่าเราอรรถาธิบายด้วยตัวเองอีกมากนัก”

จี้เอียนหยานงงงันวูบ จึงกล่าว “บิดาบุญธรรมไม่รอจนมังกรดำจุติลงยังโลกมนุษย์แล้วค่อยจากไปหรือ?”

โจวเอี่ยนสั่นศีรษะกล่าวว่า “ทุกสิ่งลิขิตแน่นอน เกรงว่าบิดาบุญธรรมไม่อาจรอนานปานนั้น คราครั้งนี้ต่อให้พวกท่านไม่ตามหาเรา เราก็จะเดินทางมาเยี่ยมเยียนพวกท่าน แล้วกลับสู่รัฐฉี”

จี้เอียนหยานหน้าแปรเปลี่ยนไป กวาดมองเซี่ยงเส้าหลงอย่างประหวั่นลนลาน เรียก “บิดาบุญธรรม” คำหนึ่ง โจวเอี่ยนหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “วสันต์สิ้นคิมหันต์กราย เป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ ชีวิตคนไม่จีรัง เอียนหยานยังไม่อาจเห็นซึ้งอีกหรือ?”

จี้เอียนหยานจะอย่างไรมิใช่หญิงสาวธรรมดา ฝืนใจเค้นรอยยิ้มขึ้นกล่าวว่า “บิดาบุญธรรมตำหนิถูกต้อง เอียนหยานน้อมรับคำสั่งสอน”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความพลุ่งพล่านใจ เอื้อนเอ่ยบทกวีอันเลื่องชื่อของซูตงปอสมัยราชวงศ์ซ้องออกมาว่า “คนมีทุกข์สุขอยู่ร่วมจำพราก จันทร์มีมืดสว่างกลมแหว่งเว้า เรื่องราวนี้ยากสมบูรณ์พร้อม บิดาบุญธรรมกล่าวถูกต้อง”

โจวเอี่ยนกับจี้เอียนหยานเบิกตามองดูเซี่ยงเส้าหลงชั่วขณะ โจวเอี่ยนค่อยทอดถอนชมเชยว่า “เส้าหลงยังมองซึ้งยิ่งกว่าเราอีก” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ “หลี่ปู้เหว่ยผู้นี้ยังมีโชคหนุนเนื่อง ก่อนที่รัชทายาทจะทรงพระมาลาห้อยมุก เส้าหลงต้องอดทนกล้ำกลืนอย่าได้แตกหักกับมัน หากกระทำได้เราก็วางใจแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความเคารพยกย่องจากใจจริง โจวเอี่ยนนับเป็นผู้มองการณ์ไกลแห่งยุคสมัย มิน่าเล่าหนังสือลัทธิธรรมจริยาทั้งห้าของท่านจึงก่อเกิดผลสะท้อนอย่างกว้างขวาง ทั้งแพร่หลายไปยังทุก

ระดับชั้น

โจวเอี่ยนแหงนมองนภาหิมะ นิ่งครุ่นคิดไม่กล่าววาจา จี้เอียนหยานจึงเรียกถามว่า "พวกเราจัดสรรมังกรดำออกมาตัวหนึ่ง ใช่เป็นการหลอกลวงฟ้าดินหรือไม่?"

โจวเอี่ยนหัวร่อออกมา กล่าวว่า "นับว่าเป็นการฉวยโอกาสอยู่บ้าง แต่โองการสวรรค์ปรากฏชัด ผู้ยิ่งใหญ่คนใหม่คือรัชทายาทซึ่งเส้าหลงเพาะสร้างขึ้น ตอนนี้หกรัฐตะวันออกแม้มีพลังอยู่บ้าง หากทว่าไม่รักดีรู้จักแต่รุกรานกันเอง วันหน้าขอเพียงรัชทายาทรวบอำนาจใหญ่ไว้ในมือ จะถึงวาระแห่งการล่มสลายของหกรัฐแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "กล่าวไปบิดาบุญธรรมเป็นชาวฉี เหตุใดไม่ห่วงใยชะตากรรมแห่งรัฐตนเอง?"

โจวเอี่ยนกล่าวอย่างจริงจังว่า "รัฐฉีเพียงเป็นที่ซึ่งเราถือกำเนิด แต่เราทอดตามองไปถึงแผ่นดินที่รวมเป็นปึกแผ่น บวกกับตอนนี้เจ้ารัฐฉีโฉดเขลาเบาปัญญา เราพอนึกถึงก็มีโทสะขึ้นมา"

จี้เอียนหยานกล่าวเสริมว่า "บิดาบุญธรรมกับเอียนหยานคิดเห็นตรงกัน นั่นคือแผ่นดินตกเป็นของเจ้าชีวิตเพียงหนึ่งเดียว ราษฎรจึงมีเวลาที่สุขสันติ แต่ขอเพียงนึกถึงถ้อยคำ 'อำนาจที่เบ็ดเสร็จเด็ดขาดทำให้ผู้คนเสื่อมทรามลง' ของเส้าหลง เกรงว่าภายภาคหน้ารัชทายาทจะแปรเปลี่ยนไป"

เซี่ยงเส้าหลงงอดแพร่งพรายความลับของฟ้าออกมามิได้ว่า "มีแต่เกิดระบบการปกครองที่ปวงประชาเลือกผู้นำด้วยตัวเองสภาพโดยรวมค่อยปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น แต่นั่นเป็นเรื่องของสองพันกว่าปีให้หลังแล้ว"

โจวเอี่ยนกับจี้เอียนหยานหันไปมองหน้ากัน จี้เอียนหยานกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า "ไหนเลยมีระบบการปกครองเช่นนี้? เส้าหลงไฉนแน่ใจว่าเป็นเรื่องของสองพันกว่าปีให้หลัง?"

เซี่ยงเส้าหลงลอบด่าทอตัวเองปากมากไป ยามนั้นยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเพียงแต่คาดเดาเท่านั้น"

โจวเอี่ยนยิ้มพลางกล่าวว่า “เส้าหลงมักกล่าววาจาน่าตระหนก เป็นเพราะท่านมิใช่บุคคลธรรมดา ไม่เช่นนั้นธิดาบุญธรรมของเราผู้นี้คงไม่หลงงมงายต่อท่านแล้ว”

เมื่อแหงนมองท้องฟ้าอีกครา ไม่เห็นจันทร์ดาราอีก มีแต่เกล็ดหิมะปลิวโปรยลงจากฟ้า ต้องกล่าวด้วยน้ำเสียงหดหู่อยู่บ้างว่า “วิกาลคล้อยดึกแล้ว เราสมควรพักผ่อนแต่เนิ่นๆ พรุ่งนี้จะเดินทางสู่รัฐฉี”

เซี่ยงเส้าหลงกับจี้เอียนหยานสบตากันวูบหนึ่ง ทราบว่ายอดคนผู้หยั่งรู้ดินฟ้าท่านนี้ทราบว่า อายุขัยของตัวเองใกล้สิ้นสุด ดังนั้นคราครั้งนี้เป็นการพบกันครั้งสุดท้ายแล้ว

เช้าวันรุ่งขึ้น จี้เอียนหยานและพวกส่งโจวเอี่ยนออกนอกเมือง ร่วมเดินทางเป็นเพื่อนอีกสิบกว่าลี้ ค่อยจากกันอย่างอาลัยอาวรณ์ โจวเอี่ยนหัวร่อพลางนำคนของตัวเองนับร้อยออกเดินทาง โดยมีอูกัวนำทหารม้าพันนายติดตามอารักขา

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงกลับถึงนครเสียนหยาง ก็เป็นเวลาพลบค่ำหิมะซึ่งหยุดตกไป เริ่มโปรยปรายลงมาใหม่ เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงการแยกจากครั้งนี้ เป็นการพรากจากตลอดกาล อดสะทกสะท้อนมิได้ หากมิใช่ยอดคนท่านนี้ให้การช่วยเหลือ เขามิเพียงไม่ได้ครอบครองจี้เอียนหยาน อาจบางทีจบสิ้นชีวิตที่นครต้าเหลียนแต่แรก

เพิ่งก้าวเข้าประตูตึก เถาฟางรุดมารับหน้า บอกว่าอิ๋งหยิงรออยู่ที่ห้องข้างตะวันออกครึ่งชั่วยามแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนขมวดคิ้ว ขอตัวจากภรรยาทั้งหลาย รุดไปยังห้องข้างตะวันออก

อิ๋งหยิงรอคอยจนรำคาญแต่แรก พอพบหน้าอีกฝ่าย ก็กล่าวเป็นเชิงตัดพ้อว่า “ท่านไปยังที่ใดกันแน่?”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความคิดประการหนึ่ง นั่นคือต่อให้อิ๋งหยิงกลับตัวกลับใจ เขาก็ไม่อาจยอมรับนางอีก นี่มิใช่เป็นเพราะนางเคยเป็นสตรีของก่วนตงแส หากทว่าหญิงงามนางนี้มีอารมณ์แปรปรวน ไม่รู้จัก

แบ่งแยกความหนักเบา แยกแยะความดีชั่ว ดังนั้นไฟรักเพียงน้อยนิดที่มีต่อนางล้วนดับวูบไป

เซี่ยงเส้าหลงพอได้คิด ก็เชื้อเชิญนางนั่งลงตามมารยาท กล่าวว่า "คุณหนูอิ๋งมาหาข้าพเจ้าด้วยเรื่องใด?"

อิ๋งหยิงฟังบอกว่าน้ำเสียงของเขาเฉยเมยเฉื่อยชากว่าเดิมต้องตะลึงลานวูบ ค่อยก้มศีรษะกล่าวว่า "ผู้อื่นทราบว่าในใจท่านเกิดความคุมแค้น โอ อิ๋งหยิงไม่ทราบสมควรกล่าวกระไรดี สามวันให้หลังจะเป็นวันประลองยุทธ์ระหว่างท่านกับตงแส ผู้อื่นเป็นห่วงท่านหนัก"

เซียงเส้าหลงเห็นนางไม่มาเกลี้ยกล่อมเขาถอนตัวจากการประลองยุทธ์ ค่อยมีความรู้สึกที่ดีขึ้น หวนนึกถึงดาบร้อยชนะและเพลงดาบที่ประมวลจากวิชาการต่อสู้ทั้งอดีตและอนาคตต้องยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "ขอบคุณคุณหนูที่เป็นห่วงชีวิต คนเต็มไปด้วยการท้าทายต่างๆ นานาอย่างนั้นชีวิตจึงมีสีสันอันเร้าใจ"

กล่าวตามความสัตย์ หากมิใช่เป็นแรงกดดันจากก่วนตงแส เกรงว่าไม่อาจเร่งเร้าให้ปรากฏเพลงดาบร้อยชนะขึ้น

อิ๋งหยิงเงยหน้าเล็กน้อย ดวงตาทอแววเลื่อนบอยกล่าวว่า "ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่ามาหาท่านด้วยเรื่องใด ข้าพเจ้าเพียงล่วงรู้ไม่มีผู้ใดเปลี่ยนแปลงการตัดสินใจของพวกท่านได้" เอ่ยถึงตอนนี้ก้มศีรษะลงอีกครา กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "ขอบคุณที่วันนั้นท่านบอกกล่าวกับข้าพเจ้าอย่างยืดยาว ข้าพเจ้าครุ่นคิดเป็นเวลานาน ค่อยตอบตกลงแต่งงานกับหยานตวนเหอ แต่ว่ายังไม่ได้แจ้งต่อพี่ใหญ่กับพี่รอง หลังการศึกของพวกท่าน ตวนเหอจะส่งคนมาสู่ขอ"

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบหนึ่ง ค่อยคลายใจลง เขาเคยพบหน้าหยางตวนเหอ คนผู้นี้เป็นแม่ทัพใต้ร่มธงของหวังเฮอ เพียงไม่ทราบว่าเขาก็ติดพันอิ๋งหยิงด้วย ยามนี้ไม่ว่าผู้ใดตบแต่งอิ๋งหยิงไป จะมีความก้าวหน้าทางราชการ มีแต่ก่วนตงแสที่มีข้อยกเว้น

อิ๋งหยิงชำเลืองมองเขาแวบหนึ่ง กล่าวเป็นการหยั่งเชิงว่า "ท่าน

ใช่ไม่พอใจหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยกล้าแสดงความรู้สึกโล่งอกออกมา ดังนั้นกล่าวอย่างจริงจังว่า “นี่เป็นการตัดสินใจที่ชาญฉลาด หยางตวนเหอจะเป็นสามีที่ดีคนหนึ่ง”

อิ๋งหยิงกล่าวเสียงละห้อยว่า “ท่านไม่โทษว่าข้าพเจ้าหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านจะให้ข้าพเจ้ากล่าวกระไรดี?”

คำพูดนี้กล่าวอย่างเหมาะสม อิ๋งหยิงค่อยสงบลง ขบคิดแล้วกล่าว “ท่านระมัดระวังตัวไว้”

พลางผุดลุกขึ้น เซี่ยงเส้าหลงก็ส่งนางออกจากประตูตึกก่อนจากกัน อิ๋งหยิงกล่าวเบาๆ ว่า “หากแม้นเลือกได้ ข้าพเจ้าภาวนาให้ท่านได้ชัย นี่มิเพียงเพื่อข้าพเจ้าเอง ทั้งยังเพื่อรัฐฉินเรา ในที่สุดอิ๋งหยิงได้คิดแล้ว”

ไม่ทันกล่าวจบ น้ำตาทะลักจากเบ้า นางมองดูเขาอย่างอับจนปัญญา จากนั้นยกมือปิดหน้า ลอยตัวขึ้นบนหลังม้าควบขับจากไป

เซี่ยงเส้าหลงเหม่อมองนครเสียนหยานกลางลมหิมะ หวนนึกถึงความรักที่ปิดฉากลงอย่างกะทันหันบทนี้ ตั้งใจว่านับแต่นี้จะไม่ข้องแวะกับหญิงงามใดอีก หากทว่าตั้งใจส่วนตั้งใจ พรหมลิขิตกลับเป็นเรื่องหนึ่ง จวงฮูหยินกับหลี่เอียนเอี้ยนมิใช่ตัวอย่างที่เด่นชัดหรอกหรือ

เซี่ยงเส้าหลงกลับเข้าตึกใน หยอกล้อเล่นกับเซี่ยงเป่าเอ๋ออยู่ครู่หนึ่งเถิงอี้กับจิงจวินก็กลับมา ฝ่ายแรกมีหน้าตาเคร่งเครียด ฝ่ายหลังก็มีสีหน้าขุ่นแค้น จี้เอียนหยานดูออกว่าผิดท่าจึงสอบถามดู

ที่แท้ก่อนหน้านี้จิงจวิ้นไปท่องเที่ยวที่หอลมเมามาย กลับเผชิญกับเหล่ามือดีของสำนักนักบู๊อุ้ยหนัน นำโดยคนหน้าบากกว๋อซิ่ง ฝ่ายตรงข้ามจงใจกล่าวให้ร้ายเซี่ยงเส้าหลงว่า เป็นชายคนโปรดของหลี่ปู้เหว่ย ทั้งสองฝ่ายทุ่มเถียงแตกหักต่อสู้กัน คราครั้งนี้ฝ่ายของจิงจวิ้นมีเพียงแปดคน ฝ่ายตรงข้ามมีจำนวนสิบ เพลงกระบี่ของกว๋อซิ่งก็ร้ายกาจยิ่ง ดังนั้นฝ่ายเขารับบาดเจ็บสองคน ประจวบกับเล่าไอ่มาถึง จึงทำการหย่าศึก

เซี่ยงเส้าหลงทราบแต่แรกว่า เล่าไอ่ยิ่งมายิ่งเหิมเกริม ดังนั้นสอบถามว่าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันมีมือดีใดบ้าง จิงจวิ้นบอกว่านอกจากเจ้าสำนักชิวเย่อเซิง ยังมีผู้ฝึกสอนกว๋อซิ่ง ฉางเจี้ยและอันจิงเหลียง

จิงจวิ้นกล่าวเสริมว่า สำนักนักบู๊อุ้ยหนันชุมนุมมือกระบี่จากรัฐต่างๆ ในจำนวนนี้มีมือดีไม่น้อย ทุกผู้คนยึดถือเซี่ยงเส้าหลงเป็นเป้าหมาย เห็นว่าหากโค่นเซี่ยงเส้าหลงพ่ายแพ้ จะเป็นมือกระบี่อันดับหนึ่งแห่งรัฐฉิน

เซี่ยงเส้าหลงตำหนิจิงจวิ้นว่า จิงจวิ้นรักชอบกับลู่ตันเอ๋อ ควรหักห้ามใจตัวเอง อย่าได้เอาแต่รักสนุก ควรขยันฝึกฝีมือ วันหน้าเผชิญกับศัตรูคู่ต่อสู้ จึงไม่พลาดท่าเสียที จิงจวิ้นน้อยครั้งจะถูกเซี่ยงเส้าหลงดุว่ามาก่อน ดังนั้นแตกตื่นจนเหงื่อโซมกาย ก้มศีรษะรับคำ

กลุ่มคนอันลำพอง

เช้าวันรุ่งขึ้น เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ซ้อมมือกันในตึกตระกูลอู เซี่ยงเส้าหลงร่ายรำเพลงดาบร้อยชนะ พริบตานั้นประกายเย็นเยียบปกคลุมพื้นที่รัศมีหนึ่งวา ด้วยพลังฝีมือของเถิงอี้ ยังไม่อาจใช้พลังกระบี่ม่อจื่อออก

แต่ว่าเพลงกระบี่ม่อจื่อเน่นการตั้งรับดังนั้นสามารถอาศัยกำลังแขนอันทรงพลัง กระบี่ไม้ที่หนาหนัก ผนึกเป็นวงอันแคบเล็ก ต้านทานรับดาบร้อยชนะซึ่งโหมจู่โจมมาจากทั่วสี่ทิศแปดทาง

จิงจวิ้น เถาฟาง และพวกเพิ่งรับทราบเพลงดาบร้อยชนะเป็นครั้งแรก ล้วนชมดูจนปากอ้าตาค้าง คิดไม่ถึงว่าในโลกนี้อาวุธอันน่ากลัวและเพลงดาบอันรวดเร็วดุร้ายเพียงนี้ ดาบกระบี่พอกระทบกันบังเกิดเสียงโลหะไม้ปะทะดังก้องกังวาน เพิ่มความรุนแรงกว่าเดิม

นับตั้งแต่เซี่ยงเส้าหลงจู่โจมดาบเป็นต้นมา ทั้งสองหักล้างหลายร้อยกระบวนท่า เถิงอี้ยังค้นหาช่องว่างของเพลงดาบร้อยชนะไม่ออก ไม่สามารถตีโต้กลับไป

เซี่ยงเส้าหลงกลับลงมือด้วยความปลอดโปร่ง เนื่องจากอาศัยหลักทางวิทยาศาสตร์ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด บวกกับลักษณะพิเศษของดาบร้อยชนะ ที่เหมาะกับการฟาดฟัน เสริมด้วยน้ำหนักของตัวดาบทลดจนฝีเท้าหนุนเนื่อง ดังนั้นสูญเสียพลังอย่างจำกัด คล้ายกับสามารถดำเนินการจู่โจมโหมรุกต่อไปโดยไม่สิ้นสุด บันดาลให้อีกฝ่าย

บังเกิดความรู้สึกยากต้านทานรับได้

อูถิงฟางพลันร้องเสียงแหลมเล็กว่า “หยุดมือ”

เซี่ยงเส้าหลงไม่ล่วงรู้สาเหตุความนัย พอฟังจึงรั้งดาบกลับคืน

ทุกผู้คนเหลียวมองนางอย่างงุนงง อูถิงฟางหน้าแดงวูบ กล่าวอย่างกระดากว่า “อย่าได้มองดูผู้อื่นเช่นนี้ ข้าพเจ้ากลัวว่าเส้าหลงยึดถือพี่รองเป็นก่วนตงแสไป”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาๆ ออกมา เถิงอี้หอบหายใจกล่าวว่า “ถิงฟางร้องห้ามปรามได้ทันเวลาพอดี ไม่เช่นนั้นเราไม่แน่ว่าจะแสดงความทุเรศออกมา ดาบร้อยชนะแม้ร้ายกาจ แต่ที่ร้ายกาจอย่างแท้จริงคือเพลงดาบ ของน้องสาม มาตรว่ามีเพียงท่วงท่าฟันตรงและเฉียงกับกวาดขวางไม่กี่ท่า แต่พลิกเพลงกลับกลายไม่สิ้นสุด ราวกับมีขุนพลสวรรค์หนุนเสริมอีกแรงหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวกับจิงจวิ้นว่า “จวิ้นน้อยคิดเข้ามาเล่นสักท่าสองท่าหรือไม่?”

จิงจวิ้นฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “วันพรุ่งนี้ได้หรือไม่? ตอนนี้ข้าพเจ้าชมดูจนขวัญฝ่อ ไม่อาจปลุกปลอบความคิดต่อสู้ขึ้น”

ทุกผู้คนน้อยครั้งจะเห็นจิงจวิ้นยอมลดราวาศอกเช่นนี้ พากันหัวร่อครืออกมา

ยามนั้นอูกวงรุดมารายงานว่า เมิ่งอู่กับเมิ่งเถียนผู้เป็นบุตรชายของเมิ่งอ้าว ลอบออกจากจวนแม่ทัพมาขอพบเซี่ยงเส้าหลง

จากคำบอกเล่าของเมิ่งอู่กับเมิ่งเถียน เมิ่งอ้าวไม่ได้นำทัพบุกสถานปศุสัตว์ หากแต่ใช้ขุนพลอันดับหนึ่งนามทังอี้ยกกำลังไป คิดไม่ถึงจะปราชัยอย่างยับเยิน

เมิ่งอู่กับเมิ่งเถียนยังเล่าว่า หลี่ปู้เหว่ยใช้สอยหญิงงามมาครอบงำบิดาพวกเขา มาตรว่ามารดาพวกเขาตักเตือนให้ถอยตัวจากหลี่ปู้เหว่ย เมิ่งอ้าวก็ไม่รับฟัง แต่พวกเขาสองพี่น้องแสดงความจำนงขออยู่ฝ่ายเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงแจ้งต่อสองพี่น้องว่า รัชทายาทไว้วางพระทัยเมิ่งอู่เมิ่งเถียน ขอให้เมิ่งอู่กับเมิ่งเถียนประกอบความดีความชอบ นำทัพออกศึก เขาก็จะกราบทูลรัชทายาท ให้เห็นแก่หน้าพวกเขาสองพี่น้องอย่าได้สร้างความลำบากแก่เมิ่งอ้าว

เมิ่งอู่กับเมิ่งเถียนสำนึกตื้นตันยิ่ง คุกเข่าคำนับขอบคุณ เซี่ยงเส้าหลงประคองคนทั้งสองขึ้น หวนนึกถึงภายภาคหน้าเมิ่งเถียนเป็นยอดขุนพลอันยิ่งใหญ่แห่งรัฐฉินถัดจากหวังเจี่ยน ในใจบังเกิดเป็นรสชาติแปลกประหลาดนัก

เซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้กับจิงจวิ้นเดินทางไปยังตึกที่ทำการฝ่ายทหารม้าตรวจดูความเรียบร้อย ขณะรับประทานอาหารเที่ยง หวังเฮอก็เดินทางมาหา

เซี่ยงเส้าหลงรับออกไปพบที่ห้องโถงใหญ่ กล่าวว่า “ท่านแม่ทัพไยต้องลดตัวมายังที่นี้ ขอเพียงสั่งมาคำเดียว เส้าหลงย่อมรุดไปขอรับคำแนะนำสั่งสอนเอง”

หวังเฮอยิ้มพลางสัพยอกว่า “ท่านไม่กลัวเราเปลี่ยนความตั้งใจวางแผนจัดการกับท่านอีกหรือ?” หยุดเล็กน้อยจึงทอดถอนใจกล่าวว่า “เนื่องจากเราไม่ยอมลงมือกำจัดท่าน เป็นเหตุให้เรากับหลี่ปู้เหว่ยผิดพ้องหมองใจกัน เกรงว่าหลี่ปู้เหว่ยคิดก่อการกบฏ หากแม้นเถียนตานบุกตีรัฐเอี้ยน หลี่ปู้เหว่ยคงต้องใช้ให้เรากับเมิ่งอ้าว ยกทัพบุกรัฐจ้าว วุ่ยหาน เมื่อถึงเวลาก่อการของหลี่ปู้เหว่ย”

เซี่ยงเส้าหลงระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า “นั่นอย่างน้อยต้องรอถึงฤดูใบไม้ผลิปีหน้า รัฐเอี้ยนอยู่ทางภาคเหนือฤดูหนาวอากาศหนาวเหน็บ เถียนตานก็ต้องการเวลาเตรียมตัว ดังนั้นพวกเรายังมีเวลาตระเตรียมรับเหตุการณ์อยู่ช่วงหนึ่ง”

หวังเฮอเงียบงันไปชั่วขณะจึงกล่าว “เส้าหลงทราบหรือไม่ว่า เฉิงเฉี่ยวพอได้รับอวยยศไปกินเมืองฉางอาน มิเพียงลอบติดต่อกับผังน่วน

แห่งรัฐจ้าว ยังได้รับการสนับสนุนจากตู้ปี้ สร้างสมกำลังอย่างลับๆ ดังนั้นขอเพียงนครเสียนหยางเกิดเรื่องขึ้น มันต้องย้อนกลับมาช่วงชิงบัลลังก์กลับคืน”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้า ที่แท้จิ๋นซีฮ่องเต้ “คลอดยาก” ถึงเพียงนี้ ยามนั้นผงกศีรษะเป็นความหมายว่าทราบแล้ว กล่าวว่า “เรื่องนี้หลี่ปู้เหว่ยควรร้อนใจกว่าพวกเรา ทั้งนี้เพราะบุคคลหมายเลขหนึ่งที่เฉิงเฉียวกับตู้ปี้คิดใคร่ฆ่าคือหลี่ปู้เหว่ย หลังจากนั้นต้องฆ่าอีกหลายคนค่อยถึงรอบข้าพเจ้า”

หวังเฮอฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เอ่ยถึงการใช้อำนาจ เราท่านล้วนมิใช่คู่มือของหลี่ปู้เหว่ย หลายวันนี้เราไปดื่มสุรากับหวังหลิง เมื่อเอ่ยถึงเรื่องนี้ หวังหลิงบอกว่าหลี่ปู้เหว่ยจงใจละเว้นเฉิงเฉียวกับตู้ปี้ เพื่อสร้างสถานการณ์บีบคั้นคุกคามให้ไทเฮากับรัชทายาทต้องพึ่งพามันกว่าเดิม”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงข้อนี้แต่แรก เพียงถามว่า “ระหว่างตู้ปี้กับซิ่วลี่ฮูหยินมีความสัมพันธ์อันใด?”

ซิ่วลี่ฮูหยินเป็นพระสนมอีกองค์หนึ่งของจวงเซียงอ๋อง และเป็นมารดาของเฉิงเฉียว

หวังเฮอกล่าวว่า “ทั้งสองเป็นพี่ชายน้องสาวร่วมปู่เดียวกัน แต่พวกเราคาดเดาว่าทั้งสองมีความสัมพันธ์อย่างลับๆ” เอ่ยถึงตอนนี้รู้สึกว่าหันเหหัวเรื่องไกลเกินไป เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า “เรามีความคิดประการหนึ่ง ฟังว่าตอนนี้ท่านปรับปรุงความสัมพันธ์กับรัฐฉู่ ไม่ทราบสามารถเกลี้ยกล่อมหลี่หยวนยกทัพประชิดชายแดนฉีได้หรือไม่ หากแม้นเป็นเช่นนั้น เถียนตานจะไม่กล้าบุกรัฐเอี้ยนโดยพลการ”

เซี่ยงเส้าหลงปรบมือชมเชย ชิงแก่จะอย่างไรก็เผ็ดร้อนกว่า นี่เป็นการลอกเลียนแผนล้อม**วุ่ยช่วยจ้าว*** โดยเฉพาะหลี่หยวนกริ่งเกรงเถียนตาน

** แผนล้อมวุ่ยช่วยจ้าว เป็นกลยุทธ์ที่สองในสามสิบหกกลยุทธ์แห่งการสัประยุทธ์ชิงชัย ซึ่งเป็นอีกหนึ่งตำราพิชัยสงคราม มีที่มาในสมัยเลียดก๊ก เมื่อทัพวุ่ยบุกตีรัฐหาน เจ้ารัฐหานจึงขอความช่วยเหลือจากรัฐฉี ซุนปิ่นซึ่งเป็นที่ปรึกษาเจ้ารัฐฉีเสนอให้ยกทัพไปล้อมรัฐวุ่ย ทัพวุ่ยจำต้องถอนกำลังกลับไปรับมือผู้รุกราน คลายวงล้อมให้แก่รัฐหานเป็นผลสำเร็จ*

ที่สุด หากได้รับข้อเสนอเช่นนี้ คงยินดีปฏิบัติตาม จึงกล่าว “นี่ง่ายดายยิ่ง ข้าพเจ้าจะใช้คนร่างจดหมายส่งถึงหลี่หยวน เรื่องนี้สมควรไม่มีปัญหา”

หวังเฮอกล่าวด้วยความปลาบปลื้มยินดีกว่า “ขอเพียงชะลอการ ศึกระหว่างรัฐฉีกับรัฐเอี้ยนไปชั่วคราว รอจนหวังเจี่ยนกลับจากชายแดนหวนฉีกับเปินน้อยฝึกกองกำลังเคลื่อนที่เร็วเป็นผลสำเร็จ เราจะออกศึกได้อย่างวางใจแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงได้รับการสนับสนุนจากยอดขุนพล ซึ่งกุมอำนจทางทหารของรัฐฉินถึงเศษหนึ่งส่วนสี่ รู้สึกปลอดโปร่งสบาย จากนั้นนึกถึงเรื่องจิงจวิ้นกับลู่ตันเอ๋อ จึงออกปากของให้อีกฝ่ายเป็นพ่อสื่อไปสู่ขอ หวังเฮอบอกว่าจะชักชวนหวังหลิงไปสู่ขออู่ตันเอ๋อจากบิดามารดาของนางเอง

เมื่อหวังเฮอจากไป เซี่ยงเส้าหลงก็ตามตัวจิงจวิ้นมาบอกข่าวดีให้ทราบ จิงจวิ้นลิงโลดจนตีลังกาหลายทอด กระโดดโลดเต้นออกไป เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ในฐานะพี่ชาย ต้องสบตายิ้มให้แก่กัน

ดวงตาเถิงอี้ทอแววรำลึก เซี่ยงเส้าหลงสังเกตเห็นดวงตาอีกฝ่ายปรากฏประกายน้ำตาขึ้น ทราบว่าบุรุษเหล็กผู้นี้นึกถึงบุตรภรรยาและชนเผ่าที่ถูกฆ่าตายอย่างอนาถ พลอยหดหู่ใจเช่นกัน

เถิงอี้ทอดถอนใจกล่าวว่า “หากมิใช่วันนั้นเกิดเหตุร้าย จวิ้นน้อยคงไม่มีหน้าตาเช่นทุกวันนี้ จิตเจตนาของเทพยดาฟ้าดินยากหยั่งคะเนจริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่า จิตเจตนาของฟ้ามิใช่ยากหยั่งคะเน เพียงแต่ไม่มีปัญหาเปลี่ยนแปลงได้ ตอนนี้เขากลับมีชีวิตอยู่ในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา ซึ่งไม่เข้าใจว่าไฉนเป็นเช่นนี้?

เถิงอี้พลันกล่าวว่า “น้องสามกลับบ้านไปพักผ่อนเถอะ เรื่องในที่นี้ปล่อยให้เราดูแลเอง ในนครเสียนหยางนอกจากคนของตึกพระบิดารองชมชอบก่อเรื่องแล้ว ยังมีความสงบเรียบร้อยอย่างปลอดภัย”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงเหตุการณ์ที่โจวเหลียงกับน้องสาวถูกอันธพาลไล่ทำร้ายกลางตลาด ต้องสั่นศีรษะกล่าวว่า “ก่วนตงแสไม่เที่ยงธรรม

ไหนเลยปกครองคนเบื้องล่างได้ วันมะรืนข้าพเจ้าจะฉวยโอกาสปลดมันออกจากตำแหน่งผู้บัญชาการทหารราบ ให้ท่านหรือจวิ้นน้อยรักษาการแทน แผ่นดินก็จะสงบสันติจริงๆ”

เถิงอี้หัวร่อออกมา กล่าวว่า “หากแม้นผู้คนที่ถือหางก่วนตงแสได้ยินคำพูดนี้ คงเข้าใจว่า น้องสามคุยโอ่โดยไม่กระดากปาก มีแต่เราที่รับทราบเพลงดาบร้อยชนะของท่านมา ค่อยเข้าใจว่าท่านถ่อมตนถึงเพียงไหน”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงว่าเถิงอี้มีอารมณ์ขันเช่นนี้ ต้องหัวร่อดังๆ ผุดลุกขึ้น กล่าวว่า “หากคิดมีชีวิตอยู่ในโลกด้วยความเบิกบาน จะต้องมีวิชาฝีมืออยู่บ้าง ที่แล้วมาข้าพเจ้าประลองยุทธ์กับเหลียนจิ่นและหวังเจี่ยนล้วนเปลี่ยนแปลงชีวิตของข้าพเจ้า เพียงไม่ทราบการประลองยุทธ์ในวันมะรืนจะนำมาซึ่งโชคชะตาอันใด?”

เถิงอี้ผุดลุกตาม เดินเป็นเพื่อนอีกฝ่ายออกจากตึกที่ว่าการ ปากกล่าวว่า “สมควรบอกว่าอย่างน้อยต้องมีสติปัญญาอยู่บ้าง เราไม่ทราบว่าเส้าหลงออกแบบอาวุธอันน่ากลัวเช่นดาบร้อยชนะได้อย่างไรระหว่างที่อยู่ในสถานปศุสัตว์ วันที่ท่านออกไปฝึกซ้อมเพลงดาบเพียงลำพัง เรากับเอียนหยานและฉินชิงสนทนาถึงท่าน ล้วนรู้สึกว่าท่านผู้นี้ลึกล้ำสุดหยั่งคาด คล้ายมีความสามารถหยั่งรู้อนาคต ยกตัวอย่างเช่นฉินชิงเพียงบอกว่าเล่าไอ่ล่วงเกินนาง หลี่ปู้เหว่ยลงโทษมันโดยจับตอนเป็นขันทีส่งตัวเข้าวังเสียนหยาง ท่านก็เปิดเผยแผนอุบายของหลี่ปู้เหว่ย ตามเหตุผลไม่สมควรคาดเดาได้”

เซี่ยงเส้าหลงลอบละอายใจ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “นั่นเพียงบังเกิดปฏิภาณวูบ พี่รองอย่าได้ใส่ใจแล้ว”

ยามนี้ทั้งสองมาถึงประตูที่ว่าการ เซี่ยงเส้าหลงแจ้งต่อเถิงอี้ว่าเถิงอี้เมื่อเอ่ยถึงฉินชิง เขาจะไปหาฉินชิง ในฤดูกาลอันเหน็บหนาวเช่นนี้ไม่มีสิ่งใดอบอุ่นกว่าอ้อมอกของหญิงงามอีก

จิงสั่งและพวกในสิบแปดองครักษ์เหล็กจูงม้าลมกรดมา เซี่ยงเส้า

หลงพลิกตัวขึ้นบนหลังม้า ควบขับสู่ทิศทางที่อาศัยของฉินชิง

เถิงอี้มองตามเงาหลังของเซี่ยงเส้าหลง ในใจบังเกิดความคิดแปลกประหลาดขึ้น พี่น้องผู้หาญกล้านี้มิเพียงเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้คนรอบข้าง ทั้งยังเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ทั้งแผ่นดิน

เซี่ยงเส้าหลงพอพบหน้าฉินชิงฉิงชิงบอกว่า เซี่ยงเส้าหลงคาดเดาถูกต้อง จีไทเฮาเตรียมโยกย้ายไปยังตำหนักต้าเจิ้งที่หย่งตู ไม่ต้องบอกก็ทราบว่า พระนางกลัวถูกผู้คนพบเห็นเรื่องที่พระนางทรงตั้งครรภ์

คาดเดาส่วนคาดเดา ความเป็นจริงส่วนความเป็นจริง เมื่อความคิดของเซี่ยงเส้าหลงได้รับการยืนยัน อดใจสั่นสะท้านมิได้ กระแทกนั่งลงอย่างซึมเซา

สตรีสมัยเลียดก๊ก หากไม่ต้องการกำเนิดบุตรธิดาก็จะรับประทานหญ้าสมุนไพร หลีกเลี่ยงการตั้งครรภ์ ดังนั้นจีไทเฮาเคยตกเป็นตัวประกันที่นครหานตานนานปีต้องรับมือจ้าวมู่ กวอไคและพวก ยังไม่ตั้งครรภ์อันใดยามนี้ทรงยินยอมกำเนิดบุตรให้แก่เล่าไอ่ แสดงว่าพระนางตกอยู่ภายใต้การครอบงำของโจรโฉดนี้ หมายความว่าพระนางทรงตัดความสัมพันธ์ฉันแม่ลูกกับเสี่ยวผาน นับแต่นี้ทรงสนับสนุนเล่าไอ่ หวังว่าเล่าไอ่สามารถแทนที่เสี่ยวผาน

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “หย่งตูอยู่ที่ใด?”

ฉินชิงกล่าวว่า “หย่งตูเป็นนครหลวงเก่าของรัฐฉิน อยู่ทางต้นน้ำของแม่น้ำอุ้ยสุ่ยห่างจากนครเสียนหยางร้อยลี้ หากโดยสารเรือภายในสามวันจะบรรลุถึงยังรักษาเค้าความรุ่งเรือง ประกอบด้วยตำหนักต้าเยี่ยกับตำหนักฉี่เหนียงทั้งยังเป็นที่ตั้งของศาลเจ้าบรรพชน”

เซี่ยงเส้าหลงล้มตัวไปในอ้อมอกของฉินชิง นอนหนุนตักนางแหงนมองใบหน้าอันสวยซึ้งของนาง ทอดถอนรำพึงว่า “เกรงว่าเล่าไอ่กลายเป็นหลี่ปู้เหว่ยอีกคนหนึ่ง”

ฉินชิงตัดพ้อว่า “นี่มิใช่เกิดจากการผลักดันของท่านหรอกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงมีปากยากจะกล่าว เขาไหนเลยบอกต่อฉินชิงได้ว่าโชคชะตาเป็นเช่นนี้แต่แรก เขาเพียงคล้อยตามสถานการณ์ ปล่อยให้เล่าไอ่แข็งกล้า เพื่อสะกดข่มหลี่ปู้เหว่ยไว้ เรื่องนี้เกิดจากการส่งเสริมของเขาจริง ทุกสิ่งดำเนินไปตามแผน แต่เนื่องจากเขามีความผูกพันและความเสียใจต่อจีไทเฮาอย่างลึกล้ำ สร้างความอึดอัดขัดข้อง ยามกะทันหันไม่มีคำพูดจะกล่าว

ฉินชิงกลับเป็นฝ่ายปลอบโยนว่า “ขออภัย ข้าพเจ้ากล่าวรุนแรงไป ท่านเพียงคล้อยตามเท่านั้น หากเล่าไอ่ทำตามสั่งหลี่ปู้เหว่ยทุกประการ ผู้คนจำนวนมากรวมทั้งท่านคงจบชีวิตแต่แรกแล้ว”

เซี่ยงเส้าลงยกมือเหนี่ยวรั้งลำคอของฉินชิง บังคับนางก้มหน้าลงจวบจนริมฝีปากทั้งสองกระทบกัน ค่อยคลายความคับข้องใจในอกได้บ้างแล้วจึงอำลาจากมา

เมื่อออกจากตึกที่อยู่ของฉินชิง เซี่ยงเส้าหลงเห็นเวลายังเช้า ดังนั้นเข้าวังไปหาหลี่ซือ แจ้งข่าวที่เสี่ยวผานเตรียมแตงตั้งหลี่ซือดำรงตำแหน่งถึงเว่ยให้ทราบ

เขาเข้าใจว่าหลี่ซือคงบังเกิดความผิดหวัง มิคาดหลี่ซือมีสีหน้ายินดีกล่าวว่า “ผู้น้องความจริงต้องการตำแหน่งนี้ แต่เกรงว่าช่วงชิงสู้ฟ่งเจี๋ยไม่ได้”

เซี่ยงเส้าหลงย่อมล่วงรู้อำนาจและหน้าที่ของตำแหน่งเช่นนี้ เพียงทราบว่าภายภาคหน้าหลี่ซือเป็นขุนนางคู่พระทัยจิ๋นซีฮ่องเต้ ย่อมมีความก้าวหน้าในทางราชการ

หลี่ซือกล่าวด้วยความสำนึกขอบคุณว่า “หลี่ซือมีทุกวันนี้ ล้วนได้รับการประทานจากพี่เซี่ยง เราไม่ทราบสมควรกล่าวกระไร ค่อยแสดงความสำนึกตื้นตันในใจได้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถ่อมตนว่า “ไข่มุกไม่ว่าอยู่ที่ใด ล้วนเปล่งประกายนวลใย ข้าพเจ้าเพียงปัดหญ้าคาที่บดบังไข่มุกทิ้งไป พี่หลี่คือไข่มุกลูกหนึ่ง ภายหน้ารัชทายาท สามารถรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น

เพราะได้รับการช่วยเหลือจากพี่หลี่เอง”

หลี่ซือฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “พี่เซี่ยงยกย่องหลี่ซือไปแล้ว รัฐฉินเรานับตั้งแต่ฉินเจี่ยนกงผลักดันนโยบายให้เช่าต้นกล้า ฮุ่ยเหวินอ๋องช่วยเสริมความมั่นคง ไม่ว่าด้านการเมืองเศรษฐกิจการทหารและวัฒนธรรมล้วนมีความก้าวหน้า เมื่อพิเคราะห์จากสถานการณ์ตอนนี้ พวกเรามีโอกาสรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่นยิ่งกว่ายุคใด อุปสรรคเพียงหนึ่งเดียวคือรัชทายาทยังไม่กุมอำนาจเด็ดขาด ทุกเรื่องราวต้องได้รับความเห็นชอบจากรัชทายาท แต่รอจนรัชทายาททรงพระมาลาห้อยมุก ด้วยพระสติปัญญาของรัชทายาท รับรองว่าจะบรรลุภารกิจอันยิ่งใหญ่นี้ หลี่ซือได้แต่หิ้วรองเท้าให้แก่รัชทายาทเท่านั้น”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “พี่หลี่ไม่อวดอ้างความดีความชอบ มิน่าเล่ารัชทายาทจึงให้ความสำคัญ”

เอ่ยถึงตอนนี้ พบว่าบรรยากาศผิดปรกติ พอเหลียวหน้าไปยังประตูห้อง เห็นเสี่ยวผานประทับยืนอยู่ที่นั่น โดยมีซางผิงจวินตามเสด็จ พระเนตรเสี่ยวผานทอประกายพิสดาร แสดงว่าทรงสดับคำพูดของหลี่ซือ

ทั้งสองรับคุกเข่าถวายบังคม เสี่ยวผานเสด็จเข้ามา ทรงประคองหลี่ซือขึ้น ตรัสว่า “ท่านหลี่อย่าได้โทษว่าข้าพเจ้ามาโดยไม่บอกกล่าว ไม่เช่นนั้นคงไม่ได้ยินคำพูดจากใจจริงของท่าน ขอเพียงท่านหลี่ทำงานอย่างเต็มที่ ข้าพเจ้าจะไม่ทอดทิ้งท่านแน่นอน”

หลี่ซือแตกตื่นจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา หากเมื่อครู่เขากล่าวผิดคำหนึ่ง ทุกประการคงจบสิ้นแล้ว

หลังจากนั้นเซี่ยงเส้าหลงถวายบังคมทูลลา ออกจากวังพร้อมกับซางผิงจวิน ล้วนแสดงความยินดีที่หลี่ซือชะตาดีขึ้น เซี่ยงเส้าหลงยังทราบจากประวัติศาสตร์ว่า จิ๋นซีฮ่องเต้ทรงไว้วางพระทัยต่อหลี่ซือ สาเหตุไม่แน่ว่าสืบเนื่องจากคำพูดอย่างเปิดอกของหลี่ซือครั้งนี้

ทั้งสองควบม้าเคียงคู่ออกจากประตูวัง ลดเลี้ยวสู่ถนนใหญ่เสียนหยาง ข้ามคูคลองล้อมรอบวัง สองฟากข้างล้วนเป็นอาคารบ้านเรือน

ของขุนนางเชื้อพระวงศ์ โครงสร้างสุดที่รัฐอื่นจะทัดเทียบเปรียบติด ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงอดทอดถอนใจออกมามิได้

ชางผิงจวินกล่าวว่า "เส้าหลงเพิ่งไปยังรัฐฉู่ คงทราบว่าแดนใต้อุดมสมบูรณ์กว่ารัฐฉินเรา หากมิใช่พวกเราได้ครอบครองดินแดนปาสู เกรงว่าไม่มีคุณสมบัติเปรียบเทียบได้ แต่ขณะเดียวกัน ความ 'ร่ำรวย' ของรัฐฉู่ ก็ทำร้ายชาวฉู่สาหัสนัก"

เซี่ยงเส้าหลงชะล่อความเร็วของม้าลง กล่าวว่า "ความร่ำรวยย่อมดีกว่ายากจน เหตุใดกลายเป็นภัยขึ้นมา?"

ชางผิงจวินกล่าวว่า "ชาวฉู่ได้รับประโยชน์จากเกลือทะเลและแร่ทองแดง ความอุดมสมบูรณ์จากหวินม่ง ทั้งยังมีทรัพยากรเครื่องหนัง หอยมุก ต้นไผ่ ทองคำ นอแรด เต่ากระ ผลไม้และผ้าแพร ประกอบกับพื้นที่กว้างขวางผู้คนบางตา ในน้ำมีปลาในนามีข้าว ปราศจากความอดอยากยากแค้น ทุกคนอยู่อย่างสุขสบาย เมื่อเผชิญศึกสงคราม เหล่าทหารไม่มีความคิดต่อสู้ยืดเยื้อยาวนาน ดังนั้นแว่นแค้นใหญ่โตหากแต่ไม่กล้าแข็ง ไม่เช่นนั้นคงครอบครองแผ่นดินแต่แรกแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงเห็นพ้องด้วย สมมติเช่นหลี่หยวนเป็นบุคคลสำรวยมิใช่นักรบอันทรหด ดังนั้นลองถามถึงรัฐจ้าวซึ่งเขาคุ้นเคยที่สุดชางผิงจวินกล่าวว่า "รัฐจ้าวก็มีพื้นที่กว้างขวาง แต่ประกอบด้วยภูเขาสูงดินดอนทางเหนือใกล้กับพวกหู ยกตัวอย่างแดนติ่งเซียง หวินตง อู่หยวน ล้วนแย่งชิงมาจากชาวต่างชาติ ราษฎรชมชอบขี่ม้าล่าสัตว์ ไม่ชำนาญการกสิกรรมและค้าขาย ส่วนนครหานตาน ไท่หยวน ส่างตั่งซึ่งเคยเป็นเมืองหลวงของรัฐจิ่นดั้งเดิม มีเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์มากมาย ล้วนฝักใฝ่ชื่อเสียงลาภยศ มีชีวิตอันฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย เจ้ารัฐจ้าวมีพระสนมมากมายสวมใส่แพรพรรณ กินทิ้งกินขว้าง ขณะที่ราษฎรแทบไม่มีผ้าผ่อนห่อหุ้มกาย ดังนั้นแม้กอปรด้วยทหารหาญไร้ผู้ต่อต้าน แต่เบื้องสูงไม่รู้จักใช้คนทั้งอิจฉาผู้มีความสามารถ ไม่เช่นนั้นเจ้ารัฐจ้าวคงไม่ใช้สอยจ้าวคว่อนำทัพแทนเหลียนผ่อ กลายเป็นความปราชัยที่ฉางผิง"

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงชางผิงจวินมีความคิดอ่านเช่นนี้ ต้องประเมินค่าอีกฝ่ายใหม่ กล่าวว่า "คำพูดเหล่านี้จี้จุดอ่อนของชาวจ้าว ไม่ทราบรัฐอื่นมีสภาพอย่างไร?"

ชางผิงจวินอธิบายว่า "รัฐเอี้ยนอยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภูมิประเทศเปลี่ยวร้างมีแต่นครจี้เสียที่ถือเป็นหน้าเป็นตาอยู่บ้าง รัฐหานตั้งอยู่ในภาวะแวดล้อมเลวร้าย ราษฎรส่วนใหญ่อาศัยตามภูเขา ไม่มีปัญญาสะสมเสบียงบำรุง หากมิใช่รัฐจ้าวและวุ่ยให้การหนุนหลัง คงถูกพวกเราล้มล้างแต่แรก"

เซี่ยงเส้าหลงไม่เคยไปยังรัฐเอี้ยนและหาน ไม่ล่วงรู้รายละเอียด แต่หวนนึกถึงคราก่อนหานเฟยจื่อเดินทางมาหาหยิบยืมเสบียงจากรัฐวุ่ย แสดงว่าชางผิงจวินกล่าวไม่ผิด

ชางผิงจวินกล่าวสืบต่อ "รัฐวุ่ยกลับเป็นศัตรูที่เข้มแข็งของรัฐฉินเรา ครั้งกระโน้นอู๋ฉีเป็นแม่ทัพใหญ่ พวกเราได้แต่สู้แพ้ถ่ายเดียว ทั้งยังดำเนินการทางการทูตสร้างพันธมิตรกับรัฐอื่น ขณะที่ย้ายนครหลวงไปยังต้าเหลียน ปรากฏว่ามีอาณาเขตนับพันลี้ ไพร่พลทหารสามสิบหมื่น แต่ชาววุ่ยหลงลำพองกลับรุกรานนครหานตาน ไม่ลงรอยกับรัฐจ้าว จนประสบความปราชัยที่กุ้ยหลิง แม่ทัพใหญ่ผังเจวียนยังถูกจับเป็นเชลย นับแต่นั้นตกต่ำลง ไม่สามารถกอบกู้ฟื้นคืนมา"

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงระหว่างชาวจ้าวมีคำเล่าขานว่า "ชาววุ่ยไว้วางใจไม่ได้" จากนั้นนึกถึงเจ้ารัฐวุ่ยใช้คนปลอมเป็นโจรขโมยม้า คอยก่อกวนตามชายแดนรัฐจ้าว แสดงว่าความตกต่ำของรัฐวุ่ย เกิดจากการแส่หาเอง ดังนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า "**จวินสั้ง** *(ท่านผู้มีฐานะสูงส่ง)* แยกแยะความตื้นลึกหนาบางของรัฐต่างๆ ทางตะวันออกแล้ว คงเหลือแต่รัฐฉี"

ชางผิงจวินย้อนถามว่า "เส้าหลงทราบหรือไม่ว่า ชาวฉีนอกจากประพฤติเหลวแหลกแล้วยังมีอันใดแพร่หลายที่สุด?"

เซี่ยงเส้าหลงปฏิเสธว่าไม่ทราบ ชางผิงจวินจึงกล่าวว่า "อาชีพที่

แพรหลายที่สุดในนครหลินจวือ ซึ่งเป็นนครหลวงรัฐฉีคือการปล่อยเงินกู้ ผู้ที่ปล่อยเงินกู้กินดอกเบี้ยจนมีฐานะมั่นคั่ง เป็นคหบดีโฉดนามจงซุนหลง คนผู้นี้ยังมั่งคั่งกว่าหลี่ปู้เหว่ยเมื่อกาลก่อน จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่าชาวฉีฟุ่มเฟือยฟอนเฟะเพียงไหน ผู้คนเบื้องบนฟังมโหรีขับกล่อม เล่นชนไก่แข่งสุนัข เบื้องล่างมีชีวิตอยู่อย่างแร้นแค้น อพยพละที่ตั้งทิ้งถิ่นฐานไม่เช่นนั้นด้วยความอุดมสมบูรณ์ของพื้นที่ ความมั่งมีของพ่อค้าวาณิชย์ไหนเลยแทบเสียทีแก่รัฐเอี้ยน หากมิใช่ปรากฏเถียนตานคนหนึ่ง รัฐฉีคงมีสถานะเลวร้ายกว่านี้”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะรับทราบ ขณะจะกล่าววาจา ที่ข้างทางพลันบังเกิดความโกลาหลวุ่นวาย ผู้คนสัญจรหลบลี้หนีห่าง ที่แท้ปรากฏผู้คนสองกลุ่มถือกระบี่ไล่ล่ากันมา

ชางผิงจวินตวาดสั่งให้จับกุมคนไว้ สิบแปดองครักษ์เหล็กและทหารคนสนิทของชางผิงจวินสามสิบกว่าคน พากันลงจากหลังม้าฮือกันเข้าไป

ผู้คนทั้งสองกลุ่มนี้มีจำนวนแตกต่างกันอย่างมาก ฝ่ายหนึ่งมีสามสิบกว่าคน อีกฝ่ายหนึ่งมีเพียงห้าคน ทีน่าประหลาดคือฝ่ายที่มีเปรียบคือบุคคลทั้งห้านั้น สาเหตุที่ผู้คนสามสิบกว่าคนนั้นถูกรุกไล่หนีกระเซอะกระเซิงเนื่องจากในจำนวนนี้คนผู้หนึ่งมีฝีมือสูงเยี่ยม

คนผู้นี้มีอายุยี่สิบห้ายี่สิบหกปี รูปกายสูงใหญ่ ยามเคลื่อนไหวรวดเร็วดุจสายลม เพลงกระบี่เผ็ดร้อนดุร้าย ทุกกระบี่ต้องปัดกระแทกอาวุธศัตรูปลิวกระเด็นทำร้ายผู้คนบาดเจ็บ ได้แต่หนีเตลิดถ่ายเดียว คนทั้งห้าก็ไล่ตามมาโดยไม่ลดละ

จิงสั้งและพวกเข้าสู่วงต่อสู้ ผู้คนทั้งหกพากันรั้งกระบี่กลับ ยืนหยัดโดยไม่พรั่น ส่วนฝ่ายตรงข้ามซึ่งหลงเหลืออยู่สิบกว่าคนรวมตัวกันถลึงมองอีกฝ่ายอย่างโกธรแค้น

เซี่ยงเส้าหลงกับชางผิงจวินสบตากันด้วยความตื่นเต้นตระหนกวูบหนึ่ง ดูจากลักษณะการแต่งกายของผู้คนที่มีจำนวนมากกว่า แสดงว่าเป็นคนของตึกพระบิดารอง อย่างนั้นฝ่ายตรงข้ามทั้งห้ามีที่ถือดีอันใด

กลับไม่เกรงกลัวอิทธิพลของหลี่ปู้เหว่ย?

เซี่ยงเส้าหลงกระตุ้นม้าออกไป ตวาดว่า “ต่อสู้ตะลุมบอนกลางถนน ใช่นึกถึงกฎหมายบ้านเมืองหรือไม่ประกาศนามมาให้แก่ข้าพเจ้า”

บุรุษร่างสูงใหญ่ นั้นน้อมกายต่อเซี่ยงเส้าหลงเล็กน้อย แสดงว่าไม่เห็นเซี่ยงเส้าหลงอยู่ในสายตา กล่าวว่า “ข้าพเจ้าหานเจี๋ย เป็นคนของตึกขุนนางเน่ยสื่อ คนเหล่านี้บังอาจแอบอ้างเป็นคนของพระบิดารอง บังคับหญิงสาวที่ขายเสียงบนเหลาสุราให้ดื่มสุราเป็นเพื่อน ข้าพเจ้าเห็นเป็นที่ขัดตา จึงลงมือสั่งสอน”

จิงสั้งและพวกเห็นคนผู้นี้วางท่าหยิ่งยโส ขณะจะตวดสั่งให้คุกเข่าลง พอฟังว่าอีกฝ่ายเป็นคนของเล่าไอ่ รีบกล้ำกลืนคำพูดไว้

ชางผิงจวินกระตุ้นม้าถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลงกล่าวเบาๆ ว่า “หานเจี๋ยผู้นี้มาจากรัฐหาน เป็นสหายของเล่าไอ่ เมื่อตอนเล่าไอ่อยู่รัฐหาน ได้รับการยกย่องเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งรัฐหาน”

เซี่ยงเส้าหลงก็นึกออกว่า เสี่ยวผานเคยรับสั่งว่าลิ่งฉีกับคนผู้นี้เป็นมือหนึ่งบุ๋นหนึ่งบู๊ของเล่าไอ่ เล่าไอ่เคยขอให้จีไทเฮาจัดสรรตำแหน่งให้แก่พวกเขา

ยามนั้นคนของตึกพระบิดารองผู้หนึ่งเดินออกมา ดวงตาทอแววอาฆาตมาดร้าย กลับไม่แสดงความเคารพต่อชางผิงจวินและเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “ท่านมหาเสนาบดีซ้ายกับท่านเซี่ยงโปรดพิจารณาด้วยความเปรื่องปราด พวกเราดื่มสุราหาความสุข คนของตึกขุนนางเน่ยสื่อกลับสอดมือเข้ามาก้าวก่าย พวกเราต้องรายงานเรื่องนี้ต่อท่านก่วน เพื่อให้เขาผดุงความยุติธรรม”

หานเจี๋ยแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “ขุนพลที่สู้แพ้อวดอ้างอันใด พวกเราคอยดูไปเถอะ”

พลางน้อมกายต่อชางผิงจวินและเซี่ยงเส้าหลง สะบัดหน้าจากไป คนของตึกพระบิดารองคล้ายไก่ชนที่สู้แพ้ หามผู้คนที่รับบาดเจ็บจากไปอย่างหงอยเหงา

จิงสั้งและพวกหันไปมองหน้ากัน เนื่องจากเซี่ยงเส้าหลงและซางผิงจวินไม่ได้ออกคำสั่ง ทั้งหมดได้แต่ยืนดูอยู่ด้านข้าง

นี่เป็นครั้งแรกที่เซี่ยงเส้าหลงเห็นความป่าเถื่อนและเหิมเกริมของคนของหลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่ แต่ก็ไม่อาจทำอย่างไรได้ เพียงรอคอยมังกรดำถือจุติสถานเดียว

ขณะเดียวกันเซี่ยงเส้าหลงลอบกระหยิ่มยินดีการเผชิญหน้าระหว่างหลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่ บรรลุถึงขั้นไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกันแล้ว

ค่ำคืนก่อนประลองยุทธ์

ค่ำคืนนี้จันทร์ทั้งกลมทั้งใหญ่ เซี่ยงเส้าหลงเหล่าภรรยาหญิงรับใช้ชมจันทร์ในสวน จิงสั่งและพวกก่อไฟปิ้งย่างอาหาร เป็นบรรยากาศของงานรื่นเริงรอบกองไฟ

เซี่ยงเป่าเอ๋อหัดเดินได้แล้ว หากแต่ยังเดินเตาะแตะไม่มั่นคง พอสะดุดหกล้มมักเรียกเสียงหัวร่อจากผู้คน สั้งหลันและบุตรรักของเถิงอี้ก็มาร่วมงาน เด็กน้อยทั้งสองจึงวิ่งเล่นกันอย่างสนุกสนาน

เถิงอี้กับเซี่ยงเส้าหลงนั่งอยู่ในเก๋งน้อย มองดูลูกน้อยเล่นกัน ในใจบังเกิดความรู้สึกเป็นสุข พร้อมกันนั้นนึกถึงความสุขสบายในตอนนี้เป็นพวกเขาหลั่งโลหิตและหยาดเหงื่อเข้าแลกมา กาลก่อนเป็นเช่นนี้ภายภาคหน้าก็คงเป็นเช่นนี้

เถิงอี้กล่าวขึ้นก่อนว่า “อีกสองคืนจะถึงกำหนดประลองยุทธ์ระหว่างท่านกับก่วนตงแส หลายวันนี้เจ้าผู้นี้ไม่ย่างเท้าออกจากเคหายิ่งไม่เหยียบย่างไปยังหอลมเมามาย แสดงว่ามันหมายมั่นช่วงชิงชัยชนะ”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงหานเจี๋ย จึงถามว่า “พี่รองเคยอาศัยที่รัฐหานทั้งเคยทำงานในกองทัพ ไม่ทราบเคยได้ยินชื่อหานเจี๋ยหรือไม่?”

เถิงอี้ตาทอประกายวูบหนึ่งแล้วกล่าว “น้องสามไฉนรู้จักคนผู้นี้?”

เซี่ยงเส้าหลงบอกเล่าเหตุการณ์บนถนนใหญ่ในวันนี้ให้ทราบ เถิงอี้หน้าเคร่งขรึมลงกล่าวว่า “ตอนนี้หากเอ่ยถึงเพลงกระบี่ ไม่มีผู้ใดทรง

เกียรติภูมิเทียบเท่าปราชญ์กระบี่เฉาชิวเต้า ท่านผู้นี้เปิดสำนักกระบี่จี้เสีย จนได้รับยกย่องเป็นปราชญ์กระบี่ คราครั้งนี้ท่านโจวเดินทางไปยังรัฐฉี เพื่อพบหน้าแขกสักครั้ง สั่งโหย่วเป็นศิษย์คนสุดท้ายของเขาเอง”

เซี่ยงเส้าหลงเคยได้ยินจ้าวจื้อเอ่ยถึงยอดคนท่านนี้มา จึงกล่าว “คนผู้นี้กับหานเจี๋ยมีความสัมพันธ์อันใด? หรือว่าหานเจี๋ยเป็นศิษย์ของเขาด้วย?”

เถิงอี้กล่าวว่า “ปราชญ์กระบี่เปิดสำนักกระบี่ที่จี้เสียหากทว่ารับศิษย์อย่างเข้มงวด ดังนั้นมีศิษย์ไม่ถึงร้อยคน เขาเคยบอกต่อเจ้ารัฐฉีว่าในบรรดาศิษย์ของเขามีเพียงสามคนที่ได้รับการสืบทอดยอดวิชาจากเขา หนึ่งในสามคือหานเจี๋ยเอง”

เซี่ยงเส้าหลงซักถามว่า “ปราชญ์กระบี่นี้อายุเท่าใดแล้ว?”

เถิงอี้ตอบว่า “ฟังว่าเขาฝึกพลังลมปราณหล่อเลี้ยงชีวิต ดูไปอ่อนเยาว์กว่าอายุจริง ขณะที่เขามีชื่อเสียงเลื่องลือ เราเพิ่งออกท่องเที่ยว ดังนั้นสมควรมีอายุอย่างน้อยหกสิบปี”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างวาดหวังว่า “หวังว่ามีโอกาสไปคารวะคนผู้นี้สักครั้ง เพียงแต่เถียนตานคงไม่ต้อนรับข้าพเจ้าเหยียบย่างเข้ารัฐฉี”

เถิงอี้หัวร่อออกมา กล่าวว่า “ดูท่าทางให้ความสนใจท่านนิรทุกข์ยิ่งกว่าหานเจี๋ยอีก แต่ว่าปราชญ์กระบี่คล้ายไม่สนใจความประพฤติของศิษย์ หานเจี๋ยมีชื่อเสียงเหลวแหลก ถือดีที่เป็นเชื้อพระวงศ์ เคยย่ำยีสตรีงามไม่น้อย จัดเป็นสัตว์ในคอกเดียวกับเล่าไอ่ คราครั้งนี้เดินทางมายังรัฐฉิน สวามิภักดิ์ต่อเล่าไอ่ไม่แน่ว่าอับจนสิ้นหนทาง ได้แต่ลี้ภัยมายังรัฐอื่น”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “คู่มือยิ่งมาก ดาบร้อยชนะของข้าพเจ้ายิ่งไม่เดียวดาย พี่รองคงคันไม้คันมือด้วย”

เถิงอี้ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “หากท่านไม่ฆ่าก่วนตงแส คนทั้งสองคงต้องต่อสู้กันก่อน อาจารย์ของก่วนตงแสกับเหลียนจิ่นนามเจ้าเจี้ยนไจเคยเดินทางจากรัฐเว่ยไปยังรัฐฉี ท้าประลองกระบี่กับปราชญ์กระบี่ สุดท้ายถูกฟันนิ้วก้อยขาดด้วนไป ทั้งสองมีสภาพเช่นน้ำกับไฟ ไม่ยอม

ดำรงอยู่ร่วมกัน"

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมา กล่าวว่า "ไฉนมีคนตั้งชื่อว่า**เจ้าเจี้ยนไจ** *(เรือนกระบี่ส่อง)* ใช่จงใจดึงดูดความสนใจของผู้คนหรือไม่?"

ยามนั้นแววเสียงจี้เอียนหยานดังมาว่า "เส้าหลงอย่างได้ดูแคลนคน หากจะเอ่ยถึงมือกระบี่แห่งยุค รองจากท่านนิรทุกข์ก็เป็นมัน ไม่เช่นนั้นคงไม่สามารถฝึกอบรมศิษย์เช่นก่วนตงแสออกมา"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสริมว่า "ยังมีศิษย์อีกผู้หนึ่งเรียกว่าเหลียนเกา เพิ่มมาถึงนครเสียนหยางคาดว่ามาหาข้าพเจ้าโดยเฉพาะ"

จี้เอียนหยานเดินถึงด้านหลังคนทั้งสอง ยืนพิงราวระเบียงเก๋งแหงนมองจันทร์กลางเวหา กล่าวว่า "ค่ำคืนวันมะรืนคงเป็นการปะทะขั้นแตกหักของขุมกำลังสามเส้าซึ่งประกอบด้วยหลี่ปู้เหว่ย เล่าไอ่กับท่านเซี่ยงของเรา ท่านต้องให้พวกเราไปร่วมงาน จะได้ชมดูว่าท่านแสดงอานุภาพอย่างไร"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "ไหนเลยกล้าไม่นำยอดหญิงจี้ของพวกเราไปด้วย?"

จากนั้นทอดถอนใจ กล่าวว่า "ข้าพเจ้ากลับคิดไปยังรัฐฉี ทางหนึ่งเยี่ยมเยียนพี่โหย่ว ทางหนึ่งจะได้รับทราบว่ากระบี่ที่หนึ่งแห่งแผ่นดินมีความร้ายกาจเพียงไหน"

เถิงอี้กล่าวว่า "คงได้แต่คิดเท่านั้น หากท่านออกจากรัฐฉินหลี่ปู้เหว่ยต้องคาดเด่าว่าท่านตระเตรียมไปยังรัฐฉี เพื่อลอบสังหารเถียนตาน เมื่อถึงเวลาชาวฉีไม่คลี่แหฟ้ากางตาข่ายดินดักรอท่านหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าเถิงอี้กล่าวไม่ผิด ได้แต่ฝืนยิ้มพลางสั่นศีรษะ

จี้เอียนหยานพลันกล่าวว่า "ชิงซิ่วฮูหยินมาถึงรัฐฉินแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดแล้วค่อยนึกออกว่า ชิงซิ่วฮูหยินเป็นหลานสาวของหัวหยางฮูหยิน แต่งงานกับแม่ทัพรัฐฉู่นามโต่วเจี่ย ต่อมาโต่วเจี่ยลุ่มหลงนางบำเรอของขุนนางซู่หนิง ชิงซิ่วฮูหยินแยกทางกับสามี ดังนั้นกล่าวว่า "นางมาที่นี้ทำอะไร?"

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “ย่อมเป็นหลี่เอียนเอี้ยนส่งนางมา คิดอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างนางกับหัวหยางฮูหยิน ช่วยผ่อนคลายความแค้นที่ชาวฉู่สังหารฉีเซียน พระอาจารย์ฉินเป็นพวกของหัวหยางฮูหยิน เมื่อครู่พี่ชิงใช้คนมาเชื้อเชิญพระอาจารย์เซี่ยงเส้าหลงของนางไปยังบ้านพักนาง เพื่อพบปะกับชิงซิ่วฮูหยิน”

เซี่ยงเส้าหลงได้รับแต่รับคำ

วันรุ่งขึ้น เซี่ยงเส้าหลงเข้าร่วมการประชุมช่วงเช้า จีไทเฮาเสด็จมาร่วมประชุมด้วย ทั้งดูไม่ออกว่าพระนางมีสภาพผิดปรกติใด แสดงว่าเพิ่งทรงตั้งครรภ์ บวกกับสวมชุดฉลองพระองค์ปิดบัง หลายเดือนนี้กลับไม่ถูกผู้คนดูออก

ระหว่างการประชุม เหล่าขุนนางอำมาตย์ถกเถียงถึงปัญหาของการขุดคลองใหญ่เชื่อมระหว่างแม่น้ำลั่วสุ่ยกับจิงสุ่ย โดยเฉพาะการจัดสรรกำลังทรัพย์และกำลังคน เซี่ยงเส้าหลงไม่มีความรู้ความเข้าใจ รับฟังจนสมองพองโต อย่าว่าแต่คิดเอ่ยปากสอดคำ

จวบจนเลิกประชุม หวังเฮอกับหวังหลิงค่อยฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงมายังด้านข้าง แจ้งให้ทราบว่า วันพรุ่งนี้พอดีเป็นวันปลดทุกข์ของลู่กง ให้เซี่ยงเส้าหลงนำจิงจวิ้นไปยังตึกตระกูลลู่ เข้าพบบิดาของลู่ตันเอ๋อ เพื่อหารือถึงสินสอดของหมั้นและรายละเอียดอื่นอีก

ที่ประจวบเหมาะคือ วันปลดทุกข์ของลู่กงพอดีตรงกับวันเกิดของหลี่ปู้เหว่ย เซี่ยงเส้าหลงถึงกับรับฟังจนขนลุกเกรียวขึ้นมา

ยามนั้นหลี่ซือโบกมือทำท่ามาแต่ไกล เป็นความหมายว่า เสี่ยวผานรับสั่งให้เซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้า เซี่ยงเส้าหลงค่อยขอตัวจากหวังเฮอกับหวังหลิง รุดไปยังห้องทรงพระอักษร ในห้องทรงพระอักษร นอกจากเสี่ยวผานแล้วยังมีชางผิงจวินอยู่ด้วย

เสี่ยวผานทรงแนะนำคนร่างสูงโปร่ง ใต้คางไว้เคราคางแพะ มีอายุสี่สิบเศษผู้หนึ่งให้รู้จัก คนผู้นี้เป็นบุคคลมีชื่อเสียงในรัฐฉี เรียกว่าเหมาเจียว

เล่าไอ่ใช้คนไปเชื้อเชิญมาจากรัฐฉี เพื่อเสริมกำลังให้แก่ตัวเอง แต่เหมาเจียวของเข้าเฝ้าเสี่ยวผาน ตกลงสวามิภักดิ์ต่อรัชทายาทแห่งรัฐฉิน รับปากว่าจะเป็นสายให้แก่พระองค์ คอยรายงานความเคลื่อนไหวของเล่าไอ่ให้ทราบ

เซี่ยงเส้าหลงลอบโห่ร้องชมเชยในใจ ถูเซียนอาสาเป็นสายให้แก่เขารายงานความเคลื่อนไหวของหลี่ปู้เหว่ยให้ทราบ ยามนี้เหมาเจียวผู้นี้ตอบรับเป็นสายอยู่ในตึกขุนนางเน่ยสื่อของเล่าไอ่ เล่าไอ่ยังคิดหนีรอดจากเงื้อมพระหัตถ์ของเสี่ยวผานอีกหรือ?

จากข้อแสดงว่า เสี่ยวผานทรงเจริญวัยขึ้นทุกขณะรู้จักดำเนินแผนจารชนแล้ว

หลังจากที่เหมาเจียวทูลลาไป เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงเมิ่งอ้าว เมิ่งเถียนสองพี่น้อง จึงรายงานเรื่องของทั้งสองออกไป ยืนยันว่าสองพี่น้องเพียงจงรักภักดีต่อรัชทายาท เสี่ยวผานเคยฝึกมือกับสองพี่น้อง ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงช่วยค้ำประกัน พระองค์ย่อมไว้วางพระทัยพี่น้องคู่นี้ เพียงแต่ยามกะทันหันไม่ทราบจัดสรรตำแหน่งให้อย่างไร

เซี่ยงเส้าหลงพลังบังเกิดปฏิภาณวูบ บอกว่าคืนพรุ่งนี้หากเขาสามารถกำจัดก่วนตงแสพันทางไป ตำแหน่งผู้บัญชาการทหารราบย่อมว่างลง หากเสนอคนของเขารับตำแหน่งแทน หลี่ปู้เหว่ยต้องไม่ยินยอม เล่าไอ่ก็คงคัดค้านได้ แต่เลือกคนใดคนหนึ่งในเมิ่งอู่และเมิ่งเถียนเป็นผู้บัญชาการทหารราบ อีกคนหนึ่งออกศึกกับเมิ่งอ้าวผู้เป็นบิดาอย่างนั้น ทางหลี่ปู้เหว่ย มีความเคลื่อนไหวใด ก็ไม่อาจตบตาพวกเขาได้

คราครั้งนี้ถึงรอบเสี่ยวผานตบโต๊ะทรงพระอักษร รับสั่งชมเชยเป็นแผนอันแยบคาย รับสั่งให้ชางผิงจวินชักนำเมิ่งอู่กับเมิ่งเถียนมาเข้าเฝ้า พระองค์จะทรงปลอบใจพวกเขาสักครา

เซี่ยงเส้าหลงออกจากวังเสียนหยาง นึกถึงเรื่องของชิงซิ่วฮูหยิน รีบรุดไปยังตึกที่อยู่ของฉิงชิง ฉิงชิงกำลังสนทนากับชิงซิ่วฮูหยินที่ห้องโถงเห็นเซี่ยงเส้าหลงเดินทางมาถึง จึงแนะนำให้ทั้งสองรู้จักกัน

ชิงซิ่วฮูหยินสวมเครื่องแต่งกายของสตรีชาวฉู่ เป็นชุดหลวมกว้าง แขนเสื้อใหญ่ ปักลายดอกงดงาม คาดสายรัดเอวหน้ากว้าง ประดับเต็มไปด้วยอัญมณี คาดว่าเซี่ยงเส้าหลงมาอย่างกะทันหัน บนใบหน้าไม่ได้คลุมผ้าแพร ในที่สุดเซี่ยงเส้าหลงเห็นรูปโฉมอันงดงามของนาง

อาจบางทีชีวิตการแต่งงานไม่ราบรื่น สีหน้านางซีดจางอยู่บ้าง แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงความงามของนาง กลับทำให้นางมีส่วนผิดแผกแตกต่างกับผู้อื่น แววตาสงบสดใส แสดงว่าเป็นสตรีที่ถือตัวอยู่ในกรอบประเพณีอันเคร่งครัด

คนทั้งสามแยกย้ายนั่งลง ชิงซิ่วฮูหยินใช้สุ้มเสียงที่นุ่มนวล กล่าวว่า

"พระอาจารย์ฉินบอกสถานการณ์ปัจจุบันต่อเราแล้ว ดีที่ท่านเซี่ยงเส้าหลงช่วยเจรจาให้แก่พวกเราต่อรัชทายาท ทำให้รัฐฉินฉู่ไม่ถึงกับรบราฆ่าฟันกัน เราขอเป็นตัวแทนแห่งรัฐ แสดงความขอบคุณต่อท่านเซี่ยง"

เซี่ยงเส้าหลงลอบสงสัยใจ เมื่อเป็นเช่นนี้ไยต้องเรียกหาเขามาพบพาน ในใจแม้ครุ่นคิดเช่นนั้น ปากยังกล่าวถ่อมตนอยู่หลายคำ

ชิงซิ่วฮูหยินกล่าวอย่างเฉื่อยชา "ซึ่งความจริงพวกเราพบหน้ากันแล้ว ใช่หรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด เรื่องที่เขาปลอมตัวเป็นว่านลุ่ยกวงเข้าสู่รัฐฉู่ตามเหตุผลหลี่เอียนเอี้ยนกับหลี่หยวนต้องไม่แพร่งพรายต่อนาง ดังนั้นกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ฮูหยินไฉนกล่าวเช่นนี้?"

ชิงซิ่วฮูหยินกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า "คราครั้งนี้เราเชื้อเชิญท่านเซี่ยงมา นอกจากแสดงความขอบคุณต่อท่านแล้ว ยังนำของขวัญจากไทเฮาและกวอซิ่วเอ๋อมามอบต่อท่าน จากคำบอกของพระอาจารย์ฉินท่านเซี่ยงเพิ่งกลับจากนครโซ่วชุนไม่นานตอนนี้ได้พบหน้า เราแน่ใจว่าจดจำท่านออก"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความกระอักกระอ่วน ชำเลืองมองฉินชิงนางเพียงค้อนเขาวงหนึ่ง ไม่ได้ด่าว่าเขาฝากรักไปทุกแห่งหน ค่อยคลายใจลงกล่าวว่า "ฮูหยินมีสายตาแหลมคมจริงๆ ตอนนั้นคล้ายไม่ได้

มองดูข้าพเจ้าตรงๆ กลับจดจำเราเซี่ยงเส้าหลงออก”

ชิงซิ่วฮูหยินแย้มยิ้มอย่างเฉื่อยชาวูบหนึ่ง กวักมือเรียกหญิงรับใช้ให้นำกล่องแพรมาสองใบ กล่าวว่า “ก่อนที่เราจะออกเดินทาง ไทเฮาเบิกตัวเราเข้าวัง กำชับมิให้แพร่งพรายเรื่องนี้ต่อผู้ใด ขอท่านเซี่ยงโปรดเข้าใจด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงด้วยศักดิ์ฐานะของหลี่เอียนเอี้ยนกับกวอซิ่วเอ๋อ ได้แต่ซุกซ่อนความรักอยู่ส่วนลึกของหัวใจ นึกดูเป็นความเศร้าหมองนัก พลันพบว่าสตรีเบื้องหน้าจับตามองมา รีบหันเหหัวเรื่องว่า “ระหว่างนี้ท่านเสนาบดีหลี่เป็นอย่างไร?”

ชิงซิ่วฮูหยินคล้ายไม่ต้องการเอ่ยถึงหลี่หยวน เพียงกล่าวว่า “ด้วยบารมีคุ้มครอง ท่านเสนาบดีหลี่สบายดี”

เซี่ยงเส้าหลงยามอยู่เบื้องหน้าหญิงงามที่ไม่กังวลสนใจทุกเรื่องราว ไม่ทราบสนทนาเรื่องใดดี จึงกล่าว “ฮูหยินตระเตรียมกลับรัฐฉู่เมื่อใด?”

ชิงซิ่วฮูหยินกล่าวว่า “คืนนี้หลังจากเข้าเฝ้าจีไทเฮา วันพรุ่งนี้จะเดินทางกลับรัฐฉู่ เราเองไม่คุ้นกับดินฟ้าอากาศที่นี้ ทั้งทราบว่าท่านเซี่ยงมีการงานรัดตัว ไม่กล้าเหนี่ยวรั้งท่านอีกต่อไป”

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด นางรู้จักร่วมมือนัก ยามนั้นปรายตาบอกใบ้ต่อฉินชิงแวบหนึ่ง แล้วอำลาจากไป

การชุมนุมอันคับคั่ง

เซี่ยงเส้าหลงพกพากล่องแพรทั้งสองใบกลับมายังตึกที่ทำการฝ่ายทหารม้า เข้าห้องไปเปิดกล่องออกดู ที่แท้เป็นเสื้อผ้าชุดยาวปักทอลวดลายสองชุด ในใจบังเกิดความวาบหวามดื่มด่ำขึ้น

ในสังคมซึ่งถือบุรุษเป็นศูนย์กลาง ความสุขของสตรีได้มาไม่ง่ายดาย กวอซิ่วเอ๋อกับหลี่เอียนเอี้ยนนับเป็นตัวอย่างอันเด่นชัด สตรีทั้งสองแม้มีฐานะสูงส่ง หากทว่าไม่อาจแสวงหาวัตถุเรื่องราวที่ตัวเองฝันใฝ่ได้ตามใจปรารถนา ดวงชะตาของพวกนางยังตกอยู่ในกำมือของบุรุษเพศ ขณะสะทกสะท้อนใจ เถิงอี้ใช้คนมาตามตัวเขา เซี่ยงเส้าหลงค่อยระงับอารมณ์ออกไปยังห้องโถง

เถิงอี้แจ้งให้ทราบว่า คนของสำนักนักบู๊อุ้ยหนันขนย้ายอาวุธมาจากเบื้องนอก ถูกทหารเฝ้ารักษาเมืองหน่วงเหนี่ยวไว้ ทั้งสองฝ่ายทุ่มเถียงแตกหัก เกิดการต่อสู้กัน ทหารรักษาเมืองได้รับบาดเจ็บ แต่ก่วนตงแสจับกุมคนของสำนักนักบู๊อุ้ยหนันเอาไว้ เล่าไอ่กลับบีบบังคับให้ก่วนตงแสปล่อยคนเป็นอิสระ

เซี่ยงเส้าหลงบอกว่า หลี่ปู้เหว่ยยังอดทนต่อเล่าไอ่ ไม่ดำเนินการตอบโต้ จากนั้นฝากให้เถิงอี้แจ้งต่อจิงจวิ้นว่า เรื่องการแต่งงานไม่มีปัญหา หลังจากที่เขาประลองยุทธ์กับก่วนตงแส จะไปสู่ขอลู่ตันเอ๋อตามประเพณี

เถิงอี้ค่อยบอกอย่างนึกได้ว่า ถูเซียนนัดพบกับเซี่ยงเส้าหลงเวลา

ยามเซิน *(สิบหกนาฬิกา)* ในสถานที่เดิม

หนึ่งชั่วยามให้หลัง เซี่ยงเส้าหลงพบกับถูเซียนที่รังเดิมของอีกฝ่าย ที่จอนผมของถูเซียนเป็นสีขาวดอกเลา นี่เป็นความเปลี่ยนแปลงในหลายเดือนนี้เอง แสดงว่าเขามีชีวิตอยู่ภายใต้แรงกดดันอย่างใหญ่หลวง

ทั้งสองพอนั่งเรียบร้อย ถูเซียนชูนิ้วหัวแม่มือชมเชยว่า "เซี่ยงเส้าหลงร้ายกาจจริงๆ กลับยัดเยียดความปราชัยให้แก่กองกำลังของเมิ่งอ้าวและหลี่ปู้เหว่ยที่บุกสถานปศุสัตว์ คราครั้งนี้ผู้ที่เสื่อมเสียหน้าที่สุดคือเมิ่งอ้าว และขณะเดียวกันก็กระทบกระเทือนถึงแผนการที่หลี่ปู้เหว่ยวางไว้ แต่หลี่ปู้เหว่ยกลับไม่กล้าตำหนิมัน"

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าหลี่ปู้เหว่ยมิใช่บุคคลที่มีความอดทนนักไหนเลยนั่งดูเสี่ยวผานมีอิทธิพลอำนาจมากขึ้นทุกขณะ จึงกล่าว "มันเตรียมก่อการกบฏหรือไม่?"

ถูเซียนแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า "มันยังไม่มีขุมกำลังเพียงพอ แต่สามารถแย่งชิงอำนาจมัน ความจริงกุมอำนาจทางการเมืองและการทหารเอาไว้ พานไม่อาจกำจัดท่าน ตอนนี้แม้แต่หวังเฮอยังเอนเอียงไปทางท่าน เมื่อคืนมันอยู่ต่อหน้าเมิ่งอ้าวกับก่วนตงแส ด่าทอท่านกับหวังเฮอเป็นการใหญ่ คนผู้นี้มีจิตใจชั่วช้า จำไม่ได้ว่าตัวเองก่อกรรมทำเข็ญไว้มากน้อยเท่าใด"

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงเรื่องหนึ่ง ถามว่า "หวังเฮอเคยบอกต่อมันหรือไม่ว่า ลู่กงและพวกนั้นเคยดำเนินการเจาะเลือดพิสูจน์ความสัมพันธ์ระหว่างหลี่ปู้เหว่ยกับรัชทายาท ปรากฏว่ามันกับรัชทายาทไม่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกัน"

ถูเซียนยังไม่ทราบเรื่องนี้มาก่อน ดังนั้นถามไถ่รายละเอียดจากอีกฝ่าย พอฟังจบร้องโพล่งว่า "เรายังไม่แน่ใจว่ารัชทายาทเป็นบุตรชายของจวงเซียงอ๋องหรือหลี่ปู้เหว่ย ท่านกลับกล้าเดิมพันจนหมดตัว หากรัชทายาทเป็นบุตรชายของหลี่ปู้เหว่ย ท่านไยมิใช่หมดเนื้อหมดตัวแล้ว?"

เซี่ยงเส้าหลงย่อมไม่บอกความจริงต่ออีกฝ่าย เพียงกล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าอิดเอื้อนบ่ายเบี่ยง ลู่กงและพวกไยมิใช่ยิ่งแน่ใจว่ารัชทายาทเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของหลี่ปู้เหว่ย คราครั้งนี้นับว่าทุ่มแทงไม่ผิดพลาด"

ถูเซียนระงับสติแล้วกล่าว "คาดว่าหวังเฮอไม่บอกเรื่องนี้ต่อหลี่ปู้เหว่ย ทั้งนี้เพราะทุกครั้งที่หลี่ปู้เหว่ยพกความคั่งแค้นกลับมาล้วนด่าทอจีไทเฮา แสดงว่ามันแค้นจีไทเฮาไม่ได้บอกเรื่องที่มันเป็นบิดาบังเกิดเกล้าต่อรัชทายาท กล่าวไปประหลาดแท้ ด้วยความหลักแหลมของหลี่ปู้เหว่ย สมควรแน่ใจว่าตัวเองเป็นบิดาของรัชทายาทหรือไม่ ตอนที่มันยกจีไทเฮาให้แก่จวงเซียงอ๋อง ได้วางแผนให้บุตรชายตัวเองเป็นเจ้ารัฐฉิน ไหนเลยผิดพลาดได้ ครั้งกระโน้นมันเคยบอกต่อเราว่ารัชทายาทเป็นบุตรชายของเขาเอง"

เซี่ยงเส้าหลงอดกล่าวมิได้ว่า "แต่จีไทเฮาเคยบอกต่อข้าพเจ้าว่านางไม่แน่ใจว่ารัชทายาทเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของอ๋ององค์ก่อนหรือหลี่ปู้เหว่ยกันแน่"

ถูเซียนยิ้มพลางกล่าวว่า "ต่อให้ทราบแน่แก่ใจ สตรีที่มักใหญ่ใฝ่สูงนางนี้ ก็ไม่บอกความจริงออกไป หากมิใช่รัชทายาทห่างเหินจากพระนาง ใกล้ชิดกับท่านมากกว่า พระนางคงไม่หนุนหลังเล่าไอ่เช่นปัจจุบันกล่าวถึงที่สุดล้วนสืบเนื่องจากความต้องการอำนาจทั้งสิ้น"

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน นี่เป็นครั้งแรกที่มองจีไทเฮาจากอีกมุมมองหนึ่ง หากแม้นคำพูดนี้กล่าวจากปากบุคคลอื่น เซี่ยงเส้าหลงไม่แน่ว่าจะใส่ใจ แต่ถูเซียนรู้จักนางตั้งแต่ยังเป็นนางระบำรำฟ้อนในตึกหลี่ปู้เหว่ย จึงมีน้ำหนักเป็นพิเศษ

จีไทเฮามีชื่อจริงว่าจูจี คำว่า "**จี**"* บ่งบอกถึงศักดิ์ฐานะของนาง ดังนั้นมีคนเรียกหาเป็นจ้าวจี หมายความว่าเป็นนางระบำรำฟ้อนในรัฐจ้าว

ครั้งกระโน้นระหว่างที่จวงเซียงอ๋องครองบัลลังก์ พระนางยังครองตนอย่างสำรวม เพราะทรงทราบว่ามีแต่การประพฤติตัวเช่นนี้ จึง

** คำว่าจีแปลได้หลายอย่าง เช่น คำเรียกหญิงงามสมัยโบราณหรือนางสนมบำเรอ หาไม่ก็หมายถึงนางระบำรำฟ้อน*

จะได้รับยศถาบรรดาศักดิ์และอำนาจ อย่าว่าแต่วันหน้าบุตรชายของพระนางจะเป็นเจ้ารัฐฉิน ยิ่งวางพระทัยได้อย่างเต็มที่

เมื่อหลี่ปู้เหว่ยวางยาปลงพระชนม์จวงเซียงอ๋อง พระนางทรงดูออกว่า หากสวามิภักดิ์ต่อหลี่ปู้เหว่ย อย่างมากเพียงเป็นหมากตัวหนึ่งของหลี่ปู้เหว่ย ดังนั้นตั้งพระทัยผูกมัดจิตใจเซี่ยงเส้าหลง แต่แล้วทรงพบว่าเซี่ยงเส้าหลงเพียงจงรักภักดีต่อเสี่ยวผานกับอ๋ององค์ก่อน จึงทอดพระวรกายให้แก่เล่าไอ่ ทั้งทรงลุ่มหลงในความเป็นลูกผู้ชายของเล่าไอ่ และมีพระประสงค์ให้เล่าไอ่เพาะสร้างฐานอำนาจแก่พระนาง

จวบกระทั่งระหว่างนี้ พระนางทรงพบว่าราชโอรสห่างเหินจากพระนาง พานตัดพระทัยทุ่มเทให้กับเล่าไอ่ และอุ้มครรภ์ให้แก่เล่าไอ่อย่างลับๆ กล่าวถึงที่สุดคือไม่ยอมปล่อยวางอำนาจ

เซี่ยงเส้าหลงเมื่อได้รับคำตอบทั้งหมด ค่อยสบายใจกว่าเดิม ความรู้สึกเสียใจที่มีต่อจีไทเฮาค่อยบรรเทาลง ถามว่า “ตอนนี้หลี่ปู้เหว่ยมีความคิดอ่านอย่างไร?”

ถูเซียนกล่าวว่า “ตราบใดที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ หลี่ปู้เหว่ยต้องไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ บวกกับหวังเฮออยู่ฝ่ายท่านกับรัชทายาท แม้แต่เมิ่งอ้าวยังไม่มั่นใจว่าจะก่อการสำเร็จ แต่สักวันหนึ่งมันอาจโยกย้ายหวังเฮอกับเมิ่งอ้าวออกไป หลังจากนั้นค่อยเรียกตัวเมิ่งอ้าวกลับมากุมป้ายอาญาสิทธิ์ทางทหารไว้ นอกจากนั้นหลี่ปู้เหว่ยยังมีกองกำลังส่วนตัวอีกแปดพัน เมื่อถึงเวลาสามารถหาข้ออ้างเข่นฆ่าสังหารปรปักษ์ทั้งหมด คาดว่าเส้าหลงสมควรนึกออกได้”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางผงกศีรษะ ถูเซียนกล่าวสืบต่อ “ตอนนี้หลี่ปู้เหว่ยกับเมิ่งอ้าวฝากความหวังอยู่ที่การประลองยุทธ์ของท่านกับก่วนตงแสในคืนพรุ่งนี้ หากก่วนตงแสได้ชัย เส้าหลง ท่านต้องตายแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “ยิ่งตั้งความหวังใหญ่โต ยิ่งผิดหวังอย่างรุนแรง”

ถูเซียนยังไม่วางใจ ทอดถอนใจกล่าวว่า “อภัยที่เราบ่งบอกตรงๆ

ครึ่งปีนี้ก่วนตงแสฝึกปรือฝีมือทุกเช้าค่ำ ไม่ว่าพละกำลังและเพลงกระบี่ล้วนก้าวสู่จุดสุดยอด เส้าหลงไม่จำเป็นต้องใช้ชีวิตเข้าแลก ทั้งนี้เพราะผลแพ้ชนะของการศึกครั้งนี้ส่งผลกระทบใหญ่หลวงเกินไป”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าอีกฝ่ายห่วงใยกังวลเขา จึงว่ามือลงบนหัวไหล่ถูเซียน กล่าวว่า “โปรดเชื่อมั่นในตัวข้าพเจ้า พรุ่งนี้คอยดูเถอะ”

จากนั้นถามถึงหลี่เหนียงหยง ถูเซียนทอดถอนใจกล่าวว่า “บุคคลเพียงหนึ่งเดียวในตึกพระบิดารองที่เรามีเยื่อใยไมตรีด้วยคือนาง นางก็ดีต่อเราเป็นพิเศษ น่าเสียดายนางถือกำเนิดเป็นบุตรีของหลี่ปู้เหว่ย หลายวันนี้นางมีความในใจหนักอึ้ง ดูท่าทีนางเอนเอียงไปทางก่วนตงแสมากกว่าท่าน การประลองกระบี่ในงานล่าสัตว์ เปลือกนอกท่านช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่ก่วนตงแสระบุว่า มันไม่ต้องการฆ่าท่าน จึงปล่อยให้ท่านมีหน้ามีตา ไม่เช่นนั้นท่านต้องพ่ายแพ้แน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเบาๆ ว่า “บอกต่อท่านตามความสัตย์ วันนั้นข้าพเจ้าออมกำลังไว้ ก่วนตงแสค่อยรอดจากชะตากรรมได้ วันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะไม่เกรงอกเกรงใจอีกแล้ว”

ถูเซียนเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เบิกตามองดูเขาชั่วขณะ จึงกล่าว “ตอนนี้หลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่แย่งกันเพาะสร้างขุมกำลังของตัวเอง ทางด้านเล่าไอ่นอกจากกวาดต้อนสำนักนักบู๊อุ้ยหนันเข้าสังกัด ยังเพิ่มบุคคลชื่อหานเจี๋ย คนผู้นี้ฟังว่าได้รับสืบทอดยอดวิชาจากท่านปราชญ์กระบี่เฉาชิวเต้า แม้แต่ก่วนตงแสยังกริ่งเกรงต่อมันอยู่หลายส่วน”

เซี่ยงเส้าหลงเคยเห็นเพลงกระบี่ของหานเจี๋ย ยอมรับว่าคนผู้นี้สามารถต่อสู้ช่วงชิงกับเขาและก่วนตงแสจริง

ถูเซียนกล่าวอีกว่า “ในคนใหม่ที่หลี่ปู้เหว่ยรับไว้ประกอบด้วยสีซังเหลียนเกา และจ้าวผู่ ในจำนวนนี้ผู้ที่ร้ายกาจที่สุดคือมือกระบี่แห่งสั้งไซ่นามสีซัง ตอนนี้มันเป็นคู่ซ้อมมือกับก่วนตงแส ดูไปไม่เป็นรองก่วนตงแสเท่าใด เพียงแต่กำลังแขนอ่อนด้อยกว่า แต่มีเพลงกระบี่ปราดเปรียวใช้ชดเชยจุดอ่อนด้านกำลัง หลี่ปู้เหว่ยคิดผลักดันให้มันเป็นรองผู้บัญชาการ

ทหารราบซึ่งว่างลง”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “หลี่ปู้เหว่ยย่อมดีดลูกคิดรางแก้วของมัน แต่ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าจะสำเร็จได้ ใช่แล้ว ไม่มีข่าวคราวของท่านเสี้ยวหรือ?”

ถูเซียนกล่าวว่า “ผู้มีความสามารถไปถึงที่ใด ล้วนแสดงความสามารถออกมา ตอนนี้เสี้ยวเยี่ยถันอยู่ที่รัฐหาน ปลอมชื่อเปลี่ยนแซ่เป็นเปียนถัน เป็นที่ปรึกษาของมหาเสนาบดีรัฐหาน เราเองก็ปลาบปลื้มยินดีแทนมัน”

ทั้งสองสนทนาอีกครู่หนึ่ง ค่อยทยอยจากไป

ค่ำคืนนั้นเซี่ยงเส้าหลงรับประทานอาหารกับเถิงอี้และจิงจวิ้นในตึกที่ทำการฝ่ายทหารม้า จิงจวิ้นทราบว่าตัวเองจะได้ตบแต่งลู่ตันเอ๋อเป็นภรรยา ย่อมกระหยิ่มยินดี เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสกล่าวว่า “หลังจากนี้ไม่มีเรื่องใด อย่าได้ไปยังหอลมเมามาย ตอนนี้หลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่กำลังแย่งชิงตันเม่ยเม่ยกัน พวกเราไม่จำเป็นต้องเกลือกกลั้วกับปลักน้ำนี้”

จิงจวิ้นงงงันวูบ จึงกล่าวอย่างกระอักกระอ่วนว่า “คืนนี้ประจวบกับซางเหวินจวินนัดดื่มสุราฟังเพลงในที่นั้น ร่วมด้วยหยางตวนเหอกับไป่ซุงอย่างมากข้าพเจ้าจะอดกลั้นไว้ รับรองไม่ก่อเรื่องขึ้น”

เถิงอี้กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ท่านไม่ตอแยผู้อื่น ผู้อื่นไม่รู้จักตอแยท่านหรือ? อย่าลืมว่าในงานล่าสัตว์ ท่านโค่นโจวจื่อหวนพ่ายแพ้คนของหลี่ปู้เหว่ยแค้นท่านจับใจ กว๋อซิ่งก็เช่นกัน ตอนนี้กว๋อซิ่งได้รับการหนุนหลังจากเล่าไอ่ ไหนเลยไม่หาทางจัดการกับท่าน?”

จิงจวิ้นไม่กล้าทุ่มเถียงกับเถิงอี้ ดังนั้นกวาดตามายังเซี่ยงเส้าหลงเป็นเชิงขอความช่วยเหลือ

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าจิงจวิ้นยังเยาว์วัย ต้องใจอ่อนลง กล่าวว่า “ถึงอย่างไรไม่มีเรื่องใดต้องกระทำ มิสู้ไปร่วมสนุกสนาน พร้อมกับดูสภาพทางด้านนั้น”

เถิงอี้งงงันวูบจึงกล่าว “คืนพรุ่งนี้น้องสามต้องประลองยุทธ์กับก่วนตงแส หากคืนนี้ยังไปเที่ยวซ่องนางโลม เอียนหยานและพวกยอมปล่อยปละละเว้นท่านหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้ากำลังต้องการให้ก่วนตงแสทราบว่า ข้าพเจ้าไม่เห็นการประลองยุทธ์ในคืนพรุ่งนี้อยู่ในสายตา มันจะได้ชะล่าใจ ขอเพียงคุมตัวจวิ้นน้อยกลับมาแต่หัวค่ำ คงไม่มีเรื่องราวใด ไม่เช่นนั้นปล่อยให้เด็กน้อยนี้ไปคนเดียว เกรงว่าข้าพเจ้านอนไม่หลับ”

จิงจวิ้นกล่าวด้วยความตื้นตันใจว่า “พี่สามดีต่อข้าพเจ้าจริงๆ ไม่พี่รองก็ดีต่อข้าพเจ้าเช่นกัน” พลางกระโดดปราดขึ้น ร่ำร้องว่า “ข้าพเจ้าจะไปส่งข่าวต่อชางผิงจวิน หากพี่รองกับพี่สามรุดไป ไม่ชักชวนเขาร่วมทาง เขาคงต้องโทษว่าข้าพเจ้าแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้มองดูจิงจวิ้นวิ่งปราดจากไปดุจสายลม ได้แต่ส่งคนไปแจ้งต่อจี้เอียนหยานและพวกว่าจะกลับบ้านดึกกว่าเดิม

ทั้งสองขณะจะออกจากตึกที่ทำการ หวนฉีเดินทางมาขอพบแม่ทัพคนใหม่ผู้นี้แม้หน้าตามอมแมม แต่ท่าทางคึกคักเข้มแข็ง แสดงว่าได้ทำงานตามความรู้ความสามารถ ดังนั้นเบิกบานสำราญใจ

หวนฉีพอพบหน้าทั้งสอง ก็หมอบกราบลง เซี่ยงเส้าหลงรีบประคองคนขึ้นมา เถิงอี้ก็กล่าวว่า “ฉีน้อยมิใช่ฝึกกองกำลังเคลื่อนที่เร็วหรอกหรือ?”

หวนฉีกล่าวว่า “ข้าพเจ้าคิดกลับมาให้กำลังใจท่านเซี่ยงที่ทำการประลองยุทธ์ในวันพรุ่งนี้ โดยขออนุมัติท่านเสนาบดีซ้ายเป็นที่เรียบร้อยด้านกองกำลังเคลื่อนที่เร็วมอบหมายให้เปินน้อยดูแลแทน”

เถิงอี้ยิ้มพลางกล่าวว่า “ฟังว่าคนมีศักดิ์ฐานะจำนวนมากก็รอนแรมเดินทางมาเพื่อชมดูการประลองยุทธ์ครั้งนี้ ทั้งยังวิ่งเต้นขอให้มีโอกาสเข้าร่วมงานเลี้ยงวันเกิดของหลี่ปู้เหว่ยในคืนพรุ่งนี้”

หวนฉีกล่าวว่า “เมื่อครู่ตอนเดินทางมา ระหว่างทางพบพานคนมีชื่อเสียงแห่งถุนหลิวนามผูเกา คนผู้นี้นำกำลังคนมาห้าร้อยนาย ทั้งยังมีนางระบำกลุ่มใหญ่ แต่ข้าพเจ้าไม่ชมชอบมัน”

พลันได้ยินสุ้มเสียงชางผิงจวินดังว่า “เราก็ไม่ชมชอบคนผู้นี้”

เซี่ยงเส้าหลงเหลียวหน้าไปยังประตูใหญ่ เห็นชางผิงจวินกับหลี่ซือชักชวนกันมาถึง โดยมีผู้ติดตามมากกว่าปรกติสามเท่า

หวนฉีแสดงความเคารพต่อชางผิงจวิน หลี่ซือทอดถอนใจ กล่าวว่า “พอนึกถึงการประลองยุทธ์ในคืนพรุ่งนี้ รัชทายาทกับเราไม่มีกะใจตรวจหนังสือราชการ พอฟังว่าจวิ้นน้อยมาชักชวนชางผิงจวินไปดื่มสุรา ฉลองชัยล่วงหน้าที่หอลมเมามาย จึงขอร่วมทางมา” จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กระซิบบอกว่า “รัชทายาทก็มาแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้และหวนฉีสะดุ้งเฮือกใหญ่ กวาดตาไปยังกลุ่มทหารองครักษ์บนหลังม้า ค่อยพบว่าชางผิงจวินกับหลี่ซืออยู่เป็นเพื่อนกับเสี่ยวผาน เสี่ยวผานทรงเปลี่ยนเป็นสวมชุดนักบู๊ธรรมดา ใต้**พระหนุ** *(คาง)* ติดพระมัสสุกระจุกหนึ่ง กำลังแย้มพระโอษฐ์ให้

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ไม่ทันมีปฏิกิริยาใด หวนฉีก็คุกเข่าลง กลับถูกชางผิงจวินฉุดดึงขึ้นมา ชางผิงจวินกล่าวว่า “รัชทายาทมีรับสั่งไม่ต้องถวายความเคารพ ไม่เช่นนั้นหากถูกผู้คนพบเห็น จะไม่อภัยโทษให้”

หวนฉีรีบลุกขึ้นยืน เห็นเสี่ยวผานทรงม้ามา ทรงพระสรวลพลางตรัสว่า “เวลาไม่เช้าแล้ว พวกเราออกเดินทางเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงและพวกรีบลอยตัวขึ้นบนหลังม้า อารักขาเสี่ยวผานย่างเข้าสู่ถนนใหญ่ใต้แสงโคม มุ่งหน้าสู่หอลมเมามาย

ในคนทั้งหมด มีแต่เซี่ยงเส้าหลงกล้าควบม้าเคียงคู่กับเสี่ยวผาน เสี่ยวผานตรัสขึ้นว่า “ฟังว่าก่อนประลองยุทธ์ พระอาจารย์ยังคิดไปเที่ยวเตร่ดื่มกิน ข้าพเจ้ามีแต่ความยินดี นี่จึงเป็นวีรบุรุษผู้กล้าที่แท้จริง เมื่อครู่ไทเฮายังรับสั่งให้ข้าพเจ้ายับยั้งการประลองยุทธ์ครั้งนี้ บอกว่าท่านมีโอกาสชนะไม่มากนัก เฮอะ ในโลกมีแต่ข้าพเจ้าทราบว่า ไม่มีผู้ใดเอาชนะพระอาจารย์ได้”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าเสี่ยวผานทรงเทิดทูนบูชาเขาตั้งแต่เยาว์วัย ในพระทัยของพระองค์มีแต่ภาพลักษณ์ของเซี่ยงเส้าหลงที่ไร้ผู้ต่อต้าน

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ดีที่เขาได้รับดาบร้อยชนะ และคิดค้นเพลงดาบร้อยชนะได้ ไม่เช่นนั้นคงเป็นความกดดันสาหัสเกินไป ยามนั้นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ดูท่ารัช...ใช่แล้ว ข้าพเจ้าสมควรเรียกท่านอย่างไรดี จึงไม่เผยพิรุธ"

เสี่ยวผานทอดพระเนตรผู้คนสัญจรและร้านรวงตามรายทางด้วยความสนพระทัย ตรัสว่า "มิสู้เรียกข้าพเจ้าเป็นฉินสื่อเถอะ ฉินย่อมหมายถึงรัฐฉินเรา พระอาจารย์เคยบอกว่าข้าพเจ้าจะได้เป็น**สื่อหวงตี้** *(ปฐมฮ่องเต้)* ดังนั้นเรียกฉินสื่อเหมาะสมที่สุด"

พลางตามตัวชางผิงจวินมา รับสั่งให้แจ้งพระนามใหม่ของพระองค์ต่อคนทั้งหมด

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดแล้วถามว่า "คืนพรุ่งนี้ท่านจะไปร่วมงานวันเกิดของหลี่ปู้เหว่ยหรือไม่?"

เสี่ยวผานตรัสว่า "นี่ยังต้องถามหรือ? ตอนนี้ข้าพเจ้าปรารถนาใคร่ให้คืนพรุ่งนี้มาถึงโดยเร็ว ไทเฮาก็จะเสด็จไป ตอนนี้ผู้คนในนครเสียนหยางล้วนไม่ยอมพลาดโอกาสเช่นนี้ ฟังว่าเริ่มมีคนพนันขันต่อกันว่า พวกท่านทั้งสองผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ จากคำบอกเล่าของชางผิงจวิน ผู้คนส่วนใหญ่เห็นว่าก่วนตงแสตระเตรียมตัวมาเป็นอย่างดี คงต้องล้างอัปยศสำเร็จ มีแต่ข้าพเจ้าทราบว่าผู้ชนะต้องเป็นพระอาจารย์ท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ ดู *"การพนัน"* คงมีมาตั้งแต่มนุษยชาติคิดค้นตัวอักษรได้ ทั้งนี้เพราะนั่นคล้ายเป็นส่วนหนึ่งในกมลสันดานที่ติดตัวผู้คนมาแต่กำเนิด

ยามนั้นป้ายยี่ห้อของหอลมเมามายปรากฏแก่สายตา เสี่ยวผานทอดพระเนตรแล้วตรัสว่า "เมื่อครู่หวนฉีเอ่ยถึงผู้เกาที่เป็นมหาเศรษฐีแห่งถุนหลิว ฟังว่านอกจากตระกูลอูของท่านแล้ว คนผู้นี้เป็นคนมั่งมีที่สุดในรัฐฉินเรา ประกอบการค้าเกลือและเหล็ก ทั้งมักใหญ่ใฝ่สูง กาลก่อนเป็นคนของหยางเฉวียนจวิน ตอนนี้สนิทสนมกับตู้ปี้ พวกเราต้องจับตาดูมันให้ดี"

ยามนั้นชางผิงจวินกระตุ้นม้าเข้ามา กล่าวว่า “รัช...ไม่ พี่ฉินพวกเราจะจับจองตึกข้างที่เงียบสงบ หรือไปร่วมความครึกครื้นที่หอกลาง?”

เสี่ยวผานตรัสว่า “ย่อมต้องไปยังหอกลาง ข้าพเจ้ายังเรียกตัวสี่บุปผาลมเมามายมาดื่มเป็นเพื่อน ดูว่าพวกนางมีรูปโฉมเยี่ยงไร จึงสร้างความลุ่มหลงงมงายแก่ผู้คนมากมายถึงเพียงนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงกับชางผิงจวินหันไปมองหน้ากัน เกรงว่าค่ำคืนนี้ไม่อาจเก็บเนื้อเก็บตัวได้

เซี่ยงเส้าหลงตกลงนำสิบแปดองครักษ์เหล็กและทหารองครักษ์มือดีอีกสิบแปดนายไปด้วย ไม่เช่นนั้นผู้อื่นเพียงเห็นพวกเขายกกำลังมามากมาย ก็ฉุกคิดว่าเป็นเรื่องราวไม่ปรกติธรรมดา

คืนนี้หอลมเมามายครึกครื้นเป็นพิเศษ หน้าประตูใหญ่จอดเต็มไปด้วยรถราม้าต่าง ผู้คนแออัดเบียดเสียด อย่างลำบากยากเย็น คณะของเซี่ยงเส้าหลงค่อยผ่านเข้าประตูตึกไปได้

เสี่ยวผานทอดพระเนตรพบว่า หอกลางและตึกข้างของหอลมเมามายล้วนจุดโคมไฟสว่างไสว ทรงพระเกษมสำราญยิ่ง ประจวบกับนางคณิกาและแขกเหรื่อที่ตึกข้างหลังหนึ่งกำลังจุดดอกไม้ไฟ แตกกระจายเป็นสีสันลานตา ยิ่งเพิ่มพูนบรรยากาศอันสนุกสนานกว่าเดิม

เจ้าของหอลมเมามายอู่ฝูกำลังรับแขกที่หน้าประตูห้องโถง เห็นชางผิงจวินกับเซี่ยงเส้าหลงมาถึง รีบปลีกตัวมาต้อนรับ ประสานมือทำวะจนจรดพื้น กล่าวว่า “ผู้ใหญ่ไม่ถือสาความผิดของผู้น้อย บางครั้งผู้น้อยไม่สามารถกล่าวตามใจนึก เป็นเพราะไม่เป็นตัวของตัวเอง ขอท่านแสนาบดีซ้าย ท่านเซี่ยงกับพวกโปรดให้อภัย”

เซี่ยงเส้าหลงและพวกเห็นเจ้าของหอลมเมามาย *“กล่าวอย่างเปิดเผย”* เช่นนี้ ไหนเลยถือสาหาความอีกฝ่ายได้ ยามนั้นปรากฏหญิงงามใบหน้าตาคมขำสิบกว่านางห้อมล้อมเข้ามาอย่างยิ้มแย้ม ถอดเสื้อผ้าที่แนบกายนหนาวให้แก่ทั้งหมด ยื่นส่งผ้าเช็ดมือที่ร้อนกรุ่นสำหรับเช็ด

มือเช็ดหน้า ต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดี

เจ้าของหอลมเมามายทักทายผู้มาตามลำดับ คนผู้นี้แสดงว่ารู้จักขุนนางบ้านเมืองโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ พอได้ยินชื่อหลี่ซือกับหวนฉีก็แสดงความเคารพ

เซี่ยงเส้าหลงพอแนะนำชื่อ *"ฉินสือ"* ของเสี่ยวผานออกไป เจ้าของหอลมเมามายกลับมึนงงสงสัย ราวถูกจับยัดไปในหมอกควันหนาทึบ แต่เห็นอีกฝ่ายเดินทางมาหาความสุขกับชางผิงจวินและเซี่ยงเส้าหลง ทุกผู้คนก็แสดงท่าทีเคารพนบนอบ ดังนั้นกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "ท่านฉินมีบุคลิกโดดเด่น คาดว่าคงมิใช่ชนชั้นธรรมดา โปรดแนะนำผู้น้อยให้มากไว้"

เสี่ยวผานทรงพระสรวลฮาฮา ตรัสว่า "ท่านเจ้าของหอเกรงใจไปแล้ว คืนนี้ข้าพเจ้า...มาจากแดนไกล ตั้งใจมาชมโฉมสี่บุปผาลมเมามาย ท่านจัดการให้แก่ข้าพเจ้าเถอะ"

ยามนั้นสิบแปดองครักษ์เหล็กและทหารองครักษ์มือดีอีกสิบแปด นายกระจายกำลังออก กลายเป็นเกราะกำบังชั้นหนึ่ง ยึดครองห้องโถงไปครึ่งหนึ่ง แขกเหรื่อที่เพิ่งเข้ามา พอพบเห็นเซี่ยงเส้าหลงกับชางผิง จวิน ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจในนครเสียนหยาง พากันอ้อมทางไป มีแต่นักบู๊อันดุร้ายกลุ่มหนึ่งพอมาถึง เห็นเจ้าของหอลมเมามายเอาแต่ต้อนรับขับสู้เซี่ยงเส้าหลงและพวก ล้วนมีสีหน้าไม่พอใจขึ้นมา

เจ้าของหอลมเมามายพอฟังข้อเรียกร้องของเสี่ยวผาน มีสีหน้าลำบากใจ หากทว่าเสี่ยวผานทรงมีอำนาจที่ผู้คนมิอาจไม่ปฏิบัติตาม ดังนั้นตอบว่า "ผู้น้อยจะไปจัดการ ไม่ว่าอย่างไรต้องหาทางให้พวกนางปลีกตัวมาปรนนิบัติท่านทั้งหลายสักครา"

จิงจวิ้นกวาดมองนักบู๊กลุ่มนั้นแวบหนึ่ง พลันสะอึกเข้าใกล้เซี่ยงเส้าหลง กล่าวเบาๆ ว่า "หน้าบากกว๋อซิ่งมาแล้ว ยังมีหานเจี๋ยด้วย"

เซี่ยงเส้าหลงเหลียวหน้ามอง ก็จดจำกว๋อซิ่งออก ทั้งนี้เพราะหน้าผากใบหน้าของเขามีรอยแผลเป็นนั่นเอง

ยามนั้นคนเฝ้าประตูร้องขานว่า “ท่านผู้แห่งถุนหลิวมาถึง”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด เหลียวหน้าไปยังประตูทางเข้า เห็นนักบู๊แต่งเครื่องแบบเดียวกันสิบสองคนเบิกทาง ถัดจากนั้นเป็นชายกลางคนสวมหมวกมงกุฎคาดสายรัดหน้ากว้างผู้หนึ่ง

คนผู้นี้สูงกว่าผู้คนทั่วไปหนึ่งช่วงศีรษะ แทบสูงเท่ากับเซี่ยงเส้าหลง ทั้งสวมใส่ชุดแพรหลวมกว้าง สะท้อนถึงบุคลิกภาพไม่ธรรมดา ที่ร้ายกาจที่สุดคือ ดวงตาของเขาทั้งคู่เพียงกวาดมองห้องโถงใหญ่รอบหนึ่ง คล้ายจดจำทุกสิ่งเอาไว้จนขึ้นใจ เขามิเพียงไม่มีกลิ่นอายของพ่อค้าวาณิชทั้งยังมีหน้าตาสูงสง่า เพียงแต่เย่อหยิ่งยโส หาแยแสสนใจแม่เล้าชุนฮัวซึ่งเฝ้าประจบประแจงไม่

ผู้ติดตามของผู้เกายังมีนักบู๊อายุเยาว์แต่งกายเลิศหรูสองคน คาดว่าเป็นมือกระบี่ชั้นแนวหน้า

เจ้าของหอลมเมามายยุ่งยากใจยิ่ง ไม่ทราบจะปลีกตัวไปต้อนรับผู้ยิ่งใหญ่แห่งแว่นแคว้นคนนี้อย่างไรดี เซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้ความลำบากใจของอีกฝ่าย จึงกล่าว “เจ้าของหอแซ่อู๋ไปต้อนรับแขกเหรื่อเถอะ พวกเราจะขึ้นไปยังชั้นบนเอง”

คำพูดนี้มีแต่เซี่ยงเส้าหลงกล้ากล่าวออกมา ต่อให้เป็นมหาเสนาบดีซ้ายเช่นชางผิงจวิน ยังไม่กล้าอนุญาตเจ้าของหอลมเมามายผละจากวิชชาญาทไปต้อนรับบุคคลอื่น

เจ้าของหอลมเมามายยินดียิ่ง ทางหนึ่งน้อมคำรับ ทางหนึ่งสั่งคนพิทักษ์เซี่ยงเส้าหลงและพวกขึ้นสู่ชั้นบน

เซี่ยงเส้าหลงและพวกขณะจะขึ้นบันไดไป กว๋อซิ่งพลันแหวกฝ่าฝูงชนออกมา กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายโปรดชะงักเท้า”

เสี่ยวผานกริ้วขึ้นมา เซี่ยงเส้าหลงชิงยื่นมือตบ**พระอังสา** *(หัวไหล่)* ของพระองค์เบาๆ เป็นความหมายอย่าได้ทรงพิโรธ ค่อยหันกายไปเผชิญหน้ากับกว๋อซิ่งที่ก้าวยาวๆ มา เหล่าทหารองครักษ์ก็ยืนเรียงรายเป็นแถวเดียว ขวางกันมิให้ฝ่ายตรงข้ามเข้าใกล้เกินไป

กว๋อซิ่งชะงักเท้าลง น้อมกายคารวะกล่าวว่า “ผู้น้อยขออวยพรให้ท่านเซี่ยงประลองยุทธ์ได้ชัยในคืนพรุ่งนี้ รักษาชื่อเสียงเอาไว้”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านี่เพียงเป็นคำอารัมภบทของอีกฝ่าย จึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า “พี่กว๋อมีคำแนะนำสั่งสอนใด?”

กว๋อซิ่งกล่าวเสียงกังวานว่า “ผู้คนเบื้องสูงเบื้องต่ำของสำนักนักบู๊อุ้ยหนันเราเลื่อมใสในเพลงกระบี่ของท่านเซี่ยง หากวันใดท่านมีเวลาขอเชิญไปยังสำนักเรา ให้พวกเรามีโอกาสรับคำชี้แนะจากท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่านี่เป็นการท้าสู้อย่างเปิดเผย เพียงไม่ทราบเป็นความประสงค์ของเล่าไอ่ หรือเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันคิดยกระดับฐานะความเป็นผู้นำของตัวเอง ยามนั้นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “สำนักท่านเอื้ออาทรเราเซี่ยงเส้าหลงถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าจะไปเยี่ยมคำนับแต่เนิ่นๆ เช่นนี้เถอะ วันใดที่ข้าพเจ้าอารมณ์ขุ่นมัว จะไปให้พวกท่านรับทราบดูสักครา”

เสี่ยวผานทรงปรบพระหัตถ์ รับสั่งชมเชยว่า “กล่าวได้ประเสริฐ เมื่อถึงเวลาท่านเซี่ยงอย่าลืมส่งข่าวต่อข้าพเจ้า”

กว๋อซิ่งถลึงตามองเสี่ยวผาน ไม่ทราบอีกฝ่ายเป็นบุคคลสารทิศใด ดังนั้นตวาดถามว่า “ท่านเป็นใคร?”

เสียงเซ้งพลันดัง ทหารองครักษ์ทั้งสิบแปดคนชักกระบี่ออกมา แต่บังเกิดเสียงดังเพียงครั้งเดียว แสดงว่าคนเหล่านี้มิเพียงมีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งยังผ่านการฝึกอบรมมาเป็นอย่างดี หนึ่งในจำนวนนั้นตวาดว่า “ท่านกล้าเสียมารยาทต่อ...ต่อคุณชาย คุกเข่าลงให้แก่เรา

คนของสำนักนักบู๊อุ้ยหนันเห็นผิดท่า คิดฮือเข้ามา กว๋อซิ่งกลับขวางกันพวกพ้องไว้ ทั้งนี้เพราะทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงกับชางผิงจวินล้วนเป็นบุคคลยากตอแยได้

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “พี่ฉินไยต้องสูญเสียอารมณ์สนุกสนานเพราะคนเหล่านี้ พวกเรายังคงขึ้นไปหาความสุขกันเถอะ”

พลางนำเสี่ยวผานขึ้นบันไดไป ซึ่งความจริงเซี่ยงเส้าหลงเท่ากับ

ช่วยชีวิตกว๋อซิ่งและพวก ไม่เช่นนั้นต่อให้เล่าไอ่รุดมา คนเหล่านี้ก็ยากจะรอดพ้นจากการถูกประหารชีวิตได้

ผู้คนบนชั้นบนทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงยังมีอารมณ์มาดื่มสุรา ล้วนหยุดการดื่มกิน มองดูบุคคลที่จะประลองยุทธ์กับก่วนตงแสในวันพรุ่งนี้เป็นจุดเดียว เสี่ยวผานทรงกริ่งเกรงถูกผู้คนจดจำออก ดังนั้นให้เถิงอี้กับหวนฉีคอยบดบังพระองค์เอาไว้

หยางตวนเหอกับไป่ชุงมาถึงก่อน พากันเดินมารับหน้า จิงจวิ้นชิงสะอึกเข้าไป กระซิบบอกว่ารัชทายาทเสด็จมาด้วย แต่ห้ามมิให้คุกเข่าคำนับ หยางตวนเหอกับไป่ชุงล้วนแตกตื่นตะลึงลาน ไม่ทราบวางตัวอย่างไรดี

โต๊ะของพวกเขาจับจองอยู่ริมหน้าต่าง มีเพียงสิบโต๊ะ เสี่ยวผานทรงทักทายกับหยางตวนเหอกับไป่ชุง จากนั้นประทับนั่งหันหลังให้แก่บันไดห้องโถง มิให้ผู้คนจดจำพระองค์ออก

เนื่องจากคืนนี้คึกคักเป็นพิเศษ ก่อนหน้านี้ก็ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าเสี่ยวผานจะเสด็จมา สิบแปดองครักษ์เหล็กกับสิบแปดทหารองครักษ์ล้วนไม่มีที่นั่ง ดีที่ระหว่างโต๊ะสุรามีพื้นที่ว่าง ชุนฮัวซึ่งได้รับมอบหมายจากเจ้าของหอลมเมามายให้ขึ้นมาดูแล จึงสั่งเพิ่มโต๊ะอีกสองโต๊ะ ทั้งหมดพอนั่งเรียบร้อย เหล่าหญิงรับใช้ก็พลิ้วกายเข้ามาดุจผีเสื้อล้อบุปผา ยกสุรามาถึง

เสี่ยวผานทรงสั่งอาหาร จากนั้นรับสั่งว่า “พี่ท่านทั้งหลายสนทนาตามสบาย ขอให้ถือเป็นเช่นปรกติ”

มาตรแม้นรับสั่งเช่นนั้น แต่ไม่มีผู้ใดกล้าระบายลมหายใจออกโดยแรง

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตาสำรวจมอง พบเห็นคนคุ้นเคยอยู่หลายโต๊ะ โต๊ะหนึ่งเป็นเหล่ามือดีของตึกพระบิดารอง นอกจากโจวจื่อหวน ลู่ฉานเซ่ชิง เหลียนเกาและจ้าวผู่ที่มาใหม่แล้ว ถูเซียนก็มาดื่มกินเป็นเพื่อนด้วย

อีกโต๊ะหนึ่งเป็นคนของเล่าไอ่ ห่างจากพวกเขาเพียงสามโต๊ะ

นอกจากหานเจี๋ยผู้องอาจแล้ว ยังมีบุคคลอีกสองคน จิงจวิ้นบอกว่าคือผู้ช่วยอันเข้มแข็งของเล่าไอ่นามเล่าสื้อกับลิ่งฉี รูปโฉมของเล่าสื้อแตกต่างกับเล่าไอ่อย่างลิบลับ ทั้งอ้วนฉุทั้งต่ำเตี้ย เพียงแต่สองตากลิ้งกลอกแสดงว่าเป็นชนชั้นเจ้าเล่ห์ ลิ่งฉีเปลือกนอกโอ่อ่ามีราศี จัดเป็นบุคคลประเภทมันสมองใช้ความคิด

ยามนั้นกว๋อซิ่งและพวกขึ้นมาสมทบ ร่วมโต๊ะเดียวกับหานเจี๋ย

เจ้าของหอลมเมามายค่อยขึ้นบันไดมา แสดงว่าชักนำผูเกาไปยังตึกข้างหลังหนึ่งแล้ว ทางหนึ่งทักทายแขกเหรื่อตามโต๊ะต่างๆ ทางหนึ่งเดินเข้าหาเซี่ยงเส้าหลงและพวก กล่าวว่า “แม่นางหยางอวี้พอร้องจบเพลงจะมาปรนนิบัติรับใช้ นางพอฟังว่าท่านเซี่ยงมาถึง ก็ลืมเลือนแขกเหรื่ออื่นไปสิ้น”

เซี่ยงเส้าหลงยึดถืออีกฝ่ายเป็นคนต่ำช้า คร้านที่จะติดใจเอาความกับฝ่ายตรงข้าม ยิ้มพลางกล่าวว่า “แขกสำคัญในคืนนี้เป็นท่านฉินที่มาจากแดนไกล หยางอวี้ควรปรนนิบัติใช้เขา มิใช่ปรนนิบัติข้าพเจ้า”

เจ้าของหอลมเมามายรับคำอย่างยิ้มแย้มว่า “ท่านเซี่ยงวางใจ ผู้น้อยแจ้งให้เม่ยเม่ย เหล่ยน้อยและกุยเอี้ยนแล้วว่า หากพวกนางปลีกตัวได้ให้มาดื่มสุราเป็นเพื่อนคุณชายฉิน”

คนผู้นี้สมกับเจ้าของสถานเริงรมย์ เมื่อกล่าวเช่นนี้ ทุกผู้คนไม่สะดวกกับการตำหนิเขา

ยามนั้นมีคนร้องทักทายแต่ไกลว่า “ความจริงยังไม่เชื่อ ที่แท้เป็นเส้าหลงมาแล้วจริงๆ พวกเราทั้งสองนับว่ามาไม่เสียเที่ยวเปล่า”

ทุกผู้คนเหลียวหน้ามอง เห็นผู้มาเป็นหวังเฮอกับหวังหลิง แสดงว่าทั้งสองอยู่ที่ตึกข้างหลังอื่น ยามนี้ได้ยินข่าวจึงรุดมา

ทั้งสองพอมาถึงหน้าโต๊ะ เหลือบแลเห็นเสี่ยวผาน ล้วนร้องโพล่งว่า “รัชทายาท”

หวนฉีที่สงบปากคำอยู่ตลอดเวลา พลันผุดลุกขึ้นร้องดังๆ ว่า “แม่ทัพทั้งสองกล่าวถูกต้อง เป็นรัชทายาทให้พวกเรามาเป็นเพื่อนกับ

ท่านเซี่ยง แม่ทัพทั้งสองเชิญนั่ง”

หวังเฮอกับหวังหลิงค่อยสังเกตเห็นเสี่ยวผานทรงติดพระมัสสุปลอม ทั้งฉลองพระองค์ชุดนักบู๊ธรรมดา เพิ่งทราบว่าเป็นเรื่องราวใดพากัน ทรุดนั่งลง

พลันได้ยินเสียงฟันกระทบกันดังกึกกัก ที่แท้เจ้าของหอลมเมามายตัวสั่นงันงก เข่าอ่อนระทวยคุกลง แสดงว่าดูออกว่าเสี่ยวผานเป็นใครแล้ว เถิงอี้ชิงยื่นมือออก ก่อนที่หัวเข่าของเจ้าของหอลมเมามายจะกระทบพื้น ชิงฉุดดึงคนขึ้นมานั่งอยู่ข้างกาย ชางผิงจวินก็กระซิบที่ข้างหูอีกฝ่ายว่า “นอกจากเจ้าของหอแซ่อู่ท่านแล้ว หากยังมีคนล่วงรู้การมาของรัชทายาท เราจะปิดหอลมเมามายและยึดทรัพย์ของท่านได้ยินชัดเจนแล้วหรือไม่?”

เจ้าของหอลมเมามายแตกตื่นจนมือเท้าอ่อนระทวย กระทั่งเรี่ยวแรงผงกศีรษะยังไม่มี

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า เมื่อมีเจ้าของหอลมเมามายอยู่ด้วย ก็ไม่สะดวกกับการสนทนา จึงกล่าว “เจ้าของหอแซ่อู่ขอเพียงทำตามคำสั่งเราเซี่ยงเส้าหลงรับรองว่าท่านไม่มีปัญหาใด รีบไปจัดการเถอะ จดจำไว้อย่าได้แพร่งพรายต่อแม่นางทั้งสี่”

เจ้าของหอลมเมามายคืบคลานขึ้นมา คารวะอย่างนอบน้อมแทบเกลือกกลิ้งร่างจากไป

หวังเฮอชูจอกคิดคารวะสุราต่อเสี่ยวผาน พลันนึกถึงเรื่องหนึ่งถามว่า “สุราเหล่านี้ตรวจสอบแล้วหรือไม่?”

ทหารองครักษ์ผู้หนึ่งรายงานว่า “เรียนท่านแม่ทัพใหญ่ ล้วนตรวจสอบแล้ว”

หวังเฮอค่อยคารวะสุราต่อเสี่ยวผาน ทุกผู้คนยังไม่กล้าชูจอกขึ้นจนกระทั่งเสี่ยวผานปรายพระเนตรต่อทั้งหมด ทุกผู้คนค่อยดื่มสุราโดยพร้อมเพรียง หลังความ “หวาดเสียว” ที่ความจริงแทบถูกเปิดโปงบรรยากาศค่อยกลับคืนสู่ความครึกครื้นใหม่

เสี่ยวผานตรัสถามดู ค่อยทราบว่าหวังเฮอกับหวังหลิงมาตามคำเชิญของคหบดีผูเกา หวังหลิงแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า “ผูเกาผู้นี้มีเจตนาไม่ประสงค์ดี พอพบหน้าก็วิพากษ์วิจารณ์ราชการงานเมือง ตำหนิติเตียนหลี่ปู้เหว่ย ทั้งพาดพิงถึงไทเฮา เรียกว่าสนทนาไม่ถูกคอ ครึ่งคำยังมากเกิน ต่อมาเจ้าของหอลมเมามายรุดมาแจ้งต่อไป่เหล่ยกับหยางอวี้ที่ทำหน้าที่รินสุราเสนอว่าท่านเซี่ยงมาถึง ตามตัวพวกนางไป พวกเราจึงฉวยโอกาสขอตัว”

เสี่ยวผานแค่นพระสุรเสียงอย่างเย็นชา ไม่ตรัสว่ากระไร หวังเฮอกล่าวเสริมว่า “เส้าหลงมีเสน่ห์ร้ายกาจนัก แม่นางทั้งสองพอถูกเรียกตัวปรารถนาใคร่ปลีกตัวมาในบัดดล แต่เจ้าของหอลมเมามายให้เปลี่ยนหน้ากันมา ตอนนี้หยางอวี้กลับไปผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า คาดว่าใกล้มาถึงแล้ว”

เสี่ยวผานอดตรัสมิได้ว่า “พวกนางมิใช่คนของหลี่ปู้เหว่ยหรอกหรือ?”

หวังเฮอกล่าวว่า “ซึ่งความจริงพวกนางล้วนเป็นบุปผาไร้เจ้าของ ผู้ใดทรงอิทธิพลก็อิงแอบผู้นั้น แต่พวกนางชมชอบคนหล่อเหลา ตอนนี้เส้าหลงเป็นวีรบุรุษรัฐฉิน ยังมีหญิงใดไม่ต้องการใกล้ชิดเขา?”

เสี่ยวผานทรงชื่นชมโสมนัส ชูจากน้ำจัณฑ์ชักชวนเซี่ยงเส้าหลงดื่มด้วยกัน เซี่ยงเส้าหลงรีบประคองจอกสุราขึ้นดื่มสุราลงไป ได้ยินเสียงเครื่องประดับกระทบกัน เจ้าของหอลมเมามายทำหน้าที่นำทางหญิงรับใช้สองนางเป็นเพื่อนหยางอวี้ที่แต่งกายเฉิดฉาย เยื้องกรายมาถึง

เซี่ยงเส้าหลงปรายตาบอกใบ้ต่อหยางอวี้ ให้นั่งลงที่ข้างพระวรกายเสี่ยวผาน หยางอวี้เพียงทราบว่าเสี่ยวผานมีนามฉินสื่อ แต่ไม่ทราบมาจากแห่งหนใด เพียงแต่เจ้าของหอลมเมามายกระซิบให้นางตั้งใจปรนนิบัติให้ดี ดังนั้นไม่กล้าชักช้าเฉื่อยชา โปรยหว่านเสน่ห์อย่างเต็มที่ คารวะสุราชวนสนทนา สร้างความพึงพอพระทัยแก่เสี่ยวผานยิ่ง

ไม่นานให้หลัง กุยเอี้ยนก็มาถึง แขกเหรื่อที่ชั้นบนไม่รู้สึกเหนือความคาดหมาย ทั้งนี้เพราะอาศัยหวังเฮอคนเดียว ก็มีคุณสมบัติเรียก

ตัวบุปผางามสองดอกนี้มาปรนนิบัติรับใช้

กุยเอี้ยนทรุดนั่งลงที่ข้างกายเซี่ยงเส้าหลงอย่างสนิทสนม คารวะสุราต่อทุกผู้คน สุดท้ายค่อยคารวะต่อเซี่ยงเส้าหลง กล่าวเบาๆ ว่า "ท่านเซี่ยงเป็นผู้ใหญ่เปิดใจกว้าง อย่าได้ถือสาหาความข้าพเจ้าได้หรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่า ต่อให้ใช้อาวุธพาดลำคอ เขาก็ไม่กล้าไว้วางใจนางอีก เปลือกนอกย่อมยอมรับการขอคืนดีของนาง

ยามนั้นหยางอวี้ขอตัวจากไป ก่อนไปยังชม้ายมองเซี่ยงเส้าหลงอย่างลึกซึ้ง หลังจากนั้นเปลี่ยนเป็นไป่เหล่ยมาถึง หากทว่าตันเม่ยเม่ยซึ่งจัดอยู่อันดับแรกในบุปผางามทั้งสี่ยังไม่เผยโฉม

ในหญิงงามเมืองทั้งสี่ ไป่เหล่ยไม่มีข้ออาฆาตบาดหมางกับเซี่ยงเส้าหลงและพวก ทั้งยังปรนนิบัติรับใช้เสี่ยวผานด้วยดี ทำให้บรรยากาศกลมกลืนกว่าเดิม

กุยเอี้ยนโน้มหน้าถึงข้างใบหูเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า "คืนนี้ท่านเซี่ยงรั้งอยู่ดีหรือไม่? ข้าพเจ้าจะปรนนิบัติรับใช้อย่างเต็มที่"

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงผู้คนบอกว่า บุปผาบ้านไม่หอมจรุงเท่าดอกไม้ป่า เขากลับคาดคิดตรงกันข้าม อีกประการนี่จะแน่ใจได้อย่างไรว่านางไม่ประสงค์ร้ายต่อเขา ดังนั้นปฏิเสธอย่างนุ่มนวล

กุยเอี้ยนมีสีหน้าผิดหวังสุดระงับ เจ้าของหอลมเมามายหวนกลับมาใหม่ กล่าวเสียงละห้อยว่า "เกรงว่าเม่ยเม่ยมาไม่ได้แล้ว"

ชางผิงจวินขมวดคิ้วกล่าวว่า "เม่ยเม่ยกล้าไม่ให้เกียรติพวกเราหรือ?"

เจ้าของหอลมเมามายใจหายวาบ โบกไม้โบกมือกล่าวว่า "ไม่เพียงแต่นางถูกตึกพระบิดารองเรียกตัวไป เราส่งคนไปตามตัวถึงสามครั้ง ล้วนถูกขับไล่ออกมา โอ เราเองไม่สามารถบอกว่า...ไม่มีใดแล้ว"

ทุกผู้คนรู้สึกหมดสนุก พระเนตรเสี่ยวผานทอประกายวูบหนึ่งตรัสว่า "เรื่องนี้เป็นอันเลิกรา คืนนี้ก็ยุติแต่เพียงนี้ นับเป็นค่ำคืนที่ไม่เลว"

เจ้าของหอลมเมามายค่อยคลายใจลง กุยเอี้ยนกับไป่เหล่ยกลับ

ร่ำร้องไม่ยินยอม โปรยหว่านเสน่ห์คิดรั้งแขกเอาไว้

มิคาดวิธีการซึ่งใช้ได้ผลกับบุรุษทุกรูปนาม กลับไม่เกิดผลต่อเสี่ยวผานแม้แต่น้อย พระองค์ประทับยืนขึ้นเสด็จจากไป ทุกผู้คนรีบตามเสด็จอยู่ทางซ้ายขวา

เซี่ยงเส้าหลงเหนี่ยวรั้งรอบคอของกุยเอี้ยน หอมแก้มนางฟอดหนึ่งกล่าวว่า "หญิงงามหากคิดมีชีวิตอย่างมีความสุข ผ่านวัยสาวโดยไร้เรื่องราว ให้ประพฤติแต่สิ่งที่ดีงาม"

กุยเอี้ยนหน้าหมองคล้ำลง ก้มศีรษะกล่าวว่า "กุยเอี้ยนขอจดจำคำของท่านเซี่ยงไว้ เพียงหวังท่านบังเกิดเวทนาจิตสักสามส่วน ก็เป็นพระคุณต่อกุยเอี้ยนนัก"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มให้แก่ไป่เหล่ยซึ่งอยู่อีกด้านหนึ่ง ค่อยพลิ้วกายจากไป

งานเลี้ยงวันเกิดใหญ่

เซี่ยงเส้าหลงและพวกกลับถึงตึกตระกูลอู จิงจวิ้นยังสนทนาถึงเหตุการณ์ที่หอลมเมามาย บอกว่าเจ้าของหอลมเมามายรู้จักหันหางเสือตามลม เห็นหวังเฮอกับหวังหลิงและพวกสนับสนุนรัชทายาท ก็กระซิบบอกต่อเขาว่า จะหาโอกาสมาเยี่ยมคำนับเซี่ยงเส้าหลง

เถิงอี้บอกว่า ในความเห็นเขา เจ้าของหอลมเมามายถูกหนีบกระหนาบอยู่ระหว่างหลี่ปู้เหว่ยและเล่าไอ่ ไม่กล้าล่วงเกินทั้งสองฝ่าย เมื่อครู่ไป่ชุงบอกต่อพวกเขาว่า หลี่ปู้เหว่ยคิดรับตันเม่ยเม่ยเป็นนางบำเรอ สร้างความกลัดกลุ้มใจแก่เจ้าของหอลมเมามายนัก

เซี่ยงเส้าหลงสรุปว่า คืนนี้คล้ายประพฤติเหลวไหลไปบ้าง แท้ที่จริงประสบผลรับอย่างคาดไม่ถึง ก่อนอื่นรัชทายาทเข้าพระทัยถึงการต่อสู้ช่วงชิงของฝ่ายหลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่ ทั้งยังทรงทราบโดยบังเอิญว่าผูเกากับตู้ปี้วางแผนก่อการใหญ่

สนทนาถึงครู่หนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกมีฤทธิ์สุราพลุ่งขึ้น ไม่อาจประคับประคองตัวสืบไป ต้องกลับห้องพักไปเข้านอน เหล่าภรรยาหญิงรับใช้เห็นเช่นนั้น ย่อมตัดพ้อต่อว่าอยู่หลายคำ เซี่ยงเส้าหลงกลับเลอะเลือนมึนงงเคลิ้มหลับไปก่อน เมื่อตื่นขึ้นมาอาทิตย์ก็ลอยสูงมากแล้ว

เถียนเจิน เถียงฟ่งปรนนิบัติเขาล้างหน้าล้างตา ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า จากนั้นเซี่ยงเส้าหลงหยิบฉวยดาบร้อยชนะออกไป ตามตัวเถิงอี้มาซ้อมมือ

อีกเที่ยวหนึ่ง รู้สึกคึกคักกระปรี้กระเปร่าเข้มแข็งเปี่ยมพลัง

จี้เอียนหยานเห็นเช่นนั้นต้องกล่าวว่า “เมื่อคืนเส้าหลงเที่ยวซ่องนางโลม พกความเมามายกลับมา เหตุใดวันนี้จึงคึกคักเข้มแข็งกว่าที่ผ่านมา นับว่าผิดปรกติวิสัยอยู่บ้าง”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “หากบอกว่าข้าพเจ้าไม่เห็นก่วนตงแสอยู่ในสายตา นับเป็นการหลอกลวงท่าน แต่การเมามายเมื่อคืนกลับเหมาะเจาะสอดคล้องนัก ทำให้ข้าพเจ้าลืมสิ้นทุกสิ่ง ได้รับการผ่อนคลายโดยสิ้นเชิง ทั้งนอนมากกว่าปกติ ตอนนี้ย่อมมีสภาพที่ไม่เลว”

เถิงอี้พึมพำว่า “ยังบอกว่าไม่เลวเท่านั้น กลับฟาดฟันจนกระบี่ไม้เราแทบหลุดจากมือ”

จี้เอียนหยานเหล่าสตรีหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว ล้วนมีสีหน้ายินดีปรีดาขณะสนทนา เถาฟางกับจิงจวิ้นเป็นเพื่อนอูอิ้งหยวนมาถึง ทั้งหมดรับประทานอาหารเช้าด้วยกัน ไม่มีบรรยากาศอันเคร่งเครียดก่อนพายุฝนโหมกระหน่ำแต่อย่างไร

เถิงอี้กับจิงจวิ้นกลับตึกที่ว่าการฝ่ายทหารม้า เซี่ยงเส้าหลงเป็นเพื่อนสนทนากับพ่อตา ค่อยทราบว่าอูจว่อสร้างปศุสัตว์ขนาดใหญ่ที่นอกด่าน สร้างความนิยมชมชื่นแก่เซี่ยงเส้าหลง ปรารถนาให้วันพรุ่งนี้เป็นวันทรงพระมาลาห้อยมุกของเสี่ยวผาน วันมะรืนเขาจะได้เริ่มต้นชีวิตใหม่ของตัวเอง สนทนาไปสนทนาไป เซี่ยงเส้าหลงกลับล้มตัวลงบนเสื่อม่อยหลับไป

เซี่ยงเส้าหลงฝันประหลาดตื่นหนึ่ง ฝันเห็นหยาฮูหยิน กงจู้สามชุนอิ๋งและพวกสี่หญิงรับใช้พากันคารวะสุราต่อเขา อวยพรให้เขาประลองยุทธ์ได้ชัย โค่นก่วนตงแสแพ้พ่าย ขณะเคลิบเคลิ้มคล้อยตามกลับถูกอูถิงฟางปลุกตื่นขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงลุกขึ้นนั่งอย่างงุนงง อูถิงฟางกล่าวว่า “รัชทายาทให้คนมาเบิกตัวท่านเข้าวัง ไม่ทราบว่ามีเรื่องใด เขาสมควรให้ท่านมีเวลาพักผ่อนออมกำลังจึงถูกต้อง”

หลังจากที่กงจู้สามเสียชีวิต อูถิงฟางเป็นสตรีเพียงหนึ่งเดียวที่ล่วงรู้ชาติกำเนิดของเสี่ยวผาน ดังนั้นระหว่างที่เอ่ยถึง ไม่ให้ความเคารพยกย่องเฉกเช่นผู้อื่นเท่าใด บุคคลที่ล่วงรู้ชาติกำเนิดที่แท้จริงของเสี่ยวผานอีกคนหนึ่งคือเถิงอี้

เซี่ยงเส้าหลงบิดขี้เกียจคราหนึ่ง รู้สึกว่ากำลังวังชาและสติสมาธิล้วนอยู่ในสภาพสุดยอด ต้องลอบประหลาดใจที่ก่อนทำศึกครั้งสำคัญตัวเองยังหลับใหลได้ แต่ก็ไม่มีเวลารุ่นคิดมากความ อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเดินทางเข้าวังเสียนหยาง

เสี่ยวผานเบิกตัวเซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าที่ห้องทรงพระอักษรอีกเช่นเคย ภายในห้องยังมีชางผิงจวินกับหลี่ซือ เสี่ยวผานตรัสว่า "ห้าวันให้หลังจะเป็นวัน**ลี่ชุน*** ข้าพเจ้าตั้งใจไปประกอบพิธีเซ่นสรวงฤดูใบไม้ผลิที่แม่น้ำอุ้ยสุ่ยในวันนั้น มังกรดำของพระอาจารย์เซี่ยงคงไม่มีปัญหาใดกระมัง"

เซี่ยงเส้าหลงตอบว่า "ทุกประการเตรียมพร้อมแล้ว ขอเพียงล่วงรู้ตำแหน่งเซ่นสรวงแม่น้ำ ก็สามารถดำเนินการล่วงหน้า"

พระเนตรเสี่ยวผานเป็นประกาย จากนั้นทอดถอนพระทัยตรัสว่า "ถึงอย่างไรยังมีด่านไทเฮายากผ่านได้ ดูท่าไม่ยอมบรรลุข้อตกลงกับนางคงทำไม่ได้"

หลี่ซือกล่าวว่า "ประการสำคัญคือกุมอำนาจทางทหารไว้ อื่นๆ อ่อนข้อให้สักก้าวหนึ่ง ก็หาเป็นไรไม่"

เสี่ยวผานตรัสด้วยความขุ่นพระทัยว่า "ขอเพียงนึกว่าต้องอวยยศให้แก่ขันทีปลอมเล่าไอ่ ข้าพเจ้าก็ไม่ยินยอมพร้อมใจ ตอนนี้ไทเฮาโยกย้ายไปตำหนักกันเฉวียน ข้าพเจ้ายิ่งไม่ล่วงรู้เรื่องราวของนางกับเล่าไอ่แม้แต่น้อย"

ชางผิงจวินกล่าวว่า "หากเล่าไอ่มีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ เหมาเจียวย่อมต้องส่งข่าวมา ขอรัชทายาทโปรดวางพระทัย"

** ลี่ชุนคือแรกวสันต์ หรืออีกนัยหนึ่งคือการย่างเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิ เป็นชื่อฤดูแรกในยี่สิบสี่ฤดูกาลของจีน*

เสี่ยวผานตรัสด้วยความกริ้วว่า “ข้าพเจ้าจะวางใจได้อย่างไร ตอนนี้ในบ้านเมืองมีการซ่องสุมกำลังแบ่งพรรคแบ่งพวก ทุกคนล้วนมีใจเป็นอื่น ข้าพเจ้าถึงกับคิดเบิกตัวพวกมันเข้าวังมา เข่นฆ่าสังหารให้หมดสิ้น แล้ว ค่อยสะสางสถานการณ์ในภายหลัง”

ชางผิงจวินเห็นพระองค์กริ้วโกรธ ไหนเลยกล้ากล่าววาจา กลับเป็นเซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “รัชทายาทโปรดระงับโทสะ อย่าลืมว่าคืนนี้ยังมีการแสดงอันสนุกสนาน ขอเพียงโค่นก่วนตงแสลง ก็จะกำหนดตัวผู้บัญชาการทหารราบคนใหม่ได้”

เสี่ยวผานค่อยคลายความโกรธกริ้วลง ทรงหารือรายละเอียดของมังกรดำเทียมอีกครู่หนึ่ง ทั้งหมดค่อยทูลลาออกมา

เซี่ยงเส้าหลงกับชางผิงจวินล้วนรู้สึกว่า รัชทายาทซึ่งทรงเจริญวัยขึ้นทุกขณะ มีพระบารมีเพิ่มขึ้น ยามพิโรธโกรธกริ้วยิ่งน่าอกสั่นขวัญแขวน แม้แต่เซี่ยงเส้าหลงที่ *“เฝ้ามองพระองค์จนเติบใหญ่”* ยังมีความรู้สึกเช่นนี้ บุคคลอื่นยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงแล้ว

เพิ่งออกจากห้องทรงพระอักษร นางกำนัลผู้หนึ่งสกัดตัวเซี่ยงเส้าหลงไว้ บอกว่าพระอาจารย์ฉินขอเชิญเข้าพบ ชางผิงจวินแสดงสีหน้าอิจฉาเลื่อมใส จากนั้นขอตัวไปก่อน

เซี่ยงเส้าหลงติดตามนางกำนัลผ่านทางระเบียงทะลุตำหนัก จวบจนถึงหน้าตึกเงียบสงบในเขตวังหลังหลังหนึ่ง นางกำนัลนั้นคุกเข่าลงกล่าวว่า “พระอาจารย์เซี่ยงเชิญเข้า”

เซี่ยงเส้าหลงเข้าไปด้วยความยินดี เห็นฉินชิงยืนพิงประตูห้องรอคอยเขาอยู่ เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยรั้งรอได้ โอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอกกอดรัดพัวพันคราหนึ่ง

ฉินชิงดิ้นรนหงายร่างไปด้านหลัง เพ่งพิศดูอีกฝ่ายโดยละเอียดกล่าวว่า “นับว่าท่านยังมีความคึกคักแจ่มใสอยู่ ท่านผู้นี้เมื่อคืนยังไม่เกลือกกลั้วที่หอลมเมามาย ผู้คนทั่วทั้งเมืองล้วนทราบเรื่องแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงทราบแต่แรกว่านางมีหูตาปราดเปรียว ดังนั้นโอบเอว

อ้อนแอ้นของนางไปยังด้านหลัง ทรุดกายนั่งลง ฉินชิงก็ปรนนิบัติเขาโดยถอดเสื้อชั้นนอกออก ยื่นมือนวดเฟ้นหัวไหล่ให้แก่เขา

เซี่ยงเส้าหลงมีความสุขราวลอยล่องอยู่บนปุยเมฆ หวนนึกถึงหลังจากบังเกิดความสัมพันธ์ทางร่างกาย ให้รสชาติต่างกับกาลก่อนราวฟ้ากับดิน เมื่อก่อนคิดกระทบถูกมือของนางยังยากเย็น ยามนี้นางกลับยื่นมือออกมาเอง

ฉินชิงกล่าวเบาๆ ว่า "อย่าได้ประมาทศัตรูไป ผู้ที่ใกล้ชิดกับก่วนตงแสล้วนบอกว่าเพลงกระบี่ของเขารุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง ผู้ที่เพลงกระบี่อ่อนด้อยกว่า ขอเพียงเห็นเขาตั้งท่าเริ่มต้น ก็ถูกสะกดขวัญวิญญาณไม่กล้ารุกจู่โจม มาตรว่าเส้าหลงได้รับดาบร้อยชนะ ทั้งฝึกปรือสุดยอดเพลงดาบสำเร็จ แต่หากชะล่าเลินเล่อ ไม่แน่ว่าจะพลาดท่าเสียที"

เซี่ยงเส้าหลงยอมรับว่าเขาประมาทศัตรูอยู่บ้าง แต่เนื่องจากไม่ได้ใส่ใจ ค่อยบังเกิดความปลอดโปร่งโล่งอารมณ์ ยามนั้นรับคำว่า "ขอบพระคุณพระอาจารย์ฉินกระตุ้นเตือน เซี่ยงเส้าหลงไม่กล้าชะล่าใจอีก"

ฉินชิงเห็นอีกฝ่ายยอมรับคำตักเตือน สร้างความปลาบปลื้มยินดียิ่ง กล่าวว่า "ฉินชิงไม่ได้เลือกคนรักผิด บุรุษส่วนใหญ่พอครอบครองร่างกายและจิตใจของพวกเราเหล่าสตรีเพศ คล้ายกลับกลายเป็นคนละคน รู้จักแต่ชี้นิ้วบงการ ตวาดด้วยเสียงอันดัง มีแต่ท่านที่รักษาความเป็นสุภาพชนตลอดไป"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "พระอาจารย์ฉินคล้ายมีความรอบรู้ต่อเรื่องเช่นนี้ยิ่งนัก"

ฉินชิงกล่าวอย่างแง่งอนว่า "ท่านคิดเลยเถิดถึงที่ใด ผู้อื่นเพียงได้ยินได้ฟังมาเท่านั้น"

เซี่ยงเส้าหลงรีบกล่าวคำขออภัย ฉินชิงค่อยเปลี่ยนจากแง่งอนเป็นยินดี กล่าวว่า "นครเสียนหยางในคืนนี้ เบื้องบนนับตั้งแต่รัชทายาทเบื้องล่างครอบคลุมราษฎรทั่วไป ล้วนตั้งตารอคอยผลการต่อสู้ระหว่างท่านกับก่วนตงแส คนที่ถือหางท่าน พอฟังว่าเมื่อคืนท่านยังไปดื่มสุรา

เที่ยวซ่องนางโลม ต่างเปลี่ยนเป็นถือหางก่วนตงแส”

เซี่ยงเส้าหลงโอดครวญว่า “ดื่มสุราเป็นความจริง ที่ว่าเที่ยวซ่องนางโลมเพียงเป็นรัชทายาทต้องการชมโฉมสี่บุปผาลมเมามาย เรียกตัวมาร่วมโต๊ะเท่านั้น”

ฉินชิงยิ้มพลางกล่าวว่า “แต่ว่าผู้อื่นหาได้คาดคิดเช่นนี้ไม่ อย่าว่าแต่คำเล่าลือย่อมเกินความจริงอยู่บ้าง ตอนนี้มีข่าวว่า ผู้อื่นเดิมพันว่าก่วนตงแสเป็นฝ่ายชนะถึงสามต่อหนึ่ง แสดงว่าราคาของมันดีกว่าท่านมากนัก”

เซี่ยงเส้าหลงร้องคำ “ว่ากระไร” ฉินชิงหัวร่อจนงอหาย กล่าวว่า “หากฉินชิงชมชอบพนันขันต่อ คงถือหางท่าน คว้าเงินเดิมพันมาก้อนใหญ่”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ที่แท้เป็นผู้ใดเปิดบ่อนพนันเช่นนี้ หากไม่มีทุนรอนและชื่อเสียงน่าเชื่อถือ ยังมีผู้ใดไว้วางใจมัน?”

ฉินชิงกล่าวว่า “ท่านเคยได้ยินชื่อผูเกาหรือไม่? มันเปิดบ่อนใหญ่ที่ถุนหลิวหลายแห่ง หากมิใช่นครเสียนหยางไม่อนุญาตให้มีบ่อนพนัน คาดว่าคงเปิดบ่อนในที่นี้แต่แรก ตอนนี้มันเป็นเจ้ามืออย่างลับๆ ในที่นี้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “มันมิใช่เพิ่งมาถึงนครเสียนหยางเมื่อวานหรอกหรือ?”

ฉินชิงกล่าวว่า “เพิ่งมาถึงเมื่อวาน แต่สมุนของมันมาเปิดบ่อนวางเดิมพันตั้งแต่เดือนก่อน เอ่ยถึงการหาเงิน ไม่มีผู้ใดเก่งกาจกว่ามันอีก”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความสงสัยอยากรู้ขึ้นมา ถามว่า “ผูเกานี้ที่แท้เป็นคนเยี่ยงไร?”

ฉินชิงตอบว่า “ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบกระจ่างชัด เพียงทราบว่ามันมีอิทธิพลที่แว่นแคว้นตะวันออก ทั้งมีการคบหากับตู้ปี้และผังน่วนแห่งรัฐจ้าว คราครั้งนี้มาถึงนครเสียนหยาง เที่ยววิ่งเต้นส่งมอบของขวัญให้เพื่อปูทางให้แก่ฉางอานจวินเฉิงเฉียว”

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว “พวกเราหากำไรจากมันก่อนดีหรือไม่? เอ่ยถึงกำลังทรัพย์ตระกูลอูเราหาเป็นรองผู้ใดไม่ หาก

มันไม่กล้ารับเดิมพัน จะเสื่อมเสียเกียรติภูมิไปสิ้น เฮอะ ระหว่างหนึ่งต่อสาม ดูว่ามันจะจ่ายได้อย่างไร?”

ฉินชิงหวั่นไหวใจขึ้นมา โอบกอดเขาจากทางด้านหลัง กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “เส้าหลงเอย ความเชื่อมั่นของท่านมีติดตัวมาแต่กำเนิดหรือไร คล้ายไม่เคยนึกว่าตัวเองจะปราชัยก็มิปาน”

เซี่ยงเส้าหลงโอบร่างนางมาที่ด้านหน้า ประทับจูบอย่างร้อนแรงอีกครั้ง ค่อยพกพาความอาลัยอาวรณ์จากไป

เมื่อกลับถึงตึกตระกูลอู เซี่ยงเส้าหลงบอกเรื่องการเดิมพันต่ออูอิ้งหยวน อูอิ้งหยวนบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจ ตามตัวเถาฟางไปหารือ ส่วนเซี่ยงเส้าหลงกลับเข้าตึกหลังไปพักผ่อน สัพยอกหยอกเย้ากับบุตรภรรยา ไม่นานก็เป็นเวลาพลบค่ำแล้ว

หวนฉี ชางผิงจวิน จิงจวิ้น เถิงอี้ หลี่ซือ หยางตวนเหอและไป่ชุงล้วนเดินทางมายังตึกตระกูลอูราวกับนัดแนะกันไว้ ตระเตรียมร่วมทางไปกับเซี่ยงเส้าหลง เพื่อเสริมสร้างบารมีให้แก่เขา

เซี่ยงเส้าหลงอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า สวมใส่ชุดนักบู๊ซึ่งฉินชิงตัดเย็บให้ทับด้วยเกราะอ่อนอยู่ชั้นใน นับว่าองอาจหาญกล้า เป็นที่น่าเกรงขามนัก

เซี่ยงเส้าหลงใช้คนนำผ้าห่มมาห่อหุ้มดาบร้อยชนะกับทวนมังกรบินไว้ มอบให้จิงจวิ้นและพวกจัดส่งไป เพื่อสร้างความสับสนงุนงงแก่ฝ่ายหลี่ปู้เหว่ย

เมื่อเสร็จเรียบร้อย เซี่ยงเส้าหลงค่อยนำภรรยาทั้งสาม รวมทั้งเถียนเจิน เถียงฟ่งออกเดินทางท่ามกลางการห้อมล้อมของมวลมิตรสหาย แม้แต่อูอิ้งหยวนกับเถาฟางก็ร่วมทางด้วย

พอเหยียบย่างเข้าสู่ถนนเสียนหยางซึ่งจุดโคมไฟสว่างไสว ส่วนใหญ่เป็นที่อยู่ของเชื้อพระวงศ์ขุนนางใหญ่ เซี่ยงเส้าหลงอดสะทกสะท้อนใจมิได้ ครั้งกระโน้นตอนที่หลงพลัดเข้ามายังยุคสมัยเลียดก๊กเพียงเดียวดาย ไหนเลยเคยคาดคิดว่าจะมีหน้ามีตาเช่นทุกวันนี้

พร้อมกันนั้นเซี่ยงเส้าหลงก็ดูออกว่า เบื้องหลังแห่งความเจริญ

รุ่งเรืองของยุคสมัย ซ่อนลักษณะพิเศษอันอำมหิตไร้น้ำใจ แม้แต่เสี่ยวผานในภายภาคหน้า ก็ตกอยู่ใต้อำนาจที่เบ็ดเสร็จเด็ดขาด กลายเป็นเผด็จการอย่างสมบูรณ์แบบ

ไม่ว่าเรื่องราวใด ขณะที่ก้าวย่างสู่เป้าหมายที่วาดหวังไว้ นับเป็นช่วงเวลาที่ตื่นเต้นเร้าใจที่สุด แต่ภายหลังประสบความสำเร็จ เพื่อรักษาฐานอำนาจและผลประโยชน์เอาไว้ ไม่มีช่องว่างให้น้ำใจชำแรกแทรกซ้อนเข้ามาได้

อย่างน้อยเซี่ยงเส้าหลงทราบว่า หลี่ซือในภายภาคหน้าเปลี่ยนเป็นร้ายกาจกว่าบุคคลใด และสิ่งที่เขาไม่ต้องการเห็นที่สุดคือความเปลี่ยนแปลงอันปวดร้าวใจนี้ ยามนั้นเซี่ยงเส้าหลงตกลงใจอีกครั้งว่า ขอเพียงกำจัดเล่าไอ่กับหลี่ปู้เหว่ย ก็จะถอนตัวล่าถอยโดยไม่ชักช้า

ตึกพระบิดารองอันโอ่อ่าตระการปรากฏแก่สายตา ฝั่งตรงข้ามเยื้องเฉียงกันคือตึกขุนนางเน่ยสื่อของเล่าไอ่ สถานที่ทั้งสองแห่งเป็นตัวแทนแห่งอำนาจสองฝักสองฝ่าย ก่อนที่เสี่ยวผานจะขึ้นครองราชย์ ส่วนเขาเป็นมัจฉาที่แหวกว่ายอยู่ระหว่างอิทธิพลอำนาจทั้งสองฝ่าย นึกถึงตอนนี้บังเกิดความฮึกหาญประดัง แทบจะแหงนหน้ากู่ร้องก้องฟ้าเพื่อระบายความห้าวหาญที่อัดอกออกมา

ตึกพระบิดารองซึ่งปลูกสร้างแล้วเสร็จไม่นาน เป็นสิ่งก่อสร้างที่ภูมิฐานที่สุดนอกเขตวังเสียนหยาง

ตัวตึกหันหาวังที่ประทับของเจ้ารัฐฉินแต่ไกล ก่อกำแพงสูงทั้งสี่ด้าน หลังจากผ่านเข้าประตูใหญ่ เป็นลานกว้างสามารถรองรับผู้คนนับพัน ตึกกลางทั้งสามหลังสร้างระเบียงยาวทอดถึงกัน ล้วนหันหาทิศใต้ โครงสร้างประกอบด้วยไม้โบกปูน หลังคาบ้านใหญ่ลาดเทลงทั้งสี่ด้าน เสาเอกสร้างเป็นคู่ เป็นที่น่าเกรงขามนัก ถัดจากตึกกลางเป็นศาลประจำตระกูลหลี่ หลังจากนั้นถือศาลประจำตระกูลเป็นแกนกลาง ปลูกสร้างตัวตึกเกือบสามสิบหลัง เรียงรายเป็นระเบียบแบบแผน

ระหว่างตึกกลางกับศาลประจำตระกูล เพาะปลูกต้นไม้เรือกสวน บรรยากาศงามรื่นรมย์ แสดงว่าเป็นการออกแบบจากสถาปนิกเลื่องชื่อ สะท้อนเห็นถึงกำลังวัตถุกำลังทรัพย์ของหลี่ปู้เหว่ยเป็นอย่างดี

ค่ำคืนนี้บุคคลมีหน้ามีตาในนครเสียนหยางล้วนมากันพร้อมหน้า กอปรกับทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงกับก่วนตงแสสองมือกระบี่ขั้นสุดยอดจะประลองยุทธ์กัน ทุกผู้คนตั้งหน้าตั้งตาชมดูเรื่องสนุกสนาน ทำให้บรรยากาศคึกคักครึกครื้นกว่าเดิม

ตึกพระบิดารองจุดโคมแดงนับหมื่นดวง บริเวณประตูใหญ่และภายในล้วนแขวนโคมประดับเป็นสัญลักษณ์งานวันเกิด มือดีหลายสิบคนสวมชุดนักบู๊ใหม่เอี่ยม เฝ้ารักษาที่ประตูใหญ่ คอยขวางกันมิให้คนนอกปะปนเข้าไปชมดูการประลอง

หลังจากผ่านเข้าประตู จะเป็นจุดต้อนรับสำหรับรับมอบและจดบันทึกของขวัญวันเกิด เตรียมการไว้อย่างรอบคอบ ดังนั้นแม้ปรากฏแขกเหรื่อเดินทางมาโดยไม่ขาดสาย แต่ก็ดำเนินไปอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่สับสนวุ่นวายแม้แต่น้อย

ตึกกลางซึ่งประกอบด้วยหนึ่งหลักสองสำรองทั้งสามหลังล้วนเปิดรับแขกเหรื่อ ในจำนวนนี้นับตึกหลักใหญ่โตที่สุดสำหรับจัดโต๊ะรองรับแขกนับพัน ตัวตึกทั้งสองปีกก็จัดโต๊ะเลี้ยงรับรองผู้คนห้าร้อยคน แขกเหรื่อที่ถูกกำหนดให้ไปยังตัวตึกทั้งสองปีกบังเกิดความผิดหวัง แต่ก็สำนึกตัวดี เมื่อถึงเวลาได้แต่ดูว่าจะเบียดเสียดไปชมดูการประลองยุทธ์ที่ตึกหลักอย่างไร

ขณะที่เซี่ยงเส้าหลงและพวกมาถึง แขกผู้มีเกียรติยังไม่นั่งประจำโต๊ะ หากแต่แยกย้ายอยู่ตามลานตึกหน้าและหลัง สนทนาปราศรัยกันส่งเสียงอึกทึกวุ่นวาย

ค่ำคืนนี้ฟ้ายังเสริมส่ง มิเพียงไม่มีหิมะตก มิหนำซ้ำดาวเดือนประชันแสง บวกกับอีกห้าวันจะถึงฤดูกาลลี่ชุน อากาศเริ่มอบอุ่นขึ้น นับเป็นการเสริมความมงคลสำหรับงานวันเกิดอันยิ่งใหญ่นี้

แต่ผู้ล่วงรู้เบื้องหลังทราบว่า เบื้องหลังของความครึกครื้นกลมกลืนนี้คุกรุ่นด้วยการต่อสู้ช่วงชิงครั้งสำคัญในประวัติศาสตร์รัฐฉิน เซี่ยงเส้าหลงยิ่งทราบกระจ่างว่าผลแพ้ชนะจากการต่อสู้ช่วงชิงครั้งนี้ มิเพียงเป็นเครื่องกำหนดชะตากรรมของเจ็ดรัฐเข้มแข็ง ทั้งยังจะเป็นเครื่องบ่งชี้ประวัติศาสตร์ชนชาติชาวฮั่น เซี่ยงเส้าหลงกลับเป็นบุคคลสำคัญในการต่อสู้ช่วงชิงครั้งนี้

ขบวนของเซี่ยงเส้าหลงพอบรรลุถึงประตูใหญ่ด้านนอกของตึกพระบิดารอง บังเกิดความปั่นป่วนเล็กน้อย ทุกผู้คนยื้อแย่งกันมาชมดูโฉมหน้าของเซี่ยงเส้าหลง

ชางผิงจวินกระตุ้นม้าถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง สัพยอกว่า “ผู้ที่พนันว่าท่านเป็นฝ่ายแพ้ เห็นท่านหลังจากทำศึกรักกับสี่บุปผาลมเมามายยังสามารถนั่งตระหง่านบนหลังม้า คงผิดหวังยิ่งนัก”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมากล่าวว่า “คืนนี้หากข้าพเจ้าสู้แพ้จริงๆ เกรงว่าไม่สามารถเหยียบย่างเข้าตระกูลอูอีก ทั้งนี้เพราะท่านพ่อตาวางเดิมพันถือหางข้าพเจ้า หากเป็นเหตุให้เขาแพ้พนันเสียเงินทอง ท่านคาดว่าจะมีผลสุดท้ายอย่างไร?”

ชางผิงจวินกล่าวอย่างงุนงงว่า “ที่แท้พ่อตาท่านชมชอบเล่นพนันด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “มิใช่ชมชอบเล่นพนัน หากแต่ชมชอบเห็นผูเกาเสียพนันย่อยยับ ดูว่าเขายังจะโปรยหว่านเงินทองแก่เชื้อพระวงศ์และขุนนางที่ละโมบโลภมากได้อย่างไร”

ชางผิงจวินหัวร่อฮาฮา กระโดดลงจากหลังม้า

ถูเซียนซึ่งรับหน้าที่ต้อนรับแขกเหรื่อสะอึกเข้ามารับหน้า ทางหนึ่งสั่งคนจูงม้าของแขกเหรื่อไป ทางหนึ่งกระซิบบอกต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า “เด็กน้อยนั้นสวมเกราะอ่อนของช่างฝีมือดีชาวเวี่ย ทางที่ดีให้จู่โจมใบหน้ามัน ไม่เช่นนั้นมันยินยอมเสี่ยงกับการถูกท่านแทงใส่ทวนหนึ่งต้องปลิดชีวิตท่านให้จงได้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเบาๆ ว่า “คืนนี้ข้าพเจ้าไหนเลยมีทวน?”

ถูเซียนงงงันวูบหนึ่ง คล้ายเข้าใจคล้ายไม่เข้าใจ แต่เนื่องจากมีบุคคลอื่นห้อมล้อมเข้ามา ได้แต่ซุกงำความเคลือบแคลงสงสัยไว้

เถาฟางทำหน้าที่ส่งมอบของขวัญอวยพรวันเกิดไป ทุกผู้คนไม่ต้องการเข้าไปพบหน้าหลี่ปู้เหว่ย ดังนั้นรั้งอยู่ที่ลานกว้างซึ่งชุมนุมด้วยแขกเหรื่อ ชมดูโคมประดับและนภาดาวอันสดใส

ฉินชิงเพิ่งเดินทางมาถึง ดังนั้นเข้ามารวมกลุ่มกับจี้เอียนหยานและพวก ย่อมดึงดูดความสนใจของผู้คน ทางหนึ่งตะลึงลานต่อความงามของพวกนาง พร้อมกับนึกประหลาดใจที่เซี่ยงเส้าหลงกำลังจะทำศึกกับก่วนตงแส ยังปล่อยตัวตามสบายยิ้มแย้มแจ่มใสดุจเดิม

ลู่ตันเอ๋อไม่ทราบมุดมาจากที่ใด กระดิกนิ้วเรียกหาจิงจวิ้นไป จิงจวิ้นไม่ทันสังเกตเห็น เซี่ยงเส้าหลงเหลือบแลเห็นก่อน จึงเดินเข้าไปปั้นหน้าขึงขังกล่าวว่า “กำลังจะแต่งงานมีเหย้าเรือนแล้ว พบเห็นญาติอาวุโส กลับไม่เข้ามาคำนับ นับเป็นมารยาทอันใด?”

ลู่ตันเอ๋อยกมือเท้าสะเอว แค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า “ท่านเป็นญาติอาวุโสของผู้ใด ข้าพเจ้าแต่งงานหรือไม่เกี่ยวข้องใดกับท่าน?”

จากนั้นนึกออกว่าเซี่ยงเส้าหลงมีศักดิ์เป็นพี่สามของจิงจวิ้น ถึงกับหน้าแดงสดใส ขยี้เท้าร้องว่า “ท่านเลวแทบตาย กลับข่มเหงรังแกข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา ผลักไสจิงจวิ้นซึ่งเพิ่งมาถึงเข้าหาลู่ตันเอ๋อ กล่าวด้วยความกระหยิ่มใจว่า “ตันเอ๋อ เราเซี่ยงเส้าหลงจะรอดื่มสุรามงคลซึ่งท่านต้องคุกเข่าคารวะต่อข้าพเจ้า”

ลู่ตันเอ๋อตกเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำ ไม่กล้ากล่าวโต้แย้ง ฉุดลากจิงจวิ้นหลบลี้หนีหน้าไป

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะทอดถอนใจ พลันได้ยินสุ้มเสียงอิ๋งหยิงดังขึ้นที่ข้างกายว่า “ท่านเซี่ยง”

เซี่ยงเส้าหลงเหลียวหน้าไป พอพบหน้านางอดสะดุ้งเฮือกหนึ่งมิได้ กล่าวว่า “สีหน้าท่านไฉนปั้นยากปานนี้?”

อิ๋งหยิงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “หลายคืนนี้นอนไม่หลับ โอ...เรื่องราวถึงขั้นนี้ข้าพเจ้ายังมีคำพูดใดจะกล่าว?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “คืนนี้ไม่ว่าเกิดเรื่องใด สำหรับกับท่านถือว่ามีข้อยุติ หลังจากนี้ในใจท่านสมควรมีแต่พี่ตวนเหอ ประพฤติตัวเป็นภรรยาที่ดีและมารดาอันประเสริฐเถอะ”

อิ๋งหยิงขยับเคลื่อนใกล้เข้ามา กล่าวเบาๆ ว่า “บอกต่อข้าพเจ้า หากปราศจากก่วนตงแส ท่านใช่ตบแต่งข้าพเจ้าเป็นภรรยาหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เรื่องราวถึงขั้นนี้ พวกเราคล้ายไม่สมควรเอ่ยถึงหัวข้อนี้อีก”

อิ๋งหยิงยืนกรานให้อีกฝ่ายบอกออกมา เซี่ยงเส้าหลงอับจนปัญญา กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเคยชมชอบท่านมาก่อน”

อิ๋งหยิงก้มศีรษะอย่างหม่นหมอง กล่าวเบาๆ ว่า “หากคืนนี้ท่านประสบเหตุเภทภัย ข้าพเจ้าจะไว้...โอ ข้าพเจ้า ไม่กล่าวแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูนางยกมือปิดหน้าจากไป ได้แต่สั่นศีรษะฝืนยิ้ม ดูท่าอิ๋งหยิงปักใจเชื่อว่าเขาต้องเป็นฝ่ายปราชัย เขาย่อมไม่นำพากับความคิดของนาง เดินกลับไปหาเถิงอี้และพวก

ยามนี้แขกเหรื่อเริ่มเข้าสู่ตึกใหญ่ทั้งสามหลัง อูอิ้งหยวนไม่สะดวกกับการรั้งอยู่เบื้องนอกนานเกินไป กวักมือชักชวนเซี่ยงเส้าหลงติดตามเขาเข้าไป

หลี่ปู้เหว่ย หลี่เหนียงหยง และบุตรชายของหลี่ปู้เหว่ยหลายคนล้วนยืนรับแขกที่หน้าประตู เสียงแสดงความยินดีดังไม่ขาดหู

ชางผิงจวินนับเป็นมหาเสนาบดีซ้ายที่ไม่มีพิธีรีตองที่สุด นับตั้งแต่รัฐฉินก่อตั้งขึ้น ด้วยศักดิ์ฐานะของเขากลับเดินเคียงคู่กับเซี่ยงเส้าหลง ตามหลังอูอิ้งหยวนไปแสดงความยินดีต่อหลี่ปู้เหว่ย อูอิ้งหยวนนับเป็นคนคร่ำโลก รู้หลักคบค้าสมาคม ดังนั้นกล่าวคำอวยพรต่อหลี่ปู้เหว่ยอย่างยืดยาว

หลี่ปู้เหว่ยไม่ทราบเชื่อมั่นว่าเซี่ยงเส้าหลงต้องตายแน่นอน หรือ

ว่าคนจัดงานมงคลจิตใจแจ่มใส กลับแย้มยิ้มจนหุบปากไม่ลง เมื่อกวาดตามายังเซี่ยงเส้าหลง ก็ผละจากบุคคลอื่นเข้ามารับหน้า กล่าวว่า "คืนนี้เราหลี่ปู้เหว่ยประสบมงคลคู่ ทั้งฉลองงานวันเกิด ทั้งยังจะได้เขยขวัญชีวิตคนเป็นเช่นนี้ ยังมีความเสียใจอันใด?"

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด ความเสียใจอันยิ่งใหญ่ของท่านคือ ไม่ได้เป็นเจ้ารัฐฉิน แต่เปลือกนอกยังกล่าวคำอวยพรวันเกิดอีกฝ่าย

หลี่ปู้เหว่ยไม่ทันมีโอกาสกล่าวตอบ เซี่ยงเส้าหลงไขว้มือมาด้านหลัง โบกไม้โบกมือต่อพวกพ้อง ทั้งหมดก็ผลักดันกันเข้าประตูตึก มิต้องเล่นละครมากความ

เดินไปไม่กี่ก้าว ปรากฏเงาคนถลันวูบ หลี่เหนียงหยงสกัดขวางหน้าเซี่ยงเส้าหลงไว้ ปั้นหน้าเคร่งเครียดเย็นชากล่าวว่า "ท่านเซี่ยงเหนียงหยงขอสนทนากับท่านเป็นการส่วนตัวสักหลายคำ"

หวนฉี เถิงอี้และพวกย่อมทราบสถานการณ์เป็นอย่างดี ติดตามบ่าวไพร่ที่นำทางเดินไปยังโต๊ะที่นั่งก่อน

เซี่ยงเส้าหลงติดตามหลี่เหนียงหยงเดินผ่านโต๊ะสุราจวบจนถึงประตูข้างที่ทอดสู่สวนหลัง ก็หยุดยั้งลงกล่าวว่า "สนทนาในที่นี้ดีหรือไม่? ไม่เช่นนั้นเกรงว่าจะถูกผู้คนครหานินทา"

จิงสั้งและพวกทั้งสิบแปดองครักษ์เหล็กก็ติดตามอยู่ด้านหลัง ยามนั้นกระจายกำลังออก ป้องกันคนอื่นคุกคามเข้าใกล้

หลี่เหนียงหยงหมุนตัวกลับมา กล่าวเสียงเย็นชาว่า "เซี่ยงเส้าหลงไฉนกลายเป็นขวัญอ่อนปานนี้ กลับเกรงกลัวคำครหานินทา อย่าว่าแต่คืนนี้หากท่านเซี่ยงมีชีวิต เหนียงหยงก็เป็นคนของท่านแล้ว ยังมีข้อกริ่งเกรงอันใด?"

เซี่ยงเส้าหลงได้ยินนางกล่าวเป็นเชิงแดกดัน มาตรว่ามีโทสะคุกกรุ่น แต่ไม่จำเป็นต้องตีฝีปากกับนาง เพียงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "คุณหนูสามเรียกหาข้าพเจ้ามายังที่นี้ คงไม่เพียงกล่าวเหน็บแนมกระมัง?"

หลี่เหนียงหยงกล่าวเสียงเครียดว่า "แน่นอน ข้าพเจ้าก็ไม่มีอารมณ์

เช่นนั้น เพียงแต่คิดถามท่านเซี่ยง ในเมื่อท่านไม่มีใจต่อเหนียงหยง ไฉนตอบรับคำท้าสู้ของตงแส?”

เซี่ยงเส้าหลงไม่อาจสะกดอดกลั้นสืบไป แค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า “รอสักครู่ขอเพียงคุณหนูสามประกาศว่าต้องการแต่งกับท่านก่วนแต่ผู้เดียว อย่างนั้นเราเซี่ยงเส้าหลงไม่ว่าหน้าด้านปานใด คงไม่ถึงกับยืนกรานประลองยุทธ์ต่อไป”

หลี่เหนียงหยงถลึงมองอีกฝ่ายชั่วขณะ ค่อยผงกศีรษะช้าๆ กล่าวว่า “ตกลง เราหลี่เหนียงหยงจะคอยดูว่าคืนนี้ท่านมีจุดจบอย่างไร” พลางขยี้เท้ากลับไปยังตึกใหญ่

หลังจากที่ลมหอมโชยพัดผ่านไป เซี่ยงเส้าหลงต้องลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวถึงที่สุด หลี่เหนียงหยงแม้มีท่าทีไม่เป็นมิตร แต่ก็กอปรด้วยกุศลเจตนา คิดตักเตือนเขาเลิกล้มการประลองยุทธ์ ทั้งนี้เพราะนางก็คาดคิดดุจเดียวกับอิ๋งหยิงว่า เขาต้องเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ แต่เพื่อกำจัดก่วนตงแส ได้แต่เพิกเฉยต่อเจตนาดีของนาง

เซี่ยงเส้าหลงพอเข้าสู่ตึกใหญ่ ผู้คนส่วนใหญ่ล้วนนั่งประจำโต๊ะ เนื่องจากมีผู้คนจำนวนมาก นอกจากโต๊ะสำคัญทั้งสามโต๊ะแล้ว โต๊ะอื่นล้วนกระจายอยู่สองฟากข้าง แบ่งเป็นชั้นในและนอกรวมสี่ชั้น มีทั้งสิ้นสี่ร้อยกว่าโต๊ะ โต๊ะละสี่คน ล้วนหันหาพื้นที่ว่างกลางตึกใหญ่ เพื่อสะดวกกับการชมการระบำรำฟ้อน จนถึงการประลองกระบี่

เซี่ยงเส้าหลงกับจิงสั้งและพวกกำลังหาที่นั่งอยู่ บ่าวไพร่ผู้หนึ่งก็สะอึกเข้ามา ชักนำพวกเขาไปยังโต๊ะที่จัดไว้

โต๊ะของเซี่ยงเส้าหลงเป็นโต๊ะตัวที่แปดทางขวามือ โต๊ะตัวแรกเป็นของมหาเสนาบดีซ้ายชางผิงจวิน ถัดมาเป็นหวังหลิง หวังเฮอ โต๊ะฝั่งตรงข้ามนั่งไว้ด้วยหวังอ่วน จากนั้นเป็นไช่เจ๋อ เล่าไอ่ บุคคลมีหน้ามีตาของตระกูลหลี่และตึกพระบิดารอง แต่หาพบเห็นก่วนตงแสไม่

เซี่ยงเส้าหลงนั่งลงที่ข้างกายเถิงอี้ จิงจวิ้นและอูอิ้งหยวน ค่อยพบว่าภรรยาทั้งสามกับฉินชิงนั่งร่วมกัน พากันแย้มยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน

เมื่อกวาดตาไปยังโต๊ะด้านหลัง ก็พบเห็นเถียนเจินกับเถียนฟ่ง ส่วนสิบแปดองครักษ์เหล็กนั่งโต๊ะที่ด้านหลังของเขา

อูอิ้งหยวนพลันใช้ข้อศอกกระทบร่างเขา เซี่ยงเส้าหลงตื่นตัวขึ้นที่แท้ตู้ปี้กับผูเกาซึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามชักชวนกันเดินมายังโต๊ะนี้ พวกเขาได้แต่ลุกขึ้นคารวะ

หลังจากแนะนำให้รู้จัก ผูเกาสำรวจมองเซี่ยงเส้าหลงโดยละเอียด หัวร่อพลางกล่าวว่า “ท่านเซี่ยงอาจหาญเหนือธรรมดา มิน่าเล่า ท่านอูจึงวางเดิมพันถือหางท่าน ในฐานะสหาย ย่อมหวังให้ท่านเซี่ยงพิชิตชัย แต่ในฐานะพ่อค้า กลับคิดอ่านอีกแบบหนึ่ง ในใจเราบังเกิดความคิดขัดแย้งกันนัก”

เซี่ยงเส้าหลงทราบแล้วว่า เหตุใดหวนฉีไม่ชมชอบผูเกา ทั้งนี้เพราะน้ำคำและท่าทีของคนผู้นี้ ยึดถือผู้อื่นเป็นสินค้าสร้างรายได้ สายตาที่มองดูผู้คน ยิ่งสะท้อนความหมายเช่นนี้อย่างชัดแจ้ง

อูอิ้งหยวนคร่ำโลกเพียงไหน พอฟังกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ท่านผูกล่าวหนักไปแล้ว เดิมพันอันน้อยนิดของเรา ท่านผูไหนเลยเห็นอยู่ในสายตา ย่อมไม่ปล่อยให้เรื่องเงินทองเป็นเหตุให้ลืมเลือนความเป็นสหายกัน”

ตู้ปี้หัวร่อพลางกล่าวเสริมว่า “ท่านอูมีคารมร้ายกาจนัก หากแต่กระบี่ของท่านเซี่ยงก็ร้ายกาจดุจเดียวกัน ค่ำคืนนี้คงประสบชัยชนะ เมื่อถึงเวลาเกรงว่าท่านผูต้องขายไร่นา ค่อยชดใช้หนี้พนันได้”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมากล่าวว่า “จนถึงคืนนี้ค่อยทราบว่าแม่ทัพตู้ชมชอบกล่าวล้อเล่น ผู้ร่ำรวยมหาศาล ขอเพียงล้วงมือไปในถุงย่ามและหยิบยื่นส่งให้ ก็เพียงพอให้พวกเราไปท่องเที่ยวที่ตึกลมเมามายทุกค่ำคืน”

ทุกผู้คนรับฟังจนหัวร่องอหาย ยามนั้นคนเฝ้าประตูร้องขานว่า “ไทเฮากับรัชทายาทเสด็จ”

จากนั้นคณะมโหรีที่อยู่สองฟากข้างประตู มีจำนวนเกือบสามสิบ

คนบรรเลงมโหรีรับเสด็จ หญิงรับใช้และบ่าวไพร่ที่กระจายอยู่ตามโต๊ะต่างๆ นับร้อยคนคุกเข่าลงก่อน ตู้ปี้กับผูเกาขอตัวกลับไปที่โต๊ะตัวเอง แขกเหรื่อภายในงานนับพันคนพากันคุกเข่ารับเสด็จ

จิงจวิ้นกระซิบบอกต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า “ผู้ที่นั่งอยู่ระหว่างเล่าไอ่กับหานเจี๋ย คือเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันนามชิวเย่อเซิง”

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตาไปยังโต๊ะของเล่าไอ่ ซึ่งอยู่เยื้องเฉียงเล็กน้อยก็พบเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนัน นี่เป็นครั้งที่สองที่เซี่ยงเส้าหลงพบกับเจ้าสำนักบู๊อุ้ยหนัน ครั้งแรกในงานประลองฝีมือกับหวังเจี่ยน เนื่องจากมองดูแต่ไกล มีความทรงจำไม่ลึกซึ้ง ยามนี้ค่อยเห็นถนัดชัดตา

มือกระบี่ชนชั้นปรมาจารย์ผู้นี้มีอายุสามสิบห้าสามสิบหกปี มือเท้าเรียวยาวกว่าผู้คนทั่วไป ดวงตาแวววับเป็นประกาย เพียงดูจากเปลือกนอกก็ทราบว่า คนผู้นี้เป็นคู่มืออันน่ากลัว มิน่าเล่าเล่าไอ่จึงเกลี้ยกล่อมเขาเข้าเป็นพวก

เซี่ยงเส้าหลงยังเหลือบเห็นเหมาเจียวซึ่งเสี่ยวผานทรงใช้ให้เป็นไส้ศึกอยู่ในกลุ่มของเล่าไอ่ ยามนี้นั่งอยู่ที่โต๊ะด้านหลังลิ่งฉีกับกว๋อซิ่ง

คนเฝ้าประตูร้องขานอีกครา เสียงมโหรีบรรเลงเร่งเร้า จากนั้นทหารองครักษ์สิบหกนายเบิกทาง จีไทเฮา เสี่ยวผานสาวพระบาทเข้าสู่ตึกใหญ่ โดยมีหลี่ปู้เหว่ยตามเสด็จเคียงคู่

ที่ด้านหลังตามติดด้วยชางเหวินจวินกับทหารองครักษ์อีกสิบหกนาย ถัดจากนั้นเป็นคนในครอบครัวตระกูลหลี่ รวมทั้งหลี่เหนียงหยงด้วย แม้แต่ก่วนตงแสก็อยู่ในจำนวนนั้น

ก่วนตงแสเปลี่ยนเป็นคู่มือที่น่ากลัวกว่าเดิม ฝีเท้าอันหนักแน่นแสดงออกถึงความเชื่อมั่น สายตายามกวาดกราดเป็นที่สยบขวัญผู้คนสะกดข่มมือดีในบริเวณทั้งหมดไปสิ้น

เซี่ยงเส้าหลงพอเหลือบแลเห็นอีกฝ่าย ก่วนตงแสก็กวาดตามองมาประกายตาทั้งสองพอประสานสบ คล้ายประกายสายฟ้าสองสายเสียดสีสัมผัสกัน ชั่วครู่ค่อยรั้งสายตากลับไป

เนื่องจากหลี่ปู้เหว่ยเป็นเจ้าภาพคืนนี้ ประกอบกับมีศักดิ์ศรีเป็นพระบิดารอง จีไทเฮากับเสี่ยวผานทรงให้เกียรติรับสั่งให้อีกฝ่ายนั่งโต๊ะกึ่งกลาง หลี่ปู้เหว่ยทำทีเป็นถ่อมตน ในที่สุดทรุดนั่งลง ส่วนก่วนตงแสและพวกแยกย้ายนั่งประจำโต๊ะต่างๆ

ทุกผู้คนพอนั่งเรียบร้อย ความสนใจทั้งหมดก็มุ่งไปยังก่วนตงแสเป็นจุดเดียว ที่น่าคลั่งใจคือ หลี่เหนียงหยงกลับนั่งอยู่ข้างกายก่วนตงแส แสดงว่าหลี่ปู้เหว่ยไม่ไว้หน้าเซี่ยงเส้าหลงแม้แต่น้อย ทั้งยังสื่อความหมายว่าก่วนตงแสจะได้ครอบครองหญิงงามแน่นอน

โต๊ะของก่วนตงแสอยู่ถัดจากเล่าไอ่ ผู้ที่ร่วมโต๊ะยังมีเหลียนเกากับจ้าวผู่ ส่วนลู่ฉานและโจวจื่อหวนได้แต่นั่งโต๊ะด้านหลัง แสดงว่าในงานล่าสัตว์ของรัฐฉิน คนเหล่านี้ไม่มีผลงานโดดเด่น บรรดาคนใหม่ได้รับการบรรจุแทนที่ หลี่ปู้เหว่ยเป็นคนไร้น้ำใจไมตรีเช่นนี้เอง

เสี่ยวผานรับสั่งสดุดีคุณงามความดีของหลี่ปู้เหว่ยหลายประโยค หลังจากนั้นงานเลี้ยงวันเกิดที่มุ่งหวังรอคอยจึงเริ่มขึ้น

กับแกล้มก่อนการศึก

หลังการแสดงร่ายระบำรำฟ้อนชุดใหญ่ของคณะนางระบำประจำตึกพระบิดารองผ่านไป เมิ่งอ้าว หวังอ่วน และไช่เจ๋อ นำแขกเหรื่อทั้งหลายผลัดกันคารวะสุรา อวยพรวันเกิดหลี่ปู้เหว่ย จนบรรยากาศในงานเลี้ยงถูกเร่งเร้าถึงขีดสุด ต่อจากนั้นหลี่ปู้เหว่ยพร้อมด้วยหลี่เหนียงหยงก่วนตงแสและพวกไปยังตึกทั้งสองปีก รับการอวยพรวันเกิดจากแขกเหรื่ออื่น

เนื่องจากเสี่ยวผานกับจีไทเฮาประทับอยู่ในงาน แขกเหรื่อนับพันเพียงซุบซิบสนทนากันเบาๆ หัวข้อสนทนาย่อมเป็นเรื่องการประลองระหว่างเซี่ยงเส้าหลงกับก่วนตงแสซึ่งกำลังจะมาถึง

เล่าไอ่ที่ฝั่งตรงข้ามชูจอกสุราต่อเซี่ยงเส้าหลง เป็นการอวยพรให้เขาพิชิตชัย เซี่ยงเส้าหลงก็ยิ้มตอบ ยกจอกขึ้นจิบสุราเล็กน้อย

อูถิงฟางพลันกวักมือเรียกหา เซี่ยงเส้าหลงลอบสงสัยใจ เคลื่อนกายถึงข้างกายภรรยา กระซิบถามว่า “เรื่องอันใด?”

จี้เอียนหยานโน้มหน้ามากล่าวว่า “หลี่ปู้เหว่ยต่ำช้าสามานย์จริงๆ เมื่อครู่ตอนเมิ่งเถียนเดินผ่านข้างกายพวกเรา กระซิบบอกว่า *‘หน้าตึกตระกูลอูมีชาวฉีซุ่มอยู่’* แสดงว่าคืนนี้หลี่ปู้เหว่ยตระเตรียมกำจัดท่านโดยไม่เสียดายกับการจ่ายค่าตอบแทน และไม่เลือกวิธีที่ใช้ หากก่วนตงแสฆ่าท่านไม่ได้ จะให้ผู้อื่นลงมือแทน เพียงแต่พวกเราไม่เข้าใจว่าไฉน

เป็นชาวฉี”

ด้วยพฤติการณ์อันอุกอาจ ชมชอบเสี่ยงอันตรายของหลี่ปู้เหว่ย การวางกำลังซุ่มทำร้ายไม่น่าประหลาด แต่เซี่ยงเส้าหลงขบคิดไม่เข้าใจเช่นกันว่า ไฉนเป็นกองกำลังจากรัฐฉี

เซี่ยงเส้าหลงกลับโต๊ะตัวเอง กระซิบบอกต่อเถิงอี้และจิงจวิ้น เถิงอี้แค่นเสียงอย่างเย็นชา ปลีกตัวไปยังโต๊ะหลัง ถ่ายทอดบอกต่อจิงสั่งและพวก จากนั้นอูเอี๋ยนจู้ปลีกตัวออกจากงานเลี้ยงไปเตรียมการรับมือ

เมื่อเสียงมโหรีดังขึ้นใหม่ หลี่ปู้เหว่ยส่งเสียงหัวร่อกังวานดุจระฆังมหึมา กลับเข้าตึกใหญ่อีกคราท่ามกลางการห้อมล้อมของก่วนตงแสและพวกอย่างแน่นหนา

หลี่ปู้เหว่ยหยุดยืนที่กลางห้อง รับจอกสุราจากผู้ติดตาม ชูจอกคารวะต่อจีไทเฮาและเสี่ยวผาน กล่าวว่า “ขอคารวะไทเฮากับรัชทายาทก่อนจอกหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงจับตาดูจีไทเฮากับเสี่ยวผานและหลี่ปู้เหว่ยคารวะสุราให้แก่กัน ในใจอดสะทกสะท้อนมิได้ ยามนี้นับเป็นช่วงเวลาที่หลี่ปู้เหว่ยกระหยิ่มยินดีที่สุด แต่รอสักครู่เขากำจัดเซี่ยงเส้าหลงไม่สำเร็จ หลังจากนั้นมังกรดำจุติลงสู่หล้า ประกาศเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครอง ทำลายความฝันอันเพริศแพร้วของเขาไป อำนาจของเขาจะถูกลิดรอนลงตามลำดับ สาเหตุประการหนึ่งคือฝ่ายเล่าไอ่ขยายอิทธิพลขึ้นแทนที่

ขณะครุ่นคิด หลี่ปู้เหว่ยและพวกมาถึงหน้าโต๊ะของเซี่ยงเส้าหลง ก่วนตงแสถือจอกสุราออกจากกลุ่ม ชูจอกต่อเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “คืนนี้ไม่ว่าแพ้หรือชนะ เราก่วนตงแสยังบังเกิดความเคารพต่อท่านเซี่ยงอย่างจริงใจ อื่นๆ ไม่ต้องกล่าวแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูคู่ประมืออันเข้มแข็งผู้นี้ ยิ้มพลางคารวะตอบ ทั้งสองเพียงจิบสุราเป็นพิธีคำหนึ่ง

เมื่อคนทั้งหมดนั่งประจำที่ใหม่ หลี่ปู้เหว่ยลุกขึ้นประกาศว่า “ท่านเสนาบดีเถียนแห่งรัฐฉีได้จัดส่งคณะกายกรรมชุดหนึ่งมาอวยพร

วันเกิดเรา คนในคณะล้วนมีความสามารถเฉพาะตัว รับรองว่าทุกท่านจะได้เปิดหูเปิดตา”

ขาดคำ คณะกายกรรมซึ่งมีจำนวนร้อยกว่าคนเคลื่อนเข้าสู่บริเวณงานเลี้ยง ดึงดูดความสนใจของผู้คนไป

เซี่ยงเส้าหลงและพวกเข้าใจในบัดดล ที่ว่ากำลังซุ่มของชาวฉีหมายถึงคณะกายกรรมนี้เอง

เห็นชายฉกรรจ์รอบนอกสิบกว่าคนตีลังกาเบิกทาง จากนั้นเป็นการแสดงต่อ ประกอบด้วยผู้คนสามสิบกว่าคน ตามหลังตัวตลกซึ่งเป็นคนแคระคนหนึ่งเข้ามา

ที่เร้าใจที่สุดคือการแสดงต่อตัวครั้งนี้ นอกจากฐานล่างซึ่งประกอบด้วยผู้ทรงพลังแปดคนแล้ว อีกสามชั้นล้วนประกอบด้วยหญิงสาวทรงเสน่ห์ สตรีชาวฉีซึ่งอยู่ชั้นบนสุดยิ่งงามปานหยาดฟ้า คนในคณะกายกรรมที่หลงเหลือก็แสดงท่าผาดโผนต่างๆ รอบกลุ่มคนที่ต่อตัวขึ้น

ในเสียงมโหรีที่เร่งเร้า ท่ามกลางเสียงโห่ร้องชมเชยของแขกเหรื่อ กลุ่มคนที่ต่อตัวแยกตัวออกจากกัน ก่อนอื่นผู้ทรงพลังสี่คนกลิ้งตัวไปทั้งสี่ทิศ หญิงงามทั้งสามชั้นจำนวนสิบเอ็ดนาง สยายลงมาราวสายน้ำตก บ้างนั่งบ้างนอน อยู่ในอิริยาบถอันยั่วยวนชวนกระสัน

สตรีชาวฉีซึ่งยืนอยู่บนปลายยอดสุดก็ทิ้งตัวลงมา ตีลังกาติดต่อกันหลายตลบ มาถึงหน้าโต๊ะของหลี่ปู้เหว่ย เสนอผลซิ่วท้อซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของอายุวัฒนะที่ทำจากทองคำผลหนึ่งให้

ระหว่างการแสดง ชางเหวินจวินที่รับผิดชอบความปลอดภัยของเสี่ยวผานกับจีไทเฮาตื่นเต้นตึงเครียดที่สุด บอกใบ้ให้เหล่าทหารองครักษ์จับตาดูคณะกายกรรม ป้องกันว่ามีคนคิดร้าย

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้และพวกก็จับตาดูคนเหล่านี้เป็นพิเศษ พบว่าไม่ว่าบุรุษหรือสตรี ล้วนมีฝีมือแคล่วคล่องว่องไว หากมิใช่เมิ่งเถียนส่งข่าวมา พวกเขาเผชิญการจู่โจมโดยไม่ทันตั้งตัว ไม่แน่ว่าจะพลาดท่าเสียที

ในการแสดงชุดต่างๆ ผู้ที่เรียกเสียงหัวร่อที่สุดคือตัวตลกคนแคระที่คิดเอารัดเอาเปรียบสตรี แต่พลาดพลั้งถูกทุบตีทุกครา ที่ชวนวาบหวามที่สุดคือหญิงงามอันอ่อนช้อยราวไร้กระดูกทั้งสิบเอ็ดนาง รอจนคณะกายกรรมล่าถอยออกไป แขกเหรื่อทั้งหมดยังวิพากษ์วิจารณ์โดยไม่หยุดหย่อน

เมื่อหลี่ปู้เหว่ยลุกขึ้นยืนใหม่ ทุกผู้คนทราบว่าเรื่องสนุกสนานกำลังจะมาถึง พากันสงบสุ้มเสียงไว้ สายตานับพันคู่จ้องจับมายังคหบดีผู้เรืองอำนาจนี้เป็นจุดเดียว

หลี่ปู้เหว่ยส่งเสียงกระแอม ขณะจะกล่าววาจา เล่าไอ่ยิ้มพลางผุดลุกขึ้น น้อมกายคารวะต่อหลี่ปู้เหว่ยแต่ไกล กล่าวว่า “หากเราคาดเดาไม่ผิด พระบิดารองคงคิดประกาศการประลองช่วงชิงหญิงงามระหว่างท่านเซี่ยงกับท่านก่วนกระมัง?”

หลี่ปู้เหว่ยหัวร่อพลางกล่าวว่า “ท่านเล่าช่างรู้จักคำนวณจิตใจผู้อื่นนัก เรามีความคิดเช่นนี้จริง ไม่ทราบท่านเล่ามีคำแนะนำสั่งสอนใด?”

คำพูดนี้เหน็บแนมเล่าไอ่ว่าถนัดในการประจบประแจงจีไทเฮา เล่าไอ่แม้ไม่พอใจ แต่ไม่แสดงออก กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เรื่องดีควรเป็นคู่ ก่อนขึ้นอาหารหลัก สมควรมีกับแกล้มเล็กๆ น้อยๆ มิสู้ให้คนของพวกเราทั้งสองซ้อมมือสักรอบ เป็นการเพิ่มความสนุกสนาน ไม่ทราบพระบิดารองเห็นเป็นอย่างไร?”

แขกเหรื่อทั้งหลายคิดไม่ถึงว่าเล่าไอ่กลับท้าสู้กับหลี่ปู้เหว่ยอย่างเปิดเผย ชาวฉินเทิดทูนการต่อสู้ การประลองกลางงานเลี้ยงถือเป็นเรื่องปรกติธรรมดา ผู้คนจำนวนหนึ่งชิงส่งเสียงร้องสนับสนุนออกมา

อูอิ้งหยวนกล่าวเบาๆ กับเซี่ยงเส้าหลงว่า “เล่าไอ่ไม่ยอมอยู่นิ่งเฉยแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางผงกศีรษะรับ เขาย่อมเข้าใจความหมายของอูอิ้งหยวน นับตั้งแต่ราชวงศ์โจวตกต่ำ ผู้ครองแคว้นต่างๆ ตั้งตัวเป็นใหญ่ ผู้มีอำนาจราชศักดิ์แต่ละรัฐนิยมชุบเลี้ยงผู้มีความรู้ความสามารถ

นี่ไม่เพียงเป็นการกวาดต้อนบุคคลเข้าสังกัด เพื่อใช้สอยเป็นประโยชน์ ทั้งยังเป็นเครื่องบ่งบอกถึงศักดิ์ฐานะการประลองฝีมือของมือดีในสังกัด ยิ่งเป็นการทดสอบขุมกำลังของกันและกัน

เล่าไอ่ได้รับการสนับสนุนจากจีไทเฮา นับวันจะยิ่งทรงอิทธิพลขึ้น ย่อมคิดอาศัยโอกาสนี้ประกาศศักดา หากแม้นมือดีของเขาสามารถเอาชนะคนของหลี่ปู้เหว่ย มิเพียงแต่มือดีผู้นั้นมีค่าตัวเพิ่มขึ้นเป็นร้อยเท่า ทั้งยังแสดงออกถึงศักดิ์ฐานะของเล่าไอ่อีกด้วย

ในการประลองยุทธ์ระหว่างเซี่ยงเส้าหลงกับก่วนตงแส เล่าไอ่อาจยังถือหางก่วนตงแสอยู่ ดังนั้นหากสามารถเอาชนะในรอบแรกอย่างนั้นต่อให้ก่วนตงแสโค่นมือกระบี่อันดับหนึ่งแห่งรัฐฉินเช่นเซี่ยงเส้าหลงลงได้ ก่วนตงแสยังไม่ถือว่าไร้ผู้ต่อต้าน ทั้งนี้เพราะเล่าไอ่ก็เป็นผู้ชนะคนหนึ่ง ไม่ปล่อยให้หลี่ปู้เหว่ยมีหน้ามีตาแต่ผู้เดียว

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตาไปยังกลุ่มของเล่าไอ่ เห็นลิ่งฉีมีสีหน้ากระหยิ่มยิ้มย่อง พลันฉุกคิดว่าแผนการนี้เกิดจากมันสมองของคนผู้นี้ ในใจเพิ่มความตื่นตัวลิ่งฉีขึ้นมา

หลี่ปู้เหว่ยหัวร่อราวมองทะลุถึงจิตใจของเล่าไอ่ เหลียวหน้าไปยังเสี่ยวผาน กล่าวอย่างนอบน้อมว่า “การประลองยุทธ์กลางงานเลี้ยงทั้งสามารถเพิ่มความครึกครื้น ยิ่งสะท้อนถึงจุดหมายเทิดทูนวิชาการต่อสู้ของรัฐฉินเรา ขอรัชทายาทโปรดอนุญาต”

หลี่ปู้เหว่ยจงใจขออนุญาตเสี่ยวผานเพียงพระองค์เดียว ย่อมมีจิตเจตนาเพิ่มความแตกแยกระหว่างฝ่ายจีไทเฮา เล่าไอ่กับเสี่ยวผาน แต่เสี่ยวผานคล้ายไม่เข้าพระทัยถึงจิตใจของหลี่ปู้เหว่ย รับสั่งถามเล่าไอ่ว่า “ท่านเล่าคิดส่งมือกระบี่ผู้ใดออกมาให้พวกเราเปิดหูเปิดตา?”

หานเจี๋ยซึ่งอยู่ข้างกายเล่าไอ่พลันผุดลุกขึ้น ก้าวยาวๆ ถึงกลางห้องโถง คุกเข่าลงกล่าวว่า “อาคันตุกะประจำตึกขุนนางเน่ยสื่อนามหานเจี๋ย ขออนุญาตไทเฮากับรัชทายาทแสดงฝีมือกลางงานเลี้ยง”

คำพูดเหล่านี้แสดงออกถึงความถือดี ทั้งยังขออนุญาตจากจีไทเฮา

จงใจหักล้างคำกล่าวของหลี่ปู้เหว่ย ซึ่งไม่เห็นจีไทเฮาอยู่ในสายตา

ระหว่างนี้หานเจี๋ยได้รับการกล่าวขวัญถึง มีชื่อเสียงไล่กวดตามหลังเซี่ยงเส้าหลงกับก่วนตงแส ทุกผู้คนเห็นเล่าไอ่ส่งคนผู้นี้ออกมาล้วนบังเกิดความลิงโลดยินดี

เสี่ยวผานแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสต่อจีไทเฮาว่า "ทุกประการล้วนแล้วแต่ไทเฮา"

จีไทเฮาตรัสเสียงนุ่มนวลว่า "หานเจี๋ยเป็นศิษย์ของปราชญ์กระบี่เฉาชิวเต้า มีเพลงกระบี่เลิศล้ำ แต่ในสังกัดของพระบิดารองก็มีมือดีคับคั่ง เชื่อว่าสามารถส่งคนออกมา บีบบังคับท่านหานแสดงฝีมือแท้จริงให้พวกเราชมดู"

เถิงอี้เห็นจีไทเฮาทรงยกยอเล่าไอ่ สะกดข่มหลี่ปู้เหว่ย มาตรว่าเขาไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อหลี่ปู้เหว่ย ยังอดกล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงมิได้ว่า "เราถึงกับคิดบีบไข่เต่าของหานเจี๋ยผู้นี้จริงๆ"

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนหัวร่อออกมา กล่าวว่า "พี่รองต้องมีโอกาสแน่นอน ยามนี้ไยไม่ยืมมือคนของหลี่ปู้เหว่ย ดูว่าไข่เต่านี้มีความสามารถใด"

หลี่ปู้เหว่ยกวาดตาไปยังสีซัง คล้ายคิดส่งตัวสีซังออกไป มิคาดเหลียนเกาซึ่งไม่ลงรอยกับสีซังพลันผุดลุกขึ้นน้อมกาย กล่าวว่า "พระบิดารองโปรดอนุญาตเหลียนเกาออกสู้ศึก"

เหลียนเกาก็เป็นมือกระบี่เลื่องชื่อ เคยแสดงฝีมือในงานเลี้ยงหลายครั้ง ทุกผู้คนเห็นเขาอาสาออกศึก พากันปรบมือออกมา

หลี่ปู้เหว่ยก็มีความเชื่อมั่นต่อคนผู้นี้ หัวร่อพลางกล่าวว่า "ตกลง แต่จดจำไว้ พอจี้ถึงให้หยุดมือ"

ก่วนตงแสกับสีซังกลับขมวดคิ้ว แสดงว่าไม่มีความมั่นใจในเหลียนเกา เสียงกลองพลันดัง ทุกผู้คนทราบว่าเรื่องสนุกสนานกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว

หานเจี๋ยกับเหลียนเกาอยู่ห่างกันวาเศษ หันหน้าหาโต๊ะที่ประทับ

ของเสี่ยวผานกับจีไทเฮา แสดงความเคารพในฐานะนักบู๊ก่อน จากนั้นหันมาเผชิญหน้ากัน

ยามปรกติหานเจี๋ยวางตัวเย่อหยิ่งยโส แต่ตอนนี้คล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน รักษาความสุขุมเยือกเย็น ไม่แสดงท่าทีประมาทศัตรูหรือชะล่าดูแคลนแม้แต่น้อย

หานเจี๋ยเลื่อนมือขวาแตะด้ามกระบี่ สองเท้าแยกออกเล็กน้อย คนคล้ายขุนเขาอันมั่นคง มาตรว่าไม่ได้ตั้งท่าเริ่มต้น หากทว่ากอปรด้วยบุคลิกภาพของยอดฝีมือที่สยบขวัญผู้คนยิ่งกว่าท่วงท่าใดๆ แม้แต่เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ยังลอบโห่ร้องชมเชยในใจ สายตาของหานเจี๋ยเปลี่ยนเป็นแหลมคมประดุจเหยี่ยว ไม่แสดงออกซึ่งอารมณ์ความรู้สึกใดๆ บันดาลให้ผู้คนรู้สึกว่าคนผู้นี้ลึกล้ำสุดจะหยั่ง

ภายในงานเลี้ยงเงียบสงบไร้สุ้มเสียง ทุกผู้คนต่างกลั้นลมหายใจ ไม่มีความรู้สึกขุ่นข้องรำคาญอันใด นี่มิใช่แต่ละคนมีความอดทนเป็นพิเศษ หากทว่าหานเจี๋ยไม่มีความเคลื่อนไหวอันใด ก็กอปรเป็นพลังสภาวะอันเข้มแข็ง สะกดผู้คนในบริเวณไว้ ที่กดคุกคามผู้คนจนแทบหายใจไม่ออกคือหานเจี๋ยส่งสัญญาณชนิดหนึ่งว่า เขาไม่ลงมือก็แล้วกันไป ไม่เช่นนั้นต้องเป็นสภาวะจู่โจมที่สะท้านฟ้าสะเทือนดิน

เถิงอี้กล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เด็กน้อยนี้สังกัดสำนักอาจารย์เดียวกับสั้งโหย่ว เหตุใดมีแนวทางกระบี่ที่แตกต่างตรงกันข้ามกัน?”

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งสบสายตากับจี้เอียนหยานอย่างตื่นเต้นสงสัยแวบหนึ่ง พอฟังจึงกล่าว “เพียงดูจากการที่ปราชญ์กระบี่สามารถฝึกอบรมศิษย์ที่แตกต่างกันเช่นนี้สองคน แสดงว่าปราชญ์กระบี่บรรลุถึงขอบเขตของปรมาจารย์กระบี่แล้ว”

เถิงอี้ผงกศีรษะเห็นพ้อง ควรทราบว่าหากเป็นครูบาอาจารย์ทั่วไปได้แต่ถ่ายทอดวิชาฝีมือตัวเองแก่ศิษย์ สุดท้ายเพาะสร้างตัวตนของตัวเองขึ้นมาอีกคนหนึ่ง มีแต่ชนชั้นปรมาจารย์ผู้เจนจบในเชิงกระบี่ จึงสามารถอบรมสั่งสอนตามคุณสมบัติส่วนบุคคล ให้ผู้เป็นศิษย์แสดงจุด

เด่นและความสามารถเฉพาะตัวออกมา

สั้งโหย่วเน้นที่รวดเร็ว เพลงกระบี่คล่องแคล่วปราดเปรียว หานเจี๋ยถือความหนักแน่น แนวทางกระบี่เน้นที่สภาวะและดุดัน เพียงดูจากข้อแตกต่างทั้งสองประการ เป็นที่คาดคำนวณความสำเร็จของท่านนิรทุกข์เฉาชิวเต้า ซึ่งได้รับการยกย่องเป็นปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียได้

ทางด้านเหลียนเกาแม้เหิมเกริมลำพอง แต่ยามนี้อยู่ในห้วงความเป็นความตาย และจะเป็นตัวกำหนดเกียรติยศหรืออัปยศ พลอยเปลี่ยนเป็นหนักแน่นเยือกเย็น เตรียมรับมืออย่างพรักพร้อม โดยเปลือกนอกดูไม่ออกว่าเขาตกเป็นเบี้ยล่าง ทั้งยังชักกระบี่ขวางอยู่เหนืออก แต่เมื่อเปรียบกับหานเจี๋ย ซึ่งยังไม่ทันชักกระบี่จากฝัก กลับเป็นฝ่ายด้อยกว่าอย่างเห็นได้ชัด

ทั้งสองยืนเผชิญหน้าชั่วน้ำเดือด หานเจี๋ยพลันโน้มตัวไปเบื้องหน้าเล็กน้อย คล้ายเสือดาวค้นพบจุดอ่อนของเหยื่อ สองตาสาดประกายเกรี้ยวกราดออกมา ระยะห่างของทั้งสองความจริงไม่มีการเปลี่ยนแปลง แต่ทุกผู้คนมีความรู้สึกว่าหานเจี๋ยเปิดฉากรุกแล้ว สถานการณ์ที่เกิดขึ้นนับว่ายากบ่งบอกบรรยายเป็นถ้อยร้อยวาจาได้

เหลียนเกาซึ่งเผชิญกับพลังสภาวะของฝ่ายตรงข้ามที่กดคุกคามใส่มิอาจไม่เคลื่อนไหว พลันขู่คำรามก้อง กระบี่ในมือกลับกลายเป็นรุ้งยาวสายหนึ่ง ผสานกับท่าเท้าอันลึกล้ำ ก้าวข้ามระยะห่างร่วมวา กระบี่ยาวพลิกแพลงกับกลายหลายครั้งครา สุดท้ายค่อยแทงเฉียงๆ ใส่มือที่จับด้ามกระบี่ของหานเจี๋ย

ชนชั้นยอดฝีมือดูออกว่า การเปลี่ยนแปลงของสภาวะกระบี่เหลียนเกาแต่ละท่วงท่า มิเพียงสร้างความสับสนงุนงงแก่ศัตรู ทั้งยังช่วยเร่งเร้าความเร็วและพลัง เมื่อจู่โจมถึงตัวศัตรู พลังสภาวะล้วนบรรลุถึงขีดสุด

ยังมีจุดมุ่งหมายที่เหลียนเกามุ่งเป้าไปยังมือที่จับกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม เพื่อสะกดหานเจี๋ยไม่สามารถใช้ท่ากระบี่อย่างเต็มที่ มาตรว่า

ไม่อาจทำร้ายคน แต่ขอเพียงช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก คู่ต่อสู้ก็ยากจะพลิกสถานะกลับคืนมาได้ ดังนั้นไม่ว่าด้านเพลงกระบี่หรือกลยุทธ์ คนผู้นี้สามารถเบียดเสียดอยู่ในทำเนียบมือกระบี่แห่งยุค

ได้ยินเสียงเซ้ง หานเจี๋ยสืบเท้าขวาไปเบื้องหน้า เอี้ยวตัวอย่างแปลกประหลาด กระบี่ที่เปล่งประกายเย็นเยียบโผล่พ้นออกมาท่อนหนึ่งภายใต้แสงโคมไฟสาดส่อง แตกระเบิดเป็นกลุ่มประกายอันเรืองรอง กลับใช้กระบี่ที่ชักจากฝักครึ่งหนึ่ง ต้านทานรับท่ากระบี่ที่รวดเร็วกราดเกรี้ยวของเหลียนเกาไว้ได้อย่างแม่นยำไม่ผิดพลาด

เหลียนเกาคิดไม่ถึงฝ่ายตรงข้ามกล้าหาญชาญชัยถึงเพียงนี้ ยามกะทันหันไม่ทันเปลี่ยนกระบวนท่า หานเจี๋ยกลับสืบเท้าไปอีกหนึ่งก้าว ขยับยกไหล่ขวากระแทกใส่ทรวงอกเหลียนเกา พร้อมกันนั้นมือขวาผลักดันกระบี่กลับคืนฝัก ทั้งยังหนีบคมกระบี่ส่วนหนึ่งของเหลียนเกาเอาไว้ ผู้คนในบริเวณชมดูจนตื่นตระหนกยิ่ง เพลงกระบี่เช่นนี้นับว่าน้อยครั้งจะพบเห็นจริงๆ

เช่นนี้ย่อมไม่สามารถคีบหนีบกระบี่เหลียนเกาเอาไว้ แต่ก็หยุดยั้งสภาวะกระบี่ของเขาเอาไว้ หากแม้ถูกหัวไหล่ของฝ่ายตรงข้ามชนใส่ทรวงอก ยิ่งแสดงความทุเรศออกมา สร้างความตระหนกแก่เหลียนเกาจนถอนกระบี่ถอยปราดไป พริบตานั้นสภาวะจู่โจมอันรวดเร็วรุนแรงของเหลียนเกาสูญสลายไปสิ้น ทั้งยังสูญเสียโอกาสรุกไป

เสียงเซ้งดังอีกครา ในที่สุดหานเจี๋ยชักกระบี่ที่เปล่งประกายเลื่อมพรายลานตาจากฝักมา ขอเพียงมิใช่คนตาบอด ต่างก็ทราบว่านี่เป็นศัสตราวุธที่หายากยิ่งเล่มหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงก็ยอมรับว่า กระบี่ของหานเจี๋ยยังเหนือล้ำกว่ากระบี่คลื่นโลหิตที่หลี่มู่กำนัลให้แก่เขาอีก

เถิงอี้ทอดถอนใจรำพึงว่า “เหลียนเกาจบสิ้นแล้ว”

พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งตวาดคำ “หยุดมือ” หานเจี๋ยความจริงคิดฉกฉวยโอกาสรุกไล่ พอฟังได้แต่หยุดยั้งยืนหยัด สอดกระบี่คืนฝัก เหลียนเกายังถูกพลังสภาวะของหานเจี๋ยสร้างความระย่นย่อ มาตรว่ายัง

ไม่ปรากฏลางแพ้ แต่ก็ถอยร่นไปเจ็ดก้าว นับว่าตกอยู่ในสภาพย่ำแย่ยิ่ง

ทุกผู้คนระงับสติ กวาดตาไปยังต้นเสียง พบว่าคนตวาดห้ามกลับเป็นก่วนตงแส ก่วนตงแสหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “ขอถามพี่หานกระบี่วิเศษเล่มนี้ได้จากผู้ใด ขนานนามว่าอะไร?”

การเปลี่ยนเป็นผู้อื่นออกปากถามไถ่เช่นนี้ คงต้องถูกโห่ร้องไล่ส่งโทษว่าก่วนตงแสช่วยคลายวงล้อมให้แก่เหลียนเกา ซึ่งเป็นพวกพ้องฝ่ายตน แต่ก่วนตงแสกอปรด้วยท่วงท่าที่สมเหตุสมผล ทำให้ผู้คนไม่กล้ากล่าวหาเขาใช้เล่ห์เพทุบาย

หานเจี๋ยพอดีหันหน้าหาก่วนตงแส พอฟังยิ้มเล็กน้อย ชักกระบี่จากฝักอีกครั้ง กลับสะบัดมือกลับหลัง ซัดกระบี่บินคว้างเข้าหาก่วนตงแส แต่ว่ากระบี่พอบรรลุถึงเบื้องหน้าก่วนตงแสสามเซียะ พอดีเปลี่ยนเป็นหันด้ามกระบี่เข้าหาก่วนตงแสอย่างแยบคาย

ทุกผู้คนชมดูจนปากอ้าตาค้าง ก่วนตงแสก็ยื่นมือออกอย่างปลอดโปร่ง งอนิ้วดุจกรงเล็บเสือ นิ้วหัวแม่มือกดต่ำลง แทนที่จะจับด้ามกระบี่ กลับคีบหนีบตัวกระบี่เอาไว้

กาลเวลาคล้ายหยุดชะงักลง พลังสภาวะซึ่งแฝงมากับกระบี่วิเศษสลายคลายสิ้น ตัวกระบี่สงบนิ่งอยู่ในซอกนิ้วทั้งห้าของก่วนตงแส

หานเจี๋ยเห็นก่วนตงแสแสดงฝีมือรับกระบี่ ก็ตื่นเต้นตระหนกดุจเดียวกับผู้อื่น จากนั้นยิ้มออกมากล่าวว่า “กระบี่นามทลายทัพ เป็นหนึ่งในเจ็ดกระบี่มีชื่อซึ่งอาจารย์เราเก็บรักษาไว้ ทั้งเป็นผลงานการหลอมสร้างของโอวฉือจื่อ”

ในบริเวณบังเกิดความปั่นป่วนขึ้นมา โอวฉือจื่อเป็นนักหลอมกระบี่ นอกจากกันเจี๋ยงม่อแสสองสามีภรรยาแล้ว ไม่มีผู้ใดมีความสามารถเทียบเทียมได้ ผู้ใดถือครองกระบี่เล่มนี้ สามารถแลกกับทรัพย์สมบัติสำหรับให้คนทั่วไปใช้สอยไปชั่วชีวิต

ผู้ที่กระอักกระอ่วนที่สุดคือเหลียนเกา กลับยืนตะลึงลานอยู่กลางห้อง คิดรุกหน้าก็ใช่ที่ ล่าถอยก็ใช่ที่

ก่วนตงแสขวางกระบี่อยู่เบื้องหน้า ชมดูอยู่ชั่วขณะค่อยโยนกระบี่คืนให้แก่หานเจี๋ย ยิ้มพลางกล่าวว่า “กระบี่ดีคนเลิศล้ำ การต่อสู้รอบนี้ถือว่าศิษย์น้องเราเป็นฝ่ายแพ้ วันหน้ามีโอกาสต้องขอรับคำแนะนำสั่งสอนจากพี่หาน”

ทุกผู้คนปรบมือดังกึกก้อง แต่มิใช่ปรบมือต่อเพลงกระบี่อันเลิศล้ำของหานเจี๋ย หากแต่ยอมรับนับถือต่อการวางตัวของก่วนตงแส

เล่าไอ่และพวกรู้สึกเป็นรสชาติสุดทนทาน เซี่ยงเส้าหลงกลับลอบนับถือเลื่อมใส ก่วนตงแสสอดมือเข้ามาครั้งนี้ ทั้งแสดงฝีมือข่มขวัญช่วยชีวิตเหลียนเกาไว้ ยังดับรัศมีของหานเจี๋ยลง นับว่าเคลื่อนไหวครั้งเดียวเกิดประโยชน์สามทาง นับเป็นไหวพริบแก้สถานการณ์อันประเสริฐจริงๆ

ทุกผู้คนมองดูก่วนตงแส เหลียวดูเซี่ยงเส้าหลง เห็นว่าก่วนตงแสเปล่งประกายสะกดเซี่ยงเส้าหลงเอาไว้

หลี่ปู้เหว่ยก็ชื่นชมในตัวผู้ช่วยอันดับหนึ่งนี้ ชูจากสุราขึ้นกล่าวว่า “มา พวกเราดื่มให้แก่การประลองฝีมืออันแปลกใหม่ครั้งนี้จอกหนึ่ง”

ทุกผู้คนโห่ร้องด้วยความยินดี ชูจอกสุราตอบ เหลียนเกาไม่กล่าวกระไร กลับเข้าโต๊ะที่นั่ง หานเจี๋ยรับจอกสุราจากบ่าวไพร่ภายในงานดื่มสุราแล้วเดินกลับโต๊ะในฐานะผู้ชนะ

หลี่ปู้เหว่ยขณะจะกล่าววาจา กว๋อซิ่งที่ด้านหลังเล่าไอ่พลันผุดลุกขึ้นแสดงความเคารพต่อจี๋ไทเฮาและเสี่ยวผาน ร้องดังๆ ว่า “การต่อสู้เมื่อครู่แม้เร้าใจ แต่ยังไม่สมอยาก ผู้น้อยขอเชิญชวนยอดคนในบริเวณมาซ้อมมือด้วย ขอไทเฮา รัชทายาทกับพระบิดารองโปรดอนุญาต”

เล่าไอ่รับฟังจนขมวดคิ้ว แสดงว่าเรื่องนี้ไม่ได้รับความเห็นชอบจากเขามาก่อน มีแต่คนของสำนักบู๊อุ้ยหนันมีสีหน้ากระหยิ่มยินดี ไม่ต้องบอกก็ทราบว่า นี่เป็นแผนการที่กำหนดไว้ก่อน คิดอาศัยโอกาสนี้ฟื้นฟูชื่อเสียงเกียรติภูมิของสำนักนักบู๊อุ้ยหนันขึ้นใหม่

เซี่ยงเส้าหลงพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ ทราบว่ากว๋อซิ่งคิดท้าสู้กับ

ผู้ใดแล้ว ในพวกพ้องของเล่าไอ่ สำนักนักบู๊อุ้ยหนันมีข้อแตกต่างกับมือดีอื่นในสังกัดเล่าไอ่ ทั้งนี้เพราะพวกเขาไม่จำเป็นต้องพึ่งพาเล่าไอ่ หากแต่เป็นขุมกำลังหนึ่งในรัฐฉินอยู่แล้ว

เพียงแต่ก่อนหน้านี้พวกเขาแอบอิงกับมหาเสนาบดีซ้ายคนก่อนหยางเฉวียนจวิน เมื่อหยางเฉวียนจวินสูญเสียอำนาจ พวกเขาได้แต่ยุติความเคลื่อนไหว เก็บเนื้อเก็บตัวไว้

ตอนนี้สำนักนักบู๊อุ้ยหนันเข้าร่วมกับเล่าไอ่ เพราะผลประโยชน์ถ่ายเดียว พวกเขาหวังพึ่งบารมีเล่าไอ่ฟื้นฟูสำนักใหม่ เล่าไอ่เมื่อรับพวกเขาไว้ ก็มีกำลังกล้าแข็งขึ้น นี่เพียงเป็นการรวมตัวของผลประโยชน์ หาใช่ฝ่ายหนึ่งเป็นนาย ฝ่ายหนึ่งเป็นบ่าวไม่

ดังนั้นการเสนอหน้าของกว๋อซิ่ง คิดอาศัยการประลองยุทธ์เพาะสร้างเกียรติภูมิของสำนักขึ้นใหม่ มาตรว่าวางแผนเตรียมการไว้ก่อน แต่แม้กระทั่งเล่าไอ่ยังไม่ทราบระแคะระคาย เซี่ยงเส้าหลงพอสังเกตสีหน้าท่าทีของเล่าไอ่ และเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันก็คาดคำนวณเรื่องราวออกได้

หลี่ปู้เหว่ยพอฟังยังเข้าใจว่ากว๋อซิ่งคิดท้าสู้กับคนของเขา ตกลงใจว่าจะจัดส่งสีซังออกไป เพื่อทอนความโอหังของเล่าไอ่กับหัวหน้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันลง ดังนั้นไม่ขออนุญาตต่อจีไทเฮากับเสี่ยวผาน ชิงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ท่านกว๋อหาญกล้าจริงๆ เพียงไม่ทราบยอดคนที่ว่าหมายถึงผู้ใด?”

กว๋อซิ่งน้อมกายคารวะอีกครา กวาดตาไปทั่วบริเวณ สุดท้ายหยุดนิ่งบนใบหน้าจิงจวิ้น กล่าวเสียงเย็นชาว่า “กว๋อซิ่งขออาศัยโอกาสนี้ รับคำแนะนำสั่งสอนจากรองผู้บัญชาการจิง”

คำพูดพอกล่าว ในบริเวณบังเกิดความปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา

จิงจวิ้งงงงันวูบ จากนั้นมีสีหน้ายินดี ขณะจะรับคำท้า พลันบังเกิดสุ้มเสียงอันไพเราะของสตรีเสียงหนึ่งดังว่า “ไม่ได้ รอบนี้ถึงตาข้าพเจ้าแล้ว”

ทุกผู้คนกวาดตาไปยังต้นเสียง แม้กระทั่งกว๋อซิ่งยังตะลึงลานกับที่ที่แท้ผู้ที่เสนอตัวเองเข้าประลองชิงชัย กลับเป็นยอดหญิงผู้เฉิดโฉมซึ่งได้รับการกล่าวขวัญคู่กับฉินชิง...จี้เอียนหยานเอง

ทุกผู้คนแม้ทราบว่าจี้เอียนหยานเปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ แต่ยากจะเชื่อว่าโฉมสะคราญอันอ่อนหวานเช่นนี้จะเป็นคู่มือของลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง

จิงจวิ้นย่อมไม่ยินยอมให้สะใภ้เสี่ยงอันตราย ขณะจะคัดค้านกลับถูกเถิงอี้ที่ด้านข้างสะกดห้ามปรามไว้ เซี่ยงเส้าหลงไม่รู้สึกเหนือความคาดหมาย ทั้งนี้เพราะก่อนหน้านี้ กว๋อซิ่งเคยกล่าวท้าทายเซี่ยงเส้าหลงที่หอลมเมามาย จี้เอียนหยานพอทราบเรื่อง เคยประกาศว่าจะสั่งสอนกว๋อซิ่งสักครา ยามนี้สบโอกาสเหมาะ ไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้น

จี้เอียนหยานยังมีท่วงท่าอันเกียจคร้าน ไม่คล้ายเป็นนักรบหญิงที่ตระเตรียมเข้าสู่สนามประลองยุทธ์ เผยอแย้มยิ้มให้แก่เซี่ยงเส้าหลงก่อนค่อยลุกขึ้นอย่างแช่มช้อย เดินมาถึงกึ่งกลางห้อง

จี้เอียนหยานแสดงความเคารพต่อเสี่ยวผาน หลี่ปู้เหว่ยและจีไทเฮาก่อน พลันปลดเปลื้องชุดยาวชั้นนอกออกโยนทิ้งลงกับพื้น เผยเห็นชุดรัดกุมสีขาว ซึ่งขับเน้นส่วนโค้งส่วนเว้าอันลานตาออกมา ทั่วทั้งบริเวณบังเกิดเสียงทอดถอนชมเชยดังขึ้น ไม่ว่าบุรุษหรือสตรีล้วนตะลึงลานต่อความงามพอล่มเมืองของจี้เอียนหยาน

ได้ยินนางเปล่งเสียงอันไพเราะเสนาะหูว่า “ท่านกว๋ออย่าเพิ่งดูแคลนพวกเราเหล่าสตรี ไม่เช่นนั้นหากพลาดท่าเสียที อย่าได้โทษว่าเอียนหยานไม่ได้บอกกล่าวล่วงหน้า...นำทวนข้าพเจ้ามา”

อูกวงซึ่งรับหน้าที่ดูแลทวนมังกรบิน รีบแก้ผืนผ้านำทวนออกมาคุกเข่าส่งให้

จี้เอียนหยานรับทวนมังกรบินมาถือไว้ ไม่แยแสสนใจกว๋อซิ่งแต่อย่างไร ตวัดทวนร่ายรำเป็นเงาทวนผืนหนึ่ง ค่อยบีบรัดมีทวนแคบลงพริบตานั้นเงาทวนระยิบระยับพร่าพรายอยู่รอบกายราวดอกไม้ไฟที่

แตกกระจาย ชั่วครู่ค่อยกลับคืนสู่สภาพขวางทวนอยู่เหนืออก

เสียงโห่ร้องชมเชยดังขึ้น แม้แต่เสี่ยวผานยังทรงปรบพระหัตถ์ รวมทั้งหลี่ปู้เหว่ยด้วย

สีหน้ากว๋อซิ่งปรากฏแววเคร่งขรึมจริงจังขึ้นมา เรื่องราวที่ได้ยินกับหู ไหนเลยสู้เห็นกับตาได้ ยามนี้ค่อยทราบว่าจี้เอียนหยานมีวิทยายุทธ์ที่แท้จริงติดตัว คนของสำนักนักบู๊อุ้ยหนันก็หันไปมองหน้ากัน หากถามใจตัวเอง ก็ไม่ทราบว่าจะรับมือเพลงทวนที่สั่นขวัญสะท้านวิญญาณนี้อย่างไรดี

พลันบังเกิดเสียงหัวร่อดังยาวนานขึ้น ผูเกายกมือลูบเคราก่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ไม่ว่าเปลี่ยนเป็นผู้ใดลงมือ การศึกครั้งนี้ก็ต้องแพ้พ่าย ขอถามยังมีผู้ใดหักใจล่วงเกินยอดหญิงจี้ของพวกเราได้?”

เสียงปรบมือดังอีกครา แสดงว่าทุกผู้คนเห็นด้วยกับคำพูดของผูเกา

จี้เอียนหยานกระทั่งหางตายังไม่ชำเลืองและผูเกา ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “อย่างนั้นขอให้ท่านกว๋อรับมือเอียนหยานสิบทวน หากเอียนหยานไม่ประสบความสำเร็จ ถือว่าท่านกว๋อเป็นฝ่ายชนะ”

ซึ่งความจริงทุกผู้คนในบริเวณต้องการเห็นนางแสดงฝีมือออกมา แต่ก็ไม่ปรารถนาให้นางได้รับความบอบช้ำเสียหายอันใด พอได้ยินวิธีแก้ไขเช่นนี้ พากันส่งเสียงร้องสนับสนุน

กว๋อซิ่งไม่ทันตอบคำ เสี่ยวผานพลันตรัสเสียงเย็นชาว่า “ท่านกว๋อออกมาท้าสู้ก่อน ตอนนี้มีคนรับศึก ย่อมไม่สมควรถอนตัว หากท่านไม่อาจต้านท่านรับสิบทวนนี้ ข้าพเจ้าจะไม่พิจารณารับตัวท่านกว๋อตลอดไป ขอให้ท่านกว๋อสังวรไว้”

คนของสำนักนักบู๊อุ้ยหนันแปรเปลี่ยนไป ควรทราบว่าผู้คนที่เข้าสู่สำนักนักบู๊ จุดประสงค์เพื่อใช้เป็นบันไดไต่เต้าสู่ตำแหน่งแม่ทัพนายกอง หากกว๋อซิ่งไม่ได้รับการพิจารณาให้เข้ารับราชการ อนาคตเขาเท่ากับดับวูบลง ยามนั้นทุกผู้คนล้วนทราบว่า เสี่ยวผานไม่พอพระทัยที่กว๋อซิ่งท้าสู้กับคนของเซี่ยงเส้าหลงอย่างเปิดเผย พร้อมกันนั้นยังรับรู้ถึง

พระบารมีของจิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคตพระองค์นี้

เล่าไอ่กับจีไทเฮาสบสายตากันแต่ไกล ล้วนพบเห็นแววตื่นตระหนกและเพลิงโทสะของอีกฝ่าย เพราะต้นเหตุจากเล่าไอ่ ทำให้ความขัดแข้งระหว่างจีไทเฮากับเสี่ยวผานยิ่งขยายวงกว้างออกไป

แต่คราครั้งนี้เล่าไอ่รับเคราะห์กรรมทั้งที่ไม่ได้ก่อขึ้น ด้วยจุดยืนของเขา ศัตรูหมายเลขหนึ่งคือหลี่ปู้เหว่ย หาใช่เซี่ยงเส้าหลงไม่ หากบอกว่าเล่าไอ่ไม่โกรธเคืองเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนัน ถือเป็นการหลอกลวงคน

ข้อมูลและการแยกแยะเหล่านี้ ถูกดูดซับเข้าสู่ห้วงสมองของเซี่ยงเส้าหลงที่สังเกตการณ์อยู่ด้านข้าง เพื่อเป็นเครื่องกำหนดยุทธศาสตร์ในการทำลายคู่พันธมิตรระหว่างสำนักนักบู๊อุ้ยหนันกับเล่าไอ่

ยามนั้น กว๋อซิ่งแสดงความเคารพต่อเสี่ยวผาน ชักกระบี่จากฝักน้อมกายคารวะต่อจี้เอียนหยาน กล่าวว่า “ยอดหญิงจี้โปรดแนะนำสั่งสอน”

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “สิบกระบวนท่าของเอียนหยานเพียงจู่โจมกระบี่ในมือท่านกว๋อโดยไม่ทำร้ายส่วนใดบนร่างท่าน ขอท่านกว๋อตั้งรับได้อย่างเต็มที่”

ผู้คนในบริเวณรวมทั้งกว๋อซิ่ง ตอนแรกรับฟังจนตะลึงลาน จากนั้นบังเกิดความยอมรับนับถือต่ออารมณ์ความนึกคิดของยอดหญิงผู้งามสง่านางนี้ มีแต่ชนชั้นยอดฝีมือที่ดูออกว่า จี้เอียนหยานมีเพลงทวนถึงขั้นสุดยอด ทวนยาวความจริงเป็นอาวุธสำหรับจู่โจมระยะไกล หากใช้กระบี่ต้านทานทวน ปล่อยให้ทวนยาวเปล่งอานุภาพอย่างเต็มที่ ยังคิดรักษาสถานะไม่พ่ายแพ้ เป็นเรื่องเหลือเชื่อแล้ว

กว๋อซิ่งแม้เป็นศัตรูที่ลบหลู่สามี แต่เรื่องราวเกี่ยวพันถึงเกียรติยศอัปยศ ตลอดจนอนาคตของกว๋อซิ่ง ดังนั้นจี้เอียนหยานผ่อนผันละเว้นอีกฝ่ายเปิดโอกาสให้กว๋อซิ่งรับมืออย่างเต็มที่ โดยไม่ต้องพะวงกับการคุ้มครองจุดสำคัญบนร่างกาย อีกทางหนึ่ง จี้เอียนหยานไม่ได้ปฏิบัติตามรับสั่งของเสี่ยวผาน ซึ่งมีพระประสงค์ให้ฉีกหน้ากว๋อซิ่ง ไม่ให้ผุดเกิดใหม่แสดงว่าหญิงงามนางนี้มีความคิดเป็นของตัวเอง สุดที่ผู้ใดจะ

โน้มน้าวได้ กล่าวถึงที่สุด กว๋อซิ่งและพวกหามีความแค้นที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกันเฉกเช่นหลี่ปู้เหว่ยกับฝ่ายเซี่ยงเส้าหลงไม่

หัวหน้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันปั้นหน้าเคร่งเครียดแค่นเสียงอย่างเย็นชา หายอมรับน้ำใจไม่

ตรงกันข้ามกับกว๋อซิ่งมีสีหน้าสำนึกขอบคุณ น้อมกายคารวะต่อจี้เอียนหยาน จากนั้นตั้งท่าเริ่มต้น ยกกระบี่ชี้เฉียงกล่าวว่า “ยอดหญิงจี้โปรดสอนสั่ง”

ในงานเลี้ยงเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง รอดูจี้เอียนหยานลงมือ

จบเล่ม 6

寻秦记

เจาะเวลาหาจิ๋นซีฉบับครบถ้วนสมบูรณ์นี้
ผมได้ยึดถือตามต้นฉบับแรกเริ่มของหวงอี้
(ซึ่งปัจจุบันกลายเป็นหนังสือหายากในฮ่องกง ไต้หวัน)

จึงน่าจะเป็นต้นฉบับ Original ดั้งเดิม
โดยถ่ายทอดจากต้นฉบับจีนแทบทุกตัวอักษร
ไม่ได้ตัดทอนเนื้อเรื่องแต่ประการใด
ถึงแม้ว่าบางช่วงบางตอน ออกจะเข้าข่ายเรตเอ็กซ์เกินไป
แต่ก็เป็นวรรณศิลป์อีกแบบหนึ่ง
ยังจัดพิมพ์ในจำนวนจำกัด
ภายใต้รูปเล่มปกแข็งเย็บกี่คงทนถาวร
ควรคู่กับการประดับอยู่ในห้องสมุดของท่าน

ส่วนหนึ่งจากคำนำผู้แปลโดย
น.นพรัตน์

ราคาชุดละ 3,040 บาท

ISBN 978-616-02-0313-0
9 786160 203130
A0692
02-05-00305-100
0 205003 051008

ราคา 380 บาท

ISBN 978-616-02-0312-3
9 786160 203123
02-05-00301-108
0 205003 011088

SIAM INTER Multimedia

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ในเครือบริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
459 ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 ลูกค้าสัมพันธ์ โทร. 0-2693-0904

A0691 / นวนิยายจีนกำลังภายใน / www.smm.co.th
ออกแบบปก : นพกานต์ วงษ์คล้าย

SUIN CHIN JEE, PREMIUM VERSION / 寻秦记珍藏版 / **เจาะเวลาหาจิ๋นซี ฉบับสมบูรณ์**
© 2001 Wongyi Books Hong Kong Ltd. by Mr.Wong Yi (黃易)
All rights reserved. First edition published in Hong Kong in 1994 by
Wongyi Books Hong Kong Ltd. Thai translation rights arranged with
Wongyi Books Hong Kong Ltd. and Siam Inter Multimedia Public Co., Ltd.

SIAM INTER BOOKS

เจาะเวลาหาจิ๋นซี

ฉบับสมบูรณ์

寻秦记

หวงอี้ : ประพันธ์
น.นพรัตน์ : เรียบเรียง

เล่ม

7

นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ล้ำยุค

ดาบเผด็จศึก

ยามนั้นแขกเหรื่อที่มาจากตึกทั้งสองปีกยิ่งมายิ่งมาก เบียดเสียดกันอยู่รอบนอก เหตุการณ์ในคืนนี้ทุกเรื่องราวอยู่เหนือความคาดหมายผู้คน จนคำนวณไม่ออกว่าวินาทีต่อไปจะเกิดเรื่องใด

จี้เอียนหยานแม้ *"ขัดพระประสงค์"* อยู่บ้าง แต่เนื่องจากจี้เอียนหยานเป็นภรรยาของเซี่ยงเส้าหลง ทั้งยังเป็นยอดหญิงที่เสี่ยวผานทรงนิยมชมชื่น ดังนั้นไม่ทรงถือสาแต่อย่างไร ทอดพระเนตรการต่อสู้อย่างจดจ่อ

พระเนตรจีไทเฮากลับทอแววหึงหวงออกมา คนใกล้หมึกกลายเป็นดำ จีไทเฮาทรงอยู่ร่วมกับคนต่ำช้าเช่นเล่าไอ่ พระอุปนิสัยกลับเกิดการเปลี่ยนแปลงในทางไม่ดีไม่งามโดยไม่รู้สึกพระองค์

ส่วนหลี่ปู้เหว่ยกลับแค้นเคืองกว๋อซิ่งยิ่งกว่า เมื่อครู่ก่วนตงแสมีการแสดงออกอย่างสวยงาม พลิกสถานะที่เสียเปรียบกลับคืนมา ขอเพียงก่วนตงแสสามารถปลิดปลงสังหารเซี่ยงเส้าหลง คืนนี้เขาจะพิชิตชัยโดยเด็ดขาด มิคาดกว๋อซิ่งสอดมือเข้ามาก่อกวน เป็นเหตุให้จี้เอียนหยานเสนอหน้าออกมา ทางฝ่ายเซี่ยงเส้าหลงประกาศศักดา กลบบดบังฝ่ายเขาและเล่าไอ่ไป

หลี่เหนียงหยงซึ่งนั่งอยู่ข้างกายก่วนตงแส เหม่อมองจี้เอียนหยานที่กลางห้อง ดวงตาทอแววเลื่อนลอย จากนั้นก่วนตงแสยื่นมือจากใต้

โต๊ะ เกาะกุมมือนุ่มนิ่มของนางไว้ หลี่เหนียงหยงใจสั่นสะท้าน ฉุกคิดว่ามือข้างนี้จะจบชีวิตเซี่ยงเส้าหลงไป ต้องกวาดตาไปยังเซี่ยงเส้าหลงที่ด้านตรงข้าม เห็นอีกฝ่ายเพียงจับจ้องมองจี้เอียนหยานด้วยความรักอันลึกซึ้ง หาได้เหลียวแลนางแม้แต่น้อย ต้องบังเกิดความรู้สึกผิดหวังจู่โจมจิตใจ ยึดกุมมือก่วนตงแสแนบแน่น

เสียงเคร้งของทวนกระบี่ปะทะกันพลันดัง ในที่สุดจี้เอียนหยานลงมือแล้ว

จี้เอียนหยานบังคับทวนมังกรบินแทงปราดออกดุจสายฟ้า ดูไปคล้ายมุ่งใส่ใบหน้ากว๋อซิ่ง แท้ที่จริงยกสูงขึ้นเล็กน้อย โฉบใส่มุ่นมวยผมซึ่งผูกผ้านักบู๊เอาไว้ เปิดฉากการศึกรอบนี้ขึ้น

หากให้กว๋อซิ่งคาดคะเนว่า จี้เอียนหยานจะใช้ทวนแรกอย่างไร คงคาดเดาว่ายอดหญิงจี้จะใช้เพลงทวนทั้งจริงทั้งหลอกล่อ สร้างความสับสนแก่เขา ได้แต่ล่าถอยหลบเลี่ยง ไม่มีโอกาสทุ่มเทใช้กำลังแขนสะกดทวนยาวเอาไว้

ซึ่งความจริง เมื่อครู่จี้เอียนหยานร่ายรำทวนเป็นเชิงข่มขวัญนับว่าประทับอยู่ในห้วงสมองของกว๋อซิ่งอย่างลึกล้ำ ดังนั้นพอเห็นนางแทงทวนออกอย่างรวบรัดโดยตรง รู้สึกเหนือความคาดหมายนัก

ทวนมังกรบินของจี้เอียนหยานด้ามนี้แตกต่างกับทวนยาวทั่วไป คือหลอมสร้างจากเหล็กกล้าทั้งด้าม แทนที่คันทวนทำจากเนื้อไม้ ซึ่งกอปรด้วยลักษณะพิเศษของความอ่อนและแข็งอย่างพร้อมมูล ทั้งมีน้ำหนักกว่ามากนัก จึงไม่กริ่งเกรงว่าจะถูกฟันหัก ขณะที่จ้วงแทงออกมิเพียงมีความเร็วเป็นพิเศษ ทั้งยังมีเปรียบด้านน้ำหนัก พลังที่แฝงมาสุดที่ทวนยาวซึ่งคันทวนเป็นเนื้อไม้จะเทียบเปรียบได้

เนื่องจากกว๋อซิ่งหลงเข้าใจผิด คิดไม่ถึงฝ่ายตรงข้ามจะสละแนวทางพลิกแพลงเปลี่ยนเป็นทื่อด้าน เมื่อพบว่านางเสือกแทงทวนตรงๆ ยามฉุกละหุกได้แต่ปักหลักมั่น สะบัดกระบี่ปัดป่ายปะทะกับทวนมังกรบินคราหนึ่ง

ก่วนตงแสกลับลอบยินดี ศึกษาลักษณะพิเศษและเพลงทวนของทวนมังกรบินอย่างจดจ่อ ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงไม่ถนัดการใช้ทวน หากคิดใช้ทวนต่อก่วนตงแส ย่อมต้องศึกษาจากจี้เอียนหยานซึ่งมีเพลงทวนเลื่องชื่อ ดังนั้นก่วนตงแสยิ่งสามารถหยั่งรู้กลยุทธ์เพลงทวนของนาง เท่ากับเป็นการศึกษาเซี่ยงเส้าหลงล่วงหน้า เพิ่มความมั่นใจว่าจะประสบชัยกว่าเดิม

ขณะที่กว๋อซิ่งตวัดกระบี่ขึ้นปัดป่าย แม้บังเกิดเสียงดังสดใส จากนั้นพบว่าพลังที่แฝงมากับทวนมังกรบินไม่ได้หนักหน่วงดังที่คาดคิดไว้ ทำให้ยากจะใช้กำลังได้ นี่เป็นเรื่องที่ไม่สมเหตุสมผล แต่ก็สมเหตุผลอย่างยิ่ง

พริบตานั้น ทวนยาวดีดกระดอนขึ้นตามกระบี่ หากเป็นยามปรกติ กว๋อซิ่งย่อมต้องฉวยโอกาสเสือกกระบี่จู่โจม ใช้วิธีการต่อสู้ประชิดติดตัวทำลายจุดเด่นของอาวุธยาวของฝ่ายตรงข้าม แต่เนื่องจากกว๋อซิ่งได้แต่ตั้งรับไม่อาจดำเนินการรุก ดังนั้นต่อให้ฝ่ายตรงข้ามเปิดเผยจุดอ่อนออกมา กว๋อซิ่งกลับพลาดโอกาสอันดีไป

ท่ามกลางสายตานับพันคู่จับจ้องมองดู จี้เอียนหยานพลันสืบเท้าอย่างพิสดาร บิดเอวอ้อนแอ้นลากทวนมังกรบินกลับมา จับทวนด้วยสองมือ หยิบยืมพลังที่เอว เสือกทวนมังกรบินออกอีกครา

เมื่อครู่เนื่องจากกว๋อซิ่งคำนวณพลังของจี้เอียนหยานผิดพลาด กระบี่ต้องขยับเคลื่อนขึ้นไปอีกร่วมเชียะ ค่อยรั้งกลับคืนได้ พริบตาที่เชื่องช้าชั่ววูบ ทวนมังกรบินก็แทงปราดใส่ฝักกระบี่ซึ่งแขวนอยู่ข้างเอวขวามือราวอสรพิษร้าย จน์บัดนี้กว๋อซิ่งค่อยรับรู้ถึงความร้ายกาจของเพลงทวนจี้เอียนหยาน ยามอับจนปัญญาได้แต่เคลื่อนขวางล่าถอย

รอบบริเวณบังเกิดเสียงโห่ร้องชมเชยดังขึ้น นอกจากคนของสำนักนักบู๊อุ้ยหนันกับฝ่ายเล่าไอ่แล้ว ทุกผู้คนล้วนหนุนเนื่องจี้เอียนหยาน โดยเฉพาะจิงจวิ้น อูเอี๋ยนจู้ ชางผิงจวินและพวกยิ่งร้องตะโกนจนคอหอยแทบแตกแล้ว แม้แต่เซี่ยงเส้าหลงก็คิดไม่ถึงว่า เพียงทวนที่สองของจี้เอียนหยานก็คุกคามกว๋อซิ่งล่าถอยหลบเลี่ยงอย่างลนลาน

มุมปากจี้เอียนหยานประดับรอยยิ้มอันเฉิดฉัน หากทว่าทวนในมือนางไม่หยุดนิ่ง ภายใต้ฝีเท้าอันคล่องแคล่ว ทวนที่แทงตรงเปลี่ยนตำแหน่งทิศทาง แหวกพุ่งออกปิดสกัดช่องว่างด้านขวาของกว๋อซิ่งซึ่งกำลังล่าถอยดุจสายฟ้า ทุกผู้คนรวมทั้งกว๋อซิ่งเองล้วนตะลึงลาน ขบคิดไม่เข้าใจว่าท่าทวนที่แทงใส่อากาศธาตุ กลับสามารถสร้างผลคุกคามต่อกว๋อซิ่ง

มิคาดจี้เอียนหยานพลิ้วกายไปสองก้าว คันทวนแนบติดกับช่วงเอว ร่างหมุนคว้างอย่างเร่งร้อน ทวนมังกรบินหยิบยืมสภาวะ หมุนตัวเปลี่ยนจากแทงตรงเป็นกวาดขวาง ยังคงมุ่งใส่ฝักกระบี่ของกว๋อซิ่ง หากแม้นกว๋อซิ่งถูกกวาดใส่ คงต้องเสียหลักล้มลง แต่ไม่ได้ทำร้ายถูกร่างกายของเขา หาได้ผิดคำมั่นสัญญาที่นางให้ไว้ไม่ แต่ละทวนของจี้เอียนหยานล้วนเหนือความคาดหมายผู้คน แต่ก็งดงามสะดุดตา โดยเฉพาะทุกอิริยาบถของนางแสดงออกถึงพลังชีวิต สั่นสะท้านจิตใจผู้คนนัก

กว๋อซิ่งพลาดท่าติดต่อกันสองครั้ง ความจริงตั้งใจว่า ไม่ว่าอย่างไรต้องปะทะหักหาญกับจี้เอียนหยานสักครั้ง อาศัยกำลังวังชาของบุรุษที่กล้าแข็งกว่าสตรี ทำลายเพลงทวนที่ต่อเนื่องตามกันและทวีความร้ายกาจขึ้นตลอดเวลาของนางให้จงได้ แต่เมื่อเขาเผชิญกับท่าทวน ซึ่งหยิบยืมพลังหมุนตัวกวาดจู่โจมมา กว๋อซิ่งได้แต่เลิกล้มความตั้งใจเดิม ใช้เคล็ดวิชาสลายพลัง ฟันเฉียงๆ ขึ้นไปหาทวนมังกรบิน พร้อมกับถอยกายไปหนึ่งก้าว

ขณะที่ทวนกระบี่กำลังจะกระทบกัน ทวนมังกรบินก็ดีดกระดอนขึ้นราวปาฏิหาริย์ กลับกลายเป็นเงาทวนเกลื่อนนภา ทะลักหนุนเนื่องถึงใบหน้ากว๋อซิ่งราวกระแสน้ำกลางธารใหญ่ เพลงทวนที่ใช้ออกเช่นนี้ แม้แต่ชนชั้นก่วนตงแส ยังลอบทอดถอนชมเชยในใจ บุคคลอื่นยิ่งตะโกนหนุนราวคลุ้มคลั่ง ยามกะทันหันในงานเลี้ยงบังเกิดเสียงปรบมือเสียงร่ำร้องกลบทุกสิ่งไป

ได้ยินเสียงดัง กว๋อซิ่งกลับค้นพบทวนที่แท้จริงจากเงาทวนเป็นชั้นๆ

แต่เนื่องจากเปลี่ยนกระบวนท่าอย่างฉุกละหุก แฝงพลังไม่เพียงพอ หลังเสียงปะทะดังกังวาน คนถอยกายไปอีกหนึ่งก้าว ข้อแขนถูกกระแทกกระเทือนจนปวดเมื่อยชาด้าน

จนบัดนี้จี้เอียนหยานจู่โจมรวมสี่ทวน กว๋อซิ่งกลับพลาดท่าติดต่อกัน หากวิจารณ์ตามข้อเท็จจริง ไม่อาจรับได้แม้สักครึ่งทวน มาตรว่าไม่ถึงกับพ่ายแพ้ แต่ก็เสื่อมเสียหน้านัก กว๋อซิ่งครุ่นคิด หากเป็นเช่นนี้ต่อไป เกรงว่าต้านทานอีกสองทวน กระบี่คงถูกกระแทกหลุดจากมือ ดังนั้นขบกรามกรอด ถอยปราดไปยังพื้นที่ว่างบริเวณปากทางเข้างานเลี้ยง

ภายในงานเลี้ยงบังเกิดเสียงโห่ร้องดังขึ้น แต่ก็นับเป็นหนทางในความอับจนปัญญาจริงๆ จี้เอียนหยานควบคุมสถานการณ์เชิงรุกเป็นมั่นเหมาะ หยอกเย้ากว๋อซิ่งราวกับแมวล้อมุสิก วิธีพลิกสภาพอันเลวร้ายเพียงหนึ่งเดียว คือถอยห่างจากรัศมีจู่โจมของทวนมังกรบินเพื่อจัดกระบวนท่วงท่าใหม่ พร้อมกันนั้นก็ฉวยโอกาสฟื้นฟูอาการชาด้านของข้อแขน ซึ่งถูกทวนมังกรบินกระแทกกระทั้นจนสาหัสนัก

จี้เอียนหยานตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว กลับล้มตัวลงกลิ้งไปตามพื้นดิน มือซ้ายยึดจับส่วนปลายของทวนมังกรบิน ปล่อยให้ส่วนหัวของทวนกระทบพื้น จากนั้นดีดกระดอนขึ้นมา ไล่ตามกว๋อซิ่งจนทัน เขี่ยใส่ส่วนปลายของฝักกระบี่ที่ข้างเอวของอีกฝ่าย

ยอดฝีมือเช่นก่วนตงแส หานเจี๋ยและสีซังล้วนนับถือเลื่อมใส ความแยบคายของท่าทวนนี้อยู่ที่หยิบยืมพลังจากการสัมผัสพื้น ทำให้เรื่องที่เป็นไปไม่ได้กลายเป็นเป็นไปได้ขึ้นมา ท่าทวนเช่นนี้ไม่อาจทำร้ายกว๋อซิ่ง แต่ขอเพียงกระทบถูกฝักกระบี่ของกว๋อซิ่ง สมควรปรับเขาเป็นฝ่ายพ่ายแพ้

กว๋อซิ่งยิ่งแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ตัดสินใจตีลังกาตามสภาวะทิ้งตัวลงยังด้านหลัง แต่ทุกผู้คนทราบว่ากว๋อซิ่งแพ้แล้ว หากแม้นจี้เอียนหยานดีดตัวขึ้นจากพื้น กว๋อซิ่งที่เสียขบวนนอกจากรับความอัปยศใต้

ปลายทวนแล้ว ไม่มีจุดจบอื่นอีก

คนของสำนักนักบู๊อุ้ยหนันล้วนไม่อาจทนดูได้ คราครั้งนี้ทางสำนักเสียหน้าหมดสิ้น หลังจากนี้ยังอาศัยอะไรตั้งตนเป็นหน่วยงานสูงสุดในการฝึกอบรมมือกระบี่รัฐฉินอีก?

กว๋อซิ่งก็ลอบร้องคำ *'จบสิ้น'* ในใจ จี้เอียนหยานพลันดีดปราดขึ้น ซ่อนทวนไว้ด้านหลัง จากเคลื่อนไหวคืนสู่สงบนิ่ง สะกดจนผู้คนตาค้างไป กว๋อซิ่งซวนเซถอยไปสามก้าว ขวางกระบี่อยู่เหนืออก ทรวงอกสะท้อนขึ้นลง เหม่อมองคู่มือที่งดงามยวนใจผู้นี้อย่างตะลึงลาน

จี้เอียนหยานยังมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปร เผยอยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "เอียนหยานจู่โจมห้าทวน ท่านกว๋อก็ต้านรับห้าทวน เอียนหยานที่ชิงเป็นฝ่ายนำ เพราะท่านเพียงตั้งรับโดยไม่รุก มิสู้เลิกรากัน พวกเราไม่ปรากฏผลแพ้ชนะแต่อย่างไร"

เสี่ยวผานทรงปรบพระหัตถ์ พลางประทับยืนขึ้น ทรงพระสรวลพลางตรัสว่า "ยอดหญิงจี้อันยอดเยี่ยม ยังมีผู้ใดไม่ยอมรับนับถือ นับแต่นี้เป็นต้นไป ยอดหญิงจี้เป็นพระอาจารย์ของข้าพเจ้า" จากนั้นหันไปตรัสต่อกว๋อซิ่งว่า "ท่านกว๋อทำตามคำสั่งข้าพเจ้า เพียงรับแทนการรุก นับว่าหายากยิ่ง นับแต่วันนี้เป็นต้นไปให้รั้งตำแหน่งรองผู้บัญชาการทหารม้าคนที่สาม อยู่ใต้บังคับบัญชาของผู้บัญชาการเซี่ยง"

จี้เอียนหยานมีสีหน้ายินดีกับกว๋อซิ่งซึ่งละอายแก่ใจ พากันคุกเข่าขอบพระทัย

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดและปลื้มปีติขึ้น ในที่สุดเสี่ยวผานทรงเจริญวัยแล้ว มิเพียงทำลายการรวมตัวภายใต้ผลประโยชน์ผูกพันของสำนักนักบู๊อุ้ยหนันกับฝ่ายเล่าไอ่ ทั้งยังทรงหักห้ามความรักความชังส่วนพระองค์ ชิงตัวกว๋อซิ่งมา นับเป็นน้ำพระทัยเหนือปุถุชนคนทั่วไปจริงๆ

ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงว่า การประลองรอบนี้จะยุติลงด้วยดีเช่นนี้ พากันส่งเสียงโห่ร้องออกมา ร่ำร้องเรียกขาน "ยอดหญิงจี้" ไม่ขาดหู

มีแต่เจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันยังหน้าเย็นชาปานน้ำแข็ง ดวงตาทอแววดุร้าย นิ่งเงียบงันเอาไว้

หลี่ปู้เหว่ยก็เคียดแค้นจับใจ จากนั้นได้คิดว่า ขอเพียงกำจัดเซี่ยงเส้าหลงได้ บุคคลอื่นก็ไม่เป็นที่น่าวิตกต่อไป พลันผุดลุกขึ้น หัวร่อดังๆ กล่าวว่า “สมควรถึงเวลาเสนออาหารจานหลักแล้ว”

แขกเหรื่อบ้างนั่งบ้างยืนพันกว่าคนสงบสุ้มเสียงลง จับตามองมหาเสนาบดีขวาแห่งรัฐฉินผู้นี้เป็นจุดเดียว หลี่ปู้เหว่ยขณะจะประกาศการประลองยุทธ์ระหว่างเซี่ยงเส้าหลงกับก่วนตงแส หลี่เหนียงหยงพลันผุดลุกขึ้นเน้นเสียงว่า “มิต้องประลองยุทธ์แล้ว ผู้บุตรีตกลงใจแต่งกับตงแส ได้แต่รานน้ำใจของท่านเซี่ยง”

คำพูดพอกล่าว รอยยิ้มบนใบหน้าหลี่ปู้เหว่ยผนึกค้าง ยืนตะลึงลานกับที่ ก่วนตงแสก็สะท้านขึ้นคราหนึ่ง ดวงตาสาดประกายเกรี้ยวกราด ไม่ว่าผู้ใดก็ดูออกว่าบุคคลที่ลึกซึ้งอำมหิตผู้นี้จับต้นชนปลายไม่ถูกแล้ว

บุคคลอื่นหันไปมองหน้ากัน เมื่อเป็นเช่นนี้การประลองยุทธ์ที่ทั้งหมดมุ่งหวังรอคอย ไยมิใช่เลิกล้มไปโดยปริยาย? ตู้ปี้ เล่าไอ่และพวกมีสีหน้าผิดหวังสุดระงับ ทั้งนี้เพราะไม่ว่าระหว่างเซี่ยงเส้าหลงกับก่วนตงแส ผู้ใดมีจุดจบอย่างอนาถ ล้วนแล้วแต่เป็นผลดีต่อพวกเขา

อิ๋งหยิง ชางผิงจวิน หวังเฮอและพวกกลับระบายลมหายใจอย่างโล่งอก ที่ผ่านมารัฐฉินห้ามแม่ทัพนายกองต่อสู้กันด้วยเรื่องส่วนตัว เซี่ยงเส้าหลงกับก่วนตงแสต่างเป็นชนชั้นผู้บัญชาการ หากไม่มีข้ออ้างไม่อาจโรมรันพันตูกัน ไม่เช่นนั้นกฎหมายบ้านเมืองจะมีความศักดิ์สิทธิ์ได้อย่างไร?

หลี่เหนียงหยงทรุดนั่งลงอย่างเงียบงัน ก้มศีรษะต่ำทรวงอกสะท้อนขึ้นลง ตกอยู่ในห้วงอารมณ์อันพลุ่งพล่านถึงที่สุด

เซี่ยงเส้าหลงจับจ้องมองดูหลี่เหนียงหยงชั่วขณะ ไม่ทราบสมควรขุ่นเคืองหรือขบขัน หวนนึกถึงเมื่อครู่เขาล่วงเกินนาง นางจึงฉีกหน้าเขาต่อหน้าผู้คน เบี้ยที่ทุ่มแทงกลับเป็นเรื่องของอนาคตชั่วชีวิตนาง หาก

กล่าวถึงที่สุด หลี่เหนียงหยงมีใจเช่นเดียวกับอิ๋งหยิง นั่นคือเอนเอียงไปทางก่วนตงแส

หลี่ปู่เหว่ยขุ่นแค้นจนหน้าแดงก่ำ ถลึงมองหลี่เหนียงหยงชั่วขณะ พลันกลอกตาตลบหนึ่ง หัวร่อพลางกล่าวกับเสี่ยวผานทางขวามือว่า "อิสตรีไม่มีการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยว แต่ว่าเราเมื่อประกาศออกไป เรื่องนี้สมควรให้เราตัดสินใจ ไม่เช่นนั้นเท่ากับเป็นการเสียสัจจะต่อผู้คนทั้งแผ่นดิน ไม่ทราบรัชทายาทมีความเห็นอย่างไร?"

หลี่เหนียงหยงสะดุ้งเฮือกหนึ่ง พลันเงยหน้าขึ้นคิดกล่าวว่ากระไร ก่วนตงแสซึ่งยื่นมือลอดใต้โต๊ะกุมมือนางไว้ กระซิบที่ข้างหูว่า "เหนียงหยงอย่าได้สร้างความลำบากใจแก่พระบิดารองแล้ว"

หลี่เหนียงหยงงงงันวูบ ชำเลืองมองเซี่ยงเส้าหลงแวบหนึ่ง ก้มศีรษะลงใหม่

เสี่ยวผานตรัสเสียงราบเรียบว่า "พระบิดารองกล่าวมีเหตุผล อย่าว่าแต่การประลองยุทธ์เลือกคู่เขยเป็นประเพณีปฏิบัติของรัฐฉินเรา หากพระบิดารองเห็นว่าการประลองครั้งนี้ไม่สมควรยกเลิก ทั้งไทเฮาไม่มีความเห็นเป็นอื่น ข้าพเจ้าย่อมให้การสนับสนุน"

ทุกผู้คนกวาดตาไปยังจีไทเฮา รอคอยพระนางเอื้อนพระโอษฐ์ บรรยากาศตึงเครียดขึ้นมาอีกครา

พระเนตรจีไทเฮาผู้ทรงกุมอำนาจใหญ่ในรัฐฉินทอประกายอันสับสนยากเข้าใจ ทรงทอดพระเนตรเล่าไอ่ก่อน ค่อยกวาดไปยังเซี่ยงเส้าหลง พระพักตร์พลันซีดเผือดลง พระโอษฐ์สั่นสะท้านเล็กน้อย ตรัสว่า "การประลองระหว่างท่านเซี่ยงกับท่านก่วน ให้เป็นไปตามความต้องการของพระบิดารอง ดำเนินการตามหมายกำหนดการเดิมเถอะ"

เสียงโห่ร้องดังแทบถล่มทลาย ภายในงานเลี้ยงเดือดพล่านขึ้นมา

หัวใจเซี่ยงเส้าหลงกลับคล้ายถูกแทงใส่มีดหนึ่ง ทราบว่าระหว่างเขากับเล่าไอ่ จีไทเฮาทรงเลือกยืนอยู่ฝ่ายเล่าไอ่

ตอนนี้ผู้ที่ล่วงรู้ขีดความสามารถของก่วนตงแสล้วนเข้าใจว่า เซี่ยง

เส้าหลงต้องปราชัย จีไทเฮาทรงสนับสนุนให้ดำเนินการประลองต่อไป แสดงว่าพระนางภาวนาให้เขาตายใต้คมกระบี่ก่วนตงแสให้หมดเรื่องสิ้นราว ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับจีไทเฮาดำเนินถึงขั้นนี้ ได้แต่ทอดถอนรำพันว่า “โชคชะตากลั่นแกล้งคน”

หลี่ปู้เหว่ยส่งเสียงหัวร่อก้องกังวาน ประกาศว่า “การประลองระหว่างเส้าหลงกับตงแสเริ่มต้น”

สิ้นเสียงประกาศ เสียงกลองดังกึกก้อง เร่งเร้าอารมณ์ความรู้สึกผู้คน

ก่วนตงแสกล่าวปลอบโยนหลี่เหนียงหยงเบาๆ สองคำ จากนั้นยืดกายขึ้น ทั่วทั้งบริเวณพลันเงียบกริบลง ยอดมือกระบี่ที่มีชื่อเสียงไล่กวดตามหลังเซี่ยงเส้าหลงผู้นี้เพียงลุกขึ้นยืน ก็กอปรด้วยบุคลิกภาพน่าระย่นย่อยำเกรง

ก่วนตงแสเดินออกมา เรียกเสียงโห่ร้องต้อนรับจากผู้คน เมื่อบรรลุถึงพื้นที่ว่างกลางห้อง ก็หยุดยั้งยืนหยัดแสดงความเคารพต่อจีไทเฮา เสี่ยวผานและหลี่ปู้เหว่ย กล่าวว่า “ได้รับอนุญาตจากไทเฮา รัชทายาทและพระบิดารองให้ประลองฝีมือกับท่านเซี่ยง นับเป็นความสมใจในชีวิตตงแส แม้นข้าพเจ้าต้องตายก็ปราศจากความเสียใจ”

ทุกผู้คนได้ยินก่วนตงแสกล่าวอย่างห้าวหาญ ทั้งหมายความว่าตระเตรียมพิสูจน์ความเป็นความตายค่อยเลิกรา ล้วนพลุ่งพล่านใจขึ้นมา ทั้งตบมือจนปวดมือ ทั้งร้องตะโกนจนสุ้มเสียงแหบแห้งแล้ว

สีหน้าเซี่ยงเส้าหลงก็ลับปั้นยากยิ่ง นี่มิใช่เพราะเรื่องการประลองยุทธ์ หากทว่าบังเกิดความปวดร้าวใจต่อการเปลี่ยนผันของจีไทเฮา ทุกผู้คนกลับเข้าใจว่าเซี่ยงเส้าหลงขลาดเขลาไม่กล้าสู้ศึก สร้างความประหลาดใจยิ่ง

เซี่ยงเส้าหลงสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง ระงับอารมณ์ที่ปั่นป่วนผุดลุกขึ้นยืน ยามนั้นเซี่ยงเส้าหลงทราบว่าตัวเองถูกจีไทเฮาทำร้ายจิตใจสาหัสนัก ที่แล้วมาเขามีน้ำใจไมตรีต่อพระนาง มิคาดแลกมาซึ่งการปฏิบัติพระองค์เช่นนี้ ไหนเลยไม่ตัดพ้อขุ่นเคืองได้

ภายใต้สายตาที่เฝ้ามอง เซี่ยงเส้าหลงเดินถึงข้างกายก่วนตงแสห่างประมาณวาเศษ ค่อยหยุดนิ่งลง แสดงความเคารพต่อเสี่ยวผาน จีไทเฮาและหลี่ปู้เหว่ย สายตากลับหยุดนิ่งบนพระพักตร์ของจีไทเฮา สายตาทั้งสองพอประสานสบพบกัน จีไทเฮาทรงก้มพระพักตร์ลง

เซี่ยงเส้าหลงแปรความคับแค้นเป็นพลัง หัวร่อฮาฮากล่าวว่า "นำดาบมา"

ทุกผู้คนพอฟังคำ "ดาบ" ล้วนงงงันวูบใหญ่ ก่วนตงแสสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กวาดกราดสายตามองมา จิงสั้งในสิบแปดองครักษ์เหล็กเดินออกมาคุกเข่าลงยื่นส่งดาบร้อยชนะซึ่งยังประดับอยู่ในฝักให้แก่ผู้เป็นนาย เสียงอุทานดังขึ้นจากรอบข้าง ทุกผู้คนจับจ้องมองอาวุธประหลาดเล่มนี้เป็นจุดเดียว แม้กระทั่งเสี่ยวผานยังตรัสถามว่า "อาวุธของท่านเซี่ยงเป็นอะไรกันแน่?"

เซี่ยงเส้าหลงจับดาบวิเศษ พลันเปล่งประกายราศี ขับไล่ความเศร้าหม่นหมองซึ่งสืบเนื่องจากจีไทเฮาปลาสนาการสิ้น บังเกิดความฮึกหาญอย่างเปี่ยมล้น กล่าวเสียงกังวานว่า "นี่เป็นอาวุธที่ข้าพเจ้าออกแบบขึ้นเอง เรียกขานเป็น *'ดาบ'* ตั้งชื่อว่า *'ร้อยชนะ'* โดยหยิบยืมความหมายจากตำราพิชัยสงครามของซุนวูที่ว่า *'ร้อยชนะไม่เพลี่ยงพล้ำ'* นั่นเอง"

ทุกผู้คนหันไปซุบซิบหารือกัน ปรารถนาให้เซี่ยงเส้าหลงชักดาบร้อยชนะจากฝัก จนใจที่เซี่ยงเส้าหลงหามีท่าทีเช่นนั้นไม่

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า "เส้าหลงมิใช่บอกว่าจะใช้ทวนมังกรบินรับศึกหรอกหรือ? ไฉนกลับคำด้วย?"

ชางผิงจวินหัวร่อฮาฮาสอดคำขึ้น "พระบิดารองกล่าวผิดแล้ว นักการทหารพึงพลิกแพลงเปลี่ยนแปลง ทำให้ผู้คนหยั่งคำนวณไม่ออก เส้าหลงบ่งบอกว่าใช้ทวน แท้จริงแล้วใช้ดาบ พอดีสอดคล้องกับหลักการทหาร พระบิดารองไฉนตำหนิว่ากลับคำ?"

ชางผิงจวินพอกล่าวโต้แย้งโดยไม่เกรงอกเกรงใจ ทุกผู้คนล้วนบังเกิดความรู้สึกเป็นพิเศษขึ้น ชางผิงจวินแม้รับตำแหน่งมหาเสนาบดีซ้าย

หากแต่ยังไม่ได้เพาะสร้างบารมี ดังนั้นถูกผู้คนนึกดูแคลน ตัวเองก็งกๆ เงิ่นๆ ประหนึ่งเดินบนผิวน้ำแข็ง แต่ตอนนี้เจรจาพาทีแก้ต่างให้แก่เซี่ยงเส้าหลง แสดงว่าเริ่มเพาะสร้างความเชื่อมั่นและฐานะของมหาเสนาบดีซ้าย กล้าต่อกรกับหลี่ปู้เหว่ยแล้ว

เสี่ยวผานย่อมทรงสนับสนุนชางผิงจวิน แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า "ท่านเสนาบดีซ้ายกล่าวถูกต้อง ท่านเซี่ยงเมื่อออกแบบจัดสร้างอาวุธประหลาดที่ยังไม่เคยมีมาก่อนขึ้น ยิ่งทำให้ผู้คนกระหายใคร่ชมดูอานุภาพของดาบร้อยชนะ หากพระบิดารองไม่มีคำพูดอื่นอีก ข้าพเจ้าจะประกาศเริ่มการประลองแล้ว"

หลี่ปู้เหว่ยข่มเพลิงโทสะไว้ ตั้งใจว่าหลังจากจัดการกับเซี่ยงเส้าหลงค่อยคิดบัญชีกับชางผิงจวิน ยามนั้นกล่าวอย่างจริงจังว่า "รัชทายาทเชิญประกาศ"

เสี่ยวผานเพ่งพระเนตรไปยังดาบวิเศษซึ่งยังอยู่ในมือซ้ายเซี่ยงเส้าหลงและประดับอยู่ในฝัก ตรัสว่า "การประลองเริ่มต้นขึ้น"

เสียงกลองศึกดังขึ้นอีกครั้ง ผู้ที่หนุนหลังเซี่ยงเส้าหลง และไม่ล่วงรู้อานุภาพของดาบร้อยชนะ ล้วนใจเต้นระทึกจนแทบกระดอนจากปาก

หนึ่งนั้นพวกเขาไม่มีความเชื่อมั่นต่ออาวุธประหลาดที่หลอมสร้างขึ้นใหม่ สอง เนื่องจากเซี่ยงเส้าหลงมีเพลงกระบี่เลื่องชื่อ พลันเปลี่ยนเป็นใช้อาวุธใหม่ ด้านพลังการฝึกปรือและความชำนาญคงมีปัญหา นับเป็นพฤติการณ์ที่ไม่ชาญฉลาดอย่างยิ่ง

ผู้ที่ยินดีที่สุดกลับเป็นผูเกา หากการประลองเลิกล้ม เขาอย่างมากคืนเงินให้แก่นักพนัน แต่หากเซี่ยงเส้าหลงเป็นฝ่ายได้ชัย เขาต้องจ่ายเงินให้แก่อูอิ้งหยวนเป็นจำนวนมหาศาล ยามนี้เห็นเซี่ยงเส้าหลงถืออาวุธที่ไม่ถนัดมือเข้ารับศึกย่อมนึกกระหยิ่มยินดี

ควรทราบว่านับแต่โบราณกาลมา ในสายตาของทุกผู้คน กระบี่มีศักดิ์ฐานะสูงสุด เป็นยอดศัสตราสำหรับต่อสู้ระยะประชิดติดตัว ศิลปศาสตร์แห่งกระบี่ได้รับการสืบทอดอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถ

เปลี่ยนแปลงแนวความคิดซึ่งหยั่งรากฝังลึกนี้ได้ นอกจากจี้เอียนหยาน และพวกที่ล่วงรู้เบื้องหลังแล้ว มีแต่เสี่ยวผานทรงเชื่อมั่นในเซี่ยงเส้าหลง ความเทิดทูนบูชาในตัวเซี่ยงเส้าหลงซึ่งเพาะสร้างขึ้นตั้งแต่ยังทรงอยู่ในวัยเยาว์ ไม่มีพลังอันใดเปลี่ยนแปลงพระทัยของพระองค์ได้

บุคคลที่ไม่กล้าประมาทดูแคลนดาบร้อยชนะอีกคนหนึ่ง คือก่วนตงแสที่เผชิญหน้ากับเซี่ยงเส้าหลงเอง

ด้วยสามัญสำนึกของมือกระบี่ชั้นแนวหน้า ก่วนตงแสรู้สึกถึงพลังสภาวะและความเชื่อมั่นอันแข็งกล้า ขณะที่เซี่ยงเส้าหลงจับดาบร้อยชนะ ดังนั้นไม่กล้านึกดูแคลนดุจเดียวกับผู้อื่น

เสียงกลองสงบลง ในงานเลี้ยงเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง มีแต่เสียงลมหายใจอันหนักหน่วง และเสียงกระแอมไอที่ดังขึ้นเป็นครั้งคราว

ก่วนตงแสกับเซี่ยงเส้าหลงหันกายช้าๆ จวบจนยืนเผชิญหน้ากัน ก่วนตงแสเลื่อนมือซ้ายแตะด้ามกระบี่ น้อมกายคารวะกล่าวว่า “การกระทำของท่านเซี่ยงล้วนเหนือความคาดหมายทุกครั้งไป สร้างความตื่นเต้นยินดีแก่ผู้คนเหลือประมาณ ไม่ว่าแพ้หรือชนะ ข้าพเจ้าล้วนยอมรับนับถืออย่างจริงใจ”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่าฝักดาบเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดชนิดหนึ่งขึ้น ฝักที่สวมสอดดาบเล่มแรกแห่งชนชาติชาวฮั่นอันนี้ เป็นท่านอาชิงหลอมสร้างจากเหล็กกล้าผสมโลหะ**เก้อ** *(โครเมียม)* มีเนื้อแท้เหนือกว่าฝักกระบี่ทั่วไป ซึ่งขึ้นสนิมได้โดยง่าย ฝักดาบสามารถใช้เป็นอาวุธต่อต้าน ก่วนตงแสย่อมไม่ทราบมาก่อน แต่เซี่ยงเส้าหลงไม่คิดปิดบังอีกฝ่าย ยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านก่วนโปรดระวัง ฝักดาบของข้าพเจ้าอันนี้ก็ใช้เป็นอาวุธได้”

ดวงตาก่วนตงแสทอแววสับสน ผงกศีรษะรับคำว่า “ขอบพระคุณท่านเซี่ยงชี้แนะ ขอท่านโปรดสอนสั่ง”

มุมปากเซี่ยงเส้าหลงปรากฏรอยยิ้มขึ้น กวาดตาไปยังเล่าไอ่และพวก พบว่าในจำนวนนี้นับหานเจี๋ยให้ความสนใจกับเขาที่สุด ส่วน

หลี่เหนียงหยงหน้าถอดสี เหม่อมองมายังพวกเขา เมื่อประสานสบกับสายตาเซี่ยงเส้าหลง ริมฝีปากสั่นระริกเล็กน้อย แต่หาได้หลบสายตาของเขาไม่

สุดท้ายเซี่ยงเส้าหลงรั้งสายตากลับมายังก่วนตงแส ยิ้มอย่างปลอดโปร่งกล่าวว่า “ท่านก่วนตระเตรียมพร้อมแล้วหรือไม่?”

ก่วนตงแสถอยกายไปสามก้าว เสียงเช้งเมื่อชักกระบี่ยาวพิฆาตออกมา วาดท่วงท่าเริ่มต้น ปลายกระบี่จ่อจี้ไปยังเซี่ยงเส้าหลงแต่ไกล

พริบตานั้น รังสีการฆ่าฟันปกคลุมทั่วทั้งบริเวณ ให้ความรู้สึกที่หวาดเสียวน่าสะพรึงกลัวสุดเปรียบปาน

เซี่ยงเส้าหลงโน้มตัวไปเบื้องหน้าเล็กน้อย ดวงตาสาดประกายเจิดจ้าจับจ้องมองคู่ต่อสู้ พร้อมกับดึงดาบร้อยชนะออกมาเล็กน้อย ปรากฏประกายเย็นเยียบแผ่พุ่งออก ก่อเกิดเป็นพลังสภาวะอันแข็งกล้าอีกสายหนึ่งครอบคลุมใส่คู่ต่อสู้ ลมหายใจทุกผู้คนแทบชะงักค้าง รอคอยการต่อสู้อันระทึกขวัญซึ่งใกล้เปิดฉากขึ้น

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ท่านก่วนเชิญ”

ก่วนตงแสตาสาดประกายเกรี้ยวกราด กล่าวอย่างสำรวมว่า “ท่านเซี่ยงเชิญ”

ทุกผู้คนเข้าใจว่าก่วนตงแสจงใจอ่อนข้อให้ มีแต่เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าฝ่ายตรงข้ามหยั่งความตื้นลึกหนาบางของดาบร้อยชนะไม่ออก จึงตั้งรับไว้ก่อน ตระเตรียมใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหว

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างแช่มช้าว่า “ดาบชื่อร้อยชนะ ต่อสู้คราใดล้วนได้ชัย ท่านก่วนระวังให้มากไว้”

เสียงเช้งดังขึ้น ในที่สุดดาบร้อยชนะชักจากฝัก แต่น้อยคนที่เห็นลักษณะของดาบวิเศษเล่มนี้ชัดตา ไม่มีผู้ใดคาดคิดมาก่อนว่า ดาบร้อยชนะกลับเกรี้ยวกราดดุร้ายถึงเพียงนี้ แม้แต่เถิงอี้และพวกที่เคยประดาบมาก่อนก็คิดไม่ถึงว่า เมื่อถึงเวลาต่อสู้ซึ่งไม่มีการออมรั้งยั้งมืออีก ดาบร้อยชนะจะทรงอานุภาพถึงเพียงนี้

ท่ามกลางการรอคอยของทุกผู้คน ดาบร้อยชนะหลุดจากฝักราวสายรุ้งลำแสงอาทิตย์ พร้อมกับท่วงท่าที่ถาโถมออกไปของเซี่ยงเส้าหลง ดาบกลับกลายเป็นสายวิชชุแลบลั่น กรีดผ่านช่องว่างระหว่างคนทั้งสอง ฟาดฟันใส่ก่วนตงแสที่ตระเตรียมรับมืออยู่ ผู้คนที่ชมดูล้วนปากอ้าตาค้าง หากแต่ไม่มีผู้ใดสามารถส่งเสียงร้องออกมา

ก่วนตงแสก็ใจหายวาบ คิดไม่ถึงว่าเซี่ยงเส้าหลงพอลงมือก็พาตัวเข้าเสี่ยง จู่โจมอย่างดุดัน รีบเคลื่อนขวางหนึ่งก้าว ย่อตัวปักหลักมั่น ร่ายรำกระบี่ต้านทานรับไว้

เสียงดังดังสะท้านไปทั่วทั้งบริเวณในบัดดล ตอนแรกเป็นเสียงลมดาบแหวกฝ่าอากาศ ดึงดูดโสตประสาทของทุกผู้คน จวบจนดาบกระบี่ปะทะกัน ร่างของก่วนตงแสสะท้านขึ้นอย่างรุนแรง มาตรว่าคลี่คลายดาบแรกอันดุร้ายของเซี่ยงเส้าหลงได้ แต่ไม่ปลอดโปร่งง่ายดายแม้แต่น้อย ดาบนี้จู่โจมโดยไม่ออมรั้งยั้งมือ จึงก่อเกิดเป็นอานุภาพอันน่ากลัวถึงเพียงนี้ แต่ข้อเสียอยู่ที่ไม่มีท่าตามหลังอย่างต่อเนื่อง

เซี่ยงเส้าหลงก็ใจสั่นสะท้าน ความจริงเข้าใจว่าดาบนี้ต้องกระแทกก่วนตงแสล่าถอยไปอย่างน้อยครึ่งก้าว มิคาดฝ่ายตรงข้ามคล้ายหยั่งรากลงดิน กลับต้านทานรับดาบอันสะเทือนเลื่อนลั่นนี้ไว้ได้ พลังฝีมือของก่วนตงแสมีความรุดหน้าจริงๆ มิน่าเล่าผู้ที่ติดตามการฝึกซ้อมของก่วนตงแสจึงถือหางอยู่ฝ่ายเขาทั้งสิ้น

ชนชั้นยอดฝีมือเช่นก่วนตงแส ความจริงก้าวสู่ขอบเขตขั้นสูงสุดที่มนุษยชาติพึงบรรลุได้ หากคิดรุกหน้าอีกขั้นหนึ่ง ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก ตอนนี้เขากลับก้าวล้ำขึ้นไปอีกขั้นราวปาฏิหาริย์ ผู้ที่สมควรได้รับความดีความชอบคือเซี่ยงเส้าหลง หากไม่ได้ยึดถือเซี่ยงเส้าหลงเป็นเป้าหมายแห่งการโค่นทำลาย ก่วนตงแสไม่สามารถบรรลุถึงระดับในปัจจุบันโดยเด็ดขาด

ก่วนตงแสรวบรวมเรี่ยวแรงทั่วร่าง ต้านทานรับดาบของเซี่ยงเส้าหลงนี้ไว้ เห็นว่าหากปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามร่ายรำเพลงดาบออก

ไหนเลยทนทานรับไว้ ยามนั้นฉวยโอกาสที่พลังเก่าของเซี่ยงเส้าหลงสุดสิ้น พลังใหม่ยังไม่ก่อเกิด หยิบยืมสภาวะถาโถมไปเบื้องหน้า กระบี่ยาวพิฆาตยังกดดันดาบร้อยชนะไว้ ผลักดันใส่เซี่ยงเส้าหลงอย่างหักโหม

ดาบกระบี่พอเสียดสีกัน บังเกิดเสียงดังระคายหู พละกำลังของเซี่ยงเส้าหลงจะอย่างไรสู้ก่วนตงแสไม่ได้ จึงถูกผลักดันถอยไปสองก้าว จี้เอียนหยานและพวกหน้าเปลี่ยนสีไป ก่วนตงแสเกาะกุมโอกาสเหมาะหยิบยืมสภาวะเคลื่อนขวาง บังคับกระบี่ยาวพิฆาตวกอ้อมเป็นวง เลี่ยงจากรัศมีดาบร้อยชนะ แทงใส่ช่องโหว่ที่ได้ซอกแขนซ้ายของเซี่ยงเส้าหลง เนื่องจากก่วนตงแสใช้กระบี่มือซ้าย กระบวนท่านี้ไม่ว่าในด้านแง่มุม ระดับความเร็วและการเกาะกุมโอกาส ล้วนบรรลุถึงขอบเขตราวกับสวรรค์สร้าง

ในความอกสั่นขวัญแขวนของผู้ที่ปกป้องเซี่ยงเส้าหลง ท่ามกลางความลิงโลดยินดีของคนที่ถือหางก่วนตงแส ได้ยินเสียงเคร้ง เซี่ยงเส้าหลงใช้ฝักดาบมือซ้ายด้วยท่ารับแทนการรุก ปิดป้องต้านรับท่ากระบี่สังหารของก่วนตงแสไว้ มิหนำซ้ำกระบวนท่ารับซึ่งแฝงท่วงท่าสภาวะไม่สิ้นสุดยังคุกคามก่วนตงแสถอยปราดไปด้วยความตระหนก ผู้คนในงานเลี้ยงล้วนถูกกระบวนท่าที่เหนือความคาดหมายของเซี่ยงเส้าหลงสะกดจนปากอ้าตาค้างไป

การใช้ฝักดาบกระบี่ต้านทานศัตรู มิใช่เรื่องแปลกประหลาดอันใด แต่ผู้ที่สามารถใช้ฝักดาบด้วยมือซ้ายราวอาวุธทั่วไป ร่ายรำกระบวนท่าอันสมบูรณ์พร้อมเฉกเช่นกับเซี่ยงเส้าหลง นับว่าไม่เคยมีมาก่อน

นี่เป็นท่าพิสดารที่เซี่ยงเส้าหลงคิดค้นขึ้นมาเพื่อชดเชยข้อบกพร่องของดาบร้อยชนะ ซึ่งรุกจู่โจมโดยไม่คำนึงถึงการรับแน่นอน หากแม้นคู่มือมิใช่ก่วนตงแส ภายใต้สภาวะจู่โจมของดาบร้อยชนะที่หนักหน่วงรุนแรงดุจคลื่นใหญ่กลางมหาสมุทร ก็โค่นฝ่ายตรงข้ามล้มตายแต่แรก แต่หากตกอยู่ในสถานการณ์เมื่อครู่ ฝักของดาบร้อยชนะกลับใช้ช่วยชีวิตได้

โดยเฉพาะเพลงกระบี่ม่อจื่อเป็นสุดยอดกระบวนท่าตั้งรับ หาก

ละทิ้งไม่ใช้ออกจะน่าเสียดาย ดังนั้นอาศัยฝักดาบร้อยชนะใช้ออกแทน หากมิใช่ฝักดาบร้อยชนะมีส่วนผสมของโลหะ**เก้อ** *(โครเมียม)* มีความแข็งที่ยากทำลาย ก็ไม่อาจรับหน้าที่สำคัญเช่นนี้ได้ เงื่อนไขทั้งหลายทั้งปวงนี้นำมารวมกัน กลายเป็นเพลงดาบร้อยชนะของเซี่ยงเส้าหลง

ในมือกระบี่ที่ก่วนตงแสพบพานมา มีแต่เซี่ยงเส้าหลงที่สามารถคุกคามเขาล่าถอย จากการประลองยุทธ์ทั้งสองครั้ง ก่วนตงแสเพิ่งลอบร้องคำ *'ผิดท่า'* ในใจ ที่เบื้องหน้าปรากฏประกายเย็นเยียบแลบแปลบพลังดาบคุคั่งปั่นป่วน ดาบร้อยชนะฉวยโอกาสฟาดฟันมาดุจระลอกคลื่นอันคลุ้มคลั่ง

พริบตานั้น เสียงอาวุธปะทะดังตังๆ ไม่ขาดหู เซี่ยงเส้าหลงร่ายรำเพลงดาบที่คิดค้นได้ ฟาดฟันใส่ก่วนตงแสติดต่อกันเจ็ดดาบ แต่ละดาบใช้ออกจากแง่มุมที่พลิกแพลงเผ็ดร้อน คล้ายสายวิชชุสายแล้วสายเล่า ในเสียงกระแสลมดาบดังขวับเขวียว ดาบกระบี่กระทบกันอย่างถี่ยิบ ด้วยพลังฝีมือของก่วนตงแส พอเผชิญเพลงดาบที่ผสมผสานหลักวิทยาศาสตร์และวิชาการต่อสู้อย่างที่ไม่เคยมีคนบัญญัติคิดค้นมาก่อน ก็ถูกรุกไล่จนได้แต่ปิดป้องต้านรับ ถอยร่นไปไม่หยุดยั้ง

ยามนี้ค่อยมีคนตะเบ็งเสียงร้องหนุนเนื่อง ผู้ที่ร่ำร้องอย่างลืมตัว คือ เถียนเจิน เถียนฟง และสิบแปดองครักษ์เหล็ก ชนชั้นยอดฝีมือเช่นหานเจี๋ยและสีซัง ก็ถูกพลานุภาพของเซี่ยงเส้าหลงสะกดจนหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย ผู้ที่แปรเปลี่ยนรุนแรงที่สุดคือผูเกา เขาแทบคาดคิดไม่ถึงมาก่อนว่า เซี่ยงเส้าหลงยังร้ายกาจกว่าคำร่ำลืออีกร้อยเท่า

ทุกครั้งที่ดาบร้อยชนะฟันถูกกระบี่ยาวพิฆาต ตัวกระบี่จะเกิดรอยบิ่นจุดหนึ่ง ส่วนเจ้าของกระบี่ได้รับความกระแทกกระเทือนจนร่างสั่นสะท้านคล้ายตกอยู่กลางลมคลุ้มฝนคลั่ง จนร่างโอนไปเอนมา ก่วนตงแสพอต้านรับถึงดาบที่เจ็ด ค่อยคำนวณเพลงดาบร้อยชนะของเซี่ยงเส้าหลงได้บ้าง รู้สึกว่าทุกดาบที่ฟาดฟันออกแม้มีช่องโหว่ แต่เนื่องจากเพลงดาบเกรี้ยวกราดรุนแรงเกินไป กอปรกับไม่มีระเบียบแบบแผนแน่นอน

ทำให้ไม่สามารถตีโต้กลับไปได้

นี่คือข้อแตกต่างระหว่างดาบกับกระบี่ เนื่องจากเป็นอาวุธที่เพิ่งประดิษฐ์คิดค้นขึ้น พอใช้กระบวนท่าปิดป้องปะทะของเพลงกระบี่ทั่วไปต้านทานรับดาบซึ่งเน้นการฟาดฟันเป็นหลักทำให้ตั้งตัวไม่ทัน ต่อให้เป็นมือกระบี่เช่นก่วนตงแสก็ตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

ดาบร้อยชนะคล้ายกลับกลายเป็นฟ้าแลบลั่นอสนีบาตคะนอง กลับกลายเป็นประกายอันเจิดจ้าสายแล้วสายเล่ากรีดผ่านช่องว่างหว่างกลางทั้งสอง แต่ละดาบล้วนฟันใส่ก่วนตงแสจากแง่มุมที่คาดคิดไม่ถึงมาก่อน ส่วนเซี่ยงเส้าหลงกลายเป็นเทพเจ้าแห่งการต่อสู้ ซึ่งได้รับประสาทพรจากฟ้า ทุ่มเทใช้เพลงดาบร้อยชนะที่คิดค้นขึ้นมาถึงขีดสุด ช่วงชิงเป็นฝ่ายรุกทั้งไม่ต้องยั้งมือ ยิ่งไม่จำเป็นต้องระวังว่าฝ่ายตรงข้ามจะตอบโต้กลับคืน บางครั้งก่วนตงแสมีโอกาสตอบโต้ ฝักดาบร้อยชนะจะใช้เพลงกระบี่ม่อจื่อปิดช่องว่างรอยโหว่เอาไว้ ไม่ปล่อยให้จู่โจมเข้ามาได้

ผู้คนที่ชมดูรู้สึกว่าเพลงดาบของเซี่ยงเส้าหลงคล้ายเขากวางเลียงผาไปมาไร้ร่องรอย ไม่อาจหยั่งคำนวณจุดเริ่มต้นและบทสรุปของสภาวะดาบได้ โดยเฉพาะก่วนตงแสซึ่งตกเป็นเป้าจู่โจม ยิ่งลำบากยากเข็ญสุดจะกล่าว

เสียงตังดังสนั่น ก่วนตงแสแม้ทุ่มเทเรี่ยวแรงต้านทานรับอีกครา แต่ไม่อาจทนทานรับการบุกจู่โจมจากดาบซึ่งแฝงหลักอู่ลี่* ถูกฟาดฟันจนทั้งคนทั้งกระบี่เซถอยไปสองก้าว ฝีเท้าสับสนรวนเรขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าโอกาสมาถึงแล้ว พร้อมกับการสะอึกตามติดดุจเงาตามตัวไปสองก้าว ดาบร้อยชนะชูขึ้นเหนือศีรษะ เมื่อสืบเท้าถึงก้าวที่สาม ดาบร้อยชนะฟาดฟันจากบนลงล่าง ฟันใส่หน้าผากก่วนตงแสอย่างดุดัน

ก่วนตงแสยามคับขันไม่ลนลาน กอปรกับคิดล่าถอยก็ไม่ทันการณ์ นอกจากกวัดแกว่งกระบี่ปิดป้องต้านรับแล้ว ไม่มีหนทางอื่นอีก เสียง

** หลักอู่ลี่คือวิชาฟิสิกส์*

ตังเมื่อดาบกระบี่ปะทะกันอีกครั้ง กระบี่ยาวพิฆาตซึ่งบิ่นแล้วบิ่นอีกถูกฟันหักกลางไป ก่อนที่ดาบร้อยชนะจะฟันใส่หน้าผาก ก่วนตงแสแสดงออกถึงฝีเท้าอันรวดเร็ว ถอยปราดไปเซียะเศษ

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ รั้งดาบคืนกลับ ไม่รุกจู่โจมต่อไป

ก่วนตงแสซวนเซถอยไปอีกหนึ่งก้าว มือถือกระบี่ยาวพิฆาตซึ่งหักเหลือครึ่งหนึ่ง บริเวณหน้าผากปรากฏริ้วรอยเลือดจางๆ ซึ่งถูกพลังดาบกรีดทำร้ายสายหนึ่ง

เสียงตะโกนหนุนเนื่องพลันชะงักขาดหาย แผ่นฟ้าแผ่นดินคล้ายหยุดนิ่งลง ชั่วครู่ให้หลัง ก่วนตงแสฝืนยิ้มออกมา โยนกระบี่หักในมือทิ้ง น้อมกายกล่าวว่า “ดาบร้อยชนะของท่านเซี่ยงร้ายกาจจริงๆ ข้าพเจ้ายอมศิโรราบ”

เขาไม่บอกว่าเซี่ยงเส้าหลงมีฝีมือสูงเยี่ยม เพียงชมเชยดาบร้อยชนะของอีกฝ่าย ระบุว่าสาเหตุแห่งความพ่ายแพ้ เพราะฝ่ายตรงข้ามใช้อาวุธที่ประดิษฐ์คิดค้นขึ้นมาใหม่ หาได้ยอมรับนับถือทั้งปากและใจไม่

ในเสียงโห่ร้องแทบถล่มทลาย เสี่ยวผานและพวกล้วนรู้สึกเสียดาย หากมิใช่ก่วนตงแสถือกระบี่ยาวพิฆาตต้านดาบร้อยชนะจนหักสะบั้นเป็นสองท่อน ตอนนี้ก่วนตงแสคงกลับกลายเป็นซากศพนอนจมกองเลือดแล้ว

หลี่ปู้เหว่ยหน้าเขียวคล้ำไม่กล่าวว่ากระไร ใบหน้าหลี่เหนียงหยงกลับกลายเป็นซีดขาวอีกครั้ง เหม่อมองคู่ต่อสู้กลางลานทั้งสองอย่างตะลึงลาน

เสี่ยวผานทอดพระเนตรจีไทเฮาซึ่งพระพักตร์ซึมเซาไร้ความรู้สึกแวบหนึ่ง รับสั่งชมเชยว่า “การศึกครั้งนี้ตื่นเต้นเร้าใจจริงๆ ท่านเซี่ยงประดิษฐ์ดาบวิเศษ บัญญัติเพลงดาบขึ้นมา ยิ่งเป็นเรื่องน่านิยมชมเชย”

เซี่ยงเส้าหลงกับก่วนตงแสรีบแสดงความเคารพต่อเสี่ยวผาน ทุกผู้คนกวาดตาไปยังหลี่ปู้เหว่ย ดูว่าเขาจะยกหลี่เหนียงหยงให้แก่เซี่ยงเส้าหลงหรือไม่

หลี่ปู้เหว่ยขณะไม่ทราบประกาศอย่างไรดี จีไทเฮาพลันตรัสเสียงเย็นชาว่า “การประลองยุทธ์ครั้งนี้แม้ถูกกำหนดขึ้นเพราะเหนียงหยงแท้ที่จริงไม่ได้ต่อสู้เพื่อนาง ดังนั้นเรื่องการแต่งงานสมควรยกเลิกไป เส้าหลงมีความเห็นเป็นอื่นหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงย่อมไม่คัดค้าน รับคำว่า “ล้วนแล้วแต่ไทเฮาทุกประการ”

หวังเฮอพลันผุดลุกขึ้น เดินถึงเบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลง รับดาบร้อยชนะไปลูบคลำดูอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยหันกายไปกล่าวกับเสี่ยวผานว่า “เส้าหลงประดิษฐ์อาวุธอันร้ายกาจเช่นนี้ มีความหมายอย่างยิ่งยวด หากสามารถดัดแปลงใช้กับการสัประยุทธ์บนหลังม้า จะมีส่วนเสริมสร้างอานุภาพแก่ทัพฉินเรา เป็นความดีความชอบยิ่งกว่าตีเมืองได้อีก ดังนั้นเราขอเสนอให้เลื่อนตำแหน่งเส้าหลงเป็นแม่ทัพใหญ่ รับผิดชอบฝึกอบรมสามเหล่าทัพ และปกครองฝ่ายทหารองครักษ์ ทหารม้าและทหารราบในตำแหน่งแม่ทัพใหญ่ปกครองนครหลวง ขอรัชทายาททรงอนุญาต”

หลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่หน้าแปรเปลี่ยนจนปั้นยาก จนใจที่ไม่มีวาจาโต้แย้ง ทั้งนี้เพราะด้วยศักดิ์ศรีของหวังเฮอ ข้อเสนอนี้สมเหตุสมผลยิ่ง

เสี่ยวผานโสมนัสยินดียิ่ง ตรัสว่า “ท่านแม่ทัพเฮอกล่าวตรงกับใจข้าพเจ้า ขอไทเฮาทรงอนุญาต”

จีไทเฮาว้าวุ่นพระทัย ทอดพระเนตรไปยังเล่าไอ่ ตัดพระทัยตรัสว่า “เซี่ยงเส้าหลงเหมาะสมกับตำแหน่งแม่ทัพใหญ่ แต่การปกครองนครหลวง ต้องแก้ไขกฎมณเฑียรบาล มีความสำคัญใหญ่หลวงให้หารือกันอีกครั้ง”

เสี่ยวผานทรงขุ่นพระทัย ทั้งนี้เพราะข้อเสนอของหวังเฮอ ต้องการให้อำนาจการปกครองทหารประจำนครเสียนหยางขึ้นตรงต่อเซี่ยงเส้าหลง แต่จีไทเฮาเพียงแต่ทรงเลื่อนเซี่ยงเส้าหลงเป็นแม่ทัพใหญ่ในนามเท่านั้น แม้กระทั่งเสี่ยวผานก็ทรงอับจนปัญญา ได้แต่ทรงประกาศแต่งตั้งเซี่ยงเส้าหลงเป็นแม่ทัพใหญ่

เซี่ยงเส้าหลงรับการแสดงความยินดีของทั้งหมด จากนั้นเสี่ยวผานทรงประกาศอีกว่า จะเสด็จไปประกอบพิธีเซ่นสรวงประจำฤดูใบไม้ผลิที่ริมแม่น้ำอุ้ยสุ่ยในอีกห้าวันให้หลัง

เซี่ยงเส้าหลงสังเกตเห็นผูเกาที่ด้านตรงข้ามหน้าซีดเผือด หันไปซุบซิบกับตู้ปี้ อดถามอูอิ้งหยวนมิได้ว่าวางเดิมพันตัวเขาเป็นจำนวนเงินมากน้อยเท่าใด อูอิ้งหยวนกลั้นหัวร่อไว้ กล่าวว่า “เพียงสามพันตำลึงทองเท่านั้น”

เซี่ยงเส้าหลงอ้าปากค้าง สำหรับผู้คนทั่วไป ทองคำร้อยตำลึงเพียงพอให้ผู้คนทั้งครอบครัวอยู่อย่างสุขสบายไปชั่วชีวิต ทองคำสามพันตำลึงยิ่งเป็นตัวเลขในฝัน บวกกับผูเกาท้าพนันหนึ่งต่อสาม ต้องจ่ายเป็นจำนวนมหาศาล มิน่าเล่าแม้แต่คหบดีใหญ่ผู้นี้ยังแบกรับไม่ได้

ยามนั้นงานเลี้ยงยุติลงแล้ว หลี่ปู้เหว่ยส่งเสด็จเสี่ยวผานกับจีไทเฮา ทุกผู้คนค่อยปล่อยตัวตามสบาย พากันเข้ามาแสดงความยินดีต่อเซี่ยงเส้าหลง แต่ก่วนตงแสและหลี่เหนียงหยงปลีกตัวจากไปอย่างเงียบงัน เถิงอี้กับจิงจวิ้นฉวยโอกาสล่วงหน้าไปก่อนก้าวหนึ่ง ตระเตรียมรับมือกำลังซุ่มซ่อนของชาวฉี

รอจนแขกเหรื่อบางตาลง เซี่ยงเส้าหลงพร้อมด้วยอูอิ้งหยวน หวังเฮอ หวังหลิง ชางผิงจวิน หวนฉีและพวกค่อยเดินไปยังประตูใหญ่ จี้เอียนหยาน ฉินชิงและพวกตามติดอยู่ด้านหลัง

ชางผิงจวินยิ้มพลางกล่าวว่า “ในความเห็นเรา นับแต่นี้คงไม่มีผู้ใดกล้าท้าสู้กับเส้าหลงอีกแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงลอบฝืนยิ้ม เท่าที่เขาเคยอ่านผ่านตา ยอดฝีมืออันดับหนึ่งของแผ่นดินล้วนเผชิญปัญหายุ่งยากนานัปการ หวังว่าตัวเองได้รับการยกเว้น

คนร้ายไม่คาดฝัน

เซี่ยงเส้าหลงกับจี้เอียนหยานและเหล่าสตรีควบม้าถึงเส้นทางที่ห่างจากตึกตระกูลอูช่วงใหญ่ พบว่าเถิงอี้และเหล่านักรบกองกำลังคัดสรรพิเศษหลายสิบคนกำลังรอคอยพวกเขาอยู่ ดังนั้นพากันลงจากหลังม้า

เถิงอี้เดินถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง กล่าวเบาๆ ว่า "คนของพวกเรายึดจุดยุทธศาสตร์ไว้ก่อนนักรบเดนตายที่เถียนตานส่งมา ดังนั้นล่วงรู้สภาพของศัตรูโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ เพียงไม่ทราบเส้าหลงคิดกำจัดศัตรูให้หมดสิ้น หรือว่าคิดจับเป็นให้มากที่สุด?"

เซี่ยงเส้าหลงมองดูท้องถนนอันมืดมิด ปรากฏว่าเส้นทางที่ทอดถึงหน้าประตูตึก มีอยู่ช่วงหนึ่งเพาะปลูกต้นไม้รกครึ้ม จึงมืดมิดเป็นพิเศษ นับเป็นสถานที่เหมาะกับการซุ่มโจมตี จึงกล่าว "พี่รองมีความเห็นอย่างไร?"

เถิงอี้กล่าวว่า "หาก́คิดจับเป็น ย่อมต้องเปลืองมือเปลืองเท้า แต่เนื่องจากพวกเรามีกำลังมากกว่าหลายเท่า ดังนั้นสามารถคลี่กางแหฟ้าตาข่ายดินไว้ดักรอพวกมัน จวิ้นน้อยสั่งระดมทหารม้าที่ประจำอยู่ภายในเมืองห้าร้อยนายมาช่วยเหลือ รับรองไม่มีผู้ใดหนีรอดได้"

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า "แล้วแต่พี่รองเห็นสมควรเถอะ จิ้งจอกเจ้าเล่ห์เถียนตานร้ายกาจนัก เพิ่งกลับถึงรัฐฉี ก็จัดส่งหน่วยลอบสังหารมายังนครเสียนหยาง หลี่ปัเหว่ยก็ช่วยปกปิดให้ จวบกระทั่งถึง

งานวันเกิด พวกเราค่อยทราบว่ามีคณะกายกรรมคณะหนึ่ง แสดงว่าการสืบหาข่าวของพวกเรามีข้อบกพร่อง ต้องหาทางแก้ไขปรับปรุง”

เถิงอี้ผงกศีรษะรับคำ จากนั้นกล่าวว่า “พวกเราไปกันเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลง จี้เอียนหยาน สิบแปดองครักษ์เหล็กติดตามเถิงอี้และพวก เคลื่อนตัวไปตามถนนที่แสงไฟส่องไม่ถึง ไม่นานก็บรรลุถึงเส้นทางช่วงที่เหมาะกับการซุ่มกำลังไว้ นอกจากโคมลมคลั่งตายที่แขวนอยู่หน้าประตูตึกตระกูลอูแล้ว เส้นทางทั้งช่วงตกอยู่ใต้แสงเดือนประกายดาวอันอ่อนจาง นับเป็นความงามอย่างสลัวเลือนราง

เซี่ยงเส้าหลงโน้มหน้าถึงข้างใบหูจี้เอียนหยาน กระซิบบอกว่า “ค่ำคืนนี้ยอดหญิงจี้สำแดงอานุภาพยิ่งใหญ่นัก”

จี้เอียนหยานกล่าวด้วยความยินดีว่า “ไหนเลยเทียบเปรียบกับเส้าหลงได้ แต่ว่าดาบร้อยชนะร้ายกาจเกินไปจริงๆ ไม่เช่นนั้นก่วนตงแสคงไม่อาจรักษาชีวิตไว้ได้”

เถิงอี้รู้สึกน่าหัวร่อ กล่าวว่า “ร้ายกาจเกินไปอันใด สมควรบอกว่าก่วนตงแสชะตาไม่ถึงฆาต แต่คนผู้นี้มีฝีมือยอดเยี่ยม พริบตาที่กระบี่หัก สามารถหลบรอดจากดาบร้อยชนะที่ฟันใส่”

ยามนั้นสิบแปดองครักษ์เหล็กและคนของกองกำลังคัดสรรพิเศษรวมห้าสิบกว่าคน กระจายไปยังจุดยุทธศาสตร์สำคัญต่างๆ ถึงกับปีนป่ายขึ้นหลังคาบ้าน และบนต้นไม้ข้างเคียง ปิดเส้นทางทั้งสายเอาไว้

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “หลังการต่อสู้ ข้าพเจ้าทบทวนหวนนึก ก่วนตงแสคล้ายจงใจปล่อยให้ข้าพเจ้าฟันใส่รอยบิ่นบนกระบี่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ยินยอมให้กระบี่หักเพื่อรักษาชีวิตไว้ คนผู้นี้มีไหวพริบปราดเปรียวจริงๆ”

เถิงอี้และจี้เอียนหยานล้วนสูดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่ง หวนนึกถึงก่วนตงแสทั้งที่ตกเป็นรอง ยังไม่แตกตื่นลนลาน นึกหาวิธีนี้รักษาชีวิตไว้ นับเป็นบุคคลอันร้ายกาจจริงๆ ยามนั้นมีคนรุดมารายงานว่าเตรียมพร้อมแล้วเสร็จ สามารถลงมือได้ทุกเมื่อ

ทุกผู้คนรอคอยให้เซี่ยงเส้าหลงออกคำสั่ง เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ยามนี้ศัตรูกำลังกระเหี้ยนกระหือรือ พวกเราพานรอคอยสักครึ่งชั่วยาม สร้างความเคลือบแคลงสงสัยแก่พวกมัน จนกลายเป็นว้าวุ่นใจแล้วค่อยลงมือ”

เถิงอี้กับจี้เอียนหยานล้วนชมเชยออกมา เถิงอี้ปลีกตัวไปตระเตรียมร่างแหเชือกขอเกี่ยวสำหรับคร่ากุมศัตรู เซี่ยงเส้าหลงก็ชักชวนจี้เอียนหยานไปนั่งลงที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า “ค่ำคืนนี้ช่างเป็นคืนที่ตื่นเต้นหวาดเสียวนัก ด้วยธาตุแท้ใจคอของหลี่ปู้เหว่ย กลับเสียหน้าถึงเพียงนี้ อาจกระตุ้นให้มันเกิดความคิดกบฏขึ้น ดีที่พวกเราจัดเตรียมมังกรดำเทียมไว้ ไม่เช่นนั้นคงปวดเศียรเวียนเกล้ามากแล้ว”

จี้เอียนหยานแหงนมองนภาดาว ดวงตาฉายประกายแห่งความสุขกล่าวเสียงอ่อนหวานว่า “ตราบใดที่มีเส้าหลงอยู่ หลี่ปู้เหว่ยสามารถกระทำใดได้ ด้านการทำศึก หวังเฮอยังร้ายกาจกว่าฉีเซียนกับลู่กง ขอเพียงรักษาชีวิตของเขาไว้ หลี่ปู้เหว่ยกับเมิ่งอ้าวยากจะก่อการได้ นอกจากนั้นชาวฉินจงรักภักดี ต้องไม่ปล่อยให้หลี่ปู้เหว่ยกระทำการตามอำเภอใจ ข้าพเจ้ากลับเป็นห่วงตู้ปี้กับผูเกา พวกเขาสามารถเชิดเฉิงเฉียวเป็นหุ่นต่อต้านรัชทายาท ทั้งมีการติดต่อกับทัพจ้าว นอกจากไม่ก่อการ หากก่อการต้องกลายเป็นชนวนเภทภัยร้ายแรง มิอาจไม่ระวังป้องกันไว้”

เซี่ยงเส้าหลงให้การยอมรับต่อความคิดเห็นของภรรยารักผู้นี้ตลอดมา ดังนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า “ขอบคุณยอดหญิงจี้ที่กระตุ้นเตือน วันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าเข้าวัง จะหารือกับรัชทายาท หลี่ซือและชางผิงจวินแต่เนิ่นๆ”

จี้เอียนหยานถอนใจเบาๆ ซบศีรษะหนุนกับไหล่บ่าของเขา ส่งเสียงพึมพำปานละเมอว่า “ในชีวิตของเอียนหยาน นึกขอบคุณเทพยดาฟ้าดินที่สามารถแต่งให้แก่เส้าหลง หลังจากที่สิ้นชาติ ทุกครั้งคราที่เศร้าผิดหวัง เคยคิดยุติชีวิตที่ไร้ความหมายนี้ ดีที่ไม่ได้ทำเช่นนั้น ไม่เช่นนั้น

คงไม่มีช่วงเวลาที่ทั้งหวาดเสียวทั้งเพริศพริ้งเช่นคืนนี้แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือโอบไหล่นาง กล่าวด้วยความตื้นตันใจว่า “ยอดหญิงจี้ลดตัวลงเหลือบแลเราเซี่ยงเส้าหลง ข้าพเจ้าสมควรปีติเต็มตื้นจึงถูกต้อง”

จี้เอียนหยานนั่งตัวตรงกล่าวว่า “นี่คือลักษณะพิเศษของเส้าหลงพวกเรา ไม่เคยยึดถือสตรีตัวเองเป็นเช่นบ่าวไพร่หญิงรับใช้ดุจเดียวกับบุรุษอื่น โอ ตอนนี้พี่ชิงกับถิงฟางและพวกคงสนทนาใต้เปลวเทียนบอกว่าไม่อาจตัดใจแยกจากท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงขณะจะกล่าวกระไร บนท้องฟ้าของเส้นทางเบื้องหน้าพลันปรากฏพลุไฟดอกหนึ่งแตกระเบิดออก สาดส่องถนนอันมืดสลัวจนสว่างไสววูบหนึ่ง ภายใต้แสงสว่างของพลุดอกไม้ไฟสาดส่อง เห็นผู้คนสิบกว่าคนวิ่งตะบึงมาตามท้องถนน

เซี่ยงเส้าหลงผุดลุกขึ้น ถ่ายทอดคำสั่งออกไป การต่อสู้ตะลุมบอนเปิดฉากขึ้น เสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังระงมก้องหู ชั่วพริบตาการต่อสู้กลายเป็นฝ่ายหนึ่งหลบหนี อีกฝ่ายไล่ล่าตามไป ภายใต้แหฟ้าตาข่ายดินที่ฝ่ายเซี่ยงเส้าหลงคลี่กางไว้ล่วงหน้า ศัตรูหากไม่ตายก็รับบาดเจ็บ ไม่เช่นนั้นก็ถูกจับเป็น

ชาวบ้านละแวกใกล้เคียงถูกเสียงการต่อสู้ปลุกตื่นขึ้นมา แต่ไม่มีผู้ใดกล้าออกมาชมดู เสียงฝีเท้าม้ากับเสียงคน ดังทำลายความเงียบสงบของพื้นที่แถบนี้ รอจนเซี่ยงเส้าหลงกลับถึงหน้าตึกตระกูลอู ชาวฉีที่ถูกจับเป็นล้วนถูกเส้นเชือกมัดพันธนาการร่าง รวมตัวอยู่บนลานกว้างหน้าตึกใหญ่

จิงจวิ้นรุดมารายงานว่า “พวกเราสังหารศัตรูยี่สิบห้าคน จับเป็นหกสิบเจ็ดคน นักกายกรรมสาวที่งดงามที่สุดและตัวตลกคนแคระล้วนไม่เข้าร่วมปฏิบัติการครั้งนี้ ซึ่งความจริงในเชลยทั้งหมดไม่มีชาวฉีที่พวกเราเคยพบหน้ามาก่อน”

เซี่ยงเส้าหลงกระตุ้นม้าเข้าประตูตึก เห็นผู้ถูกคร่ากุมแม้อ่อนเปลี้ย

เพลียแรง หากทว่าทุกผู้คนมีสีหน้าเด็ดเดี่ยวหาญกล้า ยอมตายไม่ยอมสารภาพ ต้องลอบทอดถอนใจ ไม่ทราบควรจัดการเชลยเหล่านี้อย่างไร?

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังระรัว ก่วนตงแสนำผู้คนขบวนหนึ่งควบม้ามาถึง น้อมกายคารวะกล่าวว่า “พวกเราเร่งรุดมาสาย ขอท่านเซี่ยงโปรดให้อภัย”

จิงจวิ้นและพวกทราบว่าผู้มาไม่มีเจตนาดี บรรยากาศพลันเขม็งตึงเครียดขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงกระโดดลงจากหลังม้า กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ความจริงมิใช่เรื่องราวใหญ่โตอันใด เพียงแต่มีโจรมิจฉาชีพกลุ่มหนึ่งคิดประสงค์ร้าย ท่านก่วนคุมตัวพวกมันไปได้ หวังว่าหลังจากนี้ไม่เกิดเหตุเช่นนี้อีก”

คำพูดพอกล่าว มิเพียงแต่ก่วนตงแส แม้แต่เถิงอี้ จิงจวิ้นและจี้เอียนหยานล้วนงงงันวูบใหญ่ ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงไม่ยอมอ่อนข้อเลิกราโดยง่ายดาย เพียงไม่ทราบว่าในน้ำเต้าของเขาขายตัวยาอันใด

ก่วนตงแสตะลึงลานชั่วขณะ ขณะจะกล่าวกระไร เซี่ยงเส้าหลงชิงโบกมือกล่าวว่า “คุมตัวผู้คนไปเถอะ พรุ่งนี้เช้าทำรายงานต่อข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าทราบว่าคนเหล่านี้มีความเป็นมาอย่างไร คนบงการอยู่หลังฉากเป็นใคร”

ก่วนตงแสได้แต่พกความตื่นเต้นสงสัย บงการผู้คนคุมตัวชาวฉีทั้งหมดไป กระทั่งซากศพก็เคลื่อนย้ายไปจนหมดสิ้น

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้และพวกเดินเข้าตึกไป จิงจวิ้นกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “พี่สามไฉนยอมปล่อยปละละเว้นโอกาสที่จะกล่าวโทษหลี่ปู้เหว่ยไป?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ผู้คนขบวนนี้ไม่ได้อยู่ในคณะกายกรรมแม้สักคนเดียว แสดงว่าหลี่ปู้เหว่ยตระเตรียมป้องกันความผิดพลาดไว้แต่แรก ต่อให้คนเหล่านี้ถูกพวกเราจับตัวไว้ ก็ไม่อาจสืบสาว

ถึงตัวหลี่ปู้เหว่ยได้”

จี้เอียนหยานผงกศีรษะกล่าวว่า “การบุกสถานปศุสัตว์เมื่อครั้งก่อนสร้างปัญหาให้แก่หลี่ปู้เหว่ยต้องเปลืองสมองแก้ไขไม่น้อย คราครั้งนี้ย่อมไม่ซ้ำรอยเดิมอีก”

เถิงอี้ขมวดคิ้วกล่าวว่า “แต่น้องสามไม่จำเป็นต้องส่งมอบคนให้แก่ก่วนตงแส ขอเพียงพวกเราใช้ทัณฑ์ทรมาน อย่างน้อยสามารถคาดคั้นถามว่าคนเหล่านี้เข้าเมืองมาอย่างไร แล้วค่อยเอาผิดจากหลี่ปู้เหว่ย”

ยามนี้คนทั้งสี่เดินเข้าห้องโถงทรุดนั่งลง ปรากฏหญิงรับใช้ยกน้ำชามา เหล่าองครักษ์อารักขาอยู่รอบข้าง

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “คราครั้งนี้ปล่อยให้ก่วนตงแสรับตัวคนร้ายไป เพื่อล่อให้ปลาใหญ่ตัวนี้กินเบ็ด คาดว่าในคำรายงานวันพรุ่งนี้ หลี่ปู้เหว่ยคงกล่าวโทษผู้อื่น นี่เป็นแผนการที่พวกมันวางไว้แต่แรก หลังจากกำจัดข้าพเจ้ายังสามารถโจมตีผู้อื่นอีก”

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างได้คิดว่า “นั่นคงเป็นตู้ปี้แล้ว”

เถิงอี้ก็ยกมือตบโต๊ะ กล่าวว่า “เราเข้าใจแล้ว ก่วนตงแสปล่อยให้ชาวฉีมากมายปานนี้เข้าเมืองถือว่าบกพร่องต่อหน้าที่ เรากลับต้องการดูว่ามันจะรักษาตำแหน่งผู้บัญชาการทหารราบไว้ได้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “หากมิใช่วางหมากเมิ่งอู่กับเมิ่งเถียนไว้สองตัว เกรงว่ายังโยกคลอนตำแหน่งของก่วนตงแสไม่ได้ แต่ตอนนี้อู่น้อยหรือเถียนน้อยรับตำแหน่งผู้บัญชาการทหารราบสืบแทน กำลังทัพรักษานครหลวงทั้งสามฝ่ายเท่ากับตกอยู่ในมือพวกเรา หลี่ปู้เหว่ยคิดก่อการกบฏ คงยากลำบากกว่าเดิม”

จี้เอียนหยานทอดถอนใจชมเชยว่า “เส้าหลงคิดอ่านรอบคอบจริงๆ แต่ยังต้องระวังป้องกันเล่าไอ่คิดชิงอำนาจ ภายใต้การสนับสนุนจากไทเฮา เล่าไอ่หาใช่ไม่มีโอกาสไม่”

เถิงอี้ยิ้มพลางกล่าวว่า “อย่างนั้นปล่อยให้หลี่ปู้เหว่ยยื้อแย่งช่วงชิงกับเล่าไอ่เถอะ”

ยามนั้นแว่วเสียงม้าเทียมรถร่ำร้อง เสียงล้อรถบดกับพื้นดังมาแต่ไกล จี้เอียนหยานสันนิษฐานว่าเป็นอูถิงฟางและพวกกลับมา ดังนั้นผุดลุกขึ้นเดินไปยังประตูใหญ่

หญิงรับใช้นางหนึ่งเดินถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง กล่าวเบาๆ ว่า "นายท่านดื่มน้ำชา"

เซี่ยงเส้าหลงไม่ได้เฉลียวใจ ยื่นมือรับถ้วยชาที่นางยื่นส่งให้เอาไว้

ทันใดประกายมีดวูบขึ้นแวบหนึ่ง หญิงรับใช้นั้นพลิกข้อมือขวาบิดเอวอ้อนแอ้น ในมือเพิ่มมีดสั้นเปล่งประกายเย็นเยียบเล่มหนึ่ง ปาดใส่ลำคอของเซี่ยงเส้าหลงดุจสายฟ้า

ด้วยสัญชาตญาณประจำตัว เซี่ยงเส้าหลงหงายร่างไปด้านหลังหลบรอดจากท่าประทุษร้ายหมายชีวิต พร้อมกับขว้างถ้วยชาไปด้านหลัง เถิงอี้กับจิงจวิ้นก็ตวาดพลางกระโดดปราดขึ้น จิงสั้งและเหล่าองครักษ์เหล็กก็โถมเข้ามาด้วยความตระหนก

หญิงรับใช้พลิกตัวคราหนึ่ง ซัดมีดสั้นในมือออก พร้อมกับหลบหนีไปยังหน้าต่างห้องโถง ความคล่องแคล่วว่องไวของท่าร่าง เป็นที่น่านิยมชมเชย

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งกระโดดปราดขึ้น มีดสั้นก็ปักใส่ทรวงอก ต้องแผดร้องคราหนึ่ง ล้มลงกับพื้น เถิงอี้กับจิงจวิ้นแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อพากันสะอึกเข้าหาเซี่ยงเส้าหลง เหล่าองครักษ์เหล็กสกัดตัวสตรีคนร้ายเอาไว้ เกิดการต่อสู้อย่างดุเดือดขึ้น

เถิงอี้กับจิงจวิ้นประคองเซี่ยงเส้าหลงขึ้น ฉีกกระชากเสื้อผ้าส่วนที่ถูกมีดสั้นปักใส่ออก เผยเห็นเกราะอ่อนป้องกันตัวซึ่งท่านอาชิงจัดสร้างขึ้นและฉินชิงเย็บร้อยติดกัน พบว่ามีดสั้นเพียงแทงทะลุเกราะอ่อนเข้าไปเล็กน้อย ค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก

เซี่ยงเส้าหลงระงับขวัญอันแตกตื่นลง ร้องว่า "อย่าได้ฆ่านาง"

เถิงอี้ตวาดสั่งว่า "ท่านเซี่ยงไม่ได้รับอันตราย ให้จับเป็นนาง"

เสียงกรีดร้องพลันดัง หญิงรับใช้นางนั้นถูกอูกวงพุ่งชนล้มลง

เซี่ยงเส้าหลงถอนดึงมีดสั้นออกมา เห็นที่ปลายมีดเพียงแปดเปื้อนคราบโลหิต ซึ่งสะกิดผิวหนังทรวงอกของเขาปริแตกออกเล็กน้อย

เหล่าองครักษ์เหล็กคุมตัวหญิงรับใช้มาถึงเบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลง และพวกทั้งสาม เซี่ยงเส้าหลงเพ่งตามองพบว่านางกลับเป็นนักกายกรรมสาวซึ่งอ่อนช้อยงดงามที่สุดนั้น

หญิงสาวชาวฉีงามหยดย้อยนางนี้หาพรั่นพรึงไม่ มองดูเซี่ยงเส้าหลงอย่างเหยียดหยาม แค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า “ที่แท้ท่านเซี่ยงสวมใส่เกราะอ่อนป้องกันอาวุธ มิน่าเล่าจึงพกความกล้าหาญชาญชัยสยบศัตรูเข้มแข็งได้”

ไม่ทราบเพราะเหตุใด เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกไม่ถูกต้อง แต่ก็ดูไม่ออกว่าปัญหาอยู่ที่ใด หญิงสาวชาวฉีผู้นี้ถูกจิงสั้งกับอูกวงแยกย้ายรวบจับข้อแขน ทั้งยังถูกคว้าไหล่ไว้ ตามเหตุผลนางไม่สามารถกระทำการใดได้

เถิงอี้มีสัญชาตญาณพิเศษชนิดหนึ่ง แทนที่จะจับจ้องมองดูหน้าอกซึ่งตระหง่านชูชัน เพราะสองแขนถูกรวบจับไพล่หลังของนาง กลับตวาดว่า “คุกเข่าลง”

จิงสั้งกับอูกวงใช้กำลังกดดัน หญิงสาวชาวฉีนั้นไม่อาจทนทานรับได้ ต้องคุกเข่าลง ที่ประตูใหญ่บังเกิดเสียงคนดังมา จี้เอียนหยานและพวกพากันเข้าสู่ห้องโถง

พริบตานั้นเซี่ยงเส้าหลงบังเกิดปฏิภาณวูบ นึกออกว่าปัญหาอยู่ที่ใด

นางไม่สมควรถูกคร่ากุมอย่างง่ายดายเช่นนี้ ด้วยฝีมือการแสดงกลางงานเลี้ยงวันเกิดหลี่ปู้เหว่ยของนาง ทุกผู้คนคิดคร่ากุมนางไม่ง่ายดาย อย่าว่าแต่เมื่อครู่นางหลบหนีถึงหน้าต่างห้องโถง ไหนเลยถูกเหล่าองครักษ์คร่ากุมกลับมาได้ เรื่องนี้คงต้องมีเลศนัยแน่นอน สาเหตุเป็นเพราะนางพบว่าเขายังไม่ตาย ทั้งยังได้ยินเขาร้องสั่งให้อย่าได้ฆ่านาง จึงจงใจปล่อยให้ผู้คนคร่ากุมกลับมา เพื่อลอบสังหารเขาเป็นคำรบสอง

ยามนั้นทุกผู้คนย่อมเหลียวมองไปที่ประตูใหญ่ เซี่ยงเส้าหลงก็แสร้งเป็นแบ่งแยกสมาธิตาม จริงดังคาดหมาย หญิงสาวชาวฉีพลันอ้าปากขึ้น พ่นลำแสงสายหนึ่งออกมา มุ่งใส่ใบหน้าเซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้และพวกล้วนตื่นตัวขึ้นมา พร้อมกับบังเกิดความตื่นตระหนกอย่างใหญ่หลวง

เซี่ยงเส้าหลงถลันหลบอย่างปลอดโปร่ง รอดพ้นจากอาวุธลับเข็มบิน หญิงสาวชาวฉีนั้นพลันบิดตัวอย่างประหลาดหลายครา คนคล้ายมัจฉาอันลื่นไหลตัวหนึ่ง เล็ดลอดจากเงื้อมมือจิงสั้งกับอูกวง จากนั้นคล้ายกลับกลายเป็นปลาไหลเผือก กลิ้งตัวออกจากวงล้อมทุกผู้คนอย่างว่องไว

ในเสียงร้องอุทานและด่าทอของทุกผู้คน หญิงสาวชาวฉีนั้นยื่นมือกอดเข่า ขดตัวเป็นก้อนกลมราวกับลูกหนังใบหนึ่ง ชั่วพริบตากลิ้งหลุนๆ ถึงริมหน้าต่างบานหนึ่งของห้องโถง ก่อนที่ทั้งหมดจะสกัดตัวนางไว้ นางชิงดีดตัวพุ่งทะลวงหน้าต่างออกไป เหล่าองครักษ์เหล็กรู้สึกเสื่อมเสียหน้านัก พากันไล่ติดตามออกไป

เซี่ยงเส้าหลงและพวกหันมามองหน้ากัน ล้วนคาดคิดไม่ถึงว่าหญิงงามที่อ่อนช้อยราวไร้กระดูกนางนี้กลับร้ายกาจถึงเพียงนี้ จากนั้นชางผิงจวิน ชางเหวินจวิน หวนฉีและพวกต่างทราบข่าวเร่งรุดมา

วันรุ่งขึ้นเซี่ยงเส้าหลงตื่นขึ้นมาด้วยความกระปรี้กระเปร่าแจ่มใส

เขาพอลุกขึ้นนั่ง จี้เอียนหยานซึ่งนอนอยู่ข้างกายถูกก่อกวนจนตื่นขึ้นมา อาสาปรนนิบัติเขาล้างหน้าหวีสางผมเผ้าให้

เมื่อท้องฟ้ารุ่งสางรำไร เซี่ยงเส้าหลงก็เดินทางเข้าวัง เสี่ยวผานกำลังเสวยพระกระยาหารเช้า จึงรับสั่งให้อีกฝ่ายร่วมโต๊ะเสวยด้วย

เสี่ยวผานพอทรงทราบเหตุร้ายที่ตึกตระกูลอูเมื่อคืน จึงกริ้วเป็นการใหญ่ เซี่ยงเส้าหลงกลับบอกว่า ในนครเสียนหยางเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ สมควรมีคนรับผิดชอบ นี่เป็นโอกาสที่จะบรรจุเมิ่งอู่กับเมิ่งเถียนรับตำแหน่งในฝ่ายทหารราบ เสี่ยวผานทรงเข้าพระทัยด้วยปัญญาไว

เปลี่ยนจากพิโรธโกรธกริ้วเป็นโสมนัสยินดี

เมื่อถึงการประชุมช่วงเช้า บรรยากาศในท้องพระโรงหนักอึ้งเคร่งเครียด เมื่อคืนนครเสียนหยางเกิดเหตุการณ์ไม่สงบ จะมากจะน้อยล่วงรู้เข้าหาทุกผู้คนอยู่บ้าง ล้วนทราบว่าเรื่องราวยากเลิกราด้วยดี

เซี่ยงเส้าหลงเมื่อได้รับแต่งตั้งเป็นแม่ทัพใหญ่ มีศักดิ์ฐานะไม่ธรรมดา ยืนเข้าแถวถัดจากหวังหลิง หวังเฮอ เมิ่งอ้าวและตู้ปี้ จัดอยู่อันดับห้าของกองทัพ

บุคคลเหนือบันไดมังกรทั้งสาม นอกจากเสี่ยวผานซึ่งมีพระสติแจ่มใสแล้ว จีไทเฮากับหลี่ปู้เหว่ยซึ่งอยู่ทางซ้ายขวามีเค้าความอิดโรยแสดงว่าเมื่อคืนนอนนิทราไม่เต็มอิ่ม

หลังจากที่ทั้งหมดถวายบังคม เสี่ยวผานตรัสถามถึงเหตุการณ์เมื่อคืนจากเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามลำดับจนจบ ค่อยกล่าวกับก่วนตงแสว่า “ท่านก่วนโปรดแจ้งผลการสอบสวนกลุ่มคนร้าย”

ก่วนตงแสซึ่งยืนอยู่ถัดจากหวนฉีเดินออกมาครึ่งก้าว น้อมกายกล่าวว่า “คนร้ายทั้งหมดถูกพิษกำเริบเสียชีวิต ภายหลังเกิดเหตุค่อยพบว่าในปากทุกผู้คนซ่อนยาพิษ พอขบกัดยาพิษแตกออก พิษร้ายก็แพร่กระจายลงท้อง สุดที่พวกเราจะยับยั้งแก้ไขได้”

คำรายงานนี้สร้างความปั่นป่วนแก่ผู้คนในท้องพระโรงอยู่บ้าง เซี่ยงเส้าหลงย่อมไม่เชื่อเรื่องเช่นนี้ นี่แสดงว่าเป็นฝีมือฆ่าคนปิดปากของหลี่ปู้เหว่ย

แต่เซี่ยงเส้าหลงไม่ทันเอ่ยปาก เล่าไอ่ซึ่งยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามเยื้องเฉียงเล็กน้อยชิงกล่าวว่า “รัชทายาทโปรดพิจารณา ในนครหลวงปรากฏคนร้ายจำนวนมากดักซุ่มสังหารขุนนางชั้นผู้ใหญ่ แสดงว่าเป็นแผนการที่วางไว้ล่วงหน้า มิเพียงต้องสืบหาตัวการสำคัญที่อยู่หลังฉาก ประการสำคัญยังต้องสืบสาวว่า มาตรการป้องกันภายในนครหลวงเกิดข้อบกพร่องอันใด”

ทุกผู้คนผงกศีรษะเห็นพ้อง เซี่ยงเส้าหลงกลับลอบร้อง *'ผิดท่า'* ในใจ เล่าไอ่หาข้ออ้างตำหนิติติงเช่นนี้ แสดงว่าเขากับจีไทเฮาคงทำความตกลงกัน คิดช่วงชิงตำแหน่งผู้บัญชาการทหารราบไป หลี่ปู้เหว่ยก่วนตงแสและเมิ่งอ้าวก็ดูเจตนาของเล่าไอ่ออก ล้วนแต่หน้าแปรเปลี่ยนไป

ชางผิงจวินไม่ทันคิดการณ์ไกลถึงเพียงนั้น ดังนั้นซักถามก่วนตงแสว่า "ท่านก่วนไม่มีเค้ามูลเบาะแสเกี่ยวกับความเป็นมาของผู้คนขบวนนี้หรือ?"

ก่วนตงแสกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ข้าพเจ้ารายงานต่อพระบิดารองแล้ว เนื่องจากมีเบื้องหลังซับซ้อน ดังนั้นพระบิดารองสั่งให้สืบสาวให้แน่ชัด แล้วค่อยกราบทูลรัชทายาท"

ตู้ปี้แค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "ท่านก่วนวุ่นวายตลอดคืน มีคำพูดเพียงนี้หรือ? ซึ่งความจริงขอเพียงดูจากอาวุธที่ใช้ หรือว่าลักษณะการแต่งกายของพวกมัน สมควรคาดเดาความเป็นมาพวกมัน ตลอดจนคนบงการอยู่หลังฉากได้"

หลี่ปู้เหว่ยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "แม่ทัพตู้กล่าวถูกต้อง คนร้ายขบวนนี้ใช้อาวุธที่หลอมสร้างจากโรงงานหล่ออาวุธของผูเกา เราเห็นว่าไม่มีเหตุผลสนับสนุน เกรงว่าเป็นแผนยัดเหยียดของกลางป้ายความผิด จึงสั่งตงแสสืบหาความจริง หากแม่ทัพตู้เห็นเป็นหลักฐานมั่นเหมาะ ก็ขอให้รัชทายาทมีพระบัญชาประหารชีวิตผูเกาในบัดดล"

ตู้ปี้หน้าแปรเปลี่ยนไป กระชากเสียงว่า "นี่เกินเลยไปแล้ว"

พลางหันหน้าหาเสี่ยวผาน ขณะจะกล่าวกระไร เสี่ยวผานชิงตรัสว่า "แม่ทัพตู้อย่าได้มีโทสะ ข้าพเจ้าย่อมทราบว่ามีคนป้ายความผิดต่อท่านผู"

ตู้ปี้ค่อยมีสีหน้าผ่อนคลาย เพียงถลึงตามองหลี่ปู้เหว่ย ไม่กล่าวกระไรอีก

จีไทเฮาพลันตรัสเสียงนุ่มนวลว่า "เรื่องการเสริมมาตรการป้องกันเป็นงานรีบด่วนเฉพาะหน้า เกรงว่าอยู่เหนือวิสัยท่านก่วนจะรับไว้แต่ผู้เดียว

ตำแหน่งรองผู้บัญชาการทหารราบไม่ควรปล่อยว่างต่อไป ท่านเล่าเป็นขุนนางเน่ยสื่อ มีความคุ้นเคยกับด้านนี้เป็นอย่างดี ไม่ทราบนึกหาบุคคลที่เหมาะสมได้หรือไม่?”

ฝ่ายเสี่ยวผาน เซี่ยงเส้าหลง ชางผิงจวิน ตลอดจนฝ่ายหลี่ปู้เหว่ยล้วนลอบร้อง *‘ผิดท่า’* ในใจ จีไทเฮาเมื่อรับสั่งให้เล่าไอ่เลือกสรรบุคคลไยมิใช่แสดงว่าคิดใช้คนของเล่าไอ่ เพื่อลิดรอนอำนาจของก่วนตงแส? แต่จีไทเฮาเอื้อนพระโอษฐ์แล้ว แม้แต่เสี่ยวผานและหลี่ปู้เหว่ยก็ไม่กล้าคัดค้าน

จริงดังคาดหมาย เล่าไอ่ฉวยโอกาสกล่าวว่า “แขกรับเชิญของเรานามหานเจี๋ย ก่อนที่จะมายังรัฐฉินเรา เคยเข้าร่วมงานระวังป้องกันนครหลวงรัฐเอี้ยน นับเป็นบุคคลที่หายากยิ่ง เหมาะสมกับตำแหน่งรองผู้บัญชาการทหารราบที่สุด”

จีไทเฮาตรัสด้วยความยินดีว่า “ข้อเสนอของท่านเล่าตรงกับความคิดของเรา หากท่านทั้งหลายไม่มีความเห็นเป็นอื่น ให้ตกลงตามนี้”

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ตอนนี้ฝ่ายทหารม้ามีรองผู้บัญชาการสามคน ฝ่ายทหารราบสมควรเพิ่มรองผู้บัญชาการอีกคนหนึ่ง จะได้ช่วยเหลือตงแสและหานเจี๋ย เราก็มีบุคคลที่เหมาะสม นั่นคือมือกระบี่สีซัง”

เซี่ยงเส้าหลง เสี่ยวผาน หลี่ซือและชางผิงจวินหันไปมองหน้ากัน ไม่ว่าผู้ใดก็คาดคิดไม่ถึงว่าเหตุการณ์จะกลับกลายเป็นเช่นนี้ ดีที่ตำแหน่งหัวหน้าทหารองครักษ์เพียงแต่งตั้งชนชั้นเชื้อพระวงศ์เข้ารับตำแหน่ง ไม่เช่นนั้นเกรงว่าเล่าไอ่และหลี่ปู้เหว่ยขอมีส่วนแบ่งด้วยอย่างนั้นคงปวดเศียรเวียนเกล้ากว่าเดิมแล้ว

หวังอ่วน ไช่เจ๋อ และเมิ่งอ้าวพากันส่งเสียงสนับสนุน

เล่าไอ่เมื่อเสนอชื่อหานเจี๋ย ย่อมไม่อาจแย่งชิงตำแหน่งรองผู้บัญชาการคนที่สองกับหลี่ปู้เหว่ยอีก

เซี่ยงเส้าหลงและพวกมีความคับแค้นใจที่ไม่สามารถเสนอชื่อ

เมิ่งอู่กับเมิ่งเถียน ไม่เช่นนั้นคงสะกิดความสงสัยของหลี่ปู้เหว่ยขึ้น

ผลสุดท้ายปรากฏว่าสีซังได้รับเลือกเป็นรองผู้บัญชาการทหารราบคนที่สอง เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ลอบทอดถอนใจ แต่ว่าข้าวสารหุงเป็นข้าวสุกไปแล้ว

คราครั้งนี้มิเพียงโค่นก่วนตงแสไม่สำเร็จ ยังมีส่วนเสริมสร้างอิทธิพลให้แก่หลี่ปู้เหว่ยและเล่าไอ่ เรียกว่าขโมยไก่ไม่สำเร็จ ขาดทุนข้าวสารไปกำมือ

หานเจี๋ยกับสีซังเมื่อก้าวขึ้นรับตำแหน่งรองผู้บัญชาการทหารราบ โดยมีเล่าไอ่และหลี่ปู้เหว่ยหนุนหลัง ต่างฝ่ายต่างมีโอกาสเลื่อนตำแหน่งทางทหาร เมื่อถึงเวลาจะกลายเป็นชนวนเภทภัยไม่สิ้นสุด

วิจารณ์จอมทัพ

หลังจากเลิกประชุมช่วงเช้า เซี่ยงเส้าหลงอารมณ์ขุ่นมัว รีบออกจากวังเสียนหยาง พอผ่านตึกที่อยู่ฉินชิงค่อยฉุกใจคิด แวะเข้าไปหาฉินชิง ฉินชิงกำลังตัดแต่งดอกไม้ในสวน เห็นเซี่ยงเส้าหลงปลีกเวลามาหานางสร้างความยินดียิ่ง ละทิ้งงานที่ทำอยู่จูงมือเขาเดินเข้าสู่สวนผลไม้

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวขอบคุณที่นางร้อยเสื้อเกราะให้แก่เขา ช่วยชีวิตเขาเมื่อคืน ฉินชิงพอฟังว่าในโลกมีคนร้ายหญิงที่ร้ายกาจถึงเพียงนี้อดตื่นตระหนกมิได้

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสทวงคำมั่นสัญญานางที่รับปากแต่งงานกับเขา ฉินชิงเอียงอายยิ่ง เตือนสติเขาว่าวันนี้มิใช่คิดเป็นเพื่อนจิงจวิ้นไปสู่ขอลู่ตันเอ๋อจากบิดามารดานางหรอกหรือ? เซี่ยงเส้าหลงค่อยฉุกคิดว่าจิงจวิ้นรอเขาอยู่ในตึกที่ทำการฝ่ายทหารม้า ได้แต่โอบรั้งฉินชิงเข้ามาในอ้อมอก สนิทสนมอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยอำลาจากไป

เมื่อเดินทางมาถึงตึกที่ทำการ จิงจวิ้นนั่งรอจนกระวนกระวาย ชางผิงจวินกับหวนฉีล้วนมากันพร้อมหน้า เซี่ยงเส้าหลงยังคิดนั่งลงดื่มน้ำชาสักถ้วย ก็ถูกจิงจวิ้นฉุดลากออกไป ทั้งหมดยกขบวนกันไปยังตึกตระกูลอู

บนท้องถนนมีผู้คนสัญจรขวักไขว่ ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงกลายเป็นบุคคลที่ชาวฉินคุ้นหน้าเป็นอย่างดี ตามรายทางจึงตกเป็นเป้าสายตาผู้คน

ปรากฏหญิงสาวชาวฉินกลุ่มหนึ่งวิ่งตามมาชมดู เซี่ยงเส้าหลงก็ยิ้มทักทายด้วยมารยาทอันดี

ระหว่างทางหวนฉีแจ้งต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า กองกำลังเคลื่อนที่เร็วที่เขาเพาะสร้างขึ้น ติดขัดทั้งยุทโธปกรณ์และเงินเดือนทหาร หลี่ปู้เหว่ยกลับเสนอให้เขารับเมิ่งอู่กับเมิ่งเถียนเป็นรองแม่ทัพ สร้างความยินดีแก่เซี่ยงเส้าหลงยิ่ง บอกความจริงว่าเมิ่งอู่กับเมิ่งเถียนเป็นคนของเขา ให้หวนฉีปฏิบัติตามความประสงค์ของหลี่ปู้เหว่ย จากนั้นเซี่ยงเส้าหลงพกความลิงโลดเร่งม้าไปยังตึกตระกูลอู เขาสามารถมีส่วนเสริมสร้างความสุขในอนาคตแก่พี่น้องตัวเอง นับเป็นเรื่องราวอันสมใจจริงๆ

ค่ำคืนนั้นตึกตระกูลอูจัดโต๊ะเลี้ยงฉลองจิงจวิ้นหมั้นหมายหญิงคนรักเป็นผลสำเร็จ ทั้งเป็นการเลี้ยงแสดงความยินดีที่เซี่ยงเส้าหลงเอาชนะก่วนตงแส และทำลายแผนการร้ายของหลี่ปู้เหว่ยได้

นอกจากฝ่ายเซี่ยงเส้าหลงกับฉินชิงแล้ว คนนอกมีเพียงชางผิงจวินกับชางเหวินจวิน หวังเฮอ หวังหลิง หวนฉี หลี่ซือ และหยางตวนเหอ ที่เหลือเชื่อคือลู่ตันเอ๋อแอบมาร่วมงานด้วย ย่อมกลายเป็นเป้าสัพยอกของทุกผู้คน เพิ่มความครึกครื้นแก่งานเลี้ยงกว่าเดิม

ดื่มกินถึงกลางคัน อูอิ้งหยวนแจ้งว่าเขาเอาชนะเดิมพันจากผูเกาเป็นเงินจำนวนมหาศาล แต่ไม่ทราบจับจ่ายใช้สอยอย่างไรดี หลี่ซือล่วงรู้เรื่องการคลังของบ้านเมืองเป็นอย่างดี จึงเสนอให้อูอิ้งหยวนถวายเงินก้อนนี้แก่รัชทายาท

ที่แท้หลี่ปู้เหว่ยควบคุมการเบิกจ่ายด้านการคลัง หากไม่ได้รับอนุญาตจากเขา ยากที่จะดำเนินการทางทหารใดๆ หากอูอิ้งหยวนถวายเงินเข้าท้องพระคลัง เสี่ยวผานทรงมีอำนาจจ่ายเงินจำนวนนี้โดยไม่ต้องผ่านมือหลี่ปู้เหว่ย

อูอิ้งหยวนตอบตกลง หารือรายละเอียดอีกครู่หนึ่ง หวังเฮอพลันทอดถอนใจ กล่าวว่า “ในชีวิตเราเพียงยอมรับนับถือชายชาติทหารสามนาย นั่นคือไป๋ฉี เหลียนผ่อและหลี่มู่ ไป๋ฉีพลิกแพลงดุดัน เหลียนผ่อ

สุขุมเยือกเย็น แต่หากเอ่ยถึงความสามารถด้านการทหาร นับหลี่มู่เป็นอันดับหนึ่ง ตอนนี้รัฐจ้าวแม้ปราศจากเหลียนผ่อ แต่ตราบใดที่ยังมีหลี่มู่อยู่ รัฐฉินเรายังยากจะล้มล้างรัฐจ้าวได้”

หวังหลิงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ค่ำคืนนี้ทั้งหมดดื่มฉลองด้วยความยินดี ท่านไฉนบังเกิดความสะทกสะท้อนขึ้นมา?”

หวังเฮอฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ทั้งนี้เพราะเราเพิ่งได้รับข่าวสารจากรัฐวุ่ยว่า เจ้ารัฐวุ่ยทรงพระประชวร ทำให้คาดคิดว่าเหลียนผ่อไม่อาจดำรงคงอยู่นาน”

จิงจวิ้นกล่าวว่า “ฟังว่าเจ้ารัฐวุ่ยไม่ยอมแต่งตั้งเหลียนผ่อรับตำแหน่งสำคัญ หากพระองค์สิ้นพระชนม์ สมควรเป็นผลดีต่อเหลียนผ่อ เหตุใดเขาไม่อาจดำรงคงอยู่นาน?”

เถาฟางก็กล่าวอย่างงุนงงว่า “ตอนนี้เหลียนผ่ออาศัยอยู่กับซิ่นหลินจวิน มีความสัมพันธ์กับซิ่นหลินจวินอย่างแนบแน่น หากเจ้ารัฐวุ่ยสิ้นพระชนม์ชีพ ซิ่นหลินจวินจะกลายเป็นบุคคลสำคัญแห่งรัฐวุ่ย เหลียนผ่อสมควรมีอนาคตเรืองรองจึงถูกต้อง”

หวังเฮอเห็นทุกผู้คนมีสีหน้ามึนงงสงสัย มีแต่ดวงตาจี้เอียนหยานทอแววรันทดหดหู่ จึงกล่าว “มีคำกล่าว *‘สิ่งเดียวกันอยู่รวมกลุ่มกัน’* เรากับเหลียนผ่อแม้ทำสงครามสู้รบ แต่เห็นมันมีจุดจบเช่นนี้ยังเศร้าเสียดายนัก เราไฉนมีความคิดเช่นนี้ ยอดหญิงจี้คงได้คิดแล้ว ขอให้นางบอกแทนเถอะ”

ทุกผู้คนทราบว่าจี้เอียนหยานเคยอยู่ที่นครต้าเหลียนรัฐวุ่ยระยะเวลาหนึ่ง คุ้นเคยกับสภาพในนครต้าเหลียนเป็นอย่างดี ดังนั้นกวาดตาไปยังนาง จี้เอียนหยานก็ขยับเขยื้อนริมฝีปากกล่าวว่า “หากเจ้ารัฐวุ่ยทรงพระประชวรหนัก ซิ่นหลินจวินก็ไม่มีชีวิตยืนยาว เหลียนผ่อเมื่อสูญเสียที่พึ่ง ได้แต่ออกจากรัฐวุ่ยไปยังรัฐฉู่ พอประคองตัวอยู่ได้ หากทว่ายากจะมีการกระทำอันลืนลั่น”

ทุกผู้คนค่อยเข้าใจในบัดดล ด้วยอุปนิสัยของเจ้ารัฐวุ่ย ขณะที่ทรง

พระประชวรหนัก คงต้องบีบคั้นซิ่นหลินจวินจนตายก่อน ไม่เช่นนั้นเกรงว่าราชโอรสยากจะรักษาบัลลังก์ไว้ได้ เซี่ยงเส้าหลงพลันนึกถึงหลงหยางจวิน คาดว่าหลงหยางจวินคงอยู่ฝ่ายไทจือรัฐวุ่ย เข้าร่วมช่วงชิงอำนาจด้วย

หวนฉีเรียนถามหวังเฮอว่า “เมื่อครู่แม่ทัพหวังบอกว่า ไป๋ฉีแห่งรัฐฉินเราเป็นรองหลี่มู่อยู่บ้าง ไม่ทราบดูจากด้านใด ควรทราบว่าไป๋ฉีอยู่ในสมรภูมิสามสิบเจ็ดปี บุกตีเมืองเจ็ดสิบกว่าครั้ง ไม่เคยสู้แพ้มาก่อน โดยเฉพาะการศึกที่ฉางผิง ทำลายทัพจ้าวจากเข้มแข็งกลายเป็นอ่อนแอ ยังมีผู้ใดเสมอเหมือน?”

หวังเฮอกล่าวอย่างแช่มช้าว่า “การศึกที่ฉางผิง ไป๋ฉีเป็นแม่ทัพใหญ่ เราหวังเฮอเป็นผู้ช่วยแม่ทัพ ตอนนั้นทำการปกปิดเรื่องนี้เป็นความลับ อ๋ององค์ก่อนมีพระบัญชาผู้ใดแพร่งพรายว่าไป๋ฉีเป็นผู้นำทัพมีโทษประหาร ดังนั้นตอนแรกทัพจ้าวยังไม่ทราบว่าแม่ทัพใหญ่ฝ่ายเราเป็นใคร นี่เป็นวิธีการของไป๋ฉี เพื่อหวังความสำเร็จไม่เลือกวิธีที่ใช้”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกพิเศษพิสดารชนิดหนึ่ง ในฐานะคนในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด มีโอกาสได้ยินยอดขุนพลผู้หนึ่งบอกเล่าการศึกสงครามที่เป็นเครื่องชี้ชะตา และได้ชื่อว่าสยดสยองที่สุดศึกหนึ่ง นับเป็นรสชาติที่ยากบ่งบอกบรรยายจริงๆ

การศึกที่ฉางผิงกล่าวได้ว่าเป็นหัวข้อที่ได้รับการกล่าวขวัญถึงมากที่สุดในยุคนั้น นอกจากชาวจ้าวที่ไม่ต้องการรื้อฟื้นเอ่ยถึงแล้ว บุคคลอื่นล้วนยึดถือเป็นกรณีตัวอย่างที่น่าศึกษา เมื่อได้ยินจากปากหวังเฮอซึ่งเป็นแม่ทัพรัฐฉินที่อยู่ในเหตุการณ์ ย่อมให้ความรู้สึกที่ผิดแผกแตกต่าง

หวังเฮอทอดถอนใจกล่าวว่า “เหลียนผ่อนับเป็นแม่ทัพเฒ่าผู้เจนศึก ทราบว่าทัพฉินเราเข้มแข็ง ฝ่ายจ้าวอ่อนแอ ดังนั้นใช้กลยุทธ์สร้างแนวป้องกันตั้งรับ ทำให้ทัพฉินเราอ่อนเปลี้ย นับเป็นการกระทำอันชาญฉลาด ควรทราบว่าฉางผิงตั้งอยู่ในชัยภูมิล่อแหลม เป็นจุดตั้งรับอันแข็งแกร่ง ก่อนการศึกฉางผิง ไป๋ฉีกับเรากำหนดนโยบายบุกตีรัฐ

หานก่อน โดยไป๋ฉีตีเมืองเยี่ยอ๋องเป็นเมืองสำคัญทางทหาร อยู่ระหว่างแดนต่อแดนของรัฐวุ่ยกับรัฐหาน ส่วนเราขึ้นเหนือไปตีเมืองส่างตั่ง แล้วประชิดสู่ฉางผิง ตอนนั้นเหลียนผ่อซึ่งบัญชาการศึกที่ฉางผิงสั่งการให้เสริมแนวป้องกัน สะสมอาวุธกักตุนเสบียงอย่างพร้อมมูล เตรียมทำศึกระยะยาวกับพวกเรา”

หวังหลิงผงกศีรษะกล่าวว่า “เหลียนผ่อเป็นผู้รอบรู้ยุทธวิธีจริงๆ มิเพียงสะกดทัพฉินเราตีเมืองไม่สำเร็จ ทั้งยังส่งกำลังก่อกวนหน่วยเสบียงบำรุง กลับวุ่นวายจนหัวหมุน ตรงกันข้ามกับเหลียนผ่อนิ่งเฉยแทนตรากตรำ สร้างแนวป้องกันอยู่ทางฟากตะวันออกของเมืองฉางผิง ทำให้พวกเราตกอยู่ในสถานะลำบาก หากมิใช่เจ้ารัฐจ้าวทรงเห็นว่าเหลียนผ่อกลัวสู้ศึก หลงกลยุยงของไป๋ฉี เปลี่ยนตัวแม่ทัพใหญ่จากเหลียนผ่อเป็นจ้าวคว่อ ผู้ปราชัยอาจเป็นพวกเรา ดังนั้นการศึกที่ฉางผิงจุดผกผันอยู่ที่เจ้ารัฐจ้าวทรงเปลี่ยนตัวแม่ทัพใหญ่กลางสมรภูมิ แผนอุบายต่างๆ ของไป๋ฉีเพียงเป็นเหตุผลรองลงมา”

หวังเฮออธิบายว่า “เราเองก็ให้การยกย่องต่อแม่ทัพไป๋ แต่มีเจ้าชีวิตดี จึงมีขุนนางเลื่องชื่อ ครั้งกระโน้นอ๋ององค์ก่อนทรงให้การสนับสนุนไป๋ฉี เลื่อนตำแหน่งแก่เขาอย่างรวดเร็ว ไป๋ฉีก็ไม่สร้างความผิดหวังแก่พระองค์ เพียงแต่ผลการสู้รบที่ผ่านมาของไป๋ฉี ลงมือด้วยความโหดเหี้ยมอำมหิต ทุกครั้งต้องสังหารฆ่าศัตรูที่ยอมจำนนจนหมดสิ้น นี่แม้เป็นฝีมืออันร้ายกาจ แต่ผู้อื่นก็อาจกระทำได้ ทั้งออกจะทำลายหลักเมตตาธรรมของฟ้า ไม่เทียบเท่ากับหลี่มู่ซึ่งเยือกเย็นตามสบายทั้งมีใจกว้างกว่า”

ทุกผู้คนค่อยทราบว่า ในสายตาของหวังเฮอ เหตุใดจัดอันดับหลี่มู่อยู่เหนือกว่าไป๋ฉี แม้แต่ศัตรูคู่อริยังให้การยอมรับนับถือต่อหลี่มู่ เป็นที่ทราบได้ว่าเขามีฝีมือร้ายกาจเพียงไหน

หลี่ซือทอดถอนใจกล่าวว่า “การศึกที่ฉางผิง นับเป็นจุดหักเหครั้งสำคัญของรัฐฉินเราจริงๆ ครั้งกระโน้นจ้าวเชอเคยรบชนะทัพฉินเรา

ผู้ใดคาดคิดว่าจ้าวคว่อผู้เป็นบุตรชายของเขา กลับใช้การไม่ได้ปานนั้น”

หวนฉีกล่าวอย่างนึกได้ว่า “ใช่แล้ว ข้าพเจ้าไม่ทันคาดคิดว่าไป๋ฉีเคยปราชัยแก่จ้าวเชอครั้งหนึ่ง”

หวังเฮอกล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงด้วยความหมายอันลึกซึ้งว่า “คราครั้งนี้เราเสนอรัชทายาท เลื่อนตำแหน่งเส้าหลงเป็นแม่ทัพใหญ่เพื่อวางตัวท่านไว้ต่อกรกับหลี่มู่ ในแม่ทัพรัฐฉินเรา มีแต่ท่านกับหวังเจี่ยนสามารถต่อสู้ช่วงชิงกับหลี่มู่สักครา เรากับเมิ่งอ้าวแม้มีตำแหน่งสูง แต่ปราศจากความสามารถในการรวมใจแม่ทัพนายกองให้สู้ตายเช่นเดียวกับท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงลอบฝืนยิ้มในใจ สำหรับผู้อื่นยังพอทำเนา แต่กับหลี่มู่แห่งรัฐจ้าว เกรงว่าเขายากมีเปรียบได้ น่าแค้นที่จะช้าเร็วเขากับหลี่มู่ต้องเผชิญพบกันในสมรภูมิเลือดโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

ชางผิงจวินผงกศีรษะกล่าวว่า “แม่ทัพหวังกล่าวไม่ผิด ระหว่างนี้หลี่มู่กำจัดฝ่ายซงหนูสิบกว่าหมื่น ทั้งพิชิตพวกตงหู หลินหูหลายชนเผ่าขับไล่เจ้าซงหนูหนีหัวซุกหัวซุนขึ้นเหนือ ในเวลาอันสั้นยากจะรุกรานรัฐจ้าวได้”

หลี่ซือกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “รัฐจ้าวนอกจากหลี่มู่แล้ว ยังมีแม่ทัพซือหม่าสั้งกับผังน่วน ตอนนี้แม้ว่ากวอไคจะกีดกันหลี่มู่อย่างสุดชีวิต แต่ซือหม่าสั้งกับผังน่วนล้วนประสบชัยจากการสู้รบ ก็ถึงเวลาที่หลี่มู่จะออกศึกแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงยิ่งนิย์มยกย่องหลี่มู่กว่าเดิม เพียงดูจากตอนที่ยอดขุนพลเช่นหวังเฮอเอ่ยถึงหลี่มู่ ยังหวาดหวั่นไม่คลาย เป็นที่เห็นถึงความกล้าหาญชาญชัยของอีกฝ่ายได้ ทั้งหมดสนทนาอีกครู่ใหญ่ ค่อยแยกย้ายจากกันไป

เช้าวันรุ่งขึ้น เซี่ยงเส้าหลงฝึกซ้อมเพลงดาบเที่ยวหนึ่ง ค่อยออกจากที่พักไปพร้อมกับจี้เอียนหยาน

ที่แท้จี้เอียนหยานนำคนไปสำรวจแม่น้ำอุ้ยสุ่ย ซึ่งเป็นสถานที่มังกรดำเทียมปรากฏขึ้น จะได้ซักซ้อมมิให้เกิดข้อผิดพลาด เมื่อขากลับพอดีสวนทางกับเล่าไอ่ ที่ด้านหลังเล่าไอ่ตามติดด้วยหานเจี๋ย ลิ่งฉีและผู้ติดตามอีกกลุ่มใหญ่

เล่าไอ่ตำหนิเซี่ยงเส้าหลงเมื่อคืนจัดงานเลี้ยงไม่ออกปากชักชวนเขาเข้าร่วม เซี่ยงเส้าหลงแก้ตัวว่าเป็นงานที่ชางผิงจวินจัดให้ ทั้งยังฉุดลากหวังเฮอ หวังหลิงมาด้วย หากจะโทษว่าตำหนิให้กล่าวโทษมหาเสนาบดีซ้ายชางผิงจวิน

เล่าไอ่ไม่ติดใจเอาความ เพียงบอกว่าหอลมเมามายมีนางระบำรำฟ้อนชุดใหม่มาถึง ดังนั้นนัดหมายเซี่ยงเส้าหลงไปหาความสุขกันในคืนนี้

จากนั้นเซี่ยงเส้าหลงเข้าร่วมประชุมช่วงเช้า ปรากฏว่าหวนฉีขออนุมัติแต่งตั้งผู้ช่วยสองนายสังกัดกองกำลังเคลื่อนที่เร็ว คนของหลี่ปู้เหว่ยเสนอชื่อเมิ่งอู่ เมิ่งเถียนสองพี่น้อง เสี่ยวผานก็ทรงแสร้งเป็น *"จำยอม"* ตอบตกลง

กองกำลังเคลื่อนที่เร็วนี้เป็นเครื่องตัดสินผลแพ้ชนะระหว่างเชื้อพระวงศ์รัฐฉินและเหล่าขุนนาง หากเสี่ยวผานทรงปกครองขุมกำลังเช่นนี้ หากมีผู้ใดก่อความไม่สงบ จะใช้กำราบปราบปรามได้

บุคคลในกองกำลังเคลื่อนที่เร็วคัดสรรจากสถานที่อื่นเข้ารับการฝึกร่วมกัน เป็นระบบของตัวเอง ไม่คล้ายกับฝ่ายทหารองครักษ์ ทหารม้าและทหารราบซึ่งอาจถูกผู้อื่นซื้อตัวไป หรือส่งคนแทรกซึมเข้ามา ดังนั้นหลี่ปู้เหว่ยเพียรพยายามส่งคนของตัวเองเข้ามาในกองกำลังดังกล่าว เมื่อวางตัวสองพี่น้องตระกูลเมิ่งเป็นผลสำเร็จ ก็นึกกระหยิ่มยินดี

หลังจากเลิกการประชุม เสี่ยวผานทรงเบิกตัวเซี่ยงเส้าหลงไปยังห้องทรงพระอักษร ทรงซักถามถึงรายละเอียดของมังกรดำเทียมจนพึงพอพระทัย

เซี่ยงเส้าหลงออกจากวังเสียนหยาง เมื่อผ่านตึกที่อยู่ของฉินชิงอดแวะเข้าไปอีกมิได้ ค่อยทราบว่าหัวหยางฮูหยินล้มป่วยลง ฉินชิง

ตระเตรียมเดินทางไปเยี่ยมนางที่แดนปาสู

เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ส่งนางออกเดินทางด้วยตัวเอง จวบจนออกจากเมืองสิบกว่าลี้ ค่อยจากกันอย่างอาลัยอาวรณ์ เมื่อกลับถึงนครเสียนหยาง เป็นเวลาไต้เข้าไฟแล้ว เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงกำหนดนัดของเล่าไอ่ จำต้องเดินทางไปตามนัด

เพิ่งก้าวเข้าสู่หอลมเมามาย เจ้าของหอลมเมามายอู่ผูออกมารับหน้าด้วยตัวเอง ชักนำเซี่ยงเส้าหลงไปยังตึกข้างที่เล่าไอ่จับจองไว้ ปากกล่าวว่า "ท่านขุนนางเน่ยสื่อมาถึงแต่แรกแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถามโดยไม่ตั้งใจว่า "ยังมีผู้ใด?"

เจ้าของหอลมเมามายตอบว่า "ส่วนใหญ่เป็นแขกประจำของท่านขุนนางเน่ยสื่อ มีเพียงท่านผูที่เป็นแขกไม่คาดหมาย"

เซี่ยงเส้าหลงชะงักเท้าอย่างงุนงง ร้องโพล่งว่า "ผูเกาก็มาด้วย?"

ยามนี้ทั้งสองอยู่บนเส้นทางภายในสวน ปรากฏหญิงรับใช้และแขกเหรื่อเดินสวนไปมา ดังนั้นเจ้าของหอลมเมามายฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงเข้าไปในพุ่มไม้ดอก

เซี่ยงเส้าหลงโบกมือเป็นความหมายให้สิบแปดองครักษ์คอยดูลาดเลารอบข้าง ค่อยหันมาทางเจ้าของหอลมเมามาย เจ้าของหอลมเมามายพลันคุกเข่าลง โขกศีรษะกล่าวว่า "อู่ผูขอติดสอยห้อยตามท่านแม่ทัพใหญ่ นับแต่นี้เพียงจงรักภักดีต่อท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ คนผู้นี้เป็นเจ้าของกิจการซ่องนางโลมที่ใหญ่ที่สุดในนครเสียนหยาง กลับคุกเข่ากราบกรานต่อเขา ทำให้ผู้คนไม่ทราบทำอย่างไรดี ยามนั้นยื่นมือประคองคนขึ้นมา กล่าวว่า "เจ้าของหอแซ่อู่อย่าได้ทำเช่นนี้"

เจ้าของหอลมเมามายกลับดื้อด้านไม่ยอมลุกขึ้น หลั่งน้ำตารำพันว่า "อู่ผูเคยทำร้ายท่านแม่ทัพใหญ่ ตอนนี้นึกสำนึกเสียใจ เพียงอ้างว่านับแต่นี้สามารถรับใช้ท่านได้บ้าง หากท่านแม่ทัพใหญ่ไม่ตอบรับ พานฆ่าผู้น้อยในดาบเดียวเถอะ"

เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยไม่ล่วงรู้จิตใจอีกฝ่ายได้ คนต่ำช้าเช่นเจ้าของหอลมเมามายคล้ายต้นหญ้าบนกำแพง ทิศใดลมรุนแรงก็ถูกพัดพาไปยังทิศนั้น กาลก่อนเขาเข้าใจว่าหลี่ปู้เหว่ยคือเจ้าชีวิตในอนาคต จึงยอมร่วมมือกับอีกฝ่ายประทุษร้ายเซี่ยงเส้าหลง จวบกระทั่งเมื่อหลายวันก่อนพบว่าเซี่ยงเส้าหลงตามเสด็จเสี่ยวผานมาเที่ยวที่ซ่องนางโลม โดยมีแม่ทัพใหญ่หวังเฮอและหวังหลิงหนุนหลัง จากนั้นเซี่ยงเส้าหลงโค่นก่วนตงแสพ่ายแพ้ ได้เลื่อนตำแหน่งเป็นแม่ทัพใหญ่ ดูท่าหลี่ปู้เหว่ยคงเป็นฝ่ายปราชัยในสถานการณ์เช่นนี้ ย่อมต้องแสดงความจงรักภักดีต่อเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดแล้วกล่าว “หากต้องการให้เราเซี่ยงเส้าหลงยึดถือท่านเป็นพวกเดียวกัน เจ้าของหอแซ่อู่ต้องมีการแสดงออกถึงความจริงใจ มิหนำซ้ำหลังจากนี้ไม่มีใจเป็นอื่น ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยปละละเว้นท่านเด็ดขาด”

เจ้าของหอลมเมามายโขกศีรษะเป็นพัลวัน กล่าวว่า “คราครั้งนี้ผู้น้อยยินยอมเสี่ยงกับการถูกปลิดปลง ไม่ว่าอย่างไรขอเปิดโปงแผนอุบายของเล่าไอ่ต่อท่านแม่ทัพใหญ่”

เซี่ยงเส้าหลงคาดคิดแต่แรกว่าอีกฝ่ายคงมีเบี้ยอยู่ที่หน้าตัก จึงมาสวามิภักดิ์ต่อเขา แต่คาดคิดไม่ถึงว่าจะเกี่ยวพันถึงเล่าไอ่ ยามนั้นกล่าวอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งว่า “หากเล่าไอ่วางแผนอุบาย ไหนเลยปล่อยให้ท่านล่วงรู้ได้?”

เห็นเจ้าของหอลมเมามายยังไม่ยอมลุกขึ้น เซี่ยงเส้าหลงจึงฉุดดึงคนขึ้นมา นำพาขึ้นสะพานน้อยกลางสวนแห่งหนึ่ง นั่งลงบนราวสะพานแล้วค่อยให้อีกฝ่ายบอกรายละเอียดมา

เจ้าของหอลมเมามายกล่าวว่า “ระหว่างนี้มีชาวฉีนามเหมาเจียวเข้าสังกัดตึกขุนนางเน่ยสื่อ คนผู้นี้มีชื่อเลื่องลือจัดเจนในการใช้ตัวยาเป็นพิเศษ”

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบ เหมาเจียวมิใช่เป็นไส้ศึกซึ่งเสี่ยวผาน

ทรงวางอยู่ในฝ่ายเล่าไอ่หรอกหรือ ไฉนเกี่ยวพันถึงคนผู้นี้ หรือว่าเป็นจารชน ซ้อนจารชนผู้หนึ่ง?

เจ้าของหอลมเมามายเห็นเซี่ยงเส้าหลงนิ่งเงียบงันไม่กล่าววาจาไหนเลยล่วงรู้ความลับ ยังเข้าใจว่าอีกฝ่ายไม่ยอมเชื่อ ดังนั้นเน้นเสียงว่า "คนผู้นี้เคยเป็นหมอหลวงเจ้ารัฐฉี มีความรู้ทางการแพทย์อย่างแท้จริง"

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า "เล่าไอ่คิดใช้สอยมันวางยาทำร้ายข้าพเจ้าหรือ? เกรงว่ายังยากเย็นกว่าลอบสังหารข้าพเจ้าอีก"

เจ้าของหอลมเมามายกล่าวว่า "เป้าหมายของเล่าไอ่อยู่ที่รัชทายาท"

เซี่ยงเส้าหลงร้องคำ "ว่ากระไร?" เจ้าของหอลมเมามายกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "นับตั้งแต่วันนั้นได้พบรัชทายาท เราก็ไม่ลืมพระบารมีของพระองค์ ที่หายากยิ่งคือเมื่อพระองค์เผชิญกับความงาม หาได้เสียกิริยาเช่นเดียวกับหลี่ปู้เหว่ยและเล่าไอ่ไม่ ดังนั้นเมื่อคืนเม่ยเม่ยปรนนิบัติเล่าไอ่กลับมาก็บอกต่อผู้น้อยว่า อีกไม่นานเล่าไอ่จะแทนที่หลี่ปู้เหว่ย ทำให้ผู้น้อยฉุกใจคิดขึ้นมา"

เซี่ยงเส้าหลงมีความรู้สึกว่ากำลังถูกคนต่ำช้าผู้นี้ครอบงำทีละน้อย จุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวคือ เล่าไอ่ยังไม่ปีกกล้าขาแข็งพอ ตอนนี้หากปลงพระชนม์เสี่ยวผาน หาเป็นผลดีต่อเขากับจีไทเฮาไม่ ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "หากเล่าไอ่คิดกำเริบเสิบสานเช่นนี้ ไหนเลยบอกต่อผู้อื่นโดยง่ายดาย?"

เจ้าของหอลมเมามายกล่าวว่า "เม่ยเม่ยกับเล่าไอ่ไปมาหาสู่กันหลายปี เพียงแต่ติดขัดที่หลี่ปู้เหว่ย ได้แต่กระทำลับๆ ล่อๆ ระหว่างนี้หลี่ปู้เหว่ยคิดรับเม่ยเม่ยเป็นนางบำเรอ สร้างความร้อนใจแก่เล่าไอ่ขึ้นมา จึงเปิดเผยความลับนี้ต่อนาง"

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่มความเชื่ออีกหลายส่วน ขมวดคิ้วกล่าวว่า "หากปลงพระชนม์รัชทายาท เล่าไอ่จะได้รับผลดีอันใด?"

เจ้าของหอลมเมามายกล่าวอย่างจริงจังว่า "หากคิดปลงพระชนม์รัชทายาท ยังไม่ต้องใช้สอยเหมาเจียว หากแต่ขุนนางฝ่ายในที่ใกล้ชิด

กับรัชทายาทล้วนเป็นคนของเล่าไอ่ ที่แนบเนียนยิ่งกว่าคือ หากเกิดเรื่องแก่รัชทายาท ผู้คนจะเพ่งเล็งไปที่หลี่ปู้เหว่ย”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า “เป็นเช่นนั้นจริง”

เจ้าของหอลมเมามายเห็นเซี่ยงเส้าหลงเริ่มเชื่อคำพูดของเขา ค่อยลิงโลดยินดีขึ้นมา กระซิบบอกว่า “เม่ยเม่ยพอกล่าวคำพูดที่สะกิดความสงสัยของผู้น้อยออกมา ก็กลับหอส่วนตัวไป ผู้น้อยทราบว่านางต้องบอกกล่าวกับหญิงรับใช้คู่ใจนามซิ่วจี๋ จึงแอบฟังอยู่ตลอดคืน ในที่สุดได้ข้อสรุปอยู่บ้าง”

เห็นเซี่ยงเส้าหลงเบิกตาจนกลมกว้าง เจ้าของหอลมเมามายจึงกล่าวเสริมอย่างกระอักกระอ่วนว่า “ท่านแม่ทัพใหญ่อย่าได้ตำหนิ ตามกฎของซ่องนางโลม ล้วนติดตั้งกระบอกทองเหลืองเพื่อแอบฟังอยู่ตามหอห้องของแม่นางที่มีชื่อเสียง โดยที่พวกนางไม่ทราบระแคะระคาย เพราะเหตุนี้ผู้น้อยค่อยล่วงรู้แผนอุบายของเล่าไอ่”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนปากอ้าตาค้าง หากมิใช่เจ้าของหอลมเมามายบอกออกมา ไหนเลยคาดคิดว่าขณะที่ทำสงครามรักบนเตียงกับสี่บุปผาลมเมามาย อาจมีคนแอบฟังอยู่

เจ้าของหอลมเมามายกล่าวว่า “เม่ยเม่ยบอกต่อซิ่วจี๋ว่า เล่าไอ่ใช้ให้เหมาเจียวผสมตัวยาชนิดหนึ่ง ขอเพียงรับประทานติดต่อกัน ผู้คนจะกลายเป็นเซื่องซึมโง่งม ตลอดทั้งวันง่วงเหงาคิดหลับใหล อารมณ์บัดเดี๋ยวดีบัดเดี๋ยวร้าย ขอเพียงใช้ต่อรัชทายาท พระองค์ก็ไม่อาจดูแลราชการงานเมือง เมื่อถึงเวลาไทเฮากุมอำนาจทั้งหมดไว้ เล่าไอ่ไยมิใช่เรียกลมเรียกฝนได้ตามอำเภอใจ?”

เซี่ยงเส้าหลงถึงกับหลั่งเหงื่อเย็นเฉียบออกมา

แผนอุบายนี้ลึกซึ้งชั่วร้ายจริงๆ ที่แยบคายคือ ต่อให้มีคนระแวงสงสัย เพียงเพ่งเล็งไปยังหลี่ปู้เหว่ยซึ่งเคยวางยาปลงพระชนม์อ๋ององค์ก่อนถึงสองพระองค์มาแล้ว

ขณะอกสั่นขวัญแขวน เจ้าของหอลมเมามายกล่าวอีกว่า “ซึ่ง

ความจริงเม่ยเม่ยนิยมชมชอบท่านแม่ทัพใหญ่อยู่บ้าง เพียงแต่ท่านไม่หวั่นไหวใจต่อนาง นางค่อยกลับกลายจากรักเป็นแค้น นางได้รับการเลี้ยงดูจากผู้น้อยจนเติบใหญ่ มีนิสัยเย่อหยิ่งถือดีตั้งแต่เล็ก ผู้อื่นคงลุ่มหลงงมงายในตัวเล่าไอ่จนหมดหัวใจ”

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยมีแก่ใจสนใจว่าตันเม่ยเม่ยมีน้ำใจหรือไร้ไมตรีต่อเขา กล่าวอย่างจริงจังว่า “ข้าพเจ้าจะรายงานเรื่องนี้ต่อรัชทายาท วันใดที่เล่าไอ่ชดใช้กรรมที่ก่อไว้ จะไม่ลืมเลือนความดีความชอบของท่านแน่นอน”

เจ้าของหอลมเมามายหมอบกราบด้วยความสำนึกขอบคุณอีกครา เซี่ยงเส้าหลงฉุดดึงคนขึ้นมา ค่อยเดินไปยังตึกข้างที่เล่าไอ่จับจองไว้ ในใจอดสะทกสะท้อนมิได้

เล่าไอ่ดำเนินการเช่นนี้ ต้องได้รับความเห็นชอบจากจีไทเฮาก่อน ผู้คนบอกว่าเสือแม้ดุร้ายไม่กินลูกในไส้ คิดไม่ถึงจีไทเฮาเพราะเห็นแก่ชายชู้คู่สวาท กลับหักพระทัยทำร้าย “บุตรชาย” ของพระนางเอง นับแต่นี้เป็นต้นไป เขาไม่จำเป็นต้องบังเกิดความรู้สึกเสียใจต่อจีไทเฮาอีก

เมื่อบรรลุถึงตึกข้าง เซี่ยงเส้าหลงสั่งให้จิงสั้งและพวกรออยู่ในห้องรับแขกด้านนอก ตัวเองกับเจ้าหอลมเมามายเดินเข้าห้องโถงภายในตึกไป

เห็นภายในห้องโถงจัดตั้งโต๊ะหกตัวอยู่สองฟากข้าง เล่าไอ่นำผูเกาหานเจี๋ย ลิ่งฉี เล่าสื้อและพวกลุกขึ้นคารวะ หญิงสาวที่ปรนนิบัติรับใช้พากันหมอบกราบกับพื้น

เซี่ยงเส้าหลงคารวะตอบ สายตายามกวาดมอง พบว่าสี่บุปผาลมเมามายอยู่พร้อมหน้า โดยมีไป่เหล่ยอยู่เป็นเพื่อนผูเกา ตันเม่ยเม่ยกับหยางอวี้ร่วมโต๊ะกับเล่าไอ่ ส่วนกุยเอี้ยนนั่งอยู่ข้างกายเล่าสื้อ สำหรับหานเจี๋ยและลิ่งฉีมีหญิงสาวอื่นร่วมดื่มเป็นเพื่อน

เซี่ยงเส้าหลงเห็นทั้งหมดยังไม่แตะต้องกับแกล้ม ทราบว่ารอคอยเขาอยู่ จึงกล่าวว่า “ขออภัยที่ผู้น้อยมาสาย แต่อย่าได้ลงโทษโดยปรับ

ให้ดื่มสุรา ไม่เช่นนั้นผู้น้อยมิเพียงมาสาย ทั้งยังจะขอตัวกลับก่อน”

ทุกคนได้ยินเซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยอารมณ์ขัน ล้วนหัวร่อออกมา เล่าไอ่รอจนเจ้าของหอลมเมามายชักนำเซี่ยงเส้าหลงนั่งลงที่โต๊ะขวามือ ค่อยกล่าวว่า “ขอเพียงท่านแม่ทัพใหญ่ซึ่งไม่ชอบเที่ยวซ่องนางโลม ยินยอมรุดมา พวกเรารู้สึกเป็นเกียรตินัก ยังมีผู้ใดกล้าถือสาท่านมาสายหรือขอตัวกลับก่อน”

ผูเกาพอดีนั่งอยู่ด้านตรงข้ามกับเซี่ยงเส้าหลง ยามนั้นชูจอกสุราขึ้นกล่าวว่า “สุราจอกนี้มิใช่สุราจับปรับ หากแต่เป็นสุราแสดงความยินดี ค่ำคืนนั้นเราเสียพนันจนลืมเลือนแซ่ของตัวเอง กลับลืมแสดงความยินดีต่อท่านแม่ทัพใหญ่ ตอนนี้ขอดื่มชดเชยแทน”

ทุกผู้คนพากันชูจอกดื่มสุรา เซี่ยงเส้าหลงเพียงจิบสุราคำหนึ่ง ทั้งนี้เพราะหวนนึกถึงเหมาเจียว หากบอกว่าไม่มีความตื่นตัว เท่ากับเป็นการหลอกตัวเองแล้ว

เจ้าของหอลมเมามายเห็นเช่นนั้น โน้มหน้ามากระซิบบอกว่า “สุราไม่มีปัญหา ล้วนเพิ่งเปิดใหม่” กล่าวจบค่อยล่าถอยออกไป

เล่าไอ่วางจอกสุราลง แนะนำว่าหญิงสาวข้างกายหานเจี๋ยเรียกว่าตันเสีย ส่วนหญิงสาวข้างกายลิ่งฉีเรียกว่าฮัวหลิง จากนั้นกล่าวว่า “ท่านแม่ทัพใหญ่อย่าได้โทษว่าเราใจรวนเร หญิงงามข้างกายเราทั้งสองนางนี้ หนึ่งในสองตระเตรียมปรนนิบัติท่าน เราเพียงแต่ดูแลแทนชั่วคราว ตอนนี้ขอคืนวัตถุแก่เจ้าของเดิม เชิญท่านเลือกเฟ้นได้”

เซี่ยงเส้าหลงย่อมไม่ยึดถือสตรีเป็นเช่นวัตถุสิ่งของ แต่บุคคลในยุคสมัยเลียดก๊กกลับมีความคิดเช่นนั้น หากเป็นบุปผามีเจ้าของ ย่อมเป็นสมบัติส่วนตัวของบุรุษ ส่วนบุปผาไร้เจ้าของถือเป็นวัตถุสิ่งของสำหรับซื้อขายกำนัลให้ ดังนั้นตันเม่ยเม่ยกับหยางอวี๋ไม่ถือสาหาความ ทั้งยังชม้ายมองเซี่ยงเส้าหลงเป็นเชิงท้าทายรอให้เซี่ยงเส้าหลงเลือกตัว

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าช่วงชิงของรักของหวงของท่านเล่า ท่านเล่ารับไว้ทั้งหมด จึงเป็นเรื่องสมบูรณ์พร้อม

ข้าพเจ้ามิสู้เรียกตัวแม่นางอื่นเถอะ”

ตันเม่ยเม่ยกับหยางอวี้ทำท่าไม่ยินยอม ทั้งออดอ้อนต่อเล่าไอ่เรียกว่าเอาใจทั้งเล่าไอ่และเซี่ยงเส้าหลง สมเป็นสาวงามประจำซ่องนางโลมจริงๆ

ผูเกาหัวร่อดังๆ กล่าวว่า “ท่านแม่ทัพใหญ่ร้ายกาจจริงๆ เพียงออกปากก็หลีกเลี่ยงจากการล่วงเกินหญิงงามนางใดนางหนึ่ง หากเราล่วงรู้แต่แรก คงไม่ถือหางผิดพลาด เป็นเหตุให้กระเป๋ากลวงว่างเปล่าต้องพึ่งพาการจุนเจือจากท่านเล่า ค่อยใกล้ชิดสนิทสนมกับเหล่ยน้อยของเราได้”

กล่าวพลางจูบปากไป่เหล่ยคราหนึ่ง ไป่เหล่ยยกมือหยิกขาอีกฝ่ายเรียกเสียงหัวร่อจากรอบข้างดังครืนใหญ่

อาจเป็นเพราะล่วงรู้แผนการของเล่าไอ่มาก่อน เซี่ยงเส้าหลงพบว่าตัวเองไม่เข้ากับบรรยากาศภายในห้องโถงแม้แต่น้อย

จนบัดนี้เขายังไม่ล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างผูเกากับเล่าไอ่ ตามเหตุผล ผูเกาเมื่อเป็นพวกของตู้ปี้ ย่อมต้องให้การสนับสนุนเฉิงเฉียว สมควรเป็นคู่อริกับเล่าไอ่ซึ่งอยู่ฝ่ายจีไทเฮาจึงถูกต้อง ตอนนี้กลับสนิทสนมราวกับเป็นสหายเก่ากัน

ดูจากแววตาของผูเกา แสดงว่าเป็นบุคคลเจ้าปัญญา มีใจทะเยอทะยาน แต่ลักษณะท่าทางที่แสดงออก กลับเป็นพ่อค้าวาณิชที่ลุ่มหลงสุรานารี เพียงข้อนี้เป็นที่ทราบได้ว่าคนผู้นี้ไม่รวบรัดธรรมดา

ลิ่งฉีซึ่งนั่งอยู่ถัดจากผูเกายิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านผูรู้จักล้อเล่นนัก ผู้ใดไม่ทราบว่ากิจการค้าของท่านผูครอบคลุมรัฐฉินและจ้าวยิ่งมายิ่งขยับขยายใหญ่โต”

ผูเกาทอดถอนใจกล่าวว่า “เอ่ยถึงการประกอบการค้า ไหนเลยเทียบเท่าพ่อตาของท่านแม่ทัพใหญ่ได้ ยามนี้ถึงกับขยับขยายกิจการถึงกวนซิง ปาสูและเหอตง ต่อให้ไม่นับสัตว์เลี้ยง เพียงการค้าใบหม่อนตัวไหม เส้นปอ นาเกลือ ทองเหลืองและเหล็ก ก็ทำกำไรมหาศาล

อาศัยพ่อค้าเล็กๆ ที่ประกอบการด้วยความยากเย็นเช่นเรา ไหนเลยเทียบเปรียบได้?”

เล่าไอ่หัวร่อพลางกล่าวว่า “ท่านผูคงไม่โอดครวญขอความเห็นใจเพื่อให้ท่านแม่ทัพใหญ่ช่วยขอร้องท่านอูคืนเดิมพันที่จะไปแก่ท่านกระมัง?”

คราครั้งนี้แม้แต่เซี่ยงเส้าหลงยังหัวร่อออกมา ลิ่งฉีกล่าวอีกว่า “ฐานะของท่านผูที่ซันซวน นอกจากนั้นยังมีไท่หยาน ส่างตั่ง ล้วนเป็นสถานที่สำคัญของแดงตงง้วน เป็นเส้นทางสายหลักทอดสู่ตะวันออกและตก มีพ่อค้าวาณิชไปมาหาสู่ กิจการค้าเจริญรุ่งเรือง ท่านผูกลับกล่าวเช่นนี้ นับว่าพ้องกับคำกล่าวที่ว่า *‘ภรรยานางบำเรอของผู้อื่นดีเลิศกว่า’* อย่างแท้จริง”

คำพูดนี้เรียกเสียงหัวร่อครืนใหญ่ เซี่ยงเส้าหลงกลับจับตาดูที่ปรึกษาของเล่าไอ่ผู้นี้เป็นพิเศษ เพียงคำพูดไม่กี่ประโยค แสดงว่าคนผู้นี้มีภูมิรอบรู้ผู้หนึ่ง

เหมาเจียวซึ่งเสี่ยวผานทรงวางตัวเป็นไส้ศึกถึงในฝ่ายเล่าไอ่ไม่ได้ปรากฏกาย คาดว่ายังเข้าร่วมไม่นาน ไม่สามารถแทรกตัวเข้ามาในฐานอำนาจของเล่าไอ่

ผูเกาพลันทอดถอนใจกล่าวว่า “เอ่ยถึงการประกอบการค้า พระบิดารองจึงเป็นยอดคน เพียงดูจากหนังสือหลี่ซื่อชุนชิวในหมวดกลวิธีด้านกสิกรรม มีการบรรยายการจำแนกลักษณะดิน ปรับปรุงเนื้อดิน การกำหนดพื้นที่ และให้ความสำคัญกับการเพาะต้นกล้า ดายหญ้า กำจัดตัวหนอน ให้ปุ๋ยบำรุง รายละเอียดการไถคราด ผลผลิตแต่ละฤดูกาล สะท้อนให้เห็นว่าเขามีความคิดอ่านเหนือธรรมดาจริงๆ”

หานเจี๋ยแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า “หากเราหานเจี๋ยมีอำนาจเงินและอิทธิพลอำนาจเช่นเขา ก็สามารถจัดทำหนังสือหานซื่อชุนชิวออกมาเล่มหนึ่ง ตอนนี้รัฐฉินชุมนุมบุคคลทุกสาขาอาชีพ ยังมีสิ่งใดที่ทำไม่ได้?”

เซี่ยงเส้าหลงย่อมทราบว่าผูเกาไม่มีเจตนาดี ต้องการเพิ่มความ

กินแหนงแคลงใจระหว่างฝ่ายเล่าไอ่กับหลี่ปู้เหว่ย พร้อมกันนั้นยังหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

นับตั้งแต่เขาตกลงนำหนังสือลัทธิธรรมจริยาทั้งห้าหักล้างกับหนังสือหลี่ซื่อชุนชิว ก็ปล่อยวางหนังสือหลี่ซื่อชุนชิวเล่มนี้ไป ซึ่งความจริงผลงานแห่งยุคสมัยเล่มนี้ส่งผลสะท้อนต่อปัญญาชนในสมัยเลียดก๊กอย่างกว้างขวาง เกิดการเปลี่ยนแปลงทางความคิด สมควรบอกว่าเป็น *"ลัทธิแห่งตระกูลหลี่"*

ดังนั้นต่อให้แผนอุบายของเล่าไอ่ประสบผล ผู้ที่ได้รับประโยชน์คงมิใช่เล่าไอ่ หากแต่เป็นหลี่ปู้เหว่ย ภายใต้การสนับสนุนทั้งภาครัฐและปัญญาชน หลี่ปู้เหว่ยสามารถสร้างสถานการณ์อยู่เหนือกว่าจีไทเฮา ยามใดที่เขาก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ อาศัยฐานอำนาจที่เพาะสร้างทั้งทางบุ๋นและบู๊ ก็จะกำจัดเซี่ยงเส้าหลงและเล่าไอ่ให้พ้นทางไปได้

ยามเคลิบเคลิ้มเลื่อนลอย ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งออดอ้อนดังว่า "ท่านแม่ทัพใหญ่จิตใจไม่อยู่กับตัว ทั้งไม่แตะต้องสุรา ใช่ไม่สบายหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยได้สติ เห็นทุกผู้คนจับจ้องมองมาเป็นจุดเดียว ผู้ที่ออกปากถามคือหยางอวี้ จึงคล้อยตามว่า "เมื่อคืนดื่มมากไปสองจอก ตื่นขึ้นมายังสมองมึนงงเท้าเบาหวิว"

ขณะจะหาข้ออ้างล่าถอย เล่าไอ่ชิงกล่าวว่า "หากมิใช่ท่านเหมาถูกรัชทายาทเบิกตัวเข้าไปตรวจดูอาการ จะให้เขาตรวจสุขภาพของท่านแม่ทัพใหญ่ ท่านเหมามีวิชาแพทย์เลื่องลือ รับรองว่ายาถึงโรคหายขาด"

หัวใจเซี่ยงเส้าหลงตกวูบลง เสี่ยวผานทรงเบิกตัวเหมาเจียวเข้าวัง ย่อมตรัสถามข้อมูลข่าวสาร แต่หากหลอกลวงเสี่ยวผานเสวยยาพิษลงไป ไยมิใช่เป็นเภทภัยร้ายแรง

หวนนึกถึงเสี่ยวผานคือจิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคต ย่อมไม่ถูกวางยาจนกลับกลายเป็นคนปัญญาอ่อน เพียงแต่เรื่องราวทางโลกยากจะหยั่งคาดไหนเลยไม่ระวังป้องกันได้ นึกถึงตอนนี้เซี่ยงเส้าหลงพลันผุดลุกขึ้น

น้อมกายกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายโปรดให้อภัย ข้าพเจ้านึกได้เรื่องรีบด่วนประการหนึ่งต้องไปสะสางในบัดดล”

ทุกผู้คนล้วนงงงันวูบใหญ่ เล่าไอ่ขมวดคิ้วกล่าวว่า “เรื่องรีบด่วนอันใด สามารถใช้ให้บ่าวไพร่ไปกระทำหรือไม่ ตอนนี้อาหารยังไม่ยกมา อย่าว่าแต่เรายังจัดเตรียมการแสดงร่ายรำไว้ต้อนรับท่านเป็นพิเศษ”

เซี่ยงเส้าหลงลอบด่าตัวเองเลอะเทอะเหลวไหล เรื่องนี้สามารถใช้ให้ผู้อื่นกระทำแทน อูเอี๋ยนจู้นับเป็นบุคคลที่เหมาะสมที่สุด ขอเพียงอูเอี๋ยนจู้แจ้งต่อเถิงอี้ ค่อยให้เถิงอี้ไปหารือกับชางผิงจวินก็ใช้ได้แล้ว ดังนั้นยิ้มออกมากล่าวว่า “ข้าพเจ้าเลอะเลือนไปชั่วขณะ ตอนนี้จะไปสั่งการต่อผู้ติดตาม ต้องขอตัวสักครู่หนึ่ง”

เล่าไอ่และพวกค่อยคลายใจลง ปล่อยตัวเซี่ยงเส้าหลงไป

สตรีสามสุดยอด

เซี่ยงเส้าหลงออกมายังห้องรับแขกด้านนอก เห็นจิงสั้งและพวกกำลังดื่มสุราและแทะโลมหญิงรับใช้ที่มาปรนนิบัติรับใช้ พานหาตัวอูเอี๋ยนจู้ไม่พบ

อูกวงบอกว่าอูเอี๋ยนจู้ปลีกตัวไปหาคู่ขาเก่าของเขา เซี่ยงเส้าหลงความจริงคิดเปลี่ยนเป็นมอบหมายหน้าที่ให้แก่จิงสั้ง แต่ฉุกคิดว่าสามารถฉวยโอกาสออกไปยืดเส้นยืดสาย ดังนั้นสอบถามถึงสถานที่ไปของอูเอี๋ยนจู้ บอกให้เหล่าองครักษ์เหล็กไม่ต้องติดตาม ตัวเองเดินออกจากตึกข้างแต่ผู้เดียว

คนเหยียบย่างสู่เส้นทางในดงไม้ รู้สึกคึกคักแจ่มใสกว่าเดิม ไม่นานก็ลดเลี้ยวสู่เส้นทางที่ทอดสู่หอหลัก ขณะจะบรรลุถึงหอหลัก พลันเห็นเจ้าของหอลมเมามายรีบรุดมา ทั้งไม่ถือโคมไฟส่องทางเดินก้มศีรษะเฉียดผ่านข้างกายเซี่ยงเส้าหลง ลดเลี้ยวเข้าสู่ทางน้อยสายหนึ่ง โดยไม่ทันพบเห็นเขา

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด ถลันเข้าดงไม้ สะกดตามหลังแต่ไกล หากมิใช่เห็นเจ้าของหอลมเมามายรีบรุดไปยังป่าไผ่ซึ่งสี่บุปผาลมเมามายอาศัยอยู่ เขาคงไม่มีอารมณ์สะกดรอยตามไป

ทั้งนี้เพราะสี่บุปผาลมเมามายล้วนเข้าร่วมงานเลี้ยงของเล่าไอ่ เจ้าของหอลมเมามายก็วุ่นวายกับการรับแขก ไม่มีเหตุผลที่จะกลับไป

ยังที่อยู่ของสี่บุปผา นอกจากมีคนรอคอยเขาอยู่ ตอนนี้คนของเล่าไอ่ล้วนอยู่ที่ตึกข้าง อย่างนั้นไยมิใช่แสดงว่าคนของหลี่ปู้เหว่ยรอคอยมันอยู่?

เพียงชั่วขณะก็บรรลุถึงป่าไผ่ เห็นที่ปากทางเข้าปรากฏเงาคนถลันวูบ ชักนำเจ้าของหอลมเมามายเข้าไป เซี่ยงเส้าหลงหยุดยั้งชะงักลง คราก่อนเขาได้รับการช่วยเหลือจากหานฉ่วง จึงสามารถผ่านเข้าสู่สถานที่แห่งนี้ ตอนนี้เขาไม่มีแม้แต่เชือกขอเกี่ยวสำหรับปีนป่าย ไหนเลยเร้นกายเข้าไปได้

ขณะจะจากไป พลันบังเกิดปฏิภาณวูบ เจ้าของหอลมเมามายมิใช่บอกว่าสามารถแอบฟังคำสนทนาของสี่บุปผาลมเมามาย โดยที่พวกนางไม่ทราบระแคะระคายหรอกหรือ เครื่องมือแอบฟังเช่นนี้อาจคล้ายกับกระบอกทองเหลืองที่ติดตั้งในห้องนอนของซิ่นหลินจวิน ใช้รับฟังสุ้มเสียงในอุโมงค์ใต้ดิน หากเป็นเช่นนั้น สมควรติดตั้งอยู่ละแวกใกล้เคียง ไม่เช่นนั้นหนทางยาวไกลเกินไป ยากจะถ่ายทอดเสียงไปถึงได้

เซี่ยงเส้าหลงสืบเสาะเลียบป่าไผ่ ไม่นานก็พบเห็นบ้านเรือนเล็กๆ ซึ่งใช้เก็บข้าวของจำนวนสี่หลังแถวหนึ่งอยู่อีกด้านหนึ่งของป่าไผ่ ถัดไปก็เป็นกำแพงรอบนอกแล้ว เซี่ยงเส้าหลงรีบกวัดแกว่งจุดชูไฟ ตรวจค้นทีละห้อง ในที่สุดพบว่าห้องหนึ่งแห้งสะอาดเป็นพิเศษ จัดตั้งตู้ใหญ่สี่ตู้ขัดกับอีกสามห้องซึ่งใช้เก็บข้าวของ ทั้งยังล่ามกุญแจเอาไว้

เซี่ยงเส้าหลงล้วงเข็มปิ่นออกมา ชั่วพริบตาก็สะเดาะกุญแจออก พอเปิดประตูตู้ออก แทบส่งเสียงโห่ร้องออกมา เห็นกระบอกทองเหลืองอันหนึ่งยื่นขึ้นจากพื้นดิน ส่วนปลายคล้ายกับเป็นแตร พอดีให้ผู้คนทาบใบหูเข้าไปสดับฟังได้ เพียงแต่กระบอกทองเหลืองอันนี้ คงไม่ได้ทอดสู่หอน้อยซึ่งเจ้าของหอลมเมามายรุดไป ทั้งนี้เพราะปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด

เซี่ยงเส้าหลงทดลองสะเดาะกุญแจเปิดประตูตู้ใบอื่นออก พอเปิดถึงตู้ใบที่สาม ได้ยินสุ้มเสียงอย่างเลือนราง รีบทาบใบหูเข้าไป สุ้มเสียงที่ดังคล้ายเป็นเสียงจอกสุรากระทบกัน ชั่วครู่ค่อยบังเกิดเสียงหัวร่อของ

บุรุษดังแว่วมา เนื่องจากสุ้มเสียงถ่ายทอดผ่านกระบอกทองเหลืองยาวสิบกว่าวา มิเพียงคลื่นเสียงเปลี่ยนไป ทั้งยังไม่ถนัดชัดเจน ยามกะทันหันจำแนกไม่ออกว่าเป็นเจ้าของหอลมเมามายหรือผู้อื่น

จากนั้นเป็นสุ้มเสียงบุรุษเสียงหนึ่งดังว่า "แผนของพระบิดารองร้ายกาจจริงๆ เซี่ยงเส้าหลงแม้กลอกกลิ้งกลมเกลี้ยง ยังถูกผู้น้อยหลอกลวงหลงเชื่อโดยสนิทใจ"

เซี่ยงเส้าหลงฟังออกว่าเป็นสุ้มเสียงของเจ้าของหอลมเมามาย สร้างความแค้นเคืองจับใจ

สุ้มเสียงบุรุษอีกเสียงหนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ประการสำคัญต้องพึ่งพาความสามารถเฉพาะตัวของเจ้าของหอแซ่อู่ แผนลูกโซ่ของพระบิดารองจึงใช้ได้ผล วันหน้ารัชทายาทเกิดเรื่องขึ้น ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เพ่งเล็งสงสัยเราอีก"

ฟังจากสุ้มเสียงก็ทราบว่า คนกล่าววาจาเป็นก่วนตงแส

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *'หวาดเสียว'* ในใจ หากมิใช่ภูตผีดลบันดาลให้เขาได้ยินคำสนทนาเหล่านี้ คราครั้งนี้นับว่าพลาดท่าเสียทีสาหัสนัก

จากข้อนี้แสดงว่า เสี่ยวผานเป็นจิ๋นซีฮ่องเต้จึงมีบุญญาธิการยิ่งใหญ่ไพศาล ขณะที่หลี่ปู้เหว่ยพ่ายแพ้แก่ดวงชะตาจริงๆ พร้อมกันนั้นบังเกิดความเบื่อหน่าย แผนอุบายของหลี่ปู้เหว่ยเกิดขึ้นไม่สิ้นสุด ประดังมาไม่หยุดหย่อน ไม่ทราบว่าเมื่อใดเขาจึงมีวันเวลาที่สุขสบาย

แว่วเสียงหลี่ปู้เหว่ยถ่ายทอดมาตามกระบอกทองเหลือว่า "เม่ยเม่ยยังอยู่เป็นเพื่อนโจรทรยศนั้นหรือ?"

เจ้าของหอลมเมามายตอบว่า "พระบิดารองวางใจ เซี่ยงเส้าหลงถูกเราขู่จนขวัญวิญญาณไม่อยู่กับตัวต้องหาข้ออ้างจากไป เพื่อรายงานต่อรัชทายาทอย่างแน่นอน มิหนำซ้ำผู้น้อยแจ้งต่อเล่าไอ่ว่า เม่ยเม่ยเพียงสามารถอยู่ถึง**ยามสอง** *(สี่ทุ่ม)* เมื่อถึงเวลาผู้น้อยจะไปรับตัวเม่ยเม่ยกลับมา"

หลี่ปู้เหว่ยแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “โจรทรยศผู้นี้กลับกล้าแย่งชิงสตรีกับเรา นับว่ารำคาญในการมีชีวิตสืบไปจริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่ารับฟังต่อไปก็ไม่ได้รายละเอียดอื่นใด รีบปิดประตูตู้ สวมกุญแจคืนสู่สภาพเดิม ล่าถอยออกจากห้อง

เมื่อกลับถึงตึกข้างของเล่าไอ่และพวก พบว่าเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันชิงเย่อเซิงกับครูฝึกทั้งสามนามกว๋อซิ่ง อันจินเหลียง และหานเจี๋ยล้วนมากันพร้อมหน้า นั่งโต๊ะที่เสริมเข้ามาอีกสี่ตัวพร้อมกับเพิ่มหญิงสาวหน้าตาหมดจดงดงามอีกสี่นาง

เซี่ยงเส้าหลงเปรียบกับเมื่อครู่ คล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน ทักทายกับเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันและพวกก่อน จากนั้นปรับตัวเองโดยการดื่มสุราจอกหนึ่ง ค่อยดับ *“เพลิงโทสะ”* ลงได้

ยามนี้โต๊ะสุราทั้งแปดโต๊ะ มีเพียงเซี่ยงเส้าหลงคนเดียวที่ไม่มีหญิงสาวดื่มเป็นเพื่อน หลังจากนั้นอาหารเริ่มลำเลียงมา ภาชนะที่ใช้เป็นตะเกียบเงิน เพื่อป้องกันการแพร่พิษวางยา

เล่าไอ่กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ท่านผู้ไม่เคยมาเยือนสหายด้วยมือเปล่ามาก่อน การมายังนครเสียนหยางครั้งนี้ ยังนำคณะนางระบำรำฟ้อนมาให้พวกเราเปิดหูเปิดตา โดยเฉพาะสตรีสามสุดยอดสือซู่ฟางยิ่งกอปรด้วยรูปโฉม สำเนียงและการแสดงรวมสามสุดยอด”

เซี่ยงเส้าหลงสงสัยใจยิ่ง เล่าไอ่กล่าวเช่นนี้แสดงว่านี่เป็นคณะนางระบำเร่ร่อนยึดอาชีพการแสดง ความจริงไม่สังกัดผู้มีอำนาจใด ในยุคสมัยที่อิทธิพลอำนาจครอบคลุมทุกแว่นแคว้นเช่นนี้ สือซู่ฟางยังรักษาความเป็นอิสระ เปิดการแสดงตามที่ต่างๆ ได้อย่างไร?

ในยุคสมัยเลียดก๊ก ไม่ว่าบุคคลหรือกลุ่มหมู่คณะใด นอกจากราษฎรทั่วไปแล้ว ล้วนมีจุดมุ่งหมายทางการเมืองเคลือบแฝง ตามเหตุผลคณะของนางก็ไม่มีข้อยกเว้น ดูจากความสัมพันธ์ระหว่างทางคณะกับผู้เกา แสดงว่าไม่รวบรัดธรรมดา

ผู้เกากล่าวด้วยความกระหยิ่มใจว่า “เราใช้เวลาสองเดือน เดินทาง

ไปยังนครหานตาน เสาะหาจินเหล่าต้าผู้เป็นหัวหน้าคณะทั้งพูดจาหว่านล้อม ทั้งทุ่มเงินทอง ค่อยเกลี้ยกล่อมเขายกคณะมายังนครเสียนหยาง และกำหนดจัดการแสดงในงานเลี้ยงหลังพิธีบวงสรวงฤดูใบไม้ผลิ ค่ำคืนนี้ถือเป็นการแสดงล่วงหน้า”

หัวหน้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันสอดคำขึ้น “ฟังว่าสตรีสามสุดยอดสือซู่ฟางกับนางงามไร้กระดูกหลันจิงน่วนแห่งรัฐฉี ซึ่งมีผลงานการแสดงน่าตื่นใจในงานเลี้ยงวันเกิดพระบิดารอง รวมทั้งนางแอ่นปราดเปรียวฟ่งเฟยแห่งรัฐเอี้ยน ได้รับขนานนามร่วมกันเป็นสามสาวสะคราญโฉม คิดไม่ถึงในนครเสียนหยางตอนนี้ได้ต้อนรับสองสาวสะคราญ นับเป็นบุญตาของพวกเราไม่น้อย”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่าหญิงสาวชาวฉีที่ลอบสังหารเขาในค่ำคืนนั้น เรียกว่านางงามไร้กระดูกหลันจิงน่วน ในสามสาวสะคราญโฉมอย่างน้อยมีอยู่นางหนึ่งเป็นนักฆ่าหญิง อย่างนั้นอีกสองนางเล่า?

เล่าไอ่ยิ้มอย่างชั่วช้าลามก กล่าวว่า “พระบิดารองคงลิ้มลองรสชาติของนางงามไร้กระดูกมาแล้ว ไม่ทราบท่านผู้เคยทดสอบสามสุดยอดในหอห้องของสือซู่ฟางมาหรือไม่?”

บุรุษทั้งหมดล้วนหัวร่อออกมา ผูเกาจึงกล่าวว่า “หากสามารถเชยชิดความหอมโดยง่ายดาย สือซู่ฟางคงตกเป็นสมบัติส่วนตัวของผู้อื่นตั้งแต่แรก สือซู่ฟางไปถึงที่ใด ต้องขอคำรับรองว่าจะไม่มีการบังคับให้ขายตัว คราวครั้งนี้คนค้ำประกันคือเราผู้แซ่ผู ขอถามเราไหนเลยตั้งตัวเป็นขโมยเองได้หรือ?”

อันจินเหลียงซึ่งนั่งอยู่ถัดจากเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันกำลังกัดกินเนื้อไก่ พอฟังส่งเสียงอู้อี้ไม่ชัดเจนว่า “อย่างนั้นน่าเสียดายมากแล้ว”

ทุกผู้คนหัวร่อครืนใหญ่ หยางอวี้พลันผุดลุกขึ้น ถือป้านสุรามาถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง คุกเข่าลงก่อน แล้วค่อยนั่งบนตักของอีกฝ่าย แย้มยิ้มดุจบุปผาบานกล่าวว่า “ท่านแม่ทัพใหญ่ ข้าพเจ้าขอคารวะท่านจอกหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงยื่นจอกออกไป ให้นางรินสุราจากป้านลงในถ้วย จากนั้นหยางอวี้ก้มศีรษะต่ำ ขยับเขยื้อนริมฝีปากกล่าวว่า “หากท่านแม่ทัพใหญ่สามารถเจียดเวลาสักเล็กน้อย หยางอวี้ขอเป็นหมอนสำหรับให้หนุนนอน”

คำพูดสองประโยคนี้กล่าวอย่างแผ่วเบา มีแต่เซี่ยงเส้าหลงที่ได้ยินดังนั้นมีความหมายเป็นพิเศษ

เซี่ยงเส้าหลงก้มสายตามองดูเนินอกอันขาวผ่องของนาง แทบรับปากด้วยใจอ่อน ดีที่ระหว่างนี้เขาตื่นเช้าขึ้นมาซ้อมเพลงดาบทุกวัน เพาะเป็นจิตใจอันเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว จึงกล่าวตอบเบาๆ ว่า “เงื่อนหัวใจยากคลี่คลาย แม่นางอวี้โปรดให้อภัย”

หยางอวี้ชม้ายมองเขาอย่างตัดพ้อตำหนิแวบหนึ่ง ค่อยล่าถอยกลับไปยังโต๊ะของเล่าไอ่ เซี่ยงเส้าหลงชูจอกสุราชักชวนดื่ม ทุกผู้คนชูจอกตาม แต่ทางสำนักนักบู๊อุ้ยหนัน นอกจากกว๋อซิ่งแล้ว ทุกผู้คนล้วนมีสีหน้าเต็มฝืน ขาดน้ำใจไมตรีอยู่บ้าง จากนั้นเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันกับผูเกาดื่มสุราพร้อมกันจอกหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงกำลังประหลาดใจว่า เหตุใดเล่าไอ่คล้ายควบคุมเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันไม่ได้ ประจวบเห็นเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันกับผูเกาสบตาเป็นเชิงรู้ใจกันแวบหนึ่ง พลันบังเกิดปฏิภาณวูบ ฉุกคิดถึงความสัมพันธ์ระหว่างเล่าไอ่กับเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนัน

ก่อนหน้านี้เจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันเป็นคนของมหาเสนาบดีซ้ายหยางเฉวียนจวิน และโน้มเอียงไปทางเฉิงเฉียว ผู้มีศักดิ์เป็น *“พระอนุชา”* ของเสี่ยวผาน ตอนนี้ยังถือว่าอยู่ฝ่ายเฉิงเฉียว แต่เปลี่ยนเป็นสมคบคิดกับตู้ปี้และผูเกาแล้ว

ตู้ปี้กับผูเกาแม้มีอิทธิพลใหญ่โต แต่จำกัดที่แดนผิงหยวน ซึ่งเป็นฐานที่มั่นของเฉิงเฉียว นี่นับเป็นการเพาะสร้างของหลี่ปู้เหว่ย จงใจทิ้งชนวนปัญหาไว้ เพื่อให้จีไทเฮากับเสี่ยวผานมิอาจไม่ทรงพึ่งพาหลี่ปู้เหว่ยไปจัดการ แต่ตู้ปี้กับผูเกาและพวกก็ต้องการสอดเท้าเข้ามาในนคร

เสียนหยาง ดังนั้นเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันแสร้งเป็นสวามิภักดิ์ต่อเล่าไอ่ ทำให้หลี่ปู้เหว่ยนึกเห็นแก่จีไทเฮา ไม่กล้าทำอย่างไรพวกเขา กลายเป็นความสัมพันธ์อันสลับซับซ้อนขึ้น

แน่นอน เขาย่อมไม่เปิดเผยข้อมูลที่ได้จากการศึกษาสังเกตนี้ต่อเล่าไอ่ หลี่ปู้เหว่ยต้องการเล่นการละเล่นเฉลี่ยอำนาจออกไป เขาก็ยินดีน้อมสนอง

หลังจากทำความเข้าใจเช่นนี้ เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าตัวเองตกเป็นเป้าจู่โจมอันดับแรกของฝ่ายตู้ปี้และสำนักนักบู๊อุ้ยหนัน หากสามารถกำจัดเขา ก็จะทำลายความสมดุลแห่งอำนาจในนครเสียนหยางไป สำหรับกับผูเกาและพวก ย่อมภาวนาให้สถานการณ์ยิ่งวุ่นวายยิ่งดี

ตอนนี้ทางกองทัพรัฐฉินมีบุคคลที่ปฏิเสธหลี่ปู้เหว่ยไม่น้อย ขอเพียงตู้ปี้สามารถรวบรวมพลังอำนาจต่างๆ เช่น หวังเฮอ หวังหลิง หวังเจี่ยน หรือว่าชางผิงจวินและอันกู่ซีเข้ามา เฉิงเฉียวก็สามารถต่อสู้ช่วงชิงกับฝ่ายหลี่ปู้เหว่ย ซึ่งเปลือกนอกให้การสนับสนุนเสี่ยวผานอยู่ หากแม้นกำจัดขวากหนามสำคัญเช่นเสี่ยวผาน เฉิงเฉียวจะกลายเป็นผู้สืบทอดบัลลังก์รัฐฉินแล้ว

ดังนั้นภารกิจลำดับแรกคือกำจัดเซี่ยงเส้าหลง ทำให้นครเสียนหยางตกอยู่ในความชุลมุนวุ่นวาย พวกเขาจึงสามารถอาศัยช่วงน้ำขุ่นจับปลาใหญ่เช่นเสี่ยวผานได้

ยามนั้นเซี่ยงเส้าหลงสังเกตเห็นเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันปรายตาบอกใบ้ต่อกว๋อซิ่งติดต่อกัน ชั่วครู่ให้หลัง กว๋อซิ่งค่อยกล่าวอย่างไม่ใคร่ยินยอมพร้อมใจว่า “สองวันนี้ไม่ทราบว่าท่านแม่ทัพใหญ่มีเวลาไปยังสำนักพวกเรา สำแดงเพลงดาบให้พวกเราเปิดหูเปิดตาสักคราหรือไม่?”

คำพูดเหล่านี้ปราศจากกลิ่นอายอันเคร่งเครียดเช่นตอนที่เขาเคยกล่าวก่อนงานวันเกิดหลี่ปู้เหว่ยอีก แสดงว่าพระคุณที่จี้เอียนหยานหยิบยื่นให้และผลประโยชน์ที่เสี่ยวผานทรงจุนเจือ จะมากจะน้อยสร้างความหวั่นไหวใจแก่เขา

วิจารณ์ตามความสัตย์ กลุ่มของเสี่ยวผานเป็นผู้ครองอำนาจในปัจจุบัน ก่อนหน้านี้กว๋อซิ่งสวามิภักดิ์ต่อหยางเฉวียนจวิน เป็นเหตุให้แทรกตัวเข้ามาอยู่ฝ่ายเซี่ยงเส้าหลงไม่ได้ ยามนี้สบโอกาสเหมาะ หากให้เขาเสียสละเพื่อหัวหน้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันอีก เกรงว่ายากเย็นยิ่ง

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทันเอ่ยปาก เล่าไอ่ชิงกล่าวว่า “ท่านกว๋อมิใช่เห็นเพลงดาบประหนึ่งเทพเจ้าเสริมส่งของท่านแม่ทัพใหญ่แล้วหรือ? ไยต้องรับทราบอีกครั้งหนึ่งด้วย?”

คำพูดเหล่านี้กล่าวอย่างไม่เกรงอกเกรงใจ แสดงว่าเล่าไอ่ไม่พอใจยิ่ง

เจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “เนื่องด้วยท่านแม่ทัพใหญ่มีเพลงดาบสูงส่งปานเทพเจ้า พวกเราจึงคิดขอให้เขาไปชี้แนะเหล่านักบู๊ของสำนักเราสักครั้ง ท่านขุนนางเน่ยสืออย่าได้เข้าใจผิดไป”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “หากท่านหัวหน้าสำนักรับปากว่าพรุ่งนี้จะลงสู่สนามด้วยตัวเอง เราเซี่ยงเส้าหลงจะไปขอรับคำสั่งสอนที่สำนัก”

คำพูดพอกล่าว ทุกผู้คนในบริเวณรวมทั้งผูเกาล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป เซี่ยงเส้าหลงแม้กล่าวอย่างเกรงอกเกรงใจ แต่ก็บ่งบอกถึงความตั้งใจของเซี่ยงเส้าหลงที่คิดใคร่ฆ่าเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนัน มิหนำซ้ำหลังเหตุการณ์ไม่สามารถสืบสาวเอาผิด ทั้งนี้เพราะนี่เป็นการแส่หาเรื่องของเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันเอง

สาเหตุที่ผูเกากับเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันหน้าเปลี่ยนสี เพราะได้คิดว่าเซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้ความสัมพันธ์ที่แท้จริงของพวกเขากับเล่าไอ่ออกจึงกล่าวโดยไม่ไว้หน้าถึงเพียงนี้ ส่วนสาเหตุที่เล่าไอ่และพวกหน้าเปลี่ยนสีคือ เซี่ยงเส้าหลงเมื่อลั่นปากเช่นนี้ ด้วยศักดิ์ศรีเกียรติภูมิของเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนัน แม้ทราบว่าต้องแพ้พ่าย ได้แต่ทะยานออกรับศึกโดยไม่อาจบิดพลิ้วบ่ายเบี่ยงได้ จริงดังคาดหมาย หัวหน้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวอย่างฮึกหาญว่า “ระหว่างนี้

ไม่เคยมีคนยินยอมเล่นกับเราเจ้าสำนักเช่นท่านแม่ทัพใหญ่มาก่อน ยามเที่ยงวันพรุ่งนี้เราจะน้อมรอต้อนรับในสำนัก”

กล่าวจบผุดลุกขึ้น น้อมกายคารวะต่อผูเกาและเล่าไอ่ จากนั้นสะบัดหน้าจากไป กว๋อซิ่งและพวกได้แต่ลุกขึ้นคารวะแล้วติดตามจากไป

บรรยากาศในบริเวณกระอักกระอ่วนยิ่ง ทุกผู้คนหันไปมองหน้ากัน คิดไม่ถึงเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันมีใจคับแคบถึงเพียงนี้

เจ้าของหอลมเมามายพอดีเดินเข้ามา ทั้งยังเหลียวมองไปยังทิศทางที่เจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันจากไป

เซี่ยงเส้าหลงเห็นเช่นนั้น ยิ้มพลางถามว่า “เจ้าของหอแซ่อู่ใช่คิดมารับตัวเม่ยเม่ยไปพบกับพระบิดารองหรือไม่?”

เล่าไอ่และเจ้าของหอลมเมามายล้วนหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย เจ้าของหอลมเมามายรู้สึกเข่าอ่อนระทวย คุกโครมลงกับพื้น

ซึ่งความจริงเจ้าของหอลมเมามายยังไม่เข้าใจว่าตอนนี้เกิดเรื่องใด เพียงทราบว่าเรื่องที่เขาคิดกระทำถูกเซี่ยงเส้าหลงกล่าวเปิดโปง คล้ายกับบุคคลที่ห่อหุ้มอาภรณ์อย่างมิดชิด พลันกลับกลายเป็นเปลือยเปล่าล่อนจ้อนขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงเพียงดูประการนี้ออก แต่ในความรู้สึกของเจ้าของหอลมเมามาย คล้ายกับว่าเรื่องราวทั้งหมดล้วนถูกเปิดโปง ดังนั้นฉุกคิดว่าตัวเองล่วงเกินรัชทายาทกับเซี่ยงเส้าหลง เกรงว่าชักนำเภทภัยถูกฆ่าทั้งตระกูล ที่คุกเข่าแทบเป็นปฏิกิริยาตามสัญชาตญาณ

เล่าไอ่ที่หน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย เพราะเจ้าของหอลมเมามายหลอกลวงเขา ก่อนหน้านี้เจ้าของหอลมเมามายโป้ปดว่าตันเม่ยเม่ยไม่สบาย ต้องขอตัวกลับก่อน คืนนี้ไม่อาจค้างคืนกับเขา ไหนเลยคาดคิดว่ามีกำหนดการไปปรนนิบัติรับใช้หลี่ปู้เหว่ย เช่นนี้จะให้ทนทานรับได้อย่างไร?

เล่าไอ่แม้ประหลาดใจว่า เซี่ยงเส้าหลงไฉนทราบเรื่องที่ตันเม่ยเม่ยจะไปปรนนิบัติหลี่ปู้เหว่ย แต่ความโกรธแค้นกลับกลบบดบังความ

ต้องการทราบคำตอบไป

ยามนั้นเซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เจ้าของหอแซ่อู่ไม่ได้กระทำผิดอันใดกระมัง? มีคำกล่าวไว้ *‘ในชีวิตไม่ทำผิดมโนธรรมกลางวิกาลแว่วเสียงเคาะประตูมิหวั่นหวาด’* ท่านดูไปกลับตรงกันข้าม เพียงได้ยินข้าพเจ้าออกปากถามก็คุกเข่าลง นั่นเป็นเพราะเหตุใด”

เจ้าของหอลมเมามายนับเป็นจอมเจ้าเล่ห์ พลันระงับสติ ลอบด่าตัวเองขวัญอ่อนใจหวั่นหวาด รีบคืบคลานลุกขึ้น ส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “ผู้น้อยเพียงสะดุดล้ม เป็นเหตุให้คุกเข่าลง กลับเป็นที่หัวร่อเยาะของทุกท่านแล้ว”

เล่าไอ่แค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “เจ้าของหอคงไม่ได้มารับตัวเม่ยเม่ยไปให้แก่พระบิดารองตามคำบอกของท่านแม่ทัพใหญ่กระมัง?”

เจ้าของหอลมเมามายยังไม่กริ่งเกรงต่อเล่าไอ่เท่ากับเซี่ยงเส้าหลง พอฟังรีบกล่าวว่า “ความจริงเป็นเช่นนั้น แต่หากท่านขุนนางเน่ยสื่อไม่ยินยอม ผู้น้อยจะกลับไปปฏิเสธพระบิดารองเอง”

ยามนี้เขาเพียงคิดออกไปสืบดูว่า เซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร ความเป็นไปได้ประการหนึ่งคือ คนของเซี่ยงเส้าหลงพบกับหลี่ปู้เหว่ยมาแล้ว

ตันเม่ยเม่ยพลันหัวร่อเสียงสดใสไพเราะ ออดอ้อนถามว่า “เมื่อครู่ท่านแม่ทัพใหญ่ออกไปครู่หนึ่ง ใช่พบเห็นพระบิดารองหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า ตันเม่ยเม่ยคิดกระตุ้นเตือนเจ้าของหอลมเมามายไม่ต้องเป็นวิตกกังวลไป ดังนั้นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้พบกับพระบิดารอง แต่คนของข้าพเจ้าพบเห็นผู้ติดตามของเขาจึงคาดเดาดู มิคาดกลับเป็นเหตุให้เจ้าของหอแซ่อู่สะดุดล้มลง”

เจ้าของหอลมเมามายและพวกค่อยเข้าใจในบัดดล เล่าไอ่ยื่นมือโอบรอบเอวตันเม่ยเม่ย ตวาดใส่เจ้าของหอลมเมามายว่า “ท่านเจ้าของหอคงทราบว่าตอนนี้ควรทำอย่างไรกระมัง?”

เจ้าของหอลมเมามายก้มศีรษะรับคำ ล่าถอยออกไปอย่างทุลักทุเล

ผูเกาชูจอกสุราขึ้น กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ในชีวิตไม่ทำผิดมโนธรรม กลางวิกาลแว่วเสียงเคาะประตูมิหวั่นหวาด ในชีวิตเราผูเกาเพิ่งได้ยินข้อความอันลึกซึ้งเช่นนี้เป็นครั้งแรก ท่านแม่ทัพใหญ่กล่าววาจาแยบคาย ผูเกาขอคารวะท่านจอกหนึ่ง”

ทุกผู้คนเห็นพ้องด้วย พากันชูจอกคารวะสุราต่อเซี่ยงเส้าหลง แสดงว่าดูออกว่าเจ้าของหอลมเมามายเป็นโจรใจหวั่นหวาด

ยามนี้ทั้งหมดบังเกิดความเมามายอยู่หลายส่วน เล่าไอ่ยิ้มพลางกล่าวว่า “พวกเรามิสู้อย่าได้นึกว่าวันพรุ่งนี้จะเกิดเรื่องใด ขอชมการแสดงสามสุดยอดของสือซู่ฟางก่อนเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงชูจอกสุรากล่าวเสริมว่า “ค่ำนี้มีสุรา ค่ำนี้เมามาย วันพรุ่งโศกกราย วันพรุ่งต้านรับไว้ พวกเราดื่มอีกจอกหนึ่ง”

ทุกผู้คนรวมกับสี่บุปผาลมเมามาย ล้วนตั้งหน้าตั้งตารอคอยสือซู่ฟาง แม้แต่เซี่ยงเส้าหลงพอได้ยินกิตติศัพท์สามสุดยอดของนาง ก็คิดเชยชมสักครา

ยามนั้นคณะมโหรีซึ่งประกอบด้วยหญิงสาวสิบแปดนาง ชุมนุมอยู่ข้างประตู พร้อมกับการดีดสีตีเป่าเครื่องดนตรีชนิดต่างๆ พากันขยับเคลื่อนกายอย่างเป็นจังหวะจะโคน เยื้องกรายร่ายรำอย่างสวยงาม พวกนางล้วนอยู่ในวัยสาวสะพรั่ง สวมใส่ชุดลายหลากสี เสียงมโหรีสอดรับกับท่าร่ายรำ ดึงดูดความสนใจผู้คนไว้

จากนั้นเสียงมโหรีแปรเปลี่ยนท่วงทำนอง นางระบำอันเฉิดโฉมสองกลุ่ม กลุ่มละแปดนางมือถือพัดขนนก สวมชุดแพรเบาบางร่ายรำมาจากประตูข้างทั้งสองบาน บัดเดี๋ยวรวมตัวบัดเดี๋ยวแยกจาก ประกอบเป็นภาพต่างๆ นานา เป็นที่น่านิยมชมเชย

มาตรว่าในตอนนั้นรัฐฉินจัดเป็นรัฐที่เข้มแข็ง แต่หากเอ่ยถึงศิลปวัฒนธรรม ไหนเลยเทียบเปรียบกับรัฐอื่นทั้งหกได้ ตันเม่ยเม่ยและพวกความจริงเป็นหญิงงามนางระบำชั้นแนวหน้าของรัฐฉิน แต่พอเห็น

คณะร่ายระบำซึ่งมาจากรัฐตะวันออก ต่างยอมรับว่าสู้ไม่ได้

ที่ชวนวาบหวามใจที่สุดคือ ใต้ชุดแพรเบาบางของเหล่าหญิงสาวเผยเห็นตัวเอี๊ยมกางเกงขาสั้น ไหล่ผุดผาดปานเย้ยหิมะ ขาอ่อนที่ขาวละลาน สะกดจนเหล่าบุรุษตาเบิกค้าง ชนชั้นอันต่ำช้าลามกเช่นเล่าสื้อถึงกับน้ำลายสอแทบหยดหยาด

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสสังเกตดูปฏิกิริยาทุกผู้คน ไม่ว่าเล่าไอ่ลิ่งฉีและหานเจี๋ยแม้ไม่ถึงกับเสียกิริยาเท่าเล่าสื้อ แต่ก็ชมดูจนปากอ้าตาค้าง มีแต่ผูเการักษาสีหน้าอันเยือกเย็นไว้ แสดงว่าลักษณะท่าทางที่คนผู้นี้แสดงออก ล้วนเป็นภาพลวงตบตาผู้คน

หลังความเปลี่ยนแปลงสารพัน นางระบำทั้งสองกลุ่มพลันรวมตัวเป็นวง ขยับเขยื้อนริมฝีปาก ร้องขับขานบทเพลงอันไพเราะเพราะพริ้งออกมา เซี่ยงเส้าหลงฟังไม่ออกว่าพวกนางร้องเพลงอะไร ขณะครุ่นคิดเหล่านางระบำพลันแตกกระจายไปทั้งสี่ทิศดุจผีเสื้อโบยบินออกห่างท่ามกลางเหล่าหญิงสาว กลับปรากฏหญิงงามสะคราญโฉมนางหนึ่งขึ้น

ทุกผู้คนล้วนไม่ทราบว่าโฉมสะคราญนางนี้มาถึงตั้งแต่เมื่อใด ซ่อนตัวอยู่ในคณะนางระบำได้อย่างไร จวบกระทั่งผูเกาปรบมือขึ้นก่อน ทั้งหมดค่อยคลายตื่นจากความฝัน พากันปฏิบัติตาม

หญิงงามนางนี้สวมเสื้อกระโปรงสีเหลืองปักลายดอกไม้ เท้าสวมรองเท้าแพรลายปัก ปิ่นปักผมทำจากเต่ากระ ต่างหูนำไข่มุกมาเป็นเครื่องประดับ สร้อยคอที่ทำจากอัญมณี ตลอดทั้งร่างเป็นประกายเลื่อมพราย รับกับอกอูมที่สั่นไหว เอวอ้อนแอ้นเพียงหยิบมือเดียว ผิวพรรณขาวผ่องดุจแพรต่วน อ้วนผอมได้สัดส่วนพอดี งามรัดรึงใจยิ่งนัก

บนใบหน้ารูปไข่แต่งประดับด้วยดวงเนตรอันสุกใสกระจ่าง รอยลักยิ้มที่สวยงามรับกับริมฝีปากสีแดงชาด ประหนึ่งเทพนิรมิตสร้างสรรค์ มาตรแม้นอยู่ในท่านั่ง ไม่มีความเคลื่อนไหวอันใด แต่ชวนให้ผู้คนรู้สึกว่านางมีท่วงท่าอันสูงสง่า แซ่มช้อยอ่อนหวานเหลือประมาณ

ที่ประทับตราตรึงใจเซี่ยงเส้าหลงคือ นางมีช่วงคอที่งามระหง

ขาวผุดผ่อง ทำให้ในความงามหยาดเยิ้ม สะท้อนถึงราศีอันสูงส่ง แม้นเปรียบกับจี้เอียนหยานและฉินชิง จึงหาได้ด้อยกว่าเท่าใด หญิงงามนางนี้ย่อมเป็นสตรีสามสุดยอดสือซู่ฟาง

สือซู่ฟางพอเผยโฉม เฉกเช่นอรุโณทัยไขแสง เปล่งประกายอันเรืองรอง ไม่ว่าบุรุษหรือสตรีล้วนตะลึงลานต่อรูปโฉมความงามของนาง

นางระบำอื่นแยกย้ายนั่งลง โดยยึดถือนางเป็นศูนย์กลาง โบกพัดขนนกเบาๆ แต่ไกล แสดงออกว่านางจึงเป็นจิตวิญญาณของคณะนางระบำ

สือซู่ฟางคล้ายไม่รู้สึกตัวว่านางตกเป็นเป้าสายตาของผู้คนราวกับนั่งอยู่ในหอห้องเพียงลำพัง ปรับเปลี่ยนอิริยาบถท่วงท่าที่ชวนให้ผู้คนหัวใจเต้นแรงอยู่หลายครา ค่อยร้องเป็นบทเพลงออกมา

เสียงเพลงเปล่งผ่านลำคอที่งามระหง ออกจากโอษฐ์สีแดงชาดคล้ายจมอยู่ในบรรยากาศอันอ้อยส้อย มิเพียงแต่ตัวเองยากตัดรอน ยังเหนี่ยวรั้งผู้คนไม่ยอมจากไป

เซี่ยงเส้าหลงความจริงไม่มีความรู้ด้านดนตรีการ แต่หลายปีนี้ได้รับผลสะท้อนจากจี้เอียนหยานพอเรียนรู้อยู่บ้าง ยามนี้ได้ยินนางขับขานบทเพลงอันโศกซึ้ง ห้วงสมองก็ปรากฏมโนภาพอันตราตรึงคล้ายกับในห้วงความฝัน มีสุรางคนาอาศัยอยู่ส่วนลึกของหุบเขา วนเวียนอยู่ริมน้ำมองดูเงาสะท้อนของตัวเองในวารี เอ่ยเอื้อนบทกวีออกมา

ที่นางร้องขับขานเป็นบทกลอนไช่เว่ย ใน**กวีนิพนธ์ซื่อจิง*** โดยเปิดลำนำด้วยคำ *'ไช่เว่ยไช่เว่ย'* จากนั้นพรรณนาถึงชีวิตของไพร่พลทหารถูกกะเกณฑ์ให้ไปรับมือการรุกรานของพวกหยงตี้ ได้รับความทุกข์ยากลำบาก เสียงร้องซึ่งแฝงความรู้สึกอันเศร้าสร้อยละห้อยหวนครอบงำจิตใจผู้รับฟังโดยสิ้นเชิง

** ซื่อจิงเป็นกวีนิพนธ์เล่มแรกของจีน และเป็นแม่บทของกวีนิพนธ์ในยุคต่อมา และขงจื๊อทำการคัดเลือกรวบรวม มีทั้งสิ้นสามร้อยกับอีกหกบท ไช่เว่ยจัดอยู่ในหมวดเสียวหยาหรือวิจิตรน้อย มีทั้งสิ้นหกบท บทละแปดคำ*

เสียงเพลงของนางคล้ายจริงคล้ายเลื่อนลอย แต่พานออกเสียงทุกตัวอักษรอย่างชัดเจน จนผู้คนได้ยินโดยไม่ตกหล่น เมื่อนางร้องถึงท่อนสุดท้าย ซึ่งเป็นการรวมความหมายของกลอนบทนี้ ได้ยินนางขับขานว่า

"นึกถึงคราห่างจากบ้าน ตันหยางหลิวโบกไหวสะท้าน
ยามนี้คืนสู่ถิ่นฐาน หิมะพร่างพรมไม่ยั้งหยุด
ก้าวย่างไปอย่างเชื่องช้า ทั้งอ่อนล้าและหิวโหย
ดวงใจเราเศร้าสร้อยพลันร่วงโรย สุดโศกศัลย์ใครรู้บ้าง"

หางเสียงแผ่วเบาลง ขาดหายไปพร้อมกับเสียงดนตรี มลายเข้ากับขุนเขาลำน้ำไกลตา เหล่านางระบำห้อมล้อมนางเอาไว้ ขยับพัดขนนกสั่นไหว จากนั้นล่าถอยออกจากห้องจนหมดสิ้น

ทุกผู้คนตื้นตันใจจนลืมปรบมือชมเชย เซี่ยงเส้าหลงก็ถูกสะกดครอบงำ ยากหักห้ามใจได้ ยามนั้นปรากฏชายกลางคนอายุสี่สิบเศษสวมชุดเลิศหรูผู้หนึ่งเดินเข้ามา ประสานมือคารวะจนจรดพื้นกล่าวว่า "จินเฉิงจิ้วคำนับท่านผูและใต้เท้าทุกท่าน"

ผูเกาค่อยระงับสติ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ท่านนี้คือ**จินเหล่าต้า** *(อันดับหนึ่งแซ่จิน)* เอง เป็นเขาพากเพียรฝึกอบรม ท่านทั้งหลายจึงได้ยินได้ฟังเสียงเพลงอันไพเราะเพราะพริ้งเช่นเมื่อครู่"

จากนั้นแนะนำทุกผู้คนต่อจินเหล่าต้า เล่าไอ่ก็สั่งคนให้รางวัลจินเหล่าต้าเป็นทองคำสิบตำลึง

เซี่ยงเส้าหลงคาดว่าระหว่างนี้เล่าไอ่คงขูดรีดเงินทองได้มากมายไม่เช่นนั้นไหนเลยให้รางวัลอย่างมือเติบถึงเพียงนี้

จินเหล่าต้าคำนับขอบคุณมิขาดปาก ผูเกาฉวยโอกาสถามว่า "คืนนี้แม่นางสืออารมณ์ดีเลวอย่างไร สามารถเชื้อเชิญนางมาสนทนากับพวกเราสักสองคำหรือไม่?"

จินเหล่าต้าแสดงว่ารับเหตุการณ์เช่นนี้มาจนชาชิน ดังนั้นแสร้ง

เป็นลับลมคมในกระซิบบอกว่า “สำหรับบุตรีของเราผู้นี้ ไม่อาจรุกเร้านางเกินไป ผู้น้อยจะหาโอกาสจัดการให้นางพบกับใต้เท้าทุกท่านเอง”

สี่บุปผาลมเมามายปั้นสีหน้าเหยียดหยาม คล้ายดูแคลนสือซู่ฟางวางท่าเขื่องโข แท้ที่จริงนึกอิจฉานางแทบตาย วิจารณ์ตามรูปโฉมโนมพรรณ ตันเม่ยเม่ยหาเป็นรองสือซู่ฟางไม่ แต่ด้านศิลปะการแสดงอย่างน้อยด้อยกว่าขั้นหนึ่ง โดยเฉพาะการสร้างภาพลักษณ์เสริมบุคลิกยิ่งเป็นรองมากนัก หากแม้นนี่เป็นการคิดค้นของ *“ผู้จัดการ”* เช่นจินเหล่าต้าคนผู้นี้แสดงว่าไม่รวบรัดธรรมดา

จินเหล่าต้าหันมากล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “บุตรีของเราผู้นี้ปรกติมีนัยน์ตาสูง แต่ให้ความสนใจท่านแม่ทัพใหญ่เป็นพิเศษ คืนนี้ทราบว่าท่านแม่ทัพใหญ่จะมาร่วมงาน จึงร้องบทเพลงนี้เป็นครั้งแรก”

เซี่ยงเส้าหลงรีบกล่าวถ่อมตน ในใจกลับลอบแผดด่าอีกฝ่าย เมื่อครู่ตอนสือซู่ฟางร้องเพลง กระทั่งหางตายังไม่ชำเลืองมาที่เขา จินเหล่าต้าพานกล่าวเช่นนี้ แสดงว่าได้รับคำสั่งจากผูเกา ให้จุดเพลิงริษยาของเล่าไอ่ขึ้น

จริงดังคาดหมาย ดวงตาเล่าไอ่ทอแววหึงหวง หัวร่อพลางกล่าวว่า “อย่างนั้นจินเหล่าต้าจัดการให้แม่นางสือพบกับท่านแม่ทัพใหญ่สองต่อสองเถอะ อย่าให้พวกเราสอดแทรกเข้าไปขวางหูขวางตา”

เซี่ยงเส้าหลงปรารถนาใคร่ตบหน้าจินเหล่าต้าสักฉาดสองฉาดพร้อมกันนั้นนึกตื่นตระหนกต่อฝีมืออันลึกซึ้งชั่วร้ายของผูเกา แผนยุยงให้แตกแยกนี้ ใช้ได้ผลกับเล่าไอ่อย่างที่สุด ทั้งนี้เพราะเล่าไอ่หึงหวงความสัมพันธ์ครั้งอดีตระหว่างเซี่ยงเส้าหลงกับจีไทเฮาตลอดมา คำพูดของจินเหล่าต้านี้พอดีจี้ถึงใจดำของเล่าไอ่

เซี่ยงเส้าหลงเบือนหน้าไปยังเล่าไอ่ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านเล่าอย่างได้ยึดถือคำพูดของจินเหล่าต้าเป็นความจริง ในความเห็นข้าพเจ้าแม่นางสือหาได้สนใจไยดีผู้ใดมากกว่า”

เล่าไอ่ฝืนหัวร่อ แสดงว่ายังคับข้องใจไม่คลาย จินเหล่าต้าฉวย

โอกาสขอตัวล่าถอยไป

ชั่วครู่ให้หลัง เจ้าของหอลมเมามายย้อนกลับมาอีก ยังมีหลี่ปู้เหว่ยก่วนตงแสและสีซัง ทั้งยังฉุดลากจินเหล่าต้ากลับมาด้วย ทุกผู้คนรู้สึกเหนือความคาดหมาย หันไปมองหน้ากันอย่างงุนงง

หลี่ปู้เหว่ยเดินถึงกลางห้อง กวาดตามองทุกผู้คน สุดท้ายหยุดนิ่งบนร่างเล่าไอ่ หัวร่อฮาฮากล่าวว่า “การมาของเราครั้งนี้ เพื่อลงโทษปรับท่านขุนนางเน่ยสื่อด้วยการดื่มสุราสามจอก”

เล่าไอ่ เซี่ยงเส้าหลงและพวกพากันผุดลุกขึ้นคารวะ ส่วนตันเม่ยเม่ยเหล่านางคณิกาพากันหมอบกราบกับพื้น

เล่าไอ่เคยอยู่ภายใต้การปกครองของหลี่ปู้เหว่ย ยามนี้แม้ได้รับการสนับสนุนจากจีไทเฮา มีความก้าวหน้าทางราชการ ตอนไม่พบหน้ายังสามารถอวดอำนาจ แต่พอเผชิญหน้ากันคล้ายต่ำเตี้ยลงครึ่งท่อน ตะกุกตะกักถามว่า “พระบิดารองไฉนคาดคั้นเอาผิดเรา?”

หลี่ปู้เหว่ยหันไปบอกให้เซี่ยงเส้าหลง ผูเกาและพวกเป็นพยานสั่งให้ตันเม่ยเม่ยและพวกลุกขึ้นนั่ง แล้วสั่งสีซังจัดเตรียมสุราลงโทษปรับเล่าไอ่

เซี่ยงเส้าหลงลอบชมเชยในใจ หลี่ปู้เหว่ยพอเหยียบย่างเข้ามา ก็สะกดทุกผู้คนโดยราบคาบ กลายเป็นฝ่ายรุกอย่างสิ้นเชิง

จินเหล่าต้าที่ถูก *“คุมตัว”* กลับมา ยืนอยู่ข้างกายเจ้าของหอลมเมามาย ไม่ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด

หลี่ปู้เหว่ยยกมือไพล่หลัง เดินถึงหน้าโต๊ะของเล่าไอ่ ยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้อแรก ทั้งที่ทราบว่าเรามาถึงหอลมเมามาย กลับไม่ไปทักทายสักคำ ความสัมพันธ์ของพวกเรากลับกลายเป็นห่างเหินตั้งแต่เมื่อใด?”

เล่าไอ่หัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ กล่าวอย่างกระอักกระอ่วนว่า “พระบิดารองกล่าวถูกต้อง สมควรลงโทษปรับ”

ตันเม่ยเม่ยกับหยางอวี้ซึ่งนั่งโต๊ะของเล่าไอ่ คนหนึ่งถือป้านสุรา คนหนึ่งถือจอก รินสุราจอกแรกส่งให้แก่เล่าไอ่ เล่าไอ่ก็ยกจอกดื่มสุราลงโทษปรับจอกแรกลงไป

หลี่ปู้เหว่ยกระหยิ่มยิ้มย่อง เดินไปมารอบหนึ่งค่อยกล่าวว่า “จอกที่สองเกี่ยวข้องกับสุราลงโทษปรับจอกแรก เมื่อครู่พบพานจินเหล่าต้าพอถามไถ่ค่อยทราบว่าเล่าน้อยจัดการแสดงของสตรีสามสุดยอดในที่นี้ เหตุใดเล่าน้อยไม่ชักชวนเราหลี่ปู้เหว่ยมาชมดูด้วย?”

ก่วนตงแสกล่าวสนับสนุนว่า “ข้าพเจ้าย่อมไม่มีคุณสมบัติลงโทษปรับเล่าน้อย แต่อดตัดพ้อต่อว่าเล่าน้อยลืมเลือนสหายไปมิได้”

คนผู้นี้ยิ้มอย่างปลอดโปร่ง ดูไม่ออกว่าเมื่อหลายวันก่อนเคยพ่ายแพ้ใต้คมดาบของเซี่ยงเส้าหลง

เล่าไอ่ได้ยินทั้งสองเสียดสีแดกดัน ทั้งเรียกเป็น *“เล่าน้อย”* ซึ่งเป็นคำเรียกหาเมื่อกาลก่อน สีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นปั้นยาก จนใจที่สถานการณ์ตกเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำ ได้แต่กล้ำกลืนโทสะไว้ รับสุราลงโทษปรับจอกที่สองจากตันเม่ยเม่ยมาดื่มลงไป ทอดถอนใจกล่าวว่า “สำหรับสุราลงโทษปรับจอกที่สาม เรานึกหาสาเหตุไม่ออกจริงๆ”

ผู้เกาก็ขมวดคิ้ว มองดูหลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่อย่างงุนงง แสดงว่าขบคิดไม่เข้าใจว่าหลี่ปู้เหว่ยไฉนฉีกหน้าเล่าไอ่ต่อหน้าผู้อื่น มีแต่เซี่ยงเส้าหลงพอคาดเดาสาเหตุออก ทั้งนี้เพราะหลี่ปู้เหว่ยเข้าใจว่าได้ใช้ให้เจ้าของหอลมเมามายครอบงำความคิดของเซี่ยงเส้าหลง เพื่อป้ายความผิดไปยังเล่าไอ่ จงใจสร้างสถานการณ์ผนึกกำลังจู่โจมต่อเล่าไอ่ ทั้งยังพุ่งเป้าไปที่จีไทเฮาเป็นพิเศษ

หากแม้นเสี่ยวผานทรงยินยอมร่วมมือกับหลี่ปู้เหว่ยรวมกำลังจัดการกับเล่าไอ่ แม้แต่จีไทเฮาก็ทรงปกป้องเล่าไอ่ไม่ได้ หากครุ่นคิดโดยลึกซึ้ง หลี่ปู้เหว่ยต้องการหยั่งดูว่าเซี่ยงเส้าหลงหลงกลของแผนซ้อนแผนซึ่งหลี่ปู้เหว่ยคิดขึ้นมาแล้วหรือไม่

นึกถึงตอนนี้ เซี่ยงเส้าหลงพลันฉุกใจคิดกล่าวว่า “หากความผิดข้อที่สามมีส่วนเกี่ยวข้องกับแม่นางเม่ยเม่ย ขอให้พระบิดารองปล่อยปละละเว้นท่านขุนนางเน่ยสื่อสักครั้ง อย่าได้บอกออกมา จะเป็นเรื่องยินดีทั้งสองฝ่าย ทุกคนก็จะกลับบ้านเข้านอนอย่างสบายใจ”

คราครั้งนี้ถึงรอบหลี่ปู้เหว่ย ก่วนตงแสและพวกหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย แสดงว่าเซี่ยงเส้าหลงเปิดโปงความในใจของหลี่ปู้เหว่ยออกมา

ตันเม่ยเม่ยหน้าถอดสี ชำเลืองมองเซี่ยงเส้าหลงแวบหนึ่ง ชิงคุกเข่าลงกับพื้น ร่างอ้อนแอ้นสั่นสะท้านขึ้นมา

เล่าไอ่เข้าใจในบัดดล ทราบว่าหลี่ปู้เหว่ยเคยประกาศรับตันเม่ยเม่ยเป็นนางบำเรอ อย่างนั้นหากเขาคิดแย่งชิงหญิงงามนางนี้กับหลี่ปู้เหว่ย ถือว่าทรยศเนรคุณลืมเลือนพระคุณที่หลี่ปู้เหว่ยเคยสนับสนุนเขา พริบตานั้น ภายในห้องโถงเงียบสงัดจนเข็มตกสักเล่มยังได้ยิน

หลี่ปู้เหว่ยจะอย่างไรเป็นผู้เหี้ยมหาญแห่งยุค สามารถยกขึ้นวางลงได้ พลันชูนิ้วหัวแม่มือต่อเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “ยังคงเป็นเส้าหลงยอดเยี่ยม เห็นแก่คำพูดของท่าน เราจะยกเลิกสุราลงโทษปรับจอกที่สาม” จากนั้นตวาดสั่งว่า “เม่ยเม่ยกลับหอห้องไปก่อน เราจะตามไปในบัดดล”

ตันเม่ยเม่ยใช้สายตาที่ประหวั่นลนลาน มองดูเล่าไอ่ซึ่งขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำแวบหนึ่ง ก้มศีรษะลุกขึ้นยืน พลันยกมือปิดหน้าร่ำไห้วิ่งปราดออกไป

หานเจี๋ยเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ เหลียวหน้าไปยังเล่าไอ่ ขอเพียงเล่าไอ่ปรายตาบอกใบ้แวบหนึ่ง เขาจะลงมือแล้ว

ก่วนตงแสกับสีซังก็เลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ แต่จงใจไม่เหลือบแลหานเจี๋ย แสดงท่าทีเหยียดหยามออกมา ในห้องโถงปกคลุมด้วยรังสีการฆ่าฟันอย่างเปี่ยมล้น

ดวงตาเล่าไอ่ทอแววดุร้าย แต่แล้วสลายหายวับ ทอดถอนใจกล่าวอย่างแช่มช้าว่า “ดึกมากแล้ว ทั้งหมดกลับไปพักผ่อนก็ประเสริฐ”

หลี่ปู้เหว่ยแหงนหน้าหัวร่อ โบกมือเป็นเชิงร่ำลาผูเกากับเซี่ยงเส้าหลง หมุนตัวจากไป ก่วนตงแสกับสีซังล้วนติดตามหลัง

เล่าไอ่ขบคิดชั่วขณะ ค่อยสั่นศีรษะฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ตอนนี้เราเพียงคิดออกไปสูดอากาศอันบริสุทธิ์ที่เบื้องนอกสักสองคำ”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจคำหนึ่ง แต่เป็นการทอดถอนด้วยความ

ปลอดโปร่งใจ ทั้งนี้เพราะทราบว่าตันเม่ยเม่ยเป็นชนวนให้หลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่แตกหักกันโดยเปิดเผยแล้ว

เล่าไอ่กับเซี่ยงเส้าหลงควบม้าเคียงคู่ไปตามถนนใหญ่ของนครเสียนหยาง สิบแปดองครักษ์เหล็กทำหน้าที่เบิกทาง องครักษ์ของเล่าไอ่ติดตามอยู่ด้านหลัง

เนื่องจากก่อนหน้านี้เกิดเหตุการณ์ลอบสังหาร ดังนั้นทุกผู้คนเพิ่มความตื่นตัว ไม่กล้าชะล่าใจแม้แต่น้อย หานเจี๋ย เล่าสื้อและลิ่งฉีติดตามหลังโดยกระชั้นชิด แต่เว้นระยะห่างช่วงหนึ่ง เปิดโอกาสให้เซี่ยงเส้าหลงกับเล่าไอ่หารือลับกัน

พอออกจากหอลมเมามาย เค้าอันพินอบพิเทาของเล่าไอ่ก็สิ้นสูญสลาย ปั้นหน้าเย็นชาปานน้ำแข็ง หลังจากควบม้าเป็นเวลาชั่วน้ำเดือด เล่าไอ่พลันกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “หลี่ปู้เหว่ยข่มเหงผู้คนไปแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “ในสถานการณ์เช่นนี้ ท่านขุนนางเน่ยสื่อยังคงอดทนกล้ำกลืนไว้ ไม่จำเป็นต้องแตกหักกับมันเพราะสตรีนางหนึ่ง”

เล่าไอ่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า “พี่เซี่ยงเห็นความปวดร้าวและอับจนปัญญาของเม่ยเม่ยหรือไม่? หัวใจของนางความจริงมุ่งต่อเรา”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงสภาพที่ตันเม่ยเม่ยร่ำไห้จากไป ในห้วงสมองปรากฏภาพเรือนร่างอันสมบูรณ์งดงามร่างหนึ่ง ถูกร่างอันอุจาดของหลี่ปู้เหว่ยกดทับไว้ ต้องฝืนยิ้มไร้วาจา

เล่าไอ่คำรามเบาๆ ว่า “เราต้องฆ่าหลี่ปู้เหว่ย”

เซี่ยงเส้าหลงเหลียวมองอีกฝ่าย ประจวบกับเล่าไอ่กวาดตามองมาทั้งสองสบตากันแวบหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “อย่าเพิ่งบอกว่าฆ่ามันได้หรือไม่ หากแม้นหลี่ปู้เหว่ยตายจริง รัฐฉินจะเข้าสู่ภาวะวุ่นวาย พี่เล่ายังคงใคร่ครวญให้ดี”

มุมปากเล่าไอ่ปรากฏรอยยิ้มอันขมขื่น ทอดถอนใจคำหนึ่ง เซี่ยง

เส้าหลงก็ลอบทอดถอนในใจ เขาถืออารมณ์ความรู้สึกเกินไป แม้ทราบว่าเล่าไอ่เป็นคนโฉดชั่วสามานย์ ทั้งไม่มีความประสงค์ดีต่อเขา แต่ยามนี้เห็นเล่าไอ่ถูกหลี่ปู้เหว่ยข่มขู่คุกคาม ยังบังเกิดความเห็นอกเห็นใจ ตัวเองใจอ่อนต่อศัตรูถึงเพียงนี้ ไม่สมควรกับการยุ่งเกี่ยวกับการเมืองจริงๆ

ยามนี้ขบวนผู้คนมาถึงปากทางสองแพร่ง ทางซ้ายมือทอดสู่ตำหนักกันเฉวียนซึ่งอยู่ทางใต้ของตัวเมือง ทางข้างหน้าเป็นเส้นทางกลับบ้านของเซี่ยงเส้าหลง เล่าไอ่หยุดม้าไว้ ขบวนม้าทั้งหมดก็หยุดตาม เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าเล่าไอ่คิดไปยังตำหนักกันเฉวียนระบายความคับข้องใจต่อจีไทเฮา สร้างความอึดอัดขัดข้องขึ้นมา

เล่าไอ่ปลุกปลอบสมาธิแล้วกล่าวว่า “วันพรุ่งนี้พี่เซี่ยงคิดฆ่าเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงมิอาจไม่เห็นแก่หน้าอีกฝ่าย จึงกล่าว “เรื่องนี้แล้วแต่พี่เล่าเถอะ”

เล่าไอ่สะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า “พี่เซี่ยงมีน้ำใจสหายจริงๆ เจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันกระทำเกินเลยไป แต่ตอนนี้คนผู้นี้ยังมีประโยชน์ต่อเราอยู่บ้าง พี่เซี่ยงเพียงให้บทเรียนแก่มันเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงรับคำ ฉวยโอกาสถามว่า “พี่เล่ากับผูเกามีความสัมพันธ์อันใด?”

เล่าไอ่ขมวดคิ้วชั่วขณะจึงกล่าว “ตอนนี้มันประจบเอาใจเรา เราเห็นว่าไม่มีความเสียหายอันใดจึงคล้อยตามมัน คนผู้นี้มีอิทธิพลในรัฐฉินและรัฐจ้าว กาลก่อนสมคบคิดกับหยางเฉวียนจวิน ตอนนี้สูญเสียที่พึ่งพิง ทั้งเห็นว่าตู้ปี้ไม่มีความโดดเด่นอันใด ย่อมต้องหาคนสนับสนุนอื่น”

เซี่ยงเส้าหลงพอฟังก็ทราบว่าผูเกาหยิบยื่นผลประโยชน์แก่เขามากมาย แต่ก็ไม่กล่าวเปิดโปง

ทั้งสองร่ำลาแยกจากกัน เมื่อเซี่ยงเส้าหลงกลับถึงตึกตระกูลอูเป็นเวลายามสอง ภายในตึกจุดโคมไฟสว่างไสว ผู้คนส่วนใหญ่ยังไม่เข้านอน

ที่แท้อูกัวซึ่งรับมอบหมายให้คุ้มครองส่งโจวเอี่ยนออกจากรัฐฉินเดินทางกลับมาแล้ว ยามนี้อยู่ในห้องโถง บอกเล่าเหตุการณ์ตามรายทางออกมา จี้เอียนหยานและเหล่าสตรีรับฟังจนส่งเสียงหัวร่อตลอดเวลา

โจวเว่ยยืนอยู่ข้างกายเขาด้วยสีหน้ายินดี ในทุกคนนับนางกับเถียนเจินเถียนฟ่งหัวร่อมากที่สุด เถิงอี้กับสั่งหลันนั่งอยู่มุมหนึ่ง ส่วนจิงจวิ้นคืนนี้อยู่เวร ดังนั้นไม่อยู่ภายในตึก หลังจากผ่านเหตุการณ์หักเล่ห์ชิงเหลี่ยมเปี่ยมเพทุบายทางเบื้องนอก เซี่ยงเส้าหลงพอกลับมายังโลกส่วนตัว ในใจบังเกิดความรู้สึกอันอบอุ่นขึ้น

อูกัวเห็นเซี่ยงเส้าหลงกลับมา รีบลุกขึ้นคารวะกล่าวว่า “ท่านเซี่ยงกลับจากการตระเวนราตรีแล้ว”

คำพูดพอกล่าว ทุกผู้คนพากันหัวร่ออีกครา

เถิงอี้ผุดลุกขึ้น บอกให้ทุกคนไปพักผ่อน อูกัวฉวยโอกาสกุมมือโจวเว่ย โจวเว่ยสลัดหลุดจากการยึดกุมหลบเร้นไปยังตึกหลัง อูกัวแสร้งเป็นร้อนรนกระวนกระวายรีบตามไป

ทุกผู้คนแยกย้ายจากไป คงเหลือจี้เอียนหยานกับเหล่าสตรีและเถิงอี้สองสามีภรรยา เซี่ยงเส้าหลงบอกเล่าเหตุการณ์ในคืนนี้ออกไป อูถิงฟางพอฟังจบ ชิงถามว่าสือซู่ฟางงดงามหรือไม่ เซี่ยงเส้าหลงตอบว่ายังไม่เลว แต่ไม่ผุดผาดเท่าอูถิงฟาง

เถิงอี้ถามย้ำว่า เซี่ยงเส้าหลงจะละทิ้งโอกาสกำจัดฆ่าเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนัน เพราะเห็นแก่หน้าเล่าไอ่จริงหรือ? เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าหากคิดอ่านอย่างลึกซึ้ง ตอนนี้ยังไม่สมควรกำจัดฆ่าเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนัน หากเพิ่มศัตรูให้แก่หลี่ปู้เหว่ยอีกคนหนึ่ง สมควรเป็นเรื่องดี

เซี่ยงเส้าหลงยังถามถึงการฝึกซ้อมเอามังกรดำเทียม จี้เอียนหยานให้ความมั่นใจว่า เรื่องนี้อยู่ในความดูแลของนาง รับรองไม่ผิดพลาด สุดท้ายเถิงอี้บอกให้ทุกคนไปพักผ่อน วันพรุ่งนี้ค่อยไปอาละวาดที่สำนักนักบู๊อุ้ยหนัน

ปรับการจัดเก็บภาษี

วันรุ่งขึ้นช่วงการประชุมภาคเช้า เนื่องจากใกล้ถึงฤดูกาลลี่ชุน ปีใหม่ใกล้จะมาถึง ราชสำนักฉินจึงถกถึงปัญหาการใช้จ่าย

หลี่ปู้เหว่ยดูแลด้านการคลัง ดังนั้นนำเสนอ *"ร่างงบประมาณ"* กินความนับหมื่นคำต่อเสี่ยวผานตั้งแต่หนึ่งเดือนก่อน โดยสรุปแล้วหลี่ปู้เหว่ยเสนอให้เรียกภาษีเพิ่มเพื่อเพิ่มรายได้แก่ท้องพระคลัง เพื่อใช้จ่ายด้านปฏิบัติการทางทหาร และงานขุดลอกคูคลองเชื่อมแม่น้ำลั่วสุ่ยกับจิ้งสุ่ย

หลายวันนี้เสี่ยวผานทรงหารือลับกับหลี่ซือ ชางผิงจวินและหวังหลิงถกถึงเรื่องงบประมาณการใช้จ่าย เซี่ยงเส้าหลงไม่มีความรู้ด้านนี้บวกกับต้องเตรียมตัวรับศึกก่วนตงแส จึงไม่ต้องเข้าร่วม

ยามนี้หลี่ปู้เหว่ยอธิบายรายละเอียดของร่างงบประมาณอีกเที่ยวหนึ่ง เหล่าขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ยืนฟังเป็นเวลาสองชั่วยาม เสี่ยวผานจึงทรงอนุญาตพิเศษ ให้ปูเสื่อสำหรับรองนั่งกัน

หลี่ปู้เหว่ยพอกล่าวจบ จึงสรุปว่า "หลักการดูแลสมบัติคือ สิ่งที่ควรเพิ่มให้เพิ่มพูน สิ่งที่ควรลดให้ลดหย่อน ใช้ในสิ่งที่สมควรใช้ บัดนี้รัฐฉินเราท้องพระคลังเพียบพร้อม เสบียงพอกพูนดั่งขุนเขา ประชาสมบูรณ์พูนผล แว่นแคว้นมั่นคงแข็งแกร่ง ราษฎรยินดีจับจ่าย หัวเมืองต่างๆ ยอมศิโรราบ ย่อมสมควรแผ้วถางทางสมบัติ เรียกเก็บภาษีเพิ่มขึ้น พร้อมกับรุกสู่ตะวันออก มีแต่ยึดครองดินแดนให้มาก รัฐฉินเรา

จึงสามารถผลักดันนโยบายรัฐเข้มแข็งไพร่พลแกร่งกร้าว เพื่อบรรลุถึงจุดหมายรวมแผ่นดินให้เป็นปึกแผ่น”

กล่าวจบค่อยทรุดนั่งลง เหล่าขุนนางพากันส่งเสียงสนับสนุน จีไทเฮาจะอย่างไรมิใช่ผู้ชำนาญการด้านการคลัง ได้แต่ผงกพระพักตร์รับ

เซี่ยงเส้าหลงฟังออกว่า หลี่ปู้เหว่ยอ้างรัฐฉินมีสภาพทุกวันนี้ล้วนเป็นความดีความชอบของพระบิดารองเช่นเขา เซี่ยงเส้าหลงย่อมไม่ต้องการให้รัฐฉินรุกสู่ตะวันออกในตอนนี้ แต่ก็นึกหาคำพูดหักล้างกับหลี่ปู้เหว่ยไม่ได้ ดีที่เสี่ยวผานทรงหารือกับหลี่ซือและพวกมา สมควรมีพระวินิจฉัยของพระองค์

หลังจากที่ไช่เจ๋อ หวังอ่วนและพวกกล่าวสดุดีหลี่ปู้เหว่ยจนจบ เสี่ยวผานค่อยตรัสถามว่า “ท่านเสนาบดีซ้ายมีความเห็นใด?”

ชางผิงจวินปลุกปลอบสมาธิผุดลุกขึ้น เดินถึงกลางท้องพระโรง หันหน้าหาเสี่ยวผาน จีไทเฮาและหลี่ปู้เหว่ยซึ่งอยู่บนบันไดขั้นบนสุด กล่าวว่า “รัฐฉินเรานับตั้งแต่เสี้ยวเหวินอ๋องพิชิตรัฐฉู่กับวุ่ย ขยายดินแดนพันลี้ ต่อมาฮุยเหวินอ๋องบุกดินแดนซันซาน ตะวันตกผนวกปาสู เหนือพิชิตส่างจวิน ใต้มุ่งยึดฮั่นตง ผนวกแดนจิ๋วอี๋ สะกดแดนเอียนอิ๋ง จากนั้นเจาเซียงอ๋องสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชน ห้ามการต่อสู้ด้วยเรื่องส่วนตัว ทำลายการรวมตัวของหกรัฐ ตั้งตนเป็นใหญ่ทางตะวันตก บัดนี้ได้ดินแดนตงซันจวิน ล้วนเป็นผลจากการดำเนินนโยบายประชามั่งคั่งและเสริมความแน่นหนาแก่ดินแดน ประจวบกับงานขุดคลองเชื่อมแม่น้ำลั่วสุยกับจิ้งสุ่ย ต้องใช้กำลังทรัพย์จำนวนมาก ชาวนาส่วนหนึ่งนั้นถูกกะเกณฑ์ไปทำงาน ทิ้งที่นารกร้าง ดังนั้นการเสนอเพิ่มภาษี ขอรัชทายาททรงพิจารณาโดยรอบคอบ”

เสี่ยวผานไม่ทันรับสั่งอันใด หวังอ่วนชิงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า “ท่านเสนาบดีซ้ายกล่าวผิดแล้ว รัฐฉินเราเฉกเช่นเมืองสวรรค์ สามารถรุกและตั้งรับ แดนกวนจงเบื้องซ้ายประกอบด้วยเมืองเอี๋ยวหัน เบื้องขวาเป็นเมืองหลุงสู ที่ดินอุดมสมบูรณ์นับพันลี้ ตอนใต้มีแดนปาสู

ตอนเหนือได้ประโยชน์จากกรุงเก่า เหมาะกับการตั้งรับ ทั้งสามารถควบคุมเหล่าเมืองขึ้น ไพร่พลเสบียงบำรุงไม่บกพร่อง งานขุดคลองเชื่อมแม่น้ำทั้งสอง เพียงนำรายได้จากแดนปาสูก็เพียงพอกับการใช้จ่าย ขอรัชทายาททรงพิจารณา”

เมิ่งอ้าวกล่าวเสริมว่า “รัฐฉินเรานับแต่จวงเซียงอ๋องยกทัพบุกตะวันออก ไม่เพียงช่วงชิงดินแดนของรัฐจ้าว วุ่ย หาน ฉู่ จำนวนมาก หลังการทำศึกใหญ่น้อยหลายร้อยครั้ง ก็สังหารข้าศึกนับร้อยหมื่น ลิดรอนกำลังการรบของรัฐต่างๆ ตอนนี้ทั้งหกรัฐประสบปัญหาราษฎรเดือดร้อนลำเข็ญ ชนเผ่ากระจัดกระจาย ขณะที่ทั้งหมดอ่อนแอฝ่ายเราเข้มแข็ง รัฐฉินช่วงชิงความมีเปรียบทั้งดินฟ้าอากาศ ภูมิประเทศและด้านบุคคล หากไม่เร่งสะสมสมบัติ ขยายกำลังทหาร ปล่อยให้โอกาสอันดีหลุดลอยไปจะแบกหน้าไปพบอ๋ององค์ก่อนๆ ได้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นชางผิงจวินหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย ต้องฉุกคิดว่าผิดท่า ชางผิงจวินแม้เจ้าปัญญาความคิด แต่ยังขาดประสบการณ์ มิใช่คู่มือของหลี่ปู้เหว่ย หวังอ่วนและพวก เมื่อโต้เถียงถึงระดับหนึ่งยากจะดำเนินต่อไปได้

คราครั้งนี้หลี่ปู้เหว่ยเสนอร่างงบประมาณปีใหม่ นับเป็นการช่วงชิงอำนาจที่ผ่านการวางแผนการโดยรอบคอบ ช่วยให้หลี่ปู้เหว่ยเรียกเก็บภาษีเพิ่มหมวดภาษีใหม่ และขยายกองทัพได้ตามอำเภอใจ ยามใดที่เสี่ยวผานกับจีไทเฮาทรงอนุมัติ หลี่ปู้เหว่ยก็จะกระทำการที่เอื้อประโยชน์ต่อตัวเองและสร้างความเสียหายแก่ผู้อื่นได้ เสี่ยวผานอาจทรงควบคุมฝ่ายทหารองครักษ์ ทหารม้าและทหารราบในนครเสียนหยาง แต่กองทัพนอกนครเสียนหยาง จะแปรเปลี่ยนเป็นตกอยู่ภายใต้การปกครองของหลี่ปู้เหว่ย ดังนั้นเรื่องนี้ต้องดำเนินการช่วงชิงให้จงได้

ชางผิงจวินตะลึงลานอยู่ครู่หนึ่ง พลันหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ขอเชิญท่านหลี่ชือกราบทูลผลการศึกษาต่อรัชทายาท”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นอีกฝ่ายผลักดันหลี่ชือออกมา ค่อยคลายใจลง

ซึ่งความจริงด้วยฐานะขุนนางฉางสื่อของหลี่ซือ เพียงเป็นเลขาส่วนพระองค์ของเสี่ยวผาน รับหน้าที่สะสางหนังสือราชการให้แก่รัชทายาท แต่ชางผิงจวินเมื่อเสนอชื่อหลี่ซือแสดงความเห็น ผู้อื่นยากจะคัดค้านได้ หวังเฮอ หวังหลิงและพวกเป็นแม่ทัพฝ่ายบู๊ มีความสามารถในการรบทัพจับศึก แต่เอ่ยถึงด้านเศรษฐกิจการเมือง มิใช่คู่มือของหลี่ปู้เหว่ย หวังอ่วนและพวก มีแต่หลี่ซือจึงเป็นตัวเลือกที่เหมาะสม

หลี่ซือลอบยินดี เดินออกมาถึงกลางท้องพระโรงแทนที่ชางผิงจวิน แสดงความเคารพต่อเสี่ยวผานและจีไทเฮาก่อน แล้วค่อยกล่าวว่า “การรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่นเป็นนโยบายประจำรัฐฉินเรา เรื่องนี้ย่อมไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอื่น แต่การดำเนินนโยบายเฉกเช่นบังคับเรือกลางทะเลบ้า หากประมาทพลาดพลั้งอาจเป็นเหตุให้เรือล่มคนจมหาย ส่งผลให้ราษฎรลุกฮือขึ้น ดังนั้นไม่อาจรีบร้อนหุนหัน ทั้งยังต้องศึกษาความรู้สึกของราษฎร ดำเนินการตามความเหมาะสม”

ไช่เจ๋อแสดงว่านึกดูแคลนหลี่ซือ พอฟังกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า “ภายใต้การชี้แนะของพระบิดารอง พวกเราศึกษาสภาพทุกแว่นแคว้นของรัฐฉิน เรียกเก็บภาษีตามสถานที่ รับรองไม่กระทำการโดยวู่วาม ท่านขุนนางฉางสื่อวิตกกังวลไปแล้ว”

หลี่ปู้เหว่ยยกมือลูบเครา ยิ้มพลางกล่าวว่า “หากท่านขุนนางฉางสื่อมีโอกาสร่วมบริหารราชการแผ่นดิน จะทราบว่าหนังสือนำเสนอที่เราพระบิดารองยื่นต่อรัชทายาทครั้งนี้ ผ่านการระดมความคิดของบุคคลจำนวนมาก ทั้งเป็นเค็รื่องชี้ความรุ่งเรืองแห่งรัฐฉินเรา ขอรัชทายาทกับไทเฮาทรงอนุมัติ จะได้เร่งผลักดันโดยเร็ว”

เหล่าขุนนางพากันสนับสนุน ฝ่ายชางผิงจวินกลับขมวดคิ้ว มีแต่เซี่ยงเส้าหลงเชื่อมั่นในตัวหลี่ซือ ทราบว่าอีกฝ่ายต้องมีวิธีตอบโต้อย่างแยบคายแน่นอน

จริงดังคาดหมาย หลี่ซือยิ้มอย่างปลอดโปร่งกล่าวว่า “ที่ว่าศึกษาความรู้สึกของราษฎร ต้องมีหลักฐานสนับสนุน จึงเป็นที่ยอมรับของผู้คน

ตามข้อเสนอของพระบิดารอง ในบรรดาแว่นแคว้นต่างๆ ให้เรียกเก็บภาษีจากแดนปาสูอย่างหนัก เรื่องนี้ไม่อาจกระทำได้”

หลี่ปู้เหว่ยคิดไม่ถึงว่าหลี่ซือกลับกล้าขัดแย้งกับเถ้าแก่คนเดิมเช่นเขาอย่างเปิดเผย ต้องกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “คนร่ำรวยเก็บภาษีเพิ่มคนยากไร้ลดหย่อนภาษีให้ นับเป็นหลักการเก็บส่วยภาษี ปาสูเป็นดินแดนสวรรค์ รัฐฉินนำความร่ำรวยไปจุนเจือทั่วแผ่นดิน ขุนนางฉางสื่อไฉนจึงกล่าวเช่นนี้?”

หลี่ซือหาแตกตื่นลนลานไม่ โต้แย้งอย่างอาจหาญว่า “ปาสูมิเพียงเป็นฐานรากของรัฐฉินเรา เป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญ หากจัดทัพล่องตามลำน้ำเจียง ภายในห้าวันสามารถบรรลุถึงนครหลวงรัฐฉู่เป็นสถานที่ต้องช่วงชิง สำหรับการรวมดินแดนตะวันตกเฉียงใต้กับปราบปรามรัฐฉู่ เพื่อสร้างเสถียรภาพแก่แดนปาสู ควรดำเนินนโยบายด้วยน้ำใจใช้แผนเอาอกเอาใจ แต่ในหนังสือของพระบิดารองหามีสิ่งเหล่านี้ไม่”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ “ควรทราบว่าแดนปาสูแม้มีทรัพยากรสมบูรณ์ แต่พื้นที่กว้างขวางผู้คนบางตา ปัญญาราษฎรยังต้อยต่ำ มีสถานที่จำนวนมากใช้ชีวิตเช่นดำบรรพ์ หากเรียกเก็บภาษีเพิ่มในฉับพลันเกรงว่าเกินขีดความสามารถที่จะแบกรับได้ แทนที่จะได้เพิ่มพูนกลับลดน้อยลง ยังมีแดนปาสูมีชนเผ่าพื้นเมืองมากมาย มีนิสัยแข็งข้อดุร้าย หากราษฎรลุกฮือขึ้นมา ต่อให้ปราบปรามได้ ก็จะสร้างความเสียหายพอกพูนความแค้นกว่าเดิม มิสู้แบ่งเบาภาระด้านภาษี ทำให้ทั้งหมดเกิดใจภักดีจึงเป็นแผนประเสริฐ ข้อเสนอของกระหม่อมให้ความสำคัญกับทางยุทธศาสตร์มากกว่าด้านเศรษฐกิจ ขอรัชทายาท ไทเฮาและพระบิดารองโปรดพิจารณา”

เสี่ยวผานพระเนตรเป็นประกาย ตรัสว่า “ขุนนางหลี่กล่าวมีเหตุผล ควรสร้างให้ราษฎรมั่งคั่ง ค่อยเรียกความมั่งคั่งจากราษฎร การช่วงชิงแผ่นดินไหนเลยคำนึงถึงระยะเวลาเพียงปีสองปี อย่าว่าแต่ท่านเสนาบดีซ้ายเอ่ยถึงเรื่องการขุดคลองเชื่อมแม่น้ำทั้งสอง มิใช่ค่าใช้จ่ายเพียง

เล็กน้อย หากสูบทรัพยากรจากแดนปาสูว่างเปล่า กระตุ้นราษฎรลุกฮือขึ้น ข้าพเจ้าคงนึกละอายต่ออ๋ององค์ก่อนๆ แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงลอบโห่ร้องชมเชยในใจ ความร้ายกาจของหลี่ซือคือยกอ้างยุทธศาสตร์กล่าววิพากษ์วิจารณ์หลี่ปู้เหว่ย ทั้งโจมตีจุดจุดเดียว แต่ทำให้ผู้คนรู้สึกว่าหนังสือนำเสนอเต็มไปด้วยข้อบกพร่อง ไม่คำนึงถึงอารมณ์ความรู้สึกของราษฎร

เสี่ยวผานสมเป็นประมุขแห่งรัฐ ฉวยโอกาสนำเอาแผนขุดคลองเชื่อมแม่น้ำทั้งสอง ปฏิเสธนโยบายเพิ่มภาษีของหลี่ปู้เหว่ย เมื่อพระองค์รับสั่งเช่นนี้ นอกจากหลี่ปู้เหว่ยและพวกไม่กี่คนแล้ว ยังมีผู้ใดกล้ายืนกรานคัดค้าน

หลี่ปู้เหว่ยไม่ทันเอ่ยปาก หลี่ซือก็กล่าวสืบต่อ “ส่วนแดนตงซันจวินซึ่งเพิ่งได้ครอบครอง เพียงลดภาษียังไม่สามารถปลอบใจราษฎร กระหม่อมขอเสนอให้ลดบทลงโทษ ยกตัวอย่างเช่นคนขโมยเงินทองถูกลงโทษสถานหนัก ผู้ที่ทราบเรื่องไม่รายงานก็รับโทษเดียวกัน ออกจะรุนแรงไป สำหรับพวกฮวนในแดนปาสูตลอดจนชาวเมืองในแว่นแคว้นใหม่ บทลงโทษที่เฉียบขาด รังแต่เป็นเหตุให้ราษฎรลุกฮือขึ้น หาเป็นผลดีต่อการรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่นของรัฐฉินเราไม่”

คำพูดเหล่านี้หลุดพ้นจากขอบเขตของหนังสือนำเสนอของหลี่ปู้เหว่ย หากแต่สนทนาถึงหัวข้อสำคัญของการรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น เพียงแต่ยังไม่หลุดจากกรอบที่วางไว้ หากทว่าสะท้อนถึงการมองการณ์ไกลของหลี่ซือว่าเหนือกว่าฝ่ายหลี่ปู้เหว่ยมากนัก

หลี่ปู้เหว่ยตาทอประกายดุร้าย แต่ยังนึกหาวิธีรับมือไม่ออก หลี่ซือกล่าวสืบต่อ “นโยบายสร้างความมั่งคั่งแก่รัฐ พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงได้ต่างๆ นานา แต่ไม่ว่าเปลี่ยนแปลงอย่างไร ไม่ห่างจากวัตถุประสงค์ที่แท้จริง นั่นคือใช้ออกอย่างเหมาะสม ยกตัวอย่างแดนปาสู มีพื้นที่กว้างขวางขาดแคลนบุคคล หากสามารถช่วยให้เกิดความมั่งคั่งที่แดนปาสู จุนเจือดินแดนดั้งเดิมของพวกเรา จะเอื้อประโยชน์

ต่อรัฐฉินเรา นำไปสู่การรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น”

เสี่ยวผานโสมนัสยินดียิ่ง ตรัสชมเชยว่า “ท่านหลี่กล่าวถูกต้อง ท่านทั้งหลายยังมีคำพูดใดจะกล่าว?”

หลี่ปู้เหว่ยและพวกตั้งตัวไม่ทัน นึกหาคำพูดไม่ออก ที่เหนือความคาดหมายคือ เล่าไอ่พลันผุดลุกขึ้นหมอบกราบกับพื้นกล่าวว่า “ปัญญาของท่านหลี่เทียบเทียมกับซางเอียง กระหม่อมขอทูลโดยอุกอาจขอให้รัชทายาทอนุญาตท่านหลี่ถือข้อเสนอของพระบิดารองเป็นหลักปรับปรุงนโยบายจัดเก็บภาษีใหม่”

คำพูดพอกล่าว ทั่วท้องพระโรงบังเกิดความปั่นป่วนขึ้นมา มีแต่เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าเล่าไอ่ยื่นมือช่วยเหลือ เพื่อแก้แค้นที่เมื่อคืนถูกหลี่ปู้เหว่ยกล่าวโทษสามประการ

หลี่ปู้เหว่ยถลึงมองเล่าไอ่ ปรารถนาใคร่กลืนกินอีกฝ่ายลงไปทั้งเป็น หวังอ่วนและพวกค่อยทราบว่าหลี่ซือซึ่งเก็บเนื้อเก็บตัวตลอดมา มีฝีมือร้ายกาจปานใด นับตั้งแต่เข้าสู่รัฐฉินเป็นต้นมา ยามนี้หลี่ซือค่อยมีโอกาสแสดงปัญญา เป็นที่เชิดหน้าชูตาปรับรากฐานทางการเมืองของเขาในวันหน้า

เสี่ยวผานรีบขอคำแนะนำจากจีไทเฮา จีไทเฮาแม้ทรงรู้สึกว่าการลิดรอนอำนาจของหลี่ปู้เหว่ยไม่ใคร่ถูกต้อง แต่มิอาจไม่สนับสนุนเล่าไอ่ ดังนั้นผงกพระเศียรตรัสว่า “แล้วแต่ลูกเราเห็นสมควรเถอะ”

เสี่ยวผานรีบรับสั่งว่า “ท่านหลี่ดำเนินการเรื่องนี้ทันที จากนั้นจัดทำรายงานสองชุดนำเสนอต่อข้าพเจ้ากับพระบิดารอง รอให้ข้าพเจ้าปรึกษากับพระบิดารองแล้วค่อยแจ้งต่อที่ประชุม”

เซี่ยงเส้าหลงลอบชมเชยในใจ เสี่ยวผานแม้ทรงลิดรอนอำนาจของหลี่ปู้เหว่ย หากแต่ยังไว้หน้าหลี่ปู้เหว่ย ให้โอกาสอีกฝ่ายลงจากเวที

พริบตานั้นสายตาทุกคู่จ้องจับที่หลี่ปู้เหว่ย ดูว่าเขายอมรับหรือไม่

หลี่ปู้เหว่ยจำนนต่อเหตุผล นึกหาถ้อยคำหักล้างหลี่ซือไม่ออก แต่คนผู้นี้จะอย่างไรเป็นจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ ยังหัวร่อพลางกล่าวว่า “ขุนนาง

ฉางสื่อไม่สร้างความผิดหวังแก่เราพระบิดารอง กระทำคุณงามความดีแก่รัฐฉินเรา สมควรปูนบำเหน็จรางวัล มิสู้มาทำงานกับพระบิดารอง รับหน้าที่ดูแลงานด้านภาษี จะได้แสดงความรู้ความสามารถอย่างเต็มที่"

เสี่ยวผานแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า "พระบิดารองกล่าวถูกต้อง แต่ว่าเรานึกหาตำแหน่งที่เหมาะสมให้แก่ท่านหลี่แล้ว ในพิธีเซ่นสรวงฤดูใบไม้ผลิจะประกาศให้ทราบ" จากนั้นทรงประกาศว่า "วันนี้ยุติแต่เพียงนี้ เรื่องอื่นรอไว้วันพรุ่งนี้ค่อยหารือกัน เลิกประชุม"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยได้คิดว่า ล่วงเลยกำหนดนัดยามเที่ยงที่นัดหมายกับหัวหน้าสำนักบู๊อุ้ยหนันแล้ว การประชุมครั้งนี้ทั้งเร้าใจทั้งยาวนานเป็นพิเศษ ใช้เวลาถึงห้าชั่วยาม

เสี่ยวผานคล้ายรบชนะเที่ยวหนึ่ง ทรงรับสั่งให้ขุนนางคู่พระทัยจำนวนหนึ่งร่วมเสวยพระกระยาหารเที่ยง แม้แต่เถิงอี้กับจิงจวิ้นที่รออยู่นอกท้องพระโรงก็ได้รับเชิญด้วย

นอกจากนั้นยังมีหวังเฮอ หวังหลิง ชางผิงจวินกับชางเหวินจวิน รวมทั้งหลี่ซือ คงขาดหวนฉีซึ่งเดินทางออกจากนครเสียนหยางไปก่อน

พระกระยาหารเที่ยงจัดที่ตำหนักหลัง นางกำนัลยกน้ำจัณฑ์และพระกระยาหารมา จากนั้นถูกไล่ออกไปเพื่อที่ทั้งหมดจะได้สนทนาอย่างเต็มที่

เสี่ยวผานและพวกชมเชยหลี่ซือโดยทั่วหน้า จากนั้นเซี่ยงเส้าหลงจึงบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนออกไป หวังเฮอค่อยเชื่อว่าหลี่ปู้เหว่ยวางยาปลงพระชนม์อ๋ององค์ก่อนถึงสองพระองค์ ตอนนี้ยังคิดใช้แผนเดิมอีก จึงขออนุญาตรัชทายาทจู่โจมสังหารหลี่ปู้เหว่ยและพวกให้สิ้นซาก

เสี่ยวผานตรัสว่าหลี่ปู้เหว่ยมีอิทธิพลกล้าแข็ง ทั้งยังมีตู้ปี้ ผูเกาและพวกจ้องคุมเชิง หากเกิดความวุ่นวายขึ้น ตู้ปี้และพวกคงชักข้าศึกภายนอกเข้ามา ยังมีเมิ่งอ้าวคุมกำลังทหารส่วนหนึ่ง วันใดที่ไม่ลิดรอน

อำนาจทางทหารของเมิ่งอ้าว ไม่ควรเคลื่อนไหวโดยพลการ

หวังหลิงบอกว่าวิธีที่ดีที่สุดคือรอจนมังกรดำถือจุติ แล้วค่อยหนุนเล่าไอ่ต่อกรกับหลี่ปู้เหว่ย หวังเฮอยังไม่ทราบเรื่องมังกรดำ จึงถามไถ่รายละเอียด

ที่แท้เรื่องมังกรดำถือจุติ มีคนล่วงรู้ไม่กี่คน เสี่ยวผานเคยมีพระบัญชาห้ามมิใช้ผู้ใดแพร่งพราย หวังหลิงพอพลั้งปากออกมา ถึงกับหน้าซีดเผือด

เสี่ยวผานทรงให้อภัยโทษหวังหลิง จากนั้นรับสั่งเรื่องมังกรดำต่อหวังเฮอด้วยพระองค์เอง หวังเฮอจึงกล่าวชมเชยเซี่ยงเส้าหลงซึ่งนึกแผนแยบคายเช่นนี้ได้

จากนั้นทุกผู้คนล้วนหันเหหัวเรื่องไปยังสามสาวสะคราญโฉม บรรยากาศครึกครื้นสนุกสนาน ทุกผู้คนล้วนอิ่มหนำสำราญ เซี่ยงเส้าหลงก็ไม่มีอารมณ์ไปหาเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนัน จึงออกจากวังเสียนหยานกลับไปยังตึกที่ทำการฝ่ายทหารม้า

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกมีฤทธิ์สุราพลุ่งขึ้น กลับนอนกลางวันไปงีบหนึ่ง เมื่อตื่นขึ้นมา ได้รับแจ้งว่าเล่าสื่อมาขอพบ

ที่แท้เล่าสื้อได้รับมอบหมายจากเล่าไอ่ เดินทางมาเชื้อเชิญเซี่ยงเส้าหลงไปร่วมงานเลี้ยงมื้อค่ำที่ตึกขุนนางเน่ยสื่อ โดยเฉพาะสตรีสามสุดยอดสือซู่ฟางจะมาร่วมดื่มสุราเป็นเพื่อนด้วย

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกสมองเลอะเลือนอลวน หากบอกว่าเขาไม่หวั่นไหวใจ นับเป็นการหลอกลวงคน ปัญหาอยู่ที่เมื่อคืนเขาเพิ่งไปยังหอลมเมามาย คืนนี้ยังจะไปหาสือซู่ฟาง เหล่าภรรยาจะมองเขาอย่างไร?

ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงตอบปฏิเสธไปว่า คืนนี้ต้องอยู่เป็นเพื่อนกับภรรยาทั้งหลายที่บ้าน เพียงฝากขอบคุณเล่าไอ่ที่มีน้ำใจนึกถึงสหาย เล่าสื้อได้แต่กลับไปด้วยความผิดหวัง

เซี่ยงเส้าหลงพลันบังเกิดความคิดถึงบุตรภรรยาที่บ้าน รีบเดินทางกลับตึกตระกูลอู จี้เอียนหยานก็กลับจากการควบคุมงานฝึกซ้อมมังกร

ดำเทียม เถียนเจินเถียนฟ่งจึงปรนนิบัติทั้งสองอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า หลังจากนั้นเซี่ยงเส้าหลงหยอกล้อเล่นกับบุตรภรรยาที่สวนหลัง ลืมเรื่องสือซู่ฟางไปโดยสนิทใจ

ไม่ทราบเป็นเพราะอายุสูงวัยขึ้น หรือผ่านเหตุการณ์พลัดพรากตายจากมากเกินไป ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงนึกถวิลหาแต่ความสุขทางครอบครัว เขากับจี้เอียนหยาน จ้าวจื้อและอูถิงฟาง สนทนาด้วยเรื่องสัพเพเหระ มองดูเถียนเจิน เถียนฟ่งกับเซี่ยงเป่าเอ๋อซึ่งหัดเดินได้หยอกล้อเล่นกันบนลานหญ้า ความสุขล้ำที่เปี่ยมล้นไม่มีสิ่งใดทดแทนได้

ยามนั้นอูกวงรุดมารายงานว่ากว๋อซิ่งมาขอพบ เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจ เดินไปอุ้มเซี่ยงเป่าเอ๋อขึ้นมา หอมแก้มน้อยๆ ของมันค่อยส่งคืนให้แก่เถียนเจิน เถียนฟ่งแล้วออกไปพบกว๋อซิ่งที่ห้องโถงใหญ่

กว๋อซิ่งพอพบหน้าเซี่ยงเส้าหลง ก็คุกเข่าลงโขกศีรษะสามครา สร้างความแตกตื่นแก่เซี่ยงเส้าหลง จนรีบประคองคนขึ้นมา ยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านรองผู้บัญชาการมิใช่ได้รับมอบหมายจากเจ้าสำนักแซ่ชิวมาหาเรื่องกับข้าพเจ้าหรือ?”

กว๋อซิ่งแสดงว่าเกิดความขัดแย้งกับหัวหน้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนัน ดังนั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “มันอาศัยอะไรมาหาเรื่องกับท่านแม่ทัพใหญ่ วันนี้ท่านแม่ทัพใหญ่ติดประชุมช่วงเช้า ไม่อาจไปตามนัดเปลือกนอกมันทำท่าไม่พอใจ แท้ที่จริงทุกผู้คนดูออกว่ามันถอนหายใจโล่งอก ยังชักชวนผูเกาออกไปล่าสัตว์ที่ชานเมือง แสดงว่ากริ่งเกรงท่านแม่ทัพใหญ่ไปยังสำนักนักบู๊อุ้ยหนัน ผู้ที่เคยเห็นเพลงดาบร้อยชนะของท่าน ยังมีผู้ใดกล้าลูบหนวดเสืออีก?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “อย่างนั้นมันไฉนใช้ท่านมาหาข้าพเจ้า?”

กว๋อซิ่งกล่าวด้วยความละอายว่า “ขอบอกตามความสัตย์ พวกเราความจริงทำงานให้องค์ชายรองเฉิงเฉียวอย่างลับๆ ค่าใช้จ่ายในสำนักก็เป็นผูเกาแอบให้การจุนเจือ แต่เปลือกนอกมิอาจไม่พึ่งพาท่าน

ขุนนางเน่ยสื่อ มีอยู่หลายครั้งที่หลี่ปู้เหว่ยคิดสั่งยุบสำนักนักบู๊อุ้ยหนันเป็นท่านขุนนางเน่ยสื่อทัดทานไว้ตลอดมา” ทอดถอนใจแล้วกล่าวต่อ “หลี่ปู้เหว่ยทำการดึงดูดนักบู๊สำนักเราไปเป็นจำนวนมาก แต่ในที่ลับและที่แจ้งกลับประกาศว่า ทางการจะไม่รับตัวนักบู๊สำนักเรา เป็นเหตุให้พวกเราขาดแคลนทุนทรัพย์ จนกระทั่งท่านขุนนางเน่ยสื่อให้การสนับสนุน สภาพของสำนักเราค่อยกระเตื้องขึ้น”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่ากว๋อซิ่งยังไม่ล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเล่าไอ่ เมื่อเอ่ยถึงเล่าไอ่จึงให้การยกย่อง ดังนั้นผงกศีรษะถามว่า “หลังจากนี้ท่านมีความคิดอ่านใด?”

กว๋อซิ่งคุกเข่าลงอีกครา กล่าวว่า “ก่อนหน้านี้เรากระทำผิดต่อท่านแม่ทัพใหญ่ ทั้งยังลอบทำร้ายต่อท่านจิง มีความผิดสมควรตาย เพียงหวังว่าหลังจากนี้สามารถกระทำความดีความชอบลบล้างความผิด มอบกายถวายชีวิตแก่ท่านแม่ทัพใหญ่”

เซี่ยงเส้าหลงได้รับบทเรียนจากเจ้าของหอลมเมามาย ไม่หลงเชื่อคำพูดผู้อื่นโดยง่ายดายอีก เพียงยื่นมือประคองคนขึ้นมา กล่าวว่า “พี่กว๋อมีคำพูดค่อยๆ ว่ากล่าว มิต้องทำเช่นนี้อีก”

กว๋อซิ่งกล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า “นับตั้งแต่ยอดหญิงจี้ยั้งมือไว้ไมตรีกว๋อซิ่งครุ่นคิดอยู่หลายวันค่อยประจักษ์ถึงคุณธรรมน้ำมิตรของท่านแม่ทัพใหญ่ซึ่งให้การสนับสนุนหลี่ซือ หวนฉีกับชางเหวินจวิน พวกเราความจริงทราบกระจ่างแก่ใจ แต่ถูกผลประโยชน์บดบังดวงตา จวบกระทั่งเพลงทวนของยอดหญิงจี้ค่อยกระตุ้นให้เราได้คิด เพียงหวังสามารถติดสอยห้อยตามท่าน มิต้องหักเล่ห์ชิงเหลี่ยมกับผู้คน ยิ่งไม่ต้องกังวลว่าวันพรุ่งนี้จะถูกผู้ใดขายทิ้งไป”

เซี่ยงเส้าหลงใคร่ครวญอย่างจริงจัง แล้วค่อยผงกศีรษะกล่าวว่า “ตกลง ข้าพเจ้าจะส่งเสริมความต้องการของท่าน แต่จดจำไว้ ข้าพเจ้ามิใช่คนที่หลอกลวงได้โดยง่ายดาย หากพบว่าท่านกล่าวไม่ตรงกับใจแม้สักคำเดียว จะฆ่าโดยไม่ละเว้น”

กว๋อซิ่งยินดียิ่งคุกเข่าโครมลง เซี่ยงเส้าหลงปล่อยให้อีกฝ่ายโขกศีรษะอีกครั้ง ค่อยสั่งกว๋อซิ่งนั่งให้เรียบร้อย กล่าวว่า “เมื่อครู่ท่านคล้ายมีคำพูดคิดบอกต่อข้าพเจ้า ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?”

กว๋อซิ่งหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลงกล่าวว่า “เรื่องเหล่านี้เป็นเราสันนิษฐานจากเบาะแสบางประการ ทั้งนี้เพราะเราไม่มีคุณสมบัติเข้าร่วมการหารือลับของตู้ปี้ ผูเกากับท่านเจ้าสำนัก แต่มีเรื่องมากมายที่มอบหมายให้พวกเรากระทำ ทำให้เราคาดการณ์ได้”

เซี่ยงเส้าหลงเป็นบุคคลผ่านคลื่นลมมาอย่างโชกโชน จึงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “บอกมาเถอะ”

กว๋อซิ่งกล่าวว่า “พวกมันกำหนดแผนการอันรอบคอบ ให้องค์ชายรองเฉิงเฉียวแทนที่รัชทายาท จุดตัดสินชี้ขาดยังอยู่ที่แดนตงซันจวิน ถึงแม้ว่าผูเกาเป็นชาวฉิน แต่ก็ติดต่อค้าขายทั้งรัฐฉินกับรัฐจ้าว ดังนั้นหยั่งรากอยู่ในดินแดนทั้งสองแห่ง หากมิใช่ได้รับการสนับสนุนจากมัน องค์ชายรองเฉิงเฉียวยากจะลงหลักปักฐานในที่นั้นได้”

เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจในบัดดล หากบอกว่าอิ๋งอี้เหยินซึ่งต่อมาขึ้นครองราชย์เป็นจวงเซียงอ๋อง เป็นสินค้าที่ควรแก่การกักตุนของหลี่ปู้เหว่ย อย่างนั้นเฉิงเฉียวก็เป็นสินค้าของผูเกาซึ่งเป็นคหบดีอีกผู้หนึ่ง

ครั้งกระโน้นไม่ว่าผู้ใดก็คาดคิดไม่ถึงว่าเสี่ยวผานสามารถกลับมายึดครองตำแหน่งรัชทายาทของเฉิงเฉียว ดังนั้นผูเกา ตู้ปี้และอดีตมหาเสนาบดีซ้ายหยางเฉวียนจวิน ล้วนให้การสนับสนุนเฉิงเฉียวและซิ่วลี่ฮูหยินผู้เป็นมารดาของเขา แต่แล้วเสี่ยวผานเสด็จออกจากรัฐจ้าว กลับถึงรัฐฉินโดยปลอดภัย ทำลายความฝันของคนเหล่านี้ไป

ตอนแรกคนเหล่านี้ยังดูแคลนคหบดีเช่นหลี่ปู้เหว่ย จวบกระทั่งหยางเฉวียนจวินถูกหลี่ปู้เหว่ยกำจัดพ้นทาง ค่อยฉุกคิดว่าผิดท่า แต่พวกเขาไม่สามารถหันหางเสือได้ ทางออกเพียงหนึ่งเดียวคือช่วยเหลือเฉิงเฉียวช่วงชิงบัลลังก์กลับคืนมา

หากราชสำนักฉินของเสี่ยวผานเกิดความมั่นคง พวกเขาย่อม

ไม่มีโอกาสให้ฉกฉวย จนใจที่ราชสำนักฉินในตอนนี้แตกแยกออกเป็นฝ่ายรัชทายาท ฝ่ายหลี่ปู้เหว่ยและฝ่ายเล่าไอ่ คอยปัดแข้งปัดขากัน ดังนั้นผูเกาและพวกจึงบังเกิดความกระเหี้ยนกระหือรือคิดเคลื่อนไหว

กว๋อซิ่งกล่าวสืบต่อ "ฝีมืออันร้ายกาจของผูเกาคือ สมคบคิดกับแม่ทัพใหญ่รัฐจ้าวนามผังน่วน มาตรว่าเราไม่ล่วงรู้รายละเอียด แต่ฟังจากปากคำท่านเจ้าสำนัก ผังน่วนแอบติดต่อกับรัฐจ้าว วุ่ย หาน ชาวฉู่และชาวเอี้ยน เพื่อทำลายข้อตกลงลับระหว่างหลี่ปู้เหว่ยกับเถียนตาน พร้อมกับสนับสนุนองค์ชายรองเฉิงเฉียวก้าวขึ้นสู่บัลลังก์รัฐฉิน เป็นที่คาดคิดได้ว่า ตู้ปี้จะสร้างเหตุการณ์ไม่สงบขึ้นในนครเสียนหยาง หากหลี่ปู้เหว่ยมีความเคลื่อนไหวยิ่งประเสริฐ เพราะจะสร้างความแตกแยกในทัพฉินขึ้น เมื่อถึงเวลาเหล่าแม่ทัพนายกองจะเข้าสู่ร่มธงขององค์ชายรองบวกกับได้รับการสนับสนุนจากทัพจ้าว ย่อมมีขุมกำลังไม่ธรรมดา"

เซี่ยงเส้าหลงลอบภูมิใจว่าเรื่องที่ตัวเองคาดการณ์ไว้ก่อน ไม่แตกต่างกับคำบอกเล่าของกว๋อซิ่งในตอนนี้สักเท่าใด เพียงแต่คิดไม่ถึงว่าผังน่วนจะวางแผนรวมกำลังรัฐจ้าว วุ่ย หาน ฉู่และเอี้ยนอีกครั้งเท่านั้น พร้อมกันนี้เขาลอบสะทกสะท้อน หวนนึกถึงหลี่หยวน หลงหยางจวินไท่จื่อตันกับเขาแม้เรียกพี่เรียกน้องกัน แต่ในสภาพระหว่างรัฐต่อรัฐ ความสัมพันธ์ทางส่วนตัวไม่อาจดำรงคงอยู่ได้ สภาพความจริงเป็นความโหดเหี้ยมอำมหิตเช่นนี้เอง

กว๋อซิ่งกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "หากคิดสร้างเหตุการณ์ไม่สงบ วิธีดีที่สุดคือลอบสังหารท่านแม่ทัพใหญ่ เมื่อถึงเวลาทุกผู้คนจะจดหนี้บัญชีรายนี้กับหลี่ปู้เหว่ย ผลสุดท้ายนับเป็นที่คาดคำนวณได้"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "ผู้ที่คิดฆ่าข้าพเจ้าต้องมีไม่น้อยเด็ดขาด"

กว๋อซิ่งกล่าวอย่างจริงจังว่า "ท่านแม่ทัพใหญ่อย่าได้ชะล่าใจ ผูเกากับตู้ปี้วางแผนเตรียมการมานาน กวาดต้อนผู้มีฝีมือจากสถานที่ต่างๆ และฝึกวิชาลอบสังหารในรัฐจ้าว ตอนนี้ทยอยเดินทางแทรกซึมเข้ามา

ยังนครเสียนหยาง ในจำนวนนั้นมีอยู่สามคนที่เราไปรับตัวมาด้วยตัวเอง ล้วนแต่เป็นชนชั้นมือดี หนึ่งในสามเรียกว่าเซียนเท้าเปล่าโค่วเลี่ย เป็นยอดฝีมือสำนักม่อจื่อประจำรัฐฉู่ เพียงดูจากการที่มันเปลี่ยนเป็นสวมใส่รองเท้า แสดงว่ามันไม่เสียดายกับการพลีชีพตัวเอง แต่ต้องลอบสังหารท่านแม่ทัพใหญ่ให้จงได้”

เซี่ยงเส้าหลงสูดลมหายใจอย่างหนาวเหน็บ หากต้องคอยระวังป้องกันอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันว่าจะมีนักบู๊เดนตายขบวนหนึ่งคิดลอบฆ่าเขา คนยังมีความสุขอันใด ยามนั้นถามว่า “คณะนางระบำที่ผูเกาจัดมา ใช่ซุกซ่อนนักฆ่าไว้หรือไม่?”

กว๋อซิ่งกล่าวว่า “สมควรใช่ แต่เราล่วงรู้อย่างจำกัด ดังนั้นไม่ทราบกระจ่างชัด”

เซี่ยงเส้าหลงถามอีกว่า “คนที่ท่านไปรับตัวมาทั้งสาม ตอนนี้ยังติดต่อกับท่านหรือไม่?”

พร้อมกันนั้นฉุกคิดว่า รัฐฉู่ยินยอมส่งคนเข้าร่วมปฏิบัติการลอบสังหารเขา ย่อมต้องได้รับความเห็นชอบจากหลี่หยวน อย่างนั้นไยมิใช่หมายความว่าหลี่หยวนคิดฆ่าเขาด้วย?

จากนั้นครุ่นคิด หากหลี่หยวนคิดฆ่าเขายังพอทำเนา หากหลงหยางจวินก็คิดฆ่าเขา ยังเป็นเรื่องที่ยากทนทานรับได้ อาจบางทีนี่เป็นการปฏิบัติการของมือกระบี่แต่ละรัฐก็ได้

กว๋อซิ่งตอบว่า “หลังจากคุ้มกันพวกมันเข้าเมือง ทั้งหมดก็แยกย้ายจากไป” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ “ทางสำนักปรากฏบุคคลแปลกหน้ามาหลายคน อยู่ในฐานะผู้ติดตามเจ้าสำนัก ดูท่าล้วนเป็นยอดฝีมือที่ปกปิดศักดิ์ศรีแท้จริงไว้”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ นี่เรียกว่าระลอกแรกยังไม่สงบ ระลอกหลังก่อตัวขึ้น ตอนนี้รัฐฉินกลายเป็นศัตรูส่วนรวมของรัฐต่างๆ ทางตะวันออก เมื่อไม่อาจมีเปรียบในสมรภูมิ ได้แต่ลอบแทรกซึมเข้ามาก่อกวน ไม่ว่าอดีตและปัจจุบันล้วนแล้วแต่เป็นเช่นนี้

กว๋อซิ่งกล่าวว่า “คราครั้งนี้เราได้รับคำสั่งท่านเจ้าสำนักมานัดหมายต่อสู้ใหม่ แต่ยืดเวลาออกไปเป็นสิบห้าวันให้หลัง คาดว่ามันเข้าใจว่าช่วงเวลานี้เหล่านักบู๊เดนตายคงลอบสังหารท่านแม่ทัพใหญ่เป็นผลสำเร็จ”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “อย่างนั้นบอกต่อมันว่า เมื่อถึงเวลาข้าพเจ้าจะดูว่ามีอารมณ์อย่างไร ค่อยรุดไปตามนัด ใช่แล้ว ท่านรั้งอยู่ที่นี้เป็นเวลานาน ไม่กลัวพวกมันระแวงสงสัยหรือ?”

กว๋อซิ่งยิ้มพลางกล่าวว่า “เราจะบ่ายเบี่ยงว่าท่านแม่ทัพใหญ่วางก้ามเขื่องโข เป็นเหตุให้เราเฝ้ารอถึงครึ่งชั่วยาม หลังจากที่กลับไป เราจะสืบข่าวของเหล่ามือสังหาร ค่อยหาทางแจ้งต่อท่านแม่ทัพใหญ่”

เซี่ยงเส้าหลงยกมือตบไหล่อีกฝ่าย กล่าวว่า “คิดแจ้งต่อข้าพเจ้าง่ายดายยิ่ง ท่านรองผู้บัญชาการเพียงมารายงานตัวเท่านั้น”

ทั้งสองสบตาหัวร่อดังๆ กว๋อซิ่งค่อยจากไปด้วยความยินดี

จริยาหญิงงาม

เซี่ยงเส้าหลงกลับเข้าตึกหลัง บอกเล่าเรื่องราวต่อภรรยาทั้งสาม กำชับพวกนางเพิ่มความระมัดระวัง แต่จี้เอียนหยานเห็นว่าเป้าหมายของฝ่ายตรงข้ามมิใช่เซี่ยงเส้าหลง หากทว่าเป็นเสี่ยวผาน ที่บอกว่าคิดฆ่าสามีนาง เพียงเพื่อสร้างความสับสนเท่านั้น

เซี่ยงเส้าหลงค่อยคิดได้ว่า มีแต่ปลงพระชนม์เสี่ยวผานจึงเกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย เฉิงเฉียวค่อยมีโอกาสขึ้นครองราชย์สืบแทน

พลันปรากฏองครักษ์เหล็กผู้หนึ่งเข้ามารายงานว่า เล่าไอ่เดินทางมาหาเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงคาดว่าอีกฝ่ายคงมาด้วยเรื่องของสือซู่ฟาง ได้แต่ออกไปพบพาน

เล่าไอ่ยืนอยู่กลางห้องโถง ผู้ติดตามประกอบด้วยหานเจี๋ยและองครักษ์สี่นาย เถาฟางทำหน้าที่ต้อนรับขับสู้ พอเห็นเซี่ยงเส้าหลงออกมา ค่อยล่าถอยจากไป

เล่าไอ่พอพบหน้าก็ตำหนิว่า “พี่เซี่ยงไฉนไม่คำนึงถึงน้ำใจสหาย?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเบาๆ ว่า “ผู้น้องเห็นว่าหญิงงามเช่นสือซู่ฟางยังคงอย่าได้พบพานประเสริฐกว่า เมื่อคืนจินเหล่าต้าจงใจบอกว่าสือซู่ฟางเกิดความสนใจในตัวผู้น้อง แสดงว่าต้องการสะกิดความริษยาของพี่เล่าขึ้น ข้าพเจ้าจึงปฏิเสธคำนัดหมายในคืนนี้ไป ไม่ทราบพี่เล่าเข้าใจความคับแค้นใจของข้าพเจ้าหรือไม่?”

เล่าไอ่หน้าแดงวูบจึงกล่าว “เรากลับไม่ได้นึกถึงข้อนี้ สือซู่ฟางอย่างมากเป็นนางคณิกาชั้นสูงนางหนึ่ง ไหนเลยมีคุณสมบัติสร้างความแตกแยกแก่พวกเรา พี่เซี่ยงอย่าได้คิดมากไปแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าอีกฝ่ายกล่าวไม่ตรงกับใจ แต่ก็ไม่กล้าเปิดโปง เพียงกล่าวเบาๆ ว่า “พี่เล่าอย่าได้ดูแคลนแผนนางงาม **ต๋าจี่และเปาสือ*** ล้วนเป็นหญิงงามล่มเมือง บางครั้งยังร้ายกาจกว่ากองทัพนับพันหมื่น ยิ่งยากระวังป้องกันได้”

เล่าไอ่ทอดถอนใจกล่าวว่า “แต่ว่าสือซู่ฟางระบุว่าต้องมีพี่เซี่ยงอยู่ด้วยจึงยินยอมมาร่วมงานเลี้ยง ด้วยนิสัยใจคอของนาง เมื่อถึงเวลานางไม่พบเห็นท่านคงสะบัดหน้าจากไป ไยมิใช่หมดสนุกแล้ว?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “ท่านดู นี่เป็นหลุมพรางของผูเกา คิดล่อลวงให้พวกเราติดกับ ท่านที่แท้ต้องการให้ข้าพเจ้าทำอย่างไร?”

เล่าไอ่กล่าวอย่างกระอักกระอ่วนอยู่บ้างว่า “ตอนนี้เรายิ่งภาวนาให้พี่เซี่ยงร่วมทางไป ดูว่าสือซู่ฟางจะเล่นลวดลายอันใด ไม่แน่ว่าเราจะกรอกยาปลุกสวาทใส่นาง ทำให้ผูเกาขโมยไก่ไม่สำเร็จ ขาดทุนข้าวสารไปกำมือ”

เซี่ยงเส้าหลงลอบด่าทอเล่าไอ่ต่ำช้าสามานย์ แต่หวนนึกถึงตัวเองก็เคยใช้วิธีการนี้ต่อจิงฮองเฮาแห่งรัฐจ้าว มาตรว่าไม่สำเร็จ แต่ก็ไม่กล้าโทษว่าตำหนิเล่าไอ่ ทั้งนี้เพราะหากสืบสาวราวเรื่อง สือซู่ฟางก็ไม่มีเจตนาดีเช่นกัน จึงกล่าว “หากสามารถเผด็จสวาทโดยง่ายดาย นางคงตกเป็นของผู้อื่นแต่แรก สตรีเช่นนี้ย่อมมีวิธีการรับมือบุรุษเพศตรงข้าม หากถูกนางเปิดโปง กลับไม่เหมาะสมอยู่บ้าง”

** ต๋าจี่เป็นหนึ่งในสี่หญิงงามของประวัติศาสตร์จีน เป็นอนุชายาของทรราชตี้วอ๋องซึ่งตี้วอ๋องทรงเชื่อฟังนางทุกประการ ทั้งมีพฤติการณ์โหดเหี้ยมอำมหิต สุดท้ายถูกโจวอู่อ๋องโค่นล้มไปสถาปนาราชวงศ์โจวขึ้นแทนที่ เปาสือเป็นหญิงงามในยุคต่อมา เป็นที่ลุ่มหลงของโจวอิวอ๋อง แต่เปาสือเอาแต่หน้านิ่วคิ้วขมวดทั้งวัน โจวอิวอ๋องต้องการกระตุ้นให้นางยิ้มแย้ม จึงแสร้งจุดไฟสัญญาณหลอกเจ้าครองแคว้นละแวกใกล้เคียงยกทัพมาช่วยเหลือ เมื่อบรรดาเจ้าครองแคว้นพบว่าถูกหลอก จึงไม่พอใจและเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้โจวอิวอ๋องถูกฆ่าตาย*

เล่าไอ่กระตุกแขนเสื้ออีกฝ่าย กล่าวว่า “ตอนนี้มีเวลาไม่มากนัก พี่เซี่ยงรีบตามเราไปเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงไม่อาจผลักไสบ่ายเบี่ยง ได้แต่ติดตามเล่าไอ่ออกเดินทาง

เมื่อออกจากตึกตระกูลอู เซี่ยงเส้าหลงพบว่าไม่ได้มุ่งสู่ตึกขุนนางเน่ยสื่อ จึงถามไถ่สาเหตุ

เล่าไอ่ค่อยบอกว่า เขาส่งคนไปแจ้งต่อผูเกาว่าเซี่ยงเส้าหลงไม่ยอมมา แต่เชิญสือซู่ฟางมาร่วมงาน มิคาดนางตอบว่าไม่มา เขาจึงต้องเสนอหน้าเพื่อเกลี้ยกล่อมเซี่ยงเส้าหลงด้วยตัวเอง ตอนนี้พวกเขาจะไปยังจวนแม่ทัพของตู้ปี้ ดูว่าสือซู่ฟางยินยอมเปลี่ยนความตั้งใจมาพบปะพวกเขาหรือไม่

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ บุรุษมีสันดานต่ำช้ามาแต่กำเนิด หญิงงามยิ่งวางก้ามเขื่องโข ยิ่งรู้สึกว่าล้ำค่า เล่าไอ่เคยเกลือกกลั้วในดงบุปผา ยามนี้พบพานสือซู่ฟางที่ไม่เห็นมันอยู่ในสายตา กลับคันที่หัวใจยากจะเกา สำหรับผูเกายิ่งสัมผัสมากครั้งกว่าเดิม ยิ่งพบว่าคนผู้นี้มีฝีมือร้ายกาจนัก

หลายปีมานี้เซี่ยงเส้าหลงใช้ชีวิตอยู่ในยุคเลียดก๊ก กอปรกับได้รับความรู้จากยอดหญิงจี้เอียนหยาน ดังนั้นไม่เลอะเลือนงมงายเช่นตอนแรกที่หลงพลัดเข้ามาอีก ยังมี เนื่องจากเขามาจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ดังนั้นสามารถใช้มุมมองที่กว้างไกลกว่าศึกษาความเป็นไปแห่งยุคสมัย

การแยกตัวออกจากรัฐจิ่น ก่อตั้งเป็นรัฐจ้าว วุ่ยและหาน และการปฏิรูปของซางเอียง นับเป็นจุดหักเหครั้งสำคัญของยุคสมัย จากยุคชุนชิวซึ่งถือเป็นยุคปลาใหญ่กินปลาเล็ก เป็นโครงสร้างสมัยศักดินา นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของการรวมศูนย์อำนาจที่เจ้าชีวิต กลายเป็นเจ็ดรัฐสมัยจั้นกว๋อ

ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ ในช่วงปลายของยุคชุนชิวได้เกิดแนวโน้ม

ต่างๆ เช่นการพัฒนาของการอุตสาหกรรมและการค้า การขยายตัวของเมือง ความรุนแรงของสงคราม การผุดขึ้นของปัญญาชน การปลดปล่อยทางความคิด บัดนี้ยิ่งเห็นเด่นชัดเป็นทวีคูณ

ผลสะท้อนอย่างใหญ่หลวงในยุคสมัยเลียดก๊กคือ การปรากฏขึ้นของพ่อค้าคหบดีใหญ่ ผู้ที่โดดเด่นที่สุดคือหลี่ปู้เหว่ย ซึ่งยึดถืออิ๋งอี้เหยินเป็นสินค้าที่ควรแก่การกักตุน บุคคลอื่นประกอบด้วย อูซื่อหลอซึ่งเป็นบิดาพ่อตาของเขา นักหลอมสร้างอาวุธกวอจ้ง และผูเกาซึ่งกำลังวางแผนล้มล้างเสี่ยวผาน ล้วนเป็นคหบดีใหญ่ที่พลิกสถานะจากพ่อค้าเข้าสู่แวดวงการเมือง

แม้แต่ฉินชิงซึ่งได้รับสัมปทานถ้ำภูเขาซึ่งผลิตชาดสำหรับทาปากสตรีมาหลายชั่วอายุคน จนมีฐานะเป็นเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ ก็สามารถดำรงสถานะอันสูงส่งอยู่ในรัฐฉิน หากเปลี่ยนเป็นหญิงสามัญอื่นภายใต้รูปโฉมความงามของนาง คงตกเป็นนางบำเรอของผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่แล้ว และเพื่อรับมือกับการแข่งขันทางด้านสงครามและด้านการเมือง ลักษณะของความเป็นบุ๋นและบู๊มีการแบ่งสายอย่างชัดเจน ทุกอย่างเริ่มเข้าสู่ความเป็นมืออาชีพ หลี่ซือกับหวังเจี่ยนนับเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุด หากให้ทั้งสองสับเปลี่ยนหน้าที่กัน รับรองว่ารัฐฉินต้องโกลาหลวุ่นวายถูกพวกซงหนูบุกรุกรานถึงนครหลวงอย่างแน่นอน

ลักษณะของความเป็นมืออาชีพแพร่หลายไปทั่วทุกหย่อมหญ้า แม้แต่ไพร่พลทหาร ทหารยุคสมัยจั้นกว๋อ มิใช่ทหารเกณฑ์จากกลุ่มชาวนาในยุคชุนชิวอีกต่อไป เพราะเหตุนี้จึงปรากฏหน่วยงานเช่นสำนักนักบู๊อุ้ยหนันขึ้น ทำหน้าที่ฝึกวิชาการต่อสู้และการศึกสงครามเพื่อจัดส่งให้แก่กองทัพ ดังนั้นไม่ว่าสงครามภายในหรือสงครามภายนอก สภาพอันดุเดือดและความสลับซับซ้อนยังยิ่งกว่าที่แล้วมามากนัก

ภายภาคหน้าเสี่ยวผานที่สามารถรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น ล้วนสืบเนื่องจากพระองค์มีชาติตระกูลแปลกพิเศษ ไม่มีนิสัยส่วนที่ไม่ดีของผู้สืบทอดอำนาจซึ่งเติบโตจากวังเจ้า และอยู่ท่ามกลางหมู่สตรี จึงมี

ความโดดเด่นเหนือยุคสมัย จวบจนครองความเป็นใหญ่ในแผ่นดิน แต่ว่ายอดคนเช่นเสี่ยวผานมักมีน้อยกว่าน้อย หลังจากที่พระองค์สวรรคต ไม่มีผู้ใดสะกดกลุ่มพลังต่างๆ ได้ เป็นเหตุให้ราชวงศ์ฉินสิ้นสุดลงอย่างรวดเร็ว

ขณะครุ่นคิด ทั้งหมดมาถึงหน้าจวนแม่ทัพของตู้ปี้ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของนครเสียนหยางแล้ว

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงก็ต้องการพบหน้าสือซู่ฟางอีกสักครั้ง เสน่ห์แห่งหญิงงามช่างยวนยั่วใจนัก มาตรว่าทราบกระจ่างแก่ใจว่านางมีจิตคิดร้าย ยังอดคิดเชยชิดสนิทสนมกับนางมิได้

นี่คือส่วนที่ร้ายกาจที่สุดของแผนอุบายผูเกา พ่อค้าที่ประสบความสำเร็จ รู้จักคำนวณจิตใจของผู้ซื้อ นับแต่โบราณจวบปัจจุบันล้วนเป็นเช่นนี้

ตู้ปี้ออกมาต้อนรับเซี่ยงเส้าหลง เล่าไอ่ และหานเจี๋ยด้วยตัวเอง ชักนำเข้าสู่ห้องโถง ส่วนองครักษ์ติดตามรั้งอยู่ที่ตึกนอก จัดคนอีกกลุ่มหนึ่งให้การต้อนรับ

กึ่งกลางห้องโถงจัดโต๊ะตัวหนึ่งล้อมรอบด้วยโต๊ะอีกหกโต๊ะ เซี่ยงเส้าหลงชมชอบโต๊ะที่นั่งล้อมเป็นวงเช่นนี้มากกว่า ยามโอภาปราศรัยรู้สึกสนิทสนมเป็นพิเศษ ตู้ปี้ก็มีอัธยาศัยไมตรีอันดี ทำให้ผู้คนนึกท่าทีอันปั้นปึ่งเย็นชา น้อยครั้งจะปริปากเมื่อครั้งที่ผ่านมาของเขาไม่ออก

เซี่ยงเส้าหลงย่อมเข้าใจความคิดของอีกฝ่าย หากแม้นบุคคลเหล่านี้สามารถปลงพระชนม์เสี่ยวผาน และป้ายความผิดไปยังหลี่ปู้เหว่ยเป็นผลสำเร็จ ก็จะหาทางแย่งชิงตัวเซี่ยงเส้าหลงไป เมื่อถึงเวลานั้นเฉิงเฉียวจะกลายเป็นรัชทายาทอันชอบธรรม

ส่วนหวังเฮอ หวังหลิงและพวกไม่มีทางเลือกอื่นอีก ได้แต่ให้การสนับสนุนเฉิงเฉียว สำหรับเล่าไอ่ หนึ่งนั้นตอนนี้เขามีคุณค่าให้ใช้สอยสอง ตู้ปี้ยังไม่เห็นเล่าไอ่อยู่ในสายตา จึงประจบเอาใจด้วย

เล่าไอ่กังวลสนใจว่าสือซู่ฟางตอบรับมาร่วมงานหรือไม่ ชิงถามว่า “แม่นางสือ...”

ตู้ปี้ยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านขุนนางเน่ยสื่อวางใจ ท่านผู่ไปเจรจากับแม่นางสือแล้ว โอ ความในใจของอิสตรียากหยั่งคะเนได้ ซึ่งความจริงนางบังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อท่านขุนนางเน่ยสื่อ เพียงแต่ขุ่นเคืองท่านแม่ทัพใหญ่ปฏิเสธคำเชิญอยู่บ้าง จึงวางก้ามตอบเท่านั้น”

เล่าไอ่ได้หน้ากลับคืนมา คืนสู่ความเชื่อมั่น ค่อยยิ้มออกบ้าง

ผู่เกาเดินทางมาถึง ยกมือทำท่าแต่ไกล เป็นความหมายว่าทุกประการเรียบร้อย ตู้ปี้รีบเชื้อเชิญทุกผู้คนนั่งลง โดยยกโต๊ะกึ่งกลางให้แก่เซี่ยงเส้าหลงกับเล่าไอ่ แสดงว่ารอให้สือซู่ฟางมาร่วมโต๊ะ

เหล่าหญิงรับใช้ยกสุราและกับแกล้มมาก่อน ยังมีนักดนตรีสาวบรรเลงมโหรีเพิ่มความสนุกสนาน หลังจากนั้นนางระบำกรีดกรายเข้าสู่บริเวณงาน น่าเสียดายเป้าหมายของเซี่ยงเส้าหลง เล่าไอ่และหานเจี๋ยไม่ได้อยู่ที่พวกนาง ดังนั้นไม่มีแก่ใจชมดู

หลังการแสดงจบลง เหล่านางระบำนักดนตรีหญิงล่าถอยออกจากห้องโถง คงเหลือหญิงงามหกนางทำหน้าที่รินสุรา หากเปรียบเทียบกันนอกจากหลี่ปู้เหว่ยแล้ว ในเหล่าขุนนางอำมาตย์รัฐฉิน ไม่มีผู้ใดมีฐานะกว่าตู้ปี้

หานเจี๋ยชวนสนทนาว่า “ท่านผู่มีกิจการค้าใดอยู่ที่นครเสียนหยาง?”

ผู่เกากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ตราบใดที่มีพ่อตาท่านแม่ทัพใหญ่อยู่ด้วย ไหนเลยมีที่ว่างให้เราช่วงชิงได้?”

ทุกผู้คนทราบว่าคนผู้นี้กล่าวล้อเล่น ผู่เกากล่าวสืบต่อ “แต่หากเอ่ยถึงการประกอบการค้า เรานับถือเลื่อมใสบุคคลสามคนที่สุด บุคคลแรกคือบิดาของพ่อตาท่านแม่ทัพใหญ่นามอู่ซื่อหลอ เขาเพาะเลี้ยงวัวและม้ามากมายสุดคณานับ บุคคลที่สองคือไป่กุยแห่งรัฐวุ่ย ซึ่งประกอบธุรกิจธัญญาหารและแพรไหม หากเป็นช่วงเก็บเกี่ยวไม่ได้ผล หากหยิบยืมเสบียงจากเขายังสะดวกกว่าหยิบยืมจากรัฐใหญ่ ท่านที่สามคืออีตุ้นเกลือในคลังยุ้งฉางของเขา สามารถเลี้ยงผู้คนทั้งแผ่นดินได้เป็นเวลาหลายปี สำหรับหลี่ปู้เหว่ยยังไม่ถึงขั้นคหบดีใหญ่”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า ผูเกามีเจตนาลดศักดิ์ฐานะหลี่ปู้เหว่ยลงหานเจี๋ยยิ้มพลางกล่าวว่า “แต่ว่าหลี่ปู้เหว่ยเป็นผู้เชี่ยวชาญการลงทุนที่สุด เพียงทุ่มเทแทงตาหนึ่ง ก็รับประโยชน์ไม่สิ้นสุด”

ทุกผู้คนเข้าใจความหมายในวาจาของเขา พากันหัวร่อครืนออกมา เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ท่านผูมิใช่ผู้เชี่ยวชาญการลงทุนด้วยหรือ?”

ผูเกาฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านแม่ทัพใหญ่เป็นผู้ใหญ่กอปรด้วยใจกว้าง ขออย่าได้สะกิดแผลเก่าของเราผูเกา คราครั้งนี้เราเสียพนันอย่างสาหัสจริงๆ หากทราบแต่แรก เปลี่ยนเป็นลอกเลียนแบบจงซุนหลงแห่งรัฐฉี ปล่อยเงินกู้คิดดอกเบี้ยสูง ขอเพียงว่าจ้างยอดฝีมือที่มีความสามารถเพียงครึ่งหนึ่งของท่านแม่ทัพใหญ่ ติดตามทวงหนี้บัญชีรับรองว่าเงินทองไหลมาเทมา ทั้งมิต้องเผชิญกับเซียนพนันเช่นพ่อตาท่าน”

คราครั้งนี้แม้แต่เซี่ยงเส้าหลงยังอดหัวร่อมิได้ พ่อค้าใหญ่มีวาทศิลป์ไม่ธรรมดา มีอารมณ์ขันสนุกสนานนัก

เล่าไอ่เพียงกังวลสนใจสือซู่ฟาง ถามขึ้นว่า “แม่นางสือคงไม่มากระมัง?”

ตู้ปี้ยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านขุนนางเน่ยสื่อวางใจ สตรียิ่งงดงามยิ่งยากปรนนิบัติ แม่นางสือแม้พักอยู่ที่จวนเรา แต่จนบัดนี้เราเพียงพบหน้านางสองครั้ง คราครั้งนี้เพราะพึ่งพาบารมีท่านทั้งสาม ค่อยมีโอกาสร่วมโต๊ะสุราเป็นครั้งแรก”

เล่าไอ่เห็นแม่ทัพใหญ่เช่นตู้ปี้ยกยอเขาถึงเพียงนี้ รู้สึกมีหน้ามีตานัก รีบชูจอกชักชวนดื่ม เซี่ยงเส้าหลงเพียงยกจอกตาม หาได้แตะสัมผัสสุราแม้สักหยดเดียวไม่

พลันเห็นเล่าไอ่ตากระจ่างวูบ จับจ้องมองประตูทางเข้าโดยไม่กะพริบ ทุกผู้คนกวาดตามองตามเขา แม้แต่เซี่ยงเส้าหลงยังชมดูจนปากอ้าตาค้างไป

เห็นหญิงรับใช้สองนางประคับประคองสตรีสามสุดยอดสือซู่ฟาง

เดินชดช้อยเข้าสู่ห้องโถง นางคล้ายเพิ่งสรงสนานมา ผมเผ้าดำขลับรวบม้วนขึ้น ใช้ปิ่นไม้อันหนึ่งเสียบไว้ ใบหน้าไม่พอกแป้งแต้มชาด บนร่างสวมใส่เสื้อแพรสีขาวบางเบา แขนเสื้อปิดคลุมแค่หลังมือ เผยเห็นนิ้วเรียวงามดุจลำเทียน ท่อนล่างใส่กระโปรงยาวสีเหลืองยาวลากดิน ตลอดทั้งร่างไม่มีเครื่องประดับใดอื่น แต่เปรียบกับหญิงสาวที่รูปโฉมด้อยกว่านาง หากทว่าประทินโฉมสวมชุดเลิศหรู ยังน่าดูกว่ามากนัก

ทุกผู้คนผุดลุกขึ้นอย่างลืมตัว บังเกิดความละอายในตัวเอง ไม่กล้าเทียบเปรียบด้วย สือซู่ฟางมีสีหน้าเฉื่อยชา ย่อกายคารวะเล็กน้อย นั่งโต๊ะของเซี่ยงเส้าหลงกับเล่าไอ่ ทุกผู้คนค่อยเรียกวิญญาณคืนสู่ร่าง นั่งเป็นเพื่อนกับนาง

เล่าไอ่โบกมือให้หญิงรับใช้ที่คิดเข้ามาปรนนิบัติล่าถอยไป ทำหน้าที่รินสุราให้แก่นางด้วยตัวเอง ยามเคลิบเคลิ้มงมงาย แสดงว่าลืมเลือนคำตักเตือนของเซี่ยงเส้าหลงไปโดยสิ้นเชิง

เซี่ยงเส้าหลงสูดได้กลิ่นเครื่องหอมที่ผสมในอ่างน้ำจากเรือนร่างของนาง อดนึกถึงสภาพของจี้เอียนหยานหลังสรงสนานมิได้ พลันมีสติแจ่มใสขึ้นมา พร้อมกันนั้นเขาเหลือบเห็นตู้ปี้มีสีหน้าลุ่มหลงงมงาย หากแต่ผูเกายังลอบจับตาดูเขาอยู่ ถึงกับใจสั่นสะท้าน ยิ่งไม่กล้าดูแคลนพ่อค้าใหญ่ผู้นี้

ความทะเยอทะยานอยากของผู้คนไม่มีที่สิ้นสุด หลี่ปู้เหว่ยเป็นคหบดีมั่งคั่ง ยังเบนเข็มเข้าสู่แวดวงการเมือง เช่นเดียวกับผูเกามุ่งเป้าหมายเดียวกัน ดังนั้นไม่สนใจต่อความงามสตรี

ตู้ปี้เคยคิดร้ายต่อจี้เอียนหยาน ย่อมไม่อาจต้านทานเสน่ห์ความงามของสือซู่ฟาง สือซู่ฟางกล่าวขอบคุณเล่าไอ่เบาๆ จากนั้นกวาดตากระจ่างสุกใสไปรอบหนึ่ง มิเพียงแต่เล่าไอ่ แม้แต่บุคคลอื่นก็บังเกิดความรู้สึกคล้ายถูกกระชากขวัญวิญญาณไปจากร่าง

เล่าไอ่เฝ้ารอคอยการมาของนาง เมื่อนางนั่งอยู่ข้างกาย กลับบังเกิดความกระดากกระเดื่อง ไม่ทราบกล่าวเริ่มกระไรดี

สือซู่ฟางเป็นฝ่ายคารวะสุราต่อทั้งหมดจอกหนึ่ง ค่อยเหลียวหน้ามากล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ท่านแม่ทัพใหญ่ไฉนมีเวลาว่างแล้ว?”

เซี่ยงเส้าหลงถูกสายตาอันแจ่มใสของนางคุกคามจนประหม่าอยู่บ้าง ดังนั้นชูจอกฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่คิดพูดปดเพื่อกลบเกลื่อน ได้แต่ปรับตัวเองด้วยสุราจอกหนึ่ง ขอให้แม่นางสือปล่อยปละละเว้นข้าพเจ้า”

กล่าวพลางดื่มสุราลงไป สือซู่ฟางตาทอประกายพิสดาร กล่าวว่า “อย่างนั้นซู่ฟางขอดื่มเป็นเพื่อนท่านแม่ทัพใหญ่จอกหนึ่ง”

เล่าไอ่เห็นสือซู่ฟางมุ่งความสนใจไปยังเซี่ยงเส้าหลง ต้องบังเกิดความหึงหวงขึ้นมา ชักชวนนางดื่มสุราด้วย

ตู้ปี้ยิ้มพลางกล่าวว่า “ช้าก่อน แม่นางสือของพวกเรามีกฎประจำตัวว่า งานเลี้ยงแต่ละครั้งจะดื่มเพียงสามจอก ตอนนี้ดื่มลงไปสองจอกแล้ว ท่านขุนนางเน่ยสื่อต้องทะนุถนอมจอกที่เหลือให้ดี”

เล่าไอ่บังเกิดเป็นรสชาติบอกไม่ถูก แต่ก็ไม่กล้าเสียบุคลิก ได้แต่ฝืนหัวร่อ เปลี่ยนเป็นชมเชยศิลปะการร้องเพลงของนาง ถึงกับเยินยอว่านางมีความสามารถเหนือคนโบราณ สือซู่ฟางพลันหัวร่อคิกกล่าวว่า “ท่านขุนนางเน่ยสื่อชมเชยไปแล้ว เปรียบกับผู้เปรื่องปราดที่ผ่านมา ศิลปะการร่ายรำร้องเพลงของซู่ฟาง เฉกเช่นสำเนียงอันน้อยนิด หากว่าเสียงเพลงของผู้เปรื่องปราดที่ผ่านมา กลับแฝงความหมายนำความมั่นคงสถาพรมาสู่แว่นแคว้น ยุคสมัยซุ่นเรียกว่าเซา ยุคสมัยอวี้เรียกว่าต้าเซี่ย ยุคสมัยโจวอู่อ๋องเรียกว่าต้าอู่ ปราชญ์ขงจื๊อจัดเป็นหนึ่งในหกศิลปศาสตร์ สตรีเช่นเราไหนเลยเทียบเปรียบได้?”

เล่าไอ่มีความรู้ทางด้านนี้อย่างจำกัด ได้แต่หัวร่อเป็นเพื่อน ไม่สามารถกล่าวสืบต่อ เซี่ยงเส้าหลงยังรอบรู้จำกัดกว่าเล่าไอ่ ต้องสะท้านใจเล็กน้อย มีความรู้สึกว่าสือซู่ฟางมีความเป็นมาไม่รวบรัดธรรมดา

สือซู่ฟางกล่าวเสียงราบเรียบว่า “ท่านทั้งหลายเคยได้ยินนิทานเรื่องนี้มาหรือไม่? หลังจากที่ฉู่เหวินอ๋องสวรรคตทิ้งชายาผู้เลอโฉมไว้

กงจื่อหยวนคิดยั่วยุนาง จนใจที่ไม่มีช่องทาง จึงปลูกสร้างสำนักอยู่ข้างวัง ทุกวี่วันจัดการร่ายรำหมู่ด้วยขนนก คิดชักจูงพระนางออกมา อยู่มาวันหนึ่งพระนางออกมาแล้ว กงจื่อหยวนยังเข้าใจว่าพระนางสั่นไหวพระทัย”

เล่าถึงตอนนี้ จงใจหยุดชะงักลง แม้แต่เซี่ยงเส้าหลงยังรับฟังจนเคลิบเคลิ้ม เล่าไอ่ยิ่งมิต้องเอ่ยถึงแล้ว หญิงงามนางนี้มีบุคลิกลักษณะพิเศษเฉกเช่นกุหลาบมีหนามแหลม ไม่อาจคบหาโดยง่ายดาย ยามอยู่เบื้องหน้านาง บุรุษเพศมักบังเกิดความรู้สึกเป็นปมด้อยขึ้น

หานเจี๋ยทอดถอนใจกล่าวว่า “แม่นางสือโปรดเล่าตอนจบของเรื่องต่อพวกเราเถอะ”

สือซู่ฟางกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “พระชายาร่ำไห้รำพันว่า *‘ท่านอ๋ององค์ก่อนจัดการร่ายรำหมู่เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการสู้รบ บัดนี้ท่านไม่ใช้เป็นเครื่องมือจัดการกับข้าศึก กลับนำมาใช้ต่อสตรีม่าย นับว่าประหลาดแท้’* กงจื่อหยวนได้ฟังเช่นนั้นบังเกิดความละอายใจ นำรถศึกหกร้อยคันบุกตีรัฐเจิ้นทันที”

ทุกผู้คนรับฟังจนตะลึงลาน นิทานของนางเรื่องนี้บอกความนัยว่า การร่ายรำร้องเพลงของนางเป็นความประพฤติที่ตกต่ำ ดังนั้นไม่คู่ควรกับคำชมเชยของผู้อื่น ทั้งแฝงความหมายลึกล้ำ และเต็มไปด้วยความโศกซึ้ง ทำให้ผู้คนเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อนาง ไม่ยึดถือนางเป็นนางระบำธรรมดาอีก

ผูเกาหัวร่อฮาฮาเป็นการผ่อนคลายบรรยากาศอันเคร่งเครียด กล่าวว่า “แม่นางสือมีความคิดอ่านเหนือธรรมดา เราขอน้อมรับคำสั่งสอนแล้ว”

สือซู่ฟางกลอกตามายังเซี่ยงเส้าหลง กล่าวเสียงราบเรียบว่า “ก่อนหน้านี้ที่ซู่ฟางจะมาถึง ไม่ทราบว่าท่านทั้งหลายสนทนาถึงหัวข้ออะไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกำลังแยกแยะนิทานของสือซู่ฟาง หยั่งคำนวณความหมายที่ซ่อนเร้นอยู่หลังฉาก พอฟังค่อยคล้ายตื่นจากห้วงความฝัน

ยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า “คล้ายเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการประกอบการค้า”

สือซู่ฟางมองดูท่าทีที่ขบขันของเขา ต้องยกมือปิดปากหัวร่อกล่าวว่า “อย่างนั้นคงสืบเนื่องจากท่านผู้แล้ว”

เล่าไอ่บังเกิดความหึงหวงพลุ่งขึ้นกล่าวว่า “แม่นางสือคาดการณ์แม่นยำ เป็นเช่นนั้นจริง”

เซี่ยงเส้าหลงลอบฝืนยิ้มในใจ สือซู่ฟางพอปรากฏกายก็ควบคุมสถานการณ์เอาไว้ แม้แต่บุคคลที่ช่างเจรจาพาทีเช่นเล่าไอ่ ได้แต่คล้อยตามนาง เขาเองก็ไม่ทราบสมควรกล่าวกระไรดี นับว่าเพิ่งเผชิญสตรีเช่นนี้เป็นครั้งแรก

ตู้ปี้ยิ้มพลางกล่าวว่า “เถ้าแก่ผูบอกว่า เขานับถือเลื่อมใสพ่อค้าใหญ่สามท่าน ประกอบด้วยอูซื่อหลอ ไป่กุยและอีตุ้น เพียงไม่ทราบแม่นางสือนับถือเลื่อมใสบุคคลใด?”

สือซู่ฟางเม้มปากหัวร่อกล่าวว่า “มีท่านผู้เปรื่องปราดอยู่ด้วยมากมาย ไหนเลยถึงรอให้ข้าพเจ้าแสดงความเห็น มิสู้ขอให้ท่านเล่าบอกก่อนเถอะ”

เล่าไอ่เหม่อมองนางจนจิตใจไม่อยู่กับตัว ยามกะทันหันกลับไม่ทราบว่านางกับตู้ปี้สนทนาด้วยเรื่องอันใด ดังนั้นไม่อาจตอบได้ หานเจี๋ยเห็นเช่นนั้น จึงกล่าวเป็นเชิงช่วยเหลือนายเหนือว่า “มิสู้ให้เราบอกก่อน เรานับถือเลื่อมใสซุนวูที่สุด ท่านผู้นี้มิเพียงแต่งตำราพิชัยสงคราม ครั้งกระโน้นได้รับแต่งตั้งจากเจ้าอู๋อ๋องให้เป็นแม่ทัพนำทัพอู๋ไม่กี่หมื่นเอาชนะทัพฉู่ซึ่งมีไพร่พลมากกว่าถึงสิบเท่า ทั้งยังบุกทะลวงตามติด รุกถึงนครหลวงของรัฐฉู่ นับว่าก่อนหน้านี้ไม่มีผู้ใดเทียมเท่า หลังจากนั้นไม่มีผู้ใดตามทัน”

เซี่ยงเส้าหลงพอฟัง พลันนึกถึงอมตวาจาที่ว่า “เบื้องหน้าไม่มีผู้มาใหม่ ด้านหลังไม่เห็นคนแต่ก่อน นึกถึงแผ่นฟ้าแผ่นดินไกลโพ้น ตัวเองอยู่โดดเดี่ยวต้องหลั่งน้ำตา” หวนนึกถึงมีแต่ผู้ผ่านศึกสงครามด้วยตัวเองค่อยตระหนักว่าชัยชนะของซุนวูได้มาอย่างหมดจดงดงามเพียงไหน

สือซู่ฟางกวาดตาสุกใสมายังเล่าไอ่ เล่าไอ่รีบกล่าวว่า “ซุนวูแม้เป็นผู้ชำนาญการศึกพิชัยสงคราม จะอย่างไรเพียงรับใช้เจ้าชีวิต ผู้ที่เล่าไอ่เลื่อมใสที่สุดคือจิ่นเหวินกง ท่านเป็นหนึ่งในเจ้าผู้ครองนครรัฐในสมัยชุนชิว มีความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ กอปรด้วยคุณูปการเหนือกว่าฉีหวนกงอีก”

สือซู่ฟางกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ที่แท้ท่านขุนนางเน่ยสื่อมีจิตปณิธานใหญ่”

ผูเกากับตู้ปี้สบตากันวูบ แสดงว่าทั้งสองฟังออกเช่นเดียวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า สือซู่ฟางกล่าวเหน็บแนมเล่าไอ่ คิดตั้งตัวเป็นเจ้าผู้ครองแคว้น แต่เล่าไอ่ยังเข้าใจว่านางชมเชยเขา ดังนั้นนึกกระหยิ่มยินดี

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่าคนในงานเลี้ยงทั้งหกต่างมีความคิดเป็นอื่น หามีความจริงใจต่อกันไม่ รู้สึกอัดอั้นตันใจอยู่บ้าง อดกล่าวมิได้ว่า “ข้าพเจ้ากลับคาดคิดตรงกันข้าม ตัวเองไม่มีจิตปณิธานคิดเป็นใหญ่ บุคคลที่นับถือเลื่อมใสมีมากมายสุดคณานับ แต่ยากยกตัวอย่างแม้สักคนเดียว ตอนนี้ถึงรอบแม่นางสือแล้ว”

ผูเกาชิงกล่าวว่า “เรากลับนับถือเลื่อมใสท่านแม่ทัพใหญ่ที่สุด ท่านปล่อยตัวตามสบาย ทำให้ผู้คนค้นหาจุดอ่อนไม่ได้ มิน่าเล่าแม้แต่ก่วนตงแสยังพ่ายแพ้แก่ดาบร้อยชนะของท่าน”

เล่าไอ่หน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ทราบว่าผูเกายกยอเซี่ยงเส้าหลงลดฐานะของเขา แต่เซี่ยงเส้าหลงไม่เสียเปรียบเชิงคารมต่อสือซู่ฟาง ตัวเองกลับเพลี่ยงพล้ำติดต่อกัน แม้คิดไม่หึงหวงก็ทำไม่ได้

หานเจี๋ยสอดคำขึ้น “ไม่ทราบบุคคลในจิตใจแม่นางสือ เป็นเจ้าชีวิตยอดขุนพลใด?”

ทุกผู้คนบังเกิดความกระตือรือร้นในใจ รอคอยคำตอบของสือซู่ฟาง ตาคู่งามของสือซู่ฟางคล้ายเคลือบคลุมด้วยหมอกบางเบาชั้นหนึ่ง เอื้อนเอ่ยเบาๆ ว่า “ที่ตั้งของกองทัพเต็มไปด้วยขวากหนาม หลังทัพใหญ่พ้นผ่านเป็นปีแห่งหายนะ ผู้คนทำสงครามชิงพื้นที่ คนตายเกลื่อน

ท้องทุ่ง ทำศึกแย่งชิงเมือง ซากศพผู้คนสุมทั่วเมือง เบื้องหลังของเจ้าชีวิตยอดขุนพลเพียงเป็นความทุกข์เข็ญของราษฎร ไหนเลยมีบุคคลที่ซู่ฟางยอมรับนับถือได้?"

คราครั้งนี้แม้แต่แม่ทัพใหญ่เช่นตู้ปี้ยังทนทานรับไม่ได้ ต้องอับจนถ้อยคำไป ตรงกันข้ามกับเซี่ยงเส้าหลงกลับลืมเลือนสถานะตัวเองกล่าวอย่างลืมตัวว่า "**น่าสมเพชโครงกระดูกริมธารอู๋ติ้ง เป็นบุคคลซึ่งคู่ชีวิตสานฝันถึง*** มีคำกล่าวไว้ '**หนึ่งชัยชนะแลกจากหมื่นโครงกระดูก**'** ที่แล้วมาการศึกสงครามเพียงเป็นเกียรติยศของบุคคลไม่กี่คน คิดไม่ถึงแม่นางสือมีความเข้าใจเช่นนี้ด้วย"

เมื่อเขาเอ่ยเอื้อนบทกลอนสองประโยคแรก สือซู่ฟางก็สะท้านขึ้นคราหนึ่ง เหลียวมองมาที่เขา ผูเกาและพวกก็หน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย

เซี่ยงเส้าหลงค่อยรู้สึกตัวว่า ตนเองขโมยบทกวีของบุคคลรุ่นก่อนมาใช้อีกแล้ว เขาแม้มีความรู้เชิงกาพย์กลอนอย่างจำกัด แต่ก็จดจำถ้อยคำที่กล่าวขานอย่างแพร่หลายไว้ไม่น้อย

หานเจี๋ยขมวดคิ้วกล่าวว่า "น่าสมเพชโครงกระดูกริมธารอู๋ติ้ง เป็นบุคคลซึ่งคู่ชีวิตสานฝันถึง สองประโยคนี้บรรยายถึงความโหดเหี้ยมอำมหิตของสงครามอย่างชัดแจ้ง เพียงไม่ทราบแม่น้ำอู๋ติ้งอยู่ในเขตรัฐใด?"

เซี่ยงเส้าหลงหน้าแดงวูบจึงกล่าว "ไม่ว่าเป็นแม่น้ำสายใดก็ได้ ดังนั้นจึงเรียกว่า**ธารอู๋ติ้ง** *(ไม่กำหนดแน่นอน)*"

ตู้ปี้ทอดถอนใจกล่าวเสริมว่า "มิน่าเล่ายอดหญิงจี้เพียงให้ความสนใจท่านแม่ทัพใหญ่ หนึ่งชัยชนะแลกจากหมื่นโครงกระดูก แต่นับแต่โบราณกาลมา การสงครามไม่เคยสงบมาก่อน มิใช่ท่านฆ่าเรา ก็เป็นเราฆ่าท่าน ไม่ว่าผู้ใดก็อับจนปัญญา"

เล่าไอ่เห็นเซี่ยงเส้าหลงได้รับความสนใจจากสือซู่ฟาง ต้อง

** จากคำกลอนท่อนสุดท้ายในบทกวีของเฉาสงสมัยราชวงศ์ถัง สะท้อนเห็นถึงความโหดเหี้ยมอำมหิตของสงคราม*

*** เป็นคำกลอนท่อนหลังในบทกวีของเฉินเถาสมัยราชวงศ์ถัง บรรยายถึงสภาพชายแดนซึ่งเหล่าทหารหาญต้องทำศึกกับพวกซงหนูผู้รุกราน*

บังเกิดความท้อแท้ และยากหักห้ามความอิจฉาได้ หันเหหัวเรื่องว่า "แม่นางสือยังไม่บอกว่านับถือเลื่อมใสผู้ใดที่สุด"

สือซู่ฟางรั้งสายตากลับจากเซี่ยงเส้าหลง กวาดมองเล่าไอ่แวบหนึ่ง จากนั้นช้อนตามองคานขวางของห้องโถง กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "ที่รัฐฉู่มีคนผู้หนึ่ง ฟังว่าเจ้ารัฐฉู่ทรงทราบว่าเขามีปัญญาหลักแหลมจึงส่งคนไปเชื้อเชิญเขา เสนอตำแหน่งมหาเสนาบดีให้ เขากล่าวกับทูตเจรจาว่า *'ฟังว่าเจ้ารัฐฉู่มีเต่าวิเศษตัวหนึ่งตายไปสามพันกว่าปี เจ้ารัฐฉู่เก็บซ่อนมันอยู่ในกระบอก เต่าตัวนี้ที่แท้ยอมตายเหลือแต่ซากให้ผู้คนเก็บรักษา หรือว่าขอมีชีวิตอยู่ในบ่อโคลน?'* ทูตเจรจาตอบว่า *'ย่อมขอมีชีวิตอยู่ในบ่อโคลน'* คนผู้นั้นจึงบอกว่า *'ท่านไปเถอะเราขอมีชีวิตอยู่ในบ่อโคลน'* "

ทุกผู้คนหันไปมองหน้ากัน ไม่เข้าใจว่านางไฉนยกอ้างนิทานอีกเรื่องหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงใช้ความคิดอย่างรวดเร็วว่า เป็นนักปราชญ์ท่านใดยกอ้างนิทานหลุดพ้นจากการแสวงหาชื่อเสียงลาภยศ พลันบังเกิดปฏิภาณวูบตบโต๊ะร้องว่า "ที่แท้บุคคลที่แม่นางสือเลื่อมใสศรัทธาคือจวงจื๊อ ซึ่งนิยมใช้คำอุปมาอุปไมยแปลกพิสดาร มิน่าเล่าจึงชมชอบเล่านิทานถึงเพียงนี้"

ทุกผู้คนค่อยนึกถึงจอมปราชญ์จวงจื๊อ พากันประเมินค่าในตัวเซี่ยงเส้าหลงใหม่ โดยเฉพาะสือซู่ฟางตาทอประกายพิสดารจับจ้องมองดูเขาเป็นพิเศษ

นี่คือข้อแตกต่างระหว่างโบราณกาลกับปัจจุบัน ในยุคสมัยเลียดก๊กการบันทึกเรื่องราวกระทำโดยผ่านมือผู้คน จารึกลงบนแผ่นไม้ไผ่และผ้าแพร ดังนั้นแพร่หลายในวงจำกัด ไหนเลยเทียบเปรียบกับผู้คนในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ซึ่งมีคู่มือค้นคว้าตลอดจนหนังสืออิเล็กทรอนิกส์อยู่มากมาย

สือซู่ฟางกล่าวว่า "ที่แท้ท่านแม่ทัพใหญ่มีการศึกษาในตัวจวงจื๊อเช่นกัน ข้าพเจ้าสำรวจดูบุคคลที่ผ่านมา เห็นว่าไม่มีผู้ใดมิคิดอ่านเช่นเดียว

กับเขา มีแต่จวงจื๊อจึงเห็นซึ้งถึงแก่นแท้ของชีวิต ชืดชาต่อความเป็นความตาย วัฒนาอายุสั้น สำเร็จล้มเหลว เกียรติยศและอัปยศ หลุดพ้นจากการควบคุมทางโลกตลอดจนความเศร้าโศกยินดีทั้งมวล ยึดถือตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของสรรพสิ่งแห่งฟ้าดิน ไม่มีการแบ่งแยก *'ตัวเรา'* หรือ *'มิใช่เรา'* อีกต่อไป"

คราครั้งนี้ถึงรอบเซี่ยงเส้าหลงและพวกหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย ดูจากความเข้าใจที่นางมีต่อจวงจื๊อ แสดงว่าสตรีสามสุดยอดนี้มีสติปัญญาเลิศล้ำเพียงไหน หานเจี๋ยถึงกับถามว่า "ขอถามแม่นางสือเป็นคนรัฐใด?"

ดวงตาสือซู่ฟางทอแววละห้อยหดหู่ กล่าวว่า "ชนชั้นสิ้นชาติไม่ขอเอ่ยถึงอีก"

เล่าไอ่ความจริงมาด้วยตัณหาราคะเต็มอก ยามนี้อารมณ์ปรารถนาปลาสนาการสิ้น ตะลึงลานกับที่

สือซู่ฟางพลันผุดลุกขึ้น ถอยกายไปสองก้าว ย่อกายคารวะกล่าวว่า "มาตรว่ายังติดค้างท่านทั้งหลายจอกหนึ่ง ได้แต่รอไว้วันหน้าค่อยชดเชยให้ใหม่ ยามนี้ซู่ฟางคิดไปยังสถานที่อันเงียบสงบ นึกถึงปัญหาบางประการ ขอตัวแล้ว"

ผู้เกาคิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ หาได้ออกปากเหนี่ยวรั้ง สีหน้าสลับซับซ้อนยิ่ง เซี่ยงเส้าหลงมองดูเงาหลังอันสวยงามของนางจนลับตา เห็นว่าสติปัญญาและรูปโฉมโนมพรรณของสตรีนางนี้ หาเป็นรองจี๋เอียนหยานกับฉินชิงไม่ เพียงแต่ไม่มีโชคดีเช่นพวกนางเท่านั้น เขาตั้งใจว่าจะไม่ติดต่อกับนางอีก ทั้งนี้เพราะเขาบังเกิดความเคารพยกย่องต่อนาง ดังนั้นไม่อาจหักใจเผชิญหน้ากับนางอีก

มังกรดำจุติมา

เซี่ยงเส้าหลงกลับถึงตึกตระกูลอู เห็นเถิงอี้ จิงจวิ้น อูกัว จ้าวต้า กำลังหารือกับจี้เอียนหยาน จี้เอียนหยานเห็นสามีกลับมาแต่หัวค่ำ บังเกิดความปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง

เซี่ยงเส้าหลงเข้าร่วมการหารือกับทั้งหมด ที่แท้จี้เอียนหยานและพวกกำลังหารือถึงการหาตัวกลุ่มบุคคลที่คิดปลงพระชนม์เสี่ยวผานอยู่ โดยเฉพาะเถิงอี้เห็นว่าวันมะรืนจะถึงวาระเซ่นสรวงฤดูใบไม้ผลิ เกรงว่ากลุ่มคนร้ายจะฉวยโอกาสลงมือ

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด เขาเคยร่วมอารักขานักการเมืองคนสำคัญ กล่าวได้ว่าเป็นผู้ต่อต้านฝ่ายก่อการร้าย ดังนั้นอาสารับผิดชอบด้านถวายความปลอดภัยแก่เสี่ยวผานเอง

เช้าวันรุ่งขึ้น เซี่ยงเส้าหลงฝึกซ้อมเพลงดาบค่อยเดินทางเข้าวัง นับเป็นการเข้าวังเช้าเป็นพิเศษ จะได้เข้าเฝ้าเสี่ยวผานก่อนการประชุมช่วงเช้า

เสี่ยวผานนับเป็นเจ้ารัฐฉินที่ทรงขยันขันแข็งที่สุด ทางหนึ่งเสวยพระกระยาหารเช้า ทางหนึ่งทรงสดับตรับฟังคำรายงานของหลี่ซือ เพื่อรับมือการประชุมในวันนี้

เสี่ยวผานพอทอดพระเนตรเซี่ยงเส้าหลงมาถึง ชิงดรัสว่า “ผูเกากับตู้ปี้บังอาจมาก กลับกล้าคิดร้ายต่อข้าพเจ้า กว๋อซิ่งเมื่อส่งข่าวมาเช่นนี้

ท่านแม่ทัพใหญ่ปูนบำเหน็จมันตามที่เห็นสมควรเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้ายินดีที่ได้ยินรัชทายาทเรียกข้าพเจ้าเป็นพระอาจารย์ หากเรียกเป็นแม่ทัพใหญ่คล้ายกับจะออกไปรบทัพจับศึกทุกเมื่อ”

ในราชสำนักฉิน คาดว่ามีแต่เซี่ยงเส้าหลงกล้ากราบทูลต่อเสี่ยวผานเช่นนี้ เสี่ยวผานทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า “เอาเพียงพบหน้าพระอาจารย์ ข้าพเจ้าจะคลายความกลัดกลุ้มหม่นหมองไปสิ้น” พลางหันไปรับสั่งต่อหลี่ซือว่า “ท่านหลี่ ให้พระอาจารย์เซี่ยงชมดูเงินตราใหม่ซึ่งพวกเรากำหนดเนื่องในการถือจุติของมังกรดำเถอะ”

หลี่ซือจัดเงินตราใหม่ต่อเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงรับมาชมดูเห็นเงินตรามีลักษณะกลมตรงกลางเจาะรูไว้ มีน้ำหนักครึ่งตำลึง ปรากฏลวดลายรูปมังกร หากแต่ต่างกับมังกรในจินตนาการของเขาอย่างใหญ่หลวง

หลี่ซือทอดถอนใจชมเชยว่า “ยอดหญิงจี้สูงส่งสมคำร่ำลือ หนังสือนำเสนอให้เปลี่ยนระบอบการปกครองมิเพียงสามารถนำไปปฏิบัติ ทั้งยังคำนึงการปฏิรูปทางเศรษฐกิจการเมือง กำหนดช่วงเวลาดำเนินการแบ่งลำดับก่อนหลังโดยไม่ส่งผลกระทบถึงราษฎรแต่อย่างไร โปรดบอกต่อยอดหญิงจี้ว่าหลี่ซือนับถือเลื่อมใสจนหมดหัวใจ”

เสี่ยวผานกลับทรงโปรดหลี่ซือเป็นพิเศษ ตรัสว่า “ท่านหลี่ถ่อมตนไปแล้ว ท่านก็ทุ่มเทกับการเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครอง มีความดีความชอบเท่ากับพระอาจารย์จี้”

หลี่ซือรีบคุกเข่ากล่าวขอบพระทัย เสี่ยวผานหันพระพักตร์ไปยังเซี่ยงเส้าหลง ตรัสว่า “คราครั้งนี้กลุ่มคนร้ายเข้าสู่นครเสียนหยาง พระอาจารย์มีวิธีรับมืออย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “รัชทายาทโปรดวางใจ โอกาสเพียงหนึ่งเดียวของพวกมันคือ ฉวยโอกาสที่รัชทายาทไปบวงสรวงเทพเจ้าวันพรุ่งนี้ลงมือปฏิบัติการ ข้าพเจ้าจะร่วมมือกับชางเหวินจวินโดยใกล้ชิด ทำลายแผน

ร้ายของศัตรู รับรองว่าจะไม่ระคายเคืองรัชทายาทแม้สักขุมขนหนึ่ง”

เสี่ยวผานทรงไว้วางพระทัยอีกฝ่ายอยู่แล้ว จึงตรัสว่า “มีพระอาจารย์รับผิดชอบเรื่องนี้ ข้าพเจ้ายังมีอันใดไม่ไว้วางใจ?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “แต่รัชทายาทต้องรับปากว่า วันพรุ่งนี้จะปล่อยให้ข้าพเจ้าจัดการอย่างเต็มที่ ไม่เช่นนั้นแผนอุบายยากดำเนินการได้”

เสี่ยวผานทรงพระสรวลฮาฮาตรัสว่า “อย่างนั้นวันพรุ่งนี้ ข้าพเจ้าจะเป็นบริวารของพระอาจารย์หนึ่งวัน พระอาจารย์สั่งได้อย่างเต็มที่”

หลี่ซือเห็นบุคคลทั้งสองบังเกิดความไว้วางใจและจริงใจถึงเพียงนี้ ต้องแย้มยิ้มออกมา

การประชุมช่วงเช้าตอนแรกไม่มีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้น แต่เมื่อหลี่ปู้เหว่ยเสนอให้แยกตำแหน่งขุนนางเกลือเหล็กออกเป็นสองตำแหน่ง ก็เกิดการวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวาง

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังอยู่ครึ่งค่อนวัน ค่อยเข้าใจเรื่องราวได้โดยคร่าวๆ ที่แท้ก่อนรัชสมัยฉินเสี้ยวกง รัฐฉินแทบผูกขาดธุรกิจอุตสาหกรรมและการค้าทั้งหมด แต่พร้อมกับการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของผลผลิตทางสังคม โครงสร้างทางเศรษฐกิจเกิดการเปลี่ยนแปลงขนาดใหญ่ ประการสำคัญคือการผุดขึ้นของธุรกิจเอกชน

เพื่อรับมือกับสภาพดังกล่าว ราชสำนักฉินจึงจัดตั้งหน่วยงานของทางการ แยกออกไปควบคุมธุรกิจอุตสาหกรรมและการค้าต่างๆ ตำแหน่งสำคัญที่สุดคือขุนนางเกลือเหล็ก ซึ่งส่งผลถึงความเป็นอยู่ของราษฎรตลอดจนด้านการทหาร

แต่พร้อมกับการขยายตัวของรัฐฉิน ศูนย์กลางหลอมโลหะทางตะวันออกค่อยๆ ตกอยู่ในมือชาวฉิน ขุนนางเกลือเหล็กนับวันมีแต่ภารกิจพอกพูนเพิ่มขึ้น ทั้งยังมีการค้าเกลือเถื่อน ซึ่งทำกำไรอย่างมหาศาล ประกอบกับการค้าเกลือและหลอมโลหะเป็นเรื่องที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน หลี่ปู้เหว่ยจึงเสนอให้แยกตำแหน่งดังกล่าวออกจากกัน

ปัญหาอยู่ที่จุดประสงค์ของหลี่ปู้เหว่ยคิดบรรจุคนของตัวเอง

ควบคุมด้านเศรษฐกิจและการทหารของรัฐฉิน ดังนั้นชางผิงจวิน หลี่ซือ และพวกจึงหาทางประวิงเวลารอจนมังกรดำปรากฏ ค่อยฉวยโอกาสรวบตำแหน่งทั้งสองนี้เอาไว้

การประวิงเวลาย่อมสะดวกง่ายดายกว่าการคัดค้าน สุดท้ายยังไม่มีข้อสรุป เสี่ยวผานมีพระบัญชาให้พิจารณาโดยรอบคอบ จากนั้นยุติการประชุม

เซี่ยงเส้าหลงออกจากวังกลับตึกที่ทำการทหารม้า เถิงอี้กับจิงจวิ้นล้วนรอคอยเขา เพื่อไปสำรวจเส้นทางเสด็จของเสี่ยวผานในวันพรุ่งนี้

ทั้งหมดออกจากนครเสียนหยาง ไปตามทางหลวงมุ่งสู่ต้นน้ำของแม่น้ำอุ้ยสุ่ย เห็นทุ่งหญ้าเนินเขาทอดเหยียดยาว เชื่อมจรดกับขอบฟ้ายังมีบึงน้ำสดใสและหญ้าเขียวชอุ่มงอกงาม ทิวทัศน์ตระการน่าลุ่มหลง ตามทุ่งหญ้าปรากฏคนเลี้ยงสัตว์ต้อนฝูงม้าวัวและแพะเป็นฝูงๆ นับเป็นภาพที่เต็มไปด้วยชีวิตชีวา เพิ่มบรรยากาศอันครื้นเครงกว่าเดิม

เถิงอี้ชี้มือไปยังเนินศิลาซึ่งงอกเงยด้วยต้นไม้ต้นหนึ่ง กล่าวว่า “หากซ่อนตัวอยู่เบื้องบน พกพาหน้าไม้คันธนู สามารถยิงใส่เป้าหมายทุกอย่างที่ผ่านทางหลวงไป”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยสะท้านตื่นจากทิวทัศน์อันงดงาม สั่งให้จิงจวิ้นนำม้วนแพรออกมา จดบันทึกตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ซึ่งคนร้ายอาจใช้เป็นประโยชน์ทุกจุดเอาไว้

มาตรว่าเป็นเวลาหลังเที่ยง แต่เมื่อมาถึงเส้นทางช่วงที่ตัดผ่านดงไม้ พบว่าหมอกอรุณยังไม่สลายคลายสิ้น ในอากาศมีไอน้ำความชื้น ม่านสายตาเลอะเลือนพร่ามัวอยู่บ้าง

เถิงอี้ฉุกใจคิดกล่าวว่า “ดูท่าทีอากาศวันพรุ่งนี้จะมีหมอกหนา นับเป็นผลดีต่อพวกเรา”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่ามิใช่ผลเสียทั้งสิ้น อย่างน้อยพวกเราทราบว่าศัตรูจะฉวยโอกาสเมื่อขาไปซึ่งมีหมอกหนาหนักลงมือ โดยไม่เลือกช่วงเวลา ขากลับยิ่งมีหมอกหนา ยิ่งส่งผลดีต่อ

การถือจุติของมังกรดำ”

จิงจวิ้นกล่าวด้วยความเทิดทูนบูชาว่า “พี่สามแสดงว่ามีแผนเป็นมั่นเหมาะแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “พวกท่านเคยได้ยินนิทานเรื่องโจมตีรถสำรองโดยบังเอิญมาหรือไม่?”

เถิงอี้กับจิงจวิ้นทวนคำ *“โจมตีรถสำรองโดยบังเอิญ”* อย่างงุนงง เซี่ยงเส้าหลงค่อยได้คิดว่า เรื่องนี้เกิดขึ้นหลังจากที่เสี่ยวผานเป็นจิ๋นซีฮ่องเต้ จางเหลียงซึ่งเป็นเสนาธิการของหลิวปัง สั่งให้ผู้ทรงพลังขนถ่ายก้อนหินบังเอิญชนถูกรถม้า ดังนั้นรีบกล่าวกลบเกลื่อนว่า “นั่นเป็นเรื่องราวที่จะเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ ขอเพียงรัชทายาทหลบซ่อนในรถม้าอีกคันหนึ่ง พวกเราก็สามารถล่อลวงให้ศัตรูเผยโฉม ลงมือกำจัดฆ่าสิ้น”

เถิงอี้กับจิงจวิ้นล้วนร้องชมเชยออกมา หลังจากนั้นทั้งหมดไม่มีแก่ใจสำรวจภูมิประเทศสืบต่อ หากแต่เดินทางไปสมทบกับจี้เอียนหยาน ซึ่งซักซ้อมมังกรดำเทียมเป็นครั้งสุดท้าย ค่อยเดินทางกลับเข้าเมืองด้วยกัน

เมื่อกลับถึงตึกตระกูลอูเป็นเวลาพลบค่ำ เถาฟางแจ้งให้ทราบว่าเจ้าของหอลมเมามายอู่ฝูมารอพบเซี่ยงเส้าหลงที่ห้องโถง

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าอีกฝ่ายมาทำหน้าที่สอดแนม จึงรุดไปพบพานจริงดังคาดหมาย เจ้าของหอลมเมามายสอบถามว่า เสี่ยวผานเมื่อทรงทราบแผนร้ายของเล่าไอ่ มีปฏิกิริยาอย่างไร

เซี่ยงเส้าหลงตอบว่ารัชทายาทกริ้วโกรธ แต่ติดขัดที่ไทเฮาได้แต่เพียงระวังป้องกัน รอจนเขาหาหลักฐานได้ ค่อยไปคิดบัญชีกับเล่าไอ่ เมื่อถึงเวลาดูว่าไทเฮาจะปกป้องคนอย่างไร

เจ้าของหอลมเมามายประจบสอพลอว่า หากเซี่ยงเส้าหลงพึงใจหญิงสาวใดของหอลมเมามาย เขาจัดส่งนางมา แม้แต่ดันเม่ยเม่ยก็มีหนทางชักนำมา ที่แท้นางใช้ความตายเป็นเครื่องข่มขู่ บอกว่ายอมตายไม่ยอมเป็นนางบำเรอของหลี่ปู้เหว่ย

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสบอกว่า หลี่ปู้เหว่ยไม่มีมโนธรรมประจำใจ

เจ้าของหอลมเมามายกลับช่วยเหลืออีกฝ่ายหลอกลวงเขา เท่ากับแส่หาความยุ่งยากใส่ตัว

เจ้าของหอลมเมามายยังปากแข็ง ปฏิเสธว่าเขาไม่กล้าหลอกลวงอีกฝ่าย เซี่ยงเส้าหลงพานชักดาบร้อยชนะออกมา บอกว่าเขาวางคนอยู่ข้างกายหลี่ปู้เหว่ยและเล่าไอ่ ดังนั้นล่วงรู้ทุกเรื่องราว หากเจ้าของหอลมเมามายยังโป้ปดอีกต่อไป เขาจะตั้งข้อหาว่าอีกฝ่ายเท็จทูลรัชทายาท ตัดศีรษะของเจ้าของหอลมเมามายออกมา

เจ้าของหอลมเมามายแตกตื่นจนหน้าซีดเผือด ตะลึงลานชั่วขณะ ในที่สุดยอมศิโรราบต่อเซี่ยงเส้าหลงแล้ว

วันลี่ชุนหรือแรกวสันต์ เป็นฤดูกาลแรกของปี บ่งบอกว่าปีใหม่เริ่มขึ้นแล้ว ฟ้ายังไม่รุ่งสาง ชาวเมืองส่วนใหญ่ในนครเสียนหยางผลัดเปลี่ยนเสื้อใหม่ อุ้มลูกจูงหลานเดินทางไปยังต้นน้ำของแม่น้ำอุ้ยสุ่ย เพื่อร่วมพิธีบวงสรวงฤดูใบไม้ผลิ

เถิงอี้ จิงจวิ้นและกว๋อซิ่งนำทหารม้าทั้งสามหมื่นนาย เฝ้ารักษาการณ์ตามรายทาง คอยรักษาความสงบเรียบร้อย ตามทำเลที่สูงซึ่งอาจเป็นจุดสำหรับซุ่มโจมตีขบวนรถ ล้วนจำกัดกำลังรักษาการณ์อย่างเข้มงวด หากแม้นมีคนร้าย ได้แต่อาศัยดงไม้ข้างทางปกปิดร่องรอยปฏิบัติการลอบสังหาร

จีไทเฮา หลี่ปู้เหว่ยและเหล่าขุนนางอำมาตย์ล้วนเดินทางเข้าวังเสียนหยางสมทบกับเสี่ยวผาน เพื่อร่วมเซ่นไหว้บูชาเทพเจ้าชีวิตที่ศาลเจ้าหลวง แล้วค่อยโดยสารรถออกเดินทาง

เสี่ยวผานทรงปฏิบัติตามแผน ไม่ประทับในรถม้าเลิศหรูซึ่งปักธงเจ้าชีวิต หากแต่ทรงปลอมเป็นทหารองครักษ์ อยู่ท่ามกลางการอารักขาของชางเหวินจวินและพวก

ภายในรถทรงเปลี่ยนนั่งไว้ด้วยจิงสั้งซึ่งปลอมเป็นเสี่ยวผาน เด็กหนุ่มผู้นี้มีฝีมือคล่องแคล่ว ไม่ด้อยกว่าจิงจวิ้นเท่าใด สามารถรับ

เหตุเปลี่ยนแปลงได้ เซี่ยงเส้าหลงยังกลัวว่าจิงสั้งจะพลาดพลั้ง ดังนั้นเสริมแผ่นเหล็กที่ผนังรถด้านใน คล้ายรถกันกระสุนในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด

ขบวนรถและม้าออกจากประตูวัง พอออกพ้นจากเมืองก็ทวนแม่น้ำอุ้ยสุ่ยขึ้นไป ชาวเมืองฉินตั้งแถวอยู่สองฟากข้างทาง ส่งเสียงโห่ร้องแสดงออกซึ่งความเคารพรักและการสนับสนุนเจ้าชีวิตของตน

ทหารองครักษ์เกือบร้อยนาย แบ่งเป็นสองขบวน จูงสุนัขดุเดินเข้าสู่ดงไม้ สองฟากข้างทางดำเนินการตรวจค้นอย่างละเอียดถี่ถ้วน ป้องกันว่าศัตรูซ่อนตัวในดงไม้ยิงลูกธนูออกมา ส่วนนักรบตระกูลอูปลอมตัวเป็นสามัญชน ปะปนอยู่ในกลุ่มชาวเมือง คล้ายสายสืบนอกเครื่องแบบในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด จับตาดูว่ามีบุคคลน่าสงสัยใดบ้าง

เซี่ยงเส้าหลงควบม้าตามหลังรถทรง สั่งการต่อเหล่าทหารองครักษ์ไม่หยุดยั้ง นำวิชาความรู้ที่ร่ำเรียนในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดมาใช้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่

ภายใต้การเบิกทางของทหารองครักษ์กลุ่มใหญ่ รถทรงเคลื่อนนำหน้า พอแล่นถึงที่ใดฝูงชนพากันเปิดทาง คุกเข่าหมอบกราบกราน ทหารองครักษ์ที่คุ้มกันอยู่สองฟากข้างของรถ แถวนอกมือถือโล่กำบัง แถวในพกพาคันธนู การระวังป้องกันกล่าวได้ว่าแนบเนียนไร้ช่องโหว่ เซี่ยงเส้าหลงอยู่ล้าหลังรถทรงอยู่ช่วงใหญ่ ควบม้าเคียงคู่กับเสี่ยวผาน หลี่ซือ ชางเหวินจวินและพวก

เสี่ยวผานทอดพระเนตรพบว่า ทหารม้าบนเนินดินซ้ายมือโบกธงเป็นสัญญาณว่าปลอดภัย ต้องตรัสว่า “การวางมาตรการของพระอาจารย์ช่วยให้ข้าพเจ้าได้เปิดหูเปิดตา”

หลี่ซือยิ้มพลางกล่าวว่า “ต่อให้คนร้ายมีสามหัวหกแขน ก็ไม่ทราบลงมืออย่างไร ได้แต่ถอนตัวล่าถอยกลับไป”

เซี่ยงเส้าหลงช้อนตามองเห็นหมอกอรุณคลอเคล้าอยู่ในอากาศ จึงกล่าว “ศัตรูเมื่อวางแผนเตรียมการย่อมมีวิธีพลิกแพลง ในความคาดคิดของข้าพเจ้า การโจมตีอาจมาจากเบื้องบน ขอเพียงปีนป่ายขึ้นบน

ยอดไม้ สามารถยิงอาวุธลับประเภทหินกระสุนถล่มใส่ หากพวกเราไม่ได้ตระเตรียมตัวล่วงหน้า ฝ่ายตรงข้ามไม่แน่ว่าจะลงมือประสบผล”

เสี่ยวผานรวมทั้งหลี่ซือ ชางเหวินจวินพบว่าหมอกอรุณบดบังยอดไม้ไปสิ้น อดประหวั่นใจมิได้

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวสืบต่อ “ที่เบื้องหน้ามีดงไม้ฉำฉาแถบหนึ่ง เป็นจุดที่เหมาะกับการลงมือที่สุด หลังจากก่อการสามารถหลบหนีไป หากมันมีการลงมือ สมควรเป็นที่นั่น”

เสี่ยวผานทรงรู้สึกเร้าพระทัยยิ่ง พระเนตรทอประกายกระตือรือร้น ตรงกันข้ามกับหลี่ซือและชางเหวินจวินใจเขม็งตึงเครียด ไม่มีอารมณ์สนทนากันอีก

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าจิ๋นซีฮ่องเต้จะอย่างไรเป็นจิ๋นซีฮ่องเต้ ทรงมีกำลังขวัญเหนือผู้คน ดังนั้นใช้เท้าหนีบท้องม้า เร่งความเร็วติดตามรถทรงไป

ยามนั้นทัพหน้าที่เบิกทางเข้าสู่ทางหลวงที่ตัดผ่านดงไม้ฉำฉาแล้ว หมอกอรุณหนาหนักกว่าเดิม จนกระทั่งไม่อาจเห็นภาพไกลเกินสิบก้าวได้

ขบวนใหญ่ไม่ทันมาถึง เสียงกลองมโหรีดังขึ้นก่อน ชาวบ้านพากันหมอบกราบอยู่ข้างทาง รอให้รถม้าแล่นผ่านไป ในเสียงโห่ร้องต้อนรับ รถทรงเข้าสู่ดงไม้ฉำฉาแล้ว เหล่าทหารองครักษ์ได้รับคำสั่งแต่แรก ล้วนปลุกปลอบสมาธิ ตระเตรียมรับมือการซุ่มโจมตีอย่างไม่คาดหมาย

เซี่ยงเส้าหลงกลับเยือกเย็นลง กวาดตาไปยังอูกัวซึ่งปะปนอยู่ในกลุ่มคน สบสายตากันวูบหนึ่ง ทราบว่าอูกัวยังไม่พบเห็นบุคคลน่าสงสัย แต่เซี่ยงเส้าหลงไม่ประหลาดใจ หากศัตรูไม่มีความสามารถในการปลอมตัว ก็ไม่ต้องรุดมาแล้ว เมื่อชนชั้นยอดฝีมือบังเกิดความตั้งใจยอมตายเพื่อปฏิบัติการให้บรรลุเป้าหมาย จะกลายเป็นพลังอันน่ากลัว

เซี่ยงเส้าหลงออกคำสั่งต่อองครักษ์เหล็กรอบข้าง อูเอี๋ยนจู้และพวกก็กระจายกำลังออกเล็กน้อย ติดตามอยู่หลังรถทรง เพิ่มความตื่นตัวกว่าเดิม เส้นทางที่ตัดผ่านดงไม้ฉำฉา มีความยาวประมาณครึ่งลี้

กลับคล้ายยาวนานราวศตวรรษหนึ่ง ที่เหนือความคาดหมายคือ จวบกระทั่งต้นไม้บางตาลง ใกล้ออกพ้นจากดงไม้ ยังไม่ปรากฏคนร้ายขึ้น

ที่เบื้องหน้าบังเกิดเสียงน้ำดังแว่วมา จากนั้นเบื้องหน้าสายตากระจ่างจ้า ลำน้ำอุ้ยสุ่ยไหลผ่านเบื้องหน้า ละอองหมอกคล้ายแพรเบาบางชั้นหนึ่งคลี่คลุมใส่แผ่นพื้นพสุธา

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งระบายลมหายใจอย่างโล่งอก เหตุแปรเปลี่ยนพลันอุบัติขึ้น

เสียงอันเลื่อนลั่นดังจากข้างทาง เซี่ยงเส้าหลงยังไม่เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด ทหารองครักษ์ที่อารักขารถทรงพากันพลัดตกลงจากหลังม้า จากนั้นเป็นเสียงวัตถุของแข็งที่เคลื่อนตัวอย่างรวดเร็ว กระแทกใส่ผนังรถอย่างหนักหน่วง คนขับรถทรงไม่ทราบถูกอาวุธชนิดใดฟันแยกศีรษะออก พลิกร่วงลงจากรถ ม้าเทียมรถทั้งแปดตัวล้วนหลั่งเลือดล้มลง ผนังชั้นนอกของรถทรงฉีกกระจุย เศษไม้กระเด็นเซ็นซ่าน เป็นสภาพที่น่าตระหนกนัก

ฝูงชนบนเส้นทางปั่นป่วนวุ่นวาย แตกฮือหลบหนีไปรอบข้าง พริบตานั้นเสียงร่ำไห้ดังระงม จำแนกไม่ออกว่าผู้ใดเป็นศัตรู ผู้ใดเป็นฝ่ายตน

เซี่ยงเส้าหลงตวาดก้อง ชักดาบร้อยชนะออก โถมไปยังเบื้องหน้า ปรากฏผู้คนหลายคนโถมจากด้านข้าง หนึ่งในจำนวนนั้นใช้ไม้พลองเหล็กกระทุ้งประตูรถเปิดออก ขณะที่ทหารองครักษ์ที่ยังไม่ตายและอยู่ใกล้กับรถทรงที่สุด ยังอยู่ห่างกว่าสิบก้าว

เสียงแผดร้องพลันดัง คนร้ายที่คิดบุกขึ้นรถทรงผู้หนึ่งถูกลูกธนูยิงใส่ใบหน้า ผงะหงายล้มลงกับพื้น เหล่าทหารองครักษ์ระดมยิงธนูใส่ คนร้ายถูกลูกธนูยิงเสียชีวิต เพียงหลงเหลือผู้คนสองคนหงายร่างตีลังกาไปด้านหลัง กลืนหายในป่าโปร่ง หลบรอดจากหน้าไม้ลูกธนู

เซี่ยงเส้าหลงและพวกรายล้อมเข้าไป เห็นเงาร่างสิบกว่าสายแยกย้ายหลบหนีไปสองฟากข้าง วิ่งตะบึงสู่แม่น้ำอุ้ยสุ่ย ในเสียงฝีเท้าม้าเร่ง

ร้อน เหล่าทหารองครักษ์ควบม้าไล่ติดตามไป ส่วนเซี่ยงเส้าหลงมาถึงข้างประตูรถ ซึ่งถูกกระทุ้งเปิดออก ร้องบอกว่า “ตรึงฝูงชนเอาไว้”

ทุกผู้คนปฏิบัติตามคำสั่ง เซี่ยงเส้าหลงกวาดตาไปภายในรถ เห็นจิงสั้งชะโงกศีรษะออกมา แลบลิ้นด้วยความตระหนกกล่าวว่า “ดีที่ผนังรถด้านในฝังแผ่นเหล็กไว้ ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าคงจบชีวิตไปแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงเพ่งตามอง เห็นบนพื้นกระจัดกระจายด้วยกงล้อเหล็กสิบกว่าชิ้น ริมขอบทั้งเบาบางทั้งแหลมคม สะท้อนประกายแวววับ เพียงแต่ตอนนี้เกิดรอยบิ่นขึ้น เมื่อเหลียวดูทหารองครักษ์เกือบสามสิบนายที่นอนจมกองเลือดอยู่ข้างรถ ล้วนเสียชีวิตหมดสิ้น โล่กำบังที่ฉีกขาดทิ้งเกลื่อนกลาดอยู่บนพื้น

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงทราบแล้วว่า ฝ่ายตรงข้ามใช้กงล้อทรงกลมเป็นอาวุธ อาศัยกำลังแขนทุ่มเหวี่ยงออก กลับมีอำนาจการทำลายรุนแรงกว่าหน้าไม้คันธนู แม้แต่โล่กำบังก็ไม่อาจต้านทานได้

เซี่ยงเส้าหลงเหลียวมองภายในรถ เห็นผนังไม้ฉีกกระจุย เผยเห็นแผ่นเหล็กที่ถูกชนยุบลง นอกจากนั้นยังมีเศษชิ้นส่วนของกงล้อเหล็กบินโฉบเข้ามาภายในรถ บาดใส่เสื้อเกราะของจิงสั้ง ดีที่เพียงสะกิดเป็นบาดแผลภายนอก รับบาดเจ็บเล็กน้อยเท่านั้น

ขบวนรถและม้าหยุดชะงัก ฝูงชนที่ได้รับความตระหนกถูกต้อนไปด้านข้าง อูกัวรับหน้าที่ตรวจสอบดูว่ายังมีคนร้ายปะปนอยู่หรือไม่?

เสี่ยวผานและพวกมาถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง พอเห็นสภาพอันสยดสยองหลังเหตุร้วย ล้วนตื่นตระหนกยิ่ง ยามนั้นชางเหวินจวินใช้คนมารายงานว่าคนร้ายกระโดดลงแม่น้ำ แหวกว่ายไปยังฝั่งตรงข้าม เพียงถูกธนูยิงสังหารไปสามคน

เซี่ยงเส้าหลงกระโดดลงจากหลังม้า ตรวจดูคนร้ายที่ถูกยิงเสียชีวิตอยู่หน้ารถทั้งสี่ พบว่าแต่ละคนถูกลูกธนูยิงใส่อย่างน้อยสามดอก ล้วนขาดใจตายทันที ไม่มีเบาะแสให้สืบสาวได้

หวังเฮอ หวังหลิง เล่าไอ่ หลี่ปู้เหว่ยและเหล่าขุนนางอำมาตย์

รีบรุดมาถึง เห็นจิงสั้งเดินออกจากรถทรง ล้วนงุนงงสงสัย

เสี่ยวผานทรงถอดหมวกเกราะออก เผยเห็นพระพักตร์อันเคร่งเครียด รับสั่งต่อก่วนตงแสว่า "ค้นเมืองให้แก่ข้าพเจ้า หากพบว่ายังมีคนร้ายปะปนอยู่ภายในเมือง ท่านไม่ต้องดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการทหารราบอีกต่อไปแล้ว"

พลางกวาดพระเนตรไปยังซากศพทหารองครักษ์ รับสั่งด้วยความสลดพระทัยว่า "ฝังศพทหารองครักษ์อย่างสมเกียรติ และปูนบำเหน็จรางวัลไล่หลัง"

พระองค์ไม่อาจหักพระทัยทอดพระเนตรสืบไป ทรงม้าไปยังสถานที่บวงสรวงประจำฤดูใบไม้ผลิ

มาตรว่าที่ริมดงเกิดเหตุร้าย แต่ผู้คนส่วนใหญ่ที่มาร่วมพิธีบวงสรวงประจำฤดูใบไม้ผลิล้วนไม่ทราบเรื่อง บรรยากาศยังคึกคักดุจเดิม

เสี่ยวผาน จีไทเฮา หลี่ปู้เหว่ยและเหล่าขุนนางอำมาตย์ขึ้นสู่ปะรำพิธีสำหรับประกอบการบวงสรวง เสียงกลองมโหรีดังขึ้น ชาวเมืองซึ่งกระจายอยู่ริมแม่น้ำอุ้ยสุ่ยฝั่งซ้ายมือจำนวนเกือบสิบหมื่น พากันหมอบกราบกราน เปล่งเสียงร้องเรียก "ท่านอ๋องมีอายุหมื่นปี" เถิงอี้และจิงจวิ้นบงการเหล่าทหารม้าในสังกัด ทำหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อย

นับตั้งแต่ซางเอียงปฏิรูปกฎหมายเป็นต้นมา ในเจ็ดรัฐเข้มแข็งยุคจั้นกว๋อ นับชาวฉินมีระเบียบวินัย และเชื่อฟังคำสั่งฝ่ายปกครองที่สุด มาตรว่าในที่นี้ชุมนุมผู้คนนับสิบหมื่น ทุกประการยังรักษาระเบียบแบบแผนเอาไว้

เซี่ยงเส้าหลงและพวกเพิ่งได้รับ *"บทเรียน"* มา กริ่งเกรงปรากฏคนร้ายปะปนอยู่ในฝูงชนอีก ดังนั้นก่อกำแพงมนุษย์ขึ้นกั้นเจ้ารัฐฉินและไทเฮาอยู่ระยะอันปลอดภัย

ละอองหมอกหนาหนักอีกครา ผนึกรวมตัวอยู่บนแม่น้ำ ทำให้ผู้คนรู้สึกถึงส่วนที่ลึกลับของธรรมชาติ

เซี่ยงเส้าหลงที่ใต้ปะรำพิธี จับตาดูสีหน้าท่าทีของตู้ปี้และผูเกาบนปะรำพิธี พบว่าทั้งสองมีอากัปกิริยาไม่สบายใจอยู่บ้าง แสดงว่าการลอบสังหารที่ล้มเหลวสร้างความวิ้าวุ่นใจแก่ทั้งสองไม่น้อย

เสี่ยวผานทรงรับคบไฟมา จ่อจุดกับเชื้อเพลิงในกระถางใหญ่บนปะรำพิธี เปลวไฟพลันลุกพรึบขึ้นมา เกิดเป็นควันพวยพุ่งสู่ท้องฟ้า พริบตานั้นทั่วทั้งบริเวณเงียบสงบลง เสี่ยวผานทรงคลี่อ่านคำสรรเสริญเทพยดา ฟ้าดินด้วยพระสุรเสียงอันกังวาน กอปรด้วยพระอิริยาบถอันองอาจน่าเลื่อมใส

เถิงอี้สะอึกถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง กล่าวเบาๆ ว่า “ฟังว่าแม้แต่สั่งน้อยยังแทบจบชีวิต คิดไม่ถึงคนร้ายกลับร้ายกาจถึงเพียงนี้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างหวาดหวั่นไม่คลายว่า “หากฝ่ายตรงข้ามมุ่งเป้าหมายที่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคงถูกปลิดปลงแต่แรก ผู้ใดคาดคิดว่าพวกมันมีอาวุธอันน่ากลัวถึงเพียงนี้”

เถิงอี้เพ่งตามองแม่น้ำอุ้ยสุ่ยซึ่งถูกปกคลุมด้วยหมอกเลือนรางจนไม่อาจเห็นสภาพฝั่งตรงข้าม พลันยื่นมือผลักไสอีกฝ่าย กล่าวว่า “มาแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงความจริงมองไม่เห็นอันใด พอได้ยินเถิงอี้กระตุ้นเตือนค่อยกวาดตาสำรวจมอง พบว่าใต้น้ำบังเกิดความปั่นป่วนขึ้นมาเป็นสภาพที่น่าตื่นตาไม่น้อย

ผู้คนบนฝั่งเริ่มพบเห็นความผิดปรกติ ชี้มือชักชวนให้ชมดูหลี่ปู้เหว่ยและพวกบนปะรำพิธีล้วนปากอ้าตาค้าง เหลียวมองไปยังแม่น้ำไม่ทราบเป็นเรื่องราวใด พระสุรเสียงของเสี่ยวผานถูกเสียงคนอันวุ่นวายกลบบดบังไปทีละน้อย

ทันใด ส่วนลึกของละอองหมอกปรากฏหางมังกรสีดำทะมึนท่อนหนึ่งโผล่พ้นผิวน้ำ จากนั้นฟาดใส่ผิวน้ำ ก่อเกิดเป็นสะเก็ดน้ำกระเซ็นซ่าน หมอกควันคล้ายถูกตีแตกกระจายไปแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้คาดคิดไม่ถึงว่า จี้เอียนหยานกลับดัดแปลง

"มังกรตาย" จนกลายเป็นมีชีวิตถึงเพียงนี้ ล้วนแตกตื่นจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ ชาวเมืองบนฝั่งและขุนนางอำมาตย์บนปะรำพิธียังตื่นตระหนกยิ่งกว่า ส่งเสียงร้องอุทานออกมา ทั้งยังมีคนแตกตื่นจนเข่าอ่อนระทวย บ้างคุกเข่าบ้างกระแทกนั่งลงกับพื้น

เหล่าทหารองครักษ์เพิ่งผ่านเหตุร้ายมา รีบขวางอยู่เบื้องหน้าเสี่ยวผาน มีคนชักกระบี่ปลดคันธนูออกมา

เสี่ยวผานชิงตวาดห้ามว่า "วารีปรากฏสัตว์วิเศษ ห้ามมิให้เคลื่อนไหวโดยพลการ ผู้ใดขัดคำสั่งต้องถูกประหาร"

ชางเหวินจวินและพวกย่อมระงับยับยั้งเหล่าทหารองครักษ์ไว้ ป้องกันมิให้เกิด *"โศกนาฏกรรม"* ขึ้น

น้ำในแม่น้ำอุ้ยสุ่ยกลับคืนสู่ความสงบอีกครั้ง ชาวเมืองนับสิบหมื่นล้วนกลั้นลมหายใจ เหม่อมองผิวน้ำอย่างตะลึงลาน

ทันใด เสียงร้องอุทานดังระงม เห็นส่วนลึกของหมอกหนาทึบปรากฏมังกรดำเห็นหัวไม่เห็นหางตัวหนึ่งขึ้น บัดเดี๋ยวลอยบัดเดี๋ยวจม ก่อกวนคลื่นบังเกิดระลอกชั่วครู่ค่อยจมหายลงในน้ำ

เซี่ยงเส้าหลงและพวกพากันเปล่งเสียงร้องจนคอหอยแทบแตกว่า "มังกรดำถือจุติ สวรรค์ประทานสัตว์วิเศษ รัฐฉินเราถือธรรมจริยาธาตุน้ำ จักเจริญรุ่งเรือง"

ชางผิงจวินคุกเข่าลงก่อน จากนั้นทุกผู้คนปฏิบัติตาม แม้แต่หลี่ปู้เหว่ย ก่วนตงแส และพวกพลอยถูกบรรยากาศอันเคร่งขรึมระบาดใส่คุกเข่าตามด้วย ที่ริมฝั่งประมาณเกือบห้าลี้ เต็มไปด้วยผู้คนคุกเข่าล้วนหันหน้าหาแม่น้ำ หมอบกราบกรานกับพื้น

สุดท้ายคงเหลือแต่เสี่ยวผานประทับยืนอยู่บนปะรำพิธีเพียงพระองค์เดียว ทรงหันพระพักตร์หาแม่น้ำ ชูพระหัตถ์ทั้งสองขึ้นเป็นลักษณะโดดเด่นยิ่งนัก

ท่ามกลางการรอคอยของผู้คนนับสิบหมื่น มังกรดำปรากฏขึ้นอีกครั้ง หัวมังกรขนาดใหญ่ผุดโผล่ที่เบื้องหน้าเสี่ยวผานห่างประมาณสามวา

แล้วจมลงใหม่ เป็นเช่นนี้ติดต่อกันสามครั้ง มังกรดำทั้งตัวค่อยโผล่พ้นผิวน้ำ ลำตัวมังกรยาวสิบวา หางมังกรฟาดใส่ผิวน้ำไม่หยุดยั้งเป็นที่น่าอกสั่นขวัญแขวนนัก

ฉับพลันนั้น มังกรดำส่งเสียงคำรามสะท้านฟ้าสะเทือนดิน มาตรว่าเซี่ยงเส้าหลงและพวกทราบแน่แก่ใจว่า เป็นเสียงร้องที่เปล่งจากปากผู้คนจำนวนมากโดยพร้อมเพรียง ยังรับฟังจนใจสะท้านหวั่นไหว ลูกตาทั้งสองของมังกรดำพลันพวยพุ่งเปลวไฟออกมา หัวมังกรขยับขึ้นลงสามครั้ง คล้ายคำนับต่อเสี่ยวผาน จากนั้นค่อยจมหายลงไปในน้ำ

หวังเฮอฉวยโอกาสร้องดังๆ ว่า "มังกรพ่นน้ำสำแดงนิมิต รัชทายาทมีอายุยืนหมื่นปี"

ทุกผู้คนค่อยได้สติ ร่ำร้องโดยพร้อมเพรียงว่า "มังกรดำอายุยืนหมื่นปี รัชทายาทอายุยืนหมื่นปี"

เสียงโห่ร้องดังขึ้นเป็นทอดๆ ทั่วทั้งหุบเขาบังเกิดเสียงสะท้อนสะท้าน ผู้คนสิบกว่าหมื่นเดือดพล่านขึ้นมา บรรยากาศถูกเร่งเร้าถึงขีดสุด หลังจากนั้นมังกรดำไม่โผล่พ้นขึ้นอีก

หลี่ปู้เหว่ย ก่วนตงแส ตู้ปี้ ผูเกา เล่าไอ่ และพวกหันไปมองหน้ากันล้วนแล้วแต่เบิกตาค้าง ยามกะทันหันไม่ทราบรับมือกับปรากฏการณ์ประหลาดเฉพาะหน้าอย่างไร

การตีเหล็กควรฉวยโอกาสที่ยังร้อน ขณะที่ทั้งในและนอกราชสำนักโจษจันถึงมังกรดำสำแดงนิมิต ระหว่างทางที่เสี่ยวผานเสด็จกลับวังจี้เอียนหยานแสร้งเป็นทราบข่าวรุดมาสกัดขวางอยู่หน้ารถทรง ถวายหนังสือธรรมจริยาทั้งห้าของโจวเอี่ยนต่อเสี่ยวผาน

เหตุการณ์ขวางทางถวายหนังสือ สร้างความครึกโครมอีกครั้ง ยามนั้นอารมณ์ความรู้สึกของขุนนางและประชาราษฎรอยู่ในระดับที่ไม่มีผู้ใดสะกดระงับได้

ขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ขบวนแล้วขบวนเล่าเข้าวังไปเฝ้าเสี่ยวผาน

ถวายสัตย์ปฏิญาณว่าจะจงรักภักดี ในนครเสียนหยางบังเกิดเสียงประทัดดังติดต่อกัน ชาวบ้านออกมาร้องรำทำเพลงกลางถนน ผลัดเปลี่ยนกันเดินทางมายังวังเสียนหยาง

เซี่ยงเส้าหลงเสนอให้เสี่ยวผานทรงเปิดลานสวนสนามหน้าวังเสียนหยาง ทั้งเสด็จออกมารับการถวายความเคารพจากราษฎรถึงสามครั้ง หากแต่ถวายการอารักขาอย่างเข้มงวดที่สุด

หลี่ปู้เหว่ยและเล่าไอ่ล้วนจับต้นชนปลายไม่ถูก มาตรว่านึกเคลือบแคลงสงสัย แต่ไม่อาจพลิกสถานการณ์อันใดได้ การถือจุติของมังกรดำยังเกิดผลสะท้อนรุนแรงกว่าหนังสือหลี่ซื่อชุนชิวสิบชุด พระบารมีของเสี่ยวผานเพิ่มพูนถึงขีดสุดอย่างไม่เคยมีมาก่อน

หลังเที่ยงของวันนั้น เหล่าขุนนางแม่ทัพใหญ่ทั้งหวังอ่วน ชางผิงจวิน หลี่ซือ หวังเฮอ หวังหลิง พากันเข้าเฝ้าเสี่ยวผาน เสนอให้ราชสำนักประกาศรับหนังสือธรรมจริยาทั้งห้าของโจวเอี่ยนเป็นสาส์นแห่งรัฐทั้งเสนอให้แต่งตั้งจี้เอียนหยานเป็น**หนี่ซือ** *(พระครูหญิง)* ผู้สูงศักดิ์รับหน้าที่ร่างระบอบการปกครองใหม่ เพื่อตอบรับนิมิตหมายอันมงคล

เซี่ยงเส้าหลงซึ่งเป็นผู้วางแผนเรื่องนี้ ก็คิดไม่ถึงว่ามังกรดำเทียมเท็จจะเกิดผลสะท้อนอย่างใหญ่หลวงถึงเพียงนี้ แม้แต่ขุนนางที่สวามิภักดิ์ต่อหลี่ปู้เหว่ยจำนวนมาก ยังเปลี่ยนเป็นศิโรราบต่อเสี่ยวผาน

เสี่ยวผ่านทรงเรียกประชุมพิเศษ ให้จี้เอียนหยานประกาศระบอบการปกครองแผนใหม่ในท้องพระโรง ขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ในที่ประชุมล้วนมีสีหน้ากระตือรือร้นยินดี หลี่ปู้เหว่ยและจีไทเฮากลับตื่นเต้นสงสัยสุดระงับ แต่ภายใต้บรรยากาศซึ่งถูกปกคลุมด้วยลัทธิความเชื่ออย่างงมงาย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าแข็งขืนต่อเสี่ยวผานซึ่งได้รับบัญชาจากสวรรค์

ยอดหญิงจี้เอียนหยานสวมชุดสีขาวเงินทองงดงาม ใส่หมวกทรงสูง ปั้นสีหน้าเคร่งขรึม ประกาศเปลี่ยนชื่อแม่น้ำอุ้ยสุ่ยเป็นเต๋อสุ่ย หรือแม่น้ำธรรมจริยา เนื่องจากแม่น้ำอุ้ยสุ่ยแยกมาจากแม่น้ำฮวงโห ดังนั้นแม่น้ำฮวงโหทั้งสายกลายเป็นแม่น้ำเต๋อสุ่ย

ยังมีฤดูหนาวจัดเป็นธรรมจริยาธาตุน้ำ ดังนั้นมีประกาศตามมาว่าเดือนสิบซึ่งเป็นเดือนแรกของฤดูหนาวถือเป็นเดือนแรกของปี

ต่อจากนั้นประกาศให้บูชาสีดำ เนื่องด้วยห้าธาตุต้องผสานสอดคล้องกับห้าสีสัน ดังนั้นให้ธาตุน้ำเป็นสีดำ

สำหรับอาภรณ์การแต่งกาย ธงทิวของกองทัพเปลี่ยนเป็นใช้สีดำเป็นหลัก

หลังจากนั้นมีกำหนดมาตราด้วยจำนวนหก ธาตุน้ำในห้าธาตุสอดรับกับจำนวนตัวเลขหก ดังนั้นนับแต่นี้เครื่องมือเครื่องใช้ไม้สอยใช้จำนวนหกเป็นเกณฑ์ ยกตัวอย่างตราอาญาสิทธิ์ หมวกตำแหน่งมีความยาวหรือความสูงหกนิ้ว รถโดยสารยาวหกเชียะ ม้าเทียมรถมีจำนวนหกตัว

เซี่ยงเส้าหลงอยู่ในเหตุการณ์ตลอดเวลา สร้างความพลุ่งพล่านใจจนเลือดลมระอุพลุ่งพล่าน ไม่มีผู้ใดทราบกระจ่างกว่าเขาว่าเรื่องนี้บังเกิดผลสะท้อนต่อราชสำนักฉินอย่างใหญ่หลวง และฝากริ้วรอยที่ไม่มีวันลบเลือนหายในประวัติศาสตร์ชาติฮั่น

หลังจากที่รัฐฉินรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น มีการแบ่งประเทศเป็นสามสิบหกแคว้น ก็เป็นตัวคูณจากหกคูณหกนั่นเอง

ยังมีตัวเลขของการโยกย้ายเศรษฐีใหญ่ทั่วแผ่นดินมารวมอยู่ที่นครเสียนหยาง ประกอบด้วยสิบสองหมื่นครอบครัว ตัวเลขสิบสองหมื่นมาจากสองหมื่นเท่าของเลขหก

สุดท้ายเป็นการยืมฝีปากของจี้เอียนหยาน ประกาศเริ่มระบอบการปกครองสามเจ้าพระยาเก้าอำมาตย์ซึ่งหลี่ซือพากเพียรคิดค้นขึ้นเป็นการเสริมอำนาจรวมศูนย์ให้แก่เสี่ยวผาน พลิกผันสถานะที่แล้วมาซึ่งถูกหลี่ปู้เหว่ยรวบอำนาจส่วนใหญ่ไป

ดูจากเปลือกนอก บุคคลส่วนใหญ่ยังรักษาอำนาจเดิมของตัวเองไว้ เล่าไอ่ถึงกับมีอำนาจเพิ่มมากขึ้น แท้ที่จริงเป็นการเสริมให้เล่าไอ่สะกดข่มหลี่ปู้เหว่ย โดยที่เสี่ยวผานทรงควบคุมอำนาจทางทหารและ

ทางเศรษฐกิจไว้

หลี่ปู้เหว่ยยังดำรงตำแหน่งมหาเสนาบดี ส่วนชางผิงจวินเปลี่ยนจากตำแหน่งมหาเสนาบดีซ้ายเป็นไท่เว่ย ฟ่งเจี๋ยรับตำแหน่งขุนนางอวี้สื่อ รวมเป็นสามเจ้าพระยา

สามเจ้าพระยาแบ่งหน้าที่อย่างชัดเจน มหาเสนาบดีเป็นหัวหน้าขุนนางฝ่ายบุ๋น รับพระบัญชาจากเจ้าชีวิต ถือตราทองคำประดับเส้นไหมม่วง ช่วยเหลือเจ้ารัฐฉินดูแลราชการแผ่นดิน

การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้เท่ากับปฏิเสธศักดิ์ฐานะพระบิดารองของหลี่ปู้เหว่ย ซึ่งทำตัวเสมือนผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ มหาเสนาบดีมิใช่อยู่ในสภาพต้องเผชิญหน้ากับเจ้าชีวิต หากแต่รับพระบัญชาจากเจ้าชีวิตช่วยเสริมพระอำนาจของพระองค์

ตำแหน่งไท่เว่ยของชางผิงจวิน ช่วยเหลือเสี่ยวผานควบคุมดูแลกิจการด้านกองทัพ ทำให้ทัพฉินมีระบบการบังคับบัญชาอย่างเป็นเอกภาพเท่ากับลิดรอนอำนาจของเมิ่งอ้าว ตู้ปี้และพวกซึ่งเพาะสร้างกำลังของตัวเอง และมีอิสระในการสั่งการ

การปฏิรูปเช่นนี้เท่ากับรวมตำแหน่งของมหาเสนาบดีซ้ายกับซื่อหม่าที่ผ่านมาเข้าด้วยกัน หมายความว่ารวมอำนาจของฉีเซียนกับลู่กงเข้าเป็นตำแหน่งเดียว นับแต่นี้เสี่ยวผานสามารถสั่งการผ่านชางผิงจวินควบคุมกองทัพรัฐฉินโดยตรง ตำแหน่งดังกล่าวก็ถือตราทองคำประดับเส้นไหมม่วงเช่นกัน

ส่วนเจ้าพระยาลำดับสุดท้ายได้แก่ขุนนางอวี้สื่อ ยิ่งเป็นแผนการลิดรอนอำนาจหลี่ปู้เหว่ยที่หลี่ซือเค้นสมองครุ่นคิดขึ้นมา ดูอย่างผิวเผินขุนนางอวี้สื่อคล้ายกับตำแหน่งฉางสื่อซึ่งหลี่ซือเคยรับผิดชอบ ทำหน้าที่สะสางหนังสือกราบทูลและพระบัญชาต่างๆ ของเสี่ยวผาน เพียงแต่เพิ่มอำนาจให้การตรวจสอบขุนนางต่างๆ

แต่ขณะที่จี้เอียนหยานอธิบายอำนาจหน้าที่ของตำแหน่งดังกล่าวกลับระบุว่าเรื่องราวที่มหาเสนาบดีมีอำนาจจัดการ ขุนนางอวี้สื่อสามารถ

ไต่ถาม หากแต่มหาเสนาบดีไม่มีหน้าที่ตรวจสอบขุนนางดุจเดียวกับขุนนางอวี้สื่อ เช่นนี้เท่ากับว่าขุนนางอวี้สื่อคอยควบคุมมหาเสนาบดีอีกทอดหนึ่ง

ก่อนหน้านี้ฟ่งเจี๋ยดูแลตัวบทกฎหมาย มีนิสัยเที่ยงตรงไม่เอนเอียง เมื่อเข้ารับตำแหน่งดังกล่าว ไม่มีผู้ใดกล้าคัดค้าน จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่าเสี่ยวผานมีความสามารถในการใช้สอยคน

ส่วนเล่าไอ่เลื่อนตำแหน่งจากขุนนางเน่ยสื่อเป็นฝ่งฉาง ซึ่งเป็นอันดับแรกในเก้าอำมาตย์ รับหน้าที่ดูแลพิธีการเซ่นสรวงบูชา ปกครองขุนนางไท่เล่อ ไท่จู้ ไท่เฉิง ไท่สื่อ ไท่ปู้ และไท่อี

กล่าวได้ว่านี่เป็นตำแหน่งอันสูงส่ง แต่ไร้ซึ่งอำนาจเหมาะสมกับ *"ขันทีปลอม"* เช่นเล่าไอ่ เท่ากับเป็นการให้เกียรติแก่จีไทเฮา สะกดมิให้พระนางบังเกิดปฏิกิริยาขึ้น ส่วนตำแหน่งขุนนางเน่ยสื่อของเล่าไอ่ยกให้แก่เล่าสื้อผู้เป็นน้องชายของเล่าไอ่แทน

เสี่ยวผานทรงทราบจากเซี่ยงเส้าหลงว่า คนผู้นี้ไม่มีความรู้ความสามารถ เพียงลุ่มหลงสุรานารี ดังนั้นไม่ทรงเป็นห่วงแม้แต่น้อย

อย่าว่าแต่ขุนนางเน่ยสื่อเพียงดูแลหนังสือเอกสาร ทำการติดต่อระหว่างกองกำลังรักษานครหลวงทั้งสามฝ่ายกับราชสำนัก ต่อให้คิดร้ายก็ไม่อาจกระทำการใดได้

ชางเหวินจวินดำรงตำแหน่งหลานจงลิ่ง ซึ่งอยู่อันดับสองของเก้าอำมาตย์ รับหน้าที่ระวังป้องกันนครหลวง หมายความว่าฝ่ายทหารองครักษ์ ทหารม้าและทหารราบกลายเป็นขึ้นตรงต่อเขาทั้งสิ้น

ตำแหน่งอื่นในเก้าอำมาตย์ซึ่งประกอบด้วยอุ้ยเว่ย ไท่ผู ถิงเว่ย เตี้ยนเค่อ จงเจิ้น จื้อสูเน่ยสื่อและเส้าฝู่ ถือว่าตำแหน่งถิงเว่ย จื้อสูเน่ยสื่อและเส้าฝู่มีความสำคัญที่สุด ดังนั้นมอบหมายให้หลี่ซือ หวังอ่วน และไช่เจ๋อดำรงตำแหน่ง

หลี่ซือเท่ากับได้เลื่อนตำแหน่งหลายขั้น เป็นดุลาการสูงสุดของรัฐ ควบคุมดูแลบทลงโทษโดยมีผู้ช่วยตรง ซ้าย ขวาอีกสามตำแหน่ง

ซึ่งแต่งตั้งลิ่งฉีกับเหมาเจียว ซึ่งเป็นคนของเล่าไอ่รับตำแหน่งผู้ช่วยซ้ายขวา

ตำแหน่งจื้อสูเน่ยสื่อเป็นขุนนางการคลัง รับผิดชอบด้านการจัดเก็บภาษีและค่าใช้จ่ายของรัฐ ซึ่งตกเป็นของหวังอ่วน

ตำแหน่งเส้าฝู่ควบคุมดูแลการอุตสาหกรรมและการค้าของรัฐ มีความสำคัญเช่นกัน เสี่ยวผานจึงยกตำแหน่งดังกล่าวให้แก่ไช่เจ๋อซึ่งเป็นขุนนางสำคัญผู้หนึ่ง

ด้านการทำสงคราม หวังเฮอ เมิ่งอ้าว หวังหลิงและหวังเจี่ยนได้รับแต่งตั้งเป็นสี่แม่ทัพสั้งเจียงจวิน ส่วนเซี่ยงเส้าหลง อันกู่ซีและตู้ปี้ยังรั้งตำแหน่งแม่ทัพใหญ่ หมายความว่าบุคคลทั้งเจ็ดมีอำนาจในการนำออกศึก

นี่นับเป็นการปฏิรูปทางการเมืองในลักษณะประนีประนอม ผู้ได้รับประโยชน์มากที่สุดคือเสี่ยวผาน รองลงมาคือเล่าไอ่ หลี่ปู้เหว่ยกลับมีสภาพคล้ายคนใบ้อมบอระเพ็ด ได้แต่กล้ำกลืนความขมขื่นเอาไว้ แต่เนื่องจากว่าจีไทเฮาตลอดจนหวังอ่วนและพวกล้วนให้การสนับสนุนเสี่ยวผาน หลี่ปู้เหว่ยได้แต่ยอมรับชะตากรรม

การถือจุดิของมังกรดำ บวกกับการขวางทางรถทรงถวายหนังสือทำให้หลี่ปู้เหว่ยถูกลดอำนาจลงมาหลายขั้น นับแต่นี้ไม่สามารถใช้มือเดียวบดบังฟ้า กระทำการตามอำเภอใจอีกต่อไป

เสี่ยวผานประกาศเลิกประชุม เหล่าขุนนางต่างก็พากันร้องขาน *"รัชทายาทอายุยืนหมื่นปี"* จากนั้นทุกผู้คนเดินทางกลับบ้าน เพื่ออาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า เตรียมตัวเข้าร่วมงานเลี้ยงฤดูใบไม้ผลิ ซึ่งจัดขึ้นภายในวังเสียนหยางคืนนี้

ส่วนวัน**ลี่ตง** *(แรกเหมันต์)* กลายเป็นวันขึ้นปีใหม่ของรัฐฉิน

เซี่ยงเส้าหลงความจริงคิดขอตัวกลับ แต่หลี่ซือซึ่งได้เลื่อนตำแหน่งลิงโลดยินดีแทบตาย กลับฉุดลากเขาไปเข้าเฝ้าเสี่ยวผาน จี้เอียนหยานจำต้องกลับบ้านไปก่อน

หวังเฮอ หวังหลิง ชางผิงจวิน ชางเหวินจวิน และพวกก็ตกอยู่ใน

ห้วงความกระหยิ่มยินดี ห้อมล้อมเซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่พระตำหนักใน เสี่ยวผานทอดพระเนตรทุกผู้คนมาถึง ก็เสด็จตรงเข้ามา ทรงตื้นตันพระทัยจนพระเนตรแดงก่ำ

เซี่ยงเส้าหลงมองดูเสี่ยวผานสาวพระบาทเข้ามา พลันมีความรู้สึกว่าพระองค์เป็นคนแปลกหน้า หากทว่าใกล้ชิดราวกับเป็นบุตรชายของเขา นี่เป็นความรู้สึกตรงกันข้ามอยู่คนละสุดปลาย ปลุกเร้าอารมณ์ของเขาอย่างประหลาด

อีกไม่กี่ปีเสี่ยวผานจะทรงพระมาลาห้อยมุก เมื่อถึงเวลานั้นความสัมพันธ์ระหว่างเขากับจิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคตจะสิ้นสุดลง เซี่ยงเส้าหลงมิอาจไม่จากไป ทั้งนี้เพราะเขาไม่ต้องการแปดเปื้อนโลหิตของทหารและพลเรือนในหกรัฐ เขาบังเกิดความเบื่อหน่ายต่อการสงครามถึงที่สุด

พระชนมายุที่แท้จริงของเสี่ยวผานคือสิบเก้าปี ทรงกอปรด้วยพระอำนาจบารมีซึ่งมีมาแต่กำเนิด พระองค์แม้เตี้ยกว่าเซี่ยงเส้าหลงครึ่งศีรษะ หากทว่าพระอังสากว้าง พระขนงหนา พระหัตถ์พระบาทหยาบใหญ่ พระพักตร์สี่เหลี่ยม โดยเฉพาะพระเนตรมังกรทั้งคู่ แม้แต่เซี่ยงเส้าหลงยังถูกจ้องมองจนประหวั่นพรั่นใจ

ฉีเซียนและลู่กงผู้ล่วงลับ พอพิสูจน์ทราบว่าพระองค์มิใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของหลี่ปู้เหว่ย ก็ถวายความจงรักภักดีจนหมดหัวใจ ตอนนี้หวังหลิง หวังเฮอก็เช่นกัน ทั้งนี้เพราะเสี่ยวผานทรงกอปรด้วยพระอำนาจของผู้นำนั่นเอง รอจนพระองค์ทรงพระมาลาห้อยมุกเป็นเจ้าแห่งรัฐโดยสมบูรณ์ ยิ่งมิต้องกล่าวถึงแล้ว

เสี่ยวผานเสด็จถึงเบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลง ทรงกุมมือทั้งสองของอีกฝ่าย ตรัสด้วยความยินดีว่า “พระอาจารย์ พวกเราสำเร็จแล้ว”

หลี่ซือและพวกห้อมล้อมอยู่รอบข้าง ส่งเสียงแสดงความยินดี ทุกผู้คนล้วนกล่าววาจาเลอะเลือนเหลวไหลอยู่บ้าง ที่ผ่านมาการแย่งชิงอำนาจระหว่างเจ้าชีวิตกับขุนนาง น้อยครั้งจะไม่เกิดการนองเลือด แต่เพราะการจัดสร้างมังกรดำเท็จเทียม กลับลิดรอนอำนาจที่หลี่ปู้เหว่ย

พากเพียรเพาะสร้างขึ้นมาไปกว่าครึ่ง ความสำเร็จที่ได้มาโดยไม่สูญเสียชีวิตเลือดเนื้อเช่นนี้ ไหนเลยไม่น่าเต็มตื้นได้?

ในสถานการณ์ปัจจุบัน เป็นไปไม่ได้ที่จะลุกฮือขึ้นก่อการ แม้แต่ชาวเมืองเสียนหยางก็ให้การสนับสนุนเสี่ยวผาน ยิ่งอย่าว่าแต่กองทัพซึ่งจงรักภักดีต่อราชสำนัก

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "ข้าพเจ้าคิดพักผ่อนสักระยะหนึ่ง ขอรัชทายาททรงอนุญาต"

เสี่ยวผานตรัสถามว่า "พระอาจารย์ตระเตรียมลาพักชั่วคราวเมื่อใด?"

พระองค์ทรงเน้นคำ *"ลาพักชั่วคราว"* เป็นพิเศษ ทุกผู้คนล้วนแย้มยิ้มเป็นเชิงรู้ใจ

เซี่ยงเส้าหลงตอบว่า "รอจนกำราบสำนักนักบู๊อุ้ยหนันและจวิ้นน้อยแต่งงานกับลู่ตันเอ๋อ ข้าพเจ้าจะกลับสู่สถานปศุสัตว์ ตอนนี้ขอกลับบ้านไปอาบน้ำผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า เพื่อเข้าร่วมงานเลี้ยงในคืนนี้"

เสี่ยวผานค่อยคลายพระหัตถ์จากการยึดกุมมือเซี่ยงเส้าหลง รับสั่งว่า "เราอิ๋งเจิ้งสามารถมีวันนี้ ล้วนได้รับการประทานจากพระอาจารย์"

ด้วยศักดิ์ฐานะของเจ้าแห่งรัฐหนึ่ง พระองค์กลับรับสั่งเช่นนี้ สร้างความหวั่นไหวใจแก่ผู้รับฟังนัก

มีแต่เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจความหมายในรับสั่งของพระองค์ จากเด็กซุกซนเมื่อกาลก่อนซึ่งรู้จักแต่หยอกเย้านางกำนัล ผู้ใดคาดคิดว่าจะกลายเป็นจิ๋นซีฮ่องเต้ผู้ยิ่งใหญ่ในภายหน้า?

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงออกจากวัง ได้รับการโห่ร้องต้อนรับจากปวงชน ซึ่งมาถวายความจงรักภักดีต่อรัชทายาท

เสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น กว๋อซิ่งนำทหารขบวนหนึ่งมาจากด้านข้าง คารวะต่อเซี่ยงเส้าหลงแต่ไกล

เซี่ยงเส้าหลงเห็นกว๋อซิ่งแต่งเครื่องแบบนายทหาร คนกลับกลายเป็นน่าเกรงขาม ในใจต้องบังเกิดความสนิทสนมต่อกว๋อซิ่งเพิ่มอีก

หลายส่วน

กว๋อซิ่งบอกว่าเขารออยู่นอกประตูช่วงใหญ่ พร้อมกับปวารณาตัวว่านับแต่นี้จะจงรักภักดีต่อเซี่ยงเส้าหลง จากนั้นกระซิบว่าคนร้ายที่ก่อเหตุในงานบวงสรวงฤดูใบไม้ผลิทั้งห้า หลังจากหนีรอดได้ ก็เข้าไปซ่อนตัวในจวนแม่ทัพของตู้ปี้ ฟังจากปากคำเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนัน เหล่าคนร้ายจะปลอมตัวเป็นนักบู๊ในสำนัก เข้าร่วมงานเลี้ยงในคืนนี้

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด บอกว่าคืนนี้จะจับตาดูเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันเป็นพิเศษ กว๋อซิ่งยังกระซิบบอกว่า เช้าวันนี้ตันเม่ยเม่ยคิดผูกคอตายดีที่ได้รับการช่วยเหลือทันท่วงที ทั้งยังมีข่าวลือจากหอลมเมามายว่าบุรุษที่ตันเม่ยเม่ยพึงตาต้องใจคือเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงไม่ยอมเชื่อเพียงนึกถึงครอบครัวอันอบอุ่นของตัวเอง

หลังจากแยกทางกับกว๋อซิ่ง เซี่ยงเส้าหลงเดินทางกลับถึงตึกตระกูลอู ได้รับรายงานว่าหยางอวี้แห่งหอลมเมามายมารอพบเขาที่ห้องโถงข้าง

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบ ฉุกคิดว่าเรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการผูกคอตายของตันเม่ยเม่ย ในใจถึงกับแทบใช้คนขับไล่หยางอวี้ออกไป แต่ไม่อาจหักใจได้ สุดท้ายค่อยเดินเข้าห้องโถงข้าง

หนึ่งในสี่บุปผาลมเมามายสวมใส่ชุดขาว บนใบหน้าไม่ได้พอกแป้งแต้มชาด แต่เปรียบกับการประทินโฉมจนหนาเตอะที่ผ่านมา กลับชวนให้สบายตายิ่งกว่า

จนบัดนี้เขายังคาดคำนวณจิตใจของหญิงงามในสถานเริงรมย์ไม่ออก

นางใช่สยบต่ออิทธิพลอำนาจของหลี่ปู้เหว่ย มิอาจไม่ปองร้ายเขาหรือว่านางหลงรักก่วนตงแสหรือสีซัง ยินยอมช่วยกระพือความชั่วร้ายเอง?

ในสภาพแวดล้อมที่เปี่ยมเล่ห์เพทุบายเช่นนี้ เขาเรียนรู้ถึงการไม่ไว้วางใจผู้ใดทั้งสิ้น

ขณะเดียวกันก็รู้จักใช้วิธีการต่างๆ จัดการกับศัตรูเช่นเจ้าของหอลมเมามายกับกว๋อซิ่ง เป็นต้น

หยางอวี้เห็นเซี่ยงเส้าหลงมาถึง รีบผุดลุกขึ้นด้วยความยินดี

เซี่ยงเส้าหลงกริ่งเกรงนางโผเข้าอ้อมอกของเขา ถูกหญิงรับใช้พบเห็นรายงานต่ออูถิงฟางและพวก อย่างนั้นต่อให้กระโดดลงแม่น้ำฮวงโหก็ไม่อาจชำระล้างตัวเองให้สะอาดหมดจดได้

อารมณ์ความรู้สึกของคนเป็นเช่นนี้ เขาไปท่องเที่ยวหอลมเมามายจี้เอียนหยานและพวกอาจไม่รับรู้ แต่หากชักนำหญิงอื่นเข้าบ้านกลับเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงรีบน้อมกายคารวะ กล่าวว่า “แม่นางอวี้เชิญนั่ง”

หยางอวี้เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านวิเคราะห์จิตใจบุรุษ ดังนั้นแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน ล่าถอยกลับไปที่นั่งเดิม รอจนเซี่ยงเส้าหลงนั่งลงที่ด้านข้างค่อยขมวดคิ้วกล่าวว่า “เช้าวันนี้เม่ยเม่ยคิดผูกคอตาย ดีที่พวกเราระวังป้องกันว่านางจะกระทำเรื่องโง่เขลา ดังนั้นช่วยเหลือนางทันเวลา แต่ที่ลำคอเพิ่มริ้วรอยห้อเลือดเส้นหนึ่ง ในเวลาอันสั้นไม่อาจออกมารับแขกได้”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “แม่นางอวี้มาหาข้าพเจ้า หรือเห็นว่าข้าพเจ้าสามารถช่วยเหลือนาง?”

หยางอวี้ทอดถอนใจกล่าวว่า “ข้าพเจ้าทราบว่าการมาหาท่านแม่ทัพใหญ่เช่นนี้ ไม่ถูกท่านขับไล่ออกไป ถือว่าเกรงอกเกรงใจต่อข้าพเจ้ามากแล้ว เพียงแต่เม่ยเม่ยกับข้าพเจ้าสนิทสนมกันฉันเจ้ม่วยบุคคลอื่นเกรงกลัวอิทธิพลอำนาจของหลี่ปู้เหว่ยไม่กล้าเสนอหน้า ทั่วทั้งนครเสียนหยางมีแต่ท่านแม่ทัพใหญ่กล้าเผชิญหน้ากับหลี่ปู้เหว่ย เม่ยเม่ยกับหยางอวี้อับจนสิ้นหนทาง ได้แต่บากหน้ามาขอร้องท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “เม่ยเม่ยมิใช่สนิทชิดเชื้อกับท่านเล่าหรอกหรือ? ตอนนี้เขามีตำแหน่งสูงขึ้น หากยินยอมรับเม่ยเม่ยเป็นภรรยาหลี่ปู้เหว่ยคงยากจะคัดค้านได้”

หยางอวี้ร้องเพ้ยกล่าวว่า “เล่าไอ่นับเป็นตัวอะไร อย่างมากเพียง

เป็นบุรุษคนโปรดของไทเฮา เมื่อหนึ่งเดือนก่อนมีคนยกนางระบำให้แก่มันสองนาง สุดท้ายไทเฮาส่งคนไปทุบตีพวกนางจนตาย ท่านแม่ทัพใหญ่เห็นว่ายังมีผู้ใดกล้าแต่งเข้าตึกขุนนางเน่ยสือของมัน?”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนตะลึงลาน รู้สึกว่าไทเฮาทรงเปลี่ยนแปลงรุนแรงไปแล้ว นับตั้งแต่จวงเซียงอ๋องถูกหลี่ปู้เหว่ยวางยาปลงพระชนม์ไปพระทัยของพระนางก็มีปัญหา แต่คิดไม่ถึงว่าพระนางกลับกลายเป็นสตรีที่น่ากลัวถึงเพียงนี้

หยางอวี้กล่าวสืบต่อ “เม่ยเม่ยความจริงลุ่มหลงต่อรูปลักษณ์ภายนอกของมัน แต่หลังจากได้ยินไป่เหล่ยบอกเล่าพฤติการณ์อันโฉดชั่วเลวทรามที่ผ่านมาของมัน มีแต่ความรังเกียจเดียดฉันท์ เพียงแต่ยามอยู่ต่อหน้า จำต้องแสร้งเป็นรับหน้าเอาใจ”

เซี่ยงเส้าหลงคาดว่าไป่เหล่ยคงได้ยินได้ฟังพฤติการณ์ของเล่าไอ่จากหานฉ่วง ด้วยนิสัยใจคอของหานฉ่วงย่อมต้องแต่งแต้มระบายสีเป็นการใหญ่ จะอย่างไรเล่าไอ่สมควรรับกรรมเช่นนี้แล้ว

สีหน้าท่าทีหยางอวี้เปลี่ยนเป็นอ่อนลง จับจ้องมองอีกฝ่ายด้วยความรักอันลึกซึ้ง กล่าวว่า “มีแต่ท่านแม่ทัพใหญ่ชื่อเสียงดีงามที่สุด แม้กระทั่งศัตรูของท่านยังหาเหตุโจมตีท่านไม่ได้ พวกเราเองล่วงเกินท่านครั้งแล้วครั้งเล่า ท่านแม่ทัพใหญ่ยังเข้าใจในความจำเป็นของพวกเรา ปฏิบัติต่อพวกเราด้วยดี พวกเราล้วนสำนึกขอบคุณ”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “คนดียากประพฤติปฏิบัติ ขอบอกตามความสัตย์ เรื่องที่หลี่ปู้เหว่ยคิดรับเม่ยเม่ยเป็นนางบำเรอ ข้าพเจ้ายากจะสอดมือเข้าไป และไม่มีเหตุผลที่สอดมือเข้าไป”

หยางอวี้กล่าวราวกับมีแผนเป็นมั่นเหมาะว่า “อย่างน้อยท่านแม่ทัพใหญ่มีวิธีช่วยเหลือเม่ยเม่ยอยู่สองประการ วิธีรวบง่ายที่สุดคือท่านแม่ทัพใหญ่รับตัวเม่ยเม่ยเป็นนางบำเรอ แต่ข้าพเจ้าก็ทราบว่านี่เป็นการบังคับขืนใจคน ทั้งยังเป็นเหตุสร้างความผิดพ้องหมองใจแก่ท่านแม่ทัพใหญ่กับท่านเล่า”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจถามว่า “อีกวิธีหนึ่งเป็นอย่างไร?”

หยางอวี้ขบริมฝีปากกล่าวว่า “นั่นคือช่วยเหลือนางหลบหนีออกจากรัฐฉิน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “หากนางต้องการไปจากรัฐฉิน ขอเพียงข้าพเจ้าสั่งการลงไปก็กระทำได้ แต่ปัญหาอยู่ที่หญิงงามเช่นนาง ไม่ว่าไปถึงที่ใดล้วนเป็นที่หมายปองของบุรุษ อย่างนั้นไยมิใช่หนีจากปากเสือเข้าปากสุนัขป่า?”

หยางอวี้กล่าวด้วยความยินดีว่า “ขอเพียงท่านแม่ทัพใหญ่ยอมผงกศีรษะก็ใช้ได้แล้ว มีคุณชายเชื้อพระวงศ์ของรัฐวุ่ยผู้หนึ่งชอบพอนางส่งคนมาชักชวนเม่ยเม่ยไปยังนครต้าเหลียน หากแม้นท่านแม่ทัพใหญ่ใช้คนส่งข่าวถึงเขา แจ้งให้เขาส่งคนมารับตัวที่ชายแดน เม่ยเม่ยก็จะไปถึงที่หมายโดยปลอดภัย”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิดกล่าวว่า “คุณชายเชื้อพระวงศ์นั้นเป็นใคร?”

หยางอวี้ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “คือไท่จื่อเจิงซึ่งเคยถูกส่งมาเป็นตัวประกันอยู่ที่นครเสียนหยาง ต่อมาหลบหนีกลับไปยังนครต้าเหลียน”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล ดูท่าตันเม่ยเม่ยไม่ได้ชมชอบเขาจริงๆ แต่ว่าหากนางได้เป็นชายาของไท่จื่อเจิง ยังดีกว่าตกเป็นเครื่องมือระบายความใคร่ของหลี่ปู้เหว่ย

เซี่ยงเส้าหลงแม้สำนึกแน่แก่ใจ แต่ก็ไม่อาจหักใจไม่ช่วยเหลือ ดังนั้นฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ตกลง ท่านแนะนำให้เม่ยเม่ยแสร้งเป็นนอนป่วยอยู่ในหอห้อง แม้แต่เจ้าของหอแซ่อู๋ก็ปฏิเสธไม่ต้องการพบ ฉวยโอกาสที่คืนนี้ทุกผู้คนไปเข้าร่วมงานเลี้ยงฉลองภายในวัง ข้าพเจ้าจะส่งคนไปรับตัวนางหลบหนีทั้งยามวิกาล พร้อมกันนั้นข้าพเจ้ายังจะจัดม้าเร็วส่งข่าวถึงไท่จื่อเจิงกับหลงหยางจวิน สิ่งที่ต้องดำเนินการคือให้สร้างสถานการณ์ว่าเม่ยเม่ยหลบหนีไปคนเดียว จะได้ไม่กระทบกระเทือนถึงแม่นางอวี้และบุคคลอื่น”

หยางอวี้ลิงโลดยินดีจนโผเข้าอ้อมอกของเขา กระทั่งขอบตายังแดงก่ำ สร้างความตื่นตระหนกแก่เซี่ยงเส้าหลงจนรีบกล่าวว่า “หากท่านคิดขอบคุณข้าพเจ้า ให้นั่งอย่างเรียบๆ ร้อยๆ แก่ข้าพเจ้าก่อน”

หยางอวี้ไม่สนใจมากความ จูบปากเซี่ยงเส้าหลงอย่างหนักหน่วงค่อยถอยห่างมา หลั่งน้ำตากล่าวว่า “ข้าพเจ้ากับเม่ยเม่ยต่อให้กลายเป็นม้าลา ก็ไม่อาจตอบแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่ของท่านแม่ทัพใหญ่ได้”

เซี่ยงเส้าหลงแน่ใจว่านี่มิใช่หลุมพรางอีกประการหนึ่ง ดังนั้นหารือรายละเอียดกับหยางอวี้แล้วส่งนางออกจากห้อง

รอจนหยางอวี้จากไป เซี่ยงเส้าหลงก็ตามตัวจ้าวต้ามา จ้าวต้าเคยติดตามหยาฮูหยินไปอยู่ที่นครต้าเหลียน คุ้นเคยกับสภาพในที่นั้นดังนั้นเหมาะกับการทำหน้าที่ส่งตันเม่ยเม่ยไปยังรัฐวุ่ย

เซี่ยงเส้าหลงบอกภาระหน้าที่แก่จ้าวต้า แล้วค่อยเข้าสู่ตึกหลังมิคาดจี้เอียนหยาน อูถิงฟางและจ้าวจื้อล้วนปฏิเสธไม่ไปร่วมงานเลี้ยงในคืนนี้ จุดประสงค์เพราะไม่ต้องการพบกับหลี่ปู้เหว่ย

เซี่ยงเส้าหลงได้แต่อาบน้ำชำระกาย เปลี่ยนเครื่องแต่งกายใหม่ออกไปสมทบกับเถิงอี้และจิงจวิ้นที่ห้องโถง พร้อมกับบอกเล่าเรื่องของตันเม่ยเม่ยให้ทราบ สุดท้ายสามพี่น้องชักชวนกันออกจากตึกขึ้นม้าพร้อมกับสิบแปดองครักษ์เหล็ก เร่งรุดสู่วังเสียนหยาง

ทั่วทั้งนครเสียนหยางปกคลุมด้วยหมอกราตรีเลือนราง ดูไปลี้ลับดุจแดนปีศาจก็มิปาน

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงตัวเองจะได้กลับไปเสพสุขยังสถานปศุสัตว์ จิตใจก็ปลอดโปร่งเบิกบานขึ้นมา นับตั้งแต่กงจู้สามเสียชีวิตที่ต่างแดน เขาไม่เคยบังเกิดความรู้สึกปลดแอกอันหนักอึ้งเช่นตอนนี้มาก่อน

แค้นที่ต้องล้าง

ทันใด ทิศทางเบื้องหน้าบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ท่ามกลางหมอกเลือนรางปรากฏม้าตัวหนึ่งห้อตะบึงมา ที่ด้านหลังติดตามด้วยม้าสิบกว่าตัว คล้ายยึดถือถนนยาวเป็นสนามประลองความเร็วกัน

เถิงอี้ตวาดสั่งคนบนหลังม้าตัวแรกหยุดม้าไว้ ชั่วพริบตาม้าตัวแรกควบขับเข้ามาในรัศมีที่แสงโคมไฟสาดส่องถึง คนบนหลังม้ากลับหลั่งโลหิตโซมกาย ร้องว่า “ท่านแม่ทัพใหญ่ช่วยข้าพเจ้าด้วย”

ทุกผู้คนเพ่งตามอง พบว่าคนบนหลังม้ากลับเป็นกว๋อซิ่ง กว๋อซิ่งยื่นมือหมายหยุดม้า หากทว่าหมดเรี่ยวสิ้นแรง กลิ้งตัวพลัดตกลงจากด้านซ้ายของม้า

พริบตาที่ม้าศึกหยุดลง หัวไหล่ของกว๋อซิ่งใกล้กระทบพื้น พลันบังเกิดเสียงสายธนูดังขึ้น ลูกธนูดอกหนึ่งยิงจากเงื้อมมือคนบนหลังม้าที่ไล่ตามหลัง กลับยิงทะลุต้นคอของกว๋อซิ่ง โผล่พ้นออกทางลำคอด้านหน้า เมื่อร่างของกว๋อซิ่งตกถึงพื้น ก็กลับกลายเป็นซากศพที่ปราศจากชีวิตซากหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงซึ่งมีปฏิกิริยารวดเร็วตลอดมา ยังชมดูจนสมองพองโต เบิกตาแทบฉีกขาดจากกัน สิบแปดองครักษ์เหล็กที่ตามหลังพากันปลดคันธนู พาดลูกธนูกับสายธนูอย่างรวดเร็ว

ขบวนคนและม้าที่ไล่ตามหลังมาถึงข้างซากศพกว๋อซิ่ง พากันหยุด

ม้าไว้ คนนำขบวนคือก่วนตงแส ก่วนตงแสแขวนคันธนูไว้บนหลังม้าดังเดิม ปากร้องบอกว่า “ท่านผู้บัญชาการเซี่ยงคงเห็นแล้วกระมัง? กว๋อซิ่งกลัวความผิดคิดหลบหนี ข้าพเจ้าจำต้องปฏิบัติตามพระบัญชา ยิงสังหารมัน”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหม ชักดาบร้อยชนะจากฝักตวาดว่า “ก่วนตงแส ท่านกลับกล้ายิงสังหารรองผู้บัญชาการทหารม้าของข้าพเจ้าต่อหน้าข้าพเจ้า?”

เหล่าทหารราบในสังกัดก่วนตงแสรีบยกโล่เหล็กขึ้นต้านอยู่เบื้องหน้าก่วนตงแส ก่อตั้งเป็นกำแพงโล่ชั้นหนึ่ง

ก่วนตงแสยิ้มอย่างปลอดโปร่งกล่าวว่า “ท่านผู้บัญชาการเซี่ยงอย่าได้เข้าใจผิด ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชารัชทายาท ให้ติดตามจับกุมคนร้ายที่คิดปลงพระชนม์รัชทายาท เมื่อเช้าวันนี้ พบว่ากลุ่มคนร้ายได้รับการช่วยเหลือจากเจ้าสำนักบู๊อุ้ยหนันลอบเข้าสู่นครเสียนหยาง ตอนนี้เจ้าสำนักกับพวกล้วนถูกจับกุมคุมตัวไปให้พระบิดารองสอบปากคำ กว๋อซิ่งผู้นี้ขัดขืนการจับกุมคิดหลบหนี ข้าพเจ้าจึงไล่ติดตามมา” จากนั้นตวาดสั่งว่า “นำซากศพมันไป”

เซี่ยงเส้าหลงยามกะทันหันไม่ทราบรับมือเหตุการณ์อย่างไร เพียงตวาดว่า “ห้ามมิให้แตะต้องมัน”

ก่วนตงแสช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ดังนั้นไม่ยืนยันคำสั่งเดิม หัวร่อดังๆ กล่าวว่า “ท่านผู้บัญชาการเซี่ยงมีคำสั่ง ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าไม่ปฏิบัติตาม?”

จากนั้นร้องคำ “พวกเราไป” หันหัวม้าควบขับจากไปก่อน เหล่าทหารราบบังคับม้าถอยห่างไปสิบกว่าก้าว ค่อยหันหัวม้าติดตามก่วนตงแสไป

เซี่ยงเส้าหลงรั้งสายตากลับมายังซากศพกว๋อซิ่งซึ่งถูกลูกธนูยิงทะลุลำคอนอนจมกองเลือด ยอมรับว่าหมากของหลี่ปู้เหว่ยนี้อำมหิตจริงๆ มิเพียงฉวยโอกาสกำจัดสำนักนักบู๊อุ้ยหนัน ทั้งยังมุ่งเป้าไปยังเล่าไอ่

หรือตู้ปี้กับผูเกา

สุดท้ายเซี่ยงเส้าหลงสั่งให้จิงจวิ้นใช้คนไปจัดการเรื่องศพของกว๋อซิ่งพร้อมกับคุ้มกันครอบครัวของผู้ตาย เขาจะเข้าวังไปเฝ้าเสี่ยวผาน ดูว่าจะรับมือเรื่องนี้อย่างไร พอสั่งจบก็บังคับม้าพุ่งทะยานไปเบื้องหน้า ทีแล้วมามาตรว่าก่วนตงแสเป็นศัตรูของเขา แต่เขายังให้ความนิยมยกย่องอยู่สามส่วน ตอนนี้เขาเพียงคิดสับร่างก่วนตงแสเป็นร้อยพันท่อน

บนเส้นทางทอดสู่วังเสียนหยางปรากฏรถรามาต่างคับคั่ง เหล่าขุนนางอำมาตย์หาล่วงรู้ถึงบรรยากาศอันเคร่งเครียดในนครเสียนหยาง พกพาความยินดีเดินทางไปร่วมงานเลี้ยงพระราชทาน

เพิ่งบรรลุถึงประตูวัง พอดีพบกับชางเหวินจวิน ชางเหวินจวินมีสีหน้าเคร่งเครียด แจ้งว่ารัชทายาทกำลังตามหาเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงพลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง ถึงกับหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา หันไปกล่าวกับเถิงอี้ว่า “ค่ำคืนนี้คงไม่มีผู้ใดออกจากนครเสียนหยางได้ ตันเม่ยเม่ยกับจ้าวต้า...”

เถิงอี้สะท้านขึ้นคราหนึ่ง ชิงบอกว่าเขาทราบแล้ว พลางหันหัวม้าควบขับจากไป

เซี่ยงเส้าหลงถูกการตายของกว๋อซิ่งหลอกหลอนความรู้สึก ดังนั้นขอให้ชางเหวินจวินส่งทหารองครักษ์ขบวนหนึ่งตามไปคุ้มครองเถิงอี้ ตัวเองค่อยเข้าวังไป

หวนนึกถึงตัวเองหลงลำพองต่อชัยชนะ ไม่ได้คาดคิดว่าหลี่ปู้เหว่ยมีอิทธิพลอยู่ในนครเสียนหยางถึงเพียงไหน ด้วยความฉลาดหลักแหลมของหลี่ปู้เหว่ย ไหนเลยนึกไม่ออกว่าแผนปลงพระชนม์เสี่ยวผาน มีส่วนเกี่ยวข้องกับตู้ปี้และผูเกา ตอนนี้หลี่ปู้เหว่ยจับกุมตัวหัวหน้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนัน จุดประสงค์เพื่อจัดการกับเล่าไอ่

การตั้งตัวเป็นศัตรูกับบุคคลเช่นหลี่ปู้เหว่ย หากประมาทเลินเล่อเพียงชั่ววูบ ต้องพลาดท่าเสียที กว๋อซิ่งเพิ่งกลับใจอยู่ฝ่ายเขา ก็ถูกก่วน

ตงแสยิงสังหารต่อหน้าต่อตา ความเคียดแค้นและความรู้สึกที่อับจนปัญญาทำให้เขาแทบคิดระดมกองกำลังตระกูลอูบุกเข้าตึกพระบิดารองไป

ยามนี้ เสี่ยวผานประทับอยู่ในห้องทรงพระอักษร ทรงหารือเรื่องราวกับชางผิงจวิน ชางเหวินจวิน หลี่ซือ หวังเฮอและหวังหลิง เมื่อทอดพระเนตรเซี่ยงเส้าหลงมาถึง ชิงตรัสว่า "พระอาจารย์นั่งตามสบาย"

เซี่ยงเส้าหลงสะกดอารมณ์อันพลุ่งพล่านลง นั่งลงที่ข้างกายหวังเฮอถามเสียงทุ้มหนักว่า "สถานการณ์เป็นอย่างไร?"

หวังเฮอตอบว่า "เมื่อครู่ก่วนตงแสบุกจู่โจมสำนักนักบู๊อุ้ยหนัน ฉางเจี๋ยและอันจินเหลียงถูกฆ่า เจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันถูกไม้พลองหวดกระดูกข้อมือขวาแตกละเอียด นักบู๊ในสำนักสองร้อยกว่าคนถูกจับกุมตัว ทั้งยังค้นพบคนร้ายที่คิดปลงพระชนม์รัชทายาทและรับบาดเจ็บทั้งสองคน"

หลี่ซือที่ด้านตรงข้ามกล่าวว่า "คนทั้งหมดถูกคุมตัวมาส่งมอบต่อเรา ทุกผู้คนรวมทั้งเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันให้การว่าคนบงการคือเล่าไอ่"

เสี่ยวผานตรัสว่า "ข้าพเจ้าตามหาตัวพระอาจารย์ เพื่อคิดหารือว่าสมควรอาศัยเหตุการณ์ครั้งนี้ กำจัดเล่าไอ่ไปหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล มาตรว่าเสี่ยวผานทรงจำยอมตามข้อเสนอของเขาให้เล่าไอ่สะกดข่มหลี่ปู้เหว่ย แต่ในความเป็นจริงพระองค์เห็นว่าเล่าไอ่แย่งชิงจีไทเฮาไป ทรงเคียดแค้นชิงชังเล่าไอ่ถึงที่สุดในส่วนลึกของพระทัย เสี่ยวผานภาวนาให้มีโอกาสทำร้ายพระหทัยของจีไทเฮา เพื่อระบายพระทัยอันคับแค้นสักครา

ขอเพียงเซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะ เสี่ยวผานคงมีพระบัญชาชิงส่งกำลังไปสังหารคนของเล่าไอ่ จับเล่าไอ่ตอนเป็นขันทีจริงๆ ลงทัณฑ์บังคับให้รับสารภาพ แล้วค่อยส่งมอบตัวให้ตุลาการใหญ่เช่นหลี่ซือตัดสินโทษ จีไทเฮาทรงไม่มีพระอำนาจ หากเสี่ยวผานไม่ยืนอยู่ข้างพระนางหลี่ปู้เหว่ยก็สามารถกระทำการตามอำเภอใจได้

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจถามว่า "ตอนนี้เล่าไอ่อยู่ที่ใด?"

ชางเหวินจวินตอบว่า "มันและคนสนิทส่วนใหญ่หลบเข้าตำหนัก

กันเฉวียน ไทเฮาส่งคนมาตามรัชทายาทเข้าเฝ้าถึงสองครั้ง รัชทายาทล้วนปฏิเสธไป”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยรู้สึกสถานการณ์อันเลวร้าย รวมถึงเรื่องราวเกิดขึ้นเร็วเกินไป หลี่ปู้เหว่ยคงล่วงรู้แต่แรกว่า เจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันมีส่วนรู้เห็นกับแผนปลงพระชนม์รัชทายาท ดังนั้นฉวยโอกาสลงมือก่อนงานเลี้ยงพระราชทาน มิให้ผู้คนตั้งตัวได้

เห็นเสี่ยวผานพระเนตรเป็นประกาย ทอดพระเนตรมาที่เขา แววพระเนตรมุ่งหวังและรอคอย เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจ บอกเรื่องที่ก่วนตงแสยิงสังหารกว๋อซิ่งต่อหน้าต่อตาเขาออกไปก่อน สุดท้ายกล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า “ไม่มีผู้ใดนึกเวทนาต่อการตายของเล่าไอ่ แต่พวกเรามิอาจไม่คำนึงถึงผลที่จะอุบัติตามมา” กล่าวพลางปรายตาบอกใบ้ต่อหลี่ซือ

นี่เป็นโอกาสทดสอบความเป็นสหายของหลี่ซือ ทั้งนี้เพราะในบุคคลทั้งหมด นอกจากเขาแล้ว เสี่ยวผานทรงไว้วางพระทัยหลี่ซือที่สุด

หลี่ซือย่อมล่วงรู้จิตเจตนาของเซี่ยงเส้าหลง ผงกศีรษะกล่าวว่า “หากกำจัดเล่าไอ่ในตอนนี้ ผู้ที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดคือไทเฮา หากเรื่องราวแพร่กระจายออกไป ไทเฮาจะสูญสิ้นพระบารมี ไม่สามารถบริหารราชการแผ่นดินอีกต่อไป หลี่ปู้เหว่ยอาจตั้งตัวเป็นผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ อย่างนั้นผลงานที่พวกเราอาศัยมังกรดำเพาะสร้างขึ้นจะสลายเป็นอากาศธาตุแล้ว”

หวังเฮอและชางผิงจวินล้วนเสนอให้เซี่ยงเส้าหลงช่วยราชการในฐานะพระอาจารย์ของรัชทายาท เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายให้เกียรติข้าพเจ้าถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าปลื้มปีติยิ่ง แต่ครั้งนี้หลี่ปู้เหว่ยเพียงกล่าวหาเล่าไอ่ ไม่แน่ว่าจะมุ่งเป้าไปที่ไทเฮา อาจมีแผนอุบายอื่นเคลือบแฝง สุดท้ายยังคิดต่อต้านรัชทายาทซึ่งเป็นมังกรที่แท้จริง”

เสี่ยวผานทรงดำริแล้วตรัสว่า “แม้แต่พวกเรายังทราบว่า เจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันสมรู้ร่วมคิดกับตู้ปี้และผูเกา หลี่ปู้เหว่ยไม่มีเหตุผลที่ไม่ทราบ แต่คราครั้งนี้มันเพียงกล่าวหาเล่าไอ่ ไม่พาดพิงถึงตู้ปี้และผูเกาแม้สัก

คำเดียว นับว่ามีปัญหาอยู่บ้าง”

หลี่ซือหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า “เป็นไปได้หรือไม่ว่า หลี่ปู้เหว่ยกับตู้ปี้และผูเกาบรรลุถึงข้อตกลง จึงยอมเสียสละเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันเพื่อโค่นเล่าไอ่กับไทเฮา อย่างนั้นได้แต่...”

ทุกผู้คนล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป ชางเหวินจวินร้องโพล่งว่า “นี่มิใช่ไม่มีหลักฐาน ทั้งนี้เพราะเมื่อตอนผูเกากลับจากพิธีบวงสรวงถูกหลี่ปู้เหว่ยเชื้อเชิญขึ้นรถม้า ไม่แน่ว่าบรรลุข้อตกลงกันภายในรถ”

นี่คือการเมือง มาตรว่าดูไปเป็นไปไม่ได้ แต่ภายใต้สถานการณ์ที่เปลี่ยนผัน ผู้คนที่เผชิญหน้ากันอาจคำนึงถึงผลประโยชน์ผูกพันกลายเป็นร่วมมือกัน

ในสถานะของหลี่ปู้เหว่ย เขากับเล่าไอ่และจีไทเฮาไม่อาจดำรงคงอยู่ร่วมกัน สำหรับกับกลุ่มของเสี่ยวผานและเซี่ยงเส้าหลง ยิ่งมีความแค้นลึกล้ำดุจห้วงสมุทร หากมิใช่ได้รับการหนุนหลังจากแม่ทัพเมิ่งอ้าวอาจจบชีวิตไปแล้ว แต่หากแม้นหลี่ปู้เหว่ยร่วมมือกับกลุ่มผลประโยชน์ที่ยกเฉิงเฉียวเป็นผู้นำ สภาพการณ์ย่อมผิดแผกแตกต่างไป

เสี่ยวผานทรงยอมรับว่าพระองค์ไม่นึกถึงข้อนี้ ทุกผู้คนก็กวาดตามายังเซี่ยงเส้าหลงอีกครา เซี่ยงเส้าหลงมีความรู้สึกว่าดวงชะตายากแข็งขืนเล่าไอ่ไม่ปราชัยโดยเร็วถึงเพียงนี้ ทุกผู้คนจึงบังเกิดความคิดเช่นนี้

สำหรับกับหลี่ปู้เหว่ย บารมีของเฉิงเฉียวยังห่างไกลจากเสี่ยวผานมากนัก ตู้ปี้กับผูเกาก็ไม่อาจเทียบเปรียบกับหวังเฮอ หลี่ซือและเขาแต่หลี่ปู้เหว่ยจำต้องเอนเอียงไปเข้ากับอีกฝ่าย จากข้อนี้แสดงว่า หลี่ปู้เหว่ยบังเกิดความผิดหวังต่อ “บุตรชาย” เช่นเสี่ยวผานโดยสิ้นเชิง

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “เล่าไอ่นับเป็นตัวอะไร ศัตรูสำคัญของพวกเราคือหลี่ปู้เหว่ย ดังนั้นวิธีที่ชาญฉลาดที่สุดคือ ยังคงรักษาเล่าไอ่ไว้สะกดหลี่ปู้เหว่ย แล้วค่อยหาทางกำจัดเฉิงเฉียวและพวกเมื่อถึงเวลาก็มิต้องเป็นห่วงว่าหลี่ปู้เหว่ยจะกระทำการใดได้”

เสี่ยวผานขมวดพระขนง ตรัสว่า “แต่พวกเรามีวิธีจัดการกับ

เฉิงเฉียวอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงตอบว่า “ง่ายดายยิ่ง ใช้ให้เฉิงเฉียวยกทัพบุกรัฐจ้าว อย่างนั้นเขาก็ไม่สามารถปกปิดความลับของความสัมพันธ์กับรัฐจ้าวอีกต่อไป”

ทุกผู้คนล้วนปรบมือชมเชยออกมา

นี่คือความสำคัญของข้อมูลข่าวสาร หากมิใช่เซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างผูเกากับแม่ทัพรัฐจ้าวนามผังน่วน ก็ไม่อาจคิดค้นแผนอุบายเช่นนี้ได้

เสี่ยวผานทรงพระสรวลฮาฮา ตรัสว่า “นับว่าไม่มีวิธีที่รวบรัดตรงๆ กว่านี้อีกแล้ว แต่ยังต้องรอคอยสักระยะหนึ่ง ตอนนี้มังกรดำเพิ่งจุติไม่นาน ข้าพเจ้ายังต้องใช้เวลาเพาะสร้างฐานอำนาจก่อน”

หลี่ซือกล่าวว่า “อย่างนั้นพวกเราสมควรให้เล่าไอ่ทราบว่าหลี่ปู้เหว่ยคิดทำลายล้างมัน มันกับหลี่ปู้เหว่ยจึงจะมีสภาพเช่นน้ำกับไฟกว่าเดิม”

เสี่ยวผานประทับยืนขึ้น ตรัสว่า “ข้าพเจ้าจะไปเปิดงานเลี้ยง พระอาจารย์เซี่ยงนำทหารองครักษ์จำนวนหนึ่งไปอารักขาไทเฮากับขันทีปลอมนั้นมาร่วมงาน คราครั้งนี้ถือว่าขันทีปลอมยังไม่สิ้นอายุขัย”

ตรัสจบเสด็จจากไป ทุกผู้คนรีบตามเสด็จอยู่ทางซ้ายขวา

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงว่าต้องไปเข้าเฝ้าจีไทเฮา ถึงกับปวดเศียรเวียนเกล้าขึ้นมา ผู้ใดคาดคิดว่าจะเกิดแทรกซ้อนอย่างกะทันหัน หวังว่าแผนการ “ลาพักร้อน” ของเขาไม่ได้รับผลกระทบจนต้องยืดออกไป

เซี่ยงเส้าหลงนำสิบแปดองครักษ์เหล็ก และทหารองครักษ์ที่เข้มแข็งที่สุดห้าสิบนาย ควบขับม้าถึงหน้าตำหนักกันเฉวียน ปรากฏทหารราบขบวนหนึ่งเคลื่อนขวางออกมาสกัดขวางทางไว้

เซี่ยงเส้าหลงทราบแต่แรกว่า ก่วนตงแสใช้ผู้ใต้บังคับบัญชาล้อมตำหนักกันเฉวียนไว้ ดังนั้นชักดาบร้อยชนะออกมา ตวาดว่า “ผู้ใดกล้าขวางเราเซี่ยงเส้าหลง?”

เหล่าองครักษ์เหล็กและทหารองครักษ์ส่งเสียงโห่ร้อง ยกชูโล่ปลดคันธนู ถือหอกยาวจัดตั้งขบวนขึ้น อารักขาเซี่ยงเส้าหลงไว้กึ่งกลาง จ่อหอกยาวไปข้างหน้า บังคับม้าพุ่งทะยานออกไป เหล่าทหารราบไหนเลยกล้าปะทะ บังคับม้าแตกฮือไปสองฟากข้าง

สะพานแขวนของตำหนักกันเฉวียนถูกชักดึงขึ้น ประตูตำหนักปิดสนิท เซี่ยงเส้าหลงและพวกมาถึงริมธารน้ำล้อมรอบตำหนัก หยุดม้าเอาไว้

ก่วนตงแสนำสีซังและทหารราบห้าหกสิบนายควบม้ารับหน้า ก่วนตงแสกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ท่านผู้บัญชาการเซี่ยงมิใช่เดินทางไปร่วมงานเลี้ยงพระราชทานแล้วหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงไม่ตอบคำ เพียงกล่าวว่า "หากข้าพเจ้าซัดเข็มบินต่อท่านก่วน ไม่ทราบว่าท่านก่วนแน่ใจว่าหลบรอดได้สักกี่ส่วน?"

ก่วงตงแสฝืนใจเค้นรอยยิ้มออกมา กล่าวว่า "ท่านผู้บัญชาการเซี่ยงล้อเล่นแล้ว หากแม้นเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าได้แต่ตกตายสถานเดียว"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ท่านทั้งสองทางที่ดีอย่าได้เคลื่อนไหวโดยพลการ เราเซี่ยงเส้าหลงยิ่งไม่ได้กล่าวล้อเล่น พวกท่านโอบล้อมตำหนักกันเฉวียนเช่นนี้ เท่ากับมีโทษฐานล่วงละเมิดไทเฮา หากข้าพเจ้าสำเร็จโทษพวกท่าน ไม่มีผู้ใดกล้าบอกว่าข้าพเจ้ากระทำไม่ถูกต้อง"

สีซังกลับคืนสู่ความเยือกเย็น กล่าวว่า "ท่านแม่ทัพใหญ่เข้าใจผิดแล้ว พวกเราเพียงได้รับคำสั่งพระบิดารองให้มาคุ้มครองไทเฮา"

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นเพิ่งเข้าใจ กล่าวว่า "ที่แท้เป็นเช่นนี้ อย่างนั้นพวกท่านถอนกำลังไป หน้าที่อารักขาปล่อยให้เป็นภาระของข้าพเจ้าเอง"

สีหน้าก่วนตงแสปรากฏแววขุ่นเคืองวูบหนึ่ง รับคำแล้วออกคำสั่งให้ถอนกำลัง จากนั้นหันหัวม้าควบขับจากไปก่อน เสียงฝีเท้าม้าพลันดัง ทหารราบทั้งหมดถอนกำลังจากไปจนหมดสิ้น

เซี่ยงเส้าหลงหันหน้าหาประตูตำหนัก ร้องบอกว่า "ท่านเล่า

เปรดปล่อยสะพานแขวนลงมา”

ในเสียงครืดๆ สะพานแขวนถูกปล่อยลงมา เซี่ยงเส้าหลงสั่งคนทั้งหมดชุกเก็บอาวุธ ควบม้าเข้าตำหนักไปก่อนอย่างผ่าเผย เพิ่งเข้าสู่ประตูตำหนัก เล่าไอ่กับหานเจี๋ย ลิ่งฉี เล่าสื้อ และพวกล้วนออกมารับหน้าทุกผู้คนอยู่ในสภาพเตรียมพร้อม

เซี่ยงเส้าหลงกระโดดลงจากหลังม้า ยื่นมือออกสัมผัสมือกับเล่าไอ่ กล่าวว่า “พี่เล่าโปรดให้อภัยที่ข้าพเจ้ามาสาย ไทเฮาได้รับความตระหนกหรือไม่?”

เล่าไอ่มีสีหน้าสำนึกตื้นตัน กล่าวเบาๆ ว่า “เรื่องนี้...”

เซี่ยงเส้าหลงสั่งทั้งหมดรออยู่ที่ลานกว้าง ตัวเองโอบไหล่เล่าไอ่เดินเข้าตำหนัก ปากกล่าวว่า “ข้าพเจ้าพอทราบเรื่องของเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนัน ก็เข้าวังไปรายงานว่าเรื่องที่เจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันสมคบคิดกับคนนอกหมายปลงพระชนม์ หามีส่วนเกี่ยวข้องกับท่านเล่าไม่ รัชทายาทค่อยทราบว่าเข้าใจผิด สั่งข้าพเจ้าเดินทางมารับไทเฮากับพี่เล่าไปร่วมงานเลี้ยงพระราชทาน”

เล่าไอ่สะท้านขึ้นคราหนึ่งกล่าวว่า “พี่เซี่ยงมีน้ำใจสหายจริงๆ เราเล่าไอ่จะไม่ลืมเลือน โอ เราไม่เข้าใจว่าเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันไฉนกระทำเรื่องโง่เขลาเช่นนี้ นี่มีประโยชน์ต่อมันที่ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า “สำหรับกับมันย่อมมีประโยชน์กับตู้ปี้และผูเกายังมีประโยชน์ยิ่งกว่า เพียงแต่ไม่เกิดประโยชน์ต่อพี่เล่าแม้แต่น้อย”

เล่าไอ่ค่อยเข้าใจในบัดดล ทั้งสองสาวเท้าเข้าตำหนัก เห็นจีไทเฮาประทับยืนอยู่กลางตำหนัก พระพักตร์เย็นชาปานน้ำแข็ง พระเนตรเป็นประกายถลึงมองเซี่ยงเส้าหลง คล้ายกับจะทรงระบายความคับข้องพระทัยใส่เซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงถวายความเคารพ กล่าวเสียงกังวานว่า “เซี่ยงเส้าหลงได้รับพระบัญชาจากรัชทายาท เดินทางมารับไทเฮาไปร่วมงานเลี้ยง

พระราชทาน”

จีไทเฮาทรงพระสรวลอย่างเย็นชา ตรัสว่า “ลูกอกตัญญูนั้นยังจำเราได้หรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ไทเฮาเข้าใจรัชทายาทผิดไปแล้ว พระองค์เพิ่งทราบเรื่องนี้ ค่อยส่งข้าพเจ้าและทหารองครักษ์มาเชิญเสด็จ”

จีไทเฮายังกริ้วไม่คลาย ตรัสว่า “ท่านเป็นผู้บัญชาการทหารม้า เห็นคนบังอาจล้อมตำหนักของเราไว้ กลับไม่จับกุมคนเหล่านี้ ยังมีหน้ามาพบเราหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ไทเฮามิใช่เพิ่งรู้จักหลี่ปู้เหว่ยเป็นครั้งแรก ยังตำหนิรัชทายาทกับข้าพเจ้า ไยมิใช่ทำให้คนใกล้ชิดปวดร้าวคู่แค้นกลับนึกสมใจ?”

ท่าทีของจีไทเฮาค่อยอ่อนลง เซี่ยงเส้าหลงทูลเชิญเสด็จอีกครั้ง จีไทเฮาทรงลังเลชั่วขณะ จึงทอดถอนพระทัยตรัสว่า “เซี่ยงเส้าหลงนั่งรถเป็นเพื่อนเรา เรามีคำพูดบางประโยคคิดถามท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงชำเลืองมองไปยังเล่าไอ่ เห็นอีกฝ่ายก้มศีรษะลง แต่สีหน้ายังปรากฏแววริษยาวูบหนึ่ง ปรากฏแล้วหายลับ ต้องลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง เล่าไอ่ผู้นี้มีจิตใจคับแคบเกินไป ไหนเลยกระทำการใหญ่ได้ เขามีบุญคุณช่วยชีวิตอีกฝ่าย เล่าไอ่ยังปฏิบัติตัวเช่นนี้แสดงออกถึงธาตุแท้ใจคอที่แท้จริง

จีไทเฮาทรงก้าวขึ้นรถทรง รับสั่งให้เซี่ยงเส้าหลงนั่งอยู่ข้างพระนาง เมื่อรถทรงแล่นออกจากที่ พระนางก็ทอดพระเนตรผ่านม่านหน้าต่างรถทัศนาทิวทัศน์นครเสียนหยาง

บนถนนคลาคล่ำด้วยชาวฉินที่ออกมาเฉลิมฉลองพิธีแรกวสันต์ และเหตุการณ์ถือจุติของมังกรดำ ทุกบ้านช่องประดับโคมไฟ เสียงประทัดดังไม่ขาดหู ขัดกับพระหทัยอันเวิ้งว้างของจีไทเฮา

นับตั้งแต่จวงเซียงอ๋องสิ้นพระชนม์ พระนางไม่เคยมีความสุข

อย่างแท้จริงมาก่อน ชีวิตของพระนางได้รับการสรรค์สร้างจากหลี่ปู้เหว่ย และถูกทำลายใต้เงื้อมมือหลี่ปู้เหว่ย เกรงว่าแม้แต่พระนางเองยังไม่เข้าพระทัยบุญคุณความแค้นระหว่างพระนางกับหลี่ปู้เหว่ย เล่าไอ่ดูไปมีหน้ามีตา แต่นับแต่แรกเริ่มจนถึงบัดนี้ เพียงเป็นหมากที่ถูกทุกฝ่ายหลอกใช้ตัวหนึ่ง คิดไม่ถึงสตรีที่ฉลาดหลักแหลมเช่นจีไทเฮา เมื่อทรงลุ่มหลงงมงายในบุรุษ กลับเลอะเทอะเหลวไหลถึงเพียงนี้

ขณะที่เขานึกสะทกสะท้อน จีไทเฮาทรงเผยอพระโอษฐ์ตรัสว่า "เส้าหลง หลังจากนี้เราควรทำอย่างไรดี?"

พริบตานั้น เซี่ยงเส้าหลงคล้ายมุดเข้าเครื่องไทม์แมชชีนใหม่ กลับไปยังช่วงเวลาแรกรู้จักจีไทเฮาที่นครหานตาน ปากกล่าวคำ "ไทเฮา..." จากนั้นไม่ทราบกล่าวกระไรดี

จีไทเฮาหันพระวรกายมายังเขา ตรัสว่า "ขออภัย" เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบ จึงกล่าว "ไทเฮาไฉนรับสั่งเช่นนี้?"

จีไทเฮาก้มพระพักตร์ลง ตรัสอย่างหดหู่ว่า "ตัวเราเองไม่ทราบว่าตัวเองกำลังทำอะไร แต่บางครั้งเราปรารถนาให้มีคนฆ่าท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า พระนางหมายถึงเรื่องที่ทรงอนุญาตให้ก่วนตงแสกับเขาทำศึกกัน ดังนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะไม่โทษว่าไทเฮา ไม่ว่าอย่างไรข้าพเจ้าล้วนไม่โทษว่าท่าน"

จีไทเฮาพลันเงยพระพักตร์ขึ้น ชั่วครู่ให้หลังจึงตรัสถามว่า "มังกรดำตัวนั้นที่แท้เป็นของจริงหรือเทียมเท็จ ขอท่านอย่าได้หลอกลวงเรา"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดเพลิงโทสะพลุ่งขึ้น ทราบว่าจีไทเฮายังทรงคิดอ่านเพื่อเล่าไอ่ จึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ย่อมเป็นของจริง หากคิดจัดสร้างยังจัดสร้างได้หรือ?"

จีไทเฮาทรงอึ้งไปวูบ ค่อยเบือนพระพักตร์ไปนอกหน้าต่าง ฝืนแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า "เส้าหลงมีโทสะแล้ว บางครั้งเราภาวนาให้ท่านทุบตีเราด่าว่าเรา อย่างนั้นผู้อื่นกลับรู้สึกดีขึ้น" หยุดเล็กน้อยจึงตรัสสืบต่อ "เรารู้จักมักคุ้นท่านเป็นอย่างดี เพียงดูจากท่าทีที่ท่านตอบ

คำถามเมื่อครู่ ก็ทราบว่านั่นเป็นมังกรดำปลอมตัวหนึ่ง แผนการอันร้ายกาจปานนั้นต้องเป็นท่านคิดขึ้นมา ไม่มีผู้ใดรู้จักสร้างสถานการณ์กว่าท่านอีก”

เซี่ยงเส้าหลงหัวใจร้อนผ่าว บังเกิดอารมณ์ที่ตัวเองยังยากเข้าใจปะทุขึ้น โน้มหน้าถึงข้างพระกรรณ กล่าวว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้าคิดทุบตีไทเฮาสักคราจริงๆ”

จีไทเฮาสะท้านพระวรกายขึ้น เหลียวพระพักตร์กลับมา พระเนตรทอประกายอันสับสนว้าวุ่นชนิดหนึ่ง แต่แล้วยามนั้นรถทรงหยุดชะงักลงที่แท้มาถึงวังเสียนหยางแล้ว เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ ทราบว่าไม่อาจเปลี่ยนแปลงดวงชะตาได้

เสี่ยวผาน หลี่ปู้เหว่ยและเหล่าขุนนางรับเสด็จไทเฮา ชักนำเข้าตำหนักใหญ่ ราวกับไม่ได้เกิดเหตุการณ์ใดขึ้น

ผูเกากับตู้ปี้ล้วนเดินทางมาร่วมงานเลี้ยงพระราชทาน สีหน้าท่าทีเป็นปรกติดุจเดิม หากแม้นเจ้าสำนักนักบู๊อุ้ยหนันมีโอกาสเห็นสภาพนี้คงมีความรู้สึกว่าตัวเองไม่สมควรเสียสละถึงเพียงนั้น

เซี่ยงเส้าหลงขุ่นแค้นต่อการตายของกว๋อซิ่ง เดินไปนั่งโต๊ะของหลี่ซือกับชางผิงจวิน ถามเสียงทุ้มหนักว่า “ก่วนตงแสอยู่ที่ใด?”

หลี่ซือกับชางผิงจวินฟังออกว่า น้ำเสียงของเซี่ยงเส้าหลงไม่มีความเป็นมิตร รีบถามว่า “ท่านคิดทำอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงเหลือบเห็นก่วนตงแสนั่งอยู่ห่างจากเขาห้าโต๊ะกำลังซุบซิบสนทนากับหลี่เหนียงหยง สีซังและเหลียนเกา ดังนั้นสูดลมหายใจลึกๆ แล้วกล่าว “ข้าพเจ้าจะฆ่าก่วนตงแส”

หลี่ซือกับชางผิงจวินงงงันวูบใหญ่ ไม่ทราบกล่าวกระไรดี หลี่ซือได้แต่กล่าวว่า “เส้าหลงใคร่ครวญให้ดี”

ยามนั้นเสี่ยวผาน หลี่ปู้เหว่ยและเหล่าขุนนางพากันคารวะสุราต่อจีไทเฮา หลังจากนั้นทั้งหมดแยกย้ายนั่งลง ตำหนักใหญ่ซึ่งชุมนุมด้วยผู้คนนับพันเงียบสงบ รอให้จีไทเฮารับสั่งอันใด

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดโทสะประดัง พลันผุดลุกขึ้นประกาศว่า “ครา ก่อนข้าพเจ้าประลองยุทธ์กับท่านก่วน เนื่องจากกระบี่ท่านก่วนหักไป เป็นเหตุให้ยุติศึกแต่กลางคัน ตอนนี้เห็นท่านก่วนพกพากระบี่เล่มใหม่ รู้สึกคันไม้คันมือขึ้นมา เพื่อเพิ่มความสนุกสนานแก่งานเลี้ยง คิดประลองฝีมือกับท่านก่วนอีกครั้ง ขอรัชทายาทกับไทเฮาอนุญาต”

ทุกผู้คนรับฟังจนตะลึงลาน แสดงว่าคิดไม่ถึงว่าเซี่ยงเส้าหลงจะกระทำเช่นนี้ การประลองยุทธ์ทั้งสองครั้งที่ผ่านมา เซี่ยงเส้าหลงถูกบีบบังคับให้สู้ศึก เพียงแต่ครั้งนี้เคียดแค้นต่อการตายของกว๋อซิ่งกลับเป็นฝ่ายท้าสู้ พริบตานั้นทุกผู้คนล้วนทราบว่า เซี่ยงเส้าหลงบันดาลโทสะตั้งใจฆ่าก่วนตงแสกับมือ

หลี่ปู้เหว่ยหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ชิงกล่าวว่า “คืนนี้เป็นวันอันมงคล ไม่ควรแตะต้องอาวุธ หากเส้าหลงคำนึงถึงบุญคุณความแค้นส่วนตัว...”

เล่าไอ่พลันหัวร่อดังกังวาน สอดคำขึ้น “พระบิดารองกล่าวผิดแล้ว หรือว่าครั้งก่อนเป็นวันเศร้าโศกของพระบิดารอง เหตุใดพระบิดารองจึงเสนอให้ประลองยุทธ์กัน?”

หลี่ปู้เหว่ยตาทอประกายเกรี้ยวกราด ถลึงมองเล่าไอ่อย่างขุ่นแค้น ขณะจะโต้ตอบกลับไป ก่วนตงแสพลันยืดกายขึ้นกล่าวว่า “ท่านผู้บัญชาการเซี่ยงมีตาแหลมคม ดูออกว่าข้าพเจ้าพกพากระบี่ยิงอาทิตย์จากรัฐฉี กระบี่ไม่หักโดยง่าย ดังนั้นบังเกิดอารมณ์สนุกสนาน หากรัชทายาทไทเฮากับพระบิดารองอนุญาตก่วนตงแสยินดีน้อมสนอง”

เสี่ยวผานทรงพระสรวลฮาฮา ตรัสว่า “นี่จึงเป็นลูกผู้ชายของรัฐฉินของเรา ขอไทเฮาอนุญาต”

จีไทเฮาเพ่งพระเนตรมายังเซี่ยงเส้าหลง ในพระเนตรทอแววสำนึกขอบคุณ ผงกพระพักตร์ตรัสว่า “รัฐฉินเราอาศัยการต่อสู้ปกป้องแว่นแคว้น ท่านทั้งสองล้วนเทิดทูนวิชาบู๊เป็นหลัก ดังนั้นอนุญาตตามคำขอ”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าจีไทเฮาเข้าพระทัยผิดว่า เขาคิดระบายโทสะ

ให้แก่พระนาง ซึ่งกำลังกริ้วก่วนตงแสล้อมตำหนักกันเฉวียนไว้ แต่ยามนั้นไม่สนใจมากความ กล่าวขอบพระทัยไทเฮาแล้วลุกจากโต๊ะพร้อมกับก่วนตงแส เดินไปยังกลางตำหนัก

ผู้คนในตำหนักล้วนรู้สึกถึงบรรยากาศอันเคร่งเครียด ซึ่งกดคุกคามจนผู้คนแทบหายใจไม่ออก นี่เป็นการประลองยุทธ์ครั้งที่สามของคนทั้งสอง ก่วนตงแสตกเป็นรองทั้งสองครั้ง คราครั้งนี้สามารถพลิกเป็นฝ่ายชนะหรือไม่?

หากใคร่ครวญอย่างลึกซึ้ง คราครั้งนี้เซี่ยงเส้าหลงเสี่ยงอันตรายไปบ้าง กล่าวได้ว่าไม่คู่ควรกับการเสี่ยงอันตาย ครั้งแรกก่วนตงแสเอาชนะเซี่ยงเส้าหลงไม่ได้ เพราะเห็นว่าไม่จำเป็นต้องเสี่ยงชีวิตกับคนที่ใกล้ตาย ครั้งที่สองกลับพ่ายแพ้แก่เพลงดาบร้อยชนะที่เซี่ยงเส้าหลงคิดค้นขึ้นมา แต่ถึงอย่างไรยังรักษาชีวิตไว้ได้ เพียงแต่ถูกฟันกระบี่หักเท่านั้น

ตอนนี้ก่วนตงแสมีประสบการณ์ในการต่อสู้กับดาบร้อยชนะมาแล้ว มิหนำซ้ำสู้ศึกอย่างสุดกำลังเพื่อรักษาชีวิตไว้ ในสภาพเช่นนี้ผู้ใดต้องตกตายยังไม่ทราบชัด

ดังนั้นหลี่ซือตักเตือนเซี่ยงเส้าหลงใคร่ครวญให้ดี หากทว่าเซี่ยงเส้าหลงลืมเลือนความเป็นความตายหรือเกียรติยศอัปยศ เพียงเห็นว่าหากปล่อยให้ฆาตกรฆ่ากว๋อซิ่งลอยนวลอยู่เบื้องหน้า ออกจะเสียใจต่อผู้ที่เพิ่งแสดงความจงรักภักดีต่อเขา

พริบตานี้ เซี่ยงเส้าหลงกลายเป็นมือกระบี่ที่แท้จริงผู้หนึ่ง อื่นๆ ล้วนไม่อยู่ในข่ายพิจารณา ก่วนตงแสมิใช่หลี่ปู้เหว่ย ไม่มีบันทึกประวัติศาสตร์เล่มใดบอกว่า ก่วนตงแสสามารถมีชีวิตรอดพ้นจากคืนนี้

หลี่เหนียงหยงหน้าซีดเผือด ไม่มีผู้ใดล่วงรู้อารมณ์ความรู้สึกที่เซี่ยงเส้าหลงคิดใคร่ฆ่าก่วนตงแสยิ่งกว่านาง เมื่อครู่ก่วนตงแสกับสีซังและเหลียนเกาเอ่ยถึงเรื่องยิงสังหารกว๋อซิ่งต่อหน้าเซี่ยงเส้าหลง สร้างความไม่สบายใจแก่นาง ทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงไม่ยอมกล้ำกลืนโทสะครั้งนี้ แต่ยังนึกไม่ถึงว่าเซี่ยงเส้าหลงพอเข้าสู่บริเวณงาน ก็ประกาศท้าสู้กับ

ก่วนตงแส

เซี่ยงเส้าหลงยังพิจารณาถึงเหตุผลอีกข้อหนึ่ง นั่นคือวิชายิงธนูของก่วนตงแสมีอำนาจการทำลายล้างรุนแรงเกินไป หากภายหน้าทำศึกกันขอเพียงก่วนตงแสน้าวคันธนู ฝ่ายตนไม่ทราบมีผู้ใดรักษาชีวิตไว้ หากสามารถกำจัดคนผู้นี้แต่แรก เท่ากับเป็นการช่วยชีวิตตัวเขากับเถิงอี้หรือจิงจวิ้น ภายใต้ความรู้สึกหวาดกลัวซึ่งซุกซ่อนอยู่ในสามัญสำนึกนี้ ยิ่งเร่งเร้าให้เขาคิดกำจัดฆ่าก่วนตงแส โดยไม่คำนึงถึงการจ่ายค่าตอบแทนใดๆ

คนทั้งสองแสดงความเคารพต่อเสี่ยวผานกับจีไทเฮาและหลี่ปู้เหว่ย จากนั้นแยกออกจากกัน พากันเลื่อนมือแตะด้ามดาบกระบี่ เผชิญหน้ากันในระยะห่างวาเศษ เนื่องจากทั้งสองมีศักดิ์ฐานะพิเศษ ยามอยู่ภายในวังยังพกพาอาวุธได้

จนบัดนี้ยังไม่มีผู้ใดส่งเสียงสำเนียงใด ดาบกระบี่ยังไม่หลุดจากฝัก หากทว่าทั่วทั้งตำหนักใหญ่ถูกปกคลุมอยู่ภายใต้บรรยากาศอันหนักอึ้งเคร่งเครียด ราวกับว่าจมูกปากเผชิญแรงกดดันเพิ่มขึ้น ทำให้ผู้คนหายใจติดขัดลำบากกว่าเดิม

ทั้งสองคล้ายจับจ้องมองเหยื่อที่คิดฆ่า เขม้นมองจ้องหน้ากันชั่วขณะ ก่วนตงแสค่อยงอหลังเล็กน้อยเร่งเร้าพลังสภาวะ ยิ่งทำให้ผู้คนอึดอัดแทบขาดใจตาย

เซี่ยงเส้าหลงตาสาดประกายเย็นเฉียบ แต่ไม่ถือฝักดาบร้อยชนะกับมือเช่นกาลก่อน เพียงสืบเท้าไปเบื้องหน้าหนึ่งก้าว

ตลอดทั้งแผ่นหลังของก่วนตงแสงอุ้มขึ้น คล้ายสัตว์ร้ายตระเตรียมตะปบเหยื่อตัวหนึ่ง เปรียบกับครั้งก่อนที่ประลองยุทธ์กับเซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความเชื่อมั่นและพลังสภาวะเพิ่มพูนขึ้นอีกเท่าตัว

เซี่ยงเส้าหลงหาพรั่นพรึงไม่ ระหว่างนี้เขาฝึกซ้อมเพลงดาบทุกเช้าพบว่าตัวเองมีสภาพร่างกายเข้มแข็งถึงขีดสุด หากค่ำคืนนี้เอาชนะก่วนตงแสไม่ได้ หลังจากนี้อย่าคิดหมายเอาชัยอีกฝ่าย แน่นอนนี่เพียงเป็นความรู้สึก สภาพความจริงอาจไม่เป็นเช่นนั้น

ยามนั้น เซี่ยงเส้าหลงชักดาบร้อยชนะจากฝัก กลับกลายเป็นประกายอันเจิดจ้า กรีดฝ่าอากาศออกไป หากทว่าให้ความรู้สึกแผ่วพลิ้วพิสดารอย่างประหลาด เปรียบกับท่วงท่าสภาวะปานอสนีบาตฟาดทลายของกาลก่อน ยิ่งชวนให้ผู้คนไม่อาจบรรยายออกมาได้

ก่วนตงแสก็รู้สึกเหนือความคาดหมาย แต่เขาย่อมไม่อาจทำการศึกษาหรือนิยมชมชื่นเช่นผู้อื่น พลันพุ่งตัวออกไป ชักกระบี่สะบัดกระบี่ปิดป้องอย่างรวดเร็ว ทั้งสองล้วนลงมือดุจสายฟ้า ทำให้ผู้คนไม่อาจเห็นถนัดชัดตา

เสียงตังคราหนึ่ง ก่วนตงแสพลันถอยกายไปสามก้าว แต่ชนชั้นยอดฝีมือเช่นหานเจี๋ยและสีซังล้วนดูออกว่า ก่วนตงแสจงใจล่าถอยใช้ฝีเท้าและยุทธวิธีที่คล่องแคล่ว คลี่คลายเพลงดาบร้อยชนะอันน่าแตกตื่นสะท้านโลก ดังนั้นก่วนตงแสแม้ถอยปราดไปสามก้าว แต่ไม่ปรากฏลางแพ้แม้แต่น้อย

เซี่ยงเส้าหลงก็คิดไม่ถึงว่า ก่วนตงแสจะใช้ยุทธศาสตร์เช่นนี้ ต้องชะงักงันไปวูบหนึ่ง ขณะจะเร่งจู่โจมตามติด ก่วนตงแสชิงตวาดก้องร้องขึ้น สืบเท้าสะอึกกายกระบี่ยิงอาทิตย์ตอบโต้กลับคืน แทงเฉียงๆ ขึ้นมามุ่งใส่ท้องน้อยของเซี่ยงเส้าหลง ทำให้เซี่ยงเส้าหลงยากจะใช้วิธีฟาดฟันต้านรับได้ ผู้คนนับพันที่กลั้นลมหายใจชมดู เห็นก่วนตงแสใช้กระบี่ด้วยความเกรี้ยวกราดดุร้าย ยิ่งตระหนกจนยากจะส่งเสียงได้

เซี่ยงเส้าหลงแค่นเสียงอย่างเย็นชา เคลื่อนขวางหนึ่งก้าว ร่ายรำเป็นคลื่นดาบอันแน่นขนัด ปิดสกัดช่องว่างเหนือทรวงอกท้องน้อยไว้ เสียงเคร้งดังขึ้น ทั้งสองสัมผัสวูบก็ผละจาก ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจช่วงชิงมีเปรียบแม้แต่น้อย

ก่วนตงแสบังเกิดความลิงโลดยินดี ทราบว่าตัวเองเกาะกุมยุทธวิธีรับมือเพลงดาบร้อยชนะไว้ได้ นั่นคือหลีกเลี่ยงการปะทะแตกหัก ใช้ความเคลื่อนไหวที่คล่องแคล่วสวยงาม รับมือกับท่วงท่าสภาวะอันหนักแน่นเข้มเข็งของอีกฝ่าย ยามนั้นไม่รีรอลังเลอีกต่อไป กระบี่ยิงอาทิตย์

ใช้ออกด้วยกระบวนท่าอันแน่นหนา ประหนึ่งหญิงทอผ้าร้อยกระสวย รุกจู่โจมใส่เซี่ยงเส้าหลงราวปรอทที่แทรกซึมทั่วพื้นพสุธา

เซี่ยงเส้าหลงหน้าเคร่งขรึมสำรวม ในใจบังเกิดความคับแค้นรันทดต่อการตายของกว๋อซิ่ง กลับใช้ดาบร้อยชนะฟันตรงฟาดขวาง บีบบังคับก่วนตงแสอยู่นอกเงาดาบ พริบตานั้นประกายดาบกระจายจ้าพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงอย่างลึกล้ำพิสดาร จนผู้คนยากจะหยั่งคาดคะเนได้

ก่วนตงแสแม้พยายามหลีกเลี่ยงจากการปะทะกับดาบวิเศษของอีกฝ่าย แต่ดาบกระบี่ยังอดปะทะกันมิได้

นี่แม้เพียงเป็นการต่อสู้ของสองยอดฝีมือ แต่ทุกผู้คนมีความรู้สึกคล้ายอยู่ท่ามกลางกองทัพโถมเข้าประจัญบาน บังเกิดความอกสั่นขวัญแขวนสุดระงับ

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงมีความคิดเพียงหนึ่งเดียว นั่นคือรีบฆ่าก่วนตงแส อื่นๆ ล้วนไม่สำคัญ รวมทั้งชีวิตของตัวเองด้วย

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบว่า แผนอุบายต่างๆ ของหลี่ปู้เหว่ย มีส่วนเกี่ยวข้องกับก่วนตงแสมากน้อยเท่าใด แต่สติปัญญาคนผู้นี้หาเป็นรองม่อเอ้าผู้ล่วงลับเท่าใด ไม่เช่นนั้นเพียงอาศัยพละกำลัง หลี่ปู้เหว่ยคงไม่ยกหลี่เหนียงหยงให้ วันใดที่ไม่อาจกำจัดฆ่าก่วนตงแส เขาอย่าคิดหมายอยู่สุขสบายได้ ดังนั้นทุกกระบวนท่าล้วนเป็นท่ารุกพิฆาต ใช้ชีวิตแลกกับชีวิต

เสียงเคร้งๆ ดังสะท้านทั่วตำหนัก หลังเสียงปะทะดังตังใหญ่ ในที่สุดก่วนตงแสถูกยุทธวิธีรุกแทนการรับของเซี่ยงเส้าหลงคุกคามล่าถอยไป

เซี่ยงเส้าหลงกู่ร้องดังยาวนาน เสือกดาบจู่โจมพร้อมกับฝีเท้าที่รุกไปเบื้องหน้า คลื่นดาบอันเย็นเยียบม้วนจู่โจมใส่ก่วนตงแสดุจระลอกคลื่น

นี่เป็นครั้งแรกที่ก่วนตงแสบังเกิดความรู้สึกไม่สามารถดำเนินอย่างต่อเนื่องได้ การช่วงชิงเป็นฝ่ายรุกเมื่อครู่ เขาความจริงมั่นใจว่าสามารถปลิดชีวิตเซี่ยงเส้าหลง หากแต่ทุกกระบวนท่าของฝ่ายตรงข้ามใช้ชีวิตแลกชีวิต ถึงแม้ว่าปรากฏช่องว่างรอยโหว่ขึ้น แต่นอกจากเขายินยอม

ตกตายร่วมกับเซี่ยงเส้าหลง ไม่เช่นนั้นไม่สามารถฉกฉวยช่องโหว่เหล่านั้นจู่โจมเข้าไป

บุคคลอื่นอาจไม่เข้าใจว่า เซี่ยงเส้าหลงเหตุใดไม่ใช้ฝักดาบต้านรับอีก ก่วนตงแสกลับรับรู้ด้วยความปวดร้าวว่า นี่เป็นความสูงส่งของเซี่ยงเส้าหลงโดยเฉพาะ ครั้งก่อนหลังจากปราชัย ก่วนตงแสเคยทบทวนหวนนึกว่า ทำอย่างไรจึงรับมือกับซ้ายฝักดาบขวาคมดาบของเซี่ยงเส้าหลงได้ ในที่สุดพบว่าระหว่างที่ดาบจู่โจมฝักดาบต่อต้าน ยากที่จดจ่อมุ่งมั่นส่งผลกระทบถึงความคล่องตัวของการรุกรับ ทำให้เขานึกหาวิธีคลี่คลายได้ แต่แล้วเซี่ยงเส้าหลงสละฝักดาบไม่ใช้ ทำให้กลยุทธ์ที่เขากำหนดขึ้นสูญสลายเป็นอากาศธาตุ

หากทว่าก่วนตงแสก็ยอดเยี่ยมยิ่ง ตัดสินใจล่าถอยก่อน แล้วดำเนินการรุก ไม่เปิดโอกาสให้เซี่ยงเส้าหลงสำแดงอานุภาพดาบร้อยชนะออกมา มิคาดเซี่ยงเส้าหลงเฝ้าที่มั่นอย่างเข้มแข็ง กลับอาศัยเพลงดาบแลกชีวิตรับมือสภาวะจู่โจมระลอกแล้วระลอกเล่าของเขา จวบกระทั่งพลังจู่โจม ของเขาใช้ออกถึงที่สุด ก็ถูกเซี่ยงเส้าหลงฟาดฟันล่าถอยในดาบเดียว

ภายใต้สภาพที่ตัวเองอ่อนโทรมศัตรูกล้าแข็ง ก่วนตงแสไหนเลยต้านทานรับเพลงดาบร้อยชนะอันเกรี้ยวกราดดุร้ายได้ พร้อมกับดาบวิเศษที่เซี่ยงเส้าหลงสะบัดฟาดฟัน รู้สึกมีรังสีการฆ่าฟันครอบคลุมมาถึงความรู้สึกที่ตื่นตระหนก ผนึกเป็นแรงกดดันอันหนักหน่วงดุจขุนเขาบีบรัดร่างกายและจิตใจของก่วนตงแส บังเกิดความรู้สึกยากต่อต้านแข็งขืนได้ พริบตานั้น ก่วนตงแสทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงบรรลุถึงขอบเขตของปรมาจารย์ดาบแล้ว

ผู้คนในตำหนักแทบกลั้นลมหายใจชมดู เห็นดาบร้อยชนะหลอมรวมเงาดาบอันมากมายสุดคณานับเข้าเป็นหนึ่งเดียว ฟาดฟันใส่ศัตรูอย่างเร่งร้อน ในยามนั้นก่วนตงแสบังเกิดจิตขลาดเขลา ยามกะทันหันสังเกตท่าตามหลังของเซี่ยงเส้าหลงไม่ออก

เสียงตังคราหนึ่ง เงาคนแยกย้ายผละจากกัน ขณะที่ก่วนตงแสโซซัดโซเซล่าถอย ประกายดาบของเซี่ยงเส้าหลงสาดกระจายอีกคราช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก โดยไม่เปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามพลิกสถานะที่เพลี่ยงพล้ำได้

ฝ่ายของหลี่ปู้เหว่ยล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป หลี่เหนียงหยงกรีดร้องคำ “หยุดมือ” กลับโถมเข้ามาโดยไม่ฟังเสียงห้ามปรามของผู้อื่น วิ่งตรงเข้าหาคู่ต่อสู้ทั้งสอง

เสียงเคร้งๆๆ สามครา เซี่ยงเส้าหลงพลันถอยปราดจากวง ก่วนตงแสแสดงว่าถูกดาบร้อยชนะทำร้ายกระบี่หลุดจากมือ ฝีเท้าโซซัดโซเซร่างล้มหงายไปด้านหลัง พอดีล้มตัวลงในอ้อมอกของหลี่เหนียงหยง ทั้งสองล้วนเสียหลักกระแทกนั่งลงกับพื้น

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *‘น่าเสียดาย’* ในใจ ดาบนี้แม้ทำร้ายก่วนตงแสบาดเจ็บสาหัส หากทว่ายังไม่อาจปลิดชีวิตอีกฝ่าย ทั้งนี้เพราะกลัวพลั้งมือทำร้ายหลี่เหนียงหยง ทำให้ไม่จู่โจมซ้ำเติมใส่

บนร่างของคู่ต่อสู้ทั้งสองล้วนปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา คราบโลหิตของก่วนตงแสอยู่ที่ทรวงอกด้านซ้าย แม้แต่เสื้อเกราะยังถูกฟันขาดไป แสดงว่ายามคับขันเขาหลีกเลี่ยงจากการถูกคมดาบทะลวงหัวใจ แต่อาการบาดเจ็บเช่นนี้ ต้องใช้เวลาพักรักษาตัวหลายเดือน ส่วนคราบโลหิตของเซี่ยงเส้าหลงปรากฏขึ้นที่ข้อพับแขนซ้ายกับบริเวณน่อง

หลี่เหนียงหยงกรีดร้องว่า “ตงแส ท่านเป็นไรแล้ว?”

ก่วนตงแสหน้าซีดขาวราวกระดาษ แต่ยังขบกรามกล้ำกลืน กล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “ตงแสน้อมรับการสั่งสอน ในชีวิตไม่ขอลืมเลือนดาบนี้เด็ดขาด”

หลี่ปู้เหว่ยพลันผุดลุกขึ้นตวาดสั่งว่า “ยังมิรีบช่วยคนรักษาบาดเจ็บอีก?”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความเหน็ดเหนื่อยทั้งกายใจ คิดไม่ถึงในสภาพมีเปรียบเช่นนี้ ยังถูกการสอดแทรกเข้ามาของหลี่เหนียงหยงทำลายแผนการอันเลิศเลอที่วางไว้ ภายหน้าเกรงว่ายากจะสบโอกาสเหมาะเช่นนี้อีก

เส้าหลงออกศึก

วันรุ่งขึ้น เซี่ยงเส้าหลงอ้างว่าต้องการพักรักษาตัว นำบุตรภรรยาและสิบแปดองครักษ์เหล็กเดินทางกลับสถานปศุสัตว์ ทั้งได้รับความเห็นชอบจากเสี่ยวผานและชางผิงจวิน ระหว่างที่เซี่ยงเส้าหลงไม่อยู่ เถิงอี้จะถือตราอาญาสิทธิ์ทางทหารแทน พร้อมกับแต่งตั้งอูกัวรับตำแหน่งแทนกว๋อซิ่ง

หากเป็นเมื่อกาลก่อน คงไม่อาจผ่านด่านของหลี่ปู้เหว่ย แต่ตอนนี้ขอเพียงเสี่ยวผานไม่ทรงคัดค้าน หน้าที่แต่งตั้งโยกย้ายทางทหารอยู่ที่ชางผิงจวินซึ่งดำรงตำแหน่งไท่เว่ย

แน่นอน หลี่ปู้เหว่ยยังเป็นมหาเสนาบดีที่มีอำนาจเต็ม แต่เนื่องจากตอนนี้ทำการแบ่งแยกอำนาจหน้าที่อย่างชัดแจ้ง มีเรื่องบางประการหากเขายังคิดสอดมือเข้ามา ถือเป็นการก้าวล่วงอำนาจ

ไม่มีผู้ใดยินยอมละทิ้งอำนาจที่ได้มา ดังนั้นหลี่ปู้เหว่ยคิดต่อสู้ดิ้นรนโดยการร่วมมือกับตู้ปี้และผูเกา สรุปแล้วการต่อสู้ช่วงชิงยังไม่ยุติ

เถิงอี้จัดทหารม้าคุ้มครองส่งเซี่ยงเส้าหลงและครอบครัวด้วยตัวเอง ระหว่างทางยังตักเตือนเซี่ยงเส้าหลงระมัดระวังตัว เขาเกรงว่าหลี่ปู้เหว่ยจะยกกำลังจู่โจมอีก หรือยืมมือตู้ปี้กับผูเกาจัดการกับพวกเขา

จี้เอียนหยานบอกว่า รัชทายาทกับชางผิงจวินกำลังหารือกันว่าจะปรับปรุงระบบกองทัพอย่างไร ที่ผ่านมาหลี่ปู้เหว่ยถือดีว่าเป็นที่โปรดปราน

ของอ๋ององค์ก่อน ถือตราอาญาสิทธิ์ สั่งเคลื่อนกำลังทหารโดยพลการ หากสามารถปรับปรุงส่วนนี้ หลี่ปู้เหว่ยอย่าคิดหมายสั่งเคลื่อนทัพฉินได้อีก

นับตั้งแต่ซางเอียงปฏิรูปกฎหมายรัฐฉินเป็นต้นมา เจ้าแห่งรัฐควบคุมกองทัพอย่างเข้มงวด โดยใช้ผ่านทางตราหยก ตราอาญาสิทธิ์และข้อต่อ

ตราหยกคือพระราชลัญจกรของเจ้าชีวิต ไม่ว่าคำสั่งทางทหารใด หากไม่ประทับตราหยกล้วนไม่อาจบังคับใช้ แต่เนื่องจากเสี่ยวผานยังไม่ทรงพระมาลาห้อยมุก จึงต้องเพิ่มตราประทับของจีไทเฮาค่อยมีผลบังคับใช้

ตราอาญาสิทธิ์เป็นตรารูปเสือ หลอมสร้างจากทองเหลือง ด้านหลังสลักคำจารึก แบ่งออกเป็นสองส่วน ถือโดยเจ้าแห่งรัฐและแม่ทัพ ต้องส่งผ่านเจ้าแห่งรัฐ ตรวจสอบว่าไม่ผิดพลาดค่อยเคลื่อนกำลังทหารได้ แต่เนื่องจากหลี่ปู้เหว่ยถืออำนาจบาตรใหญ่ อ้างว่าการศึกสงครามดำเนินอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นเมิ่งอ้าวและพวกถือตราอาญาสิทธิ์ไว้ โดยไม่ส่งคืน มีอยู่หลายครั้งยังใช้ตรามหาเสนาบดีแทนที่ตราหยกของเสี่ยวผานกับจีไทเฮา

ข้อต่อคือหลักฐานผ่านทางซึ่งออกโดยเจ้าแห่งรัฐ หากเป็นการเคลื่อนกำลังทหารระยะไกลต้องแสดงหลักฐานดังกล่าว ค่อยผ่านได้โดยราบรื่น

ตราหยก ตราอาญาสิทธิ์และข้อต่อต้องมีครบถ้วนทั้งสามสิ่ง ขอเพียงเป็นการเคลื่อนกำลังมากกว่าห้าสิบนายขึ้นไป ต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ดังกล่าว แต่หลี่ปู้เหว่ยถืออำนาจเหนือเจ้าแห่งรัฐ ทำลายกฎเกณฑ์ข้อนี้ตั้งแต่ยุคจวงเซียงอ๋อง ตอนนี้เสี่ยวผานทรงอาศัยมังกรดำเสริมพระอำนาจ ค่อยยุติการแหกกฎข้อบังคับได้

ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงกับจี้เอียนหยานเห็นพ้องต้องกันว่า หากหลี่ปู้เหว่ยยังคิดยกกำลังรุกรานพวกเขา ได้แต่เรียกระดมกองกำลังส่วนตัวแล้ว

ช่วงเวลาหลังจากนั้นเซี่ยงเส้าหลงมีชีวิตอย่างสุขสมทุกวัน หลังจากฝึกซ้อมเพลงดาบ ก็ชักชวนภรรยาหญิงรับใช้ออกท่องเที่ยวหรือฝึกวิชาขี่ม้ายิงธนูเพิ่มเติม เห็นเซี่ยงเป่าเอ๋อเติบโตเจริญวัยขึ้นทุกวัน ความสุขใจที่เซี่ยงเส้าหลงได้รับ ไม่มีวัตถุเรื่องราวใดทดแทนได้

อูอิ้งหยวนวุ่นวายกับการซื้อสินค้าส่งไปสนับสนุนอูจว่อ ซึ่งตั้งรกรากอยู่นอกด่าน ส่วนเถาฟางคอยแวะเวียนกลับมายังสถานปศุสัตว์เพื่อรายงานความเคลื่อนไหวในนครเสียนหยางต่อเซี่ยงเส้าหลง

ระหว่างนี้เซี่ยงเส้าหลงเพียงกลับนครเสียนหยางไปสองครั้ง นั่นคือเป็นเจ้าภาพจัดงานแต่งงานระหว่างจิงจวิ้นกับลู่ตันเอ๋อ และเข้าร่วมงานมงคลสมรสของอิ๋งหยิงกับหยางตวนเหอ

โดยไม่รู้สึกตัว เหมันต์สิ้นสุดฤดูสารทแทนที่ วันนี้ชางผิงจวินกับหวังหลิงพากันเดินทางมาหาถึงสถานปศุสัตว์ หลังรับประทานอาหารค่ำทั้งสามสนทนากันในห้องโถง หวังหลิงกล่าวขึ้นก่อนว่า “อีกหนึ่งเดือนรัชทายาทจะมีอายุสิบเจ็ดปี ถึงเวลารับพระชายาแล้ว หลี่ปู้เหว่ยเสนอชื่อองค์หญิงน้อยแห่งรัฐฉี พวกเรากลับคัดค้าน”

เซี่ยงเส้าหลงทราบแต่แรกว่าทั้งสองเดินทางไกลมา ย่อมต้องมีเรื่องสำคัญ พอฟังจึงกล่าว “ไทเฮามีความเห็นอย่างไร?”

ชางผิงจวินฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ไทเฮาย้ายที่ประทับไปยังหย่งตูตั้งแต่เดือนก่อน ก่อนหน้านั้นก็ไม่ได้เข้าร่วมประชุมช่วงเช้า เล่าไอ่คล้ายกลับกลายเป็นกระบอกเสียงของพระนาง”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ ทราบว่าจีไทเฮาทรงย้ายที่ประทับไปยังหย่งตู เพื่อคลอดบุตรของเล่าไอ่ โดยมิให้ผู้คนล่วงรู้ ยามนั้นไม่ถามถึงเรื่องนี้สืบต่อ เพียงเลียบเคียงถามว่า “พวกท่านหมายตาคุณหนูบ้านใดเป็นพระชายาของรัชทายาท?”

หวังหลิงกล่าวว่า “หลานสาวของหวังเฮอนามเม่ยซิ่ว ปีนี้เพิ่งจะมีอายุสิบห้าปี มีรูปโฉมหมดจดงดงาม นิสัยสุภาพเรียบร้อย ทั้งรับการศึกษาหาความรู้อบรมกิริยามารยาทมา ไม่มีสตรีใดเหมาะสมกับตำแหน่ง

พระชายารัชทายาทกว่านางอีก”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นพ้องว่า “อย่างนั้นก็ประเสริฐ แต่ทางที่ดีควรจัดให้รัชทายาทพบหน้านางสักครา หากรัชทายาทพึงตาต้องใจ พวกเราค่อยนำเสนอได้ เพียงแต่เป็นห่วงว่าไทเฮาไม่เห็นชอบด้วย”

ชางผิงจวินกล่าวว่า “นี่คือเหตุผลที่พวกเรามาหาท่าน ก่อนหน้านี้พวกเราเคยนำเสนอต่อไทเฮาแล้ว ก่อนที่ไทเฮาจะออกจากนครเสียนหยาง เคยบอกต่อรัชทายาทว่าระหว่างที่พระนางไม่อยู่ เส้าหลงท่านสามารถตัดสินใจแทนพระนาง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “มีเรื่องเช่นนี้?”

หวังหลิงกล่าวว่า “นี่เป็นรัชทายาทบ่งบอกเอง ไทเฮายังบอกต่อรัชทายาทว่าพระนางให้ความเชื่อถือต่อสายตาและความคิดอ่านของท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยได้คิดว่า เล่าไอ่คงมีตัวเลือกอื่นอีก จีไทเฮาทรงทราบว่าหากคล้อยตามเล่าไอ่ ความสัมพันธ์ระหว่างพระนางกับเสี่ยวผานจะเลวร้ายกว่าเดิม จึงผลักไสเรื่องราวมาที่เขา ภายใต้สถานการณ์ปัจจุบัน เล่าไอ่มิอาจไม่เห็นแก่หน้าเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงตกลงใจในบัดดล กล่าวว่า “แล้วแต่พวกท่านเถอะ โอพวกท่านใช่คิดคุมตัวข้าพเจ้ากลับนครเสียนหยางหรือไม่?”

ทั้งสองล้วนยิ้มออกมา ชางผิงจวินพลันหันเหหัวเรื่องว่า “ซิ่นหลินจวินกับเจ้ารัฐวุ่ยทยอยตกตายภายในเวลาสองวัน ไท่จื่อเจิงเป็นเจ้าผู้ครองรัฐแทนที่ ทั้งยังแต่งตั้งตันเม่ยเม่ยซึ่งหลบหนีออกจากหอลมเมามายเป็นฮองเฮา”

เซี่ยงเส้าหลงใจสะท้าน เขากับซิ่นหลินจวินแม้เป็นศัตรูกัน แต่พอรับทราบข่าวการตายของเขา ยังบังเกิดความสะทกสะท้อน หวนนึกถึงหลังจากนี้สถานภาพของผิงหยวนฮูหยินผู้เป็นพี่สาวซิ่นหลินจวินคงไม่สู้ดีนัก

หวังหลิงกล่าวเสริมว่า “เหลียนผ่อหลบหนีไปยังรัฐฉู่จริงๆ ฟังว่าเป็นหลงหยางจวินปล่อยปละละเว้นเขาไป ไม่เช่นนั้นเหลียนผ่อคงต้อง

สังเวยชีวิตพร้อมกับซิ่นหลินจวิน”

เซี่ยงเส้าหลงพยายามไม่นึกถึงเรื่องราวที่เป็นความอับจนปัญญา กล่าวว่า “พวกเราจัดการเรื่องรัชทายาทรับพระชายาต่อเถอะ ระหว่างนี้ตู้ปี้กับผู่เกามีลวดลายอันใด?”

หวังหลิงกล่าวว่า “พวกมันยังพยายามขยายกำลัง เฉิงเฉียวอ้างว่าต้องการเสริมแนวป้องกันทางชายแดนกะเกณฑ์ทหารเพิ่มขึ้น บวกกับได้รับการสนับสนุนด้านกำลังทรัพย์จากผู่เกา สักวันหนึ่งคงก่อเหตุขึ้น แต่ตอนนี้รัฐฉินเราทำสงครามกับรัฐต่างๆ ทางตะวันออก ไม่มีเวลาสนใจพวกมัน”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “ดื่มสุราเถอะ เรื่องเหล่านี้สักวันหนึ่งย่อมคลี่คลายเอง วันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะติดตามพวกท่านกลับนครเสียนหยางก็แล้วกัน”

ทั้งสองยินดียิ่ง พากันชูจอกสุราขึ้นชักชวนดื่ม

สามเดือนให้หลัง จีไทเฮาเสด็จกลับจากเมืองหย่งตูถึงนครเสียนหยาง ทรงรับข้อเสนอของเซี่ยงเส้าหลง โดยไม่สนใจคำคัดค้านของหลี่ปู้เหว่ย เห็นด้วยกับการให้เสี่ยวผานทรงรับหลานสาวของหวังเฮอนามหวังเม่ยซิ่วเป็นพระชายา และจัดพิธีอภิเษกสมรส

ปีต่อมาเมิ่งอ้าวได้รับการสนับสนุนจากหวังเฮอและหยางตวนเหอยกทัพบุกรัฐวุ่ย ยึดเมืองซวนเจา เอียน ชวี เถาเหยิน หย่งชิ่ว ซันหยางรวมยี่สิบเมือง จัดตั้งเป็นแคว้นตงจวิ่น ทำให้เขตแคว้นตะวันออกเพิ่มเป็นสี่แคว้น

ขณะเดียวกัน เจ้ารัฐเอี้ยนส่งแม่ทัพจวี้ซิงบุกรัฐจ้าว กลับพลาดท่าถูกแม่ทัพรัฐจ้าวนามผังน่วนฆ่าตาย

ทัพจ้าวขณะจะบุกรัฐเอี้ยนเป็นการตอบโต้ พอทราบข่าวรัฐวุ่ยถูกทัพฉินยึดเมืองต่างๆ ไป บังเกิดความประหวั่นวิตก ยินยอมสงบศึกกับรัฐเอี้ยน

ยามนั้นทัพฉีก็ระดมพลเตรียมเคลื่อนไหว ผังน่วนเห็นผิดท่า

เกรงว่าจะเผชิญศัตรูทั้งหน้าหลังจึงวิ่งเต้นเจรจากับรัฐฉู่ วุ่ย เอี้ยน หานให้รวมกับรัฐจ้าว รื้อฟื้นนโยบายรวมประสานแนวดิ่งขึ้นมาใหม่ เปิดฉากการรุกจากรัฐวุ่ย ทำสงครามเอาชนะเมิ่งอ้าวได้

ยอดขุนพลรัฐจ้าวนามหลี่มู่ ความจริงสู้รบกับหวังเฮอที่ชายแดนของรัฐจ้าวกับรัฐฉิน ก็เคลื่อนทัพจ่อคุกคามหวังเฮอ จนหวังเฮอไม่กล้ายกทหารไปช่วยเหลือเมิ่งอ้าว สถานการณ์ทางทหารตึงเครียดขึ้นมาอีกครา

เสี่ยวผานเมื่อได้รับรายงานจากแนวหน้า ก็เบิกตัวเซี่ยงเส้าหลงกลับนครเสียนหยาง หมายความว่าความสงบสุขในรอบปีที่ผ่านมาของเซี่ยงเส้าหลงยุติลงแล้ว

จี้เอียนหยานและพวกทราบว่า คราครั้งนี้เซี่ยงเส้าหลงยากหลีกเลี่ยงจากการนำทัพออกศึก ดังนั้นติดตามเขากลับนครเสียนหยาง เพื่อช่วงชิงเวลาอยู่ร่วมกันให้นานที่สุด ทั้งหมดเพิ่งเข้าสู่ประตูเมือง ก็พบกับก่วนตงแสซึ่งผ่านการพักรักษาตัวเช่นกัน

ก่วนตงแสแม้ซูบผอมกว่าเดิม แต่คึกคักแจ่มใส ฟื้นฟูสุขภาพดังเดิม ที่หายากยิ่งคือเมื่อพบกับเซี่ยงเส้าหลงยังแย้มยิ้มให้ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้น้อมรอท่านแม่ทัพใหญ่อยู่ที่นี่ ขอเชิญท่านแม่ทัพใหญ่เข้าวังในบัดดล” จากนั้นหัวร่อเบาๆ กล่าวอีกว่า “ดาบของท่านแม่ทัพใหญ่นั่น ช่วยให้ข้าพเจ้ารับรู้สิ่งที่ไม่เคยล่วงรู้มาก่อน”

เซี่ยงเส้าหลงคิดถามว่า “สมมติเช่นอะไร?” แต่แล้วกล้ำกลืนเอาไว้กำชับให้ภรรยาหญิงรับใช้กลับไปยังตึกตระกูลอู จากนั้นควบม้าเคียงคู่กับก่วนตงแสสู่วังเสียนหยาง

บรรยากาศในนครเสียนหยางเขม็งตึงเครียดขึ้นมา ผู้คนสัญจรอย่างรีบร้อน ทุกที่ทางปรากฏทหารลาดตระเวนตรวจตรา และขบวนส่งเสบียงบำรุงอย่างขวักไขว่

ก่วนตงแสกล่าวอีกว่า “ข้าพเจ้ากำหนดแต่งงานกับคุณหนูสามในเดือนหน้า เกรงว่าท่านแม่ทัพใหญ่อาจไม่มีโอกาสดื่มสุรามงคลของข้าพเจ้าแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “หวังว่าข้าพเจ้ามีชีวิตรอดกลับมาดื่มสุรา ย้อนหลังกับท่านก่วนและคุณหนูสามเถอะ”

ดวงตาก่วนตงแสทอแววเย้ยหยันขึ้น เพียงแย้มยิ้มไม่กล่าวกระไร เซี่ยงเส้าหลงลอบแค้นใจ แต่ไม่อาจทำอย่างไรอีกฝ่ายได้

ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่า การรับมือกองกำลังผสมของห้ารัฐ แทบเป็นสภาพที่ไม่มีวันเอาชนะได้ หากสามารถต้านรับข้าศึกได้ ก็สมควรประกอบพิธีแก้บนสิ่งศักดิ์สิทธิ์แล้ว ที่ย่ำแย่คือเมิ่งอ้าวเพิ่งปราชัยมาทหารอยู่ในสภาพเสียขวัญ เขาต้องรับช่วงแทน ความยากลำบากเป็นที่คาดคำนวณได้

ทั้งสองไม่สนทนาว่ากระไรอีก จวบกระทั่งถึงวังเสียนหยาง

เสี่ยวผานทรงรอคอยเซี่ยงเส้าหลงที่ห้องทรงพระอักษร หากกล่าวในนามจิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคตพระชนมายุสิบแปดพรรษา อีกสามปีจะทรงพระมาลาห้อยมุก พระองค์พอทอดพระเนตรเซี่ยงเส้าหลงมาถึงรีบเสด็จมากุมมือทั้งสองอีกฝ่ายไว้ รับสั่งให้ผู้อื่นล่าถอยออกไป

เสี่ยวผานรับสั่งให้เซี่ยงเส้าหลงช่วยพระองค์ ที่แท้กองกำลังผสมของห้ารัฐรวมพลที่ด่านหันกู่กวน เมิ่งอ้าวรบเจ็ดครั้งแพ้เจ็ดครา ทางด้านหวังเฮอซึ่งสู้รบกับหลี่มู่ที่ชายแดนติดกับรัฐจ้าวก็เพลี่ยงพล้ำติดต่อกัน มีแต่เซี่ยงเส้าหลงจึงสามารถกอบกู้สถานการณ์ได้

ยามนั้นขุนนางฝ่ายในเข้ามากราบทูลเสี่ยวผานว่า ไทเฮากับเหล่าขุนนางรวมตัวอยู่ในพระตำหนักในรอรับเสด็จรัชทายาท

เสี่ยวผานกับเซี่ยงเส้าหลงออกจากห้องทรงพระอักษรไปยังพระตำหนักใน พบว่านอกจากจีไทเฮาแล้ว ผู้เข้าร่วมประชุมประกอบด้วยหลี่ปู้เหว่ย ฟ่งเจี๋ย ชางผิงจวิน หวังหลิง หลี่ซือ หวังอ่วน ไช่เจ๋อ หยุนหยางจวินกับอี้ฉวีจวิน ระหว่างนี้หยุนหยางจวินกับอี้ฉวีจวินได้รับมอบหมายให้ไปดูแลท้องถิ่นตัวเอง คราครั้งนี้พากันกลับมายังนครเสียนหยาง แสดงว่าสถานการณ์คับขันจริงๆ

จีไทเฮาพอทอดพระเนตรพบเซี่ยงเส้าหลง พระเนตรถึงกับเป็น

ประกาย พระวรกายพระนางอ้วนท้วนกว่าเดิมเล็กน้อย ยิ่งชวนให้ผู้คนคิดฟุ้งซ่านกว่าเดิม หลี่ปู้เหว่ยพอเห็นเซี่ยงเส้าหลงก็มีสีหน้ายินดี แต่เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า ในใจฝ่ายตรงข้ามนึกกระหยิ่มใจต่อคราเคราะห์ของผู้อื่น

ทั้งหมดถวายความเคารพต่อเจ้าแห่งรัฐ จากนั้นอี้ฉวีจวินรายงานว่า "กองกำลังผสมของห้ารัฐครั้งนี้ ประกอบด้วยทัพจ้าวแปดหมื่น ทัพฉู่สิบห้าหมื่น ทัพวุ่ยสิบสองหมื่น ทัพเอี้ยนห้าหมื่น ทัพหานสิบหมื่น รวมทั้งสิ้นห้าสิบหมื่น หลังจากตีด่านหันกู่กวนแตก ก็หยุดพักเอาไว้ก่อสร้างเป็นแนวป้องกัน รอคอยกำลังสนับสนุนและเสบียงบำรุงอยู่ ตอนนี้แม่ทัพเมิ่งถอยห่างมาสามร้อยลี้ อาศัยชัยภูมิของแม่น้ำเต๋อสุ่ยเฝ้ารักษาเส้นทางน้ำไว้ หากยังเสียที่มั่นอีก ข้าศึกคงจะกรีธาทัพเข้ามาภายในสามสิบวันจะบรรลุถึงนครเสียนหยาง"

จนบัดนี้เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่าสถานการณ์คับขันถึงเพียงนี้ ซางผิงจวินกล่าวเสริมว่า "ตอนแรกพวกเราระดมกำลังจากทุกแห่งหน รวมพลได้สิบห้าหมื่นบวกกับกำลังของแม่ทัพเมิ่งสิบสองหมื่น มีทั้งสิ้นยี่สิบเจ็ดหมื่น กล่าวได้ว่าสามารถตั้งรับ แต่หากคิดขับไล่ข้าศึกล่าถอยยังไม่เพียงพอ"

เสี่ยวผานทรงขมวดพระขนง ตรัสถามว่า "ไม่สามารถระดมพลมากกว่านี้หรือ?"

หวังหลิงรายงานว่า "ฝ่ายข้าศึกวางแผนโดยรอบคอบ มอบหมายให้รัฐจ้าวกับรัฐฉู่แยกย้ายกันตรึงท่านแม่ทัพหวังเฮอกับท่านแม่ทัพอันกู่ซีไว้ ทำให้พวกเขาไม่อาจส่งกำลังสนับสนุนมา เราระดมสรรพวิธี ค่อยรวมกำลังได้เพียงนี้ ในจำนวนนี้ยังประกอบด้วยทหารชรากับทหารใหม่ที่ยังไม่ผ่านการฝึกอบรม"

เซี่ยงเส้าหลงสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ หวนนึกถึงทหารพ่ายศึกของเมิ่งอ้าวบวกกับทหารชราและทหารเกณฑ์ใหม่ ยังทำสงครามได้หรือ ยามนั้นกล่าวถามว่า "ไม่ทราบว่ากองกำลังผสมมีการบัญชาการ

อย่างเป็นเอกภาพหรือไม่?”

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “พวกเราล่วงรู้สภาพของกองกำลังผสมอย่างจำกัด จำนวนของไพร่พลเพียงประมาณการโดยคร่าวๆ คาดว่าผังน่วนแห่งรัฐจ้าวเป็นแม่ทัพใหญ่ คนผู้นี้เชี่ยวชาญการศึก เป็นศัตรูสำคัญหมายเลขสองของรัฐฉินเรารองจากหลี่มู่ ทุกประการล้วนต้องพึ่งพาเส้าหลงแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ หวนนึกถึงหากคราครั้งนี้รัฐฉินปราชัย ข้าศึกคงบุกประชิดถึงนครเสียนหยาง แต่เหตุการณ์เช่นนี้ไม่ได้ปรากฏในประวัติศาสตร์ แสดงว่าการศึกครั้งนี้ต้องได้ชัย ดังนั้นบังเกิดความเชื่อมั่นเป็นทวีคูณ กล่าวตามความสัตย์ คู่ต่อสู้ที่เขากลัวเกรงที่สุดคือหลี่มู่ สำหรับผังน่วนหานึกครั่นคร้ามไม่ แน่นอน เขาไม่ได้ประมาทดูแคลนเช่นกัน

เซี่ยงเส้าหลงมาจากหน่วยรบในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ถนัดในการบุกจู่โจมอย่างคาดไม่ถึง หากใช้กำลังคัดสรรพิเศษต่อสู้กับทหารทั่วไปอาจมีความหวังเอาชัย นึกถึงตอนนี้บังเกิดความฮึกหาญประดัง หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีแผนการไว้แล้ว เพียงไม่ทราบแม่ทัพแต่ละรัฐเป็นใคร?”

ทุกผู้คนเห็นเซี่ยงเส้าหลงคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง เสี่ยวผานตรัสตอบว่า “แม่ทัพรัฐจ้าวคือผังน่วนกับซือหม่าสั้ง แม่ทัพรัฐฉู่คืออู่ตัน รัฐวุ่ยคือแม่ทัพที่เพิ่งผุดขึ้นใหม่นามเสิ้งเหนียน แม่ทัพรัฐเอี้ยนกับรัฐวุ่ยคือฉีอี้เจ้อกับหานฉ่วง”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “นอกจากผังน่วน ซือหม่าสั้งกับเสิ้งเหนียนแล้วบุคคลอื่นล้วนเป็นคนรู้จักคุ้นเคย”

ในยุคสมัยนี้ สหายที่สนิทสนมที่สุดอาจกลายเป็นศัตรูทวงถามชีวิตได้ทุกเมื่อ

เซี่ยงเส้าหลงบังเอิญกวาดตาไปยังจีไทเฮา ประจวบกับพระนางทอดพระเนตรมาที่เขา ทั้งสองพอสบสายตา พากันหลบเลี่ยงไป

เล่าไอ่สังเกตเห็นเช่นนั้น มีสีหน้าไม่เป็นปรกติอยู่บ้าง อดกล่าวมิได้ว่า “ท่านแม่ทัพใหญ่ยังไม่เคยยกทัพออกปราบศึก หากชะล่าใจกลัวว่าจะเป็นเหตุให้พ่ายแพ้”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงขณะที่เขารับการฝึกในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ไม่ทราบว่าอีกฝ่ายอยู่ในครรภ์ผู้ใด ไหนเลยถึงรอให้เจ้าผู้นี้มาวิพากษ์วิจารณ์เขา ปากยังกล่าวเป็นเชิงถ่อมตนว่า “คิดโจมตีศัตรูแตกพ่าย ยากลำบากดุจปีนป่ายขึ้นสวรรค์ คิดขับไล่ข้าศึกยังไม่ยากนัก”

ทุกผู้คนล้วนสงสัยใจยิ่ง จีไทเฮาตรัสถามว่า “หากไม่ตีศัตรูแตกพ่าย จะขับไล่ข้าศึกไปได้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “สาเหตุที่สำคัญอยู่ที่เถียนตาน ตอนนี้กองกำลังผสมของห้ารัฐมีความเข้มแข็ง มันย่อมไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ แต่หากห้ารัฐเพลี่ยงพล้ำ มันต้องฉวยโอกาสรุกรานรัฐเอี้ยนและจ้าว เมื่อถึงเวลารัฐเอี้ยนและจ้าวคงต้องถอยทัพกลับไป แผนรวมประสานแนวดิ่งจะล่มสลายไปเอง เรื่องนี้พระบิดารองทราบกระจ่างที่สุด ลองให้เขาอธิบายดู”

หลี่ปู้เหว่ยทราบว่าอีกฝ่ายกล่าวแดกดันว่าเขาติดต่อกับเถียนตาน สร้างความเคียดแค้นจับใจ เปลือกนอกได้แต่ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เส้าหลงกล่าวมีเหตุผล”

ไช่เจ๋อกล่าวว่า “ท่านแม่ทัพใหญ่ยังไม่บ่งบอกวิธีทำลายกองกำลังผสมออกมา”

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด *‘เรื่องนี้สวรรค์จึงทราบได้’* ปากกลับกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า

“ผลแพ้ชนะของการศึกสงครามมิใช่พึ่งพาวาจาลมปาก ไม่เช่นนั้นจ้าวคว่อที่ถนัดในการทำสงครามบนแผ่นกระดาษคงไม่ปราชัยที่ฉางผิง แต่หากรัชทายาทคิดแต่งตั้งข้าพเจ้าเป็นแม่ทัพใหญ่สู้ศึก โปรดอนุญาตคำร้องขอของข้าพเจ้าก่อนสามข้อ”

เสี่ยวผานไม่ทันรับสั่ง จีไทเฮาชิงตรัสว่า “เส้าหลงมีคำพูดใด

บอกมาได้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “ก่อนอื่นเป็นปัญหาตัวบุคคล ข้าพเจ้าขอเสนอเถิงอี้กับหวนฉีเป็นผู้ช่วยซ้ายขวา พร้อมกับจัดสรรกำลังจากฝ่ายทหารม้าและกองกำลังเคลื่อนที่เร็วมาสักหนึ่งหมื่นกับสองหมื่นนาย ส่วนไพร่พลที่ระดมมาสิบห้าหมื่น ข้าพเจ้าเห็นสมควรขจัดส่วนที่รุงรังเหลือแต่แก่นสาร ลดจำนวนเหลือเจ็ดหมื่น อาศัยกำลังสิบหมื่นนายก็สามารถขับไล่ข้าศึกไป”

ทุกผู้คนคิดไม่ถึงเซี่ยงเส้าหลงเสนอให้ลดกำลังไพร่พล ล้วนงุนงงสงสัย เสี่ยวผานกลับทรงเชื่อมั่นในตัวเซี่ยงเส้าหลง จึงตรัสว่า “ท่านแม่ทัพใหญ่สามารถอธิบายได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มอย่างปลอดโปร่งกล่าวว่า “กองกำลังเน้นที่คุณภาพไม่เน้นปริมาณ กองกำลังผสมของห้ารัฐแม้มีจำนวนมาก หากทว่าแต่ละกองทัพมีผู้บังคับบัญชาของตน การสั่งการและความร่วมมือต้องมีปัญหา ดังนั้นข้าพเจ้าคิดคัดสรรกองกำลัง มิเพียงสามารถเพิ่มประสิทธิภาพ ทั้งยังมีส่วนเสริมกำลังขวัญ อย่าว่าแต่การทหารเน้นที่พลิกแพลง หากใช้คนมากแต่ขาดคุณภาพกลับสั่งการไม่สะดวก เป็นเหตุให้พ่ายแพ้”

ชางผิงจวินกับหวังหลิงส่งเสียงสนับสนุนก่อน เมื่อผู้นำทางทหารทั้งสองแสดงท่าที บุคคลอื่นไหนเลยมีความเห็นโต้แย้ง

หลี่ซือกล่าวถามว่า “อย่างนั้นท่านแม่ทัพใหญ่จะคัดเลือกไพร่พลทั้งสิบห้าหมื่นของแม่ทัพเมิ่งใหม่หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงเน้นเสียงว่า “นั่นย่อมแน่นอน แต่ข้าพเจ้าต้องศึกษาสภาพของพวกเขาก่อนแล้วค่อยตัดสินใจ”

จีไทเฮาทรงเชื่อมั่นต่อเซี่ยงเส้าหลงรองจากเสี่ยวผานเท่านั้น จึงตรัสว่า “คำร้องขอประการแรกของเส้าหลงผ่านได้ เพียงไม่ทราบคำร้องขอที่สองเป็นอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “คำร้องข้อที่สองคือ เรียกตัว

แม่ทัพเมิ่งกลับจากแนวหน้ามายังนครเสียนหยาง มอบอำนาจสั่งการให้แก่ข้าพเจ้า”

คราครั้งนี้แม้แต่หวังหลิงและชางผิงจวินยังหันไปมองหน้ากัน ควรทราบว่าเมิ่งอ้าวแม้ปราชัย แต่ยังไม่ถึงกับไม่มีโอกาสพลิกฟื้น บวกกับมีประสบการณ์ทำศึกเหนือกว่าเซี่ยงเส้าหลง หากให้ช่วยเหลืออยู่ที่แนวหน้าต่อให้เซี่ยงเส้าหลงสู้แพ้ ก็ไม่ถึงกับปล่อยให้ศัตรูบุกตะลุยเข้ามา

หลี่ปู้เหว่ยสีหน้าขุ่นเคือง ขณะกล่าววาจา เสี่ยวผานชิงตรัสว่า “ท่านแม่ทัพใหญ่กล่าวมีเหตุผล การนำทัพไม่มีแม่ทัพใหญ่สองคน ข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วย”

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า “เราเห็นว่าทางที่ดีให้แม่ทัพเมิ่งล่าถอยมาเฝ้าแนวที่สอง จึงมั่นคงปลอดภัย”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “จากด่านหันกู่กวนถึงนครเสียนหยางล้วนเป็นแนวหน้าของการสู้รบ ไหนเลยมีแนวที่สอง มีแต่เปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าใช้กลยุทธ์ที่ศัตรูคาดคิดไม่ถึง จึงสามารถอาศัยพวกน้อยเอาชนะพวกมาก ขับไล่ศัตรูเข้มแข็งล่าถอย”

จีไทเฮาตรัสถามว่า “เส้าหลงมีแผนขับไล่ศัตรูอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงตอบอย่างนอบน้อมว่า “นี่คือคำร้องของข้อที่สาม ตำราพิชัยสงครามมีว่าไว้ *‘แม่ทัพใหญ่สู่สมรภูมิ ไม่รับพระบัญชาเจ้าชีวิต’* ดังนั้นขอให้ไทเฮา รัชทายาทและพระบิดารองโปรดมอบความไว้วางใจต่อข้าพเจ้า ไม่ว่าได้ยินข่าวลืออันใดขออย่าได้สนใจ ทั้งนี้เพราะการศึกครั้งนี้ต้องพ่ายแพ้ก่อนแล้วค่อยได้ชัยปล่อยให้ข้าศึกรุกคืบเข้ามาจนพ่ายแพ้ล่าถอยอย่างยับเยิน ดังนั้นช่วงแรกของการศึก ขออย่าให้การปราชัยเล็กๆ เป็นเหตุให้สูญเสียความเชื่อมั่นต่อข้าพเจ้า สำหรับยุทธวิธีที่ข้าพเจ้าคิดใช้ต่อศัตรู อภัยที่ต้องปกปิดเป็นความลับ ไม่เช่นนั้นหากแพร่งพรายออกไป จะไม่ได้ผลแล้ว”

เสี่ยวผานตรัสว่า “ท่านแม่ทัพใหญ่มิใช่ชนชั้นธรรมดาจริงๆ ไม่ทันเคลื่อนทัพ ก็ศึกษาสถานการณ์ทั้งหมด สามวันให้หลังข้าพเจ้าจะ

ประกอบพิธีบูชาขุนพลสวรรค์ พร้อมกับขอมอบชะตากรรมแห่งรัฐฉินต่อท่านแม่ทัพใหญ่แล้ว”

ภายใต้รับสั่งเช่นนี้ เซี่ยงเส้าหลงเท่ากับแบกรับภาระรับศึกใหญ่รอบด้านโดยสิ้นเชิง

หลังการประชุมด่วน เซี่ยงเส้าหลงยังหารือย่อยกับเสี่ยวผานหลี่ปู้เหว่ยและชางผิงจวินกำหนดรายละเอียดด้านการจัดส่งเสบียงบำรุงและกำลังสนับสนุน ลงมติให้อูกัวรับหน้าที่ลำเลียงส่ง เซี่ยงเส้าหลงค่อยปลีกตัวจากมา

เมื่อเขากลับถึงตึกที่ทำการฝ่ายทหารม้า ก็ตามตัวเถิงอี้มา ให้เถิงอี้ส่งคนไปเรียกตัวหวนฉีกลับนครเสียนหยาง

มิคาดจิงจวิ้นทราบข่าวรุดมา ร่ำร้องขอร่วมขบวนทัพ มาตรว่าเซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ทั้งขู่ทั้งปลอบว่า จิงจวิ้นเพิ่งแต่งงานใหม่ ไม่ควรออกศึก ทั้งยังต้องคอยดูแลฝ่ายทหารม้า ล้วนไม่อาจโยกคลอนจิตใจอีกฝ่ายได้

สุดท้ายเซี่ยงเส้าหลงได้แต่กลับเข้าวังไปเฝ้าเสี่ยวผาน ขอให้ทรงแต่งตั้งจิงจวิ้นเป็นผู้ช่วยแม่ทัพคนที่สาม ให้ชางผิงจวินรักษาการผู้บัญชาการทหารม้า จ้าวต้ารักษาการตำแหน่งรองผู้บัญชาการทหารม้าเป็นการชั่วคราว

จากนั้นทั้งหมดออกไปยังค่ายทหารนอกเมือง ทำการคัดเลือกทหาร หากเป็นทหารชราหรืออ่อนแอให้ส่งกลับภูมิลำเนา ส่วนทหารใหม่มอบให้เมิ่งอู่กับเมิ่งเถียนเร่งฝึกอบรม

ค่ำคืนนั้นหวนฉีเดินทางมาถึง เซี่ยงเส้าหลงรวมทั้งหวนฉีและอูกัวกางแผนที่ออกศึกษารายละเอียดของการเดินทัพตลอดทั้งคืน หลังจากงีบหลับไปครู่หนึ่ง พอรุ่งเช้าแยกย้ายไปทำงาน

เซี่ยงเส้าหลงเข้าวังไปร่วมประชุมหารือ ซึ่งเสี่ยวผานทรงเป็นประธานการประชุม นอกจากนั้นยังมีชางผิงจวิน หลี่ปู้เหว่ย หวังหลิง เล่าไอ่ และจีไทเฮา

หลี่ปู้เหว่ยแม้ปรารถนาใคร่กำจัดเซี่ยงเส้าหลงให้พ้นทาง แต่เพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว ได้แต่ภาวนาให้เซี่ยงเส้าหลงพิชิตชัยจากการศึกครั้งสำคัญนี้ ดังนั้นโดยเปลือกนอกให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

จนบัดนี้เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่ารัฐฉินมีความมั่งคั่งถึงเพียงนี้ ด้านการจัดส่งกำลังบำรุงไม่ว่าเป็นเสบียงอาหาร อาวุธยุทโธปกรณ์ รถและม้าศึก ล้วนแต่ไม่มีปัญหา เซี่ยงเส้าหลงต้องการเท่าใดก็ได้รับการจัดสรรเท่านั้น

หลังการประชุม หลี่ปู้เหว่ย จีไทเฮาและเล่าไอ่ก็แยกย้ายจากไป เซี่ยงเส้าหลงค่อยกล่าวกับเสี่ยวผาน ชางผิงจวินและหวังหลิงว่า “ตอนนี้ศัตรูทำศึกประสบชัย ห้ารัฐรวมเป็นใจเดียว คงบังเกิดความฮึกเหิม หากข้าพเจ้าทำศึกแตกหักคงต้องปราชัย หนทางเพียงหนึ่งเดียวคือทำให้ศัตรูบังเกิดความหลงลำพอง แล้วค่อยล่อให้ล่วงลึกเข้ามา บวกกับใช้วิธีเผาทำลายดิน ถอนกำลังชาวบ้านตามรายทางพ้นจากแนวรบ รอให้เส้นทางส่งกำลังบำรุงของศัตรูยิ่งยืดยาว ห่างไกลจากฐานที่มั่นค่อยอาศัยชัยภูมิอันล่อแหลม จัดกำลังทหารซุ่มโจมตีเพื่อทอนกำลังของข้าศึก รอจนสบโอกาสเหมาะค่อยทำศึกแตกหัก สมควรมีความหวังพิชิตชัยอยู่เก้าส่วน”

เสี่ยวผานพระเนตรเป็นประกายขึ้นมา เซี่ยงเส้าหลงกล่าวสืบต่อ “ในเหล่าแม่ทัพข้าศึก ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่รู้จักคุ้นเคยกัน ทราบว่าข้าพเจ้าเป็นคนห้าวหาญไม่กลัวตาย เมื่อฟังว่าข้าพเจ้านำทัพมา คงคาดเดาว่าข้าพเจ้าจะทำสงครามในบัดดล ข้าพเจ้าก็จะส่งเสริมแนวความคิดของพวกเขา พอสู้แพ้จะถอยร่นมาตั้งหลัก ยามนี้ฤดูร้อนใกล้สิ้นสุด ฤดูสารทและช่วงเหน็บหนาวมาแทนที่ ศัตรูคงต้องเร่งโจมตีก่อนฤดูหนาว หวังว่าอย่างน้อยสามารถประชิดถึงเมืองรอบนอกของนครเสียนหยาง ข้าพเจ้าจะตั้งรับที่เมืองจุ้ยเฉิง ขอเพียงพลิกสถานะเป็นได้ชัย ข้าศึกต้องคำนึงถึงปัญหาหิมะสุมคลุมเส้นทาง ไม่ได้รับเสบียงบำรุง เตรียมตัวถอนทัพกลับ อย่างนั้นจะเป็นโอกาสให้พวกเราไล่กวดตามหลังแล้ว”

หวังหลิงทอดถอนใจชมเชยว่า “มิน่าเล่าท่านลู่กงยามมีชีวิตเคยยกย่องว่า เส้าหลงเป็นยอดขุนพลสืบต่อจากไป๋ฉี ขอเพียงรับฟังยุทธการของท่าน จะพบว่าท่านใช้ทหารดั่งร่ายรำดาบ รบร้อยครั้งไม่เพลี่ยงพล้ำ”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “กล่าวไปง่ายดาย ยามดำเนินการกลับต้องระมัดระวัง อย่าให้เกิดความผิดพลาด ดีที่แม่ทัพใหญ่ฝ่ายข้าศึกมิใช่หลี่มู่ ไม่เช่นนั้นต้องไม่หลงกลเด็ดขาด”

ทั้งหมดสนทนาอีกครู่หนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงค่อยเดินทางกลับตึกที่ทำการฝ่ายทหารม้า พบว่าเซี่ยงเป่าเอ๋อวิ่งเล่นกับเหล่าทหารม้าบนลานกว้าง ที่แท้ภรรยาและหญิงรับใช้ล้วนกลับมาจากสถานปศุสัตว์ ยังมีโจวเหลียงซึ่งจากไปนานปี

โจวเหลียงพอพบหน้าเซี่ยงเส้าหลง ก็คุกเข่าลงกราบกรานร้องดังๆ ว่า “โจวเหลียงโชคดีทำตามคำสั่งลุล่วง นำพญาเหยี่ยวกลับจากนอกด่านแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่งกล่าวว่า “พญาเหยี่ยวอยู่ที่ใด?”

โจวเหลียงผุดลุกขึ้น ผิวปากส่งเสียงร้องราวเสียงดนตรี พลันบังเกิดเสียงลมดังขึ้นที่เหนือศีรษะอย่างเร่งร้อน เซี่ยงเส้าหลงสะดุ้งเฮือกหนึ่งเงยหน้าขึ้น เห็นเหยี่ยวสีเทาเข้มตัวหนึ่ง ปีกทั้งคู่เมื่อกางออกยาวร่วมห้าเชียะกำลังพุ่งตัวลงมา พอดีเกาะบนหัวไหล่โจวเหลียง เบิ่งตาที่ดุร้ายสำรวจมองผู้คนรอบข้าง

เซี่ยงเส้าหลงสูดลมหายใจอย่างหนาวเหน็บ กล่าวถามว่า “พญาเหยี่ยวตัวนี้มิต้องใช้โซ่ล่ามขา ผูกตาด้วยผ้าดำหรือ?”

โจวเหลียงตอบว่า “ย่อมมิต้อง ไม่เช่นนั้นไหนเลยเป็นเจ้าแห่งนกเหยี่ยวได้ ผู้น้อยใช้เวลาหนึ่งปีหามันจนพบ และเสียเวลาฝึกอีกสองปีจึงกล้านำกลับมาพบกับนายท่าน พอดีฟังว่านายท่านนำทัพไปยังด่านหันกู่กวน โจวเหลียงขอติดตามนายท่าน อาศัยพญาเหยี่ยวทำหน้าที่หยั่งความตื้นลึกหนาบางของข้าศึก”

อูถิงฟางก็ฉุดลากโจวเว่ย ผู้เป็นน้องสาวของโจวเหลียงมาถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “เหยี่ยวตัวนี้ช่างแสนรู้คล้ายเข้าใจภาษาของโจวเหลียง เมื่อครู่พวกเราซ่อนตัวอยู่ในห้องยังถูกเหยี่ยวตัวนี้หาพบ รู้จักมองเข้ามาจากทางหน้าต่าง ช่างน่าเล่นยิ่งนัก”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด นี่เท่ากับเป็นดาวเทียมจารกรรมดวงหนึ่งทำการสืบหยั่งกำลังของข้าศึกจากเบื้องสูง ดังนั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า “เมื่อมีพญาเหยี่ยวตัวนี้ การศึกครั้งนี้ต้องไม่พ่ายแพ้เด็ดขาด”

โจวเหลียงส่งเสียงร้องอีกครา เหยี่ยวสีเทาเข้มพลันกระพือปีกโผบินขึ้นฟ้า ชั่วพริบตาก็กลับกลายเป็นจุดสีดำจุดหนึ่ง

พญาเหยี่ยวบินวนอยู่กลางเวหา เบื้องล่างเห็นทัพฉินเป็นขบวนยาวเหยียดไม่มีที่สิ้นสุด

ลักษณะของทัพฉินแบ่งออกเป็นทัพบกกับทัพน้ำ ด้านการพัฒนาตลอดจนความสำคัญทัพบกเหนือกว่าทัพน้ำอย่างเทียบไม่ติด ทัพบกยังแบ่งออกเป็นสามประเภท ได้แก่ ทหารรถ ทหารม้ากับทหารราบ

เมื่อเข้าสู่ยุคจั้นกว๋อ คุณค่าของทหารรถลดน้อยกว่ายุคชุนชิวที่ผ่านมา แต่ยังบังเกิดผลต่อการทำสงครามในทุ่งราบ ยกตัวอย่างการบุกทะลวงฝ่ายข้าศึก หรือก่อกวนทำลายขบวนทัพศัตรู ด้านการตั้งรับสามารถก่อเป็นแนวกำแพง ด้านทานการบุกจู่โจมจากฝ่ายตรงข้าม

แต่เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่า จากด่านหันกู่กวนถึงนครเสียนหยางนั้นภูมิประเทศประกอบด้วยขุนเขาเป็นหลัก ตัวเองไม่ถนัดในการใช้สอยทหารรถ ดังนั้นการศึกครั้งนี้จึงไม่ใช้ เพียงจัดทหารม้ากับทหารราบสองประเภท

นับตั้งแต่ดาบร้อยชนะของเซี่ยงเส้าหลงปรากฏขึ้น เสี่ยวผานมีพระบัญชาให้เร่งผลิตขึ้นมา ท่านอาชิงรับหน้าที่ควบคุมช่างฝีมือหลอมสร้างเป็นดาบยาวสันหนาจำนวนหนึ่ง แม้ไม่เทียบเท่าดาบร้อยชนะที่ผสม**โลหะเก้อ** *(โครเมียม)* เข้าไป แต่ก็มีส่วนเสริมสร้างอำนาจการ

ฟาดฟันในตอนรบพุ่งตะลุมบอน และพกพาเข้าสู่สมรภูมิเป็นครั้งแรก

กำลังทหารที่ออกศึกสิบหมื่นนาย ประกอบด้วยทหารม้าสามหมื่นเศษ โดยมาจากฝ่ายทหารม้าและกองกำลังเคลื่อนที่เร็ว รวมทั้งนับรบตระกูลอูหนึ่งพันนาย ถือเป็นกำลังหลักของเซี่ยงเส้าหลง ส่วนทหารราบประกอบด้วยทหารแบบเครื่องแบบหนักกับเครื่องแบบเบาทั้งหมดล้วนผ่านการฝึกอบรมจากเขตแคว้น ซึ่งเป็นภูมิลำเนาเดิมของตัวเองมาแล้ว

ทหารราบเครื่องแบบเบาไม่สวมเสื้อเกราะ พกพาหน้าไม้คันธนูยามสู้รบอยู่แถวหน้า รับหน้าที่สังหารศัตรูระยะไกล ส่วนทหารราบเครื่องแบบหนักใส่เสื้อเกราะ พกพาอาวุธขนาดยาว เช่น หอก ทวน ขวานง้าว เข้าประจัญบานในระยะประชิดติดตัว ในกองกำลังรบของเซี่ยงเส้าหลง ทหารสวมเครื่องแบบเบามีประมาณสามหมื่นนาย ทหารราบเครื่องแบบหนักมีจำนวนสี่หมื่นนาย

ยุคสมัยเลียดก๊ก การทำศึกสงครามนอกจากอาศัยยุทธวิธีโดยรวมแล้ว ยังขึ้นอยู่กับแม่ทัพใหญ่จะจัดสรรประเภทของทหาร และดำเนินการประสานสอดรับกันอย่างไร

สำหรับโครงสร้างของกองทัพ ทหารห้านายเรียกว่าหนึ่งอู่ ห้าสิบนายเรียกว่าหนึ่งถุน เหนือขึ้นไปกว่านั้นห้าพันนายถือเป็นหนึ่งชวี ห้าชวีเป็นหนึ่งปู้ ดังนั้นทหารหนึ่งปู้มีจำนวนสองหมื่นห้าพันนาย กองทัพของเซี่ยงเส้าหลงประกอบด้วยกำลังพลสี่ปู้

ตามระบบของรัฐฉิน แม่ทัพนายกองทุกระดับชั้นมีกองกำลังของตัวเอง โดยทั่วไปแล้วผู้บัญชาการทหารสามารถมีทหารคนสนิท ในจำนวนเศษหนึ่งส่วนสิบของกองกำลังรบ ยกตัวอย่างเซี่ยงเส้าหลงในตอนนี้สามารถมีทหารคนสนิทเพิ่มจากสามพันเป็นหนึ่งหมื่นนายแล้ว

เนื่องจากการสงครามดำเนินอย่างต่อเนื่อง แม่ทัพใหญ่เช่นเมิ่งอ้าวกับหวังเฮอต่างไม่ยอมสลายทหารคนสนิทของตัวเอง เพื่อทำหน้าที่รักษาความปลอดภัยแก่แม่ทัพนายกอง ดังนั้นเมื่อปีก่อนเมิ่งอ้าวจึง

สามารถจัดส่งกำลังทหารบุกโจมตีสถานปศุสัตว์ ดังนั้นยามใดที่เป็นแม่ทัพใหญ่บัญชาการรบ มิเพียงมีตำแหน่งสูงขึ้น ทั้งยังมีขุมกำลังกล้าแข็งกว่าเดิม

ความรู้ด้านกองทัพของเซี่ยงเส้าหลง ส่วนใหญ่มาจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด มาตรว่าศึกษาตำราพิชัยสงครามของม่อจื่อ แต่ไม่ยึดติดกับกฎเกณฑ์ หากแต่นำมาผสมผสานดัดแปลง ให้จิงจวิ้นกับเถิงอี้นำทหารม้าเบิกทาง หวนฉีนำทหารราบตามหลัง จากนั้นเป็นอูกัวคุมขบวนรถและลาซึ่งบรรทุกสัมภาระ

เซี่ยงเส้าหลงตกลงว่าจะล่อศัตรูล่วงลึกเข้ามา กำลังหลักของหวนฉีกับอูกัวจะรั้งอยู่ที่เมืองจุ้ยเฉิง ทางหนึ่งสร้างเชิงเทินขุดหลุมพรางเสริมแนวป้องกัน อีกทางหนึ่งให้หวนฉีฝึกทหารราบศึกษาภูมิประเทศพร้อมกับอพยพชาวบ้านไปยังเมืองใหญ่ที่อยู่ทางด้านหลัง

การเดินทัพความจริงเป็นเรื่องสำคัญอันดับแรกของสงคราม ดีที่เส้นทางที่ใช้ล้วนเป็นทางหลวงในเขตแดนรัฐจ้าว บวกกับมีพญาเหยี่ยวสอดแนมเบิกทาง ดังนั้นเคลื่อนรุดหน้าอย่างรวดเร็ว ห้าวันให้หลังทหารม้าของเซี่ยงเส้าหลงผ่านเมืองจุ้ยเฉิง ด้านขวาเป็นภูเขาหลีซานจู๋ซาน เบื้องหน้าเป็นภูเขาหัวซาน ภูมิประเทศเริ่มลุ่มๆ ดอนๆ ไม่เรียบเสมอแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงเพื่อรักษาขวัญและพละกำลังของทหารทั้งหมด ทุกวันออกเดินทางแต่เช้าหลังเที่ยงหยุดพักตั้งค่าย ดังนั้นไพร่พลไม่เหนื่อยยากลำบากเท่าใด จากเมืองจุ้ยเฉิงเดินทางสู่ตะวันออกอีกสิบวันในที่สุดบรรลุถึงภูเขาหัวซาน

เนื่องจากเป็นช่วงคิมหันต์ ต้นไม้เขียวชอุ่มสดใส ดอกไม้ป่าประชันสีสันแพรวพราย ทิวทัศน์ตามรายทางงามตระการ หากทว่าทุกผู้คนไม่มีกะใจชื่นชม บนเส้นทางซึ่งตัดผ่านขุนเขาบรรพต บางครั้งด้านหนึ่งเป็นผาสูงเสียดฟ้า ด้านหนึ่งเป็นเหวลึกหมื่นวา แม่น้ำเต๋อสุ่ยไหลผ่านทางซ้ายมือที่ห่างไป ได้แต่เดินทางด้วยความระมัดระวังป้องกันมิให้เกิด

อุบัติเหตุขึ้น

โจวเหลียงกลับกลายเป็นองครักษ์ประจำตัวของเซี่ยงเส้าหลง พญาเหยี่ยวก็มักบินกลับมาเกาะบนหัวไหล่โจวเหลียง คนและทวิชาติสนิทสนมจนสร้างความอิจฉาเลื่อมใสแก่เซี่ยงเส้าหลงนัก

ยามนี้เขายิ่งเข้าใจว่า เหตุใดรัฐฉินโจมตีห้ารัฐตะวันออกง่ายดาย ห้ารัฐคิดบุกรัฐฉินกลับยากเย็นแสนเข็ญ เพราะรัฐฉินกอปรด้วยภูมิประเทศอันตราย คราครั้งนี้เขาก็อาศัยภูมิประเทศอันตรายดำเนินแผนแยบคาย

ซึ่งความจริงห้ารัฐอยู่ในสภาวะสงคราม และระแวงซึ่งกันและกัน เพียงแต่รัฐฉินส่งผลคุกคามมากเกินไป ทั้งหมดค่อยหย่าศึกจับมือกันบุกรัฐฉิน การรวมตัวเช่นนี้ไม่อาจคงอยู่นาน หากเขาเป็นผังน่วน มาตรว่าไม่มีปัญหาดินฟ้าอากาศ พอสบโอกาสก็จะบุกตีนครเสียนหยาง ดังนั้นเขาไม่เป็นห่วงว่าผังน่วนไม่ติดกับ

เดินทางภูเขาเป็นเวลาห้าวัน มาถึงที่ราบแถบหนึ่ง พอดีพบกับขบวนของเมิ่งอ้าว ซึ่งได้รับพระบัญชาให้กลับนครหลวง เซี่ยงเส้าหลงกับเมิ่งอ้าวทำพิธีรับมอบป้ายอาญาสิทธิ์ทางทหารในกระโจมแม่ทัพ

เมิ่งอ้าวดูไปชราภาพลง ใบหน้ากร้านกรำแดดลม ผมเผ้ากลายเป็นหงอกขาว บรรยายสภาพของศัตรูที่แนวหน้า สุดท้ายสรุปว่า “ผังน่วนสมเป็นแม่ทัพใหญ่ฝ่ายตะวันออก ตอนนี้รวมพลที่ด่านหันกู่กวน รอให้ทัพใหญ่ของพวกเรามาถึงค่อยทุ่มกำลังโจมตี จากนั้นบุกตะลุยถึงนครเสียนหยาง ตอนนี้เห็นเส้าหลงเพียงจัดทัพทหารม้ามาแสดงว่าคำนวณจิตใจผังน่วนออก ไม่ปะทะขั้นแตกหัก เราปลาบปลื้มยินดียิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงลอบชมเชยอีกฝ่ายสมเป็นยอดขุนพล เพียงมองปราดเดียวก็ล่วงรู้จิตเจตนาของเขา ยามนั้นยิ้มเล็กน้อยไม่ตอบคำ

เมิ่งอ้าวพลันทอดถอนใจ ออกปากขอสนทนากับเซี่ยงเส้าหลงเป็นการส่วนตัว เถิงอี้ จิงจวิ้น และพวกรู้สถานการณ์เป็นอย่างดี พากันล่าถอยออกจากกระโจม

เมิ่งอ้าวแหงนมองยอดกระโจม ไม่ทราบกล่าวเริ่มอย่างไรดี ชั่วครู่ค่อยทอดถอนใจอีกรากล่าวว่า “เราเมิ่งอ้าวไม่เคยอ้อนวอนขอร้องผู้ใดมาก่อน ดังนั้นไม่เป็นที่นิยมของชาวฉิน จวบกระทั่งพระบิดารองให้การสนับสนุน ค่อยมีโอกาสแสดงฝีมือประกอบความดีความชอบขึ้น”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า “แต่ละคนมีประสบการณ์และจุดยืนของตน ประการนี้ข้าพเจ้าเข้าใจดี”

เมิ่งอ้าวลดสายตาลงมาจับจ้องมองอีกฝ่าย กล่าวว่า “เราเมิ่งอ้าวมีบุตรชายเพียงสองคน เส้าหลงเคยช่วยชีวิตพวกมันครั้งหนึ่ง หวังว่าภายหน้าเส้าหลงจะไม่ทอดทิ้งพวกมัน เราย่อมหาทางตอบแทนเอง”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ทราบว่าเมิ่งอ้าวดูออกว่าเมิ่งอู่และเมิ่งเถียนเอนเอียงมาที่เขา

เมิ่งอ้าวฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “หลี่ปู้เหว่ยคงสู้ท่านไม่ได้ คราครั้งนี้ผังน่วนก็ไม่อาจมีเปรียบ แต่เส้าหลงต้องระวังหลี่มู่ให้ดี คนผู้นี้ไม่เคยสู้แพ้มาก่อน หลังการศึกที่ฉางผิง พวกเรายังไม่กล้าบุกรัฐจ้าวโดยผลีผลาม เพราะมีคนผู้นี้อยู่ ครั้งนี้หากเส้าหลงพิชิตชัย รัชทายาทจะต้องมอบหมายให้บุกรัฐจ้าว เมื่อถึงเวลาให้เพิ่มความระมัดระวังเป็นพิเศษ”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนสมองพองโต หวังเฮอเคยกล่าวเช่นนี้ ตอนนี้เมิ่งอ้าวก็กล่าวในทำนองเดียวกัน ดูท่าหลังจากที่กลับถึงนครเสียนหยางสมควรให้เสี่ยวผานทรงเรียกตัวหวังเจี่ยนกลับมา เขาจะได้ไม่ต้องเผชิญหน้ากับหลี่มู่

วันรุ่งขึ้นทัพฉินเดินทางต่อ จวบจนถึงเทือกเขาซึ่งห่างจากจุดที่ทหารแนวหน้าถอยร่นมาห้าสิบลี้ เซี่ยงเส้าหลงสั่งให้ตั้งค่ายจัดขบวนก่อสร้างแนวป้องกันตัดทางผ่านสู่ตะวันตกเอาไว้ นายทัพที่เฝ้ารักษาอยู่แนวหน้านามเฉิงจวินพอทราบข่าวการมาของเซี่ยงเส้าหลง รีบรุดมาเข้าพบผู้บัญชาการคนใหม่

ทั้งหมดศึกษาภูมิประเทศบนยอดเนินแห่งหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงสันนิษฐานว่า กองกำลังผสมของห้ารัฐพอเห็นพวกเขามาถึงจะทำการ

บุกจู่โจม ทำลายแนวป้องกันของพวกเขา หวังให้ทัพฉินเสียขวัญ ดังนั้นให้ทหารที่บาดเจ็บและชราภาพถอนกำลังกลับ ขณะเดียวกันก็ปล่อยข่าวว่าเขากับหวังเจี่ยนยกกำลังสามสิบหมื่นมาสนับสนุน มาตรว่าการทหารไม่เบื่อหน่ายอุบาย แต่เพียงหลอกลวงศัตรู น้อยครั้งจะหลอกพวกเดียวกันแต่เฉิงจวินมิอาจไม่ยอมรับว่า นี่เป็นวิธีปลอบขวัญกองทัพเป็นอย่างดี

จากนั้นเซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้และจิงจวิ้น นำโจวเหลียงกับสิบแปดองครักษ์เหล็กและนักรบตระกูลอูควบม้าออกจากค่าย ศึกษาภูมิประเทศข้างเคียง ดูว่าจะขวางกั้นคอยสกัดทหารติดตาม ในขณะที่พวกเขาถอนกำลังอย่างไร จวบกระทั่งถึงยามสนธยาค่อยกลับค่าย

หลังจากรับประทานอาหารค่ำ เซี่ยงเส้าหลงชักชวนเฉิงจวินอาศัยความมืดเร้นกายกลับไปยังแนวหน้า พญาเหยี่ยวถูกปล่อยขึ้นท้องฟ้าราตรีค้นหาร่องรอยของศัตรู กลับพบเห็นสายสืบของข้าศึกรวมแปดขบวน ดังนั้นชิงหลบเลี่ยงไปก่อน เฉิงจวินคิดไม่ถึงในโลกยังมีการบินสอดแนมเช่นนี้ถึงกับยอมรับนับถือ บังเกิดความเชื่อมั่นต่อเซี่ยงเส้าหลงกว่าเดิม

ค่ายที่มั่นทัพฉินอยู่บนเนินสูง คุมเส้นทางเข้าสู่รัฐฉินไว้ หลังพิงภูเขา หันหน้าหาทุ่งราบ เห็นที่ห่างไปสิบลี้ปรากฏแสงไฟดั่งนภาดาวตาม ขุนเขาไพรกว้างเต็มไปด้วยค่ายทหารข้าศึก เป็นที่อกสั่นขวัญแขวนนัก

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงเดินทางถึง เฉิงจวินปล่อยข่าวไปว่าเซี่ยงเส้าหลงเป็นทัพหน้า แม่ทัพหวังเจี่ยนจะตามหลังมา เรียกขวัญและกำลังใจแก่ทหารฉินอักโข ทุกคนกระเหี้ยนกระหือรือคิดตอบโต้กลับไป

ยามนั้นเถิงอี้กับโจวเหลียงนำนักรบตระกูลอู ซึ่งถนัดในการปีนเขาและทำการสู้รบยามราตรีจำนวนหนึ่งพันนาย ซุ่มอยู่ตามเส้นทางสำคัญต่างๆ อาศัยสายตาอันคมกล้าของพญาเหยี่ยว ทำการกวาดล้างสายสืบศัตรูที่ลอบเข้ามา ป้องกันมิให้ฝ่ายตรงข้ามแพร่งพรายความลับที่ทัพ

ฉินเตรียมถอนกำลังออกไป

เซี่ยงเส้าหลงเรียกประชุมนายทัพนายกองร้อยกว่านาย กล่าวให้กำลังใจ จากนั้นสั่งการให้ถอนกำลังทหารที่บาดเจ็บล้มป่วย หรือชราภาพอ่อนแอกลับไป

ยามฟ้าสางสว่าง เซี่ยงเส้าหลงส่งตัวทหารฉินกลับไปร่วมสามหมื่นนาย คงเหลือทหารหาญสิบสองหมื่นเฝ้าอยู่ทางแนวหน้า เฉิงจวินเป็นเพื่อนเซี่ยงเส้าหลงสำรวจตรวจตราที่ต่างๆ ขึ้นสู่ทำเลเบื้องสูง ค่อยเห็นสภาพของทั้งสองฝ่ายอย่างชัดเจน เห็นทั้งสองฝ่ายตั้งค่ายตามเนินเขาอาศัยต้นไม้เนินหินตามธรรมชาติเป็นประโยชน์ตัดโค่นต้นไม้กั้นรั้ว และขุดหลุมเป็นแนวยาวหลายลี้ กลายเป็นสภาพตั้งเผชิญหน้ากัน

เมิ่งอ้าวเลือกตั้งค่ายในทำเลที่มีเปรียบ ด้านหนึ่งเป็นแม่น้ำฮวงโห อีกด้านหนึ่งเป็นผาสูงชัน พื้นที่ละแวกใกล้เคียงรัศมีห้าลี้ ทั้งกั้นรั้วและขุดหลุม ตามขุนเขาสร้างค่ายไม้อันมั่นคงเกือบร้อยค่ายเชื่อมโยงถึงกัน วางมาตรการป้องกันไว้อย่างรัดกุม มิน่าเล่าสามารถตั้งประจันกับกองกำลังผสมของห้ารัฐหลายเดือน

เฉิงจวินชี้มือไปยังริมแม่น้ำซึ่งอยู่ใกล้กับค่ายที่มั่นของข้าศึก และจอดไว้ด้วยเรือขนส่งสิบกว่าลำ กล่าวว่า “นั่นล้วนเป็นเรือของรัฐวุ่ย จัดส่งเสบียงอาหารอุปกรณ์สิ่งของและไพร่พลทหารมาไม่ขาดสาย ในจำนวนนี้มีเครื่องมือบุกทำลายค่ายรวมอยู่ด้วย สถานการณ์ของพวกเราไม่สู้ดีนัก”

เถิงอี้ถามว่า “พวกมันเปิดฉากโจมตีทั้งสิ้นกี่ครั้ง?”

เฉิงจวินตอบว่า “ตอนแรกเปิดฉากโจมตีขนานใหญ่สองครั้ง แต่ถูกพวกเราต้านทานยันเอาไว้ ขับไล่พวกมันล่าถอยกลับไป ทั้งสองฝ่ายล้วนบาดเจ็บล้มตายมากมาย”

เถิงอี้มองดูค่ายกระโจมที่ทอดเหยียดยาว และธงทิวอันแน่นขนัดของข้าศึก ต้องสูดลมหายใจคำหนึ่งกล่าวว่า “มิน่าเล่าแม่ทัพเมิ่งจึงสู้แพ้ เพียงดูจากการจัดตั้งค่ายก็ทราบว่าแม่ทัพฝ่ายข้าศึกรู้หลักพิชัยสงคราม

ตอนนี้ยังมีกำลังพลมากกว่าพวกเราห้าเท่า ขอเพียงใช้อัคคีจู่โจม บวกกับการโจมตียามวิกาล ไม่ถึงสิบวันก็สามารถรุกทำลายที่มั่นพวกเรา พวกมันที่หยุดทัพไม่เคลื่อนไหว เพียงเพื่อรอคอยกำลังสนับสนุนของพวกเรามาถึง ฉวยโอกาสที่ม้าอ่อนล้าคนเพลียแรง โค่นทำลายพวกเราในคราเดียว"

เซี่ยงเส้าหลงสลัดความคิดฟุ้งซ่าน ออกคำสั่งว่า "เรื่องไม่อาจชักช้า คืนวันมะรืนพวกเราจะแสร้งว่าทัพใหญ่มาถึงล่อให้ข้าศึกจู่โจมพร้อมกับกักตุนหญ้าฟืนในค่าย จุดไฟเผาค่ายสกัดกั้นข้าศึกแล้วทยอยถอนกำลังล่าถอย"

เถิงอี้กับเฉิงจวินล้วนรับคำสั่ง

สงครามสร้างชื่อเสียง

วันรุ่งขึ้นเถิงอี้เดินทางกลับไปยังฐานแนวหลังซึ่งจิงจวิ้นเฝ้ารักษาอยู่ เตรียมการสร้างสถานการณ์พรางตาว่ากำลังหนุนยกมาถึง

เซี่ยงเส้าหลงออกลาดตระเวนตามปรกติ เมื่อขึ้นสู่ที่สูง พบว่าฝ่ายข้าศึกเงียบสงบจนผิดธรรมดา จึงสอบถามเฉิงจวินดู ได้รับคำตอบว่าเกือบสิบวันนี้ล้วนเป็นเช่นนี้

เซี่ยงเส้าหลงวิตกว่า หากข้าศึกมาถึงฝั่งตรงข้าม อาจอ้อมขึ้นไปยังต้นน้ำ แล้วค่อยข้ามแม่น้ำมาตีตลบหลังพวกเขา เฉิงจวินบอกว่าเมิ่งอ้าวนึกถึงข้อนี้ จึงจัดสร้างหอไฟสัญญาณแจ้งเหตุอยู่ตามริมน้ำ หากพบเห็นร่องรอยศัตรูให้ส่งสัญญาณแจ้งเหตุ อย่าว่าแต่แม่น้ำเต๋อสุ่ยกระแสเชี่ยวกราก ทั้งไม่มีสะพานข้าม ข้าศึกยากจะข้ามมาได้

เซี่ยงเส้าหลงยังไม่วางใจ สั่งให้โจวเหลียงส่งพญาเหยี่ยวไปสอดแนมที่ฝั่งตรงข้าม ไม่นานให้หลังโจวเหลียงนำพญาเหยี่ยวกลับมารายงานว่า “ท่านแม่ทัพใหญ่คาดการณ์แม่นยำดุจเทพคำนวณ จากการบินสำรวจของพญาเหยี่ยว พบว่าฝ่ายตรงข้ามเคลื่อนกำลังเกือบสิบหมื่นบรรลุถึงต้นน้ำซึ่งอยู่ทางด้านหลังพวกเราประมาณสิบห้าลี้ ตระเตรียมข้ามแม่น้ำมาซุ่มโจมตี”

เฉิงจวินหลั่งเหงื่อโซมกาย กล่าวด้วยความละอายว่า “เราจะไปเสริมแนวป้องกันทางด้านนั้นในบัดดล”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ช้าก่อน เช่นนี้ไยมิบอกต่อฝ่ายตรงข้ามว่า พวกเราล่วงรู้ปฏิบัติการลับของพวกมันแล้ว?”

พลางยื่นมือหมายลูบคลำพญาเหยี่ยว พญาเหยี่ยวกลับหันจะงอยปากเหยี่ยวมาทำท่าจิกใส่ สร้างความแตกตื่นแก่เซี่ยงเส้าหลงจนรีบชักมือกลับ

เฉิงจวินกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า “เราสมควรทำอย่างไร? หากปล่อยให้ข้าศึกเร้นกายถึงด้านหลัง ตัดทางถอยของพวกเรา จากนั้นรุกกระนาบทั้งหน้าหลัง สถานการณ์คงเลวร้ายยิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงแจ้งให้โจวเหลียงออกจับตาดูความเคลื่อนไหวของข้าศึกแล้วค่อยกล่าวกับเฉิงจวินว่า “แม่ทัพเฉิงไม่ต้องวิตก เรื่องรับมือข้าศึกข้ามแม่น้ำ ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้า ท่านเพียงดูแลค่ายที่มั่นให้ไพร่พลทั้งหมดผลัดเปลี่ยนกันเข้านอนตอนกลางวัน เมื่อถึงยามค่ำคืนจะได้มีสมาธิรับมือศัตรู”

เฉิงจวินกล่าวอย่างยอมรับนับถือว่า “เราน้อมรับคำสั่งสอน”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ ตัวเองเหนือกว่าที่มีความรู้ด้านการทหารสองพันกว่าปี ไม่ว่านำยุทธศาสตร์สมัยโบราณแผนใดแผนหนึ่งมาก็ใช้เป็นประโยชน์ได้

ครั้นแล้วเขานำสิบแปดองครักษ์เหล็กลอบออกจากค่ายที่มั่นควบม้าเลียบริมฝั่งไปทางต้นน้ำ เฉิงจวินกล่าวไม่ผิด ทุกระยะสิบลี้จะจัดสร้างหอไฟสัญญาณแจ้งเหตุ หอสูงประมาณห้าวา ปลายยอดปักตั้งเสาไม้สูงสามวา พาดขวางด้วยแผ่นไม้แผ่นหนึ่ง สำหรับปีนป่ายขึ้นไปสังเกตการณ์ แต่ละปลายของไม้ขวางผูกหีบใหญ่ซึ่งอัดแน่นด้วยหญ้าฟืน หากพบเห็นร่องรอยศัตรูกลางวันให้ส่งควันไฟ กลางคืนชูคบไฟ กำหนดรหัสสัญญาณให้รายงานจำนวนคนและระยะห่างของข้าศึก บนหอยังจัดสร้างกลองหนัง ล้วนเป็นวิธีการสื่อสารส่งข่าวอย่างดี

แต่เซี่ยงเส้าหลงมาจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ทราบว่าหากฉวยโอกาสคืนเดือนมืดลมแรง ขอเพียงอาศัยแผ่นไม้ข้ามแม่น้ำมา สมควรจัดการ

กับทหารยามบนหอไฟสัญญาณแจ้งเหตุได้ไม่ยากนัก จากนั้นฉุกคิดว่าใช่แล้ว ข้าศึกกำลังรอคอยคืนเดือนมืดไร้เดือนไร้ดาว จะได้ส่งกำลังข้ามแม่น้ำจู่โจมทำร้าย

เซี่ยงเส้าหลงควบม้าถึงตำแหน่งที่โจวเหลียงบ่งชี้ พบว่ากระแสน้ำในที่นั้นอ่อนลง เหมาะกับการสร้างสะพานข้ามชั่วคราวที่นี้ พอดีมีหอไฟสัญญาณแจ้งเหตุหอหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงกำหนดแผนการรับมืออยู่ในใจ จากนั้นเดินทางกลับค่าย เข้ากระโจมล้มตัวลงนอน กลับฝันถึงจี้เอียนหยานเหล่าภรรยารวมทั้งฉินชิงซึ่งเงียบหายไปนาน พอตื่นขึ้นมาค่อยรับรู้ถึงรสชาติของความคิดถึง

วันรุ่งขึ้นยามพลบค่ำ จิงจวิ้นนำทหารม้าสองพันนายมาถึงค่ายที่มั่นรายงานว่าทุกสิ่งเตรียมการเสร็จสิ้น ทหารที่บาดเจ็บล้มป่วยล่าถอยถึงเส้นทางทอดสู่เมืองจุ้ยเฉิง ส่วนทัพใหญ่จะยกมาในคืนนี้

เซี่ยงเส้าหลงบอกเรื่องที่ข้าศึกเตรียมข้ามแม่น้ำมาให้ทราบ จิงจวิ้นกล่าวว่า “ดูจากดินฟ้าอากาศ ภายในสองคืนต้องเกิดฝนตก ศัตรูคิดรุกรานคงเป็นสองคืนนี้ เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้า ฝ่ายตรงข้ามต้องใช้เวลาหนึ่งคืน ค่อยสร้างสะพานข้ามแม่น้ำได้”

เฉิงจวินที่ด้านข้างกล่าวถามว่า “แม่ทัพจิงคิดทำอย่างไร?”

จิงจวิ้นขบคิดแล้วกล่าว “ข้าพเจ้าจะถอนทหารยามบนหอไฟสัญญาณแจ้งเหตุไป หากศัตรูกล้าข้ามแม่น้ำมา ข้าพเจ้าจะถล่มพวกมันแต่กลางคัน ขอเพียงติดตั้งเครื่องมือยิงก้อนหินอยู่ที่นั้นหลายสิบเครื่องจะจบชีวิตพวกมันกลายเป็นปีศาจใต้วารี”

เซี่ยงเส้าหลงชมเชยว่า “จวิ้นน้อยมีความก้าวหน้าจริงๆ เรื่องนี้มอบหมายให้ท่านจัดการอย่างเต็มที่ อย่าลืมชักชวนโจวเหลียงไปด้วย” จากนั้นตามตัวจิงสั้งมา กล่าวว่า “จากการศึกษาภูมิประเทศของข้าพเจ้าทางขวามือของค่ายเป็นดงไม้ติดภูเขา อาจบางทีผังน่วนจะซ่อนรถศึกอยู่ในดงไม้ เมื่อถึงเวลาจู่โจมสามารถย่นระยะห่างเป็นเท่าตัว ดังนั้น

ข้าพเจ้าคิดจุดไฟเผาป่าทำลายอาวุธหนักของฝ่ายตรงข้าม”

วิธีการของเขาคือให้จัดกำลังคนปีนป่ายขึ้นไปบนภูเขา โยนเชื้อเพลิงลงในดงไม้ จิงสั้งก็เรียกตัวอูกวง อูต๊ะและตันเฉวียนไปทำงาน

จิงจวิ้นและจิงสั้งรอจนฟ้ามืดค่ำ ก็แยกย้ายกันออกจากค่าย หลังจากนั้น “กองกำลังทหารลวง” ของเถิงอี้ยกมาถึงแล้ว

เห็นทั่วทั้งขุนเขาไพรกว้างเต็มไปด้วยแสงไฟนับหมื่นๆ จุด ในจำนวนนี้มีอยู่กว่าครึ่งเป็นโคมลมคลั่งตายที่ผูกอยู่บนหลังลาว่างเปล่า กลับใช้ผู้คนหลายพันคนสร้างสถานการณ์ว่าเป็นกองทัพหลายหมื่นนาย

ค่ำคืนนั้นเมฆดำบดบังทั่วท้องฟ้า หากทว่าฝนยังไม่ตกลงมา เป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมกับการลอบโจมตีที่สุด

เซี่ยงเส้าหลงขึ้นไปยังหอสูงที่แนวหน้า เห็นข้าศึกระดมรถศึกทหารราบจำนวนมาก รวมทั้งเครื่องเตรียมบุกโจมตี แต่ในดงไม้ซ้ายมือพานไม่มีความเคลื่อนไหว แสดงว่าภายในมีรถศึกซุกซ่อนอยู่จริงๆ หากเปิดฉากทำสงคราม พลันปรากฏรถศึกแล่นออกจากทางด้านนั้น ต้องฝ่าแนวป้องกันฝ่ายตนเข้ามาได้แน่นอน

เสียงกลองศึกพลันดัง ทัพวุ่ยเปิดฉากโจมตี เคลื่อนกำลังมาจากทางขวามือ บรรยากาศเขม็งตึงเครียดขึ้น

จากนั้นทัพหานซึ่งอยู่ทางซ้ายมือใกล้กับริมแม่น้ำเคลื่อนตัวมาเช่นกัน มีส่วนเสริมอานุภาพกว่าเดิม

กองกำลังผสมของห้ารัฐร่วมมือกันไม่หยุดหย่อน ประสานเสริมเป็นอย่างดี มิน่าเล่าทุกครั้งที่ปะทะกัน ทัพฉินล้วนปราชัย

เสียงกลองศึกดังอีกครา ฝ่ายข้าศึกปรากฏรถศึกนับพันคันแล่นมาจากแนวกลาง ที่ด้านหลังตามติดด้วยมือธนูนับหมื่น เนื่องจากไม่มีอุปกรณ์ขนาดหนักเช่นเครื่องมือยิงก้อนหิน ดังนั้นเคลื่อนไหวทีหลังบรรลุถึงก่อน ล้ำหน้าทัพวุ่ยทัพหานทางสองปีก คุกคามตรงเข้ามา

รถศึกมีความกว้างยาวสิบเชียะ สองข้างมีล้อขนาดใหญ่ ใช้ม้าสี่ตัวลากเทียม แล่นตะบึงอย่างรวดเร็ว ชั่วพริบตาก็ผ่านหลุมพรางซึ่งได้

รับการถมดินจนเรียบเสมอ ทำลายแนวป้องกันชั้นแรกมา

เซี่ยงเส้าหลงขณะจะออกคำสั่งจู่โจม รถของข้าศึกพลันหยุดชะงักลง ทั้งยังปลดม้าเทียมรถออก ผูกเชื่อมโยงรถศึกแต่ละคันเข้าด้วยกัน กลายเป็นแนวปราการยาวร่วมสองลี้ ที่น่าประหลาดคือ ทุกระยะสามวาจะเว้นช่องว่างเพียงพอให้ผู้คนสามคนจูงมือกันผ่านไปอยู่ช่วงหนึ่ง ยามกะทันหันนึกไม่ออกว่าใช้ประโยชน์สถานใด

ยามนั้นทหารราบของข้าศึกยกมาถึง ซ่อนตัวอยู่หลังรถ ปลดหน้าไม้พาดลูกธนู ตรึงไม่ให้ทางทหารฉินออกจากค่ายมา

เฉิงจวินทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านแม่ทัพใหญ่คาดการณ์ไม่ผิด ฝ่ายตรงข้ามคิดตัดเส้นทางข้างหน้าของพวกเรา หากข้าศึกสามารถบุกมาจากด้านหลัง พวกเราคงยากรอดพ้นจากชะตากรรมย่อยยับทั้งกองทัพ”

เห็นข้าศึกเคลื่อนขบวนรถมาอีก หากแต่เป็นรถเสบียงอันเทอะทะ ดูจากความเคลื่อนไหวที่เชื่องช้า ลาที่ลากดึงทั้งแปดตัวก้าวขาอย่างยากลำบาก แสดงว่าภายในรถบรรทุกวัตถุประเภทก้อนหิน

เซี่ยงเส้าหลงกับเฉิงจวินทราบแล้วว่า ช่องว่างที่ขบวนรถเว้นไว้ตอนแรก เพื่อให้รถบรรทุกก้อนหินแล่นผ่าน สร้างเป็นขบวนรถประชิดใกล้ทัพฉินกว่าเดิม หากปล่อยให้ฝ่ายข้าศึกสร้างปราการรถเป็นผลสำเร็จ เกรงว่าแนวป้องกันชั้นที่สองต้องถูกตีแตกแล้ว เนื่องจากข้าศึกจัดรถศึกและมือธนูทำหน้าที่คุ้มกันอยู่ก่อน ดังนั้นโอกาสที่จะจัดขบวนรถเป็นแนวปราการ มีความเป็นไปได้สูงยิ่ง

เสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังจากสองปีก ข้าศึกทางซ้ายขวาเริ่มเปิดฉากจู่โจมแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามองรอบข้าง จากการคำนวณโดยคร่าวๆ ฝ่ายข้าศึกทุ่มกำลังสำหรับการบุกในคืนนี้ถึงยี่สิบหมื่น มากกว่าพวกเขาเท่าตัว หากฝ่าแนวป้องกันมาได้ ทัพฉินได้แต่รอรับการเชือดเฉือน ฝ่ายข้าศึกชูธงแม่ทัพห้าสี จัดรูปขบวนขึ้น คาดว่าหนึ่งในจำนวนนั้นคือหานฉ่วงแห่งรัฐหาน

เฉิงจวินและนายทัพนายกองสิบกว่าคนหน้าซีดเผือด แสดงว่ายุทธการขั้นสูงและรี้พลที่มากกว่าของข้าศึก สร้างความตื่นตระหนกแก่ทั้งหมด

เซี่ยงเส้าหลงคำนวณเวลาแล้วออกคำสั่งว่า "เรียกระดมมือโล่กับมือธนูหนึ่งหมื่นนาย จัดเตรียมรถยิงก้อนหิน รอจนดงไม้ซ้ายมือเกิดเพลิงไหม้ ให้ออกจากค่าย จู่โจมทำลายขบวนรถของศัตรู"

นายทหารทัพฉินรับคำสั่งไปดำเนินการ เสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังอีกครา ทหารราบเกือบพันนายฮือออกจากหลังขบวนรถของข้าศึกระดมยิงธนูเพลิงมา ทางค่ายรัฐฉินก็ยิงหินกระสุนตอบโต้ ยันข้าศึกเอาไว้ การสู้รบดำเนินไปอย่างดุเดือด ท้องฟ้าที่ดำมืดถูกแสงคบเพลิงสาดส่องเป็นสีแดงเพลิงไปทั้งแถบ

นี่เป็นครั้งแรกที่เซี่ยงเส้าหลงอยู่ในเหตุการณ์สงครามสมัยโบราณ รู้สึกทั้งเลือดลมพลุ่งพล่าน ทั้งเศร้าสลดใจ ความรู้สึกนั้นสุดที่จะบรรยายเป็นถ้อยร้อยความเรียงได้

เมื่อรถบรรทุกหินกับรถยิงก้อนหินของข้าศึกร้อยกว่าคันผ่านขบวนรถประชิดใกล้เข้ามา ในดงไม้ซ้ายมือพลันปรากฏเปลวเพลิงลุกไหม้ขึ้นหลายหย่อม ทั้งยังลุกลามขยายอย่างรวดเร็ว เซี่ยงเส้าหลงคาดการณ์ไม่ผิด ในดงไม้มีข้าศึกซุ่มซ่อนจำนวนมาก ทหารเหล่านั้นแตกฮือออกมา ส่วนใหญ่เป็นทหารม้าที่ชาญศึก เฉิงจวินและพวกคึกคักอักโขบังเกิดความเชื่อมั่นต่อเซี่ยงเส้าหลงกว่าเดิม ตรงกันข้ามกับฝ่ายข้าศึกเริ่มรวนเรขึ้นมา

เสียงกลองศึกฝ่ายทัพฉินพลันดัง ประตูค่ายเปิดอ้าออก ทหารโล่แบ่งเป็นสามกลุ่ม จัดขบวนอยู่หน้า มือธนูอยู่หลัง ฉวยโอกาสที่ฝ่ายข้าศึกจัดขบวนรถไม่เสร็จสิ้น เปิดฉากตอบโต้กลับไป พร้อมกันนั้นปรากฏทหารม้าสองหมื่นนายฮือออกจากทางซ้ายขวา บุกทะลวงใส่ข้าศึกเพื่อสะกดกองทัพทางปีกทั้งสองของฝ่ายตรงข้ามไว้ พริบตานั้นผู้คนหลายหมื่นคนโถมเข้าตะลุมบอนหมู่กัน ประหัตประหารฆ่าฟันจนทิ้ง

ซากศพเกลื่อนกลาด โลหิตไหลหลั่งเป็นท้องธาร

จนบัดนี้เซี่ยงเส้าหลงค่อยรับรู้ถึงความห้าวหาญดุดันของทหารฉิน พอปะทะก็ทะลวงทำลายข้าศึก เข่นฆ่าจนฝ่ายตรงข้ามละทิ้งรถหลบหนี เมื่อเป็นเช่นนี้ รถบรรทุกหินและรถยิงก้อนหินของพวกเขา กลายเป็นเกราะกำบังของทหารฉิน เหล่ามือธนูสามารถประชิดหลังรถศึกของฝ่ายตรงข้าม เปิดฉากยิงจู่โจมระยะไกลใส่ข้าศึก

เสียงกลองศึกดังอีกครา เหล่ามือธนูของทัพฉินทุ่มออกไปทั้งรังคุ้มกันทหารม้าล่าถอยกลับค่าย คงเหลือแต่รถบรรทุกหินที่ล้มระเนระนาดและรถศึกซึ่งยังลุกไหม้ เท่ากับทำลายสภาวะจู่โจมระลอกแรกของข้าศึกไปสิ้น

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า ฝ่ายตรงข้ามฝากความหวังที่หน่วยซุ่มจู่โจมซึ่งข้ามแม่น้ำมา คงไม่ยอมเลิกรา เห็นรั้วไม้และค่ายไม้ที่แนวหน้าฝ่ายตนถูกหินใหญ่ทุ่มทำลาย และถูกธนูเพลิงเผาไหม้ไปหลายแห่ง จึงสั่งให้ถอนกำลังหลักมายังแนวป้องกันชั้นที่สามซึ่งเป็นแนวสุดท้าย ยามนี้ดงไม้ซ้ายมือกลับกลายเป็นทะเลเพลิง สาดส่องสมรภูมิรบเป็นสีแดงเพลิงไปสิ้น

ข้าศึกพอถอยร่นไป ทหารข้าศึกซึ่งกระจายอยู่ในบริเวณจำนวนห้าหกหมื่น พากันอาศัยรถต้านลูกธนู รถท่อนซุง และรถบุก ทะลวงเป็นเกราะกำบัง บุกจู่โจมมาเป็นสามทาง เปิดฉากโจมตีระลอกที่สองขึ้น

การศึกดำเนินไปในสภาพอันระทึกขวัญ ทหารที่บาดเจ็บถูกเคลื่อนย้ายออกจากค่าย ขณะที่แนวป้องกันชั้นที่สองใกล้สูญเสียไป ท้องฟ้าก็รุ่งสางสว่างแล้ว ฝ่ายข้าศึกยามอ่อนเปลี้ยเพลียแรง ได้แต่ล่าถอยไป

ยามนั้นจิงสั้งและพวกซึ่งไปวางเพลิงล้วนกลับมาโดยปลอดภัย ทำให้เซี่ยงเส้าหลงคลายใจลง จากนั้นทางแนวหลังส่งข่าวมาว่า ขณะที่ฝ่ายข้าศึกสร้างสะพานข้ามแม่น้ำ จิงจวิ้นเปิดฉากจู่โจมทำลายสะพานข้ามไป ทั้งยังสร้างความสูญเสียแก่กำลังของฝ่ายตรงข้ามนับหมื่นนาย ทัพฉินพอทราบข่าว บังเกิดขวัญและกำลังใจเพิ่มขึ้นอักโข

แต่เซี่ยงเส้าหลงทราบแน่แก่ใจว่า สุดท้ายคืนนี้ต้องปราชัย จึงสั่งให้ทยอยถอนกำลังไป แต่ไม่ลืมสร้างสภาพลวง มิให้ฝ่ายตรงข้ามล่วงรู้เจตนาฝ่ายตน

เพิ่งรับประทานอาหารเช้าเสร็จสิ้น ข้าศึกก็เปิดฉากจู่โจมอีก แสดงว่ายังไม่ล่วงรู้ว่ากองทหารที่ข้ามแม่น้ำมาประสบความเพลี่ยงพล้ำ

ยันอยู่จนถึงยามสนธยา แนวป้องกันชั้นที่สองถูกตีแตก ถึงเวลาถอนกำลังทั้งหมดแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงและพวกเป็นชุดสุดท้ายที่จากไป ค่ายของทัพฉินถูกเผาหมดสิ้น ทั้งยังลุกลามไปยังภูเขาข้างเคียง จนข้าศึกไม่สามารถไล่ติดตาม มีแต่ชัยภูมิล่อแหลมเช่นนี้ จึงสามารถใช้วิธีการนี้ยับยั้งทหารติดตามได้

กองกำลังผสมของห้ารัฐหลงกลตามความคาดหมาย ไล่ตามมาโดยไม่ลดละ เซี่ยงเส้าหลงอาศัยแนวปราการชั้นที่สองบนเส้นทางทอดสู่ตะวันตก ต้านทานกองกำลังผสมของห้ารัฐอีกห้าวัน รอจนทัพใหญ่ถอนกลับไปถึงสถานที่ปลอดภัย ค่อยจุดไฟเผาค่ายหลบหนี ระหว่างทางยังขุดหลุมพรางวางกับดักท่อนซุงปลายแหลมไว้ มิให้ขบวนม้าเร็วของฝ่ายตรงข้ามไล่ตามทันได้

หลังจากนั้นทำศึกอีกหลายครั้ง ทัพฉินแสร้งเป็นสู้แพ้ถอยร่น เมื่อล่าถอยกลับถึงเมืองจุ้ยเฉิง เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าฝ่ายตนกำชัยเป็นมั่นเหมาะแล้ว

หวนฉีซึ่งคุมทัพใหญ่อยู่ที่เมืองจุ้ยเฉิง ออกจากเมืองสามสิบลี้มาต้อนรับพวกเขา

ยามนี้ กองทหารม้าซึ่งประกอบด้วยทหารม้าหนึ่งหมื่นนายกับกองกำลังเคลื่อนที่เร็วสามหมื่นนาย คงเหลือเพียงสองหมื่นเศษ แสดงว่าการสู้รบตามรายทางดุเดือดรุนแรงถึงเพียงไหน

เมื่อผ่านเขตภูเขา เหยียบย่างสู่ทุ่งราบนอกเมืองจุ้ยเฉิง เห็นรอบ

ด้านเป็นภูเขา แม่น้ำอุ้ยสุ่ยซึ่งแยกตัวมาจากแม่น้ำฮวงโห อยู่ทางตอนเหนือขึ้นไปห้าสิบลี้ จากด่านหันกู่กวนถึงที่นี้ เป็นระยะทางสามร้อยลี้

เซี่ยงเส้าหลงกับหวนฉีควบม้าเคียงคู่ เคลื่อนทัพใหญ่เข้าสู่เมืองจุ้ยเฉิง เซี่ยงเส้าหลงเห็นตามรายทางวางแนวป้องกันอย่างแข็งขัน ตามพื้นที่สูงซึ่งสามารถมองเห็นบริเวณโดยรอบ ล้วนสร้างป้อมปราการจากหินดิน ทั้งหมดนี้ย่อมเป็นผลงานของหวนฉีแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงและพวกข้ามคูคลองล้อมรอบเมือง อาศัยสะพานชักรอกเข้าเมือง สภาพภายในเมืองกลับสร้างความตื่นตระหนกแก่เซี่ยงเส้าหลงและพวกนัก เห็นทหารและพลเรือนภายในเมืองตั้งแถวอยู่สองฟากข้างถนนสายหลัก ส่งเสียงโห่ร้องต้อนรับ ราวกับว่าทั้งหมดพิชิตชัยกลับมา ซึ่งความจริงการศึกสงครามที่แท้จริงยังไม่เกิดขึ้น

สามวันให้หลัง กองหน้าของกองกำลังผสมห้ารัฐค่อยย่างเข้าสู่ทุ่งราบด้านตะวันออกของเมืองจุ้ยเฉิง หวนฉีฉวยโอกาสที่ฝ่ายตรงข้ามอ่อนเปลี้ยเพลียแรง ทั้งไม่คุ้ยเคยกับภูมิประเทศ ทุ่มกำลังโจมตีข้าศึกทั้งกลางวันกลางคืน ทั้งจุดไฟเผาค่ายเผาเสบียง กองกำลังผสมห้ารัฐถูกคุกคามถอยร่นไปยี่สิบกว่าลี้ ค่อยตั้งหลักได้ แต่ก็สูญเสียไพร่พลกว่าสองหมื่น ทั้งเสียขวัญอย่างมาก

ส่วนเซี่ยงเส้าหลงและพวกอาศัยช่วยเวลาพักผ่อนฟื้นฟูกำลังนี้ ฝึกซ้อมขบวนพยุหะที่นอกเมืองจุ้ยเฉิง เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ศึกษาตำราพิชัยสงครามของม่อจื่อ เลือกขบวนพยุหะก้ามปู ฝึกกองกำลังพลิกแพลงสำหรับจู่โจมจากสองปีก เนื่องจากทัพฉินสู้แบบหลังพิงตัวเมือง ด้านกำลังหลักสามารถอาศัยเครื่องยิงก้อนหินบนกำแพงเมืองและหน้าไม้คันธนูที่ติดตั้งอยู่เบื้องสูง เสริมขีดความสามารถในการป้องกัน กองกำลังพลิกแพลงที่สองปีกคัดเลือกจากฝ่ายทหารม้าและกองกำลังเคลื่อนที่เร็วใช้ดาบใหญ่สันหนาเป็นอาวุธ เหมาะสำหรับรับหน้าที่บุกทะลุทะลวงฟาดฟัน

คราครั้งนี้ข้าศึกมาจากทิศตะวันตก ตามรายทางล้วนเป็นเขต

เทือกเขา ต้องละทิ้งรถโจมตีเมืองและเครื่องมือยิงก้อนหิน ลดทอนการคุกคามต่อทัพฉิน เงื่อนไขที่มีเปรียบกว่าเพียงหนึ่งเดียวของกองกำลังผสมห้ารัฐคือกำลังพลที่มีจำนวนมากกว่า

ตอนนี้ย่างเข้าฤดูใบไม้ร่วง หากกองกำลังผสมห้ารัฐไม่สามารถตีเมืองจุ้ยเฉิงก่อนฤดูหนาว จะถูกกักอยู่กลางหิมะน้ำแข็ง ดังนั้นผังน่วนเพียงภาวนาให้เซี่ยงเส้าหลงออกจากเมืองมาสู้รบหวังเผด็จศึกโดยเร็ว

สิบวันให้หลัง กองกำลังผสมห้ารัฐเคลื่อนสู่เมืองจุ้ยเฉิงอีกครั้ง จวบกระทั่งถึงทุ่งราบนอกเมืองห้าสิบลี้ ค่อยก่อกระโจมตั้งค่ายที่เชิงเขาและใช้รถศึกตั้งเรียงรายเป็นปราการป้องกัน เซี่ยงเส้าหลงสั่งการให้ยุติการจู่โจมรังควานศัตรู ปล่อยให้ข้าศึกตั้งหลักอย่างมั่นคง

บรรยากาศก่อนศึกใหญ่ปะทุขึ้น กดคุกคามจิตประสาทของกองกำลังทั้งสองฝ่าย

สามวันต่อมา กองกำลังผสมของห้ารัฐมาถึงทั้งหมด เซี่ยงเส้าหลงและพวกขึ้นกำแพงเมืองไปสำรวจมอง ดูจากเปลือกนอกฝ่ายตรงข้ามมีกองกำลังเข้มแข็ง ไม่มีทีท่าอ่อนเปลี้ยแต่อย่างไร

หวนฉีชมดูชั่วขณะจึงกล่าว “หากวิจารณ์ถึงคุณสมบัติและการฝึกอบรมของไพร่พล นอกจากทหารจ้าวแล้ว สี่รัฐที่หลงเหลือล้วนไม่อาจเทียบเปรียบกับรัฐเรา คราครั้งนี้ท่านแม่ทัพเมิ่งที่ปราชัย เป็นเพราะทำศึกนานปีจนผังน่วนและพวกคำนวณยุทธวิธีของเขาได้ จึงดำเนินการมุ่งเป้าหมายจำเพาะจวบจนได้รับชัยชนะ” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า “ท่านแม่ทัพหวังเจี่ยนเคยบอกว่า พิเคราะห์จากยอดขุนพลแห่งยุคมีแต่ไป๋ฉีและหลี่มู่ที่สู้รบโดยไม่มีระเบียบแบบแผน ทำให้ผู้คนหยั่งคำนวณไม่ออก ส่วนบุคคลอื่นมีร่องรอยให้สืบสาว ตอนนี้ท่านแม่ทัพหวังสมควรเพิ่มรายชื่อแม่ทัพใหญ่เซี่ยงเข้าไปในทำเนียบยอดขุนพลด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงด่าอย่างยิ้มแย้มว่า “เด็กน้อยนี้ยิ่งมายิ่งรู้จักยกยอปอปั้นแล้ว”

หลังการสัพยอกหยอกล้อ บรรยากาศค่อยผ่อนคลาย เถิงอี้กล่าว

ว่า "ฝ่ายตรงข้ามแม้ประสบความสูญเสีย แต่ยังมีไพร่พลห้าสิบหมื่น เรื่องนี้เราหาวิตกไม่ ทั้งนี้เพราะฝ่ายตรงข้ามมีจิตนึกระแวง ยากที่จะร่วมมืออย่างจริงใจ บวกกับดินฟ้าอากาศและน้ำดื่มของที่นี้ ไม่เหมาะกับทหารทางใต้เช่นทัพฉู่ พวกเรายังถมหินทรายปิดบ่อน้ำลำธารข้างเคียงสร้างความอ่อนเปลี้ยแก่พวกมันกว่าเดิม ดังนั้นรี้พลห้าสิบหมื่นเท่ากับยี่สิบหมื่นเท่านั้น ถือว่าใกล้เคียงกับพวกเรา ขณะที่พวกเราหลังพิงกำแพง ไม่กลัวสู้ศึกยาวนาน ฝ่ายตรงข้ามกลับต้องสู้รบแข่งกับเวลา สถานะที่เหลื่อมล้ำเป็นที่คาดคิดได้"

หวนฉีทอดตามองไกล กล่าวว่า "ในกองทัพข้าศึกส่งทหารสื่อสารไปทางซ้ายขวา แสดงว่าเรียกระดมนายทัพนายกอง ให้ไปประชุมที่กองกลาง ดูท่าศัตรูตระเตรียมบุกโจมตีแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิดกล่าวว่า "ในความเห็นข้าพเจ้า นี่เป็นการแสดงออกให้พวกเราชมดู หากข้าพเจ้าเป็นผังน่วน มาตรว่ามีกำลังแข็งกล้า จะแสร้งเป็นอ่อนเปลี้ย ล่อให้พวกเราออกจากเมือง ตอนนี้ทำท่าเข้มแข็ง แสดงว่าในใจนึกขลาดเขลากลัวพวกเราโจมตีพวกมัน"

ยามนี้เฉิงจวินเทิดทูนเซี่ยงเส้าหลงประหนึ่งขุนพลสวรรค์ พอฟังกล่าวว่า "ใช่แล้ว ตำราพิชัยสงครามมีว่าไว้ *'ไพร่พลและม้าคึกคัก กลับแสดงว่าฝ่ายเราอ่อนแอ กระบวนทัพเป็นระเบียบเรียบร้อย กลับหมายความว่าฝ่ายเราไม่พร้อมรบ'* ท่านแม่ทัพใหญ่คาดคิดไม่ผิด"

หวนฉี เถิงอี้และจิงจวิ้นล้วนหวั่นไหวใจขึ้นมา จิงจวิ้นอาสาออกไปสู้ศึก เซี่ยงเส้าหลงกริ่งเกรงจิงจวิ้นเพลี่ยงพล้ำ จึงสั่งให้หวนฉีเป็นปีกคุ้มกัน ครึ่งชั่วยามให้หลังประตูเมืองเปิดอ้าออก จิงจวิ้นกับเถิงอี้นำกำลังคนละสองหมื่นประกอบด้วยทหารม้าทหารราบ และขบวนรถยิงก้อนหินเคลื่อนผ่านทุ่งราบ บุกเข้าหาค่ายที่มั่นของข้าศึก

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้จัดทัพนำขบวน ป้องกันว่าหากมีความจำเป็นจะคุ้มกันพวกเขาถอยร่นกลับมา สู้รบถึงยามพลบค่ำ จิงจวิ้นกับหวนฉีทำลายค่ายข้าศึกได้หลายหลัง ค่อยถอนทหารกลับเข้าเมือง

วันรุ่งขึ้นถึงรอบข้าศึกส่งทหารมาท้ารบ ทัพฉินกลับปิดประตูเมืองไม่ออกไป เพียงยิงลูกธนูใส่ ข้าศึกยามอับจนปัญญาได้แต่ล่าถอยกลับไป หลังจากทำสงครามชักเย่ออยู่สามวัน พอถึงรุ่งเช้าเข้าวันที่สี่ ฝ่ายข้าศึกสูญเสียความอดทน ดังนั้นทุ่มรถตีเมือง รถท่อนซุงซึ่งประกอบขึ้นใหม่บุกตีเมืองอย่างสุดกำลัง

เซี่ยงเส้าหลงตั้งรับอย่างเหนียวแน่น รอจนข้าศึกอ่อนเปลี้ย ถอยร่นตลอดทั้งแนว ค่อยทุ่มเทออกทั้งรัง จัดกระบวนทัพอยู่นอกเมืองตามยุทธวิธีที่กำหนดไว้แต่แรก เห็นกองกำลังผสมของห้ารัฐแม้ไม่ต้องการสู้รบ แต่ก็ไม่ต้องการเสียโอกาสทำศึก ทั้งเกรงว่าทัพฉินจะบุกโจมตี จึงจัดทัพอยู่อีกฟากหนึ่งของทุ่งราบ

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ขึ้นบนเนินเล็กๆ ของกองกลาง ศึกษาสภาพของข้าศึก

ยามนี้อาทิตย์ลอยพ้นขุนเขาบูรพา ภายใต้แสงแดดแผดจ้า อาวุธและเสื้อเกราะของทหารทั้งสองฝ่ายสะท้อนประกายระยิบระยับจับตา กระจายอยู่ทั้งสองฟากของทุ่งราบ สถานการณ์ตึงเครียดถึงขีดสุด

กองกำลังผสมของห้ารัฐมีจำนวนลดลงอย่างเห็นได้ชัด มีประมาณสี่สิบหมื่น แบ่งออกเป็นห้ากอง รวมกำลังอยู่ที่แดนกลาง ประกอบด้วยทหารราบเป็นหลัก ด้านหน้าเป็นรถศึก ด้านหลังเป็นทหารม้า ส่วนทัพซ้ายและขวาล้วนเป็นทหารม้าเคลื่อนที่เร็ว

ทหารราบที่แดนกลางยังแบ่งออกเป็นเก้าขบวนย่อยๆ สามขบวนแรกเป็นทหารโล่และทหารเครื่องแบบเบา อีกหกขบวนเป็นทหารเครื่องแบบหนัก ซึ่งเป็นกำลังหลักในการจู่โจม แต่ละขบวนมีกำลังพลสองหมื่นนาง แยกย้ายถือหน้าไม้ ทวน กระบี่ โล่ หอก ง้าว เหล่าสรรพาวุธแต่ละขบวนยึดครองพื้นที่เว้นระยะห่างเกื้อกูลถึงกัน สอดคล้องกับหลักยุทธศาสตร์ หาใช่กลุ่มชนที่รวมตัวโดยไร้ระเบียบแบบแผนไม่

เถิงอี้ทอดถอนใจชมเชยว่า “น้องสามแม้เพิ่งนำทัพเป็นครั้งแรก

แต่ทุกครั้งคราคำนวณศัตรูอย่างแม่นยำ ยกตัวอย่างคาดเดาว่าฝ่ายตรงข้ามไม่เน้นกองกลาง หากแต่ทุ่มกำลังอยู่สองปีก ทั้งนี้เพราะผังน่วนไม่ทราบว่าทหารม้าพวกเราพกพาดาบใหญ่สันหนา ซึ่งมีความร้ายกาจของดาบร้อยชนะครึ่งหนึ่ง รับรองว่าพวกมันต้องประสบความเสียหายอย่างแน่นอน"

ทางฝ่ายข้าศึกพลันบังเกิดเสียงกลองศึกดังขึ้น รถศึกจำนวนสามพันคันเคลื่อนรุดหน้าตามติดด้วยทหารราบ เริ่มรุกคืบเข้าหา แม้แต่พญาเหยี่ยวซึ่งเกาะอยู่บนหัวไหล่ของโจวเหลียง ยังสูดได้กลิ่นอายสงครามขยับปีกส่งเสียงร้องเบาๆ ออกมา

เซี่ยงเส้าหลงออกคำสั่งให้ตั้งรับ เสียงกลองพลันดังขึ้น ส่วนทหารสื่อสารโบกธงสัญญาณแจ้งต่อจิงจวิ้นกับหวนฉีทางสองปีก

เมื่อเข้าสู่รัศมีการยิง ในรถศึกทั้งหกแถวจำนวนสามพันคัน ปรากฏรถศึกสองแถวแรกเร่งระดับความเร็วพุ่งตรงมา รถศึกแต่ละคันนอกจากประกอบด้วยคนขับและพลรถแล้ว ยังติดตามด้วยทหารราบขบวนหนึ่ง ต่างคนต่างมีหน้าที่รับผิดชอบ

คนขับทำหน้าที่ขับรถ พลรบพกพาหน้าไม้คันธนู หอกและขวานสำหรับยิงไกลและต่อสู้ระยะไกล ส่วนทหารราบติดตามรถศึกโดยกระชั้นชิด ทำหน้าที่คุ้มกัน และขยายอำนาจการทำลายล้าง คนขับและพลรถเนื่องจากไม่ต้องเดินเท้า ล้วนสวมหมวกใส่เสื้อเกราะ ไม่กลัวลูกธนูธรรมดา ม้าศึกก็เช่นกัน ยามเผ่นโผนพุ่งชน ยากที่อีกฝ่ายจะรักษากระบวนทัพได้ รอจนกำลังหนุนของรถศึกหนุนเนื่องมาถึง คงต้องปราชัยแล้ว

พริบตานั้น ทั้งสองฝ่ายย่ำกลองโห่ร้องลูกธนูบินฉวัดเฉวียน เสียงฆ่าฟันดังสะท้านทั้งดินฟ้า ทหารม้าที่สองปีกของกำลังผสมห้ารัฐพากันแบ่งกำลังปีกละหนึ่งหมื่น ทำหน้าที่คุ้มกันกองกลาง ในที่สุดสงครามเปิดฉากขึ้นแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงรอจนข้าศึกเข้ามาในรัศมีการยิง ค่อยสั่งการให้เครื่องยิงก้อนหินที่ติดตั้งบนกำแพงเมืองทำงาน หินใหญ่จำนวนมากคล้ายหิน

อุกกาบาตจากฟ้า ถล่มใส่รถศึกที่ดาหน้ามา จนผู้คนล้มหงายรถศึกพลิกคว่ำ หากทว่ายังปรากฏรถศึกเกือบร้อยคันแล่นประชิดเข้ามา

เซี่ยงเส้าหลงออกคำสั่งคำหนึ่ง ทหารฉินที่แนวหน้าถอยร่นกลับไปเผยเห็นหลุมกับดักม้าเกลื่อนกล่นทางด้านหลัง ฝ่ายข้าศึกไม่ทันระวังปรากฏรถศึกตกหลุมผู้คนร่วงลิ่วลง ถูกทหารฉินฉวยโอกาสจู่โจมสังหาร

บนกำแพงเมืองปรากฏลูกธนูปลิวว่อนลงมาดุจห่าฝน ทหารราบที่สูญเสียเครื่องกำบังถูกยิงล้มตายดุจใบไม้ร่วง จนเซี่ยงเส้าหลงแทบไม่อาจหักใจทนดู แต่ก็อับจนปัญญา บนสนามรบมิใช่ท่านตายก็เป็นเราสิ้น หากยังเกิดเมตตาจิต ไหนเลยยืนหยัดอยู่ได้?

ยามนั้น ทหารม้าทางสองปีกของข้าศึกเข่นฆ่ามาถึง เซี่ยงเส้าหลงใช้ให้มือธงโบกธงสัญญาณ ทหารม้าของทัพฉินก็เผ่นโผนออกทางซ้ายขวา ทุกผู้คนถือดาบใหญ่ ฟาดฟันใส่ข้าศึกซึ่งถือกระบี่จนแตกพ่ายไม่เป็นขบวน ทหารม้าทัพฉินมีเปรียบเหนือกว่าไพร่พลจากรัฐตะวันออกอยู่แล้ว บวกกับถืออาวุธใหม่ซึ่งเหมาะกับการรับมือบนหลังม้า ก็ยิ่งเกรี้ยวกราดรุนแรงสุดเปรียบปาน

กองกลางของทัพฉินพอบดขยี้ทำลายกองหน้าของศัตรู ก็รุกไล่ต่อไป ยิงก้อนหินและลูกธนูใส่ศัตรูที่ห่างไป ทหารม้าทั้งสองปีกฝ่ายข้าศึกแตกพ่ายยับเยิน ทางกองกลางเมื่อไม่ได้รับความคุ้มครองจากสองปีกก็เผชิญการจู่โจมจากสามทาง รีบถอนกำลังล่าถอย

หาคาดไม่ว่ารถศึกยามบุกตะลุยแม้ดุดันรุนแรง แต่ขาดความคล่องตัว รถศึกกว่าครึ่งยามหันหัวกลับอย่างรีบร้อน กลับปะทะชนกันเองกลายเป็นสภาพชุลมุนวุ่นวาย นี่ก็ยากตำหนิกองกำลังผสมของห้ารัฐล้วนคาดไม่ถึงว่า ทหารม้าของสองปีกจะพ่ายแพ้อย่างรวดเร็วและยับเยินถึงเพียงนี้

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าโอกาสมาถึงแล้ว สั่งการให้เปิดฉากโจมตีรอบด้านในบัดดล ก่อนอื่นหวนฉีกับจิงจวิ้นนำกำลังคนละสองหมื่น ไล่กวดตามทหารปราชัยของข้าศึกไป จากนั้นทหารราบหกหมื่นนายทั้งสองปีก

ตามหลังเหล่าทหารม้าบุกเข้าสู่กองทัพข้าศึก

ส่วนเซี่ยงเส้าหลงนำกองกลางซึ่งประกอบด้วยทหารราบสี่หมื่น ทหารม้าหนึ่งหมื่นและนักรบตระกูลอูหนึ่งพันนาย บุกจู่โจมกองกลางของข้าศึกซึ่งถอยร่น เข่นฆ่าจนฝ่ายตรงข้ามทิ้งซากศพเกลื่อนกลาดเป็นสภาพสยดสยองนัก ทหารม้าทั้งสองปีกพอบุกทะลวงเข้ากองทัพข้าศึก กองกำลังผสมของห้ารัฐเกิดความระส่ำระสาย สภาพอันวุ่นวายขยายวงกว้างออกไป ส่งผลกระทบทั่วทั้งกองทัพ

ผังน่วนเห็นผิดท่า ย่ำกลองเป่าหลอดเขา สั่งการให้สู้ศึกอย่างเต็มสติกำลัง แต่สถานการณ์กลับกลายจากรุกเป็นรับแล้ว เพิ่งยันทัพฉินเอาไว้ได้ เซี่ยงเส้าหลงกับนักรบตระกูลอูนับพันก็เข่นฆ่ามาถึง คนคล้ายพยัคฆ์หลงพลัดไปในฝูงแกะ โค่นทำลายกองกลางอันเข้มแข็งของกองกำลังผสมห้ารัฐ

ยามนี้กองกำลังผสมของห้ารัฐยากจะกอบกู้สถานะพ่ายแพ้ได้ครึ่งชั่วยามให้หลัง ทัพฉู่ถอนกำลังก่อน เป็นเหตุให้กองกำลังผสมแตกฉานซ่านเซ็น กระทบกระเทือนทั้งกองทัพ ดังนั้นกองกำลังผสมทิ้งอาวุธถอดหมวกเกราะหลบหนี ไม่มีปัญญาแข็งข้ออีกต่อไป

ทัพฉินไล่กวดติดตามเป็นระยะทางยี่สิบกว่าลี้ สังหารข้าศึกจำนวนแปดหมื่น จับเป็นเชลยได้สองหมื่นเศษ นับตั้งแต่ห้ารัฐรวมประสานแนวดิ่งโจมตีรัฐฉิน ไม่เคยปราชัยอย่างยับเยินถึงเพียงนี้มาก่อน

ค่ำคืนนั้น เซี่ยงเส้าหลงตั้งค่ายบนเขา ตระเตรียมพักผ่อนออมกำลัง พรุ่งนี้ค่อยตะลุยไล่ต่อไป เพื่อช่วงชิงพื้นที่กลับคืนมา แต่แล้วทหารฉินเข้ามารายงานว่า จับกุมแม่ทัพใหญ่ฝ่ายข้าศึกได้

เซี่ยงเส้าหลงออกจากกระโจมไปชมดู พบว่าเชลยศึกกลับเป็นหานฉ่วงซึ่งหลั่งโลหิตโซมกาย ถูกคุมตัวถึงหน้ากระโจม หานฉ่วงเห็นหน้าเซี่ยงเส้าหลง ก็หัวร่ออย่างหดหู่กล่าวว่า “พี่เซี่ยงประหารเราในดาบเดียวเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบ ตวาดสั่งให้แก้มัดหานฉ่วง ทั้งยังสั่งคน

รักษาบาดแผลให้ สุดท้ายค่อยเชื้อเชิญหานฉ่วงเข้ากระโจมแม่ทัพใหญ่รับประทานอาหารร่วมกัน

หานฉ่วงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “การศึกครั้งนี้สร้างชื่อพี่เซี่ยงเลื่องลือทั่วแผ่นดิน เราหานฉ่วงพ่ายแพ้อย่างยินยอมพร้อมใจ”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “ต่างขึ้นตรงต่อเจ้าแห่งรัฐจำเป็นต้องทำศึกกัน คืนนี้พี่หานนอนพักอยู่ที่นี้ พรุ่งนี้เช้าค่อยโดยสารม้ากลับรัฐท่านเถอะ”

หานฉ่วงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า “พี่เซี่ยงปล่อยตัวแม่ทัพข้าศึกโดยพลการ อาจเป็นชนวนเภทภัยภายหลัง เราจะรับได้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “เรื่องนี้ไม่คำนึงมากความข้าพเจ้าจะส่งมอบผู้ติดตามของพี่หานคืนให้แก่ท่าน พี่หานต้องรีบหลบหนีออกจากรัฐฉิน ตอนนี้พวกเรามิอาจไม่ฉวยโอกาสรุกไล่ต่อไป”

หานฉ่วงความจริงเป็นคนขลาดเขลากลัวตาย ยามนี้ได้รับการละเว้นชีวิต จึงแสดงความขอบคุณ ขอจากไปทั้งยามราตรี เซี่ยงเส้าหลงก็ส่งหานฉ่วงและองครักษ์ประจำตัวของอีกฝ่ายเกือบพันนายออกเดินทาง เช้าวันรุ่งขึ้นเซี่ยงเส้าหลงทางหนึ่งจัดทัพคุมตัวเชลยกลับสู่เมืองจุ้ยเฉิง ทางหนึ่งยกกำลังไล่ตามข้าศึกไป

ระหว่างทางแม้นว่าผังน่วนจะจัดขบวนกองกำลังผสมใหม่ แต่เนื่องจากเหล่าทหารเสียขวัญและกำลังใจ กอปรกับขาดแคลนอาวุธและเสบียง ไม่ถึงสามวันก็ถูกโจมตีแตกพ่ายสิ้น เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสรุกคืบหน้ายึดด่านหันกู่กวนกลับคืน ทำลายความฝันอันเพริศแพร้วของห้ารัฐตะวันออกไปโดยสิ้นเชิง

เซี่ยงเส้าหลงใช้คนซ่อมเสริมบำรุง เพิ่มแนวป้องกันของด่านหันกู่กวน พอล่วงเลยฤดูหนาว เสี่ยวผานจัดส่งทูตพิเศษมา ด้านราชโองการซึ่งลงพระนามเสี่ยวผานกับจีไทเฮา เลื่อนตำแหน่งเซี่ยงเส้าหลงเป็นสั้งเจียงจวิน บุคคลอื่นก็ได้รับการเลื่อนตำแหน่งอีกขั้นหนึ่ง

หวนฉีกับเฉิงจวินล้วนเลื่อนเป็นแม่ทัพใหญ่ เถิงอี้กับจิงจวิ้นเข้า

สู่ทำเนียบแม่ทัพ โจวเหลียงก็ก้าวกระโดดเป็นนายทัพ ผู้คนที่หลงเหลือปูนบำเหน็จรางวัลตามความดีความชอบ ไพร่พลทหารได้รับเงินเดือนเพิ่มอีกสามเท่า ต่างปีติยินดีกันทั่วหน้า

นอกจากเฉิงจวินรั้งอยู่เฝ้ารักษาด่านหันกู่กวนแล้ว เซี่ยงเส้าหลงและพวกได้รับคำสั่งเรียกตัวกลับนครเสียนหยาง การศึกครั้งนี้สร้างชื่อเซี่ยงเส้าหลงเลื่องระบือทั่วแผ่นดิน เป็นที่กล่าวขวัญเหนือกว่าหวังเฮอกับเมิ่งอ้าว ได้รับการขนานนามคู่กับหวังเจี่ยนเป็นสองขุนพลพยัคฆ์ใหม่แห่งรัฐฉิน

นางแอ่นอันปราดเปรียว

เซี่ยงเส้าหลงและพวกโดยสารกองเรือซึ่งเสี่ยวผานทรงจัดส่งมาแล่นเรือทวนน้ำสู่นครเสียนหยาง มิต้องตรากตรำเดินทางเช่นเมื่อขามา

ผู้โดยสารมากับกองเรือประกอบด้วยจี้เอียนหยาน จ้าวจื้อ โจวเว่ยและลู่ตันเอ๋อ สร้างความยินดีอย่างไม่คาดฝันแก่เซี่ยงเส้าหลง อูกัวและจิงจวิ้นนัก อูถิงฟางต้องการอยู่บ้านเป็นเพื่อนกับเซี่ยงเป่าเอ๋อ ดังนั้นไม่ได้ร่วมทางมา เถียนเจินกับเถียนฟ่งย่อมต้องรั้งอยู่ที่ตึกตระกูลอูเช่นกัน

ทั้งหมดเลี้ยงฉลองกันในห้องท้องเรือ เซี่ยงเส้าหลงถามถึงฉินชิง จี้เอียนหยานบอกว่าหัวหยางฮูหยินถึงแก่กรรมเมื่อเดือนก่อน ดังนั้นฉินชิงส่งจดหมายมาว่าจะไว้ทุกข์ให้แก่นางหนึ่งปี พร้อมกับสะสางกิจการค้าของตระกูล ในเวลาอันสั้นคงไม่กลับนครเสียนหยาง

จี้เอียนหยานยังบอกว่า หลี่ปู้เหว่ยพอทราบข่าวเซี่ยงเส้าหลงพิชิตชัย ถึงกับกินไม่ลงสามวัน ก่อนหน้าที่พวกนางจะออกเดินทาง หลี่ปู้เหว่ยนำคนสนิทเดินทางไปยังแว่นแคว้นตงจวิน แต่นางระแวงสงสัยว่าหลี่ปู้เหว่ยอาจไปติดต่อกับเฉิงเฉียว

ทางด้านเมิ่งอ้าวพอถูกเรียกตัวกลับนครเสียนหยางก็ล้มป่วยลง หลี่ปู้เหว่ยกลับละเลยไม่สนใจ ยามนี้เร่งปลูกฝังก่วนตงแส สีซัง จ้าวผู่และเหลียนเกาเป็นการใหญ่

ทั้งหมดสนทนาอยู่ครู่ใหญ่ ค่อยแยกย้ายกลับห้องไปพักผ่อน จี้

เอียนหยานกับจ้าวจื้อพากันปรนนิบัติเซี่ยงเส้าหลง โดยอาบน้ำชำระกายสวมใส่เสื้อผ้าให้

เมื่อก้าวขึ้นเตียง จี้เอียนหยานค่อยกระซิบบอกว่าจีไทเฮา ทรงย้ายที่ประทับไปยังเมืองหย่งตูอีก ผู้ร่วมทางประกอบด้วยเล่าไอ่กับเหมาเจียว เซี่ยงเส้าหลงพอฟัง ก็นึกออกว่าพระนางทรงอุ้มครรภ์ที่สองให้แก่เล่าไอ่แล้ว

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงและพวกขึ้นจากเรือโดยสารสู่ท่าเรือริมแม่น้ำอุ้ยสุ่ยนอกเมืองเสียนหยาง คณะมโหรีบรรเลงดนตรีต้อนรับ เสี่ยวผานกับชางผิงจวินพร้อมด้วยขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ล้วนรออยู่ริมฝั่ง

ระหว่างเดินทางกลับวังเสียนหยาง ชาวฉินตั้งแถวอยู่สองฟากข้างโห่ร้องต้อนรับด้วยความยินดี เสียงจุดประทัดดังสนั่นหวั่นไหว ทุกบ้านช่องจุดโคมประดับแพรพรรณ บรรยากาศรื่นเริงหรรษา

เสี่ยวผานเสด็จนำทั้งหมดเข้าสู่ศาลาเจ้าหลวง เซ่นไหว้บูรพเจ้าชีวิตแห่งรัฐฉิน และไว้อาลัยให้แก่ทหารหาญที่พลีชีพในสมรภูมิ จากนั้นประกาศจัดงานเลี้ยงพระราชทานในค่ำคืนนี้ ต่อจากนั้นเสี่ยวผานทรงประชุมร่วมกับเซี่ยงเส้าหลงที่ตำหนักใน โดยมีหวังหลิง หลี่ซือและชางผิงจวินเข้าร่วมด้วย

ตามความเข้าใจของผู้คนทั่วไป ตอนนี้เสี่ยวผานมีพระชนมายุสิบเก้าพรรษา แท้ที่จริงอยู่ในวัยยี่สิบเอ็ดพรรษา ทรงเจริญวัยเป็นหนุ่มแล้ว พระองค์แม้เตี้ยกว่าเซี่ยงเส้าหลงครึ่งศีรษะ หากทว่าพระอังสากว้างพระขนงหนา ทรงสุขุมคัมภีรภาพ พระเนตรลึกล้ำสุดหยั่งคาด กอปรด้วยพระอำนาจ เพียงพอให้ผู้คนยินยอมขายชีวิตแก่พระองค์ พระองค์เพียงประทับนั่งตามสบาย หากแต่พระบุคลิกที่คุกคามจนผู้คนบังเกิดความคิดคุกเข่าถวายความเคารพ

ทุกผู้คนแสดงความยินดีต่อเซี่ยงเส้าหลงอีกครั้ง เสี่ยวผานตรัสว่า "ท่านเซี่ยงชมชอบให้ข้าพเจ้าเรียกท่านเป็นพระอาจารย์หรือสั้งเจียงจวิน?"

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมากล่าวว่า "ยังคงเรียกพระอาจารย์ฟังดู

ระรื่นหูกว่า”

เสี่ยวผานทอดถอนพระทัยตรัสว่า “ได้ชัยแต่ไม่ลำพอง ทั่วทั้งรัฐฉินเราคงมีแต่พระอาจารย์คนเดียว การศึกของพระอาจารย์ครั้งนี้ เท่ากับเป็นการปรับรากฐานรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่นให้แก่รัฐฉินเรา ทั้งยังกอบกู้หน้าข้าพเจ้ากลับคืนมา ตอนนี้ไม่มีผู้ใดกล้านินทาลับหลังว่าข้าพเจ้าดีต่อพระอาจารย์เป็นพิเศษแล้ว”

ชางผิงจวินกล่าวเสริมว่า “หลี่ปู้เหว่ยเคยกล่าวโทษเส้าหลงดีต่อหานฉ่วง รัชทายาทเพียงรับสั่งว่าไม่มีเรื่องเช่นนั้น เป็นการปิดปากหลี่ปู้เหว่ย วันหน้าหากมีคนถามถึงให้ท่านใช้ถ้อยคำนี้ด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความอบอุ่นใจ เสี่ยวผานรับสั่งว่า “นี่เพียงเป็นเรื่องเล็กน้อย ต่อให้ปลดปล่อยหานฉ่วง คนผู้นี้สามารถกระทำการใดได้ หากแต่แสดงว่าพระอาจารย์มิใช่คนไร้น้ำใจไมตรีเช่นหลี่ปู้เหว่ย เพียงแต่วันหน้าคร่ากุมหลี่มู่ได้ พระอาจารย์ไม่อาจปลดปล่อยมันเด็ดขาด”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงตัวเองไม่แน่ว่าจะต้องเผชิญกับหลี่มู่ ซึ่งทั้งน่าเคารพและน่ากลัวในสมรภูมิ อดใจหายวูบมิได้

เสี่ยวผานตรัสสืบต่อ “ตอนนี้เมิ่งอ้าวป่วยหนัก เมื่อวันก่อนข้าพเจ้าไปเยี่ยมมัน มันกล่าวคำสรรเสริญยกย่องพระอาจารย์ ดูท่านึกเสียใจอยู่บ้าง”

เซี่ยงเส้าหลงจึงบอกเรื่องที่เมิ่งอ้าวฝากฝังให้เขาดูแลเมิ่งอู่กับเมิ่งเถียนออกไป เสี่ยวผานรับสั่งด้วยความโสมนัสยินดีว่า “รอจนไทเฮาเสด็จกลับมา ข้าพเจ้าจะเลื่อนยศพระอาจารย์เป็นพระยา ตำแหน่งของพระอาจารย์ไม่สมควรต่ำกว่าหลี่ปู้เหว่ย”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่ามีคนนอกอยู่ด้วย ไม่สะดวกกับการปฏิเสธ เพียงรับคำคำหนึ่ง อีกสามปีจะถึงวาระเสี่ยวผานทรงพระมาลาห้อยมุก หวังว่าเมื่อถึงวันนั้นไม่ต้องพบกับหลี่มู่กลางสมรภูมิ อย่างนั้นก็ขอบคุณฟ้าดินแล้ว

หลังจากทูลลาเสี่ยวผาน เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าห่างจากงานเลี้ยง

พระราชทานอีกสามชั่วยาม จึงกลับตึกตระกูลอูก่อน

เห็นหน้าตึกตระกูลอูแออัดไปด้วยผู้คนบ้านใกล้เรือนเคียงที่มาต้อนรับ เพิ่งผ่านเข้าประตูใหญ่ มีการจุดประทัดดังสนั่นหวั่นไหว อูอิ้งหยวนนำคนของตระกูลอูออกมาต้อนรับ สะอึกเข้ามากุมมือเซี่ยงเส้าหลงไว้ กล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า “ในที่สุดตระกูลอูเรามียอดขุนพลคนหนึ่ง เราปีติยินดีจนไม่ทราบกล่าวกระไรได้”

เซี่ยงเป่าเอ๋อก็ยกมืออุดหู พลางโถมเข้ามายังอ้อมอกของเซี่ยงเส้าหลง จากนั้นอูถิงฟางกับเถียนเจินเถียนฟ่ง ทั้งร้องไห้ทั้งหัวร่อ พากันวิ่งกรูเข้ามา เซี่ยงเส้าหลงทั้งแสดงความรักทั้งปลอบโยน โอบกอดบุตรภรรยาหญิงรับใช้เข้าตัวตึก ก่อนอื่นเซ่นไหว้บรรพบุรุษตระกูลอู จากนั้นอาบน้ำชำระกาย ค่อยเข้าสู่ห้องโถงใหญ่ รับการแสดงความยินดีจากคนของตระกูลอู

จี้เอียนหยาน จ้าวจื้อ สั่งหลัน และลู่ตันเอ๋อผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าอาภรณ์ ออกมาต้อนรับญาติสนิทมิตรสหาย เถิงอี้ หวนฉี จ้าวต้าและพวกล้วนกลับมา เพิ่งพูนบรรยากาศอันรื่นเริงหรรษากว่าเดิม

โจวเหลียงเนื่องจากฝึกอบรมพญาเหยี่ยว สร้างความดีความชอบแก่ทัพฉิน มีศักดิ์ฐานะสูงส่งกว่าเดิม พญาเหยี่ยวกลับกลายเป็นสัตว์เลี้ยงที่ได้รับความสนใจจากเด็กทั้งหลาย ห้อมล้อมเข้ามุงดู

อูถิงฟางกลับคลอเคลียอยู่ข้างกายเซี่ยงเส้าหลง แสดงกิริยากระเง้ากระงอด ภรรยาของเขาผู้นี้แม้มีอายุยี่สิบปี หากยังมีรูปร่างหน้าตาและกิริยาท่าทางเช่นตอนแรกพบพานไม่เปลี่ยนแปลง

เซี่ยงเส้าหลงหาโอกาสหารือกับเถิงอี้ว่า “ข้าพเจ้าคิดเสนอต่อรัชทายาท ขอลาออกจากตำแหน่งผู้บัญชาการทหารม้า หลังจากนี้ขอมอบภาระแก่พี่รองแล้ว”

เถิงอี้ยิ้มพลางกล่าวว่า “น้องสามก็ทราบว่าเราไม่สนใจรับราชการในความเห็นเรา มิสู้ให้จวิ้นน้อยรับช่วงแทน นอกจากนั้นแต่งตั้งอูกัวกับจ้าวต้าเป็นรองผู้บัญชาการ และผลักดันผู้คนอีกสองคนขึ้นมา”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “อย่างนั้นเลือกโจวเหลียงกับอูเอี๋ยนจู้เถอะ องครักษ์เหล็กที่เหลือก็บรรจุเข้าเป็นทหาร มิต้องติดตามพวกเรากลับสถานปศุสัตว์ไป”

เถิงอี้ผงกศีรษะเห็นพ้อง เรื่องราวตกลงตามนี้

อูอิ้งหยวนเดินเข้ามา ฉุดดึงคนทั้งสองมาด้านข้าง กล่าวว่า “เราเพิ่งกลับจากนอกด่านเมื่อเดือนก่อน หวังเจี่ยนผู้เป็นน้องร่วมสาบานของพวกท่านห้าวหาญชาญศึก แม้แต่พวกซงหนูยังมิใช่คู่มือของเขา” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ “พวกซงหนูอาละวาดอยู่นอกด่านตอนเหนือ ทุกผู้คนเชี่ยวชาญวิชาขี่ม้ายิงธนู รุกถอยราวสายลม มิคาดตอนแรกพ่ายแพ้แก่หลี่มู่ จากนั้นเพลี่ยงพล้ำแก่น้องสี่ของพวกท่าน ตอนนี้อูจว่อสร้างเมืองภูเขาอยู่ที่ละแวก**ทะเลสาบเป้ยเจียเอ่อ*** โดยรับชนเผ่าที่ถูกพวกซงหนูข่มเหงรังแกเอาไว้ หากจัดสรรลูกหลานตระกูลอูไปอีกพันนาย จะเพิ่มขีดความสามารถในการขยับขยายกว่าเดิม

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ผงกศีรษะรับ สีหน้าปรากฏแววมุ่งหวังขึ้น มีแต่อยู่ในเขตแคว้นของตัวเอง จึงได้รับอิสรเสรีและความสุขที่แท้จริง

ค่ำคืนนั้นเสี่ยวผานทรงจัดงานเลี้ยงฉลองชัยขึ้นในวังเสียนหยาง ชาวเมืองพลอยได้รับพระราชทานสุราอาหารด้วย สำหรับกับเสี่ยวผาน การรบชนะของเซี่ยงเส้าหลงเท่ากับพระองค์รบชนะเอง ดังนั้นมีความพึงพอพระทัยเป็นพิเศษ เซี่ยงเส้าหลงย่อมเป็นตัวเอกในงานเลี้ยง ได้รับการคารวะสุราไม่หยุดหย่อน งานเลี้ยงดำเนินถึงกลางคัน คนก็เมามายล้มพับไป

วันรุ่งขึ้นตื่นขึ้นมา ค่อยพบว่าตัวเองนอนอยู่บนพระแท่นบรรทมของเสี่ยวผาน ที่แท้เป็นพระประสงค์ของเสี่ยวผานให้ทรงทำเช่นนี้ จี้เอียนหยานและพวกล้วนพักอยู่ภายในวัง รอคอยเซี่ยงเส้าหลงสร่างเมาตื่นนอน

** ทะเลสาบเป้ยเจียเอ่อคือทะเลสาบไบคาล ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของไซบีเรียตะวันออก ประเทศรัสเซีย*

เมื่อเสี่ยวผานเสด็จกลับจากการประชุมช่วงเช้า ก็ได้เสวยพระกระยาหารเที่ยงกับเซี่ยงเส้าหลงและพวก กลับคล้ายเป็นการรับประทานอาหารของครอบครัวเดียวกัน

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสขอลาออกจากผู้บัญชาการทหารม้า เสนอชื่อจิงจวิ้นรับตำแหน่งแทน และผลักดันอูกัว จ้าวต้า โจวเหลียง เป็นรองผู้บัญชาการ เสี่ยวผานทรงตอบตกลง

เซี่ยงเส้าหลงยังขออนุญาตกลับไปยังสถานปศุสัตว์ระยะหนึ่ง หลังอาหารก็นำภรรยากลับตึกตระกูลอู นอนกลางวันงีบหนึ่ง พอตื่นขึ้นมารู้สึกคึกคักอักโข

เห็นจี้เอียนหยานและพวกนั่งล้อมวงอยู่ข้างตั่งเตียง สนทนาถึงความไร้เดียงสาของเซี่ยงเป่าเอ๋อ เปรียบกับความโหดเหี้ยมอำมหิตของสงครามนี่นับเป็นสรวงสวรรค์อันอบอุ่น

จี้เอียนหยานเห็นสามีตื่นนอน ค่อยบอกว่าถูเซียนนัดพบกับเขาที่เดิม ส่วนซางผิงจวินจับจองตึกข้างที่หอลมเมามาย เลี้ยงฉลองให้แก่เขาในคืนนี้ อูถิงฟางจึงขอคำมั่นสัญญาให้สามีกลับบ้านมาอยู่เป็นเพื่อนกับบุตรภรรยาแต่หัวค่ำ เซี่ยงเส้าหลงรับปากเป็นมั่นเหมาะ เล่นกับเซี่ยงเป่าเอ๋อครู่หนึ่ง ค่อยแต่งกายเช่นสามัญชนคนธรรมดา เดินทางไปพบกับถูเซียนที่รังลับของอีกฝ่าย

ถูเซียนทักทายถามไถ่ทุกข์สุข จากนั้นวกเข้าสู่หัวข้อสนทนาว่า “ครา ครั้งนี้เส้าหลงประกาศศักดา ขับไล่กองกำลังผสมของห้ารัฐล่าถอย พลอยสร้างความปั่นป่วนรวนเรแก่หลี่ปู้เหว่ย บวกกับเมิ่งอ้าวป่วยหนัก ทำให้มันมิอาจไม่เปลี่ยนแผน ตอนนี้มิเพียงติดต่อกับตู้ปี้และผูเกาทั้งยังเกลี้ยกล่อมซักชวนเล่าไอ่เข้าร่วมด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “หรือว่าไทเฮาจะนิ่งดูดาย ปล่อยให้เล่าไอ่กับหลี่ปู้เหว่ยโค่นล้มราชโอรสของพระนางด้วย?”

ถูเซียนทอดถอนใจกล่าวว่า “จีไทเฮาถลำลึกจนถอนตัวไม่ขึ้น ปล่อยให้เล่าไอ่ปีกกล้าขาแข็ง ระหว่างที่เส้าหลงออกศึก เล่าไอ่อ้างตัว

เป็นขุนนางอันดับแรกในเก้าอำมาตย์เข้าร่วมประชุมทุกเรื่องราว ทั้งอวดตนเป็น *'พระบิดาปลอม'* จิตเจตนาเป็นที่ทราบได้"

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมา กล่าวว่า "พระบิดาปลอม? ยากนักที่มันนึกคำเรียกหาเช่นนี้ได้ ตอนแรกเป็นหลี่ปู้เหว่ย ตอนนี้เป็นเล่าไอ่ เหตุใดไม่ครุ่นคิด การทำตัวอยู่เหนือเจ้าแห่งรัฐ รังแต่ชักนำเภทภัยถึงแก่ชีวิต?"

ถูเซียนทอดถอนใจกล่าวว่า "มีสักกี่คนที่ประพฤติเช่นเส้าหลง รู้จักถอนตัวหลังทำงานแล้วเสร็จ ฟังจากคำบอกของเถาฟาง วันที่รัชทายาท ทรงพระมาลาห้อยมุก พวกท่านตระเตรียมอพยพไปยังนอกด่านทางภาคเหนือ ไม่ทราบยินยอมรับถูเซียนร่วมทางหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า "หากมีโอกาสควบม้ากลางทุ่งราบท้องทะเลทรายเคียงคู่กับพ่อบ้านถู นับเป็นความปรารถนาอย่างยิ่งยวดของเส้าหลง"

ถูเซียนพลุ่งพล่านใจจนกุมมือเซี่ยงเส้าหลงแนบแน่น ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้

เซี่ยงเส้าหลงถามถึงสภาพในตึกพระบิดารอง ถูเซียนกล่าวว่า "เราแทบลืมเลือนบอกต่อท่านเรื่องหนึ่ง ระหว่างนี้มือกระบี่มาจากรัฐฉีสองคน ล้วนเป็นศิษย์ของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย คนหนึ่งเรียกว่าเยิ่นเซียนลี่ อีกคนหนึ่งเรียกว่าฝังหย่ง ปรกติน้อยครั้งจะเผยโฉม มีความเคลื่อนไหวลึกลับ หากเราคาดเดาไม่ผิด พวกมันสมควรเป็นมือสังหารที่หลี่ปู้เหว่ยร้องขอให้เถียนตานส่งมาลอบสังหารท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถามว่า "หานเจี๋ยเล่า? คนผู้นี้ก็เป็นศิษย์ของปราชญ์กระบี่เช่นกัน"

ถูเซียนแค่นเสียงอย่างเย็นชาว่า "เด็กน้อยนี้พอรับตำแหน่งในรัฐฉินยิ่งเหิมเกริมกว่าเดิม พอพูดจาไม่ลงรอย ก็ลงมือทำร้ายคน ตอนนี้หันไปติดพันนางงามประจำหอลมเมามายซึ่งมาแทนที่ตันเม่ยเม่ยนางหนึ่ง สตรีนางนี้ประกาศตนว่าเพียงขายศิลปะไม่ขายเรือนร่าง ดังนั้นบุรุษทุก

รูปนามล้วนคิดใคร่ครอบครองนาง”

เซี่ยงเส้าหลงร้องโพล่งว่า “มีเรื่องขายศิลปะไม่ขายเรือนร่างจริงหรือ? ยังมีผู้ใดคุ้มครองนางได้?”

ถูเซียนกล่าวว่า “อาศัยฉายานางแอ่นปราดเปรียวฟ่งเฟยของนางก็สามารถรักษาพรหมจารีของนางเอาไว้ แต่ว่านางมาอย่างประจวบเหมาะนัก พอดีมาถึงนครเสียนหยาง ก่อนที่เส้าหลงจะกลับมาสามวัน”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “ท่านถูใช่บอกใบ้ว่า นางมาเพื่อจัดการกับข้าพเจ้าหรือไม่?”

ถูเซียนทอดถอนใจกล่าวว่า “ฟ่งเฟยจัดอยู่อันดับแรกในสามสาวสะคราญโฉม ความจริงเป็นกงจู้รัฐซ้อง ไม่ทราบเพราะเหตุใดกลับลดตัวลงมาอยู่ในแดนโลกีย์ ตามเหตุผลน้อยคนที่ใช้สอยบงการนางได้ แต่ความคิดป้องกันคนมิอาจไม่มี เส้าหลงยังคงระมัดระวังตัวไว้ ห้ารัฐตะวันออกล้วนคิดฆ่าท่านเป็นอันดับแรก”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ปัญหาอยู่ที่คืนนี้ข้าพเจ้าต้องไปยังหอลมเมามาย หวังว่าเหล่าสหายไม่เรียกตัวนางมาอยู่เป็นเพื่อนข้าพเจ้าเถอะ”

ถูเซียนยิ้มพลางกล่าวว่า “หากนางยินยอมมาดื่มสุราเป็นเพื่อนเส้าหลงยิ่งต้องระมัดระวัง ทั้งนี้เพราะนับตั้งแต่นางมาถึงนครเสียนหยางยังไม่เคยตอบตกลงดื่มสุราเป็นเพื่อนกับผู้ใดมาก่อน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวราวครวญครางว่า “หญิงงามมีเสน่ห์เช่นนี้เองพวกเราเหล่าบุรุษแม้ทราบว่าอีกฝ่ายไม่มีเจตนาดี แต่ไม่ว่าอย่างไรเพียงคิดขุดคุ้ยหาประโยชน์จากพวกนาง ลืมเลือนว่าพวกนางซุกซ่อนเจตนาร้ายไว้”

ถูเซียนยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ท่านพอพบพานฟ่งเฟยจะเข้าใจเองนางต้องเป็นโฉมสะคราญที่กอปรด้วยความงามภายนอกกับภายในอาจบางทีมีจุดยืนที่แตกต่างค่อยกลับกลายเป็นศัตรูที่คิดร้าย ดีที่เส้าหลงมีขันติอดกลั้นต่อหญิงงาม ต่อให้ฟ่งเฟยมีแผนร้ายก็ไม่อาจทำอย่างไรได้”

ทั้งสองสนทนาอีกครู่หนึ่งค่อยแยกจากกัน เซี่ยงเส้าหลงความจริงคิดไปเยี่ยมเยียนเมิ่งอ้าวที่ป่วยหนัก แต่เนื่องจากต้องไปร่วมงานเลี้ยงของชางผิงจวิน ได้แต่รอไว้วันพรุ่งนี้

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงกับสิบแปดองครักษ์เหล็กเดินทางถึงหอลมเมามาย เจ้าของหอลมเมามายอู่ฝูออกมาต้อนรับด้วยตัวเอง เชื้อเชิญแขกเข้าห้องโถงข้าง ขับไล่บ่าวไพร่ออกไป จากนั้นโขกศีรษะคำนับ

เซี่ยงเส้าหลงคุ้นเคยกับความประพฤติของอีกฝ่าย ดังนั้นบอกให้ลุกขึ้น ถามว่าเจ้าของหอลมเมามายคิดเล่นลวดลายใด เจ้าของหอลมเมามายยืนยันว่าเขาไม่กล้าดำเนินเล่ห์เหลี่ยมอุบายต่อเซี่ยงเส้าหลงอีกครา ครั้งนี้มีข่าวสำคัญคิดรายงาน

เจ้าของหอลมเมามายเท้าความว่า เขาซื้อตัวหญิงงามชาวเวี่ยนางหนึ่งจากรัฐฉู่ เรียกว่าไป่หยาหยา และจัดให้นางอยู่อันดับหนึ่งของสี่บุปผาลมเมามายแทนที่ตันเม่ยเม่ย หลี่ปู้เหว่ยพึงตาต้องใจนางไม่น้อย ดังนั้นยังแวะเวียนมาที่นี้ จากปากคำหลี่ปู้เหว่ยกลับวางแผนกำจัดหวังเฮอ

เจ้าของหอลมเมามายขยายความว่า หวังเฮอกำลังทำสงครามกับรัฐจ้าว โดยมีตู้ปี้กับเฉิงเฉียวคอยจัดส่งกำลังบำรุง ดังนั้นหลี่ปู้เหว่ยคิดยืมมือตู้ปี้ลอบทำร้ายหวังเฮอ

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนตื่นตระหนกยิ่ง บอกให้เจ้าของหอลมเมามายแจ้งต่อชางผิงจวินว่าอีกสักครู่เขาค่อยมาใหม่ จากนั้นออกจากหอควบม้าเข้าวังไปเฝ้าเสี่ยวผาน

เสี่ยวผานทรงเล่นหมากล้อมอยู่กับพระชายาหวังเม่ยซิ่ว พอทอดพระเนตรพบเซี่ยงเส้าหลงรีบรุดมา ทรงทราบว่าต้องมีเรื่องสำคัญจึงชักนำเซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่ตำหนักใน

เซี่ยงเส้าหลงถ่ายทอดคำพูดของเจ้าของหอลมเมามายออกไป เสี่ยวผานพระพักตร์ถอดสีตรัสว่า “แผนการนี้ชั่วช้าจริงๆ แสดงว่าวันใดที่ไม่กำจัดเฉิงเฉียว บัลลังก์ของข้าพเจ้ายังไม่มั่นคง”

จากนั้นเบิกตัวทหารองครักษ์คนสนิทเข้ามา รับสั่งให้จัดม้าเร็วถือสาส์นไปยังสั่งซวน เตือนให้หวังเฮอเพิ่มการระวังป้องกัน หลังจากมีพระบัญชา เสี่ยวผานค่อยตรัสว่า “หากหวังเฮอเป็นไรไป พวกเราจะจัดการกับเฉิงเฉียวและตู้ปี้เป็นการขจัดเภทภัยทั้งมวล เมื่อถึงเวลาจะขอดูว่าหลี่ปู้เหว่ยมีวาระสุดท้ายอย่างไร” รับสั่งถึงตอนนี้ พลันแย้มพระโอษฐ์ออกมาตรัสว่า “พระชายาตั้งครรภ์แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยพบว่า เสี่ยวผานทรงเจริญวัยจริงๆ รีบแสดงความยินดีต่อพระองค์

เสี่ยวผานตรัสอีกว่า “ฉวยโอกาสที่ตอนนี้หลี่ปู้เหว่ยกับไทเฮาไม่อยู่ที่นครเสียนหยาง ทางที่ดีตั้งชื่อเด็กไว้ก่อน เมื่อถึงเวลาพวกเขาก็ไม่อาจแก้ไขได้ พระอาจารย์มีความเห็นอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า “ทารกผู้นี้คงเป็น**ฝูซู*** แล้ว”

เสี่ยวผานทอดพระเนตรอีกฝ่ายอย่างงุนงง เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องผิดท่า ดีที่เสี่ยวผานผงกพระพักตร์ว่า “ชื่อนี้แปลกใหม่นัก แต่ต้องตั้งชื่อทารกหญิงไว้ เมื่อถึงเวลาไม่ว่าเป็นชายหรือหญิงล้วนมีชื่อเรียกหา”

เซี่ยงเส้าหลงระบายลมหายใจอย่างโล่งอก กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเพียงนึกได้แต่ชื่อทารกชาย ดูท่าครรภ์นี้ต้องเป็นชายแน่นอน ดังนั้นไม่ได้นึกชื่อทารกหญิง”

หากเสี่ยวผานตรัสชื่อฝูซูอยู่หลายเที่ยว สุดท้ายตรัสว่า “หากเป็นเด็กชายจริง ก็เรียกว่าฝูซูเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าความรู้ที่ตัวเองทราบมา ส่งผลกระทบถึงประวัติศาสตร์ในอนาคตอีกครั้ง ในใจบังเกิดความรู้สึกประหลาดพิกล ฉวยโอกาสทูลลาออกจากวัง

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงเร่งรุดถึงหอลมเมามาย ก็มาสายกว่ากำหนดการถึงครึ่งชั่วยาม ที่เหนือความคาดหมายคือ นอกจากชางผิงจวิน ชางเหวินจวินสองพี่น้อง หลี่ซือ หวนฉี จิงจวิ้น หวังหลิง อูกัว โจวเหลียง

** ฝูซูเป็นราชโอรสองค์โตของจิ๋นซีฮ่องเต้*

แล้ว ยังมีหวังอ่วน ไช่เจ๋อ หยุนหยางจวินกับอี้ฉวีจวิน แสดงว่าคนเหล่านี้เข้าร่วมกับกลุ่มการเมืองของเสี่ยวผานแล้ว เพียงแต่เถิงอี้แวะมาครู่หนึ่งก็กลับไปหาบุตรภรรยาที่บ้าน หยางอวี้ กุยเอี้ยน ไป่เหล่ยและหญิงสาวที่มีรูปโฉมโนมพรรณของหอลมเมามายล้วนออกมาต้อนรับขับสู้บรรยากาศครึกครื้นยิ่ง

เซี่ยงเส้าหลงนั่งโต๊ะแรก หญิงงามรัฐเวี่ยนามไป่หยาหยารอต้อนรับเขาแต่แรก สตรีนางนี้สวมใส่เครื่องแต่งกายชาวฉู่ มีอายุประมาณสิบแปดปี รูปโฉมโนมพรรณหาเป็นรองตันเม่ยเม่ยไม่ ที่ชวนรัดรึงใจคืออ่อนช้อยนุ่มนวล ตาคู่งามเปี่ยมประกายความรัก บวกกับสุ้มเสียงอ่อนหวานไพเราะ มิน่าเล่าเจ้าของหอลมเมามายสามารถใช้นางรับมือหลี่ปู้เหว่ยแทนที่ตันเม่ยเม่ย แต่หวนนึกถึงสุดท้ายนางอาจตกเป็นนางบำเรอของหลี่ปู้เหว่ยต้องบังเกิดความหดหู่ใจขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทันนั่งเรียบร้อย ก็ถูกจับปรับให้ดื่มสุราสามจอกสร้างความตระหนกจนยกมือยอมจำนน แต่หวังอ่วนยังบังคับให้ดื่มอีกหลายจอกจึงยอมยกโทษฐานมาสายให้แก่อีกฝ่าย ไป่หยาหยาจึงแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า “ให้หยาหยาดื่มสุราลงโทษปรับแทนนายท่านเถอะ”

ไช่เจ๋อยิ้มพลางกล่าวว่า “แต่สุราลงโทษปรับนี้ต้องเข้าปากสั้งเจียงจวินก่อน แล้วค่อยป้อนต่อหยาหยา”

ทุกผู้คนส่งเสียงสนับสนุน ไป่หยาหยาส่งเสียงดังอืมม์ ล้มตัวไปยังอ้อมอกของเซี่ยงเส้าหลง หลับตาพริ้มเล็กน้อย ใบหน้าแดงซ่านท่วงท่าราววิหคน้อยคืนสู่รวงรัง

เซี่ยงเส้าหลงแรกพบหญิงงามที่เต็มไปด้วยเสน่ห์วัยสาว รู้สึกเป็นความเร้าใจ บวกกับฤทธิ์สุราเร่งเร้า ทั้งได้รับเสียงสนับสนุนรอบข้างกลับประพฤติเหลวไหลโดยการอมสุราไว้ในปาก แล้วค่อยป้อนเข้าปากไป่หยาหยา สัมผัสกับริมฝีปากชิวหานาง

ทุกผู้คนค่อยยอมปล่อยปละละเว้นเซี่ยงเส้าหลง หลี่ซือร้อง

ชักชวนว่า "คืนนี้เพียงสนทนาเรื่องหรรษา ไม่เอ่ยถึงการงาน ตอนนี้สมควรให้นางแอ่นปราดเปรียวร่ายรำต้อนรับเส้าหลงได้แล้ว"

ชางผิงจวินปรายตาบอกใบ้ต่อเจ้าของหอลมเมามายซึ่งนั่งอยู่ท้ายโต๊ะ เจ้าของหอลมเมามายรีบลุกไปดำเนินการ เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกปลอดโปร่งสบาย รับรู้ถึงมิตรไมตรีอันอบอุ่นของทุกผู้คน

ไป๋หยาหยาก็แอบอิงเข้ามา กระซิบที่ข้างหูเซี่ยงเส้าหลงว่า "นายท่านไม่ผูกใจเจ็บแค้น ช่วยเหลือแม่นางเม่ยเม่ยจนได้เป็นฮองเฮารัฐวุ่ย พวกเราเหล่าพี่น้องหอลมเมามายล้วนสำนึกขอบคุณยิ่ง"

เซี่ยงเส้าหลงถามเบาๆ ว่า "เรื่องนี้ล่วงรู้กันทั่วทั้งเมืองหลวงแล้วกระมัง?"

ไป๋หยาหยายิ้มพลางกล่าวว่า "นี่เรียกว่าเรื่องดีเลื่องลือไปพันลี้ เพียงไม่ทราบหยาหยาจะได้รับความเมตตาจากนายท่านหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงได้ยินนางกล่าววาจาเชิญชวน หากทว่าเปลือกนอกดูไปสุภาพเรียบร้อยปานนั้น อดวาบหวิวใจมิได้ กล่าวเบาๆ ว่า "คืนนี้ไม่ได้ รอไว้โอกาสหน้าเถอะ"

ไป๋หยาหยาเป่าลมหายใจเข้ารูหู ขบกัดใบหูของเขาเบาๆ กล่าวว่า "ช่วงกลางวันก็ได้ อย่างนั้นฮูหยินของนายท่านไม่ทราบแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงภรรยาภายในบ้าน พลันมีสติแจ่มใส ขณะจะตอบปฏิเสธ เจ้าของหอลมเมามายก็เดินมา กล่าวเสียงละห้อยว่า "แม่นางเฟยกลับตึกข้างไปพักผ่อน ผู้น้อยกล่าวอย่างไรล้วนไม่มีประโยชน์"

ที่น่าประหลาดคือทุกผู้คนไม่มีความรู้สึกว่านางวางก้ามเชื่องโข ทั้งยังเห็นว่าชอบด้วยเหตุผล ชางเหวินจวินกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ล้วนเป็นเส้าหลงเป็นต้นเหตุ ล่วงเกินนางแอ่นปราดเปรียว ขอเสนอให้เส้าหลงไปขออภัยนางเชื้อเชิญมาร่วมดื่มสุรา"

เซี่ยงเส้าหลงร้องคำว่า "ว่ากระไร" หลี่ซือกลับสนับสนุนว่า "วันมะรืนนี้นางแอ่นปราดเปรียวจะเดินทางไปยังรัฐวุ่ยแล้ว เส้าหลงรีบนึกหาหนทาง"

หวนฉือดกล่าวมิได้ว่า “พวกท่านที่แท้คิดแสดงความยินดีต่อท่านสั้งเจียงจวิน หรือว่าต้องการพบนางแอ่นปราดเปรียวกันแน่?”

ชางผิงจวินและพวกหัวร่อออกมา เซี่ยงเส้าหลงฝืนใจลุกขึ้น ทอดถอนใจกล่าวว่า “ผู้น้อยจะทดลองดู แต่หากถูกขับไล่ออกมา พวกท่านอย่าได้โทษว่าข้าพเจ้า”

เจ้าของหอลมเมามายทำหน้าที่นำทาง เซี่ยงเส้าหลงติดตามหลัง เดินไปไม่กี่ก้าว จิงจวิ้น อูกัว และชางเหวินจวินล้วนติดตามออกมา

เจ้าของหอลมเมามายชักนำผู้คนมาถึงเขตตึกหลังอันเงียบสงบ เห็นข้างสระน้ำปลูกหอไม้หลังหนึ่ง ท่ามกลางกลิ่นบุปผาหอมรวยริน นับเป็นบรรยากาศอันสงบรื่นรมย์

จากคำบอกของเจ้าของหอลมเมามาย ฟ่งเฟยเดินทางมาแสดงการร่ายรำในงานวันคล้ายวันพระราชสมภพของจีไทเฮา ตามคำเชิญของรัชทายาท ดังนั้นแม้แต่เจ้าของหอลมเมามายยังไม่กล้าล่วงเกินนาง เมื่อครู่ถึงกับถูกหญิงรับใช้ประจำตัวนางขับไล่ออกมา

เซี่ยงเส้าหลงส่งเสียงกระแอม กล่าวว่า “พวกท่านคอยดูฝีมือข้าพเจ้า”

ชางเหวินจวินชิงฉุดดึงเซี่ยงเส้าหลงไว้ กำชับว่า “ฟังว่าฟ่งเฟยตัวเบาราวนางแอ่น มีฝีมืออยู่ท่าสองท่า ท่านสั้งเจียงจวินระวังถูกนางเตะพลัดตกลงในสระน้ำ”

ผู้คนที่หลงเหลือหัวร่อออกมา เซี่ยงเส้าหลงด่าเบาๆ คำหนึ่ง ปัดมือชางเหวินจวินออกเดินเชิดหน้ายืดอกไปยังหอน้อย ประตูหอน้อยถูกเปิดออกตามแรงมือ ชั้นล่างของหอว่างเปล่าไร้ผู้คน เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามองก็เห็นบันไดทอดขึ้นสู่ชั้นบน ดังนั้นสูดลมหายใจคำหนึ่ง เดินขึ้นบันไดไป

ใต้เท้าที่เหยียบย่ำลงบันไดไม้บังเกิดเสียงดังเอี๊ยดอ๊าด จากนั้นชั้นบนของหอบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า “ผู้ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงจงใจไม่ตอบคำ รอจนขึ้นถึงชั้นบน ปรากฏเด็กหนุ่ม

หน้าตาหมดจดผู้หนึ่งเบิกผ้าม่านเดินออกจากห้อง พอดีเผชิญหน้ากันอย่างถนัดถนี่ คนทั้งสองล้วนงงงันวูบ เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงจะพบพานเด็กหนุ่มหมดจด แทนที่จะเป็นหญิงรับใช้คมขำ เด็กหนุ่มนั้นก็คิดไม่ถึงว่ามีบุรุษแปลกหน้าผู้หนึ่งบุกรุกขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงนึกดูรู้สึกน่าหัวร่อ ชั่วระยะเวลาสองปี เขาพบพานสามสาวสะคราญโฉม ในจำนวนนี้มีอยู่นางหนึ่งคิดร้ายหมายชีวิตต่อเขา จากนั้นพวกนางล้วนจากไป

ยุคสมัยเลียดก๊กนับเป็นยุคสมัยอันบรรเจิดเฉิดฉันและปลดปล่อยเสรี มาตรว่าต่างฝ่ายต่างทำสงคราม แต่ระหว่างการร่วมมือแล้วแยกตัว ชาวฉีสามารถเข้าสู่รัฐวุ่ย ชาววุ่ยสามารถเข้าสู่รัฐฉิน ชาวเอี้ยนเดินทางสู่ใต้ ชาวฉู่เดินทางขึ้นเหนือได้ ยินยอมขายวิชาความรู้เพื่อแลกกับตำแหน่งหน้าที่ หาไม่ก็ตระเวนเผยแพร่คำสอน ประดุจร้อยสำนักร่วมประชัน หมื่นบุปผาเบ่งบานโดยพร้อมพรัก

โฉมสะคราญเช่นนางแอ่นปราดเปรียวฟ่งเฟย นับว่าอยู่เหนือการช่วงชิงระหว่างรัฐ ไม่ว่าไปถึงที่ใดล้วนได้รับการยกย่อง พอใจวางก้ามก็วางก้าม พอใจใช้อารมณ์ก็ใช้อารมณ์ตามอำเภอใจ สามสาวสะคราญโฉมทยอยเดินทางมายังนครเสียงหยาง แสดงว่าเสียนหยางกลายเป็นหนึ่งในศูนย์กลางแห่งวัฒนธรรมของแผ่นดิน พวกนางค่อยเดินทางมา

ขณะครุ่นคิด เด็กหนุ่มนั้นตวาดถามว่า “ท่านเป็นใคร? ไหนเลยบุกรุกหอห้องหญิงสาวโดยพลการได้?”

เซี่ยงเส้าหลงดูออกว่า เด็กหนุ่มผู้นี้เป็นหญิงสาวปลอมตัวเป็นบุรุษทั้งเฝ้าอยู่หน้าประตูห้อง สีหน้าไม่เป็นมิตรอย่างยิ่ง จึงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเซี่ยงเส้าหลง เดินทางมาขออภัยแม่นางฟ่ง”

เด็กหนุ่มนั้นงงงันวูบ หมุนตัวไปยื่นมือเลิกม่านประตูขึ้น กล่าวรายงานเบาๆ ว่า “คุณหนู เป็นเซี่ยงเส้าหลง”

ภายในห้องไม่มีปฏิกิริยาใด เซี่ยงเส้าหลงคาดคิดแต่แรกว่านางต้องวางก้ามเชื่องโข ดังนั้นไม่กระอักกระอ่วนอันใด กลับเดินออกไปสองก้าว

จนแทบปะทะถูกเด็กหนุ่มนั้น เด็กหนุ่มนั้นขมวดคิ้ว คล้ายรังเกียจกลิ่นอายบุรุษของเซี่ยงเส้าหลง แต่ไม่ได้ด่าทอออกมาหรือกล่าวหาว่าอีกฝ่ายเสียมารยาท

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเบาๆ ว่า “หากแม่นางยินยอมหลีกทาง ข้าพเจ้าจะเข้าไปพบแม่นางฟง หากท่านไม่ยอมอนุญาต ข้าพเจ้าได้แต่จากไป”

เขาจงใจเน้นเสียงเพื่อให้ฟงเฟยภายในห้องได้ยิน ยามนั้นภายในห้องบังเกิดสุ้มเสียงนุ่มนวลของสตรีเสียงหนึ่งดังว่า “เซี่ยวเหม่ยเชิญท่านเซี่ยงเข้ามาสนทนาเอง”

เด็กหนุ่มนั้นรับคำคราหนึ่ง ก้มศีรษะล่าถอยไปด้านข้าง เปิดทางให้เข้าห้อง เซี่ยงเส้าหลงยิ้มให้แล้วค่อยก้าวข้ามธรณีประตู เลิกม่านเข้าสู่ห้องด้านใน ห้องด้านในกว้างขวางกว่าห้องรับแขกด้านนอก ประกอบด้วยหน้าต่างสามด้าน ทางซ้ายมือใช้ม่านมู่ลี่กั้นตั้งเตียงไว้

นางแอ่นปราดเปรียวฟงเฟยนั่งอยู่บนพื้น หลังพิงหมอนหนุน ที่เบื้องหน้าจัดตั้งโต๊ะเตี้ยวางพิณห้าสายคันหนึ่ง บ่งบอกถึงรสนิยมอันสูงส่า

ยามนั้นหญิงงามอันดับแรกแห่งสามสาวสะคราญโฉมเงยหน้ามองมาที่เขา นางมีใบหน้ารูปแตง บนดวงเนตรประหนึ่งเพชรลูกประดับอยู่บนใบหน้าสีขาวอมแดง ที่สั่นไหวจิตใจคนที่สุดคือบุคลิกภาพอันอ้อนแอ้นอ่อนแอ เป็นที่น่าเวทนาของผู้คน ขอเพียงเป็นบุรุษที่รักหยกถนอมบุปผาก็ไม่อาจหักใจทำร้ายนาง นางเพียงนั่งอยู่ตามสบาย แต่ก็แสดงออกถึงกิริยาอันงดงามของสตรีเพศ รูปร่างที่บอบบางเสริมเสน่ห์ความงามของนาง นับว่าเหนือกว่าสตรีสามสุดยอดสือซู่ฟางกับนางงามไร้กระดูกหลันจิงน่วน

ขณะที่ทั้งสองสำรวจมองซึ่งกันและกัน เซี่ยวเหม่ยซึ่งเป็นสตรีปลอมเป็นบุรุษถามว่า “คุณหนู ให้จัดน้ำชาหรือสุรา?”

เซี่ยงเส้าหลงชิงปฏิเสธว่า “มิต้องเกรงใจ ข้าพเจ้าเพียงมาขออภัยแม่นาง ไม่กล้ารบกวนจิตอันพิสุทธิ์ของแม่นาง”

ฟงเฟยหัวร่อคิกคำหนึ่งกล่าวว่า “จิตอันพิสุทธิ์? คนอยู่ในแดน

โลกีย์ไหนเลยมีจิตพิสุทธิ์ได้? ท่านเซี่ยงเชิญนั่ง เซี่ยวเหม่ยจัดน้ำชามารับแขก”

เซี่ยงเส้าหลงทรุดนั่งลง พร้อมกับหักห้ามความต้องการสำรวจมองนางเอาไว้ ฟ่งเฟยกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “คราครั้งนี้ท่านเซี่ยงมาขออภัยมิคล้ายเป็นแบบฉบับของท่าน ไม่ทราบถูกผู้คนกะเกณฑ์มา หรือเป็นความยินยอมพร้อมใจเอง?”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าว “ข้าพเจ้ากับแม่นางเพิ่งพบหน้าเหตุใดแม่นางคล้ายรู้จักมักคุ้นข้าพเจ้าเป็นอย่างดี?”

ฟ่งเฟยแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวอย่างแช่มช้าว่า “เซี่ยงเส้าหลงเป็นบุคคลที่ผู้มีอำนาจของหกรัฐกล่าวขวัญถึงมากที่สุด ฟ่งเฟยรู้จักคุ้นเคยตั้งแต่แรก อย่าว่าแต่ก่อนที่จะมายังรัฐฉิน ได้ยินเม่ยเม่ยฮูหยินแห่งรัฐวุ่ยเอ่ยถึงท่าน ไม่ว่าอย่างไรสมควรมีความทรงจำอยู่บ้าง”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ครั้งนี้แม่นางจงใจปฏิเสธการแสดง ใช่เป็นวิธีการชักนำข้าพเจ้ามาขอพบหรือไม่?”

ฟ่งเฟยส่งเสียงหัวร่อสดใสดุจระฆังเงิน กลอกตาที่กลมโตดำขลับหากแต่คล้ายเลือนรางราวปกคลุมด้วยหมอกเบาบาง ชม้ายมองเขาแวบหนึ่งยกชูมือซ้ายขึ้น เผยเห็นวงแหวนสีเงินอันกะทัดรัดซึ่งสวมบนนิ้วก้อย กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ท่านเซี่ยงคาดเดาไม่ผิด แต่คงคิดไม่ถึงว่าฟ่งเฟยไม่มีเจตนาดี วงแหวนเงินนี้จัดสร้างโดยช่างฝีมือดีของรัฐวุ่ยสามารถพุ่งเข็มพิษออก น้ำพิษจะถ่ายเทเข้าสู่ร่างคน หากยิงใส่ตำแหน่งที่เป็นจุดสำคัญ พิษร้ายจะคร่าชีวิตผู้คนโดยเร็ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “อย่างนั้นแม่นางไฉนบอกต่อข้าพเจ้า?”

ฟ่งเฟยถอดวงแหวนจากนิ้วมือ โยนทิ้งกับพื้น กล่าวด้วยความรักเคลือบแฝงว่า “ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าเปลี่ยนความตั้งใจแล้ว จวบกระทั่งมาถึงรัฐฉินพบพานเจ้าแห่งรัฐ ข้าพเจ้าค่อยทราบว่าเหตุใดจึงมีบุคคลทั้งซางเอียง กงซุนเอี่ยน จางอี้ กันเม่า โหลวหวน หั่นซุย ไช่เจ๋อ หลี่ปู้เหว่ย

รวมทั้งเซี่ยงเส้าหลงยินยอมรับใช้ราชสำนักฉิน ขณะที่รัฐจ้าวเสียทีที่มียอดขุนนางทั้งหลี่มู่กับเหลียนผ่อ หากยังพ่ายสงคราม ซิ่นหลินจวินแห่งรัฐวุ่ยต้องดื่มสุราพิษฆ่าตัวตาย หานเฟยจื่อไม่ได้รับการเหลียวแลจากรัฐหาน ชาวเอี้ยนไม่รู้จักดีชั่ว ชาวฉีทั้งฟุ้งเฟ้อทั้งเพ้อฝัน ชาวฉู่เอาแต่สุขกายสบายอารมณ์ หกรัฐแดนตะวันออกยากจะกอบกู้สถานะกลับคืน เราฟ่งเฟยไยต้องพลีชีวิตให้ด้วย?”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงนางมีความคิดอ่านถึงเพียงนี้ ต้องสั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า “แม่นางฟ่งเป็นยอดหญิงจริงๆ แต่ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจว่าท่านไฉนเปิดเผยถึงเพียงนี้ หากท่านไม่บอกออกมา เรื่องนี้ก็ไม่มีผู้ใดทราบได้”

ฟ่งเฟยกล่าวว่า “หน้าโง่ เพราะผู้อื่นพึงตาต้องใจท่าน จึงเตือนสติท่าน ตอนนี้ท่านเป็นเป้าหมายที่หกรัฐตะวันออกคิดกำจัดฆ่าทิ้ง ดังนั้นอย่าได้ไว้วางใจผู้ใดรวมทั้งสหายที่ท่านเคยหยิบยื่นพระคุณให้”

เซี่ยงเส้าหลงเหม่อมองนางตะลึงลาน ฟ่งเฟยเม้มปากหัวร่อกล่าวว่า “ท่านเซี่ยงอย่าได้เข้าใจผิด ที่พึงตาต้องใจท่านมิใช่รักชอบท่าน เพียงแต่เห็นว่าท่านเป็นวีรบุรุษที่แท้ หลังจากนี้ข้าพเจ้ายากจะลืมเลือนท่านได้”

เซี่ยงเส้าหลงทั้งโล่งอก ทั้งบังเกิดความผิดหวัง รู้สึกว่าฟ่งเฟยยังยากหยั่งคำนวณยิ่งกว่าสตรีสามสุดยอดสือซู่ฟางอีก

ฟ่งเฟยกวาดตาไปยังนอกหน้าต่าง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ดึกมากแล้ว นอกจากท่านเซี่ยงต้องการให้ฟ่งเฟยปรนนิบัติรับใช้ ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าคิดเข้าสู่ห้วงนิทรา ค้นหาความฝันซึ่งหาไม่ได้จากกลียุคนี้ เช้าวันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะออกเดินทางจากรัฐฉินแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงแทบออกปากรั้งนางเอาไว้ แต่นึกถึงเหล่าภรรยาในบ้าน ได้แต่ลุกขึ้นกล่าวคำอำลา ดูท่าคืนนี้หลี่ซือไม่ได้พบหน้านางแอ่นปราดเปรียวตามที่คาดหวังแล้ว

เพิ่งลงบันไดหอมา จิงจวิ้นพลันโถมเข้ามารายงานว่า “เมิ่งอ้าวถึงแก่กรรมแล้ว”

หลังพิธีฝังศพแม่ทัพใหญ่เมิ่งอ้าว จิงจวิ้นได้รับเลื่อนเป็นผู้บัญชาการทหารม้า เนื่องด้วยเขาเป็นเขยยิบจ่วย* ของตระกูลลู่ ทางกองทัพเห็นแก่หน้าลู่กงผู้ล่วงลับ ต่างให้การสนับสนุน

อูกัว จ้าวต้า และโจวเหลียงได้รับแต่งตั้งเป็นรองผู้บัญชาการทหารม้า ทำให้ฝ่ายทหารม้าเป็นหน่วยงานที่ขึ้นตรงต่อรัชทายาท ไม่คล้ายกับหน่วยทหารราบซึ่งต่างมีคนของหลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่คอยคานอำนาจกัน แน่นอน หากหลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่บรรลุข้อตกลงร่วมมือกันย่อมเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

สิบแปดองครักษ์เหล็กได้รับความพึงพอพระทัยจากเสี่ยวผานถูกบรรจุเป็นทหารองครักษ์มีศักดิ์ฐานะสูงส่งกว่าเดิม หวนฉียังคงรับหน้าที่ฝึกอบรมกองกำลังเคลื่อนที่เร็ว ส่วนเมิ่งอู่กับเมิ่งเถียนหลังจากเสร็จสิ้นงานศพของบิดา ก็ยกทัพบุกรัฐวุ่ย เป็นการแก้แค้นที่ทัพวุ่ยเข้าร่วมกองกำลังห้ารัฐ ยัดเยียดความปราชัยแก่เมิ่งอ้าว เป็นเหตุให้เมิ่งอ้าวตรอมใจตาย

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสลางานพร้อมกับเถิงอี้ กลับสู่สถานปศุสัตว์ ทุกวันฝึกเพลงดาบ ขี่ม้ายิงธนู ยามว่างออกท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ หยอกล้อบุตรชายเล่นเป็นที่สนุกสนาน

วสันต์สิ้นคิมหันต์แทนที่ วันนี้เซี่ยงเส้าหลงกลับถึงเรือนมังกรซ่อนก็ได้รับจดหมายที่ฉินชิงใช้คนส่งมา ที่แท้หญิงม่ายกำหนดเดินทางกลับเมืองเสียนหยางในราวต้นฤดูสารท มาตรว่าในจดหมายไม่เอ่ยรักแม้สักคำเดียว หากแต่สื่อความหมายให้รู้กันสองต่อสอง สร้างความคิดถึงแก่เซี่ยงเส้าหลงเป็นทวีคูณ

เถาฟางคอยส่งข่าวมายังสถานปศุสัตว์ไม่ขาดสาย หลี่ปู้เหว่ยเพิ่งกลับถึงนครเสียนหยางก็เดินทางไปยังแดนปาสู นับเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ

** เขยยิบจ่วยเป็นแขกที่แต่งเข้าฝ่ายหญิง บุตรธิดาที่ถือกำเนิดออกมาแทนที่จะใช้แซ่ของบิดากลับใช้แซ่ของฝ่ายมารดา*

เล่าไอ่กับจีไทเฮาก็กลับมายังนครเสียนหยาง ท่าทีของเล่าไอ่ยิ่งเหิมเกริมกว่าเดิม ไม่ว่าเรื่องราวใดล้วนยกอ้างไทเฮา เสี่ยวผานได้แต่ทรงอดทนกล้ำกลืนไว้

ก่วนตงแสทำศึกที่รัฐหาน พิชิตติดต่อกันหลายรอบ ได้เลื่อนตำแหน่งเป็นแม่ทัพใหญ่ คล้ายคิดแทนที่เมิ่งอ้าว หากยังขาดบารมีอยู่

เมิ่งอู่กับเมิ่งเถียนก็รบชนะที่รัฐวุ่ย ยึดพื้นที่เฉาเกอไว้ กลายเป็นขุนพลหน้าใหม่ของยุคสมัยเลียดก๊ก

ที่เซี่ยงเส้าหลงเป็นห่วงที่สุดคือ หวังเฮอพอทราบข่าวว่าแม่ทัพรัฐจ้าวหลี่มู่หันไปบุกรัฐฉี หวังเฮอก็ยกทัพบุกแดนสั้งต่างของรัฐจ้าว หากหลี่มู่อ้อมกลับมาตีตลบหลัง คงย่ำแย่แล้ว

พอถึงปลายเดือนห้า ข่าวร้ายถูกส่งมา หวังเฮอปราชัยแก่หลี่มู่ เสียชีวิตกลางสมรภูมิ หวังเปินกับหยางตวนเหอรวบรวมทัพที่หลงเหลือถอยร่นมาเฝ้าแดนสั้งซวน

ในที่สุดเรื่องที่เซี่ยงเส้าหลงไม่ต้องการเห็นที่สุดก็เกิดขึ้นแล้ว หลี่ปู้เหว่ยดำเนินแผนเป็นผลสำเร็จอีกครั้ง ช่วงเวลาแห่งความสุขของเซี่ยงเส้าหลงก็สิ้นสุดลงแล้ว

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงควบม้าสู่วังเสียนหยาง สามารถรู้สึกถึงเมฆหมอกแห่งความรันทด

นับตั้งแต่เมื่อสิบหกปีก่อน ซิ่นหลินจวินนำกองกำลังผสมของห้ารัฐเอาชนะทัพฉินที่นอกเมืองหานตาน ทัพฉินไม่เคยสูญเสียแม่ทัพใหญ่ระดับหวังเฮอกลางสมรภูมิรบมาก่อน ผลกระทบครั้งนี้ยากจะวัดคำนวณได้จริงๆ

เซี่ยงเส้าหลงมาถึงห้องทรงพระอักษร หวังหลิง หลี่ซือ ชางผิงจวิน เล่าไอ่ หวังอ่วน และไช่เจ๋อต่างรอให้เสี่ยวผานเบิกตัวเข้ามา หวังหลิงตาแดงก่ำ คนคล้ายชราภาพไปหลายปี สร้างความไม่สบายใจแก่เซี่ยงเส้าหลงยิ่ง หวังหลิงพอพบเห็นเซี่ยงเส้าหลง ก็กระซิบบอกว่ารัชทายาทไม่ยอมพบพวกเขา เพียงรับสั่งว่ารอให้เซี่ยงเส้าหลงมาถึงก่อน

เซี่ยงเส้าหลงตบไหล่หวังหลิง จากนั้นเดินเข้าห้องทรงพระอักษรไป เสี่ยวผานประทับยืนอยู่ริมหน้าต่าง หันพระขนองให้แก่ประตูห้อง เซี่ยงเส้าหลงไม่ทันเอ่ยปาก เสี่ยวผานชิงตรัสขึ้นว่า “คนของพวกเราไปสายก้าวหนึ่ง เป็นเหตุให้แผนชั่วช้าประสบผล”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงเสี่ยวผานมิเพียงไม่มีความเศร้าโทมนัส ทั้งยังมีพระสุรเสียงอันเยือกเย็น ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้

เสี่ยวผานหันพระวรกายมา ตรัสว่า “เราเพิ่งออกคำสั่งให้เฉิงเฉียวกับตู้ปี้ยกทัพบุกแดนสั้งต่าง รอสักครู่ตอนพระอาจารย์ออกไปให้บอกต่อพวกเขาว่า ข้าพเจ้าเศร้าเสียใจต่อการตายของหวังเฮอจนล้มป่วยลง คาดว่าเล่าไอ่คงต้องใช้ให้เหมาเจียวเข้ามาตรวจอาการ เพื่อหยั่งข้อเท็จจริง พวกเราจะยืมวาจาลมปากของเหมาเจียวตบตาเล่าไอ่ด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ถามโพล่งว่า “เล่าไอ่สมคบคิดกับหลี่ปู้เหว่ยแล้วหรือ?”

ในหนังสือประวัติศาสตร์ หาได้เอ่ยถึงเรื่องนี้ไม่ เสี่ยวผานตรัสเสียงเย็นชาว่า “ไทเฮาต้องการให้ข้าพเจ้าแต่งตั้งเล่าไอ่เป็นพระยาฉางซิ่น มีฐานะเท่าเทียมกับหลี่ปู้เหว่ย หลี่ปู้เหว่ยกลับไม่คัดค้าน พระอาจารย์เห็นว่านี่เป็นเรื่องราวใด?” หยุดเล็กน้อยจึงตรัสอีกว่า “ข้าพเจ้าเรียกตัวหวังเจี่ยนกลับมาหลายครั้ง หลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่จับมือกันทัดทาน หากไม่ได้รับอนุญาตจากไทเฮา เจ้าแห่งรัฐเช่นข้าพเจ้าก็ไม่อาจทำอันใดได้ ตอนนี้กองทัพพวกเราทำสงครามติดพันอยู่ในรัฐจ้าว วุ่ย หาน ในนครเสียนหยางนอกจากทหารม้า ทหารราบกับทหารองครักษ์แล้ว มีแต่กองกำลังเคลื่อนที่เร็ว รวมทั้งสิ้นเพียงสิบสองหมื่น ไม่มีปัญญายกทัพไปปราบเฉิงเฉียวกับตู้ปี้ ดังนั้นได้แต่แสร้งป่วยล่อให้พวกมันยกทัพมา พระอาจารย์ค่อยจัดการกับพวกมัน นอกจากนี้ไม่มีหนทางอื่นอีก”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “รัชทายาทเติบใหญ่แล้วจริงๆ”

เสี่ยวผานช้อนพระเนตรขึ้นทอดถอนพระทัย ตรัสว่า “นับตั้งแต่มารดาถูกทำร้ายเสียชีวิต ทุกประการล้วนถูกบีบคั้นบังคับไม่อาจคำนึง

ถึงน้ำใจหรือหลักเหตุผลใด ๆ”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจเช่นกัน ล่าถอยออกจากห้องทรงพระอักษร เหล่าขุนนางอำมาตย์พากันห้อมล้อมเข้ามา เซี่ยงเส้าหลงประกาศว่า “รัชทายาทล้มป่วยแล้ว”

หลุมพรางอันลึกล้ำ

เสี่ยวผาน "ทรงพระประชวร" ถึงสามเดือน แม้แต่การประชุมช่วงเช้าทรงมอบหมายให้จีไทเฮาดำเนินการประชุมแทน

ส่วนเซี่ยงเส้าหลงกับหวนฉีเร่งเกณฑ์ทหาร กำลังพลของกองกำลังส่วนเคลื่อนที่เร็วเพิ่มเป็นห้าหมื่นนาย ตลอดทั้งวันทำการฝึกที่นอกเมืองเสียนหยาง ทั้งเสริมแนวป้องกันและระบบสื่อสารส่งข่าว เตรียมรับมือการก่อกบฏของเฉิงเฉียว

เมื่อถึงฤดูกาลหิมะละลาย มีข่าวมาว่าเฉิงเฉียวพอทราบว่า *"พระเชษฐา"* ประชวร มิเพียงขัดพระบัญชาไม่บุกแดนสั้งต่าง ทั้งยังทำข้อตกลงสันติภาพกับรัฐจ้าว จากนั้นร่วมมือกับตู้ปี้ เกณฑ์กำลังสิบห้าหมื่นแอบอ้อมตัวเมืองตามรายทาง เตรียมบุกนครเสียนหยางอย่างไม่คาดฝัน กองกำลังกบฏของเฉิงเฉียวโดยสารเรือถึงด้านทิศเหนือของนครเสียนหยาง ค่อยลอบแฝงกายมายังนครเสียนหยาง

เซี่ยงเส้าหลงตามดูความเคลื่อนไหวฝ่ายตรงข้ามตลอดเวลา พอทราบข่าวก็จัดทหารม้าสองหมื่น รวมกับกองกำลังเคลื่อนที่เร็วอีกห้าหมื่นประจำอยู่ตามจุดที่กำหนดไว้ก่อน เพื่อซุ่มโจมตีทัพของเฉิงเฉียว นอกจากนั้นยังปล่อยข่าวลือว่ากองกำลังประจำนครเสียนหยางไปทำการซ้อมรบที่เมืองจุ้ยเฉิง

เมื่อข่าวของทัพเฉิงเฉียวประชิดติดเมืองหลวง ทั่วทั้งนคร

เสียนหยางถึงกับสั่นสะเทือนขึ้นมา เสี่ยวผานยังทรงพระประชวรหนักกว่าเดิม ได้แต่นอนบนพระแท่นบรรทม มีแต่คนใกล้ชิดเช่นชางผิงจวินและหลี่ซือค่อยทราบว่าเป็นเรื่องราวใด

เล่าไอ่กับจีไทเฮาไม่ทราบทำอย่างไรดี แสดงว่าทั้งสองไม่ทราบว่าเฉิงเฉียวกับตู้ปี้จะก่อการกบฏ

ส่วนหลี่ปู้เหว่ยยังหลบอยู่ที่แดนปาสู ทำให้ผู้คนคาดคำนวณไม่ออกว่าเขาคิดอ่านอันใด

สภาพอันแตกตื่นในนครเสียนหยาง ถูกหน่วยสอดแนมรายงานต่อเฉิงเฉียวกับตู้ปี้ ทำให้พวกเขายิ่งชะล่าใจกว่าเดิม นี่ก็ยากตำหนิผู้ใดคาดคิดว่าจิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคตจะทรงทราบตั้งแต่สี่เดือนว่า เฉิงเฉียวกับตู้ปี้จะก่อการกบฏ

คิดซุ่มโจมตีแม่ทัพที่ชาญศึกเช่นตู้ปี้ ความจริงเป็นไปไม่ได้ ทั้งนี้เพราะตู้ปี้ต้องส่งกองหน้ามาก่อน จวบจนแน่ใจว่าเส้นทางข้างหน้าไม่มีปัญหาค่อยเคลื่อนทัพใหญ่ติดตามมา แต่ว่าเซี่ยงเส้าหลงมียุทธวิธีของเขาโดยแบ่งกำลังออกเป็นสองส่วน ให้หวนฉีกับจิงจวิ้นนำทัพคนละสองหมื่นดักซุ่มอยู่นอกเมืองเสียนหยาง เขากับเถิงอี้นำทหารฉินที่หลงเหลืออีกห้าหมื่น ซุ่มอยู่ในดงไม้บนเส้นทางเดินทัพของเฉิงเฉียว รอให้เหยื่อมาติดกับ

วันนี้ท้องฟ้าโปร่ง กองหน้าของเฉิงเฉียวมาถึงนอกเมืองเสียนหยางด้านทิศเหนือร้อยลี้ เนื่องจากได้รับรายงานว่ากองทัพรักษาเมืองไม่ออกจากเมือง เพียงตระเตรียมเฝ้ารักษาเมืองหลวง เฉิงเฉียวกับตู้ปี้จึงไม่เพิ่มการระวังป้องกันเป็นพิเศษ

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ซ่อนตัวอยู่ในพงหญ้าบนยอดเนินแห่งหนึ่ง จับตาดูขบวนทัพฝ่ายกบฏเคลื่อนผ่านที่ซึ่งอยู่ห่างไปห้าลี้ราวกับงูยาวตัวหนึ่ง เถิงอี้ยิ้มพลางกล่าวว่า “หากหลี่ปู้เหว่ยทราบว่า ตอนนี้เฉิงเฉียวชูธงอ้างว่าจะ *‘ปราบหลี่และเล่า เพื่อช่วยเหลือพระเชษฐา’* คงขุ่นแค้นจนคลั่งใจตายแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูกองกำลังฝ่ายกบฏซึ่งสวมหมวกใส่เกราะแวววาวชูธงทิวพัดพลิ้วไสวเดินทัพอย่างเป็นระเบียบแบบแผน ปากกล่าวว่า

"ในความเห็นข้าพเจ้า หลี่ปู้เหว่ยคงคาดคิดแต่แรกว่าเฉิงเฉียวยังอ่อนหัด จึงจงใจยืมมือเฉิงเฉียวกำจัดรัชทายาทกับพวกเรา รวมทั้งเล่าไอ่และไทเฮา อย่างนั้นเขาก็มีข้ออ้างเรียกตัวก่วนตงแสกับสองพี่น้องตระกูลเมิ่งกลับจากสมรภูมิ ยกกำลังมาปราบกบฏทั้งเฉิงเฉียวและตู้ปี้ เมื่อถึงเวลามันจะก้าวขึ้นสู่บัลลังก์รัฐฉินแล้ว"

เถิงอี้หัวร่อออกมากล่าวว่า "ยังคงเป็นน้องสามรู้ใจหลี่ปู้เหว่ยมากกว่า เอ่ยถึงการดำเนินแผนพลิกแพลง นอกจากน้องสามแล้วไม่มีผู้ใดเป็นคู่มือของมัน"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า "คราครั้งนี้สมควรบอกว่าหลี่ปู้เหว่ยมิใช่คู่มือของรัชทายาทจึงถูกต้อง"

ยามนั้นโจวเหลียงนำพญาเหยี่ยวมารายงานว่า กองกำลังระวังหลังของฝ่ายกบฏเคลื่อนผ่านไปแล้ว เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าถึงเวลาแล้ว ดังนั้นออกคำสั่งให้ทหารม้าทั้งหมดเคลื่อนลัดเลาะในดงไม้ ติดตามหลังฝ่ายกบฏโดยกระชั้นชิด

พวกเขาคำนวณเป็นมั่นเหมาะ ขณะที่ฝ่ายกบฏหยุดพักก่อไฟหุงหาอาหาร จะเป็นเวลาที่พวกเขากระจายกำลังออก

กองกำลังระวังหลังของเฉิงเฉียวไม่ทันเฉลียวใจว่ามีข้าศึกจู่โจมกลับตั้งค่ายบนเนินเขา กระโจมสำหรับไพร่พลห้าหมื่นนายกระจายอยู่บนยอดเนินลงไปถึงเชิงเนิน

เซี่ยงเส้าหลงจะอย่างไรผ่านการฝึกจากกองทัพ ทราบว่าในสถานการณ์เช่นนี้ไม่อาจมีเมตตาจิต ดังนั้นสั่งการให้กำจัดศัตรูให้หมดสิ้นฉวยโอกาสที่ม่านพลบค่ำเลือนราง ทำการโอบล้อมกองกำลังระวังหลังทั้งห้าหมื่นนายไว้อย่างแน่นหนา จากนั้นรอจังหวะเวลาจู่โจม

เมื่อขอบฟ้าบูรพารุ่งสางรำไร ฝ่ายกบฏตื่นนอนขึ้นมาส่งเสียงอึกทึก

วุ่นวาย ทางหนึ่งตระเตรียมรับประทานอาหารเช้า เซี่ยงเส้าหลงออกคำสั่งคำเดียว เสียงกลองศึกดังขึ้น ทหารม้าทั้งห้าหมื่นโถมออกจากดงไม้ เปิดฉากเข่นฆ่าอย่างสุดกำลัง

นี่กลายเป็นการฆ่าล้างผลาญที่แทบไม่อาจต่อสู้ขัดขืนฉากหนึ่ง ฝ่ายกบฏโยนชามข้าวในมือทิ้ง ไม่ทันจูงม้าศึกออกมา ต่างแยกย้ายหนีเอาชีวิตรอด หลังจากบุกจู่โจมติดต่อกันหลายเที่ยว กองกำลังระวังหลังแตกพ่ายไม่เป็นขบวน คนทั้งหมดวิ่งเท้าเปล่าหนีหัวซุกหัวซุน

การแตกพ่ายของกองกำลังระวังหลัง ส่งผลกระทบถึงกองกลางซึ่งมีจำนวนเกือบเก้าหมื่น ทั้งหมดขณะจะยกทัพกลับมาช่วยเหลือ หวนฉีกับจิงจวิ้นก็นำทหารม้าฝ่ายละหนึ่งหมื่นกลุ้มกระหนาบใส่จากทางซ้ายขวา เป็นเหตุให้ทัพของเฉิงเฉียวเผชิญศัตรูทั้งหน้าหลัง

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ยกกำลังบุกมาจากหน้าหลัง พอบุกทะลวงจู่โจม ทัพเฉิงเฉียวก็แตกกระเจิงในบัดดล

เฉิงเฉียวกับตู้ปี้ตกเป็นเป้าตามล่า พวกเขาพร้อมด้วยทหารคนสนิทหลายพันนายถูกโอบล้อมไว้อย่างแน่นหนา

เซี่ยงเส้าหลงถือดาบร้อยชนะ นำหน้าบุกเข้าขบวนทัพของศัตรู สะบัดดาบสังหารตู้ปี้กับมือเอง พร้อมกันนั้นปฏิบัติตามพระบัญชาเสี่ยวผานประหารชีวิตเฉิงเฉียวกลางสมรภูมิ เป็นการขจัดเภทภัยส่วนนี้ไป

การศึกครั้งนี้ฝ่ายเซี่ยงเส้าหลงบาดเจ็บล้มตายเพียงหมื่นเศษ นับเป็นเกียรติประวัติการรบอันหมดจดงดงามยิ่ง ฝ่ายกบฏถูกสังหารจำนวนสี่หมื่น ที่หลงเหลือกว่าแปดหมื่นหนีไม่รอด พากันทิ้งอาวุธยอมจำนน

เซี่ยงเส้าหลงรอจนเช้าวันรุ่งขึ้น ค่อยส่งคนไปรายงานชัยชนะต่อเสี่ยวผาน เสี่ยวผานทรงโสมนัสยินดียิ่ง ทรงนำคนสนิทเสด็จมาปลอบขวัญทหารหาญด้วยพระองค์เอง ค่ำคืนนั้นพระองค์ประทับในกระโจมแม่ทัพใหญ่ของเซี่ยงเส้าหลง

หลังจากเสวยพระกระยาหารค่ำ เสี่ยวผานทรงชักชวนทุกผู้คน

ขึ้นสู่ที่สูง ทอดพระเนตรทิวทัศน์ท้องทุ่งใต้แสงจันทร์ พลันทรงพระสรวลดังๆ ตรัสว่า "ผู้ใดประหารฆ่าผูเกาให้แก่ข้าพเจ้า?"

เซี่ยงเส้าหลงพอฟังคำ *"ประหาร"* พลันประหวัดนึกถึงสั้งโหย่วซึ่งอยู่ที่รัฐฉี ถึงกับใจสั่นสะท้านไหนเลยกล้าตอบคำ

จิงจวิ้น เถิงอี้และหวนฉียึดถือเซี่ยงเส้าหลงเป็นผู้นำ เซี่ยงเส้าหลงไม่กล่าววาจา ทั้งหมดก็นิ่งเงียบงันไว้ หวังหลิงพลันสืบเท้าออกมาหนึ่งก้าว กล่าวว่า "เรื่องนี้มอบให้เราจัดการเถอะ"

ทุกผู้คนรวมทั้งเสี่ยวผานงงงันวูบใหญ่ ระหว่างนี้หวังหลิงเศร้าเสียใจต่อการตายของหวังเฮอ สุขภาพย่ำแย่ยิ่ง เพียงเดินทัพทางไกลเกรงว่าไม่อาจตรากตรำลำบากได้ ยังมีผูเกามีอิทธิพลอยู่ในแดนถุนหลิวต้องไม่ยอมรามือรับการจับกุมอย่างแน่นอน บวกกับมีการร่วมมือกับรัฐจ้าวอย่างแนบแน่น ดังนั้นเรื่องนี้ดูไปแม้ง่ายดาย แท้ที่จริงไม่รวบรัดเด็ดขาดหวังหลิงไม่ได้ออกศึกมานานปี คราครั้งนี้ขันอาสา แสดงว่าคิดแก้แค้นให้แก่หวังเฮอ

เสี่ยวผานลอบสำนึกเสียพระทัย แต่เมื่อหวังหลิงออกปาก หากพระองค์ปฏิเสธ เท่ากับตั้งข้อรังเกียจว่าอีกฝ่ายชราภาพ สำหรับชาวฉินนับเป็นความอัปยศอันยิ่งใหญ่ ดังนั้นได้แต่แสร้งเป็นโสมนัสยินดีตรัสว่า "อย่างนั้นข้าพเจ้าจะแต่งตั้งท่านเป็นแม่ทัพใหญ่ แต่งตั้งหวนฉีเป็นรองแม่ทัพ พวกท่านออกเดินทางโดยเร็วที่สุด"

หวังหลิงกับหวนฉีคุกเข่ารับพระบัญชา เสี่ยวผานรับสั่งอีกว่า "ผลแพ้ชนะของการศึกครั้งนี้ ขึ้นอยู่กับรวบรัดเผด็จศึก เข่นฆ่าโดยที่ผูเกาไม่ทันตั้งตัวได้หรือไม่ หากปล่อยให้มันยึดถุนหลิวเป็นที่มั่น ทั้งยังมีทัพจ้าวสนับสนุน ก็ยากแก่การพิชิตได้"

ทุกผู้คนผงกศีรษะเห็นพ้อง โดยเฉพาะเซี่ยงเส้าหลงยิ่งรับรู้ถึงภูมิปัญญาของจิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคต พระองค์นอกจากคาดการณ์อย่างแม่นยำแล้ว ยังมีจุดเด่นที่เหนือกว่าเขาคือ เพียงคำนึงถึงผลประโยชน์ไม่ถูกคุณธรรมน้ำใจครอบงำ มีแต่บุคคลใจหินเช่นนี้ จึงสามารถครอง

ความยิ่งใหญ่ในยุคสงครามได้

เมื่อกลับถึงกระโจมแม่ทัพใหญ่ เสี่ยวผานทรงสนทนากับเซี่ยงเส้าหลงเป็นการส่วนพระองค์รับสั่งว่า “ข้าพเจ้าเป็นห่วงหวังหลิง เกรงว่าเขาไม่อาจตรากตรำเดินทางได้”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า พระองค์ทรงตำหนิเขาไม่อาสาออกศึกก่อน ดังนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า “รัชทายาทต้องการให้ข้าพเจ้าทำอย่างไร?”

เสี่ยวผานตรัสว่า “ต่อให้ข้าพเจ้าโทษว่าทุกผู้คน ก็ไม่กล้าตำหนิพระอาจารย์ท่าน ขณะที่ข้าพเจ้าควบขับม้ามา เคยครุ่นคิดว่าตอนยกทัพกลับนครหลวงจะฉวยโอกาสกวาดล้างกลุ่มหลี่กลุ่มเล่าให้ราบคาบ รอจนหลี่ปู้เหว่ยกลับมาพานประหารชีวิตมันที่ประตูเมือง พระอาจารย์เห็นว่าแผนการนี้ดำเนินการได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “นี่ออกจะเสี่ยงอันตรายไป ก่อนอื่นพวกเราไม่มีข้ออ้างในการลงมือ บวกกับกลุ่มเล่ามีอิทธิพลกล้าแข็ง มีกองกำลังส่วนตัวร่วมสองหมื่น ก่วนตงแสก็คุมทหารราบอยู่ ขอรัชทายาทใคร่ครวญให้ดี”

เสี่ยวผานตรัสอย่างขุ่นข้องพระทัยว่า “ข้าพเจ้าก็ทราบว่าตอนนี้ยังไม่ถึงเวลา แต่ต้องรอข้าพเจ้าทรงพระมาลาห้อยมุกแล้วค่อยลงมือหรือ? อย่าว่าแต่ต้องรอคอยอีกสองปี ตอนนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าเพียงสองวันก็ยาวนานเกินไป”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ผู้ที่คิดกระทำการใหญ่ต้องรู้จักอดทน หากหลี่ปู้เหว่ยทราบระแคะระคาย ไม่แน่ว่าจะยึดแดนปาสูเป็นฐานก่อการกบฏ อย่างนั้นก็มิใช่บุญวาสนาของรัฐฉินเราแล้ว”

เสี่ยวผานทรงผงกพระเศียรเห็นพ้อง ตรัสว่า “อย่างนั้นได้แต่รอถึงพิธีทรงพระมาลาห้อยมุก เมื่อถึงเวลานั้นข้าพเจ้าจะเรียกตัวหวังเจี่ยนกลับมาจัดการกับพวกมันเอง”

เซี่ยงเส้าหลงเงียบงันชั่วขณะ พลันกล่าวเบาๆ ว่า “เสี่ยวผาน ข้าพเจ้าคิดขอให้ท่านรับปากเราเซี่ยงเส้าหลงเรื่องหนึ่ง”

เสี่ยวผานสะท้านพระวรกายขึ้น นับตั้งแต่เข้าสู่รัฐฉินเป็นต้นมา นี่เป็นครั้งแรกที่เซี่ยงเส้าหลงเรียกพระองค์เป็นเสี่ยวผาน ยามนั้นพระเนตรพระองค์แสดงอารมณ์ความรู้สึกอันลึกล้ำ ตรัสว่า “พระอาจารย์โปรดบอกมา เสี่ยวผานกำลังรับฟัง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “ไม่ว่าภายภาคหน้าเกิดเรื่องใด ท่านยังต้องดีต่อไทเฮา”

เสี่ยวผานทรงอึ้งไปวูบหนึ่ง ก้มพระพักตร์ครุ่นคิดชั่วขณะ จึงตัดพระทัยตรัสว่า “พระอาจารย์สั่งมา เสี่ยวผานไหนเลยกล้าไม่ปฏิบัติตาม แต่คำมั่นสัญญานี้จำกัดเพียงพระมารดา บุคคลอื่นไม่อยู่ในข่ายด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า พระองค์ตัดสินพระทัยว่าจะประหารฆ่าบุตรชายซึ่งจีไทเฮาทรงคลอดให้แก่เล่าไอ่ทั้งสองคน เรื่องนี้เขายากจะสอดมือเข้าไปได้ ดังนั้นฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ตกลงตามนี้ รัชทายาท”

เสี่ยวผานพลันกางพระหัตถ์ออก ทรงโอบไหล่เซี่ยงเส้าหลงไว้ตรัสด้วยความพลุ่งพล่านพระทัยว่า “พระอาจารย์ อย่าได้ไปจากเสี่ยวผานได้หรือไม่? หรือว่าท่านไม่ต้องการเห็นเสี่ยวผานรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น สำเร็จในกิจการที่ไม่เคยมีผู้ใดกระทำมาก่อนด้วยตาตัวเอง?”

เซี่ยงเส้าหลงก็ยกมือโอบกอดเสี่ยวผานเอาไว้ กล่าวอย่างหดหู่ว่า “พระอาจารย์ต้องจากไป ท่านยังต้องลบบันทึกความทรงจำที่เกี่ยวกับพระอาจารย์ไปให้หมดสิ้น ทำให้พระอาจารย์ไม่ทิ้งริ้วรอยอยู่ในบันทึกประวัติศาสตร์ นี่เป็นลิขิตที่กำหนดแน่นอน ต่อให้ข้าพเจ้าไม่แนะนำ ท่านทำเช่นนี้ ในที่สุดท่านจะกระทำเอง”

เสี่ยวผานผละจากมาเล็กน้อย ตรัสอย่างงุนงงว่า “ไฉนเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ทำเยี่ยงนี้ ไม่มีผู้ใดลืมเลือนความดีความชอบของพระอาจารย์ได้”

เซี่ยงเส้าหลงสงบเยือกเย็นลง วางมือลงบนพระอังสาของพระองค์ กล่าวว่า “นับตั้งแต่แรกพบกันที่วังจ้าว เราเซี่ยงเส้าหลงก็ยึดถือท่านเป็นบุตรชายข้าพเจ้า เมื่อเห็นท่านเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ทั้งยังเป็นผู้ยิ่งใหญ่

ที่ทรงอำนาจที่สุด รู้สึกปลาบปลื้มประโลมใจสุดเปรียบปาน แต่เพราะความสัมพันธ์เช่นนี้ ข้าพเจ้าจึงต้องไปจากท่าน ทางหนึ่งข้าพเจ้าบรรลุปณิธานของมารดาท่าน ปลูกฝังบุตรชายนางจนพบกับความสำเร็จแล้ว อีกทางหนึ่งเพื่อค้นหาชีวิตและอุดมการณ์ของตัวเอง หลังจากที่ข้าพเจ้าจากไป ท่านตัดความสัมพันธ์ในส่วนของข้าพเจ้าจนหมดสิ้น เพื่อแสวงหาเป้าหมายของท่าน เข้าใจหรือไม่ หลังจากนี้พวกเราไม่อาจถกถึงเรื่องนี้อีก”

พระเนตรของเสี่ยวผานแดงก่ำ คล้ายเด็กน้อยที่รักผูกพันกับบิดา ฟุบพระพักตร์กับหน้าอกอันผึ่งผายของเซี่ยงเส้าหลง ไม่ตรัสว่ากระไรอีก

สามวันให้หลังเสี่ยวผานและเซี่ยงเส้าหลงยกทัพกลับสู่นครหลวง จีไทเฮาทรงนำขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ออกจากเมืองมาต้อนรับ จีไทเฮาทรงปรีดาปราโมทย์จากน้ำพระทัยแท้จริง หากแต่เล่าไอ่แสร้งเป็นปีติยินดีอย่างเต็มฝืน

เล่าไอ่มิใช่คนโง่งม ทั้งยังเป็นคนต่ำช้าอันกลอกกลิ้ง ย่อมทราบว่าตัวเองถูกเบียดเสียดอยู่นอกกลุ่มการเมืองของเสี่ยวผาน วันหน้ารัชทายาททรงพระมาลาห้อยมุก ไทเฮาสูญเสียอำนาจช่วยบริหารราชการแผ่นดิน จะเป็นเวลาที่เขาสิ้นอิทธิพล

เซี่ยงเส้าหลงรักษานครเสียนหยางไว้ได้อีกครั้ง ทะยานขึ้นเป็นผู้นำทางทหารที่เข้มแข็งที่สุด และค้ำจุนบัลลังก์ของเสี่ยวผานมั่นคงกว่าเดิม ขอเพียงกวาดล้างผูเกาได้ คงหลงเหลือแต่กลุ่มหลี่ปู้เหว่ยและกลุ่มของเล่าไอ่แล้ว แต่ว่าหลี่ปู้เหว่ยใช้เวลาเกือบสิบปี เพาะสร้างขุมกำลังอยู่ตามที่ต่างๆ จัดสรรพวกพ้องอยู่ในตำแหน่ง ยังไม่อาจประมาทดูแคลนได้

ถึงแม้ว่าเสียนหยางเป็นนครหลวง แต่ยังมีอยู่หลายด้านต้องพึ่งพาการสนับสนุนจากดินแดนแว่นแคว้นต่างๆ

กองกำลังท้องถิ่นอยู่ในความรับผิดชอบของจวินเว่ย ขุนนางจวิน

โซ่วเพียงดูแลการบริหาร ส่วนจวินเว่ยรับผิดชอบการทหาร ตามหลักการแล้วกองทัพขึ้นอยู่กับเจ้าแห่งรัฐ เมื่อถึงเวลากะเกณฑ์ไพร่พลเจ้าแห่งรัฐจะบัญชาถึงแว่นแคว้นต่างๆ ให้จัดส่งกำลังมา ส่วนภาษีทางทหารเรียกเก็บจากประชากร บุรุษทุกคนพอถึงวัยที่กฎหมายกำหนดต้องรับใช้ชาติสองปี ปีหนึ่งเป็นทหารส่วนกลาง ปีหนึ่งเป็นไพร่พลรักษาชายแดน เรียกว่ากองกำลังสำรอง แต่ขณะเดียวกันก็มีทหารอาชีพซึ่งเป็นกำลังหลักของทัพฉิน

เมื่อหลี่ปู่เหว่ยผลักดันนโยบายขุดคลองใหญ่ ก็มีสิทธิ์เรียกระดมกองกำลังสำรองของท้องถิ่น ทำให้มีอำนาจควบคุมดินแดนแว่นแคว้นต่างๆ เพิ่มขึ้น จวบกระทั่งมังกรดำถือจุติ เสี่ยวผานทรงกำหนดระบอบการปกครองสามเจ้าพระยาเก้าอำมาตย์ การรวบอำนาจของหลี่ปู้เหว่ยค่อยถูกทำลายไป

แต่หลี่ปู้เหว่ยใช้เวลาตั้งแต่หลายปีก่อน เพาะสร้างขุมกำลังตัวเองตามท้องถิ่นต่างๆ ดังนั้นหากก่อความวุ่นวายขึ้นมา ยากที่จะกำราบได้เฉกเช่นกับการปราบกบฏเฉิงเฉียว เพราะเหตุนี้หลี่ปู้เหว่ยไม่กลัวเฉิงเฉียวช่วงชิงบัลลังก์เป็นผลสำเร็จ ทั้งนี้เพราะเมื่อถึงเวลา เขาสามารถชูธงปราบกบฏ ยกทัพมาชิงบัลลังก์จากเฉิงเฉียว

เพียงแต่หลี่ปู้เหว่ยคาดฝันไม่ถึงว่า คู่มือของเขาเป็นจิ๋นซีฮ่องเต้ผู้ยิ่งใหญ่แห่งประวัติศาสตร์ชาวฮั่น

เมื่อกลับถึงนครเสียนหยาง เสี่ยวผานทรงประกอบพิธีเซ่นสรวงบรรพบุรุษ และจัดเลี้ยงพระราชทานอีกเช่นเคย

เช้าวันรุ่งขึ้น หลังการประชุมช่วงเช้า จีไทเฮาทรงเบิกตัวเซี่ยงเส้าหลงเข้าตำหนักกันเฉวียน รับสั่งตำหนิเซี่ยงเส้าหลงไม่แจ้งต่อเล่าไอ่ว่าจะยกทัพไปปราบกบฏเฉิงเฉียว

เซี่ยงเส้าหลงแก้ต่างว่า รัฐฉินแบ่งตำแหน่งหน้าที่เป็นฝ่ายบุ๋นและบู๊แล้ว จึงไม่แจ้งต่อเล่าไอ่ พร้อมกันนั้นในใจบังเกิดความสะทกสะท้อนนัก

หากมองจากแง่มุมหนึ่ง เสี่ยวผานยังพอยอมรับพระบิดารองเช่นหลี่ปู้เหว่ย แต่ไม่ยอมรับ “พระบิดาปลอม” เช่นเล่าไอ่เด็ดขาด เพียงประการนี้ก็เพาะเป็นชนวนสังหารแก่เล่าไอ่ขึ้น

ประวัติศาสตร์เป็นเครื่องพิสูจน์ว่า ปฐมฮ่องเต้ทุกพระองค์มีฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต จิ๋นซีฮ่องเต้ยิ่งโดดเด่นเป็นพิเศษ

ขณะที่เสี่ยวผานประหารฆ่าจ้าวมู่กับมือ เซี่ยงเส้าหลงก็รับรู้ถึงพระทัยอันเด็ดเดี่ยวของเสี่ยวผาน ตอนนั้นเสี่ยวผานเพียงเป็นเด็กหนุ่มอายุสิบห้าปีเท่านั้น คราครั้งนี้พระองค์ทรงวางแผนกำจัดฆ่าเฉิงเฉียวกับตู้ปี้พร้อมกับมีพระบัญชาให้กวาดล้างผูเกา แสดงออกถึงความคิดอ่านอันรอบคอบ และธาตุแท้อันอำมหิตไร้ไมตรีของพระองค์ นี่ย่อมสืบเนื่องจากชาติตระกูล สภาพแวดล้อมและประสบการณ์ที่ผ่านมา

เซี่ยงเส้าหลงทูลลาจีไทเฮา เดินทางกลับตึกตระกูลอู เห็นบนลานกว้างจอดไว้ด้วยรถม้าคันหนึ่ง คนของฉินชิงหลายคนกำลังสนทนากับองครักษ์ประจำตึกตระกูลอู พอพบเห็นเซี่ยงเส้าหลงพากันแสดงความเคารพ

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง กระโดดลงจากหลังม้า พอถามไถ่ก็ทราบว่าฉินชิงกลับมาถึงนครเสียนหยางแล้ว ดังนั้นรีบโลดแล่นเข้าไป เห็นหญิงม่ายชิงสวมใส่ชุดขาวนั่งอยู่ในห้องโถง กำลังสนทนากับจี้เอียนหยานและพวก นอกจากนั้นยังมีสั้งหลัน โจวเว่ยและเด็กทั้งหลาย

ฉินชิงพอพบเห็นเซี่ยงเส้าหลง ดวงตาทอประกายความรักที่ยากบ่งบอกบรรยาย ร่างอ้อนแอ้นสะท้านเล็กน้อย แต่สีหน้ายังข่มเป็นปรกติแสดงว่าพยายามหักห้ามตัวเองไว้

เซี่ยงเส้าหลงก็หักห้ามความต้องการโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอกสอดคั่นอยู่ระหว่างนางกับจ้าวจื้อ ทักทายว่า “พระอาจารย์ฉินซูบผอมแล้วแต่ยังมีเสน่ห์ยิ่งกว่าเดิม”

ฉินชิงกล่าวด้วยความยินดีว่า “ฉินชิงแม้ไม่อยู่ในนครเสียนหยางแต่ยังรับทราบเกียรติภูมิของท่านสั้งเจียงจวิน การกลับมาครั้งนี้ช่าง

ประจวบนัก พอดีกับเป็นช่วงเวลาที่ท่านสั้งเจียงจวินกลับมาพร้อมชัยชนะ”

จี้เอียนหยานกล่าวเสริมว่า “พี่ชิงบอกว่าหลี่ปู้เหว่ยไปยังมาตุภูมิของนาง ทั้งประจบเอาใจตระกูลใหญ่ของท้องถิ่น ที่ไร้ยางอายที่สุดคือข้อเสนอลดหย่อนภาษีเกิดจากหลี่ซือ มันกลับประโคมโอ่ว่าเป็นความดีความชอบของมัน”

โจวเว่ยกล่าวว่า “ที่น่าชังคือมันไปหาพี่ชิงหลายครั้งครา สร้างความตระหนกแก่พี่ชิงจนต้องโยกย้ายที่อยู่ไปแห่งอื่น”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ทั้งนี้เพราะมันดีดลูกคิดรางแก้วผิดไป เข้าใจว่าเฉิงเฉียวยึดอำนาจได้ ดังนั้นไม่อาจควบคุมตัวเองอีกต่อไป” พลางโน้มหน้าเข้าหาฉินชิง กล่าวว่า “วันพรุ่งนี้พวกเราจะกลับไปยังสถานปศุสัตว์ พระอาจารย์ฉินยินยอมใช้ชีวิตครึ่งชีวิตหลังในที่นั้นหรือไม่?”

ฉินชิงหน้าแดงสดใส กล่าวอย่างแง่งอนว่า “ท่านผู้นี้ยิ่งมีตำแหน่งใหญ่โต คนยิ่งไม่รักดี ไม่สนทนากับท่านแล้วผู้อื่นยังต้องไปเข้าเฝ้าไทเฮากับรัชทายาท”

เซี่ยงเส้าหลงพานยื่นมือยึดกุมต้นแขนนางไว้ กระซิบที่ข้างหูนางว่า “ไม่ว่าพระอาจารย์ฉินไปยังที่ใด คืนนี้ต้องค้างแรมในที่นี้”

อูถิงฟางเงี่ยหูสดับฟัง พอฟังกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “พี่ชิงรับปากตั้งแต่แรก เพียงแต่อยู่สนทนาตลอดราตรีกับพวกเรา ต้องขออภัยท่านสั้งเจียงจวินอย่างมากแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า “อย่างนั้นยิ่งประเสริฐแล้ว”

เหล่าสตรีร่ำร้องด่าทออย่างยิ้มแย้ม เซี่ยงเส้าหลงก็สลัดเลือนจีไทเฮากับเล่าไอ่ ตลอดจนการต่อสู้ช่วงชิงทั้งมวลไปสิ้น

พริบตานั้น ชีวิตบรรเจิดเพริศแพร้วถึงเพียงนั้น ความคิดคำนึงของเซี่ยงเส้าหลงลอยล่องไปถึงนอกด่าน นึกถึงทุ่งราบซึ่งเคยเดินทางไประหว่างรับการฝึกทางทหารในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ที่นั่นประกอบด้วยฟ้าครามเมฆขาว ทุ่งหญ้าเขียวขจีดุจพรมกว้างไพศาลสุดสายตา หนองน้ำ

ใหญ่น้อยคล้ายเป็นคันฉายที่ประดับประดาไว้ ยังมีแม่น้ำยาวสั้นแทรกคั่นอยู่ระหว่างกลาง ทุกที่ทางเต็มไปด้วยกลิ่นหอมของต้นหญ้า หากแม้นเขากับบุตรภรรยาหญิงรับใช้สามารถใช้ชีวิตกลางธรรมชาติ อยู่อย่างสุขสำราญบานใจ ไม่ถามไถ่การต่อสู้ช่วงชิงและไล่ล่าฆ่าฟันของชนชาวโลกอีกต่อไป ไม่ทราบเป็นชีวิตที่สุขสันต์ถึงเพียงไหน

วันรุ่งขึ้น เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ทั้งสองครอบครัวเดินทางกลับสถานปศุสัตว์โดยมีฉินชิงร่วมทาง ทั้งสองผ่านการเคี่ยวกรำของความคิดถึงอย่างยาวนาน ไม่สนใจผู้คนมองดูพวกเขาอย่างไร เพิ่มความสนิทสนมกว่าเดิม

สิบวันให้หลัง หวังหลิงกับหวนฉีรวมพลสิบหมื่นบุกเข้าแดนถุนหลิว คหบดีใหญ่ผูเกาอ้างว่าขอล้างแค้นแทนเฉิงเฉียว ทรยศต่อรัฐฉินร่วมมือกับรัฐจ้าวแทน หวังเปินกับหยางตวนเหอพ่ายศึกแก่หลี่มู่แห่งรัฐจ้าวครั้งแล้วครั้งเล่า จำต้องตั้งรับค่อยรักษาเขตแดนตงจวินต่างๆ ไว้ได้

พร้อมกันนั้นเจ้ารัฐหานซึ่งมีพระนามเหิงฮุ่ยอ๋องเสด็จสวรรคต รัชทายาทไท่จื่ออานขึ้นครองราชย์สืบแทน หานฉ่วงกับไท่จื่ออานมีสัมพันธภาพอันดี ดังนั้นได้รับตำแหน่งมหาเสนาบดี กลายเป็นผู้ทรงอิทธิพลที่สุดของรัฐหาน ขณะที่หลงหยางจวินมีอำนาจในรัฐวุ่ยเพิ่มขึ้น ทั้งสองรัฐตกอยู่ในสถานะเดียวกัน จึงจับมือกันต่อต้านรัฐฉิน ยันทัพของก่วนตงแสกับสองพี่น้องตระกูลเมิ่งเอาไว้

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ใช้ชีวิตที่สถานปศุสัตว์อย่างรื่นรมย์ ตอนนี้ห่างจากพิธีทรงพระมาลาห้อยมุกของเสี่ยวผานสองปีเศษ ช่วงเวลานี้บอกว่ายาวไม่ยาวนาน บอกว่าสั้นไม่กระชั้นสั้น ไม่มีผู้ใดคาดเดาออกว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอันใด

วันนี้ ชางผิงจวินกับชางเหวินจวินและหลี่ซือชักชวนกันมาเยี่ยมเยียนพวกเขาที่สถานปศุสัตว์ เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ชักนำพวกเขาออกไปขี่ม้ากัน ระหว่างทางชางเหวินจวินกล่าวว่า “หลี่ปู้เหว่ยเพิ่งกลับมา เขาปรับปรุงความสัมพันธ์กับเล่าไอ่ ชักชวนกันไปดื่นสุราหาความสุข

ที่หอลมเมามาย ทั้งยังยกไปหยาหยาให้แก่เล่าไอ่”

หลี่ซือกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ในความเห็นเรา มันคงดำเนินแผนการที่เคยเสนอต่อเฉิงเฉียวใหม่ กระพือยุยงให้เล่าไอ่กบฏ ไม่แน่ว่าจะสนับสนุนเล่าไอ่กับบุตรชายที่เกิดกับไทเฮาขึ้นครองราชย์ แล้วค่อยกำจัดเล่าไอ่ไป ตั้งตนเป็นเจ้าแห่งรัฐแทน”

เถิงอี้กล่าวถามว่า “ทางด้านเหมาเจียวมีข่าวคราวใดหรือไม่?”

ชางผิงจวินแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า “มันบอกว่าเล่าไอ่เพาะสร้างขุมกำลังที่หย่งตู มีเรื่องหนึ่งที่พวกท่านไม่ทราบ หลิ่งฉีรับตำแหน่งแม่ทัพรักษาเมืองหย่งตู ที่นั่นเป็นที่ตั้งศาลเจ้าหลวง ถือว่าอยู่ในความดูแลของเล่าไอ่ เท่ากับว่าหย่งตูตกอยู่ในเงื้อมมือของมันแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงทราบแต่แรกว่า เล่าไอ่ต้องแสวงหาทุนรอนให้แก่ตัวเอง ไม่เช่นนั้นไม่อาจก่อการกบฏได้

เถิงอี้ถามถึงการศึกของหวังหลิงกับหวนฉี หลี่ซือทอดถอนใจ กล่าวว่า “รัชทายาทก็เป็นห่วงเช่นกัน ผูเกายุยงให้ทหารและพลเรือนที่ถุนหลิวกระด้างกระเดื่องเฝ้ารักษาเมืองไว้ ยามกะทันหันท่านหวังไม่อาจทำอย่างไรมันได้ ทั้งเกรงว่าฤดูหนาวใกล้มาถึง ไม่เหมาะกับการจู่โจม อย่าว่าแต่ยังมีหลี่มู่คอยคุกคาม”

ชางผิงจวินก็กล่าวว่า “ไม่ทราบว่าหลี่ปู้เหว่ยจงใจหรือไม่มีเจตนาอ้างว่าการขุดคลองใหญ่ใกล้แล้วเสร็จ เร่งกะเกณฑ์ไพร่พลท้องถิ่นไปขุดคลอง ทำให้พวกเราไม่อาจระดมกำลังทหารไปสนับสนุนได้”

เซี่ยงเส้าหลงนึกสำนึกเสียใจ หากวันนั้นเขารับปากเสี่ยวผานยกทัพบุกแดนถุนหลิว หวังหลิงผู้ชราก็มิต้องตรากตรำเดินทางไกลแล้ว แต่ว่าสภาพความจริงไม่อาจแก้ไขกลับกลาย ในใจของเขาเริ่มบังเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคลขึ้น

การศึกษาภหลีกเลี่ยง

หนึ่งเดือนให้หลัง ลางสังหรณ์ของเซี่ยงเส้าหลงก็กลับกลายเป็นจริง

หลี่มู่ยกทัพมาถึงถุนหลิว จู่โจมทัพฉินแตกพ่าย หวังหลิงกับหวนฉีนำกำลังถอยร่นไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ประมาณร้อยลี้ หยุดทัพที่เมืองฉางจื่อ ปรากฏว่าสูญเสียไพร่พลเกือบสามหมื่น หวังหลิงทั้งคับแค้นทั้งกังวล บวกกับตรากตรำเกินไป เมื่อมาถึงเมืองฉางจื่อสองวันก็ล้มป่วยลงเสียชีวิต

ชั่วระยะเวลาสองปี แม่ทัพสั้งเจียงจวินทั้งเมิ่งอ้าว หวังเฮอและหวังหลิงล้วนลาโลกไป ส่งผลกระทบต่อรัฐฉินอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

ตอนนี้ยอดขุนพลของรัฐฉินคงเหลือแต่เซี่ยงเส้าหลงและหวังเจี่ยน แม่ทัพใหญ่ที่หลงเหลือ เช่น หวนฉี เมิ่งอู่ เมิ่งเถียน หยางตวนเหอและก่วนตงแส ยังไม่สามารถรับศึกใหญ่โดยเฉพาะเจาะจงได้

ตอนนี้แผนการใหญ่เคลื่อนทัพสู่ตะวันออกของรัฐฉินพินาศสิ้น หากมิใช่เซี่ยงเส้าหลงทำลายกองกำลังผสมของห้ารัฐ ทั้งปราบกบฏเฉิงเฉียวลงได้ ราชสำนักฉินอาจต้องเลียนแบบรัฐฉู่ โดยย้ายเมืองหลวงไปก็ได้

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ถูกเรียกตัวกลับนครเสียนหยาง ทั้งสองล้วนไม่ต้องการให้บุตรภรรยาตรากตรำเดินทาง จึงเกลี้ยกล่อมพวกนางรั้งอยู่ที่สถานปศุสัตว์

จี้เอียนหยานและพวกคุ้นเคยกับชีวิตออกศึกของสามี แต่เนื่องจากคราครั้งนี้เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้อาจต้องเผชิญกับยอดขุนพลหลี่มู่ จึงกำชับให้สามีพวกนางระมัดระวังเป็นพิเศษ

เซี่ยงเส้าหลงมุ่งตรงไปเข้าเฝ้าเสี่ยวผาน ส่วนเถิงอี้ปลีกตัวไปหาจิงจวิ้นซึ่งจากกันมานาน

เสี่ยวผานทรงเบิกตัวเซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าที่ห้องทรงพระอักษร ชิงรับสั่งว่า “คราครั้งนี้หวังหลิงเท่ากับถูกหลี่ปู้เหว่ยทำร้ายถึงแก่ชีวิต”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “มีเรื่องเช่นนี้?”

เสี่ยวผานทรงแค่นเสียงอย่างเย็นชาตรัสว่า “ข้าพเจ้าได้คิดแต่แรกว่าทัพจ้าวต้องคลายวงล้อมที่ถุนหลิวให้แก่ผูเกา จึงสั่งก่วนตงแสบุกรัฐจ้าวเพื่อตรึงหลี่มู่ไว้ มิคาดหลี่ปู้เหว่ยไม่ยอมสั่งการ ปล่อยให้เนิ่นช้าจนเกิดความปราชัยที่ถุนหลิว หนี้บัญชีรายนี้ข้าพเจ้าจะต้องทวงถามจากพวกมันในภายหน้า” หยุดเล็กน้อยจึงรับสั่งอีกว่า “ตอนนี้พวกเราสู้ศึกกับหลี่มู่คราใด แทบปราชัยทุกครั้ง ตราบใดที่คนผู้นี้ไม่ถูกกำจัด พวกเราอย่าคิดหมายบุกถึงนครหานตานได้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถามว่า “ตอนนี้อำนาจใหญ่ในรัฐจ้าว ใช่ยังอยู่ที่จิงไทเฮาหรือไม่?”

เสี่ยวผานตรัสว่า “เจ้ารัฐจ้าวองค์ปัจจุบันยังย่ำแย่กว่าอ๋ององค์ก่อน ลุ่มหลงสุรานารีทั้งมีนิสัยมากระแวง ไม่มีผู้ใดรู้จักเขายิ่งกว่าข้าพเจ้าอีก จะอย่างไรเขาต้องตายคาหน้าอกสตรี จิงไทเฮาแม้ร้ายกาจ จะอย่างไรเป็นสตรี หลงงมงายต่อกวอไค ปล่อยให้คนต่ำช้าครองเมือง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ชายชู้ของจิงไทเฮามิใช่ผังน่วนหรอกหรือ?”

เสี่ยวผานตรัสอย่างเหยียดหยามว่า “จิงไทเฮามีบุรุษมากหน้าหลายตา หาใช่เรื่องน่าประหลาดใจไม่” จากนั้นทอดถอนพระทัยตรัสอีกว่า “ข้าพเจ้าความจริงไม่ต้องการให้พระอาจารย์ออกศึกที่ถุนหลิว เพียงแต่ไม่มีบุคคลที่เหมาะสมกว่านี้ เรื่องนี้ยังเป็นความปรารถนาของหลี่ปู้เหว่ย

กับเล่าไอ่”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “รัชทายาทไฉนกล่าวเช่นนี้?”

เสี่ยวผานทรงหันพระวรกายให้ ตรัสอย่างแช่มช้าว่า “ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างพระอาจารย์กับหลี่มู่ ดังนั้นนอกจากพระอาจารย์รับปากว่าจะไม่ปล่อยให้น้ำใจส่วนตัวครอบงำจิตใจ ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าไม่ยอมให้พระอาจารย์ออกศึกเด็ดขาด”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ไม่อาจกล่าววาจาใดได้ เขาเข้าใจในเสี่ยวผานอย่างลึกซึ้ง ขณะเดียวกันเสี่ยวผานก็ทรงคำนวณเขาโดยกระจ่าง

บุคคลที่เขาไม่ต้องการเผชิญหน้ากลางสมรภูมิที่สุดคือหลี่มู่ ภายใต้ความรู้สึกเช่นนี้ ทำให้เขายากที่จะแสดงฝีมืออย่างเต็มที่ แต่สภาพความจริงเฉพาะหน้าคือ เขาต้องทำศึกกับหลี่มู่แล้ว

ไม่เช่นนั้นมิเพียงแต่หวนฉีไม่มีชีวิตรอดกลับมา แม้แต่หวังเปินกับหยางตวนเหอก็ไม่อาจรอดพ้นจากชะตากรรม เขตแคว้นต่างๆ ทางตะวันออกก็ต้องถูกหลี่มู่ยึดครองไป

เขาสามารถเอาชนะหลี่มู่หรือ? เรื่องนี้แม้แต่หวังเจี่ยนผู้เป็นยอดขุนพลรัฐฉินยังไม่มีความมั่นใจ

เซี่ยงเส้าหลงขบกรามกรอดกล่าวว่า “ตกลง เราเซี่ยงเส้าหลงกับหลี่มู่จะพิสูจน์ฝีมือกันในสมรภูมิ ไม่ว่าผู้ใดคงอยู่ผู้ใดตกตาย นี่นับเป็นจุดจบที่ดีที่สุดของชาตินักรบ”

เสี่ยวผานหมุนพระวรกายกลับมา ตรัสด้วยความยินดีว่า “พระอาจารย์กล่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็วางใจแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงหารือรายละเอียดกับเสี่ยวผาน ในที่สุดเสี่ยวผานตกลงพระทัยจัดทหารม้าสองหมื่น ทหารราบสามหมื่นให้แก่เซี่ยงเส้าหลง ด้านผู้ช่วยแม่ทัพใหญ่ ให้เซี่ยงเส้าหลงคัดเลือกเอง ส่วนกำหนดการออกศึก คงต้องรอถึงฤดูใบไม้ผลิปีหน้า

จากนั้นเซี่ยงเส้าหลงทูลลาออกจากวังเสียนหยาง กลับมายังตึก

ที่ทำการฝ่ายทหารม้า

เถิงอี้กับจิงจวิ้นรับฟังคำบรรยายจากเซี่ยงเส้าหลงโดยละเอียด เถิงอี้กล่าวว่า “รัชทายาทกล่าวไม่ผิด บนสมรภูมิสู้รบไม่มีน้ำใจเจือปน ทั้งนี้เพราะนั่นมิใช่เรื่องของบุคคลสองคน หากแต่เกี่ยวพันถึงชีวิตไพร่พลนับพันนับหมื่น ยังมีบุตรภรรยาของพวกเขา ตลอดจนดวงชะตาของชาติบ้านเมือง”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า “ข้าพเจ้ากลับไม่ได้ครุ่นคิดไกลปานนั้น”

เถิงอี้ขบคิดแล้วกล่าว “เรามีข้อเสนอประการหนึ่ง ให้คัดเลือกทหารหาญ จากนั้นทำการฝึกที่สถานปศุสัตว์ ให้จิงสั้ง อูเอี๋ยนจู้และพวกรับตำแหน่งจวินโหว แต่ละคนนำทัพห้าพัน อย่างนั้นพวกเราสามารถบัญชาการศึก ประหนึ่งบังคับแขนขาตัวเอง”

เซี่ยงเส้าหลงคึกคักอักโข นึกถึงรูปแบบการฝึกอบรมหน่วยรบพิเศษในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ดังนั้นรับคำคราหนึ่ง

หลังจากนั้นเซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ใช้เวลาสิบวัน คัดเลือกกำลังพลจากฝ่ายทหารม้า ทหารราบ ทหารองครักษ์ และกองกำลังเคลื่อนที่เร็วที่ประจำอยู่ในนครหลวงรวมสี่หมื่นห้าพันนาย แบ่งออกเป็นเก้าชวี แต่งตั้งสิบแปดองครักษ์เหล็กเป็นจวินโหวและรอง จากนั้นทุกสามชวีรวมเป็นหนึ่งทัพ อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของจิงจวิ้น อูกัวและจ้าวต้า ส่วนเขาเป็นแม่ทัพใหญ่ เถิงอี้เป็นรองแม่ทัพ คัดเลือกนักรบตระกูลอูสองพันเป็นทหารคนสนิท สำหรับโจวเหลียงย่อมเป็นหัวหน้าหน่วยสายสืบแล้ว ไพร่พลเหล่านี้ส่วนใหญ่เคยติดตามเซี่ยงเส้าหลงออกศึกสองครั้ง พอฟังว่าเซี่ยงเส้าหลงเป็นผู้นำทัพ ล้วนบังเกิดความฮึกเหิมอย่างเปี่ยมล้น

หลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี แสดงว่าภาวนาให้เซี่ยงเส้าหลงรีบไปตาย อย่าได้กลับสู่นครเสียนหยางอีก

ครั้นแล้วเซี่ยงเส้าหลงขออนุญาตเสี่ยวผานเคลื่อนกำลังทัพสู่สถานปศุสัตว์ อาศัยลักษณะสถานที่และอุปกรณ์ต่างๆ ทำการฝึกทหารทั้ง

กลางวันกลางคืน คิดอาศัยช่วงเวลาสามเดือนของฤดูหนาว ฝึกกองกำลังอันเข้มแข็งขึ้นมาอีกกองหนึ่ง

วันนี้หิมะตกหนัก เหล่าทหารกระจายอยู่ทั่วสถานปศุสัตว์ เซี่ยงเส้าหลงรับประทานอาหารค่ำกับบุตรภรรยา จี้เอียนหยานกล่าวขึ้นว่า "กล่าวถึงที่สุด ตำราพิชัยสงครามคือกลลวง ดังนั้นยุทธการชั้นยอดคือหักศัตรูด้วยกลอุบาย รองลงมาคือพิชิตโดยการทูต รองลงมาอีกขั้นหนึ่งคือทุ่มเทด้วยกำลังทหาร ดังนั้นแม้มีความสามารถพึงแสดงว่าไม่มีความสามารถ สิ่งใดใกล้แสดงให้เห็นว่าไกล ซุนวูยังอรรถาธิบายว่าการทหารไม่หน่ายอุบาย ตอนนี้เอียนหยานเห็นวิธีการฝึกไพร่พลของท่านล้วนแล้วแต่แปลกใหม่พิสดาร โดยเฉพาะรูปแบบการรบอำพรางยิ่งไม่เคยมีมาก่อน เพียงไม่ทราบท่านวางยุทธการเผด็จศึกอย่างไร?"

ฉินชิงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "เอียนหยานกล่าวถูกต้อง ผูเกามีอิทธิพลที่เขตแคว้นตะวันออก แดนถุนหลิวได้รับการสร้างเสริมจากมันกอปรด้วยกำแพงสูงแม่น้ำกว้าง ตอนนี้มันเพียงภาวนาให้พวกเราบุกตีเมืองจะได้นิ่งเฉยแทนตรากตรำ ใช้ความสงบสยบเคลื่อนไหว บวกกับหลี่มู่คอยจ้องคุมเชิงอยู่ด้านข้าง เส้าหลงไม่อาจถือความห้าวหาญดุดันถ่ายเดียว"

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนหลั่งเหงื่อโซมกายออกมา การศึกครั้งนี้ทั้งต้องตีเมือง ยังต้องรับมือการซุ่มโจมตีของหลี่มู่ ดังนั้นยากจะเอาชนะได้ ปัญหาสำคัญคือหวนฉีเพิ่งปราชัย เขาเองก็ขาดกำลังสนับสนุน ไม่สามารถรับมือแนวรบทั้งสองทาง อย่าว่าแต่ผูเกาเป็นคหบดีใหญ่ที่ลึกล้ำสุดหยั่งคาด หลี่มู่เป็นยอดขุนพลชำนาญศึก แทบไม่ต้องสู้รบกันก็คาดเดาผลออกได้

พริบตานั้น เซี่ยงเส้าหลงเค้นสมองนึกถึงยุทธการตีเมือง นับแต่โบราณกาลจวบปัจจุบันทั้งสิ้นสองพันกว่าปี ยามกะทันหันยังนึกหายุทธวิธีไม่ออก

หลังอาหาร เซี่ยงเส้าหลงล้มตัวลงนอนบนเสื่อ หนุนตักของอูถิงฟางใช้ความคิดสืบต่อ

จี้เอียนหยาและพวกไม่กล้ารบกวนสามี เพียงนั่งเป็นเพื่อนอยู่

ด้านข้าง

เซี่ยงเป่าเอ๋อถูกเถียนเจิน เถียนฟ่งพาไปเข้านอน

รอบห้องทั้งสี่มุมตั้งเตาผิง ดังนั้นทั้งหมดไม่รู้สึกเหน็บหนาวแต่อย่างไร

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงในบันทึกเพิ่มเติมของม่อจื่อมีอยู่บทหนึ่งว่า *"หลักการล้อมเมือง ให้ล้อมทั้งสี่ด้าน เปิดทางผ่านมุมหนึ่ง เพื่อล่อลวงให้ข้าศึกฝ่าวงล้อม"* แต่ดูท่าไม่เหมาะกับการใช้ต่อแดนถุนหลิว ทั้งนี้เพราะหลี่มู่จ้องคุมเชิงอยู่ด้านข้าง ไม่มีปัญญาล้อมเมืองไว้ได้

กล่าวถึงที่สุด ยุทธการตีเมืองประกอบด้วยข้ามคูเมือง กระแทกทำลายประตูกำแพงเมือง ปีนป่ายขึ้นกำแพงและพันตูกลางถนนซอกซอย รวมสี่ขั้นตอน

เนื่องด้วยข้าศึกอาศัยคูเมืองล้อมรอบ บวกกับมีเปรียบที่อยู่เบื้องสูงทั้งสามารถพลิกจากรับเป็นรุก เปิดประตูเมืองออกมาโจมตีค่ายที่มั่นอีกฝ่ายโดยปรกติจะเกิดการบาดเจ็บล้มตายจำนวนมาก หากเขาเป็นหลี่มู่ยังจะฉวยโอกาสที่ทัพฉินอ่อนเปลี้ย ค่อยยกทัพมาจู่โจม

ทำอย่างไรจึงสามารถพลิกผันสถานการณ์ที่เป็นรองเช่นนี้ได้?

เพียงแค้นที่ผูเกาไม่ชมชอบม้าไม้ ไม่เช่นนั้นจะได้นำ**เหตุการณ์ม้าไม้ล้างเมือง*** ของโลกตะวันตกมาใช้กับการศึกครั้งนี้

เซี่ยงเส้าหลงพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ ผุดลุกขึ้นนั่งโห่ร้องว่า "ข้าพเจ้านึกออกแล้ว"

เขาตามตัวเถิงอี้ จิงจวิ้นและพวกมา สั่งให้คลี่กางภาพแผนที่ซึ่ง

** เหตุการณ์ม้าไม้ล้างเมืองมาจากมหากาพย์เรื่องอีเลียด นักรบชาวกรีกบุกตีกรุงทรอยเป็นเวลานานไม่ประสบผล อยู่มาวันหนึ่ง พวกทรอยบนกำแพงเมืองเห็นสนามรบว่างเปล่า ที่อ่าวจอดเรือก็ไม่ปรากฏเรือรบของพวกกรีก หากแต่ริมอ่าวมีม้าไม้ตัวหึมาตั้งเด่นอยู่ จึงลงความเห็นว่านักรบกรีกสร้างม้าไม้ไว้เป็นอนุสาวรีย์แล้วถอยทัพกลับไป ดังนั้นออกจากเมืองลากเข็นม้าไม้ไปไว้ในเมือง ค่ำคืนนั้นพวกทรอยดื่มกินเต้นรำ ฉลองชัยจนเมามายหลับไหล แต่แล้วท้องม้าไม้เปิดออก นักรบกรีกมุดออกจากที่ซ่อน เที่ยวไล่ฆ่าฟันผู้คน เรือรบของกรีกก็กลับมาทอดสมอ บุกเข้าเมืองไปเผากรุงทรอยเหลือแต่เถ้าถ่าน*

ทำจากผ้าแพรออกดู

เซี่ยงเส้าหลงชี้มือไปที่เมืองใหญ่ของรัฐจ้าวเมืองหนึ่งซึ่งมีชื่อว่าตงโหมว กล่าวว่า "นี่เป็นเมืองสำคัญทางใต้ของรัฐจ้าว อยู่ห่างจากนครเสียนหยางหนึ่งร้อยแปดสิบลี้ และห่างจากเมืองถุนหลิวของรัฐฉินเราหนึ่งร้อยสามสิบลี้ จากเมืองตงโหมวสามารถไปถึงเสียนหยางกับถุนหลิวจะบรรลุถึงหานตาน มาตรว่าพวกเรายึดเมืองตงโหมวได้ พวกท่านคาดว่าเจ้ารัฐจ้าวจะมีปฏิกิริยาอย่างไร?"

เถิงอี้ร้องว่า "ย่อมต้องเข้าใจว่าพวกเราจะบุกตีนครหลวง กวอไคเป็นคนเยี่ยงไรพวกเราล้วนทราบกระจ่างดี"

ฉินชิงขมวดคิ้วกล่าวว่า "ตงโหมวตั้งอยู่ตรงแดนต่อแดนของรัฐจ้าวกับรัฐวุ่ย มีการระวังป้องกันอย่างเข้มงวด ไหนเลยถูกพวกท่านยึดครองได้โดยง่ายดาย อย่าว่าแต่นครหานตานก่อกำแพงป้องกันเป็นแนวยาวร้อยลี้ ทหารสี่หมื่นของพวกท่านคิดบุกรุกราน ไยมิใช่เสี่ยงอันตรายยิ่ง?"

จี้เอียนหยานยิ้มพลางกล่าวว่า "เส้าหลงย่อมมีแผนแยบคาย พี่ชิงโปรดรับฟังต่อไป"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อย ถ่ายทอดบอกแผนการของตนออกไปว่า "ตอนนี้ก่วนตงแสทำสงครามกับรัฐหาน คุมเชิงอยู่ที่เมืองเสียนซื่อซึ่งห่างจากถุนหลิวเพียงแปดสิบลี้ และห่างจากตงโหมวร้อยกว่าลี้ พวกเราพานทูลขอสาส์นลับจากรัชทายาทไปยังเมืองเสียนซื่อ ยึดกำลังทหารสิบสามหมื่นจากก่วนตงแส เสริมสร้างขุมกำลังให้แก่ตัวเอง หลังจากนั้นแบ่งกำลังเป็นสองสาย สายหนึ่งแสร้งเป็นมุ่งสู่เมืองฉางเฉิง ซึ่งหวนฉีตั้งมั่นอยู่ แท้ที่จริงลอบข้ามแม่น้ำสู่ตงโหมว บุกจู่โจมโดยไม่ให้ศัตรูตั้งตัว อาศัยกองกำลังตระกูลอูเราปีนกำแพงเข้าเมืองยามวิกาล ขอเพียงยึดประตูเมืองด้านใดด้านหนึ่ง ก็จะชิงเมืองตงโหมวมาได้"

ทุกผู้คนคึกคักขึ้นอักโข ปรารถนาใคร่บุกเข้าเมืองตงโหมวในบัดดล ยามนี้แม้คล้อยดึก แต่เซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้กับจิงจวิ้นไหนเลย

หลับลงได้ รอจนเหล่าสตรีไปพักผ่อน ยังหารือรายละเอียดจนฟ้าสางสว่างค่อยแยกย้ายกันไปดำเนินการ

หลังจากกำหนดแผนการใหญ่ เซี่ยงเส้าหลงและพวกค่อยเปลี่ยนแปลงวิธีการฝึก แบ่งกำลังออกเป็นสองส่วน ให้ทหารม้าสองหมื่นฝึกยุทธวิธีเดินทัพอำพรางโดยเฉพาะ เซี่ยงเส้าหลงนำวิชาความรู้ที่ร่ำเรียนจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดใช้กับทหารม้ากองนี้

ชั่วลัดนิ้วมือเดียวเหมันต์สิ้นวสันต์เยือน เสี่ยวผานทรงประกอบพิธีบวงสรวงขุนพลสวรรค์ส่งทัพฉินออกศึกด้วยพระองค์เอง

ทัพใหญ่ของเซี่ยงเส้าหลงโดยสารเรือล่องไปตามแม่น้ำ พอถึงเมืองอู่สุยก็ขึ้นฝั่ง มุ่งสู่ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ จวบกระทั่งถึงเมืองเสียนซึ่งก่วนตงแสตั้งทัพอยู่

ก่วนตงแส เหลียนเกาและจ้าวผู่นำทัพออกจากเมืองมาต้อนรับเปลือกนอกแสดงความพินอบพิเทา

เซี่ยงเส้าหลงแนะนำให้อูกัว จิงจวิ้นและพวกตั้งค่ายอยู่นอกเมืองมิให้ก่วนตงแสระแวงสงสัย เพียงชักชวนเถิงอี้นำทหารคนสนิทหนึ่งพันนายเข้าเมือง พอถึงตึกแม่ทัพใหญ่ ค่อยมอบสาส์นของเสี่ยวผานต่อก่วนตงแส สั่งให้ก่วนตงแสมอบตราอาญาสิทธิ์แล้วกลับนครหลวงไปรายงานตัว

ก่วนตงแสพออ่านสาส์นจบ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า “นี่หมายความกระไร พระบิดารองไฉนไม่มีคำสั่งมา สาส์นนี้ก็ไม่มีตราประทับของไทเฮา?”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า “แม่ทัพก่วนไยต้องตื่นเต้นถึงเพียงนี้ รัชทายาทเพียงเห็นว่าท่านออกศึกแรมปี จึงอนุญาตให้กลับนครเสียนหยางไปพักผ่อน เรื่องเปลี่ยนตัวแม่ทัพเช่นนี้ ไยต้องรบกวนพระบิดารองกับไทเฮาด้วย?”

เถิงอี้เห็นเหลียนเกาถอยกายไปด้านหลัง รีบออกคำสั่งคำหนึ่ง

เหล่าทหารคนสนิทล้วงหน้าไม้คันธนูออกมา ควบคุมสถานการณ์เอาไว้

ก่วนตงแสเห็นเซี่ยงเส้าหลงยิ้มอย่างเย็นชา มือยึดจับด้ามดาบร้อยชนะ ทราบว่าขอเพียงตัวเองกล่าวผิดพลาดคำหนึ่ง จะพบจุดจบศีรษะถูกปลิดปลง ดังนั้นสะกดมิให้บริวารต่อสู้ขัดขืน ปั้นรอยยิ้มขึ้นกล่าวว่า "ท่านสั่งเจียงจวินสั่งสอนถูกต้อง ซึ่งความจริงข้าพเจ้าก็คิดกลับไปหาเหนียงหยงเช่นกัน"

เซี่ยงเส้าหลงไม่กลัวก่วนตงแสไม่เชื่อฟังวาจา นอกจากอีกฝ่ายเตรียมก่อการกบฏ ไม่เช่นนั้นได้แต่ยอมรับเช่นนี้

วันรุ่งขึ้นเซี่ยงเส้าหลงให้จิงจวิ้นคุ้มครองส่ง แท้ที่จริงเป็นการคุมตัวก่วนตงแสและทหารคนสนิทสามพันนายของเขาถึงเมืองอู่สุย รอจนทั้งหมดลงเรือรบ ค่อยเดินทางกลับเมืองเสียนซื่อ

ยามนั้นเซี่ยงเส้าหลงปรับปรุงกองทัพของก่วนตงแสใหม่ มีทหารม้าเพิ่มเป็นห้าหมื่น ทหารราบเครื่องแบบเบาห้าหมื่น ทหารราบเครื่องแบบหนักแปดหมื่น ขุมกำลังเพิ่มขึ้นอักโข ทั้งหมดทำการฝึกไพร่พลที่เมืองเสียนซื่อหนึ่งเดือน ค่อยออกจากเมืองเดินทางเลียบริมแม่น้ำขึ้นเหนือสู่เมืองฉางจื่อ

ทัพฉินเดินทัพอย่างเชื่องช้า เพื่อให้ทหารฉินได้รับการพักผ่อนอย่างเต็มที่ รักษาพละกำลังเอาไว้ เมื่อถึงฝั่งตอนใต้ของแม่น้ำลู่สุ่ย ทัพใหญ่จำนวนสิบแปดหมื่นหยุดยั้งลง รอคอยม่านวิกาลคลี่กาง

หวนฉีทราบข่าวรีบรุดมา ทั้งหมดพบหน้ากัน ในใจทั้งเศร้าโศกทั้งยินดี หลังจากนั้นเซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้ หวนฉี โจวเหลียง อูกัว จ้าวต้า และพวกเข้าร่วมประชุมที่ตึกแม่ทัพใหญ่

ก่อนอื่นหวนฉีรายงานสภาพที่เมืองถุนหลิวว่า "ภายในเมืองถุนหลิวมีกำลังพลพันกว่าคนที่เป็นคนของเฉิงเฉียวกับตู้ปี้ นอกจากนั้นเป็นกองกำลังส่วนตัวของผูเกากับชาวบ้านที่ความจริงเป็นชาวจ้าว ขุมกำลังไม่กล้าแข็งเพียงพอ แต่ปัญหาสำคัญอยู่ที่หลี่มู่คุมทัพจ้าวสิบหมื่นอยู่ในเขตแดนรัฐจ้าวห่างจากเมืองถุนหลิวสี่สิบลี้ รอให้พวกเราทุ่มกำลังบุกตี

เมืองถุนหลิว”

เอ่ยถึงหลี่มู่ สีหน้าปรากฏแววหวาดหวั่นไม่คลาย

จิงจวิ้นกล่าวว่า “ไม่ว่าหลี่มู่ร้ายกาจปานใด แต่ยอดขุนพลปราศจากเจ้าแห่งรัฐผู้เปรื่องปราด ยังคงไม่มีประโยชน์ ท่านส่งคนไปสืบดูสภาพเมืองตงโหมวหรือไม่?”

หวนฉีล้วงม้วนภาพแผนที่ออกมาคลี่กางออก กล่าวว่า “ตงโหมวเป็นเมืองสำคัญทางทหารของรัฐจ้าว ความจริงเป็นของรัฐวุ่ย เมื่อสี่ปีก่อนค่อยตกเป็นของรัฐจ้าว พวกมันจัดทัพจ้าวประจำอยู่นอกเมืองมีประมาณสองหมื่น หากเกิดเรื่องขึ้น ทหารภายในเมืองสามารถยกออกมาช่วยเหลือ ดังนั้นทัพวุ่ยทำสงครามกับทัพจ้าวหลายครั้ง ล้วนตีเมืองไม่สำเร็จ”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ดังนั้นการศึกครั้งนี้ต้องใช้กลยุทธ์พลิกแพลงจู่โจมโดยที่ศัตรูไม่ทันตั้งตัว ไม่เช่นนั้นคงประสบความปราชัยเช่นกัน”

หวนฉีกล่าวว่า “ชาวจ้าวก่อสร้างหอไฟสัญญาณแจ้งเหตุอยู่รอบนอกของเมืองตงโหมวร้อยกว่าแห่ง หากยกทัพจู่โจมต่อให้เป็นยามวิกาลก็ยากรอดพ้นจากหูตาข้าศึก”

จิงจวิ้นอาสาจัดการกับหอไฟสัญญาณแจ้งเหตุเหล่านั้นเอง เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “คืนนี้พวกเราจะจัดทหารม้าสี่หมื่น แบ่งเป็นสี่ขบวนแยกย้ายออกเดินทาง ให้จวิ้นน้อยนำกำลังร้อยคน จัดการกับหอไฟสัญญาณแจ้งเหตุที่เหลืออีกสิบสี่หมื่นรั้งอยู่ที่นี้สามวัน จากนั้นแบ่งเป็นสองสาย สายละเจ็ดหมื่น สายหนึ่งมุ่งสู่ฉางเฉิง สายหนึ่งมุ่งสู่ตงโหมว”

ค่ำคืนนี้ฟ้าพอมืดค่ำลง โจวเหลียงปล่อยพญาเหยี่ยวขึ้นฟ้า แน่ใจว่าไม่มีสายสืบของศัตรูซุ่มอยู่ จิงจวิ้นค่อยนำหน่วยจู่โจมออกเดินทางก่อน จากนั้นกองกำลังทั้งสี่ขบวนทยอยควบม้าออกเดินทาง

เมืองตงโหมวอยู่บนเส้นขอบฟ้าไกลตา ตัวเมืองตั้งอยู่ที่สูง กำแพงเมืองแข็งแกร่ง นับเป็นจุดยุทธศาสตร์อันมั่นคงจริงๆ ต้นไม้นอกเมืองล้วนถูกถากถางราบเรียบ ยากที่จะประชิดใกล้โดยไม่ถูกพบเห็น

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ศึกษาสังเกตการณ์เป็นเวลานาน ยังนึกหา

ยุทธวิธีแยบคายไม่ออก

ทั้งหมดไม่กล้าก่อไฟหุงหาอาหาร เพียงล้วงเสบียงออกมากัดกินจวบจนกระทั่งยามสนธยา พลันเกิดลมพายุกระพือพัด ฝนห่าใหญ่เทกระหน่ำลงมา

เซี่ยงเส้าหลงและพวกบังเกิดความยินดี เห็นว่าฟ้าส่งเสริม แยกย้ายกันเคลื่อนไหว อูกัวกับโจวเหลียงนำกำลังบุกตีค่ายจ้าวที่นอกเมือง จิงจวิ้นนำกองกำลังตระกูลอูหนึ่งพันนายตระเตรียมข้ามคูเมือง ปีนกำแพงเข้าเมืองไป

ส่วนเซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้นำกำลังหลักสองหมื่น เร้นกายถึงตำแหน่งมิดชิด ซึ่งอยู่ใกล้กับตัวเมืองที่สุด ตระเตรียมว่าประตูเมืองพอเปิดออกจะเข่นฆ่าเข้าเมืองไป

ฝนยิ่งตกยิ่งหนัก ฟ้าแลบแปลบปลาบฟ้าร้องครืนครั่น ม่านสายตาเลอะเลือนพร่ามัว เสียงฟ้าร้องกลบเสียงฝีเท้าม้าไปสิ้น

กองกำลังตระกูลอูซึ่งนำโดยจิงจวิ้น ผูกม้าศึกอยู่นอกเมือง ใช้เวลาหนึ่งชั่วยาม ค่อยลอบเข้าคูเมืองไป จากนั้นเริ่มปีนป่ายกำแพงเมือง

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้เฝ้ารอคอยด้วยหัวใจเต้นระทึก ยามนี้หากถูกศัตรูพบเห็น จิงจวิ้นและพวกคงไม่มีคนรอดชีวิตแม้สักคนเดียว

โคมไฟบนกำแพงเมืองถูกฝนอันหนาหนักกลบบดบังไปสิ้น ท่ามกลางการรอคอยอย่างร้อนรุ่ม ประตูเมืองตะวันออกเปิดอ้าออก สะพานแขวนถูกปล่อยลงมา

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ลิงโลดแทบคลุ้มคลั่งออกคำสั่งไป ทัพฉินฮือออกมาทั้งรัง เสียงม้าศึกสองหมื่นตัวห้อตะบึง ปลุกชาวเมืองตงโหมวตื่นจากหลับฝัน หากทว่าทุกประการสายเกินการณ์แล้ว ขณะเดียวกันกองทัพของอูกัวกับโจวเหลียง เปิดฉากโจมตีค่ายทหารทัพจ้าว ซึ่งตั้งมั่นอยู่นอกเมืองทั้งสองแห่ง

พริบตานั้น ทั้งในและนอกเมืองบังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟันแทบถล่มทลาย ฝนหยุดตกลงแล้ว แต่การศึกดำเนินไปด้วยความดุเดือด

รุนแรงกว่าเดิม

ทัพฉินบุกเข้าตัวเมือง สร้างความแตกตื่นแก่ทุกผู้คนจนปิดประตูบ้านซ่อง ทหารรักษาเมืองกว่าครึ่งถอดเสื้อเกราะทิ้งอาวุธ ซ่อนตัวอยู่ในบ้านเรือนราษฎร ที่หลงเหลือเปิดประตูเมืองหนีเอาชีวิตรอด กระทั่งความคิดต่อสู้ขัดขืนยังไม่มี เมื่อฟ้าสางสว่าง เมืองยุทธศาสตร์ทางตอนใต้ของรัฐจ้าวก็ตกอยู่ในการยึดครองของเซี่ยงเส้าหลง

สิบวันหลังจากนั้น จ้าวต้านำทหารราบเจ็ดหมื่นทยอยเดินทางมาถึงพร้อมกับอาวุธบุกตีเมืองและเสบียงบำรุงต่างๆ ทั้งสร้างเส้นทางส่งเสบียงบำรุงจากเมืองเสียนซื่อถึงที่นี้

เซี่ยงเส้าหลงมีคำสั่งเด็ดขาด ห้ามมิให้สร้างความเดือดร้อนแก่ราษฎร และปฏิบัติต่อทหารยอมจำนนด้วยดี ส่วนเถิงอี้ตั้งค่ายที่มั่นนอกเมือง เสริมแนวระวังป้องกัน ทั้งตัดเส้นทางคมนาคมระหว่างรัฐจ้าวกับรัฐวุ่ยสร้างสถานการณ์ว่าเตรียมบุกนครหานตาน

หนึ่งเดือนให้หลัง ทัพจ้าวยกกำลังมาสองครั้ง คิดชิงเมืองกลับคืนล้วนถูกโจมตีล่าถอยไป

รัฐวุ่ยก็บังเกิดความตื่นตัว เตรียมพร้อมที่ชายแดน แต่เนื่องจากทัพฉินยึดที่มั่นอันแข็งแกร่งไว้ รัฐวุ่ยเพียงแต่จับตาดูโดยใกล้ชิด

นับแต่นี้ไม่มีผู้ใดกล้าดูแคลนเซี่ยงเส้าหลงผู้เป็นยอดขุนพลรัฐฉินอีก

วันนี้อูเอี๋ยนจู้เดินทางจากเมืองฉางจื่อมาหาเซี่ยงเส้าหลง ส่งข่าวมาว่าสายสืบที่นครหานตานรายงานว่า กวอไคพอทราบว่าเมืองตงโหมวถูกยึดครอง ถึงกับหวาดกลัวแทบตาย เสนอให้เจ้ารัฐจ้าวกับไทเฮาเรียกตัวหลี่มู่กลับมาเฝ้ารักษานครหานตาน แต่หลี่มู่กลับปฏิเสธไม่ยอมปฏิบัติตามพระบัญชาเจ้ารัฐจ้าว

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้ต่างทราบว่า หลี่มู่ดูแผนการพวกเขาออกหลังจากหารือกัน ตกลงว่าจะบุกเมืองฟันอู๋ซึ่งเป็นเมืองหน้าด่านของนครหานตาน

หลังจากเตรียมการพร้อมสรรพ สิบวันให้หลังเซี่ยงเส้าหลงยก

ทัพแปดหมื่นขึ้นเหนือสู่เมืองฟันอู๋ หยุดยั้งตั้งค่ายที่นอกเมือง ส่งกำลังบุกตีเมืองทั้งกลางวันกลางคืน

ทหารจ้าวก็ออกจากเมืองตีค่ายที่มั่นของทัพฉินหลายครั้ง ล้วนถูกพญาเหยี่ยวสอดแนมทราบความเคลื่อนไหวล่วงหน้า ตอบโต้ใส่ศัตรูจนแตกพ่ายกลับไป

บุกตีเป็นเวลาสิบแปดวัน ในที่สุดพังทลายกำแพงเมืองแถบหนึ่ง สุดท้ายยังถูกศัตรูขับไล่ถอยร่น ทั้งสองฝ่ายล้วนบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก แต่เซี่ยงเส้าหลงและพวกทราบว่าภารกิจสำเร็จลุล่วงแล้ว คราครั้งนี้เจ้าแห่งรัฐต้องเรียกตัวหลี่มู่กลับมาเฝ้าเมืองฟันอู๋แน่นอน กล่าวตามความสัตย์ด้วยกำลังทหารของพวกเขาตอนนี้ ยังไม่มีคุณสมบัติบุกเข้านครหานตาน

ทหารจ้าวใช้เวลาเพียงหนึ่งวัน ก็ซ่อมแซมกำแพงเมืองที่เสียหายได้ เซี่ยงเส้าหลงถอนกำลังหยุดโจมตี เพื่อให้ทหารหาญมีโอกาสฟื้นฟูเรี่ยวแรง ผู้ตายดำเนินการฌาปนกิจ ทหารบาดเจ็บส่งตัวกลับเมืองตงโหมว

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงค่อยเห็นซึ้งซึดซาต่อความเป็นความตายในสมรภูมิไม่เช่นนั้นไม่สามารถเป็นแม่ทัพใหญ่บัญชาการรบได้ เสี่ยวผานรับสั่งถูกต้อง บนสมรภูมิไม่มีช่องว่างสำหรับความเมตตากรุณา แต่ละคนคล้ายหมากตัวหนึ่ง การกินคนหรือถูกกินเป็นเรื่องปรกติธรรมดา หากทว่าสิ่งที่กระทำได้ เขาพยายามกระทำแล้ว เช่นให้ความเอื้ออาทรต่อผู้ใต้บังคับบัญชา ปฏิบัติต่อทหารและพลเรือนที่ยอมจำนนด้วยดี

ทหารจ้าวคล้ายต่อสู้จนหวาดหวั่น ไม่กล้าออกจากเมืองมาโจมตีค่ายที่มั่นทัพฉิน ทั้งสองฝ่ายอยู่ในสภาพชักเย่อกัน

หวนฉีปฏิบัติตามคำสั่งเซี่ยงเส้าหลง แสร้งทำท่าขู่ขวัญ ทั้งยกทัพหนุนมาเพิ่มความกดดันแก่รัฐจ้าว

เดือนที่สองของฤดูคิมหันต์ หลี่มู่ยอมรับพระบัญชาเจ้ารัฐจ้าว ยกทัพกลับนครหานตาน

เซี่ยงเส้าหลงรีบสั่งการให้เพิ่มการระวังป้องกัน ตระเตรียมรับมือการตอบโต้จากหลี่มู่

เรื่องที่เขาไม่ต้องการให้เกิดขึ้นที่สุด ในที่สุดคุกคามเข้ามาทุกขณะแล้ว

ค่ำคืนนั้นเซี่ยงเส้าหลงฝันร้ายว่า หลี่มู่บุกโจมตียามวิกาล รอบค่ายกระจายเต็มไปด้วยทหารหาญของอีกฝ่าย กระโจมทุกหลังเกิดเพลิงไหม้ เซี่ยงเส้าหลงโถมออกนอกกระโจม คิดร้องเรียกเถิงอี้ จิงจวิ้น แต่ปราศจากสุ้มเสียงดังออกมา คิดชักดาบป้องกันตัว แต่ดาบร้อยชนะกลับอันตรธานไป สร้างความแตกตื่นจนสะดุ้งตื่นขึ้นมา ค่อยพบว่าฟ้ายังไม่รุ่งสาง ตัวเองหลั่งเหงื่อเย็นเยียบโซมกาย ปากหอบหายใจไม่หยุดยั้ง

เซี่ยงเส้าหลงคิดถึงบุตรภรรยาหญิงรับใช้ในบ้านอย่างแรงกล้า ปรารถนาใคร่ละทิ้งทุกสิ่งกลางนครเสียนหยางไปในบัดดล หลังจากระงับขวัญอันแตกตื่น เขาค่อยสวมใส่เสื้อคลุม สาวเท้าออกจากกระโจม ทหารคนสนิทที่อยู่เวรรีบติดตามอยู่ด้านหลัง

กระโจมแม่ทัพใหญ่ของเขาอยู่ทำเลสูงที่สุดของค่ายที่มั่น ใต้นภาดาวพราวพรายปรากฏแสงโคมไฟเป็นจุดๆ คล้ายทอดถึงสุดขอบฟ้า กำแพงยาวของรัฐจ้าวที่ห่างไปห้าลี้ก็จุดไฟสว่างไสว ล้วนเป็นภาพอันตระการตา

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงกาลก่อนได้รับแต่งตั้งจากเจ้ารัฐจ้าวองค์ก่อน ออกจากนครหานตานเดินทางสู่นครต้าเหลียน ระหว่างทางผ่านที่นี้ยังเดินชมกำแพงยาว แม่ทัพที่รักษาเมืองฟันอู๋เรียกว่าอะไร กลับลืมเลือนไป คิดไม่ถึงหลายปีให้หลังของวันนี้ ตัวเองกลับเป็นแม่ทัพใหญ่บุกตีเมือง เรื่องราวในโลกเปลี่ยนแปลงผันแปร สุดที่จะคาดคิดคำนวณได้จริงๆ

จากนั้นหวนนึกถึงกงจู้สามกับหยาฮูหยินที่ตัวเองรับหน้าที่คุ้มครองส่งครั้งนั้น ล้วนเสียชีวิตทั้งสิ้น สร้างความปวดร้าวรันทดแก่เซี่ยงเส้าหลง จนคิดใคร่ร่ำไห้ระบายความคับแค้นในอกออกมา

ลมราตรีโชยพัด พัดเอาความอัดอั้นในอกสลายคลาย ค่อยรู้สึกดี

ขึ้นบ้าง เซี่ยงเส้าหลงทอดตามองกำแพงยาว นึกถึงนครหานตานซึ่งอยู่หลังกำแพงยาวห่างไกลออกไป ในใจบังเกิดความสะทกสะท้อนเหลือประมาณ

สิ่งที่สร้างความหวาดหวั่นพรั่นพรึงแก่ผู้คนที่สุดคือ ศึกสงครามแฝงไว้ด้วยเงื่อนไขที่ไม่อาจหยั่งคะเนได้ สมมติเช่นเขาในตอนนี้ไม่ทราบว่าหลังกำแพงที่ทอดยาวนับร้อยลี้จะเกิดเหตุการณ์อันใด เพียงได้แต่ประเมินหรือหยั่งคำนวณ คิดรู้เขารู้เรา ไหนเลยง่ายดายดั่งใจปรารถนา?

ตอนนี้หลี่มู่อยู่แห่งหนใดกันแน่? สหายซึ่งเคยควักหัวใจออกมาตีแผ่ให้แก่กัน ในที่สุดกลายเป็นศัตรูที่ต้องเผชิญหน้ากันในสมรภูมิ ทุกประการเพราะเพื่ออะไร? จวบกระทั่งฟ้าสางสว่าง เซี่ยงเส้าหลงค่อยหักห้ามอารมณ์ความรู้สึก กลับเข้ากระโจมไปพักผ่อน

วันเวลาผ่านไปภายใต้ความรู้สึกกดดันเช่นนี้ หนึ่งเดือนให้หลังม้าเร็วส่งข่าวมาว่า ผูเกาละทิ้งเมืองถุนหลิวหลบหนีสู่รัฐจ้าว ระหว่างทางถูกทหารซุ่มของหวนฉีจับตัวได้ คุมตัวกลับนครเสียนหยาง

ที่น่าประหลาดคือ จนบัดนี้หลี่มู่ยังไม่มีความเคลื่อนไหวใด เซี่ยงเส้าหลงและเถิงอี้ลงความเห็นว่า หลี่มู่ได้รับมอบหมายให้เฝ้านครหานตาน ย่อมไม่มาถึงเมืองฟันอู๋ จะอย่างไรพวกเขาบรรลุจุดหมายในการขู่ขวัญรัฐจ้าวแล้ว ดังนั้นตกลงยกทัพกลับ ทั้งยังกระทำในยามวิกาล

ทัพฉินทิ้งค่ายว่างเปล่าที่จุดโคมไฟไว้ ฟ้าพอมืดค่ำลง ก็ทยอยถอนกำลังกลับเมืองตงโหมว เซี่ยงเส้าหลงกับโจวเหลียงรับหน้าที่ระวังหลัง อาศัยสายตาอันคมกล้าของพญาเหยี่ยว ไม่กลัวว่าศัตรูจะไล่ตามหลังมา

จิงจวิ้นนำกองกำลังตระกูลอูสองพันนายเบิกทาง จากนั้นเป็นทัพใหญ่ของเถิงอี้ ส่วนเซี่ยงเส้าหลงรอถึงยามสาม ค่อยนำไพร่พลที่เหลืออยู่สองหมื่นออกเดินทาง ไม่นานให้หลัง ทัพใหญ่มาถึงทางหลวงที่ทอดลงสู่ใต้ เคลื่อนสู่เมืองตงโหมวอย่างรวดเร็ว

จันทร์กระจ่างประดับอยู่ที่ขอบฟ้าบูรพา ด้านขวาของทุกผู้คน

ทอทาบเป็นเงาเลือนราง เซี่ยงเส้าหลงอยู่กลางขบวน ควบม้าเคียงคู่กับโจวเหลียง โจวเหลียงพลันทอดถอนใจชมเชยว่า “คราครั้งนี้สามารถบีบคั้นผูเกาออกจากถุนหลิว จับตัวมันเป็นผลสำเร็จ ล้วนพึ่งพาแผนแยบคายของท่านสั้งเจียงจวิน แม้แต่หลี่มู่ก็หลงกลท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “หลี่มู่ไม่ได้หลงกลข้าพเจ้า เพียงแต่เจ้ารัฐจ้าวหลงกลข้าพเจ้าต่างหาก”

โจวเหลียงยิ้มพลางกล่าวว่า “การศึกสงครามเพียงถกผลแพ้ชนะ ไม่มีผู้ใดสนใจว่าชนะอย่างไร แต่ความปราชัยกลับเป็นหัวข้อให้ผู้คนหยิบยกมาสนทนา”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะ เห็นว่ามีเหตุผล โจวเหลียงแหงนหน้ามองท้องฟ้า กล่าวอีกว่า “อีกครึ่งชั่วยามจะฟ้าสางสว่าง เมื่อถึงเวลาสามารถเร่งความเร็วของการเดินทัพ ขอเพียงกลับถึงตงโหมวจะรุกได้รับได้ ทั้งล่าถอยได้ไม่ต้องเป็นห่วงอีกต่อไป อย่าว่าแต่ต่อให้ถูกล้อมเมืองไว้ หวนฉีสามารถยกทัพมาช่วยเหลือ”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกผ่อนคลายที่ปฏิบัติภารกิจสำเร็จลุล่วง หวังว่านี่เป็นการออกศึกครั้งสุดท้าย หลังจากนี้จะรอคอยเสี่ยวผานทรงพระมาลาห้อยมุก

กลางอากาศบังเกิดเสียงกระพือปีกของพญาเหยี่ยว เหล่าทหารล้วนเงยหน้ามองขึ้น เพียงดูจากท่วงท่าที่มันโผบิน ก็ทราบว่าด้านหลังไม่มีข้าศึกตามมา

โจวเหลียงผิวปากเป่าเป็นเสียงดัง เรียกหามันลงมาพักผ่อน มิคาดพญาเหยี่ยวพลันส่งเสียงร้อง บินวนอยู่เหนือศีรษะสองรอบ จากนั้นทะยานขึ้นฟ้า โบยบินไปยังดงไม้ขวามือ โจวเหลียงหน้าแปรเปลี่ยนไป จับตาดูความเคลื่อนไหวของพญาเหยี่ยว

เซี่ยงเส้าหลงพบว่าผิดท่า ทอดสายตามอง ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง พญาเหยี่ยวบินวนเวียนอยู่กลางหาวไกลตา เส้นทางบินแปลกประหลาดยากเข้าใจได้ โจวเหลียงกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “นี่เป็นไป

ไม่ได้ คล้ายกับมีศัตรูจำนวนมากบุกมาจากด้านซ้ายมือด้วยระดับความเร็วอย่างยิ่ง”

พริบตาดุจประกายไฟ เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่าเป็นเรื่องราวใด... กองทัพของหลี่มู่มาแล้ว อาจบางทีข้าศึกใช้ผ้าห่อหุ้มเกือกม้าไว้ กลับไม่ส่งเสียงผิดปรกติใด

ยอดขุนพลแห่งรัฐจ้าวล่วงรู้ยุทธศาสตร์ของเซี่ยงเส้าหลงตั้งแต่แรก มาตรว่าถูกบีบบังคับให้ยุติการช่วยเหลือผูเกา แต่ยังไม่ยอมปล่อยปละละเว้นพวกเขา สองเดือนนี้หลี่มู่เก็บเนื้อเก็บตัว เพื่อให้เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจผิดว่าเขายกทัพกลับไปรักษานครหานตาน แท้ที่จริงหลี่มู่มาถึงแต่แรก ทั้งยังซุ่มกำลังไว้รอให้ทัพฉินถอนกำลังกลับ ค่อยบุกโจมตี

ตอนนี้เซี่ยงเส้าหลงซ้ำรอยเดิมของฝ่ายกบฏเฉิงเฉียว ซึ่งติดกับของเขา ข้อแตกต่างเพียงหนึ่งเดียวคือ เซี่ยงเส้าหลงอาศัยพญาเหยี่ยวล่วงรู้การมาของข้าศึกก่อนก้าวหนึ่ง หากแม้นเซี่ยงเส้าหลงรีบหลบหนี ผลสุดท้ายคงไม่ต่างกับฝ่ายกบฏเฉิงเฉียว นั่นคือก่อนที่ทัพใหญ่จะบรรลุถึงเมืองตงโหมว คงถูกหลี่มู่เข่นฆ่าสังหารสิ้น หากเขารวบรวมกำลังรับศึก อย่างน้อยจิงจวิ้นกับเถิงอี้จะกลับถึงเมืองตงโหมวโดยปลอดภัย

เซี่ยงเส้าหลงไม่รีรอลังเลอีกต่อไป สั่งการให้ถอยทัพเข้าดงไม้ขวามือ ตระเตรียมรับมืออย่างสุดกำลัง ยังไม่ทันจัดขบวนทัพตั้งรับเป็นที่เรียบร้อย ทหารจ้าวนับหมื่นก็ฮือออกจากดงไม้ซ้ายมือบุกตะลุยเข้ามา

ทหารฉินระดมยิงลูกธนูเข้าสกัด ทหารม้าฝ่ายตรงข้ามล้มลงแถวแล้วแถวเล่า แต่ไม่ทันบรรจุลูกธนูชุดใหม่ ข้าศึกก็บุกทะลวงมาถึงแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ชักดาบร้อยชนะเข้าหาศัตรูก่อน พริบตานั้นบนทางหลวงซึ่งมีความยาวสิบกว่าลี้ บังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังอื้ออึง

ทัพฉินสองหมื่นเพิ่งยันข้าศึกไว้ ทิศทางที่อยู่ติดกับชายแดนรัฐจ้าวปรากฏข้าศึกอีกขบวนหนึ่งเข่นฆ่าเข้ามา บุกทะลวงใส่กองหลังของเซี่ยงเส้าหลงจนขาดออกเป็นสองส่วน

เซี่ยงเส้าหลงนำโจวเหลียงกับทหารคนสนิทจำนวนสองพันต้านทานการบุกจู่โจมระลอกแล้วระลอกเล่าของข้าศึกอย่างสุดชีวิต

ดงไม้ด้านหลังบังเกิดเสียงเผาไหม้ดังเพียะพะ แสงไฟลุกแปลบปลาบ ฝ่ายตรงข้ามตัดทางถอยสู่ตะวันตกของทัพฉินไปแล้ว เซี่ยงเส้าหลงทราบว่ายากเอาตัวรอดได้ พานตัดใจไม่คำนึงถึงชีวิตตัวเอง สะบัดดาบสังหารศัตรูหลายสิบคน เข่นฆ่าไปในทัพจ้าว

มังกรแตกทัพ

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งบุกทะลวงข้าศึกกลุ่มหนึ่งแตกกระจาย ที่ข้างกายพลันบังเกิดเสียงแผดร้องดังขึ้น เห็นโจวเหลียงพลิกร่วงลงจากหลังม้า ถูกหอกยาวเล่มหนึ่งซัดทะลุเสื้อเกราะ โผล่พ้นออกกลางหลัง แสดงว่าคนซัดหอกมีพละกำลังกล้าแข็งเพียงไหน

เซี่ยงเส้าหลงส่งเสียงร้องปานถูกฉีกกระชาก ขณะจะวกม้าเข่นฆ่ากลับไป กลับถูกทหารคนสนิททางซ้ายขวายื้อยุดฉุดดึงบังเหียนไว้ ฉุดลากให้หลบหนี

แม่ทัพจ้าวนายหนึ่งนำกำลังทหารไล่กวดตามมา ตวาดว่า “เซี่ยงเส้าหลง หนีไปที่ใด?"

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามอง เห็นทหารคนสนิทข้างกายหลงเหลือไม่ถึงร้อยคน ดงไม้รอบข้างปรากฏแสงคบไฟลุกโชน ไม่ทราบมีศัตรูมากน้อยเท่าใดรายล้อมมาถึง ขณะจะเสี่ยงตายล้างแค้นให้แก่โจวเหลียง พลันได้ยินเสียงนกร้องระคายหู พญาเหยี่ยวพุ่งตัวลงจากกลางอากาศจู่โจมใส่แม่ทัพจ้าวนั้น จะงอยปากเหยี่ยวอันแหลมคม จิกใส่ดวงตาแม่ทัพจ้าวนั้น

แม่ทัพจ้าวนั้นแผดร้องโหยหวน ละทิ้งหอกยาวซึ่งคิดซัดขว้างออก ยื่นมือตะปบคว้าพญาเหยี่ยวไว้ ทั้งคนทั้งเหยี่ยวร่วงหล่นจากหลังม้า ทหารติดตามเห็นผู้บังคับบัญชาถูกนกเหยี่ยวจิกทำร้าย ล้วนแตกตื่นวุ่นวายขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าแม่ทัพจ้าวนั้นกับพญาเหยี่ยวล้วนจบสิ้นแล้ว เห็นเป็นโอกาสเหมาะ บังคับม้าพุ่งทะยานไปข้างหน้า เพิ่งควบม้าไปเจ็ดแปดวา ปรากฏทหารจ้าวหลายสิบนายพุ่งตัวมาจากทางซ้ายขวา ยกซูหอกยาวอันแวววาวโถมแทงใส่ม้าโดยสารของพวกเขา

เหล่าทหารคนสนิทของเซี่ยงเส้าหลงถูกทิ่มแทงพลัดตกลงสู่พื้น กลับกลายเป็นเป้าหมายเข่นฆ่าสังหารของข้าศึก

ม้าลมกรดแสดงออกถึงความสามารถของมัน กลับเร่งระดับความเร็วพุ่งฝ่าออกจากวงล้อม

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน บังเกิดความคิดฆ่าฟันขึ้น บังคับม้าเข้าหาทหารม้ารัฐจ้าวที่โถมมาจากทางซ้ายมือสิบกว่านาย ดีที่สถานที่นี้เป็นดงไม้รกครึ้ม ไม่สะดวกกับการยิงธนูจู่โจม ไม่เช่นนั้นไม่ต้องประมือกัน เซี่ยงเส้าหลงคงถูกลูกธนูยิงล้มลงแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงสะบัดดาบฟาดฟันออก เป้าหมายของเขาคือศัตรูที่ถือคบไฟนำขบวน ดาบร้อยชนะฟันเฉียงๆ ใส่หัวไหล่ฝ่ายตรงข้าม จนหยาดโลหิตสาดกระจาย คนพลิกร่วงจากหลังม้า คบไฟตกลงบนพื้นหญ้าลุกไหม้ขึ้นมา

ในเสียงร้องอุทานของศัตรู เซี่ยงเส้าหลงบุกทะลวงไปในขบวนศัตรู ตวัดดาบฟันออก นายทหารรัฐจ้าวรีบยกกระบี่ปิดป้อง มิคาดดาบร้อยชนะพอฟาดฟันผ่าน กระบี่หักเป็นสองท่อน คนถูกฟันหงายร่างล้มตายลง เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสบุกทะลวงศัตรูแตกพ่าย ควบขับม้าไปยังที่ซึ่งแสงไฟอ่อนโทรมที่สุด ยามนี้ศัตรูช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบโดยสิ้นเชิง มาตรว่ารอบข้างยังเกิดการต่อสู้ประปราย แต่ไม่สามารถพลิกผันสถานการณ์ได้

เซี่ยงเส้าหลงอ่อนเรี่ยวสิ้นแรง นับตั้งแต่เห็นโจวเหลียงและผู้ใต้บังคับบัญชาจำนวนมากเสียชีวิต ก็ไม่คิดมีชีวิตเพียงลำพัง พลันขบกรามกรอด หันหัวม้าเผ่นโผนไปยังที่ซึ่งบังเกิดเสียงฆ่าฟันร้อนแรงที่สุด เพียงชั่วขณะก็โถมออกจากดงไม้ มาถึงท้องทุ่งราบ

ท่ามกลางต้นไม้โปร่งบาง ทหารฉินจำนวนหลายร้อยกองหนึ่งตกอยู่ในวงล้อมข้าศึกนับพัน หากยังต่อสู้อย่างสุดชีวิต เซี่ยงเส้าหลงขุ่นแค้นแน่นอก พบเห็นศัตรูก็ประหารฆ่า ทหารจ้าวที่ปะทะด้วยล้วนตายใต้คมดาบทั้งสิ้น ทหารฉินเห็นแม่ทัพใหญ่มาถึง บังเกิดขวัญและกำลังใจอักโข ติดตามเซี่ยงเส้าหลงทะลวงฝ่าออกจากวงล้อม ควบม้าขึ้นเนินเขาแถบหนึ่ง

ท่ามกลางเสียงโห่ร้องฆ่าฟันไล่หลัง บนเนินเขาเบื้องหน้า พลันปรากฏคบไฟนับร้อยอันลุกช่วงโชติ เห็นทหารจ้าวจำนวนมากฮือลงจากยอดเนิน ทุกผู้คนถืออาวุธสำหรับต่อสู้ระยะไกล นับเป็นดาวข่มของทหารม้าทัพฉินพอดี

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ ทราบว่าหลี่มู่วางแผนอย่างแยบคาย วางกำลังอยู่ในดงไม้เป็นชั้นๆ เพื่อจับเป็นหรือจับตายเขาให้จงได้

ยามนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ล่วงรู้สถานการณ์เป็นอย่างดี มิต้องให้เซี่ยงเส้าหลงออกคำสั่ง ผู้คนกว่าครึ่งแตกฮือไปยังสองฟากข้าง เซี่ยงเส้าหลงคิดทัดทานก็ไม่ทันการณ์ แต่ทราบว่าศัตรูต้องการบีบบังคับให้พวกเขาเตลิดหนีไปยังสองฟากข้าง เขาเห็นว่าได้แต่โถมขึ้นเนินเขา จึงมีโอกาสหลบหนีเข้าสู่ขุนเขา เห็นที่ข้างกายหลงเหลือผู้คนเพียงห้าสิบกว่าคน จึงตวาดว่า “หากคิดหนีเอาชีวิตรอดก็ตามข้าพเจ้ามา”

พลางพลิกข้อมือเสียบดาบไว้ที่กลางหลัง ชักเข็มบินจากข้างเอว ใช้เท้าหนีบท้องม้า พุ่งทะยานไปข้างหน้า สองมือทยอยสะบัดออกไป ศัตรูไม่ทันลงมือ ก็ถูกเข็มบินซัดทำร้ายล้มลง

ยามชุลมุนวุ่นวาย เซี่ยงเส้าหลงอย่างน้อยซัดเข็มบินเกือบร้อยเล่ม จวบกระทั่งสองแขนชาด้าน เข็มบินถูกซัดออกหมดสิ้นแล้ว ที่ด้านหลังปรากฏซากศพนอนตายเกลื่อนกลาด เป็นสภาพอเนจอนาถสุดทนดู

ข้างกายเซี่ยงเส้าหลงมีผู้ติดตามเพียงสิบกว่าคน แต่ก็ขึ้นสู่ยอดเนินเป็นผลสำเร็จ

ทหารข้าศึกทั้งหลายร้อยนายยังบุกจู่โจมใส่พวกเขาโดยไม่ลดละ

เซี่ยงเส้าหลงชักดาบร้อยชนะออกอีกครา ยามนี้บนร่างของเขารับบาดแผลใหญ่น้อยสิบกว่าแห่ง ล้วนปรากฏโลหิตหยดหยาด แต่เขาไม่รู้สึกเจ็บปวด ดาบวิเศษสะบัดวูบ เสียงแผดร้องพลันดัง ศัตรูทางขวามือล้มตายลง

เซี่ยงเส้าหลงกระทั่งชมดูยังไม่ชมดู ลากดาบฟันกลับหลังสังหารศัตรูที่จู่โจมจากทางด้านหลังอีกคนหนึ่งเสียชีวิต ศัตรูที่เบื้องหน้าสืบเท้าถือหอกจ้วงแทงมายังลำคอของม้าลมกรด เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ซัดดาบวิเศษจากมือ ทะลวงทะลุอกของศัตรูตรึงคนติดกับพื้น

ทันใดที่หัวไหล่ปวดแปลบปลาบจับใจ ไม่ทราบถูกอาวุธใดแทงใส่สร้างความเจ็บปวดแก่เซี่ยงเส้าหลงจนฟุบร่างบนหลังม้า ทหารคนสนิทเสี่ยงตายโถมเข้ามา คุ้มกันให้แก่เขา

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *'จบสิ้น'* ในใจ พริบตานั้นนึกถึงบุตรภรรยา หญิงรับใช้ที่นครเสียนหยาง นึกถึงหนีฮูหยิน หยาฮูหยินและกงจู้สาม ตลอดจนเรื่องราวต่างๆ

ยามคับขันเป็นตาย รู้สึกว่าม้าลมกรดบุกซ้ายทะลวงขวา เร่งระดับความเร็วขึ้นตลอดเวลา จวบกระทั่งทิ้งเสียงโห่ร้องฆ่าฟันอยู่ทางด้านหลังทีละน้อย

รอบข้างเป็นความมืดอันเวิ้งวาง เขาโอบคอม้าไว้อย่างไม่คิดชีวิต รู้สึกว่าคนและม้าหลอมรวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว สติสัมปชัญญะเริ่มเลอะเลือน ในที่สุดสิ้นสติสมประดี

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงฟื้นคืนสติมา รู้สึกว่าตลอดทั้งร่างปวดรวดร้าวราวกับจะหลุดกระจายออก ลำคอแห้งผากแทบตาย อดส่งเสียงครวญครางมิได้ จากนั้นลืมตาขึ้นมา

อาทิตย์ครากฤดูสารทประดับอยู่กลางหาว ยามกะทันหันเซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบว่าตัวเองอยู่แห่งหนใด ยิ่งไม่แน่ใจว่าเกิดเรื่องราวใด เขาฝืนใจลุกขึ้นนั่ง พบว่าม้าลมกรดนอนตายอยู่ที่ห่างไปวาเศษ ช่วงคอบิดพลิก จมูกปากเต็มไปด้วยน้ำลายและคราบสกปรกที่ผนึกแข็งตัว

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นอย่างรุนแรง นึกออกแล้วว่าม้าลมกรดบรรทุกเขาหลบหนีจากสมรภูมิเพื่อช่วยชีวิตเขา มันกลับพลีชีพแทน นับตั้งแต่จี้เอียนหยานกำนัลม้าให้ เขาอยู่ร่วมกับม้าลมกรดเป็นระยะเวลายาวนานกว่าอยู่ร่วมกับสตรีคนรักทุกนางเสียอีก ความซื่อสัตย์ภักดีที่มันมีต่อเขา ไม่เคยเปลี่ยนแปลงหรือลดน้อยถอยลงมาก่อน เซี่ยงเส้าหลงไม่อาจหักห้ามความรู้สึกตัวเองอีกต่อไป ยื่นมือโอบซากม้าหลั่งน้ำตาผู้กล้าออกมา

เขาแพ้แล้ว เป็นการพ่ายแพ้แก่ยอดขุนพลแห่งยุคหลี่มู่ นั่นมิใช่เขาคำนวณผิดพลาด หากแต่หลี่มู่มีฝีมือสูงส่งเกินไป ตอนนี้ความหวังเพียงหนึ่งเดียวคือ ลากถ่วงหลี่มู่เป็นผลสำเร็จ ไม่ปล่อยให้หลี่มู่ไล่ตามทัพใหญ่ของเถิงอี้ทัน ไม่เช่นนั้นกองทัพฉินที่แสร้งทำทีว่าจะบุกนครหานตานคงต้องถูกทำลายล้างสิ้น

ดีที่ผู้นำทัพคือเถิงอี้ที่สุขุมหนักแน่น ผ่านคลื่นลมมาแล้ว หากเปลี่ยนเป็นจิงจวิ้นคงยกทัพกลับมาช่วยเหลือ อย่างนั้นเท่ากับหาที่ตายแล้ว ส่วนตัวเขาเองสามารถหนีรอดมาได้ นับเป็นปาฏิหาริย์ประการหนึ่ง

นึกถึงตอนนี้ เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความคิดดิ้นรนมีชีวิตรอดอย่างรุนแรง ตรวจดูอาการบาดเจ็บของตัวเอง ต้องนึกขอบคุณท่านอาชิงที่ออกแบบจัดสร้างเสื้อเกราะ และฉินชิงที่ถักเย็บให้แก่เขา มาตรว่าถูกลูกธนูยิงใส่และถูกอาวุธฟันทำร้าย แค่เพียงรับบาดเจ็บเหวอะหวะอยู่สามแห่ง ในจำนวนนี้นับปากแผลบริเวณหัวไหล่ด้านหลังลึกที่สุด ปากแผลอื่นเป็นเพียงบาดแผลภายนอกตามมือเท้า ไม่กระทบกระเทือนถึงความเคลื่อนไหว

เซี่ยงเส้าหลงปลดถุงหนังจากซากม้า ล้วงเสื้อผ้าสิ่งของออกมา จากนั้นกล้ำกลืนความเจ็บปวด ถอดเสื้อเกราะที่ติดเลือดเนื้อออกมา ฉีกเสื้อผ้าพันปากแผลเอาไว้ เปลี่ยนเป็นชุดนักบู๊ธรรมดา และผูกเส้นเชือกสำหรับปีนเขาเอาไว้ เขาดื่มน้ำในกระติกจนหมดสิ้น ค่อยดึงกระบี่คลื่นโลหิตซึ่งเสียบอยู่ข้างอานม้าออกมา หวนนึกถึงนี่เป็นศัสตราวุธที่

หลี่มู่กำนัลให้ ในใจบังเกิดความสะทกสะท้อนอีกครา

ยามนั้นท้องฟ้ามืดค่ำลงแล้ว เซี่ยงเส้าหลงขณะจะฝังซากม้าลมกรด แต่แล้วที่ห่างไกลบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังมาตามลม ได้แต่ค้อมกายคำนับม้าลมกรด จากนั้นพกพาจิตใจอันคับแค้นรันทดสู่เส้นทางการหลบหนี

เซี่ยงเส้าหลงคุ้นเคยกับการเดินทางกลางป่าแต่แรก ทุกครั้งที่ขึ้นสู่ที่สูง จะเห็นแสงคบไฟของผู้ไล่ล่าคล้ายกับวิญญาณร้ายตามพัวพัน ทำให้เขาไม่สามารถจำแนกทิศทางของเมืองตงโหมวได้ จนกระทั่งฟ้าสาง เซี่ยงเส้าหลงแม้สลัดหลุดจากทหารติดตาม แต่ก็หลงทาง จำต้องวิ่งตะบึงไปตามป่าเขาอันตราย

เมื่อเขานั่งลงพักผ่อนในดงไม้บนยอดเนินแห่งหนึ่ง กระดูกทั่วร่างคล้ายจะหลุดสลายจากกัน ตามปากแผลปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา ความรู้สึกของพยัคฆ์ลงสู่ที่ราบถูกสุนัขรังแก สร้างความท้อแท้หดหู่แก่เขา หากมิใช่เซี่ยงเส้าหลงรับการฝึกจากหน่วยรบพิเศษมา ยามนี้คงยากจะยืนหยัดสืบไป

เขาทราบว่านี่เป็นช่วงคับขันสำคัญของการหลบหนี ทั้งนี้เพราะศัตรูต้องพบเห็นซากม้าลมกรด ดังนั้นฉวยโอกาสที่เขาหลบหนีด้วยการเดินเท้า ออกค้นหาเขาอย่างสุดกำลัง หากแม้นเขาล้มตัวลงม่อยหลับไป พอตื่นขึ้นมาอาจตกไปในเงื้อมมือศัตรูแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงขบกรามกรอด รอจนฟื้นฟูเรี่ยวแรงสักเล็กน้อย ก็สงบจิตสำรวมใจตามแนวทางของม่อจื่อ ไม่นานให้หลังคนคืนสู่ความสงบ ร่างกายได้รับการผ่อนคลาย ฟื้นฟูพละกำลังโดยเร็ว ครึ่งชั่วยามให้หลังก็กระโดดปราดขึ้นหลบหนีต่อไป

เซี่ยงเส้าหลงอาศัยเชือกขอเกี่ยว ปีนป่ายข้ามภูเขาลาดชัน ซึ่งผู้คนและสัตว์ร้ายยากข้ามไปได้ ไม่เช่นนั้นหากหนีเตลิดไปตามท้องทุ่งไพรกว้าง ไหนเลยรวดเร็วกว่าม้าสี่ขาได้?

เมื่อฟ้ามืดค่ำลง เขาล้มตัวนอนที่ข้างธารน้ำตกสายหนึ่ง ตลอด

ทั้งร่างปวดระบม กระทั่งปลายนิ้วยังแทบกระดิกไม่ได้ เพียงชั่วขณะก็ม่อยหลับไป

เซี่ยงเส้าหลงตื่นนอนตอนอรุณรางรำไร ได้ยินเสียงน้ำตกดังครืนครั่น แฝงไว้ด้วยเสียงเรไรร่ำร้องนกขับขาน ดังนั้นลืมตาลุกขึ้นนั่ง เห็นน้ำตกไหลเทลงจากผาสูงซ้ายมือ บึงน้ำข้างเคียงถูกสายน้ำตกโกรกกระแทกบังเกิดเป็นเกลียวคลื่นสีขาว สายตายามกวาดมอง เห็นขุนเขารายล้อมรอบ หินประหลาดระเกะระกะ ต้นไม้เถาวัลย์รกครึ้ม เป็นภาพแปลกตายิ่งนัก

ภายใต้สิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติปลุกเร่งเร้า บันดาลให้เขาบังเกิดความคิดต่อสู้ สาบานต้องมีชีวิตรอดกลับไปพบหน้าบุคคลที่รักและห่วงใยตนเอง ครั้งกระโน้นเซี่ยงเส้าหลงเผชิญโจรปล้นม้า หลงพลัดกับเถาฟางที่แดนจ้าว เคยใช้ชีวิตกลางป่าช่วงหนึ่ง ยามนี้จึงสามารถหาผลไม้ประทังหิว หวนนึกถึงตัวเองอาจเป็นมนุษยชาติคนแรกที่เหยียบย่ำเข้าสู่ป่าลึกแถบนี้ กลับเป็นความพึงพอใจอีกแบบหนึ่ง

ตำแหน่งที่เขาเผชิญการจู่โจมจากหลี่มู่ เป็นแดนต่อแดนระหว่างรัฐจ้าวกับรัฐวุ่ย ซึ่งอยู่นอกกำแพงยาวตอนใต้ของรัฐจ้าว ดังนั้นตอนนี้อาจอยู่ในเขตแดนรัฐวุ่ย ขอเพียงปีนป่ายขึ้นสู่ยอดสูงทอดตามอง อาจหาพบแม่น้ำเต๋อสุ่ย หรือจดจำเส้นทางจากรัฐจ้าวสู่รัฐวุ่ยซึ่งเคยสัญจรผ่านได้ อย่างนั้นก็สามารถกำหนดแผนการกลับสู่เมืองตงโหมวแล้ว

นึกถึงตอนนี้ เซี่ยงเส้าหลงค่อยมีจิตใจแจ่มใส กัดฟันปีนป่ายขึ้นบรรพตใกล้เคียงลูกหนึ่ง ยังดีที่ระหว่างนี้เขาฝึกฝีมือทุกวี่วัน ไม่เช่นนั้นสภาพร่างกายคงไม่อาจทนทานรับได้

เห็นบนยอดเขามีเหยี่ยวภูเขาบินวนเวียน ต้องหวนนึกถึงโจวเหลียงที่เสียชีวิตกลางสมรภูมิ และพญาเหยี่ยวที่ภักดีต่อผู้เป็นนาย น้ำตาอดทะลักจากเบ้ามิได้

คนใช่เป็นสัตว์โลกที่เห็นแก่ตัวหรือไม่ เพราะผลประโยชน์นานัปการ กลับชูธงปกป้องบ้านเมืองเพื่อประชาชาติ เข่นฆ่าประหัต

ประหารไม่เลิกรา กล่าวไปไยต้องทำเช่นนี้? ที่น่าแค้นคือ ตัวเองพลอยเป็นส่วนหนึ่งของการสัประยุทธ์ฆ่าฟันครั้งนี้

ศึกสงครามไม่มีผู้ชนะที่แท้จริง แม้แต่ผู้ชนะก็ต้องจ่ายค่าตอบแทนอันปวดร้าวออกไป สภาพเช่นนี้ดำเนินมาแต่โบราณกาล ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ การศึกสงครามยังคงดำเนินต่อไปโดยไม่หยุดยั้ง มาตรว่าอยู่ภายใต้การปกครองที่รวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น การรบราฆ่าฟันยังเกิดขึ้นต่อไป

ก่อนยามพลบค่ำ เซี่ยงเส้าหลงขึ้นถึงบนยอดเขาสูงลูกหนึ่ง เห็นทัศนียภาพของพสุธาโดยชัดตา การมองครั้งนี้ถึงกับเบิกตาค้างไป ภายใต้แสงสีสนธยา ที่ราบทุ่งหญ้าทอดเหยียดยาวอยู่เบื้องล่าง ทางด้านหลังเป็นขุนเขาสูงผาลาดชัน มาตรว่ามีแม่น้ำไหลผ่าน แต่แน่ใจว่ามิใช่แม่น้ำเต๋อสุ่ย ด้านซ้ายมือที่ห่างไปเป็นเนินเขา ปรากฏไร่นารูปขั้นบันไดลดหลั่นลงไป ยามนี้เป็นช่วงเก็บเกี่ยว ท้องไร่เป็นสีเหลืองทองอร่าม หลังเนินเขามีควันไฟจากการหุงหาอาหารลอยกรุ่น ดูท่าเป็นที่ตั้งของหมู่บ้านชนบทแห่งหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงแน่ใจว่าตัวเองไม่เคยมายังที่นี้ หนทางเพียงหนึ่งเดียวคือถามไถ่เส้นทาง แต่นั่นไม่แน่ว่าจะเปิดเผยร่องรอยตัวเองออกไป ค่ำคืนนั้นเขานอนขดตัวอยู่ในซอกหินแห่งหนึ่ง เช้าวันรุ่งขึ้นหาทางลงจากเขา ค่อยทราบว่าคำพังเพยที่ว่า *"ขึ้นเขาง่ายดายลงเขาลำบาก"* เป็นฉันใด

หลังความลำบากยากเย็น หลังเที่ยงค่อยบรรลุถึงเชิงเขา เซี่ยงเส้าหลงตกลงใจว่าจะไปชมดูที่หมู่บ้านชนบทนั้นให้รู้แน่ ดังนั้นออกเดินทางทั้งยามราตรี ยามนี้เสื้อผ้าของเขาถูกเกี่ยวขาดไปหลายแห่ง บวกกับไม่ได้โกนหนวดมาหลายวัน กลับมีสารรูปคล้ายคนจรจัด

ระหว่างที่อยู่บนเขา ตำแหน่งที่ปรากฏควันไฟลอยขึ้น ดูไปอยู่ใกล้ แต่เดินทางอยู่ครึ่งวันยังไม่บรรลุถึงหมู่บ้านชนบทนั้น ดังนั้นฉวยโอกาสก่อนฟ้ามืดค่ำ เด็ดผลไม้ป่ารับประทานประทังหิว และนอน

ค้างคืนที่ข้างบึงน้ำแห่งหนึ่ง

หลับไหลถึงกลางดึก พลันได้ยินเสียงคนเสียงสุนัขเห่าดังมา เซี่ยงเส้าหลงถูกปลุกตื่นขึ้น รีบตัดฟันปล้องไม้ไผ่จากละแวกใกล้เคียงปล้องหนึ่ง หย่อนตัวลงในน้ำ แหวกว่ายถึงบริเวณที่มีวัชพืชแน่นหนา อาศัยปล้องไม้ไผ่ช่วยหายใจ

ซ่อนตัวไม่นาน กองกำลังที่ประกอบด้วยผู้คนร้อยกว่าคนขบวนหนึ่งจูงสุนัขล่าเหยื่อมาถึงริมบึง เหล่าสุนัขมาถึงที่เซี่ยงเส้าหลงนอนอยู่พากันส่งเสียงเห่าดังระงม ได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวว่า “เซี่ยงเส้าหลงคงอาศัยอยู่ที่นี่ พอได้ยินเสียงสุนัขเห่าจึงเตลิดหนี คราครั้งนี้หากสามารถจับตัวมัน เพียงเงินรางวัลนำจับที่ได้รับ ก็เพียงพอให้พวกเราอยู่สุขสบายไปชั่วชีวิต”

เซี่ยงเส้าหลงได้ยินสุ้มเสียงอีกฝ่ายหนึ่งแฝงสำเนียงชาวหาน ค่อยทราบว่าม้าลมกรดบรรทุกเขาถึงแดนรัฐหาน ขอเพียงมุ่งสู่ทิศตะวันตกจะช้าเร็วต้องกลับถึงรัฐฉิน แต่แล้วครุ่นคิด เมื่อชาวหานแน่ใจว่าเขาอยู่ในเขตแดน ย่อมต้องปิดเส้นทางทอดสู่รัฐฉินเอาไว้ หากเขามุ่งตะวันตกรังแต่พาตัวไปติดกับ วิธีเพียงหนึ่งเดียวคือหลบซ่อนตัวไว้ก่อน รอจนศัตรูคลายการติดตาม ค่อยหาทางกลับสู่รัฐฉิน

ยามนั้นมีคนมาถึงริมบึง ยกชูคบไฟส่องดู พร้อมกับปรึกษาหารือกัน ในที่สุดปล่อยสุนัขล่าเหยื่อออกไปลองค้นหาเซี่ยงเส้าหลงดู

สุนัขล่าเหยื่อห้าหกตัวถูกปล่อยออกไป เหล่าสุนัขพากันกระโจนเข้าดงไม้ริมบึง จากนั้นแว่วเสียงสุนัขป่าหอนโหย สุนัขล่าเหยื่อเห่าระงมเคลื่อนห่างออกไปทีละน้อย เหล่าทหารติดตามค่อยทราบว่า ฝูงสุนัขไล่ตามสุนัขป่าที่อยู่ละแวกใกล้เคียงตัวหนึ่ง หาใช่เซี่ยงเส้าหลงไม่ ดังนั้นรีบรุดไปตามหาฝูงสุนัขล่าเหยื่อ

เซี่ยงเส้าหลงตะกายขึ้นฝั่งในสภาพเปียกชุ่มโชก ทราบว่าตัวเองกลายเป็นเชลยสงครามหมายเลขหนึ่งของหกรัฐตะวันออก นอกจากกลับสู่รัฐฉิน ไม่เช่นนั้นแผ่นดินกว้างไพศาล ไม่มีที่ให้ทรงกายอีกต่อไป

ดังนั้นเลิกล้มความคิดไปถามทางจากหมู่บ้านชนบทนั้น หมุนตัวไปทางทิศตะวันออกซึ่งอยู่ทิศทางตรงข้ามกับที่ตั้งรัฐฉิน

ค่ำคืนนั้นเขาหลบหนีกลับขึ้นเขา ปีนป่ายข้ามบรรพตต่อ ดีที่ภูมิประเทศในเขตแดนรัฐหาน ส่วนใหญ่เป็นภูเขา ไม่เช่นนั้นคงถูกศัตรูตามทันแต่แรก

หลังจากที่ทราบว่าตัวเองอยู่ในรัฐหาน เซี่ยงเส้าหลงก็เพิ่มการสำรวจดูสถานที่ จนกระทั่งจดจำภูเขาลำน้ำบางแห่งออก สร้างความยินดียิ่ง เร่งรุดสู่หมู่บ้านตระกูลจิงซึ่งเป็นถิ่นเกิดของจิงจวิ้น

สามวันให้หลัง หมู่บ้านตระกูลจิงอันคุ้นตาปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า หากทว่าเซี่ยงเส้าหลงผ่ายผอมจนแทบไม่เป็นสารรูปผู้คน ร่างกายอ่อนล้าระโหย จิตใจพอผ่อนคลาย ก็ไม่อาจประคับประคองตนสืบต่อล้มลงกับพื้นสิ้นสติไป

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงฟื้นตื่นมา พบว่าตัวเองนอนอยู่บนเตียงไม้ในกระท่อม ปากแผลบนร่างได้รับการพอกทายา ผลัดเปลี่ยนเป็นสวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบที่แห้งสะอาด ให้ความรู้สึกเบาสบายสุดเปรียบปานสตรีชนบทที่เฝ้าอยู่ข้างเตียง เห็นเซี่ยงเส้าหลงฟื้นตื่นมา รีบวิ่งออกไปบอกต่อผู้คน

ไม่นานให้หลัง **ซึงจ่าง** *(ผู้ใหญ่บ้าน)* นามจิงเหนียนและและผู้เฒ่าในหมู่บ้านอีกหลายคนล้วนรุดมาสอบถามเรื่องราวที่เกิดขึ้น จากนั้นจิงเหนียนกล่าวว่า “พวกเราส่งคนออกไปสืบข่าวคราว ฟังว่าทหารยังค้นหาท่านเซี่ยงอยู่ หากจับตัวท่านได้จะได้รับรางวัลทองคำร้อยแท่ง”

เซี่ยงเส้าหลงลุกขึ้นนั่ง ทางหนึ่งรับประทานอาหารที่ผู้คนหยิบยื่นให้ ทางหนึ่งกล่าวว่า “เรื่องที่ข้าพเจ้ามาถึงที่นี้ ทั่วทั้งหมู่บ้านทราบหรือไม่?”

จิงเหนียนกล่าวว่า “พวกเราไหนเลยเหลวไหลปานนั้น ดีที่ผู้ที่พบว่าท่านเซี่ยงนอนสลบไสลอยู่นอกหมู่บ้านเป็นบุตรชายของผู้น้อยเอง ดังนั้นเรื่องของท่านเซี่ยง มีแต่พวกเราล่วงรู้กันไม่กี่คน”

ผู้เฒ่าอีกคนหนึ่งนามจิงสงกล่าวว่า “ท่านเซี่ยงพักรักษาตัวอยู่ที่นี้อย่างวางใจ รอจนเหตุการณ์สงบลง พวกเราค่อยจัดคนส่งท่านกลับไปรัฐฉิน”

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะกล่าวว่า “จากที่นี้กลับสู่รัฐฉิน ยังยากเย็นกว่าปีนป่ายขึ้นสวรรค์ มิหนำซ้ำที่นี้ไม่สะดวกกับการอยู่นาน หาไม่อาจชักนำเภทภัยแก่พวกท่าน”

ผู้เฒ่าคนหนึ่งถามว่า “อย่างนั้นตอนนี้ควรทำอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว “รบกวนพวกท่านจัดส่งผู้คนที่ไว้วางใจได้ไปยังเมืองตงโหมว แจ้งต่อเถิงอี้และจิงจวิ้นว่า ข้าพเจ้าปลอดภัยไร้เรื่องราว แต่ต้องรออีกระยะหนึ่งค่อยกลับไปได้ ให้พวกเขาดูแลกองทัพให้ดี”

จิงสงกล่าวว่า “นี่ง่ายดายยิ่ง หมู่บ้านพวกเรามักมีคนออกไปหาสมุนไพรที่เมืองตงโหมว มิเพียงคุ้นเคยกับเส้นทาง ทั้งยังมีการติดต่อกับผู้คนที่นั้น รับรองไม่สะกิดความสงสัยของฝ่ายตรงข้าม”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยคลายใจลง กล่าวว่า “เหล่าทหารจะช้าเร็วต้องตรวจค้นถึงที่นี้ ในผู้คนที่ไล่ตามข้าพเจ้ามีมือดีไม่น้อย ให้พวกท่านนำเสื้อผ้าที่ข้าพเจ้าใช้แล้วทำเป็นเป้าหลอกล่อสร้างสถานการณ์ว่าข้าพเจ้าหลบหนีไปยังที่อื่น คาดว่าสามารถถ่วงเวลาสักสองสามวัน ข้าพเจ้าก็จะฟื้นฟูเรี่ยวแรงสามารถหลบหนีต่อไป”

หลังจากหารืออีกครู่หนึ่ง จิงเหนียนและเหล่าผู้เฒ่าค่อยล่าถอยออกจากห้อง เซี่ยงเส้าหลงล้มตัวลงนอน เมื่อตื่นขึ้นมาเป็นยามดึกสงัด ได้ยินเบื้องนอกบังเกิดเสียงลมโชยพัดและเสียงสุนัขเห่า อดบังเกิดความคิดพลุ่งพล่านมิได้

ครั้งแรกที่เขามายังที่นี้เป็นช่วงฤดูหนาว ผู้ที่ร่วมทางยังมีกงจู้สามผู้สูงศักดิ์ ค่ำคืนนั้นทั้งสองครองรักอย่างดูดดื่ม ไหนเลยคาดคิดว่าจะพรากจากกันคนละภพ พลอยสะกิดให้เกิดความแค้นต่อหลี่ปู้เหว่ยขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงตั้งใจว่า ไม่ว่าอย่างไรเขาต้องมีชีวิตกลับสู่นครเสียนหยาง ร่วมพิธีเสี่ยวผานทรงพระมาลาห้อยมุก ดูว่าหลี่ปู้เหว่ยจะมีวาระสุดท้ายอย่างไร

เมื่อถึงยามฟ้าสาง จิงเหนียนรุดมาแจ้งข่าวดีของเขา ที่แท้ทหารคุ้มกันระวังหลังจำนวนสองพันของเซี่ยงเส้าหลง แม้ถูกสังหารสิ้นแต่ก็เสียสละอย่างมีคุณค่า ช่วยให้ทัพฉินส่วนใหญ่กลับถึงเมืองตงโหมวโดยปลอดภัย ตอนนี้ทัพใหญ่ของหลี่มู่ล้อมจู่โจมเมืองตงโหมว หากทว่าได้รับความเสียหายไม่น้อย

เซี่ยงเส้าหลงระบายลมหายใจอย่างโล่งอก พวกเขาเคยคาดการณ์ว่าทัพจ้าวจะยึดเมืองตงโหมวกลับคืน ดังนั้นกักตุนเสบียงอาหาร เพิ่มมาตรการรักษาเมือง อย่าว่าแต่หวนฉีสามารถส่งทัพใหญ่มาช่วยเหลือ แม้กระทั่งหลี่มู่อย่าคิดหมายยึดเมืองตงโหมวกลับคืนโดยง่ายดาย ด้วยความฉลาดหลักแหลมของหลี่มู่ สุดท้ายคงถอยทัพกลับไปหลังกำแพงยาวของรัฐจ้าว

จิงเหนียนกล่าวอีกว่า “เมื่อวานเราส่งคนไปส่งข่าวที่ตงโหมวแล้ว เรื่องนี้คงไม่มีปัญหา...โอ”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าอีกฝ่ายหนึ่งมีเรื่องคิดบ่งบอก จึงกล่าว “ผู้เฒ่าเหนียนมีเรื่องใด บอกได้อย่างเต็มที่”

จิงเหนียนกล่าวว่า “ท่านเซี่ยงคาดการณ์ไม่ผิด เมื่อวานมีกำลังทหารขบวนหนึ่งมาถึงหมู่บ้านตระกูลสั้งซึ่งอยู่ห่างไปห้าสิบลี้ ทั้งตรวจค้นทั้งปล้นชิง ทั้งยังทำร้ายชาวบ้านอีกหลายคน”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ กล่าวว่า “จากที่นั่นถึงที่นี้ ใช้เวลามากน้อยเท่าใด?”

จิงเหนียนตอบว่า “อย่างน้อยต้องสองวัน ท่านเซี่ยงสามารถรอถึงเช้าวันพรุ่งนี้ค่อยออกเดินทาง” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ “ฟังว่าเจ้ารัฐหานจัดส่งผู้ชำนาญการค้นหาจากนครหนานเจิ้นมาชุดหนึ่งเพื่อจับกุมตัวท่านเซี่ยง พวกเราพอดีมีคนมาจากนครหนานเจิ้น บอกว่ารัฐ

จ้าวกับรัฐหานมีข้อตกลงลับ ไม่ว่าอย่างไรต้องจับตัวท่านให้จงได้”

จากนั้นล้วงภาพแผนที่จากอกเสื้อมาม้วนหนึ่ง ยื่นส่งต่อเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “นี่เป็นภาพแผนที่ที่เราใช้เวลาสองวันวาดขึ้น มาตรว่าวาดอย่างหยาบกระด้าง แต่กล้ารับรองว่าไม่ผิดพลาด”

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง สวมใส่เสื้อผ้าลงจากเตียง ทั้งสองนั่งลงบนเสื่อที่มุมห้อง คลี่กางแผนที่ออกศึกษาดู จิงเหนียนชี้มือไปยังเครื่องหมายกากบาทที่กึ่งกลางแผนที่กล่าวว่า “นี่คือหมู่บ้านตระกูลจิงของพวกเรา มุมขวามือขึ้นไปทางตะวันตกเฉียงเหนือร้อยกว่าลี้ คือนครหนานเจิ้นของรัฐหาน ขึ้นไปทางตะวันออกเฉียงเหนืออีกสองร้อยกว่าลี้จะเป็นนครต้าเหลียนของรัฐวุ่ยแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงให้จิงเหนียนอธิบายลักษณะขุนเขาลำธารบนแผนที่โดยละเอียด จากนั้นกล่าวว่า “ข้าพเจ้าพอศึกษาแผนที่ใบนี้แล้วจะเผาทิ้งไป ไม่เช่นนั้นหากถูกผู้คนพบเห็นภาพแผนที่ จะทราบว่าพวกท่านให้การปกป้องข้าพเจ้าแล้ว”

จิงเหนียนหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ทั้งนี้เพราะเขาไม่ได้นึกถึงข้อนี้มาก่อน

วันนั้นเซี่ยงเส้าหลงพักผ่อนอย่างเต็มที่ หลังจากตื่นขึ้นมาก็ท่องจำเส้นทางบนแผนที่ หลังจากทบทวนหวนนึก ตกลงใจว่าจะดำเนินแผนเสี่ยงอันตราย หลบหนีสู่รัฐวุ่ยแล้วค่อยเร้นกายกลับรัฐจ้าวซึ่งเขาคุ้นเคยที่สุด จากนั้นมุ่งตะวันตกสู่เมืองถุนหลิวสมทบกับหวนฉี รอจนแน่ใจว่าจดจำรายละเอียดต่างๆ ในแผนที่ได้ ก็เผาทำลายแผนที่ทิ้ง

หลังจากรับประทานอาหารค่ำ เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสที่ฟ้ามืดค่ำออกเดินทาง จิงเหนียนก็จัดเตรียมเสบียงน้ำดื่ม เสื้อผ้าข้าวของและเงินซึ่งเรี่ยไรได้จำนวนหนึ่งมอบให้

จิงเหนียนยังมอบกระต่ายให้ตัวหนึ่ง โดยบรรจุอยู่ในเข่งไม้ไผ่ โดยอธิบายว่าสุนัขล่าเหยื่อจำแนกกลิ่นกระต่ายได้ไวที่สุด หากศัตรูนำสุนัขล่าเหยื่อมาตามล่าเซี่ยงเส้าหลง ขอเพียงเซี่ยงเส้าหลงปล่อย

กระต่ายออก สุนัขล่าเหยื่อจะไล่กวดตามกระต่ายไป

จิงเหนียนยังแจ้งให้ทราบว่า หลังจากที่เซี่ยงเส้าหลงออกเดินทาง พวกเขาก็จะละทิ้งหมู่บ้าน อพยพเข้าป่าไปหลบภัย เรื่องที่จิงจวิ้นและพวกเข้าสู่รัฐฉินรั่วไหลออกไปแล้ว ทหารติดตามเมื่อมาถึงหมู่บ้านตระกูลสั้ง คงต้องติดตามถึงที่นี้

หลังจากร่ำลากัน เซี่ยงเส้าหลงแบกเข่งบรรจุกระต่าย ซึ่งอาจกลายเป็นแพะรับบาปแทนเขา เหยียบย่ำสู่เส้นทางแห่งการหลบหนีอีกครา

เซี่ยงเส้าหลงควบขับม้าพ่วงพีที่จิงเหนียนกำนัลให้ มุ่งสู่ทิศตะวันออกเฉียงเหนือระยะทางหนึ่ง เนื่องจากไม่ต้องการให้ม้าเหน็ดเหนื่อยเกินไปจึงหยุดพักผ่อน เหลียวดูหมู่บ้านตระกูลจิงทางด้านหลังยังเห็นแสงไฟรำไร

เขาตั้งใจว่าจะขี่ม้าเดินทางเพียงสามวัน หลังจากตัดผ่านทุ่งราบจะเดินเท้าเข้าเขตภูเขา อย่างนั้นมีความปลอดภัยกว่ามากนัก เขาไม่เชื่อว่าเมื่ออยู่ในป่า จะมีคนแกะรอยเขาจนพบได้

แต่คราครั้งนี้หากมิใช่หยุดแวะหลบภัยที่หมู่บ้านตระกูลจิง ทั้งได้รับอาหาร ม้าพาหนะและลูกธนู ไม่แน่ว่าเขาอาจถูกทหารหานตามทันแล้ว พละกำลังของคนผู้หนึ่งจะอย่างไรมีพละกำลังอยู่ในขีดจำกัด

ทันใด ที่เบื้องหน้าพลันบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบ ลอยตัวขึ้นบนหลังม้า ควบขับขึ้นยอดเนินข้างเคียงแห่งหนึ่ง เห็นที่ห่างไปห้าลี้ปรากฏแสงคบไฟเป็นแนวยาว ราวมังกรอัคคีตัวหนึ่งทอดคดเคี้ยวมา จุดหมายปลายทางสมควรเป็นหมู่บ้านตระกูลจิง

เซี่ยงเส้าหลงมือเท้าเย็นเฉียบ ความวิตกกังวลของจิงเหนียนไม่ผิด ศัตรูทราบข่าวจากหมู่บ้านตระกูลสั้งว่าที่หมู่บ้านตระกูลจิงมีคนไปยังนครเสียนหยาง ดังนั้นรีบเร่งรุดมา หากเซี่ยงเส้าหลงเป็นคนเห็นแก่ตัว ยามนี้จะชิงหลบหนี ไปได้ไกลเท่าใดถือว่าเท่านั้น แต่เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยหนีเอาชีวิตรอดเพียงลำพังได้

ยามว้าวุ่นใจพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ ศึกษาสภาพภูมิประเทศ

จากนั้นควบม้าไปยังทิศทางที่ศัตรูต้องผ่าน ล้วงชุดไฟออกมา กวัดแกว่งจ่อจุดไฟขึ้นหลายจุด ยามนี้เป็นฤดูสารทวัตถุแห้ง สะเก็ดไฟเพียงจุดเดียวสามารถลามทั่วท้องทุ่ง เพียงชั่วขณะก็เกิดเพลิงไหม้ เปลวไฟพวยพุ่งสู่ท้องฟ้า อัคคีครั้งนี้มิเพียงสามารถยับยั้งการรุกคืบหน้าของศัตรู ทั้งยังส่งสัญญาณเตือนภัยต่อคนของหมู่บ้านตระกูลจิง เร่งรัดให้ทั้งหมดรีบหลบหนี

เซี่ยงเส้าหลงยังกลัวว่าฝ่ายตรงข้ามไม่ติดตามมา จงใจควบขับม้าบังเกิดเสียงดังเร่งร้อน บ่ายหน้าสู่ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เขายินยอมตาย ไม่ต้องการให้คนของหมู่บ้านตระกูลจิงได้รับอันตรายใด

ศัตรูรายล้อมรอบ

รุ่งเช้าวันใหม่ เซี่ยงเส้าหลงยังคงควบขับม้าไปตามป่าเขาทุ่งหญ้าอันเวิ้งว้าง เพียงแต่ชะลอความเร็วลง เขาจงใจเปิดเผยร่องรอย เพื่อชักนำให้ศัตรูไล่ตามมา จะได้ไม่มีเวลาจัดการกับคนของหมู่บ้านตระกูลจิง

ดีที่จนบัดนี้ยังไม่เห็นศัตรูติดตามมา ขอเพียงรักษาสภาพเช่นนี้ต่อไป เขาจะบรรลุถึงชายแดนของรัฐหานกับรัฐวุ่ย ซึ่งเป็นบริเวณป่าเขาโดยปลอดภัย

ชาวหานไหนเลยคาดคิดว่า เซี่ยงเส้าหลงแทนที่จะมุ่งตะวันตกกลับไปยังรัฐฉิน กลับบ่ายหน้าสู่ตะวันออกไปยังชายแดนรัฐหาน ดังนั้นไม่ระวังป้องกัน เมื่อถึงเวลาเขาก็สามารถจับเส้นทางผ่านรัฐหาน อ้อมกลับเมืองถุนหลิวของรัฐฉินแล้ว

ยามนี้ม้าพ่วงพีมีน้ำลายแตกฟอง เซี่ยงเส้าหลงจำต้องหยุดยั้งลงเฝ้าอยู่บนที่สูงให้ม้าดื่มน้ำเล็มหญ้าที่เชิงเนิน เขาไม่มีอารมณ์รับประทาน แต่เพื่อรักษาพละกำลังไว้ ได้แต่บังคับตัวเองกัดกินเนื้อตากแห้งสองชิ้น พบว่ามีรสชาติไม่เลวอยู่

หลายปีมานี้ เขาน้อยครั้งจะอยู่โดดเดี่ยวกลางทุ่งร้าง อดนึกถึงประสบการณ์ข้ามเส้นแบ่งของกาลเวลามิได้ ชั่วพริบตาผ่านไปเจ็ดปีแล้ว แม้แต่คนใกล้ชิดเช่นเถิงอี้กับจี้เอียนหยาน ยังไม่ทราบว่าเขาเป็นคนในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด

สำหรับความลับของเสี่ยวผาน มีแต่เถิงอี้กับอูถิงฟางที่ทราบได้ เขาทราบว่าเสี่ยวผานคือจิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคต แต่ไม่ล่วงรู้ชะตากรรมของตัวเอง ถึงกับไม่แน่ใจว่าจะมีชีวิตรอดกลับนครเสียนหยางหรือไม่

ขณะคิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย ที่ห่างไปบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังมากระทบโสต

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบทอดตามอง เห็นป่าโปร่งที่ห่างไปสามลี้ปรากฏผงคลีคละคลุ้ง ม้าเร็วห้าสิบกว่าตัวควบขับอย่างสุดฝีเท้า ในจำนวนนี้มีคนนั่งอยู่ครึ่งหนึ่ง ที่หลงเหลือเป็นม้าว่างเปล่าปราศจากอาน ม้าเหล่านี้มิต้องให้ชักจูง ก็วิ่งตามขบวนคนและม้าอย่างเป็นระเบียบ แสดงว่านี่มิเพียงเป็นม้าดี ทั้งยังเป็นม้าศึกที่ผ่านการฝึกมาแล้ว

ด้วยประสบการณ์ในหลายปีนี้ เซี่ยงเส้าหลงฝึกตัวเองจนมีสายตาวิเคราะห์คนบังคับม้าได้ คนขับขี่ทั้งยี่สิบเจ็ดคนนี้สามารถบังคับม้าอยู่ท่ามกลางภูมิประเทศที่แปลกถิ่นอย่างคล่องแคล่ว แสดงว่ามีวิชาขับขี่เป็นเลิศ ทั้งยังมีม้าสำรองสำหรับผลัดเปลี่ยน หากถูกฝ่ายตรงข้ามติดตามทัน กระทั่งโอกาสต่อสู้ขัดขืนยังไม่มี ฝ่ายตรงข้ามสามารถติดตามมาอย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้ ย่อมเป็นผู้ชำนาญการสะกดรอย ไม่แน่ว่าเป็นมือดีที่เจ้ารัฐหานส่งมาจับกุมเขาตามที่จิงเหนียนสืบทราบได้

เซี่ยงเส้าหลงสำรวจดูรอบข้าง พลันขบกรามโถมลงจากเนินเขามุ่งสู่ดงไม้ซึ่งอยู่สุดปลายของเส้นขอบฟ้า ขอเพียงสามารถหลบหนีถึงที่นั้นเขาจะอาศัยสภาพภูมิประเทศ ต่อสู้พิสูจน์ความเป็นความตายกับศัตรูสักครา

ฝ่ายหนึ่งหลบหนีฝ่ายหนึ่งติดตาม ศัตรูกลับติดตามเข้ามาในรัศมีครึ่งลี้ เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ปลดสัมภาระลงจากหลังม้า ใช้ห่อผ้าห่อหุ้มก้อนหินที่มีน้ำหนักตัวเท่ากับเขาสองก้อนแขวนอยู่ข้างอานม้า จากนั้นกล่าวคำ *"ขออภัย"* ใช้อาวุธมีคมแทงใส่ตะโพกม้า ม้าพ่วงพีแผดเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด บรรทุกก้อนหินวิ่งเข้าดงไม้เบื้องหน้า

ส่วนเซี่ยงเส้าหลงไม่กล้าชักช้า แบกสัมภาระใส่บ่า วิ่งปราดเข้าสู่

ส่วนลึกของดงไม้ เร่งรุดเป็นเวลาชั่วธูปไหม้หมดดอก เสียงฝีเท้าม้าเคลื่อนผ่านด้านหลังไปอย่างรวดเร็ว

เซี่ยงเส้าหลงระบายลมจากปากคำหนึ่ง เร่งระดับความเร็ววิ่งขึ้นเนินเขากลางดงไม้ซึ่งเขาหมายตาไว้ ระหว่างทางแม้พบพานเถาวัลย์ไม้เลื้อยก็ไม่กล้าชักกระบี่ฟาดฟัน เกรงว่าจะทิ้งร่องรอยเอาไว้ มิคาดไปได้ไม่ถึงร้อยวา เสียงฝีเท้าม้าพลันวกกลับมา เร่งรุดมายังทิศทางด้านนี้

พริบตานั้น เซี่ยงเส้าหลงกลับเยือกเย็นลง กฎเหล็กสำหรับนักรบสังกัดหน่วยรบพิเศษคือ เมื่ออันตรายกล้ำกราย ต้องรักษาความเยือกเย็นเอาไว้

เซี่ยงเส้าหลงแยกแยะด้วยความเยือกเย็นว่า ศัตรูไปแล้วย้อนกลับมา คงไม่เพียงอาศัยรอยเท้าม้าสำหรับการติดตามเท่านั้น ขณะสงสัยใจพลันได้ยินเสียงสุนัขล่าเหยื่อมา ดังนั้นสูดได้กลิ่นอายของเขา แต่แทนที่จะตื่นตระหนก กลับบังเกิดความยินดี ซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้แถบหนึ่งนั่งยองๆ กับพื้น ปลดเข่งไม้ไผ่ที่บรรจุตัวกระต่ายลงจากกลางหลังมา สะกดจิตใจรอคอย

ยามนั้นท้องฟ้ามืดค่ำลงทีละน้อย เซี่ยงเส้าหลงชักมีดสั้นออกมาอาศัยแสงสว่างที่สาดส่องกิ่งใบลงมา จับตาดูความเคลื่อนไหวในดงไม้ เสียงสุนัขเห่าเงียบสงัดลง เพียงได้ยินเสียงฝีเท้าเร่งร้อนเคลื่อนใกล้เข้ามา ศัตรูกลับลงจากหลังม้าเปลี่ยนเป็นเดินเท้าแทน เพียงชั่วขณะปรากฏเงาดำสิบกว่าสายกระจายมาจากที่ห่างไปสามสิบกว่าวา หนึ่งในจำนวนนั้นจูงสุนัขขนาดเล็กมาตัวหนึ่ง สุนัขก็เห่ากระโชกใส่ที่ซ่อนของเขา

เซี่ยงเส้าหลงเปิดเข่งไม้ไผ่ออกอย่างเงียบงัน กระต่ายในเข่งไม้ไผ่ถูกเสียงของสุนัขเห่าขู่จนขวัญฝ่อแต่แรก พอรับการปลดปล่อย ก็วิ่งพรวดพราดออกมา หนีเตลิดไปทางซ้ายมือ สุนัขตัวนั้นมุ่งความสนใจไปที่กระต่าย เห่ากระโชกพลางวิ่งกระโจนไป คนจูงสุนัขรีบร้องบอกว่า “รีบด่วน เป้าหมายไปทางด้านนั้น”

ศัตรูทั้งหลายไล่ติดตามไปจนหมดสิ้น เซี่ยงเส้าหลงค่อยกระโดด

ปราดขึ้น สะกดรอยตามศัตรูไป ในสภาพการณ์เช่นนี้ ย่อมไม่คำนึงถึงความเมตตาปรานีแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงชักกระบี่คลื่นโลหิต ติดตามถึงด้านหลังศัตรูที่ถูกทอดทิ้งล้าหลังคนหนึ่ง ยื่นมือจากเบื้องหลังปิดปากของอีกฝ่ายไว้ เสือกกระบี่คลื่นโลหิตแทงใส่ก้านคอของเขา คนผู้นั้นขยับดิ้นรนสองครากี็สิ้นใจตาย เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสปลดหน้าไม้ลูกธนูของผู้ตายลงมา ศัตรูที่เบื้องหน้ามุ่งความสนใจไปยังทิศทางที่สุนัขไล่กวดตามเหยื่อไป หารู้ไม่ว่าเทพมรณะคืบคลานจากทางด้านหลัง

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงใช้ฝีมือดุจเดียวกันจัดการกับศัตรูอีกคนหนึ่ง ศัตรูที่หลงเหลือพากันหยุดยั้งลง กระจายกำลังเป็นรูปพัด รายล้อมต้นไม้พงหญ้าแถบหนึ่งไว้ ที่เบื้องหน้าเป็นดงโขดหินสูงวาเศษแถบหนึ่ง กระต่ายตัวนั้นคงซ่อนตัวอยู่ภายใน เป็นเหตุให้สุนัขเห่ากระโชกไม่หยุดยั้ง

มีคนตวาดสั่งให้จุดคบไฟขึ้น เซี่ยงเส้าหลงรีบเร้นกายถึงด้านหลังศัตรูผู้หนึ่ง แล้วฉุดลากคนเข้ามา ส่งคนขึ้นสวรรค์ไป ทั้งยังช่วงชิงหน้าไม้จากมืออีกฝ่ายมา

คบไฟห้าอันถูกจุดขึ้น สาดส่องดงไม้เป็นสีแดงเพลิง ศัตรูที่หลงเหลือยี่สิบสี่คนชักกระบี่ถือหน้าไม้ตระเตรียมพร้อม คนนำขบวนหันหน้าหาพงหญ้า ตวาดว่า “เซี่ยงเส้าหลง คราครั้งนี้เจ้าอย่าคิดหมายหนีรอดได้ ยังคงออกมาให้แก่เราแต่โดยดี ไม่เช่นนั้นพวกเราจะจุดไฟเผาเจ้าจนไม่เหลือแม้แต่โครงกระดูก”

ส่วนสุนัขตัวนั้นถูกผู้เป็นนายตวาดห้าม จนยุติการเห่ากระโชก ทั้งยังหมอบตัวลง

เซี่ยงเส้าหลงเห็นคนเหล่านี้อยู่ใกล้ กอปรกับแสงคบไฟส่องสว่าง ยากจะใช้แผนแยกย้ายสังหารตามยุทธวิธีเดิม ดังนั้นล้วงเชือกขอเกี่ยวออกมา ยิงขอเกี่ยวขึ้นไป แขวนกับคาคบไม้ข้างกายต้นหนึ่ง

กระต่ายที่ซ่อนตัวในพงหญ้าย่อมไม่มีปฏิกิริยาตอบรับอันใด พลันปรากฏคนผู้หนึ่งสอดส่ายสายตามองหา จากนั้นก็อุทานดังเอ๊ะ

ร้องโพล่งว่า “ม่อเฉินไปที่ใดแล้ว?”

เซี่ยงเส้าหลงปรากฏออกจากหลังต้นไม้ ตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่”

ศัตรูทั้งหลายหันขวับมาอย่างงุนงง เซี่ยงเส้าหลงยิงหน้าไม้ออกจากมือซ้ายขวา ลูกธนูล้วนปักใส่ทรวงอกศัตรูที่ถือคบไฟสองคนล้มหงายไปด้านหลัง คบไฟร่วงหล่นสู่พื้น

ศัตรูที่หลงเหลือยิงธนูตอบโต้อย่างรีบร้อน แต่เซี่ยงเส้าหลงชิงหลบวูบไปหลังต้นไม้ไต่เชือกขึ้นไป ซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางกิ่งใบอันแน่นหนา

เหล่าศัตรูเข้าใจว่าเซี่ยงเส้าหลงซ่อนตัวอยู่หลังต้นไม้ พากันกระจายกำลังออก บางคนถลันหลบไปหลังต้นไม้ คบไฟที่ร่วงลงสู่พื้นเกิดเพลิงไหม้สองหย่อม และลามเลียออกไปอย่างรวดเร็ว

เซี่ยงเส้าหลงสาวเชือกกลับมา ยิงใส่กิ่งขวางของต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ห่างไปสองวาอีกต้นหนึ่ง แล้วคอยรอดูปฏิกิริยาของศัตรู เสียงไอพลันดังศัตรูสี่คนถูกควันไฟรมจนปรากฏตัวออกมา ขณะจู่โจมหลังต้นไม้ที่เซี่ยงเส้าหลงซ่อนตัวอยู่ เซี่ยงเส้าหลงชิงยิงลูกธนูออก ทำร้ายศัตรูสองคนล้มลง

ยามนั้นอัคคีลุกฮือโหม ควันดำลอยคละคลุ้ง เซี่ยงเส้าหลงจึงยิงลูกธนูใส่ศัตรูอีกคนหนึ่ง จากนั้นอาศัยเชือกขอเกี่ยวเหินหาวเคลื่อนขวางไปยังต้นไม้อีกต้นหนึ่ง เหล่าศัตรูฮือมาถึงใต้ต้นไม้ที่เซี่ยงเส้าหลงซ่อนตัวอยู่ก่อน พบว่าไม่มีร่องรอยผู้คน กลับถูกเซี่ยงเส้าหลงยิงสังหารล้มลงอีกสามคน

ศัตรูจำนวนยี่สิบเจ็ดคนถูกเซี่ยงเส้าหลงดำเนินยุทธวิธีไม่คาดฝันกำจัดไปเก้าคน ที่หลงเหลือแตกตื่นจนแตกฮือหลบหนีออกรอบข้าง เซี่ยงเส้าหลงบรรลุถึงจุดหมาย ดังนั้นเหินหาวไปยังต้นไม้ซึ่งอยู่ห่างไกลออกไป กลับลงสู่พื้นวิ่งตะบึงไปยังทิศทางที่เสียงฝีเท้าม้าของศัตรูชะงักขาดหาย

เพียงชั่วขณะเซี่ยงเส้าหลงก็ออกพ้นดงไม้ เห็นม้าศึกเกือบห้าสิบตัวถูกผูกติดกับลำต้นไม้ ดังนั้นเลือกม้าพ่วงพีตัวหนึ่ง ตัดเชือกผูกม้าตัวอื่นออก แล้วค่อยผูกม้าอีกตัวหนึ่งติดกับม้าพ่วงพีที่เลือกไว้ ใช้กระบี่

คลื่นโลหิตทิ่มแทงใส่ตะโพกม้าเป็นพัลวัน ฝูงม้าก็วิ่งเตลิดไป เซี่ยงเส้าหลงกระโดดขึ้นบนหลังม้าที่เลือกไว้ ชั่วครู่ค่อยควบคุมอารมณ์แตกตื่นของมันได้ ควบม้าออกเดินทาง

สามวันให้หลัง เซี่ยงเส้าหลงผ่านทุ่งหญ้าโดยไร้เรื่องราว ค่อยละทิ้งม้าเข้าสู่เขตแดนของรัฐวุ่ยรัฐหาน ห่างจากเมืองตงโหมวเพียงร้อยกว่าลี้ เซี่ยงเส้าหลงต้องหักห้ามใจตัวเอง มิให้โผผินกลับสู่เมืองตงโหมว ทั้งนี้เพราะนั่นเป็นพฤติการณ์อันวู่วามที่ไม่ฉลาดอย่างยิ่ง

อากาศหนาวเย็นลงทีละน้อย ดีที่จิงเหนียนจัดเตรียมเสื้อกันหนาวไว้ ทำให้เซี่ยงเส้าหลงไม่ต้องเผชิญกับความเหน็บหนาว เดินทางเป็นเวลาสี่วัน ค่อยบรรลุริมเขตเทือกเขา ที่ห่างไปมีบึงใหญ่แห่งหนึ่ง เมื่อลมหนาวโชยพัดผ่านผิวน้ำเป็นระลอกเลื่อมพราย เงาสะท้อนของต้นไม้ริมฝั่งเกิดความเปลี่ยนแปลง ปรากฏเป็นภาพหลากสีสันและบิดเบี้ยวบนพื้นหญ้าริมบึงก่อกระโจมสิบกว่าหลัง ยังมีม้าและแกะเป็นฝูง เล็มหญ้าอย่างสบายอารมณ์ บรรยากาศสงบสันติ

เซี่ยงเส้าหลงชมดูอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยเดินทางสู่ทิศทางที่ตั้งของนครต้าเหลียน แต่เขาไม่พาตัวไปติดกับที่นครต้าเหลียน หากทว่าตระเตรียมไปถึงทุ่งร้างนอกเมือง ค่อยอาศัยเส้นทางเดิมซึ่งเคยเดินทางจากรัฐจ้าวสู่นครต้าเหลียน เดินทางกลับเขตแดนรัฐจ้าว นี่แม้ต้องอ้อมทางเป็นวง แต่ก็เป็นเส้นทางอันปลอดภัยที่สุดเท่าที่เขานึกออกได้

หนึ่งชั่วยามให้หลัง เซี่ยงเส้าหลงล่วงลึกเข้าสู่ทุ่งหญ้าเขตแดนรัฐวุ่ย หวนนึกถึงค่ำคืนนั้นติดกับของหลี่มู่ ปล่อยให้ม้าลมกรดบรรทุกเขาวิ่งหลบหนี อย่างน้อยวิ่งเป็นระยะทางสามร้อยลี้ จากตำแหน่งของเขาตอนนี้ วิ่งถึงเขตแดนต่อแดนของรัฐจ้าวกับรัฐวุ่ย แล้วอ้อมถึงเขตเทือกเขาใกล้กับหมู่บ้านตระกูลจิง ค่อยหมดแรงล้มตายลง ตอนนี้เซี่ยงเส้าหลงเท่ากับย้อนกลับมายังที่เดิม

หลังจากมุ่งตะวันออกเฉียงเหนือเป็นเวลาเกือบสามชั่วยาม ที่เบื้องหน้าพลันบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น เซี่ยงเส้าหลงรีบซ่อนตัวไว้

เพียงชั่วขณะ เห็นทหารวุ่ยประมาณยี่สิบนายควบม้าผ่านไป ขึ้นสู่เนินเขาข้างเคียงลูกหนึ่ง หยุดพักก่อกระโจม เตรียมตั้งจุดเวรยาม

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้อง *'ผิดท่า'* ในใจ ทหารวุ่ยคงทราบระแคะระคายว่าเขาหลบหนีมายังที่นี้ ขอเพียงจัดเวรยามอยู่ในทำเลที่สูง จะพบเห็นร่องรอยของเขา ฝ่ายศัตรูแสดงว่ายังอยู่ในขั้นเตรียมการ รอจนตั้งจุดเวรยามสำเร็จ ก็จะดำเนินการตรวจค้นแบบปูพรมอย่างถี่ยิบ ภายใต้ฝีเท้าม้าเร็วและจมูกของสุนัขล่าเหยื่อ เขาอย่าคิดหมายมีโอกาสหนีเอาชีวิตรอดได้

แต่ว่าครุ่นคิดส่วนครุ่นคิด นอกจากเขาสะบัดหน้ากลับเข้าเขตเทือกเขา ไม่เช่นนั้นได้แต่มุ่งหน้าต่อไป ยามนี้ไม่ว่าวกกลับเข้ารัฐหาน หรือลงใต้สู่อาณาจักรรัฐฉู่ ล้วนอันตรายดุจเดียวกัน มิสู้ตัดใจขึ้นเหนือสู่เมืองตงโหมวดู หากไม่มีหนทางเล็ดลอดผ่านหูตาของศัตรู ค่อยมุ่งตะวันออกวกกลับนครต้าเหลียน เคลื่อนไหวตามแผนเดิม ผ่านเข้ารัฐจ้าวกลับสู่รัฐฉิน

พอตกลงใจ เซี่ยงเส้าหลงกลับรู้สึกผ่อนคลาย ใช้เวลาครึ่งชั่วยามอ้อมผ่านจุดเวรยามขึ้นเหนือสู่เมืองตงโหมว

ก่อนบรรลุถึงเมืองตงโหมว ต้องผ่านเมืองเจียวเฉิง ซึ่งเป็นเมืองใหญ่อีกแห่งหนึ่งของรัฐวุ่ย เซี่ยงเส้าหลงย่อมไม่มีความคิดเข้าเมือง ทั้งยังเพิ่มความระมัดระวัง มิให้ถูกทหารรักษาเมืองดังกล่าวพบเห็น

ก่อนฟ้าสางสว่าง เซี่ยงเส้าหลงเดินทางเกือบสามสิบลี้ เดินจนสองเท้าปวดเมื่อย ได้แต่หยุดพักผ่อนในดงไม้ ปีนป่ายขึ้นบนต้นไม้ใหญ่ซึ่งมีกิ่งใบแน่นหนา เอนกายบนง่ามไม้ขวาง หลับตาลงพักผ่อน ต้นไม้ใหญ่นี้งอกเงยอยู่ริมดง บนทำเลค่อนข้างสูง สามารถมองเห็นทุ่งราบและเส้นทางที่ทอดสู่เมืองเจียวเฉิง

ไม่นานให้หลังเซี่ยงเส้าหลงก็ม่อยหลับไป จวบกระทั่งถูกเสียงฝีเท้าม้าและเสียงผู้คนปลุกตื่นขึ้นมา เซี่ยงเส้าหลงลืมตาดู ถึงกับสะดุ้งเฮือกใหญ่ เห็นทั้งในและนอกดงไม้เต็มไปด้วยทหารวุ่ย มีจำนวนนับพัน กำลัง

ตรวจค้นพื้นที่ละแวกแถบนี้

เซี่ยงเส้าหลงหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ค่อยทราบว่าตัวเองอ่อนเพลียมากเกินไป จวบจนศัตรูมาถึงเบื้องล่างค่อยรู้สึกตัว ยามนั้นกระทั่งกระดิกนิ้วยังไม่กล้ากระดิก รอจนทหารวุ่ยเดินผ่านใต้ต้นไม้ค่อยชะโงกศีรษะสำรวจดูสภาพโดยรอบ

บนทางหลวงนอกดงไม้ปรากฏทหารวุ่ยทั้งสิ้นสองขบวนทยอยเคลื่อนผ่านไป บนเนินเขาที่ห่างไปยังมีขบวนคนและม้า คล้ายเป็นศูนย์บัญชาการสำหรับปฏิบัติการค้นหาครั้งนี้ เพียงดูจากกองกำลังเช่นนี้แสดงว่าเจ้ารัฐวุ่ยองค์ปัจจุบันซึ่งตอนเป็นไท่จื่อเจิงได้รับความช่วยเหลือจากเขา ตกลงพระทัยล่าสังหารเขาให้จงได้ ทหารวุ่ยจำนวนสองพันนายนี้อาจเป็นทหารประจำการที่เมืองเจียวเฉิง ทั้งเป็นส่วนหนึ่งของขบวนค้นหาเท่านั้น

เมื่อเห็นกองกำลังเช่นนี้ เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยกล้าไปยังเมืองเจียวเฉิง รอจนทหารวุ่ยผ่านไปหมดสิ้น ค่อยเปลี่ยนเส้นทางจากขึ้นเหนือเป็นมุ่งตะวันตก ลอบเดินทางสู่ตอนใต้ของนครต้าเหลียน

หลังจากใช้ความพยายามอย่างยากเย็น หลบหลีกทหารติดตามชุดแล้วชุดเล่า วันนี้เซี่ยงเส้าหลงมาถึงชายฝั่งตะวันตกของแม่น้ำเจี่ยลู่อันเลื่องชื่อ

สายตายามกวาดมอง สองฟากฝั่งแม่น้ำเงียบสงบ ไม่เห็นร่องรอยผู้คน แต่เซี่ยงเส้าหลงแน่ใจว่าศัตรูต้องจัดเวรยามอยู่ในดงไม้ที่ใดที่หนึ่ง จับตาดูเส้นทางน้ำโดยใกล้ชิด ดังนั้นปีนป่ายขึ้นต้นไม้ รอคอยรัตติกาลเยือนกราย

ความเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียรุ่มเร้าเขาจนหลับใหลโดยเร็ว ตามใบหน้าร่างกายเกาะเต็มไปด้วยเกล็ดหิมะ หากแต่ไม่รู้สึกหนาวเย็น ในที่สุดหิมะโปรยปรายแล้ว

ลมหิมะแม้สามารถปกปิดร่องรอยของเขา แต่ไม่สะดวกกับการหลบหนี หากตอนนี้กระโจนลงน้ำ จากนั้นแหวกว่ายขึ้นฝั่งตรงข้ามใน

ตอนนี้เซียงเส้าหลงมีทางเลือกสามประการ

หนึ่งคือตัดโค่นต้นไม้ทำเป็นแพ สำหรับข้ามแม่น้ำใหญ่ แต่วิธีการนี้ทั้งเสียเวลา ทั้งเสี่ยงต่อการถูกพบเห็น

สอง เร่งรุดเลียบริมแม่น้ำขึ้นไปยังต้นน้ำ ตามภาพแผนที่ของจิงเหนียน ต้นน้ำของแม่น้ำสายนี้มาจากเทือกเขาทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองตงโหมว หากขึ้นไปยังต้นน้ำ เท่ากับเฉียดกรายเข้าชานเมืองตงโหมว ซึ่งเป็นเขตอันตราย

วิธีที่สามที่เหลืออยู่คือลงไปยังส่วนปลายของแม่น้ำ อย่างนั้นแม้ว่าห่างไกลจากนครต้าเหลียน แต่ก็ช่วยให้ห่างจากเขตอันตราย หากบรรลุถึงเมืองอันหลิง ซึ่งเป็นจุดบรรจบกันของแม่น้ำหลายสาย สามารถหาโอกาสโดยสารเรือข้ามแม่น้ำ หรือเปลี่ยนเส้นทางลงสู่ใต้เข้าเขตแดนรัฐฉู่ เมื่อถึงเวลาต่อให้ถูกทหารฉู่จับตัวได้ ไม่แน่ว่าหลี่เอียนเอี้ยนกับหลี่หยวนจะคำนึงถึงน้ำใจเก่าก่อน ยินยอมปล่อยตัวเขา

พอตกลงใจ เซี่ยงเส้าหลงก็รีบรุดเดินทางเลียบแม่น้ำลงสู่ใต้ เมื่อฟ้าสางสว่าง หิมะหยุดตกแล้ว เซี่ยงเส้าหลงเหลียวหน้ามอง เห็นตัวเองทิ้งรอยเท้าอยู่บนพื้นหิมะราวกับส่วนหางอันยาวเหยียด ต้องลอบร้องคร่ำครวญในใจ

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าหากเป็นเช่นนี้ต่อไป จะช้าเร็วต้องถูกทหารติดตามพบเห็น ดังนั้นบังเกิดปฏิภาณวูบ หยุดยั้งลงสำรวจภูมิประเทศก่อนแล้วค่อยกำหนดแผนการเคลื่อนไหว

เซี่ยงเส้าหลงรีบรุดเข้าดงไม้ข้างเคียง ชักกระบี่คลื่นโลหิตตัดโค่นต้นทับทิมต้นหนึ่ง จากนั้นใช้มีดสั้นฝานเป็นแผ่นไม้ยาวห้าเชียะสองแผ่น ส่วนหัวดัดงอขึ้นเล็กน้อย ตอนกลางถึงส่วนปลายทั้งหน้าและหลังนูนขึ้นพอดีสอดเท้าเข้าไปได้ ทั้งเจาะรูเล็กๆ สี่รู ตัดเชือกขอเกี่ยวเป็นสองส่วนร้อยรูเอาไว้ ผูกมัดหัวรองเท้าติดกับแผ่นไม้ กลายเป็นรองเท้าเล่นสกีคู่แรกของชาวฮั่น หลังจากจัดสร้างรองเท้าเล่นสกีเสร็จสิ้น ก็จัดทำ

ไม้ค้ำเป็นรูป ส่วนหัวกว้างส่วนปลายแหลม ตอนปลายผูกกิ่งขวางท่อนหนึ่ง ถือเป็น *"ล้อเลื่อน"*

เมื่อเสร็จเรียบร้อยก็เป็นเวลาคล้อยดึก เซี่ยงเส้าหลงหยุดพักผ่อนครู่หนึ่งค่อยเริ่มเคลื่อนไหวอีกครั้ง เขาสะพายไม้ค้ำอยู่บนหลัง จากนั้นวิ่งปราดไปยังริมน้ำ จวบกระทั่งใกล้รุ่งสางเดินทางเป็นระยะทางสามลี้จนถึงริมแม่น้ำใหญ่

เซี่ยงเส้าหลงจงใจปีนป่ายถึงริมขอบน้ำ ทิ้งรอยเท้าที่เด่นชัดไว้ค่อยเหยียบย่ำรอยเท้าเดินกลับขึ้นฝั่ง จากนั้นสวม *"รองเท้าเล่นสกี"* ผูกมัดอย่างหนาแน่น เริ่มเล่นสกีหิมะ

เขาอาศัยเนินเขาลาดเทขึ้นลง เร่งระดับความเร็วขึ้นทุกขณะอ้อมเป็นวงกว้าง กลับมาถึงดงไม้ตอนแรก แล้วซ่อนตัวบนยอดไม้ของต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง หลับตาลงพักผ่อน

จวบกระทั่งยามเที่ยง ทหารตามล่าค่อยมาถึง เซี่ยงเส้าหลงพอได้ยินสุ้มเสียงลืมตาขึ้น ต้องบังเกิดความตื่นตระหนก เห็นทหารม้ารัฐวุ่ยกระจายทั่วทั้งภูเขา อย่างน้อยมีจำนวนพันเศษ ควบม้ามาตามรอยเท้าที่เขาทิ้งไว้

เซี่ยงเส้าหลงติดตามดูฝ่ายตรงข้ามตัดผ่านดงไม้ติดตามไปยังริมแม่น้ำ จวบจนถึงตำแหน่งที่รอยเท้าของเขาสิ้นสุดลง ค่อยหยุดยั้งลงหารือกันไม่นานก็ลงจากหลังม้า โค่นต้นไม้ต่อแพเป็นการใหญ่

ยามนั้นหิมะตกลงมาอีกครา ก้อนหิมะตกลงจากท้องฟ้าสีเทาหม่น เพียงครู่ใหญ่ก็กลบบดบังรอยเท้าตอนแรกไปสิ้น เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าฟ้าดินส่งเสริมอย่างแท้จริง เมื่อเป็นเช่นนี้ รอจนศัตรูข้ามไปถึงฝั่งตรงข้ามไม่พบรอยเท้าของเขา ได้แต่แยกย้ายออกค้นหา ยิ่งมายิ่งไกลจากเขา หิมะที่ตกหนักความจริงไม่เป็นผลดีต่อเขา ยามนี้กลับกลายเป็นเกราะกำบังให้แก่เขา

พลันได้ยินเสียงสุนัขเห่าดังมาแต่ไกล ปรากฏทหารราบเดินด้วยเท้าร้อยกว่านาย จูงสุนัขล่าเหยื่อสิบกว่าตัวเลียบแม่น้ำมาถึง เซี่ยงเส้าหลง

เข้าใจในบัดดล ทราบว่าทหารราบขบวนนี้กับทหารม้าที่ต่อแพอยู่ริมฝั่งเป็นหน่วยเดียวกัน เพียงแต่อาชามีฝีเท้ารวดเร็ว กอปรกับทหารม้าพบเห็นรอยเท้าบนพื้นหิมะ จึงล่วงหน้ามาก่อน เป็นเหตุให้ทหารราบที่จูงสุนัขล่าเหยื่อมาสายเกือบหนึ่งชั่วยาม ต้องลอบร้อง *'หวาดเสียว'* ในใจ

หากแม้นทหารติดตามที่มาถึงก่อนเป็นหน่วยทหารราบจูงสุนัขล่าเหยื่อ แผนอันแยบคายของเขาอาจไม่ประสบผล แต่ตอนนี้หิมะที่ตกหนักสามารถชะล้างกลิ่นอายของเขาไป อาศัยสุนัขล่าเหยื่อยังดมกลิ่นของเขาไม่ออก

รอจนถึงยามสนธยา ทัพวุ่ยทั้งหมดค่อยลงแพไม้ข้ามแม่น้ำใหญ่ไปเซี่ยงเส้าหลงอดทนรออีกสองชั่วยาม ค่อยปีนป่ายลงจากยอดไม้ อาศัยช่วงเวลาที่เดือนมืดลมแรง เกล็ดหิมะเกลื่อนฟ้า ดึงไม้ค้ำที่ติด *"ล้อเลื่อน"* ออกมา เหินละลิ่วอยู่กลางพื้นหิมะ บ่ายหน้ากลับสู่แม่น้ำเจี่ยลู่

เมื่อมีเครื่องมือในการเหินบินกลางพื้นหิมะเช่นนี้ เขาตกลงใจว่าจะเสี่ยงอันตรายลอบเข้าเมืองตงโหมว นับตั้งแต่หลบหนีมาถึงตอนนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่เขาบังเกิดความหวังอย่างเต็มเปี่ยม

ไฟรักในห้องลับ

เซี่ยงเส้าหลงใช้เวลาสองวัน ผ่านระยะทางที่ยามปรกติต้องเดินทางถึงสิบวัน มาถึงค่ายที่มั่นของทหารจ้าว ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของเมืองตงโหมวห่างประมาณสิบลี้ เขาความจริงตั้งความหวังว่าสามารถผ่านแนวป้องกันของข้าศึก ลอบเข้าเมืองตงโหมว แต่เมื่อเห็นสภาพความจริง วิมานความฝันต้องพังทลายไป

ที่คาดคิดไม่ถึงคือ หลี่มู่สั่งให้ตัดโค่นต้นไม้ละแวกใกล้เคียงสำหรับใช้อำพรางร่องรอยไปสิ้น ทั้งยังขุดหลุมพรางเป็นแนวยาวบนที่ราบบนเส้นทางผ่านจัดคนเฝ้ารักษาไว้ ต่อให้เขาข้ามหลุมพรางไปได้ ยังต้องผ่านรั้วซี่กรงสามชั้น ค่อยเข้าสู่ค่ายที่มั่นของทหารจ้าว มาตรว่าสามารถคืบคลานผ่านค่ายกระโจมอันเหยียดยาวหลายสิบลี้ ถัดไปเป็นทุ่งราบนอกเมืองตงโหมว ไม่มีที่กำบังอันใด มาตรการของหลี่มู่ ไม่ปล่อยให้ผู้ใดเล็ดลอดถึงเมืองตงโหมวเด็ดขาด

เซี่ยงเส้าหลงในต่อนนี้คล้ายแมวที่หิวโซ เห็นปลาอันโอชะอยู่แค่เอื้อม จนใจที่รับประทานไม่ได้ นับเป็นความทรมานใจสุดเปรียบปาน

หนึ่งเดียวที่ปลาบปลื้มประโลมใจคือ หลี่มู่แม้ล้อมเมืองตงโหมวไว้อย่างแน่นหนา แต่ภายในหนึ่งปีหกเดือนยังไม่สามารถตีเมืองตงโหมว

ตอนนี้เซี่ยงเส้าหลงมีทางเลือกอยู่สองทาง หนึ่งคือเคลื่อนไหวตามแผนเดิม กลับไปยังนครต้าเหลียน แล้วค่อยเร้นกายสู่รัฐจ้าว จากนั้น

เข้าเมืองถุนหลิวไปสมทบกับหวนฉี อีกวิธีหนึ่งคืออ้อมผ่านเมืองตงโหมว แล้วค่อยลอบข้ามชายแดนรัฐจ้าว กลับคืนสู่รัฐฉิน

วิธีหลังย่อมเสี่ยงอันตรายกว่ามากนัก ด้วยความฉลาดหลักแหลมของหลี่มู่ ย่อมต้องจัดจุดเวรยามอยู่ตามชายแดน ป้องกันมิให้รัฐฉินส่งทัพหนุนมา หากเขาไม่ได้ประดิษฐ์รองเท้าเล่นสกี วิธีเช่นนี้รังแต่พาตัวไปติดกับ แต่ตอนนี้มิใช่ไม่มีความหวังเลยทีเดียว

ความคิดไม่ทันสิ้นสุด ด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้บังเกิดเสียงฝีเท้าม้าและเสียงสุนัขเห่าดังมา หัวใจเซี่ยงเส้าหลงตกวูบลง เลิกล้มความคิดเสี่ยงอันตราย คืบคลานลุกขึ้นจากพงหญ้าที่ซ่อนตัว หลบหนีสู่ทิศทางที่ตั้งของนครต้าเหลียน

ยามสนธยาของวันที่สอง เซี่ยงเส้าหลงมาถึงชานเมืองต้าเหลียน ต้องนึกถึงซิ่นหลินจวินผู้ล่วงลับ อดสะทกสะท้อนมิได้

ยามนี้เขารับประทานเสบียงกรังจนหมดสิ้น คนทั้งหิวโหยทั้งเหนื่อยล้า แนวป้องกันของนครต้าเหลียนแสดงว่าเพิ่มขึ้น ตามทำเลที่สูงตั้งจุดเวรยาม ยังมีแม่น้ำหลายสายและคลองขุดด้วยแรงงานมนุษย์ขวางทางเอาไว้ หลังจากสำรวจดูพื้นที่ ทราบว่าต้องข้ามแม่น้ำถึงนครต้าเหลียน ค่อยข้ามคลองขุดซึ่งอยู่อีกด้านหนึ่ง แล้วจึงเข้าสู่เขตแดนรัฐจ้าว ดีที่ตอนนี้ทัพวุ่ยไม่ล่วงรู้ว่าเขามาถึงที่นี้ ความคิดข้ามนครต้าเหลียนแล้วมุ่งสู่เขตแดนรัฐจ้าว มิใช่ทำไม่ได้

ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงซุกซ่อนรองเท้าเล่นสกี ไม้ค้ำ หน้าไม้ลูกธนูต่างๆ โดยฝังดินเอาไว้ ทำเครื่องหมายสำหรับจดจำ ค่อยปีนป่ายขึ้นต้นไม้ใหญ่ นอนขดตัวที่กิ่งง่าม รอคอยเวลาฟ้าสาง

พอถึงกลางวิกาล ฝนหิมะโปรยปรายลงจากฟ้า เซี่ยงเส้าหลงเหน็บหนาวจนตัวสั่นงันงก ได้แต่ขบกรามกล้ำกลืน

นับตั้งแต่ถูกซุ่มโจมตีเตลิดหลบหนี เขาอาศัยจิตใจอันเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว เล็ดลอดจากตาข่ายของศัตรูครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ยามนี้ไม่มีทหารติดตาม กลับคิดฟังซ่านว่นวาย สมมติเช่นคนที่จิงเหนียนจัดส่งไป

สามารถส่งข่าวของเขาถึงเถิงอี้และพวกหรือไม่? ยังมีเหล่าภรรยาหญิงรับใช้ที่นครเสียนหยาง หากล่วงรู้สภาพของเขา จะมีปฏิกิริยาอย่างไร? ความวิตกกังวลเหล่านี้คล้ายพะเนินเหล็กอันหนักอึ้ง กดทับจิตใจของเขาจนไม่สามารถผ่อนคลายได้

เซี่ยงเส้าหลงพลันสยิวกายอย่างหนาวเหน็บสองครา สมองเลอะเลือนอลวน สติสัมปชัญญะเลอะเลือนทีละน้อย เมื่อเขาฟื้นตื่นขึ้นมาใหม่ ตลอดทั้งร่างปวดเมื่อย ค่อยพบว่าตัวเองพลัดตกจากต้นไม้ บนร่างสุมเต็มไปด้วยเกล็ดหิมะ

อาทิตย์คราเหมันต์ลอยขึ้น แสงอาทิตย์อันอ่อนแรงสาดลอดกิ่งไม้ลงมา เซี่ยงเส้าหลงคืบคลานลุกขึ้นอย่างยากเย็น รู้สึกใบหน้าร้อนผะผ่าว กลับเป็นไข้ไม่สบายแล้ว รู้สึกว่าทั้งร่างกายและจิตใจล้วนอ่อนล้า แต่ก็ทราบว่าหากไม่เดินทางต่อ รอจนวิกาลกรายมา เขาอย่าคิดหมายเห็นอาทิตย์ของวันพรุ่งนี้

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงบุตรภรรยา ค่อยฝืนใจลุกขึ้นยืน เดินโซซัดโซเซ ล้มลงแล้วคืบคลานลุกขึ้นไปยังริมดง เมื่อบรรลุถึงราวป่า ในที่สุดไม่อาจประคองตนสืบไป ต้องล้มลงกับพื้น ไม่ทราบสลบไสลไปนานเท่าใด เมื่อฟื้นคืนสติมา ถูกเสียงล้อรถบดใส่พื้นหิมะปลุกตื่นขึ้น พอลืมตามองดู เห็นบนทางหลวงนอกดงไม้ที่ทอดสู่นครต้าเหลียน ปรากฏรถล่อขบวนหนึ่งเคลื่อนผ่านไป

แสงอาทิตย์ลับหายไปแต่แรก ท้องฟ้าปกคลุมด้วยเมฆดำ หิมะหนาหนักตั้งเค้าใกล้ตกกระหน่ำ เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าตัวเองอยู่ในห้วงความเป็นความตาย ฉวยโอกาสที่ไม่มีผู้ใดสนใจ กัดฟันพุ่งตัวออกไปเร่งรุดถึงหลังรถล่อคันสุดท้าย ปีนป่ายขึ้นรถ มุดเข้าใต้ผ้ากระโจม ล้มตัวลงในกองวัตถุอันอ่อนนุ่ม คล้ายกับเป็นต้นข้าวสาลีกองหนึ่ง หลังจากนั้นเขาไม่รับรู้เรื่องราวใดอีก

เนิ่นนานให้หลัง เสียงคนที่นอกรถปลุกเซี่ยงเส้าหลงสะดุ้งตื่นขึ้นมา มาตรว่าตัวเองยังบัดเดี๋ยวร้อนบัดเดี๋ยวหนาว ตลอดทั้งร่างปวด

เมื่อย ศีรษะหนักอึ้งราวถ่วงด้วยตะกั่ว หากทว่ารู้สึกดีขึ้นบ้าง เพียงแต่ลำคอร้อนลวก ต้องการดื่มน้ำดับกระหาย

เซี่ยงเส้าหลงเลิกผ้ากระโจมที่ปิดคลุมรถล่อขึ้น เห็นท่ามกลางหิมะเกลื่อนฟ้า สองฟากข้างเป็นบ้านเรืองตั้งเรียงราย ที่แท้เข้ามาในนครต้าเหลียนแล้ว

รถล่อแล่นช้าๆ ไป เซี่ยงเส้าหลงยังไม่ทราบสมควรลอบลงจากรถหรือไม่ ขบวนรถล่อก็ลดเลี้ยวเข้าตรอกขวาง เข้าสู่ตัวตึกหลังหนึ่ง สุดท้ายหยุดลงที่หน้าคลังสินค้าหลังตึก

ยามนี้ท้องฟ้ามืดมิดสนิททั่ว ผู้คนขนส่งสินค้าลงจากรถ เพียงปลดล่อที่ลากรถออก จากนั้นแยกย้ายออกไป เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องโชคช่วยในใจ รอคอยอยู่ครู่หนึ่งค่อยรวบรวมเรี่ยวแรงพาตัวกลิ้งลงจากรถตกลงบนพื้นหิมะ

เขาฟุบร่างกับพื้น ปลุกปลอบสมาธิสำรวจมอง พบว่าคลังสินค้าทางด้านนี้มืดทะมึน แต่ตัวตึกเบื้องหน้าจุดโคมไฟสว่างไสว จากมุมมองของเขา ตัวตึกหลังนี้คงเป็นตึกของคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ในรัฐวุ่ย ก่อกำแพงสูงล้อมรอบไว้ ที่ซึ่งเขานอนอยู่เป็นลานตึกหลังรูปยาวรี นอกจากจอดไว้ด้วยรถบรรทุกสินค้าสิบกว่าคันแล้ว ไม่มีวัตถุอื่นอีก ด้านหนึ่งของลานตึกเป็นคอกม้าล่อ อีกด้านหนึ่งคล้ายเป็นเรือนที่พักของคนรับใช้อยู่ติดกับกำแพงตึก

ที่ตึกหน้าพลันบังเกิดเสียงสุนัขเห่าดังแว่วมา สร้างความแตกตื่นแก่เซี่ยงเส้าหลงจนขวัญหนีดีฝ่อ ผู้สูงศักดิ์ในยุคสมัยเลียดก๊กนิยมเลี้ยงสุนัขดุ พอถึงยามค่ำคืนจะปล่อยออกมาลาดตระเวนทั่วตัวตึก ด้วยสภาพร่างกายของเขาตอนนี้ ไม่มีทางปีนข้ามกำแพงตึกออกไป หนทางเพียงหนึ่งเดียวคือหาที่ซ่อนตัวไว้ รอถึงพรุ่งนี้ค่อยหาทางออกไป

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบมีเรี่ยวแรงจากที่ใด พลันคืบคลานขึ้นมาสืบเสาะไปทางคลังสินค้า เมื่อบรรลุถึงหน้าคลังสินค้าหลังหนึ่ง ค่อยพบว่าประตูลั่นกุญแจไว้เข้าไปไม่ได้ เซี่ยงเส้าหลงร้อนรุ่มใจยิ่ง คลำประตู

คลังสินค้าต่อไป จวบจนถึงคลังสินค้าหลังหนึ่ง ค่อยพบว่าประตูคลังสินค้าไม่ได้ใส่กุญแจ สร้างความยินดียิ่ง ผลักประตูเข้าไป

ประตูพอปิดลง แสงไฟจากตึกหน้าถูกตัดขาดไป เรือนร่างสตรีที่ร้อนผ่าวร่างหนึ่งพลันโผเข้าอ้อมอกของเขา ทั้งตัดพ้อว่า "ยังเข้าใจว่าท่านไม่มาแล้ว นายหญิงมิใช่ใช้ให้ท่านขับรถส่งนางกลับบ้านมารดาหรอกหรือ ไฉนกลับมารวดเร็วถึงเพียงนี้?"

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ ที่แท้เขาหลงพลัดเข้ามาประสบเหตุการณ์ที่บ่าวไพร่หญิงรับใช้ลักลอบพบปะกัน ขณะไม่ทราบอธิบายอย่างไร สตรีนางนั้นก็ยกแขนโอบรอบคอของเขาเอาไว้ ประทับจูบใส่

เซี่ยงเส้าหลงได้แต่รองรับทั้งที่ไม่สบาย สตรีนางนั้นค่อยถอนริมฝีปากออกมา กล่าวเบาๆ ว่า "ท่านมิใช่สื่อหลิง หากแต่เป็นหลิวเจี๋ย ท่านอย่าคิดหมายหลอกลวงข้าพเจ้า"

เซี่ยงเส้าหลงรับคำอย่างเลอะเลือน กลัวว่านางร้องเอะอะออกมา กลับเป็นฝ่ายโอบกอดนางไว้ ประทับจูบลงบนริมฝีปากอันอวบอิ่มนั้น สตรีนางนั้นแสดงว่าอยู่ในห้วงอารมณ์รัก เพียงขัดขืนดิ้นรนเป็นพิธี จากนั้นบังเกิดปฏิกิริยาตอบสนองอย่างรุนแรง

ไม่ทราบเป็นเพราะการกระตุ้นเร่งเร้าจากทางเลือดเนื้อร่างกายของอีกฝ่าย อาการศีรษะหนักอึ้งเท้าเบาหวิวของเซี่ยงเส้าหลงทุเลาเบาบางลงมากมาย ที่วิเศษสุดคือไม่รู้สึกเหน็บหนาวเช่นเมื่อก่อนอีก ส่วนที่เร้าอารมณ์ที่สุดคือ เซี่ยงเส้าหลงยังไม่ทราบว่าอีกฝ่ายหนึ่งมีรูปโฉมโนมพรรณอย่างไร เพียงแต่จากการสัมผัสพบว่านางมีรูปร่างอวบอิ่ม ทั้งมีประสบการณ์ด้านบุรุษสตรีอย่างช่ำชอง

เซี่ยงเส้าหลงความจริงมิใช่คนสำรวมมารยาท ยามนั้นถูกสะกิดเพลิงราคะขึ้น พอปะทุก็ไม่อาจระงับยับยั้ง กอปรกับเห็นว่าหากไม่สนองความต้องการของนาง ต้องลงมือสยบหรือฆ่านางทิ้งไป หลังจากชั่งน้ำหนักดู ตกลงเลือกวิธีแรก หวังว่าสามารถกลบเกลื่อนผ่านไป ดังนั้นเลื่อนมือทั้งสองเคลื่อนไหวอยู่บนร่างนาง กระทำการปลุกเร้าอารมณ์

สตรีนางนั้นหายใจกระชั้นเร่งร้อน ร่างกลับกลายเป็นทั้งอ่อนระทวยทั้งร้อนผะผ่าว หากภายในมีแสงสว่างเพียงพอ คงเห็นใบหน้าที่แดงซ่านของนางอย่างแน่นอน จากปลายนิ้วสัมผัส เซี่ยงเส้าหลงพบว่าเสื้อผ้าชั้นนอกของนางเบาบางเป็นพิเศษ ช่วงขาที่เรียบลื่นยิ่งสมบูรณ์แข็งแรง แสดงว่านางอายุเยาว์ยิ่งคงไม่เกินยี่สิบปี

ความเคลื่อนไหวของนางร้อนแรงราวเปลวเพลิง เรือนร่างบิดส่ายพัวพันเขาเอาไว้ ลูบไล้ต้นคอและแผ่นหลังของเขา ปากส่งเสียงครวญครางชวนรัญจวน ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่านางต้องการอะไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งนางทราบดีว่า เขามิใช่คนรักที่รอคอย ยังปล่อยกายปล่อยใจถึงเพียงนี้ หมายความว่าไม่รักษาพรหมจารีเพื่อผู้หนึ่งผู้ใด เซี่ยงเส้าหลงไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบอันใด

สตรีนางนั้นพลันผละจากเขา จูงมือเซี่ยงเส้าหลงเดินฝ่าความมืดสลัวในคลังสินค้าไป เมื่อปราศจากเรืองร่างอันร้อนผ่าวของนาง เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่าร่างกายอ่อนแอหนาวสั่นอีกครา ต้องลอบหัวร่อในใจ คิดไม่ถึงอิสตรีกลับเป็นโอสถขนานเอกในการรักษาอาการของเขา

เพียงชั่วขณะ ทั้งสองล้มตัวลงบนกองก้านต้นข้าวสาลีอันหนานุ่มกองหนึ่ง เบื้องบนยังปูผ้าห่มเบาบางผืนหนึ่ง จากข้อนี้เป็นที่ทราบได้ว่าสตรีนางนี้เคยลักลอบได้เสียกับบุรุษในคลังสินค้านี้หลายครั้ง จึงจัดเตรียมอย่างพร้อมสรรพ เมื่อล้มตัวลงนอนบน *“เตียง”* อันสุขสบายเช่นนี้ เซี่ยงเส้าหลงก็ไม่คิดลุกขึ้นอีก

สตรีนางนั้นลุกขึ้นยืน เปลื้องเสื้อผ้าดังสวบสาบอย่างรวดเร็ว พอโถมตัวลงมา ก็กลายเป็นเรือนร่างอันเปลือยเปล่าเรียบลื่นร่างหนึ่ง นางยื่นมือมาถอดเสื้อผ้าให้แก่เขา ที่น่าประหลาดคือ เซี่ยงเส้าหลงพบว่าตัวเองมีปฏิกิริยาอันร้อนแรงเช่นกัน ต้องลอบหัวร่อตัวเอง แม้ตกยากยังมีราคะจิตไม่เสื่อมคลาย

สตรีนางนั้นกระซิบที่ข้างหูว่า “คนตาย ปรกติท่านสนใจผู้อื่น ไม่ทราบว่าท่านหยิบยื่นอันใดให้แก่สื่อหลิง เขาจึงยินยอมให้ท่านมารังแก

ผู้อื่นแทนเขา ยังมิรีบมาอีก?"

เซี่ยงเส้าหลงพลิกตัวคราหนึ่ง ครึ่งโอบกอดครึ่งกดทับนางเอาไว้ รวบรวมสมาธิจิตใจซ่องเสพกับความสุขของบุรุษสตรี พริบตานั้นภายในคลังสินค้าอบอวลด้วยไฟรักร้อนแรง

เซี่ยงเส้าหลงออกแรงแข็งขันชั่วขณะ พบว่าเรี่ยวแรงไม่ปะติดปะต่อ สตรีนางนั้นเปลี่ยนเป็นฝ่ายเคลื่อนไหวแทน

เมื่อสตรีนางนั้นฟุบกายบนร่างของเขา เซี่ยงเส้าหลงค่อยโอบรัดนางแนบแน่น กล่าวเบาๆ ที่ข้างหูนางว่า "ข้าพเจ้ามิใช่หลิวเจี๋ยเช่นกัน"

สตรีนางนั้นสะท้านทั้งร่าง ถามโพล่งว่า "ท่านเป็นใคร?"

เซี่ยงเส้าหลงนึกหาคำตอบไว้แต่แรก จึงกล่าว "ข้าพเจ้าเรียกว่าเฉินอู่ เป็นคนติดตามขบวนรถล่อส่งเสบียง คิดเข้ามาชมดูสภาพในคลังสินค้า กลับพบพานพี่สาว นับเป็นสวรรค์ดีต่อข้าพเจ้าจริงๆ พี่สาวเรียกว่าอะไร?"

สตรีนางนั้นลังเลเล็กน้อย พลันหัวร่ออย่างร้อนร่านกล่าวว่า "คนตาย กลับถูกท่านเอารัดเอาเปรียบผู้อื่น ข้าพเจ้าเรียกว่าชิวหลิน เป็นหญิงรับใช้ของคุณชายน้อย ท่านผู้นี้ยังยอดเยี่ยมกว่าคุณชายน้อยและสื่อหลิง แม้แต่หลิวเจี๋ยก็ไม่แข็งแรงเท่าท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยคลายใจลง กล่าวว่า "มีวิธีจัดการอาหารการกินมาหรือไม่ เพียงแต่อย่าได้บอกต่อผู้คน"

สตรีนางนั้นลุกขึ้นนั่ง ลูบคลำแผงอกของเขา ค่อยกล่าวว่า "วางใจเถอะ หากผู้อื่นล่วงรู้เรื่องนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่อาจมีชีวิตสืบไป" กล่าวพลางสวมใส่เสื้อผ้าลุกออกไป เซี่ยงเส้าหลงก็รีบสวมเสื้อผ้า พอล้มตัวลงนอนใหม่ กลับม่อยหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด เซี่ยงเส้าหลงถูกชิวหลินปลุกตื่นขึ้นมา พบว่านางจุดตะเกียงน้ำมันดวงเล็กๆ เหม่อมองดูเขาอย่างตะลึงลาน เซี่ยงเส้าหลงลุกขึ้นนั่ง สำรวจดูนางเช่นกัน รูปโฉมโนมพรรณชิวหลินย่อมไม่เทียบเหล่าภรรยาหญิงรับใช้ที่นครเสียนหยาง เพียงแต่มีรูปร่าง

อวบอัดสมบูรณ์ เต็มไปด้วยวัยสาวอันเปล่งปลั่ง มิน่าเล่าสื่อหลิงนั้นจึงติดตามพัวพันนาง

ชิวหลินยื่นมือลูบคลำใบหน้าที่เต็มไปด้วยหนวดเคราของเขา หอบหายใจกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นบุรุษที่องอาจเช่นท่านมาก่อน เพียงแต่ผ่ายผอมไปบ้าง”

เซี่ยงเส้าหลงโอบรั้งนางเข้ามาถามหาอาหาร ชิวหลินแก้ห่อผ้าที่ถือติดมือมา หยิบฉวยน้ำชาป้านหนึ่งและหมั่นโถวสิบกว่าใบยื่นส่งให้

เซี่ยงเส้าหลงรับมากัดกินอย่างมูมมาม ชิวหลินกล่าวถามว่า “ท่านลอบเข้ามาเช่นนี้ เซียะเหล่าต้าที่ขนส่งเสบียงไม่ต่อว่าท่านหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงโป้ปดว่า “ข้าพเจ้าบอกว่าจะไปหาสหาย สมควรไม่มีปัญหา”

ชิวหลินชม้ายมองเซี่ยงเส้าหลงแวบหนึ่งกล่าวว่า “นับแต่นี้ข้าพเจ้าจะไม่สนใจสื่อหลิงแล้ว เพียงหวังว่าสามารถสนิทสนมกับท่านตลอดไป”

เซี่ยงเส้าหลงเลียบเคียงถามดู ค่อยทำความเข้าใจว่า เจ้าของตึกหลังนี้เป็นขุนนางใหญ่ของรัฐวุ่ย ทั้งยังล่วงรู้สภาพภายในบ้านโดยคร่าวๆ สุดท้ายชิวหลินทอดถอนใจกล่าวว่า “นายน้อยใกล้จะกลับมา ข้าพเจ้าต้องไปแล้ว ท่าน...”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะรอท่านอยู่ที่นี้ หากมีโอกาสพี่หลินก็มาหาข้าพเจ้า อย่าลืมนำอาหารการกินมา หากมีเสื้อผ้ายิ่งประเสริฐ”

ชิวหลินลิ้มลองรสสวาทรายใหม่ ไหนเลยนึกถึงเรื่องอื่น พรมจูบไปทั่วใบหน้าเซี่ยงเส้าหลง ผงกศีรษะไม่หยุดยั้ง เซี่ยงเส้าหลงยังกริ่งเกรงนางสอบถามถึงเขาจากผู้อื่น ดังนั้นกำชับนางอย่าได้ทำเช่นนี้ ค่อยปลดปล่อยนางจากไป

เซี่ยงเส้าหลงอาศัยแสงตะเกียง เคลื่อนย้ายผ้าห่มถึงซอกมุมอันเร้นลับ ค่อยล้มตัวนอนพักผ่อน ในคลังสินค้าบรรจุเต็มไปด้วยไม้ฟืนซึ่งเป็นของใช้จำเป็นในฤดูหนาว เซี่ยงเส้าหลงนับว่าโล่งอกชั่วคราว รอ

จนฟื้นฟูเรี่ยวแรง จะอาศัยเชือกขอเกี่ยวปีนกำแพงยามวิกาลไปจากสถานที่นี้

วันรุ่งขึ้นมีคนเข้ามาขนย้ายกิ่งไม้ไปหลายมัด แต่หาพบเห็นการดำรงคงอยู่ของเขาไม่ ก่อนสนธยาชิวหลินจัดส่งอาหารมา พร้อมกับหอบเสื้อผ้าของคุณชายน้อยมาให้ เพียงแต่อาภรณ์คับติ้ว แต่ว่าเซี่ยงเส้าหลงพึงพอใจมากแล้ว สนิทสนมกับนางครู่หนึ่ง ค่อยปล่อยนางจากไป

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงฟื้นฟูเรี่ยวแรงกว่าครึ่ง เห็นว่าไม่สมควรอยู่นาน ฉวยโอกาสก่อนที่สุนัขดุจะถูกปล่อยออกมา ปีนข้ามกำแพงออกไป บนท้องฟ้าปรากฏเกล็ดหิมะปลิวโปรย ตามท้องถนนมีผู้คนสัญจรบางตา มาตรว่ามีคนก็เดินอย่างรีบร้อน

เซี่ยงเส้าหลงฉีกผ้าห่มมาชิ้นหนึ่ง ห่อหุ้มศีรษะใบหน้าไว้ อาศัยความทรงจำเร่งรุดไปยังประตูเมืองด้านทิศเหนือ กำแพงเมืองปรากฏแก่สายตา แต่เห็นกำแพงเมืองสุมหิมะก้อนน้ำแข็งลื่นไถลอย่างยิ่ง ต่อให้อยู่ในสภาพร่างกายที่สมบูรณ์ ยังอย่าคิดหมายปีนข้ามกำแพงเมืองออกไป

เซี่ยงเส้าหลงไม่ยินยอมพร้อมใจ เลือกกำแพงเมืองแถบหนึ่ง ทดลองยิงเชือกขอเกี่ยวขึ้นไปสิบกว่าครั้ง ยังไม่สามารถยึดติดกับกำแพงเมือง ได้แต่ล่าถอยกลับมาด้วยความผิดหวัง จนบัดนี้เขาค่อยเข้าใจว่า เหตุใดน้อยคนที่คิดบุกตีเมืองในช่วงฤดูหนาว

ยามนี้ต่อให้เซี่ยงเส้าหลงคิดกลับคลังสินค้าก็ทำไม่ได้ จำต้องเสาะหาตรอกขวางแห่งหนึ่ง นอนขดตัวอยู่คืนหนึ่ง ตั้งใจว่ารอจนรุ่งสางค่อยทดลองไปยังประตูเมือง

หิมะตกถึงยามเที่ยงคืนก็หยุดตก และเมื่อฟ้าสางสว่าง ปรากฏแสงอาทิตย์สาดส่องลงมาอีกครั้ง เซี่ยงเส้าหลงเร่งรุดไปตามท้องถนนที่แล้วมาเขาภูมิใจในรูปร่างลักษณะของตัวเอง ยามนี้กลับกลายเป็นภาระกริ่งเกรงว่าจะถูกสังเกตออก ดังนั้นเลือกลัดเลาะไปตามถนนขวางตรอกคับแคบ

เมื่อมาถึงพื้นที่ว่างแถบหนึ่ง เห็นเด็กเล็กๆ กลุ่มหนึ่งเล่นเตะลูกขนไก่กัน หนึ่งในจำนวนนั้นเหลือบเห็นเซี่ยงเส้าหลง พลันโห่ร้องว่า “โจรมาแล้ว”

เด็กคนอื่นก็มีสีหน้าตื่นตระหนก แตกฮือหลบหนีไป

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้ม หรือว่าตัวเองมีสารรูปคลับคล้ายโจร จากนั้นค่อยฉุกคิดว่าเป็นเรื่องราวใด รีบรุดไปยังประตูเมืองด้านทิศเหนือ

หากแม้นเขาคาดเดาไม่ผิด เด็กเหล่านี้ที่ร้องตะโกนว่าเขาเป็นโจรคงเคยเห็นประกาศนำจับซึ่งติดอยู่ที่หนึ่งที่ใด พบว่าเขามีหน้าตาตรงกับภาพวาดในใบประกาศ จึงมีปฏิกิริยาเช่นนี้

ตอนนี้เขากลายเป็นศัตรูส่วนรวมของรัฐวุ่ย หากเด็กเหล่านี้กลับบ้านไปบอกต่อบิดามารดาว่าเคยเห็นเขา อีกไม่นานเรื่องราวจะแพร่กระจายไปทั่วนครต้าเหลียน ดังนั้นเขาต้องออกจากเมืองในบัดดล

ประตูเมืองปรากฏแก่สายตา เกล็ดหิมะโปรยปรายลงมาอีกครา มีส่วนช่วยปกปิดอำพรางให้แก่เขา เซี่ยงเส้าหลงก็ซ่อนตัวอยู่หลังต้นไม้ใหญ่ข้างทาง รอคอยโอกาสออกจากเมือง

ที่ประตูเมืองมีทหารรักษาการณ์เกือบสามสิบนาย ทำการตรวจค้นขบวนผู้คนและรถราที่เข้าออก คล้ายไม่เข้มงวดกวดขันเป็นพิเศษ เซี่ยงเส้าหลงคลายใจลง หากแม้นพบพานขบวนรถล่อที่เข้าเมืองมาเช่นครั้งก่อน ก็สามารถออกจากเมืองโดยง่ายดาย

น่าแค้นใจที่รอเป็นเวลาเกือบครึ่งชั่วยาม มิเพียงไม่มีขบวนรถหรือม้าออกจากเมือง กระทั่งพ่อค้าวาณิชก็มีเพียงไม่กี่กลุ่ม ในดินฟ้าอากาศเช่นนี้ ไม่สะดวกกับการออกเดินทาง การที่ผู้สัญจรบางตา เป็นเรื่องราวที่ชอบด้วยเหตุผล

ยามนั้นพลันบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อน ทหารม้ารัฐวุ่ยนับร้อยขบวนหนึ่งควบม้ามา เมื่อบรรลุถึงหน้าประตูเมือง พากันลงจากหลังม้าท่ามกลางลมหิมะ คล้ายมีคนเอ่ยถึงชื่อ “เซี่ยงเส้าหลง” หัวใจเซี่ยงเส้าหลงตกวูบลง เรื่องราวที่เขาไม่ต้องการให้เกิดขึ้น ในที่สุดบังเกิดขึ้นแล้ว

ชาววุ่ยทราบแล้วว่าเขาเข้าเมืองมา หากทว่าเขาไม่สามารถจากไปทันเวลา

หิมะยิ่งตกยิ่งหนาหนัก เซี่ยงเส้าหลงซื้อหาเครื่องมือเล็กๆ น้อยๆ จากร้านโลหะแห่งหนึ่ง ค่อยเร้นกายกลับคลังสินค้านั้นซ่อนตัวเอาไว้

เขาซุกซ่อนเลื่อยเล็กๆ ปลายแหลม และลวดเหล็กเล็กเรียวสองแท่งกับพื้นรองเท้าซึ่งคว้านในกลวง แล้วค่อยติดพื้นรองเท้ากลับไป ตอนนี้เขายังไม่ทราบว่าของเล่นเหล่านี้มีประโยชน์สถานใด เพียงแต่จัดเตรียมไว้ล่วงหน้าเท่านั้น

รอจนจัดทำแล้วเสร็จ ชิวหลินก็รุดมา แต่เซี่ยงเส้าหลงซ่อนตัวไว้ หักใจไม่สนใจเสียงร้องเรียกของนาง เมื่อชิวหลินจากไปด้วยความผิดหวัง เขาก็สงบจิตใจรอถึงยามพลบค่ำ ค่อยออกจากคลังสินค้า กลับมายังท้องถนนกลางลมหิมะอีกครา ตามรายทางปรากฏทหารวุ่ยควบม้าผ่านไป ตามถนนใหญ่จัดจุดตรวจ คอยสอบปากคำคนสัญจรผ่าน

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าทัพวุ่ยเริ่มตรวจค้นอย่างเข้มงวดแล้ว ดังนั้นใช้เชือกขอเกี่ยวปีนกำแพงข้ามบ้านเรือน จวบจนกระทั่งมาถึงถนนหลวงของรัฐวุ่ย

เห็นต้นจามจุรีสองฟากข้าง เหลือแต่กิ่งไม้แห้งเหี่ยว แขวนไว้ด้วยสายน้ำแข็งอันแวววาว ทั้งยังจัดตั้งจุดเวรยามไว้ หวนนึกถึงต้นจามจุรียังยืนต้น ซิ่นหลินจวินกลับไม่มีชีวิตอยู่ เพียงไม่ทราบผิงหยวนฮูหยินสบายดีหรือไม่?

เสียงฝีเท้าม้าปลุกทำลายเขาตื่นจากภวังค์หวนรำลึก อาศัยลมหิมะม่านวิกาลปกปิดร่องรอย เร้นกายไปยังเขตวังเจ้ารัฐวุ่ย เซี่ยงเส้าหลงอาศัยความสามารถของนักรบพิเศษ บัดเดี๋ยววิ่งบัดเดี๋ยวหยุด บางครั้งเร่งเร็วบางครั้งเชื่องช้าลง ลดซ้ายเลี้ยวขวาไปตามถนนตรอกซอย สุดท้ายหยุดลงที่หน้าตึกใหญ่อันภูมิฐานหลังหนึ่ง ป้ายขวางเหนือประตูจารึกข้อความ *"ตึกหลงหยางจวิน"*

เซี่ยงเส้าหลงสูดลมหายใจลึกๆ เลียบกำแพงตึกเร่งรุดไปยังตึก

หลัง ค่อยปีนข้ามกำแพงเข้าไป รอจนแน่ใจว่าไม่มีสุนัขดุลาดตระเวน จึงทิ้งตัวลงกับพื้น เขาไม่รีบร้อนออกเสาะหาหลงหยางจวิน หากแต่ศึกษาสภาพภายในตึก ค่อยเลือกต้นไม้ใหญ่ซึ่งอยู่ติดกำแพงต้นหนึ่ง ปีนป่ายขึ้นไป ยิงเชือกขอเกี่ยวแขวนกับยอดกำแพง เป็นการเตรียมทางหนีทีไล่ไว้จากนั้นจัดวางกระบี่คลื่นโลหิต มีดสั้นและข้าวของต่างๆ อยู่บนกิ่งง่ามของต้นไม้ แล้วค่อยกลับลงสู่พื้น

อึดใจเดียวเซี่ยงเส้าหลงผ่านตัวตึกหลายชั้น มาถึงสวนอุทยานเขตตึกหลัง ตัดผ่านสวนไม้ดอก เดินตามเส้นทางศิลา ข้ามสะพานหิน มาถึงหน้าหอสูงหลังหนึ่ง หอสูงสามชั้น มาตรว่าเป็นยามเที่ยงคืน แต่ทั้งสามชั้นล้วนปรากฏแสงโคมไฟสาดลอดออกมา ทั้งยังแว่วเสียงผู้คนดังมากระทบโสต

เซี่ยงเส้าหลงย่องฝีเท้าถึงริมหน้าต่างข้างหอ ชะโงกศีรษะมองเข้าไปภายในเป็นห้องรับแขก เด็กรับใช้สองคนนั่งอยู่ข้างประตู อ้าปากหาวออกมา แสดงว่าหลงหยางจวินยังไม่กลับเคหสถาน เด็กรับใช้ทั้งสองจึงต้องถ่างตารอคอย หลงหยางจวินย่อมทราบข่าวการมายังนครต้าเหลียนของเซี่ยงเส้าหลง ยามนี้ไม่แน่ว่ากำลังหารือเรื่องนี้กับเจ้ารัฐวุ่ยภายในวัง

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดชั่วขณะ พลันตัดสินใจปีนป่ายขึ้นไป จวบกระทั่งถึงหอชั้นบนสุด ค่อยผลักประตูเข้าไป มาถึงที่ซึ่งเข้าใจว่าเป็นห้องนอนของหลงหยางจวิน ห้องหับหลังนี้ตกแต่งราวกับว่าเป็นห้องหอของสตรี ตั่งเตียงปล่อยม่านมุ้งลง ทั้งยังอบร่ำกลิ่นหอม ภายในห้องตกแต่งด้วยรสนิยมอันสูงส่ง บนตู้แคร่ใบหนึ่งจัดเรียงรายของเล่นเล็กๆ น้อยๆ มีแต่บนผนังแขวนไว้ด้วยกระบี่วิเศษ บ่งบอกถึงจิตวิญญาณเทิดทูนวิชาบู๊ของเจ้าของ

เซี่ยงเส้าหลงไม่เกรงอกเกรงใจ เลิกม่านมุ้งล้มตัวลงนอนบนเตียงนอนหลับอย่างวางใจ ไม่ทราบว่าผ่านไปนานเท่าใด เซี่ยงเส้าหลงถูกเสียงฝีเท้าปลุกตื่นขึ้นมา ดังนั้นลุกขึ้นนั่ง เบิกตาจ้องมองประตูห้องที่เปิดอ้าออก

หลงหยางจวินลากฝีเท้าอันหนักอึ้งเดินเข้าห้องมา บอกต่อเด็กรับใช้ที่ตามหลังให้ไปพักผ่อน ตัวเองเดินเข้ามาอย่างเลื่อนลอย ทอดถอนใจคำหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงเรียก **"จวินสั้ง"** *(ท่านผู้มีฐานะอันสูงส่ง)* เบาๆ หลงหยางจวินถึงกับสะท้านทั้งร่าง กวาดตามองมายังหลังม่านมุ้งอย่างตื่นตระหนก

เซี่ยงเส้าหลงเลิกม่านมุ้งเดินออกไป หัวร่อเบาๆ กล่าวว่า "จวินสั้งจากมาสบายดี?"

หลงหยางจวินหน้าถอดสี กล่าวว่า "เส้าหลง ท่านมาแล้วจริงๆ"

เซี่ยงเส้าหลงยกนิ้วแตะริมฝีปาก เป็นความหมายว่าอย่าได้ส่งเสียงดังไป หลงหยางจวินค่อยระงับสติ กล่าวว่า "เส้าหลง ท่านไฉนมายังนครต้าเหลียน ทั้งยังเปิดเผยร่องรอย ตอนนี้ต้าอ๋องระดมกำลังทหารจากนอกเมืองจำนวนสองหมื่น ทำการตรวจค้นร่องรอยของท่านทีละบ้าน"

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า "ต้าอ๋องพวกท่านคล้ายลืมเลือนว่า เขาสามารถมีวันนี้ ทั้งยังตบแต่งหญิงงามเป็นฮองเฮา ล้วนสืบเนื่องจากเราเซี่ยงเส้าหลง"

ดวงตาหลงหยางจวินทอแววสับสนว้าวุ่น ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เพื่อรักษาทุกสิ่งที่มีอยู่ ต้าอ๋องกระทั่งบิดามารดายังยินดีเสียสละ อย่าว่าแต่ท่าน" ทอดถอนใจอีกคราแล้วกล่าว "เส้าหลงท่านร้ายกาจเกินไป ตอนนี้หกรัฐเห็นว่าตราบใดที่มีเส้าหลงท่านอยู่ พวกเรายากจะรักษาดินแดนของตัวเองไว้ได้ ภายใต้เงาทะมึนของบ้านช่องพินาศผู้คนย่อยยับ เส้าหลงเห็นว่าพวกเราควรทำอย่างไร?"

เซี่ยงเส้าหลงจับจ้องมองดวงตาของอีกฝ่าย กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "อย่างนั้นหลงหยางจวินท่านเล่า?"

หลงหยางจวินสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ก้มศีรษะกล่าวว่า "ต่อให้เราต้องพลีชีวิต ถือเป็นภาระที่ไม่อาจปฏิเสธได้"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “จวินสั้งไม่ได้สร้างความผิดหวังแก่ข้าพเจ้าจริงๆ ตอนนี้ข้าพเจ้านับว่าไร้ญาติขาดมิตร มีแต่จวินสั้งจึงมีหนทางส่งข้าพเจ้าออกจากตัวเมือง”

หลงหยางจวินถามว่า “ท่านคิดไปยังที่ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดชั่วขณะจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าคิดไปยังรัฐจ้าวซึ่งคุ้นเคยเป็นพิเศษ หลังจากนั้นคิดกลับรัฐฉินก็ง่ายดายกว่ามากนัก ไม่ทราบมีหนทางจัดหาอาหารการกินมาก่อนหรือไม่?”

หลงหยางจวินกล่าวว่า “นี่ง่ายดายยิ่ง เราจะสั่งบ่าวไพร่จัดอาหารมา อ้างว่าข้าพเจ้าหิวโหย”

เซี่ยงเส้าหลงกำชับว่า “อย่าได้บอกกล่าวกับผู้ใด ขอเพียงจัดหาน้ำดื่มและขนมโก๋มาก็ใช้ได้แล้ว”

หลงหยางจวินรับคำ ผลักประตูออกไป เซี่ยงเส้าหลงเห็นตอนที่อีกฝ่ายเดินออกจากห้อง สองมือสั่นระริกเล็กน้อย ต้องลอบถอนใจทราบว่าคราครั้งนี้อาจมาผิดแล้ว

หากไม่ได้รับการช่วยเหลือจากหลงหยางจวิน เขานึกหาวิธีหลบหนีออกจากนครต้าเหลียนไม่ออก ตอนนี้ยังต้องระวังป้องกันหลงหยางจวินส่งคนมาจับกุมเขา ดีที่เขาคาดคำนวณถึงความเป็นไปได้นี้ ทิ้งหนทางถอยสำหรับหลบหนีเอาไว้

เซี่ยงเส้าหลงพลันฉุกใจคิด ผลักหน้าต่างปีนป่ายออกไป เมื่อลงมาถึงชั้นล่างของหอ หลงหยางจวินพอดีกลับเข้ามา เซี่ยงเส้าหลงมองลอดหน้าต่างเข้าไป เห็นหลงหยางจวินอยู่ในห้องรับแขก หลั่งน้ำตาอย่างเงียบงัน สุดท้ายล้วงขวดเล็กๆ ออกมาใบหนึ่ง เปิดจุกเทยาผงลงในถ้วยชา

เซี่ยงเส้าหลงเห็นพฤติการณ์ของ *“สหายสนิท”* ผู้นี้กับตา มือเท้ากลับกลายเป็นเย็นเฉียบ นึกสำนึกเสียใจที่เดินทางมา แต่ว่าเขาไม่มีทางเลือกอื่นอีก ค่อยมาหาหลงหยางจวิน จนบัดนี้เขาไม่โทษว่าตำหนิหลงหยางจวินที่ขายเขาทิ้งไปแต่อย่างไร

ชั่วครู่ให้หลัง เซี่ยงเส้าหลงกลับเข้าหอห้องของหลงหยางจวิน แสร้งเป็นไม่มีเรื่องราวใด รอคอยอีกฝ่ายกลับมา หลงหยางจวินซึ่งเช็ดคราบน้ำตาเหือดแห้งผลักประตูเข้ามา ในมือถือถาดซึ่งวางน้ำชาพิเศษถ้วยนั้น ยังมีขนมโก๋อันโอชะหลายชิ้น

ทั้งสองทรุดนั่งลงที่มุมโต๊ะเตี้ย เซี่ยงเส้าหลงรับประทานขนมโก๋เหล่านั้นจนหมดสิ้น จากนั้นแสร้งทำเป็นเงี่ยหูฟัง กล่าวว่า “คล้ายมีคนมาแล้ว”

หลงหยางจวินขมวดคิ้ว กล่าวว่า “ไฉนมีคนรุดมา?”

เซี่ยงเส้าหลงยืนยันว่าได้ยินเสียงคนที่นอกหน้าต่าง หลงหยางจวินไม่นึกเฉลียวใจ ผุดลุกขึ้นเดินถึงริมหน้าต่าง เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสสาดน้ำชาในถ้วยลงบนเสื่อใต้โต๊ะเตี้ย แล้ววางลงบนโต๊ะเตี้ยดังเดิม

หลงหยางจวินชะโงกศีรษะออกไปชมดู ย่อมไม่พบเห็นอันใด จึงกลับมานั่งลงยังที่เดิม บอกว่าไม่มีคน เซี่ยงเส้าหลงค่อยยอมรับว่าตัวเองหวาดระแวงไป จากนั้นยกถ้วยชาขึ้นมา แสร้งเป็นดื่มชารวดเดียวหมดสิ้น ดวงตาหลงหยางจวินทอแววเศร้าอาดูร นิ่งเงียบงันไร้วาจา

เซี่ยงเส้าหลงพลันยกมือแตะหน้าผาก บอกว่ารู้สึกวิงเวียนศีรษะ หลงหยางจวินจึงบอกให้นอนพักผ่อนสักครู่ เซี่ยงเส้าหลงแสร้งทำเป็นลุกขึ้นอย่างยากเย็น ปล่อยให้หลงหยางจวินประคองไปนอนบนตั่งเตียง

เซี่ยงเส้าหลงครวญครางอยู่สองคำ จากนั้นเสแสร้งเป็นสลบไสลไป หลงหยางจวินพลันฟุบร่างลงบนร่างของอีกฝ่าย ส่งเสียงสะอึกสะอื้นไห้ทอดถอนรำพันว่า “เส้าหลงอย่าได้โทษว่าเรา เพราะเพื่อรัฐวุ่ย เราไม่มีทางเลือกอื่นอีก”

รอจนหลงหยางจวินผลักประตูออกจากหอ เซี่ยงเส้าหลงก็กระโดดปราดขึ้น จากไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อข้ามกำแพงตึก ทิ้งตัวลงสู่พื้น เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่งอย่างรุนแรง

ตอนนี้ที่ซ่อนตัวอันประเสริฐคือวังเจ้า ทั้งนี้เพราะภายในวังมีการ

รักษาการณ์อย่างเข็มงวด สถานที่กว้างใหญ่ไพศาล ยิ่งไม่มีผู้ใดกล้าเข้าไปตรวจค้น ปัญหาอยู่ที่ไม่สามารถข้ามกำแพงวังอันสูงตระหง่านและคูคลองล้อมรอบไปได้ นึกถึงตอนนี้ พลันฉุกคิดถึงตึกที่อยู่ของซิ่นหลินจวินกับอุโมงค์ใต้ดินสายนั้นขึ้นมา

ถึงแม้ว่าซิ่นหลินจวินถูกกำจัดให้ตายตามเจ้ารัฐวุ่ยองค์ก่อน แต่ตัวตึกยังคงอยู่ หากเปลี่ยนเจ้าของยิ่งดี ไม่แน่ว่าเจ้าของคนใหม่หาทราบเรื่องอุโมงค์ใต้ดินไม่ พอได้คิดฉวยโอกาสที่หิมะตกไม่หยุด วิ่งตะบึงไปยังตึกซิ่นหลินจวินซึ่งอยู่ห่างไม่ไกลนัก

หากเขาเป็นหลงหยางจวิน พบว่าเซี่ยงเส้าหลงหายสาบสูญ ต้องไม่เปิดเผยออกไป ได้แต่กลืนเลือดเอาไว้ ไม่เช่นนั้นเจ้ารัฐวุ่ยองค์ใหม่อาจลงโทษหลงหยางจวินฐานบกพร่องต่อหน้าที่

ครึ่งชั่วยามให้หลัง เซี่ยงเส้าหลงมาถึงดงไม้ นอกกำแพงตึกด้านใต้ของตึกซิ่นหลินจวินเสาะพบปากทางเข้าอุโมงค์ หวนนึกถึงคราก่อนเขาแบกกงจู้สามผู้เลอโฉมหลบหนีออกมาทางที่นี้ ทั้งยังนึกถึงนิสัยอันนุ่มนวลของนาง ยิ่งบังเกิดรสชาติสุดบรรยาย

เซี่ยงเส้าหลงคลำพบฝาเหล็กปากทางเข้าอุโมงค์ ทดลองดึงขึ้นแผ่นเหล็กก็เปิดออกตามแรงมือ ต้องตะลึงลานกับที่ อุโมงค์ทั่วไปออกแบบสำหรับหนีเอาชีวิตรอด ได้แต่เปิดออกจากภายใน ตอนนี้ดูจากสภาพเช่นนี้ แสดงว่ามีคนหลบหนีออกมา หลังจากนั้นไม่ได้ใส่กุญแจภายใน สร้างความยินดีแก่เซี่ยงเส้าหลงยิ่ง รีบมุดเข้าไปพร้อมกับปิดแผ่นเหล็กลง

เซี่ยงเส้าหลงล้วงหินเหล็กไฟ ตีจุดชุดไฟขึ้น ภายใต้แสงไฟที่สั่นไหวสาดส่อง เห็นทางอุโมงค์ทอดยาวเข้าไป หวนนึกถึงอุโมงค์ทางแยกและกระบอกทองเหลืองซึ่งติดตั้งในห้องนอนของซิ่นหลินจวิน ดังนั้นย่องฝีเท้าสืบเสาะไปยังอีกปลายหนึ่ง

คราครั้งนี้เขาจับตาดูเป็นพิเศษ พบว่าทางอุโมงค์นอกจากทอดสู่หอน้อยซึ่งเคยเป็นที่อยู่ของซิ่นหลินจวินแล้ว ยังมีทางออกอีกสามแห่ง

คาดว่าคงทอดถึงห้องหับต่างๆ ภายในตึก

เดินไปสิบกว่าวา เห็นบนพื้นมีทองแท่งเหลืองอร่ามอยู่สองแท่ง สะท้อนประกายแวววาว เซี่ยงเส้าหลงก้มกายเก็บขึ้นมา พลันเข้าใจในบัดดล คราก่อนซิ่นหลินจวินได้รับการประทานสุราพิษ สำนึกตัวว่ายากรอดพ้นจากชะตากรรม จึงสั่งให้นางบำเรอคนสนิทหอบสมบัติหลบหนีโดยออกทางปากทางออกในดงไม้ ตอนนั้นทุกผู้คนหนีเอาชีวิตรอดอย่างลนลาน มีคนทิ้งทองแท่งตกหล่นยังไม่รู้สึกตัว

เซี่ยงเส้าหลงเมื่อมีทองแท่งสองแท่งนี้ อย่างน้อยสามารถซื้อรถม้าเป็นพาหนะ ดังนั้นหย่อนทองแท่งไว้ในถุงย่าม รุดหน้าต่อไปสุดท้ายมาถึงคลังสมบัติซึ่งเปิดอ้าออก

ภายในคลังที่สภาพยุ่งเหยิง เงินทองอัญมณีที่นำติดตัวไปได้ ถูกกวาดไปจนหมดสิ้น คงเหลือแต่โบราณวัตถุชิ้นใหญ่ เช่นม้าหยก กระถางวิเศษ และอาวุธ ผนังทั้งสี่ด้านติดตะเกียงน้ำมัน มุมห้องจัดวางขวดใบใหญ่บรรจุน้ำมันเอาไว้

เซี่ยงเส้าหลงดับชุดไฟในมือ ทรุดนั่งพิงผนังห้องซึ่งมืดมิดสนิททั่ว อย่างน้อยตอนนี้เขามีความปลอดภัย แต่ทำอย่างไรจึงหลบหนีออกจากนครหลวงรัฐวุ่ยได้?

ช่วงฤดูหนาวยังยาวนานอีกสองเดือน หรือว่าเขาจะหลบซ่อนตัวในสถานที่ซึ่งไม่เห็นแสงตะวันนี้ถึงสองเดือน? หากแม้นทุกวี่วันต้องออกไปหาอาหาร เกรงว่าจะช้าเร็วอาจถูกผู้คนพบเห็น

จะอย่างไรก็ตาม ตอนนี้เขาไม่มีแก่ใจนึกถึงปัญหาที่ปวดสมองเหล่านี้ มีแต่พาตัวสู่ห้วงความฝัน เขาค่อยพบกับบุตรภรรยาซึ่งอยู่ห่างนับพันลี้ได้ เพราะเพื่อพวกนางเขาต้องต่อสู้ถึงที่สุด จะได้มีชีวิตกลับไปพบปะพวกนาง

พบกันในวังวุ่ย

เซี่ยงเส้าหลงลืมตาขึ้น เบื้องหน้าสายตายังคงมืดทะมึน ศีรษะเลอะเลือนมึนงงยังคิดหลับใหลต่อไป

เขาถูกเสียงคนปลุกตื่นขึ้นมา ตอนแรกเข้าใจว่ามีคนสืบเสาะมา จากนั้นพบว่าภายในอุโมงค์ไม่มีสภาพผิดปรกติ สุ้มเสียงมาจากมุมห้อง ค่อยฉุกคิดว่าคลื่นเสียงถ่ายทอดจากกระบอกทองเหลือง กระบอกทองเหลืองที่ติดตั้งไว้ ช่วยให้ได้ยินสรรพเสียงในคลังสมบัติ สุ้มเสียงเบื้องบนก็ถ่ายทอดลงมาตามกระบอกทองเหลืองเช่นกัน

เซี่ยงเส้าหลงกวัดแกว่งจุดชุดไฟซึ่งเหลืออยู่ไม่มากนัก จ่อจุดกับตะเกียงน้ำมันดวงหนึ่ง ก็พบเห็นกระบอกทองเหลืองติดตั้งอยู่ปากทางเข้าคลังสมบัติ เซี่ยงเส้าหลงปลุกปลอบสมาธิ เคลื่อนกายถึงข้างกระบอกทองเหลือง ทาบใบหูกับกระบอกทองเหลืองอันเย็นเฉียบ สุ้มเสียงผู้คนก็ถ่ายทอดลงมากระทบโสต

ได้ยินบุรุษผู้หนึ่งหัวร่ออย่างชั่วช้าลามก กล่าวว่า “รูปกายท่านยิ่งมายิ่งอวบอัด มิน่าเล่าเมื่อคืนนี้ต้าอ๋องจับจ้องมองท่านตาไม่กะพริบ”

สุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งออดอ้อนว่า “หาก**จวินสั้ง** *(ท่านผู้มีฐานะสูงส่ง)* ส่งตัวผู้อื่นให้แก่ต้าอ๋อง ผู้อื่นยินยอมฆ่าตัวตายประเสริฐกว่า”

จากนั้นเบื้องบนบังเกิดเสียงจูบปากอย่างดูดดื่มดังลอดลงมา สตรีนางนั้นกล่าวอีกว่า “จวินสั้งมิใช่คิดไปร่วมงานเลี้ยงมื้อค่ำหรอกหรือ?

ยังมาหยอกเอินผู้อื่นอีก?”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนตื่นตระหนกยิ่ง หากตอนนี้เป็นเวลางานเลี้ยงมื้อค่ำ เขาไยมิใช่หลับใหลไปครึ่งคืนหนึ่งวัน ตัวเองไฉนนอนขี้เซาถึงเพียงนี้?

ยามกะทันหันเขาลืมเลือนรับฟังคำโต้ตอบของบุรุษสตรีที่เบื้องบนขบคิดแล้วค่อยได้คิด ภายในอุโมงค์แม้มีช่องระบายลม หากทว่าอากาศไหลเวียนไม่เพียงพอ หากมิใช่เขาถูกปลุกตื่นขึ้นมา ไม่แน่ว่าหลับใหลจนตายเพราะขาดออกซิเจนก็ได้ พลันได้ยินคำ *“เซี่ยงเส้าหลง”* กระทบโสต เซี่ยงเส้าหลงรีบสดับฟังใหม่ ได้ยินบุรุษที่มีฐานะสูงส่งนั้นกล่าวว่า “ตอนนี้ไม่ว่างานเลี้ยงใหญ่น้อยใด ล้วนถูกเซี่ยงเส้าหลงก่อกวนจนระงับไป ต้าอ๋องมีบัญชา ผู้ใดให้ที่หลบซ่อนแก่เซี่ยงเส้าหลง หรือปกปิดร่องรอยของมัน ต้องถูกประหารทั้งครอบครัว ทั้งยังตั้งรางวัลนำจับไว้ ขอเพียงหาศพเซี่ยงเส้าหลงพบ จะได้รับทองคำห้าร้อยตำลึง” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า “เซี่ยงเส้าหลงมาผิดเวลาจริงๆ เป็นเหตุให้เราพลาดโอกาสชมการแสดงของฟ่งเฟย วันพรุ่งนี้นางจะเดินทางไปยังรัฐฉีแล้ว ไม่ทราบว่าเมื่อใดค่อยกลับมา”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า นางแอ่นปราดเปรียวฟ่งเฟยซึ่งจัดอยู่อันดับแรกในสามสาวสะคราญโฉมอยู่ที่นครต้าเหลียน พลันฉุกใจคิดไม่มีแก่ใจแอบฟังต่อไป ล่าถอยออกจากคลังสมบัติ ขึ้นจากอุโมงค์ใต้ดินซ่อนตัวในดงไม้หลังตึก เพื่อสูดอากาศอันบริสุทธิ์เข้าปอด

จริงดังที่ว่าที่เบื้องนอกเป็นเวลาพลบค่ำ ทั้งยังปรากฏหิมะตกพรำหลังจากสูดอากาศอันบริสุทธิ์เข้าไป สมองเซี่ยงเส้าหลงกลับคืนสู่ความปราดเปรียว นึกทบทวนอย่างละเอียด

ตอนนี้สถานที่อันปลอดภัยเพียงหนึ่งเดียวของนครต้าเหลียนคืออุโมงค์ลับสายนี้ แต่หากถูกพบเห็นซ้ำสอง อย่าคิดหมายหนีรอดไปได้

เขายังนึกถึงฟ่งเฟย หากแม้นหญิงงามที่มีนิสัยใจคอพิเศษเฉพาะนางนี้ยินยอมช่วยเหลือ ไม่แน่ว่าสามารถชักนำเขาออกจากนครหลวง

รัฐวุ่ยนี้ แต่ว่าพวกเขาพบหน้าเพียงครั้งเดียว คบหาโดยผิวเผิน นางยินยอมเสี่ยงชีวิตช่วยเหลือเขาหรือ? ปัญหาที่ชวนให้ปวดเศียรเวียนเกล้าคือ เขาไม่ทราบว่านางพักอยู่ที่ใด

พลันได้ยินเสียงสุนัขเห่าดังมาจากเขตตึกหลัง สร้างความตระหนกแก่เซี่ยงเส้าหลงจนรีบมุดกลับเข้าทางอุโมงค์ อาศัยความทรงจำคำนวณโครงสร้างของตัวตึก มุดขึ้นไปยังปากทางออกแห่งหนึ่ง มาถึงสวนไม้ดอกซึ่งอยู่ท่ามกลางบ้านสี่องค์หลังหนึ่ง บ้านสี่องค์นี้มีแต่ห้องด้านหน้าที่จุดโคมไฟ ส่วนอีกสามหลังล้วนมืดมิด คาดว่าสุนัขดุที่ลาดตระเวนตัวตึก ยังถูกขังอยู่ที่ตึกหลัง ไม่ถูกปล่อยออกมา เขาสามารถเคลื่อนไหวอย่างวางใจ

เซี่ยงเส้าหลงอาศัยเชือกขอเกี่ยวและฝีมืออันปราดเปรียว ข้ามห้องหับหลายชั้นหลบรอดจากบ่าวไพร่หญิงรับใช้หลายขบวน มาถึงห้องอาหาร ขโมยอาหารอย่างพอเพียง ทั้งยังหยิบฉวยน้ำชาป้านหนึ่ง ค่อยกลับลงสู่อุโมงค์ลับ ดื่มกินให้อิ่มหนำ ความคิดต่อสู้ค่อยลุกโชนขึ้นอีกครา

ไม่ว่าเป็นอุโมงค์ลับหรือนครต้าเหลียน ล้วนไม่สมควรรั้งอยู่นาน ในราชสำนักรัฐวุ่ยมีผู้มีสติปัญญาหลักแหลม โดยเฉพาะหลงหยางจวิน จะช้าเร็วต้องนึกออกว่าเขาเคยอาศัยอยู่ที่ตึกซิ่นหลินจวิน และคาดคิดออกว่า ใต้ตัวตึกขุดอุโมงค์ลับไว้ เซี่ยงเส้าหลงตกลงใจว่า ภายในสองวันนี้ต้องไปจากนครต้าเหลียน ไม่เช่นนั้นอาจไม่มีวันจากไปได้ตลอดกาล

หลังจากแน่ใจว่าห้องนอนซึ่งอยู่เหนือคลังสมบัติไม่มีผู้คน เซี่ยงเส้าหลงค่อยลอบขึ้นไปเปิดหีบเสื้อผ้า หยิบฉวยเสื้อคลุมกันหนาวและอาภรณ์อันหนาหนักออกมา ขณะจะจากไปที่ห้องด้านนอกบังเกิดเสียงฝีเท้าดังมา จากนั้นมีคนเข้าห้องโถงมานั่งสนทนากัน

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด เปิดประตูแง้มออกเล็กน้อย มองลอดร่องประตูออกไป การมองครั้งนี้ต้องใจหายวาบ

ที่เบื้องนอกนั่งไว้ด้วยผู้คนสามคน ยังมีผู้ติดตามเกือบสิบคน หนึ่งในจำนวนนั้นกลับเป็นหลงหยางจวิน

หลงหยางจวินหน้าเผือดขาว ดูไปคล้ายชราภาพลงหลายปี ท่าทางซูบซีดอิดโรยปราศจากความ *"งามอย่างหยดย้อย"* เช่นกาลก่อนอีก อีกสองคนหนึ่งประกอบด้วยแม่ทัพแต่งเครื่องแบบขุนนาง ฝ่ายบู๊ อีกคนหนึ่งเป็นชายกลางคนสวมเครื่องแบบขุนนางต้าฟู

แม่ทัพนั้นกล่าวขึ้นก่อนว่า "คราครั้งนี้พวกเรามาหาผิงซิวจวินเพื่อค้นหาตัวเซี่ยงเส้าหลง"

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวูบ ทราบว่าหลงหยางจวินคาดเดาออกว่าเขาซ่อนตัวอยู่ที่นี้

ขุนนางกลางคนนั้นกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "แม่ทัพฟั่นหาตัวเซี่ยงเส้าหลง ไฉนค้นหาถึงที่นี้?"

คนผู้นี้พอเอ่ยปาก เซี่ยงเส้าหลงก็จดจำออกว่า อีกฝ่ายเป็นบุรุษที่เพิ่งหาความสุขกับนางบำเรอส่วนตัวในห้องนอน ส่วนแม่ทัพฟั่นที่ว่าคงเป็นทัพรักษาเมือง มีหน้าที่ตามล่าตัวเซี่ยงเส้าหลงให้พบ

หลงหยางจวินทอดถอนใจกล่าวว่า "แม่ทัพฟั่นกล้าใช้ศีรษะบนบ่าเป็นประกันว่า เซี่ยงเส้าหลงยังไม่ออกจากเมือง หากแม้นมันยังซ่อนตัวอยู่ภายในเมือง เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าอาจหลบซ่อนตัวอยู่ที่นี้"

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังถึงตอนนี้ ไหนเลยกล้าแอบฟังต่อไป รีบล่าถอยลงสู่อุโมงค์ อาศัยปากทางออกด้านหลังปลีกตัวจากมา

ใต้ราตรีหิมะอันเวิ้งว้าง เห็นทหารวุ่ยจุดคบไฟล้อมตึกซิ่นหลินจวินไว้อย่างแน่นหนา ดีที่ปากทางออกพอดีอยู่นอกวงล้อม ไม่เช่นนั้นคราครั้งนี้ต่อให้ติดปีก ก็ยากโบยบินไปได้

แต่เขามิใช่รอดพ้นจากห้วงอันตราย หากแต่เพิ่งตกอยู่ในห้วงวิกฤต ยามนั้นผูกมัดเสื้อผ้าที่ขโมยมารวมเป็นห่อใหญ่คล้องกับหัวไหล่ อาศัยเส้นทางเก่าซึ่งชักนำกงจู้สามจากไป เร้นกายไปยังบ้านเรือนข้างเคียง เห็นถนนข้างเคียงล้วนปรากฏทหารวุ่ยตั้งจุดตรวจไว้ แม้แต่บนหลังคาบ้านยังจัดเวรยามจับตาดูถนนหนทางและละแวกตึกซิ่นหลินจวิน

เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ซ่อนตัวในพงหญ้าข้างทางก่อน กลับเห็น

ทหารวุ่ยจำนวนห้าสิบกว่านายขบวนหนึ่งตรวจค้นมาตามท้องถนน ใช้หอกยาวแทงใส่พงหญ้า ดำเนินการค้นหาอย่างละเอียด

ยามไม่มีทางเลือกอื่นอีก เซี่ยงเส้าหลงจำต้องคืบคลานไปยังถนนฝั่งตรงข้าม ปีนป่ายขึ้นบนชายคาบ้านหลังหนึ่ง บ้านหลังนี้ต่ำเตี้ยกว่าบ้านเรือนละแวกใกล้เคียง จึงไม่มีข้าศึกยืนยามรักษาการณ์อยู่

รอจนทหารวุ่ยผ่านไป เซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบสมควรซ่อนตัวในบ้านหรือไม่ พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น รถม้าเลิศหรูคันหนึ่งแล่นตรงมา ทั้งหน้าหลังล้วนมีทหารม้าติดตามอารักขา เซี่ยงเส้าหลงศึกษาดูสภาพพื้นที่จากนั้นทิ้งตัวลงสู่พื้น หลบวูบไปยังต้นไม้ใหญ่ข้างทาง ปีนป่ายขึ้นถึงลำต้นส่วนที่ยื่นสู่ผิวถนน

หากมิใช่ตอนนี้หิมะตกหนัก เขายังไม่กล้าเสี่ยงอันตรายเช่นนี้ นี่นับเป็นการเดิมพันครั้งหนึ่ง ขอเพียงผู้ติดตามทั้งสิบกว่าคนนั้น มีคนเงยหน้ามองขึ้นมา จะพบเห็นร่องรอยของเซี่ยงเส้าหลง แต่ขณะที่หิมะโปรยปรายลงจากฟ้า ไม่ว่าผู้ใดล้วนก้มหน้ามองดูพื้นผิวดิน

รถม้าแล่นถึงเบื้องล่างแล้ว เซี่ยงเส้าหลงปลดห่อผ้าบนหัวไหล่โยนลงบนหลังคารถก่อน ค่อยแยกเท้าทั้งสองออก หยั่งเท้าลงบนห่อผ้า จากนั้นจึงคลายมือทิ้งตัวลงไป เนื่องจากกั้นด้วยห่อผ้า เซี่ยงเส้าหลงเหยียบเท้าลงบนหลังคารถโดยไร้เสียง แล้วค่อยหมอบร่างลง ยึดเกาะหลังคารถเอาไว้ เขาไม่ทราบว่ารถม้าพาเขาไปยังที่ใด แต่ก็ไปจากจุดอันตรายชั่วคราว

เมื่อผ่านด่านตรวจแห่งหนึ่ง ทหารวุ่ยมิเพียงไม่คาดคั้นถามไถ่ ทั้งยังยืนตรงแสดงความเคารพ ปล่อยให้รถม้าผ่านไป คนในรถคงมีศักดิ์ฐานะสูงส่ง คาดว่าคงเป็นคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ใดแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงยันกายเล็กน้อย กวาดตามองออกไป การกวาดมองครั้งนี้ถึงกับเบิกตาค้าง สวรรค์ รถม้าคันนี้กลับลดเลี้ยวเข้าสู่ถนนต้องห้าม แล่นไปยังประตูวังเจ้า

ท่ามกลางทหารองครักษ์ที่ล้อมหน้าล้อมหลัง รถม้าข้ามสะพาน

แขวนซึ่งทอดข้ามคูคลองล้อมรอบ ผ่านเข้าประตูวังไป

ในยุคสมัยเลียดก๊ก โครงสร้างและสิ่งอำนวยความสะดวกของวังเจ้าเทียบเท่ากับเป็นเมืองชั้นในหลังหนึ่ง เจ้าแห่งรัฐต่างทุ่มเทแรงงานมนุษย์และวัตถุสิ่งของต่างๆ ให้วังเจ้าเป็นจุดสำคัญทางทหาร เป็นนครในนคร นี่ทั้งเป็นการป้องกันการรุกรานจากข้าศึกภายนอก ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ ตระเตรียมรับมือการลุกฮือของศัตรูภายใน

คราครั้งนี้เซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่วังเจ้าโดยไม่ตั้งใจ เขายังคงหมอบร่างบนหลังคารถปล่อยให้เกล็ดหิมะกลบร่าง แนบศีรษะใบหน้ากับห่อผ้าซึ่งถูกกดทับจนบี้แบน นับเป็นสิ่งเดียวที่ให้ความอบอุ่นอยู่บ้าง

มาตรว่าสายตามองไม่เห็น ใบหูยังสามารถได้ยินเสียง ในเสียงล้อรถและเสียงฝีเท้าม้าเหยียบย่ำใส่พื้นดิน รู้สึกว่าม้าลดซ้ายเลี้ยวขวาสมควรเข้าสู่วังใน

ในที่สุดรถม้าหยุดนิ่งลง ทหารองครักษ์ติดตามพากันลงจากหลังม้ารอบข้างบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น ได้ยินขุนนางฝ่ายในและนางกำนัลเรียกหาโดยพร้อมเพรียงว่า “คำนับฮองเฮา”

เซี่ยงเส้าหลงแทบร้องอุทานออกมา อดชะโงกศีรษะมองลงไปมิได้ เห็นประตูรถถูกเปิดออก เงาหลังอันคุ้นตาในชุดเลิศหรู สวมใส่มงกุฎหงส์ร่างหนึ่งปรากฏแก่คลองจักษุ นางคือฮองเฮาของเจ้ารัฐวุ่ยองค์ปัจจุบัน...ตันเม่ยเม่ยเอง

ขุนนางฝ่ายในมือหนึ่งกางร่ม มือหนึ่งพับศอกยกขวาง ยื่นให้พระนางยึดเกาะ ติดตามตันเม่ยเม่ยขึ้นบันไดตำหนักหลังหนึ่ง ขุนนางฝ่ายในกับนางกำนัลสิบกว่าคนล้อมหน้าล้อมหลัง ทหารองครักษ์เรียงรายอยู่สองฟากข้าง ไหนเลยหลงเหลือภาพเดิมของหญิงงามเมืองที่ปล่อยให้ผู้คนเด็ดดมตามอำเภอใจ

เซี่ยงเส้าหลงเหม่อมองตันเม่ยเม่ยเสด็จขึ้นบันไดหายลับไป แม้ทราบว่าตันเม่ยเม่ยไม่หักหลังเขา แต่ก็ยากที่จะติดต่อกับหญิงงามซึ่งกลายเป็นฮองเฮารัฐวุ่ยนี้ได้ นี่นับว่าเสี่ยงอันตรายเกินไป ไม่แน่ว่าตัน

เม่ยเม่ยจะขายเขาเช่นเดียวกับหลงหยางจวิน

เสียงแส้ม้าดังขึ้น รถม้าแล่นสู่คอกม้า เมื่อบรรลุถึงที่หมาย ม้าเทียมรถทั้งสี่ตัวคงถูกต้อนเข้าคอก ส่วนรถโดยสารถูกส่งไปชะล้างคราบหิมะน้ำแข็ง หากไม่ปลีกตัวไปก่อน ร่องรอยของเขาต้องถูกพบเห็นแล้ว

รถม้าควบขับถึงเส้นทางซึ่งตัดผ่านต้นไม้ใหญ่สายหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงรีบย่อตัวไว้ หนีบห่อผ้ากับซอกแขน ฉวยโอกาสที่คนขับรถมุ่งความสนใจไปยังเบื้องหน้าชิงลุกขึ้นยืน หิมะน้ำแข็งบนร่างของเขาร่วงพรูลงมาเซี่ยงเส้าหลงยื่นมือคว้าจับกิ่งก้านซึ่งยื่นขวางออกมา โหนตัวปล่อยให้รถม้าแล่นจากไป

หลังจากนั้นเซี่ยงเส้าหลงอาศัยเชือกขอเกี่ยวพลิกข้ามตำหนักสองหลัง ทิ้งตัวลงในพงหญ้าข้างลานตึกแห่งหนึ่ง

นี่เป็นห้องหับที่อยู่หลังตำหนักซึ่งตันเม่ยเม่ยเพิ่งเสด็จเข้าไป สมควรเป็นที่อยู่ของขุนนางฝ่ายในและนางกำนัล เขาไม่กริ่งเกรงว่าจะพบพานทหารองครักษ์หรือสุนัขดุที่ออกลาดตระเวน นั่นเพียงกระจายอยู่รอบนอกของวังในเท่านั้น

ไม่ว่าวังจ้าว วังฉิน วังฉู่ ตำหนักบรรทมของเจ้าแห่งรัฐวุ่ยกับฮองเฮาล้วนแยกเป็นเอกเทศ นอกจากเจ้าแห่งรัฐวุ่ยจะเสด็จมาหาตันเม่ยเม่ย ไม่เช่นนั้นคงไม่เผชิญหน้ากับเจ้ารัฐวุ่ย ตันเม่ยเม่ยย่อมมีทหารองครักษ์คนสนิทจำนวนหนึ่ง แต่พวกเขาย่อมไม่ได้รับอนุญาตเข้ามายังที่ประทับของพระนาง หากเขาสามารถลอบเข้าตำหนักบรรทมของหญิงงามนางนี้ สมควรเป็นสถานที่ปลอดภัยที่สุด

ตอนนี้เซี่ยงเส้าหลงอยู่ในสวนไม้ดอกกลางแจ้ง ด้านทิศตะวันตกและทิศใต้ล้วนมีประตูบานหนึ่งแต่ปิดสนิทแน่น เซี่ยงเส้าหลงกำหนดแนวทางความเคลื่อนไหว จากนั้นพลิกตัวขึ้นบนสันหลังคาใหม่ อาศัยเชือกขอเกี่ยวยึดเกาะชายคา ทิ้งตัวลงยังอุทยานหลังตำหนักฮองเฮา

ยุคสมัยนั้นโครงสร้างของวังเจ้ารัฐต่างๆ ส่วนใหญ่เป็นแบบราชวงศ์โจว สำหรับวังเจ้ารัฐวุ่ยแบ่งเป็นช่วงหน้า กลาง หลัง ลักษณะเป็นรูปยาว

หลังพิงทิศเหนือ หันหาทิศใต้ ช่วงหลังมีสิ่งปลูกสร้างสิบห้ากลุ่ม เป็นที่อยู่ของเชื้อพระวงศ์ ตำหนักบรรทมของเจ้ารัฐและฮองเฮาอยู่กลางย่านนี้เอง ส่วนช่วงกลางเป็นที่ประชุมของเจ้ารัฐกับขุนนาง ช่วงหน้าเป็นประตูวังจ้าวและลานสวนสนาม จัดสร้างประตูห้าชั้น แยกออกจากตำหนักช่วงกลาง

เซี่ยงเส้าหลงที่ศึกษาโครงสร้างของวังเจ้า เพราะฉุกคิดว่าวังเจ้าทุกแห่งต้องมีอุโมงค์ลับใช้เป็นเส้นทางหลบหนี จากข้อนี้เป็นที่คาดคิดได้ว่าใต้ตำหนักบรรทมของเจ้ารัฐวุ่ยคงมีทางอุโมงค์เพื่อการหลบหนี หากหาพบได้ก็สามารถไปจากวังเจ้าโดยไม่มีผู้ใดรู้เห็น

ตำหนักบรรทมของตันเม่ยเม่ยสมควรมีทางอุโมงค์เช่นนี้ อย่างนั้นเขามีโอกาสหนีรอดอยู่เก้าส่วน นึกถึงตอนนี้ คล้ายมองเห็นแสงสว่างแห่งความหวังปรากฏขึ้นในความมืดมนอนธการ หัวใจต้องเต้นระทึกขึ้นมา

ตันเม่ยเม่ยเสด็จกลับมาไม่นาน สมควรสรงสนาน ผลัดชุดฉลองพระองค์ก่อน แล้วค่อยเข้าห้องบรรทม ยามนี้ตำหนักฮองเฮามีเพียงช่วงหน้าที่จุดคบไฟ จากข้อนี้เป็นที่คาดคิดได้ว่า ตันเม่ยเม่ยยังไม่กลับห้องบรรทมไปพักผ่อน

หิมะเริ่มบางตาลง เซี่ยงเส้าหลงลอบร้อง *'ผิดท่า'* ในใจ ตกลงใจเร้นกายเข้าตำหนักฮองเฮาก่อน แล้วค่อยสืบเสาะไปยังห้องบรรทมของตันเม่ยเม่ย ดังนั้นพุ่งตัวออกจากที่ซ่อนในบัดดล

เซี่ยงเส้าหลงมาถึงใต้หน้าต่างของห้องเก็บของหลังหนึ่ง ค่อยล้วงเส้นลวดเหล็กจากส้นรองเท้าสอดผ่านร่องหน้าต่าง เขี่ยกลอนหน้าต่างขึ้น เปิดหน้าต่างก้าวเข้าห้อง แล้วปิดหน้าต่างลง

หลังจากคุ้นเคยกับแสงสว่างในห้อง เห็นนอกห้องปรากฏแสงโคมไฟสาดลอดเข้ามา เซี่ยงเส้าหลงทาบใบหูกับประตูห้อง สดับฟังเสียงความเคลื่อนไหวที่เบื้องนอก แน่ใจว่าไม่มีสุ้มเสียงใด ค่อยผลักประตูมองออกไป ที่เบื้องนอกเป็นระเบียงยาว สองฟากข้างมีประตูด้านละสามบาน ดูท่าสมควรเป็นห้องหับของขุนนางฝ่ายใน และนางกำนัลที่

ปรนนิบัติรับใช้ตันเม่ยเม่ยโดยเฉพาะ

เซี่ยงเส้าหลงตัดสินใจออกไป เหยียบย่างสู่ทางแยกขวามือ พบว่าตำหนักฮองเฮาแบ่งเป็นช่วงหน้าและหลัง กึ่งกลางเป็นอุทยาน ตอนนี้เขาอยู่ช่วงหลัง ขณะจะสืบเสาะไปยังช่วงหน้า เห็นนางกำนัลสองนางเดินตรงมา อยู่ห่างจากเขาเพียงวาเศษ

เซี่ยงเส้าหลงหดตัวกลับมา พร้อมกับผลักประตูที่อยู่ใกล้ที่สุดบานหนึ่ง ไม่สนใจว่ามีผู้คนหรือไม่ ถลันวูบเข้าไป ยังไม่มีโอกาสสำรวจดูสภาพภายในห้อง ประตูก็ถูกผลักเปิดอีกครั้ง นางกำนัลสองนางเดินเข้ามา เซี่ยงเส้าหลงได้แต่หลบซ่อนอยู่หลังบานประตูที่เปิดอ้าออก

แสงไฟสว่างวูบ ที่แท้เป็นห้องครัวของตำหนักฮองเฮา นางกำนัลทั้งสองเข้ามาหยิบฉวยอาหารไปให้แก่ตันเม่ยเม่ย หาล่วงรู้ถึงการดำรงคงอยู่ของอาคันตุกะไม่รับเชิญเช่นเซี่ยงเส้าหลง

นางกำนัลนางหนึ่งทางหนึ่งจัดอาหาร ทางหนึ่งกล่าวว่า “นางคงอารมณ์ไม่ดี ข้าพเจ้าเพิ่งเห็นนางด่าว่าผู้คนอย่างดุร้ายถึงเพียงนี้”

นางกำนัลอีกนางหนึ่งขวัญอ่อนกว่ามากนัก รีบกล่าวว่า “อย่าได้กล่าวเหลวไหล หากถูกคนต่ำช้าได้ยินก็ย่ำแย่แล้ว”

ชั่วครู่ให้หลัง นางกำนัลทั้งสองยกน้ำชาและขนมโก๋เดินออกไป เซี่ยงเส้าหลงรีบย่องฝีเท้าตามหลังไปโดยกระชั้นชิด

เซี่ยงเส้าหลงย่อตัวหมอบต่ำลง เล็ดลอดหูตาขุนนางฝ่ายในมาถึงห้องโถงใหญ่ในเขตตึกหน้าหลังหนึ่ง นางกำนัลที่เบื้องหน้าทั้งสองเข้าทางประตูหลังของห้องโถง คาดว่าเข้าสู่ห้องโถงชั้นใน

เซี่ยงเส้าหลงคำนวณตำแหน่งห้องบรรทมของตันเม่ยเม่ย จากนั้นพลิกตัวขึ้นบนหลังคาจวบจนถึงบริเวณชายคา อาศัยเชือกขอเกี่ยวโหนตัวลงยังเบื้องล่าง เปิดหน้าต่างห้องหลบวูบเข้าไป

นี่เป็นห้องโถงข้างขนาดเล็ก ตกแต่งอย่างเลิศหรู พื้นปูพรมหนานุ่มเตาผิงที่มุมห้องไม่ได้ก่อไฟขึ้น แสดงว่าตันเม่ยเม่ยไม่มายังที่นี้ ด้านทิศใต้มีประตูบานหนึ่ง คำนวณจากตำแหน่งทิศ สมควรทอดเข้าสู่

ห้องโถงชั้นใน

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงศึกษาโครงสร้างตำหนักฮองเฮาได้ คาดว่าห้องบรรทมของตันเม่ยเม่ยสมควรเป็นตึกใหญ่กลางแจ้งทางด้านทิศใต้ สองฟากข้างเป็นที่อยู่ของนางกำนัลรับใช้ หากคิดค้นหาทางอุโมงค์ นี่นับเป็นโอกาสอันประเสริฐ ไม่เช่นนั้นรอจนตันเม่ยเม่ยกลับเข้าห้องบรรทม จะพลาดโอกาสเหมาะแล้ว

ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงลอบออกจากห้องโถงข้าง ชั่วครู่ให้หลังมาถึงห้องบรรทมของตันเม่ยเม่ย นี่เป็นห้องหับอันกว้างขวาง ตกแต่งอย่างวิจิตร เตาผิงที่มุมห้องก่อไฟให้ความอบอุ่น กึ่งกลางจัดตั้งตั่งเตียงขนาดใหญ่ บนพื้นปูพรมหนานุ่มสบาย ฝั่งตรงข้ามกับเตาผิงจัดวางฉากกั้นเป็นที่ปลดทุกข์ นอกจากนั้นยังมีโต๊ะเครื่องแป้ง กระจกทองเหลือง เก้าอี้ต่ำ เตี้ยครบครันจัดเรียงรายอย่างเป็นระเบียบ

เซี่ยงเส้าหลงสมองพองโตขึ้นมา ในสถานที่เช่นนี้คิดรื้อค้นหาทางอุโมงค์ มิใช่ทำไม่ได้ หากทว่าไม่อาจตบตาผู้อื่น

ก่อนอื่นเขาต้องเลิกพรมปูพื้นขึ้น เคลื่อนย้ายโต๊ะเตียงเครื่องเรือนออก นี่ไหนเลยรอดพ้นจากโสตประสาทผู้อื่นได้ อย่าว่าแต่ตันเม่ยเม่ยอาจเสด็จเข้ามาพักผ่อนทุกเมื่อ เขามีเวลาจัดเครื่องเรือนคืนสู่สภาพเดิมได้อย่างไร

ขณะลอบคร่ำครวญในใจ ประตูห้องบรรทมก็ถูกผลักเปิดออก เซี่ยงเส้าหลงแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ไม่สามารถทะลวงหน้าต่างออกไปได้ แต่ถลันไปหลังฉากกั้น ย่อตัวนั่งยองๆ ที่ถัดไปจัดตั้งถังอุจจาระและกระโถนปัสสาวะที่ทำจากทองเหลือง ดีที่ภาชนะสะอาดสะอ้าน ไม่ส่งกลิ่นออกมา

เมื่อมองผ่านรอยร่องของฉากกั้นออกไป พบว่าผู้มาคือตันเม่ยเม่ย ซึ่งกลายเป็นฮองเฮารัฐวุ่ย ที่ด้านหลังตามติดด้วยนางกำนัลนางหนึ่ง ดูไปคุ้นตาอยู่บ้าง จากนั้นจดจำออกว่าเป็นหญิงรับใช้ประจำตัวของตันเม่ยเม่ยเอง

ตันเม่ยเม่ยยิ่งงามพิลาสกว่าเดิม ภายใต้ชุดฉลองพระองค์อันเลิศหรู ช่วยขับเน้นพระสง่าราศียิ่งกว่าเดิม พระนางประทับยืนอยู่หน้ากระจกทองเหลือง ปล่อยให้หญิงรับใช้ประจำตัวที่ติดตามมาจากหอลมเมามายเปลื้องชุดฉลองพระองค์ลงมา

หญิงรับใช้นั้นกล่าวเบาๆ ว่า “ฮองเฮามิต้องเป็นห่วง คนดีฟ้าดินคุ้มครอง ท่านเซี่ยงก็มีฝีมือสูงเยี่ยม ย่อมมีวิธีเอาตัวรอดได้”

ตอนแรกเซี่ยงเส้าหลงได้ยินชื่อตัวเองต้องใจหายวาบ จากนั้นบังเกิดความพลุ่งพล่านใจขึ้นมา คิดไม่ถึงหญิงงามเมืองซึ่งไม่ใคร่ลงรอยกับเขานางหนึ่ง เพียงเพราะยื่นมือช่วยเหลือพระนางครั้งหนึ่ง พระนางกลับมีน้ำพระทัยยิ่งกว่าหลงหยางจวินอีก

ภายใต้แสงโคมสาดส่อง พระพักตร์ตันเม่ยเม่ยปราศจากความรู้สึกอันใด ตรัสอย่างเฉื่อยชาว่า “เป็นห่วงไปมีประโยชน์อันใด เสี่ยวชิง เราไม่ต้องการแสงสว่างถึงเพียงนี้”

หญิงรับใช้นามเสี่ยวชิงดับโคมไฟสี่ดวง แสงไฟภายในห้องค่อยมืดสลัวลง กอปรเป็นบรรยากาศอันนุ่มนวลอีกแบบหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดอย่างว่องไว สุดท้ายเลิกล้มความคิดขอความช่วยเหลือจากตันเม่ยเม่ย ทั้งนี้เพราะเขาไม่ต้องการทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่พระนางมีอยู่ รอสักครู่ตันเม่ยเม่ยขึ้นเตียงไปบรรทม เขาจะย่องออกไปเสาะหาที่ซ่อนตัวคืนหนึ่ง วันพรุ่งนี้ค่อยกลับมาหาปากทางเข้าอุโมงค์ลับ

ยามนั้นตันเม่ยเม่ยทรงสวมพระภูษาชั้นในอันเบาบาง ขับเน้นส่วนโค้งส่วนเว้าที่ชวนรัดรึง เซี่ยงเส้าหลงยอมรับว่า พระนางเป็นโฉมสะคราญนางหนึ่ง มิน่าเล่าบุรุษที่ผ่านโลกมาอย่างช่ำชองยังลุ่มหลงงมงายในพระนาง

ตันเม่ยเม่ยทอดถอนพระทัยคำหนึ่ง ทำลายความเงียบงันภายในห้องไป เสี่ยวชิงทอดถอนใจบ้าง กล่าวว่า “คืนนี้ต้าอ๋องคงไม่มาแล้ว”

ตันเม่ยเม่ยกล่าวเบาๆ ว่า “ตอนนี้เขาเพียงต้องการศีรษะของ

เซี่ยงเส้าหลง ไหนเลยมีแก่ใจมายังที่นี้ ดึกมากแล้ว เจ้ากลับไปพักผ่อนเถอะ”

เสี่ยวชิงย่อกายคารวะ ผลักประตูห้องออกไป ตันเม่ยเม่ยพลันหมุนพระวรกายมายังฉากกั้น

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกสมองพองโตแทบระเบิด ตันเม่ยเม่ยกลับเผชิญหน้ากับเขา ดวงตาทั้งสี่ข้างประสานสบกันแน่วนิ่ง

ตันเม่ยเม่ยทรงอุทานเบาๆ คำหนึ่ง ยกพระหัตถ์ปิดพระโอษฐ์ พระนางเอาไว้ ส่ายพระพักตร์อย่างเหลือเชื่อ

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เม่ยเม่ยได้รับความตื่นตระหนกแล้วกระมัง?”

ตันเม่ยเม่ยระงับพระทัยอันตระหนกไว้ ยื่นพระหัตถ์ออกกุมมือเซี่ยงเส้าหลง สาวพระบาทไปยังเตียงใหญ่นั้น

ชั่วครู่ให้หลัง ทั้งสองสวมกอดกันในผ้าห่มอันอบอุ่น ตันเม่ยเม่ยทรงจุมพิตอีกฝ่ายอย่างร้อนแรง ค่อยตรัสเบาๆ ว่า “โอ ท่านเซี่ยงเส้าหลงมีฝีมือสูงส่งจริงๆ กลับสืบเสาะถึงที่นี้มาหาผู้อื่น”

เซี่ยงเส้าหลงความจริงไม่ได้ตั้งใจมาหาพระนาง ดังนั้นกล่าวด้วยความกระดากอยู่บ้างว่า “เม่ยเม่ยไปยังหลังฉากกั้น มิใช่คิด...”

ตันเม่ยเม่ยพระพักตร์แดงวูบ ทรงค้อนเขาวงหนึ่ง จากนั้นโอบกอดรอบเอวของเขา รับสั่งปานละเมอว่า “ในที่สุดสามารถนอนร่วมกับท่านแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เม่ยเม่ยยินยอมเหลียวแลข้าพเจ้าจริงหรือ?”

ตันเม่ยเม่ยตรัสอย่างขวยเขินว่า “ข้าพเจ้าต้องใจบุรุษที่มีฝีมือได้โดยง่าย แต่หลังจากนั้นจะบังเกิดความเบื่อหน่าย ทว่ากลับผิดแผกแตกต่าง ตอนแรกข้าพเจ้าแค้นท่านที่ไม่เห็นผู้คนอยู่ในสายตา แต่ว่าหยางอวี้กล่าวไม่ผิด ท่านผู้นี้เปลือกนอกเย็นชาจิตใจร้อนระอุ มีแต่ท่านจึงยินยอมช่วยเหลือข้าพเจ้าถึงเพียงนั้น ผู้อื่นยังไม่ได้กล่าวขอบคุณ

ท่านจากปากตัวเอง”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “เมื่อครู่ท่านมิใช่ขอบคุณข้าพเจ้า *‘ด้วยปาก’* แล้วหรือ?”

ตันเม่ยเม่ยพระพักตร์แดงซ่าน เป็นฝ่ายจุมพิตเขาอีกครั้ง จากนั้นตรัสเสียงละห้อยว่า “ท่านไม่มีความสนใจไยดีต่อข้าพเจ้าหรือ? ไฉนไม่มีปฏิกิริยาแต่อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าพระนางมีประสบการณ์ในบุรุษอย่างช่ำชอง ทรงพบว่าเขาไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองตามธรรมชาติจึงรับสั่งถาม ดังนั้นตอบว่า “หนึ่งนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าเม่ยเม่ยท่านเป็นบุปผามีเจ้าของ ไม่สมควรล่วงเกิน ประการสำคัญคือ ตอนนี้ตกอยู่ในห้วงอันตราย ยากจะปล่อยกายปล่อยใจเริงรักกับท่านอย่างเต็มที่”

ตันเม่ยเม่ยขบพระโอษฐ์ล่างตรัสว่า “ท่านเมื่อมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าย่อมต้องส่งท่านจากไปโดยปลอดภัย”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความอบอุ่นใจ หัวใจคล้ายถูกหลอมละลาย โน้มหน้าไปขบกัดพระกรรณของพระนาง กล่าวว่า “เช่นนี้เป็นภัยต่อท่านเกินไป มิหนำซ้ำอาจเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงอย่างคาดไม่ถึง ข้าพเจ้าไม่อาจให้ท่านเสี่ยงอันตรายเช่นนี้”

ตันเม่ยเม่ยทรงตื้นตันพระทัย ทอดถอนพระทัยตรัสว่า “โลกนี้คงมีแต่เซี่ยงเส้าหลงจึงคิดอ่านแทนผู้อื่นเช่นนี้ เซี่ยงเส้าหลงเอย รีบนึกหาหนทางเถอะ ขอเพียงตันเม่ยเม่ยกระทำได้ ข้าพเจ้าจะกระทำให้แก่ท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงโอบพระวรกายของพระนางไว้ ซุกใบหน้ากับพระเกศา สูดดมกลิ่นหอมของพระนาง รู้สึกว่ากายและใจล้วนผ่อนคลาย ถามว่า “ต้าอ๋องของท่านใช่บอกต่อท่านหรือไม่ว่า ในตำหนักฮองเฮามีอุโมงค์ลับใช้หลบหนีออกจากวังเจ้า?”

ตันเม่ยเม่ยสะท้านพระวรกายขึ้น ตรัสโพล่งว่า “ข้าพเจ้าแทบลืมเลือนไป มีอุโมงค์เช่นนี้อยู่สายหนึ่ง ทั้งอยู่ในห้องบรรทมนี้เอง” จากนั้นตรัสด้วยความร้อนพระทัยว่า “แต่ว่าลูกกุญแจที่ไขกุญแจอยู่ในมือ

หัวหน้าขุนนางฝ่ายใน ข้าพเจ้าเปิดไขไม่ได้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความยินดีว่า “อย่างนั้นยิ่งประเสริฐ ต่อให้ข้าพเจ้าไปแล้วถูกผู้คนพบเห็น ท่านสามารถผลักไสบ่ายเบี่ยงว่าไม่ทราบทั้งสิ้น”

ตันเม่ยเม่ยตรัสอย่างฉงนพระทัยว่า “ท่านไขกุญแจได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงขยับตัวออกห่าง เพ่งพิศพระพักตร์อันผุดผาดใต้แสงโคมนวลใยของพระนางเบาๆ ค่อยกล่าวว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่าปากทางออกของอุโมงค์อยู่ที่ใด?”

เขามีอารมณ์ดีขึ้น เริ่มรู้สึกถึงความเย้ายวนซึ่งเกิดจากการเสียดสีในผ้าห่ม บังเกิดความต้องการตามธรรมชาติขึ้น

ตันเม่ยเม่ยทรงรับรู้ถึงการคุกคามของอีกฝ่าย ต้องชม้ายพระเนตรไปยังเขาแวบหนึ่ง จากนั้นซุกพระพักตร์กับหน้าอกอันผึ่งผายของเซี่ยงเส้าหลง ตรัสว่า “ต้าอ๋องบอกว่าปากทางออกของอุโมงค์อยู่ที่บ่อริมคอกม้าห่างจากประตูเมืองตะวันออกประมาณครึ่งลี้”

เซี่ยงเส้าหลงลอบโห่ร้องในใจ เมื่อเป็นเช่นนี้สามารถควบม้าเร็วหนีเอาชีวิตรอด เพียงแต่ยังมีด่านอุปสรรคที่ประตูเมืองตะวันออกอีกแห่งหนึ่ง ยามนั้นฉุกใจคิด ถามว่าเมื่อครู่นางไปที่ใด

ตันเม่ยเม่ยทรงสวมกอดเขาแนบแน่น พระเนตรหลับพริ้มลงตรัสว่า “ข้าพเจ้าไปหาพี่สาวนางหนึ่ง วันพรุ่งนี้นางจะเดินทางไปยังรัฐฉีแล้ว เซี่ยงเส้าหลงเอย ท่านคงไม่รีบร้อนจากไปกระมัง ชีวิตในวังวุ่ยน่าเบื่อหน่ายจนผู้คนอัดอั้นใจแทบตาย”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “สำนึกเสียใจแล้วหรือ?”

ตันเม่ยเม่ยลืมพระเนตรขึ้น ตรัสด้วยพระพักตร์อันเลื่อนลอยว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบ ไม่ทราบจริงๆ เมื่อคืนข้าพเจ้ายังฝันถึงหอลมเมามาย ฝันว่าเล่นโยนลูกหนังกับพี่หยางอวี้ในสวนไม้ดอก”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความหดหู่ใจ ถามว่า “เขาดีต่อท่านหรือไม่?”

ตันเม่ยเม่ยทรงอึ้งไปวูบ จึงตรัสเบาๆ ว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบชัด

นับตั้งแต่เป็นเจ้ารัฐวุ่ย เขาเปลี่ยนไปมากมาย บางครั้งนอนละเมอเรียกชื่อขุนนางที่ล่วงเกินเขาจนถูกประหารชีวิต หากมิใช่ผู้อื่นตั้งครรภ์ ไม่แน่ว่าจะร้องขอให้ท่านนำพาข้าพเจ้าไปจากที่นี้”

เพลิงราคะของเซี่ยงเส้าหลงมอดดับไปสิ้น มีสติแจ่มใสขึ้นมา หวนนึกถึงช่วงเวลานี้สมควรรักษากำลังวังชาไว้ ไม่สมควรเริงสวาทกับตันเม่ยเม่ย ยามนั้นหันเหหัวเรื่องว่า “พี่สาวที่ท่านไปพบปะ ใช่เป็นฟ่งเฟยซึ่งจัดอยู่อันดับแรกในสามสาวสะคราญโฉมหรือไม่?”

ตันเม่ยเม่ยผงกพระพักตร์ตรัสว่า “ถูกแล้ว พวกเรายังสนทนาถึงท่าน นางชื่นชมในตัวท่านอย่างยิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “นางไฉนเดินทางไปยังรัฐฉี?”

ตันเม่ยเม่ยตรัสตอบว่า “เพื่อไปร่วมงานเฉลิมพระชนมพรรษาห้าสิบพรรษาของเจ้ารัฐฉี ฟังว่าสือซู่ฟางกับหลันจิงน่วนล้วนได้รับเชิญ ทุกรัฐรวมทั้งรัฐฉินจะจัดส่งผู้แทนไปอวยพรวันเกิด”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนเลอะเลือนสงสัย กล่าวว่า “รัฐเอี้ยนกับรัฐจ้าวมิใช่ทำสงครามกับรัฐฉีหรอกหรือ? ไฉนคืนดีกันแล้ว?”

ตันเม่ยเม่ยส่ายพระพักตร์ตรัสว่า “เรื่องราวเช่นนี้ข้าพเจ้าไม่ทราบชัด ต้าอ๋องบอกว่าจนบัดนี้เจ้ารัฐฉียังไม่แต่งตั้งไทจือสืบทอดบัลลังก์ คาดว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับมหาเสนาบดีเถียนตาน ดังนั้นต้าอ๋องให้ความสนใจกับปัญหาแต่งตั้งไทจือรัฐฉี”

เซี่ยงเส้าหลงในตอนนี้ยังเอาตัวไม่รอด ไหนเลยมีแก่ใจยุ่งเกี่ยวกับกิจการภายในของรัฐฉี จึงกล่าวเบาๆ ว่า “เม่ยเม่ย บอกต่อข้าพเจ้าว่าปากทางเข้าอุโมงค์อยู่ที่ใด?”

ตันเม่ยเม่ยตรัสโพล่งว่า “อย่าได้ไปเร็วปานนี้ได้หรือไม่ ข้าพเจ้ามีหนทางซุกซ่อนไว้สักหลายวัน รอจนเหตุการณ์สงบลงค่อยจากไป มิใช่ปลอดภัยกว่าหรอกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงจุมพิตพระโอษฐ์ของพระนาง กล่าวว่า “ไม่ ข้าพเจ้าต้องฉวยโอกาสที่หิมะตกหนักรีบจากไป รอจนหิมะหยุดตกเกรงว่าไป

ไม่ได้แล้ว”

ตันเม่ยเม่ยทรงโอบกอดเซี่ยงเส้าหลงแนบแน่น ตรัสอย่างหดหู่ว่า “เมื่อโอบกอดท่าน คล้ายกับครอบครองสิ่งที่ล้ำค่าที่สุดเอาไว้ ท่านกลับร่ำร้องจากไป เซี่ยงเส้าหลงเอย อย่าได้ไร้ไมตรีต่อผู้อื่นถึงเพียงนี้ ได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าตันเม่ยเม่ยไม่ได้รักเขาจริงๆ หากทว่าเป็นความรู้สึกอันซับซ้อน ซึ่งสืบเนื่องจากความสำนึกขอบคุณและความคิดถึงบวกกับชีวิตในวังวุ่ยเปลี่ยวเหงา จึงต้องการให้เขาอยู่เป็นเพื่อนพระนาง เขาเองก็บังเกิดความเวทนาเห็นใจ ประทับจูบลงพระโอษฐ์สีแดงสดคู่นั้น กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ข้าพเจ้าไหนเลยหักใจไร้ไมตรีต่อท่าน เพียงแต่ตอนนี้ต้องรักษากำลังวังชา เพื่อการหลบหนีอันแสนเข็ญ”

ตันเม่ยเม่ยทรงจุมพิตตอบ ตรัสด้วยพระพักตร์แดงซ่านว่า “ข้าพเจ้าจะไม่บีบคั้นท่านอีกต่อไป แต่ท่านสมควรมีการแสดงออก เช่นลูบไล้ร่างกายของผู้อื่น อย่างนั้นภายหน้าจะได้ไม่ลืมเลือนเม่ยเม่ยโดยง่ายดาย”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนวาบหวิวใจ กล่าวตามความสัตย์ เมื่อโอบกอดพระวรกายที่เปี่ยมด้วยเลือดเนื้อวัยสาว บวกกับกลิ่นหอมอันจรุงจิตโชยกระทบจมูกพร้อมกับความอบอุ่นใจ หากบอกว่าไม่เลือดลมพลุ่งพล่าน นับเป็นการหลอกลวงคน ดังนั้นยื่นมือลูบไล้พระขนองและพระโสณีของพระนางสลับไปมา

พระปัสสาสะของตันเม่ยเม่ยกระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา พระวรกายที่คล้ายน้ำบิดไหวแนบชิดกับอ้อมอกของเขา สะกิดเพลิงปรารถนาของเซี่ยงเส้าหลงยิ่งกว่าเดิม

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงมีสภาพคล้ายลูกธนูพาดสาย มิอาจไม่ปล่อยออก ขณะจะพลิกตัวทาบทับพระวรกายของพระนาง ตันเม่ยเม่ยชิงผลักไสอีกฝ่ายออก ตรัสว่า “ปากทางเข้าอุโมงค์อยู่ในตู้เสื้อผ้าขนาดใหญ่ เบื้องล่าง มีแผ่นกระดานเลื่อน เมื่อเปิดขึ้นมาจะเห็นปากอุโมงค์ซึ่งใส่กุญแจไว้”

เซี่ยงเส้าหลงพลันมีสติแจ่มใสขึ้นมา ทราบว่าพระนางกริ่งเกรงกระทบกระเทือนถึงพละกำลังของเขา ดังนั้นทรงหักห้ามพระทัยไว้ ยามนั้นจุมพิตพระนางอย่างร้อนแรงอีกครา ค่อยกระโดดลงจากเตียงบรรทม ขณะจะเปิดประตูตู้ฉลองพระองค์ออก พลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง ถามว่า "ที่แท้มีปากทางเข้าอื่นอีกหรือไม่?"

ตันเม่ยเม่ยตรัสตอบว่า "ในอุทยานหลวงมีปากทางเข้าสองแห่ง ผู้คนภายในวังล้วนล่วงรู้"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "อย่างนั้นยิ่งประเสริฐ เมื่อมีปากทางเข้าหลายแห่ง หลังจากที่ข้าพเจ้าจากไป ต่อให้ถูกผู้คนพบเห็น ก็ไม่ระแวงสงสัยถึงท่าน"

เขาโอบกอดพัวพันกับนางอีกชั่วขณะ ค่อยเหยียบย่างสู่เส้นทางหลบหนีต่อไป

เซี่ยงเส้าหลงผ่านอุโมงค์ลับของวังเจ้ารัฐวุ่ยโดยปลอดภัยไร้เรื่องราว ปากทางออกเป็นบ่อน้ำขนาดใหญ่ข้างคอกม้า โดยขุดเจาะผนังบ่อเป็นช่องทางออกอยู่เหนือผิวน้ำประมาณเจ็ดแปดเชียะ ทั้งยังมีร่องหินให้เหยียบเท้าขึ้นมายังปากบ่อ

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงชะโงกศีรษะขึ้นจากปากบ่อ เห็นหิมะหยุดตกแล้ว ที่ขอบฟ้ารุ่งสางรำไร ด้านซ้ายมือเป็นคอกม้าแถวหนึ่ง ยังมีบ้านเรือนสำหรับคนเลี้ยงม้าอยู่อีกหลายหลัง คอกม้าประเภทนี้มีอยู่อย่างดาษดื่นทั้งของทางการและของเอกชน อาชาส่วนมากมาจากสถานปศุสัตว์นอกเมือง เลี้ยงไว้เพื่อจำหน่ายและให้เช่าแก่คนบุญหนักศักดิ์ใหญ่และพ่อค้าคหบดีที่มั่งมี

เซี่ยงเส้าหลงสืบเสาะถึงคอกม้า ขณะครุ่นคิดว่าสมควรขโมยม้าไปสักตัวหนึ่งหรือไม่ พลันได้ยินสุ้มเสียงผู้คนดังมา สร้างความแตกตื่นแก่เขาจนรีบซ่อนตัวอยู่มุมหนึ่ง ใช้ต้นหญ้าสำหรับเลี้ยงม้าปิดคลุมตัวเองไว้

ผู้มามีทั้งสิ้นสองคน หนึ่งในสองกล่าวขึ้นก่อนว่า "ท่านจางโปรด

วางใจ เบื้องบนสั่งไว้แต่แรก ให้ผู้น้องคัดเลือกม้าดีที่สุดให้แก่พวกท่านสี่ตัว ตอนนี้พวกเราชาวเมืองต้าเหลียน ผู้ใดไม่ต้องการเห็นการร่ายรำขับขานของคุณหนูพวกท่าน ผู้น้อยมีโอกาสรับใช้นาง นับเป็นเกียรติอย่างสูง”

คนแซ่จางนั้นกลับวางก้ามเขื่องโข เพียงแค่นเสียงคำหนึ่งแล้วกล่าว “พวกท่านหาคนขับรถได้แล้วหรือไม่ คราครั้งนี้ช่างวุ่นวายจริงๆ คนของเราอยู่ดีๆ พลันล้มป่วยเสียชีวิต เป็นเหตุให้เราต้องออกมาหาคนทำงานแทน”

เจ้าของคอกม้านั้นกล่าวว่า “ผู้น้อยเสาะหาคนชื่อเสิ่นเหลียง ซึ่งเคยขับรถให้แก่ซิ่นหลินจวินทั้งมีวิทยายุทธ์ติดตัว นับว่ามีคุณสมบัติตามที่ท่านจางต้องการ” จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “เขาเป็นสหายของผู้น้อย ท่านจางสมควรทราบ ตอนนี้ในนครต้าเหลียนไม่มีผู้ใดกล้าใช้สอยคนของซิ่นหลินจวิน ไม่เช่นนั้นด้วยความรู้ความสามารถของเสิ่นเหลียง ไหนเลยว่างงานมาถึงสองปี?”

คนแซ่จางนั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชาถามว่า “มันอยู่ที่ใด?”

เจ้าของคอกม้านั้นตอบว่า “มันไม่ทราบว่าท่านจางมาเช้าถึงเพียงนี้ ตอนนี้ยังนอนหลับอยู่ ขอเชิญท่านจางเข้าห้องไปดื่มน้ำชา ผู้น้อยจะปลุกมันมาคำนับท่านจาง”

คนแซ่จางนั้นตัดบทว่า “เราไหนเลยมีเวลาดื่มน้ำชา ท่านจูงม้าออกมาก่อน เราจะจ่ายเงินให้ จากนั้นท่านตามตัวคนขับรถมา หากมาสายอย่าได้โทษว่าเราไม่รอคอย”

จากนั้นเป็นเสียงจูงม้าออกจากคอกที่เซี่ยงเส้าหลงซ่อนตัวอยู่ แล้วไปยังคอกม้าอีกแห่งหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงลิงโลดยินดียิ่ง รีบล้วงเสื้อผ้าที่ขโมยออกมาผลัดเปลี่ยน เสื้อผ้าชุดนี้รื้อค้นจากหีบเสื้อผ้าของผิงซิวจวิน ดูไปซอมซ่อที่สุด เหมาะสำหรับบ่าวไพร่ตกยากเช่นเสิ่นเหลียงนัก หลังจากซุกซ่อนเสื้อผ้าชุดเก่าไว้ในสถานที่มิดชิด เจ้าของคอกม้านั้นก็ผละจากคอกม้าเดินไปยังบ้านเรือนด้านนั้น แสดงว่าคิดปลุกเสิ่นเหลียงตื่นขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงชิงถลันออกไป เห็นคนแซ่จางนั้นกำลังตรวจดูม้าพ่วงพีทั้งสี่ตัว ดังนั้นเดินเข้าไปประสานมือคารวะจนจรดพื้น กล่าวว่า “ผู้น้อยเสิ่นเหลียง ขอท่านจางโปรดให้อภัยที่มาสาย”

คนแซ่จางนั้นคิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายมาเร็วถึงเพียงนี้ ดังนั้นสำรวจมองดูอีกฝ่ายเที่ยวหนึ่ง สุดท้ายหยุดนิ่งอยู่ที่กระบี่คลื่นโลหิตเล่มนั้น กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เราเรียกว่าจางเฉวียน เป็นพ่อบ้านของคุณหนูฟ่ง เจ้าเคยเป็นคนขับรถของซิ่นหลินจวินย่อมล่วงรู้กฎเกณฑ์ เจ้าจะได้เงินเดือนละห้าตำลึง หากคุณหนูฟ่งพึงพอใจ สามารถทำงานต่อไป”

คนผู้นี้มีอายุสามสิบเศษ เหนือริมฝีปากไว้หนวดดำ หน้าตาท่าทางเฉลียวฉลาด เพียงแต่ภาพรวมออกจะคร่ำครึธรรมดา

เซี่ยงเส้าหลงรับคำติดต่อกัน จางเฉวียนกล่าว “พวกเรามีเวลาไม่มากนัก ไปกันเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงลอบขอบคุณฟ้าดิน สวมหมวกสานลงบนศีรษะ จูงม้าเทียมรถทั้งสี่ตัวติดตามจางเฉวียนไป

การเดินทางออกจากนครต้าเหลียนเป็นไปโดยราบรื่นราวปาฏิหาริย์ ที่เสียดแทงใจคือขุนนางอำมาตย์ซึ่งมาส่งฟ่งเฟยมีจำนวนมาก ผู้ต้องหาคนสำคัญเช่นเซี่ยงเส้าหลงกลับผ่านหน้าพวกเขาไป

ยังไม่ทันบรรลุถึงประตูเมือง หิมะก็โปรยปรายลงมาอีกครา เซี่ยงเส้าหลงซึ่งสวมหมวกสาน ใช้ผ้าปิดจมูกปาก ก้มหน้าก้มตาขับรถ กลับไม่สะกิดความสงสัยของผู้คนแต่อย่างไร เขาความจริงกริ่งเกรงฟ่งเฟยจดจำเขาออก โชคดีที่ไม่ได้พบหน้าฟ่งเฟย อย่าว่าแต่ตอนนี้เขาไว้เคราครึ้ม ฟ่งเฟยยากจะจดจำออกได้

กล่าวไปน่าหัวร่อนัก เซี่ยงเส้าหลงความจริงไม่คิดรบกวนตันเม่ยเม่ย สุดท้ายพึ่งพาความช่วยเหลือจากนางหลบหนีออกจากวัง ทั้งไม่คิดยุ่งเกี่ยวกับฟ่งเฟย แต่แล้วอาศัยนางผ่านด่านประตูเมืองตะวันออก

คราครั้งนี้นับเป็นการรอดชีวิตจากห้วงความตาย หวังว่านับแต่นี้

เดินทางโดยราบรื่นกลับถึงรัฐฉินอย่างปลอดภัย เขาย่อมไม่คิดไปยังรัฐฉี ขอเพียงสบโอกาสจะผละจากงานคนขับรถ

รัฐวุ่ยให้เกียรติแก่ฟ่งเฟยอย่างสูง จัดส่งทหารม้าห้าร้อยนายคุ้มครองส่ง นายทัพที่รับผิดชอบเรียกว่าอ้าวเซี่ยง คณะนักร้องของฟ่งเฟยประกอบด้วยบุคคลจำนวนมาก โดยสารรถม้าสิบกว่าคัน นางระบำนักดนตรีบวกกับบ่าวไพร่หญิงรับใช้มีจำนวนสองร้อยคน เพียงเงินเดือนของแต่ละคนคิดเป็นเงินไม่น้อย แสดงว่าฟ่งเฟยมีรายรับดียิ่ง ฟ่งเฟยเฉกเช่นซูเปอร์สตาร์ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด มีแต่ผู้มีอำนาจจึงมีโอกาสชมการร่ายรำขับกล่อมของนาง ชาวบ้านทั่วไปหามีบุญวาสนาเช่นนั้นไม่

ขบวนรถพอออกจากนครต้าเหลียน ข้ามคลองขุดขนาดใหญ่ ก็มุ่งหน้าขึ้นเหนือ เมื่อถึงริมแม่น้ำจี้สุ่ย ปรากฏเรือใหญ่สามเสาจำนวนห้าลำจอดรออยู่ก่อน เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า ฟ่งเฟยและคณะไฉนออกเดินทางตั้งแต่เช้า ทั้งนี้เพราะตอนนี้เป็นเวลาใกล้สนธยาแล้ว

จากนั้นเห็นทหารวุ่ยลงเรือด้วย ต้องลอบคร่ำครวญใจอย่างหวนโหย หากแม้นเขาถูกบังคับให้ไปยังรัฐฉี เมื่อถึงเวลากลับสู่รัฐจ้าว คงต้องลำบากลำบนไม่น้อย แต่ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงไม่มีทางเลือกอื่นอีก ได้แต่กัดฟันลงเรือ

เรือใหญ่ทั้งห้าลำถูกทหารวุ่ยยึดไปสามลำ ฟ่งเฟยและคณะยึดครองสองลำ เซี่ยงเส้าหลงกลับโดยสารเรือลำเดียวกับฟ่งเฟย ฐานะของเขาในตอนนี้เป็นชนชั้นต่ำต้อยที่สุดในคณะนักร้อง ดังนั้นถูกจัดให้อยู่ในห้องหับซึ่งมีหน้าต่างเล็กๆ บานเดียวที่ก้นห้องท้องเรือ ทั้งยังนอนเบียดเสียดรวมกับคนขับรถอื่นรวมหกคน

คนขับอื่นเห็นว่าเขาได้รับมอบหมายให้ขับรถของฟ่งเฟย จึงรวมหัวกันต่อต้านเขา พอเข้าห้องก็เล่นพนันกัน แต่ไม่ชักชวนเขาเข้าร่วม เซี่ยงเส้าหลงกลับยินดีที่เป็นเช่นนี้ หลังอาหารค่ำก็มุดเข้าผ้าห่มนอนหลับคลุมโปง

เช้าวันรุ่งขึ้น เซี่ยงเส้าหลงตื่นนอน ขึ้นไปบนดาดฟ้า เห็นท้องฟ้า

ปลอดโปร่ง สองฟากฝั่งเป็นสีขาวหิมะ จิตใจของเขาพลอยแจ่มใสขึ้นมา

บ่าวไพร่ทั้งหลายยืนเข้าแถวรอรับอาหารซึ่งหุงหาเสร็จแล้ว ยังมีผู้คนอีกกลุ่มหนึ่งอยู่อีกด้านหนึ่ง วักน้ำล้างหน้า ส่งเสียงอึกทึกวุ่นวาย หญิงรับใช้หน้าตาคมขำนางหนึ่งกำลังสนทนากับจางเฉวียน โดยมีสตรีสองนางติดตามอยู่ด้านหลัง นางพอพบว่าเซี่ยงเส้าหลงมีรูปกายสูงใหญ่กว่าผู้อื่น จึงจับตาดูเขาเป็นพิเศษ

คนขับรถชื่อฝังเซิงเห็นเช่นนั้น จึงกล่าวเบาๆ ว่า “นั่นเป็นหญิงรับใช้ของคุณหนูรองต่งสูเจิน เรียกว่าเสี่ยวหลิงเจี่ย พวกเราขนานนามนางเป็นต้นพริกน้อย ถือดีว่าเป็นคนโปรดของคุณหนูรอง ชมชอบวางอำนาจบาตรใหญ่ ทางที่ดีอย่าได้ตอแยนาง”

เซี่ยงเส้าหลงลอบฝืนยิ้ม ที่แล้วมาเขาอยู่ในตำแหน่งสูง คิดไม่ถึงระหว่างบ่าวไพร่หญิงรับใช้ก็มีการแบ่งลำดับชนชั้น

หลังจากล้างหน้าล้างตา เขากับฝังเซิงได้รับข้าวและกับคนละชาม ดังนั้นย่อตัวอยู่ด้านข้าง นั่งรับประทานด้วยกัน จากปากคำฝังเซิง เขาทำงานกับฟ่งเฟยมาสามปี ฝังเซิงเป็นคนสิ้นชาติ ความจริงหนาวตายอยู่ข้างถนน ฟ่งเฟยผ่านไปพบเข้าจึงชุบเลี้ยงเอาไว้ ยามนั้นมีชายฉกรรจ์นามคุนซานรุดมา บอกว่าเป็นผู้ช่วยของจางเฉวียน ให้ตามตัวเซี่ยงเส้าหลงไปพบกับจางเฉวียน เซี่ยงเส้าหลงติดตามอีกฝ่ายขึ้นไปยังชั้นบนสุดของเรือ

เรือลำนี้ยาวประมาณสามสิบวา ยาวกว่าเรือรบของรัฐฉินเกือบเท่าตัว เนื่องจากใช้สำหรับบรรทุกผู้คนและสิ่งของ ไม่เน้นความคล่องแคล่วรวดเร็ว เพียงคำนึงถึงการบรรทุกให้มากที่สุด เรือโดยสารตัวเรือแคบยาวกว้างประมาณสองวา ส่วนหัวและท้ายเชิดขึ้น เสาใบเรืออยู่ที่หัวเรือและท้ายเรือด้านละต้น หว่างกลางเป็นห้องท้องเรือ มีทั้งสิ้นสามชั้น สองชั้นแรกล้วนมีดาดฟ้า ส่วนชั้นล่างสุดอยู่ใต้ดาดฟ้าเรือ

ฟ่งเฟยกับนักร้องนางระบำที่มีชื่อเสียงย่อมพักอยู่ชั้นบนสุดที่สะดวกสบายที่สุด รองลงมาเป็นที่อยู่ของพ่อบ้านหญิงรับใช้ ชนชั้นเซี่ยง

เส้าหลงต้องทนแออัดเบียดเสียดอยู่ชั้นล่างสุด เมื่อนับรวมลูกเรือด้วย เรือลำนี้บรรทุกผู้คนเกือบร้อยคน ส่งเสียงอึกทึกวุ่นวายเป็นสภาพอันครึกครื้นอีกแบบหนึ่ง

ในยุคสมัยเลียดก๊ก การเดินเรือได้รับการพัฒนาไปมาก โดยเฉพาะพื้นที่ตอนใต้ซึ่งมีแม่น้ำลำธารมากมายหลายสาย การเดินเรือเป็นรูปแบบหลักของการคมนาคม เมื่อเกิดศึกสงคราม มีการจัดตั้งกองทหารเรือขึ้น แม้แต่ชาวบ้านทั่วไปก็เดินเรืออย่างแพร่หลาย กาลก่อนเซี่ยงเส้าหลงโดยสารเรือคราใด ล้วนอยู่ในฐานะสูงส่ง คราครั้งนี้ค่อยลิ้มลองรสชาติของการถูก *"คุดคู้อยู่ใต้บังคับบัญชาของผู้อื่น"*

ยามนั้นจางเฉวียนยืนเกาะราวระเบียงดาดฟ้าเรือ ที่ข้างกายมีมือกระบี่สองคน คล้ายเป็นผู้คุ้มกัน เซี่ยงเส้าหลงเดินเข้าไปคารวะ จางเฉวียนกลับคล้ายมองไม่เห็นก็มิปาน

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ จางเฉวียนเองวางตัวเช่นนี้ มิน่าเล่าผู้คนเบื้องล่างต่างวางอำนาจกันทุกคน

เมื่อครู่เขานั่งสนทนากับฝังเซิง ค่อยทำความเข้าใจกับคณะนักร้องนี้โดยคร่าวๆ

ผู้ที่มีฐานะสูงสุด ย่อมเป็นนางแอ่นปราดเปรียวฟ่งเฟย

รองลงมาคือ นักร้องนางระบำที่ร่วมร่ายรำขับกล่อมจำนวนสิบสองนางล้วนเป็นหญิงงามแห่งยุค ในจำนวนนี้นับต่งสูเจินซึ่งได้รับเรียกขานเป็นคุณหนูรองอยู่อันดับหนึ่ง

ต่งสูเจินที่มีศักดิ์ฐานะโดดเด่น เพราะนางเป็นบุคคลเพียงหนึ่งเดียวนอกเหนือจากฟ่งเฟยที่สามารถแต่งเนื้อร้องประพันธ์ทำนอง

พ่อบ้านใหญ่จางเฉวียนรับหน้าที่ดูแลเรื่องใหญ่น้อยในคณะ ยังมีผู้ช่วยพ่อบ้านนามซาลี่ มีหน้าที่จัดหาคนขับรถกรรมกรแบกหาม คราครั้งนี้จางเฉวียนกลับเลือกตัวเซี่ยงเส้าหลงให้เป็นคนขับรถของฟ่งเฟย

รองจากพ่อบ้านและผู้ช่วยคือนักดนตรีที่มีคุณวุฒิ และหญิงรับใช้ประจำตัวของเหล่านักร้องนางระบำ เนื่องจากพวกนางใกล้ชิดฟ่งเฟย

และเหล่านักร้องนางระบำ ดังนั้นแม้ไม่มีตำแหน่งหน้าที่โดยตรง กลับมีอำนาจมากล้น

ในนักดนตรีผู้ทรงคุณวุฒิ ถือหวินเหนียงอยู่อันดับหนึ่ง คล้ายกับเป็นหัวหน้าคณะนักดนตรี นางเป็นนักร้องนางระบำที่ปลดเกษียณ ทั้งรับหน้าที่ฝึกอบรมคนรุ่นใหม่ จึงได้รับความไว้วางใจจากฟ่งเฟยเป็นพิเศษ

ส่วนในเหล่าหญิงรับใช้ นับเสี่ยวผิงเอ๋อซึ่งฟ่งเฟยเรียกขานเป็น **เสี่ยวเม่ย** *(น้องสาว)* และเซี่ยงเส้าหลงเคยพบหน้ามาคราหนึ่งกับเสี่ยวหลิงเจี่ยซึ่งเป็นหญิงรับใช้ของต่งสูเจินมีฐานะโดดเด่นที่สุด แม้แต่จางเฉวียนและพวกยังต้องศิโรราบต่อพวกนาง

นับตั้งแต่ราชวงศ์โจวเป็นต้นมา ผู้คนให้ความสำคัญกับดนตรีการจนปรากฏคณะนักร้องนางระบำผุดขึ้นมาราวดอกเห็ด คณะที่มีชื่อเสียงตระเวนเปิดการแสดงตามรัฐต่างๆ ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี หญิงงามที่โดดเด่นเช่นฟ่งเฟย ยิ่งมีศักดิ์ฐานะสูงส่ง หาได้รับผลกระทบจากการศึกสงครามไม่

จางเฉวียนปล่อยให้เซี่ยงเส้าหลงยืนรอชั่วขณะ จึงกล่าว “ดูเจ้าผ่ายผอมจนเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก สองปีนี้คงรับความลำบากไม่น้อย ขอให้ตั้งใจทำงาน เราจางเฉวียนจะไม่ทอดทิ้งเจ้าแน่นอน เจ้าเมื่อเคยรับใช้ซิ่นหลินจวิน ย่อมเข้าใจว่าเราหมายความว่าอย่างไร”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนฉุกใจคิด รูปลักษณะของเขาเปลี่ยนไปมากมายจริงๆ นอกจากเพิ่มหนวดเครารกครึ้ม ยังผ่ายผอมกว่าเดิมไม่น้อย ดังนั้นต่อให้เผชิญหน้ากับฟ่งเฟยและเสี่ยวผิงเอ๋อ พวกนางคงจดจำเขาไม่ออก นึกถึงตอนนี้ค่อยคลายใจลง

จางเฉวียนโบกมือให้อีกฝ่ายล่าถอยไป เซี่ยงเส้าหลงกลับมาถึงดาดฟ้าชั้นสอง แต่ฝังเซิงไม่ทราบไปยังที่ใด พานกลับเข้าห้องเรือชั้นล่างสุดล้มตัวลงนอน เมื่อตื่นขึ้นมา ชั้นบนสุดบังเกิดเสียงมโหรีดังแว่วมากระทบโสต คาดว่าฟ่งเฟยและพวกกำลังซักซ้อมขับร้องเพลงร่ายระบำอยู่

เซี่ยงเส้าหลงลุกขึ้นนั่งพิงผนังห้องท้องเรือ คาดว่าตัวเองคลาดเวลาอาหารเที่ยงไป ฝังเซิงก็ถือข้าวสวยซึ่งสุมกับข้าวชนิดต่างๆ ชามหนึ่งผลักประตูเดินเข้ามา ยื่นส่งชามข้าวให้ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นท่านหลับสนิท ไม่คิดปลุกเรียกท่าน จึงตักข้าวให้ท่านชามหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความตื้นตันใจ รับชามข้าวมา ใช้ตะเกียบพุ้ยข้าวเข้าปาก

ฝังเซิงกล่าวอีกว่า “ยามพลบค่ำเรือแล่นถึงเมืองกู่เฉิง วันพรุ่งนี้ค่อยถอนสมอเดินทางต่อ ขอให้หลีกเลี่ยงกู่หมิงและพวก เมื่อครู่ข้าพเจ้าเห็นพวกมันซุบซิบสนทนากัน ทั้งยังเอ่ยถึงท่าน เกรงว่าคิดจัดการกับท่าน”

กู่หมิงเป็นคนขับรถอีกคนหนึ่ง มีพวกพ้องห้าหกคน ล้วนแสดงท่าทีไม่เป็นมิตรต่อเขา

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนบันดาลโทสะ เห็นว่าหากไม่ให้คนเหล่านั้นทราบความร้ายกาจบ้าง หลังจากนี้จะดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างไร? จากนั้นเขาด่าตัวเองเลอะเทอะเหลวไหล เมื่อมีโอกาสเหมาะเช่นนี้ ยังไม่ฉวยโอกาสหลบหนีจากไปอีก?

ฟ้ายังไม่มืดค่ำ เรือโดยสารก็เทียบท่าที่นอกเมืองกู่เฉิง

จางเฉวียนพลันตามตัวเซี่ยงเส้าหลงไป กล่าวว่า “คุณหนูฟ่งต้องการใช้รถ เจ้าไปจัดเตรียมสักครา”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าว “รถอยู่ที่ใด?”

จางเฉวียนกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “ดวงตาของเจ้างอกเงยอยู่ที่แก้มก้นหรือ? บนท่าเรือมิใช่จอดไว้ด้วยรถม้าคันหนึ่งหรอกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงพอถามโพล่งออกไป ก็ทราบว่าต้องถูกด่าว่าแน่นอน รถม้าความจริงลงเรือโดยสารอีกลำหนึ่ง ยามนี้สมควรแล่นขึ้นฝั่งแล้ว เพียงแต่เขาร้อนรุ่มใจที่หนีเอาตัวรอดไม่ได้ จึงกล่าวเหลวไหลออกมา

ฝังเซิงลอบกระตุกแขนเสื้ออีกฝ่ายคราหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงค่อยติดตามฝังเซิงเดินตามแผ่นไม้กระดานลงจากเรือ

ยามว้าวุ่นใจ มีคนผลักหลังเขาโดยแรง เซี่ยงเส้าหลงพลันเสีย

หลักการทรงตัวถลาไปเบื้องหน้า ชนใส่กลางหลังของฝังเซิง

ทั้งสองกลิ้งลงจากไม้กระดาน ร่วงฟาดกับพื้นดินแข็งของท่าเรือ หากมิใช่สองข้างไม้กระดานมีที่เท้าแขน ไม่แน่ว่าจะพลัดตกลงแม่น้ำไป

เซี่ยงเส้าหลงคืบคลานลุกขึ้น ฝังเซิงกลับเลื่อนมือกุมเท้าซ้าย เจ็บปวดจนใบหน้าบิดเบี้ยว หลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา บนเรือบังเกิดเสียงหัวร่อครืนใหญ่ เห็นกู่หมิงและคนขับรถอีกหลายคน ห้อมล้อมชายฉกรรจ์ร่างต่ำเตี้ยหยาบกระด้างผู้หนึ่งไว้ หัวร่อจนท้องคัดท้องแข็ง คนผู้หนึ่งร้องว่า "เสิ่นเหลียงเจ้าตัวสูงใหญ่ ที่แท้เป็นทวนขี้ผึ้งดูได้ใช้การไม่ได้ พี่อู๋สวินเพียงกระทบเบาๆ ก็ล้มหงายชี้ฟ้า"

เซี่ยงเส้าหลงจดจำออกว่า คนกล่าววาจาเรียกว่าปู้เอี้ยน เป็นพวกพ้องของกู่หมิง พร้อมกับลอบจดจำชื่อของอู๋สวินเอาไว้

จางเฉวียนปรากฏกายขึ้นบนดาดฟ้าเรือ ตวาดถามกู่หมิงและพวกว่า "เกิดเรื่องใด?"

กู่หมิงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "เป็นพวกมันเดินโดยไม่ระมัดระวัง ยังโทษว่าผู้ใดได้?" พลางร้องชักชวนพวกพ้องลงเรือขึ้นฝั่งไป

จางเฉวียนถลึงตาใส่เซี่ยงเส้าหลงคราหนึ่ง ด่าคำ "สวะที่ใช้การไม่ได้" จากนั้นหันกายไป

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น ประคองฝังเซิงขึ้นมาอย่างเงียบงัน ฝังเซิงร้องครวญครางว่า "ขาของข้าพเจ้าหักไปแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงปรารถนาใคร่ไล่ติดตามกู่หมิงและพวกไปเข่นฆ่าให้หมดสิ้น ปากกล่าวอย่างเสียใจว่า "เป็นข้าพเจ้าสร้างความลำบากแก่ท่าน"

ฝังเซิงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "พวกมันความจริงคิดทำร้ายท่าน บาดเจ็บ จนไม่สามารถขับรถได้"

ยามนั้นมีคนขับรถหลายคนวิ่งปราดมาช่วยเหลือเซี่ยงเส้าหลง ประคับประคองฝังเซิงขึ้นเรือ

ทั้งหมดขณะจะบรรลุถึงดาดฟ้าเรือ พลันบังเกิดสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งตวาดว่า "พวกท่านทำอะไร กลับกล้าขวางทางของคุณหนูฟ่ง?"

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้อง *'ผิดท่า'* ในใจ รีบก้มศีรษะน้อมกายประคองฝังเซิงมายังด้านข้าง

หางตายามชำเลืองมอง เห็นฟ่งเฟยซึ่งคลุมหน้าด้วยแพรเบาบางยืนชดช้อยอยู่เบื้องหน้า ที่ด้านข้างยืนไว้ด้วยเสี่ยวผิงเอ๋อ ซึ่งยังสวมใส่เสื้อผ้าบุรุษ และหญิงรับใช้อีกสี่นาง พร้อมด้วยผู้ติดตามสิบกว่าคน

เสี่ยวผิงเอ๋อแสดงว่าจดจำเซี่ยงเส้าหลงไม่ออก จึงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "เกิดเรื่องใด?"

จางเฉวียนและชายกลางคนหน้าตาหมดจดอีกคนหนึ่งพากันรุดมาตามเสียง ชายกลางคนนั้นชิงกล่าวว่า "เพียงเกิดการกระทบกระทั่งโดยไม่ตั้งใจขึ้น" จากนั้นตวาดใส่เซี่ยงเส้าหลงว่า "เจ้าเป็นคนที่มาใหม่หรือ? ช่างใช้การไม่ได้นัก ยังมิรีบไสหัวไป หรือต้องให้คุณหนูใหญ่ยืนรอเจ้า?"

จางเฉวียนฟังออกว่าฝ่ายตรงข้ามด่ากระทบเขา ต้องหน้าแปรเปลี่ยนไป

ฟ่งเฟยส่งเสียงอันไพเราะจากหลังแพรคลุมหน้าเรียก *"ผู้ช่วยซา"* คำหนึ่ง ที่แท้ชายกลางคนนั้นคือผู้ช่วยพ่อบ้านนามซาลี่

ฟ่งเฟยกวาดมองเซี่ยงเส้าหลงแวบหนึ่ง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "หลังจากนี้ระมัดระวังให้มากไว้ ประคองฝังเซิงกลับห้องไป ค่อยมาคล้องม้าเทียมรถให้แก่ข้าพเจ้า"

เซี่ยงเส้าหลงปาดหยาดเหงื่อบนใบหน้า ทราบว่าพวกนางสองนายบ่าวจดจำเขาไม่ออกจริงๆ

เขามองดูฟ่งเฟยเดินลงจากไม้กระดาน ท่ามกลางการห้อมล้อมของหญิงรับใช้และผู้ติดตาม ได้แต่ฝืนยิ้มในใจ เมื่อเป็นเช่นนี้ เขาอย่าคิดหมายหลบหนีหน้าไปแต่กลางคันแล้ว

อย่าว่าแต่ตราบใดที่เท้าของฝังเซิงไม่ทุเลาหายดี เขาสมควรรั้งอยู่ดูแลฝังเซิง นี่คือหลักการของเซี่ยงเส้าหลง

หิมะไม่ทราบตกลงมาตั้งแต่เมื่อใด ใต้แสงสีสลัวของยามสนธยา

หิมะอันบางเบาปลิวพัดพลิ้ว ตกลงสู่พื้นอย่างไม่ยินยอม ทุกสิ่งผ่อนช้าลง ทั้งได้รับการชะล้างจนบริสุทธิ์สดใส

เซี่ยงเส้าหลงควบม้าพ่วงพี ติดตามหญิงงามออกเดินทาง ผู้ติดตามสี่คนควบม้าเบิกทาง ที่ด้านหลังรั้งท้ายด้วยผู้ติดตามอีกแปดคน นายทัพอ้าวแห่งรัฐวุ่ยก็นำทหารคนสนิทสิบกว่าคนติดตามอยู่สองฟากข้าง ยิ่งเน้นเห็นถึงศักดิ์ฐานะอันสูงส่งของฟ่งเฟย

นางคล้ายกับศิลปินที่เพียบพร้อมทั้งความงามและศิลปะการแสดง บทเพลงที่ร้องขับขานได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย หาใช่นางระบำรำฟ้อนธรรมดาทั่วไปไม่

ในเสียงฝีเท้าม้าดังกุบกับ ขบวนรถและม้าเคลื่อนเข้าสู่เมืองโบราณกลางหิมะ ร้านรวงส่วนใหญ่ปิดร้านแล้ว แต่ดูจากป้ายยี่ห้อแสดงว่าเมืองแห่งนี้มีชื่อเสียงด้านฝีมือแรงงานทั้งไม้แกะสลัก ภาพลายปัก งานทอผ้าและการตัดเย็บ

เซี่ยงเส้าหลงแม้ไม่มีความรู้ด้านศิลปวัฒนธรรมอย่างลึกล้ำ แต่มีความสังเกตอันละเอียดอ่อน รู้สึกว่าเมืองแห่งนี้เปรียบกับทุกนครที่ผ่านมา ยังเพิ่มกลิ่นอายตำรับตำราและสีสันโบราณอีกส่วนหนึ่ง

ยามนั้นนายทัพอ้าวกระตุ้นม้าถึงข้างรถม้า ก้มศีรษะลงกล่าวกับฟ่งเฟยว่า “ครั้งกระโน้นหานเซวียนจื่อมาถึงรัฐลู่ พบเห็นบันทึกตำราที่ลู่ไท่สื่อเก็บซ่อนไว้ ถึงกับทอดถอนรำพึงว่า *‘วัฒนธรรมแห่งราชวงศ์โจวล้วนอยู่ที่รัฐลู่’* คุณหนูฟ่งกลับคืนสู่ถิ่นฐานเดิม คงเห็นพ้องด้วยกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด ค่อยทราบว่าตัวเมืองนี้ความจริงเป็นของรัฐลู่ หลังจากที่รัฐลู่สิ้นชาติ ไม่ทราบตกเป็นของรัฐวุ่ยตั้งแต่เมื่อใด ผืนดินแห่งนี้เป็นมาตุภูมิถิ่นกำเนิดของปราชญ์ขงจื๊อ มิน่าเล่าจึงกอปรด้วยกลิ่นอายวัฒนธรรมซึ่งรัฐอื่นไม่มี

ฟ่งเฟยทอดถอนใจกล่าวว่า “นี่กลับเป็นภาระประการหนึ่ง หากมิใช่ชาวลู่เราหัวโบราณคร่ำครึกอดตำราธรรมเนียมและการดนตรีไม่ปล่อย คงไม่ถูกรัฐฉีพิชิต หลังจากนั้นยังตกอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐอู๋และเวี่ย

มาตรว่าเรียกขานเป็นรัฐพันธมิตร ถึงอย่างไรยังเป็นการสิ้นชาติ ท่านอ้าวชมเชยไปแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า นางมิใช่กงจู้รัฐซ้อง หากแต่เป็นกงจู้รัฐลู่ เพียงแต่รัฐลู่และซ้องอยู่ติดกัน ไม่แน่ว่านางมีส่วนเกี่ยวข้องกับทั้งสองรัฐ

นายทัพอ้าวสอพลอผิดที่ ได้แต่กระตุ้นม้าถอยห่างไป ขบวนรถและม้าลดซ้ายเลี้ยวขวา ค่อยๆ ห่างจากถนนใหญ่ มุ่งสู่ตัวเมืองตะวันตกที่เปลี่ยวร้าง ภายใต้แสงโคมลมคลั่งตายสาดส่อง ท่ามกลางลมโชยพัดหิมะเย็นเยือก ทั้งหมดคล้ายมุ่งสู่ห้วงความฝันที่ไม่มีวันสิ้นสุดยุติ

หลังจากตัดผ่านป่าโปร่งแถบหนึ่ง ขบวนรถและม้าหยุดลงที่เขตสุสานแห่งหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล ที่แท้ฟ่งเฟยเดินทางมายังที่นี้เพื่อเซ่นไหว้บรรพบุรุษผู้ล่วงลับ

ฟ่งเฟยและพวกทยอยลงจากรถ นายทัพอ้าวเป็นเพื่อนพวกนางเดินเข้าสู่สุสานหายลับไปในดงไม้ เซี่ยงเส้าหลงและผู้ติดตามตลอดจนทหารวุ่ยยืนรออยู่ที่เดิม ไม่นานให้หลังได้ยินเสียงร่ำไห้ดังลอดออกมา

รอจนพวกนางกลับมา นอกจากฟ่งเฟยซึ่งคลุมหน้าปกปิดรูปโฉมแล้ว เสี่ยวผิงเอ๋อและพวกล้วนร่ำไห้จนตาบวมแดง

เมื่อทั้งหมดกลับถึงเรือโดยสาร เป็นเวลาคล้อยดึกแล้ว กู่หมิงและพวกล้วนขึ้นฝั่งไปดื่มสุราเคล้านารี คงเหลือแต่ฝังเซิงที่มีสีหน้าคับแค้นอยู่ตามลำพัง

เห็นเท้าซ้ายของฝังเซิงพันผ้าไว้อย่างลวกๆ เซี่ยงเส้าหลงเคยรับการฝึกปฐมพยาบาลเชื่อมต่อกระดูกมา ดังนั้นแก้ผ้าพันเท้าออก ลองบีบดูแล้วกล่าว “กระดูกเพียงเคลื่อนจากตำแหน่งเดิม ไม่ถึงกับขาหัก ขอให้ท่านทนเจ็บสักครา”

ฝังเซิงแผดร้องคำหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงก็ดันกระดูกเท้าของฝังเซิงกลับคืนสู่สภาพเดิม

ฝังเซิงลุกขึ้นยืน ทดลองเดินอยู่สองก้าว พบว่าเดินเหินได้เป็นปรกติ

ต้องร้องโพล่งว่า “พี่เสิ่นมีฝีมือยอดเยี่ยมยิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงชักชวนอีกฝ่ายนั่งลงสนทนา ฝังเซิงทรุดนั่งลงบนเสื่อ เซี่ยงเส้าหลงก็ล้วงทองคำสองแท่งนั้นจากอกเสื้อ ยื่นส่งถึงเบื้องหน้าอีกฝ่าย

ฝังเซิงเบิกตากลมโต ทองคำสองแท่งนี้เพียงพอให้ผู้คนธรรมดาจับจ่ายใช้สอยไปชั่วชีวิต

เซี่ยงเส้าหลงยัดทองคำแท่งไปในมืออีกฝ่าย กล่าวเบาๆ ว่า “นี่เป็นของท่าน”

ฝังเซิงลังเลเล็กน้อยแล้วกล่าว “ข้าพเจ้าไหนเลยรับทองคำจากพี่เสิ่นได้?”

เซี่ยงเส้าหลงโป้ปดว่า “ข้าพเจ้ามีทองคำเช่นนี้อยู่สิบแท่ง เป็นซิ่นหลินจวินยกให้ก่อนประสบชะตากรรม พี่ฝังรับไปอย่างวางใจ จากนั้นแสร้งเป็นขาหักออกจากคณะนักร้องนี้ ใช้ชีวิตตามที่ตัวเองวาดหวังไว้”

ฝังเซิงกำทองคำแท่งไว้ ปากกล่าวว่า “พี่เสิ่นมีสมบัติเช่นนี้ ไยต้องลดตัวลงมาเป็นคนขับรถด้วย?”

เซี่ยงเส้าหลงปั้นเรื่องราวว่า “คราครั้งนี้ข้าพเจ้าคิดฉวยโอกาสออกจากนครต้าเหลียน ตระเตรียมไปเสี่ยงโชคที่รัฐฉี”

ฝังเซิงกล่าวด้วยความสำนึกขอบคุณว่า “บุญคุณยิ่งใหญ่ไม่กล้ากล่าวตอบแทน เมื่อมีทองคำสองแท่งนี้บวกกับเงินที่ข้าพเจ้าเก็บหอมรอมริบไว้ พรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะไปร่ำลาคุณหนูฟังแล้ว” ขบคิดเล็กน้อยแล้วกล่าว “พวกเรามิสู้ไปด้วยกัน ซาลี่จิตใจคับแคบ ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน ส่วนจางเฉวียนเพียงคิดหลอกใช้ท่าน ต่อให้พี่เสิ่นตกตาย มันก็ไม่หลั่งน้ำตาแม้แต่น้อย”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “พี่ฝังไปแล้ว ข้าพเจ้าจะได้ไม่ต้องพะวง การหกล้มของพวกเรานั้นต้องไม่หกล้มเปล่าแน่นอน”

ฝังเซิงเหม่อมองดูเซี่ยงเส้าหลง พริบตานั้นรู้สึกว่าเซี่ยงเส้าหลงคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน

ค่ำคืนนั้นฝังเซิงไม่อาจอดรนทนรอ ขอเข้าพบจางเฉวียน บอกว่า

ตัวเองขาหัก ขอลาออกจากงาน จางเฉวียนก็ไม่เหนี่ยวรั้ง หยิบยื่นเศษเหรียญให้สิบกว่าเหรียญ บอกให้พรุ่งนี้เช้าลงจากเรือได้

ฝังเซิงกลับมาบอกต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า เขาความจริงสมควรได้รับค่าสวัสดิการจำนวนหนึ่ง เงินจำนวนนี้กลับตกอยู่ในกระเป๋าของจางเฉวียนแน่นอน เขาไม่ติดใจเอาความ ทั้งนี้เพราะทองคำสองแท่งนั้นเพียงพอให้เขาจับจ่ายใช้สอยแล้ว

เช้าวันรุ่งขึ้น เซี่ยงเส้าหลงส่งฝังเซิงขึ้นฝั่ง ขณะใคร่ครวญว่าสมควรจากไปพร้อมกับฝังเซิงหรือไม่ กู่หมิงและพวกก็กลับมากล่าวเยาะเย้ยถากถางพวกเขา แล้วค่อยปีนขึ้นเรือไป

เซี่ยงเส้าหลงเห็นบริเวณท่าเรือกระจายเต็มไปด้วยทหารวุ่ย จางเฉวียนบนเรือก็จับตาดูเขา ได้แต่ร่ำลาฝังเซิงกลับขึ้นเรือโดยสาร

เรือโดยสารถอนสมอออกเดินทางต่อ เซี่ยงเส้าหลงสังเกตเห็นบ่าวไพร่คนขับรถอื่นล้วนหลีกลี้ มิกล้าสนทนากับเขา จางเฉวียนและพวกก็ไม่แยแสสนใจเขา ต้องลอบหัวร่อในใจ รับอาหารเช้ามานั่งรับประทานที่มุมดาดฟ้าเรือ

เขาวางแผนว่าจะหาเหตุวิวาท เพื่อบีบบังคับให้ฟ่งเฟยไล่เขาออก อย่างนั้นก็สามารถส่ายอาดๆ จากไป โดยไม่มีผู้ใดระแวงสงสัยแต่อย่างไร เพียงแต่ช่วงเวลาต้องคำนวณเป็นมั่นเหมาะ ทางที่ดีคือก่อเรื่องก่อนที่เรือโดยสารจอดเทียบท่าต่อไป

ตอนแรกเขายังนึกเสียใจที่แย่งชิงชามข้าวของผู้อื่น แต่ตอนนี้ทราบแล้วว่าเป็นเรื่องราวใด กู่หมิงและพวกแสดงว่าได้รับคำสั่งผู้ช่วยพ่อบ้านซาลี่ บีบบังคับให้เขาออกจากงานให้จงได้

ซาลี่ถือดีว่ามีหน้าตาไม่เลว เกาะแกะและเล็มหญิงรับใช้ที่มีอำนาจนางใดนางหนึ่ง หลังจากมีกำลังกล้าแข็งขึ้น คงคิดฮุบตำแหน่งของจางเฉวียนซึ่งมีผลประโยชน์อย่างมากมาย

ขณะที่เขานึกหาเส้นทางกลับสู่รัฐฉิน ที่หัวไหล่ถูกผู้คนตบใส่คราหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงเหลียวหน้าไป จดจำออกว่าเป็นหนึ่งในผู้ติดตามที่คุ้มครอง

ส่งฟ่งเฟยไปเซ่นไหว้บรรพบุรุษ ผู้ติดตามนั้นกล่าวว่า “ท่านจางต้องการพบท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นอีกฝ่ายยามกล่าววาจา กลับหลบหน้าตาเขาพลันทราบว่าเป็นเรื่องราวใด ยิ้มพลางกล่าวว่า “พี่ท่านมีคำเรียกหาว่ากระไร?”

ผู้ติดตามนั้นกล่าวว่า “เราเรียกว่าสีหยัง ตามเรามาเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกคันไม้คันมือขึ้นมา ติดตามอีกฝ่ายเข้าห้องท้องเรือไป

ในคณะนักร้อง

สีหยังชักนำเซี่ยงเส้าหลงถึงหน้าประตูห้องท้องเรือบานหนึ่ง ผลักประตูเปิดแง้มออก กล่าวว่า "ท่านจางอยู่ภายใน ท่านเข้าไปเองเถอะ"

ยามนี้บนทางระเบียงปราศจากผู้คน ห้องบนของเรือกลับบังเกิดเสียงเพลงคลอเคล้าเสียงมโหรีดังแว่วมา ในสภาพเช่นนี้ ต่อให้เซี่ยงเส้าหลงถูกกลุ้มรุมทุบตี ส่งเสียงแผดร้องอย่างไร ก็ไม่มีผู้ใดได้ยิน

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อย พลันใช้หัวไหล่พุ่งชนไหล่ของสีหยังโดยแรง สีหยังไม่ทันระวัง ต้องอุทานคำหนึ่ง โซซัดโซเซไปในห้องท้องเรือ

ถุงผ้าดำใบหนึ่งครอบลงมา สวมลงบนศีรษะของสีหยัง จากนั้นคนถูกลากดึงเข้าห้อง กู่หมิง ปู้เอี้ยนและคนขับรถอีกสองคนพากันโถมเข้าหา ต่อยหมัดเตะเท้าใส่เป็นพัลวัน

เซี่ยงเส้าหลงถลันเข้าห้องท้องเรือ พร้อมกับปิดประตูห้องลง สีหยังก็ล้มระทวยลงกับพื้น นอนขดตัวราวกุ้งเผาตัวหนึ่ง

กู่หมิงเหลือบเห็นก่อนว่า ผู้ที่ยืนอยู่ข้างหลังประตูมิใช่สีหยัง หากทว่าเป็นเซี่ยงเส้าหลง สร้างความแตกตื่นจนอ้าปากค้าง ชี้มือมายังเซี่ยงเส้าหลง ไม่อาจกล่าววาจาใดได้ ยามนั้นบุคคลอื่นก็พบว่าทุบตีคนผิดแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะกล่าวว่า "พวกท่านไม่ทราบว่าตัวเองกระทำเรื่องผิดพลาดหรือ?" พลันพุ่งตัวเข้าไป จวบจนถึงข้างกายอู๋สวิน

งอเข่ากระทุ้งใส่หว่างขาของอีกฝ่าย

เมื่อศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด เซี่ยงเส้าหลงเป็นนักชกต่อยตี จึงล่วงรู้หลักการ *"ยิงคนยิงม้าก่อน จับโจรจับหัวหน้า"* เป็นอย่างดี อู๋สวินมีรูปร่างต่ำเตี้ยกำยำ ห้าวหาญมีพลัง ไม่เช่นนั้นคงไม่สามารถผลักเซี่ยงเส้าหลงกลิ้งตกลงจากไม้กระดาน ดังนั้นพอลงมือ ก็มุ่งเป้าไปที่อู๋สวิน ทั้งจู่โจมใส่จุดยุทธศาสตร์สำคัญของอีกฝ่าย

เซี่ยงเส้าหลงใช้ความรวดเร็วจัดการกับอู๋สวิน จากนั้นเคลื่อนกายถึงหว่างกลางของผู้ติดตามอีกสองคน หักศอกซ้ายขวา แยกย้ายกระทุ้งใส่ชายโครงของคนทั้งสอง ยุทธการประชิดติดตัวเช่นนี้ เหมาะสำหรับพื้นที่อันคับแคบ ขณะที่ฝ่ายตรงข้ามคำนวณตำแหน่งของเขาไม่ออก เขากลับอาศัยร่างของศัตรูเป็นเกราะกำบัง พริบตานั้นโค่นผู้ติดตามทั้งสองทรุดฮวบลง

เซี่ยงเส้าหลงพลันโถมถึงเบื้องหน้าปู้เอี้ยน เบี่ยงศีรษะหลบหลีกหมัดที่ฝ่ายตรงข้ามต่อยออก ยื่นสองมือบีบเค้นลำคอของอีกฝ่าย กระทุ้งเข่าติดต่อกันสองครา กระแทกใส่ท้องน้อยปู้เอี้ยน เขายังตวัดเท้าเตะออก เตะคนขับรถอีกคนหนึ่งปลิวลิ่วไป ปะทะชนกับผนังห้องท้องเรือดังโครมใหญ่

เสียงมโหรีที่ชั้นบนพอดีบรรเลงถึงจังหวะอันเร่งเร้า คล้ายหนุนเสริมให้แก่เซี่ยงเส้าหลงอีกทางหนึ่ง ไม่ทราบเป็นผู้ใดกระโจนจากด้านหลังกอดรัดร่างเซี่ยงเส้าหลงไว้ เซี่ยงเส้าหลงค่อยคลายมือจากปู้เอี้ยน ปล่อยให้อีกฝ่ายคุกเข่าลง จากนั้นใช้วิชายูโด ย่อตัวลงสลัดร่างคนที่ด้านหลังลอยข้ามศีรษะ ทุ่มใส่หน้าต่างห้องท้องเรือ เสียงโครมเมื่อแผ่นหลังคนผู้นั้นปะทะกับผนังห้องท้องเรือ ส่วนที่ติดกับหน้าต่าง ล้มกลิ้งถึงมุมห้อง

กู่หมิงกับคนขับรถอีกสองคนฮือเข้ามา เซี่ยงเส้าหลงใช้ออกด้วยวิชาคว้าจับ รวบคว้าข้อมือคนขับรถผู้หนึ่งบิดไพล่หลัง งอเข่ากระทุ้งใส่ท้องน้อยอีกฝ่าย สร้างความเจ็บปวดแก่คนผู้นั้นจนตัวงอ เซี่ยงเส้าหลงกระชากดึงโดยแรง คนขับรถที่ถูกสยบก็เซถลาไปปะทะชนกับคนขับรถ

อีกคนหนึ่ง

กู่หมิงโถมถึงเบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลง ผู้ติดตามที่โค่นล้มทั้งสองฝ่ายค่อยคืบคลานลุกขึ้น แต่ยืนเซื่องซึมเซา กลายเป็นการต่อสู้ตัวต่อตัว กู่หมิงหน้าตาบิดเบี้ยว สองตาทอประกายดุร้าย ชักมีดสั้นจากอกเสื้อจ้วงแทงใส่เซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงย่อตัวหลบเลี่ยงจากคมมีด ใช้สันมือฟันใส่ข้อมืออีกฝ่าย กู่หมิงคลายมือปล่อยมีดสั้นร่วงหล่น ถลาไปเบื้องหน้าอย่างเสียหลัก เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสกระแทกหมัดใส่กลางหลังอีกฝ่าย ต่อยจนกู่หมิงล้มคว่ำกับพื้น

ผู้ติดตามทั้งสองระงับสติลง พลันชักกระบี่จากฝัก กลุ้มรุมเข้ามา เซี่ยงเส้าหลงก็ชักกระบี่คลื่นโลหิตออก คลี่สะบัดเป็นเงากระบี่ผืนหนึ่ง ผู้ติดตามทั้งสองไหนเลยคาดคิดว่า ในโลกมีคนใช้กระบี่อย่างลึกล้ำถึงเพียงนี้ ในเสียงอุทานอย่างแตกตื่น ล้วนถูกกระบี่แทงใส่ข้อมือ จนโลหิตฉีดพุ่ง คลายมือโยนกระบี่ทิ้ง

เซี่ยงเส้าหลงสอดกระบี่คืนฝัก สะอึกเข้าไปต่อยหมัดทั้งซ้ายขวา เสียงกระดูกหักและเสียงแผดร้องดังผสมผสาน ลงมือเพียงไม่กี่หมัด คนทั้งสองก็ถูกต่อยล้มลงลุกไม่ขึ้นอีก

กู่หมิงคืบคลานเข้ามา เซี่ยงเส้าหลงชิงรุกไล่อีกฝ่ายไปปะทะกับผนังห้องท้องเรือ ต่อยหมัดใส่ท้องน้อยอีกฝ่ายรวมสี่หมัด ต่อยจนกู่หมิงกระอักโลหิตออกมา รูดตัวกระแทกนั่งลงกับพื้น ยามนี้ในห้องท้องเรือนอกจากเซี่ยงเส้าหลงแล้ว ไม่มีผู้ใดมีปัญญาลุกขึ้นอีก

เซี่ยงเส้าหลงตบมือสองครา บิดขี้เกียจคราหนึ่งเห็นว่าถึงเวลาลงจากเรือโดยสารแล้ว

คู่กรณีพิพาททั้งสองฝ่าย ถูกเรียกตัวมาในห้องโถงท้องเรืออันกว้างใหญ่ ฟ่งเฟยยังคงใช้แพรเบาบางคลุมหน้า เสี่ยวผิงเอ๋อที่แต่งกายชุดบุรุษยืนสำรวมอยู่ด้านหลัง

บุคคลหมายเลขสองของคณะดนตรีต่งสูเจินเผยโฉมเป็นครั้งแรก

นั่งอยู่ข้างกายฟ่งเฟย ที่ด้านข้างยืนไว้ด้วยหญิงรับใช้ประจำตัวของนางนามเสี่ยงหลิงเจี่ย ต่งสูเจินมีอายุยี่สิบเศษ ใบหน้างามสะคราญ ตาดำขลับประดุจนิล กลอกกลิ้งอย่างปราดเปรียว เป็นลักษณะที่ฉลาดหลักแหลม

หัวหน้าคณะดนตรีหวินเหนียงก็มาด้วย โดยนั่งอยู่อีกฟากหนึ่งของฟ่งเฟย นางย่างเข้าวัยกลางคน หากยังรักษาเค้าความงามไว้ ทั้งยังมีเสน่ห์ของสตรีเต็มสาวซึ่งหญิงสาวเยาว์วัยไม่มี

จางเฉวียนนั่งอยู่ด้านข้างด้วยสีหน้ากระหยิ่มยินดี รวมทั้งซาลี่ก็ถูกเรียกตัวมาจากเรืออีกลำหนึ่งเข้าร่วมการ "พิพากษา" ครั้งนี้สองบุรุษสามสตรีนั่งเก้าอี้ที่นั่งซึ่งจัดเรียงเป็นรูปพัด เซี่ยงเส้าหลงยืนอยู่ด้านตรงข้ามอย่างทะนงองอาจ

ส่วนคุนซานและพวกผู้ติดตาม ยืนเข้าแถวอยู่สองฟากข้างและหน้าประตู ผู้คนยี่สิบกว่าคนสงบสุ้มเสียง บรรยากาศเคร่งเครียดผิดธรรมดา กู่หมิง ปู้เอี้ยน อู๋สวิน สีหยังและพวกได้รับการพันบาดแผล กระแทกนั่งอยู่ด้านข้างราวไก่ชนที่สู้แพ้ สารรูปทั้งน่าสมเพชและน่าหัวร่อ

ต่งสูเจินกล่าวขึ้นก่อนว่า "เสิ่นเหลียง นี่เป็นเรื่องราวใด ท่านทราบหรือไม่ว่าในหมู่คณะเรา ห้ามมิให้วิวาทด้วยเรื่องส่วนตัว?" สุ้มเสียงของนางสดใสไพเราะ แฝงหางเสียงกังวาน หากร้องขับขานบทเพลงคงน่าฟังอย่างยิ่ง

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามองโดยรอบ เห็นสายตาทุกคู่จ้องจับมาที่เขาดังนั้นยิ้มเล็กน้อย จงใจดัดสุ้มเสียงกล่าวว่า "หากต้องการทราบว่าเป็นเรื่องราวใด ไยไม่ถามไถ่กู่หมิงและพวกดู?"

ซาลี่ตวาดสอดขึ้น "เสิ่นเหลียงเจ้าเป็นตัวอะไร กลับไม่มีสัมมาคารวะยังไม่คุกเข่าลงให้แก่เราอีก?"

เซี่ยงเส้าหลงเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ แหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า "นักสู้ฆ่าได้หยามไม่ได้ ใต้หัวเข่าลูกผู้ชายมีทองคำ หากให้ข้าพเจ้านี้ศิโรราบต่อคนต่ำช้าเช่นท่าน ต้องฆ่าข้าพเจ้าค่อยกระทำได้"

ซาลี่ผุดลุกขึ้น ตวาดด้วยโทสะว่า "เราจะปลิดชีวิตสุนัขของคน

โอหังบังอาจเช่นเจ้าเอง”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “หากท่านสามารถรับมือข้าพเจ้าสิบกระบวนท่า ข้าพเจ้าคุกเข่าคำนับท่านสิบครั้ง”

ซาลี่ขุ่นแค้นจนใบหน้าบัดเดี๋ยวแดงก่ำบัดเดี๋ยวขาวซีด เพียงแต่ไม่กล้าชักกระบี่ออกมา

ฟ่งเฟยกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ตกลง พวกเราสะสางเรื่องราวให้กระจ่างชัด อู๋สวิน เจ้าเป็นหัวหน้าขบวนติดตาม บอกต่อข้าพเจ้าว่าเป็นเรื่องราวใด?”

อู๋สวินแสดงว่าเป็นคนโง่ทึบ ไม่ช่างเจรจาพาที ยามกะทันหันไม่ทราบกล่าวเริ่มอย่างไรดี กู่หมิงจึงกล่าว “เรื่องราวสืบเนื่องจากเสิ่นเหลียง พวกเราจับกลุ่มกันอยู่ในห้องท้องเรือ เสิ่นเหลียง...”

อู๋สวินค่อยได้คิด กล่าวเสริมว่า “ใช่แล้ว เสิ่นเหลียงบุกเข้ามาลงไม้ลงมือต่อพวกเราโดยไม่บอกกล่าว”

จางเฉวียนหัวร่อออกมา กล่าวว่า “มันทราบได้อย่างไรว่าพวกท่านจับกลุ่มกันอยู่ในห้องท้องเรือหลังนั้น?”

อู๋สวินอับจนถ้อยคำอีกครา

ต่งสูเจินเหลียวหน้าไปยังเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “เสิ่นเหลียงเจ้ามีคำพูดใดจะกล่าว?”

เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยคิดอธิบาย กลับแบมือกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่มีคำพูดจะกล่าว ขอเพียงคุณหนูรองกล่าวคำเดียว ข้าพเจ้าจะสะบัดหน้าจากไป”

ต่งสูเจินขมวดคิ้วเรียวงามกล่าวว่า “ตอนนี้มิใช่เป็นปัญหาว่าผู้ใดลงมือทำร้ายคน หากแต่เกิดจากท่าทีอันสามหาวของท่าน เสิ่นเหลียงท่านแสดงว่ามิใช่ชนชั้นธรรมดา ที่นี้เพียงเป็นคณะนักร้องนางระบำคณะหนึ่ง ไม่สามารถรองรับบุคคลเช่นท่าน ดังนั้น...”

เซี่ยงเส้าหลงลอบขอบคุณฟ้าดินในใจ ฟ่งเฟยพลันตัดบทต่งสูเจินว่า “ช้าก่อน”

ทุกผู้คนเหลียวมองนางอย่างงุนงง เซี่ยงเส้าหลงต้องลอบคร่ำครวญในใจ หากแม้นฟ่งเฟยจดจำเขาออก เกรงว่าย่ำแย่แล้ว เขาจงใจตัดสุ้มเสียง ทั้งรูปโฉมก็เปลี่ยนแปลงจากเดิม ก่อนหน้านี้นางพบหน้าเขาเพียงครั้งเดียว ตามเหตุผลไม่สมควรจดจำเขาออก

ฟ่งเฟยทอดถอนใจกล่าวว่า “คิดไม่ถึงคณะนักร้องนางระบำเล็กๆ ของพวกเรา กลับเกิดเรื่องราวมากมายถึงเพียงนี้ เรื่องนี้มิใช่ความผิดของเสิ่นเหลียง หากแต่ขึ้นอยู่กับผู้ดูแลรับผิดชอบ ที่แล้วมาข้าพเจ้านิ่งเฉยเอาไว้ มิคาดพวกท่านกลับกำเริบเสิบสานกว่าเดิม ทำให้ข้าพเจ้ามิอาจไม่ออกปากแล้ว”

จางเฉวียนและซาลี่ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป ฟ่งเฟยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เสิ่นเหลียงขับรถให้แก่ข้าพเจ้าอย่างวางใจ หากแม้นยังมีคนกล้าตอแยท่าน ให้รายงานต่อข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงตะลึงลานกับที่ ถึงกับคิดร้องไห้ดังๆ ออกมาด้วยความผิดหวัง หากแม้นเขายืนกรานจากไป ออกจะขัดกับเหตุผล ได้แต่น้อมคำนับขอบคุณ

ฟ่งเฟยกวาดตาไปยังจางเฉวียนและซาลี่ ยกมือปลดแพรคลุมหน้าลงมา เผยเห็นวงหน้าอันงามผุดผาด หากทว่าตาหงส์ทั้งคู่ทอประกายเย็นเยียบ แฝงแววไม่พอใจ

จางเฉวียนแตกตื่นจนคุกเข่าลง ชิงกล่าวว่า “ผู้น้อยทราบความผิดแล้ว”

ซาลี่คล้ายมีที่ถือดีอันใด ยังกล่าวว่า “คุณหนูใหญ่ ตอนเกิดเหตุผู้น้อยไม่อยู่บนเรือ...”

ฟ่งเฟยกล่าวเสียงราบเรียบว่า “หลังจากที่เรือเทียบท่า ซาลี่ท่านไสหัวไปให้แก่ข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นอย่าได้โทษว่าข้าพเจ้าไร้ไมตรี” จากนั้นหันไปกล่าวกับจางเฉวียนว่า “เห็นแก่ท่านทำงานให้แก่ข้าพเจ้านานปี ทั้งยังยอมรับผิด เพียงลดตำแหน่งท่านเป็นผู้ช่วยพ่อบ้าน เรื่องการเงินให้หวินเหนียงรับผิดชอบชั่วคราว ส่วนกู่หมิงและพวกก่อเหตุวิวาท ให้

หักค่าแรงในเดือนนี้ ผู้ใดมีความเห็นเป็นอื่นให้ออกจากงานไป” กล่าวจบลุกขึ้นเดินจากไป

หลังเหตุการณ์ครั้งนี้ เซี่ยงเส้าหลงมีศักดิ์ฐานะสูงขึ้น โยกย้ายจากห้องท้องเรือชั้นล่างขึ้นมาอยู่ห้องเดียวกับผู้ติดตามสี่คนที่ห้องท้องเรือชั้นกลาง

หากมองจากแง่มุมหนึ่ง เขากลายเป็นวีรบุรุษของกลุ่มบุคคลซึ่งเคยถูกจางเฉวียนและซาลี่กดขี่ข่มเหง แต่แผนการหลบหนีกลับล้มเหลวสิ้น เขาย่อมไม่ยินยอมไปยังรัฐฉี แต่ท่ามกลางดินฟ้าอากาศอันเหน็บหนาวไม่อาจกระโดดลงแม่น้ำหลบหนีไป

เมื่อเวลาอาหารค่ำ ยังไม่มีผู้ใดกล้าสนทนากับเขา แต่มีคนผงกศีรษะให้ แสดงท่าทีที่เป็นมิตรกว่าเดิม

ขณะที่ผู้คนส่วนใหญ่หลบลมหนาวเข้าห้องท้องเรือ เซี่ยงเส้าหลงกลับนั่งอยู่บนกองสัมภาระที่ท้ายเรือ เหม่อมองทิวทัศน์สองฝั่งแม่น้ำใต้ราตรีดาว ที่ด้านหลังยังมีเรือใหญ่อีกสามลำแล่นตามมา

หวนนึกถึงเขายิ่งมายิ่งห่างไกลจากบุตรภรรยาที่นครเสียนหยาง นึกถึงการตายของโจวเหลียงกับพญาเหยี่ยว ทั้งยังมีนักรบคนแล้วคนเล่าล้มตายลงต่อหน้า ถึงกับคิดร่ำร้องดังๆ ออกมา

กับการหายสาบสูญของเขา เสี่ยวผานใช่ทรงรู้สึกสูญเสียหรือลอบโสมนัสยินดี? หากกล่าวถึงที่สุด เซี่ยงเส้าหลงเป็นตัวแทนแห่งอดีตของเสี่ยวผาน หากไม่มีเซี่ยงเส้าหลง เสี่ยวผานจึงเป็นจิ๋นซีฮ่องเต้โดยปราศจากข้อกริ่งเกรงใดๆ ความคิดเช่นนี้สร้างความประหวั่นพรั่นพรึงแก่เซี่ยงเส้าหลงนัก

ขณะครุ่นคิด สุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ริมโสตว่า “ท่านคิดอะไร?”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านตื่นจากห้วงความคิด เหลียวหน้าไปตามเสียงที่แท้เป็นหัวหน้าคณะนักดนตรีนามหวินเหนียง ดังนั้นรีบลุกขึ้นคารวะ

หวินเหนียงเดินมายืนเคียงคู่กับเขา ทอดถอนใจกล่าวว่า “ผัคน

บนเรือคงกลัวท่าน จึงปล่อยให้ท่านยืนดูทิวทัศน์ลำน้ำตามลำพัง คุณหนูใหญ่กับเราอยู่ที่ชั้นบนเห็นท่านอยู่ที่นี้ นางจึงใช้ให้เรามาสอบถามท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงชำเลืองมองนางแวบหนึ่ง สตรีนางนี้สมควรมีอายุยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดปีแล้ว หากทว่าบำรุงรักษารูปโฉม ผิวพรรณยังนวลเนียน รูปใบหน้างดงาม เพียงแต่เพิ่มความกร้านกรำ ซึ่งมีส่วนเสริมสร้างความเป็นสตรีให้แก่นางกว่าเดิม ยามกะทันหันต้องเหม่อมองจนซึมเซา

หวินเหนียงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ฟังจากคำพูดจาของท่านเมื่อครู่แสดงว่าท่านเคยได้รับความไว้วางใจจากซิ่นหลินจวินมา ซิ่นหลินจวินชุบเลี้ยงนักเกาะกินสามพันคน ผู้ที่ขับรถให้แก่เขาต้องไม่ธรรมดา ตอนนี้ไม่มีผู้ใดกล้าดูแคลนท่านอีก”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงบุญคุณความแค้นระหว่างเขากับซิ่นหลินจวิน ดวงตาทอแววสะทกสะท้อนขึ้นมา หวินเหนียงชมดูจนใจสั่นสะท้าน รู้สึกว่าบุรุษผู้นี้มีแรงดึงดูดใจต่อนางนัก

เซี่ยงเส้าหลงเห็นหวินเหนียงกลับเป็นฝ่ายหลบสายตาของเขา อดสงสัยมิได้ ทอดถอนใจกล่าวว่า “ระหว่างใครเห็นใครรักกับใครเห็นล้วนเกรงขาม ไม่ทราบฝ่ายใดดีกว่า?”

คำถามของเขาสะกิดความสนใจของหวินเหนียงขึ้นมา กล่าวโดยไม่ขบคิดว่า “นี่ยังต้องบอกหรือ ย่อมเป็นใครเห็นใครรัก”

กล่าวพลางหน้าแดงวูบหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะกล่าวว่า “นั่นเพียงเป็นความคิดอ่านของคนหนุ่มไม่รู้ความ ทางที่ดีทั้งทำให้ผู้คนนึกเกรงขาม ทั้งเป็นที่รักใคร่ แต่นี่เป็นไปไม่ได้ ดังนั้นยินยอมให้ผู้อื่นนึกเกรงขาม อย่างน้อยมีความปลอดภัยกว่า”

หวินเหนียงงงงันวูบจึงกล่าว “ท่านผู้นี้มีความคิดอ่านพิเศษเฉพาะ แต่ไม่อาจบอกว่าไม่มีเหตุผล บางครั้งผู้ที่ทำร้ายเราล้วนเป็นคนที่รักเรา โอ บุคคลเช่นท่านไฉนยอมลดตัวเป็นคนขับรถผู้หนึ่ง?”

แม้แต่นางเองก็ไม่เข้าใจว่า ไฉนยินยอมโอภาปราศรัยกับบ่าวไพร่ผู้หนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “นี่อาจตรงกับคำกล่าวที่ว่าคนมีสามเสื่อมโทรมหกรุ่งเรืองแล้ว”

หวินเหนียงไหนเลยล่วงรู้ความหมายในวาจาของเขา ชั่วครู่ค่อยตีความเข้าใจ ต้องกล่าวว่า “คำพูดนี้บรรยายถึงชะตาวาสนาของคนผู้หนึ่งได้อย่างลึกซึ้งจริงๆ”

จากนั้นบอกว่านางจากมาเป็นเวลานาน ต้องกลับไปรายงานต่อฟ่งเฟยแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงมองดูเงาหลังอันชดช้อยของหวินเหนียงเคลื่อนห่างออกไป ได้แต่ฝืนยิ้มออกมา

วันรุ่งขึ้นเรือจอดเทียบท่า เซี่ยงเส้าหลงออกมาที่ดาดฟ้า เห็นบนท่าเรือยืนเต็มไปด้วยขุนนางและราษฎรชาวฉีซึ่งมายลโฉมฟ่งเฟย แม่ทัพรักษาเมืองยังขึ้นเรือมาคำนับฟ่งเฟยด้วยตัวเอง

เมื่อเป็นเช่นนี้ เซี่ยงเส้าหลงยิ่งไม่มีโอกาสหลบหนี หนึ่งเดียวที่เป็นความปลาบปลื้มประโลมใจคือ หลังจากผ่านช่วงเวลาที่สุขสบาย กำลังวังชาของเขาล้วนฟื้นคืนมา

ยามนี้เขาเริ่มคุ้นเคยกับผู้ติดตามที่นอนห้องเดียวกันทั้งสี่คน จึงสอบถามว่าจุดเทียบท่าต่อไปเป็นที่ใด ค่อยทราบว่าวันมะรืนจะบรรลุถึงเมืองตี้เฉิง หลังจากนั้นจะบรรลุถึงนครหลินจวือ ซึ่งเป็นนครหลวงของรัฐฉีแล้ว

เมื่อเป็นเช่นนั้น เมืองตี้เฉิงเป็นโอกาสสุดท้ายที่เขาจะหลบหนี หากรอจนถึงนครหลินจวืออาจถูกคนของเถียนตานจดจำออก ดังนั้นต่อให้ต้องกระโดดลงน้ำแหวกว่ายหลบหนี ก็ไม่อาจไปถึงนครหลินจวือ

ค่ำคืนนั้นเซี่ยงเส้าหลงขณะจะเข้านอน พลันบังเกิดเสียงเคาะประตูดังขึ้น หญิงรับใช้นางหนึ่งมาตามตัวเซี่ยงเส้าหลง บอกฟ่งเฟยต้องการพบ เซี่ยงเส้าหลงได้รับเกียรติจนประหม่า ทั้งขบคิดไม่เข้าใจว่าฟ่งเฟยไฉนลดตัวลงมาพบเขา

ฟ่งเฟยไม่ได้คลุมแพรคลุมหน้า หากแต่นั่งสงบบนเสื่อในห้องโถงท้องเรือ เซี่ยงเส้าหลงแสดงความเคารพ จากนั้นปฏิบัติตามคำบอกของนาง ทรุดนั่งลงบนเบาะนุ่มที่ห่างจากนางห้าเชียะ หญิงรับใช้นั้นล่าถอยออกไป ภายในห้องโถงท้องเรือเพียงหลงเหลือพวกเขาสองต่อสอง

บุรุษสตรีมีแรงดึงดูดใจกันและกันมาแต่กำเนิด ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงอดชื่นชมต่อความงามของนางมิได้ เพียงท่านั่งของฟ่งเฟยก็ดึงดูดใจผู้คนนัก ชายเสื้อของชุดยาวอันหลวมกว้างปิดคลุมร่างท่อนล่างของนาง ชายกระโปรงลากยาวถึงมุมเสื่อ มาตรว่านั่งอยู่ แต่ช่วงเอวของนางยังตั้งตรง ทำให้อกอูมยิ่งตระหง่านกว่าเดิม ผมเผ้าของนางเกล้าเป็นมวยสองมวย ใบหน้าสงบราบเรียบดุจผิวน้ำไร้ระลอก ทำให้เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงคำกล่าวของถูเซียนซึ่งชมเชยนางว่า “งามทั้งนอกทั้งใน”

ที่ข้างกายนางจัดวางพิณห้าสายคันหนึ่งสีไม้ทึมทึบ ช่วยขับเน้นชุดยาวหลวมกว้างสีขาวปักลายหงส์สีเหลืองอ่อนของนาง ในเตาผิงก็ก่อไฟลุกโชน เสียงเผาไหม้ดังเป็นครั้งคราวผสานกับเสียงน้ำกระแทกใส่ตัวเรือกลายเป็นดุริยทิพย์ชนิดหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงแม้มีความสามารถในการหักห้ามตน ยังถูกหญิงงามนางนี้หลอมละลายหัวใจไป นางสมกับที่จัดอยู่อันดับแรกในสามสาวสะคราญโฉม มิน่าเล่าเหล่าขุนนางอำมาตย์ เชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ล้วนสยบอยู่ใต้ชายกระโปรงนาง อย่าว่าแต่เชยชิดสนิทสนม ขอเพียงนางยินยอมชม้ายมองแวบหนึ่งก็เป็นความปลาบปลื้มยินดีอย่างมาก

ฟ่งเฟยพลันถามขึ้นว่า “ซิ่นหลินจวินตายอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงตื่นตัวขึ้นมา ก้มศีรษะกล่าวว่า “หากคุณหนูใหญ่ถามคำถามนี้ตอนอยู่ในนครต้าเหลียน ผู้น้อยคงไม่กล้าตอบตามความสัตย์” จากนั้นกล่าวราวอยู่ในเหตุการณ์ว่า “ตอนนั้นเจ้ารัฐวุ่ยองค์ก่อนป่วยหนักปางตาย หลงหยางจวินกับไท่จื่อเจิงพร้อมด้วยทหารองครักษ์มายังตึกเรา ส่งมอบสุราให้จอกหนึ่ง จากนั้นซิ่นหลินจวินทยอยเรียกพวกเราเข้าไปสั่งเสียเรื่องหลังแล้วดื่มสุราจอกนั้นลงไป”

ฟ่งเฟยไม่ติดใจสงสัย ทอดถอนใจคำหนึ่ง นิ่งเงียบงันไม่กล่าววาจา เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านางนึกระแวงสงสัยเขา อาจบางทีคาดคิดว่า เขาคือเซี่ยงเส้าหลงจึงสอบถามเช่นนี้

ฟ่งเฟยเพ่งตาจ้องจับบนใบหน้าของเขาอีกครา ถามว่า “เสิ่นเหลียง ท่านเพียงเป็นคนขับรถของซิ่นหลินจวินหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงนึกหาถ้อยคำอธิบายได้แล้ว จึงกล่าว “คุณหนูใหญ่มีสายตาคมกล้านัก ผู้น้อยความจริงเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของแม่ทัพเหลียนผ่อแห่งรัฐจ้าว ติดตามท่านแม่ทัพออกจากรัฐจ้าว สวามิภักดิ์ต่อซิ่นหลินจวิน เข้าใจว่าสามารถกระทำการใหญ่ แต่แล้วคนคำนวณมิสู้ฟ้าลิขิต สุดท้ายตกยากอยู่ในนครต้าเหลียน หลังจากผ่านเหตุแปรเปลี่ยนสองครั้งครา ผู้น้อยเห็นซึ้งซีดชาต่อชื่อเสียงลาภยศ เพียงหวังหาเงินทองสักก้อนหนึ่ง เสาะหาสถานที่ชนบทใช้ชีวิตที่เหลืออยู่อย่างสุขสงบ”

ฟ่งเฟยพึมพำว่า “คนคำนวณมิสู้ฟ้าลิขิต คำกล่าวได้ดียิ่ง ครอบคลุมถึงความผิดหวังอย่างอับจนปัญญา หากพี่เสิ่นไม่รังเกียจ ขอให้ดูแลคณะนักร้องเราอย่างวางใจ”

เซี่ยงเส้าหลงก้มศีรษะกล่าวว่า “มิกล้ารับคำ *‘พี่เสิ่น’* ของคุณหนูใหญ่ อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าเป็นคนมาใหม่ ไม่เป็นที่ยอมรับของผู้คน ขอคุณหนูใหญ่อย่าได้ยกย่องผู้น้อยเกินไป”

ฟ่งเฟยยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าตระเวนไปตามรัฐต่างๆ ผ่านพบผู้คนมากมาย ท่านโอนอ่อนแต่ไม่ยอมสยบ ยามอยู่ท่ามกลางกลุ่มคน ยังรักษาท่วงท่าอันปลอดโปร่ง แสดงว่ามิใช่ชนชั้นบ่าวไพร่เด็ดขาด” นางทอดถอนใจแล้วกล่าวต่อ “โอ ท่านทำให้ข้าพเจ้านึกถึงคนผู้หนึ่ง ซึ่งพานพบที่นครเสียนหยาง แต่จางเฉวียนยืนยันศักดิ์ฐานะของท่าน พร้อมกันนั้นมีข่าวจากเมืองตงโหมวว่า เขาเดินทางกลับไปโดยสวัสดิภาพแล้ว น่าหัวร่อรัฐวุ่ยยังพลิกแผ่นดินค้นหาตัวเขาไม่เลิกรา”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด ทราบว่าเถิงอี้กับจิงจวิ้นได้รับข่าวที่ทางหมู่บ้านตระกูลจิงส่งไป ล่วงรู้สถานะอันคับขันของเขา จึงปล่อยข่าวว่า

เขากลับถึงนครตงโหมว เพื่อหลอกให้ข้าศึกยุติการค้นหาตัวเขา นึกถึงตอนนี้มีความรู้สึกคล้ายกลับชาติเกิดใหม่ ปากกลับกล่าวว่า “ที่แท้คุณหนูใหญ่หมายถึงเซี่ยงเส้าหลงแห่งรัฐฉิน”

ฟ่งเฟยจับจ้องมองเขาอย่างลึกซึ้ง ตาคู่งามทอแววครุ่นคิดคะนึงถึง แต่ไม่กล่าววาจา พริบตานั้นเซี่ยงเส้าหลงทราบว่า ฟ่งเฟยบังเกิดความรู้สึกผูกพันต่อเขา ในใจรู้สึกเป็นเกียรติอย่างสูง

ฟ่งเฟยกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “การมายังนครหลินจวือครั้งนี้ เพื่อบรรลุถึงปณิธานตระเวนทั่วทุกรัฐในแผ่นดิน หลังจากนั้นข้าพเจ้าจะสลายคณะนักร้อง กลับคืนสู่แดนใต้ ใช้ชีวิตอย่างสันโดษ”

เซี่ยงเส้าหลงร้องโพล่งว่า “ที่แท้คุณหนูใหญ่คิดวางมือแล้ว”

ฟ่งเฟยเผยอแย้มยิ้มกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่อาจใช้พละกำลังเข้าพิชิต ดังนั้นเปลี่ยนเป็นร้องเพลงร่ายรำ คิดเผยแพร่คีตลีลาของบรรพชนรุ่นก่อนให้ขจรขจาย แต่ไม่ทราบผู้ใดปล่อยข่าวออกไปว่าข้าพเจ้าคิดสลายคณะดนตรี ตอนนี้ทุกผู้คนเฝ้าติดตามความเคลื่อนไหวข้าพเจ้า คาดว่าพี่เสิ่นคงเข้าใจความหมายของข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงอดกล่าวมิได้ว่า “อย่างนั้นคุณหนูใหญ่พานยกเลิกแผนการเดินทางสู่นครหลินจวือ มิใช่แก้ปัญหาได้หรอกหรือ?”

ฟ่งเฟยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ข้าพเจ้าตระเวนไปทุกนคร เพียงขาดนครหลินจวือ หากไม่ไปรู้สึกไม่ยินยอมพร้อมใจ อย่าว่าแต่ผู้คนเกิดมาเพื่อเผชิญการท้าทายทุกรูปแบบ หากข้าพเจ้าหนีหน้าแต่กลางคันครึ่งชีวิตหลังคงสำนึกเสียใจไม่คลาย” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ “บุคคลเช่นท่านพบได้หวังไม่ได้ พวกเรามิสู้ทำข้อตกลงกันอย่างยุติธรรม หากพี่เสิ่นสามารถคุ้มครองเราฟ่งเฟยออกจากรัฐฉี โดยไม่ตกเป็นนางบำเรอของผู้อื่น ข้าพเจ้าจะกำนัลทองคำแก่พี่เสิ่นยี่สิบแท่ง”

เซี่ยงเส้าหลงสมองพองโต อย่าว่าแต่เขาไม่ยินยอมไปยังนครหลินจวือ ต่อให้จำต้องไปยังที่นั้น เกรงว่าไม่สามารถเก็บเนื้อเก็บตัว หากกลายเป็น *“ผู้จัดการทั่วไป”* ของคณะนักร้อง ต้องเผชิญหน้ากับผู้มี

อำนาจรัฐฉีเช่นเถียนตานและพวก หาหนทางรักษาพรหมจรรย์ของฟ่งเฟย เท่ากับยื่นคอไปรับดาบของผู้อื่น

พร้อมกันนั้น เขาล่วงรู้สถานะของฟ่งเฟยเช่นกัน ตราบใดที่คณะนักร้องยังตระเวนเปิดการแสดง นางยังสามารถรักษาศักดิ์ฐานะอันสูงส่งที่ไม่อาจรุกล้ำล่วงเกินต่อไป แต่หากวางมือจากการงาน ทุกผู้คนต่างคิดเด็ดดมบุปผางามช่อนี้

นี่เป็นความรู้สึกอันละเอียดอ่อน หากแม้นฟ่งเฟยคิดรักษาระยะห่างจากคนทั้งหมด ได้แต่ดำรงสถานะเช่นนี้เอาไว้ วันใดที่หยุดพักการแสดง แต่ละคนต่างคิดยื้อแย่งชิงนางไปครอบครอง ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงได้แต่ฝืนยิ้มกล่าวว่า “คุณหนูใหญ่ยกย่องข้าพเจ้าไปแล้ว”

ฟ่งเฟยทอดถอนใจกล่าวว่า “พวกเราจะอย่างไรเป็นอิสตรี คิดรับมือบุรุษที่มีจำนวนมากมายราวฝูงตั๊กแตน ได้แต่พึ่งพาท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “หากคุณหนูใหญ่ปกปิดเรื่องสลายคณะนักร้องเป็นความลับ มิใช่ลดปัญหายุ่งยากไปได้หรอกหรือ?”

ฟ่งเฟยกล่าวเสียงละห้อยว่า “ข้าพเจ้าจงใจแพร่งพรายต่อคนใกล้ชิดผู้หนึ่ง แต่ทำให้นางเข้าใจว่ายังมีผู้อื่นล่วงรู้ เพื่อทดสอบความจริงใจที่นางมีต่อข้าพเจ้า ตอนนี้นับว่าทราบกระจ่างแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ถามว่า “เป็นคุณหนูรองหรือ?”

ฟ่งเฟยผงกศีรษะรับ กล่าวว่า “นางคิดแทนที่ข้าพเจ้าตลอดเวลา ในสภาพที่บุรุษครองอำนาจ พวกเราเหล่าสตรียากจะมีกิจการของตัวเอง คณะนักร้องนับเป็นปรากฏการณ์ซึ่งหายากยิ่ง ที่แล้วมานางลดตัวอยู่ต่ำกว่าข้าพเจ้า ย่อมคิดแทนที่ข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “อย่างนั้นมิสู้ยกคณะนักร้องแก่นางให้หมดเรื่องสิ้นราว”

ฟ่งเฟยกล่าวว่า “นั่นเกี่ยวโยงถึงปัญหามากมาย ข้าพเจ้าเคยรับปากผู้ติดสอยห้อยตามข้าพเจ้าว่า เมื่อสลายคณะนักร้อง จะมอบเงินค่าเลิกจ้างแก่ทุกคนเป็นเงินจำนวนหนึ่ง ดังนั้นก่อนที่ข้าพเจ้าจะประกาศ

สลายคณะนักร้องอย่างเป็นทางการ ต่งสูเจินคิดวางแผนกับผู้อื่น อัปเปหิข้าพเจ้าออกจากคณะนักร้อง” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ “ซึ่งความจริงท่านได้ช่วยเหลือข้าพเจ้าครั้งหนึ่ง ให้ข้าพเจ้าสามารถขับไล่ซาลี่ไป แต่ตอนนี้ต่งสูเจินหันไปเกลี้ยกล่อมจางเฉวียนเข้าเป็นพวก คาดว่าพี่เสิ่นคงเข้าใจสภาพของข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงแม้ทราบกระจ่าง แต่ไม่อาจรับปากนาง ความขัดแย้งและความปวดร้าวที่ได้รับสุดที่จะบ่งบอกบรรยายได้ เขาไหนเลยหักใจทนดูหญิงงามผู้กอปรด้วยรูปโฉมและศิลปะการแสดงนางหนึ่ง ต้องถูกคนต่ำช้าบีบคั้นคุกคาม จนตกไปในเงื้อมมือบุคคลที่ไม่นิยมชมชอบได้

พบสหายในต่างแดน

เช้าวันรุ่งขึ้น ฟ่งเฟยเรียกตัวนักร้องนางระบำและชนชั้นหัวหน้าในคณะมา ประกาศว่านางเลื่อนตำแหน่ง “เสิ่นเหลียง” เป็นพ่อบ้านใหญ่รับผิดชอบเรื่องใหญ่น้อยในคณะนักร้อง ต่งสูเจินและจางเฉวียนล้วนตะลึงลาน จนใจที่ไม่กล้าคัดค้าน

ผู้ที่แสดงความยินดีต่อเซี่ยงเส้าหลงก่อนคือหวินเหนียง ทั้งยังกระซิบที่ข้างหูเขา บอกให้ขอบคุณนางให้ดี แสดงว่าหวินเหนียงเป็นคนสนิทของฟ่งเฟย แนะนำเขาต่อฟ่งเฟยเอง

นี่เป็นครั้งแรกที่เซี่ยงเส้าหลงพบเห็นนักร้องนางระบำที่หลงเหลืออีกสิบเอ็ดนาง ทุกนางล้วนมีรูปโฉมเย้ายวน ชวนให้ตาลายละลาน เพียงแต่ไม่ยอมรับนับถือเขาอยู่บ้าง จึงมีสีหน้ากระด้างเย็นชา ในจำนวนนี้มีหญิงงามเท้าเรียวยาวนามจู้ซิ่วเจิน ถึงกับแสดงท่าทีหยามเหยียดดูแคลนออกมา

คณะนักร้องมีทั้งสิ้นหนึ่งร้อยแปดสิบชีวิต ฟ่งเฟยอยู่สูงสุด ถัดจากนั้นเป็นนักร้องนางระบำและนักดนตรี อยู่ในความดูแลของต่งสูเจินกับหวินเหนียง ทั้งยังว่าจ้างหญิงรับใช้สตรีสูงอายุคอยปรนนิบัติ

คณะนักดนตรีมีอยู่ส่วนหนึ่งที่เป็นบุรุษ นอกจากนั้นล้วนเป็นสตรี ผู้ดูแลรับผิดชอบภารกิจทั้งในและนอก ส่วนใหญ่คือพ่อบ้านเช่นเขากับจางเฉวียนซึ่งถูกลดตำแหน่งเป็นผู้ช่วยพ่อบ้าน ปกครองผู้ติดตาม คนขับรถ

บ่าวบุรุษและคนแบกหาม

เซี่ยงเส้าหลงความจริงคิดผละจากไป ตอนนี้กลับแบกรับภาระหนักอึ้ง ตลอดจนรับมอบความหวังอย่างเต็มเปี่ยมของฟ่งเฟย สร้างความลำบากใจแก่เขายิ่ง

ผลดีที่เกิดขึ้นคือ จางเฉวียนถูกโยกย้ายไปยังเรือโดยสารอีกลำหนึ่ง ส่วนเขายึดครองห้องท้องเรือชั้นที่สองแต่เพียงผู้เดียว หวินเหนียงรุดมาส่งมอบธงประจำตำแหน่งแก่เขา ยิ่งทำให้เซี่ยงเส้าหลงไม่สามารถปฏิเสธได้

จากปากคำหวินเหนียง เซี่ยงเส้าหลงทำความเข้าใจกับคณะนักร้องเพิ่มขึ้น สมมติเช่นนักร้องนางระบำในคณะมิใช่นางคณิกา หากบุรุษคิดใกล้ชิดสนิทสนมต้องทุ่มเทความเพียรพยายาม นัดหมายพวกนางไปร่วมงานเลี้ยง เอาอกเอาใจพวกนาง แล้วค่อยหยั่งดูท่าทีของพวกนาง ซึ่งเรื่องเช่นนี้ฟ่งเฟยล้วนไม่ยุ่งเกี่ยว

ที่แล้วมามีนักร้องนางระบำจำนวนน้อยลาออกจากคณะ แต่งให้แก่ขุนนางเชื้อพระวงศ์ แต่หลังจากนั้นพวกนางมักถูกทิ้งขว้างไม่แยแส มิสู้อยู่ในคณะนักร้องเก็บหอมรอมริบเงินทอง ภายหน้ากลับสู่มาตุภูมิถิ่นเกิด พอใจแต่งกับผู้ใดก็ได้

ยังมีการเดินทางมายังนครหลินจวือครั้งนี้ ฟ่งเฟยต้องประชันขันแข่งกับโฉมสะคราญอีกสองนาง ซึ่งคือหลันจิงน่วนกับสือซู่ฟาง โดยกำหนดแสดงการระบำรำฟ้อนสองรอบที่ตำหนักใหญ่ในวังฉี และที่สำนักจี้เสียของปราชญ์กระบี่เฉาชิวเต้า โดยเจ้ารัฐฉีจ่ายค่าตอบแทนเป็นทองคำสองร้อยแท่ง

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ ในยุคสมัยเลียดก๊กทองคำสองร้อยแท่งนับเป็นจำนวนเงินมหาศาล เจ้ารัฐฉีกลับทุ่มให้แก่คณะนักร้องคณะหนึ่ง

ขณะสนทนา ตัวเรือสั่นสะเทือนเล็กน้อย จากนั้นชะลอความเร็วลง ทั้งสองรุดถึงริมหน้าต่างชะโงกศีรษะมอง เห็นที่เบื้องหน้าปรากฏ

เรือใหญ่ลำหนึ่งจุดโคมไฟสว่างไสวแล่นมาทางด้านนี้ พร้อมกับชะลอความเร็วลงเช่นกัน

หวินเหนียงเพ่งตามองผืนธงซึ่งปักอยู่ท้ายเรือของเรือใหญ่ที่มาจดจำออกว่าเป็นเรือของรัฐหาน ผู้มาคือท่านถัน ซึ่งทำงานให้แก่มหาเสนาบดีรัฐหาน คนผู้นี้เคยรับปากว่าจะมาชมดูการแสดงของพวกนางตอนนี้มาตามนัดจริงๆ

จากนั้นหวินเหนียงปลีกตัวไปรายงานต่อฟ่งเฟย เซี่ยงเส้าหลงกลับบังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดประการหนึ่ง เห็นว่าเคยได้ยินผู้คนเอ่ยถึงมหาเสนาบดีรัฐหาน แต่นึกไม่ออกว่าเป็นใคร

เรือใหญ่ทั้งสองลำเทียบเข้าใกล้อย่างช้าๆ ฟ่งเฟยและเหล่านักร้องนางระบำล้วนขึ้นมาบนดาดฟ้าเรือ รอคอยด้วยความยินดี หวินเหนียงก็โบกไม้โบกมือพร้อมกับนักร้องนางระบำอีกหลายนาง ภายใต้แสงโคมและประกายจันทร์สาดส่อง เห็นบนเรือใหญ่ที่มาก็ยืนไว้ด้วยผู้คนสิบกว่าคนพากันโบกมือตอบเช่นกัน

เชือกขอเกี่ยวถูกซัดขว้างมา เซี่ยงเส้าหลงรีบบงการผู้คนรับไว้ลากดึงเรืออีกฝ่ายเข้าใกล้อย่างช้าๆ รอจนเห็นโฉมหน้าผู้มาชัดตา เซี่ยงเส้าหลงถึงกับสะท้านทั้งร่าง ที่แท้อีกฝ่ายเป็นสหายที่จากกันนานปีผู้หนึ่ง

เขากลับเป็นเสี้ยวเยี่ยถัน

เซี่ยงเส้าหลงค่อยนึกออกว่า ถูเซียนเคยบอกว่า เสี้ยวเยี่ยถันปลอมชื่อเปลี่ยนแซ่เป็นเปียนถัน เป็นที่ปรึกษาของมหาเสนาบดีรัฐหาน คนผู้นี้เจนจบทุกศาสตร์สาขา มิน่าเล่าเป็นที่ชื่นชมของนักร้องนางระบำทั้งหลาย

เสียงโครมคราหนึ่ง เรือใหญ่ทั้งสองลำกระทบกัน เทียบเป็นหนึ่งเดียว เรือใหญ่ของอีกฝ่ายยื่นไม้กระดานมาพาดกับเรือโดยสารด้านนี้ เสี้ยวเยี่ยถันนำผู้ติดตามอีกหลายคนเดินเข้ามา ปรายตาบอกใบ้ต่อเซี่ยงเส้าหลงก่อน จากนั้นสาวเท้าถึงเบื้องหน้าฟ่งเฟย คารวะทักทายอย่างยิ้มแย้ม ฟ่งเฟยนำเหล่านักร้องนางระบำคารวะตอบ เชื้อเชิญแขกเข้า

ห้องโถงท้องเรือไปรับน้ำชา

เซี่ยงเส้าหลงลอบปลาบปลื้มใจ ดูจากสภาพของเสี้ยวเยี่ยถันแสดงว่าได้รับความไว้วางใจจากมหาเสนาบดีรัฐหาน ไม่เช่นนั้นไหนเลยโดยสารเรือมาชมการแสดงของสามสาวสะคราญโฉมได้

รอจนเรือใหญ่ทั้งสองลำแยกออกจากกัน เซี่ยงเส้าหลงก็มุดเข้าห้องโถงท้องเรือ เห็นเสี้ยวเยี่ยถันแนะนำผู้ติดตามทั้งสามต่อฟ่งเฟยและพวก ประกอบด้วยอิ๋วจิและจงซุนเหอจี้ ล้วนเป็นที่ปรึกษาของมหาเสนาบดีรัฐหานทั้งสิ้น

ฟ่งเฟยและเหล่านักร้องนางระบำนั่งอยู่ทางซ้าย เสี้ยวเยี่ยถันและพวกนั่งอยู่อีกฟากหนึ่ง หวินเหนียงทำหน้าที่ยกน้ำชาให้แก่เสี้ยวเยี่ยถันและพวก ทั้งยังชม้ายชายตาต่อเสี้ยวเยี่ยถัน

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่าตัวเองขัดกับบรรยากาศในห้องโถงท้องเรือ ขณะใคร่ครวญว่าสมควรเข้าไปหรือไม่ หญิงรับใช้ซึ่งยืนอยู่ด้านหลังจู้ซิ่วเจินพลันเคลื่อนกายมาขวางหน้า กล่าวด้วยความรังเกียจว่า “คุณหนูบอกว่าที่นี้ไม่มีเรื่องของท่าน ท่านพ่อบ้านไปดูแลเรื่องอื่นเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดโทสะประดัง ตวาดเบาๆ ว่า “ไสหัวไป”

หญิงรับใช้นั้นเห็นดวงตาของเขาสาดประกายเย็นเยียบดุจสายฟ้า สร้างความตระหนกจนหน้าถอดสี ถอยกายไปสองก้าว

ฟ่งเฟยก็รู้สึกว่าเขาไม่สอดคล้องกับที่นี้ แต่ยังแนะนำว่า “เสิ่นเหลียงเป็นพ่อบ้านคนใหม่ของพวกเรา รีบมาคำนับท่านถัน”

เสี้ยวเยี่ยถันผุดลุกขึ้น คารวะพร้อมกับเซี่ยงเส้าหลง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “พี่เสิ่นมีรูปลักษณะไม่ธรรมดา หลังจากนี้พวกเราจะสนิทสนมให้มากไว้”

จงซุนเหอจี้และพวกทั้งสามล้วนลอบสงสัยใจ เสี้ยวเยี่ยถันมีนิสัยถือดีน้อยครั้งจะสนิทสนมต่อผู้คนถึงเพียงนี้ เหตุใดให้ความสำคัญต่อพ่อบ้านคนหนึ่ง?

เซี่ยงเส้าหลงกับเสี้ยวเยี่ยถันล้วนทราบแน่แก่ใจว่า ต่างฝ่ายต่าง

ลิงโลดยินดีที่ได้พบกันอีก เสี้ยวเยี่ยถันเชื้อเชิญเซี่ยงเส้าหลงนั่งลงที่ข้างกาย แต่กริ่งเกรงผู้คนระแวงสงสัย ไม่สะดวกกับการสนทนา หันไปโอภาปราศรัยกับฟ่งเฟยและพวก หัวข้อสนทนาเจาะจงอยู่ที่ดนตรีการและบทเพลงกาพย์กลอน

นักร้องนามลิ้งเยี่ยกล่าวขึ้นว่า "ฟังว่าท่านถันนิยมตระเวนไปตามรัฐต่างๆ รวบรวมบทกลอนพื้นเมือง บทกลอนรัฐฉีเป็นส่วนหนึ่งในกวีนิพนธ์ชื่อจิงหมวด**กว๋อเฟิง*** ไม่ทราบสามารถถ่ายทอดบอกต่อพวกเราหรือไม่?"

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวว่า "บทกลอนพื้นเมืองสะท้อนถึงขนบธรรมเนียมตลอดจนชีวิตความเป็นอยู่ของราษฎร และสุขทุกข์อยู่ร่วมพลัดพรากระหว่างคนกับคนที่ประทับใจที่สุดคือ บทกลอนที่พรรณนาถึงการศึกสงครามและความรักฉันบุรุษสตรี ตรงกับคำกล่าวที่ว่า บ้านยากไร้คิดถึงภรรยาดีงาม รัฐเกิดกลียุคนึกถึงยอดขุนพล ในความทุกข์ยากเห็นถึงน้ำใสใจจริง"

หวินเหนียงยิ้มพลางกล่าวว่า "บทกลอนพื้นเมืองสื่อความหมายอย่างเปิดเผย รัฐฉีอยู่ที่ชายฝั่งทะเล ความคิดคำนึงย่อมแปลกแยกออกไป บทกลอนรัฐฉีคงน่าสนใจยิ่งกว่า ท่านถันสามารถร้องขับขานให้พวกเราฟังสักเพลงสองเพลงหรือไม่?"

เสี้ยวเยี่ยถันไม่อาจขัดศรัทธา ยกมือตบโต๊ะเตี้ยเป็นจังหวะ แล้วโก่งคอร้องเป็นเพลงว่า

"แว่วเสียงไก่ร้องขัน	*ผู้คนแน่น**โรงคัล***
หาใช่เสียงไก่ขัน	*หากเป็นเสียงแมลงวัน*
แสงอรุณบูรพา	*โรงคัลสว่างจ้า*

** ในกวีนิพนธ์ชื่อจิงมีกลอนลักษณะหนึ่ง เป็นกลอนพื้นเมืองของรัฐต่างๆ สมัยเสียดก๊กเรียกว่ากว๋อเฟิง แปลตรงตัวว่าลมพื้นเมือง หมายถึงกระแสที่สะท้อนอารมณ์ความรู้สึกของชาวพื้นเมืองแต่ละรัฐ*

*** ที่เฝ้าพระเจ้าแผ่นดิน เรียกเต็มว่า พระโรงคัล*

หาใช่แสงบูรพา หากเป็นนวลจันทรา
แมลงบินผกผัน ขอเชิญร่วมเข้าฝัน
แม้นไม่เข้าเฝ้าพลัน เกรงถูกคนนึกชิงชัง"

บทกลอนนี้ชื่อว่าไก่ขัน บรรยายว่าในค่ำคืนดึกสงัด คนรักคู่หนึ่งนัดพบกัน ตัดพ้อต่อว่าเสียงไก่ขันปลุกทำลายความฝันอันวาบหวาม ฝ่ายหญิงเร่งรัดอีกฝ่ายซึ่งเป็นขุนนางให้รีบไป ฝ่ายชายกลับบอกว่าเป็นเสียงแมลงวัน ฝ่ายหญิงบอกว่าฟ้าสางสว่างแล้ว ฝ่ายชายกลับระบุว่าเป็นแสงจันทรา ฝ่ายหญิงอับจนปัญญา บอกว่าหากเป็นเสียงแมลงบินนางยินดีร่วมเข้าฝันกับเขา แต่หากว่าเขายังไม่ยอมจากไป เกรงว่าผู้อื่นจะตั้งข้อรังเกียจเดียดฉันท์

ท่วงทำนองเพลงนี้เรียบง่ายเป็นธรรมชาติ เนื้อหามีชีวิตชีวา เมื่อเอื้อนเอ่ยจากปากเสี้ยวเยี่ยถัน ล้วนดึงดูดใจทุกผู้คนเคลิบเคลิ้มคล้อยตาม

ขณะที่เซี่ยงเส้าหลงดื่มด่ำไม่รู้คลาย สุ้มเสียงอันสดใสเสียงหนึ่งก็เปล่งจากปากจิ้มลิ้มของฟ่งเฟย จากนั้นนางร้องเป็นเพลงว่า

"แสงตะวันบูรพา โฉมนงรามหยาดฟ้า
อยู่ในเคหาเรา
อยู่ในเคหาเรา เยื้องย่างเคียงคู่เรา
จันทราจรัสฟ้า สุรางคนาจุติมา
อยู่ในห้องนอนเรา
*อยู่ในห้องนอนเรา คลอเคลียเคล้าตลอดกาล"**

บทเพลงนี้พรรณนาถึงหนุ่มสาวคู่หนึ่งนัดพบกัน โดยฝ่ายชายบรรยายว่า เมื่ออาทิตย์บูรพาทอแสง หญิงงามนางหนึ่งปรากฏขึ้นในห้องหับของเขา เยื้องย่างเป็นเพื่อนเขา อาจบางทีนางย่างกรายมาโดย

---

* *จากบทกลอนพื้นเมืองรัฐฉี ชื่อตะวันบูรพา*

บังเอิญ เห็นเขาเดินอย่างครุ่นคิดคำนึง จึงร่วมทางเป็นเพื่อน

นี่เป็นครั้งแรกที่เซี่ยงเส้าหลงได้ยินเสียงเพลงของนาง รู้สึกว่ามีลักษณะเฉพาะตัว ผิดแผกแตกต่างกับหลันจิงน่วนและสือซู่ฟาง ส่วนนักร้องอื่นยิ่งไม่อาจเทียบเปรียบได้

นางมิเพียงร้องได้ดี ทั้งยังไม่ยึดติดกับแบบแผนดั้งเดิม คล้ายสายรุ้งทอทาบกับขอบฟ้า ประหนึ่งเมฆคล้อยลอยเคลื่อน เสียงเพลงเคลือบแฝงความรู้สึก ผนึกลมหายใจกลมกลืนเข้ากับเสียงเพลงทุกถ้อยคำอันนุ่มนวล กระจายอยู่ทุกอณูของอากาศ บันดาลให้ผู้คนมิกล้าไม่สดับตรับฟังอย่างจดจ่อ

เมื่อร้องเพลงจบลง เซี่ยงเส้าหลงรวมทั้งเสี้ยวเยี่ยถันและพวกพากันโห่ร้องชมเชยออกมา

จนบัดนี้เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า เหตุใดฟ่งเฟยจึงมีชื่อเสียงลือเลื่อง ได้รับการยกย่องจากทุกรัฐ หญิงงามที่กอปรด้วยรูปโฉมโนมพรรณและความรู้ความสามารถเช่นนี้ ผู้ใดไม่รักถนอมราวแก้วตา แน่นอนหากนางคิดถอนตัวจากวงการ ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ใต้ประกายรัศมีของนาง ต่งสูเจินและพวกได้แต่เป็นหมู่ดาวน้อยเคียงจันทรา

เสี้ยวเยี่ยถันพลันกล่าวว่า “พวกเราทั้งสี่ล้วนอิจฉาเลื่อมใสพี่เสิ่น หากแม้นท่านยอมสละตำแหน่งพ่อบ้านคณะดนตรี เชื่อว่าพวกเราจะยื้อแย่งเป็นการใหญ่อย่างแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านถันล้อเล่นแล้ว ผู้น้องเพิ่งได้ยินเสียงเพลงของคุณหนูใหญ่เป็นครั้งแรก”

เสี้ยวเยี่ยถันและพวกมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย จงซุนเหอจี้ฉวยโอกาสทดสอบภูมิความรู้ของเซี่ยงเส้าหลงจึงกล่าวว่า “อย่างนั้นพ่อบ้านเสิ่นมีคำวิจารณ์อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงยกอ้างบทกวีของตู้ฝูเอื้อนว่า “บทเพลงนี้มีแต่สวรรค์จึงพึงมี แดนดินนี้เคยได้ยินสักกี่ครา?”

คราครั้งนี้แม้แต่ฟ่งเฟยยังรับฟังจนหวั่นไหวคล้อยตาม

ทั้งสองฝ่ายสนทนาถึงกลางวิกาล หวินเหนียงค่อยออกปากเชิญชวนเสี้ยวเยี่ยถันกับผู้ติดตามอยู่ต่อ บอกว่าจะจัดห้องหับให้สักหลายห้อง จงซุนเหอจี้และพวกล้วนรับคำด้วยความยินดี เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิดกล่าวว่า “ห้องหับข้าพเจ้ามีผู้น้องพักอยู่เพียงลำพัง หากแม้น...”

เสี้ยวเยี่ยถันฉลาดหลักแหลมปานใด ไหนเลยไม่เข้าใจ ชิงกล่าวว่า “อย่างนั้นให้เราพักอยู่ห้องเดียวกับพี่เสิ่น จะได้รับฟังถ้อยคำอันแปลกใหม่ของท่านกว่านี้ พรุ่งนี้เช้าค่อยใช้คนจัดส่งเสื้อผ้าสิ่งของของพวกเรามา”

ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงชักนำเสี้ยวเยี่ยถันมายังห้องพัก ดับตะเกียงน้ำมัน นั่งลงบนเสื่อสนทนาถึงเหตุการณ์หลังแยกจากกัน

เสี้ยวเยี่ยถันพอฟังเรื่องราวที่เซี่ยงเส้าหลงหนีเอาชีวิตรอดจนจบค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า “ขณะที่เส้าหลงนำทัพออกศึก เข่นฆ่าจนทุกรัฐตะวันออกกระเจิดกระเจิง คิดไม่ถึงระหว่างการหลบหนีเพียงลำพังก็ก่อกวนจนแผ่นดินแทบถล่มทลาย ตอนนี้รัฐหาน จ้าวและวุ่ยล้วนจัดกำลังรักษาการณ์ สกัดการเดินทางกลับสู่รัฐฉินของท่าน ดังนั้นไม่สมควรเสี่ยงอันตรายโดยผลีผลาม” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ “เราจะใช้คนกลับไปแจ้งต่อถูเซียนที่นครเสียนหยาง จากนั้นให้เขาส่งข่าวถึงเอียนหยานและพวกว่าท่านปลอดภัย ท่านสามารถเดินทางสู่นครหลินจวืออย่างวางใจ”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านจดจำข้าพเจ้าออก ผู้อื่นไหนเลยจดจำไม่ออก?”

เสี้ยวเยี่ยถันเพ่งพิศเซี่ยงเส้าหลงชั่วขณะ จึงกล่าว “ท่านไว้หนวดเครา บวกกับผ่ายผอมลงไม่น้อย สารรูปเปลี่ยนไปมากมาย เมื่อครู่ท่านถลึงมองเรา เราค่อยจดจำท่านออก อย่าลืมว่าเราเป็นผู้เชี่ยวชาญการปลอมแปลงโฉม ขอเพียงตัดแต่งหนวดเคราเปลี่ยนรูปแบบทรงผมท่าน จากนั้นสวมหมวกทับลงไป ต่อให้เถียนตานก็จดจำไม่ออก”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความกระตือรือร้นคึกคักขึ้นมา กล่าวตาม

ความสัตย์ เขาเองไม่อาจหักใจจากฟ่งเฟยเช่นกัน นั่นมิใช่มีความคิดต่ำช้าลามกอันใด หากทว่าต้องการเห็นลีลาร่ายรำ รับฟังเสียงเพลงของนาง ทั้งรับภาระคุ้มครองนางออกจากรัฐฉีโดยปลอดภัย จากนั้นเซี่ยงเส้าหลงนึกถึงปัญหาข้อหนึ่ง กล่าวว่า “หากท่านเปลี่ยนแปลงรูปโฉมข้าพเจ้า คนในคณะนักร้องจะคาดคิดอย่างไร?”

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า “เราสามารถเปลี่ยนโฉมท่านทีละน้อย โดยที่ไม่มีผู้ใดสังเกตออก วางใจเถอะ เส้าหลงสมควรเชื่อมั่นวิชาปลอมแปลงโฉมของเรา”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยคลายใจลง เปลี่ยนเป็นถามว่า “คราครั้งนี้ที่แท้มีผู้ใดมาร่วมงานวันเกิดของเจ้ารัฐฉี?”

เสี้ยวเยี่ยถันแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า “หลี่ปู้เหว่ยเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น ท่านสมควรนึกออกว่าคงไม่มีเรื่องดีงามกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน นึกถึงรับสั่งของตันเม่ยเม่ยที่ว่าเจ้ารัฐฉียังไม่แต่งตั้งไทจือ พริบตานั้นเขาทราบแล้วว่า พรหมลิขิตชักจูงให้เขาม้วนเข้าสู่วังวนครั้งนี้

เซี่ยงเส้าหลงยังนึกถึงสั้งโหย่วซึ่งสาบสูญไร้ข่าวคราว เขาใช่จะพบพานนางที่นครหลินจวือหรือไม่?

เซี่ยงเส้าหลงเปลี่ยนเป็นนั่งขัดสมาธิ ปล่อยให้เสี้ยวเยี่ยถันเปลี่ยนแปลงทรงผมของเขา

เสี้ยวเยี่ยถันบอกว่า เขาจะทยอยย้อมเส้นผมบริเวณจอนผมและหนวดเคราให้เป็นสีขาวดอกเลา จนมีอายุสูงวัยกว่าเดิม ทั้งยังแนะนำให้เซี่ยงเส้าหลงหัดพูดติดอ่าง เพื่อความแนบเนียนกว่าเดิม แล้วค่อยแยกย้ายกันเข้านอน

หลับใหลไม่ถึงครึ่งชั่วยาม เซี่ยงเส้าหลงถูกเสียงเปิดประตูปลุกตื่นขึ้นมา เมื่อหยีตาดู เห็นหวินเหนียงย่องฝีเท้าเข้ามา สร้างความแตกตื่นจนแสร้งนอนต่อไป

หวินเหนียงพอจำแนกออกว่าใครเป็นใคร ก็มุดเข้าผ้าห่มของเสี้ยวเยี่ยถัน ตามด้วยเสียงอู้อี้ของเสี้ยวเยี่ยถัน ตามด้วยเสียงจูบปากอันดูดดื่ม

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มออกมา หากมิใช่เสี้ยวเยี่ยถันมาถึง ตอนนี้ผู้ที่สนิทสนมกับหวินเหนียงสมควรเป็นเขาจึงถูกต้อง

พร้อมกันนั้น เขาตระหนักถึงความสำคัญของศักดิ์ฐานะ ก่อนหน้านี้เขามีฐานะสูงส่ง บวกกับรูปลักษณ์ภายนอกที่โดดเด่น ย่อมประสบชัยในสนามรัก พิชิตหัวใจหญิงงามจำนวนมาก แต่ตอนนี้มีสภาพตกยาก ทั้งอยู่ในฐานะบ่าวไพร่ แรงดึงดูดใจย่อมลดน้อยถอยลง

ทางด้านนั้นบังเกิดเสียงเล้าโลมดังแว่วมา จิตใจเซี่ยงเส้าหลงกลับสงบราวน้ำนิ่ง ไม่นานก็เข้าสู่ห้วงนิทราต่อไป

ผู้ที่ปลุกเขาตื่นขึ้นมา กลับเป็นเสี้ยวเยี่ยถัน ยามนี้ฟ้าสางสว่างแล้ว เซี่ยงเส้าหลงเห็นเสี้ยวเยี่ยถันยังคึกคักแจ่มใส ค่อยทราบว่าเสี้ยวเยี่ยถันเป็นบุคคลประเภทที่ยิ่งอยู่ร่วมกับสตรี ยิ่งคึกคักเข้มแข็ง

เสี้ยวเยี่ยถันบอกว่าเขาพอขึ้นฝั่ง จะใช้คนถือสารลับไปยังนครเสียนหยางเพื่อมอบต่อถูเซียน สารลับนี้เขียนด้วยรหัสข้อความที่มีแต่เขากับถูเซียนที่เข้าใจ ต่อให้สารลับตกไปในมือผู้อื่นก็ดูไม่เข้าใจ

ไม่นานให้หลัง เรือจอดเทียบท่า เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งปฏิบัติหน้าที่พ่อบ้านเป็นครั้งแรก ดีที่ฟ่งเฟยจัดส่งหญิงรับใช้ที่ชมชอบแต่งตัวเป็นบุรุษนามเสี่ยวผิงเอ๋อมาช่วยเหลือ พากันขึ้นฝั่งไปจัดซื้อสิ่งของด้วยกัน

นอกจากอาหารและน้ำดื่มแล้ว ยังซื้อหาแพรพรรณผ้าพับ และแป้งฝุ่นชาดแต้มวุ่นวายอยู่ครึ่งวัน จวบกระทั่งยามพลบค่ำค่อยกลับมาเรือโดยสาร

ระหว่างควบม้าเดินทางกลับ เสี่ยวผิงเอ๋อซึ่งนำหน้าจงใจล้าหลังควบม้าเคียงคู่กับเขา กล่าวเสียงราบเรียบว่า “คุณหนูให้ข้าพเจ้ากระตุ้นเตือนท่านสำรวมความประพฤติ อย่าได้เลียนเยี่ยงจางเฉวียนกับซาลี่ทำลายประเพณีอันดีงามในคณะนักร้องไป”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าคุณหนูหมายความว่ากระไร?”

เสี่ยวผิงเอ๋อเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า “เมื่อคืนมีคนเห็นหวินเหนียงย่องเข้าห้องของท่าน ท่านถันเป็นวิญญูชนอันเที่ยงธรรม ย่อมไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเขา เฮอะ เกาะแกะผู้อื่นแล้วยังบ่ายเบี่ยงอีก”

เซี่ยงเส้าหลงอับจนถ้อยคำ เขาย่อมไม่อาจขายเสี้ยวเยี่ยถันทำลายภาพลักษณ์วิญญูชนในสายตาของฟ่งเฟยไป ได้แต่กล้ำกลืนรับข้อกล่าวหาไว้

หลังอาหารค่ำ เซี่ยงเส้าหลงกลับเข้าห้องพัก เสี้ยวเยี่ยถันบอกว่าคืนนี้ฟ่งเฟยจะซักซ้อมการแสดง กำชับให้เขาไปชมดูแสดงความเห็นจึงชักชวนเซี่ยงเส้าหลงไปด้วย เซี่ยงเส้าหลงตอบปฏิเสธ เสี้ยวเยี่ยถันจึงออกจากห้องไป

เซี่ยงเส้าหลงล้มตัวลงนอน ไม่นานให้หลัง ที่ชั้นบนบังเกิดเสียงมโหรีดังแว่วมา เขากลับบังเกิดความคิดพลุ่งพล่านดุจมรสุม คิดไม่ถึงหลังเหตุแปรเปลี่ยนซ้ำซ้อน ในที่สุดยังต้องเดินทางสู่รัฐฉี ช่างไม่ทราบเป็นวาสนาหรือคราเคราะห์กันแน่?

ในเจ็ดรัฐยิ่งใหญ่ซึ่งประกอบด้วยรัฐฉี ฉู่ เอี้ยน จ้าว วุ่ย หานและฉินนอกจากรัฐเอี้ยนกับรัฐหานแล้ว รัฐอื่นล้วนเหยียบย่างไปทั่ว

พรุ่งนี้เช้าเรือโดยสารจะเดินทางต่อ ไม่ทราบเมื่อบรรลุถึงนครหลินจวือ ใช่จะพบพานหลงหยางจวินหรือไม่? ในยุคศึกสงครามแต่ละคนล้วนคำนึงถึงผลประโยชน์แห่งรัฐของตน เขาเองไยมิใช่เป็นเช่นเดียวกัน?

เซี่ยงเส้าหลงนับเป็นผู้ปฏิบัติตามบันทึกประวัติศาสตร์อย่างเคร่งครัด ปัญหาอยู่ที่หากปราศจากเขา ประวัติศาสตร์ยังเป็นเช่นนี้หรือ?

ตามเหตุผลสมควรไม่ อย่างน้อยเสี่ยวผานคงไม่ก้าวขึ้นเป็นจิ๋นซีฮ่องเต้ หากปราศจากจิ๋นซีฮ่องเต้ อาจไม่สามารถรวมแผ่นดินเข้าเป็นปึกแผ่น

หากแม้นรัฐฉินไม่มีหวังเจี่ยน หลี่ซือรวมทั้งบุคคลสำคัญเช่นเขาไหนเลยพิชิตห้ารัฐตะวันออกได้? อย่างนั้นเหตุใดในประวัติศาสตร์หามีบันทึกเกี่ยวกับตัวเขาไม่?

นึกถึงตอนนี้ เซี่ยงเส้าหลงถึงกับหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ก่อนหน้านี้เขานึกถึงปัญหาข้อนี้ จากนั้นปล่อยให้ผ่านเลยไป ยามนี้ไม่มีผู้ใดแบ่งแยกสมาธิของเขา บวกกับอยู่ว่างจึงครุ่นคิดอย่างลึกซึ้งอีกขั้นหนึ่ง

เขาเสนอให้เสี่ยวผานลบเรื่องราวเกี่ยวกับเขาทิ้งไป เพราะสืบเนื่องจากความคิดอันน่ากลัวประการหนึ่ง หากมิใช่เขาเป็นฝ่ายเสนอ แต่ทว่าเสี่ยวผานเป็นฝ่ายดำเนินการเอง อย่างนั้นก็ไม่ถูกต้องแล้ว กล่าวถึงที่สุด ช่องโหว่เพียงหนึ่งเดียวที่ส่งผลกระทบต่อการก้าวขึ้นสู่บัลลังก์ของเสี่ยวผานคือ ชาติกำเนิดที่ไม่อาจบอกกล่าวต่อผู้คน

ตอนนี้มีแต่จีไทเฮากับเขาที่ล่วงรู้ว่า เคยมีครอบครัวชาวจ้าวให้การเลี้ยงดูอิ๋งเจิ้งตัวจริง หากแม้จีไทเฮาทรงเปิดเผยความลับนี้ต่อเล่าไอ่ เสี่ยวผานจะตกอยู่ในห้วงอันตรายแล้ว

ด้วยพระอุปนิสัยของเสี่ยวผาน ต้องไม่ปล่อยให้ผู้ใดโยกคลอนบัลลังก์ของพระองค์เด็ดขาด ปัญหาข้อนี้รบกวนจิตใจของเซี่ยงเส้าหลงจนเบิกตาค้างตลอดคืน

จบเล่ม 7

寻秦记

เจาะเวลาหาจิ๋นซีฉบับครบถ้วนสมบูรณ์นี้
ผมได้ยึดถือตามต้นฉบับแรกเริ่มของหวงอี้
(ซึ่งปัจจุบันกลายเป็นหนังสือหายากในฮ่องกง ไต้หวัน)

จึงน่าจะเป็นต้นฉบับ Original ดั้งเดิม
โดยถ่ายทอดจากต้นฉบับจีนแทบทุกตัวอักษร
ไม่ได้ตัดทอนเนื้อเรื่องแต่ประการใด
ถึงแม้ว่าบางช่วงบางตอน ออกจะเข้าข่ายเรตเอ็กซ์เกินไป
แต่ก็เป็นวรรณศิลป์อีกแบบหนึ่ง
ยังจัดพิมพ์ในจำนวนจำกัด
ภายใต้รูปเล่มปกแข็งเย็บกี่คงทนถาวร
ควรคู่กับการประดับอยู่ในห้องสมุดของท่าน

ส่วนหนึ่งจากคำนำผู้แปลโดย
น.นพรัตน์

SIAM INTER Multimedia

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ในเครือบริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
459 ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 ลูกค้าสัมพันธ์ โทร. 0-2693-0904

A0690 / นวนิยายจีนกำลังภายใน / www.smm.co.th
ออกแบบปก : นพกานต์ วงษ์คล้าย

SUIN CHIN JEE, PREMIUM VERSION / 寻秦记珍藏版 / เจาะเวลาหาจิ๋นซี ฉบับสมบูรณ์
© 2001 Wongyi Books Hong Kong Ltd. by Mr.Wong Yi (黄易)
All rights reserved. First edition published in Hong Kong in 1994 by
Wongyi Books Hong Kong Ltd. Thai translation rights arranged with
Wongyi Books Hong Kong Ltd. and Siam Inter Multimedia Public Co., Ltd.

ราคา 380 บาท
ISBN 978-616-02-0309-3
9 786160 203093
02-05-00301-107
0 205003 011071

SIAM INTER BOOKS

เจาะเวยฉาสู่จิ้นซี

ฉบับสมบูรณ์

寻秦记

หวงอี้ : ประพันธ์
น.นพรัตน์ : เรียบเรียง

เล่ม 8 (จบ)

นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ล้ำยุค

เสนอตัวสู้อ้อมอก

เช้าวันรุ่งขึ้น เรือโดยสารกางใบแล่นต่อไป

ทั้งสองรับประทานอาหารเช้าภายในห้อง จากนั้นเสี้ยวเยี่ยถันไปยังหัวเรือ ชมดูทิวทัศน์สองฝั่งแม่น้ำกับเหล่านักร้องนางระบำ เซี่ยงเส้าหลงกลับมีงานการต้องสะสางมากมาย โดยมีเสี่ยวผิงเอ๋อเป็นผู้ช่วยเช่นเคย

เสี่ยวผิงเอ๋อมีท่าทีเป็นมิตรกว่าเดิม ฉวยโอกาสที่ตรวจนับข้าวของซึ่งจัดซื้อมาเก็บรวมกันที่ก้นท้องเรือ พลันกล่าวว่า “ท่านไยต้องแบกรับข้อหาแทนผู้อื่น?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “แบกรับข้อหาอันใด?”

เสี่ยวผิงเอ๋อกล่าวด้วยใบหน้าแดงระเรื่อว่า “ข้าพเจ้าเพิ่งทราบว่าหวินเหนียงไปหาท่านถัน ที่แท้เข้าใจท่านผิดไป แต่ว่าท่านไฉนไม่โต้เถียง?”

เซี่ยงเส้าหลงจงใจยั่วเย้านางว่า “ท่านมิใช่บอกว่าท่านถันเป็นวิญญูชนหรอกหรือ? ยังดีที่ผู้บริสุทธิ์จะอย่างไรบริสุทธิ์เอง พี่เสี่ยวผิงคงไม่หยามดูแคลนข้าพเจ้าอีกกระมัง?”

เสี่ยวผิงเอ๋อบังเกิดความกระอักกระอ่วน หันเหหัวเรื่องว่า “สองวันนี้ท่านคล้ายชราภาพลง เหตุใดผมเผ้าหนวดเคราถลายเป็นสีขาวดอกเลา?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบตื่นตระหนก เปลือกนอกเสแสร้งเป็นไม่มีเรื่องราวใด ยิ้มพลางกล่าวว่า “มีคนผมหงอกขาวทั่วศีรษะในค่ำคืนเดียว

ข้าพเจ้าเพียงแต่ขาวดอกเลาอยู่บ้าง ถือว่าโชคดีอยู่”

เสี่ยวผิงเอ๋อทราบว่า เขาหมายความว่านางเข้าใจผิดไป สร้างความขุ่นเคืองใจจนผมหงอกประปราย ดังนั้นค้อนเขาวงหนึ่ง

หลังอาหารเที่ยง เสี้ยวเยี่ยถันย้อมสีผมให้แก่เซี่ยงเส้าหลงอีกเที่ยวหนึ่ง แต่แล้วมีคนมาตามตัวเสี้ยวเยี่ยถันไปพบกับฟ่งเฟย ทำให้ทั้งสองรีบเก็บข้าวของเป็นพัลวัน

เซี่ยงเส้าหลงขณะจะนอนกลางวันสักงีบ จางเฉวียนกลับรุดมาหาเขาด้วยท่าทีที่เป็นมิตร ผิดแผกจากที่แล้วมาราวกับเป็นคนละคน

เมื่อนั่งเรียบร้อย จางเฉวียนทอดถอนใจกล่าวว่า “ครั้งแรกที่เราว่าจ้างพี่เสิ่นเป็นคนขับรถ เพราะมีเจตนาอื่นเคลือบแฝง รอจนไปถึงนครหลินจวือ จะพบว่าตำแหน่งนี้ยากรับได้ เหล่าขุนนางอำมาตย์ถูกปฏิเสธจากคุณหนูใหญ่ พานระบายโทสะใส่พวกเรา”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ กล่าวว่า “พี่จางมีคำพูดใดโปรดบอกตรงๆ”

จางเฉวียนกลอกตาตลบหนึ่ง โน้มหน้ามากล่าวว่า “หากพี่เสิ่นยอมร่วมมือกับเรา เราจะยึดถือท่านเป็นพี่น้องเดียวกัน หากท่านปฏิบัติตามคำพูดเรา เราสามารถมอบทองคำแก่ท่านห้าแท่ง หลังจากเสร็จเรื่องจะมอบให้อีกสิบแท่ง”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ทองคำสิบห้าแท่งไม่ใช่จำนวนเล็กน้อย เพียงพอให้จับจ่ายใช้สอยไปหลายปี จางเฉวียนได้สมบัติเช่นนี้จากที่ใด?

นึกถึงตอนนี้ คาดเดาออกว่าจางเฉวียนคงถูกกลุ่มบุคคลที่คิดครอบครองฟ่งเฟยซื้อตัวไป

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็ต้องการเงินก้อนนี้ ยิ่งไม่คิดเป็นศัตรูกับพี่จาง แต่คุณหนูใหญ่มีบุญคุณน้ำใจต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไหนเลยทำร้ายนางได้?”

จางเฉวียนกล่าวด้วยสีหน้าไม่พอใจว่า “พี่เสิ่นเข้าใจว่าคุณหนูใหญ่ให้ท่านนั่งตำแหน่งเรา เพราะให้ความสำคัญแก่ท่านหรือ? นาง

เพียงคิดใช้ท่านเป็นปีศาจตายแทน นางความจริงมีชายในดวงใจ หลังจากสิ้นภารกิจที่นครหลินจวือ จะถอนตัวเร้นกายพร้อมกับมัน ปล่อยให้ท่านตกตายอย่างเลอะเลือนงมงาย”

เซี่ยงเส้าหลงยอมรับว่าจางเฉวียนกล่าวมีเหตุผล ฟ่งเฟยเป็นสตรีที่ชาญฉลาด ไหนเลยเชื่อว่าเขาสามารถคุ้มครองนางออกจากนครหลินจวือ นางที่กล่าวเช่นนี้ เพียงคิดกระตุ้นธาตุแท้ผู้กล้าที่คิดปกป้องสตรีเพศของเขาขึ้น ส่วนจางเฉวียนถูกผู้ใดซื้อตัวไป เพื่อทำลายแผนการปลีกตัวของนาง ต่อให้ไม่สามารถพิชิตหัวใจนาง ก็ต้องครอบครองเรือนร่างนางให้จงได้

โฉมสะคราญเช่นฟ่งเฟย ย่อมเป็นที่หมายปองของทุกผู้คน มาตรว่าไม่มีผู้ใดกล้าฉุดคร่าช่วงชิงอย่างหักโหม แต่ต้องลอบดำเนินการทุกวิถีทางเพื่อบรรลุถึงจุดหมาย สถานการณ์ตอนนี้เกิดมรสุมลับตั้งเค้า โชคร้ายที่เขาถูกม้วนตัวไปในวังวนครั้งนี้

จางเฉวียนยังเข้าใจว่าอีกฝ่ายหวั่นไหวคล้อยตามแล้ว ดังนั้นล้วงถุงเงินออกจากอกเสื้อ เททองคำออกมาห้าแท่ง กล่าวอย่างจริงจังว่า “คนที่อยู่เบื้องหลังเรามีศักดิ์ฐานะสูงส่งอยู่ในรัฐฉี ขอเพียงพี่เสิ่นทำงานให้แก่เขา ไม่แน่ว่าจะได้รับอวยยศตำแหน่ง เขาเองมีความจริงใจต่อคุณหนูใหญ่ ต้องการให้นางเสพสุขวาสนา กล่าวไปถือว่าพวกเรามีส่วนช่วยเหลือคุณหนูใหญ่”

เซี่ยงเส้าหลงย่อมไม่เชื่อคำพูดเหล่านี้ เพียงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ขอให้ข้าพเจ้าทำความเข้าใจก่อน แล้วค่อยตกลงใจ ทองคำจำนวนนี้ให้พี่จางเก็บไว้ก่อน ท่านสมควรให้เวลาข้าพเจ้าใคร่ครวญบ้าง”

จางเฉวียนเห็นอีกฝ่ายมีสีหน้าเด็ดเดี่ยว จึงกล่าว “ตกลง แต่เมื่อถึงนครหลินจวือ ท่านต้องให้คำตอบที่แน่นอนแก่เรา”

จางเฉวียนพอจากไป เซี่ยงเส้าหลงยังนั่งเซื่องซึมเซา ฟ่งเฟยวางแผนให้เขาเป็นปีศาจตายแทนหรือ? ดูจากเปลือกนอกอันสูงสง่าของนาง ยากจะเชื่อว่านางมีจิตใจต่ำช้าถึงเพียงนั้น

ตอนแรกยังเข้าใจว่าจางเฉวียนเป็นสุนัขรับใช้ของต่งสูเจิน แต่ฟังจากน้ำเสียงของอีกฝ่ายคล้ายไม่ใช่ ก่อนหน้านี้เขาคาดคิดไม่ถึงว่าคณะนักร้องเช่นนี้กลับแฝงการแก่งแย่งช่วงชิงที่สลับซับซ้อนถึงเพียงนี้

เซี่ยงเส้าหลงมีโอกาสชมการฝึกซ้อมของคณะนักร้องนางระบำค่อยทราบว่าเป็นการหล่อหลอมบทกลอน เสียงเพลง ดนตรี และการร่ายรำเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว

กาลก่อนเขาชมการแสดงละครเพลง หากมิใช่ไม่สนใจไยดี ก็มุ่งความสนใจไปที่ดาวละครซึ่งงดงามที่สุด น้อยครั้งจะพาตัวอยู่ในเหตุการณ์เช่นนี้

เพียงคณะนักดนตรี ภายใต้การนำของหวินเหนียงเกือบสามสิบคนก็น่าดูอย่างยิ่ง หวินเหนียงรับผิดชอบย่ำระฆังใหญ่เล็กรวม**หกเสียง*** โดยแขวนอยู่บนพื้นที่ว่างเศษหนึ่งส่วนห้าของห้องโถงท้องเรือ ท่วงท่าตีระฆังของนางยิ่งอ่อนช้อยงดงาม มิน่าเล่าฟ่งเฟยจึงให้ความสำคัญแก่นางถึงเพียงนี้

ในห้องโถงท้องเรือปกคลุมด้วยเสียงดนตรีที่ผสมผสานจากระฆังแขวน **ชิ่ง**** ที่ทำจากหิน **ซวิน***** เนื้อเคลือบ **หยง****** ฉิ่งใหญ่ กระดิ่งและกลองทองเหลือง สำเนียงทุ้มนุ่มนวลไม่รู้สึกอึกทึกวุ่นวายแต่อย่างไร

สั้งเยี่ย จู้ซิ่วเจินและเหล่านักร้องนางระบำทั้งสิบนางกรีดกรายร่ายรำตามจังหวะดนตรี ฟ่งเฟยกับต่งสูเจินยืนอยู่ด้านข้าง เฝ้าดูการร่ายรำของพวกนาง ซุบซิบหารือกันตลอดเวลา ดูจากเปลือกนอก ไม่ทราบว่าพวกนางหักเล่ห์ชิงเหลี่ยมกัน ยังมีเหล่าหญิงรับใช้ทำหน้าที่ส่งน้ำชา จัดหาเสื้อผ้าผลัดเปลี่ยนให้แก่สตรีทั้งหลายมีงานวุ่นวายไม่น้อย

** หกเสียงประกอบด้วยเสียงโลหะ เสียงหิน เสียงไม้ เสียงสายเช่นพิณ เสียงเป่าเช่นขลุ่ย เสียงหนังเช่นกลอง เป็นต้น*

*** เครื่องดนตรีประเภทเคาะหรือตี ลักษณะคล้ายไม้ฉาก*

**** เครื่องดนตรีที่ทำจากดินใช้ปากเป่า ลักษณะคล้ายไข่ไก่ มีทั้งหมดหกช่อง*

***** เครื่องดนตรีรูประฆังใหญ่ ใช้กำหนดจังหวะในขณะบรรเลงดนตรี*

คราครั้งนี้ฟ่งเฟยไม่ได้เชื้อเชิญเสี้ยวเยี่ยถันมาด้วย เซี่ยงเส้าหลงเพียงชมดูตามลำพัง

ฟ่งเฟยพลันกวักมือเรียกหาเขาเข้าไป ถามว่า “พ่อบ้านเสิ่นเห็นว่าบทเพลงร่ายรำที่แต่งขึ้นใหม่นี้ใช้การได้หรือไม่?”

ต่งสูเจินก็เพ่งตาจ้องจับบนใบหน้าของเขา รอฟังคำตอบอีกฝ่าย

เซี่ยงเส้าหลงส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่มีความรู้ด้านดนตรีการ แต่ยังรู้สึกเสนาะหู การเคาะระฆังของหวินเหนียงยิ่งสดใสกังวานคล้ายผู้บัญชาการทั้งกองทัพ”

ต่งสูเจินแย้มยิ้มหยาดเยิ้มกล่าวว่า “พ่อบ้านเสิ่นยังบอกว่าไม่มีความรู้ด้านดนตรีการอีก คำพูดนี้จี้ถึงจุดสำคัญของคณะดนตรี สำเนียงเคาะระฆังรับหน้าที่กำหนดเกณฑ์สำเนียงและปรับสุ้มเสียง ไม่ว่าตอนอารัมภบทหรือตอนจบล้วนขาดไม่ได้ ขณะที่บรรเลงเครื่องสายจำพวกพิณขิม เสียงเคาะระฆังประดุจเป็นการเบิกเนตร ใช้สร้างบรรยากาศแห่งคลื่นเสียง”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางชม้ายชายตาต่อเขา แต่ยังเงี่ยหูสดับฟังจมูกสูดได้กลิ่นหอมของสตรีทั้งสอง คนอยู่ท่ามกลางดงนางงาม ยังมีผู้ใดไม่เคลิบเคลิ้มหลงใหล

ฟ่งเฟยกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “บทกลอนถ่ายทอดปณิธาน การร่ายรำแสดงออกทางรูปโฉม เสียงเพลงสะท้อนถึงสำเนียง ทั้งสามสิ่งต้องหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว กอปรเป็นบทเพลงหงส์เซียนมุ่งสักการะซึ่งจะแสดงในงานอวยพรวันเกิดเจ้ารัฐฉี น่าเสียดายในบทเพลงที่เป็นหัวใจสำคัญของข้าพเจ้ายังไม่สมบูรณ์ หวังว่าก่อนถึงงานวันเกิดสามารถแก้ไขให้ลุล่วง”

ตาคู่งามของต่งสูเจินทอแววประหลาดพิกล เซี่ยงเส้าหลงแม้สังเกตเห็น แต่คำนวณความคิดอ่านของนางไม่ออก ดังนั้นวกสายตาไปยังเหล่านักร้องนางระบำที่ยังร่ายรำอยู่ ปากกล่าวว่า “หมายความว่าการร่ายรำแต่ละช่วงมีท่วงทำนองที่ผิดแผก มีรายละเอียดที่แตกต่าง

สุดท้ายค่อยเร่งเร้าถึงจุดสำคัญ อันเป็นหัวใจของบทเพลง เป็นตำนานเรื่องราวที่สมบูรณ์หรือไม่?”

ฟ่งเฟยกับต่งสูเจินล้วนสะท้านทั้งร่าง ตาคู่งามทอประกายพิสดาร จับจ้องมองดูเซี่ยงเส้าหลงอย่างเหลือเชื่อ

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกบรรยากาศไม่ถูกต้อง ดังนั้นเหลียวหน้ามา พอเห็นสีหน้าแววตาของพวกนาง ต้องกล่าวอย่างกระดากว่า “ผู้น้อยเพียงกล่าวเหลวไหลวุ่นวาย ขอคุณหนูทั้งสองอย่าได้จดจำใส่ใจ”

หญิงสาวทั้งสองยังเหม่อมองดูเขา เซี่ยงเส้าหลงขบคิดแล้วเข้าใจในบัดดล สำหรับกับผู้คนในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดล้วนทราบว่า ละครเพลงทั่วไปอาศัยการขับร้องร่ายรำ เพื่อถ่ายทอดเนื้อเรื่องหรือตำนานเรื่องราว ไม่มีใดน่าประหลาดแต่อย่างไร แต่ในยุคสมัยเลียดก๊ก เสียงดนตรีการร่ายรำยังรักษารูปแบบของการร่ายรำเพื่อบวงสรวงตามแบบดึกดำบรรพ์ ไม่เน้นที่ *“บทละคร”* หากแต่ต้องรอถึงสมัยราชวงศ์ซ้องและมองโกลค่อยเริ่มแพร่หลาย ดังนั้นคำวิจารณ์ของเซี่ยงเส้าหลงย่อมสร้างความตื่นตระหนกแก่ฟ่งเฟยอย่างมาก

อกอูมของฟ่งเฟยสะท้อนขึ้นลงหลายครา ค่อยระบายลมจากปากคำหนึ่งกล่าวว่า “ความคิดนี้แปลกพิเศษยิ่ง โอ เสิ่นเหลียง ท่านเป็นบุคคลพิเศษผู้หนึ่งจริงๆ”

ต่งสูเจินกล่าวเสริมว่า “ความคิดนี้มิเพียงแปลกพิเศษ ทั้งยังสดใหม่ยิ่ง คุณหนูใหญ่สามารถรับไว้พิจารณา”

ฟ่งเฟยเพ่งตาคู่งามจับจ้องใบหน้าเซี่ยงเส้าหลงชั่วขณะ จึงกล่าว “สูเจินท่านลองนึกต่อไป ข้าพเจ้าจะกลับห้องไปพักผ่อนสักครู่” กล่าวจบปลีกตัวจากไป

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบวางตัวอย่างไรดี ต่งสูเจินก็ขยับเคลื่อนกายเข้ามา จนหน้าอกแทบกระทบถูกต้นแขนของเขา ปากกล่าวเบาๆ ว่า “ไม่เคยมีคนสร้างความหวั่นไหวใจแก่ฟ่งเฟยถึงเพียงนี้ เสิ่นเหลียงท่านนับเป็นบุคคลแรก”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าว “คุณหนูรองล้อเล่นแล้ว ผู้น้อยเป็นชนชั้นบ่าวไพร่ ไหนเลยกล้าบังเกิดความคิดฟุ้งซ่าน เช่นคางคกคิดรับประทานเนื้อห่านฟ้า?”

ต่งสูเจินมองดูเขาราวกับเพิ่งรู้จักเป็นครั้งแรก ชั่วครู่จึงกล่าว “ท่านผู้นี้มักกล่าววาจาน่าตระหนก แต่ก็ชวนให้ผู้คนได้คิด เสิ่นเหลียงท่านใช่นึกถึงอนาคตตัวเองหรือไม่?”

ยามนี้เสียงดนตรีพลันหยุดชะงักขาดหาย เหล่านักร้องนางระบำหยุดการฝึกซ้อม รอฟังคำวิจารณ์จากต่งสูเจิน

เซี่ยงเส้าหลงได้แต่กล่าวว่า “ผู้น้อยได้เป็นพ่อบ้าน ก็พึงพอใจแล้ว อ้อ...พวกนางกำลังรอฟังคำชี้แนะของท่าน”

ต่งสูเจินกล่าวเบาๆ ว่า “ขอบอกความลับต่อท่านประการหนึ่ง คณะนักร้องนี้ใกล้จะสลายตัว ผู้ทราบความจริงต่างนึกหาทางออกให้แก่ตัวเอง สมมติเช่นข้าพเจ้าไม่ยินยอมตกเป็นนางบำเรอของเชื้อพระวงศ์ ดังนั้นกลัดกลุ้มกังวลเป็นพิเศษ หากเสิ่นเหลียงท่านมีจิตปณิธาน ลองไปสนทนากับข้าพเจ้าดู” พลางยื่นมือบีบแขนของเซี่ยงเส้าหลง หัวร่อเบาๆ กล่าวว่า “ท่านแข็งแรงจริงๆ” กล่าวจบค่อยเดินเข้าไปหาเหล่านักร้องนางระบำ

เซี่ยงเส้าหลงรีบปลีกตัวจากมา ระหว่างเดินกลับห้อง ในใจบังเกิดความเห็นอกเห็นใจต่อต่งสูเจินเป็นครั้งแรก อาจบางทีนางเพียงเป็นคนซื่อสัตย์ต่อศิลปะการแสดง ไม่ต้องการสูญเสียหน้าที่การงานเพียงหนึ่งเดียวของสตรีทั้งที่เยาว์วัยเช่นนี้ หากมองจากมุมมองหนึ่งฟ่งเฟยเห็นแก่ตัวอย่างยิ่ง เพียงนึกถึงตัวเองถ่ายเดียว

หากมีหนทางทำให้ต่งสูเจินเป็นผู้สืบทอดกิจการของฟ่งเฟย โดยที่ฟ่งเฟยสามารถกลับคืนสู่มาตุภูมิอย่างปลอดภัย นับเป็นเรื่องน่ายินดีทั้งสองฝ่าย

เมื่อกลับถึงห้องพัก เสี้ยวเยี่ยถันผสมสีย้อมผมให้แก่เซี่ยงเส้าหลงชุดใหม่ ดำเนินการแปลงโฉมแก่เซี่ยงเส้าหลง

เสี้ยวเยี่ยถันบอกว่า เซี่ยงเส้าหลงซูบผอมไปสิบชั่ง แม้แต่แววตายังเปลี่ยนไป นับว่ามีส่วนช่วยต่อการปลอมแปลงโฉม ทั้งยังมอบเมล็ดในของผลไม้ขนาดเท่านิ้วมือแก่เซี่ยงเส้าหลงเม็ดหนึ่ง สั่งให้อมอยู่ใต้ลิ้น ยามกล่าววาจาสุ้มเสียงจะเปลี่ยนไป

ค่ำคืนนี้เสี้ยวเยี่ยถันมีนัดหมายกับหวินเหนียง จึงออกจากห้องไปทอดทิ้งเซี่ยงเส้าหลงอยู่ตามลำพัง

เซี่ยงเส้าหลงเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยระงับจิตใจ มุดเข้าผ้าห่มไป การเดินทางชวนอ้างว้าง มีหญิงงามร่วมเรียงเคียงหมอน นับเป็นความสุขในชีวิต แต่เซี่ยงเส้าหลงยินดีนอนนิทราฝันถึงบุตรภรรยามากกว่า

ขณะจะเคลิ้มหลับ เขาพลันสะดุ้งตื่นขึ้นมา ริมโสตแว่วเสียงปิดประตูห้องลง เซี่ยงเส้าหลงเลื่อนมือแตะกระบี่คลื่นโลหิตซึ่งจัดวางอยู่ข้างหมอน แต่แล้วกลิ่นหอมรวยรินโชยกระทบจมูก เรือนร่างอันร้อนผ่าวร่างหนึ่งมุดเข้ามาในผ้าห่ม ตวัดแขนขากอดก่ายรัดพันเขาเอาไว้

นางอาจเป็นต่งสูเจิน สั้งเยี่ย จู้ซิ่วเจิน หรือว่าเสี่ยวผิงเอ๋อ ปริศนาที่ชวนเร้าอารมณ์นี้ ยิ่งทำให้ยากหักห้ามใจได้

เซี่ยงเส้าหลงใช้ความพยายามอย่างยากเย็น ค่อยหลบเลี่ยงจากริมฝีปากของนาง กระซิบที่ข้างหูนางว่า “ท่านเป็นใคร?”

สตรีนางนั้นหอบหายใจ กล่าวว่า “มีอิสตรีจำนวนมากมาหาท่าน จนจำแนกไม่ออกว่าใครเป็นใครหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือลูบคลำเรือนร่างนางหลายครา หัวร่อเบาๆ กล่าวว่า “หากเป็นเช่นนั้น ตอนที่ท่านมุดผ้าห่ม ข้าพเจ้าคงใช้มือจำแนกคน มิต้องถามท่านแล้ว”

สตรีนางนั้นส่งเสียงครวญครางออกมา คล้ายบังเกิดความต้องการตามธรรมชาติแล้ว เซี่ยงเส้าหลงไม่อาจหักห้ามใจ พลิกตัวโอบกอดนางเอาไว้ พร้อมกับเลื่อนมือไปหยิบชุดไฟที่ขาโต๊ะเตี้ยข้างเสื่อ สตรีนางนั้นชิงฉุดดึงมือของเขากลับมา กล่าวอย่างแง่งอนว่า “ท่านไม่กลัวผู้อื่นลำบากใจหรือ? ตอนนี้หาใช่เวลาจุดโคมไฟไม่ มาเถอะ”

ขอเพียงมีแสงดาวรำไร เซี่ยงเส้าหลงจะจำแนกรูปหน้านางออกได้ จนใจที่เป็นราตรีในฤดูหนาว บวกกับอยู่ในผ้าห่มห้องท้องเรือ ทำให้มองไม่เห็นอันใด

ในสภาพเช่นนี้ กลับสะกิดเพลิงราคะของเขาได้โดยง่ายดาย แต่เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่า หากยึดครองร่างกายอีกฝ่ายในลักษณะนี้ เท่ากับว่าเขาไม่มีข้อแตกต่างจากบุรุษที่มักมากกามคุณอื่น ถือเป็นการยอมจำนนแบบหนึ่ง

ดังนั้นการบิดไหวเสียดสีของนาง แม้นำมาซึ่งเย้ายวนรุนแรง เซี่ยงเส้าหลงเองก็บังเกิดปฏิกิริยาตอบสนองตามธรรมชาติ หากยังสะกดไฟปรารถนาเอาไว้ ยันร่างท่อนบนขึ้นเล็กน้อย จงใจหลอกลวงนาง

“ข้าพเจ้าทราบแล้วว่าท่านเป็นใคร”

ปฏิกิริยาอันตื่นตระหนกของนาง ทำให้เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความคิดอันน่ากลัวประการหนึ่ง ร้องโพล่งว่า “คุณหนูใหญ่?”

สตรีนางนั้นสงบเยือกเย็นลง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “เป็นฟ่งเฟยเองท่านไม่ชมชอบหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงพลันบังเกิดความเศร้าใจ หรือว่าจางเฉวียนกล่าวไม่ผิด นางต้องการให้เขาเป็นปีศาจตายแทน ไม่เช่นนั้นไหนเลยลดตัวลงมาพลีกายให้แก่บ่าวไพร่เช่นเขา?

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงเย็นชาว่า “คุณหนูใหญ่ไฉนทำเช่นนี้?”

สตรีนางนั้นกล่าวเสียงแผ่วเบาราววิงวอนว่า “อย่าได้ถามนั่นถามนี่ได้หรือไม่? รักถนอมผู้อื่นให้ดีเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงพลันระบายลมหายใจอย่างโล่งอกกล่าวว่า “ที่แท้ท่านมิใช่คุณหนูใหญ่ หากแต่เป็นพี่ผิงเอ๋อ”

นางความจริงยังดัดสุ้มเสียงให้ผิดแผกจากเดิม แต่ในที่สุดเซี่ยงเส้าหลงจับหางเสียงของนางออก จดจำได้ว่านางเป็นหญิงรับใช้ประจำตัวของฟ่งเฟยนามเสี่ยวผิงเอ๋อ

เสี่ยวผิงเอ๋อส่งเสียงครวญครางด้วยสุ้มเสียงแท้จริง เสนอริมฝีปาก

ประทับจูบเขาอย่างร้อนแรง เซี่ยงเส้าหลงรับมือด้วยความชำนิชำนาญ ทางหนึ่งใช้ความคิดคำนึงขึ้น

ตามเหตุผล เสี่ยวผิงเอ๋อสมควรร่วมรุกร่วมถอยกับฟ่งเฟยผู้เป็นนายอย่างนั้นตอนนี้นางลดศักดิ์ศรีโผเข้าอ้อมอกเขา หนึ่งนั้นอาจสืบเนื่องจากนางไม่อาจหักห้ามใจตัวเอง หาไม่ก็ได้รับคำสั่งฟ่งเฟยให้มาผูกมัดใจเซี่ยงเส้าหลง

ความคิดนี้มิใช่ไม่มีเหตุผลสนับสนุน ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงกวัดแกว่งจุดชุดไฟจ่อกับตะเกียงน้ำมันบนโต๊ะเตี้ย เสี่ยวผิงเอ๋อส่งเสียงดังอืมม์เป็นเชิงต่อต้าน พริ้มตาลงเพราะไม่อาจสู้แสงโคมไฟได้ ชั่วครู่ค่อยลืมตาขึ้น

เซี่ยงเส้าหลงแหงนเงยร่างท่อนบนขึ้น เพ่งพิศดูหญิงงามซึ่งเปลี่ยนเป็นสวมชุดสตรี ปล่อยผมนุ่มสลวยสยายบนหมอนหนุน พบว่าความงามของนางหาด้อยกว่าต่งสูเจินและพวกไม่ เพียงแต่ปรกติถูกอาภรณ์ของบุรุษและท่าทีที่ปั้นปึ่งเย็นชาของนางปกปิดเอาไว้

ประกายตาทั้งสองพอประสานสบ สีหน้าเสี่ยวผิงเอ๋อปรากฏแววทั้งอุธัจทั้งยินดี ประกายตาอันร้อนแรงแฝงความรู้สึกอันเลื่อนลอยที่ยากเข้าใจได้ชนิดหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ ยิ่งแน่ใจในข้อสันนิษฐานของตัวเอง ก้มศีรษะลงจุมพิตริมฝีปากสีแดงสดของนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ท่านจูบปากของบุรุษเป็นครั้งแรกกระมัง?”

เสี่ยวผิงเอ๋อผงกศีรษะอย่างเอียงอาย

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงเย็นชาว่า “เป็นคุณหนูใหญ่ใช้ให้ท่านทำเช่นนี้หรือ?”

เสี่ยวผิงเอ๋อเบิกตากลมกว้างด้วยความตระหนก ชั่วครู่ค่อยกล่าวว่า “ท่านไฉนคาดคิดเช่นนี้?”

เพียงดูจากปฏิกิริยาของนาง เซี่ยงเส้าหลงก็ทราบว่าข้อสันนิษฐานของเขาไม่ไกลจากความเป็นจริง ยามนั้นไม่ตอบคำ เพียงจับจ้องมองนางอย่างเย็นชา

หางตาเสี่ยวผิงเอ๋อปรากฏน้ำตาหยดหนึ่งไหลซึมออกมา ไหลผ่านข้างแก้มที่ขาวผุดนวลเนียน ตกลงบนหมอนหนุน นางเบือนหน้าหลบสายตาของเขา หลั่งน้ำตาสะอื้นไห้เบาๆ กล่าวด้วยความเศร้าเสียใจว่า “ท่านไม่ชมชอบข้าพเจ้า?”

เซี่ยงเส้าหลงนอนลงที่ข้างกายนาง ยกแขนเสื้อซับน้ำตาให้แก่นาง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ซึ่งความจริงข้าพเจ้าสมควรคาดเดาออกแต่แรกว่าเป็นพี่ผิงเอ๋อ หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ก่อนที่จะมุดเข้าผ้าห่มข้าพเจ้าสมควรเปลื้องผ้าออกก่อน”

เสี่ยวผิงเอ๋อชะงักเสียงสะอื้นไห้ กล่าวอย่างช่วยตัวเองไม่ได้ว่า “ท่านผู้นี้ร้ายกาจจริงๆ ผู้อื่นยอมจำนนแล้วได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงใจอ่อนลง เขากลับปฏิบัติต่อหญิงสาวที่น่ารักเช่นนี้ กล่าวไปนางเพียงจงรักภักดีต่อผู้เป็นนายเท่านั้น เพื่อผ่อนคลายอารมณ์ของนาง เซี่ยงเส้าหลงจึงกล่าว “ท่านน่าดูถึงเพียงนี้ ไฉนแต่งตัวเป็นบุรุษ?”

เสี่ยวผิงเอ๋อกล่าวอย่างหดหู่ว่า “หากข้าพเจ้าทอดเสน่ห์ให้แก่ผู้คนตอนนี้คงไม่มีเรือนร่างอันบริสุทธิ์แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกถึงความขมขื่นในถ้อยคำของนาง ต้องลอบทอดถอนใจกล่าวว่า “อย่างนั้นท่าทีอันดุร้ายของท่าน ก็เสแสร้งเพื่อขู่ขวัญผู้คนแล้ว”

มุมปากเสี่ยวผิงเอ๋อปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า “ตอนแรกเสแสร้งขึ้น จากนั้นกลายเป็นความเคยชิน โอ ท่านมีส่วนคล้ายคนผู้หนึ่ง เขาก็มีท่วงท่าคุกคามคน สายตาคล้ายกับจะมองทะลุถึงจิตใจผู้อื่น แม้แต่คุณหนูใหญ่ก็มีความทรงจำต่อเขาอย่างลึกล้ำ”

คราครั้งนี้ถึงรอบเซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความตื่นตระหนก ทราบว่านางหมายถึงเขา ไหนเลยกล้ากล่าวสืบต่อ

เสี่ยวผิงเอ๋อกล่าวอย่างเอียงอายว่า “เมื่อครู่ท่านโอบกอดผู้อื่น ให้ความรู้สึกที่ดียิ่ง ที่แท้รสชาติของบุรุษสตรีเป็นเช่นนี้เอง มิน่าเล่าหวินเหนียงจึงชักชวนท่านถันไปยังห้องของนาง”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมา ถามว่า “ปีนี้พี่เสี่ยวผิงอายุเท่าใด?”

เสี่ยวผิงเอ๋อตอบว่า “สิบเจ็ดปีแล้ว ตั้งแต่อายุสิบห้าก็ขายตัวรับใช้คุณหนูใหญ่”

เซี่ยงเส้าหลงหักใจกล่าวว่า “คุณหนูใหญ่ไฉนใช้ให้ท่านทำเช่นนี้?”

เสี่ยวผิงเอ๋อกล่าวเสียงละห้อยว่า “อย่าได้บีบบังคับผู้อื่นได้หรือไม่ ตอนนี้เสี่ยวผิงเอ๋อบังเกิดความคิดขัดแย้งแทบตาย โอ ข้าพเจ้าควรทำอย่างไรดี”

เซี่ยงเส้าหลงประคองนางลุกขึ้นนั่ง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ท่านสามารถกลับไปบอกต่อคุณหนูใหญ่ว่า ข้าพเจ้าล่วงรู้แผนการของนาง ไม่คิดเป็นพ่อบ้านต่อไปแล้ว”

เสี่ยวผิงเอ๋อคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน กล่าวอย่างอาวรณ์ว่า “แต่ว่าผู้อื่นชมชอบท่านอยู่บ้างแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อพลางกล่าวว่า “ท่านก็รู้จักกล่าววาจาแล้ว ตอนนี้กลับไปอย่างว่าง่าย ข้าพเจ้าไม่คิดครอบครองท่านภายใต้สถานการณ์ที่ท่านรับคำสั่งมา”

เสี่ยวผิงเอ๋อโผเข้าอ้อมอกของเขา กล่าวอย่างเคลิบเคลิ้มงมงายว่า “คุณหนูใหญ่กล่าวไม่ผิด ท่านเป็นบุคคลพิเศษที่ผิดแผกแตกต่างจากบุรุษอื่น”

เรือนร่างอันอบอุ่นหอมกรุ่นพอปะทะอก เซี่ยงเส้าหลงอดวาบหวิวใจมิได้ ต้องหักห้ามใจตัวเอง โอบอุ้มนางขึ้นมา ส่งถึงหน้าประตูห้อง

เสี่ยวผิงเอ๋อยกมือขึ้นโอบรอบคอของเขา ประทับจูบอย่างร้อนแรง หลังจากพัวพันอยู่ครู่หนึ่ง เสี่ยวผิงเอ๋อค่อยใช้สายตาอันละห้อยหดหู่มองดูเขา จากไปด้วยความอาลัยอาวรณ์ เซี่ยงเส้าหลงก็ปิดประตูลงกลอน บังคับตัวเองไม่ให้ครุ่นคิดอันใด ล้มตัวลงหลับใหล

ฟ้าพอรุ่งสาง เสี่ยวผิงเอ๋อมาเคาะประตูห้อง บอกว่าฟ่งเฟยต้องการพบ เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ผลักประตูออกไป

เสี่ยวผิงเอ๋อมิเพียงกลับคืนสู่อาภรณ์ของบุรุษ ทั้งยังปั้นหน้า

เคร่งเครียด ชิงนำหน้าไปยังสุดปลายระเบียงยาว เซี่ยงเส้าหลงคิดหยอกเย้านางสักสองคำ แต่พอเห็นสีหน้าท่าทีนาง ได้แต่เลิกล้มความคิดไป

นี่เป็นครั้งแรกที่เซี่ยงเส้าหลงเหยียบย่างเข้าห้องส่วนตัวของฟ่งเฟยบนเรือโดยสารลำนี้

ห้องหับใหญ่กว่าห้องของเซี่ยงเส้าหลงเท่าตัว กั้นแบ่งเป็นสองช่วงกางกั้นด้วยผ้าม่านชั้นหนึ่ง ห้องด้านนอกตกแต่งเป็นห้องรับแขกหลังหนึ่ง

ฟ่งเฟยย่อมไม่รอเขาบนเตียงนอน หากแต่เอนกายบนตั่งซึ่งปูด้วยหนังสัตว์ เรือนผมยุ่งเหยิงอยู่บ้าง แสดงว่าเพิ่งตื่นนอน ท่วงท่าอันเกียจคร้านนี้สะกดจนเซี่ยงเส้าหลงตะลึงลานชั่วขณะ ค่อยน้อมกายคารวะเสี่ยวผิงเอ๋อล่าถอยออกจากห้อง พร้อมกับปิดประตูลง

ฟ่งเฟยมีสีหน้าสงบราบเรียบ ชี้มือไปยังเสื่อข้างกายผืนหนึ่งกล่าวว่า “เชิญนั่ง”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางไม่มีเค้าความขุ่นเคือง ได้แต่ทรุดนั่งลงอย่างงุนงง รู้สึกมีกลิ่นกายหอมจรุงของนางโชยมากระทบจมูก

ฟ่งเฟยยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “เสี่ยวผิงเอ๋อมิใช่คู่มือของท่าน ไม่เช่นนั้นไหนเลยถูกท่านหลอกถามความจริงได้?”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงนางเปิดเผยถึงเพียงนี้ กลับรู้สึกยากรับมือได้ ดังนั้นกระแอมเบาๆ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าสามารถกล่าววาจาจากใจจริงหรือไม่?”

ฟ่งเฟยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “หากคิดลาออกจากงาน ทางที่ดีอย่าได้กล่าว”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “ขอบอกตามความสัตย์ ข้าพเจ้าที่คิดถอนตัวจากไป เพราะเกรงว่าไม่อาจรักษาชีวิตไว้ ก่อนหน้านี้ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าคุณหนูใหญ่ให้การหนุนหลังข้าพเจ้า จวบกระทั่งเมื่อคืนค่อยทราบว่า คุณหนูใหญ่ก็หลอกใช้ข้าพเจ้าเช่นเดียวกับผู้อื่น ผู้น้อยไหนเลยไม่ผิดหวังได้?”

ฟ่งเฟยกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “ผู้ใดหลอกใช้ท่าน ข้าพเจ้าเพียงเห็นว่าท่านช่วยบรรลุปณิธานข้อแรกของข้าพเจ้า สามารถสรรค์สร้างบทเพลงร่ายรำเอาชนะสองโฉมสะคราญที่หลงเหลือ ค่อยใช้ให้เสี่ยวผิงเอ๋อไปนอนค้างแรมกับท่านคืนหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มออกมา กล่าวว่า “หมายความว่าข้าพเจ้าเข้าใจผิดไปแล้ว”

ฟ่งเฟยกล่าวว่า “ย่อมเข้าใจผิด แต่ว่าข้าพเจ้าไม่บังคับขืนใจเสี่ยวผิงเอ๋อกระทำเรื่องที่ไม่ยินยอมพร้อมใจ นางเองก็มีความรู้สึกที่ดีต่อท่าน จึงยอมปฏิบัติตาม”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงตัวเองอยู่ในฐานะบ่าวไพร่ ยังมีคำพูดใดจะกล่าว

ฟ่งเฟยกล่าวอีกว่า “ขอเพียงท่านช่วยเหลือข้าพเจ้าจากนครหลินจวือ ซึ่งเป็นปณิธานข้อที่สองของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามิเพียงจ่ายค่าตอบแทนให้แก่ท่านอย่างงาม ทั้งยังจะเขียนหนังสือแนะนำตัวให้แก่ท่านฉบับหนึ่ง ไม่ว่าท่านไปถึงที่ใด ล้วนมีโอกาสเข้ารับราชการ”

เซี่ยงเส้าหลงได้แต่แสร้งเป็นสำนึกขอบคุณ น้อมกายล่าถอยจากมา

หลังเที่ยงปรากฏหิมะตกหนักลงมา ยามนี้กองเรือใช้เวลาแล่นอีกสิบชั่วยาม จะบรรลุถึงนครหลินจวือซึ่งเป็นศูนย์กลางวัฒนธรรมของรัฐฉีแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงเปลี่ยนความตั้งใจ ทำการตรวจสอบบัญชีรายรับรายจ่ายของคณะนักร้อง ค่อยทราบว่าทางคณะมิเพียงมีรายได้อย่างงาม เพียงของขวัญที่ได้จากผู้มีอำนาจรัฐต่างๆ ก็มีจำนวนสี่สิบกว่าหีบ ผู้ใดตบแต่งฟ่งเฟยไป เท่ากับมีทรัพย์สินจำนวนมหาศาล เรียกว่าครอบครองทรัพย์สมบัติและหญิงงามจริงๆ

หลังอาหารค่ำ เซี่ยงเส้าหลงกลับเป็นฝ่ายไปหาจางเฉวียน สร้างความยินดีแก่จางเฉวียนยิ่ง ให้การต้อนรับขับสู้เซี่ยงเส้าหลงเป็นอย่างดี

เซี่ยงเส้าหลงบอกว่า เช้าวันนี้คุณหนูใหญ่เรียกตัวเขาไปรับปากว่าจะจ่ายทองคำร้อยตำลึง และช่วยแนะนำให้ทำงานให้รัฐฉี ดังนั้นเขา

ต้องปฏิเสธข้อเสนอของจางเฉวียน

จางเฉวียนไม่ละความพยายาม เกลี้ยกล่อมว่าบรรดารัฐทั้งหลายไม่มีใครเข้มแข็งกว่ารัฐฉิน ผู้ที่ว่าจ้างวานเขาเป็นบุคคลสำคัญของรัฐฉิน หากเซี่ยงเส้าหลงต้องการรับราชการได้แต่ติดตามเขาไป ไม่เช่นนั้นเกรงว่าอยู่ในตำแหน่งภายในรัฐฉีไม่กี่วัน ก็ต้องกลายเป็นคนสิ้นชาติแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนใจเต้นระทึกขึ้น แทบแน่ใจว่าคนผู้นี้คือหลี่ปู้เหว่ย ด้วยกำลังทรัพย์ของหลี่ปู้เหว่ย คิดซื้อตัวคนต่ำช้าเช่นจางเฉวียนย่อมง่ายดายยิ่ง ยังมี หลี่ปู้เหว่ยพอดีอยู่ในระหว่างเดินทางมายังนครหลินจวือ จากความสอดคล้องนานัปการ เป็นที่ยืนยันได้ว่าคนจ้างวานจางเฉวียนคือหลี่ปู้เหว่ย

เซี่ยงเส้าหลงถามชื่อเสียงเรียงนามของคนผู้นี้ แต่จางเฉวียนบอกว่ายังไม่สามารถเปิดเผยได้ อย่างไรก็ตามเขารับประกันว่าเซี่ยงเส้าหลงจะได้รับค่าตอบแทนเป็นทองคำหนึ่งร้อยห้าสิบแท่ง เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นหวั่นไหวคล้อยตาม ออกปากขอเงินมัดจำครึ่งหนึ่ง จางเฉวียนตอบตกลง ทั้งบอกให้เซี่ยงเส้าหลงร่วมมือกับฟ่งเฟยต่อไป หลังจากตกลงเป็นมั่นเหมาะ ทั้งสองค่อยแยกจากกัน

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกน่าหัวร่อ คิดไม่ถึงการเดินทางมายังรัฐฉี ยังต้องหักเล่ห์ชิงเหลี่ยมกับหลี่ปู้เหว่ย

ฟ่งเฟยซักซ้อมการแสดงชุดหงส์เซียนมุ่งสักการะใหม่อีกเที่ยวหนึ่ง

การซักซ้อมครั้งนี้มีการแก้ไขอย่างมาก ทั้งเนื้อหาและการร่ายรำ เริ่มจากอารัมภบทว่าหมู่เซียนสถิตบนสวรรค์ชั้นฟ้า ได้สดับรับฟังว่าในโลกหล้ามีงานมงคล ดังนั้นเหาะเหินมาร่วมงานเฉลิมพระชนมพรรษาเจ้ารัฐฉี

ฟ่งเฟยมีพรสวรรค์ด้านศิลปะการขับร้องร่ายรำ เพียงแต่ขาดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เมื่อได้รับการชี้ทางสว่างแห่งปัญญาจากเซี่ยงเส้าหลง ความคิดต่างๆ ก็ประดังพรั่งพรูออกมา

เซี่ยงเส้าหลงและเหล่าหญิงรับใช้พอชมการฝึกซ้อมจบลง ล้วนปรบมือชมเชย ฟ่งเฟยเดินถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง ถามว่า “เสิ่นเหลียงตอนนี้ใช่ดีขึ้นหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงใจว่า “การขับร้องร่ายรำของคุณหนูใหญ่ คล้ายบทสวดอันลี้ลับแต่โบราณกาล ถักทอท่วงทำนองอยู่ในทุกช่วงตอนของการร่ายรำ ปูลาดเป็นบรรยากาศที่ชวนวาบหวาม หากแม้นเพิ่มเสียงเพลงของคุณหนูใหญ่เข้าไป เชื่อว่าแม้แต่หินผายังละลาย”

ดวงตาฟ่งเฟยทอประกายพิสดาร กระตุกแขนเสื้อเซี่ยงเส้าหลงฉุดดึงคนมายังมุมห้อง โบกมือให้ต่งสูเจินและพวกฝึกซ้อมต่อไป กล่าวด้วยอารมณ์ความรู้สึกว่า “ฟ่งเฟยไม่เคยได้ยินคำชมที่ไพเราะหูกว่านี้อีก โอ หินผายังละลายได้หรือ? อย่างนั้นคงเป็นเกียรติสูงสุดของนักร้องผู้หนึ่งจริงๆ เสิ่นเหลียงเอย ข้าพเจ้าสมควรปฏิบัติต่อท่านอย่างไรดี?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบตำหนิตัวเองไม่สำรวมความประพฤติ กลับเอื้อนเอ่ยถ้อยคำโยกคลอนจิตใจฟ่งเฟย ดุจเดียวกับที่กล่าวคำ *“อำนาจที่เบ็ดเสร็จเด็ดขาด รังแต่กัดกร่อนผู้คนเสื่อมทรามลง”* สะกิดไฟรักของจี้เอียนหยานขึ้น

แต่นี่เป็นการพิสูจน์ยืนยันคำพูดของจางเฉวียนที่ว่า ฟ่งเฟยมีชายในดวงใจอยู่ก่อน เซี่ยงเส้าหลงย่อมไม่ขวางดาบเข้าชิงรัก ยิ่งไม่คิดตอแยหญิงงามนางนี้ ดังนั้นกล่าวถ่อมตนว่า “นี่เพียงเป็นผลจากการชมการแสดงขับร้องร่ายรำของคุณหนูใหญ่เท่านั้น”

ฟ่งเฟยกล่าวอีกว่า “ข้าพเจ้าคิดบทเพลงหัวใจสำคัญได้แล้ว เพียงต้องแก้ไขเพิ่มเติมเล็กน้อย สวรรค์นับว่าดีต่อข้าพเจ้าไม่น้อย ก่อนที่ข้าพเจ้าจะวางมือ กลับพบพานผู้รู้ซึ้งดนตรีการเช่นท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสกล่าวว่า “หากคุณหนูไว้วางใจข้าพเจ้า ก็อย่าได้ปกปิดอันใด เราเสิ่นเหลียงขอใช้ชีวิตเป็นประกันว่า จะช่วยให้ท่านบรรลุสมปรารถนา”

ฟ่งเฟยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ถามโพล่งว่า “ท่านเข้าใจข้าพเจ้าปกปิด

เรื่องราวท่านหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงพานเปิดโปงว่า คนจ้างวานจางเฉวียนคือหลี่ปู้เหว่ย ด้วยอิทธิพลของหลี่ปู้เหว่ย บวกกับความสัมพันธ์ระหว่างหลี่ปู้เหว่ยกับรัฐฉี อาจครอบครองฟ่งเฟยเป็นผลสำเร็จ

ชื่อเสียงอันอื้อฉาวชั่วร้ายของหลี่ปู้เหว่ย สร้างความว้าวุ่นใจแก่ฟ่งเฟย ยื่นมือคว้าแขนเซี่ยงเส้าหลงไว้ ออกปากขอความช่วยเหลือจากอีกฝ่าย

นางเป็นฝ่ายชักชวนเซี่ยงเส้าหลงไปยังห้องส่วนตัว เมื่อทรุดนั่งลงก็ถามเสียงนุ่มนวลว่า “ท่านต้องการทราบอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “คุณหนูใหญ่กล้าไปยังนครหลินจวือ ย่อมมีคนให้การดูแล ขอถามคนผู้นี้เป็นใคร?”

ฟ่งเฟยตอบว่า “มีบุคคลเช่นนี้จริง เพียงแต่รอให้ถึงเวลาอันเหมาะสมค่อยบอกต่อท่าน ได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงไม่คิดบีบคั้นผู้คนเกินไป ดังนั้นผงกศีรษะรับ ถามอีกว่า “ยังมี นอกจากหลี่ปู้เหว่ยแล้ว มีผู้ใดคิดครอบครองหญิงงามเช่นท่าน?”

ฟ่งเฟยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ย่อมต้องเป็นบุคคลที่มีความเป็นมาอยู่บ้าง ผู้ที่น่าหวั่นวิตกที่สุดคือจงซุนหลง คนผู้นี้แม้ไม่มีตำแหน่งทางราชการ แต่มีอิทธิพลไม่น้อยกว่าเถียนตาน ทั้งชุบเลี้ยงผู้มีความสามารถไม่น้อย มันเคยไปหาข้าพเจ้าถึงนครต้าเหลียน แต่ข้าพเจ้าปฏิเสธอย่างสิ้นเยื่อใย ก่อนจากไปมันลั่นปากว่า หากไม่ได้ครอบครองข้าพเจ้า บุคคลอื่นอย่าคิดหมายได้ครอบครอง”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “ใช่เป็นจงซุนหลงที่ปล่อยเงินกู้คิดดอกเบี้ยแพงนั้นหรือไม่?”

ฟ่งเฟยผงกศีรษะกล่าวว่า “เป็นคนผู้นี้เอง ฟังว่าฐานะของมันในตอนนี้ยังมั่งคั่งกว่าอูซื่อหลอเมื่อกาลก่อนอีก ทุกรัฐล้วนมีหูตาเขี้ยวเล็บของมันกระจายอยู่ จึงสร้างความวิตกกังวลแก่ข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงซักถามว่า “ไม่ทราบยังมีบุคคลอื่นหรือไม่?”

ฟ่งเฟยกล่าวเบาๆ ว่า “ยังมีหานฉ่วง คนผู้นี้มีนิสัยไม่เลว ข้าพเจ้ารับปากว่าจะยกสูเจินและพวกแก่เขา เพื่อตอบแทนที่เขาให้การช่วยเหลือ ตอนนี้ผู้อื่นไม่ได้ปกปิดอำพรางท่านอันใดอีกแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “คุณหนูใหญ่ยังไม่ได้บอกว่า ท่านที่แท้พึงตาต้องใจผู้ใด?”

ฟ่งเฟยเงียบงันชั่วขณะ พลันฟุบกายกับอ้อมอกของเขา กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ข้าพเจ้าสามารถบอกต่อท่าน แต่ท่านต้องสาบานว่าจะไม่เปิดเผยออกไป”

เซี่ยงเส้าหลงใจวาบหวิว หักห้ามความต้องการ โอบกอดตอบเอาไว้ ให้คำรับรองนางเป็นมั่นเหมาะ

ฟ่งเฟยส่งเสียงปานละเมอว่า “คนผู้นี้มีชื่อเสียงยิ่ง เรียกว่าเซี่ยงเส้าหลง เป็นบุคคลที่หกรัฐกลัวเกรงที่สุด”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ถามว่า “มันรักท่านหรือ?”

ฟ่งเฟยเงยหน้าขึ้น กล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ท่านไฉนถามเช่นนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจในบัดดล ทราบว่าชายในดวงใจของนางมิใช่เขา เพียงแต่อ้างชื่อเขาเพื่อกลบเกลื่อนผ่านไป จึงกล่าว “หากเป็นเซี่ยงเส้าหลง ข้าพเจ้าสมควรส่งท่านไปยังเมืองตงโหมว ฟังว่าตอนนี้เซี่ยงเส้าหลงหลบอยู่ที่เมืองตงโหมว”

ฟ่งเฟยปฏิเสธว่า “ไม่ เขาบอกให้ข้าพเจ้าไปรอเขาที่นครเสียนหยาง ขอเพียงท่านส่งข้าพเจ้าไปยังนครเสียนหยางก็ใช้ได้แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงยิ่งแน่ใจว่าตัวเองคาดเดาไม่ผิด ส่วนสาเหตุที่นางปกปิดชื่อชายในดวงใจเอาไว้ เพราะกริ่งเกรงว่าหากเปิดเผยออกมา หลี่ปู้เหว่ยอาจทำร้ายชายในดวงใจของนางถึงแก่ชีวิต

เซี่ยงเส้าหลงลอบขุ่นเคืองใจ พลันโอบกอดนางแนบแน่น ประทับจูบลงบนริมฝีปากนางอย่างหนักหน่วง ฟ่งเฟยขัดขืนดิ้นรน จากนั้นถูกหลอมละลายภายใต้รสจูบร้อนแรงของเขา มาตรว่าไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองอย่างรุนแรง แต่ถือว่ายอมรับแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงค่อยถอนริมฝีปากออกมา ทอดถอนใจกล่าวว่า “นี่เป็นการลงโทษคุณหนูใหญ่ซึ่งยังไม่ยอมเปิดเผยความจริงทั้งหมด ไม่ว่าท่านแค้นเคืองข้าพเจ้าอย่างไร ตอนนี้มีแต่เราเสิ่นเหลียงสามารถช่วยเหลือท่านรอดพ้นจากเงื้อมมือของจงซุนหลงเท่านั้น”

ฟ่งเฟยล้มระทวยอยู่ในอ้อมอกของเขา กล่าวว่า “ท่านไม่มีอกุศลจิตหรอกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นนางไม่ปฏิเสธว่าตัวเองพูดปด ค่อยมีความรู้สึกดีขึ้น กล่าวว่า “หากข้าพเจ้ามีอกุศลจิต ตอนนี้คงรุกล้ำก้ำเกินร่างกายของท่านแล้ว คุณหนูใหญ่ใคร่ครวญให้ดีเถอะ” กล่าวจบปลีกตัวจากไป

พริบตานั้น เขาตกลงใจว่าจะต่อกรกับหลี่ปู้เหว่ยและเถียนตานสักครั้ง ไม่ว่าอย่างไรเขาต้องช่วยเหลือหญิงสาวซึ่งถูกบุรุษกดขี่ข่มเหงเหล่านี้บรรลุถึงอุดมการณ์ที่วาดหวังไว้ เช่นนี้จึงเป็นการมีชีวิตอย่างมีคุณค่าความหมาย

มังกรประจำถิ่น

เจ้ารัฐฉีองค์แรกพระนามว่าหลี่สั้ง ทรงร่วมมือกับโจวอู่อ๋องปราบทรราชตี้วอ๋อง สถาปนาราชวงศ์โจวตะวันตกขึ้น โจวอู่อ๋องทรงปูนบำเหน็จหลี่สั้งให้ปกครองแคว้นฉี โดยมีนครหลวงชื่ออิ๋งชิว ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็นหลินจวือ

ตั้งแต่ราชวงศ์โจวตะวันตกเรื่อยมาถึงราชวงศ์โจวตะวันออก รัฐฉีได้ชื่อว่าเป็นรัฐใหญ่ ทำการถลุงเหล็ก ทำนาเกลือ การกสิกรรมอื่นๆ มีความเจริญรุ่งเรืองตลอดมา

แต่รัฐฉีที่สามารถทะยานขึ้นเป็นผู้นำของเจ้าผู้ครองแคว้นทั้งปวงในยุคชุนชิว เพราะเจ้าแห่งรัฐฉีหวนกงทรงแต่งตั้งก่วนจ้งเป็นมหาเสนาบดี ทรงจัดระเบียบการปกครอง ทำนุบำรุงทหาร จวบจนเกิดความมั่นคงเข้มแข็ง

สาเหตุหลักอีกประการหนึ่งคือการกวาดล้างชนเผ่าไหลอี้ที่ก่อหวอดอยู่ตามชายแดนเป็นผลสำเร็จ เมื่อครั้งเจ้ารัฐฉีองค์แรกก่อตั้งแคว้นขึ้น ชนเผ่าไหลอี้ซึ่งยึดครองชายฝั่งทะเลกว่าครึ่ง คอยซุ่มโจมตีรัฐฉีอยู่เนืองๆ การสู้รบดำเนินจนถึงก่อนคริสต์ศักราช 567 ปี รัฐฉีค่อยปราบปรามชนเผ่าไหลอี้โดยราบคาบ

นับตั้งแต่นั้นรัฐฉีมิเพียงขจัดปัญหาทางชายแดน สามารถขยายอาณาจักรออกไปกว่าครึ่ง ทั้งยังกลายเป็นรัฐที่ติดชายฝั่งทะเลโดยสมบูรณ์

ชาวฉีได้ชื่อว่ามีนิสัยพาลดุร้าย มิเพียงข่มเหงรัฐลู่ซึ่งอยู่ติดกัน ทั้งยังผนวกรัฐเล็กรอบข้างโดยไม่หยุดหย่อน สะกดข่มรัฐฉู่เข้มแข็งซึ่งอยู่ทางใต้ บีบบังคับให้ชาวฉู่ถอนตัวจากการรุกรานรัฐเจิ้น เมื่อรัฐฉู่ถูกขัดขวางจากรัฐฉี ไม่สามารถขยับขยายขึ้นเหนือ จึงเปลี่ยนเป็นขยายไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้แทน

หลังจากสิ้นยุคฉีหวนกงกับมหาเสนาบดีคู่ใจ ราชโอรสทั้งห้าแย่งชิงอำนาจ รัฐฉีค่อยตกต่ำลง เปิดโอกาสให้รัฐอื่นมีบทบาทขึ้นมาแทนที่ จวบกระทั่งถึงยุคจั้นกว๋อ รัฐฉีแต่งตั้งซุนปิ่นผู้เจนจบตำราพิชัยสงครามของซุนวูเป็นแม่ทัพใหญ่ ดำเนินแผนล้อมวุ่ยช่วยจ้าว ยกทัพประชิดนครต้าเหลียนของรัฐวุ่ย ปีต่อมาทัพวุ่ยก็แพ้พ่ายแก่รัฐฉีที่ช่องแคบหม่าหลิง ทำให้รัฐฉีเป็นผู้นำรัฐตะวันออกแทนรัฐวุ่ย

ผู้นำรัฐฉีบังเกิดความทะเยอทะยานอีกครา ฉวยโอกาสที่รัฐเอี้ยนเกิดความวุ่นวายภายใน ยกทัพไปรุกรานยึดครองนครหลวงรัฐเอี้ยนถึงสามปี จึงยอมถอยทัพกลับไป ต่อมารัฐฉู่ซึ่งถือเป็นรัฐเข้มแข็งกลายเป็นเสื่อมโทรม รัฐฉีกับรัฐฉินจึงครอบครองตำแหน่งผู้นำรัฐตะวันออกและตกแทนที่

ขณะที่ทัพฉีเที่ยวยกทัพรุกรานรัฐต่างๆ สิ้นเปลืองงบประมาณอย่างมากมาย รัฐเอี้ยนซึ่งมีความแค้นกับรัฐฉีอย่างลึกล้ำ สบโอกาสเหมาะรวมกำลังกับรัฐฉิน รัฐฉู่และผู้นำแคว้นจิ่นทั้งสามบุกรัฐฉี

แม่ทัพใหญ่รัฐเอี้ยนนามเล่ออี้กรีธาทัพถึงนครหลินจวือ เลียนแบบรัฐฉีเมื่อสามสิบปีก่อน ทำการล้างเมือง กวาดอัญมณีจินดา อาวุธยุทโธปกรณ์ไปจนหมดสิ้น หากมิใช่เถียนตานช่วยพลิกผันสถานการณ์ขับไล่ทัพเอี้ยนไปได้ รัฐฉีคงสิ้นชาติไปแล้ว แต่ว่ารัฐฉีก็ถูกย่ำยีบีฑาได้รับความเสียหายย่อยยับ เปลี่ยนจากรุ่งเรืองเป็นเสื่อมโทรม

ครั้นเมื่อเซี่ยงเส้าหลงมาถึงนครหลินจวือ อำนาจใหญ่ของเถียนตานผู้เป็นมหาเสนาบดีรัฐฉีเริ่มเผชิญการท้าทายแล้ว

นครหลินจวือตั้งอยู่ชายฝั่งทางตะวันตกของแม่น้ำจวือเหอ ประกอบ

ด้วยเมืองใหญ่น้อยสองเมืองเชื่อมบรรจบกันอย่างแยบคาย มีเนื้อที่ทั้งสิ้นหกสิบตารางไมล์เศษ ภายในเมืองมีสิ่งปลูกสร้างโอ่อ่าโอฬาร ถือวังฉีซึ่งตั้งอยู่ในเมืองเล็กด้านทิศเหนือเป็นจุดศูนย์กลาง ศาลเจ้าหลวงที่ทำการและที่พักของขุนนางข้าราชการทุกระดับ ล้วนอยู่ใกล้กับวังฉีมาตรว่าเคยผ่านไฟสงคราม แต่นครหลินจวือในยามนี้ยังเจริญรุ่งเรืองมีประชากรอาศัยอย่างคับคั่ง เศรษฐกิจรุดหน้าเฟื่องฟู

ขบวนเรือพอจอดเทียบท่าทางทิศตะวันออกจากตัวเมือง ขุนนางเชื้อพระวงศ์ในนครหลินจวือแทบยกขบวนมาจนหมดสิ้น เพื่อต้อนรับโฉมสะคราญอันดับหนึ่งฟ่งเฟย

ขณะที่ขบวนมโหรีซึ่งตั้งแถวรออยู่ด้านข้างบรรเลงเพลงต้อนรับฟ่งเฟยซึ่งอยู่ภายใต้การประคับประคองของเสี่ยวผิงเอ๋อเดินชดช้อยขึ้นฝั่งอิริยาบถอันงดงามบวกกับวงพักตร์อันเฉิดโฉม เป็นที่นิยมชมชื่นของชาวฉีถัดจากนั้นเป็นต่งสูเจินและเหล่านักร้องนางระบำทั้งสิบสองนางติดตามมาชวนให้ผู้คนตาลายละลาน

เซี่ยงเส้าหลงพบเห็นแต่แรกว่า เถียนตานอยู่ในขบวนผู้มาต้อนรับรีบปะปนอยู่ในกลุ่มผู้ติดตามของฟ่งเฟย มิให้เถียนตานจดจำออก แต่ข้อนี้มีความเป็นไปได้ไม่มากนัก

เสี้ยวเยี่ยถันแนะนำให้เซี่ยงเส้าหลงสวมชุดสีน้ำตาลของผู้ติดตามทับไว้ด้วยเสื้อกั๊กขนแกะ ใช้สายรัดผ้ารัดเอว ดูไปซอมซ่อธรรมดา ภายใต้ฝีมือปลอมแปลงอันแนบเนียนของเสี้ยวเยี่ยถัน สีผิวของเซี่ยงเส้าหลงกลายเป็นกร้านดำ มีอายุมากขึ้นสิบปี เมื่อเขาส่องดูสารรูปตัวเองกับกระจกทองเหลือง ถึงกับแทบนึกรูปโฉมอันหล่อเหลาที่ผ่านมาของตัวเองไม่ออก

เสี้ยวเยี่ยถันกับฟ่งเฟยเป็นบุคคลชุดแรกที่ขึ้นจากเรือ ทักทายปราศรัยกับผู้มาต้อนรับอย่างทั่วหน้า เนื่องจากหิมะยังโปรยปรายลงจากฟ้าดังนั้นฟ่งเฟยขึ้นรถม้าไป ทหารฉีควบม้าเบิกทาง เดินทางเข้าเมืองในบัดดล

เซี่ยงเส้าหลงไม่กล้าควบขับม้า หากแต่มุดเข้ารถม้าของเสี้ยวเยี่ยถัน

จากคำบ่งบอกของเสี้ยวเยี่ยถัน เมืองใหญ่ของนครหลินจวือมีประตูเมืองทั้งสิ้นแปดบาน ถนนใหญ่เป็นถนนตะวันออก เชื่อมกับถนนตะวันตก ยังมีถนนเชื่อมทิศเหนือกับใต้ เรียกว่าหลินจวือน้อย มีความเจริญรุ่งเรืองที่สุด

ยามนี้ขบวนรถม้าแล่นไปตามถนนตะวันออก เห็นผิวถนนกว้างสองวา อนุญาตให้รถม้าสี่คันแล่นผ่าน สองฟากข้างเป็นร้านรวงบ้านเรือน ถือเป็นที่อยู่อาศัยของคนมั่งคั่ง ตามตรอกซอยค่อยเป็นบ้านช่องห้องหับของชาวบ้านทั่วไป

ส่วนสำนักจี้เสียของปราชญ์กระบี่เฉาชิวเต้าก่อตั้งอยู่นอกเมืองตะวันตก ปราชญ์กระบี่เฉาชิวเต้าได้รับแต่งตั้งเป็นพระอาจารย์เจ้ารัฐฉี แม้แต่ขุนนางอำมาตย์พบพานเขา ยังต้องแสดงความเคารพ ปรกติพักอาศัยอยู่ในบ้านเล็กๆ นอกสำนักจี้เสีย มีความเป็นอยู่อย่างเรียบง่าย ปีนี้สมควรมีอายุห้าสิบปี แต่ดูไปคล้ายคนอายุสามสิบเศษ

เสี้ยวเยี่ยถันบอกว่า คนผู้นี้มีเพลงกระบี่บรรลุถึงขั้นสูงล้ำสุดยอด ก่อนหน้านี้เคยมีคนมาท้าสู้ ผลปรากฏว่าหากมิใช่ตายใต้คมกระบี่ ก็รับบาดเจ็บสาหัส ตอนนี้จึงไม่มีผู้ใดกล้ามาท้าประลองอีก

ในที่สุดขบวนรถม้าแล่นถึงหน้าเรือนฟังเสียงสน ซึ่งเป็นหนึ่งในสิบหกตัวตึกรับรองอาคันตุกะของรัฐฉี ค่อยหยุดยั้งลง

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าถึงเวลาทำงานของตนแล้ว จึงรีบลงจากรถ ชักชวนจางเฉวียนไปติดต่อกับผู้ดูแลตึกรับรอง จัดที่พักให้แก่ผู้คนเบื้องสูงเบื้องต่ำ วุ่นวายอยู่ครึ่งวันค่อยเสร็จเรียบร้อย พอดีถึงเวลาที่ฟ่งเฟยรุดไปร่วมงานเลี้ยงพระราชทานที่วังฉี

เถียนตานเดินทางมารับฟ่งเฟยด้วยตัวเอง เสี้ยวเยี่ยถันก็ได้รับการชักชวนให้ร่วมทาง เซี่ยงเส้าหลงส่งฟ่งเฟยออกเดินทาง รู้สึกคลายใจลง แม้แต่ชนชั้นเถียนตานยังจดจำเขาไม่ออก บุคคลอื่นยิ่งไม่ต้องเป็นห่วงแล้ว

หลังอาหารค่ำ ต่งสูเจินและพวกฝึกซ้อมการขับร้องร่ายรำที่

ห้องโถงใหญ่ เซี่ยงเส้าหลงจึงรุดไปหาจางเฉวียนที่ตึกตะวันออก

เซี่ยงเส้าหลงแจ้งต่อจางเฉวียนว่า บุคคลที่หมายปองฟ่งเฟยยังมีจงซุนหลงรวมอยู่ด้วย จางเฉวียนย่อมรู้จักปีศาจดูดเลือดที่ปล่อยเงินกู้เรียกดอกเบี้ยแพงผู้นี้ พลอยวิตกกังวลขึ้นมา

ยามนั้นมีผู้ติดตามและคนขับรถของฟ่งเฟยสิบกว่าคน รุดมาขออนุญาตเซี่ยงเส้าหลงออกไปเดินเล่น เซี่ยงเส้าหลงย่อมอนุญาต แต่กำชับให้กลับมาก่อนฟ้าสาง

คนเหล่านั้นพอจากไป จางเฉวียนบอกว่าตอนนี้จงซุนหลงกำลังแย่งชิงอำนาจกับเถียนตาน เนื่องจากเถียนตานเป็นคนเชื้อเชิญสามสาวสะคราญโฉมมาร่วมงานคล้ายวันเกิดของเจ้ารัฐฉี จงซุนหลงจึงคิดก่อกวนงานใหญ่ครั้งนี้ ไม่แน่ว่าจะระบายโทสะใส่คนของฟ่งเฟย

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งได้ยินเรื่องนี้เป็นครั้งแรก ฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง รีบขอตัวจางเฉวียนออกจากตึกที่พัก เพื่อตามตัวเหล่าคนขับรถและผู้ติดตามกลับมา

เซี่ยงเส้าหลงเหยียบย่างเข้าสู่ท้องถนนในนครหลินจวือ มุ่งหน้าสู่จุดตัดของถนนตะวันออกตกกับถนนเหนือใต้ เห็นผู้สัญจรคับคั่ง แสงโคมไฟสว่างไสว เกล็ดหิมะที่ปลิวโปรยคล้ายเป็งผงเซียนพร่างพรมลงสู่โลกมนุษย์

จากคำบอกเล่าของเสี้ยวเยี่ยถัน นครหลินจวือมีประชากรเจ็ดหมื่นหลังคาเรือน ประมาณสามสิบกว่าหมื่นคน เปรียบจำนวนประชากรที่นครเสียนหยางยังน้อยกว่ามากนัก

ในที่สุดเซี่ยงเส้าหลงพบเห็นคนขับรถและผู้ติดตามที่ออกมาท่องเที่ยวอีกกลุ่มหนึ่ง จึงถ่ายทอดคำพูดของจางเฉวียนว่า ฟ่งเฟยล่วงเกินผู้มีอิทธิพลของที่นี้คนหนึ่ง กลัวว่าฝ่ายตรงข้ามจะระบายโทสะใส่ชนชั้นบ่าวไพร่เช่นพวกเขา ให้ทั้งหมดรีบกลับที่พักโดยเร็ว คนเหล่านั้นล้วนรับคำ

เซี่ยงเส้าหลงยังออกตามหาคนขับรถและผู้ติดตามอื่นๆ ต่อไป

ระหว่างทางเห็นเหลาสุราหอนางโลมเรียงรายดาดาษ ล้วนโอ่อ่าภูมิฐานนัก พลันเห็นหน้าหอนางโลมแห่งหนึ่งจับกลุ่มด้วยผู้คนจำนวนหนึ่ง คล้ายเกิดเรื่องอันใดจึงเดินเข้าไปสอบถามดู คนผู้หนึ่งกล่าวด้วยน้ำเสียงเย้ยหยันว่า “มีคนติดค้างเงินของท่านจงซุน ยังกล้ามาเที่ยวซ่องนางโลม ยามนี้ถูกฉุดลากไปราวต้อนสุนัขฝูงหนึ่ง ช่างอับอายขายหน้านัก”

เซี่ยงเส้าหลงสอบถามลักษณะการแต่งกายของผู้คนที่ถูกคุมตัวไป พบว่าเป็นเหล่าคนขับรถและผู้ติดตามของฟ่งเฟย สร้างความร้อนรุ่มใจยิ่ง กล่าวว่า “คนเหล่านี้เป็นสหายของข้าพเจ้าเอง ตอนนี้ได้แต่นำเงินไปไถ่ตัวพวกเขา ขอถามตัวตึกของท่านจงซุนอยู่ที่ใด?”

คนผู้นั้นหน้าแปรเปลี่ยนไป ชักชวนพวกพ้องแตกฮือหลบหนีไป ทอดทิ้งเซี่ยงเส้าหลงตะลึงลานกับที่ ประจวบปรากฏคนผู้หนึ่งเดินลับๆ ล่อๆ ออกจากหอนางโลม เซี่ยงเส้าหลงรีบฉุดดึงอีกฝ่ายไว้ กล่าวว่า “พี่ท่าน...”

คนผู้นั้นใจหายวาบ รีบกล่าวว่า “อย่าได้บอกต่อฮูหยินว่าข้าพเจ้ามาเที่ยวซ่องนางโลม”

เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยมีอารมณ์หัวร่อ ชิงกล่าวว่า “พี่ท่านเข้าใจผิดแล้ว ข้าพเจ้าเพียงคิดถามทาง”

คนผู้นี้ระงับสติลง ค่อยพบว่าอีกฝ่ายมิใช่คนรู้จักมักคุ้น ดังนั้นยกมือตบอก กล่าวว่า “แทบถูกท่านขู่ขวัญแทบตายแล้ว มาตรว่าถามทางก็มิต้องฉุดดึงเสื้อผ้าผู้คนไว้”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นคนผู้นี้มีอายุยี่สิบห้ายี่สิบหกปี สวมใส่อาภรณ์เลิศหรู หน้าตาหล่อเหลาไม่น้อย แสดงว่าเป็นทายาทตระกูลขุนนาง พานกลัวภรรยาถึงเพียงนี้ จึงกล่าว “ข้าพเจ้าเพียงคิดถามถึงที่ตั้งของตัวตึกจงซุนหลง ผู้น้องเป็นญาติห่างๆ กับเขา เดินทางมาคำนับเขา”

คนผู้นั้นระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า “ตึกจงซุนอยู่บนถนนสายใต้ พอดีเยื้องเฉียงกับบ้านเรา ข้าพเจ้าจะส่งท่านสักระยะทางหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงลอบยินดีที่พบพานบุคคลที่เป็นมิตรถึงเพียงนี้ ดังนั้น

มีความรู้สึกที่ดีกว่าเดิม ติดตามอีกฝ่ายเดินข้ามถนนไป ที่แท้คนผู้นี้จอดรถม้าอยู่หน้าเหลาสุรา ทั้งยังมีคนขับประจำรถ คนผู้นั้นจึงสั่งคนขับรถแล่นรถไปยังตึกจงซุน จากนั้นชักชวนเซี่ยงเส้าหลงขึ้นรถด้วยกัน

เซี่ยงเส้าหลงแจ้งชื่อเสิ่นเหลียงออกไป พร้อมกับเรียนถามชื่อแซ่อีกฝ่าย คนผู้นั้นบอกว่าเขาเรียกว่าเจี๋ยจื่อหยวน รับตำแหน่งขุนนางต้าฟูดูแลพระคลังของรัฐฉี เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่าคนผู้นี้เป็นขุนนางใหญ่ กลับไม่วางก้ามเชื่องโขแต่อย่างไร

ในที่สุดรถม้าถึงหน้าตึกจงซุน เจี๋ยจื่อหยวนบอกว่าขอส่งเซี่ยงเส้าหลงถึงที่นี้ ส่วนเขาต้องรีบกลับไปก่อนเที่ยงคืน หาไม่ผู้เป็นฮูหยินจะอาละวาดใส่ แต่ยังออกปากเชิญชวนเซี่ยงเส้าหลงไปหาเขาในคืนพรุ่งนี้ พร้อมกับชี้ตำแหน่งบ้านเรือนให้ทราบ

เซี่ยงเส้าหลงรับปากว่าจะไปหาในคืนพรุ่งนี้ จากนั้นเปิดประตูก้าวลงจากรถ รอจนรถม้าบรรทุกเจี๋ยจื่อหยวนจากไป ค่อยหันกลับมายังตึกจงซุน

เห็นตึกจงซุนปลูกสร้างบนบันไดหินขาว ประตูใหญ่สร้างซุ้มประตูสวยงาม ป้ายขวางเหนือประตูจารึกอักษรคำ *“ตึกจงซุน”* แสดงออกถึงความภูมิฐานของเจ้าของ

ตึกจงซุนประกอบด้วยตึกกลางและตึกสองปีก หลังตึกเป็นสวนดอกไม้ขนาดใหญ่ จากมุมมองในที่นี้ ดูไม่ออกว่าภายในมีตัวตึกทั้งสิ้นกี่หลัง

บนลานกว้างหน้าตึกหลักแขวนโคมแปดเหลี่ยมหลายสิบดวง สาดแสงสว่างไสวดุจกลางวัน สมเป็นที่อยู่ของคหบดีใหญ่ที่มั่งคั่งจริงๆ ยามนี้หน้าประตูยืนไว้ด้วยชายฉกรรจ์หลายคน คนเหล่านี้เข้าใจว่าเซี่ยงเส้าหลงเป็นสหายกับเจี๋ยจื่อหยวน กลับแสดงท่าทีเป็นมิตรอยู่บ้าง

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวกับชายฉกรรจ์เหล่านั้นว่า “ข้าพเจ้าเสิ่นเหลียง โปรดแจ้งต่อท่านจงซุนว่าข้าพเจ้ามาด้วยเรื่องของฟ่งเฟย”

ชายฉกรรจ์เหล่านั้นงงงันวูบ ลังเลเล็กน้อยค่อยเชื้อเชิญแขกก้าว

ขึ้นบันได จัดให้รออยู่ที่ตึกนอก จากนั้นมีคนเข้าห้องโถงไปรายงาน เซี่ยงเส้าหลงสงบจิตใจรอคอย ชั่วครู่ให้หลังชายฉกรรจ์ที่เข้าไปรายงาน ค่อยกลับออกมา บอกว่าจงซุนหลงเชื้อเชิญเซี่ยงเส้าหลงเข้าไป

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงว่าจะได้พบโดยราบรื่น กลับตื่นเต้นสงสัยอยู่บ้าง แต่ยามนี้ไม่มีเวลาขบคิดมากความ ติดตามชายฉกรรจ์นั้นตัดผ่านทางโรยกรวด มาถึงหน้าห้องโถงใหญ่หลังหนึ่ง

เห็นสองฟากข้างประตูห้องโถงใหญ่ จัดนักบู๊สี่คนเฝ้ารักษา ชายฉกรรจ์ที่นำทางร้องขานว่า “ท่านเสิ่นมาถึง”

เซี่ยงเส้าหลงสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง ค่อยก้าวข้ามธรณีประตูเข้าไป เห็นห้องโถงใหญ่โอ่โถงกั้นผ้าแพรแบ่งออกเป็นสองส่วน เครื่องเรือนล้วนเป็นไม้แดงชั้นดี สุดปลายของห้องโถงมีผู้คนนั่งคู่กัน หญิงรับใช้ยืนปรนนิบัติอยู่สองฟากข้าง ยังมีนักบู๊สองขบวนแยกย้ายยืนอยู่ด้านหลังคนทั้งสอง

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า จงซุนหลงกำลังรับแขกอยู่ ชายฉกรรจ์ที่นำทางผายมือไปยังผู้เป็นนาย เห็นจงซุนหลงเป็นชายกลางคนชุดแพร ร่างผอมซูบราววานร มีอายุสี่สิบเศษผู้หนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงพอกวาดตาไปยังแขกเหรื่อของจงซุนหลง ถึงกับแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ แขกเหรื่อของจงซุนหลง กลับเป็นหลี่หยวนแห่งรัฐฉู่

เซี่ยงเส้าหลงนึกสำนึกเสียใจที่ไม่ได้ซ่อนเมล็ดในของผลไม้ ซึ่งเสี้ยวเยี่ยถันมอบให้อยู่ใต้ลิ้น จะได้ดัดสุ้มเสียงให้ผิดแผกจากเดิม

หลี่หยวนก็กวาดตามองมา พลันสะท้านทั้งร่าง สีหน้าปรากฏแววเหลือเชื่ออย่างสุดระงับ หนึ่งนั้นเซี่ยงเส้าหลงต้องการเจรจากับจงซุนหลง จึงรักษาบุคลิกภาพตัวเองไว้ สอง หลี่หยวนคุ้นเคยกับเซี่ยงเส้าหลงมากกว่าเถียนตานและพวก ดังนั้นมองปราดเดียวก็จดจำผู้มาออก

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้อง *‘จบสิ้นกัน’* ในใจ หลี่หยวนกลับปรายตาบอกใบ้ เป็นความหมายว่าจะไม่เปิดโปงศักดิ์ศรีที่แท้จริงของเซี่ยงเส้าหลง

จงซุนหลงปล่อยให้หญิงงามสองนางบีบนวดหลังไหล่ของเขา เพ่ง

ตาวาววับจับจ้องมองเซี่ยงเส้าหลง ปากกล่าวว่า “เชิญนั่ง”

เซี่ยงเส้าหลงทรุดนั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับคนทั้งสอง หวนนึกถึงจงซุนหลงกลับมีสารรูปเช่นนี้ มิน่าเล่าห่านฟ้าเช่นฟ่งเฟยจึงหยามดูแคลนคางคกตัวนี้

จงซุนหลงพลันเลิกคิ้วดกหนาขึ้น ส่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า “ท่านเสนาบดีหลี่ทราบหรือไม่ว่า เราไฉนอนุญาตให้คนไร้ชื่อเสียงเรียงนามเช่นท่านเข้าพบ ทั้งยินยอมให้มันนั่งลง?”

หลี่หยวนกล่าวด้วยสีหน้าประหลาดพิกลว่า “ท่านหลงมักกระทำการเหนือความคาดหมาย ข้าพเจ้าไหนเลยคาดเดาได้?”

จงซุนหลงกล่าวว่า “ทั้งนี้เพราะคนผู้นี้เป็นเจี๋ยจื่อหยวนส่งมา เราจึงให้การต้อนรับขับสู้ ภายภาคหน้าหากเจี๋ยจื่อหยวนถามถึง เราจะได้มีคำกล่าว” เอ่ยถึงตอนนี้ ค่อยหยีตาถลึงมองเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “บ่งบอกศักดิ์ฐานะ เจตนาการมา ตลอดจนความสัมพันธ์กับเจี๋ยจื่อหยวนออกมา หากเราพบว่ามีคำโป้ปดแม้สักครึ่งคำ ท่านอย่าคิดหมายไปจากที่นี้ได้”

เซี่ยงเส้าหลงระงับขวัญอันแตกตื่นลง สบสายตากับหลี่หยวนแวบหนึ่ง พลันแหงนหน้าหัวร่อดังๆ ออกมา

นักบู๊ที่อยู่ด้านหลังจงซุนหลงเจ็ดแปดคน พากันเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ ดวงตาทอประกายดุร้าย ขอเพียงจงซุนหลงออกคำสั่งคำเดียวจะโถมเข้ามาทุบตีคน

จงซุนหลงตวาดด้วยโทสะว่า “มีอันใดน่าหัวร่อ?”

เซี่ยงเส้าหลงชะงักเสียงหัวร่อ สองตาสาดประกายเกรี้ยวกราดกล่าวว่า “ข้าพเจ้าหัวร่อจงซุนหลงที่มีนามเลื่องลือ ที่แท้เพียงรู้จักข่มเหงคนอ่อนแอ มิน่าเล่าคุณหนูฟ่งเฟยจึงไม่เห็นอยู่ในสายตา”

นักบู๊ที่ยืนอยู่ด้านหลังเซี่ยงเส้าหลงทั้งสองพลันโถมเข้ามา คล้ายคิดกระชากร่างเซี่ยงเส้าหลงลุกขึ้นจากที่นั่ง จับกดให้คุกเข่าลง เซี่ยงเส้าหลงชิงขยับกาย ยกมือคว้ามือหยาบกร้านซึ่งแตะอยู่บนหัวไหล่ของเขา

หยิบยืมสภาวะ ทุ่มคนล้มฟาดลงกับพื้นเบื้องหน้า

เหล่านักบู๊ที่เรียงรายอยู่ด้านหลังจงซุนหลงพากันตวาดด้วยโทสะ ชักกระบี่โถมเข้ามา หลี่หยวนชิงตวาดคำ “หยุดมือ” จงซุนหลงก็ยกมือห้ามเหล่านักบู๊เอาไว้ ปากกล่าวว่า “ท่านเสนาบดีหลี่ไฉนห้ามไม่ให้เราสั่งสอนคนโอหังผู้นี้?” หลี่หยวนกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ก่อนที่ท่านหลงจะออกคำสั่ง บ่าวไพร่เหล่านี้กลับชิงลงมือหวังความดีความชอบ หารู้ไม่ว่ากลับเป็นต้นเหตุทำร้ายท่านหลงถึงแก่ชีวิต”

จงซุนหลงใจหายวาบ ทวนคำว่า “ทำร้ายเราถึงแก่ชีวิต?”

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงแน่ใจแล้วว่าหลี่หยวนไม่หักหลังเขา ดังนั้นกลับคืนสู่ความฮึกหาญหัวร่อดังๆ กล่าวว่า “ยังคงเป็นท่านเสนาบดีหลี่สูงส่งดูเถอะ”

เขาชักมีดสั้นซึ่งซ่อนอยู่ที่เท้าออก ซัดใส่โต๊ะยาวเบื้องหน้าจงซุนหลงซึ่งเรียงรายด้วยสุราอาหารดุจสายฟ้า ในเสียงกรีดร้องของเหล่าหญิงรับใช้เสียงฉึกเมื่อมีดสั้นปักใส่ไม้แดงอันแข็งแกร่ง

จงซุนหลงเหม่อมองด้ามมีดซึ่งสั่นไหวเล็กน้อย สีหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลายไป ไม่มีผู้ใดทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงจะซัดมีดสั้นเล่มที่สองออกหรือไม่ ฝีมืออันแม่นยำเช่นนี้เป็นที่น่าตระหนกนัก แต่ที่สะกดจงซุนหลงเอาไว้ คือความเชื่อมั่นและความฮึกหาญของเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ตอนนี้พวกเราสามารถสนทนากันแล้วกระมัง?”

จงซุนหลงเพิ่งมีความรู้สึกว่าชีวิตตกอยู่ในเงื้อมมือผู้อื่น ยามนั้นสูดลมหายใจลึกๆ แล้วกล่าว “อาศัยการละเล่นของท่านนี้ ท่านมีคำพูดใดก็บอกมา”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า “เราเสิ่นเหลียงเป็นพ่อบ้านในสังกัดคุณหนูฟ่งเฟย และช่วยสะสางเรื่องใหญ่น้อยในคณะนักร้องของนาง ส่วนเจี๋ยจื่อหยวนเป็นสหายสนิทกับข้าพเจ้า แต่หากท่านหลงคิดพิสูจน์ความเป็นตาย ก็ไม่ต้องสนใจต่อความสัมพันธ์นี้ เราเสิ่นเหลียงเมื่อกล้า

มายังที่นี้ ขอเป็นหยกแหลกลาญ ไม่คิดเป็นกระเบื้องสมบูรณ์”

หลี่หยวนพึมพำคำ *“ขอเป็นหยกแหลกลาญ ไม่คิดเป็นกระเบื้องสมบูรณ์”* พลันกล่าวว่า “ท่านหลงสามารถรับฟังคำพูดของเราที่เป็นคนกลางสักหลายประโยคหรือไม่?”

จงซุนหลงย่อมไม่กล้าล่วงเกินผู้กุมอำนาจใหญ่แห่งรัฐฉู่ผู้นี้ จึงกล่าว “ท่านเสนาบดีหลี่โปรดบอกมา”

หลี่หยวนกล่าวเป็นเชิงผ่อนคลายบรรยากาศว่า “ก่อนอื่นขอให้พี่เสิ่นรับประกันว่าจะไม่ซัดอาวุธลับอีก ทั้งหมดจึงจะสนทนาอย่างเปิดอกกัน”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า หลี่หยวนเปิดหนทางถอยให้แก่จงซุนหลง อย่าว่าแต่ตัวเองไม่มีมีดสั้นให้ซัดจู่โจมอีก ดังนั้นรับปากตกลง หลี่หยวนค่อยถามเสียงอ่อนโยนว่า “พี่เสิ่นรุดมาครั้งนี้ ไม่ทราบมีเรื่องใด?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ข้าพเจ้าเพียงคิดขอไมตรีจากท่านหลง ขอให้ปล่อยตัวพวกพ้องทั้งหลายของข้าพเจ้า อย่าได้สร้างความลำบากใจแก่คุณหนูฟ่งเฟย”

จงซุนหลงความจริงคิดฟาดขาทั้งสองของเซี่ยงเส้าหลง แล้วค่อยใช้คนหามเซี่ยงเส้าหลงออกไป ทางหนึ่งเพื่อประกาศศักดาต่อเถียนตาน ทั้งยังบีบคั้นให้ฟ่งเฟยยอมจำนนต่อเขา แต่ตอนนี้ตัวเองอาจจบชีวิตใต้เงื้อมมือฝ่ายตรงข้าม ไหนเลยยังกล้าทำเช่นนี้

ขณะครุ่นคิด หลี่หยวนยิ้มพลางกล่าวว่า “นี่เกรงว่าเกิดการเข้าใจผิด ท่านหลงไหนเลยถือสาหาความกับชนชั้นบ่าวไพร่?”

จงซุนหลงหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลายหลายครา ยามอับจนปัญญาได้แต่ตวาดว่า “ผู้ใดจับตัวคนของคุณหนูเอาไว้? มีเรื่องเช่นนี้จริงหรือ?”

นักบู๊ผู้หนึ่งมีไหวพริบปราดเปรียว ขานรับว่า “เมื่อครู่มีคนก่อเรื่องที่ซ่องนางโลม ทั้งเกิดความขัดแย้งกับพวกเรา จึงคุมตัวพวกมันกลับมาตระเตรียมว่าวันพรุ่งนี้ส่งมอบต่อทางการ หาทราบไม่ว่าเป็นคนของพ่อบ้านเสิ่น”

จงซุนหลงแสร้งกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “อย่างนั้นยังไม่ปล่อยตัวเป็น

อิสระ ส่งกลับไปยังที่พักของคุณหนูฟ่งอีก?”

นักบู๊รับคำล่าถอยออกไป หลี่หยวนก็ลุกขึ้นกล่าวคำอำลา จากนั้นกล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “พ่อบ้านเสิ่นมีฝีมือไม่ธรรมดา กำลังขวัญกล้าหาญเกินคน เป็นที่ชื่นชอบของเราหลี่หยวนนัก มิสู้ให้เราส่งท่านระยะทางหนึ่ง จะได้ฉวยโอกาสสนทนากัน”

เซี่ยงเส้าหลงลอบสำนึกตื้นตัน ทราบว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ จงซุนหลงคงไม่กล้าแก้แค้นต่อเขาอย่างเปิดเผยอีก

จงซุนหลงแปรเปลี่ยนท่าที กลายเป็นเกรงอกเกรงใจ ส่งทั้งสองออกจากตึกด้วยตัวเอง เซี่ยงเส้าหลงค่อยพบว่าจงซุนหลงร่างสูงยิ่ง แทบสูงเท่ากับเขา ปีศาจดูดเลือดตนนี้ยามลุกขึ้นยืน น่าเกรงขามกว่าเวลานั่งมากนัก

จวบกระทั่งรถม้าของหลี่หยวนแล่นออกจากตึกจงซุน เซี่ยงเส้าหลงค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก แต่ก็หลั่งเหงื่อเย็นเยียบโซมกาย

หลี่หยวนชมเชยว่าเซี่ยงเส้าหลงร้ายกาจนัก มาตรว่าสู้แพ้หลี่มู่ ยังแพ้อย่างหมดจดสวยงาม ทั้งหนีรอดจากการตามล่าของรัฐจ้าว วุ่ย หานได้ตอนนี้ทุกผู้คนเข้าใจว่าเซี่ยงเส้าหลงกลับถึงเมืองตงโหมวโดยปลอดภัย ไหนเลยคาดคิดว่าเซี่ยงเส้าหลงกลายเป็นพ่อบ้านของฟ่งเฟย ติดตามคณะนักร้องมาถึงนครหลินจวือ

เซี่ยงเส้าหลงชิงบอกว่า เขากับฟ่งเฟยไม่มีความสัมพันธ์ฉันบุรุษสตรี หากแต่สืบทราบว่านอกจากจงซุนหลงแล้ว ยังมีหลี่ปู้เหว่ยคิดครอบครองนาง ดังนั้นขอความช่วยเหลือจากหลี่หยวน

หลี่หยวนตอบตกลง ทั้งสองนัดหมายวิธีการติดต่อกัน เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าใกล้ถึงเรือนฟังเสียงสนแล้ว จึงขอตัวลงจากรถ

สหายเก่าทั้งชายหญิง

เซี่ยงเส้าหลงพอก้าวเข้าเรือนฟังเสียงสน คนของฟ่งเฟยที่เฝ้าประตู ล้วนแสดงความเคารพต่อเขาด้วยท่าทีผิดแผกแตกต่างจากเดิม

คนของฟ่งเฟยผู้หนึ่งรายงานว่า คนขับรถและผู้ติดตามของฟ่งเฟยได้รับการปล่อยตัวกลับมาแล้ว ส่วนฟ่งเฟยกลับมาก่อนครึ่งชั่วยาม ทั้งสั่งให้เซี่ยงเส้าหลงไปพบนาง

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งเหยียบย่างเข้าหอหลักในเขตตึกหลังซึ่งฟ่งเฟยพำนักอยู่ เสี่ยวผิงเอ๋อก็ออกมารับหน้า สีหน้าที่ปั้นปึ่งเย็นชาปรากฏเค้าความยินดีขึ้น บอกว่าคุณหนูใหญ่รอคอยจนร้อนรุ่มนัก

เซี่ยงเส้าหลงขึ้นสู่ชั้นบนของหอ เห็นฟ่งเฟยเปลี่ยนเป็นสวมชุดลำลอง นั่งอยู่มุมหนึ่งของห้องรับแขก พอพบเห็นเขา ต้องกล่าวด้วยความยินดีว่า “ท่านกลับมาแล้ว ผู้อื่นกลับกังวลใจแทบตาย รีบนั่งลง”

เซี่ยงเส้าหลงนั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับนาง ยิ้มพลางกล่าวว่า “คุณหนูใหญ่คงสร้างความลุ่มหลงแก่ผู้คนในวังฉีจนงมงายแล้ว”

ฟ่งเฟยค้อนเขาวงหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านที่แท้ใช้ฝีมืออันใด จงซุนหลงซึ่งมีเจตนาก่อกวนหาเรื่องจึงยินยอมปลดปล่อยคน?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ย่อมอาศัยชิวหานี้ ไม่ทราบคุณหนูใหญ่พอใจในคำตอบหรือไม่?”

คำพูดนี้กล่าวโดยไม่ตั้งใจ แต่พอกระทบโสตฟ่งเฟยกลับเป็นอีก

เรื่องหนึ่ง ถึงกับหน้าแดงสดใส กล่าวอย่างแง่งอนว่า “ผู้อื่นยังไม่คิดบัญชีของเมื่อคืนกับท่าน ท่านกลับ...”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่าตัวเองกล่าวผิดไป ดังนั้นกล่าวอย่างกระอักกระอ่วนว่า “ข้าพเจ้าหามีเจตนาเช่นนั้นไม่...”

ฟ่งเฟยอับอายจนหน้าแดงจรดใบหู จับต้นชนปลายไม่ถูก กอปรเป็นความงามเย้ายวนอีกแบบหนึ่ง เสน่ห์ความงามของฟ่งเฟยหาด้อยกว่าจี้เอียนหยานหรือฉินชิงไม่ หากมิใช่นางมีชายในดวงใจอยู่ก่อน แม้แต่เซี่ยงเส้าหลงเอง ก็ไม่อาจควบคุมตัวเองได้

ชั่วครู่ให้หลัง ฟ่งเฟยค่อยกลับคืนสู่สภาพปรกติ กล่าวว่า “ท่านผู้นี้ช่างลึกล้ำสุดหยั่งคาดจริงๆ จงซุนหลงกำเริบเสิบสาน ไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตาตลอดมา ไฉนยอมให้เกียรติแก่ท่าน ท่านกลับไม่ยอมบอกเล่ารายละเอียดต่อผู้อื่น ฟ่งเฟยใช่สมควรสงสัยว่าท่านแอบทำความตกลงลับกับมันโดยทรยศต่อข้าพเจ้าหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “ท่านไม่ไว้วางใจข้าพเจ้าอีกแล้ว”

ฟ่งเฟยชม้ายมองเขาอย่างลึกซึ้ง หลุบสายตาลงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “เมื่อครู่ตอนไปงานเลี้ยง ฟ่งเฟยเคยลอบถามถึงท่านจากท่านถัน ท่านถันกล่าววาจาสองประโยค ประโยคแรกข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ประโยคสองกลับสร้างความรู้สึกประหลาดพิกลแก่ข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความสงสัยอยากรู้ เรียนถามรายละเอียดจากนาง ฟ่งเฟยค้อนเขาเป็นเชิงตัดพ้อวงหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านถันบอกว่าท่านเป็นวิญญูชนอันเที่ยงธรรม สามารถไว้วางใจท่านอย่างเต็มเปี่ยม”

เซี่ยงเส้าหลงร้องโพล่งว่า “วิญญูชนไม่สามารถจุมพิตหญิงงามหรือ? หากข้าพเจ้าเป็นวิญญูชน ท่านย่อมต้องมอบความไว้วางใจอย่างเต็มเปี่ยม มีอะไรประหลาดพิกลด้วย?”

ฟ่งเฟยความจริงปั้นหน้าเคร่งเครียด แต่แล้วอดหัวร่อคิกมิได้ จากนั้นกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนอยู่บ้างว่า “วิญญูชนย่อมสามารถจุมพิต

สตรี แต่บังคับจูบปากสตรี ไม่นับเป็นวิญญูชน”

เซี่ยงเส้าหลงยักไหล่กล่าวว่า “หากคุณหนูไม่ชมชอบ ผู้น้อยจะแสร้งทำเป็นว่าไม่เคยจุมพิตท่านมาก่อนก็แล้วกัน”

ฟ่งเฟยอับจนปัญญาต่ออีกฝ่าย ทอดถอนใจกล่าวว่า “ถือว่าข้าพเจ้าผู้เป็นนายกลัวพ่อบ้านดุร้ายเช่นท่านแล้ว รีบบอกต่อผู้อื่นว่า จงซุนหลงไฉนยินยอมปลดปล่อยคน ไม่เช่นนั้นฟ่งเฟยคืนนี้คงนอนไม่หลับแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยบอกเล่าเหตุการณ์ออกไป เพียงแต่ปกปิดเรื่องที่หลี่หยวนล่วงรู้ศักดิ์ศรีของเขา หากทว่าทำให้ฟ่งเฟยเข้าใจว่า หลี่หยวนยื่นมือช่วยด้วยคุณธรรม

ฟ่งเฟยเบิกตาจนกลมกว้างกล่าวว่า “ที่แท้ท่านยังรู้จักเจี๋ยจื่อหยวน คนผู้นี้เป็นขุนนางชั้นที่หนึ่ง ทั้งยังเป็นปัญญาชน บทเพลงร่ายรำส่วนใหญ่ของหลันจิงน่วนเป็นเขาแต่งให้ ทั้งยังเป็นครูสอนหนังสือให้แก่เถียนเจี้ยนผู้เป็นองค์ชายรองรัฐฉี”

เซี่ยงเส้าหลงลอบตื่นตระหนก ปากถามถึงเสี้ยวเยี่ยถัน ฟ่งเฟยบอกว่าเขากลับไปยังเรือนฟังเสียงเหมยซึ่งเป็นที่พักส่วนตัว พรุ่งนี้ค่อยกลับมา จากนั้นกล่าวว่า “ดึกมากแล้ว ท่านเหน็ดเหนื่อยตลอดทั้งวัน ยังคงกลับไปพักผ่อนเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงรีบลุกขึ้นคารวะหมายจากไป ฟ่งเฟยอดกล่าวมิได้ว่า “ท่านคล้ายรีบร้อนคิดจากไป”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความวาบหวิวใจ ย่อมเปลี่ยนเป็นย่อกายลงยื่นมือเชยคางของนางขึ้น กล่าวว่า “คุณหนูใหญ่ล่วงรู้ผลของการกล่าวคำพูดนี้หรือไม่?”

ฟ่งเฟยสูญเสียความคิดต่อต้านขัดขืนการลวนลามของเขา หลับตาพริ้มลงเล็กน้อยกล่าวว่า “ท่านไม่ล่วงเกินผู้อื่นหรอก ใช่หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงประทับจูบลงบนริมฝีปากสีแดงสดคู่นั้นอย่างหนักหน่วง จากนั้นเสพรับกับปฏิกิริยาตอบสนองอันร้อนแรงของนาง ค่อยอาศัยจิตใจอันเด็ดเดี่ยวหมุนตัวลงจากหอ เมื่อลงมาถึงชั้นล่าง พบว่าเสี่ยว

ผิงเอ๋อนั่งหันหลังให้แก่เขา แต่ว่าเซี่ยงเส้าหลงหักใจจากไป

โครงสร้างของเรือนฟังเสียงสนประกอบด้วยห้องรับแขกอยู่หน้า ห้องนอนอยู่หลัง ถัดจากประตูใหญ่เป็นลานกว้างขนาดย่อม ห้องโถงหลังประตู ห้องโถงหลัก ห้องโถงหลัง สองฟากข้างเป็นห้องโถงจำลอง และห้องหนังสือใช้สำหรับพักผ่อนหย่อนใจ

หลังจากนั้นเป็นสวนดอกไม้ขนาดใหญ่ แล้วจึงเป็นเขตตึกในประกอบจากบ้านสี่องค์จำนวนแปดหลัง หอหลังของฟ่งเฟยเป็นจุดศูนย์กลางของบ้านสี่องค์ทั้งสี่หลัง ล้อมรอบด้วยภูเขาจำลอง ขุดสระน้ำ เพาะพันธุ์ไม้ดอกปลูกต้นไม้ บรรยากาศสวยงามรื่นรมย์

ขณะที่เซี่ยงเส้าหลงออกจากหอหลัก หิมะเพิ่งหยุดตก จันทราแย้มหน้าจากหลังชั้นเมฆ สาดแสงสีทองใส่อุทยานซึ่งกลับกลายเป็นโลกสีน้ำเงิน ให้ความรู้สึกที่ผ่อนคลายแก่เขา หากสามารถนอนค้างคืนกับฟ่งเฟยในหอหลัก ไยมิใช่เป็นความสุขในชีวิตมนุษย์?

นึกถึงตอนนี้ เซี่ยงเส้าหลงพลันสะท้านขึ้นด้วยความตระหนก เห็นว่าหากเป็นเช่นนี้สืบไป ต้องมีค่ำคืนหนึ่งที่หักห้ามใจไม่ได้ บังเกิดสัมพันธ์รักกับฟ่งเฟย

เซี่ยงเส้าหลงหักใจกลับที่พัก เพิ่งเหยียบย่างเข้าห้อง จมูกก็สูดได้กลิ่นหอมเจือจางชนิดหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงกริ่งเกรงว่าเป็นวัตถุประเภทควันสลบ รีบกลั้นลมหายใจไว้ ขณะจะจุดโคมไฟขึ้น บนตั่งเตียงพลันบังเกิดสุ้มเสียงนุ่มนวลเสียงหนึ่งดังว่า “ผู้อื่นไม่ต้องการแสงโคมไฟ”

เจ้าของสุ้มเสียงกลับเป็นนักร้องนางระบำอันดับหนึ่งต่งสูเจิน

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ ค่ำคืนนี้เขาถูกฟ่งเฟยจุดไฟราคะขึ้นมาแล้ว ยามนี้กลับเผชิญกับต่งสูเจิน ยามกะทันหันสร้างความหวั่นไหวใจกว่าเดิม ควรทราบว่าต่งสูเจินเป็นนางคณิกาชั้นสูง มาตรว่าเกิดสัมพันธ์สวาท ก็ไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบอันใด เพราะเหตุนี้จึงเย้ายวน

ใจยิ่งกว่า

ต่งสูเจินส่งเสียงอันหยาดเยิ้มอีกว่า “ยังมิรีบมาอีก?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางเดินเข้าไป แสงจันทร์อ่อนจางสาดลอดหน้าต่างเข้ามา บวกกับเขาเริ่มคุ้นเคยกับความมืดภายในห้อง สามารถจำแนกสภาพอย่างเลือนราง พอเลิกม่านมุ้งขึ้น เห็นต่งสูเจินกอดผ้าห่มอยู่ ดังนั้นถอดรองเท้าออก สลัดเสื้อผ้าชั้นนอกคลุมลงบนเก้าอี้ มุดเข้ามุ้งไปทรุดนั่งขัดสมาธิลงที่ด้านตรงข้ามกับนาง กล่าวว่า “มีคำพูดใดจึงต้องกล่าวบนตั่งเตียง?”

ต่งสูเจินพลันคลายมือออก ปล่อยให้ผ้าห่มหลุดร่วงลง เผยเห็นร่างท่อนบนที่เปลือยเปล่า กอปรด้วยส่วนโค้งส่วนเว้าที่ชวนรัดรึงใจ

ภายใต้แสงจันทร์สลัวเลือนราง ยิ่งขับเน้นจมูกที่โด่งเป็นสัน อกอูมอันตูมตั้ง โดยเฉพาะนางหายใจอย่างกระชั้นเร่งร้อน แฝงความตื่นเต้นอยู่บ้าง ทำให้เลือดเนื้อวัยสาวสั่นกระเพื่อมเล็กน้อย กลายเป็นจังหวะจะโคนอันเย้ายวนอารมณ์

เซี่ยงเส้าหลงวาบหวิวใจขึ้นมา เรือนร่างอันอบอุ่นเรียบลื่นของต่งสูเจินก็ชำแรกแทรกซ้อนเข้ามายังอ้อมอกของเขา การเสียดสีสัมผัสจากเรือนร่างของสาวงาม สร้างความเร้าใจแก่เขาถึงขีดสุด

เซี่ยงเส้าหลงแม้โอบกอดนางไว้อย่างลืมตัว แต่จิตใจยังรักษาความกระจ่างแจ่มใสอยู่ กล่าวเบาๆ ว่า “ท่านบ่งบอกเจตนาการมาก่อนได้หรือไม่?”

ต่งสูเจินบิดกายอย่างไม่ยินยอม ยิ่งสร้างความรัญจวนใจแก่เซี่ยงเส้าหลง จนต้องกัดฟันกล้ำกลืน ค่อยรวบรวมสติได้ กล่าวว่า “หากท่านคิดใช้ร่างกายซื้อจิตใจข้าพเจ้า รังแต่ทำให้ข้าพเจ้าบังเกิดความเหยียดหยามขึ้น”

เขาน้อยครั้งจะใช้น้ำเสียงเช่นนี้กล่าวกับอิสตรี แต่ทราบว่าหากไม่ทำเช่นนี้ เกรงว่าไม่อาจยับยั้งชั่งใจได้

ต่งสูเจินสะท้านทั้งร่าง ผละจากอีกฝ่าย กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

“ท่านไม่ชมชอบสูเจินหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยฝืนใจตัวเองบอกว่าไม่ชมชอบนางได้ ต้องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “หากมีบุรุษไม่ชมชอบท่าน แสดงว่าเป็นคนไม่ปรกติแล้ว เพียงแต่ตอนนี้สถานการณ์เลวร้าย หากข้าพเจ้าสนิทสนมกับท่านโดยที่ไม่เข้าใจผลดีผลร้าย รังแต่ทำให้เรื่องราวยุ่งเหยิงกว่าเดิม”

ต่งสูเจินนั่งตัวตรง กล่าวอย่างเสียใจว่า “ข้าพเจ้ากลับไม่ได้นึกถึงข้อนี้ เพียงหวังว่าหลังจากพลีกายให้แก่ท่าน จะเพิ่มความรักเวทนาของท่านกว่าเดิม ท่านผู้นี้ร้ายกาจจริงๆ แม้แต่จงซุนหลงยังอ่อนข้อให้แก่ท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ท่านไฉนไม่คาดคิดเช่นเดียวกับผู้อื่นว่า ข้าพเจ้ามีข้อตกลงลับกับจงซุนหลง?”

ต่งสูเจินแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า “ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าทราบว่าท่านมิใช่คนเช่นนั้น”

เซี่ยงเส้าหลงมีความรู้สึกว่าพบพานสตรีผู้รู้ใจ แต่ยังกริ่งเกรงว่า นางเพียงกล่าวประจบเอาใจเขา จึงกล่าวเบาๆ ว่า “หากข้าพเจ้าสามารถช่วยเหลือคุณหนูใหญ่ถอนตัวโดยปลอดภัย ให้ท่านสืบทอดกิจการของนางดูแลคณะดนตรีสืบไป ไม่ทราบท่านเห็นเป็นอย่างไร?”

ต่งสูเจินสะท้านขึ้นคราหนึ่ง จากนั้นสั่นศีรษะกล่าวว่า “นี่เป็นไปไม่ได้ ข้าพเจ้าเพิ่งได้ยินข่าวว่า คุณหนูใหญ่ยึดถือพวกเราเป็นเช่นของขวัญส่งมอบให้แก่ผู้คนของหกรัฐ สมมติเช่นข้าพเจ้าถูกยกให้เป็นสมบัติของมหาเสนาบดีรัฐหานนามหานฉ่วง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “วางใจเถอะ ข้าพเจ้าย่อมมีหนทางจัดการเรื่องราวให้เรียบร้อยเอง”

ต่งสูเจินเหม่อมองเขาชั่วขณะ จึงทอดถอนใจกล่าวว่า “เรื่องเช่นนี้เพียงอาศัยวาจาจากลมปาก ไหนเลยสร้างความเชื่อถือแก่ข้าพเจ้าได้ หากท่านไม่พิสูจน์ความจริงออกมา ข้าพเจ้าได้แต่หาหนทางเอง”

เซี่ยงเส้าหลงกริ่งเกรงนางได้รับความเย็นแทรกซึม จึงโอบกอดนาง

มุดเข้าผ้าห่ม กระซิบที่ข้างหูนางว่า “หากท่านหวังพึ่งจางเฉวียน รังแต่พลาดท่าเสียที คนผู้นี้จิตใจต่ำช้า หามีความคิดช่วยคนไม่”

ต่งสูเจินฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “บอกท่านตามความสัตย์ ข้าพเจ้าเคยนอนค้างกับมันหลายคืน มันให้ข้าพเจ้าคัดลอกโน้ตเพลงสำหรับการแสดงทั้งสองรอบของคุณหนูใหญ่ให้แก่มัน มันจะช่วยให้ข้าพเจ้ารั้งอยู่ที่รัฐฉี โดยไม่ต้องตกเป็นของเถียนตาน”

เซี่ยงเส้าหลงอุทานคำ *“ว่ากระไร?”* จากนั้นฉุกคิดว่าโน้ตเพลงเหล่านี้คงถูกส่งมอบต่อเถียนตาน ทั้งนี้เพราะนางงามไร้กระดูกหลันจิงน่วนเป็นคนของเถียนตานเอง

เมื่อถึงเวลาขอเพียงเถียนตานจัดให้หลันจิงน่วนร้องเพลงร่ายรำก่อน หากท่วงทำนองมีส่วนคลับคล้าย ก็จะลดความโดดเด่นของฟ่งเฟยไป แผนอุบายนี้นับว่าต่ำช้าสามานย์นัก ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า “ท่านมอบต่อจางเฉวียนแล้วหรือ?”

ต่งสูเจินกล่าวว่า “หากมอบต่อมัน ข้าพเจ้าคงไม่กล้าบอกออกไป ตอนนี้ข้าพเจ้าเล่าความจริงต่อท่าน ท่านคิดปลอบประโลมผู้อื่นอย่างไร?”

จนบัดนี้เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบความร้ายกาจของหญิงสาวสะคราญโฉมเหล่านี้ พวกนางรู้จักเกาะกุมจิตใจบุรุษ แสร้งเป็นน่าสมเพชเวทนา ต้องการความปกป้องคุ้มครอง ทั้งไม่หวงแหนร่างกาย ออดอ้อนด้วยคำหวาน สุดท้ายต้องพลัดตกไปในหลุมพรางกับดักสวาท

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะไม่เปิดเผยพฤติการณ์ของท่านต่อคุณหนูใหญ่ แต่ท่านต้องเชื่อมั่นข้าพเจ้าโดยไร้เงื่อนไข ไม่มั่วสุมกับจางเฉวียนอีก เมื่อถึงเวลาข้าพเจ้าจะช่วยเหลือพวกท่านอย่างแท้จริง โดยไม่ต้องการการตอบแทนใดๆ”

ต่งสูเจินยังคิดกล่าวกระไร เซี่ยงเส้าหลงชิงกล่าวว่า “ท่านออกไปให้แก่ข้าพเจ้า”

ต่งสูเจินลุกจากเตียงอย่างเงียบงัน สวมใส่เสื้อผ้าที่นอกม่านมุ้ง สุดท้ายสาวเท้าจากไป

เซี่ยงเส้าหลงพอตื่นนอน พบว่าเป็นเวลาสายมากแล้ว ทั้งยังเป็นเสี้ยวเยี่ยถันปลุกเขาตื่นขึ้นมา ตอนนี้เซี่ยงเส้าหลงมีสิทธิพิเศษในคณะดนตรี ดังนั้นจึงสั่งคนยกอาหารเข้ามาภายในห้อง ทั้งสองรับประทานพลางสนทนาพลาง

ก่อนอื่นเสี้ยวเยี่ยถันแจ้งให้ทราบว่า โจวเอี่ยนเป็นแขกของสำนักจี้เสีย สร้างความยินดีแก่เซี่ยงเส้าหลงยิ่ง แสดงความจำนงต้องการพบโจวเอี่ยน ขอให้เสี้ยวเยี่ยถันติดต่อนัดหมายให้

เสี้ยวเยี่ยถันรับคำ บอกว่าหลี่ปู้เหว่ยกำหนดเดินทางมาในเที่ยงวันนี้ คาดว่าจางเฉวียนคงไปขอพบและขอรับเงินจากหลี่ปู้เหว่ย ขอเพียงจางเฉวียนได้เงินมา คนของเขาจะจัดการกับจางเฉวียนเอง

เซี่ยงเส้าหลงค่อยบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนให้ทราบ เสี้ยวเยี่ยถันพลอยตื่นเต้นตึงเครียดแทนอีกฝ่าย จากนั้นบอกว่าในผู้ติดตามของเขา มีคนผู้หนึ่งเรียกว่าจงซุนเหอจี้ มีศักดิ์เป็นหลานห่างๆ ของจงซุนหลง ดังนั้นเสี้ยวเยี่ยถันจะไหว้วานจงซุนเหอจี้จับตาดูความเคลื่อนไหวของจงซุนหลง หากฝ่ายตรงข้ามมีแผนร้ายใด จะได้ระวังป้องกัน

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสสอบถามว่า ผู้แทนหกรัฐที่มาร่วมงานคล้ายวันเกิดเจ้ารัฐฉีมีผู้ใด ตัวแทนรัฐหานคือหานฉ่วง ตัวแทนรัฐฉินคือหลี่ปู้เหว่ย รัฐอื่นมีผู้ใดบ้าง

เสี้ยวเยี่ยถันแจกแจงว่า ตัวแทนรัฐวุ่ยคือหลงหยางจวิน ตัวแทนรัฐจ้าวคือกวอไค ตัวแทนรัฐเอี้ยนคือแม่ทัพใหญ่ฉีอี้เจ้อ ซึ่งตอนนี้ได้รับอวยยศจากเจ้ารัฐเอี้ยนให้เป็นหยางเล่อจวิน เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่าผู้ที่มาล้วนเป็นสหายเก่าทั้งสิ้น

หลังอาหารเช้า เสี้ยวเยี่ยถันออกจากที่พักไป เซี่ยงเส้าหลงจึงไปชมการฝึกซ้อมร่ายรำของเหล่านักร้องนางระบำที่ห้องโถงชั้นใน

ยามนั้นมีคนเข้ามารายงานว่า หลงหยางจวินแห่งรัฐวุ่ยมาถึง ฟ่งเฟยออกปากเชื้อเชิญให้เข้ามา เซี่ยงเส้าหลงกลับใจหายวาบ

ดูจากสีหน้าท่าทีฟ่งเฟย แสดงว่านางกับหลงหยางจวินมีความ

สัมพันธ์อย่างลึกซึ้ง อาจบางทีหลงหยางจวินเป็น *"บุรุษ"* เพียงหนึ่งเดียวที่ฟ่งเฟยไม่ต้องหวั่นวิตกว่าเขาจะเกาะแกะและเล็มนาง

เห็นหลงหยางจวินสาวเท้าเข้าห้องโถงชั้นใน โดยมีทหารองครักษ์ห้อมล้อมหลังอารักขา ฟ่งเฟยก็นำเหล่านักร้องนางระบำ นักดนตรีและหญิงรับใช้คารวะอย่างชดช้อย

มีแต่เซี่ยงเส้าหลงที่ไม่อาจ *"งอเข่า"* ลง เมื่อเป็นเช่นนี้หลงหยางจวินมองปราดเดียวก็พบเห็นเขา พลันสะท้านทั้งร่าง ยืนปากอ้าตาค้างไป

เซี่ยงเส้าหลงพลันหัวร่อดังกังวาน ประสานมือกล่าวว่า "**จวินสั้ง** *(ท่านผู้มีฐานะสูงส่ง)* จากมาสบายดี? คราก่อนตอนที่เสิ่นเหลียงเป็นแขกในตึกซิ่นหลินจวิน มีโอกาสดื่มสุราสนทนากับจวินสั้ง นึกถึงวันคืนที่เลือนลับ เป็นที่สะทกสะท้อนของผู้คนนัก"

สีหน้าหลงหยางจวินปรากฏแววละอายเสียใจ คารวะตอบกล่าวว่า "ยากนักที่พี่เสิ่นไม่ติดใจเรื่องเก่าก่อน เราสำนึกขอบคุณยิ่ง เรื่องของซิ่นหลินจวินเกิดจากสถานการณ์บีบคั้นบังคับ ภายหลังเหตุการณ์ เราสำนึกเสียใจจนคิดฆ่าตัวตาย"

ทั้งสองยืมชื่อซิ่นหลินจวินคลี่คลายบุญคุณความแค้น ฝ่ายหนึ่งยอมยกโทษให้ ฝ่ายหนึ่งยอมรับผิดโดยดุษณี บุคคลอื่นกลับรับฟังจนมึนงงสงสัย

ฟ่งเฟยกล่าวด้วยความยินดีว่า "ที่แท้จวินสั้งกับพ่อบ้านเสิ่นรู้จักกันมาก่อน นับว่าประเสริฐแท้"

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามอง เห็นฟ่งเฟยรวมทั้งเสี่ยวผิงเอ๋อมีแววตาประหลาดพิกล สร้างความกระอักกระอ่วนยิ่ง ทราบว่าพวกนางเข้าใจว่า เขากับหลงหยางจวินมีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งที่ไม่อาจบอกกล่าวกับผู้คน

หลงหยางจวินกลับมีท่วงท่าปลอดโปร่ง ขอให้คณะนักร้องฝึกซ้อมต่อไป เดินถึงเบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลง กุมมืออีกฝ่ายแนบแน่น ค่อย

คลายมือออก กล่าวกับฟ่งเฟยว่า “คุณหนูฟ่งมีพี่เสิ่นทำงานให้แก่ท่าน ปัญหาทุกประการสามารถคลี่คลายได้”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ค่อยทราบว่าหลงหยางจวินจึงเป็นผู้คุ้มกันที่แท้จริงของฟ่งเฟย ส่วนหานฉ่วงเพียงเป็นหมากตัวหนึ่ง หากฟ่งเฟยต้องการกลับนครเสียนหยางไปพบกับชายคนรัก ทางที่ดีคือสร้างสัมพันธภาพกับผู้มีอำนาจแห่งรัฐวุ่ยกับรัฐหาน หลงหยางจวินย่อมมีความสามารถควบคุมหานฉ่วงอีกทอดหนึ่ง

ฟ่งเฟยฟังจนตื่นตระหนกยิ่ง ยืนตะลึงลานกับที่

หลงหยางจวินชำเลืองมองเหล่านักร้องนางระบำ ซึ่งกำลังฝึกเยื้องย่างแวบหนึ่ง กล่าวกับฟ่งเฟยว่า “เราคิดขอสนทนากับพี่เสิ่นเป็นการส่วนตัว ค่อยมาคำนับคุณหนูฟ่ง”

ฟ่งเฟยไหนเลยกล่าวปฏิเสธได้ จำต้องรับปาก

เซี่ยงเส้าหลงกับหลงหยางจวินมาถึงห้องข้าง หลงหยางจวินพลันหลั่งน้ำตา แต่เซี่ยงเส้าหลงบอกว่า นับตั้งแต่เกิดเหตุถึงบัดนี้ เขาไม่ได้โทษว่าตำหนิหลงหยางจวินแต่อย่างไร

จากคำบอกเล่าของหลงหยางจวิน กวอไคแห่งรัฐจ้าวเก็บดาบร้อยชนะของเซี่ยงเส้าหลงได้ ตระเตรียมมอบเป็นของขวัญวันคล้ายวันเกิดเจ้ารัฐฉี สร้างความแค้นเคืองแก่เซี่ยงเส้าหลงจนจับใจ ลั่นปากว่าต้องทวงถามดาบร้อยชนะมาให้จงได้

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสถามถึงสถานะของเถียนตาน หลงหยางจวินบอกว่าเถียนตานยังกุมอำนาจอยู่ แต่จุดอ่อนของเถียนตานคือให้การสนับสนุนองค์ชายใหญ่เถียนเซิงซึ่งโฉดเขลาเบาปัญญา ต่างกับองค์ชายรองเถียนเจี้ยนซึ่งได้รับการสนับสนุนจากคนส่วนใหญ่ สรุปแล้วยังไม่แน่ใจว่าไทจือรัฐฉีจะตกเป็นของผู้ใด

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าพวกเขาไม่สมควรสนทนานานไป จึงบอกให้หลงหยางจวินกลับไปบอกกล่าวกับฟ่งเฟย หลงหยางจวินค่อยจากไปด้วยความอาลัยอาวรณ์

หลังจากที่หลงหยางจวินอำลาจากไป ฟ่งเฟยไม่ได้เรียกตัวเขาในบัดดล จวบกระทั่งหลังอาหารเที่ยง เสี่ยวผิงเอ๋อค่อยตามตัวเขาไปพบกับฟ่งเฟยที่ห้องโถงชั้นใน

ห้องโถงชั้นในเก็บรักษาด้วยเครื่องดนตรี แต่นอกจากฟ่งเฟยแล้วไม่มีบุคคลอื่นอีก เสี่ยวผิงเอ๋อพอล่าถอยไป ฟ่งเฟยค่อยกล่าวว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้ายิ่งมายิ่งไม่เข้าใจท่านว่าเป็นคนเยี่ยงไร แต่หลงหยางจวินรับประกันว่าท่านเป็นบุคคลที่ไว้วางใจได้ ฟ่งเฟยไม่สมควรมีใจรวนเรอีกต่อไป คิดขอรับฟังแผนการของท่านดู”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “หลักการในการจัดการเรื่องราวคือ ให้เกิดความมั่นคงภายใน ค่อยต่อต้านภัยจากภายนอก หากคุณหนูใหญ่มอบสิทธิ์ขาดแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจัดการกับจางเฉวียนและพวก ขอเพียงสามารถกลับถึงนครเสียนหยางโดยปลอดภัย ถือว่าทำงานสำเร็จลุล่วงแล้ว”

ฟ่งเฟยกล่าวอย่างหดหู่ว่า “ท่านคล้ายลืมเลือนว่าหลี่ปู้เหว่ยมีอิทธิพลในนครเสียนหยางถึงเพียงไหน”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งกล่าวว่า “ชายในดวงใจของคุณหนูใหญ่มิใช่เซี่ยงเส้าหลงหรอกหรือ? หลี่ปู้เหว่ยสามารถทำอย่างไรมันได้?”

ฟ่งเฟยทราบว่าพลั้งปากไป ต้องกล่าวด้วยความกระดากว่า “แต่ตอนนี้เขาอยู่กลางสมรภูมิ กลัวว่าไม่ทันพบกับเขา จะถูกหลี่ปู้เหว่ยหาพบก่อน”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ จงใจกล่าวว่า “นี่ไม่มีปัญหา ขอเพียงแจ้งต่อตระกูลอู พวกเขาจะอารักขาคุณหนูใหญ่เอง”

ฟ่งเฟยกล่าวด้วยใบหน้าแดงสดใสว่า “ทำไม่ได้ ความสัมพันธ์ระหว่างข้าพเจ้ากับเขายังไม่มีผู้ใดทราบ โอ รอให้ถึงเวลาค่อยหารือดีหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงไม่รุกเร้านางเกินไป รับปากตกลง ฟ่งเฟยค้อนเขาวงหนึ่ง กล่าวว่า “คืนนี้ขอเชิญไปยังห้องนอนผู้อื่น ข้าพเจ้ายังมีเรื่อง

มากหลายคิดหารือกับท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านางเริ่มไว้วางใจเขาแล้ว ดังนั้นรับคำด้วยความยินดี

ฟ่งเฟยบอกว่าสตรีสามสุดยอดสือซู่ฟางมีหมายกำหนดการมาเยี่ยมคำนับนางเวลาหลังเที่ยง จึงบอกให้เซี่ยงเส้าหลงออกไปรอต้อนรับนาง

เพิ่งออกจากประตูตึกใหญ่ ขบวนรถของสือซู่ฟางก็เดินทางมาถึง เซี่ยงเส้าหลงรีบค้อมร่างงองุ้มลง ทั้งอมเมล็ดในของผลไม้ไว้ใต้ลิ้น แล้วค่อยรีบรุดออกไปรับหน้า

สือซู่ฟางผู้เฉิดโฉมก้าวลงจากรถโดยสาร หญิงรับใช้สองนางจัดแจงเสื้อคลุมให้แก่นาง จากนั้น**จินเหล่าต้า** *(อันดับหนึ่งแซ่จิน)* ซึ่งเป็นผู้จัดการส่วนตัวของนาง ค่อยชักนำนางถึงเบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลง

หญิงงามนางนี้ไม่พอกแป้งแต้มชาด ผมนุ่มสลวยเกล้ารวบอยู่เหนือศีรษะ จากนั้นถักเปียสั้นเส้นหนึ่งห้อยระที่ต้นคอ หลังเสื้อคลุมกันหนาวใส่เสื้อนวมสั้นทับด้วยเสื้อกั๊ก ที่เอวผูกสายรัดเอวสามเส้น ยิ่งขับเน้นองค์เอวอ้อนแอ้น อกอูมที่ตูมตั้งเพิ่มพูนบุคลิกความงามของนาง

เซี่ยงเส้าหลงลอบชมเชยความชาญฉลาดของนาง หากวิจารณ์รูปงามความงาม เกรงว่ามีแต่จี้เอียนหยาน ฉินชิงและหลี่เอียนเอี้ยนสามารถประชันกับฟ่งเฟย แต่สือซู่ฟางรู้จักใช้จุดเด่นอันพิเศษเฉพาะให้เป็นประโยชน์จนไม่ด้อยกว่าฟ่งเฟยเท่าใด โดยเปลือกนอกสตรีทั้งสองพบปะกันฉันมิตร แท้ที่จริงอดที่จะทดสอบเปรียบเทียบกันมิได้

สือซู่ฟางกับจินเหล่าต้าแม้เคยพบหน้าเซี่ยงเส้าหลงที่นครเสียนหยาง แต่แสดงว่าจดจำอีกฝ่ายไม่ออก จินเหล่าต้าทักทายขึ้นก่อนว่า “ผู้น้องจินเฉิงจิ่ว เป็นคนของแม่นางสือ ท่านนี้คงเป็นพ่อบ้านเสิ่นกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงรับคำด้วยสุ้มเสียงติดอ่างเล็กน้อย จินเหล่าต้ากล่าวว่า “เราทราบข่าวพี่เสิ่นบุกตึกจงซุนเพียงลำพัง ทวงถามบริวารที่ถูกจับตัวไปจากจงซุนหลง ใช่มีเรื่องเช่นนี้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า ในนครหลินจวือมีการกระจายข่าวที่

รวดเร็วนัก จึงตอบว่า “นั่นเป็นเพียงโชคช่วยเท่านั้น”

จินเหล่าต้าชูนิ้วหัวแม่มือกล่าวว่า “มิน่าเล่าแม่นางฟ่งเฟยมอบภาระหน้าที่แก่พี่เสิ่น แต่ว่าจงซุนหลงผู้นี้ได้ชื่อว่าป่าเถื่อนดุร้าย เมื่อเสียหน้าต้องทวงถามกลับคืน พี่เสิ่นกลับไม่พกพากระบี่ติดตัว รอสักครู่เราจะใช้คนส่งมา หากท่านปฏิเสธ แสดงว่าไม่ยึดถือเราเป็นสหาย”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “อย่างนั้นทางเลือกเพียงหนึ่งเดียวของข้าพเจ้าคือรับไว้ด้วยความขอบคุณแล้ว”

สือซู่ฟางส่งเสียงอันสดใสไพเราะว่า “บุตรชายของจงซุนหลงนามจงซุนเสวียนหัว เป็นหนึ่งในสี่ศิษย์คนโปรดของปราชญ์กระบี่เฉาชิวเต้า กล่าวได้ว่ามีเพลงกระบี่พิชิตทั่วนครหลินจวือโดยไร้ผู้ต่อต้าน ท่านเสิ่นสมควรระมัดระวังให้มากไว้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวขอบคุณนางที่ชี้แนะ ยามนี้ทั้งหมดมาถึงหน้าหอหลักที่ฟ่งเฟยพักอาศัยอยู่ ฟ่งเฟยจึงเดินออกจากประตูมาต้อนรับ

สตรีทั้งสองพอพบหน้า ล้วนสำรวจตรวจตราอีกฝ่าย แม้แต่รายละเอียดปลีกย่อยอันเล็กน้อย ก็ไม่ยอมปล่อยปละละกัน

ฟ่งเฟยหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า “ได้ยินกิตติศัพท์ความงามของน้องสือมานาน ในที่สุดวันนี้ค่อยได้พบพาน”

สือซู่ฟางแสดงความเคารพในฐานะผู้เยาว์วัยกว่า ค่อยกุมมือนุ่มนิ่มของฟ่งเฟยไว้ กล่าวว่า “พี่เฟยอย่าได้ยกย่องซู่ฟางเกินไป เมื่อครู่ได้พบพี่เฟยยังเข้าใจว่าเป็นเทพธิดาหยาดฟ้าลงสู่ดิน”

ฟ่งเฟยส่งเสียงหัวร่ออันสดใสดุจระฆังเงิน คล้องแขนสือซู่ฟางเดินเข้าห้องรับแขกไป เซี่ยงเส้าหลงเห็นจินเหล่าต้ายังตะลึงลานต่อรูปโฉมความงามของฟ่งเฟย ดังนั้นใช้ศอกกระทบร่างอีกฝ่ายคราหนึ่ง จินเหล่าต้าค่อยติดตามเซี่ยงเส้าหลงเข้าห้องรับแขก

ฟ่งเฟยกับเซี่ยงเส้าหลง สือซู่ฟางกับจินเหล่าต้าแยกย้ายอยู่คนละด้าน จากนั้นเสี่ยวผิงเอ๋อยกน้ำชามาต้อนรับ

เซี่ยงเส้าหลงพลันบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดขึ้น หาก

มองจากมุมมองหนึ่ง หลี่ปู้เหว่ยคิดครอบครองฟ่งเฟยโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ความจริงมีเจตนาพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงกับเซี่ยงเส้าหลง

ทั้งนี้เพราะยอดหญิงจี้เอียนหยานเป็นภรรยาของเซี่ยงเส้าหลงแล้ว หญิงม่ายฉินชิงก็ไม่มีเยื่อใยไมตรีต่อหลี่ปู้เหว่ย นอกจากเขาได้ครอบครอบฟ่งเฟย ไม่เช่นนั้นทางด้านนี้ถือว่าปราชัยให้แก่เซี่ยงเส้าหลง ความจริงใช่เป็นเช่นนี้หรือไม่ เกรงว่าแม้แต่หลี่ปู้เหว่ยยังไม่รู้สึกตัว

หลังจากถามไถ่ทุกข์สุขตามธรรมเนียม สือซู่ฟางจึงกล่าว “ท่านจินมีคำพูดคิดบอกกล่าว หากทว่าซู่ฟางตั้งใจมาเรียนถามพี่เฟยว่า ทำอย่างไรจึงเป็นที่ลุ่มหลงงมงายของเหล่าผู้คนเช่นพี่เฟย?”

ฟ่งเฟยแม้ทราบว่านี่เป็นคำถ่อมตนของอีกฝ่าย ทั้งนี้เพราะสือซู่ฟางเองก็เป็นที่ลุ่มหลงงมงายของผู้คนเช่นกัน แต่ยังรับฟังจนพึงพอใจยิ่ง กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า “น้องสืออย่าได้เยินยอฟ่งเฟยไปแล้ว พวกเราเหล่าผู้ขายศิลปะการแสดงย่อมประกอบด้วย *‘ร่ายรำตระการไพเราะขับขาน เนตรกระจ่างฟันขาวงดงาม นำเสนอศิลปะตามกลุ่มบุคคล มุ่งแสดงความสามารถเฉพาะตน’* ขอเพียงจดจำว่า พวกเราทั้งเป็นผู้สร้างสรรค์การร่ายรำร้องเพลง และก็เป็นผู้เผยแพร่วัฒนธรรม”

สือซู่ฟางกล่าวด้วยความยินดีว่า “ซู่ฟางขอเรียนถามรายละเอียดของข้อความทั้งสี่ประโยคนี้”

ฟ่งเฟยอธิบายว่า “ร่ายรำตระการไพเราะขับขาน เนตรกระจ่างฟันขาวงดงาม หมายถึง ศิลปะการแสดงและรูปโฉมความงาม ทั้งสองสิ่งขนานรวมกันว่า *‘รสนิยม’* หากสามารถกอปรด้วยความสุภาพสูงสง่า จึงเป็นที่ลุ่มหลงงมงายของผู้คน กล่าวไปน้องสือเป็นผู้ชำนาญการทางด้านนี้อยู่แล้ว”

สือซู่ฟางส่ายหน้ากล่าวว่า “พี่เฟยอย่าได้ถ่อมตนไป ในสามสาวสะคราญโฉม เอ่ยถึงศิลปะความงาม ความรู้ ความสามารถไม่มีผู้ใดเกินพี่เฟย ดังนั้นพอฟังว่าพี่เฟยคิดถอนตัวจากวงการ จึงตั้งใจมาขอรับคำแนะนำสั่งสอนจากพี่เฟย”

จินเหล่าต้ากล่าวเสริมว่า “ขอถามข้อความ *‘นำเสนอศิลปะตามกลุ่มบุคคล มุ่งแสดงความสามารถเฉพาะตน’* ของคุณหนูใหญ่มีคำอธิบายอย่างไร?”

ฟ่งเฟยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ชนชั้นที่แตกต่าง มีรสนิยมความงามไม่ละม้ายเหมือน หากเปิดการแสดงภายในวัง ให้เน้นศุภมงคลและความรื่นเริงเป็นหลัก ส่วนผู้มีการศึกษานิยมความรักอันโศกซึ้งตรึงตรา แต่หากเป็นการแสดงกลางมวลชน ต้องสร้างบรรยากาศอันครื้นเครง สะท้อนเรื่องราวสุขเศร้าอยู่ร่วมจำพราก จึงกระตุ้นความรู้สึกร่วมของคนดูได้”

จินเหล่าต้าทอดถอนใจชมเชยออกมา สือซู่ฟางก็กล่าวว่า “มีแต่พี่เฟยจึงมีความสามารถเฉพาะ สร้างบุคลิกของตัวเองขึ้นมา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจลอกเลียนแบบได้”

ฟ่งเฟยหาได้เคลิบเคลิ้มไปกับคำชมเชยของพวกนาง เพียงกล่าวว่า “คราครั้งนี้จินเหล่าต้ามาหาผู้น้อง ที่แท้มีสิ่งใดคิดสอนสั่ง?”

จินเหล่าต้ากล่าวอย่างจริงจังว่า “ไม่ทราบคุณหนูใหญ่เคยได้ยินชื่อคุณชายเจ้าสำราญฉีหวี่มาหรือไม่?”

ฟ่งเฟยขมวดคิ้วกล่าวว่า “เคยได้ยินมาบ้าง ฟังว่าคนผู้นี้เป็นเชื้อพระวงศ์ อาศัยหน้าตาหล่อเหลา และฝีปากอันไพเราะล่อลวงสตรีมากหลาย จินเหล่าต้าไฉนเอ่ยถึงคนผู้นี้ขึ้นมา?”

เซี่ยงเส้าหลงจดจำออกว่า ฉีหวี่ผู้นี้เคยสร้างความลุ่มหลงแก่หยาฮูหยินอยู่ช่วงหนึ่ง แต่ตอนนี้หญิงงามลาโลกไปแล้ว

จินเหล่าต้ากล่าวว่า “ตอนนี้คนผู้นี้คลุกคลีอยู่กับนางงามไร้กระดูกหลันจิงน่วน เมื่อสองคืนก่อนเคยประกาศที่หอนางโลมที่ใหญ่ที่สุดของตัวเมืองนี้ว่า หลันจิงน่วนจะเปล่งประกายกลบบดบังคุณหนูใหญ่ สร้างความคับแค้นใจแก่คุณหนูใหญ่จวบจนตาย คล้ายกับกำลังดำเนินแผนอุบายใด ดังนั้นอดเป็นห่วงแทนคุณหนูใหญ่มิได้”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน คาดเดาว่าเป็นเรื่องโน้ตเพลงของ

ฟ่งเฟยรั่วไหลออกไป แต่ตามเหตุผลโน้ตเพลงสมควรยังอยู่ในมือต่งสูเจิน ฉีหวี่ไฉนลั่นปากเช่นนั้น ยิ่งครุ่นคิดยิ่งรู้สึกไม่ถูกต้อง ไหนเลยมีแก่ใจรับฟังสืบต่อพลันผุดลุกขึ้นยืน

คนทั้งสามเหลียวมองมาอย่างงุนงง เซี่ยงเส้าหลงจึงกล่าวคำขอตัว รีบรุดไปหาต่งสูเจิน

เซี่ยงเส้าหลงพอพบหน้านาง ก็คาดคั้นถามถึงโน้ตเพลงของคณะนักร้อง ต่งสูเจินจึงเปิดหีบไม้ในห้องนอน หยิบฉวยกระบอกไม้ไผ่อันหนึ่ง ส่งให้เซี่ยงเส้าหลงเปิดจุกดึงม้วนแพรซึ่งบรรจุอยู่ภายในออกมา มิคาดพอคลี่กางออก กลับเป็นม้วนแพรขาวธรรมดา หามีโน้ตเพลงอันใดไม่ จึงร้องบอกออกมา

ต่งสูเจินชะโงกศีรษะมาชมดู อดหน้าแปรเปลี่ยนมิได้ ค่อยทราบว่ามีคนลอบสับเปลี่ยนโน้ตเพลงไป เพียงไม่ทราบเป็นฝีมือของผู้ใด

หัวใจเซี่ยงเส้าหลงตกวูบลง นอกจากก่อนถึงกำหนดการแสดง ฟ่งเฟยสามารถแต่งโน้ตใหม่ ไม่เช่นนั้นได้แต่ร้องบทเพลงตามหลังหลันจิงน่วน กลายเป็นขาดความโดดเด่นน่าสนใจแล้ว

ต่งสูเจินคิดว่าเรื่องราวหนักหนาสาหัส พลันโผเข้าอ้อมอกเซี่ยงเส้าหลง ร่ำร้องขอความช่วยเหลือจากอีกฝ่าย

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าเหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ได้แต่บอกความจริงต่อฟ่งเฟย ดูว่ามีหนทางแก้ไขหรือไม่?

ยามนี้ต่งสูเจินคุกเข่าอยู่ตรงหน้าฟ่งเฟย ยังมีนักร้องนางระบำอีกนางหนึ่งคุกเข่าเคียงคู่กับนาง คือจู้ซิ่วเจินเอง

ที่แท้ต่งสูเจินกับจู้ซิ่วเจินสมคบคิดกัน ตระเตรียมนำโน้ตเพลงไปมอบต่อหลันจิงน่วน แต่ไม่ทันดำเนินการ กลับถูกบุคคลที่สามขโมยสับเปลี่ยนโน้ตเพลง นำออกจากคณะนักร้องไปก่อน

ฟ่งเฟยหน้าขาวซีดไร้สีเลือด ผลงานที่นางเค้นสมองคิดค้นขึ้น ถูกหลันจิงน่วนช่วงชิงไป นับว่าส่งผลกระทบกระเทือนแก่นางนัก ยามนั้น

กระทั่งอารมณ์ลงโทษต่งสูเจินกับจู้ซิ่วเจินยังไม่มี

เซี่ยงเส้าหลงได้แต่กล่าวว่า “คุณหนูใหญ่สามารถคิดโน้ตเพลงใหม่หรือไม่?”

ฟ่งเฟยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “นอกจากสามารถคิดค้นภายในหนึ่งวัน ไม่เช่นนั้นกระทั่งเวลาฝึกซ้อมยังไม่มี ไหนเลยมีการแสดงที่น่าดูได้? โอ โจรภายในยากป้องกัน แต่ฟ่งเฟยก็สมควรรับผิดชอบเช่นกัน”

ต่งสูเจินกับจู้ซิ่วเจินพากันร่ำไห้จนหมอบฟุบกับพื้น

เซี่ยงเส้าหลงอดบังเกิดความยกย่องต่อฟ่งเฟยมิได้ หญิงงามนางนี้แม้เห็นแก่ตัวไปบ้าง แต่ในสถานการณ์เช่นนี้ยังรู้จักทบทวนตัวเอง นับว่ามีจิตใจอันกว้างขวางเหนือธรรมดา

ฟ่งเฟยกวาดตามายังเซี่ยงเส้าหลง ดวงตาทอแววละห้อยหดหู่ หากทว่าสุ้มเสียงสงบราบเรียบผิดธรรมดา กล่าวว่า “หากแสดงความทุเรศมิสู้ซ่อนความทื่อด้านไว้ ข้าพเจ้าเคยรับปากว่าจะแต่งเพลงใหม่ อวยพรวันเกิดเจ้ารัฐฉี ไหนเลยบากหน้าใช้โน้ตเพลงที่ผู้อื่นนำไปใช้ก่อนได้ ดูท่าได้แต่แสร้งแกล้งเป็นล้มป่วย ขอถอนตัวจากการแสดงแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง พลันกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ข้าพเจ้าเคยทดลองแต่งเพลงมา หากครวญทำนองออกมา ไม่ทราบมีส่วนกระตุ้นพลังความคิดของคุณหนูใหญ่คิดค้นโน้ตเพลงได้หรือไม่?”

ซึ่งความจริงเขาไหนเลยเคยแต่งเพลงมาก่อน เพียงแต่ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด เคยร้องเพลงในคาราโอเกะ ท่องจำบทเพลงได้สิบกว่าเพลง หวังว่ายามอับจนสิ้นหนทางเช่นนี้ สามารถแก้ข้อขัดข้องให้ลุล่วงได้ บทเพลงเหล่านั้นแม้แตกต่างกับท่วงทำนองโบราณ แต่หากผ่านหูฟ่งเฟยผู้มีพรสวรรค์เชิงดนตรีการ ย่อมสามารถแต่งเป็นท่วงทำนองดนตรีแห่งยุคสมัยออกมา

ฟ่งเฟยบอกให้อีกฝ่ายร้องออกมา แต่เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ฮัมเป็นเพลง ยามนั้นฮัมเพลง *“มิอาจพรากจากเขา”* ออกมา

เสียงฮัมของเขายากรับฟังได้ แต่ท่วงทำนองยังไม่ผิดเพี้ยนสักเท่าใด

เมื่อครวญถึงครึ่งเพลง สีหน้าฟ่งเฟยปรากฏแววตื่นเต้นสงสัย แม้แต่ต่งสูเจินกับจู้ซิ่วเจินพากันชะงักเสียงร่ำไห้ เบิกตามองเขาอย่างเหลือเชื่อ

เซี่ยงเส้าหลงพอฮัมจบเพลง ฟ่งเฟยค่อยระบายลมจากปากคำหนึ่งกล่าวว่า “ท่านผู้นี้แปลกประหลาดนัก ท่วงทำนองเช่นนี้ข้าพเจ้าเพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรก เพียงแต่เศร้าสร้อยเกินไป ไม่เหมาะสมกับบรรยากาศอันรื่นเริง”

เซี่ยงเส้าหลงรีบกล่าวว่า “ข้าพเจ้ายังมีเพลงอีกเพลงหนึ่ง...ไม่ข้าพเจ้าความจริงแต่งไว้สิบกว่าเพลง”

ฟ่งเฟยผงกศีรษะรับ จากนั้นคล้ายนึกได้อันใด หันไปตวาดต่งสูเจินและจู้ซิ่วเจินว่า “ยังมิรีบไสหัวออกไปให้แก่ข้าพเจ้าอีก?”

ต่งสูเจินและจู้ซิ่วเจินรีบล่าถอยจากไป เซี่ยงเส้าหลงค่อยเลือกฮัมเพลงมาร์ชทหารเรือในท่วงทำนองที่เร่งเร้าออกมา

ฟ่งเฟยพลันโผเข้าอ้อมอกของเขา สวมกอดเขาแนบแน่น กล่าวว่า “หากแม้นท่านต้องการร่างกายของฟ่งเฟย ฟ่งเฟยจะมอบให้แก่ท่านในบัดดล เพียงวิงวอนฮัมเพลงทั้งหมดออกมา ช่วยให้ข้าพเจ้าเปิดการแสดงเอาชนะนางแพศยาหลันจิงน่วน”

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงออกจากหอห้องของฟ่งเฟย คนคล้ายฝันไปตื่นหนึ่ง เขาย่อมไม่ฉวยโอกาสครอบครองร่างกายของฟ่งเฟย แต่ทราบว่าบทเพลงที่ท่องจำได้ทั้งสิบเพลง พิชิตจิตใจฟ่งเฟยโดยราบคาบ นี่มิใช่หมายความว่าฟ่งเฟยรักเขา หากทว่าฟ่งเฟยยอมรับนับถือต่อเขาจนหมดหัวใจ

เซี่ยงเส้าหลงแม้ลอบละอายแก่ใจ แต่ความกระตือรือร้นคิดช่วยเหลือฟ่งเฟยเอาชนะหลันจิงน่วนอยู่เหนือทุกสิ่ง

เมื่อเขาผ่านสวนดอกไม้ ก็เผชิญพบกับต่งสูเจินและจู้ซิ่วเจิน

เซี่ยงเส้าหลงกำชับพวกนางอย่าได้รบกวนการเขียนโน้ตเพลงของฟ่งเฟย จากนั้นกล่าวว่า “พวกท่านทางที่ดีทบทวนว่า ผู้ใดล่วงรู้ที่ซ่อนโน้ตเพลงของพวกท่าน กระชากตัวมันออกมา”

จู้ซิ่วเจินกล่าวว่า “เรื่องนี้มีแต่จางเฉวียนที่ล่วงรู้ แต่หากมันคิดเหยียบย่างเข้าห้องของพวกเรา สมควรถูกบ่าวไพร่หญิงรับใช้พบเห็น”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ขอเพียงมันซื้อตัวหญิงรับใช้พวกท่าน มิใช่กระทำได้โดยง่ายหรอกหรือ?”

จู้ซิ่วเจินค่อยได้คิด กระบี่ซึ่งจินเหล่าต้ารับปากว่าจะมอบให้พอดีส่งมาถึง เซี่ยงเส้าหลงชักกระบี่ออกมาชมดู พบว่ากระบี่ตีจากเหล็กเนื้อดี ทั้งมีน้ำหนักมากเป็นที่ต้องการของเขา ต้องบังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อจินเหล่าต้ากว่าเดิม

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงกำหนดนัดกับเจี๋ยจื่อหยวน จึงสวมใส่เสื้อผ้าอีกชั้นหนึ่ง ออกจากเรือนฟังเสียงสน

บุปผามีเจ้าของ

ใต้ละอองหิมะปลิวโปรย บนถนนมีผู้คนสัญจรอย่างบางตา เซี่ยงเส้าหลงนึกดูรู้สึกน่าหัวร่อ มิน่าเล่าบุคคลอื่นเห็นว่าเขาลึกล้ำสุดหยั่งคาด ภูมิปัญญาผุดขึ้นไม่หยุดหย่อน ล้วนสืบเนื่องจากตัวเองได้รับมรดกทางวัฒนธรรมสองพันกว่าปีทั้งสิ้น

ค่ำคืนนี้หากเขาคิดลงไม้ลงมือ หากำไรจากฟ่งเฟย รับประกันว่านางได้แต่ *"กล้ำกลืนฝืนทน"* แต่เขาย่อมไม่ทำเช่นนั้น การหากำไรย่อมเป็นความสุขสมใจ หากทว่าการชิงรักหักสวาท หาใช่เรื่องพึงปรารถนาไม่ ตอนนี้เขารักษาความสัมพันธ์อันสนิทสนมกับเหล่าสตรีในคณะนักร้องโดยไม่มีสัมพันธ์รักกัน กลับเป็นรสชาติอันประทับใจอีกแบบหนึ่ง

เมื่อฟ่งเฟยซักซ้อมการแสดงใหม่ คงดำเนินการเป็นความลับสุดยอด เพื่อมิให้ทรัพย์สินทางปัญญาถูกละเมิดลิขสิทธิ์ มาตรว่าเขาเองก็ละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น แต่ไม่บังเกิดความขัดแย้งด้านผลประโยชน์ ทั้งนี้เพราะเมื่อถึงศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด บทเพลงโบราณทั้งหมดล้วนพลัดกระจัดกระจายสูญหายไปสิ้น

นึกถึงตอนนี้ที่ด้านหลังพลันบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น เซี่ยงเส้าหลงความจริงไม่ใส่ใจ แต่เมื่อเสียงฝีเท้าม้าใกล้เข้ามาในรัศมีสิบกว่าวา กลับชะลอความเร็วลง สร้างความตื่นตัวแก่เขาขึ้นมา

จากนั้นเสียงปลายแหลมของหอกเสียดสีกับอากาศ เซี่ยงเส้าหลง

เลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ของกระบี่ที่จินเหล่าต้าส่งมา ผู้มาแม้ควบม้าเพียงลำพัง แต่ฟังจากเสียงฝีเท้าม้าอย่างเป็นจังหวะจะโคน แสดงว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นนักรบที่ผ่านการฝึกอบรมมา

มุมปากเซี่ยงเส้าหลงปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง กระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับ เดินทอดน่องอยู่ท่ามกลางเกล็ดหิมะอย่างแช่มช้า คำเตือนของจินเหล่าต้าซึ่งตักเตือนให้ระวังการท้าสู้ของศัตรู ในที่สุดบังเกิดเป็นความจริงแล้ว

จิตใจเซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่ห้วงความสงบราวน้ำนิ่ง ฝีเท้าอันมั่นคงแฝงจังหวะจะโคนที่แน่นอน คำนวณระดับความเร็วและระยะห่างของฝ่ายตรงข้ามได้อย่างแม่นยำ

นับตั้งแต่เซี่ยงเส้าหลงนั่งไทม์แมชชีนมาถึงยุคสมัยเลียดก๊กกล่าวได้ว่าจับต้องอาวุธอยู่ทุกวัน ดังนั้นบังเกิดความคุ้นเคยกับสรรพาวุธยามนี้สดับตรับฟัง ค่อยทราบว่าศัตรูไม่ได้ถือหอก หากแต่เป็นง้าวยาว

ลมหอบหนึ่งโชยมาปะทะหน้า เกล็ดหิมะโชยพัดจนเซี่ยงเส้าหลงคิดหลับตาลง เสียงลมยิ่งทำให้เสียงง้าวและเสียงฝีเท้าม้าเลือนรางกว่าเดิม ยามนี้ม้าที่ด้านหลังเข้ามาในรัศมีสิบวา เริ่มเพิ่มน้ำหนักขึ้น เห็นแน่ชัดว่าจะเปิดฉากจู่โจมแล้ว

ทันใด ที่ด้านหลังพลันบังเกิดเสียงตวาดคำ “เสิ่นเหลียงรับความตาย” เซี่ยงเส้าหลงชิงหลับตาลง เคลื่อนขวางไปทางขวา คลายมือขวาจากการจับด้ามกระบี่ เปลี่ยนเป็นใช้มือซ้ายชักกระบี่

ควรทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงเดินตามทางเดินซ้ายมือตลอดเวลา ทั้งยังจับกระบี่ด้วยมือขวา ผู้ที่จู่โจมจากด้านหลังย่อมเข้าใจว่าเขาจะเคลื่อนกายไปทางซ้ายเพื่อยืดระยะห่างออกไป แล้วค่อยใช้มือขวาชักกระบี่ปิดป้อง มิคาดเขากลับประพฤติตรงกันข้าม เคลื่อนกายมายังเส้นทางเดินของม้า ทำให้ง้าวยาวของศัตรูจู่โจมผิดทิศทางไป ความคลาดเคลื่อนเพียงน้อยนิด บังเกิดผลต่างอย่างใหญ่หลวง อย่าว่าแต่นี่เป็นช่วงต่อสู้พิสูจน์ความเป็นความตาย

คนร้ายนั้นอุทานอย่างแตกตื่น คิดบังคับง้าวยาวเปลี่ยนทิศทางก็สายเกินการณ์ เซี่ยงเส้าหลงกระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับ ตวัดกระบี่กลับหลัง แทงใส่ตะโพกของม้าซึ่งล้ำหน้าออกไป ม้าศึกแผดร้องด้วยความเจ็บปวด พุ่งตัวไปเบื้องหน้า แทบสลัดคนขับขี่ลงจากหลังม้า

เซี่ยงเส้าหลงมองดูฝ่ายตรงข้ามควบม้าหนีหายไป ต้องลอบหัวร่อในใจ การต่อสู้ครั้งนี้ดูไปได้ชัยอย่างง่ายดาย แท้ที่จริงอาศัยกำลังขวัญผ่านการคำนวณจังหวะเวลา ผสมผสานฝีเท้ากับท่าร่างเป็นมั่นเหมาะ

ยังมีลมหิมะที่โหมหอบมาอย่างกะทันหัน มาตรว่าเซี่ยงเส้าหลงจะได้รับผลกระทบกระเทือน แต่ยังเกิดผลสะท้อนต่อศัตรูที่ควบม้าสวนทางกับลมหิมะยิ่งกว่า ไม่เช่นนั้นเกรงว่าเซี่ยงเส้าหลงยากจะใช้ยุทธวิธีเช่นนี้ได้

เซี่ยงเส้าหลงสอดกระบี่คืนฝัก ลดเลี้ยวเข้าตรอกขวางแห่งหนึ่ง รีบรุดระยะทางหนึ่งจำแนกทิศทางที่ตั้งของตึกตระกูลเจี๋ย ไม่ถึงครึ่งชั่วยามก็มาถึงที่หมาย

เซี่ยงเส้าหลงแจ้งชื่อแซ่ต่อคนเฝ้าประตู ก็ได้รับการชักนำเข้าตึก รอคอยที่ห้องโถงชั้นนอก หญิงรับใช้ที่ยกน้ำชามา ใช้สายตาที่ประหลาดพิกลมองดูเขา ราวกับยึดถือเขาเป็นตัวประหลาด ที่ไม่ทราบมุดมาจากที่ใดตนหนึ่ง

จากนั้นเจี๋ยจื่อหยวนออกมาต้อนรับ แต่คนหน้าเขียวคล้ำริมฝีปากขาวซีด โบกมือขับไล่บ่าวไพร่หญิงรับใช้ออกไป ค่อยทรุดนั่งลงที่ข้างกายเซี่ยงเส้าหลง กล่าวเบาๆ ว่า “คราครั้งนี้เลือกเวลาผิดจริงๆ ไม่ทราบเป็นผู้ใดเปิดโปงเรื่องที่ข้าพเจ้าไปเที่ยวหอนางโลมต่อภรรยาเรา เมื่อครู่นางอาละวาดเป็นการใหญ่ เพียงแต่ยังไม่ทุบตีข้าพเจ้า พี่เสิ่นรีบไปเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความเห็นอกเห็นใจว่า “อย่างนั้นอีกสองวันข้าพเจ้าค่อยมาหาพี่เจี๋ยใหม่”

ทั้งสองรีบรุดไปยังประตูใหญ่ พลันได้ยินสุ้มเสียงเจื้อยแจ้วเสียงหนึ่ง

ตวาดไล่หลังว่า “ไปที่ใด?”

เจี๋ยจื่อหยวนสะท้านทั้งร่าง คนคล้ายถูกจี้สกัดจุดไว้ ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว

เซี่ยงเส้าหลงก็สะท้านขึ้นอย่างรุนแรง ยืนตะลึงลานราวกับไม่เชื่อหูตัวเอง

เจี๋ยจื่อหยวนหมุนตัวไปอย่างซึมเซา กล่าวเสียงละห้อยว่า “เรื่องทั้งหมดนี้หาเกี่ยวข้องกับพี่เสิ่นไม่”

เซี่ยงเส้าหลงยังยืนหันหลังให้แก่ภรรยาของเจี๋ยจื่อหยวน ในใจเกิดความสะทกสะท้อน ทั้งนี้เพราะเขาฟังจากสุ้มเสียง จดจำออกว่าภรรยาเจี๋ยจื่อหยวนกลับเป็นสั้งโหย่ว

ในที่สุดนางละทิ้งชีวิตร่อนเร่พเนจร แต่งงานมีเหย้าเรือนกลายเป็นสะใภ้ตระกูลเจี๋ย ยามนี้เรื่องที่เขาคิดกระทำที่สุดคือ ล่าถอยออกจากตึกตระกูลเจี๋ย มิให้สั้งโหย่วล่วงรู้ว่าเขาเคยแวะมา คนแม้คิดจากไปแต่ฝีเท้าไม่สามารถก้าวออกไปแม้แต่น้อย

สั้งโหย่วหันเป้าหมายมาที่เขา ตวาดถามว่า “ท่านเรียกว่าเสิ่นเหลียงหรือ? ดูท่านรูปกายสูงใหญ่ กลับขวัญอ่อนราวมุสิก ไฉนไม่กล้าจับจ้องมองผู้อื่นอย่างตรงๆ?”

บ่าวไพร่หญิงรับใช้ในห้องโถงอดหัวร่อเบาๆ อย่างข่มกลั้นมิได้

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงราบเรียบว่า “ฮูหยินสามารถเชิญผู้อื่นออกจากห้องโถงหรือไม่ ข้าพเจ้าคิดกล่าวแก้ต่างให้แก่พี่เจี๋ยสักสองคำ”

เจี๋ยจื่อหยวนกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า “นี่ล้วนไม่เกี่ยวข้องกับพี่เสิ่น ฮูหยินโปรดปลดปล่อยพี่เสิ่นไป หากจะลงโทษให้ลงโทษข้าพเจ้าเถอะ”

ที่เหนือความคาดหมายผู้คนคือ สั้งโหย่วก็คล้ายถูกผู้คนจี้สกัดจุดไว้ ไม่ว่ากล่าวไม่เคลื่อนไหว

เซี่ยงเส้าหลงมีความรู้สึกว่า ประกายตาของสั้งโหย่วทิ่มแทงใส่กลางหลังของเขา ในใจไม่ทราบเป็นรสชาติอย่างไร

ในที่สุดสั้งโหย่วกล่าวว่า “ทุกคนไสหัวออกไปให้แก่ข้าพเจ้า”

เจี๋ยจื่อหยวนกล่าวอย่างงุนงงว่า “เราผู้เป็นสามีก็ต้องออกไปหรือ?”

สั้งโหย่วร้องอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “สามีอันใด ท่านไสหัวออกไปเป็นบุคคลแรก”

เพียงชั่วขณะ ผู้คนทั้งหมดออกไปจนหมดสิ้น ภายในห้องโถงเพียงหลงเหลือพวกเขาสองต่อสอง

เสียงลมหายใจกระชั้นเร่งร้อนของสั้งโหย่วดังขึ้นที่ด้านหลัง เซี่ยงเส้าหลงหันกายไปช้าๆ สายตาทั้งสี่ข้างพอประสานสบ ทั้งสองฝ่ายล้วนสะท้านขึ้นราวถูกสายฟ้าฟาดใส่ เห็นสั้งโหย่วอวบอัดสมบูรณ์กว่าเดิม ยังเฉิดโฉมเหนือกาลก่อน

สั้งโหย่วโถมเข้ามาสองก้าว แต่แล้วหยุดยั้งลง หักห้ามความคิดโผเข้าอ้อมอกของเซี่ยงเส้าหลงเอาไว้ เซี่ยงเส้าหลงก็รู้สึกจุกแน่นที่ลำคอมาตรว่ามีร้อยคำพันคำ แต่ไม่ทราบกล่าวเริ่มจากที่ใด สุดท้ายทอดถอนใจยาว สั่นศีรษะเดินไปยังประตูใหญ่

สั้งโหย่วไล่ติดตามมาสองก้าว เรียกหา “เส้าหลง” เบาๆ แต่เซี่ยงเส้าหลงหักใจไม่ขานรับ สาวเท้าออกจากประตูห้องโถง

เจี๋ยจื่อหยวนโถมมาจากทางขวา โอบไหล่เซี่ยงเส้าหลง เดินไปยังประตูใหญ่ ปากกล่าวว่า “พี่เสิ่นสนทนาอันใดกับนาง?”

เซี่ยงเส้าหลงโป้ปดว่า “พี่สะใภ้แม้ดุร้ายไปบ้าง แต่มิใช่ไม่มีเหตุผล ข้าพเจ้าอธิบายต่อนางว่าแรงกดดันยิ่งหนักหน่วง การต่อต้านยิ่งแข็งกล้า หากนางปล่อยให้พี่เจี๋ยออกไปพักผ่อนหย่อนใจ รับรองว่าอีกไม่นานพี่เจี๋ยต้องเบื่อหน่ายเอง”

เจี๋ยจื่อหยวนถามว่า “นางตอบท่านว่าอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “นางบอกว่าจะลองตรึกตรองดู”

เจี๋ยจื่อหยวนกล่าวด้วยความยินดีว่า “นี่นับเป็นความเปลี่ยนแปลงอันดี พี่เสิ่นรั้งอยู่สนทนาเป็นเพื่อนเราดีหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงในตอนนี้ไหนเลยมีอารมณ์สนทนากับอีกฝ่าย พานกล่าวข่มขู่ว่า “ท่านทางที่ดีเข้าไปอยู่เป็นเพื่อนพี่สะใภ้ หากนางเข้าใจว่า

ท่านวางแผนการอันใดอีก ไม่แน่ว่าจะไม่รับพิจารณาข้อเสนอของข้าพเจ้า”

เจี๋ยจื่อหยวนใจหายวาบ รีบคลายมือจากการโอบไหล่เซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงโบกมือเป็นเชิงร่ำลา ออกจากตึกตระกูลเจี๋ยเหยียบย่างสู่ท้องถนนที่ลมหิมะเกลื่อนฟ้า

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความเลื่อนลอย นับตั้งแต่มาถึงนครหลินจวือก็คิดหาตัวสั้งโหย่ว มิคาดกลับพบพานในสภาพที่นางเป็นภรรยาของผู้อื่น แต่เจี๋ยจื่อหยวนนับเป็นสามีอันประเสริฐคนหนึ่ง ครั้งกระโน้นสตรีไหมงามแต่งงานกับผู้อื่น เขาไม่สะทกสะท้อนเท่าใด ทั้งนี้เพราะฐานะแห่งความรักยังเปราะบางอยู่ แต่สำหรับสั้งโหย่ว เขากลับหลงรักนาง

เขาเคารพการตัดสินใจของสั้งโหย่ว มิหนำซ้ำเขาเองก็มีชีวิตการแต่งงานและครอบครัวที่พูนสุข เพียงแต่เมื่อมาถึงรัฐฉีอันแปลกถิ่นบังเกิดความรู้สึกอ้างว้าง เมื่อพบว่าไม่อาจสานต่อสัมพันธ์รักกับสั้งโหย่วจึงบังเกิดความเศร้าเสียใจ

ลมหิมะซัดต้องศีรษะใบหน้า เขาทั้งเหน็บหนาวทั้งเจ็บปวด ปลุกคนตื่นจากห้วงความฝัน ทอดถอนใจเดินกลับเรือนฟังเสียงสน อดีตที่แล้วมาปล่อยให้ผ่านไปเถอะ เขานึกอำนวยพรต่อสั้งโหย่วอย่างจริงใจ

เมื่อกลับถึงเรือนฟังเสียงสน พอดีพบกับเสี้ยวเยี่ยถัน เสี้ยวเยี่ยถันส่งข่าวให้ทราบว่า โจวเอี่ยนไม่ทราบออกไปค้นหาที่ฝังสังขารให้แก่ตัวเองที่ใด ไม่ได้กลับที่พักสิบกว่าวันแล้ว เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนปวดแปลบปลาบใจ ไม่ทราบกล่าวกระไรดี

เสี้ยวเยี่ยถันบอกว่า หลี่ปู้เหว่ยโดยสารเรือถึงนครหลินจวือตั้งแต่เที่ยงวันนี้ ผู้ที่ร่วมทางยังมีหานเจี๋ยกับสีซัง

เซี่ยงเส้าหลงอดกล่าวมิได้ว่า หานเจี๋ยมิใช่คนของเล่าไอ่หรอกหรือ? จากข้อนี้เสี้ยวเยี่ยถันสันนิษฐานว่า หลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่คงสุมหัวรวมกันแล้ว หานเจี๋ยเป็นหนึ่งในสี่ศิษย์คนโปรดของปราชญ์กระบี่เฉาชิวเต้า ไม่แน่ว่าจะชักจูงมือกระบี่สำนักจี้เสียทำงานให้แก่หลี่ปู้เหว่ยและเถียนตาน

เสี่ยวเยี่ยถันยังเอ่ยถึงเรื่องการแต่งตั้งไทจือของเจ้ารัฐฉีว่า หลี่ปู้เหว่ยกับเถียนตานล้วนสนับสนุนองค์ชายใหญ่เถียนเซิง เกรงว่าองค์ชายรองเถียนเจี้ยนไม่อาจเอาชนะได้

ขณะสนทนา เสี่ยวผิงเอ๋อได้รับคำสั่งฟ่งเฟยให้มาเชิญตัวเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงจึงแยกจากเสี้ยวเยี่ยถัน ติดตามเสี่ยวผิงเอ๋อไปพบกับฟ่งเฟย

ฟ่งเฟยนั่งดีดพิณอยู่ในห้องรับแขกของชั้นบน บังเกิดเป็นสำเนียงราวกับลอยล่องจากเหนือฟ้า จวบกระทั่งเซี่ยงเส้าหลงทรุดนั่งลงที่ด้านตรงข้าม นางคล้ายยังไม่ล่วงรู้การมาของเขา

เสี่ยวผิงเอ๋อล่าถอยลงไปยังชั้นล่าง เซี่ยงเส้าหลงก็เอนกายลงบนเบาะนุ่ม ทั้งชื่นชมกับรูปโฉมโนมพรรณของนาง ทั้งสดับสำเนียงเสนาะโสต ความผิดหวังเสียใจซึ่งสืบเนื่องจากสั่งโหย่วค่อยลดลงหลายส่วน

ฟ่งเฟยบังคับสายพิณบังเกิดเสียงอันสดใสหลายครา ค่อยหยุดชะงักลง เงยหน้าถามว่า “ท่านเสิ่นจดจำท่วงทำนองช่วงนี้ออกหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะอย่างมึนงง ฟ่งเฟยแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า “นี่เป็นโน้ตเพลงที่ดัดแปลงจากท่วงทำนองของท่าน ท่านกลับฟังไม่ออก”

เซี่ยงเส้าหลงยกมือเกาศีรษะ ยอมรับว่าฟังไม่ออกจริงๆ จากนั้นกล่าวว่า “คุณหนูใหญ่ยอดเยี่ยมยิ่ง ไม่ทราบว่าเปลี่ยนแปลงท่วงทำนองดนตรีในงานอวยพรวันเกิดครั้งนี้ได้แล้วหรือไม่?”

ฟ่งเฟยทอดตามองราตรีหิมะนอกหน้าต่าง ทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่า จนบัดนี้ผู้อื่นค่อยรู้สึกตัวว่าที่เบื้องนอกมีหิมะตกหนัก นับแต่รับฟังท่วงทำนองแปลกประหลาดของท่าน ฟ่งเฟยคล้ายต้องมนต์สะกด แต่งเพลงใหม่เพลงแล้วเพลงเล่า คิดไม่ถึงว่าจะสะดวกราบรื่นถึงเพียงนี้”

เซี่ยงเส้าหลงแสดงความยินดีต่อนาง ฟ่งเฟยรั้งสายตากลับมายังใบหน้าของเขากล่าวว่า “ท่านที่แท้เป็นคนเยี่ยงไร?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “เป็นคนมีมือมีเท้า มีหูตาจมูกปาก หาผิดแผกแตกต่างกับผู้ใดไม่”

ฟ่งเฟยกล่าวว่า “แต่ในสายตาข้าพเจ้า ท่านคล้ายเซียนวิเศษที่จุติมาเพื่อแก้ปัญหาให้ชาวโลก โอ หากมีเซียนวิเศษจริง สมควรเป็นเรื่องอันบรรเจิดถึงเพียงนั้น ในโลกหล้ามีเรื่องราวที่น่าเบื่อหน่ายมากเกินไป บางครั้งข้าพเจ้ายังนึกเบื่อหน่ายตัวเอง” จากนั้นเพ่งตาวาววับมองดูเขา กล่าวว่า “คืนนี้อยู่สนทนาเป็นเพื่อนกับผู้อื่นในที่นี้หรือไม่? ทุกครั้งคราที่แต่งเพลงใหม่ ข้าพเจ้ายากจะหลับลงได้ จนใจที่ไม่มีคู่สนทนา”

เซี่ยงเส้าหลงสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นบ่าวไพร่ รั้งอยู่ในห้องคุณหนูใหญ่เช่นนี้ เกรงว่าจะถูกผู้คนครหานินทา”

มุมปากฟ่งเฟยปรากฏรอยยิ้มยวนยั่วขึ้น กล่าวว่า “ถอดรองเท้าให้แก่ผู้อื่นก่อน ได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงตะลึงลานชั่วขณะ จึงตะกุกตะกักว่า “คุณหนูใหญ่คงไม่ยึดถือเป็นจริงเป็นจังกระมัง? เรื่องเช่นนี้หากเริ่มต้นยากจะระงับยับยั้งได้ เมื่อถึงเวลาคุณหนูใหญ่สำนึกเสียใจก็สายเกิน”

คำพูดนี้ไม่แปลกปลอม หญิงงามเช่นฟ่งเฟยตั้งใจยั่วยวนบุรุษ ต่อให้หลวงจีนรูปหนึ่งยังยากหักห้ามใจ อย่าว่าแต่เซี่ยงเส้าหลง พริบตานั้นลมหิมะที่เบื้องนอก แสงโคมไฟภายในห้อง ความอบอุ่นจากเตาผิง มีส่วนเพิ่มพูนบรรยากาศให้ชวนวาบหวามกว่าเดิม

ฟ่งเฟยค้อนเขาวงหนึ่ง กล่าวว่า “พ่อบ้านเสิ่นคิดเลยเถิดไปที่ใด ผู้อื่นคิดเข้านอน ย่อมต้องถอดรองเท้าออก ประจวบกับเสี่ยวผิงเอ๋อไม่อยู่ ได้แต่ให้ท่านกระทำแทน”

เซี่ยงเส้าหลงขบกรามกรอด ขยับเคลื่อนกายเข้าไป ยื่นมือยกเท้าขวาของนางขึ้น

ฟ่งเฟยร้องอุทานคำหนึ่ง ขมวดคิ้วกล่าวว่า “พ่อบ้านเสิ่นนุ่มนวลกว่านี้ได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่าลมหายใจตัวเองกระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา ใช้มือ

ซ้ายช้อนรองเท้าเรียวงามของนาง มือขวาเลื่อนไล้ขึ้นไป ลูบคลำข้อเท้าที่กลมกลึงข้างนั้น ทอดถอนรำพันว่า *'แม้นมแพะและหยกขาว ก็นวลเนียนเพียงนี้เอง'*

ร่างของฟ่งเฟยสั่นสะท้านขึ้นมา หลับตาพริ้มลงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "หากท่านรับปากว่าจะไม่รุกเร้าขึ้นมาอีก ข้าพเจ้าจะให้ท่านเอารัดเอาเปรียบ ถือเป็นการตอบแทนท่านที่ช่วยแก้ปัญหาโน้ตเพลงให้แก่ข้าพเจ้า"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "คุณหนูใหญ่กล่าวเช่นนี้ ไยมิใช่กระตุ้นเตือนให้ข้าพเจ้ารุกล้ำล่วงลึกต่อไป?"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งเลื่อนมือขึ้นไปโดยไม่เกรงใจ

ฟ่งเฟยพบว่ามือของเซี่ยงเส้าหลงล่วงเลยถึงหัวเข่า รุกรานขาอ่อนซึ่งไม่อาจกล้ำกรายของนาง ต้องส่งเสียงครวญครางออกมา ยกมือกดมือของเซี่ยงเส้าหลงไว้ โดยกั้นด้วยกระโปรงชั้นหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงค่อยดึงมือกลับมา ตั้งอกตั้งใจถอดรองเท้าเนื้อแพรทั้งสองข้างให้แก่นาง จากนั้นนวดเฟ้นคลึงเคล้าสองเท้าของนาง จวบจนฟ่งเฟยร่างอ่อนระทวย ดวงตาหรี่ปรือขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือโอบอุ้มนางขึ้น เดินไปยังห้องนอนของนาง ฟ่งเฟยต้องโอบรอบคอของเขาไว้ กระซิบที่ข้างหูของเขาว่า "ท่านคิดทำร้ายฟ่งเฟยหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ทำร้ายท่านอย่างไร?"

ฟ่งเฟยกล่าวว่า "หากแม้นผู้อื่นหลงรักท่าน ไยมิใช่ทำร้ายผู้คนแทบตาย?"

เซี่ยงเส้าหลงพลันมีสติแจ่มใส ลอบร้องคำ *'หวาดเสียว'* ในใจ เห็นว่าตัวเองไม่สมควรมีสัมพันธ์รักกับหญิงงามซึ่งมีชายในดวงใจแล้ว ไม่เช่นนั้นรังแต่เป็นชนวนความวุ่นวายขึ้น ดังนั้นวางร่างนางลงบนตั่งเตียง โน้มหน้าลงจุมพิตริมฝีปากของนางคราหนึ่ง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "คุณหนูใหญ่วางใจ ขอเพียงข้าพเจ้าฉุกคิดว่าท่านเป็นคนของ *'เซี่ยงเส้าหลง'*

ต่อให้ข้าพเจ้ามีขวัญกล้าเทียมฟ้า ก็ไม่กล้ากระทบถูกท่าน”

กล่าวจบปลีกตัวจากหอห้องของฟ่งเฟย พอดีมีคนมารายงานว่าจางเฉวียนถูกผู้คนทุบตีที่หน้าประตูใหญ่ ได้รับบาดเจ็บบอบช้ำปางตาย

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านี่เป็นฝีมือของเสี้ยวเยี่ยถัน แต่มิอาจไม่ไปเยี่ยมเยียนอีกฝ่าย เมื่อเร่งรุดถึงห้องพักของจางเฉวียน พบว่าต่งสูเจินกับหญิงรับใช้สองนางกำลังปฐมพยาบาลจางเฉวียนอยู่ เห็นจางเฉวียนถูกทุบตีจนใบหน้าบวมฉุราวสุกร ในเวลาอันสั้นอย่าคิดหมายออกไปพบพานผู้คน

นี่เป็นจิตเจตนาของเสี้ยวเยี่ยถัน ทำให้จางเฉวียนไม่สามารถทำงานรับใช้หลี่ปู้เหว่ย ได้แต่ฝากฝังเรื่องราวต่อเซี่ยงเส้าหลงแทน

เซี่ยงเส้าหลงบอกให้ต่งสูเจินและหญิงรับใช้ทั้งสองออกไปก่อน ค่อยสอบถามเรื่องราวจากจางเฉวียน จางเฉวียนบอกว่าคนร้ายเพียงทุบตีศีรษะใบหน้าของเขา จากนั้นแย่งชิงเงินที่ผู้จ้างวานจ่ายให้แก่เขาไปจนหมดสิ้น เงินจำนวนนั้นความจริงตระเตรียมนำมามอบต่อเซี่ยงเส้าหลงเอง

นี่คือความร้ายกาจของเสี้ยวเยี่ยถัน เมื่อเป็นเช่นนี้ จางเฉวียนมิเพียงไม่มีเงินมาซื้อตัวเซี่ยงเส้าหลง ทั้งยังไม่อาจไปพบหน้าหลี่ปู้เหว่ยอีก

แต่จางเฉวียนกลับเพ่งเล็งสงสัยว่าเป็นการลงมือของจงซุนหลง เซี่ยงเส้าหลงก็คร้านที่จะบอกกล่าวมากความ ให้อีกฝ่ายนอนพักผ่อน ตัวเองล่าถอยออกจากห้อง

ยังไม่สิ้นเยื่อใย

เช้าวันรุ่งขึ้นตื่นขึ้นมา เซี่ยงเส้าหลงยังไม่ทันรับประทานอาหารเช้า มีคนรายงานว่าเจี๋ยจื่อหยวนมาขอพบ เซี่ยงเส้าหลงออกไปยังห้องโถงหน้า เจี๋ยจื่อหยวนพอพบหน้าอีกฝ่ายชิงกล่าวว่า "พี่เสิ่นยอดเยี่ยมจริงๆ เมื่อคืนภรรยาเรามิเพียงไม่โทษว่าตำหนิข้าพเจ้า ยังอนุญาตข้าพเจ้าคบหาท่านเป็นสหาย นางบอกว่าเมื่อมีท่านควบคุมข้าพเจ้า มาตรว่าออกไปเที่ยวเตร่เป็นครั้งคราวก็หาเป็นไรไม่"

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้อง *'ผิดท่า'* ในใจ ทราบว่าสั้งโหย่วยังมีเยื่อใยต่อเขา พลอยเผื่อแผ่ถึงเจี๋ยจื่อหยวน จึงกล่าว "พี่เจี๋ยมิต้องไปเข้าเฝ้าช่วงเช้าหรือ?"

เจี๋ยจื่อหยวนกล่าวว่า "เมื่อคืนต้าอ๋องถูกความเย็นแทรกซึม จึงหยุดประชุมช่วงเช้าหนึ่งวัน พี่เสิ่นคืนนี้ภรรยาเราเชื้อเชิญท่านไปรับประทานอาหารที่บ้านเรา หลังอาหารพวกเราสามารถออกไปท่องเที่ยวสักครา"

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "พี่เจี๋ยนึกถึงเรื่องเที่ยวเตร่หาความสำราญอยู่ทุกลมหายใจ"

เจี๋ยจื่อหยวนกล่าวยอมรับว่า "แน่นอน มีแต่โอบกอดหญิงงามแปลกหน้า สูดดมกลิ่นหอมจากกายพวกนาง ข้าพเจ้าค่อยรู้สึกปลอดโปร่งสมองแล่น นึกเค้นบทร้อยกรองสำหรับอวยพรวันเกิดต้าอ๋อง ให้

นางงามไร้กระดูกหลันจิงน่วนร้องขับกล่อมได้”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่าที่แท้เป็นเช่นนี้ ยามนี้พอดีมีคนร้องขานว่าฟ่งเฟยมาถึง เซี่ยงเส้าหลงรีบชักชวนเจี๋ยจื่อหยวนออกไปรับหน้า

ฟ่งเฟยสวมชุดลำลองพื้นเหลืองลายดอกไม้ขาว ทับเสื้อกั๊กเนื้อแพรตัวหนึ่ง เดินชดช้อยมาท่ามกลางการห้อมล้อมของหญิงรับใช้หลายนาง ประกายความงามอันเฉิดฉัน สะกดเจี๋ยจื่อหยวนปากอ้าตาค้างไป

ฟ่งเฟยชิงตำหนิว่า เจี๋ยจื่อหยวนมาถึง กลับไม่ไปทักทายนางสักคำ หรือว่านางไม่ควรคู่การกับเหลือบแล? เจี๋ยจื่อหยวนสารภาพว่านับแต่พบเห็นนางในงานเลี้ยงพระราชทาน เขาถูกนางพรากวิญญาณไปจากร่าง จนบัดนี้ค่อยกลับคืนสู่สภาพเดิม ไหนเลยกล้ามาหานาง?

ฟ่งเฟยและเหล่าหญิงรับใช้อดหัวร่อมิได้ เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความคึกคะนองขึ้น มือหนึ่งโอบไหล่เจี๋ยจื่อหยวน มือหนึ่งพานปิดตาอีกฝ่าย ผลักดันคนออกจากประตูใหญ่ ส่งแขกแทนฟ่งเฟย

หลังจากที่ส่งเจี๋ยจื่อหยวนไป เซี่ยงเส้าหลงก็กลับมารับประทานอาหารเช้ากับฟ่งเฟยในห้องโถง เพิ่งรับประทานเสร็จสิ้น มีคนเข้ามารายงานว่าหานฉ่วงมาขอพบ

ฟ่งเฟยชักชวนเซี่ยงเส้าหลงออกไปต้อนรับ ทั้งสองฝ่ายพอพบหน้าหานฉ่วง ชิงทักทายแต่ไกลว่า “คุณหนูฟ่งเฟยสบาย พี่เสิ่นเหลียงสบาย?”

เซี่ยงเส้าหลงคลายใจลง ทราบว่าหานฉ่วงได้รับแจ้งจากหลงหยางจวิน ไม่เปิดโปงความลับของเขาออกมา

ฟ่งเฟยกลับกล่าวว่า “ท่านพระยาก็รู้จักเสิ่นเหลียงหรือ?”

หานฉ่วงก้าวยาวๆ มา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ครั้งกระโน้นตอนที่อยู่นครหานตาน พี่เสิ่นเคยช่วยเหลือเราหลายครั้ง ไหนเลยไม่รู้จักได้?”

ฟ่งเฟยกลับไม่ระแวงสงสัย ทราบว่าหานฉ่วงมีเรื่องคิดสนทนากับเซี่ยงเส้าหลง จึงชักชวนเสี่ยวผิงเอ๋อล่าถอยไป

หานฉ่วงนั่งลงที่ข้างกายเซี่ยงเส้าหลง บอกว่าเขาพอทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงปลอดภัยไร้อันตราย ก็ยินดีจนนอนไม่หลับ เขาเคยพ่ายสงครามถูกทัพฉินจับตัวเป็นเชลย เซี่ยงเส้าหลงกลับปลดปล่อยเขา ดังนั้นตอนนี้ต่อให้มีคนจ่อกระบี่พาดคอเขา เขาก็ไม่กระทำผิดมโนธรรมต่อเซี่ยงเส้าหลง

หานฉ่วงยังแจ้งให้ทราบว่า กวอไคถวายดาบร้อยชนะของเซี่ยงเส้าหลงต่อเจ้ารัฐฉี เจ้ารัฐฉีจึงประทานดาบเล่มนี้ให้แก่ปราชญ์กระบี่ให้จัดตั้งอยู่ในห้องโถงใหญ่ของสำนักจี้เสีย สร้างความแค้นใจแก่เซี่ยงเส้าหลง จนลั่นปากว่าจะขโมยดาบร้อยชนะกลับมา

หานฉ่วงเตือนสติอีกฝ่ายอย่าได้วู่วามไป เซี่ยงเส้าหลงรับไว้พิจารณา ฉวยโอกาสสอบถามว่า หานฉ่วงมายังรัฐฉี คงไม่เพียงร่วมงานคล้ายวันเกิดเจ้ารัฐฉี หานฉ่วงยอมรับว่า เขานัดหมายกับฟ่งเฟยว่าจะนำนางออกจากนครหลินจวือ จากนั้นให้ที่พักพิงแก่นางที่รัฐหานเป็นเวลาสามเดือน รอจนผู้คนค่อยๆ ลืมเลือนนาง นางค่อยปลีกตัวจากไป

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงคราก่อนฟ่งเฟยขอให้เขาคุ้มครองนางออกจากนครหลินจวือ บอกว่าหลังจากนั้นนางจะไปสมทบกับหานฉ่วง ตอนนี้หานฉ่วงกล่าวเช่นนี้ เขาเท่ากับจับโกหกนางได้อีกครั้ง

เซี่ยงเส้าหลงไม่กล่าวเปิดโปงแต่อย่างไร บอกให้หานฉ่วงร่วมมือกับนางต่อไป โอกาสหน้าเขาจะหารือกับหานฉ่วงใหม่ หานฉ่วงบอกว่าเขาพักที่เรือนฟังเสียงเหมยซึ่งอยู่ถัดไป เซี่ยงเส้าหลงมีเรื่องใดสามารถไปหาเขาได้ทุกเมื่อ

เมื่อหานฉ่วงไปหาฟ่งเฟยที่เขตตึกหลัง เซี่ยงเส้าหลงยังคงนั่งครุ่นคิดอยู่ในห้องโถง

ชายในดวงใจของฟ่งเฟยที่แท้เป็นใคร? หากทั้งสองรู้จักกันที่นครเสียนหยาง คนผู้นั้นใช่เป็นคนของหลี่ปู้เหว่ยหรือไม่?

บุคคลที่ฟ่งเฟยยินยอมมอบใจให้ ย่อมมิใช่ชนชั้นธรรมดา ใช่เป็นก่วนตงแสหรือไม่? แต่เมื่อใคร่ครวญดูรู้สึกไม่คลับคล้าย

หากมิใช่คนของหลี่ปู้เหว่ย ที่แท้เป็นผู้ใดกันแน่?

ขณะครุ่นคิดจนสมองพองโต เสี่ยวผิงเอ๋อก็มาเชิญเขาไปพบกับฟ่งเฟย แสดงว่าหานฉ่วงกลับไปแล้ว

ฟ่งเฟยรอคอยเซี่ยงเส้าหลงที่ห้องรับแขกชั้นบนของหอ นางจับจ้องมองเซี่ยงเส้าหลงอย่างลึกซึ้งแล้วกล่าว “คนมีหน้ามีตาของทุกรัฐ ล้วนเป็นสหายของท่าน สร้างความประหลาดใจแก่ข้าพเจ้ากว่าเดิม ด้วยไมตรีคบหาของท่าน เหตุใดจึงทนจับเจ่าอยู่ในนครต้าเหลียน สุดท้ายกลายเป็นคนขับรถผู้หนึ่ง?”

เซี่ยงเส้าหลงปั้นเรื่องขึ้นว่า “ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้ามีความแค้นกับกวอไคผู้เป็นมหาเสนาบดีรัฐจ้าว หากมีผู้ใดช่วยเหลือข้าพเจ้าเท่ากับล่วงเกินกวอไค ข้าพเจ้าเองก็ไม่ต้องการสร้างความลำบากใจแก่เหล่าสหาย ดังนั้นไม่ยอมติดต่อกับผู้ใด”

ฟ่งเฟยกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “ท่านมีความสัมพันธ์กับผู้มีอำนาจของรัฐต่างๆ ถึงเพียงนี้ ผู้อื่นจะไว้วางใจท่านได้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “นั่นมีข้อแตกต่างอันใด ท่านความจริงไม่เคยไว้วางใจข้าพเจ้ามาก่อน”

ฟ่งเฟยกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “นอกจากช่วงเวลาตอนแรกแล้ว ข้าพเจ้าไหนเลยไม่ไว้วางใจท่าน?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงเย็นชาว่า “อย่างนั้นขอถามชายคนรักของคุณหนูใหญ่ที่แท้เป็นใคร?”

ฟ่งเฟยงงงันวูบจึงกล่าว “ผู้อื่นมิใช่บอกต่อท่านแล้วหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงส่ายหน้าช้าๆ กล่าวว่า “หากเป็นเซี่ยงเส้าหลง คุณหนูใหญ่สมควรไปหามันที่เมืองตงโหมว เหตุใดจึงคิดไปนครเสียนหยาง?”

ฟ่งเฟยกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “อาศัยข้อนี้ก็กล่าวหาข้าพเจ้าหลอกลวงท่าน พ่อบ้านเสิ่นใช่วู่วามเกินไปหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงใช้ความคิดอย่างว่องไว จากนั้นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “มิสู้ให้ผู้น้อยคาดเดาดูว่า ชายคนรักที่คุณหนูใหญ่คิดหลบหนีไปกับ

มันเป็นใคร ดีหรือไม่?”

ฟ่งเฟยกล่าวว่า “ปากงอกเงยบนร่างท่าน ท่านพอใจกล่าวอย่างไรก็ได้ทั้งสิ้น”

เซี่ยงเส้าหลงเดินถึงด้านหลังนาง ยื่นมือโอบรอบเอว วางมือบนหน้าท้องอันแบนราบของนาง โน้มหน้าไปสูดดมกลิ่นหอมที่จอนผมนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ชายคนรักของท่านต้องอยู่ที่รัฐฉิน แต่ไม่ใช่เซี่ยงเส้าหลง หากทว่าเป็นศัตรูของมัน”

ฟ่งเฟยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ปากยังกล่าวว่า “ท่านคิดเลยเถิดไปที่ใด? มีหลักฐานอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงแนบใบหน้ากับปรางแก้มอันนวลเนียนของนาง ยิ้มพลางกล่าวว่า “รวบรัดยิ่ง ทั้งนี้เพราะตอนนั้นท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าสมคบคิดกับจางเฉวียน จึงคิดหยิบยืมลมปากข้าพเจ้า บอกต่อหลี่ปู้เหว่ยว่าคนรักของท่านคือเซี่ยงเส้าหลง”

ฟ่งเฟยกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “อย่าได้กล่าวเหลวไหลไปแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือเชยคางนางขึ้น จุมพิตริมฝีปากนางเบาๆ ราวแมลงปอแตะผิวน้ำ กล่าวสืบต่อ “ที่นครเสียนหยาง ศัตรูของเซี่ยงเส้าหลงมีแต่หลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่ คนผู้นี้ได้รับการเหลือบแลจากคุณหนูใหญ่ย่อมต้องมีศักดิ์ฐานะอันสูงส่ง ทั้งกอปรด้วยปัญญาความกล้าหาญ ในจำนวนนี้สมควรตัดหลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่ทิ้งไป อย่างนั้นคนผู้นี้เป็นใครใกล้จะปรากฏชัดแล้ว”

สีหน้าฟ่งเฟยปรากฏแววตื่นตระหนกขึ้น จากนั้นกลับคืนเป็นปรกติ ก้มศีรษะกล่าวว่า “มิต้องคาดเดาวุ่นวายแล้ว ข้าพเจ้าเหน็ดเหนื่อยยิ่ง ต้องการพักผ่อนสักครู่”

เซี่ยงเส้าหลงพลันผุดลุกขึ้น เดินไปยังบันไดหอ แต่แล้วหันขวับกลับมา จับจ้องมองนางเขม็งนิ่ง กล่าวว่า “ข้าพเจ้าทราบแล้วว่ามันเป็นใคร ใช่หานเจี๋ยหรือไม่?”

ฟ่งเฟยสะท้านขึ้นอย่างรุนแรง ใบหน้าขาวซีดในบัดดล

ฟ่งเฟยแม้ไม่ยอมรับ แต่เซี่ยงเส้าหลงแทบแน่ใจว่าชายในดวงใจของนางต้องเป็นหานเจี๋ย คาดว่าฟ่งเฟยรู้จักกับหานเจี๋ยที่นครเสียนหยางทั้งสองผูกสมัครรักใคร่กัน แต่ทราบว่าหากหลี่ปู้เหว่ยหรือเล่าไอ่ล่วงรู้ต้องดำเนินการขัดขวาง จึงนัดหมายกันมายังรัฐฉี วางแผนลักลอบหนีไปด้วยกัน

สาเหตุที่เลือกนครหลวงของรัฐฉี เพราะหานเจี๋ยเป็นศิษย์คนโปรดของปราชญ์กระบี่เฉาชิวเต้า ย่อมมีเหตุผลขอติดตามหลี่ปู้เหว่ยมายังนครหลินจวือ

เซี่ยงเส้าหลงแม้คาดคำนวณรายละเอียดปลีกย่อยไม่ออก แต่มั่นใจว่าไม่ผิดพลาดแน่นอน

เมื่อแยกจากฟ่งเฟย เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงคำบอกเล่าของหานฉ่วงที่ว่าดาบร้อยชนะถูกนำไปประดิษฐานที่สำนักจี้เสีย จึงรุดไปหาเสี้ยวเยี่ยถันขอให้อีกฝ่ายช่วยจัดหาแผนที่ของสำนักจี้เสียอีกแผ่นหนึ่ง

เสี้ยวเยี่ยถันก็บอกว่า เขาใช้จงซุนเหอจี้ไปสืบความเคลื่อนไหวของจงซุนหลง ทราบว่าจงซุนหลงยุยงคนของสำนักจี้เสียว่า เซี่ยงเส้าหลงอวดโอ่ถือดี ไม่เห็นมือกระบี่รัฐฉีอยู่ในสายตา เกรงว่าคนของสำนักจี้เสียอาจมารังควานหาเรื่องกับเซี่ยงเส้าหลง

สนทนาถึงตอนนี้ คนของฟ่งเฟยรีบรุดมารายงานว่า มีมือกระบี่กลุ่มหนึ่งมาด้วยท่าทีไม่เป็นมิตร ประกาศว่าต้องการพบกับ *“เสิ่นเหลียง”*

เซี่ยงเส้าหลงสบตากับเสี้ยวเยี่ยถันแวบหนึ่ง คิดไม่ถึงฝ่ายตรงข้ามสืบเสาะมารวดเร็วถึงเพียงนี้

เนื่องจากเซี่ยงเส้าหลงไม่ต้องการให้เสี้ยวเยี่ยถันยุ่งเกี่ยวกับข้อพิพาท ทั้งไม่ต้องการเปิดเผยความสัมพันธ์ของทั้งสอง ดังนั้นยืนกรานออกไปรับมือผู้มาเพียงลำพัง

ภายหลังการพบปะกับหานฉ่วง พบว่าฟ่งเฟยหลอกลวงเขา ความกระตือรือร้นของเซี่ยงเส้าหลงก็ลดน้อยถอยลงอย่างมากมาย

สำหรับหานเจี๋ย เซี่ยงเส้าหลงทั้งไม่มีความรู้สึกที่ดีหรือคิดร้าย

ต่ออีกฝ่าย แต่เห็นสมควรจัดเป็น *“คนดีอย่างจำกัด”* ฟ่งเฟยกลับลุ่มหลงงมงายต่อรูปโฉมภายนอกของหานเจี๋ย เป็นเหตุให้ความยกย่องในตัวฟ่งเฟยของเขาลดต่ำลง

ตอนนี้เขาเพียงคิดนึกหาทางออกให้แก่ต่งสูเจินและพวกในคณะนักร้อง จากนั้นถอนตัวล่าถอย กลับนครเสียนหยางไปพบหน้าบุตรภรรยา ไม่มีผู้ใดรังเกียจการต่อสู้ช่วงชิงและไล่ล่าฆ่าฟันยิ่งกว่าเขาอีก แต่ในยุคเลียดก๊ก การสัประยุทธ์เกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ

ขณะครุ่นคิด เซี่ยงเส้าหลงมาถึงห้องโถงของตึกหน้า เห็นมือกระบี่หนุ่มรูปร่างสูงต่ำไม่เท่าเทียมจำนวนห้าคน ยืนเรียงรายเป็นแถวเดียวอยู่กลางห้องโถง เซี่ยงเส้าหลงพอก้าวเข้ามา สายตาพวกเขาทั้งสิบสายล้วนจับจ้องมองมาเป็นจุดเดียว

คนเหล่านี้สวมใส่ชุดนักบู๊เลิศหรู เพียงดูจากกระบี่ที่ประดับประดาอย่างสวยงามของพวกเขาก็ทราบว่า หากมิใช่ทายาทขุนนางเชื้อพระวงศ์ ก็เป็นบุตรหลานของคหบดีมีทรัพย์

คุนซานผู้เป็นคนสนิทของจางเฉวียน และผู้ติดตามของฟ่งเฟยอีกหลายคนยืนอยู่ด้านข้างด้วยสีหน้าอันบูดบึ้งขุ่นเคือง แสดงว่าไม่พอใจต่อท่าทีอันสามหาวของผู้มา

เซี่ยงเส้าหลงความจริงอารมณ์ไม่ดี คิดระบายโทสะใส่ผู้คน แต่เห็นผู้มาทั้งห้ายังไม่มีบุคลิกภาพของยอดฝีมือ จึงข่มเพลิงโทสะเอาไว้

ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่สุดในกลุ่มมือกระบี่พลันตวาดว่า “ผู้มาใช่เป็นบ่าวสุนัขเสิ่นเหลียงที่อวดอ้างว่ามีเพลงกระบี่ไร้ผู้ต่อต้านหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงแค่นเสียงอย่างเย็นชา สืบเท้าเข้าหา สร้างความแตกตื่นแก่มือกระบี่ทั้งห้า จนเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่

เซี่ยงเส้าหลงหยุดยืนที่เบื้องหน้าผู้มา ห่างประมาณห้าเชียะ ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “คุณชายท่านนี้มีนามสูงส่งว่ากระไร ไฉนพอเอ่ยปากก็กล่าวผิดพลาดถึงสองประการ?”

ชายหนุ่มนั้นถลึงตากล่าวว่า “เราฉายากระบี่ไวเหนียนฉาง ไม่ทราบ

ผิดพลาดอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงเพียงฟังจากน้ำเสียงอีกฝ่าย ก็ทราบว่าถูกพลังสภาวะของเขาสะกดเอาไว้ ต้องลอบหัวร่อในใจ กล่าวว่า “ก่อนอื่นข้าพเจ้าไม่เคยอวดตนว่ามีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม สอง ข้าพเจ้าหาใช่บ่าวสุนัขไม่”

ชายหนุ่มร่างอ้วนเตี้ยอีกผู้หนึ่งหัวร่อเย้ยหยัน กล่าวว่า “ข้าทาสรับใช้ของนักร้องนางระบำ มิใช่บ่าวสุนัขเรียกว่าอะไร?”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นอุทานดังอา กล่าวว่า “ที่แท้ผู้ที่ทำงานให้แก่คนอื่นเรียกว่าบ่าวสุนัข อย่างนั้นในรัฐฉินนอกจากต้าอ๋องแล้ว มิใช่บ่าวสุนัขทั้งสิ้นหรอกหรือ?”

มือกระบี่ทั้งห้ามีแต่ความห้าวหาญ ไร้ซึ่งสติปัญญา ยามนั้นล้วนอับจนถ้อยคำ ไม่อาจโต้แย้งได้

เซี่ยงเส้าหลงค่อยกล่าวว่า “ขอถามคุณชายทั้งห้า ได้ยินผู้ใดบอกว่าข้าพเจ้าอวดอ้างว่ามีเพลงกระบี่ไร้ผู้ต่อต้าน ไม่ทราบนำตัวมันมายืนยันได้หรือไม่?”

มือกระบี่ทั้งห้าหันไปมองหน้ากัน เหนียนฉางกล่าวว่า “ถึงอย่างไรพวกเรามาแล้ว ย่อมไม่อาจให้พวกเรามาเสียเที่ยวเปล่า พ่อบ้านเสิ่นลองแสดงฝีมือสักคราเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “นี่ง่ายดายยิ่ง เพลงกระบี่ข้าพเจ้าแม้ไม่อยู่ในสายตาของท่านทั้งห้า แต่คิดแสดงการละเล่นเล็กน้อยให้พวกท่านดู”

กล่าวจบคำ มีดสั้นซึ่งซุกซ่อนอยู่ในแขนเสื้อพลันลื่นไหลลงมาในมือ จากนั้นตวัดมือซ้ายขวา แยกย้ายซัดออกไป พอดีปักฉึกกับกรอบหน้าต่างตะวันออกและตก ในตำแหน่งสูงต่ำไม่ผิดเพี้ยนแม้แต่น้อย

ทุกผู้คนรวมทั้งคุนซานล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป ฝีมือซัดมีดบินนี้ความยากลำบากอยู่ที่จู่โจมทั้งซ้ายขวา ยังรักษาความรวดเร็วแม่นยำถึงเพียงนี้

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าสะกดขวัญมือกระบี่เยาว์วัยทั้งห้าได้แล้ว

จึงกล่าว “ข้าพเจ้ายังมีภารกิจต้องสะสาง อภัยที่ไม่ส่งแล้ว”

กล่าวจบหันกายออกจากห้องโถง

เซี่ยงเส้าหลงอาศัยรถม้าของเสี้ยวเยี่ยถัน ออกจากเรือนฟังเสียงสน ตั้งใจไปหาหลี่หยวนซึ่งคาดว่าไว้วางใจได้มากที่สุด

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงมาถึงเรือนฟังเสียงไผ่ ซึ่งเป็นที่พักของหลี่หยวน กลับทราบว่าหลี่หยวนเพิ่งออกจากที่พัก จึงฝากบอกต่อคนเฝ้าประตูว่าเสิ่นเหลียงแวะมาหา

ยามนั้นประตูข้างพลันเปิดขยายกว้างออก นักบู๊สิบกว่าคนขับขี่ม้าห้อมล้อมรถม้าเลิศหรูคันหนึ่งออกจากประตูใหญ่ แต่เนื่องจากหน้าต่างรถปล่อยม่านลง ดูไม่ออกว่าภายในนั่งไว้ด้วยผู้ใด

รถม้าแล่นไปไกลโข เซี่ยงเส้าหลงหักห้ามความคิดสอบถามเรื่องราวจากคนเฝ้าประตู หันกายเดินทางกลับ

วันนี้ท้องฟ้าโปร่ง อากาศหนาวเย็นสบาย เซี่ยงเส้าหลงแม้เดินอยู่ท่ามกลางฝูงชน ส่วนลึกของจิตใจกลับอ้างว้างเดียวดาย

ระหว่างการหลบหนี เขาทุ่มเทสมาธิจิตใจอยู่ที่หลบหลีกเลี่ยงหนีศัตรู หากทว่าเมื่อมาถึงนครหลินจวือ พบพานเพื่อนใหม่สหายเก่ามากหลาย กลับบังเกิดความเปลี่ยวเหงา นอกจากเสี้ยวเยี่ยถันแล้ว ไม่อาจไว้วางใจผู้ใดได้

ขณะครุ่นคิดจนสมองพองโต พลันปรากฏรถม้าพ่วงพีตัวหนึ่งควบขับมา นักบู๊บนหลังม้าบอกว่าเขาเป็นคนของชิงซิ่วฮูหยิน ได้รับคำสั่งให้มาเชิญเซี่ยงเส้าหลงไปพบปะ

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบว่า รถม้าที่แล่นออกจากหอฟังเสียงไผ่เป็นพาหนะของชิงซิ่วฮูหยิน นางเคยเป็นภรรยาของแม่ทัพโต่วเจี่ย ปัจจุบันเป็นสหายสนิทของหลี่เอียนเอี้ยนผู้เป็นไทเฮารัฐฉู่ คราครั้งนี้ย่อมร่วมทางมากับหลี่หยวน

เห็นรถม้าของชิงซิ่วฮูหยินจอดรออยู่ข้างกาย เซี่ยงเส้าหลงพอ

ติดตามนักบู๊นั้นไปถึง ชิงซิ่วฮูหยินยังคงใช้ผ้าแพรเนื้อหนาปกปิดโฉมหน้าไว้ ส่งเสียงสดใสเย็นชาว่า “สั้งเจียงจวินสบาย เชิญนั่งที่ข้างกายชิงซิ่ว”

เซี่ยงเส้าหลงสงบจิตใจ ก้าวขึ้นรถไปทรุดนั่งลง รู้สึกมีกลิ่นกายของสตรีโชยกระทบจมูก จากนั้นรถม้าแล่นออกไปอย่างแช่มช้า

พริบตานั้นเซี่ยงเส้าหลงไม่รู้สึกอ้างว้างอีกต่อไป ทั้งนี้เพราะเมื่อรถม้าขยับโยกคลอน หัวไหล่ทั้งสองจะกระทบถูกกัน ได้ยินชิงซิ่วฮูหยินกล่าวว่า “สั้งเจียงจวินปลอมแปลงได้แนบเนียนนัก หากมิใช่ชิงซิ่วทราบจากท่านเสนาบดีหลี่ว่าสั้งเจียงจวินมาถึงนครหลินจวือแล้ว เกรงว่าจดจำไม่ออก”

เซี่ยงเส้าหลงส่งเสียงดังอ้อ ชิงซิ่วฮูหยินมองลอดม่านหน้าต่างรถออกไป กล่าวว่า “หิมะตกอีกแล้ว ไม่ทราบที่ภูเขาหนิวซานตอนนี้มีทิวทัศน์อย่างไร สั้งเจียงจวินมีอารมณ์ติดตามชิงซิ่วไปท่องเที่ยวที่นั้นหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงทวนคำ *“ภูเขาหนิวซาน”* ชิงซิ่วฮูหยินกล่าวเบาๆ ว่า “หนิวซานเป็นหนึ่งในแปดทัศนียภาพเลื่องชื่อของนครหลินจวือ แต่ระหว่างนี้มีการตัดโค่นต้นไม้มากเกินไป จนมีสภาพล้านเลี่ยนเตียนโล่ง ดีที่ผ่านการเพาะปลูกเพิ่มเติม ฟังว่ากลับคืนสู่ความเขียวชอุ่มแล้ว ตอนนี้เป็นฤดูหนาว ย่อมไม่อาจเห็นสภาพเช่นนั้น”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า “ฮูหยินเมื่อมีอารมณ์การท่องเที่ยว ข้าพเจ้าย่อมต้องน้อมสนอง”

ชิงซิ่วฮูหยินกล่าวอีกว่า “ปรกติแล้วชิงซิ่วไม่ชมชอบท่องเที่ยวสถานที่เคยไปมาแล้ว เพราะกริ่งเกรงจะทำลายความทรงจำอันดีไป คราครั้งนี้ละเมิดความเคยชิน อาจบางทีเพราะมีเซี่ยงเส้าหลงผู้มีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดินร่วมทาง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ที่แท้ในจิตใจของฮูหยิน ยังให้ความสำคัญต่อข้าพเจ้าอยู่บ้าง”

ชิงซิ่วฮูหยินเหลียวหน้ามายังเขา กล่าวเบาๆ ว่า “เมื่อครู่เรา

เห็นสั้งเจียงจวินยืนอยู่หน้าประตูตึกเพียงเดียวดาย เปรียบกับตอนที่สั้งเจียงจวินอยู่ในนครเสียนหยาง มีผู้คนห้อมหน้าล้อมหลัง บันดาลให้เกิดความสะทกสะท้อนใจนัก สุดท้ายค่อยหยุดรถเชื้อเชิญสั้งเจียงจวินมาพบปะสนทนา สั้งเจียงจวินคงไม่หัวร่อเยาะผู้อื่นกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าว “ที่แท้ฮูหยินบังเกิดความเห็นอกเห็นใจต่อข้าพเจ้า”

ชิงซิ่วฮูหยินส่ายหน้ากล่าวว่า “มิใช่เห็นอกเห็นใจ หากแต่เวทนาสงสาร สั้งเจียงจวินทราบหรือไม่ว่าตัวเองตกอยู่ในห้วงอันตราย?”

ยามนั้นรถม้าแล่นออกจากประตูเมือง มุ่งหน้าลงสู่ใต้ เซี่ยงเส้าหลงจึงถามไถ่รายละเอียดจากนาง ชิงซิ่วฮูหยินโน้มหน้ามาเล็กน้อย กล่าววาจาที่ริมโสตเซี่ยงเส้าหลงว่า “เมื่อวานชิงซิ่วพบกันท่านเสนาบดีหลี่ พบว่าเขามีความในใจอยู่เต็มอก เราแน่ใจว่าเขายึดถือสั้งเจียงจวินเป็นเพื่อนผู้รู้ใจ ปัญหาอยู่ที่เขาเป็นมหาเสนาบดีรัฐฉู่ บางครั้งต้องนึกถึงบ้านเมืองเป็นหลัก ทำให้กลัดกลุ้มกังวลใจ”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “เป็นตายแล้วแต่ลิขิต หากแม้นเทพยดาฟ้าดินทอดทิ้งเราเซี่ยงเส้าหลง ข้าพเจ้ายังมีหนทางใด คนคำนวณไหนเลยสู้ฟ้าลิขิตได้?”

ร่างชิงซิ่วฮูหยินสะท้านเล็กน้อย รำพึงว่า “คนคำนวณไหนเลยสู้ฟ้าลิขิตได้ สั้งเจียงจวินปลงตกนัก ชิงซิ่วไม่ยุ่งเกี่ยวมากความแล้ว”

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงกลับถึงเรือนฟังเสียงสน ห้วงสมองยังประทับเงาร่างของชิงซิ่วฮูหยินไม่อาจสลัดลืมเลือนได้

เซี่ยงเส้าหลงสะสางการงานในส่วนที่ตัวเองรับผิดชอบอยู่ ทั้งแวะไปเยี่ยมอาการบาดเจ็บของจางเฉวียน จากนั้นกลับห้องมาพักผ่อน ขณะจะเคลิ้มหลับ ต่งสูเจินก็มาแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงลุกขึ้นนั่งบนเตียง ถามว่า “คุณหนูรองมีเรื่องใด?”

ต่งสูเจินค้อนเขาวงหนึ่ง กล่าวว่า “ต้องมีเรื่องอันใด ค่อยมาหา

ท่านได้หรือ? มา ให้ข้าพเจ้านวดเฟ้นแก่ท่าน รับรองว่าจะช่วยให้ท่านนอนหลับสนิท”

เซี่ยงเส้าหลงพลิกตัวนอนคว่ำบนหน้าตั่งเตียง ปากกล่าวว่า “ขอรับทราบฝีมืออันสูงส่งของคุณหนูรองดู”

ต่งสูเจินเปลื้องเสื้อผ้าชั้นนอกออก สลัดรองเท้าผ้าแพรทิ้ง ก้าวขึ้นมานั่งบนแผ่นหลังของเซี่ยงเส้าหลง ยื่นมือนวดเฟ้นกล้ามเนื้อหัวไหล่ของอีกฝ่าย ปากกล่าวเบาๆ ว่า “หาตัวบุคคลที่สับเปลี่ยนโน้ตเพลงได้แล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงชิงกล่าวว่า “นางคือหนิงน้อย”

หนิงน้อยเป็นหญิงรับใช้ประจำตัวของจู้ซิ่วเจินเอง

ต่งสูเจินสั่นศีรษะกล่าวว่า “คราครั้งนี้พ่อบ้านเสิ่นคำนวณผิดแล้ว คนขโมยคือจางเฉวียนเอง หนิงน้อยเห็นมันลอบย่องเข้าห้องของซิ่วเจิน ตอนนั้นไม่ทันเฉลียวใจ เมื่อซิ่วเจินซักถาม นางค่อยบอกออกมา”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่เชื่อ เป็นหนิงน้อยป้ายความผิดไปยังผู้อื่น อืมม์ ท่านนวดเฟ้นข้าพเจ้าจนปลอดโปร่งสบาย คิดเข้านอนแล้ว”

ต่งสูเจินไม่ยินยอมให้อีกฝ่ายนอนกลางวัน ล้มตัวลงมาโอบกอดเซี่ยงเส้าหลงไว้ อ้าปากขบกัดใบหูของเขา กล่าวว่า “ฟังว่าหานฉ่วงกับท่านเป็นสหายเก่ากัน ท่านใช่คิดช่วยเหลือเขามาทำร้ายผู้อื่นหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เพียงมีการคบหา ไม่นับเป็นสหายเก่า คุณหนูรองวางใจ ตราบใดที่ข้าพเจ้ามีลมหายใจอยู่ จะช่วยเหลือท่านอย่างสุดความสามารถ”

ต่งสูเจินกล่าวด้วยความสำนึกขอบคุณว่า “อย่างนั้นผู้อื่นสมควรตอบแทนท่านแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงถูกนางสวมกอดจนบังเกิดเพลิงราคะขึ้น พลิกตัวเป็นฝ่ายทับร่างนางเอาไว้ ก้มศีรษะลงควานหาริมฝีปากนาง ที่เบื้องนอกพลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งร้องว่า “พ่อบ้านเสิ่น เจี๋ยจื่อหยวนมารอพบ

ท่านที่ห้องโถงใหญ่”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง ตอนนี้ยังห่างจากพลบค่ำอีกหนึ่งชั่วยาม เจี๋ยจื่อหยวนไฉนล่วงหน้ามาก่อน?

เจี๋ยจื่อหยวนหน้าแปรเปลี่ยนจนปั้นยาก คล้ายมีความในใจอยู่เต็มอก พอพบหน้าเซี่ยงเส้าหลง ก็ฉุดลากไปยังประตูใหญ่

เจี๋ยจื่อหยวนบอกว่า เขามีงานรีบด่วนต้องกระทำ ได้แต่ล่วงหน้ามานำเซี่ยงเส้าหลงไปพบกับภรรยาของเขาก่อนกำหนด

ทั้งสองออกจากประตูใหญ่ เห็นบนลานกว้างชุมนุมด้วยผู้ติดตามสามสิบกว่าคน ทั้งจัดรถม้าไว้คอยท่า ที่แท้เจี๋ยจื่อหยวนกริ่งเกรงจงซุนหลงคิดร้ายต่อเซี่ยงเส้าหลง จึงระดมผู้คนภายในตึกมาอารักขาเซี่ยงเส้าหลงอย่างเต็มที่

ทั้งสองก้าวขึ้นรถ พอนั่งเรียบร้อย รถม้าก็ควบขับเดินทาง เจี๋ยจื่อหยวนทอดถอนใจกล่าวว่า “อย่าได้เห็นนครหลินจวือเปลือกนอกคึกคักครื้นเครง แท้ที่จริงทุกคนลอบหวาดหวั่นวิตกกลัวเกิดการปะทะแตกหัก”

เซี่ยงเส้าหลงถามเบาๆ ว่า “พี่เจี๋ยใช่หมายถึงการช่วงชิงตำแหน่งไทจือของคุณชายทั้งสองหรือไม่?”

เจี๋ยจื่อหยวนกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า “ที่แท้พี่เสิ่นทราบเรื่องด้วย แต่มีเรื่องบางประการ มิสู้อย่าได้รับรู้ประเสริฐกว่า พี่เสิ่นเชิญไปยังบ้านเรา สนทนากับภรรยาเรา ผู้น้องจะไปพบกับจงซุนหลง ค่อยกลับมาหาท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงห่วงใยสั่งโหย่ว พลอยเผื่อแผ่ถึงเจี๋ยจื่อหยวน แต่ก็ทราบว่าเจี๋ยจื่อหยวนไม่เปิดเผยเรื่องราวในวังฉีต่อคนนอกเช่นเขา ยามนั้นขบคิดอย่างว่องไว แล้วเลียบเคียงถามว่า “คงมิใช่หลี่ปู้เหว่ยสอดมือเข้ายุ่งเกี่ยวกับเรื่องภายในของวังฉีกระมัง?”

เจี๋ยจื่อหยวนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า “พี่เสิ่นทราบได้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเคยอยู่ที่

นครเสียนหยาง รู้จักบุคคลสำคัญของรัฐฉินอยู่หลายคน ที่แท้หลี่ปู้เหว่ยกระทำการใด จึงสร้างความกลัดกลุ้มกังวลใจแก่พี่เจี๋ยถึงเพียงนี้?”

เจี๋ยจื่อหยวนสั่นศีรษะกล่าวว่า “เรื่องนี้อาจชักนำเภทภัยใส่ตัว จนถูกประหารทั้งครอบครัว ผู้น้องกลัวสร้างความลำบากแก่ท่าน พี่เสิ่นอย่าได้ยุ่งเกี่ยวแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าไม่สมควรบีบบังคับอีกฝ่าย เขาไม่ว่าอย่างไรไม่อาจปล่อยให้สั้งโหย่วถูกประหารทั้งครอบครัว จนใจที่ยังไม่ล่วงรู้สาเหตุความนัย ไม่สามารถช่วยเหลืออย่างไรได้

ยามนั้นรถม้าแล่นถึงตึกตระกูลเจี๋ย เจี๋ยจื่อหยวนปล่อยเซี่ยงเส้าหลงลงจากรถ ตัวเองเดินต่อไปปรึกษาหารือเรื่องราวกับจงซุนหลง

เซี่ยงเส้าหลงติดตามหญิงรับใช้ภายในไปพบสั้งโหย่วที่ห้องโถงข้างหลังหนึ่ง ในใจเตือนสติตัวเอง สั้งโหย่วเป็นสตรีมีสามีแล้ว ไม่อาจสานสัมพันธ์รักต่อไปเด็ดขาด

แต่สั้งโหย่วจะอย่างไรเป็นสั้งโหย่ว หามีความกระบิดกระบวนเฉกเช่นสตรีทั่วไปไม่ นางขับไล่บ่าวไพร่หญิงรับใช้ออกจากห้องโถงข้างจนหมดสิ้น จากนั้นกล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “ข้าพเจ้าพอแต่งงานมีเหย้าเรือน กลายเป็นแม่เสือสาวหรือไร พอพบหน้าก็หลบหนีอย่างไม่คิดชีวิต?” เอ่ยถึงตอนนี้หัวร่อคิกออกมา ค้อนเซี่ยงเส้าหลงวงหนึ่ง กล่าวว่า “คนเลวร้ายไปถึงที่ใดก็เป็นคนเลวร้าย กลับกล้าสมคบคิดกับจื่อหยวนมาหลอกลวงข้าพเจ้า หากมิใช่เห็นแก่หน้าจือจื้อ ข้าพเจ้าจะฟาดขาสุนัขท่านหักไป”

เซี่ยงเส้าหลงพอเห็นท่วงท่าอันดุร้ายของนาง กลับคลายใจลงทรุดนั่งโดยไม่เกรงอกเกรงใจ ยิ้มพลางกล่าวว่า “ยังไม่ได้ถามว่าท่านกำเนิดพยานรักให้แก่พี่เจี๋ยหรือไม่?”

สั้งโหย่วตอบว่า “ผู้อื่นกำเนิดบุตรชายที่ขาวอวบอ้วนให้แก่จื่อหยวนสองคน มารดาของเขารักถนอมหลานชายทั้งสองราวแก้วตา”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ไยไม่อุ้มออกมาให้ข้าพเจ้าดู เจ้าตัวน้อย

ทั้งสองพอถือกำเนิดเกิดมา ใช่ต่อยหมัดเตะเท้าใส่ผู้คนหรือไม่?”

สั้งโหย่วหัวร่อจนล้มตัวลงบนเสื่อ กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “ผู้อื่นคิดทุบตีท่านสักคราจริงๆ โอ ตั้งแต่เป็นเจี๋ยฮูหยิน ยากจะพบพานคนที่กล้าตีฝีปากหรือลงมือต่อสู้ด้วย อาจารย์ก็ไม่ยินยอมจับกระบี่ซ้อมมือกับผู้คนอีก”

เซี่ยงเส้าหลงร้องโพล่งว่า “มิน่าเล่าพี่เจี๋ยจึงรับเคราะห์สาหัสนัก”

สั้งโหย่วถลึงตาใส่เขา กล่าวว่า “อย่าได้บรรยายข้าพเจ้าจนน่ากลัวถึงเพียงนั้น พวกเรามิสู้ใช้กระบี่ซ้อมมือกันสักรอบดีหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิดกล่าวว่า “อาจารย์ท่านมีศิษย์คนโปรดสี่คน ข้าพเจ้าทราบว่าสองในจำนวนนั้นคือหานเจี๋ยกับจงซุนเสวียนหัว อีกสองคนเป็นใคร?”

สั้งโหย่วกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า “ศิษย์คนโปรดทั้งสี่อันใด? ข้าพเจ้าจึงไม่รู้จัก จงซุนเสวียนหัวก็ซุกหัวหดหาง ทุกครั้งที่ขอประมือกับมัน มันล้วนบ่ายเบี่ยงปฏิเสธ ถึงกับคิดเชือดไข่เต่าของมันออกมา”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่องอหาย หญิงงามอันดุร้ายนางนี้กลายเป็นมารดาของเด็กทารกแล้ว ยังรักษาแบบฉบับเดิมไว้ นับเป็นที่ปลาบปลื้มประโลมใจนัก ยามนั้นถามว่า “เถียนตานทราบว่าท่านกลายเป็นเจี๋ยฮูหยินแล้วหรือไม่?”

สั้งโหย่วแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “ทราบแล้วจะเป็นไร? ข้าพเจ้าไม่ไปคิดบัญชีกับโจรเฒ่านั้น มันสมควรขอบคุณฟ้าดินแล้ว กล่าวไปประหลาดแท้ หลังจากสังหารเถียนตานตัวปลอม ความแค้นในอกข้าพเจ้าล้วนสลายคลาย โจรเฒ่านั้นแม้ยังมีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้ากลับยึดถือมันเป็นคนตาย” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า “ฟังว่าอีกสิบกว่าวันหิมะจะสุมคลุมปิดถนนหนทางและทางน้ำทุกสายไป ข้าพเจ้าจะหาโอกาสบอกให้จื่อหยวนส่งท่านกลับนครเสียนหยางเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบ กล่าวว่า “ทำไม่ได้ อย่าให้พี่เจี๋ยล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นภายหน้าเรื่องราวแพร่กระจาย

ออกไป เขาจะมีความผิดฐานเท็จทูลต้าอ๋อง”

สั้งโหย่วกล่าวด้วยความถือดีว่า “ด้วยฐานะของตระกูลเจี๋ยอย่างมากไม่รับราชการเป็นขุนนาง เป็นขุนนางมีอันใดดี?”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า “พี่เจี๋ยมีจิตใจดีงามเกินไป ไม่สมควรรับราชการจริงๆ”

สั้งโหย่วยิ้มพลางกล่าวว่า “เขากับท่านล้วนมิใช่คนดี เพียงคิดออกไปท่องเที่ยวหาความสำราญ”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ท่านลองบีบบังคับเขาออกไปเที่ยวท่องราตรีสักสิบคืน รับรองว่าเขาเบื่อหน่ายจนไม่คิดไปอีก ยังมีเขาไปยังหอนางโลม เพียงคิดสร้างบรรยากาศช่วยให้แต่งบทเพลง หาได้ใฝ่ต่ำอันใดไม่”

สั้งโหย่วเบิกตาจนกลมกว้าง ถามว่า “เขาใช่วิงวอนท่านมาขอไมตรีต่อข้าพเจ้าหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงเองก็กลัวเกรงสั้งโหย่วดุจเดียวกับเจี๋ยจื่อหยวน พอฟังรีบยกมือยอมแพ้กล่าวว่า “พี่โหย่วสมควรทราบว่าข้าพเจ้ายืนอยู่ฝ่ายใด”

สั้งโหย่วเปลี่ยนเป็นแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า “ย่อมทราบ ท่านรุดมาก็ประเสริฐ ขณะที่จื่อหยวนออกไปท่องเที่ยวราตรี ท่านมาอยู่เป็นเพื่อนข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงร้องคำ *“ว่ากระไร”* สั้งโหย่วค้อนเขาวงหนึ่ง หัวร่อคิกกล่าวว่า “เพียงขู่ขวัญท่านเท่านั้น เช่นนี้เถอะ คืนนี้อนุญาตพวกท่านออกไปเที่ยวเตร่ แต่ก่อนยามต้นต้องกลับมา ไม่เช่นนั้นจื่อหยวนต้องนอนค้างคืนกับท่าน”

นางพลันลูบท้องร้องบอกว่าหิวโหยแล้ว ชักชวนอีกฝ่ายรับประทานอาหารด้วยกัน

หลังอาหาร เจี๋ยจื่อหยวนยังไม่กลับมา เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสอำลากลับเรือนฟังเสียงสน

คนเฝ้าประตูนามฉือจื่อชุนรายงานว่า หลี่หยวนแห่งรัฐฉู่ส่งคนมาหาเซี่ยงเส้าหลง พบว่าเซี่ยงเส้าหลงไม่อยู่ ได้แต่กลับไป

ฉือจื่อชุนยังกระซิบบอกว่า ผู้ติดตามนามกู่หมิงออกจากตึกไปด้วยท่าทีลับๆ ล่อๆ เขาจึงสะกดรอยตาม ที่แท้ทั้งสองไปพบกับซาลี่ซึ่งถูกฟ่งเฟยไล่ออกจากงานแล้ว เกรงว่าไม่มีเรื่องดีอันใด

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าตัวเองมิใช่คนสามหัวหกกร ไหนเลยยุ่งเกี่ยวเรื่องราวมากมายปานนี้ แผนอันประเสริฐสุดคือจัดทำรองเท้าสกีอีกชุดหนึ่ง ฉวยโอกาสที่หิมะนอกเมืองสูงท่วมเอว *"เล่นสกี"* หลบหนีจากไป

ความคิดนี้ยวนยั่วใจยิ่ง ปัญหาอยู่ที่ไม่อาจผ่านด่านมโนธรรมของตัวเอง ยังมีเรื่องของเจี๋ยจื่อหยวนยังไม่กระจ่าง เขาไหนเลยผละจากไปได้?

เซี่ยงเส้าหลงยกมือตบไหล่ฉือจื่อชุน ให้กำลังใจอีกฝ่ายอยู่หลายคำ ค่อยเดินเข้าเขตตึกใน เห็นเสี้ยวเยี่ยถันรอเขาอยู่ในห้องโถงข้าง พอพบหน้าก็ล้วงภาพแพรม้วนหนึ่งส่งให้

เซี่ยงเส้าหลงรับมาคลี่ออกดู ที่แท้เป็นภาพแผนผังของสำนักจี้เสียซึ่งเขาต้องการ ต้องกล่าวด้วยความยินดีว่า "ท่านจัดหามาได้แล้ว" เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวว่า "เราใช้เวลาสองชั่วยามค่อยวาดแล้วเสร็จ" พลางชี้มือไปยังประตูเมืองทางขวาสุดของม้วนภาพ กล่าวเสริมว่า "นี่เป็นประตูเมืองซึ่งอยู่ทางตะวันตกของเมืองใหญ่ มีอีกชื่อหนึ่งว่าประตูจี้เหมิน สำนักจี้เสียอยู่ใต้ประตูเมืองจี้เหมิน ติดกับแม่น้ำสีสุ่ย การคมนาคมสะดวกบวกกับอิงแม่น้ำพิงเมือง กลายเป็นหนึ่งในแปดทัศนียภาพสวยงามนครหลินจวือ เป็นที่ซึ่งนักท่องเที่ยวนิยมแวะมาชมดู"

เซี่ยงเส้าหลงศึกษาดูม้วนภาพแล้วกล่าว "สำนักจี้เสียคล้ายเมืองเล็กๆ เมืองหนึ่ง ประกอบด้วยกำแพงเมืองถนนหนทาง หากคิดเข้าไปเสาะหาดาบเล่มหนึ่ง ไม่แตกต่างกับงมเข็มในมหาสมุทร"

เสี้ยวเยี่ยถันชี้มือไปยังสิ่งปลูกสร้างหลังใหญ่ที่สุดของสำนักจี้เสีย กล่าวว่า "นี่เป็นห้องเรียนจี้เสีย เป็นสถานประกอบพิธีการต่างๆ ของ

สำนักจี้เสีย ดาบร้อยชนะของท่านแขวนอยู่บนผนังด้านทิศใต้ของห้องเรียน”

เซี่ยงเส้าหลงตกลงใจในบัดดล กล่าวว่า “คืนนี้ข้าพเจ้าจะไปขโมยดาบมา”

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวอย่างงุนงงว่า “เกรงว่ายังไม่ถึงเวลา เส้าหลงไยไม่รอจนก่อนจะออกจากรัฐฉี ค่อยลงมือขโมยดาบ?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “คืนนี้ข้าพเจ้าขโมยดาบ พรุ่งนี้เช้าจะออกจากนครหลินจวือ ไม่ขอยุ่งเกี่ยวกับเรื่องภายนอกทั้งมวลอีก”

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “หิมะใกล้ตกหนัก การคมนาคมกับภายนอกจะถูกตัดขาด ท่านคิดไปอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความเชื่อมั่นว่า “ข้าพเจ้ามีวิธีการเคลื่อนไหวกลางหิมะเอง ไม่เช่นนั้นคงไม่มาถึงที่นี้แล้ว”

เสี้ยวเยี่ยถันขมวดคิ้วกล่าวว่า “สามารถไปในบัดดลย่อมประเสริฐสุด แต่ท่านมิใช่บอกว่าจะช่วยเหลือฟ่งเฟย ต่งสูเจินและพวกหรอกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงแค่นเสียงอย่างเย็นชา ปากกล่าวว่า “นั่นเพียงเป็นความคิดที่ไร้เดียงสาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าความจริงเพียงเป็นหมากตัวหนึ่งของพวกนาง ตอนนี้ข้าพเจ้าบังเกิดความท้อแท้ผิดหวัง เพียงนึกถึงตัวเองถ่ายเดียว”

ตอนนี้หนึ่งเดียวที่เขาห่วงใยคือสั้งโหย่ว แต่การแก่งแย่งภายในรัฐฉีสุดที่เขาจะยุ่งเกี่ยวได้ ในเมื่อฟ่งเฟย ต่งสูเจินและพวกยึดถือเขาเป็นตัวโง่งม เขาไหนเลยมีอารมณ์ยุ่งเกี่ยวมากความ

เสี้ยวเยี่ยถันพลันขมวดคิ้วกล่าวว่า “แต่คืนนี้ท่านจะขโมยดาบได้อย่างไร นอกจากมีใบผ่านทางพิเศษ ไม่เช่นนั้นยามค่ำคืนเช่นนี้ ยังมีผู้ใดเปิดประตูเมืองให้แก่ท่าน?”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยได้คิด หวนนึกถึงกำแพงเมืองสุมหิมะ ไม่สามารถปีนป่ายข้ามไป จากนั้นฉุกคิดถึงวิธีหนึ่ง กล่าวว่า “พี่ท่านมีหนทางจัดหาสิ่วเหล็กให้แก่ข้าพเจ้าสักสิบกว่าอันหรือไม่?”

เสี้ยวเยี่ยถันพอเข้าใจอยู่บ้าง กล่าวว่า “พรุ่งนี้เช้าเราจะไปยังร้านโลหะที่ถนนถัดไป ซื้อหาสิ่วให้แก่ท่าน ไม่ทราบต้องการค้อนสักเล่มหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ถึงอย่างไรเป็นการขโมย ข้าพเจ้าพานไปขโมยสิ่วและค้อนในคืนนี้ จะได้ไม่ถูกผู้คนพบเห็น”

เสี้ยวเยี่ยถันเห็นพ้องด้วย บอกว่าจะไปจัดเตรียมเสื้อผ้า สัมภาระและเสบียงอาหารสำหรับวันพรุ่งนี้

เมื่อเสี้ยวเยี่ยถันจากไป เซี่ยงเส้าหลงนำกระบี่คลื่นโลหิตออกมาตรวจสอบข้าวของในการปีนป่าย ทั้งยังจัดหามีดสั้นสองเล่ม ผูกติดกับขากางเกงทั้งสองข้าง พักผ่อนอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยสวมเสื้อกันหนาวเดินไปยังประตูหลัง

หิมะยังตกไม่หยุด ผู้คนล้วนหลบซ่อนตัวอยู่ในห้อง ขณะจะบรรลุถึงประตูหลัง เซี่ยงเส้าหลงพลันตื่นตัวขึ้น ชิงหลบวูบไปหลังต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง

ประตูหลังถูกผลักเปิด เงาร่างสามสายเร้นกายเข้ามา เซี่ยงเส้าหลงอาศัยแสงโคมไฟที่ห่างไป จดจำออกว่าสองในสามเป็นฟ่งเฟยกับเสี่ยวผิงเอ๋อ อีกคนหนึ่งกลับเป็นบุรุษร่างสูงใหญ่ แต่ไม่อาจเห็นโฉมหน้าชัดตา

ฟ่งเฟยกล่าวกับบุรุษนั้นหลายประโยค บุรุษนั้นกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “อย่าได้ใจอ่อนเด็ดขาด เสิ่นเหลียงผู้นี้เพียงต้องการครอบครองสมบัติและรูปโฉมของท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน จดจำออกว่าเป็นสุ้มเสียงของหานเจี๋ย การคาดคำนวณเป็นเรื่องหนึ่ง เมื่อพิสูจน์ยืนยันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงพลันนึกแค้นฟ่งเฟยขึ้นมา ด้วยปัญญาความคิดของนาง กลับดูไม่ออกว่าใต้รูปโฉมอันหล่อเหลาของหานเจี๋ย ซ่อนไว้ด้วยจิตใจอันชั่วช้าเลวทราม

ฟ่งเฟยคิดกล่าวแต่แล้วกลั้ำกลืนไว้ เพียงทอดถอนใจคำหนึ่ง จูบจนหานเจี๋ยจากไป ฟ่งเฟยสองนายบ่าวค่อยกลับเข้าหอห้องที่พัก

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด ติดตามออกไป เห็นรถม้าซึ่งหานเจี๋ยใช้เป็นพาหนะส่งตัวฟ่งเฟยกลับมา พอดีแล่นออกจากตรอกซอยอันมืดครึ้มเนื่องด้วยตรอกคับแคบถนนลื่นไหล รถม้าจึงควบขับอย่างเชื่องช้า

เซี่ยงเส้าหลงถลันวูบไป ปีนป่ายคานรถส่วนหลัง จวบกระทั่งขึ้นถึงบนหลังคารถค่อยหมอบร่างลง เขาไม่ทราบว่าทำเช่นนี้เกิดประโยชน์อันใด เพียงคิดเสี่ยงโชคดู หากรถม้าไม่มุ่งไปยังทิศทางที่เขาต้องการไป ก็สามารถลงจากรถทุกเมื่อ ในดินฟ้าอากาศเช่นนี้ การลักเล็กขโมยน้อยกระทำได้โดยสะดวก

รถม้าพอลดเลี้ยวสู่ถนนใหญ่ ค่อยเร่งระดับความเร็วขึ้น เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามองโดยรอบ จำแนกถนนหนทาง ในใจเฝ้าครุ่นคิด หานเจี๋ยไปยังที่ใดกันแน่? เขาความจริงเพียงคิดอาศัยรถม้าของหานเจี๋ยหลบรอดจากหูตาผู้คนที่จับตาดูเรือนฟังเสียงสนอยู่ แต่ยามนี้บังเกิดความสงสัยอยากรู้ พานติดตามไปชมดูให้รู้แน่

วิกาลในฤดูเหมันต์ช่างยาวนาน มีเวลาเพียงพอให้เขากำหนดแผนการเคลื่อนไหว รถม้าลดซ้ายเลี้ยวขวา สุดท้ายแล่นเข้าสู่ถนนใหญ่ซึ่งเป็นที่ตั้งของตึกตระกูลเจี๋ย เซี่ยงเส้าหลงสงสัยใจยิ่ง หานเจี๋ยมายังที่นี้เพื่อพบกับผู้ใด?

รถม้าหยุดลงที่หน้าตึกใหญ่ของจงซุนหลงซึ่งอยู่เยื้องกับตึกตระกูลเจี๋ย จากนั้นประตูข้างถูกเปิดออก บุรุษร่างสูงตระหง่านผู้หนึ่งถลันวูบออกมา ก้าวขึ้นรถม้า รถม้าแล่นต่อไปอย่างช้าๆ

เซี่ยงเส้าหลงประหลาดใจกว่าเดิม ควรทราบว่าหานเจี๋ยติดตามหลี่ปู้เหว่ยมายังนครหลินจวือ สมควรอยู่ฝ่ายเถียนตาน และเป็นครู่อริกับจงซุนหลง เหตุใดหานเจี๋ยเดินทางมาพบกับคนของตระกูลจงซุน ทั้งยังประพฤติลับๆ ล่อๆ กลัวว่าถูกผู้คนพบเห็น?

ขณะครุ่นคิด ขยับเคลื่อนกายถึงขอบหลังคารถ โน้มตัวลงไปทาบใบหูกับผนังรถแอบฟัง ได้ยินสุ้มเสียงแผ่วทุ้มมีพลังเสียงหนึ่งดังขึ้นจากภายในรถว่า “ศิษย์พี่สบายดี เสวียนหัวคิดถึงท่านแทบตายแล้ว”

ที่แท้บุรุษร่างสูงตระหง่านนั้นเป็นมือกระบี่อันดับหนึ่งแห่งนครหลินจวือ และเป็นบุตรชายอันเข้มแข็งของจงซุนหลง นามจงซุนเสวียนหัว

แว่วเสียงหานเจี๋ยดังว่า “ท่านมีสง่าราศีกว่าเดิม คงมีเพลงกระบี่รุดหน้าก้าวไกล”

จงซุนเสวียนหัวกล่าวถ่อมตนว่า “ศิษย์พี่อย่าได้หัวเราะเยาะข้าพเจ้าแล้ว สถานการณ์ที่นครเสียนหยางเป็นอย่างไร ฟังว่าศิษย์พี่มีหน้ามีตานัก”

หานเจี๋ยกล่าวว่า “เล่าไอ่ต้องการใช้คน ย่อมเกรงอกเกรงใจเรา แต่คนผู้นี้จิตใจคับแคบ ยากกระทำการใหญ่ได้ ตรงกันข้ามกับหลี่ปู้เหว่ยกอปรด้วยอุดมการณ์ความคิด หากมิใช่เผชิญกับเซี่ยงเส้าหลง รัฐฉินคงตกอยู่ในกำมือของเขาแต่แรกแล้ว”

จงซุนเสวียนหัวแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “เพลงกระบี่ของเซี่ยงเส้าหลงร้ายกาจดังคำร่ำลือจริงหรือ?”

หานเจี๋ยทอดถอนใจกล่าวว่า “คนผู้นี้ลึกล้ำสุดหยั่งคาด ทำให้ผู้คนคำนวณความตื้นลึกหนาบางไม่ออกจริงๆ ท่านคงเห็นดาบร้อยชนะของมันแล้ว ยังมีผู้ใดสามารถออกแบบคิดค้นอาวุธที่เหมาะสมกับการฟาดฟันเช่นนี้ได้?”

จงซุนเสวียนหัวเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า “อาจารย์พอได้รับดาบที่ต้าอ๋องประทานให้ ก็ลูบคลำเป็นเวลานาน มาตรว่าไม่กล่าวกระไร แต่ข้าพเจ้าดูออกว่าท่านผู้เฒ่าหวั่นไหวใจขึ้นมา เกือบสิบปีนี้น้อยครั้งจะเห็นอาจารย์มีสีหน้าท่าทีเช่นนี้”

หานเจี๋ยกล่าวว่า “ยังคงสนทนาถึงเรื่องสำคัญก่อน พวกท่านต้องระวังเถียนตานกับองค์ชายรองจะบรรลุข้อตกลงกัน”

จงซุนเสวียนหัวทอดถอนใจ กล่าวว่า “พวกเราทราบเรื่องแล้ว ไม่ทราบศิษย์พี่มีแผนรับมืออย่างไร?”

หานเจี๋ยกล่าวว่า “นี่เป็นการยุยงส่งเสริมของหลี่ปู้เหว่ย ชักจูงเถียนตานกับองค์ชายรองเข้าด้วยกัน หากเถียนตานยินยอมเสียสละองค์ชายใหญ่ องค์ชายรองก็จะก้าวขึ้นสู่บัลลังก์ สถานะของพวกท่านในตอนนี้ไม่เป็น

ผลดีอย่างยิ่ง”

จงซุนเสวียนหัวกล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า “พวกเราสองพ่อลูกทุ่มเทให้แก่องค์ชายรองนานปี มันไหนเลยหันไปพึ่งพิงคู่อริของพวกเราได้?”

หานเจี๋ยทอดถอนใจกล่าวว่า “การช่วงชิงในราชสำนักเป็นเช่นนี้เอง สำหรับกับองค์ชายรอง ผู้ใดสามารถช่วยเหลือมันก้าวขึ้นครองบัลลังก์ จะจดจำความดีความชอบของผู้นั้น...”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนมึนงงสงสัย ไม่แน่ใจว่าหานเจี๋ยเป็นคนของฝ่ายใดกันแน่?

หานเจี๋ยพลันลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าววาจาอยู่หลายคำ เซี่ยงเส้าหลงได้ยินไม่ชัดเจน แต่แล้วจงซุนเสวียนหัวร้องโพล่งว่า “นี่จะได้อย่างไร บิดาเรากับเถียนตานมีสภาพดุจน้ำกับไฟ ไหนเลยคืนดีกันได้ มิหนำซ้ำด้วยอุปนิสัยใจคอของเถียนตาน จะช้าเร็วต้องเสือกไสพวกเราออกไปเป็นเป้ารับธนูแทน”

หานเจี๋ยเกลี้ยกล่อมว่า “นี่เพียงเป็นแผนซ้อนแผน องค์ชายรองไว้วางใจเจี๋ยจื่อหยวนที่สุด หากพวกท่านสามารถเสนอเงื่อนไขดุจเดียวกันต่อองค์ชายรอง รับรองว่าองค์ชายรองยังอยู่ฝ่ายพวกท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงแอบฟังถึงตอนนี้ ไม่มีอารมณ์รับฟังต่อไป พลิกตัวลงจากหลังคารถ หลบวูบเข้าตรอกซอยอันมืดครึ้มแห่งหนึ่ง

ปราชญ์กระบี่ผู้น่ากลัว

เซี่ยงเส้าหลงสืบเสาะถึงซอกมุมอันมิดชิดเชิงกำแพงเมืองตะวันออก ฉีกชายเสื้อห่อหุ้มหัวค้อนซึ่งขโมยออกมา จากนั้นหยิบสิ่วอันหนึ่งตอกใส่กำแพงเมืองซึ่งสุมด้วยหิมะ ค่อยเลียนแบบนักปีนเขา เหยียบย่ำสิ่วเหล็กปีนขึ้นกำแพง

เนื่องด้วยลมหิมะพัดแรง ทหารลาดตระเวนล้วนซ่อนตัวในเชิงเทินบนกำแพงเมือง เซี่ยงเส้าหลงอาศัยเชือกขอเกี่ยวพลิกตัวออกมานอกกำแพงเมือง เหยียบย่ำหิมะมุ่งหน้าสู่สำนักจี้เสีย

ท่ามกลางหิมะโปรยปราย ภายใต้แสงโคมเลือนรางสาดส่อง เห็นสำนักจี้เสียปลูกสร้างบนเนินเขานอกประตูเมืองตะวันตก ก่อกำแพงล้อมรอบ สร้างบ้านเรือนแน่นขนัดโอ่อ่าภูมิฐานนัก

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงไม่วิตกกังวลต่อชะตากรรมของเจี๋ยจื่อหยวนเท่าใด ในเมื่อองค์ชายรองเถียนเจี้ยนไว้วางใจเจี๋ยจื่อหยวน ต่อให้เถียนเจี้ยนหันไปร่วมมือกับเถียนตาน ยังคงใช้สอยเจี๋ยจื่อหยวนต่อไป ผู้ที่สูญเสียคือเศรษฐีใหญ่จงซุนหลงกับองค์ชายใหญ่เถียนเซิง

หลังจากที่เขาหยิบฉวยดาบร้อยชนะ จะหลบหนีไปให้ไกลแสนไกล เมื่อมีรองเท้าเล่นสกี อย่างมากใช้เวลาสามสิบวัน ก็กลับถึงบ้านอันอบอุ่นที่นครเสียนหยางแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงมาถึงเชิงกำแพงสำนักจี้เสีย อาศัยความสามารถ

เฉพาะตัวของนักรบพิเศษ ข้างกำแพงรอบนอกของสำนักจี้เสีย ซึ่งมีความสูงเพียงเศษหนึ่งส่วนสามของกำแพงเมืองหลวงรัฐฉีไป

หลังจากสำรวจพบสิ่งปลูกสร้างหลัก เซี่ยงเส้าหลงก็ปลุกปลอบสมาธิเร้นกายสู่เป้าหมาย

ภายใต้แสงโคมลมคลั่งตายซึ่งแขวนอยู่ภายใต้ตึกสาดส่อง บนทางน้อยและระเบียงซึ่งเชื่อมโยงตัวตึกต่างๆ เข้าด้วยกันล้วนสงบสงัด เพียงแว่วเสียงเป่าขลุ่ยดีดพิณดังมาแต่ไกล บรรยากาศสันติสุขนักยามนี้ใกล้ถึงยามต้น ผู้คนส่วนใหญ่ขึ้นเตียงเข้านอนแต่แรก เพิ่มความสะดวกสบายแก่เซี่ยงเส้าหลงไม่น้อย

เซี่ยงเส้าหลงอ้อมผ่านสระน้ำซึ่งแข็งตัวเป็นน้ำแข็งหน้าตึกกลางมาถึงใต้หน้าต่างทางทิศตะวันตกของตึกกลาง เขี่ยกลอนหน้าต่างเปิดหน้าต่างแง้มออกเป็นช่องมองเข้าไป

หลังหน้าต่างเป็นห้องโล่งกว้างโอ่โถง สามารถบรรจุผู้คนนับร้อย ผนังด้านทิศใต้ยกพื้นสูงคล้ายเป็นแท่นสักการะ เบื้องบนแขวนป้ายขวางอันหนึ่งจารึกอักษร *“ห้องเรียนจี้เสีย”* ภายในห้องหล่อเสาใหญ่ลงรักสีแดง ขื่อคานสลักลวดลาย เพิ่มความโอ่อ่าภูมิฐาน ชวนให้ผู้คนบังเกิดความยำเกรง ประตูหน้าต่างของห้องเรียนปิดสนิท มีแต่บนแท่นยกพื้นจุดตะเกียงน้ำมันสองดวง อาบไล้ห้องเรียนอันกว้างใหญ่อยู่ภายใต้แสงสว่างสีแดงหม่น

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามองหาอยู่หลายรอบ ค่อยพบว่าดาบร้อยชนะแขวนอยู่กลางผนังของผนังตะวันออก หากกระโดดขึ้นสูง จะกระทบถูกส่วนปลายของด้ามดาบ สร้างความยินดียิ่ง ก้าวข้ามขอบหน้าต่างเข้าไป

ภายในห้องเรียนคล้ายเงียบสงบไร้ผู้คน แต่ในใจเซี่ยงเส้าหลงกลับบังเกิดความรู้สึกคับข้องสุดบรรยาย ต้องเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่คลื่นโลหิตชะงักเท้าเอาไว้

ทันใด ประตูที่กั้นระหว่างห้องด้านหน้ากับห้องเรียนจี้เสียพลันเปิดออกทั้งที่ปราศจากลมโชย เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *‘ผิดท่า’* ในใจ

คิดถอนตัวล่าถอย ก็สายไปก้าวหนึ่ง

พร้อมกับเสียงหัวร่ออันเย็นเยียบเสียงหนึ่ง คนชุดขาวผู้หนึ่งเดินเข้าห้องเรียนมา ทุกฝีเท้าที่เหยียบย่ำลงกับพื้นล้วนบังเกิดเสียงดัง บังเกิดเป็นจังหวะจะโคนราวกับสัญญาณเร่งชีวิตชนิดหนึ่ง

ที่น่าประหลาดคือ คนชุดขาวเดินไม่เร็วเท่าใด แต่เซี่ยงเส้าหลงมีความรู้สึกว่าก่อนที่เขาจะหลบหนีออกทางหน้าต่าง ฝ่ายตรงข้ามสามารถสกัดเขาเอาไว้

ยังมี ฝ่ายตรงข้ามไม่ทันชักกระบี่จากฝัก ก็ผนึกเป็นพลังสภาวะอันเกรี้ยวกราดที่ไม่อาจต่อต้านแข็งขืนชนิดหนึ่ง ทำให้เขารู้สึกถึงความเชื่อมั่นต้องประสบชัยของฝ่ายตรงข้าม มือกระบี่อันน่ากลัวเช่นนี้ เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งเผชิญพบพานเป็นครั้งแรก

เซี่ยงเส้าหลงพลันหันขวับไป เผชิญหน้ากับฝ่ายตรงข้ามอย่างตรงๆ

คนชุดขาวเดินถึงเบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลงวาเศษ ค่อยหยุดยั้งยืนหยัด ผมเผ้าที่ดำขลับสยายอยู่บนไหล่บ่าอันผึ่งผาย จมูกของเขางองุ้มประดุจเหยี่ยว เบ้าตาลึกกลวง ให้ความรู้สึกที่เย็นชาไร้น้ำใจ สองมือที่ปล่อยห้อยลงยาวกว่าผู้คนทั่วไป สีผิวขาวนวลราวหิมะ ไม่ว่ารูปโฉมและลักษณะของร่างกายล้วนไม่เคยพบเห็นมาก่อน เปรียบกับก่วนตงแสยังหนักแน่นเข้มแข็ง และเยือกเย็นอำมหิตยิ่งกว่า ผมเผ้าที่ดำขลับตัดกับสีผิวอันขาวละเอียดอ่อน ทำให้เขาคล้ายเป็นเทพเจ้าแห่งการสัประยุทธ์จากขุมนรก พลิกทลายดินขึ้นมายังโลกมนุษย์

เซี่ยงเส้าหลงสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ กล่าวขึ้นว่า “เฉาชิวเต้า?”

คนชุดขาวสำรวจมองเซี่ยงเส้าหลงขึ้นๆ ลงๆ เที่ยวหนึ่ง ค่อยผงกศีรษะรับกล่าวว่า “เป็นเราเอง คิดไม่ถึงเที่ยงวันนี้ เราเพิ่งทราบระแคะระคาย คืนนี้ก็มีคนมาขโมยดาบ รีบประกาศนามมาดูว่าผู้ใดกล้ามาอาละวาดถึงถิ่นของเราเฉาชิวเต้า?”

คนผู้นี้กลับเป็นปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย ท่านนิรทุกข์เฉาชิวเต้า

หัวใจเซี่ยงเส้าหลงตกวูบลง ผู้ที่ทราบว่าเขาจะมาขโมยดาบ มีเพียงหานฉ่วงกับเสี้ยวเยี่ยถัน เสี้ยวเยี่ยถันย่อมไม่หักหลังเขา คงเหลือแต่หานฉ่วงเท่านั้น

คนผู้นี้เคยได้รับการช่วยเหลือจากเขาหลายครั้งครา กลับดำเนินแผนยืมดาบฆ่าคนอันต่ำช้า คิดกำจัดฆ่าเขา นับเป็นที่ผิดหวังเสียใจของเขานัก

ในฐานะตัวแทนรัฐจ้าว วุ่ย หาน เซี่ยงเส้าหลงทางที่ดีถูกชาวฉีฆ่าตาย เมื่อถึงเวลานั้นรัฐฉินกับรัฐฉีผิดพ้องหมองใจกัน ย่อมเป็นประโยชน์ต่อสามรัฐข้างต้น

เซี่ยงเส้าหลงเลิกล้มความคิดหยิบฉวยดาบ เพียงหวังเอาตัวรอดโดยปลอดภัย ยามนั้นสลัดความคิดฟุ้งซ่าน สงบสติสำรวมสมาธิ ชักกระบี่คลื่นโลหิตออกมา กล่าวว่า “ท่านปราชญ์โปรดแนะนำสั่งสอน”

เขาทราบว่าเรื่องราวยากเลิกราโดยสันติ ได้แต่เร่งยุติศึก หาโอกาสหลบลี้หนีหน้า หาไม่รอจนบุคคลอื่นรุดมา ต่อให้เขาติดปีกก็ยากโบยบินไปได้

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “กำลังขวัญอันเข้มแข็งนัก สิบปีมานี้ไม่มีผู้ใดกล้าชักกระบี่ที่เบื้องหน้าเราอีก ท่านลงมือได้อย่างเต็มที่ ทั้งนี้เพราะเรามีคำสั่ง คืนนี้ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าใกล้ห้องเรียนหลังนี้ ผู้ใดขัดคำสั่ง เราจะสำเร็จโทษด้วยตัวเอง ท่านนับเป็นบุคคลแรกที่ล่วงละเมิด”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นฝ่ายตรงข้ามยังไม่ชักกระบี่จากฝัก ก็กอปรด้วยบุคลิกภาพที่หยามแผ่นดินไว้ใต้เท้า ไหนเลยกล้าชะล่าใจ โน้มตัวไปเบื้องหน้าเล็กน้อย จ่อจี้กระบี่ใส่ บังเกิดเป็นพลังสภาวะขุมหนึ่ง ต่อต้านกับแรงกดดันทางจิตใจจากฝ่ายตรงข้าม

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียเลิกคิ้วขึ้น สีหน้าปรากฏแววตื่นเต้นสงสัยเล็กน้อย กล่าวว่า “จู่โจมกระบี่เถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงเฝ้ารอคอยคำนี้อยู่ ยามเผชิญหน้าชนชั้นปราชญ์กระบี่

ซึ่งครองตำแหน่งยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินผู้นี้ เขาบังเกิดความประหวั่นพรั่นพรึงอย่างแรงกล้า ดังนั้นเห็นฝ่ายตรงข้าม นึกชะล่าใจคล้ายไม่คิดลดตัวใช้กระบี่ ไหนเลยรีรอลังเลอีกต่อไป พลันสืบเท้าออกไปเบื้องหน้า ใช้ออกด้วยกระบวนท่าเพียบพร้อมทั้งรุกรับ ในสามกระบวนท่าสังหารของเพลงกระบี่ม่อจื่อ กระบี่คลื่นโลหิตพวยพุ่งออกดุจสายฟ้า

เซี่ยงเส้าหลงนึกไม่ออกว่า ยังมีกระบวนท่าใดเหมาะกับการใช้ออกในตอนนี้ยิ่งกว่าท่ากระบี่นี้ ต่อให้ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียมีสามหัวหกกร พอแรกเผชิญกับท่ากระบี่เช่นนี้ ต้องใช้ยุทธวิธีตั้งรับ ทดลองรับสักหลายกระบี่ แล้วค่อยคิดตีโต้ เมื่อถึงเวลานั้นเซี่ยงเส้าหลงสามารถรุกอำพรางถอย ชิงหนีเอาชีวิตรอดไป

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียอุทานดังเอ๊ะคำหนึ่ง ที่เบื้องหน้าพลันปรากฏประกายกระบี่กลุ่มหนึ่งแตกระเบิดออกมา

เซี่ยงเส้าหลงไม่เคยเห็นกระบี่ที่รวดเร็วถึงเพียงนี้มาก่อน เห็นฝ่ายตรงข้ามเพียงขยับมือ ประกายกระบี่ก็แผ่กระจายออก มิเพียงไม่มีท่าทีตั้งรับ ทั้งยังตระเตรียมปะทะอย่างหักโหม

พริบตานั้น เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าฝ่ายตรงข้ามนอกจากกระบี่ไวแล้ว พลังสภาวะกระบี่ยิ่งเกรี้ยวกราดรุนแรง ทั้งลึกล้ำพิสดารกว่าก่วนตงแสอย่างน้อยสองขั้น หมายความว่าเขามิใช่คู่มือฝ่ายตรงข้ามเด็ดขาด

ความคิดเช่นนี้ทำให้พลังสภาวะของเซี่ยงเส้าหลงอ่อนโทรมลงคราหนึ่ง ไม่กล้าปะทะตรงๆ เปลี่ยนท่ารับแทนการรุก กวาดกระบี่คลื่นโลหิตออกไป

เสียงตังคราหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงทุ่มเทอย่างสุดกำลัง ทั้งเคลื่อนขวางสามเชียะ ใช้ท่าเท้าผสมผสาน ค่อยรับท่ากระบี่ที่แผ่กระจายจู่โจมออกของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียไว้ รู้สึกว่ากระบี่ของฝ่ายตรงข้ามแฝงพลังหนักหน่วงดุจขุนเขา ต้องถูกกระแทกถอยไปครึ่งก้าว

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียรั้งกระบี่ยืนหยัดมั่น สองตาสาดประกาย

เจิดจ้า หัวร่อฮาฮากล่าวว่า “สามารถรับเราหนึ่งกระบี่ นับเป็นที่สมใจจริงๆ คู่มือยากเสาะแสวงหา ขอเพียงท่านรับมือเราได้อีกเก้ากระบี่ เราจะปล่อยให้ท่านจากไป”

มือขวาของเซี่ยงเส้าหลงยังชาด้าน ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามทรงพลังยิ่งกว่าเขา มิน่าเล่าในชีวิตไม่พบพานคู่มือต้านติด ทั้งนี้เพราะขอเพียงฝ่ายตรงข้ามฟาดฟันกระบี่อย่างหักโหม ยากจะมีคนทนทานรับได้ อย่าว่าแต่ต้านเพลงกระบี่ฝ่ายตรงข้าม ยิ่งลึกล้ำพิสดารถึงขั้นสุดยอด

ยามอยู่เบื้องหน้าผู้ยิ่งใหญ่แห่งวิถีกระบี่ผู้นี้ มาตรว่าทั้งสองฝ่ายมีความสูงไล่เลี่ยกัน เซี่ยงเส้าหลงยังมีความรู้สึกว่าต่ำเตี้ยกว่าช่วงหนึ่ง อย่าว่าแต่คิดรับมืออีกเก้ากระบี่ หากต้านทานรับได้อีกกระบี่หนึ่งถือว่าไม่เลวแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงทราบดีว่าหากปราศจากความเชื่อมั่นเช่นนี้ คืนนี้ต้องปราชัยในห้องเรียนจี้เสีย แต่ฝ่ายตรงข้ามยังเร่งเร้าพลังสภาวะคุกคามคน ทำให้เขาบังเกิดความท้อแท้ทอดอาลัยขึ้น แม้แต่เซี่ยงเส้าหลงยังเป็นเช่นนี้ หากเป็นมือกระบี่รองลงไป เกรงว่ามิต้องรอให้คมกระบี่จู่โจมถึงตัว ก็ขวัญหนีดีฝ่อตายไปก่อนแล้ว

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียที่ล้ำหน้าเหนือกว่ามือกระบี่ทั้งหมด เป็นเพราะความสำเร็จในเชิงกระบี่ บรรลุถึงขอบเขตของสภาพสังขารและจิตสมาธิหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียตวาดคำ “กระบี่ที่สอง” ฟันกระบี่มายังใบหน้าเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงผนึกสมาธิแน่วแน่ หากแต่กระบี่ของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียนี้ ยังทำให้ไม่สามารถปิดป้องต้านรับได้

กระบี่นี้บอกว่ารวดเร็วไม่รวดเร็ว บอกว่าเชื่องช้าไม่เชื่องช้า ระดับความเร็วขึ้นอยู่กับปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย แต่เซี่ยงเส้าหลงพานมีความรู้สึกว่า ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียทุ่มเทใช้พลังใส่กระบี่นี้อย่างเปี่ยมล้น

หากวิจารณ์ตามหลักการ ยิ่งใช้พลังระดับความเร็วยิ่งรวดเร็ว

ในทางกลับกันจะเชื่องช้า แต่กระบี่ที่ไม่รวดเร็วไม่เชื่องช้าของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียนี้ พานให้ความรู้สึกว่าทุ่มเทใช้พลังอย่างเต็มที่

เซี่ยงเส้าหลงลำบากใจยิ่ง ที่สร้างความตระหนกแก่เขายิ่งกว่าคือท่ากระบี่อันประหลาดพิสดารนี้ ฟาดฟันออกด้วยความพลิกแพลงยอกย้อน ทำให้หยั่งคำนวณแนวทางสภาวะและตำแหน่งที่หมายมั่นไม่ออก เขาผ่านการต่อสู้มาหลายรอบ นี่เป็นครั้งแรกที่รู้สึกว่ามีเรี่ยวแรงไม่อาจใช้ออกได้

ที่ตื่นตระหนกส่วนตื่นตระหนก แต่มิอาจไม่ต้านทานรับไว้ ดีที่เซี่ยงเส้าหลงมีความเชื่อมั่นอย่างเด็ดเดี่ยว แม้ตกอยู่ในสภาพอันเลวร้ายเช่นนี้ ยังสามารถระงับจิตใจ กลับคืนสู่ความเยือกเย็น

รู้สึกว่าหากล่าถอย ท่ากระบี่ของฝ่ายตรงข้ามจะทะลักหนุนเนื่องมาจวบกระทั่งปลิดปลงสังหารเขาค่อยยุติ เมื่อไม่มีทางเลือกอื่น เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ปักหลักมั่น กระบี่คลื่นโลหิตกรีดเป็นประกายครึ่งวงกลม มุ่งใส่ท้องน้อยปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย

ตามหลักวิชาแล้ว กระบี่นี้รวดเร็วกว่ากระบี่ของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย ดังนั้นนอกจากปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียจะเพิ่มระดับความเร็วหรือเปลี่ยนกระบวนท่าต่อต้านแล้ว ขณะที่กระบี่ของเซี่ยงเส้าหลงกรีดใส่ท้องน้อยปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย กระบี่ของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียยังอยู่ห่างจากใบหน้าของเขาห้านิ้ว

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียแค่นเสียงดังเฮอะ ลดข้อมือลง พอดีฟันกระบี่ใส่ปลายกระบี่คลื่นโลหิตอย่างแม่นยำ ราวกับว่าเซี่ยงเส้าหลงเสือกส่งกระบี่เข้ามาให้ฟาดฟันก็มิปาน

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *'ผิดท่า'* ในใจ เสียงติงคราหนึ่ง ปลายแหลมของกระบี่ถูกฟันหักไปนิ้วเศษ ง่ามมือของเขาก็ฉีกขาด จำต้องล่าถอยไปด้านหลัง

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียหัวร่อฮาฮา เร่งเร้าสภาวะกระบี่ ตวาดคำ "กระบี่ที่สาม" เสือกแทงกระบี่ใส่ทรวงอกเซี่ยงเส้าหลง

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงรับรู้แล้วว่า ปรมาจารย์แห่งกระบี่ท่านนี้มีเพลงกระบี่ถึงขั้นสูงล้ำสุดยอด กระบวนท่าที่ดูไปรวบรัดธรรมดา ล้วนซ่อนความลึกล้ำพิสดาร ยากระวังป้องกัน สมมติเช่นกระบวนท่าที่ดูไปคล้ายราบเรียบธรรมดานี้ กลับบันดาลให้ผู้คนบังเกิดความรู้สึกว่าได้ทุ่มเทพละกำลัง สมาธิจิตใจใส่ท่ากระบี่ ทำให้ท่ากระบี่อันรวบรัดกอปรด้วยพลังอานุภาพที่ยากต่อต้านแข็งขืน

ที่แล้วมาไม่ว่าเซี่ยงเส้าหลงเผชิญกับกระบวนท่าอันลึกล้ำสักเท่าใด ล้วนสามารถตอบโต้ได้ตามใจนึก ตอนนี้พอเผชิญกับกระบวนท่าคล้ายที่อด้าน หากแต่ซ่อนความพิสดารของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย กลับถูกมัดมือมัดเท้า ไม่สามารถต้านรับได้

ปัญหาอยู่ที่ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงล่าถอยถึงกลางคัน กระบี่ของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียกลับจู่โจมมาประหนึ่งอสนีบาตฟาดทลาย ทำให้เขาคิดรุกก็ใช่ที่ ถอยก็ใช่ที่ นับว่าปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียคำนวณจังหวะเวลาเป็นมั่นเหมาะพอดี ตั้งแต่ประมือจนถึงบัดนี้ เซี่ยงเส้าหลงถูกสะกดข่มอยู่ทุกวิถีทาง หากเป็นเช่นนี้สืบไป ไม่ทอดร่างกลายเป็นซากศพก็แปลกไปแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงพลันขบกรามกรอด หมุนตัวใช้กระบี่พร้อมกับตวัดเท้าเตะใส่ต้นขาขวา ซึ่งก้าวล้ำออกมาของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียเห็นเช่นนั้นต้องตวาดคำ “บังอาจ” ออกมา

กระบี่ของเซี่ยงเส้าหลงนี้พอดีฟันใส่คมกระบี่ของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย หากแต่ไม่ได้ยินเสียงอาวุธปะทะกัน ที่แท้ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียใช้ฝีมืออันแยบคาย บิดตัวกระบี่ กลับกระชากร่างเซี่ยงเส้าหลงถลาออกมาครึ่งก้าว เท้าที่เตะตามติดก็จู่โจมใส่อากาศธาตุ

เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่าผิดท่า เสียงลมกระบี่หวีดหวิวพลันดังประกายเย็นเยียบหนุนเนื่องมาจากทั่วสี่ทิศแปดทาง ทำให้เขามีความรู้สึกคล้ายตกอยู่ท่ามกลางระลอกคลื่นอันคลุ้มคลั่ง

ยามคับขันเป็นตาย เซี่ยงเส้าหลงพานสลัดความคิดหลบหนี คล้าย

มองไม่เห็นสภาวะกระบี่อันดุร้ายของฝ่ายตรงข้าม ฟาดฟันกระบี่ใส่ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียอย่างสุดกำลัง

ในสถานการณ์เช่นนี้ เขาได้แต่ใช้ระดับความเร็วถึงขีดสุด เลือกเส้นทางสั้นที่สุดบีบบังคับฝ่ายตรงข้ามมิอาจไม่ต้านปะทะกระบวนท่านี้ไว้ ไม่เช่นนั้นต่อให้ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียร้ายกาจปานใด ยังคงรับบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย

แต่ว่าเซี่ยงเส้าหลงยังประเมินฝีมือของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียต่ำทรามไป รู้สึกเย็นวาบที่ใต้ซอกแขนซ้าย กระบี่ของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียถูกเขาก่อนค่อยตวัดขึ้นบน สลายท่าจู่โจมสังหารของเขาไป

เซี่ยงเส้าหลงแม้พบว่า ปลายกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามเพียงแทงลึกเข้ามานิ้วเศษ แต่หากเสียโลหิตต่อไป อีกไม่นานก็จะสูญเสียความสามารถในการต่อสู้ เนื่องจากฝ่ายตรงข้ามมีกระบี่ที่รวดเร็ว จวบจนบัดนี้เขายังไม่รู้สึกเจ็บปวดแต่อย่างไร

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียหัวร่อดังๆ กล่าวว่า “กระบี่ที่สี่”

เซี่ยงเส้าหลงพลันนึกได้อุบายหนึ่ง คลายมือละทิ้งกระบี่คลื่นโลหิตพร้อมกับโซซัดโซเซถอยไปด้านหลัง

พริบตาที่ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียงงงัน เซี่ยงเส้าหลงล่าถอยถึงเชิงผนังที่แขวนดาบร้อยชนะไว้ กระโดดปราดขึ้นปลดดาบวิเศษคู่ใจลงมา

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียตวาดคำ “หาที่ตาย” กระบี่ในมือแผ่พุ่งเป็นประกายกระบี่หลายชั้น บังคับร่างโถมจู่โจมใส่เซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงชักดาบวิเศษจากฝัก มือซ้ายจับฝักดาบ มือขวาถือดาบ บังเกิดความมั่นใจเป็นทวีคูณ

เสียงตังคราหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงกลับใช้ฝักดาบต้านกระบี่นี้ไว้ จากนั้นสะบัดมือขวาฟาดฟันขวับขวับขวับติดต่อกันสามดาบ คล้ายฟ้าแลบลั่นอสนีบาตคะนอง เกรี้ยวกราดรุนแรงเปี่ยมล้น

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียไม่เคยเผชิญกับเพลงดาบที่มุ่งฟาดฟันเช่นนี้มาก่อน มิหนำซ้ำฝ่ายตรงข้ามใช้ฝักดาบต้านรับกระบี่ของเขา

ก่อนค่อยลงมือตีโต้ ยามกะทันหันไม่ทันปรับตัวรับกับสถานการณ์

แต่ว่าปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียไม่แตกตื่นลนลาน เปลี่ยนจากรุกเป็นรับ ยืนหยัดปักหลักมั่นรับคลื่นดาบที่หนุนเนื่องเข้ามา จนบังเกิดเสียงดาบกระบี่ปะทะดังไม่ขาดหู

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่าฝ่ายตรงข้ามคล้ายเมืองแกร่งที่ไม่มีวันบุกตีแตกได้ ไม่ว่าดาบของเขาฟาดฟันจากแง่มุมใด ฝ่ายตรงข้ามล้วนมีวิธีคลี่คลายได้

ความรู้สึกเช่นนี้กลายเป็นแรงกดดันทางจิตใจต่อเขา แต่เขาสามารถบีบบังคับปรมาจารย์เชิงกระบี่ตั้งรับในพื้นที่อันคับแคบจำกัด สมควรภาคภูมิใจมากแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงพลันหัวร่อดังยาวนาน ฟาดฟันออกอีกดาบหนึ่งอย่างดุดัน ค่อยถอยปราดจากวง ร้องถามว่า “นี่เป็นกระบี่เท่าใดแล้ว?”

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียชะงักเท้าอย่างงุนงง ค่อยฉุกคิดว่าล่วงเลยกำหนดสิบกระบี่ตั้งแต่แรกแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสเก็บกระบี่คลื่นโลหิตขึ้นจากพื้น พุ่งทะลวงหน้าต่างห้องหลบหนีจากไป

ไปได้สิบกว่าก้าว เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกเข่าอ่อนระทวยล้มลงกลางหิมะ ตำแหน่งที่ถูกกระบี่แทงใส่ ปรากฏโลหิตหลั่งออกมาชโลมเสื้อผ้าจนเปียกชุ่ม พร้อมกับบังเกิดอาการปวดแปลบจับใจ

เขาฝืนใจคืบคลานลุกขึ้น รู้สึกศีรษะมึนงง ทราบว่าเมื่อครู่ทุ่มเทใช้กำลัง บวกกับเสียโลหิตไม่มีปัญญาไปจากที่นี้ แต่หากรั้งอยู่ในสถานที่อันเหน็บหนาวเช่นนี้ พรุ่งนี้คงแข็งตัวตายไป

ที่ห่างไปบังเกิดเสียงคนดังแว่วมา ดูท่าเสียงการต่อสู้ของคนทั้งสองสร้างความตื่นตัวแก่คนในสำนักจี้เสีย เพียงแต่ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียมีคำสั่งเด็ดขาด จึงไม่มีผู้ใดกล้ามาตรวจสอบดู

เซี่ยงเส้าหลงชักมีดสั้นออกกรีดเสื้อผ้าจนขาด พอกยาสมานแผลซึ่งได้จากเสี้ยวเยี่ยถันลงบนปากแผล พันแผลเอาไว้

เสียงคนในตอนแรกชะงักขาดหาย ทุกที่ทางเงียบสงัดงัน ดังนั้น

เซี่ยงเส้าหลงโยนกระบี่คลื่นโลหิตทิ้งอยู่ในพงหญ้าแถบหนึ่ง สะพายดาบร้อยชนะไว้ที่กลางหลัง ขบกรามกล้ำกลืนความเจ็บปวด เดินกะโผลกกะเผลกออกจากสวน

ผ่านตึกรามหลายชั้น เซี่ยงเส้าหลงไม่อาจประคองตัวต่อไป ต้องหยุดยั้งลงพักผ่อน หวนนึกถึงตอนนี้ หากมีรถม้าผ่านมาสักคันก็ประเสริฐ ไม่ว่าบรรทุกเขาไปยังที่ใด เขาล้วนยินดี นึกถึงตอนนี้รีบเร้นกายไปยังลานกว้าง

โดยทั่วไปแล้ว หลังจากที่ม้าถูกจูงไป รถโดยสารล้วนทิ้งอยู่ที่ลานกว้าง ขอเพียงเขามุดเข้าตัวรถที่ว่างเปล่าคันใดคันหนึ่ง รอจนฟ้าสางสว่างไม่แน่ว่ามีหนทางจากไป

ชั่วครู่ให้หลัง เซี่ยงเส้าหลงมาถึงเส้นทางเดินรถซึ่งทอดสู่ลานกว้างด้านหน้า ห้องหับรอบข้างส่วนใหญ่ดับโคมไฟ มีเพียงหน้าต่างสองสามแห่งที่ปรากฏแสงโคมไฟสาดลอดออกมา ไม่ทราบเป็นผู้ใดขยันเล่าเรียนท่ามกลางอากาศเหน็บหนาวเช่นนี้

เซี่ยงเส้าหลงเนื่องจากเสียโลหิตจำนวนมาก อุณหภูมิในตัวลดต่ำลง หนาวจนตัวสั่นงันงก ก้าวเท้าด้วยความลำบากยากเย็น แต่แล้วยามนั้นแว่วเสียงล้อรถบดกับพื้นดังขึ้นที่ด้านหลัง

เซี่ยงเส้าหลงสงสัยใจยิ่ง ดึกดื่นป่านนี้ยังมีผู้ใดโดยสารรถออกจากสำนัก ยามนั้นรีบหลบซ่อนตัวไว้ เห็นรถม้าแล่นใกล้เข้ามาทุกขณะ เซี่ยงเส้าหลงพอเห็นคนขับรถที่หน้ารถ จดจำออกว่าเป็นรถโดยสารของหานเจี๋ยเอง

เซี่ยงเส้าหลงลอบขอบคุณฟ้าดินในใจ ฉวยโอกาสที่รถม้าแล่นผ่าน รวบรวมเรี่ยวแรงที่หลงเหลือปีนป่ายขึ้นบนหลังคารถ ปล่อยให้รถม้าบรรทุกเข้ากลับสู่นครหลินจวือ

หลังจากผ่านความลำบากยากเย็น เซี่ยงเส้าหลงค่อยกลับถึงเรือนฟังเสียงสน พอล้มตัวลงบนเสื่อภายในห้อง ก็สิ้นสติสมประดีไป

จวบกระทั่งอาทิตย์ลอยสูงขึ้น เสี้ยวเยี่ยถันค่อยพบเห็นสภาพของเขา ดังนั้นปลุกเซี่ยงเส้าหลงตื่นขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงบอกเล่าเหตุการณ์เมื่อคืนให้ทราบ จากนั้นขอให้เสี้ยวเยี่ยถันออกไปแจ้งต่อผู้อื่นว่าเขาล้มป่วยลง ส่วนตัวเขาแสร้งนอนต่อจะได้ไม่ต้องรับแขก

หลังเที่ยงเสี้ยวเยี่ยถันกลับมาเปลี่ยนยาสมานแผลให้ พร้อมกับกระซิบบอกว่า ทางสำนักจี้เสียไม่มีข่าวคราวใด ราวกับว่าเมื่อคืนไม่ได้เกิดเรื่องราวใด ตามเหตุผลปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียสมควรนึกออกว่า ผู้ที่ไปขโมยดาบคือเซี่ยงเส้าหลง ทั้งนี้เพราะมีแต่ผู้ที่ใช้ดาบร้อยชนะจึงเปล่งอานุภาพของดาบวิเศษเล่มนี้ได้

ความเชื่อมั่นของเซี่ยงเส้าหลงถูกปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียทำลายไปสิ้น เพียงคิดหลบหนีไปให้ไกลแสนไกล นับแต่นี้ไม่ขอกลับมาอีก

เสี้ยวเยี่ยถันทักท้วงว่า ด้วยสภาพร่างกายของเซี่ยงเส้าหลงในตอนนี้สามารถไปที่ใดได้ เซี่ยงเส้าหลงคาดว่าเขานอนพักฟื้นสักสามวันก็จะทุเลาหายดี จากนั้นจะไปภาวนาว่าอย่าได้เผชิญกับปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียอีก

ยามนั้นต่งสูเจินพอฟังว่าเซี่ยงเส้าหลง *"ฟื้น"* ตื่นมา ก็รุดมาเยี่ยมอาการของเขา เสี้ยวเยี่ยถันจึงฉวยโอกาสปลีกตัวออกไป

ต่งสูเจินเดินชดช้อยถึงตั่งเตียงทรุดนั่งลง ยื่นมือลูบคลำใบหน้าของเขา ดวงตาทอประกายความรู้สึกอันลึกล้ำ กล่าวเสียงละห้อยว่า "โอ อยู่ดีๆ ไฉนล้มป่วยลง?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวตัดบทว่า "นี่ต้องถามเทพยดาฟ้าดินจึงทราบได้"

ต่งสูเจินพลันฟุบร่างกับทรวงอกของเขา ส่งเสียงร่ำไห้ออกมา

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือซ้ายที่ไม่ได้รับบาดเจ็บออกโอบไหล่ของนางกล่าวว่า "ตอนนี้มิใช่เวลาร่ำไห้ เพื่ออนาคตของตัวเอง คุณหนูรองต้องเข้มแข็งเอาไว้"

ต่งสูเจินกล่าวอย่างหดหู่ว่า "อนาคตของข้าพเจ้าขึ้นอยู่กับพวก

ท่านเหล่าบุรุษ ตอนนี้ท่านล้มป่วยลงโดยไม่ทราบสาเหตุ จะให้ผู้อื่นทำอย่างไรได้?”

เซี่ยงเส้าหลงปวดศีรษะเวียนเกล้าขึ้นมา หากแม้นพวกนางฝากอนาคตไว้กับเขา เขาไหนเลยผละจากไปได้ แต่ตอนนี้เขาเองยังเอาตัวไม่รอด ยังมีปัญญาคุ้มครองพวกนางได้อย่างไร?

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดแล้วบอกให้ต่งสูเจินไปหาหลงหยางจวิน บอกให้อีกฝ่ายมาพบเขา ต่งสูเจินรับคำแล้วออกไป

ต่งสูเจินพอจากไป ฟ่งเฟยก็แวะมาเยี่ยมอาการของเขา ไม่ทราบเพราะเหตุใด เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่าท่าทีของนางผิดปรกติอยู่บ้าง ดวงตาทอแววที่ยากเข้าใจได้

นางใช้อิริยาบถอันแช่มช้อย นั่งลงที่ข้างกายเขา ยื่นมือขวาออกแตะหน้าผากเซี่ยงเส้าหลง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ดีที่เพียงร้อนลวกเล็กน้อย เมื่อมีท่านถันรักษาพยาบาลให้แก่ท่าน สมควรทุเลาหายดีโดยเร็ว”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงหานเจี๋ย ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า “ขอบคุณคุณหนูใหญ่ที่ห่วงใย การฝึกซ้อมการแสดงดำเนินถึงขั้นใด อีกห้าวันจะถึงงานวันเกิดของเจ้ารัฐฉีแล้ว”

ฟ่งเฟยกล่าวเสียงละห้อยว่า “ฟังจากน้ำเสียงของท่าน คล้ายเป็นคนแปลกหน้าผู้หนึ่ง ความสัมพันธ์ของพวกเราไฉนกลับกลายเป็นเช่นนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยสังเกตออกว่า เรือนผมของนางยุ่งเหยิงอยู่บ้าง คล้ายไม่มีแก่ใจหวีสาง จึงกล่าว “วันนี้เสี่ยวผิงเอ๋อไม่ได้หวีสางผมประทินโฉมให้แก่ท่านหรือ?”

ฟ่งเฟยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ฟังว่าท่านพลันล้มป่วยลง ผู้อื่นไหนเลยมีแก่ใจประทินโฉม?”

เอ่ยถึงตอนนี้ ย่อมยกมือขึ้นตกแต่งเรือนผมตามสัญชาตญาณ

เซี่ยงเส้าหลงกวาดตามองตามความเคลื่อนไหวของนาง พริบตานั้นสายตาถูกวงแหวนสีเงินซึ่งสวมบนดรรชนีนางดึงดูดเอาไว้ หัวใจต้องสั่นสะท้านอย่างรุนแรง

ฟ่งเฟยหยุดชะงักการตกแต่งเรือนผม ถามโพล่งว่า “สีหน้าท่านไฉนแปรเปลี่ยนจนปั้นยากถึงเพียงนี้?”

จิตใจเซี่ยงเส้าหลงปั่นป่วนดุจมรสุม วงแหวนสีเงินข้างนี้ซุกซ่อนเข็มพิษฆ่าคน ตอนอยู่ที่หอลมเมามายนครเสียนหยาง ฟ่งเฟยยอมรับว่ามีคนใช้ให้นางใช้วงแหวนนี้ลอบสังหารเขา แต่แล้วนางโยนวงแหวนทิ้งเป็นความหมายว่าเลิกล้มความตั้งใจแล้ว

ยามนี้วงแหวนอันตรายวงนี้ปรากฏบนดรรชนีนางอีก มิต้องบอกก็ทราบว่าหานเจี๋ยบีบบังคับนางมาฆ่าเขา เพื่อพิสูจน์ความจริงใจที่นางมีต่อหานเจี๋ย มิน่าเล่านางจึงมีสีหน้าท่าทีผิดปรกติถึงเพียงนี้

หากแม้นฟ่งเฟยยิงเข็มพิษในวงแหวนใส่เขา เขาควรรับมืออย่างไร?

เข็มพิษนี้พอยิงถูก น้ำพิษในเข็มจะถ่ายเทเข้าสู่ร่างคน ดังนั้นไม่อาจรับเอาไว้ แต่หากเขาชิงกล่าวเปิดโปง เท่ากับบอกต่อนางว่าเขาคือเซี่ยงเส้าหลง

ขณะลำบากใจ ฟ่งเฟยพลันฟุบร่างกับทรวงอกของเขา กล่าวอย่างหดหู่ว่า “เหตุใดฟ่งเฟยพบพานท่านในสภาพเช่นนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านางกล่าวด้วยอารมณ์ความรู้สึก แต่เรื่องที่เขาห่วงใยคืออาวุธร้ายบนดรรชนีนาง รีบคว้ามือข้างนั้นของนางเอาไว้ ย้อนถามว่า “คุณหนูใหญ่ไฉนพึงตาต้องใจคนที่สุมหัวรวมกับเล่าไอ่?”

ฟ่งเฟยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ลุกขึ้นนั่งตัวตรง พร้อมกับชักดึงมือกลับไป ปากกล่าวว่า “อย่าได้คาดเดาเหลวไหลได้หรือไม่? ผู้อื่นหารู้จักหานเจี๋ยไม่”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ยังหลอกลวงข้าพเจ้าอีก คุณหนูใหญ่ต้องการทราบหรือไม่ว่า เมื่อคืนหลังจากที่หานเจี๋ยส่งท่านกลับมา ได้ไปพบกับผู้ใด?” คำพูดพอกล่าวจากปาก หัวใจพลันสั่นสะท้านขึ้นมา

จงซุนหลงมิใช่คิดครอบครองฟ่งเฟยหรอกหรือ? หานเจี๋ยกลับเดินทางไปพบกับบุตรชายของจงซุนหลง ใช่มีปัญหาอันใด?

ฟ่งเฟยอุทานดังอา เหม่อมองเขาอย่างตะลึงลาน

เซี่ยงเส้าหลงคลายใจลง ทราบว่าก่อนที่นางจะทำความเข้าใจว่าหานเจี๋ยไปพบกับผู้ใด ต้องไม่ลอบลงมือทำร้ายเขา จึงกล่าว “หากคุณหนูใหญ่ยังไม่ยอมรับ พวกเราก็ไม่ต้องสนทนาอีกต่อไป”

ฟ่งเฟยก้มศีรษะต่ำ กล่าวเบาๆ ว่า “เขาไปพบผู้ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “บุตรชายของจงซุนหลง นามจงซุนเสวียนหัว”

ฟ่งเฟยร้องคำ *“ว่ากระไร”* เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างคลุมเครือว่า “คุณหนูใหญ่คิดให้ดีเถอะ ข้าพเจ้าเหน็ดเหนื่อยยิ่ง คิดหลับสักงีบ”

ฟ่งเฟยพลันหลั่งน้ำตาเนืองนองหน้า โถมเข้าอ้อมอกเซี่ยงเส้าหลงอีกครา คร่ำครวญว่า “ตอนนี้ผู้อื่นควรทำอย่างไรดี?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเปิดเผยว่า “เรื่องนี้ยังต้องรอพิสูจน์ หานเจี๋ยไปพบจงซุนเสวียนหัว ไม่ได้หมายถึงอันใดเป็นพิเศษ คุณหนูใหญ่ลองให้ผู้น้อยสืบเสาะดูก่อน”

ฟ่งเฟยส่ายหน้ากล่าวว่า “แต่อย่างน้อยเขาสมควรบอกต่อข้าพเจ้าว่าไปพบกับจงซุนเสวียนหัว”

เซี่ยงเส้าหลงอธิบายว่า “มีบุรุษมากหลายไม่คุ้นกับการเล่าเรื่องราวที่กระทำต่อสตรี”

ฟ่งเฟยเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว “หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ในสภาพเช่นนี้ต้องไม่ช่วยแก้ต่างให้แก่หานเจี๋ย เสิ่นเหลียงเอย ท่านเป็นบุคคลเยี่ยงไรกันแน่?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเพียงเป็นตัวโง่งมที่สมบูรณ์แบบ แม้นทราบว่าคุณหนูใหญ่หลอกลวงข้าพเจ้า ทำร้ายข้าพเจ้า ยังไม่อาจหักใจทนเห็นท่านหลั่งน้ำตา”

ฟ่งเฟยนั่งตัวตรง ปล่อยให้เซี่ยงเส้าหลงเช็ดคราบน้ำตาให้แก่นาง สีหน้ากลับกลายเป็นเซื่องซึมเซา

เซี่ยงเส้าหลงก็ไม่ทราบสมควรกล่าวกระไร ดีที่หลงหยางจวินเดินทางมาถึง ฟ่งเฟยจึงล่าถอยออกไป

เมื่อหลงหยางจวินนั่งแทนที่ฟ่งเฟย เซี่ยงเส้าหลงค่อยบอกเล่าเหตุการณ์เมื่อคืน ซึ่งหานฉ่วงวางแผนยืมดาบฆ่าคนออกไป

หลงหยางจวินรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนตลอดเวลา ยอมรับว่าหานฉ่วงเคยล้วงถามเรื่องราวจากเขา มหาเสนาบดีรัฐหานผู้นี้ปากกล่าวอย่างหนึ่ง กระทำอีกอย่างหนึ่ง เป็นที่น่ารังเกียจเดียดฉันท์นัก

เซี่ยงเส้าหลงบอกว่าเขาไม่โทษหานฉ่วง คนผู้นี้กระทำเช่นนี้เพราะสถานการณ์บีบบังคับ เพียงกลัวว่าหานฉ่วงส่งข่าวต่อกวอไคแห่งรัฐจ้าว อย่างนั้นเขาคงอยู่ในห้วงอันตรายแล้ว

หลงหยางจวินรับปากว่าจะสืบหาความจริงให้แก่เซี่ยงเส้าหลง ขอเพียงเขาแสร้งบอกหานฉ่วงว่าคิดทำร้ายเซี่ยงเส้าหลง เชื่อว่าหานฉ่วงจะเปิดเผยแผนการออกมาเอง

หลงหยางจวินพออำลาจากไป เซี่ยงเส้าหลงค่อยมีอารมณ์ดีขึ้น อาการบาดเจ็บคล้ายทุเลาหายดีกว่าครึ่ง ด้วยไมตรีคบหาระหว่างหลงหยางจวินกับเขา คงไม่หักใจทำร้ายเขาอีก

นึกไปนึกไป ต้องเคลิ้มหลับด้วยความอ่อนเพลีย เมื่อถูกผู้คนมาปลุกตื่นขึ้นมาเป็นเวลาสนธยาแล้ว ที่แท้เป็นเจี๋ยจื่อหยวนรุดมาขอพบ

เผชิญหน้าไม่คาดฝัน

เจี๋ยจื่อหยวนความจริงคิดชักชวนเซี่ยงเส้าหลงไปพบภรรยา จากนั้นออกไปท่องเที่ยวกัน พอเห็นเซี่ยงเส้าหลงหน้าขาวซีดต้องร้อนใจขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงความจริงเสียโลหิตมากเกินไป สีหน้าจึงขาวซีด แต่หลังจากนอนพักผ่อนครึ่งคืนหนึ่งวัน เรี่ยวแรงก็ฟื้นฟู เพียงแต่ปากแผลยังปวดแปลบอยู่บ้าง ยามนั้นติดตามอีกฝ่ายไปยังตึกตระกูลเจี๋ย

สั้งโหย่วพอเห็นสารรูปของเซี่ยงเส้าหลง ก็บังเกิดความตื่นตระหนก กันเจี๋ยจื่อหยวนไปอีกทาง แล้วค่อยกระซิบถามเซี่ยงเส้าหลงว่าเกิดเรื่องใด

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางบอกว่า เขาถูกอาจารย์นางแทงใส่กระบี่หนึ่ง จากนั้นบอกเล่าเหตุการณ์เมื่อคืนให้ทราบโดยคร่าวๆ

สั้งโหย่วเพิ่งฟังจบ ยังไม่ทันกล่าวกระไร เจี๋ยจื่อหยวนก็กลับมา ทั้งสองได้แต่เปลี่ยนเป็นสนทนาเรื่องอื่น

หลังจากนั้นสั้งโหย่วอนุญาตสามีกับชายคนรักเก่าออกไปท่องเที่ยว พอออกจากตึกตระกูลเจี๋ย เจี๋ยจื่อหยวนคล้ายวานรที่ถอดโซ่ล่ามออก กล่าวอย่างลิงโลดว่า “พวกเราไปยังหอกล้วยไม้หยกของหลันจิงน่วน ผู้น้องต้องแต่งเพลงสุดท้ายให้แก่นาง นางสมควรแสดงการร่ายรำให้ข้าพเจ้าชมดูเป็นการตอบแทน”

เซี่ยงเส้าหลงกระตุ้นเตือนว่า “อย่าลืมว่าก่อนยามต้นต้องกลับบ้าน

ไม่เช่นนั้นไม่มีผู้ใดช่วยเหลือท่านได้”

เจี๋ยจื่อหยวนกล่าวอย่างจริงจังว่า “ผู้น้องไปยังหอนางโลม เพียงต้องการสัมผัสกับบรรยากาศในสถานที่เช่นนั้น เพื่อระดมความคิดกลั่นออกมาเป็นบทเพลง หามีจิตต่ำช้าอันใดไม่ มีเวลาสองชั่วยามสมควรเกินพอแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ที่แท้เป็นเช่นนี้ อย่างนั้นข้าพเจ้าก็วางใจแล้ว”

รถม้าแล่นไปยังหอกล้วยไม้หยกซึ่งมีชื่อเสียงที่สุดของนครหลินจวือ ไม่นานก็บรรลุถึง

ยามนี้เป็นเวลาไต้เข้าไฟ หอกล้วยไม้หยกมีแขกเหรื่อคับคั่ง บรรยากาศคึกคักครึกครื้น

ทั้งสองได้รับการต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดี ถูกจัดให้อยู่ในห้องข้างซึ่งตกแต่งอย่างเลิศหรูบนชั้นสอง เหล่าหญิงรับใช้พากันเอาอกเอาใจ เซี่ยงเส้าหลงจึงกล่าว “เหตุใดผู้คนในหอล้วนสนิทสนมคุ้นเคย ทั้งประจบเอาใจพี่เจี๋ยท่าน?”

เจี๋ยจื่อหยวนกล่าวอย่างภาคภูมิใจว่า “หนึ่งนั้นบทเพลงของผู้น้องถูกนำมาใช้ร้องขับขานในที่นี้ สอง เมื่อคืนข้าพเจ้าไหว้วานจงซุนหลงจับจองห้องให้ ในนครหลินจวือไม่มีผู้ใดไม่ให้เกียรติแก่เขา”

ยามนั้นผู้ดูแลหอกล้วยไม้หยกนามหลันฮูหยินรีบรุดมาถึง ไม่ทันเอ่ยปากก็ชม้ายชายตายั่วยวน กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “นวนน่วนทราบว่าท่านเจี๋ยยินยอมมาเยี่ยมนาง สร้างความยินดีจนลืมเลือนทุกผู้คนไป ตอนนี้กำลังสรงสนาน รอสักครู่จะมาถึง ท่านเจี๋ยกับท่านเสิ่นต้องการเรียกบุตรีเราอีกสองนางมาปรนนิบัติรับใช้หรือไม่?”

หลันฮูหยินแม้ย่างเข้าวัยกลางคน หากแต่รู้จักประทินโฉม ทั้งสวมใส่อาภรณ์สวยงาม ดังนั้นสะดุดตาผู้คน ที่ร้ายกาจที่สุดรอยแย้มยิ้มคำจำนรรจ์ของนาง แฝงเสน่ห์เย้ายวนประการหนึ่ง ชวนให้ผู้คนฟุ้งซ่านรัญจวน

เซี่ยงเส้าหลงนึกชมเชยสตรีชาวฉี ไม่ว่าสูงวัยหรืออ่อนเยาว์ ล้วนมีรูปโฉมความงามไม่ธรรมดา สั่งโหย่วกับจ้าวจื้อนับเป็นตัวอย่างที่เด่นชัด

เจี๋ยจื่อหยวนหัวร่อจนหุบปากไม่ลง กล่าวว่า “ไม่ต้องแล้ว พวกเรามาหาคุณหนูน่วนโดยเฉพาะ”

หลันจิงน่วนเดินมาพร้อมกับลมหอมหอบหนึ่ง ทรุดนั่งลงที่หว่างกลางบุรุษทั้งสอง หากแต่ร่างท่อนบนแอบอิงเข้าหาเจี๋ยจื่อหยวน กระซิบกระซาบที่ข้างหูอีกฝ่าย จากนั้นทั้งสองหัวร่อออกมาพร้อมกัน

หลันฮูหยินค่อยกวาดตามายังเซี่ยงเส้าหลง แย้มยิ้มหยาดเยิ้ม กล่าวว่า “คืนนี้นวนน่วนเป็นของท่านเจี๋ยแล้ว ไม่ทราบท่านเสิ่นต้องการให้เราเลือกบุตรีของเราให้ท่านแก่ท่านสักคนหนึ่งหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงรีบกล่าวว่า “คืนนี้ข้าพเจ้าเพียงมาเป็นเพื่อนเท่านั้น”

หลันฮูหยินก็ไม่บังคับแข็งขืน เดินชดช้อยจากไป

เจี๋ยจื่อหยวนคึกคักแจ่มใส ล้วงม้วนแพรจากอกเสื้อ สั่งให้หญิงรับใช้นำหมึกพู่กันมานั่งประพันธ์บทเพลงในบัดดล

เซี่ยงเส้าหลงไม่รบกวนอีกฝ่าย ครึ่งนั่งครึ่งนอนบนเบาะกลมหลับตาลงพักผ่อน หญิงรับใช้ทั้งสองมิต้องให้ออกคำสั่ง ก็ลงมือนวดเฟ้นให้แก่แขกเหรื่อทั้งสอง

เซี่ยงเส้าหลงกลับบังเกิดความสะทกสะท้อน รู้สึกถึงความสำคัญของศักดิ์ฐานะ ตอนนี้เขาเพียงเป็นพ่อบ้าน มิใช่บุคคลสำคัญเช่นกาลก่อน แม้แต่หลันฮูหยินก็ไม่ให้ความสำคัญแก่เขาเท่าใด นึกไปนึกไปกลับเคลิ้มหลับโดยไม่รู้ตัว

ยามเคลิบเคลิ้มคล้ายได้ยินเสียงเพลงอันอ่อนโยนนุ่มนวลของสตรีลอยล่องมากระทบโสต

เซี่ยงเส้าหลงแม้จำแนกไม่ออกว่านางร้องว่ากระไร แต่พบว่าสุ้มเสียงสำเนียงของนางอ่อนหวานไพเราะ คล้ายควันเบาบางหมอกเลือนราง ราวกับสายลมโชยพัดผ่านทุ่งหญ้าก็มิปาน

เซี่ยงเส้าหลงยังเข้าใจว่าตัวเองหลับฝันไป พอลืมตาขึ้น ค่อยพบ

ว่านางงามไร้กระดูกหลันจิงน่วนมาถึงแล้ว กำลังร้องขับขานบทเพลงซึ่งเจี๋ยจื่อหยวนแต่งให้แก่นาง

ที่ด้านตรงข้ามยังเพิ่มชายหนุ่มท่วงท่าสูงสง่าผู้หนึ่ง พอเห็นเซี่ยงเส้าหลงตื่นนอน ก็ทักทายคำหนึ่ง จากนั้นหันไปยังหลันจิงน่วนกับเจี๋ยจื่อหยวนดุจเดิม

เมื่อร้องขับขานจบเพลง ชายหนุ่มนั้นปรบมือชมเชยว่า “บทเพลงแต่งได้ดี คุณหนูน่วนก็ขับขานไพเราะ เสวียนหัวนับถือเลื่อมใสนัก”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ค่อยทราบว่าคนผู้นี้เป็นบุตรชายจงซุนหลง ทั้งเป็นศิษย์น้องของหานเจี๋ยนามจงซุนเสวียนหัว

เจี๋ยจื่อหยวนล้มตัวอยู่ในอ้อมอกของหลันจิงน่วน กวาดตามายังเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “พี่เสิ่นตื่นแล้ว พวกเราดื่มจอกหนึ่ง คืนนี้ไม่เมามายไม่คืนกลับ”

หลันจิงน่วนกลอกตาคู่งามมายังเซี่ยงเส้าหลง สำรวจมองเที่ยวหนึ่งค่อยวกกลับไปยังเจี๋ยจื่อหยวน กล่าวออดอ้อนว่า “ห้ามมิให้ท่านเจี๋ยกล่าวคำ *‘คืนกลับ’* คืนนี้ผู้อื่นจะปรนนิบัติท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงลุกขึ้นนั่งตัวตรง กล่าวอย่างกระดากว่า “ข้าพเจ้าหลับไปนานเท่าใด?”

จงซุนเสวียนหัวยิ้มพลางกล่าวว่า “ผู้น้องมาได้หนึ่งชั่วยาม พี่เสิ่นหลับใหลอยู่ตลอดเวลา หากมิใช่คุณหนูน่วนเอื้อนโอษฐ์ ไม่ว่าผู้ใดคงปลุกพี่เสิ่นไม่ตื่น”

หลันจิงน่วนรินสุราให้แก่คนทั้งสามด้วยตัวเอง เมื่อนางงามไร้กระดูกนางนี้มาถึง ห้องหับเพิ่มความวาบหวามดื่มด่ำ บรรยากาศผิดแผกแตกต่างไป

สุราผ่านไปสามรอบ หลันจิงน่วนกลับไปแอบอิงกับอ้อมอกเจี๋ยจื่อหยวนใหม่ ชวนให้บุรุษบังเกิดความหึงหวงจับใจ

ยามนั้นหลันฮูหยินรุดมาร่วมวง ทรุดนั่งลงที่ข้างกายจงซุนเสวียนหัวอย่างสนิทสนม กล่าวว่า “เราคิดขอตัวนวนน่วนไปสักครู่ ขอ

นายท่านทั้งสามอย่าได้ถือสา”

หลันจิงน่วนกล่าวอย่างแง่งอนว่า “พวกเขาไม่ถือสา ข้าพเจ้ากลับถือสา เพียงแต่น้าหลันรักและห่วงใยนวนน่วน นวนน่วนได้แต่คล้อยตาม”

เซี่ยงเส้าหลงลอบโห่ร้องชมเชยในใจ โฉมสะคราญนางนี้ช่างเจรจาพาที พูดจาสอดคล้องรับกับหลินฮูหยิน ทำให้พวกเขาไม่สามารถปฏิเสธได้

จงซุนเสวียนหัวกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ใช่เป็นพี่ฉีหวี่มาแล้วหรือไม่?”

หลันฮูหยินหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า “คุณชายจงซุนคาดเดาถูกต้อง ผู้มายังมีผู้ยิ่งใหญ่แห่งรัฐฉินท่านเสนาบดีหลี่”

จงซุนเสวียนหัวตาทอประกายวูบดุจสายฟ้า แค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “หากเอ่ยถึงบุคคลสำคัญของรัฐฉิน อันดับแรกสมควรเป็นเซี่ยงเส้าหลง สำหรับหลี่ปู้เหว่ย...เฮอะ”

หลันจิงน่วนคล้ายครุ่นคิดอันใด พลันทอดถอนใจคำหนึ่ง ผละจากอ้อมอกเจี๋ยจื่อหยวน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ข้าพเจ้าไปทักทายแขกเหรื่อสักคำ จากนั้นจะกลับมา”

เจี๋ยจื่อหยวนรีบลุกขึ้น พร้อมกับปรายตาบอกใบ้ต่อเซี่ยงเส้าหลงปากกล่าวว่า “คุณหนูน่วนมิต้องถือสา ข้าพเจ้าสมควรกลับบ้านไปแล้ว”

หลันจิงน่วนไม่ทราบว่าบังเกิดรักแท้หรือแสดงน้ำใจหลอกลวง กลับกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ยินยอมให้ท่านจากไปเด็ดขาด ไม่เช่นนั้นผู้อื่นพานรั้งอยู่ที่นี้ต่อไป”

คราครั้งนี้ถึงรอบเซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความตื่นตระหนก รีบกล่าวว่า “คุณหนูน่วนไม่ไปทักทายสักคำ เกรงว่าเสียมารยาทอยู่บ้าง”

หลันฮูหยินยิ้มพลางกล่าวว่า “พระบิดารองฟังว่าท่านเจี๋ยกับคุณชายจงซุนอยู่ที่นี้ บอกว่าจะรุดมาเอง” กล่าวจบ ขอตัวไปชักนำแขกเหรื่อมา

เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยกล้ารั้งอยู่สืบต่อ น้อมกายกล่าวว่า “ผู้น้อง

รู้สึกศีรษะมึนงงเท้าอ่อนระทวย คิดขอตัวก่อนก้าวหนึ่ง ท่านทั้งสามเชิญเถอะ”

เขาไม่สนใจต่อสายตาอันประหลาดใจของเจี๋ยจื่อหยวนและพวกทั้งสาม ก้าวยาวๆ ไปยังประตูห้อง

เพิ่งเปิดประตูออก เห็นหลันฮูหยินคล้องแขนหลี่ปู้เหว่ยเดินสวนมาที่ด้านหลังตามติดด้วยหานเจี๋ย ฉีหวี่ ตันฉู่แห่งรัฐฉี

ทั้งสองฝ่ายพอเผชิญหน้ากัน หลี่ปู้เหว่ยพลันสะท้านทั้งร่าง ชะงักเท้าอย่างงุนงง ถลึงมองคู่แค้นเช่นเซี่ยงเส้าหลงอย่างไม่เชื่อสายตาตัวเอง

แต่หานเจี๋ย ฉีหวี่และตันฉู่ล้วนจดจำเซี่ยงเส้าหลงไม่ออก

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ คิดรุกก็ใช่ที่ ล่าถอยก็ใช่ที่ จำต้องน้อมกายคารวะกล่าวว่า “เสิ่นเหลียงน้อมพบพระบิดารอง”

ดวงตาหลี่ปู้เหว่ยทอแววสับสน จากนั้นกลับคืนเป็นปรกติ หัวร่อพลางกล่าวว่า “ท่านเสิ่นคลับคล้ายสหายเก่าของเราผู้แซ่หลี่คนหนึ่ง ตอนแรกจึงตระหนกตกใจ”

หานเจี๋ยพอได้ยินชื่อเสิ่นเหลียง ดวงตาทอประกายอำมหิตวูบหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าหลี่ปู้เหว่ยจดจำเขาออก เพียงแต่ไม่กล่าวเปิดโปง ยามนั้นล่าถอยกลับเข้าห้อง ในใจบังเกิดความคิดต่อสู้ขึ้นโดยปราศจากข้อกริ่งเกรงอีกต่อไป กล่าวตามความสัตย์ เขาเองก็เบื่อหน่ายต่อการเล่นละครตบตาผู้อื่นเช่นกัน

หลี่ปู้เหว่ยเดินนำหน้าเข้าห้องข้าง จงซุนเสวียนหัวและพวกรีบลุกขึ้นแสดงความเคารพ เมื่อครู่คนผู้นี้แสดงว่าไม่เห็นหลี่ปู้เหว่ยในสายตา แต่ตอนนี้กระทั่งลมหายใจยังไม่กล้าระบายออกโดยแรง

เจี๋ยจื่อหยวนยกที่นั่งสำคัญให้แก่หลี่ปู้เหว่ย ตัวเองมาที่โต๊ะของเซี่ยงเส้าหลง หลันฮูหยินเห็นหลันจิงน่วนยังติดตามอยู่ข้างกายเจี๋ยจื่อหยวน ได้แต่ปรนนิบัติหลี่ปู้เหว่ยด้วยตัวเอง

หลี่ปู้เหว่ยคารวะสุราต่อทุกคนก่อน จากนั้นชูจอกต่อเซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “คุณหนูฟ่งมีพี่เสิ่นเหลียงดูแลภารกิจให้ นับเป็นบุญวาสนา

ของนางนัก”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า หลี่ปู้เหว่ยดูออกว่าเขาเป็นคนทำลายแผนครอบครองฟ่งเฟยของหลี่ปู้เหว่ย ดังนั้นชูจอกสุราคารวะตอบ กล่าวว่า “หามิได้ ผู้น้องเพียงกระทำตามขีดความสามารถเท่านั้น”

ทุกผู้คนตื่นเต้นสงสัยยิ่ง วิจารณ์ตามศักดิ์ฐานะ ทั้งสองห่างกันสิบหมื่นแปดหมื่นลี้ หากทว่าหลี่ปู้เหว่ยพอเหยียบย่างเข้ามา คล้ายมุ่งความสนใจมาที่เซี่ยงเส้าหลงแต่เพียงผู้เดียว

หลันฮูหยินทางหนึ่งรินสุราให้แก่หลี่ปู้เหว่ย ทางหนึ่งกล่าวว่า “พระบิดารองรู้จักกับท่านเสิ่นหรือ?”

ดวงตาหลี่ปู้เหว่ยทอประกายอำมหิต ปากกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เคยมีการไปมาหาสู่กัน ยามนี้พบพานท่านในต่างแดน เป็นที่คาดคิดไม่ถึงจริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงทราบกระจ่างแก่ใจว่า ในสมองหลี่ปู้เหว่ยตอนนี้เพียงครุ่นคิดว่าจะฆ่าเขาอย่างไร ยามนั้นขบคิดอย่างว่องไวแล้วกล่าว “คราครั้งนี้มายังนครหลินจวือ ไหนเลยคาดคิดว่าจะพบพานสหายเก่ามากมายถึงเพียงนี้”

หลี่ปู้เหว่ยรับฟังจนงงงันวูบหนึ่ง นิ่งครุ่นคิดไม่ตอบคำ

เซี่ยงเส้าหลงย่อมล่วงรู้ความลำบากใจของอีกฝ่าย ต่อให้หลี่ปู้เหว่ยขวัญกล้าเทียมฟ้า ก็ไม่กล้าก่อการร้ายสังหารเขา ซึ่งดำรงตำแหน่งสั้งเจียงจวินแห่งรัฐฉินโดยเปิดเผย ทั้งนี้เพราะขอเพียงเสี่ยวผานทรงทราบว่าหลี่ปู้เหว่ยเคยพบเขาที่นครหลวงรัฐฉี หลังจากนั้นเขาถูกคนฆ่าตาย หลี่ปู้เหว่ยอย่าหมายปฏิเสธความรับผิดชอบได้ ดังนั้นมีแต่ฉวยโอกาสที่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่าเซี่ยงเส้าหลงคือเสิ่นเหลียง หลี่ปู้เหว่ยมีโอกาสก่อการร้ายได้

หลี่ปู้เหว่ยจะไม่แพร่งพรายเรื่องนี้ต่อผู้ใด โดยเฉพาะกับชาวฉี ทั้งนี้เพราะหลี่ปู้เหว่ยและพวกไม่คิดแบกรับข้อหาว่าเป็นคนฆ่าเซี่ยงเส้าหลง

จงซุนเสวียนหัวแปรเปลี่ยนท่าทีที่มีต่อเซี่ยงเส้าหลงโดยสิ้นเชิง

กล่าวว่า “ที่แท้พี่เสิ่นมีการคบหาทั่วแผ่นดิน มิน่าเล่าจึงสนิทสนมกับท่านหลงหยางจวินและพระยาหานแห่งรัฐหาน”

เขาเมื่อกล่าวเช่นนี้ เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าจงซุนหลงมีหูตาอยู่ในคณะนักร้อง ไม่แน่ว่าเป็นพวกของซาลี่

หลี่ปู้เหว่ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ค่อยได้คิดว่าสูญเสียโอกาสฆ่าเซี่ยงเส้าหลง ถึงกับยังต้องคุ้มครองมิให้เซี่ยงเส้าหลงถูกผู้อื่นทำร้าย ไม่เช่นนั้นภายหน้าอาจถูกตั้งข้อหาสมรู้ร่วมคิดกันประทุษร้ายสั้งเจียงจวินแห่งรัฐฉิน

เซี่ยงเส้าหลงชูจอกสุราขึ้นกล่าวว่า “นี่เป็นทุกท่านให้เกียรติ ผู้น้องขอคารวะท่านทั้งหลายจอกหนึ่ง”

ทุกผู้คนไม่เข้าใจความหมายในวาจานี้ เพียงชูจอกสุราขึ้นอย่างงุนงง

แต่หลี่ปู้เหว่ยทราบว่า เซี่ยงเส้าหลงเตือนสติเขาอย่าได้ลงมือโดยวู่วาม ยามนั้นดื่มสุราจนหมดจอกแล้วกล่าว “สองวันนี้พี่เสิ่นมีเวลาว่างหรือไม่? เราจะไปเยี่ยมคำนับด้วยตัวเอง”

คำพูดพอกล่าว ทุกผู้คนตื่นเต้นสงสัยจนปากอ้าตาค้าง ด้วยศักดิ์ตำแหน่งและความถือดีของหลี่ปู้เหว่ย ไฉนลดตัวไปหาเซี่ยงเส้าหลง?

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “พบกันมิสู้อย่าได้พบ พระบิดารองโปรดใคร่ครวญให้ดี”

ความตื่นเต้นสงสัยของทุกผู้คนกลายเป็นความแตกตื่นตระหนก ทราบว่าทั้งสองมีความสัมพันธ์ไม่รวบรัดธรรมดา

ดวงตาหลี่ปู้เหว่ยทอแววขุ่นเคืองขึ้น ก้มศีรษะมองดูจอกเปล่าในมือ กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “เสิ่นเหลียงสมกับเป็นเสิ่นเหลียง วันที่เราได้ยินว่าท่านเสิ่นบุกตึกจงซุนเพียงลำพัง สมควรคาดเดาออกว่าท่านเสิ่นเป็นสหายเก่า”

จงซุนเสวียนหัวมีสีหน้าผิดปรกติธรรมดา ส่งเสียงกระแอมออกมา

เซี่ยงเส้าหลงลอบด่าทอในใจ ทราบว่าหลี่ปู้เหว่ยมิเพียงคิดจุดชนวนความขัดแย้งระหว่างเขากับตระกูลจงซุน ทั้งยังคิดบอกใบ้ถึงศักดิ์ศรี

แท้จริงของเขา ผลที่วาดหวังคือ ภาวนาให้มือกระบี่เช่นจงซุนเสวียนหัวท้าสู้กับเขา สังหารเขาใต้คมกระบี่ อย่างนั้นเสี่ยวผานยากจะทรงทักท้วงอันใดได้แน่นอน หลี่ปู้เหว่ยไม่อาจเปิดโปงว่าเขาคือเซี่ยงเส้าหลง ดังนั้นจึงกล่าวอย่างคลุมเครือ

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "วันนั้นเป็นบิดาของพี่จงซุนอ่อนข้อให้ นอกจากนั้นท่านเสนาบดีหลี่แห่งรัฐฉู่ช่วยไกล่เกลี่ย ไม่เช่นนั้นผู้น้องคงไม่สามารถมาดื่มสุราฟังเพลงของคุณหนูหลันในที่นี้แล้ว"

จงซุนเสวียนหัวเห็นเซี่ยงเส้าหลงให้เกียรติแก่พวกเขา สีหน้าเคร่งเครียดค่อยผ่อนคลาย ชูจอกสุราขึ้นกล่าวว่า "หามิได้ เพียงเป็นการเข้าใจผิดเล็กน้อยเท่านั้น"

จนบัดนี้เจี๋ยจื่อหยวนค่อยมีโอกาสกล่าววาจา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "เพียงเป็นการเข้าใจผิดจริงๆ ทั้งหมดดื่มสุราจอกนี้กัน"

ตันฉู่และพวกยังมีสีหน้าเคลือบแคลงสงสัย ยกจอกสุราขึ้นดื่ม

หลันจิงน่วนรินสุราให้แก่เซี่ยงเส้าหลงก่อน ค่อยถือป้านสุราไปรินให้แก่บุคคลอื่น เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสกระซิบบอกต่อเจี๋ยจื่อหยวนว่า "อย่าลืมเลือนคำกำชับของพี่สะใภ้"

เจี๋ยจื่อหยวนสะท้านขึ้นอย่างนึกได้ ร้องว่า "ท่านทั้งหลายโปรดให้อภัย ผู้น้องต้องรีบกลับบ้านไป"

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อ ออกจากหอกล้วยไม้หยกพร้อมกับเจี๋ยจื่อหยวน

เซี่ยงเส้าหลงพอกลับถึงเรือนฟังเสียงสน คนเฝ้าประตูนามฉือจื่อชุนกระซิบกระซาบว่ามีชายโฉดหญิงแพศยาคู่หนึ่งนัดพบกันที่สวนไม้ดอก ต้องการให้เซี่ยงเส้าหลงไปเห็นกับตา

เซี่ยงเส้าหลงซักถามว่าเป็นผู้ใด ฉือจื่อชุนบอกว่าเป็นต่งสูเจินกับซาลี่ ซึ่งลอบเข้ามายังเรือนฟังเสียงสน เซี่ยงเส้าหลงจึงบอกให้อีกฝ่ายนำทาง

ฉือจื่อชุนมีสีหน้ายินดี เดินนำหน้าอ้อมผ่านตึกกลาง เลียบทางน้อยไปยังสวนหลัง

พอเหยียบย่างเข้าสวนหลัง รอบบริเวณสงบสงัด จันทร์กระจ่างประดับอยู่กลางฟ้า หากทว่าไม่เห็นมีผู้คน

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด ถามถึงผู้คน ฉือจื่อชุนชี้มือไปยังห้องเก็บสิ่งของบริเวณตึกหลัง จากนั้นเดินอ้อมพุ่มไม้ดอก คล้ายคิดไปยังทางน้อยติดกับกำแพงหลัง

เซี่ยงเส้าหลงนึกระแวงสงสัยขึ้นมา หากต่งสูเจินมีความสัมพันธ์กับซาลี่ ตามเหตุผลไม่สมควรนัดพบกันในสถานที่ซอมซ่อเช่นนี้ นึกถึงตอนนี้ห้วงสมองปรากฏภาพสีหน้าอันลิงโลดยินดีของฉือจื่อชุนเมื่อครู่ คล้ายนึกกระหยิ่มใจอันใด

ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงกวักมือเรียกฉือจื่อชุนกลับมาที่หลังพุ่มไม้เตี้ยๆ แถบหนึ่ง กล่าวว่า “ข้าพเจ้ายังมีเรื่องหนึ่งไม่เข้าใจ”

ฉือจื่อชุนถามว่าเรื่องอันใด เซี่ยงเส้าหลงชี้มือไปยังด้านหลังอีกฝ่าย กล่าวว่า “นั่นเป็นผู้ใด?”

ฉือจื่อชุนหันกายไปอย่างงุนงง เซี่ยงเส้าหลงชักมีดสั้นออก อีกมือหนึ่งรวบสองแขนของฝ่ายตรงข้าม จ่อมีดสั้นพาดกับลำคอของอีกฝ่าย ตวาดว่า “ยังคิดหลอกลวงข้าพเจ้าอีก คุณหนูรองอยู่ที่ห้องของนางชัดๆ”

ฉือจื่อชุนกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “ท่านเสิ่นโปรดละเว้นชีวิต ผู้น้อยไม่ทราบว่าคุณหนูรองกลับห้องไปแล้ว”

เพียงคำพูดนี้แสดงว่าฉือจื่อชุนใจสับสนว้าวุ่น หาทราบไม่ว่าเซี่ยงเส้าหลงกล่าววาจาลวงหลอก เซี่ยงเส้าหลงจึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ผู้ใดคิดซุ่มทำร้ายข้าพเจ้า ขอเพียงท่านกล้าบอกว่าไม่ทราบ ข้าพเจ้าจะเชือดคอหอยท่าน ปล่อยให้ท่านหลั่งโลหิตจนตาย”

ฉือจื่อชุนตัวสั่นงันงก รีบกล่าวว่า “ท่านเสิ่นโปรดไว้ชีวิต เป็นซาลี่บีบบังคับผู้น้อยทำเช่นนี้”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกคิดว่าจงซุนเสวียนหัวทราบเรื่องของเขาโดย

กระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ พลันปะติดปะต่อเรื่องราวได้ในบัดดล ถามว่า "จงซุนหลงส่งคนมาช่วยเหลือซาลี่มากน้อยเท่าใด?"

ฉือจื่อซุนพังทลายลงโดยสิ้นเชิง กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "ที่แท้ท่านเสิ่นทราบเรื่องทั้งหมดแล้ว ผู้น้อยขอยอมรับผิด"

ในที่สุดเซี่ยงเส้าหลงทำความเข้าใจกับคนบงการอยู่หลังฉากซาลี่ยามนั้นดึงสายรัดเอวฉือจื่อซุนออกมา มัดพันธนาการผู้คนอย่างแน่นหนา จากนั้นฉีกชายเสื้อของอีกฝ่ายอุดปากคนเอาไว้ ค่อยถลันออกจากหลังพุ่มไม้ อาศัยทิศทางอีกทิศหนึ่งเร้นกายไปยังห้องเก็บสิ่งของนั้น

เซี่ยงเส้าหลงจับตาดู ค่อยพบว่านี่เป็นห้องเก็บฟืน มีหน้าต่างสองบานหันหาสวนไม้ดอก ล้วนเปิดแง้มออก บนหลังคาห้องหมอบซุ่มด้วยผู้คนสองคน ล้วนถือหน้าไม้พาดลูกธนู หากเขาเดินเข้าใกล้คงถูกลูกธนูยิงใส่ กลายเป็นตัวเม่นปรุพรุน ยังมีบนต้นไม้ก็ซุ่มซ่อนด้วยผู้คนเช่นกัน

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ ถลันถึงหลังห้องเก็บฟืน ใช้มีดสั้นเขี่ยกลอนหน้าต่างของห้องเก็บฟืน ผลักเปิดหน้าต่างแง้มออกเล็กน้อย มองเข้าไป

อย่างรวดเร็วเซี่ยงเส้าหลงคุ้นกับความมืดในห้องเก็บฟืน อาศัยแสงจันทร์ที่สาดลอดเข้าไป เห็นใต้หน้าต่างทุกบาน ล้วนหมอบซุ่มด้วยผู้คนสองคน

ได้ยินซาลี่กล่าวขึ้นว่า "ฉือจื่อซุนทำงานอย่างไร จนบัดนี้ยังไม่ปรากฏกาย?"

ผู้คนอีกคนหนึ่งกล่าวว่า "คล้ายกับไม่ถูกต้อง"

เซี่ยงเส้าหลงไม่มีแก่ใจรับฟังสืบต่อ ล้วงชุดไฟกวัดแกว่งจุดขึ้น เหวี่ยงข้ามหน้าต่างหน้าเข้าไป โยนใส่กองหญ้าฟางกองหนึ่ง

ภายในห้องบังเกิดเสียงร้องอุทานดังขึ้น กลายเป็นความชุลมุนวุ่นวาย ประตูไม้ถูกผลักเปิดออก ชายฉกรรจ์หลายคนพุ่งตัวออกมา หลบหนีไปยังประตูหลัง

เซี่ยงเส้าหลงโถมออกจากหลังห้อง ตวาดคำ “หนีไปที่ใด?” เล็งเป้าหมายไปยังซาลี่ซัดมีดสั้นออก ซาลี่แผดร้องคำหนึ่ง ล้มฟุบลงกับพื้น ที่ข้อเท้าถูกมีดสั้นซัดใส่

ผู้คนบนต้นไม้กระโดดลงมา ร่วมขบวนหลบหนี ชั่วพริบตาก็หนีออกทางประตูไป

เซี่ยงเส้าหลงเดินถึงที่ซึ่งซาลี่นอนอยู่ ยื่นเท้าเขี่ยร่างซาลี่พลิกตัวกลับมา ซาลี่รีบร้องว่า “อย่าได้ฆ่าเรา”

ยามนั้นในห้องเก็บฟืนเกิดเพลิงไหม้ แสงไฟส่องต้องสีหน้าอันขลาดเขลากลัวตายของซาลี่ ชวนให้ผู้คนสะอิดสะเอียนแทบอาเจียน

ภายหลังเกิดเรื่อง ฟ่งเฟยสั่งให้หาตัวบุคคลที่สมคบกับซาลี่ทั้งหมด ขับไล่ออกจากคณะนักร้อง ส่วนซาลี่ถูกจับมัดพันธนาการอย่างแน่นหนา ตระเตรียมว่าพรุ่งนี้เช้าจะคุมตัวไปส่งมอบต่อเจ้ารัฐฉี ทวงถามความยุติธรรมจากทางการ

เมื่อซาลี่ถูกคุมตัวจากไป ก็เป็นเวลายามสาม ฟ่งเฟยเชื้อเชิญเซี่ยงเส้าหลงติดตามนางกลับหอห้อง เมื่อขึ้นถึงชั้นบน ฟ่งเฟยกล่าวด้วยน้ำเสียงแดกดันว่า “พ่อบ้านเสิ่นมิใช่ล้มป่วยจนลุกไม่ขึ้นหรอกหรือ ชั่วลัดนิ้วมือเดียวไฉนออกไปท่องเที่ยวกับเจี๋ยจื่อหยวน ทั้งยังประกาศศักดาจับตัวคนร้ายได้?”

เซี่ยงเส้าหลงทรุดนั่งลงอย่างอ่อนล้า กล่าวว่า “ข้าพเจ้ายังพบกับชายคนรักของท่าน”

ฟ่งเฟยหันหลังให้แก่เขา ทอดตาไปยังนอกหน้าต่าง ปากกล่าวว่า “นับแต่คืนนี้เป็นต้นไป ฟ่งเฟยไม่มีชายคนรัก หลังจากนี้ก็ไม่มีอีก”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกถึงความทอดอาลัยตายอยากในน้ำเสียงของนาง ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า “คงไม่หนักหนาสาหัสปานนั้นกระมัง?”

ฟ่งเฟยส่ายหน้ากล่าวว่า “ท่านไม่เข้าใจหรอก ข้าพเจ้าเอ่ยถึงเรื่องของจงซุนหลงต่อเขา ขอให้เขาอาศัยศักดิ์ฐานะของศิษย์พี่จงซุนเสวียนหัว ช่วยเจรจาให้จงซุนหลงเลิกพัวพันข้าพเจ้า เขากลับปฏิเสธบอกว่าไม่

เคยพบจงซุนเสวียนหัวเป็นการส่วนตัว...โอ” จากนั้นกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “ตอนนี้ฟ่งเฟยท้อแท้ทอดอาลัย เพียงคิดเสาะหาสถานที่เร้นลับ ผ่านครึ่งชีวิตหลังอย่างสงบ ไม่ขอแก่งแย่งมีหน้ามีตาอันใดอีก”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “นี่เป็นความฝันใฝ่ของข้าพเจ้า หากคุณหนูใหญ่ยอมรับปากว่าจะให้คุณหนูรองเป็นผู้สืบทอดกิจการ ข้าพเจ้ารับรองว่าจะส่งเสริมปณิธานของท่าน”

ฟ่งเฟยหันขวับกลับมา กล่าวว่า “ท่านอาศัยอะไรรับประกัน?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “อาศัยชื่อ *‘เซี่ยงเส้าหลง’* พอหรือไม่?”

ฟ่งเฟยสะท้านทั่งร่าง เบิกตามองดูเขาอย่างเหลือเชื่อ ชั่วครู่ค่อยกระแทกนั่งลง อุทานว่า “นี่มิใช่ความจริงกระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “หากข้าพเจ้ามิใช่เซี่ยงเส้าหลง เช้าวันนี้คุณหนูใหญ่มาเยี่ยมไข้ ข้าพเจ้าพอเห็นแหวนเข็มพิษ ไฉนหน้าแปรเปลี่ยนไป ทั้งเปิดเผยเรื่องที่หานเจี๋ยไปพบกับจงซุนเสวียนหัวออกมา?”

ฟ่งเฟยก้มศีรษะลงด้วยความละอายเสียใจ กล่าวอย่างจับต้นชนปลายไม่ถูกว่า “ข้าพเจ้าปฏิบัติต่อท่านถึงเพียงนั้น ท่านไฉนยังยินยอมช่วยเหลือผู้อื่นอีก?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “คุณหนูใหญ่ความจริงมิใช่คนเลวร้าย เพียงแต่รับมือกับบุคคลที่คิดครอบครองท่านจนชาชิน จึงไม่กล้าไว้วางใจผู้คนโดยง่ายดาย”

ฟ่งเฟยกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “ตอนนี้ผู้อื่นสมควรทำอย่างไรดี?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “คืนนี้หลี่ปู้เหว่ยจดจำออกว่าเสิ่นเหลียงคือเซี่ยงเส้าหลง หากข้าพเจ้าปกปิดศักดิ์ศรีสืบไปรังแต่เป็นผลร้าย หาเกิดผลดีไม่ พรุ่งนี้เช้าข้าพเจ้าพานกลับคืนสู่โฉมหน้าเซี่ยงเส้าหลง เข้าเฝ้าเจ้ารัฐฉี เมื่อถึงเวลาผู้ใดคิดแตะต้องท่าน ต้องคำนึงถึงผลสุดท้ายให้มากไว้”

ฟ่งเฟยหลั่งน้ำตาออกมา กล่าวว่า “หัวใจฟ่งเฟยตายด้านแล้ว

ทุกประการล้วนแล้วแต่สั้งเจียงจวิน”

นางยกย่องอีกฝ่ายหนึ่งเป็นแม่ทัพผู้ยิ่งใหญ่ แสดงว่ายินยอมเชื่อว่าอีกฝ่ายคือเซี่ยงเส้าหลงแล้ว

เช้าวันรุ่งขึ้นเซี่ยงเส้าหลงไม่ทันตื่นนอน ก็ถูกผู้คนปลุกตื่นขึ้นมาบอกว่าจงซุนเสวียนหัวรุดมารอพบที่ห้องโถงใหญ่

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงเรื่องของซาลี่ พลันเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด จึงออกไปพบกับจงซุนเสวียนหัว

จริงดังคาดหมาย จงซุนเสวียนหัวมาเพื่อขอปรับปรุงความสัมพันธ์กับเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าอีกฝ่ายเห็นหลี่ปู้เหว่ยปฏิบัติต่อเขาเช่นนั้น ฉุกคิดว่าเขามิใช่ชนชั้นธรรมดา ดังนั้นจงซุนหลงผู้เป็นบิดาของอีกฝ่าย ไม่คิดสืบสาวเรื่องที่ถูกซัดมืดบินข่มขวัญ เขาย่อมยินดีคืนดี ทั้งรับปากว่าจะส่งตัวซาลี่คืนให้แก่ตระกูลจงซุน

จงซุนเสวียนหัวคิดไม่ถึงเซี่ยงเส้าหลงมีมิตรไมตรีถึงเพียงนี้ จึงยื่นมือแห่งมิตรภาพออกมา เซี่ยงเส้าหลงก็สัมผัสมือกับอีกฝ่าย

ยามนั้นมีคนเข้ามารายงานว่า หลี่ปู้เหว่ยแห่งรัฐฉินมาหาเซี่ยงเส้าหลง จงซุนเสวียนหัวรับฟังจนอ้าปากค้าง เหม่อมองเซี่ยงเส้าหลงอย่างตะลึงลาน

เซี่ยงเส้าหลงตบไหล่ของอีกฝ่าย กล่าวว่า “พี่จงซุนคงคาดเดาออกว่าเสิ่นเหลียงเป็นชื่อปลอมของผู้น้อง โอกาสหน้าค่อยสนทนาโดยละเอียดกัน”

จงซุนเสวียนหัวได้แต่พกความมึนงงสงสัย หลบออกไปทางประตูหลัง

การมาของหลี่ปู้เหว่ย สร้างความปั่นป่วนวุ่นวายแก่คณะนักร้อง มีแต่ฟ่งเฟยทราบกระจ่างแก่ใจ บุคคลอื่นล้วนจับต้นชนปลายไม่ถูก

หลี่ปู้เหว่ยพอก้าวเข้าประตูตึกมา ก็ขอสนทนากับเซี่ยงเส้าหลงเป็นการส่วนตัว บุคคลอื่นได้แต่ล่าถอยออกจากห้องโถง หลี่ปู้เหว่ยค่อย

ทอดถอนใจยาวกล่าวว่า “เส้าหลงร้ายกาจจริงๆ กลับสามารถปลอมตัวเป็นเสิ่นเหลียงซ่อนตัวอยู่ในนครหลินจวือ”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “พระบิดารองคงผิดหวังกระมัง?”

หลี่ปู้เหว่ยตาสาดประกายเย็นเยียบวูบหนึ่ง จากนั้นสลายวับ กล่าวว่า “เส้าหลงไฉนกล่าวเช่นนี้ ท่านยังไม่ทราบว่ารัชทายาททรงเป็นห่วงท่านเพียงไหน ตอนนี้เราพบพานเส้าหลง ย่อมต้องคุ้มครองท่านกลับนครเสียนหยาง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็ไม่มีความจำเป็นต้องปกปิดศักดิ์ศรีอีกต่อไป ขอให้พระบิดารองกราบทูลต่อเจ้ารัฐฉีว่าข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ เพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้เข้าเฝ้าอย่างเป็นทางการ”

หลี่ปู้เหว่ยขบคิดชั่วขณะ จึงทอดถอนใจอีกครากล่าวว่า “ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเราไฉนกลับกลายเป็นถึงขั้นนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงจึงกล่าวเป็นเชิงแดกดันว่า “ข้าพเจ้าคล้ายไม่ต้องรับผิดชอบกระมัง?”

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวว่า “เป็นเราผิดไป เพียงมิทราบเหตุการณ์สามารถกอบกู้แก้ไขหรือไม่ ขอเพียงพวกเราร่วมแรงร่วมใจสนับสนุนส่งเสริมรัชทายาท แผ่นดินจะตกเป็นของรัฐฉินเราอย่างแน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน เขาล่วงรู้นิสัยใจคอหลี่ปู้เหว่ยเป็นอย่างดี คนผู้นี้ชมชอบต่อสู้ช่วงชิง ไม่ว่าตกอยู่ในสภาพเช่นใดจะไม่ยอมพ่ายแพ้ ยิ่งไม่ยอมรับผิด ตอนนี้กลับยอมอ่อนข้อถึงเพียงนี้ เพียงหมายความว่าฝ่ายตรงข้ามมีไม้ตายอื่น จึงคิดสะกดเขาไว้ชั่วคราว นั่นที่แท้เป็นแผนร้ายเยี่ยงไร?

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “นับแต่แรกเริ่มจนถึงบัดนี้ เราเซี่ยงเส้าหลงเป็นคนรักสันติ เพียงแต่ถูกบีบบังคับให้ต่อสู้ เรื่องระหว่างพวกเราคงไม่อาจคลี่คลายด้วยวาจาลมปากเท่านั้น”

หลี่ปู้เหว่ยแสร้งกล่าวอย่างจริงจังว่า “เราไม่โทษว่าเส้าหลงคาด

คิดเช่นนี้ คราก่อนเราคิดยกเหนียงหยงให้แก่เส้าหลง เพื่อแสดงออกถึงความจริงใจคิดคืนดี เพียงแต่บุตรีดื้อดึงไม่เชื่อฟังวาจา เป็นเหตุให้ไม่อาจปฏิบัติตามที่ตั้งใจไว้” พลางจับจ้องมองอีกฝ่าย กล่าวอย่างแช่มช้าว่า “ตอนนี้เราจะแจ้งเรื่องของเส้าหลงต่อเจ้ารัฐฉี เส้าหลงนึกทบทวนคำพูดเมื่อครู่ให้ดี แต่ไม่ว่าเส้าหลงยอมให้อภัยเราหรือไม่ เราตกลงใจว่าจะยุติการต่อสู้ช่วงชิงกับเส้าหลง เรื่องนี้ขอให้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ยืนยันเถอะ”

จวบกระทั่งหลี่ปู้เหว่ยจากไป เซี่ยงเส้าหลงยังนั่งเซื่องซึมเซาดุจเดิม เขาแน่ใจว่าหลี่ปู้เหว่ยมีแผนจัดการกับเขา จึงแสร้งแสดงกิริยาเกินควรเช่นนี้ แต่ว่าเพียงกำจัดฆ่าเขา ตราบใดที่เสี่ยวผานยังครองบัลลังก์อยู่ หลี่ปู้เหว่ยไม่ถือว่าประสบชัยชนะ

นึกถึงตอนนี้ เซี่ยงเส้าหลงพลันหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา นึกออกว่าไม้ตายของหลี่ปู้เหว่ยเป็นอย่างไรแล้ว

นั่นคือจุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวระหว่างเขากับเสี่ยวผาน...ชาติกำเนิดที่แท้จริงของเสี่ยวผาน

หากแม้นเล่าไอ่ทราบเรื่องจากพระโอษฐ์จีไทเฮา หรือล่วงรู้ที่อยู่ของสามีภรรยาชาวจ้าวซึ่งเคยชุบเลี้ยง *“อิ๋งเจิ้งตัวจริง”* นำตัวพวกเขากลับนครเสียนหยาง และเปิดโปงออกมา เสี่ยวผานมิเพียงไม่อาจครอบครองบัลลังก์สืบไป เขาก็มีโทษฐานเท็จทูล ต้องถูกประหารชีวิตสถานเดียว

แต่แล้วเซี่ยงเส้าหลงประหวัดหวนนึก หากเรื่องนี้เกิดขึ้นจริง ในประวัติศาสตร์คงไม่มีจิ๋นซีฮ่องเต้แล้ว

ตอนนี้เขาแม้คาดเดาแผนการของหลี่ปู้เหว่ยออก แต่ไม่ทันยับยั้งได้ สร้างความร้อนรุ่มกระวนกระวายจนคิดใคร่ทุบอกร่ำร้องดังๆ ระบายความคับข้องใจออกมา

ยามนั้นฟ่งเฟยออกมาสมทบ ทรุดนั่งลงที่ข้างกายเซี่ยงเส้าหลง สอบถามว่าสมควรเปิดใจสนทนากับต่งสูเจินและพวกหรือไม่?

เซี่ยงเส้าหลงสะกดอารมณ์อันพลุ่งพล่านลง ผงกศีรษะเห็นพ้องเรื่อง

ภายในของคณะนักร้อง ในที่สุดมีข้อยุติด้วยดี หากทว่าเรื่องของเซี่ยงเส้าหลงเองกลับใกล้ปะทุขึ้น

ตอนนี้เขาแทบไม่มีแก่ใจรั้งอยู่ที่นครหลินจวือสืบไป เพียงภาวนาว่าสามารถเดินทางกลับนครเสียนหยางแต่เนิ่นๆ เพื่อหารือกับเสี่ยวผานรับมือ *"วิกฤตการณ์แห่งชาติกำเนิด"* ครั้งนี้

ไม่ทราบเมื่อใดเขาจึงมีชีวิตอย่างสุขสันโดษได้?

เข้าเฝ้าเจ้ารัฐฉี

เสี้ยวเยี่ยถันลบคราบปลอมแปลง ช่วยเหลือเซี่ยงเส้าหลงกลับคืนสู่รูปโฉมดังเดิม เพิ่งเสร็จสิ้นเรียบร้อย มีคนเข้ามารายงานว่า หลงหยางจวินขอเข้าพบ

หลงหยางจวินบอกต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า เขาดำเนินการตามแผนแสร้งลอบถามหานฉ่วงว่ามีแผนจัดการกับเซี่ยงเส้าหลงหรือไม่ กลับถูกหานฉ่วงด่าทอเป็นการใหญ่ ดูท่าหานฉ่วงไม่คล้ายเป็นคนเปิดเผยร่องรอยของเซี่ยงเส้าหลงต่อปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงเสี้ยวเยี่ยถัน แต่แล้วตัดความเป็นไปได้นี้ทิ้งไป หลงหยางจวินยังยืนยันว่า ไม่ว่าอย่างไรเขายืนอยู่ฝ่ายเซี่ยงเส้าหลง ถึงกับชักชวนเซี่ยงเส้าหลงติดตามเขาหลบหนีออกจากรัฐฉีในคืนนี้

หลังจากนั้นหานเจี๋ยกับตันฉู่แห่งรัฐฉีพากันเดินทางมา นำเซี่ยงเส้าหลงเดินทางเข้าสู่วังฉี

นี่เป็นครั้งแรกที่เซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่เมืองชั้นใน เห็นสิ่งก่อสร้างตามรายทางภูมิฐานกว่าสิ่งปลูกสร้างของเมืองใหญ่รอบนอกมากนัก

ตันฉู่ทำหน้าที่แนะนำทิวทัศน์รายทาง เมื่อบรรลุถึงวังฉี หลี่ปู้เหว่ยกับเถียนตานพากันออกมาต้อนรับ

หลังจากทักทายตามมารยาท เถียนตานแสดงออกถึงบุคลิกของผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุค กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ไม่ว่าเป็นศัตรูหรือสหายกับ

สั้งเจียงจวิน ล้วนยอมรับนับถือท่านจนหมดหัวใจ ในโลกหากปราศจากบุคคลเช่นสั้งเจียงจวิน คงจืดชืดไร้รสชาตินัก”

เซี่ยงเส้าหลงก็กลับคืนสู่ความโอ่อ่าผ่าเผยเช่นกาลก่อน ยิ้มพลางกล่าวว่า “ชีวิตเฉกเช่นการประชันขันแข่ง ท่านเสนาบดีเถียนมีอารมณ์สุนทรีย์เช่นนี้ ผู้ที่นับถือเลื่อมใสสมควรเป็นเส้าหลงจึงถูกต้อง”

พร้อมกันนั้นสังเกตเห็นว่า เถียนตานปรากฏเค้าความร่วงโรย หามีความอาจหาญเช่นกาลก่อนไม่

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวเสริมว่า “ทั้งหมดล้วนเป็นสหายเก่า ตอนนี้ต้าอ๋องต้องการพบกับเส้าหลง มีคำพูดใดรอถึงงานเลี้ยงซึ่งท่านเสนาบดีเถียนจัดเลี้ยงต้อนรับเส้าหลง แล้วค่อยสนทนาเถอะ”

เจ้ารัฐฉีทรงต้อนรับเซี่ยงเส้าหลงที่แท่นหวนกงไถ ซึ่งเป็นสถานที่จัดงานฉลองวันเกิดในอีกสามวันให้หลัง

แท่นหวนกงไถเป็นกลุ่มสิ่งปลูกสร้างที่ภูมิฐานที่สุดในวังฉี ตั้งอยู่ห่างจากกำแพงวังตะวันตกแปดสิบกว่าวา เป็นแท่นสูงห้าวา มีความกว้างยี่สิบวา ยาวยี่สิบห้าวา เมื่อขึ้นไปบนแท่นสามารถมองเห็นลานสวนสนามซึ่งบรรจุไพร่พลนับหมื่นนาย

แท่นหวนกงไถลักษณะคล้ายพีระมิดยอดแบนราบหลังหนึ่ง ปลายยอดมีทั้งสิ้นสองชั้น สามด้านค่อนข้างลาดชัน มีแต่ด้านทิศใต้ที่เรียบกว่าสร้างบันไดร้อยกว่าขั้น กึ่งกลางของปลายยอดมีแท่นสี่เหลี่ยม สูงประมาณห้าเชียะอีกแท่นหนึ่ง ปูแผ่นอิฐลวดลาย สูงสง่ายิ่งนัก

เจ้ารัฐฉีทรงเบิกตัวเซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าที่ตำหนักขุนทัพ ซึ่งอยู่ชั้นล่างของแท่นหวนกงไถ โดยมีองค์ชายใหญ่เถียนเซิงกับองค์ชายรองเถียนเจี้ยนร่วมด้วย

เจ้ารัฐฉีองค์ปัจจุบันมีพระนามว่าฉีเซียงอ๋อง มีพระชนมายุเจ็ดสิบเศษ พระวรกายทั้งต่ำเตี้ยทั้งอ้วนกลม พระสุขภาพไม่สู้ดีนัก

เถียนเซิงกับเถียนเจี้ยนล้วนมีรูปร่างสันทัด เค้าใบหน้าละม้ายคล้ายเหมือนลักษณะพื้นเพธรรมดา หากเปรียบเทียบกับเถียนเซิง ออกจะ

หมกมุ่นกับสุรานารีเกินไป ในขณะที่เถียนเจี้ยนคึกคักแจ่มใสกว่ามากนัก

บรรยากาศการเข้าเฝ้าดำเนินไปด้วยความใกล้ชิดสนิทสนม หลังจากถวายความเคารพ เซี่ยงเส้าหลงกับหลี่ปู้เหว่ยนั่งอยู่ในตำแหน่งเบื้องล่าง อีกฟากหนึ่งนั่งไว้ด้วยองค์ชายใหญ่และรอง พร้อมด้วยมหาเสนาบดีแห่งรัฐฉี

เจ้ารัฐฉีประทับนั่งบนบัลลังก์ ทอดพระเนตรเซี่ยงเส้าหลงแล้วรับสั่งว่า "ครั้งกระโน้น**จางอี้*** รับราชการที่รัฐฉู่ ระหว่างงานเลี้ยง ชมดูหยก**เหอซื่อปี้**** ซึ่งเป็นของวิเศษประจำรัฐฉู่ จากนั้นหยกกลับสูญหาย มีคนระแวงสงสัยว่าจางอี้ขโมยไป ดังนั้นทุบตีเขาเป็นการใหญ่ จางอี้ประคับประคองตนกลับบ้าน ถามภรรยาว่าลิ้นของเขายังอยู่หรือไม่ บอกว่าขอเพียงลิ้นยังคงอยู่ ก็ไม่ต้องกลัวอันใด..."

ทุกผู้คนพากันหัวร่อตาม แต่ไม่เข้าใจว่าพระองค์ไฉนทรงเล่านิทานเรื่องนี้ออกมา

เจ้ารัฐฉีตรัสสืบต่อ "จางอี้อาศัยลิ้นข้างนี้พิชิตตำแหน่งมหาเสนาบดี ส่วนท่านเซี่ยงเส้าหลงอาศัยกระบี่คู่มือไต่เต้าขึ้นเป็นสั้งเจียงจวิน กล่าวได้ว่าหนึ่งลิ้นหนึ่งกระบี่ประชันแข่งขันกัน"

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งรับรู้ถึงจินตนาการความคิดของชาวฉี ดังนั้นขานรับว่า "ต้าอ๋องเปรียบเปรยได้วิเศษแท้"

เถียนเซิงกล่าวเสริมว่า "แต่ว่าสั้งเจียงจวินเปลี่ยนเป็นใช้ *'มีดสั้นยาว'* ไม่ใช้กระบี่แล้ว"

เจ้ารัฐฉีตรัสด้วยความไม่พอพระทัยว่า "เราไหนเลยไม่ทราบ เราสั่งคนไปนำอาวุธวิเศษของสั้งเจียงจวินกลับมาแล้ว"

คราครั้งนี้ถึงรอบเซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความกระอักกระอ่วน ไม่ทราบกราบทูลกระไรดี หรือจะบอกว่าเขาขโมยดาบมา ทั้งยังถูกปราชญ์

** จางอี้เป็นนักการทูตรัฐฉิน ดำเนินแผนเชื่อมโยงในแนวขวาง ทำลายนโยบายรวมประสานแนวดิ่งของหกรัฐ*

*** หยกงามที่มีค่าที่สุดของจีนตั้งแต่ยุคโบราณกาลจวบปัจจุบัน*

กระบี่แห่งจี้เสียแทงใส่หนึ่งกระบี่?

พร้อมกันนั้นเขาสังเกตออกว่า เจ้ารัฐฉีไม่ทรงโปรดองค์ชายใหญ่เถียนเซิง มิน่าเล่าเถียนตานเปลี่ยนเป็นสนับสนุนองค์ชายรองเถียนเจี้ยนแทน

เจ้ารัฐฉีรับสั่งอีกว่า "นับตั้งแต่อ๋ององค์ก่อนทรงเสนอแนวทาง *'เคารพอ๋องขจัดพวกฮวน'* รัฐฉีเราก็กำหนดแนวความคิดกอบกู้แผ่นดิน สร้างความสมานฉันท์ในเหล่าผู้ครองแคว้น ส่วนรัฐท่านดำเนินการปฏิรูปตั้งแต่ซางเอียง รัฐฉีกับรัฐฉินจึงมีสภาพเป็นสองรัฐใหญ่แห่งตะวันออกและตก หากร่วมมือจะเกิดประโยชน์ แตกแยกรังแต่เป็นความเสียหาย บัดนี้พระบิดารองเดินทางมาด้วยตัวเอง สั้งเจียงจวินก็มาเป็นแขกของรัฐเรา พวกเราสมควรเพิ่มความสนิทสนมอีกสามส่วน"

ผู้คนในตำหนักมีสีหน้าผิดแผกแตกต่าง เถียนเซิงถูกพระบิดาตำหนิจึงก้มศีรษะสงบปากคำ เถียนเจี้ยนใช้สายตาอันกระตือรือร้นมองดูเซี่ยงเส้าหลง หลี่ปู้เหว่ยแม้แย้มยิ้ม แต่สีหน้าไม่ใคร่เป็นปรกติ เถียนตานยังคงมีท่วงท่าลึกล้ำสุดหยั่งคาด

ยามนั้นมีขุนนางใกล้ชิดคนหนึ่งเดินขึ้นบันไดถึงข้างบัลลังก์ คุกเข่าถวายกระบอกเอกสารต่อเจ้ารัฐฉี ทั้งยังกราบทูลอยู่หลายประโยค

เจ้ารัฐฉีมีพระพักตร์ตื่นเต้นสงสัย หันมารับสั่งต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า "ท่านปราชญ์กระบี่บอกว่าคืนอาวุธวิเศษแก่สั้งเจียงจวินแล้ว ทั้งยังฝากสาส์นมาฉบับหนึ่งให้เราส่งมอบต่อสั้งเจียงจวิน"

เถียนตานกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "นี่เป็นเรื่องราวใด สั้งเจียงจวินพบกับปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียแล้วหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกไม่ถูกต้อง เพียงผงกศีรษะรับอย่างคลุมเครือ

เจ้ารัฐฉีทรงพระบัญชาให้ขุนนางฝ่ายในมอบกระบอกเอกสารแก่เซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงรับมาดึงม้วนแพรออกดู จากนั้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "ท่านปราชญ์กระบี่ให้เกียรติ นัดหมายว่าหลังงานฉลองวันเกิดหนึ่งวัน จะซ้อมมือกับข้าพเจ้าที่แท่นมองดูดาวของสำนักจี้เสีย ข้าพเจ้า

รู้สึกเป็นเกียรตินัก”

เถียนตานกับหลี่ปู้เหว่ยพอฟัง ดวงตาทอประกายยินดีวูบหนึ่ง เจ้ารัฐฉีกลับตระหนกพระทัยจนพระพักตร์ขาวซีดลง พระองค์ทรงทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงเป็นยอดขุนพลแห่งรัฐฉิน หากประลองยุทธ์กับปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย จนพลาดพลั้งเสียชีวิต ไม่ทราบเสี่ยวผานจะทรงระบายโทสะใส่รัฐฉีหรือไม่?

เซี่ยงเส้าหลงกลับลอบหัวร่อ สามวันให้หลังเขาสมควรติดตามหลงหยางจวินถึงรัฐวุ่ย มาตรว่าผู้อื่นหัวร่อเยาะเขาเกรงกลัวปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย เขาหานำพาไม่ ตอนนี้บุคคลที่เขาไม่ต้องการพบที่สุดหนึ่งคือหลี่มู่ อีกผู้หนึ่งคือปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย ซึ่งมีพลังฝีมือถึงขั้นน่ากลัวนัก

เซี่ยงเส้าหลงทูลลาเจ้ารัฐฉี พอลงจากแท่นหวนกงไถ ก็เผชิญกับเจี๋ยจื่อหยวนซึ่งมาดักรอพบหน้า เซี่ยงเส้าหลงจึงร่ำลาหลี่ปู้เหว่ยกับเถียนตาน ออกจากวังฉีพร้อมกับเจี๋ยจื่อหยวน

เจี๋ยจื่อหยวนตัดพ้อเซี่ยงเส้าหลงปกปิดศักดิ์ศรีที่แท้จริงเอาไว้ แต่ยอมรับว่าเซี่ยงเส้าหลงมีบุคลิกสูงสง่าไม่ธรรมดา

ทั้งสองออกจากประตูวัง มาถึงที่จอดรถม้า เจี๋ยจื่อหยวนชักชวนเซี่ยงเส้าหลงขึ้นรถด้วยกัน บอกว่าจะไปพบจงซุนหลง ทั้งนี้เพราะจงซุนหลงเตรียมขอขมาเซี่ยงเส้าหลงด้วยตนเอง

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความสะทกสะท้อน เห็นว่าผู้คนชาวโลกเป็นเช่นนี้เอง เมื่อเขาคืนกลับสู่ศักดิ์ฐานะเซี่ยงเส้าหลง โลกล้วนเปลี่ยนไปสมมติเช่นคนในคณะนักร้องเคารพยกย่องเขา เปรียบกับตอนที่ปลอมตัวเป็นเสิ่นเหลียง ให้ความรู้สึกที่ดีกว่ามากนัก

รถม้าแล่นถึงตึกจงซุน จงซุนหลงกับจงซุนเสวียนหัวสองพ่อลูกล้วนรอต้อนรับอยู่หน้าประตู

ตอนนี้เซี่ยงเส้าหลงกลายเป็นผู้ช่วยเพียงหนึ่งเดียวของตระกูลจงซุน

สำหรับชาวฉี ไม่มีเรื่องใดสำคัญกว่ารักษาสัมพันธไมตรีกับรัฐฉิน

อีก อย่างนั้นรัฐฉีจึงสามารถทำสงครามกับรัฐเอี้ยนซึ่งเป็นศัตรูสำคัญ ดำเนินการขยายอาณาเขต นำไปสู่การรวมแผ่นดินเข้าด้วยกัน

เถียนตานที่สามารถชิงตัวเถียนเจี้ยนจากมือจงซุนหลง เพราะเขามีไพ่วิเศษเช่นหลี่ปู้เหว่ย แต่หากเซี่ยงเส้าหลงซึ่งมีอำนาจโน้มน้าวเสี่ยวผานยิ่งกว่าหลี่ปู้เหว่ยยืนอยู่ฝ่ายจงซุนหลง เถียนเจี้ยนไหนเลยยังใช้สอยเถียนตาน ซึ่งตอนแรกให้การสนับสนุนพระเชษฐาของเขาอีก ในสภาพเช่นนี้ จงซุนหลงย่อมต้อนรับขับสู้เซี่ยงเส้าหลงอย่างเต็มที่

ทั้งหมดเข้าห้องโถงไปนั่งลง จงซุนหลงกล่าวขออภัยเซี่ยงเส้าหลงก่อน ขณะจะกล่าวกระไร เซี่ยงเส้าหลงชิงกล่าวว่า “โดยส่วนตัวและส่วนรวม เราเซี่ยงเส้าหลงจะรับใช้พี่เจี๋ยกับท่านหลงอย่างเต็มที่ ดังนั้นมิต้องกล่าวเกรงอกเกรงใจไปแล้ว”

จงซุนหลงสองพ่อลูกพอฟังยินดียิ่ง เจี๋ยจื่อหยวนกล่าวว่า “ผู้น้องคิดนัดหมายองค์ชายรองพบปะหารือกับพวกท่านในคืนนี้ ไม่ทราบนัดพบกันที่ใดดี?”

จงซุนหลงขบคิดแล้วกล่าว “มิสู้เป็นหอกล้วยไม้หยก จะได้สนทนาอย่างปลอดโปร่ง”

เจี๋ยจื่อหยวนกล่าวด้วยความยินดีว่า “นั่นเป็นสถานที่อันประเสริฐจริงๆ”

จงซุนเสวียนหัวขมวดคิ้วกล่าวว่า “ฟังว่าอาจารย์เราส่งสาส์นท้ารบกับสั้งเจียงจวิน นี่นับเป็นเรื่องปวดสมองนัก รอสักครู่เสวียนหัวจะเข้าพบอาจารย์ ดูว่าขอร้องให้ท่านผู้เฒ่าเปลี่ยนความตั้งใจได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะกล่าวว่า “มิต้องวุ่นวายแล้ว เรื่องที่อาจารย์ท่านตัดสินใจ เกรงว่าแม้แต่ต้าอ๋องพวกท่านยังไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ผู้น้องเองก็คิดรับทราบสุดยอดกระบี่ของอาจารย์ท่านดู”

จงซุนหลงกล่าวด้วยความตื่นเต้นตึงเครียดว่า “ท่านปราชญ์กระบี่ปรกติอ่อนโยนน่าสนิทสนม แต่กระบี่หลุดจากฝักจะไม่ไว้ไมตรี หากแม้นสั้งเจียงจวินได้รับความเสียหายอันใด อย่างนั้น...โอ”

ก่อนที่จะรับทราบเพลงกระบี่ของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย หากมีคนกล่าวเป็นความหมายว่าเซี่ยงเส้าหลงต้องปราชัยแน่นอน เซี่ยงเส้าหลงคงมีโทสะ แต่ยามนี้หาขุ่นเคืองไม่ เพียงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าย่อมมีวิธีคุ้มครองป้องกันตัว ขอท่านหลงอย่าได้เป็นห่วง”

จงซุนหลงส่งเสียงกระแอม เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า “เราจงซุนหลงขออาศัยโอกาสนี้ ประกาศเจตนารมณ์ต่อสั้งเจียงจวินว่า เราไม่กล้าคิดและเล็มคุณหนูฟ่งเฟยอีก หากผิดคำพูดขอให้เราจงซุนหลงทอดซากศพอุจาดอยู่กลางทุ่งร้าง ขอให้สั้งเจียงจวินถ่ายทอดบอกต่อคุณหนูใหญ่ด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิดกล่าวว่า “ผู้น้องอาจขอให้คุณหนูใหญ่ไปจากนครหลินจวือก่อนก้าวหนึ่ง รบกวนท่านหลงช่วยดูแลคุณหนูใหญ่แทน”

จงซุนหลงยกมือตบอก กล่าวว่า “เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของเรา ขอสั้งเจียงจวินโปรดวางใจ”

คนคิดเด็ดบุปผากลับกลายเป็นผู้พิทักษ์บุปผา เรื่องราวในโลกมักอยู่เหนือความคาดหมายผู้คนนัก

เจี๋ยจื่อหยวนพลันสอดคำขึ้น “ก่อนถึงกำหนดประลองยุทธ์กับท่านปราชญ์กระบี่ พี่เซี่ยงมิสู้หาข้ออ้างกลับรัฐฉิน อย่างนั้นมิใช่แก้ปัญหาได้หรอกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงเองก็ตั้งใจเช่นนี้อยู่แล้ว จึงกล่าว “รอให้ผ่านพ้นคืนนี้ ดูว่าสนทนากับองค์ชายรองได้ข้อสรุปอย่างไรแล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ”

ทุกผู้คนเห็นเซี่ยงเส้าหลงไม่ยืนกรานว่าจะประลองยุทธ์กับปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย ค่อยคลายใจลง

เซี่ยงเส้าหลงลุกขึ้นกล่าวอำลา จงซุนหลงติดตามส่งถึงประตูใหญ่ จากนั้นให้จงซุนเสวียนหัวกับเจี๋ยจื่อหยวนเป็นเพื่อนเซี่ยงเส้าหลงกลับถึงเรือนฟังเสียงสน

เซี่ยงเส้าหลงพอกลับถึงเรือนฟังเสียงสน ผู้ติดตามของฟ่งเฟยนามเฉาฉุนสะอึกเข้ามาต้อนรับ รายงานว่าจางเฉวียนพร้อมด้วยสมุนคู่ใจนามคุนซาน หอบข้าวของเต็มคันรถสองคันจากไปแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าเช่นนี้กลับหมดจดนัก เป็นการตัดปัญหาทั้งมวล เฉาฉุนยังเรียนบอกว่า คุณหนูใหญ่และคุณหนูรองขอเชิญเซี่ยงเส้าหลงไป ยังมี *"ท่านถัน"* ก็รอเซี่ยงเส้าหลงอยู่ที่ห้องข้างตะวันออก

เซี่ยงเส้าหลงเห็นตัวเองกลายเป็นบุคคลที่ได้รับการต้อนรับถึงเพียงนี้ ถึงกับศีรษะพองโตขึ้นมา จากนั้นรุดไปพบเสี้ยวเยี่ยถันก่อน

เสี้ยวเยี่ยถันยืนมือไพล่หลัง ชมทิวทัศน์หิมะอยู่ริมหน้าต่าง เมื่อเซี่ยงเส้าหลงมาถึง เสี้ยวเยี่ยถันบอกว่า เขามีข่าวร้ายจะแจ้งให้ทราบ วันนี้เขาปลอมแปลงโฉมสะกดรอยตามพระยาปราบบรรพตหานฉ่วง พบว่าหานฉ่วงแอบไปพบกับกวอไคแห่งรัฐจ้าว หารือเป็นเวลาหนึ่งชั่วยามค่อยจากไป

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความผิดหวังเสียใจ เขาไม่ทรยศผู้คน ผู้คนกลับทรยศต่อเขา ยังมีคำพูดใดจะกล่าว?

เสี้ยวเยี่ยถันยังอธิบายอีกว่า สาเหตุที่เขาสะกดรอยตามหานฉ่วงเป็นเพราะหลงหยางจวินมาหาหานฉ่วง ทั้งสองหารือลับอยู่ครู่หนึ่ง หานฉ่วงค่อยเดินทางไปพบกวอไค

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวเช่นนี้หมายความว่าแม้หลงหยางจวินก็ทรยศเนรคุณต่อเขาเช่นกัน

เสี้ยวเยี่ยถันเน้นว่า เซี่ยงเส้าหลงไว้วางใจสหายเกินไป ภายใต้ผลประโยชน์ตลอดจนความอยู่รอดของชนชาติ ไม่ว่าน้ำใจไมตรีใดล้วนสลัดตัดรอน สำหรับกับชาวจ้าว วุ่ยและหานได้แต่คิดกำจัดฆ่าเซี่ยงเส้าหลง คนของสามรัฐค่อยนอนตาหลับได้

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนสมองพองโต กล่าวว่า "เมื่อไม่อาจร่วมทางกับผู้ใด ข้าพเจ้าจะไปเองก็แล้วกัน"

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวว่า "ฟังว่าปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียส่งสาส์นท้ารบต่อท่าน ยินดีต่อสู้กันตัวต่อตัว ท่านจะหลบหนีโดยไม่ทันต่อสู้หรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "พี่ท่านกลับมีหูตาปราดเปรียวนัก"

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวว่า “มิใช่เรามีหูตาปราดเปรียว หากแต่มีคนจงใจปล่อยข่าวออกมาจนแพร่กระจายทั่วนครหลวง บีบบังคับให้ท่านจำต้องรับศึก ท่านครุ่นคิดหรือไม่ หากท่านผละจากไปในลักษณะนี้ จะสร้างความเสียหายแก่ท่านเพียงไหน?”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าว “แม้ทราบว่าต้องตาย ยังจะต่อสู้หรือไร?”

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวว่า “หากท่านคาดคิดเช่นนี้ ต้องพ่ายแพ้แน่นอน ดูจากที่ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียท้าสู้กับท่าน แสดงว่ามันยึดถือท่านเป็นคู่มือที่คู่ควร”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “อาจบางทีเป็นหานเจี๋ยรับคำสั่งจากหลี่ปู้เหว่ย เชิญมันมาจัดการกับข้าพเจ้า”

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวว่า “นี่เป็นเพราะท่านไม่เข้าใจปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย ไม่มีผู้ใดโน้มน้าวจิตใจมันได้ คนผู้นี้ชมชอบกระบี่ยิ่งชีวิต เมื่อเยาว์วัยเคยตระเวนไปทุกแห่งหน ท้าประลองกระบี่กับผู้คน ฟังว่าหลังอายุยี่สิบห้าปีเป็นต้นมา ไม่เคยลิ้มลองความพ่ายแพ้มาก่อน”

เซี่ยงเส้าหลงร้องโพล่งว่า “อย่างนั้นพี่ท่านยังให้ข้าพเจ้าตอบรับการท้าสู้จากมันอีก?”

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวอย่างจริงจังว่า “นี่เพียงเป็นการวิจารณ์ตามเรื่องราว ชาวฉินให้ความสำคัญกับการต่อสู้ ยกย่องมือกระบี่อย่างสูง มาตรว่าท่านสู้แพ้ ก็ไม่มีผู้ใดเย้ยหยันไยไพ แต่หากชิงหลบหนีโดยไม่ทันต่อสู้ จะกระทบกระเทือนถึงชื่อเสียงเกียรติภูมิของท่าน อาจบางทีท่านสามารถทำความตกลงกับมันก่อนว่า เพียงต่อสู้กันสิบกระบวนท่า ไม่แน่ว่าอาจประคับประคองตัวรอดพ้นมาได้”

เซี่ยงเส้าหลงหวั่นไหวคล้อยตาม ผงกศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะลองเสนอต่อเจ้ารัฐฉี อ้างว่าไม่ต้องการให้ผู้ใดผู้หนึ่งได้รับบาดเจ็บหรือประสบอันตราย”

เสี้ยวเยี่ยถันขบคิดชั่วขณะแล้วกล่าว “มิสู้ร่างจดหมายถึงปราชญ์

กระบี่แห่งจี้เสียโดยตรง คราก่อนเฒ่าผู้นี้รั้งตัวท่านไว้ไม่ได้ คงไม่ยินยอมพร้อมใจ คิดต่อสู้กับท่านใหม่ หากท่านสามารถสู้เสมอกับมัน จะมีส่วนเสริมสร้างชื่อเสียงแก่ท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงคราก่อนปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียรับมืออย่างฉุกละหุก จึงรั้งตัวเขาไว้ไม่สำเร็จ ตอนนี้ฝ่ายตรงข้ามอาจคำนวณแนวทางเพลงดาบร้อยชนะของเขาได้แล้ว จึงกล่าวเสียงละห้อยว่า “สิบกระบี่นี้ยากต้านรับได้ ไม่ว่าระดับความเร็ว พลังการฝึกปรือและประสบการณ์ต่อสู้ ข้าพเจ้าล้วนเป็นรองมัน”

เสี้ยวเยี่ยถันยื่นมือคว้าไหล่เซี่ยงเส้าหลง โยกคลอนโดยแรง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “เซี่ยงเส้าหลง ตอนนี้ถึงคราคับขันเป็นตายของท่าน หากท่านยังเข้าใจว่าต้องพ่ายแพ้ จะไม่มีวันกลับนครเสียนหยางไปพบกับบุตรภรรยา ขอเพียงสามวันให้หลัง ท่านมีชีวิตลงจากแท่นมองดูดาวของสำนักจี้เสีย ค่ำคืนนั้นท่านจะไปจากนครหลินจวือเดินทางกลับรัฐฉิน เพื่อรับมือหลี่ปู้เหว่ย ไม่เช่นนั้นความพยายามที่แล้วมาของท่านล้วนสูญเปล่าแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ค่อยได้คิดขึ้น ดวงตาสาดประกายเจิดจ้า กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว เราเซี่ยงเส้าหลงจะไม่สร้างความผิดหวังแก่พี่ท่าน ข้าพเจ้าต้องมีชีวิตรอดกลับถึงนครเสียนหยาง”

เสี้ยวเยี่ยถันค่อยคลายมือจากการยึดกุม กล่าวว่า “ตอนนี้เราจะเข้าห้องของท่านไปร่างจดหมาย หลังจากที่ท่านประทับชื่อตัวเอง เราจะทำหน้าที่ส่งให้ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย”

เซี่ยงเส้าหลงแยกจากเสี้ยวเยี่ยถัน เดินเข้าสวนไม้ดอกเขตตึกหลัง พบว่าฟ่งเฟยสั่งคนกวาดหิมะออก ให้ต่งสูเจินซ้อมร้องบทเพลงซึ่งเป็นหัวใจของการแสดง

เซี่ยงเส้าหลงพบว่าต่งสูเจินต่างกับฟ่งเฟยที่เกียจคร้านเฉื่อยชา หากแต่แฝงความบริสุทธิ์สดใส และความคึกคักกระปรี้กระเปร่า

เหล่านักร้องนางระบำก็ทุ่มเทสมาธิจิตใจกับเสียงดนตรี ดังนั้นไม่ล่วงรู้การมาของเซี่ยงเส้าหลง มีแต่ฟ่งเฟยเดินถึงข้างกายของเขา

ยามนั้นเสียงดนตรีและบทเพลงถูกเร่งเร้าถึงจุดสุด บรรยากาศเต็มไปด้วยความเบิกบานหรรษา เปี่ยมชีวิตชีวา หลังเสียงระฆังดังกังวาน ทุกประการชะงักขาดหาย แต่หางเสียงยังดังไม่รู้คลาย

ต่งสูเจินนำเหล่านักร้องนางระบำมาถึงเบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลงกับฟ่งเฟย ย่อกายลงกราบกราน

เซี่ยงเส้าหลงพบว่าบรรยากาศโดยรวมของคณะนักร้องแปรเปลี่ยนไป ทุกผู้คนเกิดความคิดต่อสู้ วาดหวังต่ออนาคตอย่างเต็มเปี่ยม หวนนึกถึงค่ำคืนนี้หากเขาจากไปโดยไม่ร่ำลา คงทำลายขวัญและกำลังใจของพวกนางอย่างรุนแรง พริบตานั้นพลอยบังเกิดความคิดต่อสู้ดิ้นรน สลัดลืมเลือนความหวาดกลัวที่มีต่อปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียไปโดยสิ้นเชิง

เมื่อต่งสูเจินยืดกายขึ้น ตาคู่งามก็เอ่อคลอด้วยหยาดน้ำตา ทอแววสำนึกขอบคุณต่อเซี่ยงเส้าหลง

ยามนั้นมีคนรายงานว่า มหาเสนาบดีรัฐฉู่นามหลี่หยวนมาขอพบ

ก่อนหน้านี้เซี่ยงเส้าหลงมีเวลานอนกลางวัน ยามนี้กลับวุ่นวายแทบตาย ได้แต่สั่งคนเชิญแขกนั่งรอที่ห้องโถง ตัวเองแวะไปลงนามบนจดหมายที่เสี้ยวเยี่ยถันเขียนเสร็จเรียบร้อย ค่อยรุดไปยังห้องโถงใหญ่

หลี่หยวนนั่งอยู่ในห้องโถงเพียงลำพัง จิบน้ำชาอย่างเงียบงัน อาจบางทีมีความในใจเป็นพิเศษ สีหน้าจึงเหม่อลอยซึมเซา

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงหานฉ่วงและหลงหยางจวินล้วนทรยศต่อเขา หลี่หยวนคงไม่มีข้อยกเว้น อดมีโทสะพลุ่งขึ้นไม่ได้ กล่าวว่า “พี่หลี่หายหน้าไปสองวัน ไม่ทราบมีกิจธุระรีบด่วนอันใด?”

สีหน้าหลี่หยวนปรากฏแววละอายใจขึ้น กล่าวว่า “ระหว่างนี้หานฉ่วงแวะเวียนมาหาเรา ชักชวนเราร่วมดำเนินแผนการ เราความจริงไม่คิดยุ่งเกี่ยว สุดท้ายไม่อาจเผชิญการติเตียนจากมโนธรรม ดังนั้นรุดมาหาท่าน เพื่อแจ้งต่อท่านว่าหานฉ่วงถูกกวอไคเกลี้ยกล่อมยุยงให้

ทำร้ายท่าน พร้อมกับป้ายความผิดไปที่หลี่ปู้เหว่ย เพื่อสร้างความวุ่นวายภายในรัฐฉินขึ้น”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกเหนือความคาดหมายอยู่บ้าง ที่แท้หลี่หยวนไม่สมรู้ร่วมคิดกับหานฉ่วงและหลงหยางจวิน ยามนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า “หานฉ่วงผู้นี้ทรยศเนรคุณนัก พวกท่านใช่ครุ่นคิดหรือไม่ หากข้าพเจ้ายังต่อสู้ช่วงชิงกับหลี่ปู้เหว่ยในรัฐฉิน รัฐฉินก็ยากจะยกกำลังบุกพวกท่าน?’

หลี่หยวนฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ซึ่งความจริงหานฉ่วงก็มีความคับแค้นอันจำเป็น ทั้งนี้เพราะที่ข้างกายหานฉ่วงมีคนคอยส่งข่าวต่อกวอไค ยามนี้รัฐหานกลัวล่วงเกินชาวจ้าวที่สุด โดยเฉพาะหานฉ่วงกลัวเกรงจิงไทเฮายิ่งกว่า สำหรับหลงหยางจวินก็ไม่คิดทรยศต่อท่าน เพียงแต่มันพลั้งปากบอกต่อหานฉ่วงว่า เคยพบเห็นท่านที่นครต้าเหลียน หลังจากนั้นไม่รายงานต่อเจ้ารัฐวุ่ย หานฉ่วงจึงอาศัยเรื่องนี้เป็นเครื่องมือข่มขู่ให้หลงหยางจวินร่วมมือด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงพอฟัง เพลิงโทสะค่อยสงบลงบ้าง กล่าวตามความสัตย์ เพื่อความอยู่รอดของตัวเอง ไม่ว่าผู้ใดไม่เลือกวิธีที่ใช้

ทั้งสองสนทนาถึงตอนนี้ เจี๋ยจื่อหยวนรุดมาหาเซี่ยงเส้าหลง หลี่หยวนไม่สะดวกกับการอยู่ด้วย จึงอำลาจากไป

เซี่ยงเส้าหลงออกไปชักนำเจี๋ยจื่อหยวนเข้าสู่ห้องโถง เจี๋ยจื่อหยวนพอพบหน้าก็กล่าวว่า “องค์ชายสองพอทราบว่าจะได้พบกับพี่เซี่ยงบังเกิดความยินดี ยิ่งตอบตกลงมาร่วมงานเลี้ยงในคืนนี้ เพียงแต่ฮูหยินเราไม่เชื่อว่าพวกเรามีนัดกัน บอกว่าต้องพบกับท่านก่อนจึงยินยอมเชื่อ”

เซี่ยงเส้าหลงทราบแน่แก่ใจว่า สั้งโหย่วเพียงคิดหาข้ออ้างพบกับเขา จึงกล่าว “อย่างนั้นข้าพเจ้าจะไปรับตัวพี่เจี๋ยที่บ้านท่านเอง”

เจี๋ยจื่อหยวนค่อยยิ้มออก จากนั้นลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “ฟังว่าต้าอ๋องจะประกาศกลางงานวันเกิดว่า ทรงเลือกผู้ใดเป็นไทจือ คาดว่าคงเป็นองค์ชายรองแน่นอน ดังนั้นพวกเราจึงคิดพึ่งพาพี่เซี่ยงข่มความเหิมเกริมของเถียนตานกับหลี่ปู้เหว่ย”

เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยคาดคิดว่า ตัวเองจะถูกฉุดลากเข้ามาต่อสู้ช่วงชิงกับเถียนตานและหลี่ปู้เหว่ย นับว่าฝีมือทางการเมืองสามารถฆ่าคนโดยไม่เห็นเลือดจริงๆ เขาความจริงไร้ซึ่งทุกสิ่ง กลับกลายเป็นบุคคลที่ส่งผลสะท้อนต่อการเมืองรัฐฉิน รวมถึงกิจการภายในของรัฐอื่น นับเป็นเรื่องที่คาดฝันไม่ถึงมาก่อน

เจี๋ยจื่อหยวนนัดหมายเวลากับเซี่ยงเส้าหลงเป็นมั่นเหมาะ จากนั้นอำลาจากไป เพื่อส่งข่าวต่อจงซุนหลงสองพ่อลูก

เซี่ยงเส้าหลงกลับห้องพัก นำดาบร้อยชนะซึ่งเก็บซ่อนอย่างมิดชิดออกมา สะพายไว้ที่หว่างเอว ตระเตรียมไปฝึกซ้อมเพลงยุทธ์สักครา

เพิ่งออกจากห้องพัก นักร้องนามสั้งเยี่ยก็โผเข้ามายังอ้อมอกของเขาพร้อมกับลมหายใจหอมหอบหนึ่ง ยื่นมือโอบกอดคออีกฝ่ายไว้ กล่าวว่า “สั้งเจียงจวินหลอกลวงพวกเราสาหัสนัก”

เซี่ยงเส้าหลงเผชิญกับเสน่ห์ความงามอีกแบบหนึ่ง รู้สึกแทบไม่อาจทนทานรับได้ ขณะเดียวกันไม่คิดทำร้ายจิตใจนาง ได้แต่กล่าวว่า “คุณหนูสั้งเยี่ยไม่ต้องฝึกซ้อมการแสดงหรือ?”

ที่สวนไม้ดอกบังเกิดเสียงดนตรีดังแว่วมา เซี่ยงเส้าหลงจึงถามไถ่เช่นนี้

สั้งเยี่ยจับจ้องมองดูเขา กล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า “คุณหนูใหญ่กำลังแนะนำเคล็ดลับการขับร้องต่อคุณหนูรอง ข้าพเจ้าคิดถึงสั้งเจียงจวินจึงฉวยโอกาสมาหาท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงไม่มีความรู้สึกรังเกียจเดียดฉันท์นักร้องนางนี้แต่อย่างไร ไหนเลยหักใจปฏิเสธบอกปัดนาง จึงเปลี่ยนเป็นถามว่า “ท่านตระเตรียมติดตามคุณหนูรองต่อไปหรือไม่?”

สั้งเยี่ยตอบว่า “ย่อมแน่นอน พวกเราเหล่าคณะนักร้องมีกฎข้อหนึ่งว่า ไม่แต่งเข้าตระกูลใหญ่ หากแต่งงานขอแต่งกับสามัญชนคนธรรมดา หาไม่ก็ครองตัวเป็นโสดจนแก่เฒ่า โอ พวกเราผ่านพบบุรุษ

มามากมาย เห็นชืดชาต่อเรื่องของบุรุษสตรีแต่แรกแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงตอนแรกงงงันวูบ จากนั้นคลายใจลงแล้วกล่าวว่า “นักร้องนางระบำที่สามารถเป็นตัวของตัวเองเช่นพวกท่านมีไม่มากนัก หากเป็นนักร้องนางระบำในตระกูลใหญ่ ไม่อาจกำหนดชีวิตตัวเองได้”

สั้งเยี่ยกล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า “ตอนแรกผู้อื่นเข้าใจว่าท่านคือเสิ่นเหลียง กอปรกับเห็นคณะนักร้องเตรียมสลายตัว ความจริงคิดแต่งให้แก่ท่าน ตอนนี้เพียงคิดปรนนิบัติรับใช้สั้งเจียงจวินท่าน คืนนี้ผู้อื่นมาหาท่านดีหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงไม่คิดรานน้ำใจจี้เอียนหยานและพวก ได้แต่ปฏิเสธอย่างนิ่มนวลว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้าต้องอดออมกำลัง เพื่อรับศึกของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย หากรักษาชีวิตไว้ได้ มาตรว่าท่านไม่มาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะไปหาท่าน”

สั้งเยี่ยยินดีอย่างยิ่ง ประทับจูบเซี่ยงเส้าหลงอย่างดูดดื่มแล้วค่อยจากไป

เซี่ยงเส้าหลงแหงนมองท้องฟ้า เห็นว่ามิสู้ออกไปเดินเล่นตามท้องถนน แล้วไปสิ้นสุดที่ตึกตระกูลเจี๋ย ดังนั้นผลัดเปลี่ยนเป็นสวมชุดนักบู๊ ค่อยคลุมทับด้วยเสื้อนวมกันหนาว ใส่หมวกหลุบหน้าเดินออกจากเรือนฟังเสียงสน

วันนี้อากาศดียิ่ง ยามอาทิตย์สนธยาใกล้ลับฟ้า บนถนนคลาคล่ำด้วยผู้คน ทั้งยังมีรถราแล่นผ่าน

อาการบาดเจ็บของเซี่ยงเส้าหลงใกล้ทุเลาหายดี บวกกับพกพาดาบร้อยชนะ หากเผชิญศัตรูตัวต่อตัว สมควรรับมือได้

ตอนแรกเขายังรักษาความตื่นตัว ทดสอบดูว่ามีคนสะกดรอยตามมาหรือไม่ หากแต่ไม่พบเห็นสิ่งผิดปรกติใด ค่อยคลายใจลง พาตัวสัมผัสกับบรรยากาศของนครโบราณอย่างเต็มที่

สตรีชาวฉีมีลักษณะปล่อยตัวรองจากรัฐฉินกับรัฐจ้าว รัฐฉินยังมีความป่าเถื่อนหลงเหลือ สตรีทั่วไปแฝงกลิ่นอายของชนเผ่าเลี้ยงสัตว์

รัฐจ้าวมีประชากรที่เป็นบุรุษน้อยกว่า ทางการจึงสนับสนุนให้บุรุษสตรีครองคู่อยู่ร่วมกัน ดังนั้นสตรีชาวจ้าวกับชาวฉินล้วนไม่เกรงกลัวบุรุษ บางครั้งถึงกับเกี้ยวพาราสีบุรุษแปลกหน้าอย่างเปิดเผย

ส่วนสตรีชาวฉีคล้ายมีนิสัยมากรัก น้อยคนที่ขวยเขินเอียงอาย อาจบางทีเป็นลักษณะพิเศษของแว่นแคว้นที่อยู่ติดชายฝั่งทะเล

เซี่ยงเส้าหลงเดินทอดน่องตามท้องถนน พบพานสตรีชาวฉีชม้ายชายตาให้ไม่ขาดสาย บรรยากาศชวนวาบหวามยิ่งนัก

เท่าที่เขาผ่านพบมา ถือสตรีชาวฉู่ถือตัวที่สุด สมมติเช่นชิงซิ่วฮูหยิน กระทั่งโฉมหน้าก็ไม่ยอมให้บุรุษชมดู ได้แต่ทอดทัศนาแต่ไกล ไม่อาจเด็ดดมตามอำเภอใจ

จากนั้นนึกถึงจวงฮูหยิน นางเป็นชนเผ่ากลุ่มน้อยในแดนใต้ มีความเปิดเผยกว่ามากนัก

ภายใต้ฝีเท้าอันคล่องแคล่ว เซี่ยงเส้าหลงเดินทางถึงตึกตระกูลเจี๋ย บ่าวไพร่ภายในตึกก็ชักนำเขาไปยังตึกที่อยู่ของสั้งโหย่ว

สั้งโหย่วฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงไปยังห้องโถงข้าง กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “ท่านไฉนตอบรับคำท้าของอาจารย์ หรือว่าลืมเลือนบาดแผลกระบี่นั้นแล้ว?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ตอนนี้เป็นมันมาตอแยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเพียงเป็นผู้เสียหาย”

สั้งโหย่วขยี้เท้ากล่าวว่า “ท่านผู้นี้มีน้ำหนักเท่าใด เราสั้งโหย่วไม่ทราบกระจ่างหรือ? เช่นนี้เท่ากับไปหาที่ตาย มิสู้ยอมรับการพ่ายแพ้เถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้าเป็นตัวแทนของเกียรติยศอัปยศแห่งนักบู๊ชาวฉิน ไม่อาจยอมรับการพ่ายแพ้ได้ อย่าว่าแต่การประลองยุทธ์มิใช่ต้องฆ่าคนแน่นอน”

สั้งโหย่วตัดพ้อว่า “ท่านไม่เข้าใจอาจารย์หรอก ขอเพียงชักกระบี่จากฝัก จะไม่ไว้ไมตรีใดๆ ที่แล้วมาผู้ที่ประกระบี่กับท่านผู้เฒ่า หากไม่ตายก็รับบาดเจ็บพิการ คราก่อนท่านเพียงถูกแทงใส่หนึ่งกระบี่

ไม่ทราบว่าโชคดีเพียงไหน” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวตามความสัตย์ว่า “ข้าพเจ้าเพิ่งไปหาอาจารย์ ขอให้ท่านผู้เฒ่ายกเลิกการประลอง มิคาดอาจารย์บอกว่ายากนักที่พบพานคู่มือเช่นท่าน ไม่ว่าอย่างไรไม่ยอมเปลี่ยนความตั้งใจ”

เซี่ยงเส้าหลงไม่อาจหักใจปล่อยให้นางห่วงใยกังวล กำชับนางปกปิดเป็นความลับ ค่อยบอกแผนการของเสี้ยวเยี่ยถัน ซึ่งกำหนดการต่อสู้ระหว่างเขากับปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียเหลือสิบกระบวนท่าออกไป

สั้งโหย่วระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า “อาจารย์สยบศัตรูเอาชัยในไม่กี่กระบวนท่า ท่านเข้าใจว่ารับมือได้สิบกระบวนท่าหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงยกมือตบดาบวิเศษที่หว่างเอว กล่าวว่า “หากไม่อาจรับมือได้สิบกระบวนท่า ตอนนี้ยังมีชีวิตอยู่ที่นี้ ปล่อยให้ท่านตัดพ้อตำหนิหรอกหรือ?”

สั้งโหย่วพอเห็นดาบร้อยชนะ ตาคู่งามพลันเป็นประกาย ชักดาบออกมาลูบคลำเล่นดู กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้ซ้อมมือเป็นเวลานาน มิสู้เลือกท่านเป็นคู่ซ้อม”

เซี่ยงเส้าหลงรีบกล่าวว่า “ตอนนี้ทำไม่ได้ ขอเวลาข้าพเจ้าคืนหนึ่งรอจนปากแผลสมานตัว ค่อยทดสอบฝีมือกับท่าน”

สั้งโหย่วถลึงตากล่าวว่า “พรุ่งนี้ผู้อื่นจะไปหาท่าน เมื่อถึงเวลาหากยังบ่ายเบี่ยงเกี่ยงงอน ข้าพเจ้าจะทุบตีท่านสักครา” กล่าวจบหัวร่อคิกออกมา

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ สั้งโหย่วเป็นหญิงงามที่เขาคิดรั้งตัวอยู่ข้างกาย แต่แล้วกลับกลายเป็นภรรยาของผู้อื่น นับเป็นความเสียใจที่อับจนปัญญาเรื่องหนึ่ง

สมมติเช่นไทเฮารัฐฉู่นามหลี่เอียนเอี้ยน เขาล่วงรู้แต่แรกว่ามีสัมพันธ์รักชั่วค่ำคืน จึงเตรียมตัวเตรียมใจอยู่ก่อน กลับไม่สะทกสะท้อนรันทด ทั้งยังรักษาความทรงจำอันสวยงามไว้

สั้งโหย่วโน้มหน้ามากล่าวว่า “หากสามารถทำให้เถียนตานสิ้น

อำนาจ ยังสมใจยิ่งกว่าฆ่ามันอีก ดังนั้นข้าพเจ้าไม่อนุญาตจื่อหยวนรับใช้เถียนตานเด็ดขาด น่าหัวร่อจงซุนเสวียนหัวยังเข้าใจว่าข้าพเจ้าให้ความสำคัญกับพวกเขาสองพ่อลูกเสียอีก”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจ ไม่ว่าอย่างไรต้องแก้แค้นให้แก่พี่โหย่วให้จงได้”

สั้งโหย่วแย้มยิ้มออกมากล่าวว่า “ทราบแต่แรกแล้วว่าท่านเป็นคนดี”

ยามนั้นเจี๋ยจื่อหยวนค่อยกลับมา รีบผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า สั้งโหย่วค่อยส่งทั้งสองออกจากบ้าน ทั้งย้ำเตือนเซี่ยงเส้าหลงว่า พรุ่งนี้เช้านางจะไปประลองฝีมือกับเขา

เมื่อรถม้าแล่นออกจากตึกตระกูลเจี๋ย เจี๋ยจื่อหยวนกล่าวเตือนสติว่า “แม้แต่จงซุนเสวียนหัวยังกลัวถูกนางบีบบังคับให้ประลองฝีมือด้วย พี่เซี่ยงต้องระมัดระวังให้มากไว้”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “หากไม่ผ่านด่านของนาง ยังอาศัยอะไรไปรับศึกปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย?”

เจี๋ยจื่อหยวนค่อยได้คิด เซี่ยงเส้าหลงหลับตาลงพักผ่อนในรถ จิตใจลอยล่องไปถึงบ้านอันอบอุ่นที่นครเสียนหยาง

ดาบเดียวอันลือลั่น

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงกับเจี๋ยจื่อหยวนเดินทางถึงหอกล้วยไม้หยก จงซุนหลงสองพ่อลูกรอต้อนรับอยู่ก่อน แสดงน้ำใจไมตรีต่างกับกาลก่อนราวฟ้ากับดิน

สถานที่จัดเลี้ยงก็ผิดแผกแตกต่าง จงซุนหลงสั่งจองตึกที่เลิศหรูที่สุด จัดหญิงงามแปดนางรวมทั้งหลันจิงน่วนต้อนรับขับสู้ โดยมีหลันฮูหยินอำนวยความสะดวกอยู่ด้านข้าง

นางงามไร้กระดูกหลันจิงน่วนมองดูเซี่ยงเส้าหลงซึ่งกลับคืนสู่รูปโฉมดังเดิม สะอึกเข้ามารับหน้า คล้องแขนอีกฝ่ายนั่งประจำโต๊ะ โน้มหน้ามากระซิบบอกว่า “ครั้งก่อนผู้อื่นแทงถูกท่านซัดๆ ไฉนไม่มีเรื่องราวใด?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบผงกศีรษะชมเชยในใจ นางเมื่อกล่าวเช่นนี้เท่ากับว่าความแค้นระหว่างทั้งสองกลายเป็นเรื่องล้อเล่นเช่นทารก จึงกล่าว “คุณหนูหลันไยต้องทำงานให้แก่เถียนตาน ใช่สืบเนื่องจากความสัมพันธ์ของฉีหวี่หรือไม่?”

หลันจิงน่วนกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “นวนน่วนเป็นชาวฉี ย่อมต้องทำงานรับใช้รัฐฉี แต่ผู้อื่นนิยมเลื่อมใสสั้งเจียงจวินยิ่ง”

จงซุนเสวียนหัวพลันหัวร่อฮาฮาว่า “ค่ำคืนนี้นวนน่วนเปลี่ยนใจเป็นอื่น เอาแต่สนทนากับสั้งเจียงจวิน สมควรปรับให้ดื่มสุราจอกหนึ่งหรือไม่?”

หลันจิงน่วนชม้ายมองเจี๋ยจื่อหยวนซึ่งคลอเคลียอยู่กับหญิงงามอีกนางหนึ่ง แย้มยิ้มพลางกล่าวว่า “ผู้ที่เปลี่ยนใจเป็นอื่นเป็นบุคคลอื่นที่สมควรปรับมิใช่นวนน่วน หากแต่เป็นท่านเจี๋ย”

เจี๋ยจื่อหยวนชูจอกสุราขึ้น กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “สมควรปรับสมควรปรับ แต่นวนน่วนก็ต้องถูกปรับ โดยการร้องเพลงแทนดื่มสุรา”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ เจี๋ยจื่อหยวนพอเข้าสู่สถานเริงรมย์คล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน แต่ดูจากการที่อีกฝ่ายไม่ลุ่มหลงอาวรณ์หญิงงามสะคราญโฉมเช่นหลันจิงน่วน แสดงว่าเจี๋ยจื่อหยวนพอสบโอกาสก็หาความบันเทิง หาได้จมอยู่ในห้วงอบายมุขจริงๆ

สำหรับสามสาวสะคราญโฉม หลันจิงน่วนไม่อาจสร้างความวาบหวิวรัญจวนแก่เขา อาจบางทีเขารับทราบฝีมืออันเผ็ดร้อนดุร้ายของนางมาก่อน คณะกายกรรมของนางลอบสังหารเขาล้มเหลว ล้วนจบชีวิตที่นครเสียนหยาง หากบอกว่าไม่ผูกใจเจ็บแค้นก็แปลกไปแล้ว

ฟ่งเฟยแม้มีเสน่ห์เย้ายวน หากทว่าหลอกลวงเขาหลายครั้งทำให้อารมณ์ความรู้สึกของเขาซึดชาลง

ตรงกันข้ามกับสือซู่ฟางมีความเป็นตัวของตัวเอง กลับสร้างความกระตือรือร้นสนใจแก่เขา

จงซุนหลงนั่งลงอยู่ด้านตรงข้ามกับเซี่ยงเส้าหลง หลังจากคารวะสุรา ต่อเซี่ยงเส้าหลงพลันกล่าวว่า “เหตุใดองค์ชายรองจึงมาสาย?”

คำถามนี้ย่อมไม่มีผู้ใดตอบได้ เจี๋ยจื่อหยวนเสนอว่า “ลองส่งคนไปเร่งรัดดู”

จงซุนเสวียนหัวส่งคนไปดำเนินการ จากนั้นกล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “ท่านเจี๋ยบอกว่า วันพรุ่งนี้ศิษย์น้องเราจะมาซ้อมมือกับสั้งเจียงจวิน หากสั้งเจียงจวินไม่ถือสา เสวียนหัวขอต่อแถวรับทราบฝีมือของท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงลอบตำหนิเจี๋ยจื่อหยวนปากมาก จนใจที่ไม่อาจปฏิเสธได้แต่กล่าวว่า “ฝีมืออันต่ำต้อย เกรงว่าไม่อยู่ในสายตาพี่เสวียนหัว”

จงซุนหลงหัวร่อพลางกล่าวว่า “สั้งเจียงจวินถ่อมตนไปแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงทราบกระจ่างแก่ใจว่า จงซุนเสวียนหัวร้องขอเช่นนี้เพื่อชั่งน้ำหนักของเขาดูว่า สามารถรักษาชีวิตรอดจากคมกระบี่สั้งโหย่วหรือไม่ หากเขารับมือไม่ได้ อีกฝ่ายจะนึกหาหนทางรักษาชีวิตของเขาจากคมกระบี่ผู้เป็นอาจารย์ มิให้แผนการใหญ่ของตระกูลจงซุนดับสูญสลาย

ยามนั้นปรากฏผู้คนสามคนก้าวยาวๆ เข้ามา หนึ่งในจำนวนนั้นกลับเป็นชู้รักของหลันจิงน่วนนามฉีหวี่ อีกสองคนอยู่ในวัยไล่เลี่ยกัน หนึ่งสวมชุดนักบู๊ หนึ่งแต่งกายเช่นบัณฑิต

นักบู๊รูปกายสูงใหญ่ ไหล่บ่าหนาช่วงคอหยาบ บนใบหน้ามีรอยฝีดาษ ตาโปนปานกระดิ่ง จมูกคล้ายราชสีห์ หน้าตาขี้ริ้วอัปลักษณ์ หากทว่ากอปรด้วยธาตุแท้อันเข้มแข็งของบุรุษ

คนแต่งกายเป็นบัณฑิตรูปร่างผอมสูง หน้าตาหลักแหลม มีส่วนคลับคล้ายกับเถียนตาน ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงคาดเดาว่าอีกฝ่ายเป็นบุตรชายของเถียนตานนามเถียนปัง

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบใหญ่ คนเหล่านี้คล้ายไม่สมควรรุดมาร่วมงานด้วย

จงซุนหลงและพวกก็ตะลึงลาน ไม่ทราบรับมืออย่างไรดี

เหล่าหญิงงามพากันกราบกราน บัณฑิตนั้นนำพวกพ้องประสานมือคารวะ กล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “เถียนปังฟังว่าสั้งเจียงจวินมายังที่นี้ ดังนั้นรุดมาทำความรู้จัก ขอสั้งเจียงจวินอย่าได้โทษว่าพวกเราอุกอาจไป”

เซี่ยงเส้าหลงผุดลุกขึ้นคารวะตอบ กวาดตาไปยังฉีหวี่ ดวงตาฉีหวี่ทอประกายอาฆาตแค้น ปากกล่าวว่า “พี่เซี่ยงจากมาสบายดี ฟังว่าหยาฮูหยินเสียชีวิตที่นครเสียนหยาง เรื่องนี้นับเป็นที่น่าเสียใจนัก”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าฝ่ายตรงข้ามจงใจเอ่ยถึงหยาฮูหยิน เพื่อสะกิดให้เขานึกถึงความแค้นที่ถูกช่วงชิงคนรัก แต่หัวใจยังอดปวดแปลบปลาบมิได้ ฝืนยิ้มไม่ตอบคำ

นักบู๊นั้นมีท่าทีเหิมเกริมยิ่งกว่า ประสานมือคารวะกล่าวว่า “ข้าพเจ้า

หม่าเฉิงเจี๋ย นับถือเลื่อมใสเพลงกระบี่สั้งเจียงจวินตลอดมา ไม่ทราบก่อนการศึกระหว่างสั้งเจียงจวินกับท่านปราชญ์กระบี่ สามารถรับทราบยอดวิชาของท่านก่อนหรือไม่?”

จงซุนหลงสองพ่อลูกล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป หม่าเฉิงเจี๋ยผู้นี้เป็นมือกระบี่รัฐฉี กลับท้าสู้กับเซี่ยงเส้าหลงอย่างเปิดเผยเช่นนี้ มิเพียงไม่เห็นแก่หน้าพวกเขา ทั้งยังปักใจเชื่อว่าเซี่ยงเส้าหลงต้องจบชีวิตใต้เงื้อมมือปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย ตอนนี้จึงช่วงชิงโอกาสมาท้าประลองก่อน

พริบตานั้น ภายในห้องปกคลุมด้วยบรรยากาศอันเขม็งตึงเครียด

ระหว่างที่อยู่ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด เซี่ยงเส้าหลงมีนิสัยชมชอบต่อยตีเพียงแต่ตอนนี้ *“อายุมากขึ้น”* ทั้งเห็นว่าต่อสู้ช่วงชิงไปก็ไร้ความหมาย จึงไม่ต้องการประมือกับผู้คน ยามนี้เห็นคนเหล่านี้มารังควานถึงถิ่น อดบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้นมิได้ ปากยังกล่าวว่า “พี่หม่าเรื่องนี้อารมณ์รักสนุก ข้าพเจ้าร่วมเล่นสักท่าสองท่า ก็มิเห็นจะไม่ได้ แต่ตอนนี้มิใช่โอกาสเหมาะมิสู้...”

ฉีหวี่ชิงกล่าวว่า “หากพี่เซี่ยงรอคอยองค์ชายรองอยู่ ก็มิต้องเสียเวลาแล้ว พระบิดารองกับท่านเจี๋ยเพิ่งไปหาองค์ชายรอง กลัวว่าองค์ชายรองไม่อาจปลีกตัวมาได้”

จงซุนหลงและพวกหน้าแปรเปลี่ยนไป นี่ไยมิใช่หมายความว่าเถียนเจี้ยนเข้าร่วมกับเถียนตานและหลี่ปู้เหว่ยแล้ว?

มีแต่เซี่ยงเส้าหลงมองทะลุซึ้งว่า เถียนเจี้ยนเกรงว่าเขาจบชีวิตใต้คมกระบี่ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย จึงคิดสังเกตการณ์ไปก่อน หลีกเลี่ยงไม่มาร่วมงานเลี้ยง หลี่ปู้เหว่ยกับหานเจี๋ยก็ฉวยโอกาสกระพือยุยงเถียนเจี้ยนให้เข้าร่วมกับพวกมัน

หม่าเฉิงเจี๋ยยิ้มพลางกล่าวว่า “เช่นนี้ขอให้สั้งเจียงจวินชักกระบี่เปิดโอกาสให้ข้าพเจ้ารับทราบฝีมืออันสูงส่งเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงถูกหานฉ่วงและหลงหยางจวินทรยศ บังเกิดความอัดอั้นตันใจ กอปรกับเห็นเถียนเจี้ยนทำตัวเป็นต้นหญ้าเอนลู่ตามลม

ยามนี้ยังถูกคำท้าทายของหม่าเฉิงเจี๋ยสะกิดเพลิงโทสะลุกฮึกโหม พลันสลัดชุดยาวชั้นนอกออก เผยเห็นรูปกายที่สูงใหญ่กว่าหม่าเฉิงเจี๋ย กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “เมื่อบีบคั้นบังคับ ก็ลงมือเถอะ”

พลางเลื่อนมือแตะด้ามดาบร้อยชนะ ก้าวยาวๆ ถึงกึ่งกลางห้อง กอปรเป็นพลังคุกคามที่สยบขวัญผู้คนชนิดหนึ่ง

เถียนปังกับฉีหวี่ประหวั่นลนลานอยู่บ้าง ถอยกายไปด้านหลัง หม่าเฉิงเจี๋ยก็คิดไม่ถึงว่าเซี่ยงเส้าหลงตอบตกลงลงมือในบัดดล จึงเผชิญการกดคุกคามจากเซี่ยงเส้าหลงโดยตรง ดังนั้นถดถอยไปด้านหลังตระเตรียมตั้งท่าพรักพร้อม

เซี่ยงเส้าหลงมีประสบการณ์ต่อสู้อย่างช่ำชอง ล่วงรู้หลักการสร้างสภาวะข่มขวัญผู้คน ไหนเลยเปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามพักผ่อนหอบหายใจ พอเห็นอีกฝ่ายถดถอย เขาก็แหงนหน้าหัวร่อ เสียงเคร้งเมื่อชักดาบร้อยชนะจากฝักจ่อคุกคามใส่

ดาบพอหลุดจากฝัก ภายในห้องปกคลุมด้วยพลังเย็นเยียบ จนผู้คนบังเกิดความประหวั่นพรั่นใจ

ยามนั้นหม่าเฉิงเจี๋ยค่อยฉุกคิดว่าเซี่ยงเส้าหลงไม่ได้ใช้กระบี่ สร้างความประหวั่นกว่าเดิม ถอยกายไปอีกสองก้าว เพื่อศึกษาแนวทางอาวุธของฝ่ายตรงข้ามอย่างชัดแจ้ง

เซี่ยงเส้าหลงไม่ปล่อยปละละเว้นโอกาสนี้ สืบเท้ารุดไปเบื้องหน้า ยกชูดาบร้อยชนะขึ้น พร้อมกับยื่นมือซ้ายจับด้ามดาบ ปากตวาดว่า “ชักกระบี่”

หม่าเฉิงเจี๋ยมีความรู้สึกคล้ายปรากฏทัพม้าเผ่นโผนโจนทะยานเข้ามา รีบชักกระบี่ตามเสียง

เซี่ยงเส้าหลงพุ่งตัวไปเบื้องหน้า จวบจนถึงระดับขีดสุด ดาบร้อยชนะกลับกลายเป็นประกายเย็นเยียบสายหนึ่ง ฟาดฟันลงยังศีรษะหม่าเฉิงเจี๋ยดุจสายฟ้า

หากหม่าเฉิงเจี๋ยมีความเฉลียวฉลาด วิธีคลี่คลายเพียงหนึ่งเดียว

คือล่าถอยต่อไป หาไม่ก็วิ่งออกนอกประตู จวบจนถึงพื้นที่ว่างกลางลานตึกแล้วค่อยรับศึก อย่างนั้นก็จะรอดพ้นดาบสะท้านดินฟ้านี้

แต่จนใจที่เขาเป็นคนท้าสู้ เมื่อครู่กล่าววาจาโอหังบังอาจ ยามนี้เผชิญกับดาบแรกของฝ่ายตรงข้าม ไหนเลยเป็นเต่าหดหัวได้ ดังนั้นขบกรามกรอด ขวางกระบี่ต้านปะทะ

เซี่ยงเส้าหลงเห็นฝ่ายตรงข้ามรับมืออย่างฉุกละหุก ทั้งยังใช้มือข้างเดียว ต้องลอบหัวร่อ ฟาดฟันดาบลงอย่างสุดกำลัง เสียงเคร้งครา หนึ่ง กระบี่ของหม่าเฉิงเจี๋ยหักสะบั้นกลายเป็นสองท่อน ท่ามกลางเสียงร้องอุทานของทุกผู้คน เซี่ยงเส้าหลงถอยปราดจากวง สอดดาบคืนสู่ฝัก

สีหน้าหม่าเฉิงเจี๋ยขาวซีดกว่าคนตาย มือถือกระบี่หัก ยืนซึมเซาราวรูปปั้น ตั้งแต่ร่องผมจนถึงหว่างคิ้ว ปรากฏริ้วรอยโลหิตเส้นหนึ่ง โลหิตสดๆ ไหลหลั่งลงมา เป็นสภาพที่น่ากลัวนัก

ทุกผู้คนล้วนทราบว่านี่เป็นเซี่ยงเส้าหลงยั้งดาบไว้ไมตรี ที่น่าตื่นตระหนกยิ่งกว่าคือ เซี่ยงเส้าหลงสามารถควบคุมบังคับพลังดาบ ทั้งมีความสำเร็จในเชิงดาบถึงขั้นนี้

มีผู้ใดคาดคิดว่า มือกระบี่รัฐฉีเช่นหม่าเฉิงเจี๋ยจะพ่ายแพ้อย่างย่อยยับในดาบเดียว เกรงว่าแม้แต่ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียยังยากจะกระทำได้

เซี่ยงเส้าหลงกลับลอบร้องคำ *'โชคช่วย'* ในใจ หากเขาใช้กระบี่คลื่นโลหิต เกรงว่าต้องเปลืองเรี่ยวแรงอักโข ค่อยกำราบคนผู้นี้ลงได้พริบตานั้น ในบริเวณเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง

หม่าเฉิงเจี๋ยพลันส่งเสียงร้องดังพิกล โยนกระบี่หักทิ้ง บังเกิดความอับอายจนแทบชำแรกพสุธา วิ่งตะบึงจากไป

จงซุนเสวียนหัวผุดลุกขึ้น ชูจอกสุราทอดถอนใจชมเชยว่า "มิน่าเล่าสั้งเจียงจวินมีเกียรติภูมิคลุมเสียนหยาง แม้แต่อาจารย์เรายังคิดประลองฝีมือด้วย เพลงดาบเช่นนี้น้อยครั้งจะพบพานจริงๆ"

เถียนปังกับฉีหวี่ยังหน้าซีดเผือด เบิกตามองดูเซี่ยงเส้าหลงอย่างเหลือเชื่อ คิดรั้งอยู่ก็ใช่ที่ ล่าถอยก็ใช่ที่ กระอักกระอ่วนยิ่งนัก

เซี่ยงเส้าหลงพลันยิ้มออกมา กล่าวว่า "เมื่อองค์ชายรองไม่มา พวกเรามิสู้กลับบ้านไปเข้านอนแต่หัวค่ำเถอะ"

เซี่ยงเส้าหลงพอเดินทางกลับถึงเรือนฟังเสียงสน ก็ถูกฟ่งเฟยตามตัวไป

ฟ่งเฟยนั่งเหม่อลอยอยู่หน้าโต๊ะพิณในห้องรับแขกชั้นบนของหอ พอเห็นเซี่ยงเส้าหลงมาถึง ค่อยระงับสติ ฉุดลากเขามานั่งลงที่มุมห้อง กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "หานเจี๋ยมาหาผู้อื่น พร่ำกล่าวคำหวานหู จนใจที่ข้าพเจ้าท้อแท้ทอดอาลัย ไม่อาจรับฟังได้ ก่อนหน้านี้ข้าพเจ้าเพียงนึกถึงเขา รู้สึกวาบหวามใจ ตอนนี้เพียงเห็นว่าเขามีแต่รูปโฉมเปลือกนอก เหตุใดข้าพเจ้าบังเกิดความเปลี่ยนแปลงถึงเพียงนี้?"

เซี่ยงเส้าหลงลอบตื่นตระหนก ภาวนาว่าฟ่งเฟยไม่ปันใจมารักเขา ยามนั้นเลียบเคียงถามว่า "คุณหนูใหญ่คิดอ่านประการใด?"

ดวงตาฟ่งเฟยทอแววละห้อยหดหู่ น้ำเสียงกลับราบเรียบผิดธรรมดา กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงคิดผ่านชีวิตอย่างสุขสงบ สั่งเจียงจวินสามารถดำเนินการให้แก่ข้าพเจ้าหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงลอบระบายลมหายใจอย่างโล่งอก กล่าวว่า "ขอเพียงรับมือปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย ข้าพเจ้าจะนำท่านเดินทางกลับนครเสียนหยาง หลังจากนั้นท่านอยู่ในความคุ้มครองของข้าพเจ้า ยังห่วงใยอันใด?"

ฟ่งเฟยอดกล่าวมิได้ว่า "ข้าพเจ้าทราบว่าท่านมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม แต่ในสายตาของชาวฉี ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียเฉกเช่นเทพเจ้าผู้สูงส่ง ใต้กระบี่ไม่เคยไว้ไมตรีมาก่อน หากท่านเป็นไรไป ผู้อื่นไหนเลย...โอ ฟ่งเฟยไม่คิดมีชีวิตสืบไปแล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงกลับไม่หลงเข้าข้างตัวเอง ทราบว่านางที่บอกว่าไม่คิดมีชีวิตสืบไป เพราะสูญเสียที่ยึดเหนี่ยว มิสู้อัตวินิบาตกรรมฆ่าตัวตาย

เซี่ยงเส้าหลงย่อมไม่บอกต่อทุกผู้คนว่า เขานัดต่อสู้กับปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียเพียงสิบกระบวนท่า เพียงแต่กล่าวว่า “ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดา แต่มีเพลงกระบี่ร้ายกาจกว่าผู้อื่นเท่านั้น ข้าพเจ้าก็มิใช่คนทะนงถือดี หากไม่มีความมั่นใจว่าจะรักษาชีวิตไว้ได้ ค่ำคืนนี้คงชักชวนท่านหนีไปแล้ว”

ฟ่งเฟยกล่าวอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งว่า “อย่าได้เชื่อมั่นตัวเองเกินไป ชาวฉีอาจอวดโอ่เกินจริง แต่ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียพิชิตหกรัฐโดยไร้ผู้ต่อต้าน กลับเป็นเรื่องจริงแท้แน่นอน” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเบาๆ ว่า “หานเจี๋ยก่อนจากไปบอกว่า ท่านอาจไม่มีชีวิตไปพบกับปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย แต่ว่าฟ่งเฟยยังไม่ได้ถูกเขาขู่ขวัญจนลนลาน”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านเคยได้ยินชื่อหม่าเฉิงเจี๋ยหรือไม่?”

ฟ่งเฟยกล่าวด้วยสีหน้าเหยียดหยามว่า “มิเพียงเคยได้ยิน ทั้งยังเคยพบหน้าที่ทำเนียบเสนาบดีเถียนตาน คนผู้นี้มีท่าทีเหิมเกริมไม่เห็นผู้คนอยู่ในสายตา ทั้งยังเข้าใจว่าตัวเองเป็นที่นิยมยินดีของสตรี ข้าพเจ้าพอเห็นมันกลับสะอิดสะเอียนคิดอาเจียน”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อพลางกล่าวว่า “ที่แท้ท่านบังเกิดความรักความชังต่อบุรุษรุนแรงถึงเพียงนี้ แต่เกรงว่าท่านจะไม่พบเห็นมันสักระยะหนึ่ง เมื่อครู่มันมาท้าสู้ ถูกข้าพเจ้าฝากรอยรำลึกอยู่บนใบหน้าในดาบเดียว”

ฟ่งเฟยถามโพล่งว่า “เพียงดาบเดียวเท่านั้น?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ข้าพเจ้าโอ้อวดไปบ้าง ข้าพเจ้ายังสืบเท้าออกไปหลายก้าว”

ฟ่งเฟยโผเข้าอ้อมอกของเขา กล่าวด้วยความแง่งอนว่า “ผู้อื่นชิงชังสีหน้าท่าทีอันกระหยิ่มยินดีของท่านแทบตายแล้ว ท่านพานไม่หวั่นไหวใจต่อฟ่งเฟย”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเปิดอกว่า “ข้าพเจ้าหวั่นไหวใจสาหัสนัก

เพียงแต่ภาระแห่งความหนักอึ้งเกินไป ข้าพเจ้ามีภรรยาสามนาง ไม่กล้ามีรักต่อหญิงอื่นอีก”

ฟ่งเฟยยื่นมือเรียวงามออกลูบคลำใบหน้าของเขา กล่าวด้วยความรักประทับใจว่า “สั้งเจียงจวินเหน็ดเหนื่อยแล้ว คืนนี้มิสู้ค้างแรมในหอห้องของฟ่งเฟยเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงขณะจะตอบคำ พลันได้ยินเสียงขึ้นบันไดมา สร้างความแตกตื่นแก่ทั้งสองจนผละจากกัน

จากนั้นเป็นเสียงเสี่ยวผิงเอ๋อแจ้งว่า หลงหยางจวินมาขอพบเซี่ยงเส้าหลง ฟ่งเฟยตอบรับแทนเซี่ยงเส้าหลง แล้วกล่าวเบาๆ ว่า “ไม่ว่าดึกดื่นปานใด อย่าลืมมาหาผู้อื่น ฟ่งเฟยไม่ได้เรียกร้องพันธะผูกพันความรับผิดชอบใด เพียงต้องการความรักชั่วค่ำคืนเท่านั้น”

เซี่ยงเส้าหลงขอตัวแยกจากฟ่งเฟย พอออกจากหอพบว่าหลงหยางจวินนั่งรถม้ามา จึงก้าวขึ้นรถของอีกฝ่ายไป

รับรู้แผนอุบาย

หลงหยางจวินบอกว่า เขาอ้างว่าต้องการดูทิวทัศน์ราตรีของแม่น้ำจวีอสุ่ย ได้รับใบผ่านทางให้ออกจากเมือง ดังนั้นชักชวนเซี่ยงเส้าหลงโดยสารเรือใหญ่แล่นไปตามแม่น้ำจวีอสุ่ยซึ่งน้ำแข็งเริ่มละลาย เชื่อว่าจะกลับถึงรัฐวุ่ยโดยปลอดภัย

เซี่ยงเส้าหลงดูจากท่าทีหลงหยางจวิน คล้ายคิดชักนำเขาหลบหนีออกจากนครหลินจวีอจริงๆ ดังนั้นจงใจถามว่า หลงหยางจวินมิใช่ถูกหานฉ่วงขู่กรรโชกให้ร่วมมือกับมันหรอกหรือ?

หลงหยางจวินค่อยทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้เรื่องนี้ แต่ยืนยันว่าเขาตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ไม่ว่าอย่างไรไม่ปล่อยให้เซี่ยงเส้าหลงตายใต้เงื้อมมือปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย ต้องช่วยเหลือเซี่ยงเส้าหลงจากไปให้จงได้

เซี่ยงเส้าหลงปลาบปลื้มประโลมใจที่หลงหยางจวินไม่ได้ทรยศต่อเขา บอกว่าหากจะไปต้องรอจนต่อสู้กับปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียก่อน

เซี่ยงเส้าหลงสนทนากับหลงหยางจวินจนดึกดื่น ค่อยโดยสารรถกลับเรือนฟังเสียงสน

เขาหักใจไม่ไปหาฟ่งเฟย ทั้งนี้เพราะไม่ต้องการถูกความสัมพันธ์ฉันบุรุษสตรีเหนี่ยวรั้งไว้ เขาดีดลูกคิดรางแก้วว่า หลังจากรับมือปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียสิบกระบวนท่า จะให้เจี๋ยจื่อหยวนชี้ช่องทางหลบลี้หนีหน้าจากไป ส่วนฟ่งเฟยให้จงซุนหลงสองพ่อลูกคุ้มครองจากไป

เซี่ยงเส้าหลงหลับใหลงีบหนึ่ง เมื่อฟ้าสางรำไร ก็ถูกความหนาวคุกคามจนตื่นขึ้นมา

พลันได้ยินเสียงวิวาทดังจากทิศทางตึกหน้า จากนั้นมีคนแค่นเสียงครวญคราง เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งเลิกผ้าห่มลุกขึ้นนั่ง สั่งโหย่วก็บุกรุกเข้ามาดุจสายลมหอบหนึ่ง ฉุดลากเขาลงจากเตียง

พริบตาต่อมา เซี่ยงเส้าหลงกับสั่งโหย่วยืนเผชิญหน้ากันกลางลานตึก ฝึกซ้อมฝีมือกัน

สั่งโหย่วชิงบุกจู่โจมด้วยความคล่องแคล่วดุดัน แต่เซี่ยงเส้าหลงผนึกสติสมาธิ ฟาดฟันดาบร้อยชนะออกจากแง่มุมที่แตกต่าง คลี่คลายสลายสภาวะจู่โจมของสั่งโหย่ว ทำให้นางไม่สามารถบุกอย่างต่อเนื่องได้

นี่คล้ายเป็นการฟันดาบตัดสายน้ำ ทุกครั้งล้วนตัดกระแสน้ำขาดกลางอย่างเหลือเชื่อ

หลังจากผ่านประสบการณ์รบพุ่งในสมรภูมิ เพลงดาบของเขาเพิ่มความชำนิชำนาญ ไม่ปรากฏริ้วรอยล่วงหน้าให้คาดเดาออกได้

สั่งโหย่วจู่โจมอีกสิบกว่ากระบี่ยังไร้ผล สุดท้ายหมดสิ้นเรี่ยวแรงล่าถอยจากวง ขวางกระบี่ยืนหยัด ถลึงมองดูเขาอย่างดุดัน

ผู้ที่ชมดูการฝึกซ้อมอยู่ด้านข้าง นอกจากฟ่งเฟยเหล่านักร้องนางระบำหญิงรับใช้และผู้ติดตามแล้ว ยังมีจงซุนเสวียนหัวและพวกอีกสิบกว่าคน

ทุกผู้คนกลัวกระตุ้นโทสะนางสิงห์ผู้ดุร้ายนางนี้ ต่างพากันหักห้ามความคิดปรบมือร้องชมเชยเอาไว้

สีหน้าอันบูดบึ้งของสั่งโหย่วพลันผ่อนคลาย หัวร่อคิกกล่าวว่า “เด็กน้อยนี้มีความรุดหน้าจริงๆ ดูท่าสมควรรับมืออาจารย์ได้สักหลายท่า”

เซี่ยงเส้าหลงกริ่งเกรงนางแพร่งพรายกำหนดสิบกระบวนท่าออกมา รีบโอบดาบคารวะชิงกล่าวว่า “ขอบคุณเจี๋ยฮูหยินชี้แนะ”

ทุกผู้คนจึงกล้าส่งเสียงโห่ร้องชมเชยออกมา

จงซุนเสวียนหัวชักกระบี่คู่มือ เดินถึงเบื้องหน้าเซี่ยงเส้าหลง

กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “เสวียนหัวคันไม้คันมือมานาน สั่งเจียงจวินโปรดสั่งสอน”

เซี่ยงเส้าหลงเผชิญหน้ากับมือกระบี่ที่เป็นศิษย์คนโปรดของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย ไม่กล้าชะล่าใจไป ขวางดาบตั้งมั่น ยิ้มพลางกล่าวว่า “พี่เสวียนหัวเชิญ”

ทุกผู้คนนึกระย่นย่อต่อชื่อเสียงเกียรติภูมิของจงซุนเสวียนหัว กระทั่งลมหายใจยังไม่กล้าระบายออกโดยแรง

สีหน้าจงซุนเสวียนหัวสงบราบเรียบดุจน้ำนิ่ง ถือกระบี่สืบเท้าออกไปสองก้าว เซี่ยงเส้าหลงพลันรู้สึกถึงพลังสภาวะอันเกรี้ยวกราดของอีกฝ่าย ไหนเลยกล้าชะล่าใจ รั้งดาบกลับมา

จงซุนเสวียนหัวตาสาดประกายเจิดจ้า พลันตวาดก้องร้องขึ้น เสือกกระบี่แทงปราดออกมา

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความสะทกสะท้อนขึ้นมา เพลงกระบี่ของจงซุนเสวียนหัวหาเป็นรองก่วนตงแสไม่ แต่ยังห่างไกลจากปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย แสดงว่าปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียมีพรสวรรค์ในเชิงกระบี่ที่ได้รับการประทานจากฟ้า แม้แต่ศิษย์คนโปรดของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย ก็ไม่สามารถรับสืบทอดวิชาได้

เสียงเคร้งคราหนึ่ง เซี่ยงเส้าหลงสะบัดดาบปิดป้องกระบี่ฝ่ายตรงข้ามไว้

เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยเปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามเพาะสร้างสภาวะจู่โจมใหม่ ชิงร่ายรำดาบร้อยชนะ ก่อเกิดเป็นเงาดาบอันแน่นขนัดจู่โจมโหมรุกใส่จงซุนเสวียนหัว

จงซุนเสวียนหัวเสียเปรียบที่ไม่ล่วงรู้เพลงดาบร้อยชนะ ยามกะทันหันได้แต่ปิดป้องต้านรับ ถอยร่นเป็นพัลวัน

เซี่ยงเส้าหลงพานลงมืออย่างเต็มที่ บัดเดี๋ยวจู่โจมระยะไกล บัดเดี๋ยวสู้พัวพันระยะใกล้ ทุกดาบหวาดเสียวอันตราย สะกดจนผู้คนที่ชมดูแทบลืมหายใจไป

เห็นคมดาบกระบี่ปะทะกันอย่างถี่ยิบ เหล่าสตรียิ่งตัวสั่นงันงกร้องอุทานออกมา ยังเข้าใจว่าทั้งสองต่อสู้กันจริงๆ คิดฉวยโอกาสปลิดชีวิตของอีกฝ่าย

มีแต่สั้งโหย่วจึงดูออกว่า เซี่ยงเส้าหลงควบคุมสถานการณ์ไว้ได้ เปลือกนอกคล้ายไม่ออมรั้งยั้งมือ แท้ที่จริงไว้ไมตรี เพียงคิดศึกษาเพลงกระบี่ของจงซุนเสวียนหัว เพื่อทดสอบหยั่งความสำเร็จของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย

ยามนั้นสถานการณ์แปรเปลี่ยนไป เซี่ยงเส้าหลงใช้ดาบด้วยความเชื่องช้า หากทว่าจงซุนเสวียนหัวรับมือด้วยความยากลำบากกินแรงกว่าเดิม

ยามนั้นเซี่ยงเส้าหลงกลับคืนสู่ความเชื่อมั่นในตัวเอง รุกรับอย่างเหมาะเจาะสอดคล้อง จงซุนเสวียนหัวแม้พากเพียรตีโต้ ล้วนถูกเขาคลี่คลายไป กดคุกคามจนไม่อาจทุ่มเทใช้กำลังออกได้

ในสายตาทุกผู้คน แม้แต่ต่งสูเจินและพวกที่ไม่รู้จักวิทยายุทธ์ ยังพบเห็นว่าเพลงดาบของเซี่ยงเส้าหลงแฝงความเปลี่ยนแปลงสารพัน ทั้งอ่อนหยุ่น ทั้งแข็งกร้าว พิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน

เสียงตังตังตังสามครา ที่แท้เซี่ยงเส้าหลงฟาดฟันติดต่อกันสามดาบ ทุกครั้งล้วนฟันใส่รอยบิ่นบนกระบี่ของจงซุนเสวียนหัว ไม่ว่าจงซุนเสวียนหัวพลิกแพลงท่ากระบี่อย่างไร สุดท้ายยังคงเป็นเช่นเดียวกัน ฝีมือนี้บรรลุถึงขั้นเหลือเชื่อ ในที่สุดกระบี่ยาวถูกฟันหักเป็นสองท่อน

เซี่ยงเส้าหลงสอดดาบคืนฝัก ยิ้มพลางกล่าวว่า “ผู้น้องมีเปรียบกว่าในด้านอาวุธ”

จงซุนเสวียนหัวก็สมเป็นวีรบุรุษ พานโยนกระบี่หักทิ้งไป หัวร่อดังๆ กล่าวว่า “สั้งเจียงจวินยอดเยี่ยมสมคำร่ำลือ ผู้น้องวางใจแล้ว”

พลันบังเกิดเสียงปรบมือดังขึ้น ฟ่งเฟยกับเสี้ยวเยี่ยถันเดินเข้ามา ฟ่งเฟยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจัดเตรียมอาหารเช้าไว้แล้ว ขอเชิญทุกท่านไปยังห้องโถงหน้า ดีหรือไม่?”

หลังอาหารเช้า ทุกผู้คนแยกย้ายจากไป สั้งโหย่วกลับบ้านไปดูแลบุตรชาย จงซุนเสวียนหัวมีตำแหน่งในกองทัพ ต้องไปทำงานตามหน้าที่รับผิดชอบ

ส่วนฟ่งเฟยและเหล่าสตรีเร่งฝึกซ้อมการร่ายรำร้องเพลง เพื่อทำการแสดงในงานคล้ายวันเกิดเจ้ารัฐฉี ในห้องโถงหน้าเหลือเสี้ยวเยี่ยถันกับเซี่ยงเส้าหลงสองคน

เสี้ยวเยี่ยถันแจ้งว่าปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียตอบรับกำหนดนัดสิบกระบวนท่า แต่ที่น่าแปลกคือเสี้ยวเยี่ยถันกำชับว่า เมื่อครบสิบกระบวนท่า เซี่ยงเส้าหลงอย่าได้รั้งดาบกลับในบัดดล ไม่แน่ว่าปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียไม่ยอมเลิกรา ฟาดฟันอีกหลายกระบี่

เซี่ยงเส้าหลงไม่เชื่อว่าปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียจะไม่รักษาข้อตกลง แต่เสี้ยวเยี่ยถันยืนกรานให้เซี่ยงเส้าหลงระมัดระวังตัว ถือเป็นการต่อสู้ร้อยท่าพันกระบวนเพลง

เสี้ยวเยี่ยถันยังบอกว่า เรื่องที่เมื่อคืนนี้เซี่ยงเส้าหลงโค่นหม่าเฉิงเจี๋ยในดาบเดียว ตอนนี้แพร่สะพัดไปทั่วนครหลวงรัฐฉี เซี่ยงเส้าหลงยังได้รับขนานฉายาว่าเจ้าแห่งดาบ ด้านอัตราต่อรองก็เปลี่ยนไป ความจริงมีคนท้าพนันว่าปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียต้องได้ชัยด้วยอัตราสิบสามต่อหนึ่ง ตอนนี้ลดลงเหลือเพียงห้าต่อหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงการพนันขันต่อระหว่างที่เขาทำศึกกับก่วนตงแส คิดไม่ถึงคราครั้งนี้ที่นครหลินจวีอมีคนเล่นพนันเช่นกัน

ยามนี้มีคนมารายงานว่า ผู้จัดการส่วนตัวของสือซู่ฟาง นามจินเหล่าต้ามาขอพบ เสี้ยวเยี่ยถันจึงปลีกตัวจากไป

จินเหล่าต้าพอพบหน้าเซี่ยงเส้าหลง ก็ตัดพ้ออีกฝ่ายหลอกลวงเขาสาหัสนัก ที่แท้เสิ่นเหลียงเป็นเซี่ยงเส้าหลงที่เขารู้จักดี

ยังมีสือซู่ฟางพอล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของเซี่ยงเส้าหลง ก็ร้องขอให้จินเหล่าต้ามาเชื้อเชิญเซี่ยงเส้าหลงไปพบปะสนทนากับนาง นับตั้งแต่พบกันที่นครเสียนหยาง นางมีความทรงจำต่อเซี่ยงเส้าหลงอย่างลึกล้ำ

เซี่ยงเส้าหลงลอบประหลาดใจ ที่แล้วมาสือซู่ฟางชืดชาต่อบุรุษไฉนต้องการพบเขา คราก่อนเขาพบหน้านางภายใต้การดำเนินการของผูเกา ตอนนี้ผูเกาถูกสำเร็จโทษฐานกบฏต่อรัฐฉิน นางไม่มีเหตุผลที่ดีต่อเขา

จินเหล่าต้ากล่าวเสริมว่า เขาทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงต้องอดออมกำลังเพื่อทำศึกกับปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย จึงเสนอนัดพบกันหลังวันประลองยุทธ์ เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่า เมื่อถึงเวลานั้นเขาหลบลี้หนีหน้าไปแล้ว ต่อให้รับปากก็หาเป็นไรไม่ จึงตอบตกลง

ทั้งสองสนทนาปราศรัยอีกหลายคำ จินเหล่าต้าก็กล่าวคำอำลาจากไป

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงส่งแขกออกจากประตูตึก กลับเห็นองค์ชายรองเถียนเจี้ยนพร้อมด้วยเจี๋ยจื่อหยวนเดินทางมาถึง

ผู้ที่ร่วมทางมายังมีจงซุนหลงสองพ่อลูก และคนของสำนักจี้เสียซึ่งมีท่าทางเย่อหยิ่งยโสนามเอี้ยนเซี่ยง

ก่อนอื่นเถียนเจี้ยนขออภัยที่เมื่อคืนผิดนัด โดยอ้างว่าพระบิดาทรงพระประชวร หาทราบไม่ว่าฉีหวี่และพวกเปิดเผยสาเหตุแต่แรก ซึ่งเซี่ยงเส้าหลงไม่กล่าวเปิดโปงแต่อย่างไร

ทุกผู้คนเข้าห้องโถง แยกย้ายนั่งตามลำดับศักดิ์ฐานะ เถียนเจี้ยนกล่าวว่า “เมื่อคืนสั้งเจียงจวินโค่นหม่าเฉิงเจี๋ยในดาบเดียว เช้าวันนี้ก็ฟันกระบี่เสวียนหัวหักสะบั้น ทำให้ผู้คนมิอาจไม่ยอมรับนับถือ”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยทราบสาเหตุที่อีกฝ่ายหันหางเสืออีกครั้ง ทั้งนี้เพราะเขาแสดงออกถึงขีดความสามารถต่อกรกับปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียนั่นเอง ยามนั้นรีบกล่าวถ่อมตนอยู่หลายคำ

มิคาดเอี้ยนเซี่ยงแห่งสำนักจี้เสียสอดคำขึ้น “ตอนนี้ในรัฐฉิน ที่แท้ผู้ใดกุมอำนาจที่แท้จริง?”

เซี่ยงเส้าหลงตอบว่า “ย่อมเป็นรัชทายาท หรือยังมีผู้อื่นด้วย?”

เอี้ยนเซี่ยงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “แต่ฟังจากปากคำพระบิดา

รองรัฐท่าน ตราบใดที่รัชทายาทไม่ผ่านพิธีทรงพระมาลาห้อยมุก พระบัลลังก์ยังไม่มั่นคง ไม่ทราบสั้งเจียงจวินมีความเห็นอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกกลางหลังเย็นวะวาบ คนผู้นี้กล่าวโดยไม่ยั้งคิดกลับแพร่งพรายว่าหลี่ปู้เหว่ยแสดงความเคลือบแคลงสงสัยต่อศักดิ์ฐานะที่แท้จริงของเสี่ยวผาน และใช้เป็นหัวข้อโยกคลอนจิตใจเถียนเจี้ยน

หมายความว่าหลี่ปู้เหว่ยส่งคนไปยังนครหานตาน ค้นหาชาวจ้าวสองสามีภรรยาที่เคยเลี้ยงดูอิ๋งเจิ้งตัวจริง หากหลี่ปู้เหว่ยคิดหักโค่นเสี่ยวผาน มิใช่ทำไม่ได้

เถียนเจี้ยนสังเกตเห็นเซี่ยงเส้าหลงมีสีหน้าผิดปรกติ จึงถามว่า “สั้งเจียงจวินมีความเห็นอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดอย่างว่องไว จากนั้นกลับคืนสู่ความเยือกเย็นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “คำกล่าวของท่านเอี้ยนทำให้ข้าพเจ้าได้คิดว่าเคยมีคนคิดก่อการกบฏ แต่จุดจบของผู้เกาและพวก สมควรเป็นบทเรียนสำหรับพวกเขา”

เอี้ยนเซี่ยงถามอีกว่า “ไม่ทราบสั้งเจียงจวินมีความทรงจำต่อรัฐฉีเราอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงไม่คุ้นกับการประจบสอพลอผู้คน ได้แต่กล่าวว่า “ดูจากการที่ท่านเอี้ยนสามารถแสดงความเห็นต่อหน้าองค์ชายรอง แสดงว่าเจ้าแห่งรัฐฉีมีพระทัยที่เปิดกว้าง ให้ความสำคัญกับบุคคล สำนักจี้เสียจึงจุติขึ้น”

เอี้ยนเซี่ยงกล่าวอย่างยืดยาวว่า “รัฐฉีเราตะวันออกเป็นภูเขาหลันแสตะวันตกเป็นแม่น้ำชิงเหอ ทิศเหนือเป็นทะเลป๋อไห่ ทิศใต้เป็นบรรพตไท่ซาน รวมเป็นสี่จุดยุทธศาสตร์ แต่หากไร้ซึ่งระเบียบการปกครองต่อให้มีอาณาเขตสองพันลี้ ไพร่พลร้อยหมื่น เสบียงสุมดั่งขุนเขาก็เฉกเช่นพยัคฆ์ไร้เขี้ยวเล็บ ยากจะทำสงครามชิงแผ่นดิน ดังนั้นนับแต่ฉีหวนกงและก่วนจ้งเป็นต้นมา ล้วนเปิดโอกาสให้แสดงความเห็นอย่างเต็มที่ รัฐฉีเรามีความรุ่งเรืองทุกวันนี้ หาใช่เรื่องของโชคช่วยไม่”

นี่เป็นครั้งแรกที่เซี่ยงเส้าหลงรับทราบว่า ชาวฉียังจมอยู่กับอดีตอันเพริศแพร้วในยุคสมัยฉีหวนกง ต้องลอบทอดถอนใจ เปลือกนอกได้แต่คล้อยตาม

เถียนเจี้ยนก็มีแววตากระตือรือร้น โคลงศีรษะกล่าวว่า “สั้งเจียงจวินคงสังเกตออกว่า ความรุ่งเรืองเสื่อมโทรมของรัฐฉีผูกติดกับสำนักจี้เสีย ครั้งกระโน้นฉีหวนกงตรัสถามก่วนจ้งถึงหลักการครองแผ่นดินอย่างยั่งยืน ก่วนจ้งเสนอให้ยึดหวงตี้หรือจักรพรรดิเหลืองและกษัตริย์เหยาเป็นแบบอย่าง ดังนั้นจึงถือกำเนิดสำนักจี้เสียขึ้น”

เซี่ยงเส้าหลงลอบสะทกสะท้อน ทายาทเชื้อพระวงศ์ของทุกแว่นแคว้น จะมากจะน้อยล้วนจมอยู่กับอดีตอันบรรเจิด สมมติเช่นชาวฉีพออ้าปาก ก็เอ่ยถึงฉีหวนกงกับมหาเสนาบดีก่วนจ้ง หาทราบไม่ว่าควรปลุกเร้าตัวเองอยู่ทุกเมื่อ จึงจะปรับตัวเข้ากับสภาพที่เป็นอยู่

เขาบอกว่าเจ้ารัฐฉีมีพระทัยกว้างขวาง แต่หากมองจากอีกมุมหนึ่งคือ เจ้ารัฐฉีมีพระอำนาจอ่อนแอ ควรทราบว่าในยุคแห่งการศึกสงคราม การรวมศูนย์อำนาจที่เจ้าแห่งรัฐ เป็นเงื่อนไขอันดับแรกของการต่อสู้ชิงความเป็นใหญ่

เสี่ยวผานซึ่งสวมรอยเป็นอิ๋งเจิ้ง ไม่มีความกดดันทางจิตใจเช่นเดียวกับทายาทเชื้อพระวงศ์อื่น เพียงคำนึงถึงการกุมอำนาจ เพื่อเสริมความมั่นคงแห่งฐานะของพระองค์ กลับกลายเป็นเจ้าแห่งรัฐที่มีผลงานที่โดดเด่นที่สุด

รัฐฉินที่สามารถกำจัดหกรัฐ รวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น มิใช่ไม่มีสาเหตุ หากแต่สืบเนื่องจากรัฐอื่นไม่มีเจ้าแห่งรัฐซึ่งกอปรด้วยเบื้องหลังและชาติตระกูลเช่นพระองค์

จงซุนหลงหันเหหัวเรื่องว่า “ทุกผู้คนล้วนทราบว่า รัชทายาททรงพึ่งพาสั้งเจียงจวิน ตอนนี้ทุกรัฐทำสงครามกัน ไม่ทราบว่าสั้งเจียงจวินมีส่วนร่วมวางแผนการอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า จงซุนหลงชักนำให้เขากล่าววาจา จุดประสงค์

เพื่อต้องการให้เขากล่าวคำรับรองเช่นเดียวกับที่หลี่ปู้เหว่ยให้ไว้กับเถียนเจี้ยน เพื่อช่วงชิงเถียนเจี้ยนจากเถียนตาน

แต่แล้วหวนนึกไม่ว่าเขากล่าวอย่างไร ล้วนไม่สามารถเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ เพื่อตัวเองและเพื่อสั้งโหย่ว เขามิอาจไม่ให้คำรับรอง จึงกล่าว "รัชทายาทมีพระชนม์เยาว์วัย ปีหน้าค่อยเข้าพิธีทรงพระมาลาห้อยมุก ดังนั้นทุ่มเทอยู่กับกิจการภายใน ให้ความสำคัญกับการขุดคลองใหญ่เป็นอันดับแรก ด้านการทำศึกภายนอก ตกเป็นฝ่ายตั้งรับมากกว่า คราครั้งนี้ข้าพเจ้าผ่านทางมายังรัฐฉี เพื่อต้องการปรับปรุงความสัมพันธ์กับรัฐท่าน"

เอี้ยนเซี่ยงโต้แย้งว่า "นับตั้งแต่รัชทายาทอิ๋งเจิ้งกลับสู่รัฐฉิน ก็ล้มล้างราชวงศ์โจวตะวันออก รุกรานรัฐหานจัดตั้งแว่นแคว้นไท่หยวน ยึดครองสามสิบเจ็ดเมืองของรัฐวุ่ย คล้ายไม่พ้องกับคำกล่าวของสั้งเจียงจวิน"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเยือกเย็นไม่ลนลานว่า "ผู้ใดล้มล้างราชวงศ์โจวตะวันออก ทั้งหมดล้วนทราบแน่แก่ใจ หลายปีมานี้ผืนแผ่นดินส่วนใหญ่เป็นแม่ทัพเมิ่งอ้าวผู้ล่วงลับช่วงชิงมา เมิ่งอ้าวได้รับการหนุนหลังจากผู้ใด คงมิต้องให้ข้าพเจ้าบ่งบอกกระมัง?"

เถียนเจี้ยนรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป คำกล่าวของเซี่ยงเส้าหลงเหล่านี้มีทั้งจริงและเท็จ หากเอ่ยถึงความคิดครอบครองดินแดน เสี่ยวผานหรือจิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคตยังยิ่งกว่าหลี่ปู้เหว่ยอีก เพียงแต่พระองค์พระชนม์ยังเยาว์ สามารถผลักภาระไปยังพระบิดารองเช่นหลี่ปู้เหว่ย โดยเฉพาะปฏิบัติการทางทหารในหลายปีนี้เป็นเสี่ยวผานทรงวางแผนด้วยพระองค์เอง แต่บุคคลภายนอกหาล่วงรู้ไม่

เอี้ยนเซี่ยงกลับซื่อสัตย์จนน่ารัก ผงกศีรษะกล่าวว่า "สั้งเจียงจวินกล่าวถูกต้อง เถียนตานย่างเข้าวัยชราเริ่มเลอะเลือนไม่เห็นซึ้งถึงธาตุแท้ของหลี่ปู้เหว่ย องค์ชายรองสมควรเลือกเฟ้นแล้ว"

จงซุนหลงและพวกมีสีหน้ายินดี เถียนเจี้ยนกลับกระอักกระอ่วน

ยิ่งส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “ได้สนทนากับสั้งเจียงจวิน ช่วยให้เถียนเจี้ยนพ้นจากความโง่เขลา รอให้สั้งเจียงจวินประลองฝีมือกับท่านปราชญ์กระบี่เสร็จสิ้น เถียนเจี้ยนค่อยจัดงานเลี้ยงรับรองสั้งเจียงจวิน”

ทั้งหมดสนทนาถึงตอนนี้ ไม่มีคำพูดใดจะกล่าว เถียนเจี้ยนและคณะจึงอำลาจากไป เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสกลับห้องไป

นอนเป็นเวลาหนึ่งชั่วยาม เมื่อตื่นขึ้นมาค่อยทราบว่าหานฉ่วงแห่งรัฐหานมารอคอยเป็นเวลานาน ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงล้างหน้าตาแล้วออกไปพบพาน

หานฉ่วงพอพบหน้าเซี่ยงเส้าหลง มีสีหน้ายินดี เซี่ยงเส้าหลงกลับเปิดโปงว่า หานฉ่วงเปิดเผยร่องรอยของเขาต่อปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย คิดยืมมือปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียกำจัดฆ่าเขา

หานฉ่วงหลั่งน้ำตาสาบานว่า เขาไม่ได้แพร่งพรายเรื่องนี้ออกไป อาจบางทีกำแพงมีหูประตูมีตา ถูกผู้อื่นได้ยินเข้าส่งข่าวต่อปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย

หานฉ่วงยอมรับว่ากวอไคแห่งรัฐจ้าวข่มขู่เขาให้ร่วมมือด้วย แต่เขาพยายามหาทางช่วยเหลือเซี่ยงเส้าหลง โดยให้หลงหยางจวินชักนำเรื่องเซี่ยงเส้าหลงออกจากนครหลินจวือ

เซี่ยงเส้าหลงพอระบายโทสะออกไป อารมณ์ก็สงบลง บอกให้อีกฝ่ายกลับไป ต่างฝ่ายต่างสมควรสงบจิตใจ นึกทบทวนพฤติการณ์ที่แล้วมาสักครา

หานฉ่วงก่อนจากไปยังบอกว่า กวอไคสุมหัวรวมกับหลี่ปู้เหว่ยและเถียนตาน คิดกำจัดเซี่ยงเส้าหลง ไม่ปล่อยให้เซี่ยงเส้าหลงมีชีวิตรอดกลับนครเสียนหยางเด็ดขาด จากนั้นค่อยอำลาจากไป

เซี่ยงเส้าหลงพอกระชากหน้ากากหานฉ่วงออกมา กลับปลอดโปร่งใจกว่าเดิม หานฉ่วงแม้มิใช่คนดี แต่ยังมีน้ำใจต่อเขาอยู่หลายส่วน แสดงว่านิสัยใจคอของคนล้วนมีด้านที่ดีงามคงอยู่

ตอนนี้เขาไม่แน่ใจว่าคนข้างกายใครจริงใจใครเสแสร้งกันแน่

นอกจากสั่งโหย่วและเสี้ยวเยี่ยถันแล้ว เขาไม่ไว้วางใจผู้ใดทั้งสิ้น นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเผชิญกับสภาพศัตรูหรือสหายยากแยกแยะ

เพิ่งกลับจากการส่งแขก ฟ่งเฟยเดินสวนมา ค้อนเขาวงหนึ่ง กล่าวว่า "เมื่อคืนไฉนไม่มา หรือว่าเราฟ่งเฟยไม่ควรคู่กับการเหลือบแลจากสั่งเจียงจวิน?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "ตรงกันข้าม ข้าพเจ้ากลัวว่าพอได้สัมผัสกับคุณหนูใหญ่ ยากจะไถ่ถอนตัวเองได้ อย่างนั้นจะส่งผลกระทบต่อแผนการหลบหนีของพวกเรา"

ฟ่งเฟยปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า "อย่าได้นึกโยงใยถึงด้านนั้นได้หรือไม่? ท่านไม่ชมชอบผู้อื่น พานบ่งบอกออกมาตรงๆ"

เซี่ยงเส้าหลงศีรษะพองโต กระตุกแขนเสื้อนางเดินเข้าสู่ตึกในหันเหหัวเรื่องว่า "สูเจินและพวกฝึกซ้อมการแสดงหรือไม่ หากไม่มีคุณหนูใหญ่ท่านคอยกำกับควบคุมจะได้อย่างไรกัน?"

ฟ่งเฟยหัวร่อคิกออกมา กล่าวว่า "ท่านผู้นี้พอถึงตอนคับขันสำคัญมักหันเหไปอีกทาง ตอนนี้ผู้อื่นไม่มีชายคนรัก ไม่แน่ว่าจะมุดเข้าผ้าห่มของท่าน ดูว่าหัวใจท่านใช่หล่อหลอมจากเหล็กหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความวาบหวามใจ แต่ทราบว่าหญิงงามเช่นฟ่งเฟยไม่อาจแตะต้องตอแยเด็ดขาด ดีที่เขาล่วงเลยวัยหนุ่มฉกรรจ์มาแล้ว ไม่ว่าเรื่องราวใดล้วนคำนึงถึงผลสุดท้าย จึงกล่าว "ตอนนี้พวกเรามิใช่มีสัมพันธภาพอันดีหรอกหรือ? หากกลายเป็นของกันและกัน กลับเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ภายภาคหน้าท่านอาจนึกแค้นข้าพเจ้าไร้น้ำใจ"

ยามนี้ทั้งสองมาถึงหน้าหอห้องของฟ่งเฟย นางชะงักเท้าลงขมวดคิ้วครุ่นคิดชั่วขณะ ค่อยยิ้มออกมา กล่าวว่า "สั่งเจียงจวินกล่าวไม่ผิด หากท่านได้ครอบครองร่างกายผู้อื่น แต่ไม่ยอมรับฟ่งเฟยเป็นนางบำเรอ ฟ่งเฟยคงขุ่นข้องใจไม่คลาย"

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง กล่าวว่า "พวกเรามิสู้จำกัดเพียงโอบกอดจุมพิตกันเท่านั้น"

พลางยื่นมือโอบกอดนาง ฟ่งเฟยชิงผลักไสคนออก แย้มยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน ค่อยเดินขึ้นบันได เซี่ยงเส้าหลงหักห้ามความต้องการติดตามนางเข้าห้อง สะบัดหน้าจากไป

เพื่อหลีกเลี่ยงการต่อสู้ช่วงชิงโดยไม่จำเป็น เซี่ยงเส้าหลงจึงรั้งอยู่ที่เรือนฟังเสียงสนตลอดทั้งวัน แต่ก็ไม่อาจรอดพ้นจากการถูกเหล่าสตรีตามพัวพัน ในจำนวนนี้มีทั้งต่งสูเจินกับจู้ซิ่วเจิน รวมทั้งสั่งเยี่ยกับหวินเหนียงก็โปรยหว่านเสน่ห์ให้

ดีที่เซี่ยงเส้าหลงตกลงใจว่า หลังจากรับมือปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียสิบกระบวนท่า จะหลบลี้หนีหน้าจากไป หาไม่หากเป็นเช่นนี้สืบไป ไม่แน่ว่าจะถลำลึกลงในหลุมสวาท

ยามสนธยาเสี้ยวเยี่ยถันมาพบเขา ทั้งสองเดินเล่นในสวนไม้ดอก เซี่ยงเส้าหลงบอกเล่าการมาของหานฉ่วง เน้นว่าอีกฝ่ายหลั่งน้ำตาสาบานว่าไม่ได้ทรยศต่อเขา

แต่เสี้ยวเยี่ยถันบอกว่า คนยามพลุ่งพล่านจะแสดงอารมณ์ความรู้สึกออกมา แต่หากนึกถึงผลประโยชน์ของชาติบ้านเมือง ได้แต่ปล่อยวางน้ำใจส่วนตัวไว้อีกทางหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงเห็นพ้องด้วย บอกว่าตอนนี้จงซุนหลงกับเขามีผลประโยชน์ผูกพัน สมควรไว้วางใจได้ เสี้ยวเยี่ยถันกลับบอกว่า จงซุนเหอจี้แจ้งต่อเขาว่า หานเจี๋ยนำหลี่ปู้เหว่ยไปคำนับจงซุนหลงสองพ่อลูก ที่แล้วมาหลี่ปู้เหว่ยลงมือโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ ไม่ว่าเรื่องใดล้วนกระทำได้

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน นึกถึงวิกฤตการณ์ชาติกำเนิดของเสี่ยวผาน หากหลี่ปู้เหว่ยแพร่งพรายเรื่องนี้ต่อจงซุนหลงสองพ่อลูก ไม่แน่ว่าจงซุนหลงสองพ่อลูกอาจหันไปร่วมมือกับหลี่ปู้เหว่ย

โดยเฉพาะหานเจี๋ยมีศักดิ์ฐานะพิเศษ ทำหน้าที่ชักจูงเชื่อมโยงสภาพการณ์อาจพลิกผันกลับกลาย

จงซุนหลงจะอย่างไรไม่เลิกล้มความคิดครอบครองฟ่งเฟย หากเห็นว่าเซี่ยงเส้าหลงเพียงเป็นเสือกระดาษตัวหนึ่ง ปีศาจสูบเลือดตนนี้

อาจหักใจกระทำเรื่องราวที่ไม่คาดหมายออกมา

กล่าวถึงที่สุด ชาวฉีมีความคิดดุจเดียวกับห้ารัฐที่หลงเหลือ ยึดถือเซี่ยงเส้าหลงเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่ง มีผู้ใดไม่คิดกำจัดเซี่ยงเส้าหลงไป?

เมื่อเป็นเช่นนี้ ลูกคิดรางแก้วที่เขาดีดไว้ยากจะดำเนินการได้ ทั้งไม่ทราบสมควรไว้วางใจผู้ใดดี

หากเขาลำพังคนเดียว ยังพอแก้ไขสถานการณ์ ปัญหาอยู่ที่เขาไม่อาจทอดทิ้งฟ่งเฟยและคณะนักร้องไปโดยไม่แยแสได้

เสี้ยวเยี่ยถันสรุปว่า สองวันนี้จะลองนึกหาหนทางดูว่าจะปลีกตัวออกจากนครหลินจวีออย่างไร

ค่ำวันนั้นจงซุนเสวียนหัวมาหาเซี่ยงเส้าหลง หลังจากโอภาปราศรัยกันหลายประโยค พลันถามว่า “เสวียนหัวมีเรื่องหนึ่งไม่เข้าใจ นับตั้งแต่รัชทายาทรัฐท่านเดินทางออกจากนครหานตานกลับถึงนครเสียนหยาง มีผู้คนโจษจันว่ารัชทายาทเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของหลี่ปู้เหว่ย ไม่ทราบว่าขุนนางอำมาตย์รัฐฉินไฉนยังให้การสนับสนุนรัชทายาท?”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน ลอบร้อง *‘ผิดท่า’* ในใจ จงซุนเสวียนหัวตั้งคำถามเช่นนี้แสดงว่ามีจุดประสงค์เคลือบแฝง

ก่อนหน้านี้จงซุนเสวียนหัวเพียงเคลือบแคลงสงสัย แต่ตอนนี้คงได้รับคำยืนยันจากหลี่ปู้เหว่ยว่า ค้นพบจุดอ่อนของเซี่ยงเส้าหลงกับเสี่ยวผาน ด้วยอิทธิพลของหลี่ปู้เหว่ย คิด *“เชื้อเชิญ”* สามีภรรยาชาวจ้าวที่เคยเลี้ยงดูอิ๋งเจิ้งตัวจริงกลับสู่นครเสียนหยาง ใช้เป็นเครื่องมือข่มขู่เสี่ยวผาน ย่อมกระทำได้โดยง่ายดาย

นี่นับเป็นโอกาสเพียงหนึ่งเดียวที่หลี่ปู้เหว่ยจะพลิกสถานะจากพ่ายแพ้เป็นได้ชัย

หากเรื่องนี้ถูกเปิดโปงออกมา เสี่ยวผานกับเซี่ยงเส้าหลงจะกลายเป็นนักหลอกลวงต้มตุ๋น กลุ่มบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเขาจะได้รับผลกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง

หลี่ปู้เหว่ยซึ่งหยั่งรากอยู่ในรัฐฉินอย่างลึกล้ำ ขอเพียงบีบบังคับ

จีไทเฮาร่วมมือด้วย ดำเนินการถอดถอนเสี่ยวผานจากตำแหน่งรัชทายาท แล้วแต่งตั้งเชื้อพระวงศ์ในราชสำนักฉินอีกคนหนึ่งแทนที่ อำนาจทั้งหมดจะตกเป็นของหลี่ปู้เหว่ย เมื่อถึงเวลานั้นค่อยกำจัดเล่าไอให้พ้นทาง สุดท้ายยังมีผู้ใดกล้าต่อกรด้วย?

มาตรว่าประวัติศาสตร์ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ แต่ตอนนี้เซี่ยงเส้าหลงอยู่ในเหตุการณ์ หาได้คาดคิดเช่นนั้นไม่ สร้างความร้อนรุ่มใจยิ่ง

หลี่ปู้เหว่ยคงแพร่งพรายเรื่องนี้ต่อจงซุนหลงสองพ่อลูก จงซุนเสวียนหัวค่อยมาเลียบเคียงถามเซี่ยงเส้าหลงดู เพื่อที่จะตัดสินใจว่าสมควรสวามิภักดิ์ต่อหลี่ปู้เหว่ย หรือยังพึ่งพาเซี่ยงเส้าหลงต่อไป?

เปลือกนอกของเซี่ยงเส้าหลงย่อมข่มเป็นปรกติ กล่าวว่า “เรื่องนี้มีข้อยุติตั้งแต่แรก ครั้งกระโน้นลู่กงทำการพิสูจน์หยดเลือด ยืนยันว่ารัชทายาทกับหลี่ปู้เหว่ยไม่มีความเกี่ยวพันทางสายเลือด”

จงซุนเสวียนหัวยิ้มอย่างลึกลับ กล่าวว่า “ฟังว่าผู้ที่นำพระโลหิตของรัชทายาทไปทำการพิสูจน์ คือสั้งเจียงจวินท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เรื่องนี้แม้แต่เสวียนหัวยังทราบได้?”

จงซุนเสวียนหัวอธิบายว่า “เป็นเถียนตานเปิดเผยออกมาเอง นี่ทำให้ผู้คนบังเกิดข้อสงสัยอีกประการหนึ่ง ฟังว่าแม้แต่จีไทเฮารัฐท่านยังไม่แน่ใจว่ารัชทายาทเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของหลี่ปู้เหว่ยหรืออ๋ององค์ก่อน หากผลการพิสูจน์ยืนยันว่าเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของหลี่ปู้เหว่ย สั้งเจียงจวินจะทำอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงคาดเดาแต่แรกว่าอีกฝ่ายต้องถามเช่นนี้ อาจบางทีเป็นหลี่ปู้เหว่ยยุยงให้อีกฝ่ายมาสอบถามเขา ยามนั้นจึงแสร้งเป็นไม่มีเรื่องราวใด กล่าวว่า “นี่เพียงเป็นแผนการกลบเกลื่อนอำพรางไทเฮา ตอนนั้นหลี่ปู้เหว่ยรวบอำนาจใหญ่ไว้ ไทเฮากลัวว่าหลี่ปู้เหว่ยจะคิดทำร้ายต่อรัชทายาท จึงสร้างความคลุมเครือขึ้น แท้ที่จริงรัชทายาทเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของอ๋ององค์ก่อน”

จงซุนเสวียนหัวขบคิดชั่วขณะ จึงลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลงกล่าวว่า “มีเรื่องหนึ่งที่เสวียนหัวไม่ทราบสมควรบอกออกไปหรือไม่ หากกล่าวล่วงเกิน ขอสั้งเจียงจวินอย่าได้โทษว่าตำหนิ”

เซี่ยงเส้าหลงทราบแน่แก่ใจว่าอีกฝ่ายคิดกล่าวอันใด ทั้งยังคาดคะเนว่าเป็นหลี่ปู้เหว่ยเสี้ยมสอนให้มาถามไถ่ ดังนั้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “เรื่องราวไม่มีใดไม่อาจบ่งบอกต่อผู้คน พี่เสวียนหัวกล่าวได้อย่างเต็มที่”

จงซุนเสวียนหัวลังเลเล็กน้อยแล้วกล่าว “พวกเราวางหูตาอยู่ที่ทำเนียบเสนาบดี ฟังว่าหลี่ปู้เหว่ยบอกต่อเถียนตานว่า เขาเกาะกุมพยานบุคคลเป็นสามีภรรยาธรรมดาในนครหานตานคู่หนึ่ง สามารถยืนยันศักดิ์ฐานะที่แท้จริงของรัชทายาท”

ในที่สุดเซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้แผนอุบายของหลี่ปู้เหว่ย หัวใจต้องตกวูบลง เปลือกนอกแสร้งเป็นตะลึงลาน จากนั้นหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “หลี่ปู้เหว่ยยิ่งมายิ่งเลอะเลือนแล้ว เขาคงหมายถึงบิดามารดาบุญธรรมที่เลี้ยงดูรัชทายาทอย่างลับๆ กระมัง รัชทายาทรับตัวพวกเขามาอยู่นครเสียนหยางตั้งแต่แรก แต่เรื่องนี้กระทำเป็นความลับ มีคนล่วงรู้เพียงไม่กี่คนเท่านั้น”

คำพูดนี้เท่ากับบอกต่อจงซุนเสวียนหัวว่า ต่อให้มีปัญหา ปัญหาได้รับการแก้ไขแต่แรกแล้ว

คราครั้งนี้ถึงรอบจงซุนเสวียนหัวตะลึงลานกับที่ ชั่วครู่ค่อยยิ้มประจบกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นสมควรทำเช่นนี้ หากข้าพเจ้าเป็นรัชทายาทย่อมต้องรับตัวบิดามารดาบุญธรรมที่เคยเลี้ยงดูตัวเองมาเสพสุขในนครเสียนหยาง”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ เขาจะอย่างไรมิใช่นักการเมืองขาดความโหดเหี้ยมอำมหิต หากเปลี่ยนเป็นบุคคลอื่น ครั้งกระโน้นก่อนที่จะออกจากนครหานตาน คงฆ่าสามีภรรยาชาวจ้าวคู่นั้นเป็นการปิดปาก จะได้ไม่เป็นชนวนเภทภัยเช่นวันนี้

ตอนนั้นเขาไม่ได้นึกถึงปัญหาข้อนี้ หลังจากนั้นประหวัดหวนนึกก็

ไม่ได้ใส่ใจเท่าใด ทั้งนี้เพราะมีแต่เขากับจีไทเฮาและเสี่ยวผานล่วงรู้ชื่อแซ่ที่อยู่ของสามีภรรยาชาวจ้าวคู่นั้น ไหนเลยคาดคิดว่าจีไทเฮาจะทรงแพร่งพรายออกไป?

จงซุนเสวียนหัวไม่มีแก่ใจสนทนาสืบไป ผุดลุกขึ้นกล่าวคำอำลา

เซี่ยงเส้าหลงแน่ใจว่าอีกฝ่ายไปหาหลี่ปู้เหว่ย พลันฉุกใจคิด กล่าวว่า “วันพรุ่งนี้พี่เสวียนหัวจะไปหาท่านพี่เจี๋ยหรือไม่?”

จงซุนเสวียนหัวผงกศีรษะ กล่าวว่า “ต้องการให้เสวียนหัวถ่ายทอดบอกต่อเขาอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงโป้ปดว่าคิดฝากของสิ่งหนึ่งให้แก่เจี๋ยจื่อหยวน ขอให้อีกฝ่ายรอสักครู่ จากนั้นรีบกลับเข้าห้อง ผลัดเปลี่ยนเป็นสวมเสื้อผ้าสีทึบสำหรับเคลื่อนไหวยามวิกาล พร้อมด้วยเครื่องมือสำหรับปีนป่ายแล้วค่อยทับเสื้อผ้าชั้นนอกไว้ กลับออกไปบอกต่อจงซุนเสวียนหัวว่า “ข้าพเจ้าลืมเลือนว่าใช้คนส่งไปตึกตระกูลเจี๋ย ไม่ต้องรบกวนพี่เสวียนหัวแล้ว”

จงซุนเสวียนหัวกลับไม่ระแวงสงสัย บอกว่าไม่เป็นไร แล้วจึงอำลาจากไป

เซี่ยงเส้าหลงรีบสวมใส่หมวกปีกสวมเสื้อคลุมกำบังหิมะ หลบออกทางประตูข้าง ทุ่มเทฝีเท้าติดตามอยู่หลังรถม้าของจงซุนเสวียนหัว

ปัญหาชาติกำเนิดของเสี่ยวผาน มิเพียงเกี่ยวพันถึงเกียรติยศของเสี่ยวผานกับเซี่ยงเส้าหลง ยังส่งผลกระทบถึงชีวิตของตระกูลต่างๆ จำนวนมาก

ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ผู้ใดทำความผิดผู้นั้นรับผิดชอบ แต่ในยุคสมัยเลียดก๊ก หากเกิดปัญหาขึ้น มิเพียงแต่บุตรภรรยาของเขาต้องถูกประหารชีวิต แม้แต่ตระกูลอู ชนเผ่าของเถิงอี้และจิงจวิ้นก็ต้องถูกกวาดล้างสิ้น ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงยิ่งรับรู้ข่าวคราวเกี่ยวกับเรื่องนี้เพิ่มขึ้นยิ่งมีส่วนช่วยให้เขารับมือวิกฤตการณ์ครั้งใหญ่นี้กว่าเดิม

จงซุนเสวียนหัวโดยสารรถม้ามาแต่ผู้เดียวไม่มีผู้ติดตามอันใด

แต่เนื่องจากบนถนนมีรถราแล่นสัญจรไปมา ดังนั้นขับรถอย่างเชื่องช้า ขอเพียงเซี่ยงเส้าหลงเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น ก็สามารถติดตามหลังแต่ไกล

ค่ำคืนนี้ท้องฟ้าโปร่ง มาตรว่ายังเหน็บหนาว แต่ก็อบอุ่นกว่าหลายคืนก่อนที่หิมะตกหนัก อย่างน้อยไม่มีลมหนาวที่เสียดกระดูก

ทันใด รถม้าของจงซุนเสวียนหัวหยุดนิ่งลง เซี่ยงเส้าหลงพอเห็นตัวตึกที่เป็นจุดหมายปลายทางชัดตา ต้องสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ

นั่นกลับเป็นเรือนฟังเสียงไผ่ซึ่งหลี่หยวนแห่งรัฐฉู่พักอาศัยอยู่ ห่างจากเรือนฟังเสียงสนของเขาไม่ไกลนัก

ขณะที่รถม้าแล่นเข้าประตูตึกไป เซี่ยงเส้าหลงก็ปีนป่ายกำแพงด้านข้างเข้าไปอย่างคล่องแคล่ว

นี่เป็นตัวตึกที่รัฐฉีจัดสร้างขึ้นรับรองอาคันตุกะ ประกอบด้วยเรือนที่พักสิบกว่าหลัง ดังนั้นหากทำความคุ้นเคยกับเรือนฟังเสียงสนเท่ากับล่วงรู้โครงสร้างของเรือนฟังเสียงไผ่ด้วย

เซี่ยงเส้าหลงแสดงความสามารถเฉพาะตัวของหน่วยรบพิเศษเล็ดลอดเวรยามของหลี่หยวน ปีนป่ายขึ้นถึงบนสันหลังคาของตึกหลักในเรือนฟังเสียงไผ่ เห็นจงซุนเสวียนหัวถูกผู้คนชักนำเข้าสู่ตึกหลัก จากนั้นออกมาทางประตูหลัง เหยียบย่ำสู่ทางระเบียงคดเคี้ยวซึ่งทอดถึงห้องข้างตะวันออก

เซี่ยงเส้าหลงรีบใช้เชือกขอเกี่ยวโหนตัวลงไป อาศัยพุ่มไม้ใบดอกปกปิดร่องรอย เคลื่อนกายถึงใต้หน้าต่างของห้องข้างตะวันออก ย่อตัวลงแอบฟัง แว่วเสียงหลี่หยวนดังว่า “เสวียนหัวนั่งลงแล้วค่อยว่ากล่าว”

จากนั้นเป็นเสียงยกน้ำชาคารวะ และเสียงผู้คนทรุดกายนั่งลง

เซี่ยงเส้าหลงลอบตำหนิตัวเองละเลยหลี่หยวนไป ซึ่งความจริงไม่ว่าหลี่หยวน หานฉ่วง หรือหลงหยางจวินล้วนเป็นนักการเมือง ไม่ว่าเรื่องราวใดล้วนคำนึงผลประโยชน์เป็นอันดับแรก

หากแม้นคราครั้งนี้เขานึกเกียจคร้านไม่ได้ติดตามมา อาจบางทีถูก

หลี่หยวนทำร้ายถึงแก่ชีวิต ยังไม่ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด

ความร้ายกาจของหลี่หยวนคือ เปิดเผยเรื่องที่หานฉ่วงทรยศต่อเขาออกมา ทำให้เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจว่าอีกฝ่ายยังนึกถึงไมตรีเก่าก่อน

ได้ยินเสียงฝีเท้าของบ่าวไพร่เดินออกจากห้อง ภายในห้องกลับบังเกิดเสียงจิบน้ำชาและดื่มสุรา ฟังจากสุ้มเสียงแสดงว่าคู่สนทนาไม่เพียงแต่หลี่หยวนกับจงซุนเสวียนหัวเท่านั้น

จริงดังคาดหมาย ได้ยินเสียงจงซุนหลงถามว่า “เซี่ยงเส้าหลงมีคำอธิบายอย่างไร?”

จงซุนเสวียนหัวทอดถอนใจ กล่าวว่า “เรื่องราวอาจไม่เป็นไปตามคำบ่งบอกของหลี่ปู้เหว่ย เซี่ยงเส้าหลงมิเพียงไม่ตื่นเต้นตระหนก ทั้งยังบอกว่ารัชทายาทรัฐฉินรับตัวสามีภรรยาชาวจ้าวคู่นั้นกลับไปนครเสียนหยางแต่แรกแล้ว”

ผู้คนอีกคนหนึ่งร้องโพล่งว่า “หลี่ปู้เหว่ยมิใช่บอกว่า สามีภรรยาชาวจ้าวคู่นั้นตกอยู่ในเงื้อมมือมันหรอกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนสะท้านทั้งร่าง ทั้งนี้เพราะคนผู้นี้กลับเป็นหานฉ่วง ซึ่งวันนี้เพิ่งหลั่งน้ำตายืนยันความบริสุทธิ์ใจของตัวเอง

สุ้มเสียงเยือกเย็นเสียงหนึ่งกล่าวอย่างแช่มช้าว่า “เสวียนหัวบอกเล่าเรื่องราวทั้งหมดออกมา พวกเราค่อยลงความเห็นว่า ที่แท้เป็นเซี่ยงเส้าหลงเล่นละคร หรือว่าหลี่ปู้เหว่ยพูดปด?”

หัวใจเซี่ยงเส้าหลงตกวูบลง ทั้งนี้เพราะเขาจดจำออกว่า คนกล่าววาจาคือศัตรูคู่อริของเขา...กวอไคแห่งรัฐจ้าวเอง

ตอนนี้เขาได้ข้อสรุปว่า หลี่หยวน กวอไคสมคบคิดกันวางแผนจัดการเขา เพียงแต่คิดไม่ถึงว่าจงซุนหลงมีส่วนร่วมด้วย

ในความคิดของเขา จงซุนหลงสองพ่อลูกคงถูกชักชวนให้เข้าร่วมในภายหลัง อาจเป็นเรื่องราวหลังจากที่หลี่ปู้เหว่ยไปเยี่ยมเยียนจงซุนหลงแล้ว

ขณะที่ครุ่นคิด จงซุนเสวียนหัวกำลังถ่ายทอดคำสนทนาของเขากับ

เซี่ยงเส้าหลงออกไป สุดท้ายกล่าวว่า “เซี่ยงเส้าหลงมิเพียงไม่มีท่าทีแตกตื่นลนลาน ทั้งยังทำท่าน่าหัวร่อ หากเปลี่ยนเป็นข้าพเจ้ารับทราบข่าวเช่นนี้ ไม่หน้าเปลี่ยนสีก็แปลกแล้ว” จากนั้นเป็นเสียงทอดถอนใจด้วยความผิดหวัง หานฉ่วงแยกแยะว่า “ฟังจากน้ำเสียงที่หลี่ปู้เหว่ยบอกต่อท่านหลง ก่อนที่มันจะออกเดินทางจากนครเสียนหยาง ค่อยล่วงรู้ที่อยู่ของสามีภรรยาชาวจ้าวคู่นั้นจากเล่าไอ่ หลังจากนั้นใช่หาตัวพยานบุคคลพบหรือไม่ แม้แต่มันยังไม่ทราบ”

จงซุนหลงกล่าวอย่างท้อแท้ว่า “เช่นนี้เป็นว่าเซี่ยงเส้าหลงไม่ได้พูดปดแล้ว”

กวอไคกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า “ไม่ว่าอย่างไรพวกเราไม่อาจปล่อยให้เซี่ยงเส้าหลงมีชีวิตรอดกลับนครเสียนหยาง หากปราศจากมันรัชทายาทรัฐฉินจะกลายเป็นพยัคฆ์ไร้เขี้ยวเล็บ สุดท้ายอาจจบชีวิตในเงื้อมมือหลี่ปู้เหว่ยหรือเล่าไอ่”

จงซุนหลงรีบกล่าวว่า “เจตนาของหลี่ปู้เหว่ยเพียงต้องการทำลายดวงตาของมันบอดไป ปล่อยให้มันมีชีวิตรอดกลับนครเสียนหยาง รับโทษฐานเท็จทูลเบื้องสูง”

เซี่ยงเส้าหลงที่นอกหน้าต่าง รับฟังจนทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาลจนใจที่ไม่อาจทำอย่างไรได้

กวอไคกล่าวอีกว่า “เรื่องนี้ต้องปิดบังหลงหยางจวินไว้ ป้องกันว่าหลงหยางจวินอาจแพร่งพรายต่อเซี่ยงเส้าหลง หากเซี่ยงเส้าหลงทราบระแคะระคาย ไม่แน่ว่าจะลอบหลบหนีไป หากแม้นเซี่ยงเส้าหลงมีชีวิตอยู่ในโลก ท่านคงไม่กล้าแตะต้องฟ่งเฟย”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังถึงตอนนี้ ทราบว่าไม่ควรรั้งอยู่นาน รีบปลีกตัวจากไปอย่างเงียบงัน

ปัญหาเฉพาะหน้าคือ จะชักนำฟ่งเฟยจากไปโดยปลอดภัยอย่างไร หากไม่คิดสร้างความลำบากแก่สั้งโหย่วและเจี๋ยจื่อหยวน ได้แต่พึ่งพาเสี้ยวเยี่ยถันคนเดียว

กล้ารักกล้าแค้น

เซี่ยงเส้าหลงกลับถึงเรือนฟังเสียงสน กลับหลับสนิทจวบจนถึงยามฟ้าสาง

สั้งโหย่วยังคงมาซ้อมมือกับเซี่ยงเส้าหลง เพียงแต่วันนี้ไม่มีคนดูจำนวนมาก มีแต่เหล่าหญิงงามในคณะนักร้องเท่านั้น

วิกฤตการณ์เฉพาะหน้าและเหล่าสหายที่ทรยศหักหลัง กลับกระตุ้นเซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความคิดต่อสู้ขึ้น ปลุกเร้าพลังซ่อนเร้นภายในตัวออกมา พอใช้เพลงดาบร้อยชนะก็เปล่งอานุภาพอย่างเต็มที่

สั้งโหย่วพลันร่ำร้องคำ “ไม่สู้อีกแล้ว” พร้อมกับรั้งกระบี่ถอยปราดจากวง

เซี่ยงเส้าหลงพาดดาบไว้บนหัวไหล่ ยิ้มพลางกล่าวว่า “คิดไม่ถึงเจี๋ยฮูหยินให้กำเนิดบุตรชายสองคน ยังมีฝีมือไม่เสื่อมคลาย”

สั้งโหย่วเบิกตามองดูเขา กล่าวว่า “มิต้องหลับตาเยินยอผู้อื่นแล้ว วันนี้ท่านยังร้ายกาจกว่าเมื่อวาน ทุกดาบบันดาลให้ผู้คนหยั่งคำนวณไม่ถูก”

เซี่ยงเส้าหลงเพียงแย้มยิ้มไม่ตอบคำ หลังจากที่เขาล่วงรู้แผนอุบายของจงซุนหลง หลี่หยวนและพวก สถานการณ์กลับกลายเป็นกระจ่างชัด เพิ่มความมั่นใจในการรับมือกว่าเดิม

อาจบางทีการทำความเข้าใจว่าผู้ใดเป็นศัตรูผู้ใดเป็นสหาย ทั้งทราบ

ว่าวิกฤตการณ์ชาติกำเนิดของเสี่ยวผานเป็นเรื่องยากหลีกเลี่ยง กลับช่วยให้เขามิต้องหวาดระแวงคลางแคลง จึงนอนหลับอย่างสนิท

นี่มิใช่หมายความว่าเขามีวิธีรับมือหลี่ปู้เหว่ยและเล่าไอ่ หากแต่เขามีความรู้สึกว่าประวัติศาสตร์ยากเปลี่ยนแปลง ในที่สุดเสี่ยวผานก้าวขึ้นเป็นจิ๋นซีฮ่องเต้

ยังมีหลังจากนั้นไม่มีผู้ใดเอ่ยถึงชื่อเซี่ยงเส้าหลง ยิ่งไม่มีผู้ใดบอกเล่าเรื่องที่เขาสับเปลี่ยนตัวบุคคล แสดงว่าชาติกำเนิดของเสี่ยวผานสามารถรักษาความลับสืบไป เพียงแต่ไม่มีการยืนยันว่า เซี่ยงเส้าหลงสามารถรักษาชีวิตรอดพ้นจากการต่อสู้ช่วงชิงเท่านั้น

ไม่ทราบเพราะเหตุใด เซี่ยงเส้าหลงยิ่งครุ่นคิดยิ่งประหวั่นพรั่นใจ ดีที่ยามนั้นเสี่ยวผิงเอ๋อรุดมาบอกว่า ฟ่งเฟยขอเชิญเขากับสั้งโหย่วไปรับประทานอาหารเช้าด้วยกัน

ฟ่งเฟยยังไม่ทราบว่าสั้งโหย่วกับเซี่ยงเส้าหลงมีความสัมพันธ์อันใด ทั้งสองสมควรเพิ่งรู้จักกัน หากทว่าสนิทสนมจนเกินควร

เมื่อไม่มีบุคคลภายนอกอยู่ด้วย สั้งโหย่วปราศจากข้อกริ่งเกรงอันใด หยีตามองดูเซี่ยงเส้าหลงค่อยหันไปทางฟ่งเฟย กล่าวว่า “เด็กน้อยนี้รู้จักล่อลวงสตรีนัก ท่านใช่ตกเป็นของเขาหรือไม่?”

ฟ่งเฟยหน้าแดงฉานจรดใบหู ปรารถนาใคร่ชำแรกพสุธาไป

เซี่ยงเส้าหลงก็บังเกิดความกระอักกระอ่วน กล่าวว่า “เจี๋ยฮูหยินไฉนกล่าวเช่นนี้?”

สั้งโหย่วหัวร่อคิกออกมา กล่าวว่า “เหตุใดทุกผู้คนกลัวได้ยินความจริง เพียงตอบข้าพเจ้าว่าเป็นของกันและกันหรือไม่ก็ใช้ได้แล้ว”

นางพอแย้มยิ้มอย่างไร้เดียงสา ผู้คนก็ยากจะบังเกิดความขุ่นเคืองต่อนางได้

ฟ่งเฟยกลับคืนสู่ความเยือกเย็น กล่าวเบาๆ ว่า “ฟ่งเฟยกับสั้งเจียงจวินไม่มีความสัมพันธ์ที่เกินเลย เจี๋ยฮูหยินเข้าใจสั้งเจียงจวินผิดไปแล้ว เขาเป็นวิญญูชนที่แท้จริง” หยุดเล็กน้อยจึงย้อนถามว่า “เจี๋ย

ฮูหยินกับสั้งเจียงจวินรู้จักกันมาก่อนหรือ ฟังว่าเพลงกระบี่ของเจี๋ยฮูหยินเทียบเทียมกับคุณชายจงซุน นับว่ากู้หน้าให้แก่พวกเราเหล่าสตรีไม่น้อย”

สั้งโหย่วกลับกล่าวว่า “ข้าพเจ้าคือข้าพเจ้า ไยต้องนำไปเปรียบเทียบกับบุรุษด้วย ข้าพเจ้าขอตัวก่อน ต้องเข้าวังไปสักรอบหนึ่ง” พลางยกแขนเสื้อเช็ดมุมปาก เดินจากไปโดยไม่เหลียวหน้ากลับมาอีก

เซี่ยงเส้าหลงกับฟ่งเฟยหันมามองหน้ากันอย่างงุนงง ล้วนรู้สึกน่าหัวร่อ ฟ่งเฟยกล่าวเบาๆ ว่า “ฟังว่าเจี๋ยฮูหยินผู้นี้ความจริงแซ่สั้ง ถูกเถียนตานทำร้ายจนบ้านช่องพินาศ ผู้คนล้มตายสิ้น แต่ตอนนี้นางเป็นคนโปรดของเหล่าพระสนมชายาภายในวัง ทุกคนรบเร้านางถ่ายทอดเพลงกระบี่ให้ กอปรกับเจี๋ยจื่อหยวนมีความก้าวหน้าในการรับราชการ ดังนั้นเถียนตานไม่อาจทำอย่างไรนางได้”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยล่วงรู้ว่า สั้งโหย่วมีศักดิ์ฐานะในนครหลินจวือไม่เบา มิน่าเล่าแม้แต่จงซุนเสวียนหัวยังกริ่งเกรงต่อนาง

ฟ่งเฟยกล่าวอีกว่า “พวกเราใช่จะไปจากที่นี้ในคืนมะรืนหรือไม่? ผู้อื่นถูกหานเจี๋ยพัวพันจนน่าเบื่อหน่ายรำคาญ เพียงคิดไปจากที่นี้โดยเร็ว”

เซี่ยงเส้าหลงไม่แน่ใจว่าสมควรไว้วางใจฟ่งเฟยหรือไม่ สตรีมีอารมณ์แปรปรวน วันนี้บอกว่าเบื่อหน่ายรำคาญหานเจี๋ย วันพรุ่งนี้อาจโผเข้าออมอกของอีกฝ่าย เมื่อถึงเวลาเปิดเผยความลับของเขาออกไป เขาคงถูกทำร้ายตาบอดแล้ว

ฟ่งเฟยสังเกตเห็นเขาหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย จึงถามโพล่งว่า “เกิดการเปลี่ยนแปลงอันใดหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะ กล่าวว่า “เพราะเพื่อคุณหนูรองและพวกคุณหนูใหญ่ยังคงรอให้เสร็จสิ้นการแสดงที่สำนักจี้เสีย แล้วค่อยไปจากนครหลินจวือ”

ฟ่งเฟยมีจิตใจละเอียดอ่อนเพียงไหน พอฟังจึงทอดถอนใจกล่าวว่า “ดูท่านคิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ คล้ายกับกล่าวไม่ตรงกับใจ”

เซี่ยงเส้าหลงได้แต่กล่าวว่า “ข้าพเจ้ากริ่งเกรงกวอไคอยู่บ้าง คน

ผู้นี้มีจิตใจชั่วร้าย หากพวกเราหลบหนีไปเป็นผลสำเร็จ มันอาจระบายโทสะใส่สูเจินและพวก”

ฟ่งเฟยกล่าวอย่างงุนงงว่า “จงซุนหลงรับปากดูแลสูเจินและพวกแล้ว ท่านยังกริ่งเกรงอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงตัดบทว่า “ไม่ต้องถามอีกแล้ว ข้าพเจ้าตัดสินใจว่าหลังจากเสร็จสิ้นการแสดงที่สำนักจี้เสีย ทั้งหมดค่อยจากไปด้วยกัน”

ฟ่งเฟยสงบปากคำไว้ ก้มศีรษะต่ำ เป็นการโต้แย้งโดยไร้เสียง

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าตัวเองกล่าวรุนแรงไป ดังนั้นยื่นมือโอบไหล่นาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “เป็นข้าพเจ้าผิดไป ขอคุณหนูโปรดให้อภัย”

ฟ่งเฟยเผยอริมฝีปากกล่าวว่า “วันนี้คล้ายสั้งเจียนจวินอารมณ์ไม่ดี นี่เป็นครั้งแรกที่ฟ่งเฟยเห็นท่านอาละวาดโดยไร้สาเหตุ”

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด ตัวเองไหนเลยมีอารมณ์ดีได้ ตอนนี้ถึงกับคิดใคร่ฆ่าฟันเป็นการระบายความคับข้องใจในอกออกมา ขณะจะกล่าวกระไร ฟ่งเฟยกล่าวด้วยความละอายใจว่า “ฟ่งเฟยทราบว่าท่านเห็นผู้อื่นแอบไปพบหานเจี๋ยเมื่อวาน ดังนั้นไม่ไว้วางใจผู้อื่นอีก แต่ต่อให้คิดแยกทางกัน สมควรมีคำว่ากล่าวให้ชัดเจน”

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงเขามีโทสะด้วยสาเหตุอื่น ฟ่งเฟยกลับสารภาพความจริงออกมา ยามนั้นฉุกคิดว่า เมื่อวานหลี่ปู้เหว่ยไปพบกับจงซุนหลง คงสืบจากหานเจี๋ยล้วงถามความลับจากฟ่งเฟย จึงกล่าว “คุณหนูใหญ่ไม่ทราบว่าหานเจี๋ยกับหลี่ปู้เหว่ยเป็นสัตว์ในคอกเดียวกันหรอกหรือ?”

ฟ่งเฟยอธิบายว่า “หานเจี๋ยความจริงเป็นคนของเล่าไอ่ คราครั้งนี้มายังนครหลินจวือเพราะข้าพเจ้า มาตรว่าเขาเคยปิดบังเรื่องที่ไปมาหาสู่กับจงซุนเสวียนหัว แต่ฟ่งเฟยเคยทุ่มเทจิตใจต่อเขา ทั้งมีกำหนดนัดหมายกับเขา คราครั้งนี้สลัดจากเขา สร้างความลำบากใจแก่ข้าพเจ้านัก”

นางค้อนเขาวงหนึ่ง กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “ฟ่งเฟยความจริงคิดอาศัยสั้งเจียงจวินลืมเลือนเขา สั้งเจียงจวินกลับไม่ยอมลดตัวลงหา”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าฟ่งเฟยเป็นหมากสำคัญของเขาตัวหนึ่ง ตกลงใจแย่งชิงนางมา จึงกล่าว “ท่านทราบหรือไม่ว่า หานเจี๋ยพอล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเรากับจงซุนหลงสองพ่อลูก หลี่ปู้เหว่ยกับหานเจี๋ยก็ชักชวนกันมาหาจงซุนหลงสองพ่อลูก?”

ฟ่งเฟยหน้าแปรเปลี่ยนไป ถามโพล่งว่า “มีเรื่องเช่นนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “ไม่ทราบท่านเชื่อหรือไม่ หากคุณหนูใหญ่ยังส่งข่าวต่อหานเจี๋ยต่อไป มิเพียงแต่เราเซี่ยงเส้าหลงต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง คุณหนูใหญ่ก็จะประสบชะตากรรมอันอนาถ หานเจี๋ยอาจรักชอบท่าน แต่ภายใต้ผลประโยชน์นำหน้า ไม่แน่ว่าจะตัดใจเสียสละท่าน”

ฟ่งเฟยกล่าวด้วยความอับอายเสียใจว่า “ฟ่งเฟยเป็นคนเห็นแก่ตัวจริงๆ ตอนนี้ควรทำอย่างไรดี?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ยังคงรอจนเสร็จสิ้นการแสดงที่สำนักจี้เสีย พวกเราค่อยไปด้วยกัน เมื่อถึงนครเสียนหยาง ท่านพอใจอยู่ร่วมกับผู้ใดก็ได้ แต่ตอนนี้ไม่อาจแพร่งพรายเรื่องของพวกเราต่อผู้ใดเด็ดขาด”

ฟ่งเฟยรับคำว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว นับตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ฟ่งเฟยเพียงเชื่อถือสั้งเจียงจวินคนเดียว”

เซี่ยงเส้าหลงกำชับกำชานางอีกหลายคำ ค่อยลุกจากมา

นี่นับเป็นผลรับไม่คาดหมาย ทราบว่าหานเจี๋ยประพฤติเป็นงูสองหัว ติดต่อกับตระกูลจงซุนและหลี่ปู้เหว่ยพร้อมกัน

หากเขาคาดเดาไม่ผิด เปลือกนอกหานเจี๋ยเป็นคนของเล่าไอ่ แท้ที่จริงถูกหลี่ปู้เหว่ยซื้อตัวไปแต่แรก แต่ว่าหานเจี๋ยไม่ได้จงรักภักดีต่อหลี่ปู้เหว่ยจนหมดหัวใจ อย่างน้อยหานเจี๋ยปกปิดความสัมพันธ์ระหว่างมันกับฟ่งเฟย มิให้หลี่ปู้เหว่ยล่วงรู้

เนื่องจากวันพรุ่งนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดเจ้ารัฐฉี ถึงกำหนดการแสดงของคณะนักร้อง ภายในเรือนฟังเสียงสนกลับเงียบสงบผิดธรรมดา การฝึกซ้อมการแสดงที่ดำเนินมาเป็นเวลาหลายวันยุติลงแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงแม้มีความในใจอันหนักอึ้ง แต่มิอาจไม่แสร้งเป็นไร้เรื่องราว โอภาปราศรัยกับผู้ติดตามของฟ่งเฟย ค่อยทราบว่าฟ่งเฟยจ่ายเงินก้อนโตให้แก่ทุกคน แต่ผู้คนส่วนใหญ่ตั้งใจอยู่รับใช้ต่งสูเจินต่อไป

ในเหล่านักร้องนางระบำมีแต่สั้งเยี่ยตัดสินใจกลับมาตุภูมิถิ่นเกิด หวินเหนียงไม่ตกลงใจก่อน ดูท่าคิดรอดูท่าทีของเสี้ยวเยี่ยถันก่อน

มีคนอาสาติดสอยห้อยตามเซี่ยงเส้าหลง แต่ถูกเซี่ยงเส้าหลงปฏิเสธ ตอนนี้เขาเองยังเอาตัวไม่รอด ไม่ต้องการให้ผู้อื่นติดตามเขาไปเสี่ยงอันตราย ยิ่งไม่คิดลิดรอนกำลังป้องกันตัวของคณะนักร้องไป

จากนั้นมีคนมารายงานว่า จงซุนเสวียนหัวมาหา เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด ออกไปรับแขกที่ห้องโถงใหญ่

จงซุนเสวียนหัวแสร้งบอกว่า องค์ชายรองนิยมชมชื่นในตัวเซี่ยงเส้าหลง จากนั้นวกเข้าหัวข้อสนทนาว่า “พวกเราจัดหาเรือใบให้แก่สั้งเจียงจวินลำหนึ่ง ตระเตรียมไปรับตัวสั้งเจียงจวินที่สำนักจี้เสีย ออกเรือทั้งยามราตรี เพียงไม่ทราบคุณหนูใหญ่จะร่วมทางกับสั้งเจียงจวินหรือรอจนเสร็จสิ้นการแสดงรอบหลังที่สำนักจี้เสีย แล้วค่อยออกเดินทาง?”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งกล่าวด้วยความกลัดกลุ้มใจว่า “นางยืนกรานว่ารอจนเสร็จสิ้นการแสดงทั้งสองรอบค่อยจากไป ข้าพเจ้าไหนเลยทอดทิ้งพวกนางไปก่อนได้?”

จงซุนเสวียนหัวแสดงว่าทราบจากหานเจี๋ยว่า ฟ่งเฟยตระเตรียมจากไปในค่ำคืนที่เซี่ยงเส้าหลงประลองยุทธ์กับปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย จึงกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า “หลี่ปู้เหว่ยตระเตรียมว่า หลังจากที่สั้งเจียงจวินประลองยุทธ์กับอาจารย์ข้าพเจ้า เช้าวันรุ่งขึ้นจะเดินทางกลับรัฐฉิน สั้งเจียงจวินไม่คิดล่วงหน้ากลับไปก่อนก้าวหนึ่งหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าอีกฝ่ายยังคิดล้วงถามความลับจากเขา จึงกล่าว “ล่วงหน้ากลับไปทำอะไร ข้าพเจ้าใช้คนกลับไปกราบทูลเรื่องของข้าพเจ้าต่อรัชทายาทแล้ว ทั้งยังบอกว่าหากข้าพเจ้าประสบเหตุเภทภัยใด ล้วนมีส่วนเกี่ยวข้องกับรัฐฉี ขอให้รัชทายาทล้างแค้นให้แก่

ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงไม่เชื่อว่าหลี่ปู้เหว่ยกับเถียนตานกล้าลงมือต่อข้าพเจ้าอย่างเปิดเผย” แค่นเสียงอย่างเย็นชาแล้วกล่าว “ยังมีตระกูลอูเรามีมือดีคับคั่ง ผู้ใดทำร้ายข้าพเจ้ายากรอดพ้นจากชะตากรรมถูกตามล่าคร่าชีวิต พี่เสวียนหัววางใจเถอะ”

จงซุนเสวียนหัวไหนเลย *“วางใจ”* ได้ ตรงกันข้ามกลับรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย

ภายหลังเหตุการณ์หากมีคนปล่อยข่าวออกไปว่า จงซุนหลงสองพ่อลูกร่วมวางแผนลอบทำร้ายเซี่ยงเส้าหลง มิเพียงแต่ราชสำนักฉีจะกล่าวตำหนิ เพียงเหล่านักรบเดนตายของตระกูลอู ก็กดคุกคามพวกเขาสองพ่อลูกนอนตาไม่หลับแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงไม่ปล่อยปละละเว้นโอกาสกดดันจงซุนเสวียนหัวต่อไป กล่าวว่า “หากข้าพเจ้าเป็นหลี่ปู้เหว่ย ต้องเสี้ยมสอนตัวโง่งมเช่นหม่าเฉิงเจี๋ยมาฆ่าข้าพเจ้า จากนั้นปล่อยข่าวออกไป เมื่อถึงเวลารัฐฉินเราจะส่งสาส์นให้ต้าอ๋องรัฐท่านมอบศีรษะของหม่าเฉิงเจี๋ยไป ท่านคาดว่าต้าอ๋องรัฐท่านจะปฏิบัติตามหรือไม่?”

จงซุนเสวียนหัวสะท้านทั้งร่าง ร้องโพล่งว่า “แผนยืมดาบฆ่าคนอันชั่วร้ายนัก”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ ทราบว่าจงซุนเสวียนหัวดูออกว่าเปลือกนอกของหลี่ปู้เหว่ยคล้ายทรยศต่อเถียนตาน แท้ที่จริงเพียงคิดยืมมือสองพ่อลูกตระกูลจงซุนทำร้ายเซี่ยงเส้าหลง จากนั้นอาศัยเหตุการณ์ครั้งนี้กำจัดสองพ่อลูกตระกูลจงซุน

สองพ่อลูกตระกูลจงซุนย่อมสมควรได้คิดว่า หากเกิดเรื่องขึ้นหลี่หยวนและพวกก็จะผลักภาระไปยังชาวฉี

จงซุนหลงมิใช่คนโง่เขลา ไม่เช่นนั้นคงไม่มีฐานะอันมั่งคั่งเช่นทุกวันนี้ เพียงแต่เข้าใจว่ารัชทายาทรัฐฉินกับเซี่ยงเส้าหลงไม่อาจรักษาฐานะไว้ ค่อยเสียขบวนรวนเร

หาคาดไม่ว่าเซี่ยงเส้าหลงทราบระแคะระคาย ทั้งแอบฟังคำหารือ

ลับของฝ่ายตรงข้ามเมื่อคืน เพียงใช้คำพูดไม่กี่ประโยค ทำให้จงซุนเสวียนหัวได้คิดว่าถูกหลี่ปู้เหว่ย หลี่หยวน และพวกรวมทั้งหานเจี๋ยหลอกใช้เป็นเครื่องมือ

จงซุนเสวียนหัวคิดกลับไปหารือกับบิดา ไหนเลยมีแก่ใจสนทนา รีบอำลาจากไป

เซี่ยงเส้าหลงบิดขี้เกียจคราหนึ่ง รุดไปหาเสี้ยวเยี่ยถัน ถ่ายทอดบอกเรื่องราวเมื่อคืนและเช้าวันนี้ให้ทราบ

เสี้ยวเยี่ยถันชมเชยเซี่ยงเส้าหลงรู้จักเกาะกุมช่องโหว่ พลิกสถานะเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่เตือนสติให้ระวังหานเจี๋ย คนผู้นี้เป็นเชื้อพระวงศ์รัฐหาน ทั้งกราบปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียเป็นอาจารย์ ตอนนี้ผิดหวังที่ถูกฟ่งเฟยปฏิเสธรัก ไม่แน่ว่าจะเรียกระดมมือกระบี่สำนักจี้เสียซุ่มโจมตีเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงบอกว่า หลังประลองยุทธ์กับปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย เขาจะหลบหนี จึงไหว้วานเสี้ยวเยี่ยถันจัดหาไม้เนื้อดีให้แผ่นหนึ่งพร้อมด้วยเสบียงกรังจำนวนหนึ่ง ฝังอยู่ละแวกใกล้เคียงกับสำนักจี้เสีย เขาจะได้ใช้หลบหนีจากไป

เสี้ยวเยี่ยถันความจริงเป็นช่างฝีมือดี พอฟังจึงซักถามถึงโครงสร้างของรองเท้าเล่นสกี เซี่ยงเส้าหลงจัดแจงวาดภาพประกอบให้ดู สร้างความตื่นเต้นตระหนกแก่เสี้ยวเยี่ยถันยิ่ง รับปากว่าจะจัดหาให้

เสี้ยวเยี่ยถันเพิ่งจากไป เจี๋ยจื่อหยวนก็รุดมาชักชวนเซี่ยงเส้าหลงไปชมการระบำรำฟ้อนของหลันจิงน่วน เซี่ยงเส้าหลงความจริงไม่มีอารมณ์สนุกสนาน แต่หวนนึกถึงหากแสร้งเป็นสรวลเสเฮฮา จะตบตาหลี่ปู้เหว่ยได้ จึงตอบรับด้วยความยินดี

เซี่ยงเส้าหลงขึ้นรถม้าของเจี๋ยจื่อหยวน สงบจิตใจนึกทบทวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหลายวันนี้

ตอนแรกที่หลี่หยวนพบพานเขาในตึกจงซุน ในใจมีแต่มิตรภาพ

ปราศจากความคิดร้าย ต่อมาหลี่หยวนค่อยเปิดเผยต่อหานฉ่วง เริ่มใคร่ครวญว่าสมควรกำจัดเขาไปหรือไม่ หลังจากนั้นติดต่อกับกวอไคอย่างไร ไม่อาจหยั่งคาดได้

ทั้งหมดทราบว่าหลงหยางจวินมีจิตผูกพันกับเขา ทั้งสำนึกเสียใจที่หักหลังเขา จึงปกปิดเรื่องราวเอาไว้ ต่อมาหลงหยางจวินมาหาฟ่งเฟยค่อยพบพานเขา

จากนั้นหานฉ่วงมาหาเขา ทราบว่าเขาคิดไปขโมยดาบจากสำนักจี้เสีย จึงบอกต่อหลี่หยวนหรือกวอไค เป็นเหตุให้ทั้งหมดวางแผนยืมมือปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียกำจัดเขา

แต่ว่าปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียฆ่าเขาไม่สำเร็จ หานฉ่วงทราบว่าแผนการรั่วไหลออกไป จึงหลบหน้าเขา ปล่อยให้หลี่หยวนมาหยั่งดูท่าทีของเขาแทน

หลี่หยวนอันร้ายกาจ จงใจแพร่งพรายเรื่องที่หานฉ่วงกับกวอไคสมคบคิดกัน เพื่อสร้างความเชื่อถือแก่เขา

ส่วนหลงหยางจวินทราบดีว่าหลี่หยวนและพวกคิดทำร้ายเขา จนใจที่ไม่อาจบ่งบอกจากปาก ดังนั้นคิดคุ้มครองส่งเขาออกจากนครหลินจวือ เขากลับปฏิเสธกุศลเจตนาของอีกฝ่าย

หากมิใช่เมื่อคืนแอบฟังการหารือลับของหลี่หยวนและพวก เกรงว่าชั่วชีวิตนี้ยังไม่เข้าใจต้นสายปลายเหตุทั้งหมด

ที่น่าประหลาดคือเซี่ยงเส้าหลงเพียงเจ็บปวดใจ หาบังเกิดความเคียดแค้นไม่ ทั้งนี้เพราะว่าไม่ว่าผู้ใดล้วนถูกสถานการณ์บีบบังคับให้กระทำเรื่องอับจนปัญญา

ยามนั้นเจี๋ยจื่อหยวนกล่าวว่า “ท่านรู้จักมักคุ้นกับสีซังหรือไม่? ฟังว่ามันเป็นชาวเมืองสั้งใช่รัฐฉู่ มีฝีมือมิใช่ชั่ว”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยนึกออกว่า สีซังเป็นหนึ่งในคณะผู้ติดตามของหลี่ปู้เหว่ย เพียงแต่ยังไม่พบหน้ากัน ดังนั้นแทบลืมเลือนไป พอฟังจึงผงกศีรษะเป็นความหมายว่ารู้จัก

เจี๋ยจื่อหยวนกล่าวว่า “ตอนนี้มันกับฉีหวี่แย่งชิงตัวหลันจิงน่วนกันหลี่ปู้เหว่ยคล้ายดีต่อสีซังเป็นพิเศษ”

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดแล้วกล่าว “หากข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิด หลันจิงน่วนกับสีซังคงรักชอบกันที่นครเสียนหยาง ท่านทราบหรือไม่ว่าหลันจิงน่วนเคยปลอมตัวเป็นหญิงรับใช้ไปลอบสังหารข้าพเจ้า?”

เจี๋ยจื่อหยวนร้องอุทานว่า “มีเรื่องเช่นนี้? แต่ว่านางเคยรับการฝึกอบรมเป็นมือสังหารจริง”

เซี่ยงเส้าหลงบอกเล่าเหตุการณ์ตอนนั้นให้ทราบ เจี๋ยจื่อหยวนพอฟังจบจึงกล่าว “คณะกายกรรมนั้นคงเป็นคณะกายกรรมตงโจวของเปียนตงซาน ที่แล้วมาตระเวนเปิดการแสดงตามรัฐต่างๆ แต่แล้วพลันหายสาบสูญ ที่แท้เสียชีวิตที่นครเสียนหยางทั้งคณะ”

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “เปียนตงซานเป็นใคร?”

เจี๋ยจื่อหยวนกล่าวว่า “ในสี่ศิษย์คนโปรดของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย นับเปียนตงซานอยู่อันดับแรก ถัดมาจึงเป็นจงซุนเสวียนหัว หานเจี๋ยและภรรยาเรา เปียนตงซานเป็นนักฆ่าอันดับหนึ่งของรัฐเรา ปรกติทำงานให้แก่เถียนตาน เมื่อหลายเดือนก่อนเคยลอบสังหารแม่ทัพรัฐเอี้ยนคนหนึ่ง ชาวเอี้ยนล้วนเกรงกลัวมันยิ่งนัก”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “หากคิดลอบสังหารข้าพเจ้าตอนนี้นับเป็นโอกาสอันประเสริฐ”

เจี๋ยจื่อหยวนกล่าวอย่างจริงจังว่า “อยู่ที่นี้มิต้องเป็นห่วง เปียนตงซานจงรักภักดีต่อรัฐฉี รับรองไม่ก่อเรื่องในงานฉลองวันเกิดของต้าอ๋อง แต่หากออกพ้นจากเขตแดนรัฐฉีกลับยากรับรองได้ ชาวเอี้ยนขนานฉายาเปียนตงซานเป็นนักฆ่าร้อยแปลง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่ามันจะปลอมตัวเป็นผู้ใดลงมือฆ่าคน”

เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยมีแก่ใจสนใจเปียนตงซาน ยามนั้นนึกถึงเรื่องจางเฉวียนขโมยโน้ตเพลงไปให้แก่หลันจิงน่วน จึงบอกต่อเจี๋ยจื่อหยวนบอกว่าฟ่งเฟยประพันธ์เพลงใหม่ขึ้น ต่อให้หลันจิงน่วนร้องขับกล่อม

ออกมาก็ไม่ส่งผลกระทบต่อฟ่งเฟย

เจี๋ยจื่อหยวนกล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า “คงเป็นฉีหวี่ใช้สอยบงการ คนผู้นี้เคยติดพันฟ่งเฟย แต่ถูกปฏิเสธรัก จึงผูกใจอาฆาต เรื่องนี้ปล่อยให้ข้าพเจ้าคลี่คลายเอง เราเจี๋ยจื่อหยวนจะไม่ยินยอมให้นวนน่วนกระทำเรื่องต่ำช้าเช่นนี้เด็ดขาด”

รถม้าแล่นเข้าสู่หอกล้วยไม้หยก ยามนี้ยังไม่ถึงเวลาเปิดกิจการ ตัวตึกอันกว้างใหญ่บังเกิดเสียงดนตรีดังแว่วมา

ทั้งสองลงจากรถม้า เดินไปยังตึกมโหรีอันภูมิฐานทางตึกหลัง เจี๋ยจื่อหยวนกล่าวเบาๆ ว่า “กาลก่อนตอนที่ต้าอ๋องยังมีพระสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์ ชมชอบเสด็จมายังตึกมโหรี สดับฟังเสียงร้องเพลงทอดพระเนตรการร่ายรำ พระองค์ตั้งพระทัยให้สามสาวสะคราญโฉมเปิดการแสดงถวายพร้อมกัน มีพระบัญชาให้พวกเราดำเนินการให้จงได้ นี่นับเป็นพระประสงค์เพียงหนึ่งเดียวก่อนที่พระองค์จะสวรรคต เพราะเหตุนี้จึงประคองตนถึงตอนนี้ ไม่เช่นนั้นคง...”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยล่วงรู้ที่มาของการแสดงครั้งยิ่งใหญ่นี้จากข้อนี้ แสดงว่าชาวฉีมิเพียงชมชอบคุยโอ่โอ้อวด ทั้งยังนิยมความสุขสำราญ ความรู้สึกนึกคิดที่เอาตัวรอดไปวันๆ เช่นนี้ทำให้รัฐใหญ่เช่นรัฐฉีมิเพียงไม่สามารถเป็นผู้นำของเหล่ารัฐตะวันออก ทั้งยังทำลายแผนรวมประสานแนวดิ่งที่มุ่งต่อต้านรัฐฉินไปครั้งแล้วครั้งเล่า

เสียงดนตรียิ่งมายิ่งกังวาน เหล่านักร้องขับขานข้อความสดุดีด้วยสำเนียงอันไพเราะรื่นหู แม้แต่เซี่ยงเส้าหลงยังรับฟังจนเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำ

เจี๋ยจื่อหยวนกล่าวอย่างภาคภูมิใจว่า “นี่คือบทเพลงที่ข้าพเจ้าแต่งในห้องข้างคืนนั้น สมควรเป็นผลงานขั้นสุดยอดในชีวิตข้าพเจ้า” กล่าวพลางก้าวเข้าตึกมโหรีไป

ในตึกมโหรีมีนักร้องนางระบำเกือบหกสิบนาง โบกสะบัดสายรัดหลากสี บังเกิดเป็นภาพต่างๆ คล้ายเมฆลอยเป็นหย่อมๆ ห้อมล้อม

หลันจิงน่วนเอาไว้ ชวนให้ผู้คนเคลิบเคลิ้มงมงาย

ยามนี้หลันจิงน่วนกำลังร้องเพลงขับขาน เรือนร่างอันอ่อนช้อยของนางแสดงอิริยาบถอันสวยงาม เสียงเพลงประหนึ่งดุริยทิพย์จากเหนือฟ้าบันดาลให้ผู้คนเข้าใจว่าหลงพลัดเข้ามาในแดนสุขาวดีที่หมู่เซียนสถิตอยู่ คณะดนตรีที่มุมห้องจำนวนสี่สิบคนเป่าบรรเลงอย่างแข็งขัน บรรยากาศเต็มไปด้วยความรื่นเริงหรรษา

ผู้คนที่ชมดูอยู่ด้านข้างนอกจากฉีหวี่แล้ว ยังมีชาวฉีซึ่งเซี่ยงเส้าหลงไม่รู้จักอีกสิบกว่าคน คนจำนวนนั้นมีสีซังอยู่ด้วย

หลังจากร้องจบเพลง ฉีหวี่และพวกปรบมืออย่างเนืองแน่น

หลันจิงน่วนผละจากบุคคลอื่น เดินเข้าหาเจี๋ยจื่อหยวน และเซี่ยงเส้าหลง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ท่านเจี๋ยกับสั่งเจียงจวินไฉนจึงมาสาย?”

เจี๋ยจื่อหยวนคล้ายนึกถึงเรื่องที่เซี่ยงเส้าหลงเอ่ยถึงเรื่องขโมยโน้ตเพลง พลันฉุดลากหลันจิงน่วนไปยังมุมห้อง บอกเรื่องราวออกไป

ฉีหวี่และพวกเดินเข้าหาเซี่ยงเส้าหลง สีซังแสดงความเคารพต่อเซี่ยงเส้าหลงตามระเบียบวินัยของทัพฉิน กล่าวว่า “ยังไม่มีโอกาสคำนับสั่งเจียงจวิน ขอสั่งเจียงจวินโปรดให้อภัย”

ฉีหวี่ชำเลืองมองเจี๋ยจื่อหยวนซึ่งปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าววาจากับหลันจิงน่วนแวบหนึ่ง กล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงด้วยท่าทีที่จิตใจไม่อยู่กับตัวว่า “ฟังว่าสั่งเจียงจวินมีความรู้ในเชิงดนตรีการด้วย ไม่ทราบว่ามีคำวิจารณ์ต่อบทเพลงเมื่อครู่อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าเขาคงได้ยินข่าวจากจางเฉวียน ต้องลอบร้องละอายในใจ ปากกล่าวว่า “พี่ฉีล้อเล่นแล้ว ผู้น้องไม่มีความรู้ด้านดนตรีการ มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ยังรู้สึกว่าบทเพลงเมื่อครู่ไพเราะเสนาะโสตนัก”

นักบู๊วัยฉกรรจ์ที่อยู่ข้างกายฉีหวี่คนหนึ่งสอดคำขึ้น “ข้าพเจ้าหมิ่นถิงจาง ขอน้อมพบสั่งเจียงจวิน”

เซี่ยงเส้าหลงพอฟังทราบว่า คนผู้นี้เป็นมือกระบี่รัฐฉีที่ผุดขึ้น

พร้อมกับหม่าเฉิงเจี๋ย ดังนั้นกล่าวคำ “ยินดีที่ได้พบ” พร้อมกับสำรวจมองอีกฝ่ายเที่ยวหนึ่ง

เมื่อเปรียบเทียบกัน หมิ่นถิงจางสุภาพเรียบร้อยกว่าหม่าเฉิงเจี๋ย รูปลักษณะเป็นที่สบายตากว่า

หมิ่นถิงจางกวาดตามายังดาบร้อยชนะที่เซี่ยงเส้าหลงพกสะพายอยู่ เซี่ยงเส้าหลงพานปลดดาบพร้อมฝักยื่นส่งให้อีกฝ่ายชมดู

หมิ่นถิงจางรู้สึกเหนือคาดหมาย รับมาศึกษาพร้อมกับชาวฉีอีกหลายคน ล้วนมีสีหน้าท่าทีตื่นเต้นยินดี

คงเหลือฉีหวี่ สีซังและเซี่ยงเส้าหลงทั้งสาม ยามกะทันหันไม่ทราบกล่าวกระไรดี

นักร้องนางระบำหลายนางห้อมล้อมเข้ามา คารวะทักทายต่อเซี่ยงเส้าหลง พร้อมกับชม้ายชายตายั่วยวน

ดีที่ยามนั้นเจี๋ยจื่อหยวนและหลันจิงน่วนเดินกลับมา สีหน้าหลันจิงน่วนปรากฏแววคับแค้น ดูท่าแสดงว่าถูกตำหนิติติงมา

ฉีหวี่ปรายตาบอกใบ้ต่อนางเป็นเชิงสอบถาม หลันจิงน่วนจงใจไม่เหลือบแลอีกฝ่าย ดูท่าระบายโทสะใส่ฉีหวี่แทน

สีซังเดินถึงข้างกายหลันจิงน่วน กล่าวอย่างสงสัยใจว่า “นวนน่วนคล้ายไม่เบิกบานใจอันใด?”

หลันจิงน่วนหาตอบคำไม่ กวาดตามายังเซี่ยงเส้าหลง กล่าวว่า “นวนน่วนยังไม่มีโอกาสเยี่ยมคำนับคุณหนูฟ่งเฟย ไม่ทราบสั้งเจียงจวินจะกลับเรือนฟังเสียงสนหรือไม่?”

นอกจากเจี๋ยจื่อหยวนแล้ว ทุกผู้คนรับฟังจนตะลึงลาน เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงว่า เจี๋ยจื่อหยวนมีอำนาจในการโน้มน้าวใจหลันจิงน่วนถึงเพียงนี้ ดังนั้นยิ้มพลางผงกศีรษะรับ

หมิ่นถิงจางจึงยื่นส่งดาบร้อยชนะคืนให้แก่เซี่ยงเส้าหลง ทอดถอนใจชมเชยว่า “ฟังว่าอาวุธเล่มนี้เป็นสั้งเจียงจวินออกแบบด้วยตัวเอง นับว่าประณีตพิสดาร ช่วยให้พวกเราได้เปิดหูเปิดตา”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่า เขาโค่นหม่าเฉิงเจี๋ยในดาบเดียวจนได้รับความเคารพยกย่องจากอีกฝ่าย จึงกล่าวถ่อมตนอยู่หลายคำ ขณะจะออกจากหอกล้วยไม้หยกพร้อมกับเจี๋ยจื่อหยวนและหลันจิงน่วน หมิ่นถิงจางกลับกล่าวว่า “วันพรุ่งนี้เป็นการชุมนุมกระบี่ของสำนักจี้เสีย ซึ่งจัดขึ้นเดือนละครั้ง สั้งเจียงจวินสามารถสละเวลาไปชี้แนะพวกเราหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงมีสีหน้าลำบากใจ กล่าวว่า “กล่าวตามความสัตย์ หากไปพบท่านปราชญ์กระบี่ในลักษณะนี้ ออกจะน่ากระอักกระอ่วนอยู่บ้าง”

มือกระบี่อีกคนหนึ่งกล่าวว่า “ท่านปราชญ์กระบี่ไม่ได้เข้าร่วมงานชุมนุมกระบี่เกือบสิบปีแล้ว ขอสั้งเจียงจวินโปรดวางใจ”

จากนั้นมีคนบอกเวลาและสถานที่จัดงานชุมนุมกระบี่ให้ทราบ เซี่ยงเส้าหลงไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ ติดตามหลันจิงน่วนกับเจี๋ยจื่อหยวนออกจากตึกมโหรี ภายใต้สายตาอันเคียดแค้นริษยาของฉีหวี่กับสีซังที่เฝ้าจับตามองตาม

ระหว่างทางเจี๋ยจื่อหยวนบอกว่าจะกลับตึกที่ทำการ ไม่สามารถร่วมทาง จึงยกรถม้าให้ตัวเองขับขี่ม้าจากไป

เซี่ยงเส้าหลงหาคาดไม่ว่าจะอยู่ร่วมกับนางงามไร้กระดูกผู้นี้สองต่อสอง ในใจลอบตื่นตัวขึ้นกล่าวว่า “คุณหนูน่วนนั่งรถเถอะ ข้าพเจ้าจะขี่ม้าเอง”

หลันจิงน่วนค้อนเขาวงหนึ่ง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้ขี่ม้าเป็นเวลานาน มิสู้ควบขับม้าด้วยกัน”

ผู้ติดตามของเจี๋ยจื่อหยวนรีบยกม้าพ่วงพีให้สองตัว หลันจิงน่วนแม้สวมใส่อาภรณ์เลิศหรู แต่ยังพลิกตัวขึ้นบนหลังม้าดุจแมวป่าอันปราดเปรียว

เซี่ยงเส้าหลงก้าวขึ้นบนหลังม้า ควบม้าเคียงคู่กับหลันจิงน่วนออกจากหอกล้วยไม้หยก ผู้ติดตามของเจี๋ยจื่อหยวนจัดม้าสี่ตัวเบิกทางที่หลงเหลือกระจายอยู่สองฟากข้างและรั้งท้าย ดังนั้นดึงดูดความสนใจของผู้คนตามรายทางไม่น้อย

หลันจิงน่วนกระตุ้นม้าถึงข้างกายเขา กล่าวว่า “สั้งเจียงจวินเกิดความไม่สบายใจกระมัง? สุดท้ายยังต้องร่วมทางกับข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ข้าพเจ้ายังไม่ลืมเลือนว่าคุณหนูหลันเคยต้องการชีวิตของข้าพเจ้า”

หลันจิงน่วนเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าวเบาๆ ว่า “ในโลกนี้นวนน่วนติดค้างน้ำใจผู้คนสามคน สั้งเจียงจวินสนใจรับฟังหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “บุคคลแรกคาดเดาได้ไม่ยากนัก ใช่เป็นท่านเจี๋ยหรือไม่?”

หลันจิงน่วนกล่าวว่า “เมื่อยามสนทนากับบุคคลเช่นท่าน สามารถประหยัดถ้อยคำมากหลาย ลองคาดเดาบุคคลที่สองดูเถอะ เขาจบชีวิตใต้เงื้อมมือของท่านเอง”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “มิน่าเล่าท่านจึงคิดฆ่าข้าพเจ้า”

หลันจิงน่วนกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า “สั้งเจียงจวินคงคาดเดาไม่ออกกระมัง? คนผู้นั้นคือเซียวเว่ยโหมว นวนน่วนมีความสำเร็จเช่นทุกวันนี้ เป็นเขาส่งมอบตัวข้าพเจ้าให้คนแซ่เปียนผู้หนึ่งฝึกอบรม ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าคงอดตายอยู่กลางถนนแต่แรกแล้ว”

เซียวเว่ยโหมวความจริงตายใต้เงื้อมมือเถิงอี้ แต่เซี่ยงเส้าหลงย่อมไม่บอกออกไป เพียงกล่าวว่า “เป็นเปียนตงซานกระมัง? มิน่าเล่าท่านมีฝีมือยอดเยี่ยมถึงเพียงนี้ เขาสมควรเป็นบุคคลที่สามที่ท่านติดค้างน้ำใจแล้ว”

มิคาดหลันจิงน่วนขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า “ตรงกันข้าม เขาเป็นบุคคลที่ข้าพเจ้าเคียดแค้นชิงชังที่สุด เรื่องราวที่มันกระทำต่อข้าพเจ้านวนน่วนไม่คิดรื้อฟื้นเอ่ยถึงอีก”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “แต่เมื่อครั้งที่ไปเปิดการแสดงที่นครเสียนหยาง ท่านมิใช่รับคำสั่งจากเปียนตงซานหรอกหรือ?”

หลันจิงน่วนกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “นั่นเพียงเป็นการแลกเปลี่ยนรายหนึ่ง ขอเพียงข้าพเจ้ากระทำตามแผน ไม่ว่าสำเร็จหรือล้มเหลว

นับแต่นี้ไม่มีความสัมพันธ์กับเปียนตงซานอีก ข้าพเจ้าที่ยอมรับปากเพื่อเป็นการตอบแทนบุญคุณของเซียวเว่ยโหมว หลังจากนี้ไม่ติดค้างมันอีก”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “นี่เรียกว่าแต่ละคนล้วนมีตำนานอันซับซ้อนจริงๆ คิดไม่ถึงครั้งกระโน้นเซียวเว่ยโหมวก็เคยกระทำเรื่องดีงาม”

หลันจิงน่วนกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า “มันกับเปียนตงซานเพียงพึงตาต้องใจรูปโฉมข้าพเจ้า ไหนเลยมีจิตใจดีงาม อย่าได้เอ่ยถึงพวกมันแล้ว สั้งเจียงจวินลองคาดเดาว่าบุคคลที่ข้าพเจ้าติดค้างน้ำใจเขาคนที่สามเป็นใคร?”

เซี่ยงเส้าหลงยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า “แม้แต่เซียวเว่ยโหมวยังคาดเดาไม่ออก บุคคลที่สามยิ่งยากคาดเดาได้”

หลันจิงน่วนเม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า “เป็นเซี่ยงเส้าหลง”

เซี่ยงเส้าหลงร้องคำ “ว่ากระไร” เสียงร้องครานี้กระตุ้นให้ผู้ติดตามทั้งหลายเหลียวมองมาเป็นจุดเดียว

หลันจิงน่วนกล่าวด้วยความยินดีว่า “เป็นท่านจริงๆ นับตั้งแต่ลอบสังหารไม่สำเร็จ หลบหนีออกจากนครเสียนหยางทั้งยามวิกาล ข้าพเจ้าตระเตรียมชดใช้ศีรษะแก่ท่าน มิคาดท่านกลับปล่อยปละละเว้นผู้อื่น นวนน่วนไหนเลยไม่สำนึกขอบคุณท่าน?”

เซี่ยงเส้าหลงตะลึงลานชั่วขณะจึงกล่าว “ท่านมิต้องสำนึกขอบคุณข้าพเจ้า กล่าวถึงที่สุดท่านเพียงเป็นหมากตัวหนึ่ง ถูกผู้คนหลอกใช้ให้มาจัดการกับข้าพเจ้า ต่อให้ฆ่าท่านก็ไม่บังเกิดประโยชน์แก่ข้าพเจ้า”

หลันจิงน่วนกล่าวอย่างจริงจังว่า “เซี่ยงเส้าหลงเป็นบุคคลเช่นนี้เอง ท่านเสนาบดีเถียน แม่ทัพตันและพวกแม้ยึดถือท่านเป็นศัตรู แต่ให้คำวิจารณ์สั้งเจียงจวินอย่างสูง ตรงกันข้ามที่แสดงความเหยียดหยามต่อหลี่ปู้เหว่ย”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “คำวิจารณ์อย่างสูงมีประโยชน์

อันใด ตอนนี้ทุกคนถือผลประโยชน์นำหน้า ผู้ที่บังเกิดความกริ่งเกรงต่อข้าพเจ้า ล้วนคิดกำจัดข้าพเจ้าให้พ้นทาง”

หลันจิงน่วนหัวร่อคิกออกมา กล่าวว่า “สั่งเจียงจวินน้อยครั้งจะกล่าวด้วยน้ำเสียงเช่นนี้ แสดงว่าท่านเริ่มเปลี่ยนแปลงท่าทีต่อข้าพเจ้าแล้ว คราครั้งนี้ผู้อื่นเพียงอ้างว่าต้องการพบฟ่งเฟย จุดประสงค์เพื่อสนทนากับท่านเป็นส่วนตัว”

เซี่ยงเส้าหลงนับว่ารับทราบความเผ็ดร้อนของนางแล้ว สามสาวสะคราญโฉมล้วนมีจุดเด่นของตัวเอง ในจำนวนนี้นับหลันจิงน่วนกล้ารักกล้าแค้นที่สุด อาจบางทีเพราะชะตากรรมเมื่อวัยสาว ทำให้นางย่ำยีทำลายตัวเองอยู่บ้าง ทั้งยึดถือบุรุษเพศเป็นเครื่องเล่น แท้ที่จริงจำแนกบุญคุณความแค้นชัดแจ้งเป็นที่น่ายกย่องยำเกรง

หลันจิงน่วนโน้มหน้ามากล่าวเบาๆ อีกว่า “สั่งเจียงจวินเห็นนวนน่วนคลุกคลีอยู่กับคนต่ำช้าเช่นฉีหวี่ คงนึกดูแคลนผู้อื่นกระมัง? โอ... ในโลกนี้มีคนดีสักกี่คน อย่างน้อยฉีหวี่มีหน้าตาน่าดู ทั้งรู้จักเอาอกเอาใจผู้คน แต่เรื่องขโมยโน้ตเพลง ผู้อื่นหาทราบเรื่องไม่ ฉีหวี่ยังหลอกลวงว่าเป็นมันประพันธ์ขึ้นเอง”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “เช่นนี้จึงคลับคล้ายหลันจิงน่วน”

เห็นเรือนฟังเสียงสนปรากฏแก่สายตาแล้ว หลันจิงน่วนกล่าวเบาๆ ว่า “สั่งเจียงจวินต้องระวังป้องกันสือซู่ฟาง นางมีความสัมพันธ์กับผูเกาอย่างลึกล้ำ ไม่แน่ว่าจะยึดถือเป็นศัตรู”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เพิ่มศัตรูเช่นนางอีกคนหนึ่งไม่นับเป็นอย่างไรได้”

สู่สำนักจี้เสีย

หลันจิงน่วนเข้าพบฟ่งเฟย สนทนาปราศรัยด้วยความสนิทสนมอยู่ครู่ใหญ่ ค่อยอำลาจากไป

นางเพิ่งจากไป ฟ่งเฟยก็ตัดพ้อว่า เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความสนใจต่อสตรีเหลวแหลกเช่นหลันจิงน่วนตั้งแต่เมื่อใด เซี่ยงเส้าหลงปฏิเสธว่าเขาไม่เคยแสดงท่าทีสนใจหลันจิงน่วน

เซี่ยงเส้าหลงส่งฟ่งเฟยกลับมายังหอห้อง ขณะจะจากไป ฟ่งเฟยกลับรั้งดึงแขนเสื้อของเขา ฉุดลากคนเข้าหอห้อง แอบอิงเข้าอ้อมอกของเขา กล่าวเบาๆ ว่า “สั่งเจียงจวินใช่คิดผละจากฟ่งเฟยไปโดยไม่แยแสหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงโอบเรือนร่างอันหอมกรุ่นกับอก กลับลำบากใจยิ่ง เขาวางแผนว่าจะอาศัยรองเท้าเล่นสกีหลบลี้หนีหน้าไปก่อน แล้วค่อยขอร้องให้ผู้คนดูแลฟ่งเฟยและพวกจริง มิคาดกลับถูกหญิงงามนางนี้ดูออก

ฟ่งเฟยเงยหน้าขึ้น กล่าวอย่างหดหู่ว่า “มิต้องบ่งบอกจากปากปฏิกิริยาของท่านให้คำตอบที่เศร้าเสียใจแก่ผู้อื่นแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่า ขอเพียงข้าพเจ้าปลอดภัย จะไม่มีผู้ใดกล้าแตะต้องท่านแม้สักขุมขนหนึ่ง?”

ฟ่งเฟยกล่าวว่า “ท่านมิใช่บอกว่าจงซุนหลงจะดูแลพวกเราหรอกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ปัญหาอยู่ที่ว่าคนรักเก่าของท่านกับตระกูลจงซุนมีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งเกินไป ข้าพเจ้าเพิ่งได้รับทราบว่าหานเจี๋ยชักจูงหลี่ปู้เหว่ยมาพบปะสนทนากับจงซุนหลง ท่านว่ายังมีเรื่องดีหรอกหรือ?”

ฟ่งเฟยตะลึงลานชั่วขณะ จึงกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “อย่างนั้นท่านยังคิดทอดทิ้งผู้อื่นไปอีก?”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด กล่าวว่า “ท่านมิสู้ไปก่อนคืนหนึ่ง หลังจากนั้นข้าพเจ้าค่อยไปสมทบกับท่าน”

ฟ่งเฟยโอบกอดเขาแนบแน่น กล่าวว่า “ก่อนที่จะล่วงรู้ชะตาชีวิตของท่าน ฟ่งเฟยไหนเลยไปจากนครหลินจวือได้? เอาเถอะ ท่านพอใจจัดการผู้อื่นอย่างไรก็จัดการเช่นนั้น ฟ่งเฟยยอมรับชะตากรรมแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้ถึงความรู้สึกอันโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่งของนางด้วยศิลปะการแสดงของนาง ไม่มีบุรุษใดไม่สยบอยู่ใต้ชายกระโปรงนาง แต่ฟ้าริษยาโฉมสะคราญ ตอนแรกพบพานคนต่ำช้า จากนั้นเผชิญกับเขาที่ไม่ *“หวั่นไหวใจ”* ต่อนาง ไหนเลยไม่ทำร้ายจิตใจนางจนแหลกสลาย?

เซี่ยงเส้าหลงปลอบประโลมฟ่งเฟย จวบจนนางฟื้นฟูสู่สภาพเดิม ค่อยกลับห้องพักส่วนตัว เพิ่งพักผ่อนอยู่ครู่หนึ่ง จงซุนเสวียนหัวก็มาพบเขา

เซี่ยงเส้าหลงรับแขกที่ห้องข้างตะวันออก จงซุนเสวียนหัวสอบถามว่า เซี่ยงเส้าหลงคิดไปเมื่อใด เซี่ยงเส้าหลงบอกว่า เขาใคร่ครวญดูแล้ว ตระเตรียมทูลลาเจ้ารัฐฉี รวมทั้งองค์ชายรองอย่างเป็นทางการ ขอให้รัฐฉีจัดส่งทหารคุ้มครองเขากลับรัฐฉิน ยังดีกว่าเคลื่อนไหวอย่างลับๆ ล่อๆ เป็นที่หัวร่อเยาะของผู้คน

จงซุนเสวียนหัวเห็นพ้องด้วย เสนอแนะให้ถ่ายทอดบอกผ่านเจี๋ยจื่อหยวน รับรองว่าไร้เรื่องราว จากถ้อยคำนี้แสดงว่าจงซุนหลงสองพ่อลูกชั่งน้ำหนักดูแล้ว ตกลงใจว่าจะไม่เข้าร่วมแผนการลอบทำร้ายเซี่ยงเส้าหลงอีก

จงซุนเสวียนหัวบอกว่า หมิ่นถิงจางมาพบเขา บอกเรื่องที่เซี่ยงเส้าหลงรับปากไปเข้าร่วมการชุมนุมกระบี่ในวันพรุ่งนี้ เขาเองก็จะไปควบคุมสถานการณ์ มิให้ผู้ใดล่วงเกินเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงแบ่งรับแบ่งสู้ว่า รอไว้วันพรุ่งนี้แล้วค่อยว่ากล่าว จงซุนเสวียนหัวเปลี่ยนเป็นชักชวนอีกฝ่ายไปเที่ยวราตรีด้วยกัน เซี่ยงเส้าหลงปฏิเสธว่า เขาต้องอดออมกำลังเตรียมรับมือปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย สองคืนนี้ไม่สมควรออกไปท่องราตรี

จงซุนเสวียนหัวมีความรู้สึกว่า เซี่ยงเส้าหลงไม่ไว้วางใจเขาเช่นกาลก่อน ทราบว่าเรื่องของหลี่ปู้เหว่ยก่อเกิดเป็นเงาทะมึน บดบังความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขา ได้แต่อำลาจากไป

เซี่ยงเส้าหลงใคร่ครวญโดยรอบคอบ จากนั้นใช้คนไปเชื้อเชิญเจี๋ยจื่อหยวนมา บอกใบ้ว่าเขาไม่ไว้วางใจคนของรัฐจ้าว วุ่ย หาน รวมทั้งชาวฉู่ ขอให้รายงานลับต่อองค์ชายรองว่าเขาอาจจากไปโดยไม่ร่ำลา เมื่อถึงเวลานั้นขอฝากฝังฟ่งเฟยกับต่งสูเจินและพวกต่อองค์ชายรอง เจี๋ยจื่อหยวนรับปากว่า เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของเขาเอง

ค่ำคืนนั้นคณะนักร้องจัดงานเลี้ยงฉลองชัยล่วงหน้า ทุกผู้คนกระหยิ่มยินดีโดยทั่วหน้า ไม่คล้ายกับกาลก่อนที่หวั่นวิตกว่าคนหมู่คณะจะแตกฉานซ่านเซ็นไปคนละทิศละทาง

ฟ่งเฟยคล้ายกับไม่มีเรื่องราวใด ร่วมสนุกสนานกับคนในคณะนักร้องระหว่างงานเลี้ยง เซี่ยงเส้าหลงประกาศเรียนเชิญคณะนักร้องไปเปิดการแสดงที่นครเสียนหยาง โดยตระกูลอูจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมด สร้างความยินดีปรีดาแก่ทุกผู้คนกว่าเดิม

เมื่อมีเซี่ยงเส้าหลงสนับสนุน เท่ากับเพิ่มที่พึ่งพิงอีกแห่งหนึ่ง มีส่วนเอื้อประโยชน์ต่อคณะนักร้อง ปัญหาเพียงหนึ่งเดียวคือการประลองยุทธ์ระหว่างเซี่ยงเส้าหลงกับปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียในคืนวันมะรืน แน่นอนไม่มีผู้ใดกล้าเอ่ยถึงเรื่องนี้

มีผู้คนมากหลายดื่มสุราจนเมามายล้มพับไป รวมทั้งฟ่งเฟยด้วย

เซี่ยงเส้าหลงกลับไม่แตะต้องสุราแม้สักหยดเดียว หลังจากส่งฟ่งเฟยกลับหอห้อง ก็ไปฝึกซ้อมเพลงดาบที่สวนหลัง

เขามีความรู้สึกว่าความสำเร็จในวิถีดาบมีความก้าวหน้ากว่าเดิม

นี่สมควรเกิดจากการบีบคั้นของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย หลังจากประมือกับกระบี่ที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน พลังสภาวะซึ่งหล่อหลอมจากจิตสมาธิและเพลงกระบี่ของอีกฝ่าย บังเกิดเป็นความกดดันยิ่งกว่าเผชิญกับชนชั้นอันเหี้ยมหาญดุร้ายอีกหลายเท่า

ที่แล้วมาเซี่ยงเส้าหลงสามารถเอาชัยมือกระบี่ทั่วไป นอกจากพึ่งพาโครงสร้างร่างกายและพละกำลังแล้ว ประการสำคัญคือเรียนรู้เคล็ดวิชาเพลงกระบี่ม่อจื่อ เมื่อถึงเวลาเผชิญหน้าจึงรักษาความเยือกเย็นโดยเด็ดขาด เปล่งประสิทธิภาพของเพลงกระบี่ออกมา

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียกลับส่งผลกระตุ้นอีกขั้นหนึ่ง ปลุกเร้าให้เขาบังเกิดความคิดต่อสู้ ความเชื่อมั่นและพลังสมาธิที่ยากบ่งบอกบรรยายกอปรเป็นพลังสภาวะชนิดหนึ่ง ซึ่งจะเป็นเคล็ดลับในการตัดสินผลแพ้ชนะ

ค่ำคืนนั้นเซี่ยงเส้าหลงนั่งกรรมฐานเป็นเวลาครึ่งชั่วยามค่อยเข้านอน หลับใหลรวดเดียวถึงยามฟ้าสาง เมื่อตื่นขึ้นมารู้สึกคึกคักแจ่มใส ดังนั้นเข้าสวนไม้ดอกไปฝึกฝนร่างกาย

หวนนึกถึงเมื่อวันก่อนเขาสยบศัตรูในดาบเดียว จนหม่าเฉิงเจี๋ยหลบลี้หนีหน้าไป นอกจากคำนวณจังหวะเวลาเป็นมั่นเหมาะแล้ว สาเหตุหลักมาจากจับดาบด้วยสองมือ เลียนแบบนักดาบอาทิตย์อุทัย จนมีพลังเพิ่มพูนอีกเท่าตัว

นึกถึงตอนนี้พลันฉุกใจคิด นี่อาจเป็นวิธีเพียงหนึ่งเดียวที่จะเอาชนะปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย ปัญหาอยู่ที่ใช้ออกเมื่อใด และใช้ออกอย่างไร?

เซี่ยงเส้าหลงไม่เชื่อว่า ตัวเองไม่อาจต้านรับสิบกระบี่ของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียได้ ต่อให้ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียมีสามหัวหกกร แต่เขา

ผสมผสานใช้ดาบและฝักดาบ สมควรประคับประคองตัวรับสิบกระบี่ได้

เขานึกถึงตอนที่ปราชัย ถึงกับไม่มีความมั่นใจว่าจะต้านรับได้สิบกระบี่ อดรู้สึกน่าหัวร่อมิได้ พร้อมกันนั้นลอบสำนึกขอบคุณมิตรอันประเสริฐเช่นเสี้ยวเยี่ยถัน

ความรู้สึกอันท้อแท้ เพียงแต่คิดหลบหนีเมื่อวันก่อนนั้น ล้วนปลาสนาการไปสิ้น ภายใต้แรงกดดันของศัตรูเข้มแข็ง ระหว่างที่เซี่ยงเส้าหลงฝึกซ้อมฝีมือ กลับเร่งเร้าพลังซ่อนเร้นในชีวิตออกมา ทุกดาบที่ฟาดฟันออก คล้ายชักนำชีวิตขึ้นสู่อีกจุดสุดยอดหนึ่ง นับเป็นความรู้สึกที่ไม่เคยมีมาก่อน

เซี่ยงเส้าหลงคล้ายตกอยู่กลางสมรภูมิเลือด ผู้คนข้างกายล้มลงคนแล้วคนเล่า โจวเหลียงตกตายตำตา พญาเหยี่ยวแก้แค้นแทนนายสร้างความคับแค้นเดือดดาลสุดเปรียบปาน

ยังมีด้วยจุดยืนที่แตกต่าง เหล่าสหายล้วนทรยศหักหลัง รู้สึกว่าเรื่องราวบุคคลช่างแปรผัน มีแต่ดาบร้อยชนะในมือจึงเป็นเพื่อนชั่วนิรันดร์

พริบตานั้นเซี่ยงเส้าหลงฟาดฟันออกอีกดาบหนึ่ง แผ่นฟ้าแผ่นดินคล้ายสะดุดหยุดนิ่งเอาไว้

ที่ด้านหลังพลันบังเกิดสุ้มเสียงสั้งโหย่วดังว่า “วันนี้ไม่ซ้อมมือแล้ว ท่านผู้นี้ยิ่งมายิ่งร้ายกาจ”

เซี่ยงเส้าหลงรั้งดาบคืนกลับ หันกายไปยิ้มพลางกล่าวว่า “พี่โหย่วก็เกรงกลัวหรือ?”

สั้งโหย่วหักศอกกระทุ้งใส่ชายโครงของเขา ปากกล่าวว่า “กลัวปีศาจหัวโตของท่าน ตอนนี้หมิ่นถิงจางและพวกน้อมรออยู่เบื้องนอก คิดชักนำท่านไปเข้าร่วมการชุมนุมกระบี่ของสำนักจี้เสีย ไม่เช่นนั้นเราสั้งโหย่วจะไม่ยอมพลาดโอกาสโค่นท่านแน่นอน”

กล่าวพลางฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงออกไปสมทบกับหมิ่นถิงจางและพวก เดินทางสู่สำนักจี้เสีย

มือกระบี่สำนักจี้เสียห้าร้อยคนประกอบพิธีคารวะกระบี่ด้วยอากัปกิริยาพร้อมพรัก สวยงามน่าดูยิ่งนัก

เซี่ยงเส้าหลงนั่งประจำที่นั่งอาคันตุกะที่ริมลานกว้างของสำนักจี้เสีย ด้านซ้ายมือนั่งไว้ด้วยเถียนตาน ถัดไปเป็นเถียนเจี้ยน ด้านขวามือเป็นหลี่ปู้เหว่ย ส่วนสั้งโหย่วไม่ทราบมุดหายไปที่ใด

คนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ เหล่าขุนนางอำมาตย์ในนครหลินจวีอล้วนมาร่วมงาน ยังมีนักบู๊และชาวบ้านจำนวนมาก ห้อมล้อมอยู่รอบลานกว้างมีจำนวนสามสี่พันคน

หลังพิธีคารวะกระบี่ ในเสียงกลองมโหรี เถียนเจี้ยนในฐานะตัวแทนเจ้ารัฐฉี กล่าววาจาปลอบขวัญให้กำลังใจแก่คนของสำนักจี้เสีย จากนั้นจงซุนเสวียนหัวในฐานะครูฝึก พร้อมด้วยมือกระบี่ระดับครูอีกสิบกว่าคนเข้าสู่ลานกว้าง ทดสอบฝีมือขี่ม้ายิงธนูของมือกระบี่สำนักจี้เสีย

เจี๋ยจื่อหยวนซึ่งนั่งอยู่ติดกับเถียนตาน ลอบปรายตาบอกใบ้ต่อเซี่ยงเส้าหลง เป็นความหมายว่าเรื่องราวที่ฝากฝังดำเนินการเรียบร้อยแล้ว

หลี่ปู้เหว่ยพลันโน้มหน้ามากล่าวว่า “ยามสนธยาวันพรุ่งนี้ เราจะส่งเส้าหลงไปยังสำนักจี้เสีย เรื่องราวเกี่ยวพันถึงเกียรติภูมิของรัฐฉินสมควรดำเนินการอย่างสมเกียรติ”

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิด หลี่ปู้เหว่ยเข้าทางประตูหน้า เขาจะออกทางประตูหลัง เมื่อถึงเวลาดูว่าหลี่ปู้เหว่ยจะรักษาหน้าอย่างไร ยามนั้นเพียงแย้มยิ้มไม่ตอบคำ

มิคาดเถียนเจี้ยนบังเอิญได้ยิน จึงกล่าว “สมควรให้ข้าพเจ้ากับพระบิดารองไปรับตัวสั้งเจียงจวินด้วยกัน เป็นการเสริมอานุภาพจึงถูกต้อง”

เซี่ยงเส้าหลงลอบคร่ำครวญในใจ ได้แต่ตอบตกลง พร้อมกับกวาดตาไปยังกึ่งกลางวง พอดีเห็นนักบู๊ผู้หนึ่งยิงลูกธนูถูกใจกลางเป้า ซึ่งจัดตั้งอยู่ห่างไปสองร้อยก้าว เรียกเสียงโห่ร้องชมเชยดังขึ้น

หากเปรียบกับบรรยากาศล่าสัตว์ของรัฐฉิน การชุมนุมกระบี่ของสำนักจี้เสียด้อยกว่ามากนัก แสดงว่าความเทิดทูนวิชาบู๊ของชาวฉีไม่

เทียบเท่ากับรัฐฉิน

ยามนั้นมีคนเดินถึงข้างกายเถียนตาน กล่าวเบาๆ ต่อเขาหลายประโยค แล้วจึงล่าถอยไป เถียนตานค่อยหันมากล่าวกับหลี่ปู้เหว่ยว่า "มีคนสนใจต่อเพลงกระบี่ของสีซัง ไม่ทราบพระบิดารองต้องการให้สีซังออกไปยืดเส้นยืดสายหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด คาดว่าคงเป็นฝีมือของฉีหวี่ คิดฉีกหน้าสีซังผู้เป็นศัตรูความรัก แต่หลังจากที่เขาสัมผัสกับนางงามไร้กระดูกเข้าใจว่าหลันจิงน่วนคงไม่แยแสเหลือบแลทั้งฉีหวี่และสีซัง

หลี่ปู้เหว่ยงงงันวูบจึงกล่าว "มียอดฝีมือเช่นเส้าหลงอยู่ที่นี้ มือกระบี่สำนักจี้เสียไฉนเสาะหามือรองลงไป?"

เถียนเจี้ยนกล่าวอย่างจริงจังว่า "พระบิดาเพิ่งมีพระบัญชา ไม่ว่าก่อนหรือหลังการซ้อมมือ ระหว่างสั้งเจียงจวินกับท่านปราชญ์กระบี่ห้ามมิให้ผู้ใดท้าสู้กับสั้งเจียงจวิน สำหรับหม่าเฉิงเจี๋ยถูกตำหนิติเตียนไปแล้ว"

หลี่ปู้เหว่ยบังเกิดความกระอักกระอ่วน ต้องหัวร่อเพื่อเป็นการกลบเกลื่อน

ยามนั้นในลานกว้างบังเกิดเสียงโห่ร้องดังขึ้น ที่แท้สั้งโหย่วเดินเข้ามายังกึ่งกลางลาน ร้องเสียงเจื้อยแจ้วว่า "ถึงเวลาทดสอบฝีมือแล้ว สั้งโหย่วขอเชิญเถียนปังแนะนำสั่งสอน"

เถียนตานสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ทราบว่าสั้งโหย่วอาศัยบารมีเจี๋ยจื่อหยวนสร้างเสริมศักดิ์ฐานะ คิดล้างแค้นต่อเถียนปังผู้เป็นบุตรชายของเขา

เถียนปังแม้มีกระบี่มิใช่ชั่ว แต่เปรียบกับศิษย์คนสุดท้ายของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียเช่นสั้งโหย่ว รังแต่รับการเชือดเฉือนสถานเดียว

หากทว่าเถียนปังบังเกิดจิตขลาดเขลาไม่กล้าออกไป นับแต่นี้อย่าหมายสู้หน้าผู้คนได้ โดยเฉพาะอีกฝ่ายเป็นชนชั้นสตรี หากไม่รับศึกยิ่งถูกเย้ยหยันกว่าเดิม

เถียนปังขณะจะลุกขึ้น ตันฉู่ที่ข้างกายชิงฉุดดึงคนไว้ ตัวเองยืด

กายขึ้น กล่าวเสียงเย็นชาว่า “เจี๋ยฮูหยินเมื่อมีอารมณ์สนุก มิสู้ให้ตันฉู่เล่นกับฮูหยินสักรอบก่อน”

คราครั้งนี้ถึงรอบเจี๋ยจื่อหยวนกับเซี่ยงเส้าหลงหน้าแปรเปลี่ยนไป

สั้งโหย่วจะอย่างไรกำเนิดบุตรสองคน พละกำลังไม่เข้มแข็งเช่นกาลก่อน หากเผชิญกับมือกระบี่เช่นตันฉู่ ไม่แน่ว่าจะพลาดท่าเสียที

เซี่ยงเส้าหลงไม่มีทางเลือกอื่นอีก ช่วงชิงโอกาสก่อนที่สั้งโหย่วจะรับคำท้า หัวร่อดังๆ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็คันไม้คันมือขึ้นมา เจี๋ยฮูหยินยกการประลองรอบนี้ให้แก่ผู้น้องเถอะ”

ผู้คนรอบบริเวณส่งเสียงโห่ร้องแทบถล่มทลาย กลบเสียงคัดค้านของสั้งโหย่วไป

ตันฉู่ยังยืนอยู่ที่เดิม ไม่มีท่าทีลงสู่ลานกว้าง ก่อนที่เซี่ยงเส้าหลงจะประดิษฐ์คิดค้นดาบร้อยชนะ ก็มีฝีมือร้ายกาจมากแล้ว ตอนนี้ตันฉู่ยังไม่กล้าตอแย ยามนั้นน้อมกายกล่าวว่า “ต้าอ๋องมีพระบัญชา นอกจากท่านปราชญ์กระบี่แล้ว ห้ามมิให้ผู้ใดประลองฝีมือกับสั้งเจียงจวิน เราไหนเลยกล้าล่วงละเมิด?”

ผู้คนที่ชมดูอยู่รอบข้าง ส่งเสียงร้องโห่ด้วยความผิดหวังออกมา

สั้งโหย่วเห็นเช่นนั้นจึงกล่าว “อย่างนั้นแม่ทัพตันลงมาแสดงฝีมือเถอะ”

ตันฉู่กวาดสายตาไปยังเถียนเจี้ยนเป็นเชิงขอความช่วยเหลือ เถียนเจี้ยนล่วงรู้ความลำบากใจของอีกฝ่าย จึงกล่าว “เจี๋ยฮูหยินมีเพลงกระบี่ร้ายกาจ ชาวเมืองหลินจวีอล้วนทราบดี เมื่อครู่แม่ทัพตันเพียงร้อนใจชั่วขณะ ตอนนี้สั้งเจียงจวินช่วยผ่อนคลายสถานการณ์ ไหนเลยลงมือได้อีก? การประลองรอบนี้ยังคงเลิกราเถอะ”

วาจาประดานี้กล่าวอย่างเหมาะสม บอกใบ้ว่าเถียนปังมิใช่คู่มือสั้งโหย่ว นับว่าให้เกียรติแก่นางมากแล้ว

สั้งโหย่วเห็นองค์ชายรองซึ่งกำลังจะเป็นไทจือรัฐฉีเมื่อเอ่ยปากคงไม่อาจลงมือได้ ดังนั้นถลึงตาใส่เซี่ยงเส้าหลง ล่าถอยกลับไปด้วย

ความผิดหวัง

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าสั้งโหย่วต้องไม่ยอมเลิกรากับเขา แต่หาเป็นห่วงไม่ หากถูกสั้งโหย่วดุด่าทุบตี กลับเป็นความสุขในชีวิต เจี๋ยจื่อหยวนกวาดตามองเซี่ยงเส้าหลงด้วยความสำนึกขอบคุณแวบหนึ่ง

การชุมนุมกระบี่ดำเนินต่อไป มาตรว่ามีการประลองฝีมือ แต่ไม่ตื่นเต้นเร้าใจ ก่อนเที่ยงจึงยุติลง แม้แต่การท้าสู้กับสีซังก็เลิกรากันไป

เซี่ยงเส้าหลงร่วมรับประทานอาหารเที่ยงกับเถียนเจี้ยน เถียนตานหลี่ปู้เหว่ยและพวก ระหว่างรับประทาน เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสแจ้งต่อเถียนตานว่า คืนนี้เป็นการแสดงรอบสุดท้ายของฟ่งเฟย ขอให้อีกฝ่ายช่วยประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน

เถียนเจี้ยนบอกว่า พระบิดาทรงชื่นชมการแสดงของฟ่งเฟยที่สุด ยังคงให้พระองค์ทรงประกาศประเสริฐกว่า เซี่ยงเส้าหลงบอกว่า คืนนี้หลังจากที่เขาถวายพระพรต่อเจ้ารัฐฉี จะกลับไปพักผ่อนเพื่อรับศึกในคืนพรุ่งนี้ ขอองค์ชายรองช่วยขอบพระทัยพระองค์แทนเขาด้วย

เถียนเจี้ยนรับปากคำร้องขอของอีกฝ่าย เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสกล่าวคำอำลา

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงกลับถึงเรือนฟังเสียงสน คณะนักร้องทั้งหมดออกเดินทางเข้าวังฉีแล้ว คงเหลือบ่าวไพร่หญิงรับใช้ที่เฝ้าประตูไม่กี่คน ทุกที่ทางเงียบสงัด บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความรู้สึกคนจากไปหอห้องว่างเปล่า

แต่หวนนึกถึงคืนพรุ่งนี้จะเดินทางกลับนครเสียนหยาง หัวใจเซี่ยงเส้าหลงค่อยร้อนผ่าวขึ้นมา หลังจากที่กลับไป จะปลอบขวัญบุตรภรรยาหญิงรับใช้ นึกถึงตอนที่เดินทางจากรัฐจ้าวกลับสู่รัฐฉิน ถิงฟางซื่อล้มป่วยเสียชีวิต อดร้อนรุ่มกระวนกระวายมิได้

นึกถึงตอนนี้ ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งกระทบโสตว่า “เด็กร้ายกาจ ในที่สุดเสาะพบท่านแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงหันกลับไปอย่างงุนงง เห็นสั้งโหย่วโลดแล่นมาดุจเหินบิน คิดรังควานหาเรื่องเขา

เซี่ยงเส้าหลงคลายความกลัดกลุ้มกังวล แบมืออย่างอับจนปัญญา กล่าวว่า “พี่โหย่วคิดจัดการกับผู้น้องอย่างไร?”

สั้งโหย่วยื่นมือรวบคว้าปกเสื้อของเขา เบิกตากลมโตกล่าวว่า “ท่านกลับกล้าก่อกวนทำลายเรื่องของเราสั้งโหย่ว ผู้ใดให้ท่านเสนอหน้าออกรับศึก ท่านร้ายกาจกว่าข้าพเจ้าหรือไร?” เอ่ยถึงตอนท้าย อดหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วมิได้

เซี่ยงเส้าหลงยกมือลูบคลำใบหน้าอันนวลเนียนของนางอย่างลืมตัว ยิ้มพลางกล่าวว่า “เป็นมารดาของเด็กสองคนแล้ว ยังชมชอบต่อยตีไม่เสื่อมคลาย พี่โหย่วสมควรนึกถึงพี่เจี๋ย อย่าได้เที่ยวต่อสู้กับผู้คนแล้ว”

นี่เป็นครั้งแรกที่ทั้งสองแตะต้องสัมผัสกันอย่างสนิทสนมในนครหลินจวือ สั้งโหย่วหน้าแดงวูบ กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า “เชื่อหรือไม่ว่าข้าพเจ้าจะฟันมือที่ท่านกระทบถูกข้าพเจ้าทิ้งไป?”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “คืนพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะจากไปแล้ว ขอเอารัดเอาเปรียบสักครั้งเถอะ”

สั้งโหย่วสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า “ไฉนไม่บอกต่อข้าพเจ้าแต่แรก?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเบาๆ ว่า “ข้าพเจ้าเพิ่งตกลงใจไม่นาน เรื่องนี้อย่าได้บอกต่อผู้ใด หลังจากรับมืออาจารย์ท่านสิบกระบวนท่า ข้าพเจ้าจะจากไปในบัดดล”

สั้งโหย่วแสดงความห่วงใยกังวลต่อเขา กล่าวว่า “นอกจากเส้นทางน้ำแล้ว ถนนหนทางที่ออกจากนครหลินจวือยังสุมด้วยหิมะน้ำแข็ง คืนพรุ่งนี้ท่านยิ่งเป็นเป้าสนใจของผู้คน ไหนเลยโดยสารเรือจากไปได้ ผู้ใดเตรียมการหลบหนีให้แก่ท่าน?”

เซี่ยงเส้าหลงตอบว่า “ข้าพเจ้าย่อมมีแผนอันมั่นเหมาะ ไม่เช่นนั้นคงไม่อาจหนีรอดจากการตามล่าของชาวจ้าว วุ่ย และหาน ท่านมีคำพูดใดฝากบอกถึงสั้งหลันและจือจื้อหรือไม่?”

สั้งโหย่วกล่าวว่า “บอกต่อพวกนางว่าข้าพเจ้าจะไม่ตายก่อน

เถียนตาน ทั้งยังจะเฝ้าดูเถียนตานหมดอำนาจรับความทุกข์ทรมาน" นางพลันขบริมฝีปากล่าง กล่าวว่า "ฉวยโอกาสที่ตอนนี้ไม่มีผู้คน พวกเราเข้าห้องไปสนิทสนมสักคราเถอะ"

เซี่ยงเส้าหลงใจหายวาบ กล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า "นี่จะได้อย่างไร พี่เจี๋ยเป็นสหายอันประเสริฐของข้าพเจ้า"

สั้งโหย่วกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า "ข้าพเจ้าจงใจปลดปล่อยเขาออกไปมั่วสุม เพื่อจะมาคลุกคลีกับท่าน ถือว่าหักกลบลบล้างกันอย่างยุติธรรม"

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านเข้าใจพี่เจี๋ยผิดไปแล้ว เขาพาตัวอยู่ในหอนางโลม เพื่อสร้างสรรค์บทเพลงใหม่ หามีเจตนามั่วสุมกับหญิงอื่นไม่"

สั้งโหย่วตะลึงลานชั่วขณะ ค่อยโน้มหน้ามากล่าวด้วยความรู้สึกอันลึกล้ำว่า "อย่างนั้นเพียงจูบปากกันเถอะ เป็นการเสริมสร้างกำลังขวัญแก่การประลองยุทธ์ในคืนพรุ่งนี้ และถือเป็นการจูบอำลาท่าน"

นางประทับจูบเซี่ยงเส้าหลงอย่างดูดดื่มแล้วค่อยจากไป เจี๋ยจื่อหยวนก็เดินทางมาถึง

เซี่ยงเส้าหลงเห็นเช่นนั้น ต้องลอบร้องคำ *'หวาดเสียว'* ในใจ

เจี๋ยจื่อหยวนสำรวจเซี่ยงเส้าหลงรอบหนึ่ง ค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก กล่าวว่า "ผู้น้องยังเข้าใจว่านางจะทุบตีท่านรอบหนึ่ง เสวียนหัวบอกว่า นางพอทราบว่าท่านเดินทางกลับที่พัก ก็สะบัดหน้าตามมา"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าววาจาไม่ตรงกับใจว่า "พี่สะใภ้มิใช่คนป่าเถื่อนไร้เหตุผล เพียงแต่บางครั้งเจ้าอารมณ์ไปบ้าง"

เจี๋ยจื่อหยวนทรุดกายนั่งลง กล่าวว่า "ตอนนี้ไม่มีบุคคลอื่น บรรยากาศเงียบสงบ สามารถสนทนาความในใจกัน"

เซี่ยงเส้าหลงทรุดนั่งลงที่ข้างกาย สอบถามอีกฝ่ายว่ามีความในใจใด เจี๋ยจื่อหยวนทอดถอนใจกล่าวว่า "บอกไปท่านอาจไม่เชื่อ ข้าพเจ้าคิด

ลาออกจากราชการ เพียงแต่เกรงว่าองค์ชายรองไม่อนุญาต”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “พี่เจี๋ยประสบความสำเร็จในการรับราชการ ไฉนคิดถอนตัว?”

เจี๋ยจื่อหยวนฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “คนรับราชการไม่มีผลบั้นปลายที่ดี ตำแหน่งยิ่งใหญ่โต เพาะสร้างศัตรูยิ่งมาก ขณะที่ท่านอยู่ในตำแหน่งใหญ่ ไม่มีผู้ใดทำอย่างไรท่าน วันใดที่เสื่อมอำนาจ ผู้อื่นจะแย่งชิงตำแหน่งของท่าน มิเพียงต้องรับมือผู้คนเบื้องล่าง ยังไม่ทราบว่าเบื้องบนคิดเห็นต่อท่านอย่างไร ภรรยาเรามักบอกว่าข้าพเจ้าไม่เหมาะกับการรับราชการ เพราะขาดความเด็ดเดี่ยวอำมหิต สมมติเช่นจงซุนหลงสร้างความผิดหวังแก่ข้าพเจ้านัก กลับลอบติดต่อกับหลี่ปู้เหว่ย โดยไม่แจ้งต่อข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจเป็นเพื่อนอีกฝ่าย กล่าวว่า “คิดลาออกจากราชการมิใช่ไม่มีหนทาง ขอให้แสร้งเป็นล้มป่วยก็ใช้ได้แล้ว”

คำพูดนี้ปลุกให้ผู้คนตื่นจากความฝัน เจี๋ยจื่อหยวนตาเป็นประกายกล่าวว่า “พี่เซี่ยงมีไหวพริบหลักแหลมจริงๆ เรื่องราวตกลงตามนี้ ไม่แน่ว่าโอกาสหน้าข้าพเจ้าจะไปเยี่ยมเยียนพี่เซี่ยงกับยอดหญิงจี้ที่นครเสียนหยาง พร้อมกันนั้นเมื่อมีพี่เซี่ยงเป็นคนกลาง อาจบางทีจะได้พบกับหญิงม่ายชิงด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าอีกฝ่ายยังไม่ล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับฉินชิง ดังนั้นยืดอกรับประกันอย่างแข็งขัน แต่แล้วนึกถึงวิกฤตการณ์ชาติกำเนิดของเสี่ยวผาน อดเจ็บแปลบปลาบใจมิได้

เจี๋ยจื่อหยวนแหงนมองท้องฟ้า แล้วบอกว่าเขาต้องเข้าวังแต่เนิ่นๆ รอสักครู่จะใช้คนมารับตัวเซี่ยงเส้าหลงเข้าวังฉี แต่เซี่ยงเส้าหลงปฏิเสธอย่างนุ่มนวล

เซี่ยงเส้าหลงส่งแขกออกจากเรือนพังเสียงสน กลับเข้าห้องไปนอนลง พลันบังเกิดเสียงเคาะประตูดังขึ้น ผู้มาคือเสี้ยวเยี่ยถัน

เสี้ยวเยี่ยถันมอบม้วนภาพแผนที่ของสำนักจี้เสียและภูมิประเทศ

โดยรอบต่อเซี่ยงเส้าหลง พร้อมกับบอกว่ารองเท้าเล่นสกีจะจัดสร้างเสร็จในคืนวันนี้ จากนั้นจะนำไปจัดวางบนเนินเขาทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของสำนักจี้เสีย พร้อมกับสัมภาระซึ่งจัดเตรียมไว้แล้ว

เซี่ยงเส้าหลงกุมมืออีกฝ่ายหนึ่งแนบแน่น บอกว่าเขาไม่ทราบแสดงความขอบคุณอย่างไร เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวเป็นนัยว่า อีกไม่นานเส้าหลงอาจไม่คาดคิดเช่นนี้

เสี้ยวเยี่ยถันแจ้งให้ทราบว่า คืนนี้เขาไม่ไปร่วมงานฉลองวันเกิดเจ้ารัฐฉี เพื่อมิให้หลี่ปู้เหว่ยจดจำออก ดังนั้นร่ำลากันในตอนนี้

เซี่ยงเส้าหลงใช้สายตาส่งเงาหลังเสี้ยวเยี่ยถันจนหายลับกับระเบียงคดเคี้ยว หวนนึกถึงตอนแรกพบเสี้ยวเยี่ยถันที่นครหานตาน ยอดคนผู้นี้เพิ่งเสร็จงาน ก็ร้องขอให้ตระกูลอูจัดหานางระบำให้ สร้างความรู้สึกที่ไม่ดีงามแก่เขา คิดไม่ถึงเสี้ยวเยี่ยถันเป็นชนชั้นอันห้าวหาญ หลังจากนั้นทั้งสองฝ่ายก็คบหาเป็นเพื่อนตาย

เส้นทางชีวิตของผู้คนช่างลดเลี้ยวเคี้ยวคดจริงๆ โอ หากค่ำคืนนี้สามารถผ่านพ้นโดยเร็วก็ประเสริฐ นับแต่หลบหนีเป็นต้นมา ไม่เคยมีวันใดที่เขาไม่คิดถึงบ้าน มีแต่บ้านอันอบอุ่น เซี่ยงเส้าหลงจึงสามารถค้นพบความสงบเป็นสุขซึ่งร้างราเป็นเวลานาน

งานฉลองอันยิ่งใหญ่

เซี่ยงเส้าหลงเห็นบนเส้นทางที่ทอดสู่วังฉี เต็มไปด้วยรถม้าที่เรียงรายอย่างแน่นขนัด เป็นเหตุให้การสัญจรติดขัด รถราคืบหน้าอย่างเชื่องช้าราวหอยทาก ต้องนึกชมเชยตัวเองที่เลือกควบม้าไปแทน

ผู้มารับตัวเซี่ยงเส้าหลงไปร่วมงานคล้ายวันเกิดเจ้ารัฐฉี เป็นคนของจงซุนหลงสองพ่อลูก หัวหน้านักบู๊เรียกว่าเหยาเซิ่ง พร้อมด้วยนักบู๊อีกจำนวนหนึ่ง ทั้งหมดบังคับม้าซอกซอนผ่านรถม้า บางครั้งกระโจนขึ้นไปบนถนนทางเดิน มุ่งสู่วังฉีโดยไม่ติดขัด

เซี่ยงเส้าหลงในยามนี้โพกผ้านักบู๊ สวมชุดรัดกุมคลุมทับด้วยเสื้อคลุมกว้างใหญ่ ลำตัวที่ตั้งตรง ใบหน้าอันคมคาย รอยยิ้มน้อยๆ ที่มุมปาก บวกกับดาบร้อยชนะที่หว่างเอว กอปรเป็นเสน่ห์ของชายชาติที่ดึงดูดสายตาสตรีทุกรูปนาม

เมื่อเข้าสู่เมืองชั้นใน เหล่าทหารองครักษ์ที่เฝ้าประตูเมืองล้วนแสดงความเคารพ เซี่ยงเส้าหลงกลับมีจิตใจสงบดุจน้ำนิ่ง ปราศจากความยินดียินร้ายใดๆ

ก่อนออกเดินทาง เซี่ยงเส้าหลงนั่งกรรมฐานอีกหนึ่งชั่วยาม ค่อยอาบน้ำชำระกายผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า รู้สึกว่าตัวเองมีพลังสมาธิสมบูรณ์เปี่ยมล้น เต็มไปด้วยความเชื่อมั่นราวเกาะกุมทุกสิ่งไว้ในกำมือ

ข้อห้ามของชีวิตคือการซ้ำรอยที่ไม่มีวันสิ้นสุดยุติ นับตั้งแต่เขาออก

จากนครเสียนหยาง เหยียบย่างเข้าสู่สมรภูมิ ทุกนาทีล้วนมีชีวิตอยู่ท่ามกลางแรงกดดันและวิกฤตการณ์อันร้ายแรง ภายหลังการหลบหนีทุกวี่วันต้องเลือกระหว่างความเป็นกับความตาย ยามนี้ยังต้องเตรียมทำศึกกับผู้ยิ่งใหญ่แห่งมรรคากระบี่ที่แท่นมองดูดาวสำนักจี้เสีย

เซี่ยงเส้าหลงคงไม่มีวันลืมเลือนช่วงเวลาที่เดินทางสู่งานเลี้ยง เสียงคนกับเสียงรถราคล้ายดังที่ริมโสต และคล้ายอยู่ห่างไกลลิบลับสุดขอบฟ้า ภาพเหตุการณ์ทั้งหมดคล้ายจริงคล้ายเลื่อนลอย มีแต่ความเคลื่อนไหวของตัวเขากับอาชา จึงให้ความรู้สึกที่จริงแท้แน่นอน

ขณะที่จมอยู่ส่วนลึกของความฝันในมิติแห่งกาลเวลา พลันถูกเสียงเรียกหา *"สั้งเจียงจวิน"* ปลุกตื่นจากห้วงความฝัน เซี่ยงเส้าหลงชะลอความเร็วของม้าลง เหลียวหน้าไปยังต้นเสียง เห็นหน้าต่างรถม้าคันที่สามทางด้านหลัง มีคนชะโงกศีรษะออกมากวักมือเรียกหา กลับเป็นกวอไคแห่งรัฐจ้าว นักรบชาวจ้าวซึ่งอารักขาอยู่ทั้งซ้ายขวาหน้าหลังของกวอไค พากันแสดงความเคารพต่อเขา

เซี่ยงเส้าหลงหยุดม้าไว้อย่างลำบากยากเย็น รถม้าค่อยติดตามมาถึง กวอไคทอดถอนใจกล่าวว่า "ในที่สุดได้พบหน้าเส้าหลงแล้ว ตอนอยู่ที่นครหลวงรัฐฉู่ เราได้พบหน้ากลับจดจำไม่ออก ตอนนี้ค่อยมีโอกาสสนทนา จิงไทเฮาทรงคิดถึงท่านนัก"

กวอไคผู้นี้ชราภาพลง รูปร่างอ้วนท้วนจนใบหน้ากลายเป็นกลมเกลี้ยง เซี่ยงเส้าหลงแม้ทราบแน่แก่ใจว่าอีกฝ่ายร่วมวางแผนกำจัดเขา แต่ยังฝืนใจทักทายอย่างยิ้มแย้มว่า "ท่านเสนาบดีกวอมีความเป็นอยู่เลอเลิศ รูปร่างอ้วนท้วนสมบูรณ์ หากพบกันกลางถนน อาจจดจำท่านไม่ออก"

กวอไคลดสายตาลงมายังดาบร้อยชนะที่ข้างเอวอีกฝ่าย กล่าวด้วยความสะทกสะท้อนว่า "ครั้งกระโน้นเป็นเพราะอ๋ององค์ก่อนทรงหลงเชื่อจ้าวมู่ ไม่เช่นนั้นวันนี้เรากับเส้าหลงคงเป็นสหายสนิท ทั้งยังเป็นเพื่อนร่วมงานกัน"

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "น่าเสียดายในโชคชะตาไม่มีคำ

'หากแม้น' เช่นเดียวกับที่คนตายแล้วไม่มีวันฟื้นคืนชีพ ต่อให้ท่านสามารถกลับไปอยู่ในช่วงเวลาเก่าก่อน เรื่องราวและบุคคลก็ไม่เปลี่ยนผันตาม"

กวอไคไหนเลยคาดคิดว่า นี่เป็นความรู้สึกที่อีกฝ่ายประสบมากับตัวเอง เพียงกล่าวว่า "เมื่อนึกถึงความหลัง เป็นที่สะทกสะท้อนของผู้คนนัก แต่ว่าอัจฉริยชนไปถึงที่ใด ล้วนโดดเด่นเหนือใคร เส้าหลงเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุด"

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิดว่า กวอไคเข้าใจว่าต่อให้คืนพรุ่งนี้เขาไม่ตายใต้เงื้อมมือปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย ก็จะจบชีวิตภายใต้แผนการของอีกฝ่าย จึงแสดงความจริงใจออกมาเป็นพิเศษ

กวอไคไฉนมั่นใจถึงเพียงนี้? ฝ่ายตรงข้ามคำนวณออกว่าเขาตระเตรียมหลบลี้หนีหน้าในคืนพรุ่งนี้หรือ?

กวอไคกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "เส้าหลงคิดอะไร?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ข้าพเจ้ากำลังครุ่นคิด หากแม้นท่านเสนาบดีกวอส่งคนมาฆ่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่ผูกใจอาฆาตแต่อย่างไร"

กวอไคสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า "แต่ว่าในใจเรากลับไม่สบายใจ ครั้งกระโน้นตอนอยู่ที่ตึกตัวประกันนครหานตาน หากมิใช่เส้าหลงยั้งกระบี่ไว้ไมตรี เรากวอไคไหนเลยมีวันนี้?"

เซี่ยงเส้าหลงคิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายยังจดจำเรื่องนี้ได้ แต่ยามกะทันหันไม่ทราบกล่าวกระไรดี

กวอไคพลันกล่าวว่า "ครั้งกระโน้นหลังจากที่หนีฮูหยินเสียชีวิต ทิ้งบุตรชายไว้คนหนึ่ง ไม่ทราบติดตามเส้าหลงกลับไปยังนครเสียนหยางหรือไม่? เหตุใดไม่ได้ยินข่าวคราวของมัน?"

เซี่ยงเส้าหลงระงับอารมณ์อันพลุ่งพล่านไว้ ทราบว่าหลังจากที่หลี่ปู้เหว่ยเปิดเผยปริศนาชาติกำเนิดของเสี่ยวผาน คล้ายกับทุ่มหินใหญ่ลงบนผิวน้ำอันราบเรียบ ก่อให้เกิดการครุ่นคิดคาดเดาต่างๆ นานา

เช่น กวอไคระแวงสงสัยว่าเสี่ยวผานผู้เป็นบุตรชายของหนีฮูหยินคือรัชทายาทรัฐฉิน

เรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวง หากปล่อยให้หลี่ปู้เหว่ยล่วงรู้บวกกับส่งคนไปจับตัวสามีภรรยาชาวจ้าวจากนครหานตาน พวกเขายากที่จะโต้แย้งได้ ปากกลับกล่าวว่า “เด็กชายนั้นเศร้าเสียใจต่อการสูญเสียมารดา ระหว่างทางกินไม่ได้นอนไม่หลับ บวกกับตรากตรำเดินทาง จนล้มป่วยเสียชีวิตไปนานแล้ว”

กวอไคส่งเสียงดังอ้อ คล้ายคาดคิดแต่แรกว่าเซี่ยงเส้าหลงต้องตอบเช่นนี้

เซี่ยงเส้าหลงไม่มีอารมณ์สนทนากับอีกฝ่ายสืบไป กล่าวคำขอตัวเร่งระดับความเร็วของม้า ล้ำหน้ารถม้าสิบกว่าคันเข้าสู่วังฉี

บรรยากาศในวังฉียิ่งใหญ่โอฬารอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน โต๊ะเสวยและโต๊ะอาคันตุกะจัดตั้งบนแท่นหวนกงไถ มีทั้งสิ้นเกือบร้อยโต๊ะ ลานกว้างเบื้องล่างยังจัดโต๊ะกว่าพันโต๊ะ เพื่อรองรับขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ที่มีตำแหน่งลดหลั่นลงไป ตลอดจนพ่อค้าคหบดีตามที่ต่างๆ

สถานที่แสดงการร่ายรำเป็นแท่นไท่ผิงซึ่งอยู่กลางแท่นหวนกงไถ ส่วนคณะดนตรีถูกจัดให้อยู่ใต้แท่น หันหาโต๊ะเสวย

ภายในวังปรากฏผู้คนมากหน้าหลายตา ทุกผู้คนแต่งเครื่องแบบเต็มยศ อิสตรีทั้งหลายฉวยโอกาสประกวดประชันกัน

เจ้ารัฐฉีบรรทมอยู่ในตำหนัก ใต้แท่นหวนกงไถ พระพักตร์เบิกบานสำราญ รับการถวายพระพรจากคณะบุคคลต่างๆ

ผู้ที่ลิงโลดยินดียิ่งกว่าคือองค์ชายรองเถียนเจี้ยน สถานการณ์เริ่มเด่นชัดว่าเขาคือเจ้ารัฐฉีองค์ต่อไป ดังนั้นทุกผู้คนแย่งประจบสอพลอ

เซี่ยงเส้าหลงถวายพระพรต่อเจ้ารัฐฉี เห็นจงซุนหลงเฝ้าประจบเถียนเจี้ยน ตรงกันข้ามกับเถียนตานยืนอยู่มุมหนึ่ง เพียงโอภาปราศรัยกับหลี่ปู้เหว่ยและกวอไค ดังนั้นอดนึกถึงเสี่ยวผานมิได้

ผู้ใดก้าวขึ้นครองบัลลังก์ ผู้นั้นจะถูกอำนาจและขุนนางสอพลอ

กัดกร่อนเสื่อมทราม ปรากฏการณ์เช่นนี้แทบกลายเป็นกฎเกณฑ์ตายตัว เสี่ยวผานเองทรงเปลี่ยนไปมากมาย น้ำพระทัยที่พระองค์มีต่อเขาจะดำรงคงอยู่นานเท่าใด?

หลี่หยวนพลันเดินเข้ามากล่าวว่า “เส้าหลง พวกเราหาที่เงียบสงบสนทนากัน”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ยังมีที่เงียบสงบอีกหรือ? คงมิต้องเดินเป็นระยะทางหลายลี้กระมัง?”

หลี่หยวนหัวร่อออกมา ฉุดลากอีกฝ่ายเดินไปยังประตูตำหนักเบียดเสียดออกมายังหลังตำหนัก ก้าวขึ้นแท่นหวนกงไถ สามารถมองเห็นท้องทุ่งนอกกำแพงเมือง หลี่หยวนค่อยกล่าวว่า “เส้าหลงคิดกลับนครเสียนหยางเมื่อใด? ต้องการให้ผู้น้องร่วมทางหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงพบว่าตัวเองไม่ได้นึกแค้นอีกฝ่ายแต่ประการใด เพียงกล่าวว่า “มิต้องรบกวนแล้ว ข้าพเจ้ายังคงใช้เส้นทางรัฐวุ่ยรวดเร็วกว่ากอปรกับการเดินทางทางเรือสะดวกสบายกว่า”

หลี่หยวนสนับสนุนว่า “ทั้งยังย่นระยะเวลาอีกครึ่งหนึ่ง เพียงแต่ด้านความปลอดภัยมีปัญหาหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอร้องให้รัฐฉีจัดกำลังคุ้มครองส่งบวกกับจงซุนหลงช่วยคุ้มกัน สมควรไม่มีปัญหาอันใด”

หลี่หยวนลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “คืนพรุ่งนี้ท่านต้องระมัดระวัง เราเชื่อว่าเส้าหลงสามารถผ่านด่านท่านปราชญ์กระบี่ แต่ว่าชาวฉีแพ้ไม่ได้ ฟังว่ามือกระบี่สำนักจี้เสียเตรียมซุ่มโจมตีท่าน มิสู้ให้เราไปรอรับท่านดีหรือไม่ ท่านสามารถใช้สัญญาณโคมติดต่อกับเรา”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นฝ่ายตรงข้ามหยิบยื่นน้ำใจมา หากไม่รับปากออกจะขัดกับเหตุผล จึงกำหนดวิธีส่งสัญญาณโคมกับอีกฝ่าย สุดท้ายจงใจกล่าวว่า “หลังจากกลับถึงนครซิ่วซุน โปรดฝากความระลึกถึงต่อฮูหยินท่านและถวายพระพรต่อไทเฮา”

สีหน้าหลี่หยวนปรากฏแววปวดร้าวขึ้น ยื่นมือคว้าไหล่อีกฝ่ายไว้

ร้องว่า “เส้าหลง...”

เซี่ยงเส้าหลงย้อนถามว่ามีเรื่องใด หลี่หยวนค่อยคล้ายตื่นจากความฝัน สั่นศีรษะปฏิเสธว่า “ไม่มีใด เพียงแต่หวนนึกถึงอีกไม่นานต้องอยู่กันคนละทิศ อาจบางทียังต้องพบกันในสมรภูมิ อดพลุ่งพล่านใจมิได้”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ ยามนั้นหานฉ่วงพอดีสืบเสาะมาถึง เซี่ยงเส้าหลงสนทนาปราศรัยอยู่ครู่หนึ่ง ฉวยโอกาสบอกว่าเขาคิดปลีกตัวไปก่อนก้าวหนึ่ง

หลี่หยวนกับหานฉ่วงมีสีหน้าเคร่งเครียดอยู่บ้าง สัมผัสมือร่ำลากับเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงเห็นสมควรไปให้กำลังใจแก่คณะนักร้องของฟ่งเฟย จึงเดินทางไปยังกระโจมที่พักของพวกนาง

ฟ่งเฟยนั่งอยู่หน้ากระจกทองเหลือง หวินเหนียงกับเสี่ยวผิงเอ๋อช่วยกันประทินโฉมแก่นางเป็นเที่ยวสุดท้าย

เซี่ยงเส้าหลงอดกล่าวมิได้ว่า “มิน่าเล่าคุณหนูใหญ่ถูกจัดอยู่อันดับแรกของสามสาวสะคราญโฉม เพียงรูปโฉมการแต่งกายเช่นนี้บันดาลให้ผู้คนเข้าใจว่าเป็นสุรางคนาจุติมา”

ฟ่งเฟยแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน ปากตัดพ้อว่า “ไม่มีท่านชมดูอยู่ด้านข้าง ต่อให้เป็นสุรางคนาก็หามีความหมายไม่” จากนั้นเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า “มิต้องสนใจผู้อื่นแล้ว ยังคงเป็นการต่อสู้ของสั้งเจียงจวินในคืนพรุ่งนี้สำคัญกว่า ขอให้กลับไปพักผ่อนแต่เนิ่นๆ พรุ่งนี้ฟ่งเฟยจะอยู่เป็นเพื่อนท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยปลีกตัวมาหาต่งสูเจิน ซึ่งเพิ่งรับบทสำคัญเป็นครั้งแรก ถามว่า “รู้สึกตื่นเต้นหรือไม่?”

จู้ซิ่วเจินซึ่งนั่งอยู่ข้างกายต่งสูเจินชิงกล่าวว่า “คุณหนูรองไม่พูดจาตลอดทั้งวัน กลัวกระทบถึงเส้นเสียง สั้งเจียงจวินเห็นว่านางตื่นเต้นหรือไม่?”

ต่งสูเจินลอบยึดกุมมือของเขาไว้ กระซิบที่ข้างหูว่า “คืนมะรืนข้าพเจ้าจะไปหาท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางจากมา เดินสำรวจรอบหนึ่งพบว่าทุกคนในคณะดนตรีเต็มไปด้วยความกระตือรือร้นคึกคัก ค่อยเลิกม่านกระโจมออกมาด้วยความยินดี พอดีพบกับจินเหล่าต้า ถูกจินเหล่าต้าฉุดลากไปพบกับสือซู่ฟาง

สือซู่ฟางสวมเสื้อคลุมยืนอยู่มุมหนึ่ง มองดูกิจกรรมต่างๆ ของคนในคณะอย่างเงียบงัน คล้ายกับว่านางไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้ใด และไม่มีใครกล้าเข้าไปรบกวนนาง

จินเหล่าต้ากระซิบบอกต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า “บุตรบุญธรรมผู้นี้มีนิสัยถือสันโดษตั้งแต่เล็ก แต่นางมีพรสวรรค์ไม่เป็นสองรองใคร ในชีวิตเพียงยอมรับนับถือฟ่งเฟยคนเดียว” พลางชักนำเซี่ยงเส้าหลงถึงข้างกายสือซู่ฟาง กล่าวเบาๆ ว่า “สั้งเจียงจวินมาเยี่ยมเยียน”

สือซู่ฟางพอฟังคำ *“สั้งเจียงจวิน”* พลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ดวงตาอันเวิ้งว้างว่างเปล่ากลับคืนสู่ประกายอันเฉิดฉาย เหลียวมองมายังเซี่ยงเส้าหลง

ยามนั้นสตรีในคณะล้วนหยุดความเคลื่อนไหว ใช้สายตาที่สงสัยอยากรู้มองมา สือซู่ฟางพานบอกให้เซี่ยงเส้าหลงตามนางมา จากนั้นเลิกผ้าม่านด้านหลังขึ้น ที่แท้ด้านหลังเป็นพื้นที่ว่างซึ่งกั้นแบ่งออกมา บนพื้นปูเสื่อไว้ ยังมีเบาะกลม กระจกทองเหลืองและแคร่ซึ่งแขวนเสื้อผ้าชุดต่างๆ

ทั้งสองทรุดนั่งลงกับพื้น รอบบริเวณแม้อึกทึกวุ่นวาย ทั้งยังแว่วเสียงปรับทดสอบเครื่องดนตรีชนิดต่างๆ แต่ที่นี่กลับเป็นโลกเล็กๆ ที่ถูกปิดกั้นและสงบสันติ

สือซู่ฟางกวาดตาผ่านหน้าเซี่ยงเส้าหลงแล้วกล่าว “สั้งเจียงจวินรักชอบความเดียวดายหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงตอบอย่างระมัดระวังว่า “บางครั้งข้าพเจ้าก็ต้องการ

อยู่ตามลำพัง เพื่อนึกถึงเรื่องบางประการ”

สือซู่ฟางถามเสียงอ้อยอิ่งว่า “นึกอะไร?”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบจึงกล่าว “นั่นไม่แน่นัก ขึ้นอยู่กับว่าตอนนี้กลัดกลุ้มกังวลด้วยเรื่องอะไร”

สือซู่ฟางผงกศีรษะกล่าวว่า “ท่านเปิดเผยยิ่ง ซึ่งความจริงสั้งเจียงจวินเป็นบุคคลที่เปิดเผยจริงใจที่สุดเท่าที่ซู่ฟางเคยพบพานมา ผู้อื่นกลับชมชอบประโคมโอ่ว่าตัวเองยอดเยี่ยมปานใด ราวกับกริ่งเกรงซู่ฟางไม่ล่วงรู้ถึงความยิ่งใหญ่ของพวกมัน ชวนให้สะอิดสะเอียนนัก” นางใช้สายตาอันลึกซึ้งจับจ้องมองดูเขา กล่าวสืบต่อ “หลังการพบปะที่นครเสียนหยาง สั้งเจียงจวินประทับความทรงจำอยู่ในจิตใจซู่ฟางอย่างลึกล้ำ ตอนนั้นซู่ฟางครุ่นคิด สั้งเจียงจวินใช่เป็นบุคคลที่สามารถถ่ายทอดความในใจหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงอดกล่าวมิได้ว่า “ฟังว่าท่านผูเกากับคุณหนูมีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้ง”

สือซู่ฟางเผยอยิ้มอย่างหดหู่ หลุบตาลงกล่าวเสียงราบเรียบว่า “หากมิใช่เราฆ่าท่าน ก็เป็นท่านฆ่าเรา อย่าว่าแต่คนจะอย่างไรต้องตาย หลังจากตายแล้วสามารถคืนสู่หมู่ดาวบนสวรรค์ชั้นฟ้า ยังห่วงพะวงอันใด?”

เซี่ยงเส้าหลงจำแนกแยกแยะความหมายในวาจา ซึ่งเคลือบคลุมด้วยสีเทาหม่นอันหมองเศร้าของนาง ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้

สือซู่ฟางคล้ายพาตัวเองจมอยู่ในห้วงความฝันที่ไม่อาจไถ่ถอนตัวได้ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ความหวังเพียงหนึ่งเดียวของซู่ฟางคือ กำหนดชีวิตของตัวเองให้เรียบง่ายกว่าเดิม ไม่ขอยุ่งเกี่ยวกับผู้คน และเรื่องราวมากมายเกินไป โอ ผู้คนและเรื่องราวส่วนใหญ่คล้ายลำแสงบนผิวน้ำดุจเงาอันเลือนราง หามีคุณค่าความหมายไม่ เพียงหวังว่าสามารถกลายเป็นต้นไม้ต้นหนึ่งเจริญงอกงามบนทุ่งกว้างตามลำพัง ต้องการแต่แสงอาทิตย์ หยาดน้ำฝนและผืนดินหล่อเลี้ยง”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “มิน่าเล่าคุณหนูนิยมชมชอบปราชญ์จวงจื้อ”

สือซู่ฟางกล่าวว่า “ยังมี**หลี่เอ๋อ*** ซึ่งไม่กระทำและไร้ซึ่งไม่กระทำ เห็นซึ้งถึงชีวิตอย่างถ่องแท้ เน้นว่าความเจริญรุ่งเรืองและทรัพย์ศฤงคารเพียงนำมาซึ่งความไม่เสมอภาคทางสังคม ระหว่างเจ้าชีวิตกับขุนนาง ทั้งเบื้องสูงเบื้องต่ำเพียงต่อสู้ช่วงชิงโดยไม่สิ้นสุด ไม่ทราบสั้งเจียงจวินเห็นด้วยหรือไม่?”

นี่เป็นครั้งแรกที่เซี่ยงเส้าหลงสัมผัสกับบุคคลในสมัยเลียดก๊ก ที่ปฏิเสธอารยธรรมของมนุษยชาติ ทั้งยังเป็นสตรีนางหนึ่ง จึงกล่าว “สภาพในตอนนี้ยังไม่หนักหนาสาหัส รอจนประชากรขยายแพร่พันธุ์อย่างมากมาย ท้องทุ่งไพรกว้างกลายเป็นนครใหญ่ ทรัพยากรของแผ่นดินถูกนำไปใช้จนหมดสิ้น สิงสาราสัตว์ไม่มีที่อยู่อาศัย สภาพการณ์จึงน่ากลัวนัก”

สือซู่ฟางกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “สั้งเจียงจวินคิดการณ์ไกลกว่าซู่ฟางอีก”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “นี่เป็นพัฒนาการที่แน่นอนอยู่แล้ว นับตั้งแต่แรกเริ่มอารยธรรมของมนุษยชาติก็อยู่ตรงกันข้ามกับธรรมชาติ ต่างกับแมกไม้ใบหญ้าและทวิชาติจตุบาทอย่างสิ้นเชิง”

สือซู่ฟางเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าวอย่างซึมเซาว่า “สั้งเจียงจวินกำหนดกลับรัฐฉินเมื่อใด?”

เซี่ยงเส้าหลงตอบว่า “สมควรเป็นเรื่องในหลายวันนี้ ตอนนี้ข้าพเจ้าต้องไปแล้ว”

สือซู่ฟางผงกศีรษะรับ ไม่กล่าวกระไรอีก คนจมอยู่ในห้วงความ

** หลี่เอ๋อเป็นชื่อเดิมของเหลาจื้อ ถือกำเนิดก่อนขงจื้อ เคยรับราชการในราชสำนักโจว ต่อมาพบเห็นความเสื่อมโทรมของราชวงศ์โจว ดังนั้นลาออกจากราชการจาริกถึงด่านแห่งหนึ่ง นายด่านจึงขอร้องขอให้รจนาคัมภีร์แก่เขาสักเล่มหนึ่งเพื่อเป็นอนุสรณ์ เหลาจื้อก็มอบคัมภีร์ซึ่งมีข้อความห้าพันอักษรให้แล้วหายจากไป คัมภีร์ดังกล่าวคือเต๋าเต๋อจิง ซึ่งเน้นถึงวิธีปฏิบัติให้กลมกลืนกับธรรมชาติ*

คิด เซี่ยงเส้าหลงก็ยืดกายขึ้น จากไปอย่างเงียบงัน

ค่ำคืนนั้นฟ่งเฟยและคณะกลับมาตอนยามสาม ทุกคนกระหยิ่มยินดี แสดงว่าการแสดงประสบความสำเร็จอย่างงดงาม

เหล่าสตรีแวะเวียนมาที่ห้องของเซี่ยงเส้าหลง เซี่ยงเส้าหลงหักห้ามอารมณ์ แสร้งเป็นหลับใหลกลบเกลื่อนผ่านไป

จวบกระทั่งตึกหลังกลับคืนสู่ความสงบ เซี่ยงเส้าหลงค่อยเปลี่ยนเป็นนั่งขัดสมาธิ โคจรพลังตามแนวทางหล่อเลี้ยงชีวิตของม่อจื่อ เมื่อฟ้าสางสว่าง ก็พกพาดาบร้อยชนะออกมาฝึกซ้อมในสวนไม้ดอก

เซี่ยงเส้าหลงนึกโชคดีที่เมื่อคืนไม่รอจนงานฉลองวันเกิดเจ้ารัฐฉีเริ่มต้นขึ้น ชิงจากมาก่อน จึงสามารถรักษาสภาพร่างกายอยู่ในระดับสมบูรณ์ถึงขีดสุด

เซี่ยงเส้าหลงซักซ้อมการจับดาบด้วยสองมือ เน้นความเรียบง่ายและรวดเร็ว ตั้งข้อสมมติว่าศัตรูคือปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย

เมื่อเผชิญหน้ากับสุดยอดกระบี่ผู้นี้ แม้แต่เพลงกระบี่ม่อจื่อก็ไม่อาจใช้ออก ได้แต่พึ่งพาวิทยาการปัจจุบัน หล่อหลอมเข้ากับเพลงดาบ

ขณะที่ทุกผู้คนยังเมามายไม่ได้สติ หรือหลับนิทราไม่ตื่น เซี่ยงเส้าหลงกลับทุ่มเทสมาธิจดจ่อกับการเตรียมตัวรับศึกใหญ่

หลังจากนั้นเขาอาบน้ำชำระกาย ค่อยกลับห้องด้วยความคึกคักแจ่มใส นั่งกรรมฐานอยู่ครู่หนึ่ง เสี่ยวผิงเอ๋อก็มาตามตัวเขาออกไปพบกับคณะนักร้องทั้งหมด

เหล่านักร้องนางระบำอยู่พร้อมหน้า ยังมีนักดนตรีหมายเลขหนึ่งหวินเหนียงและนักดนตรีชั้นแนวหน้าอีกหลายนาง

ฟ่งเฟยเป็นตัวแทนคณะนักร้อง แสดงความขอบคุณต่อเซี่ยงเส้าหลง จากนั้นเล่าว่า “เมื่อการแสดงจบ ไทจือเจี้ยนประกาศข่าวฟ่งเฟยขอถอนตัวจากวงการ บรรยากาศยิ่งใหญ่อย่างที่ไม่มีวันลืมเลือนได้”

จู้ซิ่วเจินขยายความว่า “เมื่อคืนคุณหนูใหญ่แสดงได้อย่างน่า

ประทับใจ แม้แต่พวกเรายังถูกเสียงเพลงของนางสะกดไว้ เป็นห่วงว่าคุณหนูรองถูกข่มจนไม่มีโอกาสเผยอหน้า ดีที่คุณหนูรองก็มีการแสดงอันโดดเด่นปิดฉากอย่างสวยงาม”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างคับข้องใจว่า “พวกท่านจงใจบรรยายให้ข้าพเจ้าสำนึกเสียใจที่ไม่ได้ชมการแสดงกระมัง?”

เหล่าสตรีหัวร่อคิกคักออกมา ต่งสูเจินกล่าวว่า “หลี่หยวนแห่งรัฐฉู่ หานฉ่วงแห่งรัฐหาน หลงหยางจวินแห่งรัฐวุ่ยล้วนเชื้อเชิญพวกเราไปเปิดการแสดง...”

สั้งเยี่ยสอดคำขึ้น “มีแต่สั้งเจียงจวินไม่ได้ออกปากเชื้อเชิญพวกเราอย่างเป็นทางการ”

เหล่าสตรีหัวร่ออีกครา บรรยากาศสนิทสนมกลมเกลียวยิ่ง เซี่ยงเส้าหลงก็กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “พวกเราเป็นพวกเดียวกัน ขอให้ถือว่าการไปยังนครเสียนหยาง เสมือนหนึ่งเดินทางกลับบ้านเถอะ...เอ๊ะ ข้าพเจ้ามิใช่เชื้อเชิญไปแล้วหรือ?”

สตรีทั้งหลายหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว จากนั้นต่งสูเจินแจ้งต่อฟ่งเฟยกับเซี่ยงเส้าหลงว่า นางคิดเลือกผู้ติดตามนามเฟยฉุนเป็นพ่อบ้านใหญ่ ฟ่งเฟยกับกับเซี่ยงเส้าหลงล้วนสนับสนุน

หลังอาหารเช้า เซี่ยงเส้าหลงกับฟ่งเฟยเดินเล่นกันในสวนไม้ดอก ฟ่งเฟยกล่าวขึ้นว่า “ข้าพเจ้าไม่คิดไปยังนครเสียนหยางเป็นการชั่วคราว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “คุณหนูใหญ่คิดไปยังที่ใด?”

ฟ่งเฟยแหงนมองปุยเมฆบนท้องฟ้า กล่าวว่า “ฟ่งเฟยคิดติดตามชิงซิ่วฮูหยินไปพำนักที่รัฐฉู่สักระยะหนึ่ง ข้าพเจ้าเบื่อหน่ายอากาศอันเหน็บหนาว ตระเตรียมสัมผัสกับทิวทัศน์แดนใต้สักครา”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านางคิดหลีกเลี่ยงจากหานเจี๋ย ดังนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า “เปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมก็ดีอยู่ ฤดูหนาวที่นครเสียนหยางยากทนทานรับได้จริงๆ”

ฟ่งเฟยกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “สั้งเจียงจวินใช่คิดจากไปคืนนี้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “หากแม้นไม่ตาย ข้าพเจ้าไม่สมควรรั้งอยู่นานไป”

ฟ่งเฟยกล่าวด้วยความยินดีว่า “ในที่สุดสั้งเจียงจวินไว้วางใจฟ่งเฟยแล้ว ขอเพียงนึกถึงเรื่องนี้ นับแต่นี้ข้าพเจ้าปราศจากความเสียใจใดๆ” จากนั้นกล่าวเบาๆ ว่า “ฟ่งเฟยยินยอมตาย ไม่ขอแพร่งพรายร่องรอยของเซี่ยงเส้าหลงออกไป”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงตอนแรกทั้งสองไม่ไว้วางใจกันและกัน หลอกลวงซึ่งกันและกัน พัฒนาถึงขั้นสหายผู้รู้ใจเช่นตอนนี้ พลอยปลาบปลื้มประโลมใจเช่นกัน

ชีวิตที่น่าประทับใจ อาจสืบเนื่องจากมีทั้งด้านที่ดีงามและชั่วร้าย นิสัยใจคอของคนเป็นรูปทรงที่ไม่เรียบเสมอ จากมุมมองที่ผิดแผกบังเกิดเป็นภาพลวงที่แตกต่าง

สมมติเช่นเขายากที่จะตราหน้าหลี่หยวนและหานฉ่วงเป็นคนเลว แต่ละคนล้วนมีจุดยืนของตัวเอง แต่เมื่อเกิดความเสียหายด้านผลประโยชน์ท่านจะบังเกิดความเคียดแค้นชิงชังต่ออีกฝ่าย

ฟ่งเฟยพลันกล่าวว่า “หิมะใกล้ละลายแล้ว เมื่อครุ่นคิดว่าไม่ทราบเมื่อใดจึงมีวันพบกัน บันดาลให้ผู้คนเศร้าเสียใจนัก”

ยามนั้นเสี้ยวเยี่ยถันมาหาเซี่ยงเส้าหลง ทั้งสองจึงแยกจากกัน เสี้ยวเยี่ยถันเข้าสู่ห้องข้างทางตะวันออก ล้วงม้วนแพรออกมาปึกหนึ่ง กล่าวว่า “นี่เป็นจดหมายร่ำลาที่เราร่างให้แก่ท่าน ตระเตรียมส่งถึงหลี่ปู้เหว่ย เจ้ารัฐฉี หลงหยางจวิน หานฉ่วงและจงซุนหลง ท่านลองอ่านดู หากไม่คิดแก้ไขก็ลงนามตัวเอง รอจนปลีกตัวจากไปได้ เราจะมอบให้ฟ่งเฟยทำหน้าที่แจกจ่ายออกไปให้แก่ท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า “ท่านไม่กลัวหลี่ปู้เหว่ยจดจำลายมือของท่านออกหรือ?”

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวว่า “เราสามารถเขียนตัวหนังสือรูปทรงต่างๆ รับรองว่ามันจดจำไม่ออก”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “หลี่ปู้เหว่ยไม่รู้จักใช้สอยบุคคลเช่นท่าน นับเป็นความโฉดเขลาเบาปัญญาจริงๆ”

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า “มันจงใจเสียสละเรา เพื่อมิให้ผู้อื่นระแวงสงสัยมันต่างหาก ขณะเดียวกันก็ฉวยโอกาสลิดรอนอำนาจของคนรุ่นเก่าไป”

เสี้ยวเยี่ยถันเป็นบุคคลถือน้ำใจ จึงเคียดขึ้งหลี่ปู้เหว่ยที่ไร้คุณธรรม ขณะเดียวกันถือเป็นภาระหน้าที่ที่จะช่วยเหลือเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงเห็นอีกฝ่ายหนึ่งตาแดงซ่านด้วยสายเลือด จึงกล่าว “เมื่อคืนพี่ท่านคงไม่ได้นอนตลอดทั้งคืน เช้าวันนี้ยังต้องร่างจดหมายอีกหลายฉบับ”

เสี้ยวเยี่ยถันยิ้มพลางกล่าวว่า “อดนอนคืนสองคืนไม่มีปัญหาใด ประการสำคัญคือช่วยให้ท่านปราศจากความห่วงพะวง จดหมายจะกระตุ้นความคิดต่อสู้ของท่านยิ่งกว่าคำพูดใดๆ ทั้งนี้เพราะหากคืนนี้ท่านเป็นฝ่ายแพ้พ่าย จดหมายเหล่านี้ได้แต่เผาทิ้งไป”

เซี่ยงเส้าหลงแหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า “วางใจเถอะ ตอนนี้ข้าพเจ้าบังเกิดความคิดต่อสู้อย่างเต็มเปี่ยม ต่อให้มันเป็นปราชญ์กระบี่หรือกระบี่มาร ก็จะโรมรันพันตูกับมันถึงที่สุด”

เสี้ยวเยี่ยถันยกมือลูบเครา ยิ้มพลางกล่าวว่า “เราจะปลอมแปลงโฉมออกจากเมือง เพื่อซุกซ่อนเครื่องมือหลบหนีของท่านไว้ในตำแหน่งแห่งนั้น วันพรุ่งนี้ค่อยจัดส่งจดหมายให้แก่เส้าหลง”

เสี้ยวเยี่ยถันพอจากไป เซี่ยงเส้าหลงบิดขี้เกียจคราหนึ่ง รู้สึกปลอดโปร่งใจยิ่ง

มีเรื่องราวบางประการที่ยากแก้ไข สุดท้ายคลี่คลายด้วยดี ขอเพียงคืนนี้ผ่านด่านของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย รอดพ้นจากการซุ่มจู่โจมของมือดีรัฐจ้าว วุ่ย หาน จะอาศัยรองเท้าเล่นสกี เร่งรุดถึงเมืองตงโหมวก่อนที่หิมะจะละลาย สมทบกับเถิงอี้เหล่าพี่น้อง เดินทางกลับสู่รัฐฉิน ความทุกข์ยากลำบากถือว่าผ่านพ้นไปสิ้น

แน่นอน ยังมีวิกฤตการณ์ชาติกำเนิดของเสี่ยวผานรอแก้ไข แต่ตอนนี้เขาเชื่อมั่นว่าประวัติศาสตร์ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง อย่างน้อยในประวัติศาสตร์ไม่มีผู้ใดบันทึกว่า จิ๋นซีฮ่องเต้มิใช่ราชโอรสของอิ๋งอี้เหยิน และมิใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของหลี่ปู้เหว่ย

ยามนั้นหลงหยางจวินเดินทางมาขอพบ เซี่ยงเส้าหลงเห็นอีกฝ่ายตาแดงก่ำ ก็ทราบว่าเมื่อคืนหลงหยางจวินนอนไม่หลับ

หลงหยางจวินบอกว่า เมื่อคืนเขาได้ยินข่าวว่า เถียนตานเดินทางไปหาปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย สนทนาเป็นเวลาหนึ่งชั่วยาม แต่เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียรับปากเสี้ยวเยี่ยถันว่าจะประลองกับเขาเพียงสิบกระบวนท่า ย่อมไม่มีผู้ใดเปลี่ยนแปลงความตั้งใจของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียได้

หลงหยางจวินยืนกรานว่า เขามาเตือนเซี่ยงเส้าหลงอย่าได้ประมาทศัตรู ต่อสู้ได้ก็ต่อสู้ สู้ไม่ได้ก็หลบหนี ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียมีอายุสูงวัย คงไล่ตามเซี่ยงเส้าหลงไม่ทัน

เซี่ยงเส้าหลงน้อมรับความปรารถนาดีของอีกฝ่าย บอกให้หลงหยางจวินกลับไปนอนหลับพักผ่อนให้เต็มตา รอไว้พรุ่งนี้ค่อยสนทนา หลงหยางจวินจึงสวมกอดเซี่ยงเส้าหลงเบาๆ คราหนึ่ง แล้วค่อยจากไป

ฟ่งเฟยกับต่งสูเจินนำสตรีทั้งหมดในคณะนักร้องส่งเซี่ยงเส้าหลงผู้เป็นวีรบุรุษในสายตาพวกนาง ขึ้นรถม้าของไทจือเจี้ยนกับหลี่ปู้เหว่ย

ทหารองครักษ์รัฐฉีร้อยนายอารักขารถม้าของทั้งสามออกจากเรือนฟังเสียงสน ควบขับไปตามถนนใหญ่ ชาวฉีตั้งแถวติดตามส่ง ไม่ทราบเป็นการให้กำลังใจปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย หรือชื่นชมต่อความกล้าหาญของเซี่ยงเส้าหลง?

ทุกผู้คนรวมทั้งเซี่ยงเส้าหลงไม่ได้คาดคิดว่าปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียจะแพ้พ่าย ปัญหาอยู่ที่เซี่ยงเส้าหลงรักษาชีวิตไว้ได้หรือไม่

รถม้าคันนี้กว้างขวางเป็นพิเศษ นั่งได้สี่คน เซี่ยงเส้าหลงในฐานะตัวละครสำคัญ จำต้องนั่งอยู่หว่างกลางของไทจือเจี้ยนกับหลี่ปู้เหว่ย

หลายปีมานี้ เซี่ยงเส้าหลงน้อยครั้งจะใกล้ชิดกับศัตรูหมายเลขหนึ่ง เช่นหลี่ปู้เหว่ย รู้สึกตะครั่นตะครอ เพียงภาวนาให้รถม้ารีบออกจากตัวเมือง

เซี่ยงเส้าหลงแสดงความยินดีที่ไทจือเจี้ยนได้เป็นไทจือองค์ใหม่ ไทจือเจี้ยนหัวร่อจนหุบปากไม่ลง หลี่ปู้เหว่ยสอดคำขึ้น "เมื่อครู่เราเพิ่งสนทนาถึงหลักการปกครองแว่นแคว้นกับไทจือ ไทจืออ้างถึงหมวดคนเลี้ยงสัตว์ของก่วนจ้งที่ว่า *'ยุ้งฉางแน่นหนารู้จารีตประเพณี เสื้อผ้าอาหารพอเพียงรู้ถึงเกียรติยศอัปยศ'* นับเป็นความคิดเห็นอันสูงส่งจริงๆ"

ไทจือเจี้ยนกล่าวอย่างกระหยิ่มยินดีว่า "รู้หลักปกครองแว่นแคว้นจักมั่งคั่ง ปกครองแว่นแคว้นวุ่นวาย เกิดความยากไร้ แสดงว่าผู้นำที่ดีต้องสร้างความมั่งคั่งแก่ราษฎรแล้วค่อยปกครอง"

เซี่ยงเส้าหลงอดกล่าวมิได้ว่า "ไทจือมีแผนสร้างความมั่งคั่งแก่ราษฎรอย่างไร?"

ไทจือเจี้ยนอึ้งไปวูบจึงกล่าว "ทหารเข้มแข็งกับแว่นแคว้นมั่งคั่งแยกกันไม่ออก หากปราศจากทหารเข้มแข็ง แว่นแคว้นก็ขาดหลักประกัน แว่นแคว้นไม่มั่งคั่ง ทหารก็ไม่เข้มแข็ง นับเป็นหลักการอันแน่แท้"

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ ทราบว่าอีกฝ่ายไม่มีกุศโลบายในการปกครองแว่นแคว้น เพียงยกอ้างหลักการของก่วนจ้งเท่านั้น

เขาอาศัยอยู่ในนครหลินจวือไม่นาน แต่เพียงดูจากการคงอยู่ของจงซุนหลงก็ทราบว่า รัฐฉีเปลือกนอกเจริญรุ่งเรือง หากแต่เกิดช่องว่างระหว่างคนร่ำรวยกับผู้ยากจน เป็นเพราะเจ้าแห่งรัฐฉีปล่อยปละละเลยให้เชื้อพระวงศ์กับคหบดีกอบโกยผลประโยชน์ แย่งกันเปิดบ่อนพนันซ่องนางโลม ปล่อยเงินกู้คิดดอกเบี้ยสูง แน่นอน การที่ราษฎรเบาปัญญาไม่ได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึงก็เป็นสาเหตุสำคัญ แต่ไทจือเจี้ยนไม่ล่วงรู้ถึงสภาพดังกล่าว รู้จักแต่ยกอ้างหลักการทหารเข้มแข็งแว่นแคว้นมั่งคั่ง นับเป็นที่น่าหัวร่อนัก

เสี่ยวผานที่เหนือล้ำกว่าเจ้าแห่งรัฐอื่น เป็นเพราะพระองค์ทรงล่วงรู้ความรู้สึกของราษฎร ทั้งยังมีมันสมองเช่นหลี่ซือคอยช่วยเหลือ

ทุกเรื่องราวเริ่มจากสภาพความเป็นจริง หาใช่ยกอ้างหลักการเลื่อนลอยไม่

ยามนี้รถม้าใกล้ถึงประตูเมือง ชาวฉีชุมนุมอยู่สองฟากข้างมีจำนวนมากกว่าเดิม พลันบังเกิดเสียงร่ำร้องดังว่า “ท่านปราชญ์กระบี่ต้องชนะ ท่านปราชญ์กระบี่ต้องชนะ”

พริบตานั้นบังเกิดปฏิกิริยาขานรับ ชาวฉีนับร้อยนับพันร่ำร้องโดยพร้อมเพรียง เป็นที่สั่นสะท้านจิตใจผู้คนนัก

ไทจือเจี้ยนมีสีหน้าผิดปรกติเล็กน้อย หลี่ปู้เหว่ยสังเกตดูสีหน้าท่าทีเซี่ยงเส้าหลง พบว่าอีกฝ่ายสงบเยือกเย็นดุจเดิม จึงกล่าว “เส้าหลงหนักแน่นเข้มแข็งนัก”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “หากมือกระบี่ผู้หนึ่งถูกเรื่องราวภายนอกส่งผลกระทบถึงความคิดต่อสู้ ไหนเลยมีคุณสมบัติสู้ศึกได้?”

หลี่ปู้เหว่ยกลอกตาตลบหนึ่ง กล่าวราวกับเพิ่งนึกได้ว่า “เราแทบลืมบอกเรื่องหนึ่งต่อเส้าหลง เราหารือกับไทเฮาและเสี่ยวผาน ตกลงส่งคนไปเชิญตัวสามีภรรยาแซ่จาง ซึ่งเคยเลี้ยงดูรัชทายาทมาจากนครหานตานกลับสู่นครเสียนหยาง เพื่อใช้ชีวิตบั้นปลายอย่างสุขสบาย คำนวณตามระยะเวลา พวกเขาสมควรบรรลุถึงนครเสียนหยางแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงแค้นใจยิ่ง ทราบว่าหลี่ปู้เหว่ยจงใจเอ่ยถึงเรื่องนี้เพื่อรบกวนสมาธิจิตใจของเขา จนไม่สามารถรับมือปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียอย่างเต็มที่ ดีที่จงซุนเสวียนหัวเปิดเผยเรื่องนี้ต่อเขาก่อน หากเพิ่งรับทราบเป็นครั้งแรก คงสับสนว้าวุ่นจริงๆ

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นจงใจถามว่า “พระบิดารองคงไม่ได้แจ้งต่อรัชทายาทกระมัง?”

หลี่ปู้เหว่ยหัวร่อพลางกล่าวว่า “จุดประสงค์ของเรากับไทเฮาเพื่อคิดสร้างความตื่นเต้นยินดีแก่รัชทายาท ไหนเลยบ่งบอกล่วงหน้า?”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “หากพระบิดารองสอบถามรัชทายาท คงไม่ต้องวุ่นวายสูญเปล่า รัชทายาทส่งคนไปรับตัวจางลี่สองสามีภรรยามายังนครเสียนหยางแต่แรกแล้ว”

คราครั้งนี้ถึงรอบหลี่ปู้เหว่ยหน้าแปรเปลี่ยนไป บังเกิดความแตกตื่นสงสัยสุดเปรียบปาน

ในเสียงจุดประทัดดังขึ้น ขบวนรถม้าเคลื่อนออกจากประตูเมือง

หลี่หยวน หานฉ่วง กวอไค หลงหยางจวิน จงซุนหลงสองพ่อลูก หมิ่นถิงจางและเหล่าขุนนางรัฐฉีชุมนุมอยู่บนลานที่ว่างนอกประตูเมือง จัดขบวนส่งแขกขึ้น

รถม้าหยุดนิ่งลง เซี่ยงเส้าหลงลงจากรถ รับการอำนวยพรจากทุกผู้คน จากนั้นจงซุนเสวียนหัวกับหมิ่นถิงจางพร้อมด้วยมือกระบี่สำนักจี้เสียแปดคนถือโคมส่องแสงสว่างทั้งหน้าหลัง ควบม้าไปยังสำนักจี้เสีย

จงซุนเสวียนหัวแจ้งว่า หลังจากส่งเซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่สำนักจี้เสีย พวกเขาต้องเดินทางกลับเข้าเมือง รอจนอาจารย์พวกเขาปล่อยพลุสัญญาณ ทั้งหมดค่อยเข้าสำนักจี้เสียได้ นี่เป็นวัตถุประสงค์ของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย ต้องการประลองกับเซี่ยงเส้าหลงตัวต่อตัว มิให้เสียงโห่ร้องของคนดูกระทบกระเทือนถึงสมาธิจิตใจของเซี่ยงเส้าหลง

ยามนี้ทั้งหมดควบม้าถึงทำเลที่สูง เห็นประตูใหญ่สำนักจี้เสียแขวนโคมไฟ ภายในสำนักกลับมืดมิดสนิททั่ว มีแต่มุมทิศตะวันออกเฉียงใต้ปรากฏแสงไฟเลือนราง

จงซุนเสวียนหัวอธิบายว่า ที่ซึ่งปรากฏแสงไฟเลือนรางนั้นคือ แท่นมองดูดาว แท่นสูงสามชั้น ชั้นบนสุดมีแท่นที่ราบกว้างยี่สิบวา ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียน้อมรอเซี่ยงเส้าหลงอยู่ที่นั้น

เซี่ยงเส้าหลงเพ่งตามองแสงไฟจุดนั้น นึกถึงคำพูดของหลงหยางจวินขึ้นมา...สู้ไม่ได้ก็หลบหนีเถอะ

สู้สุดชีวิต

เซี่ยงเส้าหลงพลิกตัวลงจากหลังม้า สาวเท้าเข้าสู่ทางน้อยที่ตัดผ่านดงไม้หิมะเข้าไป

หวนนึกถึงปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียมีส่วนสัดร่างกายพิเศษเฉพาะมาตรว่าอายุล่วงเลยสี่สิบปียังเดินเหินอย่างคล่องแคล่ว ความคิดที่ว่าสู้ไม่ได้ก็หลบหนี มิใช่กระทำได้โดยง่ายดาย มิหนำซ้ำยามอยู่บนแท่นที่สูงการหลบหนีไม่สะดวกนัก

นึกถึงตอนนี้พลันฉุกใจคิด ยามนี้ห่างจากกำหนดนัดเกือบครึ่งชั่วยาม ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียถือดีในศักดิ์ศรี ย่อมไม่มาน้อมรอเขาตามคำบอกของจงซุนเสวียนหัว อย่างนั้นเขาสมควรมีเวลาเตรียมการหลบหนี

เซี่ยงเส้าหลงรีบเร่งฝีเท้าตัดผ่านดงไม้ไป สิ่งปลูกสร้างที่ย่อส่วนมาจากแท่นหวนกงไถในวังฉีหลังหนึ่งก็ปรากฏแก่สายตา ดังนั้นรีบวิ่งขึ้นบันไดด้านทิศเหนือไป

อึดใจเดียวขึ้นมาถึงชั้นบนสุดของแท่นศิลา เห็นสามด้านของแท่นศิลาก่อราวระเบียง ทุกระยะหนึ่งวาตั้งเสาเหล็กต้นหนึ่ง แขวนธงทิวและโคมลมคลั่งตาย สาดส่องแท่นศิลาจนสว่างไสวดุจกลางวัน

เซี่ยงเส้าหลงไม่พบเห็นปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย ดังนั้นระบายลมจากปากคำหนึ่ง เดินถึงริมราวระเบียง ปลดเชือกข้างเอวหย่อนลงไป

พบว่ายังอยู่ห่างจากพื้นวาเศษ แต่ด้วยฝีมือของหน่วยรบพิเศษเช่นเขา สมควรโหนตัวลงไปโดยง่ายดาย จึงผูกอีกปลายหนึ่งของเส้นเชือกกับเสา หลังจากเตรียมการเสร็จสิ้น ค่อยทรุดนั่งขัดสมาธิ โคจรพลังจนเข้าสู่ภวังค์เคลิบเคลิ้ม

เสียงฝีเท้าแปลกพิสดารอย่างมีจังหวะจะโคนเสียงหนึ่ง ปลุกเซี่ยงเส้าหลงตื่นขึ้นมา ที่ปรากฏแก่สายตาเป็นอันดับแรก กลับเป็นหมู่ดาวดารดาษเต็มท้องฟ้า

เซี่ยงเส้าหลงสงสัยใจยิ่ง ตอนที่เขามาถึงไม่รู้สึกถึงความตระการของนภาดาว เหตุใดตอนนี้จิตสมาธิกระจ่างแจ่มใส กลับรู้สึกถึงความงามของธรรมชาติ?

หวนนึกถึงผู้คนเรื่องราวแม้แปรผัน จักรวาลกลับจีรังยั่งยืน หากแม้นทุกผู้คนนึกได้เช่นนี้ การต่อสู้ช่วงชิงในโลกหล้าคงลดน้อยลงอย่างมากมาย

เงาร่างอันยิ่งใหญ่ของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียเฉาชิวเต้าปรากฏขึ้นบนบันไดขั้นสุดท้ายทีละน้อย เซี่ยงเส้าหลงยืดกายขึ้น ประสานมือคารวะ เห็นปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียยังปล่อยผมยาวสยาย หากแต่ผลัดเปลี่ยนเป็นสวมชุดนักบู๊สีเทา เพียงแต่ดัดแปลงแขนเสื้อเป็นปีกหลวมกว้าง ทำให้รูปกายยิ่งสูงใหญ่กว่าเดิม

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียคารวะตอบกล่าวว่า “ครั้งก่อนรับทราบยอดวิชาของสั้งเจียงจวิน เป็นที่ประทับใจของเรามิรู้คลาย ค่ำคืนนี้ขอให้สั้งเจียงจวินแนะนำสั่งสอนอย่างเต็มที่”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นขุนพลปราชัยใต้กระบี่ผู้อาวุโส ยังมีอันใดอวดอ้างได้? ขอผู้อาวุโสโปรดยั้งมือไว้ไมตรี”

ใบหน้าปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียเย็นชาปานน้ำแข็ง ไม่แสดงอารมณ์ความรู้สึกใดๆ กล่าวเสียงราบเรียบว่า “กระบี่ของเราพอหลุดออกจากฝักไม่เคยยั้งมือมาก่อน มีแต่ต่อสู้พิสูจน์เป็นตาย ค่อยแสดงออกถึงความเคารพต่อคู่มือ ดาบของสั้งเจียงจวินเล่มนี้คงมีชื่อเรียกหากระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงสูดลมหายใจลึกๆ ปลุกปลอบความฮึกหาญขึ้น ปลดดาบร้อยชนะลงมา มือซ้ายถือฝักดาบ มือขวาจับด้ามดาบ ปากกล่าวว่า “ดาบชื่อร้อยชนะ ขอผู้อาวุโสโปรดสอนสั่ง”

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียเพ่งตามองดาบวิเศษในมืออีกฝ่าย ผงกศีรษะกล่าวว่า “สิบกว่าปีมานี้ นอกจากบุคคลคนหนึ่งแล้ว ยังไม่มีผู้ใดสามารถยืนหยัดอยู่เบื้องหน้าเราอย่างมั่นคงเช่นนี้มาก่อน เราปลาบปลื้มยินดียิ่ง”

เสียงเข้งเมื่อชักกระบี่ออกมา

เซี่ยงเส้าหลงคาดว่าคนผู้นี้คงเป็นอาจารย์ของก่วนตงแส เป็นจอมกระบี่เจ้าเจี้ยนไจอะไรนั่น เพียงไม่ทราบพวกเขาจุดโคมประลองยุทธ์กลางราตรีหรือไม่? นึกถึงตอนจุดโคมประลองยุทธ์กลางราตรี หัวใจพลั่นสั่นสะท้าน กวาดตาไปยังฝักดาบ

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียยื่นมือลูบไล้ตัวกระบี่เบาๆ กล่าวว่า “กระบี่เล่มนี้เป็นเราหลอมสร้างด้วยตัวเอง กระบี่ชื่อประหารขุนพล สั้งเจียงจวิน ระวัง”

เซี่ยงเส้าหลงกำหนดแผนรับมือไว้แล้ว ดังนั้นยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว กล่าวว่า “ผู้อาวุโสเชิญลงมือก่อน”

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียแหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า “ถึงอย่างไรต้องมีคนผู้หนึ่งลงมือก่อน...รับกระบี่”

เสียงขาดคำ บนแท่นศิลาปกคลุมด้วยรังสีการฆ่าฟันอย่างเปี่ยมล้น

ที่แท้ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียสืบเท้าคุกคามเข้ามา บวกกับเสียงรองเท้าหนังกระทบพื้น บังเกิดเป็นเสียงอันหนักทึบ ทำให้บรรยากาศเคร่งเครียดถึงขีดสุด

เซี่ยงเส้าหลงสงบจิตใจ จดจ่ออยู่กับคู่ต่อสู้ ครั้งก่อนเขาอาศัยความมีเปรียบของอาวุธ แต่ฝ่ายตรงข้ามเป็นปรมาจารย์ในเชิงบู๊ หลังจากประมือคราหนึ่ง สมควรหยั่งคำนวณแนวทางดาบออก ยากที่จะใช้ความมีเปรียบนี้ให้เป็นประโยชน์ได้ เขาปล่อยให้ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย

จู่โจมลงมือ มิใช่ประมาทเลินเล่อ หากทว่ามียุทธวิธีอื่นอีก

สำหรับกับบุคคลในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดเช่นเขา การวางแผนกำหนดยุทธวิธีมีความสำคัญยิ่งยวด หากสามารถช่วงชิงด้วยปัญญาย่อมไม่สมควรปะทะด้วยกำลัง

ฝีเท้าของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียซ่อนความลึกล้ำ ทำให้หยั่งคำนวณระดับความเร็วและชั่วเวลาที่ประชิดใกล้ไม่ออก

สมาธิจิตใจของเซี่ยงเส้าหลงเข้าสู่ห้วงอันกระจ่างแจ่มแจ้ง ไร้ทุกข์โศกไร้ยินดี ปล่อยทุกสิ่งว่างเปล่าสิ้น

ทันใด ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียคุกคามมาถึง กระบี่ประหารขุนพลก่อเกิดเป็นเงากระบี่ผืนใหญ่ จากนั้นปรากฏตัวกระบี่ฟันขวางมาดุจสายฟ้า

เซี่ยงเส้าหลงพบว่า กระบี่ประหารขุนพลของฝ่ายตรงข้ามปิดสกัดหนทางรุกของดาบร้อยชนะ และฝักดาบของเขาโดยสิ้นเชิง ได้แต่สะบัดดาบเข้าปิดป้องปะทะ หากทว่าเขารับทราบพละกำลังของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียมาแล้ว หากต้านปะทะกระบี่นี้อย่างหักโหม คงถูกกระแทกง่ามมือฉีกขาด หลังจากนี้ไม่ต้องต่อสู้อีกแล้ว

แต่เซี่ยงเส้าหลงหาระย่นย่อไม่ ปรับตำแหน่งทิศของฝักดาบเล็กน้อย ฝักดาบก็สะท้อนแสงโคมไฟชอนไชใส่คลองจักษุของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย

เมื่อครู่ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียร่ายรำเป็นประกายกระบี่ผืนหนึ่ง เพื่อรบกวนสายตาของเขา เซี่ยงเส้าหลงก็อาศัยฝักดาบสะท้อนแสงไฟด้วยจุดประสงค์เดียวกัน

เพียงแต่ความยากง่ายแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน เซี่ยงเส้าหลงเพียงขยับยกมือ ก็บรรลุถึงจุดหมาย

ไม่ว่าปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียมีเพลงกระบี่ลึกล้ำปานใด จะอย่างไรเป็นมนุษย์เลือดเนื้อ แสงไฟพอชอนไชเข้าตา ต้องหยีตาด้วยความเคยชินอย่างน้อยพริบตานั้นมองไม่เห็นอันใด

ชั่วลัดนิ้วมือนี้ ไม่เพียงพอกับการหนุนส่งให้เซี่ยงเส้าหลงสยบศัตรูเอาชัย แต่ก็ช่วยให้เขาหลบรอดจากท่ากระบี่อันเกรี้ยวกราดปาน

อสนีบาตฟาดฟ้า พร้อมกับตีโต้กลับไป ช่วงชิงเป็นฝ่ายรุกทำลายแผนเผด็จศึกในไม่กี่กระบวนท่าของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียไปสิ้น

เซี่ยงเส้าหลงถลันวูบถึงมุมอับที่กระบี่ประหารขุนพลฟาดฟันไม่ถึง ใช้ฝักดาบสลายกระบี่ศัตรูก่อน พร้อมกับฟาดฟันดาบร้อยชนะในมือขวาออกอย่างรวดเร็ว

เสียงตังดังสะท้าน ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียกระแทกจนฝักดาบของเซี่ยงเส้าหลงแทบหลุดจากมือ ทั้งยังวกกระบี่กลับมาปัดป่ายดาบร้อยชนะทันเวลา

มาตรว่าปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียปัดป่ายท่าดาบอันหนักหน่วงดุจขุนเขาของเซี่ยงเส้าหลงไปได้ แต่ก็ฉุกคิดว่าผิดท่า ขณะจะพุ่งตัวเฉียดผ่านไปเพื่อช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก เซี่ยงเส้าหลงชิงเปิดฉากจู่โจมดุจขุนเขาทลายแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงใช้ท่าเท้าผสานกับดาบ แต่ละดาบจู่โจมจากแง่มุมและพลังแตกต่าง บัดเดี๋ยวหนักบัดเดี๋ยวเบา มาตรว่าเน้นฟาดฟันเป็นหลัก แต่ก็แฝงเคล็ดวิชาบิดพัวพัน แนบประกบ และถ่วงสลายแสดงออกถึงลักษณะพิเศษของดาบอย่างเต็มที่ ที่น่าตื่นตระหนกคือทุกดาบล้วนจู่โจมอย่างไม่คิดชีวิต รุกไล่อยู่ทุกฝีก้าว ชืดชาต่อความเป็นความตายโดยสิ้นเชิง

นี่คือยุทธวิธีที่เซี่ยงเส้าหลงกำหนดไว้แต่แรก ถือดีว่าตัวเองหนุ่มฉกรรจ์กว่าปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย พอลงมือก็มุ่งลิดรอนเรี่ยวแรงอีกฝ่าย ทั้งยังวาดหวังว่าภายในสิบกระบวนท่า ฝ่ายตรงข้ามไม่อาจควบคุมสถานการณ์ไว้เช่นครั้งก่อน

ครั้งก่อนเซี่ยงเส้าหลงระย่นย่อต่อพลังสภาวะของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย จึงตกเป็นเบี้ยล่าง ครั้งนี้กลับวางแผนลดทอนพลังสภาวะของอีกฝ่าย พลิกสถานการณ์เป็นฝ่ายรุก

ด้วยพลังฝีมือของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย พอพลาดท่าในกระบวนเพลงแรก ยังถูกสามดาบของเซี่ยงเส้าหลงฟาดฟันจนหลบซ้ายเลี่ยงขวา

พอถึงดาบที่สี่ค่อยสบโอกาสเปลี่ยนจากรับเป็นรุก สะอึกไปในเงาดาบหมายมั่นสังหารเซี่ยงเส้าหลงใต้คมกระบี่ กลับถูกเซี่ยงเส้าหลงใช้ฝักดาบคลี่คลาย ทั้งฟันดาบลงยังท่อนล่างอีกฝ่าย บีบบังคับให้ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียวกกระบี่มาคลี่คลาย กลายเป็นสู้เสมอกัน

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียตาสาดประกายเย็นเยียบ แสดงว่าบันดาลโทสะขึ้นมา ส่งเสียงตวาดปานฟ้าร้อง ใช้กระบี่ปัดฝักดาบ จากนั้นฟาดฟันกระบี่ใส่อากาศธาตุ

เซี่ยงเส้าหลงชมดูจนงงงันวูบ กระบี่ประหารขุนพลเล่มนั้นก็เปลี่ยนกระบวนท่าแต่กลางคัน เปลี่ยนจากฟันบนเป็นแทงไปข้างหน้า กระบี่ประหารขุนพลคล้ายมีวัตถุมีชีวิต มุ่งใส่ลำคอเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงกวัดแกว่งฝักดาบ อัญมณีที่ฝังอยู่บนฝักดาบสะท้อนต้องแสงโคมไฟ ชอนไชใส่คลองจักษุปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียใหม่

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียพอพบว่าแทงใส่อากาศธาตุ เซี่ยงเส้าหลงก็เคลื่อนกายถึงด้านซ้ายของอีกฝ่าย ฟันดาบกลับหลังใช้ออกอีกสามดาบ

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียพุ่งเฉียดผ่านหลบเลี่ยง กรีดเป็นประกายกระบี่วงหนึ่ง วงนอกพอดีต้านดาบแรกของเซี่ยงเส้าหลงเอาไว้ เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกสะท้านที่ข้อมือ ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามได้รับบทเรียนมาครั้งหนึ่งจึงรับมือด้วยความแยบคายกว่าเดิม

เสียงตังตังสองครา สองดาบที่หลงเหลือของเซี่ยงเส้าหลงล้วนฟันใส่กระบี่ฝ่ายตรงข้าม เขาความจริงคิดใช้ฝีมือเดิม หวังว่าทั้งสามดาบสามารถฟันถูกตำแหน่งเดียวกันของกระบี่ฝ่ายตรงข้าม แต่ว่าเรื่องราวไม่สมปรารถนา ไม่สามารถกระทำได้ แต่จะอย่างไรผ่านไปแปดกระบวนท่าแล้ว คงเหลือเพียงสองกระบวนท่า

มาตรแม้นเป็นฝ่ายเสียเปรียบเล็กน้อย แต่ว่าพลังสภาวะของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียยังคงหนักแน่นเข้มแข็ง จนเซี่ยงเส้าหลงค้นหาช่องโหว่ให้ฉกฉวยไม่พบ

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียพลันหมุนคว้างราวลูกข่าง ตลอดทั้งร่าง

คล้ายกลับกลายเป็นตัวเม่นพวยพุ่งประกายกระบี่ออกมา ม้วนจู่โจมใส่เซี่ยงเส้าหลงดุจพายุหอบหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงพอทราบว่าไม่อาจถดถอยเด็ดขาด ไม่เช่นนั้นจะอัปราชัยอย่างย่อยยับ ไม่อาจรับสองกระบวนท่าที่หลงเหลือได้ ยามนั้นเขาลืมเลือนยุทธการเพลงดาบไป กอปรกับฝ่ายตรงข้ามหมุนคว้างละลิ่วร่าง ไม่อาจใช้แผนอาศัยแสงโคมไฟรบกวนสายตาอีกฝ่าย ได้แต่พึ่งพาปฏิกิริยาตามสัญชาตญาณ รับมือกับเพลงกระบี่อันพิสดารล้ำเลิศของฝ่ายตรงข้าม

ทั้งสองกระโดดขึ้นลง พุ่งสวนกันไป พริบตานั้นประมืออีกสองกระบวนท่า

แขนซ้ายเซี่ยงเส้าหลงปรากฏหยาดโลหิตกระเซ็นซ่าน ถูกกระบี่ประหารขุนพลกรีดเป็นบาดแผลโลหิตยาวสองนิ้วเส้นหนึ่ง แต่ดาบของเขาก็ฟันผมยาวที่กระพือพัดพลิ้วของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียร่วงหลุดลงมาตกลงสู่พื้นอย่างแช่มช้า

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียงงันวูบหนึ่ง หยุดร่างเอาไว้ หัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ดาบที่ดี เราไม่เคยต่อสู้อย่างสมใจเช่นนี้มาก่อน”

เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจว่าอีกฝ่ายยอมเลิกรามือ จึงระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า “ข้าพเจ้ามิใช่คู่มือของผู้อาวุโส ตอนนี้ครบกำหนดสิบกระบวนท่า สามารถยุติศึกได้แล้ว”

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียตาสาดประกายเกรี้ยวกราด ตวาดว่า “กำหนดสิบกระบวนท่าอันใด สั้งเจียงจวินเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่งของหกรัฐตะวันออกเรา ท่านเข้าใจว่าเราเฉาชิวเต้าจะปล่อยให้ท่านมีชีวิตรอดกลับไปหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงอึ้งไปวูบ ความเคารพที่มีต่ออีกฝ่ายปลาสนาการสิ้น หวนนึกถึงคนผู้นี้เพียงเป็นคนต่ำช้าไร้สัจจะ อาศัยอะไรขนานนามตัวเองเป็นปราชญ์กระบี่? แต่ยามนี้ไม่มีเวลาขบคิดใคร่ครวญ ทั้งนี้เพราะเงาคนถลันวูบ ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียโถมจู่โจมเข้ามาดุจพายุหอบหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงตวัดดาบร้อยชนะขึ้นลง ต้านทานรับปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียสามกระบี่ พอถึงกระบี่ที่สี่ ก็ถูกฝ่ายตรงข้ามกระแทกจนข้อแขนชาด้าน ความเคลื่อนไหวเชื่องช้าวูบหนึ่ง จึงคิดใช้ฝักดาบในมือซ้ายช่วงชิงเวลาหอบหายใจสักครา

เช่นนี้กลับสบอารมณ์ของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย ใช้กระบี่บิดพัวพันทั้งหยิบยืมสภาวะหมุนตัวหนุนเสริมกระบวนท่า เซี่ยงเส้าหลงรับบาดเจ็บที่แขนซ้าย จึงไม่อาจถือฝักดาบมั่น ปล่อยฝักดาบหลุดลอยจากมือไม่ทราบตกหล่นลงยังที่ใด

ยามคับขันเป็นตาย เซี่ยงเส้าหลงใช้พลังซ่อนเร้นของชีวิตออกมาลดด้ามดาบลง กระทุ้งใส่กระบี่ซึ่งปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียฟันขวางมายังแขนซ้ายของเขา

เสียงตังคราหนึ่ง ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียคาดคิดไม่ถึงว่า เซี่ยงเส้าหลงจะใช้กระบวนท่าประหลาดเช่นนี้ จำต้องถอยห่างไป

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “เมื่อสูญเสียฝักดาบดูว่าท่านยังสามารถเล่นลวดลายใด?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่านี่เป็นช่วงความเป็นความตาย หากปล่อยให้ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียเปิดฉากจู่โจมใหม่ ไม่ถึงสิบกระบี่เขาคงต้องหลั่งเลือดชโลมพสุธา ยามนั้นไหนเลยกล้ารีรอลังเล ชิงสะอึกเข้าหาปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย ทั้งเปลี่ยนเป็นจับดาบด้วยสองมือ ยกชูขึ้นเหนือศีรษะพร้อมกับฝีเท้าที่ย่างก้าวออก พลันฟันดาบลงยังศีรษะของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียหยุดร่างไว้ ตวาดคำ “หาที่ตาย” บังคับกระบี่ยื่นไปเบื้องหน้า เซี่ยงเส้าหลงกลับกระโดดลอยตัวขึ้นอย่างไม่คาดฝันทั้งยังฟาดฟันดาบอย่างสุดกำลัง

เขาหยิบยืมสภาวะกระโดดลอยตัว ทั้งจับดาบด้วยสองมือ ความเข้มแข็งของสภาวะความรุนแรงของพลังสุดที่ดาบที่แล้วมาจะเทียบเทียมได้ ดาบร้อยชนะแหวกฝ่าอากาศ บังเกิดเป็นเสียงแหลมเล็ก

ระคายโสตยิ่งนัก

ด้วยความสามารถของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย ย่อมสามารถล่าถอยหลบเลี่ยง แต่เช่นนี้มิเพียงเสื่อมเสียศักดิ์ศรี ทั้งยังเสริมส่งพลังสภาวะของเซี่ยงเส้าหลง ดังนั้นขบกรามกรอด คุมกระบี่ลอยตัวขึ้นรับดาบไว้

เสียงสดใสดังสองครา บังเกิดเสียงสะท้อนจากหุบเขารอบข้าง แม้แต่หลี่ปู้เหว่ยและพวกที่รอฟังผลการต่อสู้บนกำแพงเมืองที่ห่างไกลยังได้ยิน ซึ่งความจริงนับตั้งแต่ทั้งสองประมือกัน ก็ได้ยินเสียงดาบกระบี่ปะทะกันดังแว่วมา เพียงแต่ไม่ดังกังวานเท่าครั้งนี้

ทั้งสองสลับสับเปลี่ยนตำแหน่งกัน จากนั้นปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียส่งเสียงหอบหายใจกระทบโสตเซี่ยงเส้าหลง

ในที่สุดยุทธวิธีลิดรอนเรี่ยวแรงศัตรูของเซี่ยงเส้าหลงประสบผล พลันหมุนตัวรอบหนึ่ง สองมือจับด้ามดาบร้อยชนะ ใช้พลังจากแรงเหวี่ยงออกจากศูนย์กลางและพลังช่วงเอว ฟันเฉียงๆ ใส่ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย

ดูจากเปลือกนอกปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียยังรักษาท่วงท่าอันปลอดโปร่งไว้ ขวางกระบี่ต้านรับดาบนี้ แล้วพุ่งเฉียดผ่านไป เพื่อจัดกระบวนทัพใหม่ มิคาดเซี่ยงเส้าหลงติดตามมาดุจเงาตามตัว ฟันกลับหลังอีกดาบหนึ่ง กรีดใส่แผ่นหลังของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียไหนเลยคาดคิดว่าเซี่ยงเส้าหลงเปลี่ยนกระบวนท่ารวดเร็วถึงเพียงนี้ ค่อยบังเกิดความสับสนเป็นครั้งแรก วกกระบี่ปัดป่ายดาบร้อยชนะไป

เซี่ยงเส้าหลงตวาดก้องร้องขึ้น บังคับดาบด้วยสองมือ ทุกดาบล้วนชูขึ้นเหนือศีรษะ บัดเดี๋ยวฟันตรง บัดเดี๋ยวฟันเฉียง ไม่หวังผลทำร้ายคน เพียงคิดบังคับฝ่ายตรงข้ามใช้กระบี่ปิดป้องต้านรับ

พริบตานั้นเสียงติงติงดังไม่ขาดหู ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียแม้มีพลังเหนือกว่าเซี่ยงเส้าหลง แต่แตกต่างกันไม่มากนัก ตอนนี้เซี่ยงเส้าหลงจับดาบด้วยสองมือ นอกจากใช้กำลังข้อกับกำลังแขนแล้ว ประการ

สำคัญคือใช้พลังที่เอว บวกกับจู่โจมจากบนลงล่าง ทุกท่วงท่าคล้ายขุนเขาถล่มลงถมทับ ประดุจดั่งลมพายุม้วนกระหน่ำ ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียกลับถูกฟาดฟันถอยร่นไปด้านหลัง

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เซี่ยงเส้าหลงจงใจรักษาระยะห่างจากฝ่ายตรงข้าม สิบดาบนี้อย่างน้อยมีอยู่หกดาบที่ฟันใส่ตำแหน่งที่พลังกระบี่ยากบรรลุถึง

นี่คือความชาญฉลาดของเซี่ยงเส้าหลง หากเอ่ยถึงความลึกล้ำพิสดารของกระบวนท่า เซี่ยงเส้าหลงมิใช่คู่มือของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย แต่ท่วงท่ากระหน่ำฟาดฟันนี้ แสดงออกถึงปมเด่นของดาบ มุ่งจู่โจมจุดอ่อนของกระบี่ ภายใต้ความเหลื่อมล้ำเช่นนี้ ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียจึงตกเป็นฝ่ายตั้งรับถ่ายเดียว

แต่ลักษณะความมีเปรียบนี้ไม่อาจดำรงคงอยู่นาน ตอนแรกเขาฟันดาบคุกคามปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียถอยไปหนึ่งก้าว แต่แล้วปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียใช้ฝีมือต่างๆ นานา พลิกสถานะกลับคืนมา เซี่ยงเส้าหลงต้องทุ่มเทอย่างยากลำบาก ค่อยคุกคามฝ่ายตรงข้ามถอยไปหนึ่งก้าว

เซี่ยงเส้าหลงทราบกระจ่างแก่ใจว่า รอจนปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียปักหลักได้ พอตีโต้กลับคืนจะไม่ออมรั้งยั้งมืออีก ดังนั้นฟาดฟันออกอย่างสุดกำลังสามดาบ

เสียงติงคราหนึ่ง กระบี่ประหารขุนพลไม่อาจเผชิญการฟาดฟันติดต่อกัน ในที่สุดคมกระบี่ถูกฟันหักไปสองนิ้ว ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียสะท้านทั้งร่าง พลันขู่คำรามก้อง คุมกระบี่แทงสวนออก กลับลืมเลือนคำนวณส่วนคมกระบี่ที่หักไป เมื่อกระทบถูกปกเสื้อเซี่ยงเส้าหลง ท่วงท่ากระบี่ก็ใช้ถึงที่สุด ทำให้เซี่ยงเส้าหลงรอดชีวิตอย่างหวุดหวิด

เซี่ยงเส้าหลงก็ใช้เรี่ยวแรงถึงที่สุด พลันถอยปราดไปด้านหลัง ระยะห่างทั้งสองฝ่ายยืดยาวเป็นสามวา และห่างจากตำแหน่งที่เขาผูก *“เชือกช่วยหลบหนี”* เพียงห้าวา

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียก้มศีรษะมองดูกระบี่ในมือ สั่นศีรษะ

ทอดถอนใจกล่าวว่า “มาตรว่าเป็นกระบี่หัก ยังสามารถปลิดชีวิตท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงทราบแน่แก่ใจว่า เมื่อครู่เขาบุกตะลุยจนกลายเป็นทหารอ่อนเปลี้ย หามีความห้าวหาญเช่นตอนแรกไม่ แต่ย่อมไม่แสดงออกทางสีหน้า สูดลมหายใจลึกๆ แล้วกล่าว “ผู้อาวุโสโปรดใคร่ครวญให้ดี หากเมื่อครู่ข้าพเจ้าคิดเสี่ยงชีวิต จนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย มิใช่เป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้”

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียกล่าวว่า “ใช้ชีวิตเราแลกกับชีวิตสั้งเจียงจวิน นับว่าคู่ควรอย่างยิ่ง”

พลางชูกระบี่ที่ส่วนปลายถูกฟันหัก วาดซ้ายป่ายขวา พร้อมกับสืบเท้าคุกคามเข้าหาเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงจ่อดาบไปเบื้องหน้า ผ่อนลมหายใจแล้วถอยไปด้านหลัง

คนทั้งสองหนึ่งรุกหน้าหนึ่งถอยหลัง ชั่วพริบตาเซี่ยงเส้าหลงล่าถอยถึงริมระเบียงแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงพลันตวาดคำ “ช้าก่อน” ฉวยโอกาสที่ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียชะงักงันวูบ โอบดาบน้อมกายคารวะ กล่าวว่า “ขอบพระคุณผู้อาวุโสที่สอนสั่ง ข้าพเจ้าต้องไปแล้ว”

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียค่อยได้คิด คุมกระบี่โถมไปเบื้องหน้า แต่เซี่ยงเส้าหลงพลิกตัวคราหนึ่ง พลิกข้ามราวระเบียงออกไป

เซี่ยงเส้าหลงยืดเหนี่ยวเส้นเชือก โหนตัวทิ้งร่างลงสู่พื้น จากนั้นซุกซ่อนตัวกับเงามืดมุมกำแพง ได้ยินเสียงฝีเท้าของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียเคลื่อนห่างออกไป ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามยามเดือดดาล คิดวิ่งลงบันไดมา

สายตายามกวาดมอง เห็นฝักดาบของดาบร้อยชนะตกอยู่ที่ห่างไปไม่ไกล เซี่ยงเส้าหลงรีบเก็บขึ้นมา สะพายดาบกับกลางหลัง ค่อยกระโดดลอยตัว โหนเส้นเชือกไต่ขึ้นไปบนแท่นศิลา บนแท่นศิลาไม่มีร่องรอยปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียแม้แต่เงา

เซี่ยงเส้าหลงเคลื่อนไหวคืบคลาน ชะโงกศีรษะมอง เห็นปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียพุ่งผ่านเบื้องล่างไป พร้อมกันนั้นทิศทางซ้ายขวาปรากฏกิ่งใบสั่นไหว แสดงว่ามีศัตรูซุ่มซ่อน หากแต่หาตัวเขาไม่พบ บังเกิดความแตกตื่นลนลานขึ้นมา

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้องคำ *'หวาดเสียว'* ในใจ หากแม้นหลบหนีอย่างรีบร้อน ไม่แน่ว่าจะเผชิญกับกำลังซุ่มซ่อน การกลับขึ้นมายังแท่นมองดูดาวนี้ ทั้งสามารถติดตามความเคลื่อนไหวศัตรูและฉวยโอกาสพักผ่อนพันบาดแผลที่ต้นแขนซ้าย

ชั่วครู่ให้หลัง เซี่ยงเส้าหลงค่อยลงจากแท่นมองดูดาว สาวดึงเชือกขอเกี่ยวกลับมา อาศัยกิ่งใบปกปิดร่องรอย ลัดเลาะถึงเชิงกำแพงทิศใต้ของสำนักจี้เสีย

เซี่ยงเส้าหลงศึกษาภูมิประเทศละแวกใกล้เคียงกับสำนักจี้เสียโดยกระจ่าง ทราบว่านอกกำแพงเป็นพุ่มไม้หนาทึบ เหมาะกับการหลบหนี ดังนั้นปีนป่ายข้ามกำแพงออกไป ค่อยตวัดมือยิงพลุสัญญาณซึ่งหลี่หยวนมอบให้ขึ้นฟ้า แล้วจึงวิ่งไปยังทิศทางที่เสี้ยวเยี่ยถันฝังรองเท้าเล่นสกีเอาไว้

แผนพรางตานี้เพื่อชักนำศัตรูไปยังที่ซึ่งยิงพลุสัญญาณ ทางที่ดีให้ฝ่ายตรงข้ามเข้าใจว่าเขารับบาดเจ็บหนีไม่รอด จำต้องขอความช่วยเหลือจากพวกพ้อง

อึดใจเดียวเซี่ยงเส้าหลงวิ่งไปสิบกว่าวา รู้สึกเข่าอ่อนระทวยทรุดฮวบลงกับพื้น ที่แท้บนพื้นยังสุมหิมะหนาร่วมเชียะ การเดินเหินลำบากกินแรง เซี่ยงเส้าหลงหลังจากสู้ศึกทั้งรับบาดเจ็บเสียโลหิต เรี่ยวแรงไม่ปะติดปะต่อ ถึงกับแทบสิ้นสติไป

หิมะน้ำแข็งอันเย็นเยียบพอกระทบถูกใบหน้า ปลุกให้เขามีสติแจ่มใสขึ้นมา เห็นรอบข้างมืดมิดเลือนราง ดีที่แสงโคมไฟบนแท่นมองดูดาวทางด้านหลัง เฉกเช่นประภาคารของนักเดินเรือที่หลงทาง ช่วยบ่งชี้ตำแหน่งทิศที่ถูกต้อง

เซี่ยงเส้าหลงฝืนใจคืบคลานลุกขึ้น เหยียบย่ำหิมะถึงพงหญ้าข้างเคียง มุดเข้าไปนั่งพักผ่อน เขาหลับตาลง กล้ำกลืนอาการที่ขาดออกซิเจน หายใจจนผู้คนแทบสลบไสลไปอย่างลำบากยากเย็น ค่อยหายใจเป็นปรกติ พอลืมตาขึ้นก็ฉุกคิดว่าผิดท่า

ภายใต้แสงเดือนประกายดาว บนพื้นหิมะปรากฏรอยเท้าของเขาทอดโยงมาตลอดทาง เท่ากับบ่งบอกตำแหน่งแห่งที่ของเขาแก่ฝ่ายตรงข้าม ยามนี้เขาได้แต่ประคองตนมิให้สิ้นสติไป อย่าคิดหมายลุกขึ้นยืนอีก

เสียงฝีเท้าดังมาแต่ไกล เคลื่อนใกล้เข้ามาทุกขณะ เงาร่างสิบกว่าสายเคลื่อนตัวออกจากดงไม้ที่ห่างไปหลายวา เหยียบย่ำหิมะตรงมา คนทั้งหมดสืบเสาะมาตามรอยเท้า มุ่งมายังที่ซึ่งเซี่ยงเส้าหลงซ่อนตัวอยู่

เซี่ยงเส้าหลงลอบร้อง *'จบสิ้นกัน'* ในใจ ตกลงใจว่าหากศัตรูพบเห็นเขา เขาจะชิงจู่โจมใส่ ดังนั้นถอนดึงมีดบินซึ่งผูกติดกับข้อเท้าออกมาสองเล่ม

ทันใด เสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น สะกดให้เหล่าศัตรูที่คุกคามมางงงันวูบหนึ่ง

ม้าตัวหนึ่งควบขับมาจากด้านขวาง คนบนหลังม้าตวาดถามว่า "พวกเจ้าเป็นใคร?"

เซี่ยงเส้าหลงจดจำออกว่าเป็นสุ้มเสียงของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย สร้างความยินดียิ่ง ซุกเก็บมีดสั้นเอาไว้

เสียงซี่ซี่ดังขึ้น คนเหล่านั้นยิงลูกธนูออกจากหน้าไม้ที่ถืออยู่ในมือใส่ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย

ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียตวาดด้วยโทสะ ร่ายรำกระบี่เป็นประกายกระบี่ผืนหนึ่ง กระแทกลูกธนูร่วงพรั่งพรูลง

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสคืบคลานลุกขึ้น วิ่งไปยังป่าโปร่งแถบหนึ่ง หากสามารถผ่านป่าโปร่งแถบนั้น ก็จะบรรลุถึงเนินเขาที่เสี้ยวเยี่ยถัน ซุกซ่อนรองเท้าเล่นสกีไว้

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงแผดร้องติดต่อกัน แสดงว่าปราชญ์กระบี่

แห่งจี้เสียยามโกรธแค้น ลงมือฆ่าฟันเป็นการใหญ่

เซี่ยงเส้าหลงไม่ทราบมีเรี่ยวแรงจากที่ใด พลันมุดเข้าป่าโปร่งไป แล้วค่อยสะดุดล้มลง

เสียงฝีเท้าผู้คนกับเสียงเกือกม้ากระทบพื้นดังสลับไปมา แสดงว่า "เหล่าศัตรู" แตกฮือหลบหนีออกไป

เซี่ยงเส้าหลงคลายใจลง คาดว่าเหล่าศัตรูยามหลบหนีจะทิ้งรอยเท้าไว้ ต่างกับเมื่อครู่ซึ่งมีแต่รอยเท้าของเขาเพียงข้างเดียว

เซี่ยงเส้าหลงหมอบฟุบอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยคืบคลานลุกขึ้น มุ่งหน้าไปอย่างแช่มช้า พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าไล่หลังมา สร้างความตื่นตระหนกแก่เขาจนรีบนั่งยองๆ อยู่หลังต้นไม้ต้นหนึ่ง

ในป่าโปร่งมืดครึ้ม ไม่โล่งโถงเช่นเบื้องนอก ดังนั้นไม่วิตกกังวลว่าฝ่ายตรงข้ามจะพบเห็นรอยเท้าของเขา

แต่แล้วได้ยินเสียงเชียะ กลับเป็นเสียงกวัดแกว่งจุดชุดไฟขึ้น

เซี่ยงเส้าหลงไม่กล้าชักช้า ดึงมีดบินออกมายันกายขึ้น ซัดมีดใส่ลำคอของม้าคู่ขาปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย

ม้าพ่วงพีแผดเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด สลัดร่างปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียลงจากหลังม้า ชุดไฟหลุดลอยจากมือ ร่วงหล่นยังที่ห่างไปในป่าโปร่งกลับคืนสู่ความมืดมิดดังเดิม

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อดังๆ กล่าวว่า "ท่านหลงกลแล้ว รับมีด"

ได้ยินเสียงเกลือกกลิ้งร่างดังมา ไม่ทราบว่าปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียกลิ้งหลบไปที่ใด

เซี่ยงเส้าหลงเห็นแผนอุบายประสบผล รีบรวบรวมเรี่ยวแรงที่หลงเหลือ คืบคลานออกจากป่าโปร่ง มุ่งสู่เนินลาดเทซึ่งอยู่ทางขวามือของเนินเขา

ยังไม่ขึ้นถึงบนเนินเขา ได้ยินเสียงตวาดด้วยโทสะของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียดังไล่หลังมา

เซี่ยงเส้าหลงบันดาลโทสะ ควานพบก้อนหินหนักหลายสิบชั่ง

ก้อนหนึ่ง ฝืนใจทุ่มใส่ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย

ก้อนหินเคลื่อนขวางห้าเชียะ จากนั้นกลิ้งตกลงจากเนินลาดเท ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียรีบถลันหลบไปด้านข้าง แต่เนินหิมะลื่นไถล แม้หลบรอดจากก้อนหิน กลับไม่อาจทรงกายมั่น กลิ้งตัวลงจากเนินไป

เซี่ยงเส้าหลงรีบคืบคลานขึ้นสู่ยอดเนิน เพิ่งบรรลุถึงยอดเนินก็พบเห็นรองเท้าเล่นสกีพร้อมไม้ค้ำ จัดอยู่ข้างห่อผ้าเล็กๆ ใบหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงนึกขอบคุณทั้งฟ้าดินและเสี้ยวเยี่ยถัน วิ่งเข้าไปอย่างสุดกำลัง สอดเท้าไปยังรองเท้าเล่นสกีซึ่งเสี้ยวเยี่ยถันร้อยเชือกหยาบให้ จากนั้นมัดให้แน่นราวกับสวมรองเท้าหนัง แล้วค่อยสะพายห่อผ้าไว้บนหลัง

เพิ่งเสร็จเรียบร้อย ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียก็ติดตามมาถึง ตวาดว่า “คราครั้งนี้ดูว่าท่านไปที่ใดได้?”

เซี่ยงเส้าหลงยืดกายขึ้น หัวร่อดังๆ กล่าวว่า “ย่อมต้องกลับนครเสียนหยางไป เฒ่าชิวเต้า พวกเราไม่มีวันพบกันใหม่”

ยามนั้นปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียอยู่ห่างจากเขาไม่ถึงหนึ่งวา เซี่ยงเส้าหลงพลันงอตัวลง สะกิดไม้ค้ำคราหนึ่ง ก็เหินละลิ่วลงจากยอดเนินราวกับพายุหอบหนึ่ง พอเหลียวหน้ามอง เห็นปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียยืนตะลึงลานอยู่บนยอดเนิน หามีความคิดติดตามไม่

เซี่ยงเส้าหลงขยับไม้ค้ำไม่หยุดยั้ง ท่ามกลางลมแรงพัดผ่านสองหู กลับสลัดทอดทิ้งปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียอยู่ในเงามืดไกลตาโดยสิ้นเชิง

เซี่ยงเส้าหลงแม้ปวดเมื่อยไปทั่วร่าง จิตใจกลับปลอดโปร่งเบิกบาน เพียงนึกถึงนครเสียนหยาง ไม่ว่าผู้คนและเรื่องราวใด ล้วนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเขาอีก

ในแสงอรุณรำไร เซี่ยงเส้าหลงหยุดแวะที่ริมลำธาร วักน้ำดื่มอยู่หลายอึก จากนั้นทรุดนั่งลงบนหินใหญ่ริมลำธาร แก้ห่อผ้าซึ่งเสี้ยวเยี่ยถันจัดเตรียมให้แก่เขาออก คิดล้วงเสบียงกรังออกมารองท้อง

ที่ปรากฏแก่สายตาเป็นอันดับแรกคือภาพแพรใบหนึ่ง วาดเส้นทาง

สู่เมืองตงโหมว ยังมีค่าเดินทางอย่างเพียงพอ นอกจากนั้นเป็นเสบียงกรัง เสื้อผ้า ยาสมานแผลและชุดไฟอย่างพร้อมสรรพ พอคลี่กางภาพแผนที่ออก ภายในยังแทรกจดหมายฉบับหนึ่งเขียนข้อความว่า

"เมื่อเส้าหลงอ่านจดหมายฉบับนี้ สมควรออกจากนครหลินจวือและโค่นปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียลงได้ เราผู้พี่ชราขอบอกเรื่องหนึ่งต่อท่านว่ากำหนดสิบกระบวนท่าระหว่างเส้าหลงกับปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย เป็นเรื่องที่เราผู้พี่ชราสมมติขึ้นเอง จดหมายฉบับนั้นหาได้ส่งถึงมือปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียไม่ หากไม่ทำเช่นนี้ เส้าหลงคงไม่กล้ารับศึก หากแม้นหลบหนีจากการต่อสู้ จะส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงของท่าน ทั้งยังสูญเสียความเชื่อมั่นในการต่อสู้ช่วงชิงกับหลี่ปู้เหว่ย มิหนำซ้ำในพระทัยของรัชทายาทท่านก็มิใช่วีรบุรุษอีกต่อไป หากแม้นเส้าหลงได้เห็นจดหมายฉบับนี้ย่อมไม่โทษว่าเรา หากว่าไม่มีโอกาสเห็นจดหมาย ก็ไม่ต้องเอ่ยถึงอีก เราผู้พี่ชรายินดีเห็นท่านจบชีวิตใต้คมกระบี่ของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย ไม่ต้องการเห็นท่านถูกผู้คนหยามหยันเป็นคนขลาดเขลาหรือปีศาจขวัญอ่อน โอกาสหน้าพบกันใหม่"

เซี่ยงเส้าหลงอ่านจนสมองพองโต ในใจทั้งแตกตื่นทั้งขบขัน ซึ่งความจริงเรื่องนี้มีเลศนัยแต่แรก ทุกครั้งที่เสี้ยวเยี่ยถันเอ่ยถึงกำหนดนัดสิบกระบวนท่า จะเตือนสติเขาว่าปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียไม่รักษาคำพูด สีหน้าท่าทีก็ประหลาดพิกลยิ่ง เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวได้ว่าใช้ชีวิตของเขาเป็นเดิมพัน ดีที่เซี่ยงเส้าหลงชนะพนัน

มาตรว่าเขาไม่ได้สู้ชนะ แต่ก็ไม่ปราชัย อย่างน้อยปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียต้องยอมรับว่าเขาสามารถต่อสู้จนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย

หลังจากรับประทานเสบียงกรัง เขานอนหลับงีบหนึ่ง ค่อยอาศัยรองเท้าเล่นสกีและไม้ค้ำ โลดละลิ่วเลียบริมน้ำสู่ทิศตะวันตกเฉียงใต้

เมื่อยามสนธยา เขาเสาะหาถ้ำเล็กๆ ก่อไฟเพิ่มความอบอุ่น นอนหลับให้เต็มอิ่ม ตื่นขึ้นมาค่อยเดินทางต่อ ห้าวันให้หลังก็ย่างเข้าอาณาเขตรัฐวุ่ย มุ่งสู่เมืองตงโหมว

ขณะที่เซี่ยงเส้าหลงบรรลุถึงริมฝั่งตอนเหนือของแม่น้ำฮวงโห หิมะน้ำแข็งเริ่มละลาย คาดว่าขอเพียงเห็นแม่น้ำฉีสุ่ย ก็สามารถล่องเรือขึ้นเหนือ อย่างมากใช้เวลาหนึ่งวัน จะบรรลุถึงเมืองตงโหมว

ช่วงเวลาที่หิมะละลาย อากาศเหน็บหนาวจนไม่ว่าสวมใส่เสื้อผ้ากี่ชั้นก็ทนทานไม่ได้ หากเปลี่ยนเป็นคนร่างกายอ่อนแอ คงหนาวสั่นจนล้มป่วยลง

พลันเห็นเรือใหญ่สามลำแล่นล่องมาตามลำน้ำ เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด หมอบซุ่มอยู่หลังหินใหญ่ก้อนหนึ่ง เพ่งสายตาสังเกตการณ์

รอจนเห็นธงทิวของลำเรือที่มาชัดตา เซี่ยงเส้าหลงถึงกับโถมออกมาด้วยความลิงโลดยินดี ยืนบนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง จุดชุดไฟส่งสัญญาณของทัพฉินต่อคนบนเรือใหญ่

ชาวฉินบนเรือใหญ่พลันพบเห็น มีคนขึ้นมาบนดาดฟ้าเรือ ร้องตะโกนใส่เขา

เรือใหญ่ทั้งสามลำแล่นเข้าเทียบฝั่งซึ่งเป็นเนินดินอย่างแช่มช้า เซี่ยงเส้าหลงคล้ายคนเสเพลซึ่งออกจากบ้านเกิดเมืองนอน พลันพบเห็นญาติมิตรที่ชิดใกล้ สลัดรองเท้าสกี โยนไม้ค้ำทิ้ง วิ่งเลียบริมฝั่งไปรับหน้า

เรือใหญ่ลำแรกเทียบฝั่งก่อน ไม้ถ่อสิบกว่าอันยื่นออกมายันเนินดินบนฝั่งไว้ มิให้เกิดการปะทะชน พร้อมกับบังเกิดสุ้มเสียงก้องกังวาน เสียงหนึ่งดังมาแต่ไกลว่า “เส้าหลง เส้าหลง เป็นพวกเรา”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านทั้งร่าง ทรุดตัวลงกับพื้น จดจำออกว่าเป็นเสียงของเถิงอี้เอง

ที่เหลือเชื่อคือยังมีเสียงร้องเรียกปนสะอื้นไห้ของจี้เอียนหยานกับจ้าวจื้อ และเสียงร่ำร้องเรียกหาของชางผิงจวิน

เซี่ยงเส้าหลงฝังใบหน้ากับดินโคลนอย่างอ่อนแรง ลอบร้องว่า ในที่สุดกลับถึงบ้านแล้ว

ในเวลาต่อมา เรือใหญ่หันหัวแล่นทวนน้ำขึ้นไป ภายในห้องท้องเรืออันกว้างใหญ่ เซี่ยงเส้าหลงผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ ถูกทุกผู้คนห้อมล้อมอยู่กึ่งกลางดุจดาวล้อมเดือน

จี้เอียนหยานกับจ้าวจื้อล้วนตรอมใจจนซูบผอมลง ยามนี้ทั้งสองร้องไห้ทั้งหัวร่อ เศร้าโศกระคนยินดี

เซี่ยงเส้าหลงดื่มน้ำชาร้อนกรุ่นที่ภรรยาทั้งสองยกมา ปากกล่าวกับเถิงอี้และชางผิงจวินว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้าค่อยเข้าใจว่ากลับชาติเกิดใหม่เป็นอย่างไร ข้าพเจ้าเคยครุ่นคิดว่าคงไม่มีวันพบหน้าพวกท่านอีกแล้ว”

จ้าวจื้อฟุบร่างกับอ้อมอกเซี่ยงเส้าหลงร่ำไห้ออกมา สร้างความแตกตื่นแก่เขาจนรีบปลอบโยนอย่างนุ่มนวล

จี้เอียนหยานรู้จักหักห้ามใจกว่า กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “พวกเราเคยคิดฆ่าตัวตายรักษาพรหมจรรย์ ดีที่ได้รับข่าวว่า ท่านไปถึงนครหลินจวือทั้งหมดลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง เอียนหยานกับพี่ชิงตัดสินใจขอเข้าเฝ้ารัชทายาท ขอให้พระองค์ส่งคนไปยังรัฐฉี รับตัวท่านกลับมา...” ชางผิงจวินกล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า “รัชทายาทตื่นเต้นกว่าผู้ใด มีพระบัญชาให้ผู้น้องละทิ้งการงานทั้งหมด เดินทางมายังนครหลินจวือ น่าแค้นใจที่แม่น้ำแข็งตัวเป็นน้ำแข็ง แต่ก็โชคดีที่เป็นเช่นนี้ ไม่เช่นนั้นพวกเราอาจคลาดจากกัน”

เถิงอี้กล่าวเสริมว่า “ทางหมู่บ้านตระกูลจิงแม้มีคนส่งข่าวไป แต่พวกเรารอแล้วรอเล่า ไม่เห็นน้องสามกลับมา ยังเข้าใจว่าเกิดเรื่องแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “บุคคลอื่นสบายดีหรือ?”

ชางผิงจวินกล่าวว่า “พวกเราบรรลุข้อตกลงกับรัฐจ้าว ถอนทหารออกจากเมืองตงโหมว ตอนนี้จิงจวิ้นกับหวนฉียังอยู่ที่เมืองถุนหลิว คราครั้งนี้เส้าหลงสามารถปราบกบฏผูเกา และทอนความโอหังของทัพจ้าวลง นับเป็นคุณูปการอันยิ่งใหญ่จริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “หากเป็นคุณูปการอันยิ่งใหญ่จริง โจวเหลียงและพี่น้องมากมายคงไม่เสียชีวิตยังต่างแดนแล้ว”

เถิงอี้กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “สงครามเป็นเช่นนี้เอง ไม่ว่าชนะหรือพ่ายแพ้ ล้วนเกิดการบาดเจ็บล้มตาย น้องสามมิต้องตำหนิตัวเองไป หลี่มู่นับเป็นแม่ทัพอันร้ายกาจจริงๆ”

ชางผิงจวินกล่าวถามว่า “หลี่ปู้เหว่ยมิใช่เดินทางไปยังนครหลินจวือหรอกหรือ? มันคงไม่ทราบว่าท่านอยู่ที่นี้กระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงตอบว่า “ตรงกันข้าม ข้าพเจ้ามิเพียงดื่มสุราร่วมโต๊ะกับมัน มันยังเป็นคนส่งข้าพเจ้าไปประลองยุทธ์กับปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียด้วยตัวเอง”

ทุกผู้คนร้องอุทานด้วยความตระหนก เซี่ยงเส้าหลงค่อยบอกเล่าเหตุการณ์ในนครหลินจวือออกไป ทั้งหมดล้วนรับฟังจนอกสั่นขวัญหายแน่นอน เซี่ยงเส้าหลงยังปกปิดวิกฤตการณ์ชาติกำเนิดของเสี่ยวผานเอาไว้

จ้าวจื้อพอฟังว่าสั่งโหย่วมีเหย้ามีเรือนแล้ว อดตัดพ้อตำหนิพี่โหย่วมิได้ เซี่ยงเส้าหลงรีบอธิบายว่า เจี๋ยจื่อหยวนเป็นสามีอันประเสริฐ จ้าวจื้อค่อยคลายความขุ่นข้องใจลง

จี้เอียนหยานสอบถามถึงโจวเอี่ยนผู้เป็นบิดาบุญธรรมนาง เซี่ยงเส้าหลงค่อยบอกเล่าเหตุการณ์ที่หลงเหลือให้ทราบ หลังจากเล่าจบก็บิดขี้เกียจคราหนึ่งกล่าวว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงคิดนอนให้เต็มอิ่ม หวังว่าเมื่อตื่นขึ้นมาพบว่าอยู่ในนครเสียนหยางแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงเปลี่ยนเป็นสวมเครื่องแบบนักรบ ยืนตระหง่านอยู่ที่หัวเรือ ที่ข้างกายนอกจากชางผิงจวิน เถิงอี้ จี้เอียนหยานกับจ้าวจื้อแล้ว ยังมีจิงจวิ้นซึ่งนำทัพฉินเดินทางกลับมาสมทบกับเขาในระหว่างทาง

เรือรบเกือบร้อยลำแล่นไปตามลำน้ำ เป็นขบวนอันตระการ อีกหนึ่งชั่วยามจะบรรลุถึงนครเสียนหยางแล้ว

ทิวทัศน์หิมะขาวคลุมพสุธา เปลี่ยนเป็นทัศนียภาพต้นฤดูใบไม้ผลิอันสวยงาม

เมฆขาวลอยฟ่อง ลำน้ำระยิบระยับ ขุนเขาสองฟากข้างเขียวสดใส

เซี่ยงเส้าหลงจับตามองนกสีครามหางยาวฝูงหนึ่ง บินเตลิดขึ้นจากฝั่งเมื่อขบวนเรือแล่นผ่าน หวนนึกถึงชีวิตแห่งการหลบหนีในหลายเดือนที่ผ่านมา กลับคลับคล้ายวิหคที่บินร่อนไปถึงขอบฟ้า

หนึ่งเดียวที่เป็นปัญหาคาใจคือ เสี่ยวผานยังไม่ทรงทราบถึงวิกฤตการณ์ชาติกำเนิด ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงถามว่า "ระหว่างนี้เกิดเรื่องสำคัญอันใด?"

ชางผิงจวินกล่าวว่า "เจ้ารัฐหานเพิ่งสวรรคต ไทจืออานขึ้นครองราชย์สืบแทน ส่งทูตมาเจรจาสงบศึกกับพวกเรา รัชทายาทมีพระบัญชาถึงเจ้ารัฐหานองค์ใหม่ ให้ส่งตัวหานเฟยจื่อมายังรัฐฉิน ไม่ทราบเจ้ารัฐหานองค์ใหม่ยอมรับปากหรือไม่?"

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า "รัชทายาทชื่นชมต่อหลักการปกครองแว่นแคว้นของพี่หานเฟย หากพี่หานเฟยสามารถแสดงความสามารถในรัฐฉิน นับเป็นเรื่องที่ดี"

ชางผิงจวินลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวอีกว่า "ไทเฮาทรงโปรดปรานเล่าไอ่กว่าเดิม แต่งตั้งเป็นพระยาฉางซิ่น กินเบี้ยหวัดเงินเดือนเท่ากับหลี่ปู้เหว่ย"

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงปีนี้ เป็นปีที่เสี่ยวผานทรงพระมาลาห้อยมุกและถึงวาระสุดท้ายของเล่าไอ่กับหลี่ปู้เหว่ย เพียงแต่บุคคลทั้งสองหาทราบระแคะระคายไม่

เมื่อทบทวนหวนนึก ความสัมพันธ์กับจีไทเฮากับเล่าไอ่ยิ่งลึกซึ้งกว่าเดิม อาจสืบเนื่องจากสาเหตุสองประการ

หนึ่งนั้นจีไทเฮาเริ่มระแวงสงสัยว่า เสี่ยวผานมิใช่ราชโอรสของพระนาง สอง พระนางเข้าพระทัยว่าเซี่ยงเส้าหลงตายแล้ว ไม่ว่าด้านพระทัยและทางพระสรีระ จีไทเฮาทรงต้องการพึ่งพาบุรุษผู้หนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงถามถึงแม่ทัพหวังเจี่ยน ชางผิงจวินกล่าวเบาๆ ว่า "เรื่องนี้รอจนพบกับรัชทายาทแล้วค่อยกล่าวเถอะ"

เซี่ยงเส้าหลงมองดูชางผิงจวินอย่างงุนงง ชางผิงจวินปรายตา

บอกใบ้ต่อเขา เซี่ยงเส้าหลงได้แต่ซุกงำความสงสัยใจเอาไว้

ยามนี้นครเสียนหยางปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า เซี่ยงเส้าหลงต้องกล่าวว่า “ในที่สุดกลับถึงบ้านแล้ว”

ทางด้านเสี่ยวผานทรงทราบข่าวแต่แรก เสด็จออกจากเมืองมาต้อนรับด้วยพระองค์เอง

จิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคตทรงเจริญวัยเต็มที่ ทรงไว้พระมัสสุสั้น พระอุระ พระขนองหนา กอปรด้วยศักดานุภาพของเจ้าชีวิต เซี่ยงเส้าหลงพอแรกพบคล้ายมองดูคนแปลกหน้าไม่รู้จักผู้หนึ่ง

ชางเหวินจวิน หลี่ซือ ก่วนตงแส อูถิงฟาง ฉินชิง เหล่าขุนนางอำมาตย์ล้วนรุดมา เป็นสภาพเอิกเกริกนัก เพียงแต่ไม่พบเห็นเล่าไอ่

ในเสียงจุดประทัดดังสนั่นหวั่นไหว เซี่ยงเส้าหลงสละเรือขึ้นฝั่งพร้อมกับเหล่าผู้คนทั้งหมด คุกเข่าถวายบังคมต่อเสี่ยวผาน

เสี่ยวผานยื่นพระหัตถ์ประคองเซี่ยงเส้าหลงขึ้น ทอดพระเนตรใบหน้าที่ซูบผอมลงของอีกฝ่าย ทอดถอนพระทัยตรัสว่า “สั้งเจียงจวินลำบากมากแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดประการหนึ่ง คล้ายกับว่าระหว่างคนทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์อันสนิทสนมดุจเดิม นี่มิเพียงแต่เสี่ยวผานไม่มีน้ำพระทัยอันพลุ่งพล่านตามที่คาดคิดไว้ มิหนำซ้ำในพระเนตรเสี่ยวผานยังแฝงความรู้สึกที่ยากเข้าใจได้

บุคคลอื่นพากันเข้ามาแสดงความยินดี โดยเฉพาะอูถิงฟางไม่สนใจสายตาผู้คน โผเข้าอ้อมอกของเขา ฉินชิงย่อมไม่อาจทำเช่นนั้น หากทว่าดวงตาเปี่ยมแต่ประกายความรัก แทบหลอมละลายหัวใจเซี่ยงเส้าหลงไป

หลังจากนั้นเสี่ยวผานทรงม้าเคียงคู่กับเซี่ยงเส้าหลงเข้าเมือง แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า “ข่าวการหายสาบสูญของสั้งเจียงจวินพอถูกส่งมา ทุกบ้านช่องล้วนบนบานศาลกล่าว ขอให้สั้งเจียงจวินกลับมาโดยปลอดภัย ตอนนี้พวกเขารอจนพบพานแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงปรารถนาใคร่สนทนาถึงแผนการร้ายของหลี่ปู้เหว่ย จนใจที่ในเวลาและสถานที่เช่นนี้ไม่สะดวกกับการสนทนาถึง เพียงกล่าวว่า “หลี่ปู้เหว่ยยังไม่กลับมาหรือ?”

เสี่ยวผานทรงพระสรวลอย่างเย็นชา กล่าวว่า “มันย่อมต้องรีบรุดกลับมาก่อนสั้งเจียงจวิน การศึกที่สำนักจี้เสียของสั้งเจียงจวิน เสริมสร้างเกียรติภูมิให้แก่รัฐฉินเรา หลังจากที่ท่านจากมา ปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสียเข้าเฝ้ารัฐฉียอมรับว่าไม่มีปัญญารั้งท่านเอาไว้ สั้งเจียงจวินทราบหรือไม่ว่า เจ้ารัฐฉีพอทราบเรื่องถึงกับคลั่งใจจนล้มป่วยลง”

เซี่ยงเส้าหลงร้องโพล่งว่า “หลี่ปู้เหว่ยกลับมาแล้ว อย่างนั้น...โอรอจนเข้าวังแล้วค่อยสนทนาเถอะ”

เสี่ยวผานแย้มพระโอษฐ์อย่างลึกซึ้ง รับสั่งว่า “ทุกประการล้วนอยู่ในกำมือเรา รอจนกลับไปค่อยกล่าวเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความคิดแปลกประหลาดอีกครา จากกันสองปี เสี่ยวผานมีพระบารมีเพิ่มพูน พระทัยยิ่งลึกล้ำ มิใช่เด็กหนุ่มที่ร่ำร้องคำ *“พระอาจารย์ช่วยข้าพเจ้าด้วย”* เช่นกาลก่อนอีก

เมื่อเดินทางถึงลานสวนสนามหน้าวังฉิน เสี่ยวผานทรงประกอบพิธีตรวจแถวทหาร จากนั้นเสด็จนำเซี่ยงเส้าหลงเข้าห้องทรงพระอักษร

เซี่ยงเส้าหลงพอเปิดเผยเรื่องของจางลี่สองสามีภรรยาที่นครหานตานออกไป เสี่ยวผานตรัสด้วยความกริ้วว่า “บังอาจนัก โจรโฉดหลี่ปู้เหว่ยกลับกล้าเปิดเผยเรื่องนี้ต่อคนภายนอก นับว่าแม้ตายหมื่นครั้งยังไม่สาสมความผิด”

เซี่ยงเส้าหลงร้องโพล่งว่า “รัชทายาทคล้ายล่วงรู้เรื่องนี้แต่แรก”

เสี่ยวผานแย้มพระโอษฐ์เล็กน้อยตรัสว่า “อย่าลืมว่าเราวางหมากเหมาเจียวอยู่ที่โจรโฉดเล่าไอ่ ทุกความเคลื่อนไหวของมันไหนเลยรอดพ้นจากสายตาของเรา?”

เซี่ยงเส้าหลงค่อยคลายใจลงกล่าวว่า “รัชทายาทคงวางแผนรับมือไว้แล้ว”

เสี่ยวผานตรัสว่า “หากรอจนทราบเรื่อง ค่อยส่งคนไปยังนครหานตานเกรงว่า ไม่ทันการณ์แล้ว ดีที่เราได้คิดถึงข้อนี้ตั้งแต่หลายปีก่อน และคลี่คลายเรื่องราวไปแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “รัชทายาทไฉนไม่บอกต่อข้าพเจ้า?”

เสี่ยวผานทรงหลบเลี่ยงสายตาของเซี่ยงเส้าหลง ตรัสอย่างเฉื่อยชาว่า “ตอนนั้นสั้งเจียงจวินออกศึกต่างแดน ดังนั้นเราลืมเลือนไป”

เซี่ยงเส้าหลงซักถามว่า “รัชทายาทจัดการกับจางลี่สองสามีภรรยาอย่างไร?”

เสี่ยวผานตรัสด้วยความขุ่นเคืองพระทัยอยู่บ้างว่า “ย่อมจ่ายค่าตอบแทนแก่พวกมันอย่างงาม จากนั้นจัดสรรให้พวกมันไปยังสถานที่อื่นซึ่งผู้อื่นหาพวกมันไม่พบ”

เซี่ยงเส้าหลงมีความรู้สึกว่าเสี่ยวผานรับสั่งโป้ปด แต่หากซักไซ้ต่อไปคงขุ่นเคืองใจทั้งสองฝ่าย ได้แต่นิ่งเงียบงันไว้

ในที่สุดเสี่ยวผานทรงทำลายความเงียบงัน ทอดถอนพระทัยตรัสว่า “พระอาจารย์ไม่ยินดีหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงพอฟังคำ *“พระอาจารย์”* ต้องใจอ่อนลง กล่าวว่า “ท่านเปลี่ยนไปมากมาย”

เสี่ยวผานเพ่งพระเนตรมายังเซี่ยงเส้าหลง ชั่วครู่ค่อยผงกพระเศียรตรัสว่า “เรามิอาจไม่เปลี่ยนแปลง หากคิดนั่งตำแหน่งนี้อย่างมั่นคง ยิ่งต้องเปลี่ยนแปลง แต่สำหรับสั้งเจียงจวิน เรายังเป็นเด็กน้อยนั้น” ทรงหยุดเล็กน้อยจึงตรัสถามว่า “นอกจากสั้งเจียงจวินแล้ว ยังมีผู้ใดทราบเรื่องของเรา?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าพระองค์ตั้งพระทัยรับสั่งถามเช่นนี้ จนบัดนี้ค่อยมีโอกาสตรัสถาม ยามนั้นขบคิดแล้วกล่าว “นอกจากถิงฟางแล้วไม่มีบุคคลที่สามทราบเรื่องนี้อีก”

ซึ่งความจริงยังมีเถิงอี้ที่ล่วงรู้ แต่เขาไม่ยอมบอกออกไป

เสี่ยวผานประทับนั่งลง แหงนพระพักตร์ทอดพระเนตรเสาขื่อของห้องทรงพระอักษร ตรัสเบาๆ ว่า “เรื่องดีไม่เผยแพร่ เรื่องร้ายกระจายไกลพันลี้ ตอนนี้ที่เบื้องนอกคงมีคำเล่าลือต่างๆ นานา หากเราทราบว่าผู้ใดเอ่ยถึงเรื่องนี้ ไม่ว่าเป็นผู้ใด ล้วนไม่อภัยละเว้น และประหารฆ่าทั้งตระกูล”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน รับสั่งนี้คล้ายเป็นการเตือนสติ เขาอย่าได้เปิดเผยต่อบุคคลที่สาม สร้างความคับข้องใจแก่เขายิ่งนัก

เสี่ยวผานไม่ทรงอธิบายอีก โน้มพระพักตร์มาตรัสเบาๆ ว่า “เราเรียกตัวหวังเจี่ยนกลับมาเป็นการลับ ภายในสองเดือนจะบรรลุถึงนครเสียนหยาง”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “รัชทายาทไม่ได้ขออนุญาตไทเฮาหรือ?”

เสี่ยวผานตรัสด้วยความกริ้วว่า “นางเมื่อไม่ยึดถือเราเป็นบุตรชาย เราไยต้องก้มหัวให้แก่นางอีก ระหว่างที่นางอยู่ที่เมืองหย่งตู ยิ่งไม่สำรวมความประพฤติ ความสัมพันธ์กับเล่าไอ่โจษขานไปทุกครัวเรือน ผู้คนทั้งแผ่นดินถือเป็นหัวข้อสนทนา สร้างความเสื่อมเสียแก่รัฐฉินเรานัก”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังจนตะลึงลาน ไม่มีคำพูดจะกล่าว

เสี่ยวผานทรงตบพระหัตถ์ลงบนโต๊ะทรงพระอักษร ขบพระทนต์ตรัสว่า “นางให้กำเนิดเผ่าพันธุ์สำส่อนแก่เล่าไอ่สองคน คนหนึ่งเรียกว่าเล่าเจิ้ง คนหนึ่งเรียกว่าเล่าหลง สั้งเจียงจวินคาดว่าหมายความกระไร หากมิใช่เล่าไอ่สุมหัวรวมกับหลี่ปู้เหว่ย มีผลกระทบอย่างกว้างขวาง เราปรารถนาใคร่สับร่างมันเป็นหมื่นท่อนในบัดดล”

รับสั่งถึงตอนนี้ สลายเค้าความกริ้วโกรธ เปลี่ยนเป็นแย้มพระโอษฐ์ออกมา ตรัสว่า “สั้งเจียงจวินทราบหรือไม่ว่า เล่าไอ่ตั้งตัวเป็น *‘พระบิดาปลอม’* ยังบอกว่า *‘พระโอรสปลอม’* เช่นเรามีชีวิตอีกไม่นาน วันหน้าพระบิดาปลอมเช่นมันจะทรงพระมาลาห้อยมุก ฮาฮา ตัวโง่งมนี้ฝันกลางวันแสกๆ เรากลับต้องการดูว่ามันจะมีจุดจบอย่างไร?”

รับสั่งเหล่านี้ตรัสอย่างยิ้มแย้ม หากแต่สร้างความประหวั่นพรั่นใจแก่เซี่ยงเส้าหลงยิ่งกว่า ทันใดนั้น เขารู้สึกเหน็ดเหนื่อยยิ่ง เห็นว่าการรับมือกับเสี่ยวผานยังลำบากยากเย็นกว่ารับมือกับหลี่ปู้เหว่ยอีก นี่ไหนเลยเป็นเรื่องที่เขาคาดคิดมาก่อน?”

พระทัยที่เปลี่ยนแปลง

เซี่ยงเส้าหลงเดินทางกลับตึกตระกูลอู โดยมีเหล่าสหายเช่นหลี่ซือและพวกร่วมทาง เมื่อพบพานเถียนฟ่ง เถียนเจิน ย่อมบังเกิดความลิงโลดยินดี

เซี่ยงเป่าเอ๋อมีอายุหกขวบพอดี เจริญเติบโตเกินเด็กวัยเดียวกัน รบเร้าพัวพันบิดาถามนั่นถามนี่ สร้างความปลาบปลื้มประโลมใจแก่ผู้เป็นบิดานัก

อูอิ้งหยวนนำคนในครอบครัวเซ่นไหว้บรรพบุรุษ ซึ่งคุ้มครองให้เซี่ยงเส้าหลงมีชีวิตรอดกลับมา ค่ำคืนนั้นจัดโต๊ะสุราเลี้ยงฉลองกัน จี้เอียนหยาน ฉินซิง อูถิงฟาง จ้าวจื้อนำสตรีในตึกตระกูลอูมาคารวะสุราต่อเซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้และจิงจวิ้นที่กลับจากสมรภูมิ เซี่ยงเส้าหลงและพวกรีบคารวะตอบ

เซี่ยงเส้าหลงเหลือบแลเห็นโจวเว่ยซึ่งแต่งงานกับอูกัวรวมอยู่ในกลุ่มสตรีด้วย อดนึกถึงโจวเหลียงผู้เป็นพี่ชายของนาง และพญาเหยี่ยวที่ตายในหน้าที่มิได้ ต้องกล่าวว่า “น่าเสียดายพี่โจวเหลียง...”

โจวเว่ยหน้าหม่นหมองลง ก้มศีรษะกล่าวเบาๆ ว่า “ในชีวิตพี่ใหญ่วาดหวังว่า สามารถฝึกพญาเหยี่ยวตัวหนึ่งช่วยเหลือกองทัพพิชิตชัยในสมรภูมิ ตอนนี้บรรลุสมปรารถนา แม้ตายก็ปราศจากความสำนึกเสียใจ” เอ่ยถึงตอนท้าย ขอบตาแดงก่ำขึ้นมา

ทุกผู้คนทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงถือน้ำใจกว่าสิ่งใด ต่างนึกหนทางหันเหหัวข้อสนทนา ลู่ตันเอ๋อซึ่งกลายเป็นจิงฮูหยิน ทั้งให้กำเนิดบุตรีคนหนึ่งถามขึ้นว่า “สั้งเจียงจวินคิดรั้งอยู่ในนครเสียนหยาง หรือกลับสถานปศุสัตว์ไป?”

หลี่ซือสัพยอกว่า “ผู้อื่นสามารถเรียกเส้าหลงเป็นสั้งเจียงจวิน แต่จิงฮูหยินต้องเรียกเป็นลุงสามจึงถูกต้อง”

ทุกผู้คนหัวร่อครืนออกมา ลู่ตันเอ๋อพานระบายโทสะใส่จิงจวิ้น ถลึงตาดุเบาๆ ว่า “ล้วนเป็นท่านไม่ดี”

คำพูดนี้เรียกเสียงหัวร่ออีกเที่ยวหนึ่ง ชะล้างบรรยากาศอันเศร้าหมองไป

หลังงานเลี้ยง ทุกผู้คนอำลาจากไป ชนชั้นผู้นำของตระกูลอูยังหารือกันที่ห้องลับ ระหว่างที่เซี่ยงเส้าหลงไม่อยู่ ยอดหญิงจี้เอียนหยานเป็นผู้รับผิดชอบเรื่องราวในตระกูลอู จึงเป็นสตรีเพียงหนึ่งเดียวที่เข้าร่วมหารือด้วย

เถาฟางกล่าวขึ้นก่อนว่า “เส้าหลงเมื่อกลับมา พวกเราก็คลายใจลง เราพบกับถูเซียนหลายครั้ง ยืนยันว่าหลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่เปลือกนอกไม่ลงรอย แท้ที่จริงลอบสุมหัวรวมกัน บวกกับไทเฮาให้การหนุนหลัง จึงแผ่อิทธิพลอย่างรวดเร็ว เล่าไอ่ถึงกับอาศัยอยู่ที่เมืองหย่งตูระยะยาว”

จี้เอียนหยานผงกศีรษะ กล่าวว่า “เพราะความสัมพันธ์ของไทเฮา เมืองหย่งตูเท่ากับตกเป็นของเล่าไอ่ มันเพาะตัวสร้างนักบู๊เดนตายที่กวาดต้อนมาจากรัฐต่างๆ ตระเตรียมลุกฮือขึ้นก่อการในเดือนเจ็ด ซึ่งรัชทายาททรงพระมาลาห้อยมุก”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “รัชทายาทวางตัวเหมาเจียวอยู่ในขบวนของเล่าไอ่ตั้งแต่แรก ดังนั้นล่วงรู้ความเคลื่อนไหวของกลุ่มเล่าไอ่โดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ ตอนนี้ยังลอบเรียกตัวหวังเจี่ยนกลับนครหลวง ตระเตรียมจัดการกับเล่าไอ่”

เถิงอี้สะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า “ตอนนี้มีเส้าหลงอยู่ด้วย ไยต้อง

เรียกตัวหวังเจี่ยนกลับจากแนวหน้าอีก?”

เซี่ยงเส้าหลงงงงันวูบ เริ่มนึกถึงปัญหาข้อนี้ รู้สึกมีความหนาวเย็นแผ่ซ่านจากใจ

เถาฟางส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “ระหว่างนี้ไม่ทราบเป็นผู้ใดปล่อยข่าวลือว่า รัชทายาทมิใช่ราชโอรสของอ๋ององค์ก่อน และมิใช่บุตรชายของหลี่ปู้เหว่ย หากแต่เป็นเด็กชายที่เส้าหลงนำตัวมาจากนครหานตาน นับเป็นเรื่องเหลวไหลไปแล้ว”

เถิงอี้ล่วงรู้เบื้องหลังข้อเท็จจริง พอฟังต้องกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “ผู้ที่ได้ยินข่าวลือเชื่อหรือไม่?”

เถาฟางกล่าวอย่างจริงจังว่า “ตอนนี้เบื้องสูงเบื้องต่ำของรัฐฉินนอกจากผู้ที่มีจิตคิดเป็นอื่นแล้ว ต่างเชื่อว่ารัชทายาทคือเจ้าชีวิตที่ได้รับธรรมจริยาธาตุน้ำจากฟ้า คำเล่าลือจะเกิดผลอย่างไรได้ ปัญหาอยู่ที่รัชทายาทพอฟังคงบังเกิดความขุ่นข้องเคืองใจ”

อูอิ้งหยวนสรุปว่า จะอย่างไรก็ตามตระกูลอูจะถอนกำลังออกนอกด่าน สร้างอาณาจักรของตัวเอง และมอบอำนาจให้เซี่ยงเส้าหลงดำเนินการอย่างเต็มที่ ทั้งหมดหารือรายละเอียดของการถอนกำลังแล้วค่อยแยกย้ายกลับห้องไปพักผ่อน

จี้เอียนหยานกลับฉุดลากเซี่ยงเส้าหลงมาเดินเล่นในสวนไม้ดอกกล่าวถามว่า “เส้าหลงใช่มีความรู้สึกว่า สองปีนี้รัชทายาทเปลี่ยนไปมากมายหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงมองดูจันทร์กระจ่างที่กลางฟ้า ทอดถอนใจกล่าวว่า “ผู้ที่เป็นเจ้าชีวิต ไหนเลยไม่เปลี่ยนแปลงได้?”

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “กล่าวประเสริฐ อำนาจที่เบ็ดเสร็จเด็ดขาดรังแต่กัดกร่อนผู้คนเสื่อมทรามลง นี่เป็นอมตวาจาของท่านเอง รัชทายาทนับวันแต่จะมีอำนาจเพิ่มขึ้น นิสัยใจคอยิ่งลึกซึ้งเยือกเย็น โอ แม้แต่หลี่ซือก็เปลี่ยนไปไม่ใกล้ชิดกับตระกูลอูเราเช่นกาลก่อน เส้าหลงหากท่านยังให้ความจริงใจต่อผู้คน จะพลาดท่าเสียทีได้โดยง่าย”

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งงงงันวูบหนึ่ง จี้เอียนหยานก็ก้มศีรษะกล่าวว่า “วันที่ได้ยินข่าวว่าท่านถูกซุ่มโจมตีหายสาบสูญ ถิงฟางร้อนใจจนเปิดเผยชาติกำเนิดของรัชทายาทออกมา บอกว่าภายใต้ความสัมพันธ์เช่นนี้ รัชทายาทจะต้องช่วยเหลือท่านอย่างเต็มที่ โอ คิดไม่ถึงท่านปกปิดแม้กระทั่งข้าพเจ้าผู้เป็นภรรยา”

เซี่ยงเส้าหลงหน้าแปรเปลี่ยนไป ถามว่า “เรื่องนี้ยังมีผู้ใดล่วงรู้?”

จี้เอียนหยานตอบว่า “ย่อมมีจือจื้อ แต่ข้าพเจ้าบอกให้นางปกปิดเป็นความลับ เส้าหลงเอย หากมิใช่เป็นความจริง ต่อให้ข่าวลือแพร่สะพัดอย่างไร ก็ไม่ส่งผลกระทบถึงความสัมพันธ์ระหว่างท่านกับรัชทายาท แต่ตอนนี้ย่อมเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ท่านมิอาจไม่ระวังป้องกัน”

เซี่ยงเส้าหลงระงับสติลง ผงกศีรษะกล่าวว่า “ขอบคุณยอดหญิงจี้เตือนสติ ข้าพเจ้าทราบแน่แก่ใจแต่แรก วิกาลคล้อยดึกแล้ว พวกเรากลับห้องไปพักผ่อนเถอะ”

วันรุ่งขึ้น ฟ้ายังไม่รุ่งสาง เซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้และจิงจวิ้นก็เดินทางไปเข้าประชุมช่วงเช้า เมื่อถึงท้องพระโรง พบว่ามิเพียงหลี่ปู้เหว่ย แม้แต่เล่าไอ่ก็เดินทางมาจากเมืองหย่งตู

เหล่าขุนนางพอพบเห็นเซี่ยงเส้าหลง พากันเข้ามาถามไถ่ทุกข์สุข แต่สีหน้าท่าทีประหลาดพิกลอยู่บ้าง

เล่าไอ่เบียดเสียดมาถึงข้างกายเซี่ยงเส้าหลง ฉุดลากคนมาด้านข้างกล่าวว่า “ฟังว่าเส้าหลงตกอยู่ในห้วงอันตราย เรากับไทเฮาล้วนเป็นห่วงแทบตาย”

เซี่ยงเส้าหลงย่อมทราบว่าอีกฝ่ายกล่าวไม่ตรงกับใจ แต่ยังแสดงความขอบคุณ เล่าไอ่ชะโงกศีรษะมากระซิบที่ข้างหูเซี่ยงเส้าหลงว่า “หลายเดือนมานี้ มีข่าวลือว่ารัชทายาทมิใช่ราชโอรสของอ๋ององค์ก่อน หากแต่เป็นฝีมือการจัดการของเส้าหลง ดังนั้นเรานำเรื่องไปหารือกับไทเฮา สุดท้ายตกลงใจเชิญตัวคู่สามีภรรยาชาวจ้าวซึ่งเคยเลี้ยงดูรัชทายาท

ที่นครหานตานมายังที่นี้ เพื่อขจัดความเคลือบแคลงของผู้คนทั้งแผ่นดิน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า “ผลสุดท้ายเป็นอย่างไร?”

เล่าไอ่เพ่งมองจ้องหน้าเซี่ยงเส้าหลง ปากกล่าวว่า “ผลสุดท้ายพบว่าเมื่อครึ่งปีก่อน จางลี่สองสามีภรรยาพร้อมกับชาวบ้านใกล้เคียงจำนวนหลายสิบหลังคาเรือน ล้วนตายใต้อุบัติเหตุเพลิงไหม้ครั้งใหญ่ ผู้คนสี่ร้อยกว่าคนไม่ว่าบุรุษสตรีชราเยาว์วัยถูกเผาเป็นเถ้าถ่าน กลายเป็นคดีปริศนารายหนึ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกมือเท้าเย็นเยียบ สมองว่างเปล่าปราศจากความคิดใดๆ

สุ้มเสียงเล่าไอ่คล้ายดังจากขอบฟ้ากล่าวอีกว่า “เมื่อครู่เราสนทนาถึงเรื่องนี้กับพระบิดารอง พระบิดารองบอกว่า เส้าหลงเคยบอกต่อเขาว่ารัชทายาทรับตัวจางลี่สองสามีภรรยามายังนครเสียนหยาง เพื่อเสพสุขบั้นปลาย เหตุใดเรื่องราวกลับเป็นเช่นนี้?”

ด้วยไหวพริบของเซี่ยงเส้าหลง ยามกะทันหันไม่มีคำพูดจะกล่าวดีที่ยามนั้นเสียงระฆังพลันดัง เหล่าขุนนางอำมาตย์รีบกลับไปประจำที่ ช่วยให้เซี่ยงเส้าหลงเอาตัวรอดได้

เสี่ยวผานเสด็จออกท้องพระโรง รับการถวายบังคมจากขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ จิตใจเซี่ยงเส้าหลงยังไม่อยู่กับตัว นึกถึงแต่ข่าวอันน่ากลัวซึ่งเล่าไอ่แพร่งพรายให้ทราบ

เซี่ยงเส้าหลงคาดเดาออกว่าเสี่ยวผานต้องฆ่าจางลี่สองสามีภรรยาเป็นการปิดปาก แต่คาดคิดไม่ถึงว่าแม้แต่คนบ้านใกล้เรือนเคียงยังประสบชะตากรรม ไม่แน่ว่าผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ไปทำงานครั้งนี้ ยังถูกเสี่ยวผานประหารชีวิตไปด้วย

ในความเข้าพระทัยของเสี่ยวผาน ตอนนี้มีแต่เซี่ยงเส้าหลงกับอูถิงฟางล่วงรู้ความลับชาติกำเนิดของพระองค์ เสี่ยวผานใช่จะฆ่าปิดปากเขาเป็นการขจัดเภทภัยภายหลังทั้งมวลหรือไม่? หลังเหตุการณ์ที่เหล่าสหายทรยศต่อเขาที่นครหลินจวือ เซี่ยงเส้าหลงค่อยทำความเข้าใจธาตุแท้

ใจคอของผู้คนกว่าเดิม

ยามนั้นหลี่ปู้เหว่ยรายงานการเดินทางสู่นครหลินจวืออย่างยืดยาว เสี่ยวผานทรงสดับถึงกลางคัน พลันโบกพระหัตถ์ตรัสตัดบทว่า “เถียนเจี้ยนที่แท้เป็นคนอย่างไร หลังจากที่มันขึ้นสู่อำนาจ เถียนตานยังรักษาตำแหน่งมหาเสนาบดีไว้ได้หรือไม่?”

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “เถียนเจี้ยนกับเถียนตานล้วนไม่น่าวิตก ปัญหาอยู่ที่รัฐฉีกับรัฐฉู่จับมือเป็นพันธมิตร ดังนั้น...”

เสี่ยวผานตรัสตัดบทอีกครั้งว่า “เถียนเจี้ยนที่แท้เป็นชนชั้นทะเยอทะยาน หรือเป็นคนขลาดเขลาที่เอาตัวรอดไปวันๆ?”

เซี่ยงเส้าหลงใจสั่นสะท้าน เสี่ยวผานเปลี่ยนไปแล้วจริงๆ เปลี่ยนเป็นยึดความเป็นจริงและการปฏิบัติให้เกิดผลแทนวาจาลมปากอันเลื่อนลอย

หลี่ปู้เหว่ยงงงันวูบจึงกล่าว “เรื่องนี้ต้องติดตามตรวจสอบดู”

เสี่ยวผานกวาดพระเนตรมายังเซี่ยงเส้าหลง รับสั่งด้วยความอ่อนโยนกว่าเดิมว่า “สั้งเจียงจวินสามารถขจัดข้อสงสัยให้แก่เราหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ ขอเพียงตัวเองเอ่ยปาก สามารถกำหนดชะตากรรมของชาวฉี ในจำนวนนี้รวมทั้งสั้งโหย่วอันเป็นที่รักของเขากับเจี๋ยจื่อหยวนที่เป็นสหาย จึงกล่าว “ตอนนี้เถียนเจี้ยนเท่ากับเป็นเจ้าแห่งรัฐ ทุกเรื่องราวอยู่ในความดูแลของเขา ย่อมวาดหวังว่ามีการกระทำที่โดดเด่น น่าเสียดายที่เขาถูกครอบงำอยู่ภายใต้วาจาลมปากอันเลื่อนลอยของชาวฉี มองไม่เห็นปัญหานานัปการภายในแว่นแคว้น ทั้งยังคิดคืนดีกับพวกเรา ไม่มีความคิดกอบกู้แผ่นดิน สร้างความสมานฉันท์ในผู้ครองแคว้นเช่นฉีหวนกงกับก่วนจ้งอีก”

เสี่ยวผานรับสั่งชมเชยคำหนึ่ง จากนั้นมีพระบัญชาต่อหลี่ซือในฐานะไท่เว่ย ให้คัดเลือกบุคคลช่างเจรจา และจัดคณะนักร้องนางระบำเดินทางไปยังนครหลินจวือ แสดงความยินดีที่เถียนเจี้ยนได้เป็นไทจือองค์ใหม่

หลี่ซือรับพระบัญชา เสี่ยวผานทรงพระสรวลอย่างยาวนาน ตรัส

ว่า “นับแต่ฉีหวนกงเป็นต้นมา รัฐฉีคิดต่อสู้ชิงดีชิงเด่นกับรัฐฉินเราตลอดมา ส่วนรัฐจ้าว วุ่ย หาน ฉู่ และเอี้ยน หากมิใช่ร่วมมือกับรัฐเราแข็งข้อรัฐฉี กลับจับมือกับรัฐฉีบุกรัฐเรา เรื่องนี้จะช้าเร็วต้องพิสูจน์ขั้นเด็ดขาด หากแต่สมควรเป็นเวลาหลังเราปราบรัฐจ้าว วุ่ย หาน และฉู่แล้ว”

หลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่ล้วนปั้นหน้าเคร่งเครียดเย็นชา ไม่กล่าวว่ากระไร

เซี่ยงเส้าหลงทราบแน่แก่ใจว่า เสี่ยวผานตั้งพระทัยแสดงต่อเหล่าขุนนางว่า ผู้ใดเป็นผู้ทรงอำนาจที่แท้จริง พร้อมกับจงใจหักหน้าหลี่ปู้เหว่ย เพื่อบีบบังคับให้อีกฝ่ายเร่งก่อการกบฏเร็วขึ้น

หลี่ปู้เหว่ยพลันปรายตาบอกใบ้ต่อเล่าไอ่ เล่าไอ่ก็ยกมือทำท่าต่อขุนนางต้าฟูนามเฉียนจื๋อ เฉียนจื๋อลังเลเล็กน้อยค่อยเดินออกไปคุกเข่าคำนับกราบทูลว่า “กระหม่อมมีเรื่องหนึ่งคิดกราบทูล”

ภายในท้องพระโรงเงียบสงบลง ชางผิงจวินซึ่งอยู่แถวหน้าเซี่ยงเส้าหลง พลันเหลียวหน้ามากระซิบบอกว่า “มันเป็นคนของเล่าไอ่ ไทเฮามีพระบัญชาแต่งตั้งจากชนชั้นล่าง ขึ้นมาเป็นขุนนางต้าฟู”

เสี่ยวผานรับสั่งอย่างราบเรียบว่า “ท่านเฉียนมีคำพูดใดให้บอกมา”

ริมฝีปากของเฉียนจื๋อสั่นระริกเล็กน้อย ค่อยปลุกปลอบกำลังขวัญกล่าวว่า “ระหว่างนี้ในนครเสียนหยางมีคำโจษจันเล่าลือให้ร้ายต่อรัชทายาท กระหม่อมตรวจสอบดูแล้ว พบว่าส่งผลกระทบอย่างกว้างขวางขอรัชทายาททรงแต่งตั้งกระหม่อมทำการไต่สวนเรื่องราว...”

เสี่ยวผานตรัสตัดบทว่า “ท่านเฉียนได้ยินคำเล่าลืออันใด รีบบอกมาตามความสัตย์”

เฉียนจื๋อหน้าถอดสี คุกเข่าโครมลงกับพื้น โขกศีรษะจนหน้าผากแตกโลหิตหลั่งไหล กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “ที่เบื้องนอกเล่าลือกันว่ารัชทายาทมิใช่ราชโอรส...กระหม่อมสมควรตายหมื่นครั้ง”

เสี่ยวผานทรงพระสรวลฮาฮาตรัสว่า “ที่แท้เป็นเรื่องนี้” จากนั้นปั้นพระพักตร์เคร่งเครียดลง ตรัสว่า “คำเล่าลือยุติที่ผู้ทรงภูมิปัญญาหกรัฐตะวันออกบังเกิดจิตขลาดเขลา จงใจปล่อยข่าวลือใส่ความเรา

เฉียนจื้อเจ้ากลับยึดถือเป็นความจริง บอกว่าส่งผลกระทบอย่างกว้างขวางอันใด”

เฉียนจื้อแตกตื่นจนอุจจาระปัสสาวะเรี่ยราด โขกศีรษะร่ำร้องว่า “กระหม่อมไม่ได้หลงเชื่อข่าวลือ กระหม่อม...”

เสี่ยวผานตวาดด้วยความกริ้วว่า “ลากตัวเจ้าผู้นี้ออกไปประหารชีวิต บุรุษในตระกูลมันเนรเทศไปชายแดน สตรีผลักไสไปเป็นนางคณิกาประจำซ่องทางการ”

เฉียนจื้อร่ำร้องขอชีวิต แต่คนถูกชางเหวินจวินและทหารองครักษ์อันดุร้ายฉุดลากออกไป ทิ้งไว้แต่คราบโลหิตที่เกิดจากการโขกศีรษะจนหน้าผากแตกอยู่บนพื้นท้องพระโรง

หลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนจนปั้นยาก ขุนนางที่หลงเหลือก็ระย่นย่อต่อพระบารมีของเสี่ยวผาน

เสี่ยวผานกลับคืนเป็นปรกติ ตรัสอย่างเฉื่อยชาว่า “ตอนนี้คำเล่าลืออันเหลวไหลถ่ายทอดถึงท้องพระโรงแล้ว พระบิดารองเห็นควรจัดการอย่างไร?”

หลี่ปู้เหว่ยกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “รัชทายาทกล่าวถูกต้อง คำเล่าลือยุติที่ผู้ทรงภูมิปัญญา ขอเพียงพวกเราไม่สนใจ ย่อมยุติไปเอง”

เสี่ยวผานส่ายพระพักตร์เป็นความหมายไม่เห็นด้วย รับสั่งถามความเห็นของขุนนางอื่น ชางผิงจวินค่อยเดินออกมากราบทูลว่า “กระหม่อมเห็นว่าเรื่องนี้ต้องจัดการโดยเร็ว ขอรัชทายาทมีพระบัญชาสั่งห้ามมิให้ผู้ใดเอ่ยถึงเรื่องนี้เป็นส่วนตัว หากมีคนฝ่าฝืนจะกระทบถึงตระกูลเดียวกัน ผู้รายงานจะได้รับปูนบำเหน็จอย่างงาม”

เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจในบัดดล ทราบว่าเสี่ยวผานทรงนัดแนะกับหลี่ซือและชางผิงจวินที่เป็นขุนนางใกล้ชิด ใช้วิธีการอันเฉียบขาดดับมรสุมข่าวลือลง

เสี่ยวผานตรัสด้วยความโสมนัสว่า “คำพูดนี้ตรงกับใจเรา ก่อนที่เราจะทรงพระมาลาห้อยมุก หากมีผู้ใดเอ่ยถึงเรื่องนี้ ไม่ว่ามีตำแหน่ง

ใหญ่เล็กปานใด ล้วนประหารฆ่าสิ้นโดยไม่มีข้อยกเว้น” จากนั้นรับสั่งให้เลิกประชุม

เหล่าขุนนางพากันคุกเข่าส่งเสด็จ เสี่ยวผานเสด็จจากไป เซี่ยงเส้าหลงขณะจะล่าถอยออกจากท้องพระโรง กลับถูกชางผิงจวินฉุดรั้งไว้ กระซิบบอกว่ารัชทายาทต้องการพบ

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงรุดถึงห้องทรงพระอักษร เสี่ยวผานชิงรับสั่งให้หลี่ซือกับชางผิงจวินและพวกออกไปรอที่เบื้องนอกก่อน ทหารองครักษ์ยังปิดประตูห้องลง

เซี่ยงเส้าหลงก็ไม่แสดงความเคารพ หากแต่เดินถึงด้านหลังเสี่ยวผาน กล่าวเบาๆ ว่า “เพลิงไหม้ครั้งใหญ่ที่คลอกชาวเมืองหานตานหลายร้อยคนเสียชีวิต ใช่เป็นรัชทายาทส่งคนไปลงมือหรือไม่?”

เสี่ยวผานถอนพระทัยตรัสว่า “เราไม่มีทางเลือกอื่นอีก ไม่เช่นนั้นตอนนี้มิใช่เราฆ่าคน หากแต่เป็นผู้อื่นฆ่าเราสองแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงอับจนถ้อยคำ ในแง่มุมของความจริง ฝีมืออันอำมหิตของเสี่ยวผานนี้มีความจำเป็นทั้งยังได้ผล แม้แต่เซี่ยงเส้าหลงก็นึกหาวิธีการที่หมดจดกว่านี้ไม่ออก

เซี่ยงเส้าหลงเองสมควรมีส่วนรับผิดชอบต่อชีวิตหลายร้อยชีวิตที่ตายในกองเพลิง หากมิใช่เขาสรรหาเสี่ยวผานสวมรอยเป็นอิ๋งเจิ้ง ภัยพิบัตินั้นคงไม่บังเกิดขึ้น ยามนี้สำนึกเสียใจก็สายเกิน อาจบางทีนี่เป็นชะตา

นับตั้งแต่เขาผลักดันเสี่ยวผานขึ้นสู่บัลลังก์จิ๋นซีฮ่องเต้เป็นต้นมา นี่เป็นครั้งแรกที่เขาบังเกิดความเสียใจ

เสี่ยวผานตรัสเสียงนุ่มนวลว่า “ตอนนี้พระอาจารย์เป็นญาติสนิทเพียงหนึ่งเดียวของเรา ขออย่าได้ขุ่นเคืองเรา หากไม่มีสั้งเจียงจวินให้การสนับสนุน เราคงอ้างว้างเดียวดายนัก”

พระองค์ตอนแรกรับสั่งคำ “พระอาจารย์” สุดท้ายเปลี่ยนกลับมาเป็น “สั้งเจียงจวิน” สะท้อนเห็นถึงการเปลี่ยนแปลง ราวกับกำลังแสดง

ละครฉากหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงพลุ่งพล่านใจยิ่ง ต้องหักห้ามอารมณ์ไว้ กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “วันนี้กระหม่อมคิดมาทูลลารัชทายาท อีกสักครู่กระหม่อมจะเดินทางกลับสถานปศุสัตว์ รอคอยจนกว่าถึงพิธีทรงพระมาลาห้อยมุก”

เสี่ยวผานทรงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ตรัสว่า “สั่งเจียงจวินยังไม่ยอมให้อภัยแก่ความจำเป็นของเราหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงส่ายหน้าฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไหนเลยโทษว่าท่าน ซึ่งความจริงบนเวทีทางการเมือง ท่านโดดเด่นกว่าเจ้าแห่งรัฐที่แล้วมาทุกพระองค์ ยังมีผู้ใดเอาชนะท่านได้?”

เสี่ยวผานหันพระวรกายกลับมา พระเนตรทอประกายพิสดารอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน รับสั่งว่า “ยังมีอีกสี่เดือน เราจะทรงพระมาลาห้อยมุก หากพระอาจารย์ไม่โทษว่าเรา ก็ช่วยเหลือเรากำจัดกวาดล้างพวกของหลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่”

เซี่ยงเส้าหลงใจอ่อนลง ทอดถอนใจกล่าวว่า “เมื่อมีหวังเจี่ยนไยต้องใช้สอยเราเซี่ยงเส้าหลงอีก?”

เสี่ยวผานส่ายพระพักตร์ตรัสว่า “พระอาจารย์เข้าใจผิดแล้ว เราเรียกตัวหวังเจี่ยนกลับมาเพราะว่าเขาจะกลับมา อีกประการ หากพระอาจารย์ประสบเหตุเภทภัยใดที่รัฐฉี เราจะใช้ให้หวังเจี่ยนแก้แค้นแก่ท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงครุ่นคิดชั่วขณะจึงกล่าว “กระหม่อมคิดกลับสถานปศุสัตว์ เพื่อพักผ่อนสักระยะหนึ่งและอยู่ร่วมกับบุตรภรรยาเป็นการชดเชย ขอรัชทายาทอย่าได้คิดเฉไฉไป”

เสี่ยวผานทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า “มีแต่สั่งเจียงจวินแล้วบอกให้เราอย่าได้คิดเฉไฉ หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ไหนเลยกล้ากล่าวเช่นนี้?” จากนั้นตรัสถามว่า “สั่งเจียงจวินยังตั้งใจว่าหลังพิธีทรงพระมาลาห้อยมุกจะถอนตัวไปยังนอกด่านหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงสบสายตากับพระเนตรเสี่ยวผาน กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “นี่เป็นปณิธานของกระหม่อม ขอรัชทายาทอย่าได้เหนี่ยวรั้งไว้”

เสี่ยวผานฝืนแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า “สั่งเจียงจวินเป็นบุคคลหนึ่งเดียวที่เราไม่กล้าล่วงเกิน เรายังจะกล่าวกระไรได้? ตอนนี้เพียงมีข้อร้องขอประการหนึ่ง...ขอให้ท่านกำจัดหลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่ให้แก่เรา”

เซี่ยงเส้าหลงรับคำว่า “ตกลง หนึ่งเดือนให้หลังกระหม่อมจะกลับนครเสียนหยางทำศึกกับพวกมัน”

เซี่ยงเส้าหลงกับเถิงอี้และจิงจวิ้นควบม้าขึ้นถึงเนินเขาที่สูงที่สุดในสถานปศุสัตว์ ทอดตามองทัศนียภาพปลายฤดูใบไม้ผลิทั้งใกล้ไกล

ทิวทัศน์รอบข้างงามราวภาพวาด ฝูงม้าวัวแพะและอูฐท่องบนทุ่งหญ้าโดยเสรี ใต้หมอกอรุณอันเบาบาง หุบเขาเนินเขาเขียวเข้มสดใส บรรพตไกลตาสลัวเลือนราง บางครั้งปรากฏสายน้ำตกสาดเทลงมาเป็นการเพิ่มพูนชีวิตชีวา

เซี่ยงเส้าหลงเหม่อมองจี้เอียนหยาน ลู่ตันเอ๋อ สั่งหลัน เหล่าสตรีเซี่ยงเป่าเอ๋อ เด็กทั้งหลายควบม้าไล่กวดเป็นที่สนุกสนาน กล่าวขึ้นว่า “การออกศึกของข้าพเจ้าครั้งนี้ ผลรับมิใช่สร้างคุณูปการอันใด หากแต่สอนให้เรียนรู้เรื่องราวสองประการ”

จิงจวิ้นซักถามด้วยความสนใจ เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ก่อนอื่นคือรู้จักยอมรับความพ่ายแพ้ นั่นอาจเกิดขึ้นได้ในขณะที่ท่านเข้าใจว่ากำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ”

เถิงอี้กล่าวอย่างหวาดหวั่นไม่คลายว่า “หลี่มู่เป็นยอดขุนพลจริงๆ ตราบใดที่คนผู้นี้ยังคงอยู่ ทัพฉินเราอย่าหมายประกาศศักดาในแดนจ้าวได้”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “บนสมรภูมิสู้รบ หลี่มู่จะไม่แพ้พ่ายแก่ผู้ใด แม้แต่หวังเจี่ยนยังไม่อาจทำอย่างไรเขา แต่ว่าทวนเปิดเผยหลบหลีกง่าย ธนูลับยากป้องกัน สักวันหนึ่งหลี่มู่จะจบสิ้นในเงื้อมมือเจ้ารัฐจ้าวผู้โฉดเขลา นี่เป็นจุดจบของยอดขุนพลที่มีคุณูปการเหนือเจ้าแห่งรัฐ”

เถิงอี้กล่าวอย่างตะลึงลานว่า “เส้าหลงคล้ายบังเกิดความสะทก

สะท้อน สามารถบอกกล่าวให้กระจ่างกว่านี้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “นี่เป็นเรื่องประการสองที่ข้าพเจ้าเรียนรู้จากนครหลินจวือ ด้านการเมืองปราศจากเหตุผลใดๆ เพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวและส่วนรวม ต่อให้เป็นพี่น้องผองเพื่อนก็สามารถขายท่าน”

สีหน้าเถิงอี้กับจิงจวิ้นทอแววครุ่นคิด เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอีกว่า “ดังนั้นพวกเราต้องล้อมคอกก่อนวัวหาย ไม่เช่นนั้นวันใดที่เภทภัยกล้ำกรายจะรับมือไม่ทันท่วงที ต้องสูญเสียสิ่งที่หามาด้วยความยากลำบากไป ฟ้ามีเมฆฝนสุดหยั่งคาด คนมีโชคเคราะห์อยู่ทุกเช้าค่ำ เมื่อถึงเวลาแม้สำนึกเสียใจก็สายเกิน”

ยามนั้นจี้เอียนหยานกระตุ้นม้ามาสมทบเพียงลำพัง พอดีได้ยินคำพูดตอนท้ายของเซี่ยงเส้าหลงจึงกล่าว “คำพูดตอนท้ายของท่านกระตุ้นเตือนให้ผู้คนได้คิด เอียนหยาน พอได้ยินค่อยคลายใจลง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ข้าพเจ้าถูกผู้คนหลอกลวงมามากมาย ดังนั้นระแวงสงสัยว่า รัชทายาทก็หลอกลวงข้าพเจ้า พวกท่านเคยได้ยินเรื่องกระต่ายเปรียวตายหมดสิ้น จับสุนัขล่าเหยื่อต้มกินมาหรือไม่?”

จี้เอียนหยานแม้อ่านสรรพตำรามากมาย กลับไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อน จึงกล่าว “เรื่องราวเป็นอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงลอบด่าตัวเองเลอะเทอะเหลวไหล เรื่องที่ได้รับการบันทึกในหนังสือประวัติศาสตร์สือจี้ของซือหม่าเซียนราชวงศ์ฮั่น จี้เอียนหยานย่อมไม่เคยได้ยินมา จึงอธิบายว่า “เมื่อสุนัขล่าเหยื่อช่วยเหลือผู้เป็นนายล่ากระต่ายเปรียวได้ ผู้เป็นนายไม่มีความจำเป็นต้องพึ่งพาสุนัขล่าเหยื่ออีกต่อไป จึงจับต้มกินเป็นอาหาร ตอนนี้พวกเรามีสภาพเช่นนี้เอง หลังจากที่หลี่ปู้เหว่ยและเล่าไอ่ถูกกำจัด พวกเราจะกลายเป็นสุนัขล่าเหยื่อนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเราล่วงรู้ชาติกำเนิดที่แท้จริงของรัชทายาท จะส่งผลกระทบถึงความมั่นคงของราชบัลลังก์ของพระองค์”

จิงจวิ้นกลับไม่ล่วงรู้ชาติกำเนิดที่แท้จริงของเสี่ยวผาน เซี่ยงเส้าหลง

ค่อยบอกออกไป จิงจวิ้นจึงทราบว่าคำเล่าลือในนครเสียนหยางเป็นความจริง

เถิงอี้ชักชวนเซี่ยงเส้าหลงถอนตัวจากไปในบัดดล เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “หากพวกเราไปในบัดดล รับรองว่าไม่มีผู้ใดมีชีวิตรอดไปพบกับอูจว่อผู้เป็นพี่ใหญ่พวกเราได้”

เถิงอี้ จิงจวิ้นและจี้เอียนหยานล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป เซี่ยงเส้าหลงทอดตามองทิวทัศน์ไกลตา ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนเฝ้าดูเขาจนเติบใหญ่ ไม่มีผู้ใดล่วงรู้จิตใจของเขายิ่งกว่าข้าพเจ้า ขณะที่เขายังเป็นเด็กน้อยเยาว์วัย กลับออกอุบายสังหารจ้าวมู่กับมือ หลังจากนั้นยังกล่าวด้วยความกระหยิ่มยิ้มย่อง ในความคาดคิดของข้าพเจ้าตระกูลอูเราต้องมีสายของเขาปะปนอยู่ หากพวกเรามีความเคลื่อนไหวผิดปรกติใด คงไม่อาจรอดพ้นจากหูตาของเขา”

จิงจวิ้นร่ำร้องว่าจะหาตัวคนทรยศนั้นลงมือฆ่าทิ้ง จี้เอียนหยานกลับเห็นสมควรใช้คนผู้นี้ให้เป็นประโยชน์ เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอีกว่า “รัชทายาทเพียงกริ่งเกรงข้าพเจ้า ดังนั้นตราบใดที่ข้าพเจ้ายังอยู่ที่นี้ บุคคลอื่นคิดจากไป พระองค์จะไม่ก้าวก่าย พวกเราจะอาศัยโอกาสเช่นนี้ อพยพถิงฟาง เป่าเอ๋อและพวกออกนอกด่าน”

จี้เอียนหยานขมวดคิ้วกล่าวว่า “แต่เมื่อถึงรอบที่พวกเราจะติดตามไป เกรงว่าไม่ง่ายดาย”

เซี่ยงเส้าหลงหันไปถามจิงจวิ้นว่า “ตอนนี้ตระกูลอูเรามีกำลังมากน้อยเท่าใด?”

จิงจวิ้นกล่าวว่า “หากรวมชนเผ่าเราซึ่งเพิ่งมาใหม่ ลบผู้ตายในสมรภูมิออกไป มีทั้งสิ้นสองพันกว่าคน แต่เนื่องจากต้องคุ้มครองส่งสตรีและคนชราออกนอกด่าน คงเหลือผู้คนไม่มากนัก”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ผู้คนพวกมากกลับไม่สะดวกกับการหลบหนี ขอเพียงทิ้งไว้สักสามร้อยคนก็พอ แต่สามร้อยคนนี้ต้องเป็นชนชั้นมือดีและจงรักภักดีอย่างเต็มเปี่ยม เรื่องนี้มอบให้พี่รองกับน้องห้าไปดำเนินการ”

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า “แต่เส้าหลงใช่ครุ่นคิดหรือไม่ ขณะที่รัชทายาทกวาดล้างกลุ่มของหลี่ปู้เหว่ยและเล่าไอ่ ต้องโอบล้อมนครเสียนหยางกับเมืองหย่งตูไว้ เมื่อถึงเวลาพวกเรามีคนน้อยจะหลบหนีไปได้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “พวกเราสามารถดำเนินการในที่นี้อย่างลับๆ หากเกิดเหตุเปลี่ยนแปลง จะหลบเข้าสถานปศุสัตว์ แล้วค่อยหาทางจากไป”

จี้เอียนหยานทอดถอนใจกล่าวว่า “วิธีหลบหนีที่ดีที่สุด ย่อมเป็นการขุดเจาะอุโมงค์ ปัญหาอยู่ที่จะปกปิดเป็นความลับอย่างไร?”

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันอุทานว่านางนึกออกแล้ว ชี้มือไปที่สุสานซึ่งบรรจุฝังเสื้อผ้าของหนีฮูหยินและเหล่าสตรีที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ กล่าวว่า “หากพวกเราซ่อมแซมสุสานเสื้อผ้านี้ขึ้นมาใหม่ ภายในสุสานขุดเจาะอุโมงค์ โดยมอบหมายให้เป็นหน้าที่ของพี่น้องของจวิ้นน้อยที่เพิ่งมาใหม่และคนของเอียนหยาน รับรองว่าไม่มีผู้ใดพบเห็น”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า “ปัญหาอยู่ที่รัชทายาททราบว่าข้าพเจ้าชมชอบดำเนินแผนอุบาย ขอเพียงส่งทหารฉินไปเฝ้าตามภูเขาต่างๆ พวกเราจะหลบหนีไปได้สักเท่าใด จากตอนนี้ถึงช่วงเวลาประกอบพิธีทรงพระมาลาห้อยมุกเหลือเพียงสี่เดือนเศษ ย่อมไม่อาจขุดเจาะอุโมงค์ยาวหลายลี้ได้”

จิงจวิ้นแสดงความเห็นว่า “เมื่อตอนเป็นเด็ก พวกเราสู้เด็กชายที่หมู่บ้านใกล้เคียงไม่ได้ จึงหลบซ่อนตัวอยู่ในถ้ำศิลา ดังนั้นขอเพียงอาศัยทางอุโมงค์หลบหนี ก็ซ่อนตัวไว้สักหลายวัน รอจนทัพฉินตรวจค้นผ่านไป ค่อยหลบหนีสู่นอกด่าน”

เซี่ยงเส้าหลงยินดียิ่ง กล่าวว่า “เรื่องเหล่านี้ให้ดำเนินการในบัดดล”

หลังเที่ยงวันนั้น อูอิ้งหยวนเรียกประชุมบุคคลระดับสูงของตระกูลอู กำหนดแบบแผนการล่าถอยจากรัฐฉินขึ้น เซี่ยงเส้าหลงค่อยสลัดลืมเลือนเรื่องราวทั้งหมด ใช้ชีวิตร่วมกับครอบครัวอย่างเต็มที่

สามวันให้หลัง ฉินชิงเดินทางมาถึง เซี่ยงเส้าหลงไม่อาจหักห้าม

ความคิดถึง โอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก ฉินชิงหน้าเปราะบาง บวกกับอูถิงฟางและพวกแอบดูอยู่ด้านข้าง คิดดิ้นรนกลับดิ้นไม่หลุด สร้างความอับอายจนหน้าแดงจรดใบหู

จี้เอียนหยานจึงชักชวนเหล่าสตรีล่าถอยออกจากห้องโถงชั้นใน ปล่อยให้หนุ่มสาวทั้งสองอยู่ด้วยกันสองต่อสอง

เซี่ยงเส้าหลงคลายมือจากการโอบกอดฉินชิง ฉุดลากนางมานั่งลงที่มุมห้อง กล่าวด้วยความรักเวทนาว่า “พี่ชิงซูบผอมแล้ว”

ฉินชิงก้มศีรษะกล่าวว่า “คราครั้งนี้ผู้อื่นมาหาท่าน เพราะมีเรื่องสำคัญคิดบ่งบอก”

เซี่ยงเส้าหลงถามไถ่รายละเอียด ฉินชิงกล่าวอย่างจริงจังว่า “ระหว่างนี้รัชทายาทคัดเลือกนางระบำนางหนึ่ง ฝึกให้นางเรียนรู้พิธีการต่างๆ ในวังฉิน เรื่องนี้กระทำเป็นความลับ ผู้อื่นบังเอิญพบเห็นเสื้อผ้าที่ช่างตัดเย็บภายในวังเย็บให้แก่นาง ค่อยทราบเรื่องได้”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วถามว่า “เรื่องนี้มีความหมายพิเศษอันใด?”

สีหน้าฉินชิงปรากฏแววหวาดหวั่นขึ้น กล่าวเสียงสะท้านว่า “นางระบำนี้มีรูปร่างหน้าตาคล้ายไทเฮาอยู่แปดส่วน เส้าหลง ข้าพเจ้ากลัวยิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงยื่นมือโอบรั้งฉินชิงเข้ามาในอ้อมอก กลางหลังกลับเย็นวะวาบ เขาคำนวณออกว่าฉินชิงคาดคิดอันใด

เสี่ยวผานตกลงพระทัยว่าจะกำจัดจีไทเฮา แต่จีไทเฮาจะอย่างไรเป็นพระมารดาในนาม หากกำจัดฆ่าทิ้งถือว่าอกตัญญู จึงใช้วิธีการขโมยฟ้าเปลี่ยนอาทิตย์ ให้สตรีนางนี้สวมรอยเป็นจีไทเฮา จำกัดบริเวณอยู่แต่ในวังต้องห้าม นับว่าสามารถตบตาชาวฉินได้ ฉินชิงที่บังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึง เพราะนางไม่ล่วงรู้ว่าจีไทเฮาไม่ใช่พระมารดาบังเกิดเกล้าของเสี่ยวผาน

เสี่ยวผานมิใช่เสี่ยวผานคนเดิมอีกต่อไป หากทว่ากลายเป็นอิ๋งเจิ้งผู้โหดเหี้ยมอำมหิต ไม่ว่าเป็นสิ่งกีดขวางใดบนเส้นทางเบื้องหน้า

พระองค์ล้วนกวาดทำลายไปสิ้น

ครั้งกระโน้นเสี่ยวผานทรงรับปากว่าจะปล่อยปละละเว้นจีไทเฮา ตอนนี้กลับไม่รักษาสัจจะ เขาควรทำอย่างไรดี?

ฉินชิงกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า “รัชทายาทเปลี่ยนไปมากมาย”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “พระองค์ปฏิบัติต่อท่านอย่างไร?”

ฉินชิงกล่าวว่า “พระองค์ดีต่อข้าพเจ้า มักเสด็จมาชวนสนทนา แต่กาลก่อนพระองค์ชมชอบเอ่ยถึงเรื่องของท่านที่สุด หากทว่านับแต่ท่านกลับมาจากนครหลินจวือ พระองค์ไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องของท่านต่อหน้าข้าพเจ้าอีก เมื่อพระองค์ไม่กล่าววาจา ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าพระองค์ครุ่นคิดอันใด”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความประหวั่นพรั่นใจอีกครา จึงถามว่า “รัชทายาททราบว่าท่านมาหาข้าพเจ้าที่สถานปศุสัตว์หรือไม่?”

ฉินชิงตอบว่า “เรื่องเช่นนี้ไหนเลยปิดบังพระองค์ได้ พระองค์ยังกำชับข้าพเจ้านำขนมโก๋จำนวนหนึ่งมามอบต่อพวกท่าน”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ต่อให้ฆ่าข้าพเจ้า ก็ไม่กล้ารับประทานของที่พระองค์ส่งมา”

ฉินชิงพลันนั่งตัวตรง กล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “พระองค์กล้าทำร้ายท่านหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงวางมือลงบนหัวไหล่นาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “มิต้องตื่นเต้นไป ขนมโก๋เหล่านี้สมควรไม่มีปัญหา บอกต่อข้าพเจ้า หากข้าพเจ้าถอนตัวไปยังนอกด่าน ท่านจะติดตามข้าพเจ้าไปหรือไม่?”

ฉินชิงฟุบร่างกับอ้อมอกของเขา โอบเอวของเขาเอาไว้ กล่าวว่า “ต่อให้เส้าหลงท่านไปถึงสุดขอบฟ้า ฉินชิงจะขอเป็นเพื่อนอยู่เคียงข้างโดยไม่นึกสำนึกเสียใจเด็ดขาด”

เซี่ยงเส้าหลงโอบกอดเรือนร่างหอมกรุ่นของนางแนบแน่น ความคิดล่องลอยไปถึงท้องทุ่งหญ้าอันงามตระการไกลโพ้น มีแต่อยู่ที่นั้นเขาจึงสามารถผ่านวันเวลาอย่างสุขสงบซึ่งถวิลหามาถึงสิบปี

มรสุมในเสียนหยาง

ฉินชิงพักอาศัยที่สถานปศุสัตว์สามวัน ค่อยเดินทางกลับนครเสียนหยาง

ตอนนี้เซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้พระทัยเสี่ยวผานแล้ว เพื่อรักษาไว้ซึ่งราชบัลลังก์ พระองค์ไม่ทรงใจอ่อนเด็ดขาด มาตรแม้นยังไม่แน่ใจว่าพระองค์กล้าจัดการกับเขา แต่บทเรียนที่นครหลินจวือ ทำให้เซี่ยงเส้าหลงไม่กล้าชะล่าใจอีก ทุกวี่วันตื่นขึ้นมาจะฝึกซ้อมเพลงดาบ ทั้งซักซ้อมและขี่ม้ายิงธนู

พวกเขาคัดเลือกคนจากตระกูลอูและชนเผ่าตระกูลจิงจำนวนสามร้อยคน ในจำนวนนี้รวมทั้งมือดีเช่นอูเอี๋ยนจู้และจิงสั้ง ให้ฝึกซ้อมการใช้ดาบและหน้าไม้ เซี่ยงเส้าหลงยังถ่ายทอดวิชาเข็มบินแก่ทั้งหมดด้วย

อูอิ้งหยวนและพวกทยอยอพยพออกจากนครเสียนหยาง เดินทางไกลสู่นอกด่าน วันนี้ถึงรอบของอูถิงฟาง จ้าวจื้อ โจวเว่ย สั้งหลัน เถียนเจิน เถียนฟ่ง ลู่ตันเอ๋อ และเซี่ยงเป่าเอ๋อ ก่อนออกเดินทางย่อมบังเกิดความอาลัยอาวรณ์ แทบไม่อาจตัดใจแยกจากกัน

เซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้ จิงจวิ้นและจี้เอียนหยานติดตามส่งเป็นเวลาสามวัน ค่อยกลับมายังสถานปศุสัตว์ รู้สึกว่าสถานปศุสัตว์สูญเสียความคึกคักครึกครื้น กลายเป็นเงียบงันวังเวง

ระหว่างรับประทานอาหารค่ำ เถิงอี้บอกว่าเขาเพ่งเล็งสงสัยอูอิ้งเอิน

เป็นสายให้แก่เสี่ยวผาน อูอิ้งเอินเป็นน้องสามของอูอิ้งหยวน ที่แล้วมาคัดค้านเรื่องถอนตัวออกจากนครเสียนหยาง แต่ตอนนี้ขอจากไปเป็นขบวนสุดท้าย แสดงว่าตระเตรียมส่งข่าวถึงเสี่ยวผาน

จี้เอียนหยานเสนอให้ส่งตัวบุตรภรรยาของอูอิ้งเอินออกนอกด่าน จากนั้นกระตุ้นเตือนอูอิ้งเอินว่า เสี่ยวผานต้องไม่ปล่อยปละละเว้นผู้ที่ทำงานลับให้แก่พระองค์ หวังว่าอูอิ้งเอินจะได้คิด ยินยอมกลับตัวกลับใจ

เซี่ยงเส้าหลงบอกว่าวันพรุ่งนี้พวกเขาจะกลับนครเสียนหยาง จี้เอียนหยานจึงอาสารั้งอยู่ที่สถานปศุสัตว์ เซี่ยงเส้าหลงแม้ยากตัดใจแยกจาก แต่ก็อับจนปัญญา

เวลายิ่งมายิ่งกระชั้นใกล้เข้ามา อีกสามเดือนจะถึงกำหนดเวลาทรงพระมาลาห้อยมุกของเสี่ยวผาน ทุกประการจะจัดการในหลายวันนั้น

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงเดินทางกลับมาถึงนครเสียนหยาง ภารกิจประการแรกคือเข้าวังไปเฝ้าเสี่ยวผานที่ห้องทรงพระอักษร พบว่าหลี่ซือก็อยู่ภายในห้องด้วย

เซี่ยงเส้าหลงถวายความเคารพเสี่ยวผาน เสี่ยวผานรับสั่งให้หลี่ซือบรรยายสถานการณ์ให้ทราบ หลี่ซือกลับก้มศีรษะหลบสายตาเซี่ยงเส้าหลง ปากกล่าวว่า “หลี่ปู้เหว่ยไม่ใคร่อยู่ที่นครเสียนหยาง อ้างว่าควบคุมงานขุดคลองใหญ่ระยะสุดท้าย แท้ที่จริงลอบติดต่อกับขุมกำลังท้องถิ่น เพื่อที่หากเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงทางการเมือง จะได้รับการสนับสนุนจากท้องถิ่น”

เซี่ยงเส้าหลงสอบถามถึงก่วนตงแส หลี่ซือตอบว่า “รัชทายาทเพิ่งโยกย้ายก่วนตงแสไปยังชายแดนรัฐหาน เพื่อตรึงทัพหานไว้ นอกจากมันจะขัดพระบัญชากลับมา ไม่เช่นนั้นวันที่รัชทายาททรงพระมาลาห้อยมุกมันยังอยู่แดนไกล”

เสี่ยวผานตรัสเสริมว่า “วิชายิงธนูของคนผู้นี้ร้ายกาจเกินไป ตราบใดที่มันอยู่ที่นี้ เรายากจะนอนตาหลับได้ ที่ข้างกายมันมีหูตาของเราปะปนอยู่ ขอเพียงมันมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ จะมีคนถือพระบัญชาของเราประหารชีวิตมันในบัดดล”

หลี่ซือกล่าวสืบต่อ “ตอนนี้เมืองหย่งตูเท่ากับตกเป็นของเล่าไอ่ คนของมันมีจำนวนเพิ่มขึ้นถึงสามหมื่นคน รัชทายาทประเมินว่า หลี่ปู้เหว่ยจะฉวยโอกาสที่รัชทายาทเสด็จไปทรงพระมาลาห้อยมุกที่เมืองหย่งตู ซึ่งเป็นนครหลวงเก่า ชักชวนเล่าไอ่ปฏิบัติการพร้อมกัน โดยยึดนครเสียนหยางไว้ เนื่องจากกองทหารราบยังอยู่ในมือสีซัง ทหารองครักษ์ของชางเหวินจวินต้องตามเสด็จไปยังเมืองหย่งตู ดังนั้นหลี่ปู้เหว่ยสามารถก่อการสำเร็จได้”

เสี่ยวผานตรัสอย่างเฉื่อยชาว่า “หลี่ปู้เหว่ยและเล่าไอ่ถือตราหยกของไทเฮาอยู่ บุคคลอื่นไม่ทราบความนัย อาจหลงเชื่อพวกมัน กลายเป็นผู้ร่วมก่อการโดยไม่รู้ตัว”

เซี่ยงเส้าหลงรับฟังถึงตอนนี้จึงกล่าว “ทางนครเสียนหยางมอบให้ข้าพเจ้ารับผิดชอบ รับรองว่าหลี่ปู้เหว่ยไม่อาจก่อการได้”

เสี่ยวผานทรงอึ้งไปวูบ สบพระเนตรกับหลี่ซือแล้วตรัสว่า “ไม่มีสั้งเจียงจวินอยู่ข้างกายเรา เราไหนเลยวางใจได้? ทางนครเสียนหยางปล่อยให้แม่ทัพเถิงกับแม่ทัพจิงดูแล สั้งเจียงจวินเป็นเพื่อนเราไปยังเมืองหย่งตู”

หากเสี่ยวผานตั้งพระทัยกำจัดเขา ต้องยืมมือหลี่ปู้เหว่ยหรือเล่าไอ่จัดการเขา เช่นรับสั่งผ่านเหมาเจียวซึ่งเป็นสายให้แก่พระองค์ขุดหลุมพรางดักล่อเขา

เซี่ยงเส้าหลงแม้คาดคิดเช่นนั้น เปลือกนอกยังกล่าวราวไม่มีเรื่องราวใดว่า “รัชทายาทมีคำสั่ง กระหม่อมย่อมต้องปฏิบัติตาม”

เสี่ยวผานทรงขมวดพระขนง รับสั่งให้หลี่ซือออกจากห้องทรงพระอักษรไปก่อน ค่อยทอดถอนพระทัยตรัสว่า “สั้งเจียงจวินใช่ไม่พอใจเราหรือไม่? มีเรื่องมากหลายที่เราไม่มีทางออกอื่นอีก จำเป็นต้องลงมืออย่างเฉียบขาด”

เซี่ยงเส้าหลงจับจ้องมองเสี่ยวผานอย่างลึกซึ้ง มีความรู้สึกคล้ายมองดูคนแปลกหน้าผู้หนึ่ง ปากถามว่า “รัชทายาทเตรียมจัดการกับไทเฮา

อย่างไร?”

เสี่ยวผานแค่นพระสุรเสียงอย่างเย็นชา ตรัสว่า “เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ สั้งเจียงจวินยังเจรจาให้แก่สตรีที่ประพฤติเหลวแหลก สร้างความเสื่อมเสียแก่วังฉินเราอีกหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงสวนคำว่า “นี่เป็นคำร้องขอเพียงหนึ่งเดียวของกระหม่อมรัชทายาทคิดฆ่าผู้ใด ข้าพเจ้าล้วนไม่ยุ่งเกี่ยว แต่คิดขอให้เห็นแก่บุญคุณน้ำใจเมื่อกาลก่อน ปล่อยปละละเว้นไทเฮาด้วย”

พระเนตรเสี่ยวผานทอประกายอำมหิตวูบหนึ่ง ไม่ทราบเป็นความตั้งพระทัยฆ่าฟันต่อจีไทเฮาหรือเซี่ยงเส้าหลง จากนั้นสลายวับ ตรัสอย่างครุ่นคิดว่า “ขอเพียงพระนางไม่ยุ่งเกี่ยวกับข้อราชการ ยินยอมรั้งอยู่ในวัง เราจะไม่ทอดทิ้งพระนาง สั้งเจียงจวินคงพึงพอใจแล้วกระมัง?”

หากมิใช่ได้รับข่าวสารจากฉินชิง เซี่ยงเส้าหลงไม่แน่ว่าจะเชื่อรับสั่งนี้ แต่ตอนนี้เพียงบังเกิดความประหวั่นพรั่นใจ

หากแม้นเซี่ยงเส้าหลงตัวคนเดียว ไม่มีห่วงผูกพันอันใด ยามนี้คงตัดใจกล่าวโทษเสี่ยวผานรับสั่งไม่ตรงกับพระทัย แต่พอหวนนึกถึงเถิงอี้ จิงจวิ้น จี้เอียนหยานและพวกอีกหลายร้อยชีวิต จำต้องสะกดกลั้ำกลืนไว้ คนอยู่เคียงคู่เจ้าชีวิต เฉกเช่นอยู่คู่กับพยัคฆ์ หากประมาทพลาดพลั้งจะชักนำเภทภัยใส่ตัวเองและครอบครัว

พระสุรเสียงเสี่ยวผานอ่อนโยนลง ตรัสเบาๆ ว่า “พระอาจารย์ไม่เชื่อเราหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “รัชทายาทวางแผนจัดการกับหลี่ปู้เหว่ยและเล่าไอ่ตั้งแต่แรก ไม่ต้องให้ข้าพเจ้ารับใช้ มิสู้อนุญาตให้ข้าพเจ้าจากไปในคืนนี้”

เสี่ยวผานทรงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ตรัสคำว่า “ไม่” ออกมา

เซี่ยงเส้าหลงก็สะท้านใจอย่างรุนแรง คำพูดของเขาเหล่านี้คิดทดสอบปฏิกิริยาของเสี่ยวผาน ปรากฏว่าได้รับคำตอบที่น่ากลัวที่สุด

เสี่ยวผานตรัสอีกว่า “พระอาจารย์เคยรับปากว่าจะรอจนเราทรง

พระมาลาห้อยมุกแล้วค่อยจากไป ไหนเลยไม่รักษาคำพูด?” ทรงทอดถอนพระทัยแล้วตรัสว่า “ท่านไม่คิดประหารฆ่าหลี่ปู้เหว่ยกับมือหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าหากยืนกรานความตั้งใจ เกรงว่าไม่อาจก้าวออกจากประตูวังได้ ยามนั้นแสร้งเป็นเหนื่อยล้าทั้งกายและใจ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “หากข้าพเจ้ารักษาคำพูด รัชทายาทก็ยินยอมรักษาคำพูดด้วยหรือ?”

เสี่ยวผานตรัสด้วยความไม่พอพระทัยว่า “เราไหนเลยเคยไม่รักษาคำพูดมาก่อน?”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกว่าสองปีนี้เกิดความเปลี่ยนแปลงใหญ่หลวงเกินไป ทำให้ระหว่างเขากับเสี่ยวผานไม่เชื่อถือกันและกันอีก เขาย่อมไม่โง่เขลาถึงขั้นเปิดโปงแผนอุบายที่เสี่ยวผานคิดจัดการกับจีไทเฮา เพียงกล่าวว่า “หากรัชทายาทไม่มีเรื่องอื่นอีก กระหม่อมคิดกลับบ้านไปพักผ่อนแล้ว”

เมื่อล่าถอยออกจากห้องทรงพระอักษร หลี่ซือยืนอยู่หน้าประตู พอพบเห็นเซี่ยงเส้าหลงก็กล่าวเบาๆ ว่าจะส่งเซี่ยงเส้าหลงสักระยะทางหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงทราบว่าอีกฝ่ายมีคำพูดจะกล่าว จึงเดินเคียงคู่กับหลี่ซือ มิคาดหลี่ซือเดินถึงลานสวนสนาม ตลอดรายทางล้วนสงบปากคำไว้

จิงสั้งและเหล่าองครักษ์เหล็กพอเห็นเซี่ยงเส้าหลง ก็จูงม้ามา หลี่ซือพลันกล่าวเบาๆ ว่า “เส้าหลงไปเถอะ” กล่าวจบสะบัดหน้ากลับไปในบัดดล

เซี่ยงเส้าหลงพลุ่งพล่านใจดุจมรสุม เนิ่นนานยังไม่สามารถสงบลงได้ หลี่ซือนับเป็นขุนนางคนโปรดที่ใกล้ชิดกับเสี่ยวผานที่สุด ด้วยสติปัญญาของเขา ย่อมคำนวณพระทัยเสี่ยวผานได้ มิหนำซ้ำดูจากความสัมพันธ์ระหว่างเซี่ยงเส้าหลงกับเสี่ยวผาน คาดเดาออกว่าเสี่ยวผานต้องไม่ปล่อยปละละเว้นเซี่ยงเส้าหลง

หากปราศจากจีไทเฮาและเซี่ยงเส้าหลง เสี่ยวผานจะรักษาศักดิ์ฐานะของ *“อิ๋งเจิ้ง”* ผู้เป็นราชโอรสจวงเซียงอ๋องไว้ได้ตลอดไป

นี่ยังเป็นปัญหาเชิงจิตวิทยา เมื่อจิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคตทอด

พระเนตรพบเซี่ยงเส้าหลงหรือจีไทเฮา จะทรงนึกออกว่าพระองค์เพียงเป็นอิ๋งเจิ้งตัวปลอม

ด้วยความเฉลียวฉลาดของหลี่ซือ ยามอยู่หน้าพระพักตร์เสี่ยวผานจงใจขีดเส้นแบ่งกับเซี่ยงเส้าหลงอย่างชัดเจน แต่ยังเสี่ยงตายใช้คำ *"ไปเถอะ"* อันกำกวม กระตุ้นเตือนสติเซี่ยงเส้าหลง ในใจเซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความอบอุ่นขึ้น รู้สึกว่าไม่เสียทีที่คบหาหลี่ซือเป็นสหาย

เซี่ยงเส้าหลงพอควบม้าออกจากประตูวัง ได้ยินผู้คนส่งเสียงร้องเรียกไล่หลัง พอเหลียวหน้าไป เห็นชางเหวินจวินควบม้าไล่ตามมาแต่ผู้เดียว

ชางเหวินจวินถามว่า "เส้าหลงคิดอพยพไปยังนอกด่านจริงๆ?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ข้าพเจ้าไม่เหมาะสมกับการรั้งอยู่ที่นี้ ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้ากลัวเห็นเหตุการณ์สู้รบทำสงครามที่สุดท่านรู้จักข้าพเจ้าเป็นเวลานาน สมควรทราบว่าข้าพเจ้าเป็นคนเยี่ยงไร"

ชางเหวินคิดกล่าวกระไรแต่แล้วกลั่ำกลืนไว้ เพียงกล่าวว่า "เรื่องนี้รัชทายาทคล้ายไม่ใคร่พอใจ เห็นว่าเช่นนี้จะสร้างความระส่ำระสายแก่กองทัพ"

เซี่ยงเส้าหลงเจ็บแปลบใจ กล่าวเบาๆ ว่า "มิต้องเกลี้ยกล่อมข้าพเจ้าแล้ว ตอนนี้หนึ่งเดียวที่เป็นความเสียใจของข้าพเจ้าคือ ไม่ได้จากไปตั้งแต่สองปีก่อน ตอนนั้นข้าพเจ้ายังมีความทรงจำที่ดีต่อนครเสียนหยางไม่เสื่อมคลาย"

กล่าวจบใช้เท้าหนีบท้องม้า เร่งระดับความเร็วของม้าให้เร็วขึ้น สลัดทอดทิ้งชางเหวินจวินไว้ด้านหลัง เหล่าองครักษ์เหล็กรีบเร่งม้าติดตามมา ม้าพ่วงพีสิบกว่าตัวควบขับไปตามถนนหลวงนครเสียนหยางอย่างรวดเร็ว

ยามนี้เซี่ยงเส้าหลงค่อยบังเกิดความผิดหวังต่อเสี่ยวผานถึงที่สุด ความหวังเพียงหนึ่งเดียวของเขาคือ ทำอย่างไรจึงช่วยชีวิตจีไทเฮาได้?

นับแต่หลงพลัดเข้ามาในยุคโบราณกาลนี้ เซี่ยงเส้าหลงเผชิญกับการต่อสู้ช่วงชิงทุกรูปแบบอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน เคี่ยวกรำจิตใจของเขาจน

แข็งแกร่งกว่าผู้ใด มาตรว่าคู่มือคือจิ๋นซีฮ่องเต้ เขาก็หาครั่นคร้ามไม่

แต่ว่าเขาไม่ประเมินเสี่ยวผานต่ำทรามไป ตรงกันข้ามเขารู้ซึ้งถึงความน่ากลัวของจิ๋นซีฮ่องเต้ยิ่งกว่าผู้ใดในยุคเลียดก๊กนี้

ในประวัติศาสตร์ชาวฮั่น จิ๋นซีฮ่องเต้คือผู้นำที่เบ็ดเสร็จเด็ดขาดองค์หนึ่ง สุดท้ายผู้คนทั้งแผ่นดินต่างต้องศิโรราบต่อพระองค์

ที่เสียดแทงใจคือ ผู้ยิ่งใหญ่แห่งประวัติศาสตร์ท่านนี้ เกิดจากการเพาะสร้างของเซี่ยงเส้าหลงเอง

เซี่ยงเส้าหลงปรารถนาใคร่แหงนหน้าร่ำร้องดังๆ เพื่อระบายความคับแค้นในอกออกมา แต่ว่าเขาไม่อาจทำเช่นนี้ หากทว่าต้องหนักแน่นเยือกเย็นกว่ายามใด มีแต่ทำเช่นนี้ เขาจึงมีความหวังรอดชีวิตไปถึงนอกด่าน เริ่มต้นชีวิตใหม่ของเขา

หากแม้จีไทเฮาทรงยินยอมติดตามเขาไป เขาจะนำพระนางจากไป เป็นการชดเชยความรู้สึกเสียใจต่อพระนาง

เซี่ยงเส้าหลงเพิ่งเหยียบย่างเข้าตึกตระกูลอู ก็ถูกเถาฟางฉุดลากเข้าห้องโถงชั้นในไป

เห็นเถิงอี้กำลังสนทนาเป็นเพื่อนกับแขกเหรื่อสองคน ทั้งสองกลับเป็นถูเซียนกับเสี้ยวเยี่ยถัน

เซี่ยงเส้าหลงวิ่งเข้าไปหาด้วยความยินดี กุมมือคนทั้งสองไว้ ลิงโลดจนไม่อาจกล่าววาจาใดได้

ขอบตาเสี้ยวเยี่ยถันเปียกชุ่มอยู่บ้าง ยิ้มพลางกล่าวว่า “เราผู้พี่ชราตอนอยู่ที่นครหลินจวือ ได้วางชีวิตเส้าหลงเป็นเดิมพัน เส้าหลงคงไม่โทษว่าเรากระมัง?”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ความเชื่อมั่นที่พี่ท่านมีต่อข้าพเจ้า ยังยิ่งกว่าความเชื่อมั่นที่ข้าพเจ้ามีต่อตัวเอง ดีที่ข้าพเจ้าวิ่งหนีรวดเร็ว ไม่เช่นนั้นวันนี้คงไม่สามารถจับมือถือแขนกับท่านทั้งสองในที่นี้ นี่เรียกว่าในสามสิบหกกลยุทธ์ หนีคือกลยุทธ์สุดยอด”

ทุกผู้คนหัวร่อครืนออกมา ถูเซียนทอดถอนใจกล่าวว่า “คำ *‘หนีคือกลยุทธ์สุดยอด’* อันประเสริฐ เมื่อครู่พวกเรากำลังหารือว่าจะไปจากดินแดนแห่งการช่วงชิงนี้อย่างไร”

ทุกผู้คนทรุดนั่งลงใหม่ เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวว่า “คราครั้งนี้เราเดินทางมายังนครเสียนหยาง เพื่อคิดชมดูจุดจบของหลี่ปู้เหว่ย แต่เมื่อครู่สนทนากับพี่เถิง ค่อยทราบว่าเส้าหลงตกอยู่ในสถานการณ์ลำบาก”

เซี่ยงเส้าหลงพอพบพานเสี้ยวเยี่ยถัน ความกลัดกลุ้มหม่นหมองล้วนปลาสนาการสิ้น บังเกิดความฮึกหาญแทนที่ หัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ผู้ที่สามารถยืนหยัดอยู่ในสถานะลำบากโดยไม่ล้มลง จึงเป็นลูกผู้ชายที่แท้จริง ยามนี้พี่เสี้ยวรุดมาช่วยเหลือข้าพเจ้า ยังกลัวกระทำการใหญ่ไม่สำเร็จหรือ?”

ถูเซียนกล่าวด้วยความยินดีว่า “เมื่อเห็นเส้าหลงบังเกิดความเชื่อมั่นอย่างเปี่ยมล้น พวกเราย่อมยินดี ตอนนี้ทุนรอนของหลี่ปู้เหว่ยมีแต่กองทหารราบ กองกำลังของก่วนตงแส กองกำลังส่วนตัวหนึ่งหมื่นห้าพันนาย และเล่าไอ่ที่สุมหัวรวมกับมัน พวกเราสมควรบีบบังคับมันเข้าสู่จุดอับ ล้างแค้นอันยิ่งใหญ่นี้”

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวอย่างจริงจังว่า “ปัญหาอยู่ที่พวกเราหลังจากปลิดปลงหลี่ปู้เหว่ย จะจากไปโดยปลอดภัยได้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “พี่ท่านสามารถเนรมิตเซี่ยงเส้าหลงขึ้นมาอีกคนหนึ่งหรือไม่?”

ทุกผู้คนงงงันวูบใหญ่ เซี่ยงเส้าหลงกล่าวสืบต่อ “อูกัวถนัดจัดเจนในการสวมรอยปลอมแปลง ทั้งมีรูปร่างใกล้เคียงกับข้าพเจ้าที่สุด ขอเพียงพี่ท่านสามารถปลอมแปลงโฉมเขาคลับคล้ายกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามั่นใจว่าสามารถตบตาผู้คน ปลีกตัวไปจัดการกับศัตรูได้”

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวว่า “นี่เป็นงานที่ท้าทายเราเสี้ยวเยี่ยถันที่สุดมาตรว่ามีความยากลำบาก แต่เรารับรองว่าจะไม่สร้างความผิดหวังแก่เส้าหลง”

เซี่ยงเส้าหลงยกมือตบโต๊ะ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “พี่ท่านเมื่อกล่าว

เช่นนี้ สถานการณ์ก็ผิดแผกไป บุคคลแรกที่พวกเราคิดฆ่าคือก่วนตงแส ขอเพียงกำจัดคนผู้นี้ หลี่ปู้เหว่ยก็กลายเป็นพยัคฆ์ไร้เขี้ยวเล็บ ไม่อาจก่อการร้ายอีก”

เถิงอี้ผงกศีรษะเห็นพ้อง เถาฟางกลับกล่าวว่า “แต่ตอนนี้ผู้ที่พวกเรากริ่งเกรงที่สุดมิใช่หลี่ปู้เหว่ย หากทว่าเป็นรัชทายาท”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “นี่คือสาเหตุที่ข้าพเจ้าต้องการสร้างเซี่ยงเส้าหลงอีกคนหนึ่ง”

มุมปากเสี้ยวเยี่ยถันปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ สบสายตากับถูเซียนแวบหนึ่ง ทอดถอนใจกล่าวว่า “เส้าหลงยอดเยี่ยมยิ่ง หลอกลวงพวกเราสาหัสนัก”

เซี่ยงเส้าหลงฟังออกว่า เสี้ยวเยี่ยถันกับถูเซียนคาดเดาออกว่าเสี่ยวผานมิใช่อิ๋งเจิ้งตัวจริง

นี่เป็นเหตุผลที่เสี่ยวผานคิดกำจัดเขา เซี่ยงเส้าหลงจะต้องไม่มีชีวิตอยู่ในโลก เสี่ยวผานจึงสามารถขจัดเภทภัยนี้ตลอดกาล

การแตกหักระหว่างเซี่ยงเส้าหลงกับเสี่ยวผานถูกกำหนดแน่นอนแต่แรก ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

หลังจากนั้นอีกสิบกว่าวัน เซี่ยงเส้าหลงเข้าประชุมช่วงเช้าตามปรกติ แต่ปฏิเสธงานเลี้ยงทุกรูปแบบ เร่งฝึกซ้อมหน่วยรบพิเศษจำนวนสามร้อยคนนั้น

พวกเขาครอบครองยุทโธปกรณ์ล้ำยุค ซึ่งออกแบบโดยผู้เชี่ยวชาญในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดเช่นเขา ผ่านการดัดแปลงจากช่างฝีมือดีรัฐเวี่ยจนกลายเป็นชนชั้นมือดี ถนัดจัดเจนในการใช้อาวุธลับทุกชนิด มีความสามารถในการปีนกำแพงไต่ผนัง การสะกดติดตามและซุกซ่อนร่องรอย

ยามสนธยาของวันนี้ จี้เอียนหยานและอูกัวเดินทางมาจากสถานปศุสัตว์ พร้อมกับแจ้งข่าวดีให้ทราบ

ยอดหญิงจี้บอกว่าอูอิ้งเอินยอมรับว่าเป็นคนลอบส่งข่าวถึงรัชทายาท

แต่ยังแก้ต่างว่ารัชทายาทมีพระประสงค์ให้เขาหาทางทำให้ตระกูลอูเลิกล้มความคิดอพยพสู่นอกด่าน นางค่อยระบุว่ารัชทายาททรงเห็นว่าเซี่ยงเส้าหลงมีคุณูปการเหนือเจ้าแห่งรัฐ ตั้งพระทัยว่าจะกำจัดฆ่าทิ้ง อูอิ้งเอินค่อยบังเกิดความตื่นตระหนก สารภาพว่าที่แล้วมาเขาติดต่อกับคนของหลี่ซือนามเหยาเจี้ย

จี้เอียนหยานสรุปว่า อูอิ้งเอินรับปากร่วมมือกับเซี่ยงเส้าหลง แต่เพื่อความปลอดภัย นางส่งบุตรหลานและคนสนิทของอูอิ้งเอินออกนอกด่านไปแล้ว เพื่อมิให้มีคนถูกเหยาเจี้ยซื้อตัวไปอีก

เถิงอี้กล่าวเสริมว่า “อีกสองเดือนเศษต้องออกเดินทางไปยังเมืองหย่งตูแล้ว น้องสามวางแผนแยบคายไว้อย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “ข้าพเจ้าต้องการพบหน้าจีไทเฮาก่อน แล้วค่อยกำหนดรายละเอียด”

เถิงอี้กับจี้เอียนหยานล้วนใจหายวาบ เถิงอี้กล่าวว่า “ตอนนี้เล่าไอ่ยึดถือท่านเป็นหนามตำตา หากท่านไปยังเมืองหย่งตู ไม่แน่ว่าจะเกิดเรื่องขึ้น ยังมีหากรัชทายาทล่วงรู้เข้า อาจสะกิดเพลิงอำมหิตของเขากว่าเดิม”

จี้เอียนหยานก็กล่าวว่า “ไทเฮามิใช่ไทเฮาคนก่อน ถึงกับเข้าใจผิดคิดว่าท่านเป็นคนฆ่าบุตรชายของนาง สับเปลี่ยนบุคคลอื่นแทนที่ ดังนั้นท่านไม่สมควรไปพบนาง”

เซี่ยงเส้าหลงกลับไม่นึกถึงข้อนี้ รู้สึกอึดอัดขัดข้อง ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่อาจทนทานการติเตียนจากมโนธรรม จึงคิดไปพบหน้าจีไทเฮา หวังว่าสามารถช่วยเหลือนางรอดพ้นจากชะตากรรม” จากนั้นกล่าวกับจี้เอียนหยานว่า “ท่านสามารถเชื้อเชิญพี่ชิงมาหรือไม่ ข้าพเจ้าคิดไหว้วานนางจัดการนัดหมายพบกับจีไทเฮาเป็นการลับ”

จี้เอียนหยานหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “ท่านผู้นี้ดื้อรั้นดึงดัน โดยไม่ยอมฟังเสียงผู้ใดทั้งสิ้น จีไทเฮาให้กำเนิดบุตรชายแก่เล่าไอ่สองคน หรือว่านางยินยอมและทิ้งบุตรชายทั้งสองติดตามท่าน

ไป? ตอนนี้พวกเรายังเอาตัวไม่รอด ท่านกลับคิดก่อเหตุแทรกซ้อน ตอนที่ถิงฟางกับจือจื้อจากไป เคยกำชับข้าพเจ้าอย่าได้ปล่อยให้ท่านเสี่ยงอันตราย หากท่านต้องการไปพบสตรีนางนั้น ข้าพเจ้าจะขอแยกทางกับท่าน”

นับตั้งแต่เซี่ยงเส้าหลงรู้จักจี้เอียนหยานเป็นต้นมา นี่เป็นครั้งแรกที่เห็นนางกล่าวด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราดถึงเพียงนี้ สร้างความตื่นตระหนกจนสงบปากคำ ไม่กล้าโต้แย้งกับนาง

เถิงอี้ก็กล่าวว่า “คราครั้งนี้พี่รองไม่อาจช่วยเหลือท่าน โดยเฉพาะเรื่องนี้เกี่ยวพันถึงความเป็นความตายของผู้คนจำนวนมาก น้องสามสมควรเชื่อฟังเอียนหยานจึงถูกต้อง”

เซี่ยงเส้าหลงได้แต่รับคำ จี้เอียนหยานค่อยคลายความขุ่นเคืองลง

หลังจากนั้นเซี่ยงเส้าหลงทางหนึ่งฝึกอบรมหน่วยรบพิเศษทั้งสามร้อยคน ทางหนึ่งแนะนำอูกัวสวมรอยปลอมเป็นเขาอย่างไร หวังว่าสามารถตบตาเสี่ยวผาน หลี่ซือและพวกได้

พิรุธเพียงหนึ่งเดียวคือสุ้มเสียง ดีที่จี้เอียนหยานออกอุบายว่าเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม ให้เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นล้มป่วยลง อย่างนั้นต่อให้สุ้มเสียงแหบพร่าไปบ้าง ก็ไม่สะกิดความสงสัยของผู้คนขึ้น

ค่ำคืนนี้เสี้ยวเยี่ยถันกลับมาจากปศุสัตว์ ขอหยิบยืมเครื่องแบบแม่ทัพจากเซี่ยงเส้าหลง จากนั้นขังตัวเองอยู่ร่วมกับอูกัว ภายในห้องทั้งหมดได้แต่รอคอยอยู่เบื้องนอก ดูว่าอูกัวจะแปลงโฉมเป็นอย่างไร

จนบัดนี้ทุกผู้คนยังไม่ทราบว่า เซี่ยงเส้าหลงใช้ให้อูกัวปลอมเป็นเขา จิงจวิ้นอดถามคำถามนี้มิได้ เซี่ยงเส้าหลงจึงกล่าว “บุคคลแรกที่ข้าพเจ้าคิดตบตาคือหลี่ปู้เหว่ย รัชทายาทตกลงรั้งตัวหลี่ปู้เหว่ยอยู่เฝ้านครเสียนหยาง ด้วยพฤติการณ์ที่แล้วมาของหลี่ปู้เหว่ย ต้องฉวยโอกาสนี้กำจัดพี่รองกับน้องห้า ขอเพียงข้าพเจ้า...เอ๊ะ”

จี้เอียนหยาน เถิงอี้กับจิงจวิ้นรับฟังจนใจหายวาบ เหม่อมองดูอีกฝ่าย เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “พวกท่านคาดว่าก่วนตงแสจะใช้วิธีการเดียวกันนี้ ลอบกลับเข้ามายังนครเสียนหยางหรือไม่? ตอนนี้

ห่างจากช่วงเวลาทรงพระมาลาห้อยมุกเพียงหนึ่งเดือน ตามเหตุผลมันต้องไม่รั้งอยู่ที่ชายแดนจึงถูกต้อง”

เถิงอี้กล่าวว่า “หลี่ปู้เหว่ยสูญเสียมือประณีตเช่นพี่เสี้ยว ไหนเลยเนรมิตก่วนตงแสขึ้นมาอีกคนหนึ่งได้?”

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “หากหลี่ปู้เหว่ยวางแผนไว้แต่แรก สมควรหาตัวบุคคลที่คล้ายก่วนตงแสได้ไม่ยากนัก ข้อสันนิษฐานของเส้าหลงมีความเป็นไปได้อย่างมาก”

เซี่ยงเส้าหลงบอกให้เถาฟางแจ้งต่อถูเซียน ให้จับตาดูเรื่องนี้ จิงจวิ้นกล่าวสืบต่อ “เจตนาของพี่สามต้องการให้หลี่ปู้เหว่ยเข้าใจว่า พี่สามตามเสด็จรัชทายาทถึงนครหย่งตู แท้ที่จริงท่านยังรั้งอยู่ในนครเสียนหยางเพื่อจัดการกับมันหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า “นี่คือเหตุผลสำคัญ รองลงมาคือข้าพเจ้าจะได้ลงมืออย่างเต็มที่โดยมิต้องถูกรัชทายาทจับตาดูอยู่ทุกฝีก้าว”

เถิงอี้กล่าวว่า “แต่พวกเราต้องเตรียมการรับตัวอูกัวออกจากเมืองหย่งตู ไม่เช่นนั้นเกรงว่าเด็กน้อยนี้ไม่อาจรักษาชีวิตไว้”

เอ่ยถึงตอนนี้ ได้ยินเสียงเปิดประตูห้อง จากนั้นแว่วเสียงเสี้ยวเยี่ยถันดังว่า “ขอเพียงเส้าหลงปลอมเปลี่ยนตัวกลับมาเป็นอูกัวตัวจริงก็สามารถหลบหนีโดยสะดวกแล้ว”

ทุกผู้คนเหลียวหน้าไปตามเสียง เห็นเสี้ยวเยี่ยถันกับ *“เซี่ยงเส้าหลง”* อีกคนหนึ่งเดินช้าๆ ออกจากห้อง ต้องโห่ร้องชมเชยออกมา

อูกัวในคราบเซี่ยงเส้าหลงยกมือทำท่าแตะด้ามดาบ ปากตวาดว่า “โจรโฉดแซ่หลี่ เราเซี่ยงเส้าหลงรอตัดศีรษะโสโครกของท่านมาเจ็ดแปดปีแล้ว”

เขาพอเอ่ยปาก แม้แต่สุ้มเสียงก็ดัดได้คล้ายกับเซี่ยงเส้าหลงอยู่เจ็ดแปดส่วน

ทุกผู้คนหัวร่อครืนใหญ่ จี้เอียนหยานกล่าวเสียงเจื้อยแจ้วว่า “นี่เป็นไปไม่ได้ ไฉนปลอมแปลงได้ละม้ายเหมือนถึงเพียงนี้?”

อูกัวกล่าวอย่างขึงขังว่า “เอียนหยานกระทั่งเราผู้เป็นสามียังจดจำไม่ออก ช่างเลอะเทอะเหลวไหลนัก ระวังเราผู้เป็นสามีจะหย่าขาดจากท่าน”

จี้เอียนหยานร้องเพ้ย กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ท่านกล้าหย่าขาดจากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะฆ่าท่านในกระบี่เดียว”

ทุกผู้คนหัวร่องอหาย เซี่ยงเส้าหลงกลับบังเกิดความสะทกสะท้อน สองปีมานี้ตระกูลอูเพิ่งปรากฏเสียงหัวร่ออันเบิกบานหรรษาเช่นนี้เป็นครั้งแรก

เสี้ยวเยี่ยถันก็ชื่นชมผลงานของตัวเอง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เราใช้เวลาห้าวัน นำเนื้อไม้แกะสลักเป็นรูปศีรษะของเส้าหลง จากนั้นใช้ตำรับลับสร้างแบบพิมพ์จัดทำเป็นใบหน้าปลอมนี้ หลังจากลงสีและตกแต่ง ก็กลายเป็นเซี่ยงเส้าหลงอีกคนหนึ่ง”

จิงจวิ้นทอดถอนใจชมเชยว่า “ภายหน้าหากข้าพเจ้ายังไม่ทดสอบให้แน่ชัด จะไม่ยอมเชื่ออีกฝ่ายเป็นตัวจริงหรือไม่”

เสี้ยวเยี่ยถันยิ้มพลางกล่าวว่า “หากไม่มีอูกัว ต่อให้เรามีสามหัวหกกรก็ทำไม่ได้ เจ้าผู้นี้มีโครงสร้างทางร่างกายใกล้เคียงกับเส้าหลงเพียงแต่ไหล่บ่าแคบไปบ้าง ดังนั้นเราเสริมเบาะอยู่หลังเสื้อของเขาเป็นการแก้ไขจุดอ่อนข้อนี้”

จี้เอียนหยานยกมือปิดปากหัวร่อ กล่าวว่า “แต่ว่าอูกัวต้องหัดเดินให้ถูกต้อง ค่อยใช้การได้”

อูกัวแหงนหน้าหัวร่อ ก้าวยาวๆ ออกมา เลียบแบบท่วงท่าของเซี่ยงเส้าหลงเดินไปมา นับว่าละม้ายคล้ายเหมือนจริงๆ

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความรู้สึกผ่อนคลาย เขาทราบว่าตัวเองช่วงชิงโอกาสรุกกลับคืนมา ไม่ได้ตกอยู่ในสภาพตั้งรับอีกต่อไป

ค่ำคืนนั้นเซี่ยงเส้าหลงกับเสี้ยวเยี่ยถันนั่งอยู่ภายในเก๋งกลางสวนชมนภาดาวอันสวยงามด้วยกัน บังเกิดความสะทกสะท้อนนัก

เสี้ยวเยี่ยถันทอดถอนใจกล่าวว่า “ชีวิตช่างประหลาดแท้ ก่อนหน้านี้พวกเราคล้ายยังอยู่ที่นครหลินจวือ วุ่นวายกับการรับมือบุคคล

ประเภทต่างๆ และวิกฤตการณ์นานัปการ ยามนี้กลับอยู่ในนครเสียนหยาง เฝ้านึกว่าจะหลบลี้หนีหน้าไปอย่างไร”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า “เมื่อมีพี่ท่านคอยชี้แนะ ข้าพเจ้าเพิ่มความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยมว่า สามารถอพยพออกนอกด่าน เริ่มชีวิตใหม่ที่พวกเราแสวงหากัน”

เสี้ยวเยี่ยถันขบคิดแล้วกล่าว “พวกเราล้วนทราบว่ารัชทายาทต้องไม่ปล่อยให้หลี่ปู้เหว่ยซึ่งล่วงรู้ความลับชาติกำเนิดของพระองค์มีชีวิตสืบไป เราแม้ต้องการเห็นจุดจบของหลี่ปู้เหว่ย แต่จะมากจะน้อยมีอันตรายอยู่บ้าง อย่างนั้นพวกเราใช่สมควรจากไปก่อนก้าวหนึ่งหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเคยนึกถึงปัญหาข้อนี้ แต่มีเหตุผลสองประการทำให้เลิกล้มความคิดนี้ ก่อนอื่นการอพยพของตระกูลอู ยังต้องใช้เวลาอีกระยะหนึ่งค่อยเสร็จสมบูรณ์ ยังมีข้าพเจ้ากริ่งเกรงรัชทายาทเตรียมการด้านอื่นไว้ ขอเพียงข้าพเจ้าแสดงท่าทีคิดจากไป พระองค์จะส่งกำลังสกัดในระหว่างทาง เมื่อถึงเวลาต่อให้ฆ่าข้าพเจ้า ก็สามารถประกาศต่อคนภายนอกว่าข้าพเจ้าหนีหน้าไป ดังนั้นพวกเราต้องรอถึงช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุดค่อยจากไป นั่นสมควรเป็นวันที่รัชทายาททรงพระมาลาห้อยมุกและเพื่อความอยู่รอดของตัวเอง พวกเราต้องเปิดฉากบุกจู่โจมต่อหลี่ปู้เหว่ย หาไม่คงต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง”

เสี้ยวเยี่ยถันผงกศีรษะเห็นพ้องกล่าวว่า “ยังคงเป็นเส้าหลงคิดอ่านรอบคอบ”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “ความคิดอ่านของข้าพเจ้าไหนเลยเทียบเท่าพี่ท่าน เพียงแต่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ถึงความลึกซึ้งอำมหิตของรัชทายาทยิ่งกว่าข้าพเจ้า หากพลาดพลั้งไม่ระวัง จะประสบวาระสุดท้ายล้มตายหมดสิ้น”

เสี้ยวเยี่ยถันเปลี่ยนเป็นถามว่า เซี่ยงเส้าหลงตระเตรียมจัดการกับหลี่ปู้เหว่ยอย่างไร ผลการหารือตกลงให้เสี้ยวเยี่ยถันกับถูเซียนวางแผนร่วมกัน ทางฝ่ายเซี่ยงเส้าหลงจะจัดเตรียมกำลังเพื่อปฏิบัติการ

การศึกที่ตั้งเค้า

วันรุ่งขึ้น ฟ้ายังไม่รุ่งสาง ผู้คนในตระกูลอูล้วนตื่นขึ้นมาฝึกซ้อมฝีมือในสวนดอกไม้

เซี่ยงเส้าหลงใช้ความอดทนชี้แนะอูกัวใช้ดาบวิเศษ ซึ่งท่านอาชิงจัดสร้างขึ้นมาอีกเล่มหนึ่ง โดยมีแบบลักษณะเดียวกับดาบร้อยชนะ เนื้อเหล็กของดาบเล่มนี้ แม้ยังห่างไกลจากดาบร้อยชนะ หากทว่าเหนือกว่าอาวุธเล่มอื่นของท่านอาชิง

อูกัวเองก็เป็นชนชั้นมือดี ไม่ว่าท่วงท่าหรือพลังสภาวะ ล้วนลอกเลียนได้ละม้ายเหมือนนัก

เถิงอี้ถือกระบี่ม่อจื่อซ้อมมือกับอีกฝ่าย อูกัวรับมือได้ร้อยกว่ากระบวนท่า ค่อยปรากฏลางแพ้ขึ้น

อูเอี๋ยนจู้ อูซู จิงสั้งเหล่าองครักษ์เหล็กล้วนปรบมือชมเชย เซี่ยงเส้าหลงยังเรียกหาอูเอี๋ยนจู้มา กล่าวว่า “ในเหล่าองครักษ์เหล็ก นับท่านมีไหวพริบที่สุด คราครั้งนี้พวกท่านเป็นเพื่อนอูกัวไปยังเมืองหย่งตู ประการสำคัญคือรักษาชีวิตไว้ หากเห็นผิดท่าก็อาศัยเชือกขอเกี่ยวพาตัวหลบหนี”

อูเอี๋ยนจู้กล่าวว่า “ท่านเซี่ยงวางใจ ท่านเถาลอบส่งคนไปยังเมืองหย่งตูตั้งแต่สองปีก่อน ทั้งศึกษาภูมิประเทศ และเตรียมการต่างๆ ไว้แล้ว เมื่อถึงยามคับขันจะช่วยเหลือพวกเราได้อย่างแน่นอน”

จี้เอียนหยานยิ้มพลางกล่าวเสริมว่า “อูกัวผู้นี้เจ้าเล่ห์เพทุบาย มีแต่เอารัดเอาเปรียบผู้อื่น คิดลอบทำร้ายเขา ยังยากเย็นกว่าปีนป่ายขึ้นสวรรค์อีก เส้าหลงวางใจเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงก็เชื่อมั่นในตัวอูกัว ไม่เช่นนั้นคงไม่มอบหมายให้อีกฝ่ายปลอมเป็นเขาไปยังเมืองหย่งตู แต่ยังกระตุ้นเตือนอูเอี๋ยนจู้ว่า “รัชทายาทต้องรอจนสบโอกาส ค่อยลอบทำร้ายต่อ *‘เซี่ยงเส้าหลง’* คาดว่าคงเป็นช่วงเวลาที่เกิดการปะทะกับฝ่ายเล่าไอ่ จะได้ผลักภาระไปที่เล่าไอ่”

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “หากมีหนทางเคลื่อนย้ายหน้ากากบนใบหน้าอูกัว ไปสวมใส่กับซากศพที่มีรูปร่างใกล้เคียงกับเส้าหลง คงตบตารัชทายาทได้ชั่วคราว”

อูเจี๋ยนจู้รับปากว่าจะดำเนินการตามนี้ อูกัวพอดีเดินหอบหายใจเข้ามาสมทบ ถามว่า “เพลงดาบร้อยชนะของข้าพเจ้าเป็นอย่างไร?”

จี้เอียนหยานหัวร่อพลางกล่าวว่า “ท่านเซี่ยงของท่านไหนเลยมีสภาพเหนื่อยหอบราวกับขาดใจตายเช่นนี้?”

อูกัวหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า “อย่าลืมว่าเราเซี่ยงเส้าหลงยังไม่ฟื้นไข้หายป่วย สมควรเหนื่อยหอบจึงถูกต้อง”

จี้เอียนหยานผงกศีรษะกล่าวว่า “ยังคงเป็นท่านละเอียดรอบคอบ ข้าพเจ้าแทบลืมเลือนไป” จากนั้นหันไปกล่าวกับเซี่ยงเส้าหลงว่า “เส้าหลง ทางที่ดีให้ท่านเสี้ยวตกแต่งใบหน้าท่านเป็นอมโรคให้รัชทายาทเห็นก่อน เมื่อถึงเวลาแสร้งป่วย จะได้มีอำนาจโน้มน้าวจิตใจกว่าเดิม”

อูกัวกล่าวเสริมว่า “ตอนแรกให้แสร้งเป็นเหนื่อยอ่อน ต่อจากนั้นอาการป่วยค่อยทรุดหนักลง จึงแนบเนียนสมจริง”

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่า นี่เรียกว่า *“คนหนึ่งอุบายแคบสั้น สองคนอุบายงอกงาม”* ขณะจะกล่าววาจา เถาฟางก็นำคนผู้หนึ่งสาวเท้าก้าวปราดมา

ผู้มากลับเป็นยอดขุนพลแห่งรัฐฉิน ซึ่งไม่ได้พบกันมานาน...หวังเจี่ยนนั่นเอง

หวังเจี่ยนทั้งดำคล้ำและแข็งแกร่งกว่ากาลก่อน คนเปลี่ยนเป็นสุขุมหนักแน่นและมีพลังอำนาจ สายตายามกวาดกราดเป็นที่น่าเกรงขามนัก

ยามนี้บนใบหน้าหวังเจี่ยนประดับด้วยรอยยิ้มอย่างจริงใจ สวมกอดเซี่ยงเส้าหลงไว้ก่อน ปากกล่าวว่า “พี่สามทราบหรือไม่ว่าผู้น้องคิดถึงพวกท่านเพียงไหน?”

เถิงอี้กับจิงจวิ้นล้วนโถมเข้ามา พี่น้องร่วมสาบานทั้งสี่สวมกอดเป็นก้อนกลม สร้างความตื้นตันใจแก่ผู้คนจนคิดร่ำไห้ออกมา

หวังเจี่ยนหัวร่อฮาฮา แยกย้ายสวมกอดเถิงอี้กับจิงจวิ้นแล้วกล่าว “เส้าหลงซูบผอมไปบ้าง แต่มีสง่าราศีกว่าตอนที่เราไปจากนครเสียนหยาง พี่สะใภ้สามก็สวยสะคราญกว่าเดิม”

ทุกผู้คนห้อมล้อมเข้ามา พากันกุมมือแสดงความเคารพต่อยอดขุนพลแห่งรัฐฉินผู้นี้ เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “น้องสี่กลับมาตั้งแต่เมื่อใด เข้าเฝ้ารัชทายาทแล้วหรือไม่?”

หวังเจี่ยนกล่าวว่า “ขอเพียงดูจากชุดลำลองของเรา ก็ทราบว่าเรามาเป็นการลับ ไม่ทราบเพราะเหตุใด เราเห็นสมควรมาทักทายพวกท่านก่อน ค่อยเข้าเฝ้ารัชทายาทจะเหมาะสมกว่า”

ทุกผู้คนตื่นเต้นสงสัยยิ่ง จี้เอียนหยานกล่าวว่า “อาสี่ไฉนมีความคิดเช่นนี้?”

หวังเจี่ยนกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ซึ่งความจริงเรากลับมาตั้งแต่สามวันก่อน หากแต่รั้งอยู่สถานที่อันมิดชิดนอกเมือง เพียงส่งคนกลับมาสืบข่าว ด้วยกริ่งเกรงว่าหลี่ปู้เหว่ยหรือเล่าไอ่ปลอมพระบัญชาเรียกตัวเรากลับมา มิคาดกลับได้ยินข่าวว่า ระหว่างนี้น้องสามกับรัชทายาทคล้ายไม่กลมเกลียวกัน”

เถิงอี้ถามว่า “น้องสี่ได้ยินข่าวอันใด?”

หวังเจี่ยนกล่าวว่า “ก่อนอื่นรัชทายาทคล้ายไม่เห็นด้วยกับการที่พี่สามและตระกูลอูจะอพยพไปยังนอกด่าน ยังมีรัชทายาทห่างเหินจากพี่สามกว่าเดิม”

เซี่ยงเส้าหลงลอบตกลงใจ ปากกล่าวว่า “พวกเราเข้าห้องไปแล้วค่อยสนทนาเถอะ”

ทั้งหมดเข้าห้องโถงชั้นในทรุดนั่งลง หวังเจี่ยนแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า “คราครั้งนี้เรานำทหารหาญกลับมาสามหมื่น ทุกคนล้วนจงรักภักดีต่อเราหวังเจี่ยน ขอเพียงเราสั่งการคำเดียว จะกวาดล้างโจรกบฏแซ่เล่าโดยราบคาบ” เอ่ยถึงตอนนี้ทอดถอนใจกล่าวว่า “แต่เราเป็นห่วงรัชทายาท ทั้งยังห่วงใยว่าพระองค์จะไม่ประสงค์ดีต่อพี่สามพร้อมกับการเจริญวัยของรัชทายาท พระองค์เปลี่ยนเป็นยิ่งมายิ่งร้ายกาจ”

ทุกผู้คนทราบแน่แก่ใจว่า หวังเจี่ยนคงได้ยินข่าวปริศนาชาติกำเนิดของรัชทายาทมา จึงตั้งข้อสันนิษฐานเช่นนี้ พร้อมกันนั้นก็แสดงความไว้วางใจต่อเซี่ยงเส้าหลง จึงไม่บ่งบอกตรงๆ

เรื่องที่เสี่ยวผานประหารชีวิตขุนนางเฉียนจื๋อ แพร่สะพัดไปทั่วทั้งรัฐฉิน หวังเจี่ยนไม่มีเหตุผลที่ไม่ล่วงรู้

เถาฟาง จี้เอียนหยาน เถิงอี้ จิงจวิ้น และอูกัวล้วนจับจ้องมองเซี่ยงเส้าหลงเป็นจุดเดียว ดูว่าเซี่ยงเส้าหลงจะบอกเรื่องนี้ต่อหวังเจี่ยนอย่างไร

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “น้องสี่สมเป็นขุนพลหมายเลขหนึ่งแห่งรัฐฉิน เพิ่งกลับถึงนครเสียนหยาง ก็สืบหาข่าวได้โดยละเอียดถี่ถ้วน”

คำพูดนี้เท่ากับยืนยันข้อสันนิษฐานของหวังเจี่ยน หวังเจี่ยนรับฟังจนดวงตาทอประกายเย็นเยียบ กล่าวว่า “ศัตรูของเราเพียงเป็นพวกซงหนูที่ไม่มีสมองความคิด พี่สามต้องเผชิญกับกองทัพพันธมิตรของหกรัฐตะวันออก เราหวังเจี่ยนไหนเลยนับเป็นขุนพลหมายเลขหนึ่งได้?” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวย้ำอย่างเด็ดเดี่ยวว่า “พี่สามต้องการให้น้องสี่เช่นเราทำอะไร เราก็ทำเช่นนั้น โปรดบอกอย่างวางใจเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา ยื่นมือคว้าไหล่อันบึกบึนของหวังเจี่ยนกล่าวว่า “ข้าพเจ้าต้องการให้น้องสี่กวาดล้างกลุ่มโจรแซ่หลี่แซ่เล่า จาก

นั้นช่วยเหลือรัชทายาทรวมแผ่นดินเข้าเป็นปึกแผ่น สถาปนาราชวงศ์ฉินขึ้น ส่วนน้องสี่จะได้เป็นยอดขุนพลคู่บารมีกับฮ่องเต้”

หวังเจี่ยนสบสายตากับเซี่ยงเส้าหลง ค่อยหัวร่อออกมากล่าวว่า “วีรบุรุษผู้กล้าเป็นวีรบุรุษผู้กล้าตลอดกาล ทุกท่านโปรดดู พี่สามของเราผู้นี้ยังมีผู้ใดมีจิตใจกว้างขวางกว่าเขา เห็นซึ้งชืดชาต่อยศถาบรรดาศักดิ์ยิ่งกว่าเขา ผู้น้องละอายที่ไม่อาจเทียบเปรียบได้”

ทุกผู้คนล้วนสำนึกตื้นตันใจ ทั้งเข้าใจความหมายของหวังเจี่ยนเป็นอย่างดี

ควรทราบว่าสองแม่ทัพผู้ยิ่งใหญ่แห่งรัฐฉินประกอบด้วย เซี่ยงเส้าหลงกับหวังเจี่ยน คนทั้งสองล้วนมีศักดิ์ฐานะอันสูงส่ง โดยเฉพาะในกองทัพ หากคนทั้งสองจับมือกัน จะกอปรเป็นพลังที่แข็งข้อกับเสี่ยวผานได้ แต่ว่าเซี่ยงเส้าหลงปฏิเสธข้อเสนอของหวังเจี่ยน ช่วยให้รัฐฉินรอดพ้นจากวิกฤตการณ์ของความวุ่นวายภายใน

ทั้งหมดหาทราบไม่ว่า เซี่ยงเส้าหลงล่วงรู้จากประวัติศาสตร์ว่าไม่มีผู้ใดสามารถต่อกรกับจิ๋นซีฮ่องเต้ ดังนั้นกระทั่งครุ่นคิดยังไม่ครุ่นคิดถึงข้อนี้

เซี่ยงเส้าหลงพอได้รับคำชมเชยจากหวังเจี่ยน ต้องนึกละอายแก่ใจ กล่าวว่า “น้องสี่อย่าได้เยินยอข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังมีเรื่องมากหลายต้องพึ่งพาท่าน”

หวังเจี่ยนกล่าวอย่างจริงจังว่า “รัชทายาทอาจเป็นเจ้าแห่งรัฐที่ปรีชาสามารถที่สุดของรัฐฉินเรา หลี่ซือก็มีสติปัญญาเทียบเท่าซางเอียง แต่หากเอ่ยถึงการรบทัพจับศึก เราหวังเจี่ยนนอกจากพี่สามกับหลี่มู่แล้ว หาเกรงกลัวผู้ใดไม่ หากทว่าเรื่องแผนการอุบายยากระวังป้องกัน ไม่ทราบพี่สามคิดอ่านอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “น้องสี่ล่วงรู้รากฐานทางทหารของรัชทายาทหรือไม่?”

หวังเจี่ยนตอบอย่างรวบรัดชัดเจนว่า “กำลังหลักของรัชทายาทยัง

อยู่ที่ทหารองครักษ์กับทหารม้า ระหว่างนี้ทหารองครักษ์รับสมัครคนใหม่เพิ่มขึ้น มีกำลังราวห้าหมื่นนาย ไม่ว่าด้านการฝึกอบรม ยุทโธปกรณ์ และเบี้ยหวัดเงินเดือนล้วนสูงกว่าผู้อื่น ทั้งจงรักภักดีต่อรัชทายาท พี่สามต้องระวังป้องกันพวกเขา”

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงวันนั้นชางเหวินจวินติดตามออกจากวังเกลี้ยกล่อมเขาให้กลับไป กลับถูกเขาปฏิเสธ ชางเหวินจวินผู้น้องกับชางผิงจวินผู้พี่จะอย่างไรเป็นเชื้อพระวงศ์รัฐฉิน สายเลือดเข้มข้นกว่าน้ำ หากเกิดเรื่องขึ้นย่อมยืนอยู่ฝ่ายเสี่ยวผาน

หวังเจี่ยนกล่าวสืบต่อ “คราครั้งนี้รัชทายาทคิดกวาดล้างโจรกบฏ สมควรเรียกตัวหวนฉีกลับมา แต่พระองค์กลับเรียกตัวอันกู่ซีกลับจากชายแดนที่ติดกับรัฐฉู่ จากข้อนี้แสดงว่ารัชทายาทคิดจัดการกับพี่สาม”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างงุนงงว่า “อันกู่ซีกลับมาแล้ว พวกเราไฉนไม่ทราบมาก่อน?”

หวังเจี่ยนกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “นี่เป็นหมากลับของรัชทายาท แต่เราไม่ทราบแน่ชัดว่าอันกู่ซีมีกำลังพลมากน้อยเท่าใด เพียงทราบว่าเขาผละจากชายแดนประจำอยู่ที่หนึ่งที่ใด ขอเพียงได้รับพระบัญชาสามารถยกทัพถึงนครเสียนหยางหรือเมืองหย่งตูภายในหนึ่งวัน”

อันกู่ซีเป็นเชื้อพระวงศ์รัฐฉินดุจเดียวกับชางผิงจวินและชางเหวินจวิน ย่อมยืนอยู่ฝ่ายเสี่ยวผานเช่นกัน มิน่าเล่าหวังเจี่ยนดูออกว่าเสี่ยวผานตั้งพระทัยจัดการกับเซี่ยงเส้าหลง

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ไม่ว่ารัชทายาทเตรียมการอย่างไร ขอเพียงน้องสี่ช่วยคุ้มกันเซี่ยงเส้าหลงตัวปลอมออกจากเมืองหย่งตู อื่นๆ พวกเราสามารถรับมือเอง”

จี้เอียนหยานใช้สำเนียงอันไพเราะ อธิบายแผนการของพวกนางให้ทราบ หวังเจี่ยนพอฟังจบ เสนอให้สับเปลี่ยนตัว *“เซี่ยงเส้าหลง”* ในระหว่างทาง จะปกปิดได้ง่ายดายกว่าเดิม

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าเมื่อได้รับความช่วยเหลือจากหวังเจี่ยน

พวกเขาสมควรดำเนินแผนประสบผล หลังจากนั้นทั้งสองฝ่ายหารือวิธีการติดต่ออย่างลับๆ หวังเจี่ยนค่อยปลีกตัวจากไป

เซี่ยงเส้าหลงแวะไปหาเสี้ยวเยี่ยถัน พบว่าอีกฝ่ายนั่งอยู่หน้ากระจกทองเหลือง แปลงโฉมตัวเองเป็นคนชราผู้หนึ่ง จึงแจ้งการมาของหวังเจี่ยนให้ทราบ

เซี่ยงเส้าหลงยังขอให้เสี้ยวเยี่ยถันแต่งใบหน้าเขาซีดเซียวลง เขาจะได้อ้างว่าไม่สบาย ไม่สามารถเข้าประชุมช่วงเช้า แต่เสี้ยวเยี่ยถันเสนอให้อีกฝ่ายรับประทานหญ้าสมุนไพรชนิดหนึ่ง หลังจากรับประทานชีพจรจะเต้นไม่เป็นปรกติ หากแต่ไม่ส่งผลกระทบถึงสุขภาพ เช่นนี้จึงหลอกลวงเสี่ยวผานได้

หลังเที่ยงวันนั้น เสี่ยวผานมีพระบัญชาให้หมอหลวงสองคนมาตรวจอาการเซี่ยงเส้าหลงตามเสี้ยวเยี่ยถันคาดคิดไว้ ผู้ร่วมทางยังมีชางผิงจวิน

หมอหลวงทั้งสองผลัดกันแตะตรวจชีพจรเซี่ยงเส้าหลง ลงความเห็นเป็นเสียงเดียวกันว่า เซี่ยงเส้าหลงเหน็ดเหนื่อยตรากตรำเกินไปจนถูกความเย็นแทรกซึม

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิด พูดจาโน้มน้าวให้หมอหลวงทั้งสองเชื่อว่าสมมติฐานของโรคมาจากการที่เขาแตกทัพหลบหนี ใช้ชีวิตอยู่กลางพื้นหิมะระยะเวลาหนึ่ง

หมอหลวงพอล่าถอยออกจากห้อง ชางผิงจวินนั่งลงที่ข้างเตียง สีหน้าหม่นหมองกังวล คิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งกล่าวเสียงอ่อนล้าว่า “**จวินสั้ง** *(ท่านผู้มีฐานะสูงส่ง)* มีความในใจอันใดหรือ?”

ชางผิงจวินทอดถอนใจกล่าวว่า “ตอนนี้เราบังเกิดความคิดขัดแย้ง ทั้งต้องการให้เส้าหลงนอนป่วยต่อไป และภาวนาให้เส้าหลงฟื้นฟูสุขภาพดังเดิม”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกหัวใจร้อนผะผ่าว กุมมืออีกฝ่ายแนบแน่น กล่าว

เสียงแผ่วเบาว่า "ข้าพเจ้าเข้าใจดี พวกเรามิต้องสนทนาถึงเรื่องนี้อีก อิ๋งหยิงสบายดีหรือ? หยางตวนเหอปฏิบัติต่อนางอย่างไร?"

ชางผิงจวินน้ำตาเอ่อคลอหน่วยกล่าวว่า "พวกเรามีฐานะทุกวันนี้ล้วนได้รับการสนับสนุนจากเส้าหลง เมื่อเส้าหลงมีภัย เราสองพี่น้องกลับนิ่งดูดาย ยังนับเป็นผู้คนได้หรือ? เรื่องนี้รัชทายาทกระทำไม่ถูกต้อง"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความตื้นตันใจ กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า "เรื่องเช่นนี้ไม่อาจใช้ความผิดถูกเข้าตัดสิน และไม่สมควรบังเกิดความเคียดขึ้งต่อรัชทายาท ผู้น้องมีแผนรักษาชีวิตเอง"

ชางผิงจวินยกแขนเสื้อเช็ดคราบน้ำตา ขบคิดชั่วขณะแล้วกล่าว "เส้าหลงต้องระวังบุคคลชื่อ**เว่ยเหลียว*** เขาเป็นชาวเมืองต้าเหลียนรัฐวุ่ย เดินทางเข้าสู่รัฐฉิน เป็นที่ปรึกษาของรัชทายาท ตอนนี้ยังไม่มีตำแหน่งทางราชการ แต่ได้รับการยกย่องจากรัชทายาท เรื่องที่พระองค์ไม่ต้องการให้พวกเราล่วงรู้ ล้วนแต่หารือกับเขา คนผู้นี้เจ้าอุบายความคิดทั้งมีความรู้ด้านการทหาร เคยแต่งตำราพิชัยสงครามชื่อเว่ยเหลียวจื่อ เสนอให้ *'ผนวกรวมขยายใหญ่ กำหนดระบบการปกครองเป็นหนึ่งเดียว'* ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่นของรัฐฉินเรา รัชทายาทอาจได้รับผลสะท้อนจากเขา จึงกำหนดการรวมแผ่นดิน เป็นปัญหายิ่งใหญ่เฉพาะหน้า ไม่ว่าผู้คนหรือเรื่องราวที่ขัดขวางการรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น ต้องขจัดกวาดล้างไปให้หมดสิ้น"

เซี่ยงเส้าหลงค่อยเข้าใจในบัดดล ชางผิงจวินบอกใบ้ว่าเสี่ยวผานเพื่อรักษาพระอำนาจจึงต้องกำจัดเขาไปโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ ดังนั้นต้องการให้เขานอนป่วยต่อไป หากแม้นเขาตามเสด็จเสี่ยวผานไปยังเมืองหย่งตู คงไม่อาจรักษาชีวิตไว้

เซี่ยงเส้าหลงยังฟังออกอีกว่า เว่ยเหลียวแม้ไม่มีตำแหน่งทาง

** เว่ยเหลียวได้ชื่อว่าเป็นทั้งนักนิติธรรมและนักการทหาร เป็นผู้ศึกษาหลักกฎหมายของชางเอียงอย่างเฉพาะเจาะจง ผลงานชิ้นเอกคือตำราเว่ยเหลียวจื่อ ซึ่งครอบคลุมหลักนิติธรรมและวิชาการทางทหาร เว่ยเหลียวกับหลี่ซือเปรียบเสมือนมือซ้ายขวาของจิ๋นซีฮ่องเต้ มีส่วนช่วยให้จิ๋นซีฮ่องเต้รวมประเทศเป็นปึกแผ่น*

ราชการ หากแต่เป็นบุคคลที่เสี่ยวผานทรงกำหนดให้มาจัดการกับเขา ทั้งนี้เพราะในบรรดาผู้ช่วยอันเข้มแข็งของเสี่ยวผาน ล้วนแต่มีน้ำใจไมตรีกับเขา ดังนั้นหากคิดกำจัดเขา จำต้องพึ่งพา *"คนนอก"*

เซี่ยงเส้าหลงตบมือบนหลังมือของชางผิงจวิน ยิ้มพลางกล่าวว่า "กลับไปรายงานรัชทายาทเถอะ บอกต่อพระองค์ว่าไม่ว่าอย่างไร ข้าพเจ้าต้องตามเสด็จไปยังเมืองหย่งตู"

ชางผิงจวินรับฟังจนปากอ้าตาค้าง เห็นเซี่ยงเส้าหลงขยิบตาต่อเขา แม้ยังไม่ทราบว่าในน้ำเต้าเซี่ยงเส้าหลงขายยาอะไร แต่ล่วงรู้ว่าอีกฝ่ายมีแผนเป็นมั่นเหมาะ ค่อยอำลาจากไป

หลังจากนั้นอีกสามวัน เสี่ยวผานทรงจัดส่งหมอหลวงมาตรวจอาการเซี่ยงเส้าหลงทุกวัน

ยามนี้ห่างจากกำหนดเวลาเดินทางสู่เมืองหย่งตูเพียงสิบวัน เซี่ยงเส้าหลงแสร้งเป็นอาการกระเตื้องขึ้นตามลำดับ พกพาสีหน้าที่อมโรคเข้าวังฉินไป

เสี่ยวผานเสด็จออกจากประตูวังมาต้อนรับ ตรัสถามสารทุกข์สุกดิบของอีกฝ่าย ค่อยเสด็จนำเซี่ยงเส้าหลงเข้าห้องทรงพระอักษร ปิดประตูหารือลับกัน

จิ๋นซีฮ่องเต้ในอนาคตระบายพระปัสสาสะคำหนึ่ง ตรัสว่า "ดีที่สั้งเจียงจวินทุเลาหายดี ไม่เช่นนั้นไม่มีสั้งเจียงจวินอยู่ข้างกาย ช่วยวางแผนจัดการกับเหล่าโจรกบฏ คงย่ำแย่แล้ว"

เซี่ยงเส้าหลงจับจ้องมองเจ้าแห่งรัฐที่เขาเฝ้าส่งเสริมจนเจริญวัย ในใจไม่ทราบเป็นความรักหรือแค้นกันแน่ ยามนั้นดัดสุ้มเสียงเป็นแหบแห้ง กล่าวถามว่า "ทุกประการเตรียมพร้อมแล้วหรือไม่?"

เสี่ยวผานผงกพระเศียรตรัสว่า "ทุกประการตระเตรียมพร้อมพรัก หวังเจี่ยนกลับมาแล้ว พร้อมด้วยทหารหาญจำนวนสามหมื่น เราสั่งให้เขาลอบเคลื่อนกำลังไปยังละแวกเมืองหย่งตู เพื่อลงมือตามแผน"

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วถามว่า "ตามแผนอันใด?"

เสี่ยวผานตรัสด้วยความกระอักกระอ่วนอยู่บ้างว่า “ตามรายงานของเหมาเจียว ค่ำคืนที่เราทรงพระมาลาห้อยมุก เล่าไอ่จะฉวยโอกาสที่จัดงานเฉลิมฉลอง รวบรวมสมัครพรรคพวกก่อการกบฏ เมื่อถึงเวลานั้น หวังเจี่ยนจะล้อมเมืองหย่งตูไว้อย่างแน่นหนา ไม่ปล่อยให้โจรกบฏหลบหนีได้แม้สักคนเดียว”

เซี่ยงเส้าหลงแสร้งกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “หวังเจี่ยนกลับมาแล้วไฉนไม่มาหาข้าพเจ้า?”

เสี่ยวผานรีบตรัสว่า “เป็นเราสั่งห้ามไม่ให้เขาเข้าเมือง สั้งเจียงจวินอย่าได้โทษว่าตำหนิเขา”

เซี่ยงเส้าหลงเปลี่ยนเป็นถามว่า “ทางด้านหลี่ปู้เหว่ยมีความเคลื่อนไหวอันใด”

เสี่ยวผานทรงพระสรวลเสียงเย็นชาตรัสว่า “ตอนนั้นมันยังไม่กล้ามีความเคลื่อนไหวอันใด แต่รอจนเรานำเหล่าขุนนางทั้งบุ๋นบู๊เดินทางมาถึงเมืองหย่งตู สภาพการณ์คงแปรเปลี่ยนไป เมื่อถึงเวลานั้น ขุนนางจงต้าฟูนามเว่ยเหลียวจะจัดการกับหลี่ปู้เหว่ย เขาถือตราอาญาสิทธิ์ของเรา สามารถระดมทหารสามเหล่าทัพ วันพรุ่งนี้ในการประชุมช่วงเช้าเราจะประกาศเรื่องนี้”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกมีโทสะพลุ่งขึ้น เสี่ยวผานรับสั่งอย่างน่าฟัง แท้ที่จริงเท่ากับลิดรอนอำนาจทางการทหารของเถิงอี้กับจิงจวิ้น ควรทราบว่าทัพฉินจงรักภักดีต่อราชสำนัก หากเถิงอี้กับจิงจวิ้นไม่มีอำนาจสั่งการฝ่ายทหาร เมื่อถึงเวลาจะจัดการกับหลี่ปู้เหว่ยอย่างไร มิหนำซ้ำอำนาจการฆ่าฟันล้วนตกไปในมือเว่ยเหลียวแต่ผู้เดียว

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะกล่าวว่า “เรื่องนี้ไม่ชอบด้วยเหตุผล ตอนนี้ฝ่ายทหารราบล้วนเป็นคนของหลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่ หากแต่งตั้งคนใหม่ถือตราอาญาสิทธิ์ ไหนเลยเป็นที่ยอมรับนับถือของเหล่าทหาร ขอรัชทายาททบทวนคำสั่ง”

เสี่ยวผานทรงอธิบายว่า “ซึ่งความจริงแผนการนี้ถูกกำหนดขึ้น

เพื่อทดสอบหลี่ปู้เหว่ย หากมันเรียกระดมฝ่ายทหารราบ เท่ากับคิดกบฏ เว่ยเหลียวสามารถผนึกกำลังทั้งในนอก กวาดล้างฝ่ายโจรแซ่หลี่ให้ราบคาบ เรื่องนี้ย่อมต้องพึ่งพาแม่ทัพแซ่เถิงแซ่จิงด้วย”

เซี่ยงเส้าหลงตาสาดประกายเย็นเยียบ กล่าวว่า “อย่างนั้นรัชทายาทควรมอบตราอาญาสิทธิ์แก่เถิงอี้ ขอเพียงผ่านพิธีทรงพระมาลาห้อยมุก รัชทายาทจะเป็นเจ้าผู้ปกครองรัฐฉินโดยสมบูรณ์ เมื่อถึงเวลานั้นมิต้องขอความเห็นชอบจากไทเฮาอีก ทั้งสามารถควบคุมทุกเหล่าทัพในนครเสียนหยาง ไยมิใช่ประเสริฐกว่าลงมือแหวกหญ้าให้งูตื่นในตอนนี้?”

เขาทราบว่าเสี่ยวผานตั้งพระทัยหลอกลวงเขาตามเสด็จไปยังเมืองหย่งตู ต้องไม่ขัดแย้งกับเขา จึงฉวยโอกาสเรียกราคาอย่างเต็มที่

ซึ่งความจริง เสี่ยวผานเพียงมีพระประสงค์ควบคุมฝ่ายทหารม้า หาได้ใส่พระทัยต่อฝ่ายทหารราบไม่ จนใจที่ไม่สามารถรับสั่งออกมา

ชั่วครู่ให้หลัง เสี่ยวผานค่อยตรัสว่า “อย่างนั้นยังคงสภาพเดิมไว้ เราจะให้เว่ยเหลียวตั้งทัพอยู่นอกเมือง หากมีเหตุผิดปรกติอันใด จะได้ส่งกำลังมาสนับสนุนแม่ทัพแซ่เถิงแซ่จิงทั้งสอง”

เซี่ยงเส้าหลงลอบหัวร่อในใจ ต่อให้เว่ยเหลียวมีสามหัวหกกร เนื่องจากไม่ทราบว่าเขายังรั้งอยู่ในนครเสียนหยาง ลอบวางแผนสั่งการ รับรองต้องพลาดท่าเสียทีแน่นอน ยามนั้นเขาไม่มีอารมณ์สนทนากับเสี่ยวผาน อ้างว่ายังไม่ทุเลาหายดี ทูลลากลับบ้าน

เมื่อถึงตึกตระกูลอู ค่อยทราบว่าฉินชิงมาหา นางกำลังซุบซิบหารือกับจี้เอียนหยานที่ห้องโถงชั้นใน สตรีทั้งสองล้วนมีสีหน้าหนักอึ้ง เคร่งเครียด

เซี่ยงเส้าหลงถามไถ่สาเหตุ จี้เอียนหยานกล่าวว่า “รัชทายาทมีรับสั่งให้พี่ชิงตามเสด็จไปสะสางเรื่องใหญ่น้อยในพิธีทรงพระมาลาห้อยมุก สร้างความกลัดกลุ้มกังวลแก่พี่ชิงยิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า “ผู้ที่รู้ใจข้าพเจ้า ไม่มีผู้ใดเกินรัชทายาท หมากตานี้จู่โจมใส่จุดอ่อนข้าพเจ้าพอดี”

ฉินชิงกล่าวเสียงละห้อยว่า “ไม่ต้องสนใจข้าพเจ้าเถอะ คาดว่ารัชทายาทคงไม่กล้าระบายโทสะใส่ข้าพเจ้า หลังจากนี้ข้าพเจ้าค่อยหาโอกาสไปหาพวกท่านที่นอกด่าน”

เซี่ยงเส้าหลงกลับคืนสู่ความเยือกเย็น กล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า “ไม่ พวกเราต้องไปด้วยกัน ไม่เช่นนั้นเพียงความรู้สึกที่ห่วงหาอาทร ก็เคี่ยวกรำข้าพเจ้าปางตาย”

ฉินชิงรับฟังถ้อยคำที่เปี่ยมความรักอันลึกล้ำของเซี่ยงเส้าหลง สร้างความตื้นตันใจจนขอบตาแดงก่ำ

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “เอียนหยานจะปลอมเป็นหญิงรับใช้ประจำตัวของพี่ชิง หากเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงก็จะรับมือได้”

เซี่ยงเส้าหลงตะลึงลานชั่วขณะจึงกล่าว “นี่นับเป็นวิธีการที่สามารถดำเนินการได้ หากถึงคราจำเป็นข้าพเจ้าจะสั่งให้จวิ้นน้อยไปรับตัวพวกท่านที่เมืองหย่งตู เอ่ยถึงเรื่องปืนกำแพงไต่ผนัง มีผู้ใดเทียบเปรียบกับเขาได้?”

ฉินชิงกล่าวอย่างเอียงอายว่า “ข้าพเจ้าก็จะหัดวิชาปืนกำแพงไต่ผนัง พวกท่านสอนให้ข้าพเจ้าได้หรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงกับจี้เอียนหยานหันไปมองหน้ากัน หญิงงามที่สุภาพอ่อนโยนเช่นฉินชิง หากฝึกวิชาปืนกำแพงไต่ผนังเช่นหน่วยรบพิเศษ ไม่ทราบจะเป็นสภาพอย่างไร?

จนกระทั่งถึงยามค่ำคืน เสี้ยวเยี่ยถันค่อยกลับมา ทุกผู้คนรีบเข้าห้องลับไปหารือ

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวว่า “หากมิใช่ถูเซียนจับตาดูความเคลื่อนไหวของหลี่ปู้เหว่ย พวกเราอาจกลายเป็นปีศาจงมงาย ไม่ทราบว่าตายเพราะเหตุใด”

ทุกคนหน้าแปรเปลี่ยนไป พากันถามไถ่รายละเอียด เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวว่า “พวกเราละเลยลืมเลือนว่าหลี่ปู้เหว่ยยังมีไม้ตายอีกท่าหนึ่ง นั่นคือกำลังหนุนจากหกรัฐตะวันออก ตอนนี้ทั้งหกรัฐล้วนเกรงขาม

รัชทายาท ขอเพียงโค่นรัชทายาทลงได้ พวกมันยินดีกระทำทุกสิ่ง”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “หรือว่าหลี่ปู้เหว่ยกล้าเปิดด่านชายแดน ปล่อยให้กองทัพพันธมิตรกรีธาเข้ามา?”

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวว่า “ต่อให้มันกล้าทำเช่นนั้น ทหารฉินล้วนรักชาติมาตุภูมิ ไหนเลยยินยอมปฏิบัติตาม อย่าว่าแต่รัฐต่างๆ ถูกเซี่ยงเส้าหลงโจมตีแตกพ่ายมาแล้ว จึงไม่กล้ายกทัพบุกเข้ามา แต่ว่าหกรัฐจัดส่งนักรบเดนตายสี่ชุด ตระเตรียมปฏิบัติการลอบสังหาร กำหนดเป้าหมายไว้สี่คน ประกอบด้วยรัชทายาท เส้าหลง ชางผิงจวินและหลี่ซือ”

เสี่ยวผานกับเซี่ยงเส้าหลงย่อมเป็นเป้าหมายที่หกรัฐตะวันออกคิดกำจัดฆ่าทิ้ง ส่วนหลี่ซือกับชางผิงจวินเป็นขุนนางทั้งบุ๋นบู๊คู่พระทัยของเสี่ยวผาน หากประสบเหตุเภทภัย เหล่าขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ปราศจากผู้นำ นับเป็นโอกาสให้หลี่ปู้เหว่ยฉกฉวยได้

เซี่ยงเส้าหลงคาดว่าเป้าสังหารของหกรัฐตะวันออกยังมีหวังเจี่ยน แต่จนบัดนี้หลี่ปู้เหว่ยอาจยังไม่ทราบว่า หวังเจี่ยนลอบเดินทางกลับนครเสียนหยางแล้ว

รัฐฉินกำลังอยู่ในขั้นผลัดแผ่นดิน ขอเพียงเสี่ยวผานทรงพระมาลาห้อยมุก ก้าวขึ้นสู่ราชบัลลังก์ พวกหลี่ปู้เหว่ยและเล่าไอ่ต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง

เถาฟางซักถามว่า “ตอนนี้นักรบเดนตายเหล่านี้อยู่ในนครเสียนหยางหรือไม่?”

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวว่า “พวกมันซ่อนตัวอยู่ในป่าเขาดงไม้นอกเมือง แผนการลอบสังหารอยู่ในความรับผิดชอบของผู้บัญชาการทหารราบสีซัง ขอเพียงคร่ากุมคนผู้นี้ได้ เราย่อมมีวิธีทำให้มันเปิดปากสารภาพเอง”

เถิงอี้กล่าวว่า “หากสีซังยอมออกนอกเมือง พวกเราสามารถคร่ากุมมันมาส่งมอบต่อท่านเสี้ยว แต่หากมันรั้งอยู่ภายในเมือง พวกเรานอกจากปะทะมันขั้นแตกหัก ไม่เช่นนั้นไม่อาจทำอย่างไรมันได้”

สีซังความจริงเป็นมือกระบี่ชั้นแนวหน้า ปรกติยามเข้าออกล้วน

มีองครักษ์คนสนิทร่วมทาง ภายในเมืองยังเป็นพื้นที่รับผิดชอบของฝ่ายทหารราบ คิดฆ่าสีซังอาจยังมีโอกาส แต่หากคิดจับเป็นยังยากเย็นกว่าปีนป่ายขึ้นสวรรค์อีก

เสี้ยวเยี่ยถันล้วงม้วนแพรจากอกเสื้อวางลงบนโต๊ะ กล่าวว่า "นี่เป็นภาพแผนผังของตึกพระบิดารอง ประกอบด้วยห้องลับและมาตรการรักษาความปลอดภัยต่างๆ หากใช้สติปัญญาแทนใช้กำลัง มิใช่ไม่สามารถจับเป็นสีซังได้" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ "ถูเซียนยังจัดเตรียมยามอมประสาทที่ออกฤทธิ์รุนแรงไว้ หากผสมลงในบ่อน้ำดื่มภายในตึกพระบิดารอง ผู้ที่ดื่มลงไปจะสลบไสลเป็นเวลาสามวัน"

จิงจวิ้นชมเชยว่าเป็นแผนการอันประเสริฐ เซี่ยงเส้าหลงซักถามว่า "ท่านถูสืบทราบแผนการทั้งหมดของหลี่ปู้เหว่ยหรือไม่?"

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวว่า "แผนการของหลี่ปู้เหว่ยคือการดำเนินการทั้งสองทาง เมื่อเล่าไอ่ลุกฮือขึ้นที่เมืองหย่งตู มันจะก่อการที่นครเสียนหยางกำจัดผู้ที่เป็นปฏิปักษ์กับมันให้สิ้นซาก โดยเฉพาะปลงพระชนม์รัชทายาท ขอเพียงรัชทายาทสิ้นพระชนม์ มันจะอ้างการปราบกบฏเล่าไอ่ รวบอำนาจทางทหารของรัฐฉินไว้ในมือ"

เถาฟางขมวดคิ้วกล่าวว่า "หากเล่าไอ่ก่อการล้มเหลว ความฝันหลี่ปู้เหว่ยไยมิใช่สลายเป็นอากาศธาตุ ทั้งยังแบกข้อหาโจรกบฏอีก?"

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวว่า "ดังนั้นหลี่ปู้เหว่ยสั่งให้ก่วนตงแสเร้นกายไปยังเมืองหย่งตู สมทบกับนักฆ่าหกรัฐ เตรียมปฏิบัติการลอบสังหาร อาศัยวิชายิงธนูขั้นสุดยอดของคนผู้นี้ มิใช่ทำไม่ได้"

ทุกผู้คนรับฟังจนใจสั่นสะท้าน หากไม่กำจัดก่วนตงแสไปก่อน นับเป็นผลคุกคามอันน่ากลัวจริงๆ

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า "พวกเราโชคร้ายที่คาดเดาถูกต้อง ไม่ทราบมีหนทางสืบเสาะร่องรอยของมันหรือไม่?"

เสี้ยวเยี่ยถันสั่นศีรษะกล่าวว่า "นี่นับเป็นหมากตาสุดท้ายของหลี่ปู้เหว่ย เกรงว่านอกจากมันแล้ว ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ร่องรอยของก่วนตงแส"

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “อย่างนั้นอูกัวไยมิใช่มีอันตรายเป็นทวีคูณ?”

เสี้ยวเยี่ยถันยกมือลูบเคราก่าวว่า “เป้าสังหารอันดับแรกของก่วนตงแสต้องเป็นรัชทายาท หรือปฏิบัติการลอบสังหารพร้อมกันทั้งสี่สาย ไม่เช่นนั้นหากแหวกหญ้าให้งูตื่น การลอบสังหารจะไม่ประสบผล”

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “อย่างนั้นปฏิบัติการลอบสังหารสมควรเน้นที่เมืองหย่งตูจึงถูกต้อง ภายหลังเกิดเหตุ จะได้ผลักภาระไปยังเล่าไอ่” ยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวสืบต่อ “นักการทหารชาญศึกพึงสู้รบด้วยปัญญา ไม่ปะทะด้วยกำลัง ปัญหาสำคัญของฝ่ายหลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่คือไม่ไว้วางใจกันและกัน และลอบทำร้ายซึ่งกันและกัน ในความคิดของเอียนหยาน หลี่ปู้เหว่ยต้องปกปิดแผนการลอบสังหารต่อเล่าไอ่ และทหารองครักษ์ข้างกายรัชทายาทสมควรมีไส้ศึกของหลี่ปู้เหว่ยปะปนอยู่ ขอเพียงพวกเราแพร่งพรายข่าวคราวต่อเล่าไอ่ ไม่แน่ว่าจะบังเกิดผลอย่างคาดไม่ถึง”

เซี่ยงเส้าหลงกลับไม่เป็นห่วงความปลอดภัยของเสี่ยวผาน ไม่เช่นนั้นในประวัติศาสตร์คงไม่มีจิ๋นซีฮ่องเต้ ขณะเดียวกันก็ไม่เป็นห่วงชางผิงจวินกับหลี่ซือ ด้วยเหตุผลดุจเดียวกัน ผู้ที่น่าเป็นห่วงมีแต่อูกัว

เถิงอี้กล่าวว่า “หากให้ไว้วางใจคือชิงจู่โจมสังหารก่วนตงแส พร้อมกันนั้นพวกเราก็ต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของตัวเอง หากข้าพเจ้ากับจวิ้นน้อยเป็นไรไป หลี่ปู้เหว่ยก็จะฉวยโอกาสยึดฝ่ายทหารม้าไป”

ก่วนตงแสกอปรด้วยสติปัญญาและความห้าวหาญ เมื่อคนผู้นี้รับหน้าที่สั่งการกลุ่มนักฆ่าของหกรัฐ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าชะล่าใจ

เสี้ยวเยี่ยถันพลันกล่าวว่า “อูกัวปลอมเป็นเส้าหลง เส้าหลงก็สามารถสวมรอยเป็นอูกัว เช่นนี้ก็จะปลอดภัยแน่นอน”

ทุกผู้คนโห่ร้องชมเชยออกมา เถาฟางอดถามมิได้ว่า “สามารถกระทำทันเวลาหรือ?”

เสี้ยวเยี่ยถันยิ้มพลางกล่าวว่า “ขณะที่จัดทำหน้ากาก เราก็มีความคิดเช่นนี้ ดังนั้นจัดสร้างหน้ากากพร้อมกันสองใบ”

ทุกผู้คนพากันกล่าวชมเชยต่อภูมิปัญญาความรอบคอบของเสียวเยี่ยถัน จากนั้นหารือรายละเอียดการดำเนินการ สรุปว่าจะสืบหาร่องรอยก่วนตงแสก่อน พร้อมกับกำหนดแผนการรับเหตุเปลี่ยนแปลงต่างๆ

ค่ำคืนนั้นเซี่ยงเส้าหลงนอนหลับอย่างเต็มตา เช้าวันรุ่งขึ้นจงใจเดินทางเข้าวัง ร่วมการประชุมช่วงเช้า ให้หลี่ปู้เหว่ยและพวกเห็นใบหน้าอันซีดเซียว และรับฟังสุ้มเสียงที่แหบพร่าของเขา

การประชุมในวันนั้น เป็นการหารือพิธีทรงพระมาลาห้อยมุกเป็นหลัก หลี่ปู้เหว่ยขอเฝ้ารักษานครเสียนหยาง เสี่ยวผานทรงแสร้งเป็นทัดทานไม่สำเร็จ สุดท้ายทรงอนุญาต

หลังการประชุมช่วงเช้า เสี่ยวผานทรงตามตัวเซี่ยงเส้าหลง ชางผิงจวิน ชางเหวินจวิน และหลี่ซือไปหารือที่ห้องทรงพระอักษร รับสั่งว่า "ท่านทั้งหลายคงทราบว่านี่เป็นโอกาสสุดท้ายที่หลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่จะโค่นล้มเรา ไม่ทราบวางแผนการรับมือไว้อย่างไร?"

ชางผิงจวินกล่าวว่า "เรื่องนี้กระหม่อมวางแผนอันรอบคอบไว้แล้ว ก่อนอื่นกองเรือที่มุ่งสู่เมืองหย่งตูครั้งนี้ มิเพียงมีลักษณะแบบเดียวกัน ทั้งยังแขวนธงเจ้าแห่งรัฐ ทำให้ศัตรูจำแนกไม่ออกว่าลำใดเป็นเรือที่ประทับของรัชทายาท ทั้งยังมีเรือรบขนาดเล็กเบิกทาง ตามรายทางยังจัดทหารหาญตามอารักขาเพื่อถวายความปลอดภัย"

เสี่ยวผานผงกพระพักตร์ชมเชย จากนั้นตรัสว่า "แต่ที่อันตรายที่สุดเป็นช่วงเวลาที่บรรลุถึงเมืองหย่งตู เล่าไอ่เตรียมการมานานปี เพื่อรอคอยช่วงเวลานี้ ดังนั้นไม่อาจชะล่าใจเด็ดขาด"

ชางผิงจวินกล่าวว่า "อันกู่ซีจัดทหารหนึ่งหมื่นเข้าประจำการที่เมืองหย่งตู และรับมอบด่านรักษาการณ์ต่างๆ ไว้ กระหม่อมจึงไม่เชื่อว่าเล่าไอ่กล้าแข็งข้อในตอนนี้"

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า "แม่ทัพอันกลับมาตั้งแต่เมื่อใด?"

หลี่ซือและพวกทั้งสามก้มศีรษะ สงบปากคำไว้ เสี่ยวผานทรง

กระแอมแล้วตรัสว่า “เนื่องจากสั้งเจียงจวินนอนป่วยอยู่ในบ้าน เราไม่กล้ารบกวนจึงไม่ได้แจ้งเรื่องนี้ต่อสั้งเจียงจวิน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “หากมิใช่กระหม่อมเตรียมการล่วงหน้าไว้ก่อน การศึกนี้คงต้องปราชัยแล้ว”

นี่นับเป็นวาจาอันน่าตระหนก เนื่องจากเซี่ยงเส้าหลงได้รับข้อมูลอันล้ำค่าจากถูเซียน ดังนั้นเพิ่มความมั่นใจว่าสามารถรับมือหลี่ปู้เหว่ยและเล่าไอ่ รวมทั้งเสี่ยวผานผู้แล้งน้ำพระทัยกว่าเดิม

เสี่ยวผานตรัสถามว่า “สั้งเจียงจวินไฉนกล่าวเช่นนี้?”

เซี่ยงเส้าหลงไม่ตอบคำ ย้อนถามว่า “คราครั้งนี้แม่ทัพอันกลับมาจากชายแดนติดกับรัฐฉู่ ไม่ทราบระดมกำลังมามากน้อยเท่าใด?”

เสี่ยวผานทรงลังเลชั่วขณะ จึงตรัสตอบว่า “ระดมกำลังมาห้าหมื่น”

เซี่ยงเส้าหลงถามอีกว่า “ทหารหาญอีกสี่หมื่นประจำอยู่ที่ใด อยู่ในการบังคับบัญชาของผู้ใด?”

เสี่ยวผานตรัสราวไม่มีเรื่องราวใดว่า “นี่เป็นกองกำลังหนุนสำหรับเหตุฉุกเฉิน อยู่ในความควบคุมของเว่ยเหลียว สามารถเคลื่อนกำลังทางน้ำส่งไปสนับสนุนเมืองหย่งตูกับนครเสียนหยางในฉับพลัน” จากนั้นรับสั่งด้วยความรำคาญพระทัยอยู่บ้างว่า “สั้งเจียงจวินยังไม่ตอบคำถามของเราเมื่อครู่”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ต่อให้ฝ่ายของหลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่เหิมเกริมปานใด ยังไม่กล้าก่อการกบฏอย่างเปิดเผย ดังนั้นพวกมันใช้วิธีการลอบสังหารก่อน ขอเพียงปลงพระชนม์รัชทายาทเป็นผลสำเร็จ แผ่นดินเกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย เหล่าโจรกบฏจึงสามารถจับปลาตอนน้ำขุ่น ตักตวงผลประโยชน์มากที่สุด”

ชางเหวินจวินอดกล่าวมิได้ว่า “พวกเราได้คิดถึงข้อนี้แต่แรก ทั้งมีวิธีการรับมือแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “หากปฏิบัติการลอบสังหารครั้งนี้อยู่ในความรับผิดชอบของก่วนตงแส กองกำลังที่เข้าร่วมประกอบ

ด้วยนักฆ่าชั้นแนวหน้าจากหกรัฐ เลือกเวลาลงมือตอนที่รัชทายาททรงพระมาลาห้อยมุก **จวินสั่ง** *(ท่านผู้มีฐานะสูงส่ง)* ยังมีความมั่นใจรับมือได้หรือไม่?”

ทุกผู้คนรวมทั้งเสี่ยวผานล้วนตื่นตระหนกยิ่ง คราก่อนเสี่ยวผานเสด็จไปประกอบพิธีเซ่นสรวงฤดูใบไม้ผลิ ถูกคนร้ายต่างแดนจู่โจมสังหารโชคดีที่จู่โจมถูกรถม้าคันอื่น เรื่องราวยังอยู่ในความทรงจำของพระองค์ ยามนี้ยังเพิ่มก่วนตงแสซึ่งมีวิชายิงธนูไร้ผู้ต่อต้าน ผู้ใดกล้ารับประกันความปลอดภัยได้?”

ชางผิงจวินกล่าวอย่างงุนงงว่า “แต่ตามรายงานข่าวแจ้งว่า ก่วนตงแสยังทำสงครามกับทัพหานที่ชายแดนอยู่”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “นั่นเป็นวิธีการพรางตา ในห้วงคับขันสำคัญเช่นนี้ หลี่ปู้เหว่ยไหนเลยไม่เรียกตัวเขยรักกลับมาได้? นี่เรียกว่าเลี้ยงทหารพันวัน เพื่อใช้ในฉับพลัน”

คำพูดของเขามีอำนาจในการโน้มน้าวอย่างใหญ่หลวง ไม่กลัวว่าทุกผู้คนไม่เชื่อ

พระเนตรของเสี่ยวผานทรงสาดประกายเจิดจ้า ตรัสถามว่า “สั้งเจียงจวินรับทราบข่าวนี้จากที่ใด?”

เซี่ยงเส้าหลงทราบแต่แรกว่าเสี่ยวผานต้องรับสั่งถามเช่นนี้ จึงกล่าว “หลี่ปู้เหว่ยมีสหายอยู่หกรัฐ กระหม่อมก็มีอยู่เช่นกัน”

เสี่ยวผานทอดพระเนตรเซี่ยงเส้าหลงชั่วขณะ จึงตรัสถามว่า “สั้งเจียงจวินมีแผนรับมืออันใดหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงฉวยโอกาสกล่าวว่า “ก่อนอื่นรัชทายาทต้องประทานตราอาญาสิทธิ์แก่กระหม่อม ให้กระหม่อมสามารถระดมสรรพกำลัง ค่อยมีหนทางจัดการกับเรื่องนี้”

นี่คือหมากอันเฉียบขาดของเซี่ยงเส้าหลง คาดว่าเสี่ยวผานมิอาจไม่ทรงอนุญาต

ชนชั้นแม่ทัพใหญ่ของรัฐฉินเช่นเซี่ยงเส้าหลง หวังเจี่ยน อันกู่ซี

ชางผิงจวินและพวก ล้วนได้รับพระราชทานตราอาญาสิทธิ์ครึ่งส่วน อีกครึ่งหนึ่งอยู่ในความถือครองของเสี่ยวผาน

เมื่อถึงเวลาจับศึก ผู้บัญชาการจะได้รับป้ายอาญาสิทธิ์อีกครึ่งส่วน ค่อยเรียกระดมไพร่พลทหารได้ ผู้บัญชาการแต่ละเหล่าทัพถือป้ายอาญาสิทธิ์ที่แตกต่าง ใช้เป็นเครื่องกำหนดว่าจะนำกำลังทหารมากน้อยเท่าใด

สำหรับชนชั้นแม่ทัพใหญ่ มิเพียงไม่มีข้อจำกัดด้านจำนวนไพร่พล ยังสามารถเรียกระดมกำลังทหารตามที่ต่างๆ และกะเกณฑ์ทหารใหม่ได้อีกด้วย

หลังจากเสร็จศึกสงครามกลับสู่นครหลวง จะส่งมอบป้ายอาญาสิทธิ์อีกครึ่งส่วนคืนต่อทางการ ส่วนไพร่พลทหารกลับสู่กรมกอง แม่ทัพนายกองต่างๆ มีแต่ทหารคนสนิทตามตำแหน่งฐานะของตัวเอง ส่วนอำนาจทางทหารกลับคืนสู่เจ้าแห่งรัฐดังเดิม

เซี่ยงเส้าหลงเป็นหนึ่งในสองสั้งเจียงจวินแห่งรัฐฉิน หากถือครองป้ายอาญาสิทธิ์ที่สมบูรณ์ เท่ากับเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุดของกองทัพ เมื่อถึงเวลานอกจากเสี่ยวผานแล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถทวงถามป้ายอาญาสิทธิ์จากเขา

ดังนั้นหากเซี่ยงเส้าหลงถือป้ายอาญาสิทธิ์โดยสมบูรณ์ เท่ากับกุมอำนาจทางกองทัพไว้ หากเสี่ยวผานมีพระประสงค์จัดการกับเขา ได้แต่เสด็จมาด้วยพระองค์เอง ไม่อาจใช้สอยผู้บัญชาการหน้าใหม่เช่นเว่ยเหลียวได้

จากข้อนี้แสดงเห็นถึงความสำคัญของป้ายอาญาสิทธิ์ แต่เซี่ยงเส้าหลงไม่หวั่นวิตกว่าเสี่ยวผานไม่ทรงอนุญาต ทั้งนี้เพราะมีเหตุผลสามประการ

หนึ่ง เสี่ยวผานทรงดำริว่าเซี่ยงเส้าหลงตามเสด็จอยู่ด้านข้าง เมื่อเดินทางถึงเมืองหย่งตู สามารถวางแผนจัดการกับเซี่ยงเส้าหลงอย่างเต็มที่

สอง เซี่ยงเส้าหลงจงใจสร้างสถานการณ์ขึ้นมา ทำให้เสี่ยวผาน

มิอาจไม่ปลอบขวัญเขา เพื่อที่จะหลอกลวงเขาต่อไป

เหตุผลสุดท้ายละเอียดอ่อนยิ่งกว่า ทั้งนี้เพราะเสี่ยวผานทรงเชื่อมั่นต่อเซี่ยงเส้าหลง หากไม่ทรงอนุญาต เท่ากับไม่เชื่อมั่นในขีดความสามารถของเซี่ยงเส้าหลงแล้ว

จริงดังคาดหมาย เสี่ยวผานทรงตะลึงลานชั่วขณะ สุดท้ายผงกพระเศียรตรัสว่า “อนุญาตตามคำขอของสั้งเจียงจวิน”

เซี่ยงเส้าหลงสะกดข่มความลิงโลดยินดีไว้ กล่าวว่า “วันที่รัชทายาททรงพระมาลาห้อยมุก จะเป็นวาระกระหม่อมเสนอศีรษะของก่วนตงแสต่อพระองค์ หากทำไม่ได้ ขอรัชทายาทลงโทษข้าพเจ้าตามระเบียบวินัยของกองทัพ”

พระเนตรเสี่ยวผานทอแววสับสนวูบหนึ่ง แต่ไม่รับสั่งว่ากระไร เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ ฉวยโอกาสกราบบังคมทูลลา

ช่วงชิงปฏิบัติการ

ชางเหวินจวินควบม้าไล่หลังมา บังคับอาชาเคียงคู่กับเซี่ยงเส้าหลง เหล่าองครักษ์เหล็กและทหารองครักษ์คนสนิทของชางเหวินจวินคอยจับตาดูความเคลื่อนไหวรอบข้าง ระวังป้องกันเหตุร้าย บรรยากาศในนครหลวงเขม็งตึงเครียดกว่าเดิม

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า "ท่านมิต้องปรนนิบัติรัชทายาทหรือ?"

ชางเหวินจวินสั่นศีรษะถามว่า "เส้าหลงตระเตรียมจัดการกับโจรกบฏอย่างไร สามารถแพร่งพรายหรือไม่? เราจะได้ประสานเสริมกับท่าน"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "รัชทายาทกำชับให้ท่านติดตามมาเลียบเคียงถามข้าพเจ้ากระมัง?"

ชางเหวินจวินงงงันวูบ ไม่อาจตอบคำได้ เซี่ยงเส้าหลงไม่สร้างความลำบากใจแก่อีกฝ่าย กล่าวว่า "บอกต่อรัชทายาทว่า ข้าพเจ้าได้รับเบาะแสบางประการ คิดกวาดล้างก่วนตงแสและนักฆ่าจากหกรัฐให้สิ้นซาก แต่เรื่องนี้ต้องปกปิดเป็นความลับสุดยอด ดังนั้นผู้คนล่วงรู้ยิ่งน้อยยิ่งดี"

ชางเหวินจวินรีบกล่าวว่า "เส้าหลงร้องขอป้ายอาญาสิทธิ์ เพื่อใช้ประโยชน์สถานใด?"

เซี่ยงเส้าหลงหวนนึกถึงเขาร้องขอป้ายอาญาสิทธิ์ ซึ่งตอนนี้ซุกซ่อนอยู่ในอกเสื้อ เพื่อใช้รักษาชีวิต ปากกลับกล่าวว่า "ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้า

ต้องเรียกระดมทหารม้าสามหมื่นนาย เพื่อกวาดล้างศัตรูที่แทรกซึมเข้ามาในเขตแดนพวกเรา” หยุดเล็กน้อยจึงย้อนถามว่า “เว่ยเหลียวนั้นมีศักดิ์ฐานะอันใด?”

ชางเหวินจวินกล่าวด้วยสีหน้าลำบากใจว่า “เราไม่ทราบกระจ่างเท่าใด”

เซี่ยงเส้าหลงลอบทอดถอนใจ ชางเหวินจวินไม่มีคุณน้ำมิตรเท่าชางผิงจวินผู้เป็นพี่ชาย ดังนั้นร่วมเสพสุขง่ายดาย คิดร่วมเผชิญทุกข์กลับเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

นึกถึงตอนนี้ เซี่ยงเส้าหลงไหนเลยมีอารมณ์พัวพันกับอีกฝ่ายต่อไป เพียงกล่าวคำ “ขอเชิญกลับไปเถอะ” จากนั้นชักชวนเหล่าองครักษ์เหล็กเร่งม้าจากไป

เมื่อกลับถึงตึกที่ทำการฝ่ายทหารม้า เซี่ยงเส้าหลงเรียกตัวเถิงอี้ จิงจวิ้นและอูกัวมาบอกเรื่องป้ายอาญาสิทธิ์ให้ทราบ จากนั้นกล่าวว่า “ตอนนี้พวกเรากล่าวได้ว่าอยู่ในสถานะอันมั่นคง นอกจากรัชทายาทยกทัพฉินมาเข่นฆ่าสังหารข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นบุคคลอื่นล้วนไม่กล้าลงมือ”

เถิงอี้ขมวดคิ้วกล่าวว่า “แต่รัชทายาทอาจออกคำสั่งยึดอำนาจทางทหารจากน้องสาม”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “นี่เป็นส่วนที่เร้าใจที่สุด เพื่อยืมมือข้าพเจ้าจัดการกับก่วนตงแส ก่อนพิธีทรงพระมาลาห้อยมุก รัชทายาทไม่กล้าทวงถามป้ายอาญาสิทธิ์กลับคืน เมื่อถึงเวลาที่คิดจัดการกับข้าพเจ้าค่อยพบว่าข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ที่เมืองหย่งตู ตอนนั้นพวกเรามีเวลาหนึ่งถึงสองวันที่จะจัดการกับหลี่ปู้เหว่ย”

อูกัวผงกศีรษะกล่าวว่า “หมายความว่าข้าพเจ้าต้องหลบลี้หนีหน้าก่อนพิธีทรงพระมาลาห้อยมุก”

จิงจวิ้นกล่าวถามว่า “พวกเราใช่จะกำจัดก่วนตงแสจริงหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “ถือว่าเป็นของขวัญสุดท้ายที่พวกเรากำนัลให้แก่รัชทายาทก่อนจากกันเถอะ”

เถิงอี้ก็กล่าวว่า “พวกเรามิอาจทำเช่นนี้ ไม่เช่นนั้นหากปล่อยให้หลี่ปู้เหว่ยดำเนินแผนสมปรารถนา พวกเราก็ยากจะนอนตาหลับได้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ขอเพียงพวกเราสามารถคร่ากุมนักฆ่าต่างถิ่น ซึ่งซ่อนตัวอยู่นอกเมืองสักคนหนึ่ง ก็จะเค้นถามถึงร่องรอยของก่วนตงแสได้”

เถิงอี้กล่าวว่า “อีกสามวันจะถึงเวลาที่รัชทายาทเสด็จไปยังเมืองหย่งตู กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “คืนนี้เถอะ ข้าพเจ้าจะให้คนเหล่านั้นลิ้มลองรสชาติของหน่วยรบพิเศษที่ตระกูลอูเราฝึกอบรมขึ้น”

เถิงอี้และพวกทั้งสามล้วนทวนคำ “หน่วยรบพิเศษ?” เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะรับ มีแต่หน่วยรบพิเศษซึ่งกอปรด้วยเทคโนโลยีในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด และยุทธศาสตร์ขั้นสูง จึงช่วยให้เขากระทำเรื่องราวที่ทำไม่ได้พริบตานั้น เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความคิดต่อสู้คุคั่งเต็มอก

ใต้แสงจันทร์กระจ่างฟ้า เซี่ยงเส้าหลงซึ่งปลอมตัวเป็นอูกัวชักชวนจี้เอียนหยานมาซ่อนตัวอยู่บริเวณเนินเขานอกเมืองเสียนหยานด้านทิศใต้ห่างประมาณหกลี้

ทั้งสองสวมใส่เสื้อผ้าทึบสำหรับเคลื่อนไหวยามวิกาล พกพาหน้าไม้ซึ่งพับเก็บได้ ใส่เสื้อเกราะซึ่งตัดเย็บเป็นเสื้อกั๊ก คล้ายกับเสื้อกันกระสุนในศตรวรรษที่ยี่สิบเอ็ด

เซี่ยงเส้าหลงนอนบนเนินหญ้าอย่างปลอดโปร่ง ยื่นมือลูบคลำขาอ่อนของจี้เอียนหยานซึ่งนั่งอยู่ข้างกาย กล่าวเบาๆ ว่า “หวังว่าอูกัวไม่เผยพิรุธอันใดเถอะ”

คืนนี้เป็นครั้งแรกที่อูกัวในคราบเซี่ยงเส้าหลงเผยโฉมต่อภายนอก โดยมีเถิงอี้ร่วมทางเป็นเพื่อนเดินทางไปพบกับสีซัง เพื่อหารือเรื่องจัดสรรกำลังของฝ่ายทหารม้ากับทหารราบ หลังจากที่รัชทายาทเสด็จออกจากนครเสียนหยาง

นี่เป็นการหันเหความสนใจของสีซัง ไม่เช่นนั้นหากฝ่ายตรงข้าม

ทราบว่าเซี่ยงเส้าหลงออกจากเมือง ย่อมต้องระวังป้องกันเซี่ยงเส้าหลงแล้ว

จี้เอียนหยานปัดมือ *"ประหลาด"* ของเขาออกห่าง ขมวดคิ้วเรียวงามกล่าวว่า "ห้ามกระทบถูกข้าพเจ้า หลังจากที่ท่านปลอมเป็นอูกัวไม่อนุญาตให้สนิทสนมกับเอียนหยาน"

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อออกมา กล่าวว่า "ความงามหรืออัปลักษณ์ทางเปลือกนอกเป็นของแปลกปลอม ความดีงามหรือชั่วร้ายทางจิตใจจึงเป็นสิ่งที่จริงแท้แน่นอน แม้แต่ยอดหญิงจี้ของพวกเราก็ไม่มีข้อยกเว้นหรือ?"

จี้เอียนหยานทอดถอนใจเบาๆ กล่าวว่า "คำพูดแม้กล่าวเช่นนี้ แต่มีผู้คนมากน้อยเท่าใดที่กระทำได้ หากมีหนทางเลือก ไม่ว่าผู้ใดก็ต้องการเปลือกนอกอันสวยงาม"

สนทนาถึงตอนนี้ จิงจวิ้นเร้นกายถึงเบื้องหน้าคนทั้งสอง กล่าวเบาๆ ว่า "ศัตรูมีประมาณสิบสองถึงสิบห้าคน ตั้งค่ายอยู่ในดงไม้ จัดเวรยามเพียงสองคน ข้าพเจ้าคลี่แหฟ้ากางตาข่ายดินไว้แล้ว รับรองไม่มีผู้ใดหนีรอดได้"

จิงจวิ้นเป็นนักล่าสัตว์มือฉมัง ดังนั้นจัดสร้างแหใหญ่หลายสิบปากสามารถคลี่กระจายทั่วพื้นดิน และทอดแหลงจากยอดไม้

นักฆ่าที่เดินทางมายังรัฐฉิน ล้วนเป็นนักรบเดนตายของหกรัฐ หากไม่ใช้ฝีมือเฉพาะ คิดฆ่าพวกเขาไม่ยากนัก แต่ว่าคิดคร่ากุมคนทั้งเป็นยังยากเย็นกว่าปีนป่ายขึ้นสวรรค์อีก

เซี่ยงเส้าหลงกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า "ลงมือเถอะ"

จิงจวิ้นผงกศีรษะรับ เร้นกายกลับไปอย่างรวดเร็ว

เซี่ยงเส้าหลงกับจี้เอียนหยานขึ้นไปยังยอดเนิน หมอบซุ่มอยู่ในพงหญ้า จับตาดูดงไม้ซึ่งทอดยาวหลายลี้ที่เชิงเนิน

หากมิใช่ได้รับข่าวสารจากถูเซียน ต่อให้ยกทหารทั้งกองพันมาตรวจค้น อย่าคิดหมายโอบล้อมเป้าหมายไว้อย่างแน่นหนาเช่นตอนนี้ได้

ทันใด ที่ห่างไปลี้เศษบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ตอนแรกยังอยู่ห่างไกล จากนั้นเคลื่อนมายังดงไม้อย่างรวดเร็ว

เซี่ยงเส้าหลงและพวกหาแตกตื่นลนลานไม่ ทั้งนี้เพราะเป็นมาตรการของเขา เพื่อบีบบังคับให้ศัตรูหนีไปยังทิศทางตรงกันข้ามจวบจนหลงพลัดไปในร่างแห

จริงดังคาดหมาย ฝ่ายตรงข้ามบังเกิดปฏิกิริยาตามที่คาดการณ์ไว้ เพียงดูจากตำแหน่งทิศที่ฝูงวิหคค้างแรมในดงไม้บินเตลิดขึ้น ก็ทราบว่าศัตรูหลบหนีไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้

ในดงไม้บังเกิดเสียงครางหนักๆ และเสียงร้องอุทานดังติดต่อกัน เพียงชั่วขณะก็กลับคืนสู่ความเงียบสงัด

เซี่ยงเส้าหลงกับจี้เอียนหยานสบตายิ้มให้แก่กัน ทราบว่าแผนการจัดการด้วยปัญญาประสบผล ขั้นต่อไปขึ้นอยู่กับฝีมือเค้นถามความจริงของเสี้ยวเยี่ยถันแล้ว

ศัตรูที่คร่ากุมได้มีทั้งสิ้นสามคน รูปลักษณ์ผิดแผกแตกต่าง ล้วนเป็นชนชั้นอันเหี้ยมหาญดุร้าย หากเกิดการปะทะกัน ฝ่ายตนคงเกิดการบาดเจ็บล้มตาย แต่เมื่อใช้วิธีซุ่มทำร้าย จึงคร่ากุมศัตรูได้โดยปราศจากความเสียหายแต่อย่างไร

คนเหล่านี้ทำสัญญาเป็นที่รู้กันทั้งสองฝ่าย ต่างปิดปากสนิท แสดงว่าเห็นความตายดุจคืนกลับมาตุภูมิ

หลังจากคุมตัวทั้งหมดกลับถึงตึกตระกูลอู เสี้ยวเยี่ยถันแยกขังทั้งหมด ทยอยตรวจสอบดู ตกลงใจเลือกนักฆ่าหน้าตาหล่อเหลาผู้หนึ่งเป็นเป้าหมายสำหรับเค้นถามความจริง

เสี้ยวเยี่ยถันให้เหตุผลว่า คนผู้นี้คงเป็นที่ชื่นชอบของเพศตรงข้าม คราครั้งนี้ยินยอมเสี่ยงชีวิตมาลงมือ คาดว่าหลังจากก่อการสำเร็จจะได้รับการปูนบำเหน็จหรือว่าจัดสรรหญิงงามให้ ขณะเดียวกันก็หวงแหนสังขารและชีวิตตัวเองยิ่งกว่าผู้อื่น

เสี้ยวเยี่ยถันขอให้จี้เอียนหยานหลบหน้าไปก่อน จี้เอียนหยาน

ค่อยได้คิดว่า มีสภาพบางประการไม่สมควรให้สตรีชมดู ได้แต่ล่าถอยออกไป

รอจนภายในห้องเพียงหลงเหลือเซี่ยงเส้าหลง จิงจวิ้นและเสี้ยวเยี่ยถันรวมสามคน นักรบตระกูลอูสองนายค่อยควบคุมตัวนักฆ่านั้นเข้ามา

คนผู้นี้มีรูปร่างสูงใหญ่หน้าตาหมดจด หากทว่าตอนนี้หน้าซีดเผือด ร่างแปดเปื้อนคราบดินโคลน เสื้อผ้าถูกเกี่ยวขาดไปหลายแห่ง สองมือถูกมัดไพล่หลัง เท้าล่ามโซ่เอาไว้

เสี้ยวเยี่ยถันยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “คนข้างกายเราคือเซี่ยงเส้าหลง พี่ท่านเมื่อกล้ามายังที่นี้ สมควรทราบว่าเขาเป็นคนเยี่ยงไรกระมัง?”

คนผู้นั้นเงยหน้ามองดูเซี่ยงเส้าหลงแวบหนึ่ง ตอนแรกมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัยเล็กน้อย จากนั้นผงกศีรษะรับ

เซี่ยงเส้าหลงกับจิงจวิ้นลอบเลื่อมใสความสามารถในการเลือกตัวเชลยของเสี้ยวเยี่ยถัน ทั้งนี้เพราะนักฆ่าคนอื่นไม่มีปฏิกิริยาใด คนผู้นี้ยินยอมผงกศีรษะ แสดงว่ามีช่องทางให้ฉกฉวยได้

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า “พี่ท่านมีคำเรียกหาว่ากระไร? เป็นชาวเมืองไหน?”

สีหน้าคนผู้นั้นปรากฏแววปวดร้าว แสดงว่าในใจบังเกิดความคิดขัดแย้งกันเอง สุดท้ายสั่นศีรษะ หมายความว่าจะไม่บ่งบอก

เสี้ยวเยี่ยถันหามีโทสะไม่ สั่งนักรบตระกูลอูทั้งสองถอดเสื้อผ้าคนผู้นั้นออกจนเปลือยเปล่าล่อนจ้อน จากนั้นเสี้ยวเยี่ยถันออกคำสั่งอีกคำที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงล้อเลื่อนดังขึ้น ยังมีเสียงจิ๊กจั๊กดังประหลาดพิกลเห็นองครักษ์เหล็กสองคนผลักดันกรงเหล็กขนาดใหญ่ กว้างยาวหกเชียะใบหนึ่งเข้ามา ภายในกรงมีมุสิกใหญ่น้อยหลายร้อยตัววิ่งพล่านไปมา

คนผู้นั้นแตกตื่นจนหน้าถอดสี ไม่มีสีเลือดแม้แต่น้อย คุกเข่าโครมลงกับพื้น ตลอดทั้งร่างสั่นระริก คาดว่าล่วงรู้ชะตากรรมในเวลาข้างหน้าแล้ว

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า “เรามิต้องบ่งบอก พี่ท่าน

สมควรทราบว่ามุสิกกรงนี้ใช้ประโยชน์สถานใด ฟังว่ามุสิกรู้จักเจาะรูที่สุด...ฮาฮา”

คนผู้นั้นร้องครวญครางคำหนึ่ง แทบสิ้นสติไปด้วยความตระหนก

เสี้ยวเยี่ยถันกระซิบที่ข้างหูเซี่ยงเส้าหลงว่า “ถึงเวลาเส้าหลงเสนอหน้าเป็นคนดีแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงเข้าใจในบัดดล สะกดข่มความพะอืดพะอมที่มีต่อฝูงมุสิก เดินไปประคองคนผู้นั้นขึ้นมา กล่าวว่า “พี่ท่านย่อมทราบว่าเราเซี่ยงเส้าหลงเป็นคนเยี่ยงไร ข้าพเจ้าขอใช้ศีรษะบนบ่าเป็นประกันว่าขอเพียงพี่ท่านยินยอมร่วมมือ ข้าพเจ้ามิเพียงจะปลดปล่อยท่านจากไป ทั้งยังมอบทองคำให้ร้อยตำลึง และไม่รายงานเรื่องนี้ขึ้นไป เพื่อมิให้รัฐท่านสืบสาวราวเรื่อง”

คนผู้นั้นก้มศีรษะกล่าวเสียงสะท้านว่า “คำพูดนี้เป็นความจริง?”

เซี่ยงเส้าหลงยืนยันเป็นมั่นเหมาะ เพียงแต่มีเงื่อนไขผนวกว่าต้องรอจนพิสูจน์ว่าคำให้การของอีกฝ่ายเป็นความสัตย์จริง ค่อยปลดปล่อยคนกลับไป

คนผู้นั้นพลันตัดใจกล่าวว่า “ตกลง ข้าพเจ้าบอกแล้ว”

หลังจากได้รับข้อมูลข่าวสารอันล้ำค่า อูกัวในคราบเซี่ยงเส้าหลงเถิงอี้และเหล่าองครักษ์เหล็กก็กลับมาด้วยความกระหยิ่มยินดี แสดงว่าการสวมรอยดำเนินไปอย่างแนบเนียน ตบตาสีซังเป็นผลสำเร็จ

เถิงอี้ถามถึงผลการสอบปากคำ จิงจวิ้นชิงกล่าวว่า “ดีที่ท่านเสี้ยวออกศึก ขู่ขวัญจนเด็กน้อยนั้นยอมศิโรราบ แม้แต่ที่ไม่สมควรบอกล้วนบอกออกมา ที่แท้คนเหล่านี้มิใช่กลุ่มนักฆ่าของหกรัฐ เพียงแต่เป็นฝีมือของเถียนตาน จัดส่งชาวฉีมา หากทว่าทุกคนอ้างเป็นคนของห้ารัฐอื่น คนนำขบวนคือเปียนตงซาน ซึ่งเป็นศิษย์คนโปรดของปราชญ์กระบี่แห่งจี้เสีย เคยฝึกนักฆ่าหญิงหลันจิงน่วน ตอนนี้คนผู้นี้อยู่ที่เมืองหย่งตู”

เถิงอี้กล่าวอย่างสงสัยใจว่า “สำนักอาจารย์ของก่วนตงแส มิใช่ผูกพันความแค้นกับสำนักจี้เสียหรอกหรือ? เหตุใดร่วมมือกับปราชญ์

กระบี่แห่งจี้เสียได้?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “คาดว่าหานเจี๋ยซึ่งเป็นมือดีในสังกัดเล่าไอ่ทำหน้าที่ตัวประสาน คนผู้นี้คงถูกหลี่ปู้เหว่ยซื้อตัวไป กลายเป็นไส้ศึกอยู่ในกลุ่มของเล่าไอ่”

จี้เอียนหยานกล่าวถามว่า “ตอนนี้เส้าหลงคิดจัดการกับก่วนตงแสอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงนึกถึงหลี่เหนียงหยง ต้องลอบทอดถอนใจกล่าวว่า “ในสภาพตอนนี้ มิใช่ท่านตายก็เป็นเราสิ้น ข้าพเจ้าจะปลิดปลงสังหารก่วนตงแสใต้คมดาบร้อยชนะ ก่อนที่มันจะน้าวคันธนูยิงลูกธนูออก”

เสี้ยวเยี่ยถันถามว่า “เส้าหลงตระเตรียมลงมือเมื่อใด?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “ย่อมยิ่งเร็วยิ่งดี ขอให้จัดหาเรือประมงธรรมดาแก่ข้าพเจ้าสักสองลำ ข้าพเจ้าตั้งใจว่าก่อนที่ก่วนตงแสจะได้รับรายงาน ชิงปลิดศีรษะบนบ่าของมัน มอบเป็นของขวัญก่อนจากกันให้แก่รัชทายาท”

ทุกผู้คนโห่ร้องออกมา บังเกิดความฮึกเหิมอย่างเปี่ยมล้น

เช้ารุ่งขึ้น เซี่ยงเส้าหลงที่ปลอมเป็นอูกัวกับจิงจวิ้น นำนักรบตระกูลอูห้าสิบนายลงเรือประมงอย่างลับๆ แล่นทวนน้ำสู่เมืองหย่งตู

เหล่าองครักษ์เหล็กเนื่องจากต้องติดตามอารักขาอูกัว ซึ่งปลอมเป็นเซี่ยงเส้าหลงตามเสด็จเสี่ยวผานสู่เมืองหย่งตู ไม่อาจเข้าร่วมปฏิบัติการครั้งนี้

ส่วนจี้เอียนหยานต้องอยู่เป็นเพื่อนกับฉินชิง ไม่อาจร่วมทางเช่นกัน

สำหรับเถิงอี้รับหน้าที่นำทหารม้าในสังกัด กวาดล้างนักฆ่าที่หลงเหลืออีกสามขบวน และนั่งบัญชาการอยู่ที่นครเสียนหยาง

วันนี้เมฆดำแผ่ปกคลุม ละอองพิรุณปลิวโปรยลงจากฟ้า เซี่ยงเส้าหลงสวมเสื้อฟางกันฝนนั่งคู่กับจิงจวิ้นที่หัวเรือ หารือรายละเอียด

ของการปฏิบัติการ

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “พวกเรามีเวลาเพียงหนึ่งวันหนึ่งคืน หากในช่วงเวลานี้ไม่สามารถสังหารก่วนตงแส จะไม่มีโอกาสเป็นคำรบสองอีก”

จิงจวิ้นกล่าวด้วยความเชื่อมั่นว่า “หลังจากลอบเข้าเมืองหย่งตู พวกเราจะจับตาดูที่ซ่อนตัวของก่วนตงแสโดยใกล้ชิด รอจนฟ้ามืดค่ำลงค่อยลงมือฆ่ามัน”

เซี่ยงเส้าหลงขมวดคิ้วกล่าวว่า “แต่ข้าพเจ้ายังไม่แน่ใจว่า สมควรขอกำลังสนับสนุนจากอันกู่ซีหรือไม่ หากทำเช่นนั้นอาจสร้างความตื่นตัวแก่เล่าไอ่”

จิงจวิ้นกล่าวว่า “อย่างนั้นพวกเราปฏิบัติการด้วยตัวเองเถอะ ขอเพียงแผนจู่โจมประสบผลสำเร็จ เมื่อถึงเวลานั้นก่วนตงแสถูกฆ่าตาย เกรงว่าเล่าไอ่ยังไม่ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด”

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะกล่าวว่า “แต่ว่าหานเจี๋ยต้องล่วงรู้โดยเร็ว เนื่องจากนี่เป็นท้องที่ของหานเจี๋ย หากคิดกำจัดมันด้วย จะส่งผลกระทบเป็นวงกว้าง สร้างความพะวักพะวนแก่ข้าพเจ้า”

จิงจวิ้นกล่าวว่า “ล่วงรู้ก็ปล่อยให้มันล่วงรู้เถอะ มันยังกล้ารายงานต่อเล่าไอ่หรือ? ต่อให้มันรีบส่งคนไปแจ้งต่อหลี่ปู้เหว่ย ก็เป็นเรื่องของสองวันให้หลัง อย่าว่าแต่มันไม่แน่ว่าจะเล็ดลอดหูตาของพี่รองเข้าไปได้”

ตามแผนการที่วางไว้ หลังจากที่เสี่ยวผานนำเหล่าขุนนางทั้งบุ๋นบู๊เสด็จไปยังเมืองหย่งตู ทหารม้าของเถิงอี้จะกระจายอยู่บนเส้นทางระหว่างเมืองหย่งตูกับนครเสียนหยาง ไม่ว่าทั้งทางบกหรือทางน้ำ ล้วนจัดตั้งด่านตรวจ คอยตรวจค้นผู้คนที่สัญจรไปมา

เซี่ยงเส้าหลงขบคิดชั่วขณะ ตกลงดำเนินการตามแผนของจิงจวิ้น

ยามพลบค่ำวันนั้น เซี่ยงเส้าหลงสละเรือขึ้นฝั่ง ในบริเวณที่ซึ่งห่างจากเมืองหย่งตูสองลี้ หลบเลี่ยงจากด่านตรวจ ใช้เส้นทางบกเข้าเมืองหย่งตู

ทั้งหมดแสดงเอกสารผ่านทาง ปลอมตัวเป็นชาวฉินที่มาจากเมือง

อื่น แบ่งเป็นหลายขบวนทยอยเดินทางเข้าเมือง

หลังจากติดต่อกับนักรบตระกูลอู ซึ่งเถาฟางส่งมาประจำอยู่ที่เมืองหย่งตูตั้งแต่สองปีก่อน ทั้งหมดล้วนซ่อนตัวอยู่ในบ้านเรือนราษฎรทางตัวเมืองด้านทิศใต้

เมืองหย่งตูเป็นเมืองใหญ่ของเขตก่วนจง ตั้งอยู่ตรงรอยบรรจบของแม่น้ำอุ้ยเหอกับสายน้ำแยก เป็นรอยต่อของวัฒนธรรมก่วนจง ปาสู และชนเผ่าตีเชียง ด้านการคมนาคม มีเส้นทางภูเขาตัดผ่านแว่นแคว้นหลงหนาน ฮั่งตงและปาสู

เมื่อหนึ่งร้อยห้าสิบปีก่อน ฉินเต๋อกงยึดเมืองหย่งตูเป็นนครหลวงเพราะอาศัยจุดยุทธศาสตร์นี้เฝ้าเขตก่วนจง สำหรับทำสงครามกับรัฐอื่น ต่อมาแม้โยกย้ายนครหลวงมายังเสียนหยาง แต่ศาลเจ้าหลวงของรัฐฉินยังอยู่ที่เมืองหย่งตู เมื่อถึงเวลาประกอบพิธีใหญ่ ต้องมากระทำที่ศาลเจ้าหลวงเมืองหย่งตู

ในฐานะเมืองด่านสำคัญสำหรับระวังหลัง จนบัดนี้เมืองหย่งตูยังมีฐานะพิเศษอย่างยิ่งยวด

เมืองหย่งตูประกอบด้วยตำหนักโอฬารหลายหลัง ที่ภูมิฐานที่สุดคือตำหนักต้าเจิ้นกับตำหนักฉีเหนียน ตำหนักแรกเป็นที่ประทับของจีไทเฮา ตำหนักหลังเป็นวังที่ประทับชั่วคราวของเสี่ยวผาน ซึ่งเสด็จมาทรงพระมาลาห้อยมุก

เมื่อเหยียบย่างเข้าเมืองหย่งตู เซี่ยงเส้าหลงค่อยรับรู้ถึงอิทธิพลอำนาจของเล่าไอ่ เห็นทหารที่ประจำการผูกด้ายทองที่ปกเสื้อบนเครื่องแบบทหาร สะท้อนเห็นถึงความภูมิฐาน แตกต่างกับทหารฉินซึ่งเรียบง่ายสมถะ มิหนำซ้ำทุกผู้คนวางก้ามเขื่องโขนัก

ทหารฉินภายใต้การนำของอันกู่ซี แสดงว่ายังไม่มีอำนาจปกครองทั่วทั้งเมือง เพียงควบคุมบริเวณประตูเมืองด้านใต้ติดกับแม่น้ำอุ้ยสุ่ย ตลอดจนเส้นทางที่ทอดสู่ตำหนักต้าเจิ้นกับตำหนักฉีเหนียน

เนื่องจากจีไทเฮาทรงหนุนหลังเล่าไอ่ ก่อนที่จะแตกหักกับเสี่ยวผาน

ยังไม่อาจทำอย่างไรกับ *“พระบิดาปลอม”* ผู้นี้

แน่นอน ขอเพียงทัพใหญ่ของหวังเจี่ยนเคลื่อนเข้าตัวเมือง สถานการณ์จะพลิกผันกลับกลาย กองทัพส่วนตัวของเล่าไอ่จำนวนสามหมื่นนายได้แต่ถูกประหัตประหารฆ่าฟันถ่ายเดียว

ผลคุกคามเพียงหนึ่งเดียวคือกลุ่มนักฆ่า ภายใต้ความดูแลรับผิดชอบของก่วนตงแส

การมาของเซี่ยงเส้าหลงครั้งนี้ เพื่อชิงกำจัดกวาดล้างกลุ่มนักฆ่านี้

นี่ยังต้องดำเนินการเป็นการลับ โดยที่เล่าไอ่ไม่รู้สึกตัว ไม่เช่นนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีชีวิตรอดจากไป

ก่อนเวลาไต้เข้าไฟ มีรายงานว่าก่วนตงแสซึ่งปลอมตัวเป็นชาวบ้านธรรมดาออกจากที่ซ่อนตัวแต่ผู้เดียว

ก่วนตงแสมีปัญหาดุจเดียวกับเซี่ยงเส้าหลง ไม่ว่าเขาปลอมแปลงโฉมอย่างไร ขอเพียงเป็นคนที่ตั้งใจ จะสังเกตรูปลักษณะและบุคลิกภาพของเขาออก

เซี่ยงเส้าหลงตัดสินใจในฉับพลัน สั่งการให้เคลื่อนไหว เซี่ยงเส้าหลง จิงจวิ้นและนักรบตระกูลอูทั้งห้าสิบนายเร่งรุดถึงตรอกขวางอันเงียบสงบ ซึ่งอยู่ใกล้กับจุดหมายปลายทางแห่งหนึ่ง ค่อยถอดชุดยาวซึ่งคลุมทับอาภรณ์สีทึบสำหรับเคลื่อนไหวยามวิกาลออก

ยามนี้ฝนยังตกพรำ ผู้คนทั้งห้าสิบคนกระจายออกเป็นสิบกลุ่ม กลุ่มละห้าคน ปีนป่ายข้ามกำแพงตึกเข้าไป

ทั้งหมดเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วไร้เสียง ผู้คนภายในตึกล้วนไม่รู้สึกตัว บางครั้งมีคนเคลื่อนไหวตามระเบียง ล้วนแต่เป็นชายฉกรรจ์ที่แปลกหน้า

ตึกหลังนี้แบ่งเป็นห้าช่วงตึก ระหว่างตึกมีลานที่ว่าง สร้างทางระเบียงเชื่อมต่อกัน รอจนทุกผู้คนประจำที่ เซี่ยงเส้าหลงกับจิงจวิ้นและนักรบสองกลุ่มจำนวนสิบคน เร้นกายถึงพุ่มไม้ข้างตึกหลัก พบว่าภายในจุดโคมไฟ แว่วเสียงผู้คนดังลอดออกมา

นับรบผู้หนึ่งเร้นกายถึงริมหน้าต่างแอบมองเข้าไป จากนั้นกลับมารายงานว่า “ในห้องโถงมีชายฉกรรจ์ห้าคน สองคนพกพาอาวุธ รวมตัวอยู่ทางทิศตะวันออก”

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า “มีสตรีหรือไม่?”

นักรบที่เพิ่งกลับมาคนหนึ่งตอบว่า “ที่ตึกในมีหญิงรับใช้สองนาง”

เซี่ยงเส้าหลงรู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้า เขาตั้งใจเข่นฆ่าสังหารผู้คนในตึกให้หมดสิ้น แต่เมื่อมีสตรี ไหนเลยออกคำสั่งฆ่าได้ ยามนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า “บุรุษกำจัดฆ่าสิ้น สตรีคร่ากุมทั้งเป็น แล้วค่อยจัดการในภายหลัง ให้ทั้งหมดรอคอยรหัสสัญญาณของข้าพเจ้า”

นักรบสี่คนรับคำ แยกย้ายไปถ่ายทอดวาจา

รอคอยชั่วขณะ เซี่ยงเส้าหลงออกคำสั่งให้ประจำตำแหน่งเพื่อบุกจู่โจม จิงจวิ้นจึงส่งเสียงนกร้องตามรหัสสัญญาณที่ตกลงไว้รวมสามครั้ง

เซี่ยงเส้าหลง จิงจวิ้นและเหล่านักรบกระโดดออกจากพุ่มไม้และที่ซ่อนตัวอื่นๆ เฝ้าควบคุมประตูหน้าต่างของทุกบาน

เสียงนกร้องดังอีกครั้ง จากนั้นเป็นเสียงทลายประตูหน้าต่างดังขึ้น จิงจวิ้นทลายหน้าต่างห้องโถงเข้าไปก่อน พอทิ้งตัวลงสู่พื้นก็ยิงลูกธนูดอกแรกออก เปิดฉากการต่อสู้ระยะประชิดติดพันขึ้น

บุรุษที่อยู่ใกล้หน้าต่างผู้หนึ่งถูกลูกธนูยิงใส่ลำคอ ล้มหงายลงกับพื้น ที่หลงเหลือพากันกระโดดปราดขึ้น กลับถูกลูกธนูระดมยิงใส่ ล้มตายดุจใบไม้ร่วง ในจำนวนนี้ไม่ทราบมีเปียนตงซานอยู่ด้วยหรือไม่

ที่ตึกหลังก็บังเกิดเสียงแผดร้องติดต่อกัน แต่ชั่วพริบตาทุกประการกลับคืนสู่ความสงบ

ชั่วครู่ให้หลัง นักรบสิบนายคุมตัวสตรีที่โอบอุ้มเด็กทารกแนบกับอกนางหนึ่ง และหญิงรับใช้ที่แตกตื่นจนหน้าซีดเผือดสี่นางมาเข้าพบเซี่ยงเส้าหลงกับจิงจวิ้นที่ห้องโถงใหญ่

เซี่ยงเส้าหลงกับจิงจวิ้นหันไปมองหน้ากัน สตรีนางนั้นกลับเป็นคุณหนูสามแห่งตระกูลหลี่...หลี่เหนียงหยงเอง

หลี่เหนียงหยงหน้าขาวซีดไร้สีเลือด แต่แววตาเด็ดเดี่ยวทอประกายความแค้น เด็กทารกในอ้อมแขนเล่นปกเสื้อของนาง หาล่วงรู้ถึงภยันตรายเฉพาะหน้าไม่

หลี่เหนียงหยงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า “ฆ่าพวกเราเถอะ ท่านพ่อต้องแก้แค้นให้แก่ข้าพเจ้า”

เซี่ยงเส้าหลงไม่ได้คาดคิดว่าจะต้องเผชิญหน้ากับหลี่เหนียงหยง ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้

กล่าวตามความสัตย์ เขายังบังเกิดความรู้สึกเสียใจต่อหลี่เหนียงหยงอยู่บ้าง ยิ่งไม่คิดระบายความแค้นที่มีต่อหลี่ปู้เหว่ยใส่ธิดาของอีกฝ่าย

จิงจวิ้นแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า “ล้างแค้น? ตอนนี้บิดาท่านเองยังยากเอาตัวรอด ไหนเลยเสนอหน้าให้แก่ท่านได้ หากจะโทษว่าได้แต่โทษว่าท่านเป็นบุตรีของมัน”

หลี่เหนียงหยงตวาดว่า “หุบปาก ท่านมีคุณสมบัติใดกล่าววาจากับข้าพเจ้า?”

จิงจวิ้นตวัดมือหมายตบใส่หลี่เหนียงหยง เซี่ยงเส้าหลงชิงยื่นมือขวางกันไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “คุณหนูสามไฉนอยู่ที่นี้?”

หลี่เหนียงหยงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า “ข้าพเจ้าพอใจทำอย่างไรก็ทำเช่นนั้น มิต้องให้พวกท่านยุ่งเกี่ยว”

เหล่านักรบตวาดด้วยโทสะ ขู่ขวัญจนหญิงรับใช้ทั้งสี่เข่าอ่อนระทวยกระแทกนั่งลงกับพื้น มีอยู่นางหนึ่งแตกตื่นจนสิ้นสติไป เด็กทารกนั้นพลอยร้องไห้จ้าออกมา

เซี่ยงเส้าหลงสะกดห้ามปรามคนทั้งหมดไว้ ทอดถอนใจกล่าวว่า “เรื่องอื่นมิต้องเอ่ยถึง แต่คุณหนูสามไม่นึกถึงเด็กทารกในอ้อมกอดหรือ?”

หลี่เหนียงหยงก้มศีรษะลงปลอบบุตรชาย น้ำตาอุ่นระอุทะลักจากเบ้า กล่าวอย่างหดหู่ว่า “หากตงแสต้องตาย เราสองแม่ลูกอยู่ไปยังมีความหวังอันใด?”

ยามนั้นนับรบผู้หนึ่งเข้ามารายงานว่า “เป้าหมายกลับมาแล้ว”

หลี่เหนียงหยงพลันเงยหน้ามองมายังเซี่ยงเส้าหลง ตาคู่งามทอแววิงวอนร้องขอเป็นครั้งแรก

ความปวดร้าวใจของเซี่ยงเส้าหลง หาด้อยกว่านางไม่ เขาเคยให้คำมั่นต่อเสี่ยวผานว่า วันที่พระองค์ทรงพระมาลาห้อยมุก เขาจะถวายศีรษะของก่วนตงแส แต่ตอนนี้อยู่เบื้องหน้าหลี่เหนียงหยงสองแม่ลูกไหนเลยหักใจลงมือได้?

กาลเวลาไม่อนุญาตเซี่ยงเส้าหลงขบคิดมากความ เขาสั่งการต่อเหล่านักรบให้จัดเชิญหลี่เหนียงหยงนั่งอยู่ด้านข้าง จากนั้นกล่าวกับหลี่เหนียงหยงว่า “คุณหนูสามอย่าได้ร่ำร้องเตือนภัย ไม่เช่นนั้นพี่ก่วนต้องตายแน่นอน โอ ท่านสมควรเชื่อเราเซี่ยงเส้าหลง”

หลี่เหนียงหยงตะลึงลานกับที่ สีหน้าจิงจวิ้นปรากฏแววไม่เห็นด้วย คิดกล่าวแต่แล้วสะกดกลั้นไว้

ท่ามกลางลมยะเยือกฝนปลิวโปรย ก่วนตงแสก้าวเข้าประตูตึกมาโดยปราศจากการระวังป้องกัน รอจนพบว่าผิดท่า เซี่ยงเส้าหลงกับจิงจวิ้นก็ปรากฏออกมาจากทางซ้ายขวา สยบคนเอาไว้

ทุกผู้คนล่วงรู้ความร้ายกาจของคนผู้นี้ ชิงปลดอาวุธประจำตัวของก่วนตงแส ขณะจะมัดพันธนาการสองมืออีกฝ่าย กลับถูกเซี่ยงเส้าหลงห้ามปรามไว้ กล่าวว่า “พี่ก่วนกลับจากชายแดน ไฉนไม่แจ้งต่อผู้น้องสักคำ?”

ก่วนตงแสฟังจากสุ้มเสียง จดจำออกว่าผู้ที่สยบเขาเป็นเซี่ยงเส้าหลง จึงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “หลี่เหนียงหยงเล่า?”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “พี่สะใภ้กับบุตรชายท่านล้วนปลอดภัย เข้าไปแล้วค่อยกล่าวกันเถอะ” จากนั้นชักนำก่วนตงแสเข้าสู่ห้องโถง

หลี่เหนียงหยงเห็นก่วนตงแสถูกคร่ากุม สติสมาธิล้วนพังทลาย ส่งเสียงสะอื้นไห้ออกมา

ก่วนตงแสมองดูสองแม่ลูกอย่างหดหู่ ปฏิบัติตามคำบอกของ

เซี่ยงเส้าหลง ทรุดนั่งลงยังอีกมุมหนึ่งที่ห่างไป กล่าวอย่างทอดอาลัยว่า "เราก่วนตงแสแม้ไม่ยินยอมพร้อมใจ แต่มิอาจไม่ยอมรับว่าสู้เซี่ยงเส้าหลงท่านไม่ได้" จากนั้นก้มศีรษะกล่าวว่า "ไม่ทราบท่านยอมปลดปล่อยพวกนางสองแม่ลูกหรือไม่ ข้าพเจ้าเพียงต้องการความรวบรัดสมใจที่มีหน้ามีตาเท่านั้น"

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความตื้นตันใจ นี่เป็นครั้งแรกที่พบว่าศัตรูคนสำคัญผู้นี้ มีรักแท้ต่อหลี่เหนียงหยงสองแม่ลูก จึงยินยอมอ่อนข้อร้องขอไมตรี

ยังมี ในสถานการณ์ที่ไม่เหมาะสมเช่นนี้ หลี่เหนียงหยงยังเดินทางมาพบกับก่วนตงแส แสดงว่าพวกเขารักผูกพันถึงเพียงไหน

ขณะครุ่นคิด จิงจวิ้นพลันกล่าวว่า "พี่สาม ข้าพเจ้าคิดกล่าวกับท่านสักสองคำ"

เซี่ยงเส้าหลงส่ายหน้ากล่าวว่า "โอกาสหน้าค่อยบอกกล่าวเถอะ ข้าพเจ้าล่วงรู้เจตนาของท่าน" จากนั้นหันไปกล่าวกับก่วนตงแสซึ่งมีสภาพคล้ายพยัคฆ์ลงสู่ที่ราบ หมดหนทางต่อสู้ว่า "พี่ก่วนสมควรทราบว่าพ่อตาท่านถึงวาระสุดท้ายแล้ว เล่าไอ่ก็ยากกระทำการใดได้ ไม่ทราบพี่ก่วนมีความคิดอย่างไร?"

ก่วนตงแสสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เงยหน้ามองดูเซี่ยงเส้าหลง ดวงตาทอแววยากที่จะเชื่อถือ

จิงจวิ้นกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า "พวกเราจะมีคำว่ากล่าวกับรัชทายาทอย่างไร?"

เซี่ยงเส้าหลงกลับคืนสู่ความเยือกเย็น กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ข้าพเจ้าย่อมมีหนทางเอง พี่ก่วนลองบอกเจตนารมณ์ของท่านออกมา"

ก่วนตงแสระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า "พี่เซี่ยงไม่กลัวข้าพเจ้าส่งข่าวต่อพระบิดารองหรือว่าเล่าไอ่หรอกหรือ?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า "ดังนั้นข้าพเจ้าต้องการคำรับรองจากพี่ก่วน มิหนำซ้ำข้าพเจ้าจะแยกพี่สะใภ้กับพี่ก่วนเป็นสองขบวน ส่งตัวออกจาก

เมืองหย่งตู จัดเรือโดยสารให้พวกท่านเดินทางถึงรัฐฉู่ เมื่อถึงเวลาต่อให้พี่ก่วนคิดแจ้งต่อผู้อื่นก็ไม่ทันการณ์ หากปราศจากผู้อื่นประสานเสริมพี่ก่วนตบมือข้างเดียวไม่เกิดเสียงดัง ยังกระทำการใดได้?”

ก่วนตงแสมองดูบุตรภรรยาซึ่งอยู่อีกมุมหนึ่ง ดวงตาทอแววอ่อนโยนนุ่มนวล จากนั้นค่อยเงยหน้ามองดูเซี่ยงเส้าหลง ยื่นมือออกมา

เซี่ยงเส้าหลงสัมผัสมือกับอีกฝ่าย กล่าวอย่างจริงใจว่า “ขอให้พี่ก่วนเดินทางโดยสวัสดิภาพ”

ก่วนตงแสขอบตาแดงก่ำ กล่าวเบาๆ ว่า “มาตรว่าพวกเราอยู่ในสภาพเผชิญหน้าตลอดมา แต่ว่าพี่เซี่ยงเป็นบุคคลที่เราก่วนตงแสนับถือเลื่อมใสที่สุด...ขอบคุณท่าน”

ค่ำคืนนั้นตึกที่อยู่ของก่วนตงแสเกิดเพลิงไหม้ หลังจากที่ดับเพลิงลง ในกองเพลิงปรากฏซากศพสามสิบกว่าซาก สร้างความงุนงงสงสัยแก่คนของเล่าไอ่ ไม่ทราบว่าผู้ตายเป็นใคร

มีแต่หานเจี๋ยทราบแน่แก่ใจว่าเป็นเรื่องราวใด สร้างความแตกตื่นจนทอดทิ้งเล่าไอ่ หลบลี้หนีหน้าทั้งยามวิกาล นับแต่นั้นไม่ทราบอยู่แห่งหนใด

วันรุ่งขึ้น จิงจวิ้นกับเซี่ยงเส้าหลงซึ่งปลอมตัวเป็นอูกัว ค่อยติดต่อกับอันกู่ซี ร่วมกันรอรับเสด็จเสี่ยวผาน ซึ่งกำหนดเสด็จถึงเมืองหย่งตูในยามพลบค่ำย่ำสนธยา

ความจริงอันโหดร้าย

กองเรือซึ่งประกอบด้วยเรือใหญ่สามเสาจำนวนร้อยลำ แล่นทวนน้ำถึงท่าเรือทางด้านทิศใต้ของเมืองหย่งตู

ทหารองครักษ์หลายร้อยนายขึ้นจากเรือรบสองลำ ตั้งแถวจัดขบวนคุ้มกัน บันดาลให้ผู้คนรู้สึกถึงบรรยากาศอันน่าเกรงขามและเขม็งตึงเครียด

เล่าไอ่นำขุนนางใหญ่น้อยประจำเมืองหย่งตู รอรับเสด็จเสี่ยวผานบนท่าเรือ

เซี่ยงเส้าหลงปลอมตัวเป็นอูกัว เคียงคู่ด้วยจิงจวิ้น ยืนอยู่ข้างกายอันกู่ซี มองดูกองเรืออันยิ่งใหญ่เคลื่อนใกล้เข้ามาทุกขณะ

จิงจวิ้นโน้มหน้ามากระซิบบอกต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า “ท่านดูสารรูปของเล่าไอ่ คล้ายไม่ได้นอนตลอดทั้งคืน”

ทั้งสองยังไม่ทราบว่าหานเจี๋ยหลบหนีไปทั้งยามราตรี ดังนั้นไม่เข้าใจว่าเล่าไอ่ไฉนหน้าตาซีดเซียวถึงเพียงนี้

เรือที่ประทับของเสี่ยวผานเทียบท่าแล้ว อันกู่ซีกระตุ้นม้าออกไปรับเสด็จ เซี่ยงเส้าหลงในคราบอูกัวกับจิงจวิ้นรีบติดตามไป

ไม้กระดานพาดจากบนเรือ เล่าไอ่บนฝั่งสั่งคนบรรเลงดนตรี ต้อนรับผู้ที่ขึ้นจากเรือก่อนเป็นทหารองครักษ์สามร้อยนาย ก่อเป็นกำแพงมนุษย์อยู่ทางซ้ายขวา กึ่งกลางเว้นช่องว่างกว้างประมาณหนึ่งวาดูเป็นระเบียบเรียบร้อย

อันกู่ซีและพวกพากันพลิกตัวลงจากอาน คุกเข่าอยู่ข้างม้า ชางเหวินจวินเดินตามไม้กระดานมาก่อน ถัดจากนั้นเป็นทหารองครักษ์ยี่สิบนายทำหน้าที่เบิกทาง สองคนแรกถือธงทิวประจำราชสำนัก

หลังจากนั้นเป็นขุนนางฝ่ายในสิบคน ถือภาชนะสำหรับประกอบพิธี ต่อมาเป็นทหารองครักษ์อีกยี่สิบนาย แล้วจึงเป็นเสี่ยวผานกับพระชายาเสด็จจากเรือที่ประทับ ท่ามกลางการห้อมล้อมของขุนนางทั้งบุ๋นและบู๊ เช่น ชางผิงจวิน หวังอ่วน หลี่ซือ ไช่เจ๋อ ฉินชิง ซึ่งใช้ผ้าแพรคลุมหน้าและอูกัวซึ่งปลอมตัวเป็นเซี่ยงเส้าหลง

ชาวเมืองหย่งตูซึ่งอยู่รอบนอกจำนวนนับหมื่น ระเบิดเสียงโห่ร้องถวายพระพรต่อเสี่ยวผาน พากันคุกเข่ารับเสด็จโดยพร้อมเพรียง

เซี่ยงเส้าหลงกับจิงจวิ้นเห็นอูกัว *"อยู่รอดปลอดภัย"* ค่อยคลายใจลง

เซี่ยงเส้าหลงเหลือบมองเล่าไอ่ซึ่งอยู่ห่างไปแวบหนึ่ง เห็นอีกฝ่ายพอได้ยินเสียงร้องถวายพระพรของมวลชน ถึงกับหน้าเคร่งเครียดลง ต้องลอบทอดถอนใจ เห็นว่าอาศัยเด็กหน้าขาวซึ่งเกาะชายกระโปรงสตรีไต่เต้าขึ้นมา ไม่ว่าด้านกองทัพและมวลชน รวมทั้งภาพลักษณ์ส่วนตัว ไหนเลยเทียบเทียมจิ๋นซีฮ่องเต้ได้?

เสี่ยวผานทรงรับคำอวยพรของเล่าไอ่ จากนั้นเสด็จขึ้นรถม้าที่ประทับพร้อมกับพระชายาแล่นสู่ประตูเมือง ท่ามกลางอารักขาของเหล่าทหารองครักษ์ในสังกัดชางเหวินจวินอย่างแน่นหนา

ทหารฉินในความรับผิดชอบของอันกู่ซีรักษาอยู่ตามรายทางถวายความปลอดภัยอย่างแข็งขัน

เซี่ยงเส้าหลงกับจิงจวิ้นหาโอกาสขึ้นรถม้าของอูกัว จากนั้นเซี่ยงเส้าหลงกับอูกัวปลดหน้ากากถอดเสื้อผ้าออก ผลัดเปลี่ยนกันสวมใส่อย่างรีบร้อน

อูกัวกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า "ดีที่ข้าพเจ้าแสร้งเป็นไม่ทุเลาหายป่วย ไม่เช่นนั้นไม่ทราบจะรับมือคนเหล่านั้นอย่างไร"

เซี่ยงเส้าหลงถามว่า "รัชทายาทไม่ได้ตามตัวท่านไปหรือ?"

อูกัวตอบว่า “พระองค์เพียงบัญชาให้หมอหลวงมาดูอาการข้าพเจ้า และรับสั่งว่าหลังจากขึ้นฝั่ง ให้ตามเสด็จพระองค์ไปเข้าเฝ้าไทเฮาที่ตำหนักต้าเจิ้น”

เซี่ยงเส้าหลงร้องคำ “ว่ากระไร” ประจวบกับอันกู่ซีกระตุ้นม้าถึงข้างรถของทั้งสาม เซี่ยงเส้าหลงรีบสับเปลี่ยนที่นั่งกับอูกัว ปากทักทายว่า “แม่ทัพใหญ่สบายดี?”

อันกู่ซีล่วงรู้ความขัดแย้งระหว่างเซี่ยงเส้าหลงกับเสี่ยวผาน กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “เส้าหลงเรียกเราเป็นกู่ซีดุจเดิมเถอะ ท่านเป็นเสาหลักของรัฐฉินเรา ประกาศศักดาไปทุกรัฐ”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถ่อมตนอยู่หลายคำ เมื่อขบวนรถเข้าสู่ประตูเมืองอันกู่ซีค่อยขอตัวไปสะสางเรื่องราว

เซี่ยงเส้าหลงเอนร่างพิงผนังรถ ระบายลมจากปากคำหนึ่ง แผนการขั้นแรกสำเร็จลุล่วง ปัญหาขั้นต่อไปคือ จะหลบรอดจากการลอบทำร้ายของเสี่ยวผาน หลบหนีกลับนครเสียนหยางอย่างไร?

เสี่ยวผานกับพระชายาประทับรถทรงถึงตำหนักต้าเจิ้น พร้อมด้วยขุนนางจำนวนหนึ่ง

เซี่ยงเส้าหลงซึ่งกลับคืนสู่รูปโฉมแท้จริง เห็นมีผู้คนมากมายปานนี้ร่วมเดินทาง ค่อยคลายใจลง หากแม้นมีแต่เขากับเสี่ยวผานเข้าเฝ้าจีไทเฮา คงย่ำแย่แล้ว

หลังจากได้รับการกระตุ้นเตือนสติจากจี้เอียนหยาน เซี่ยงเส้าหลงพบว่าจีไทเฮาทรงถลำลึก ไม่มีทางแยกจากเล่าไอ่ติดตามเขาอพยพสู่นอกด่าน

ยามนั้นเหมาเจียวออกจากตำหนักมา คุกเข่าลงรายงานว่า “วันนี้ไทเฮาไม่ใคร่สบาย ไม่ต้องการพบผู้คนหมู่มาก เพียงขอเชิญรัชทายาทกับสั้งเจียงจวินเข้าไป”

ทุกผู้คนงงงันวูบใหญ่ พระชายาของเสี่ยวผานยิ่งมีพระพักตร์ไม่

พอพระทัย

เสี่ยวผานสบพระเนตรกับเซี่ยงเส้าหลง หากแม้นในตำหนักมีกำลังซุ่มซ่อน ทั้งสองไยมิใช่ถูกสับเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน?

ชางเหวินจวินคุกเข่าลง ขออนุญาตตามเสด็จ เล่าไอ่ก็เช่นกัน เสี่ยวผานพลันตรัสว่า “มิต้องแล้ว ให้สั่งเจียงจวินเป็นเพื่อนเราเข้าไปเยี่ยมไทเฮาก็พอ”

เซี่ยงเส้าหลงสังเกตเห็นเหมาเจียวลอบยกมือทำท่าต่อเสี่ยวผาน ค่อยเข้าใจว่าเหตุใดเสี่ยวผานทรงมีความอาจหาญถึงเพียงนี้

เสี่ยวผานเสด็จขึ้นบันไดตำหนัก เซี่ยงเส้าหลงรีบตามเสด็จอยู่ด้านหลัง เสี่ยวผานรับสั่งโดยไม่เหลียวพระพักตร์กลับมาว่า “สตรีนางนั้นคาดคิดอย่างไรกันแน่?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวเบาๆ ว่า “พระนางคงคิดทำความเข้าใจว่าสมควรสนับสนุนเล่าไอ่อย่างเต็มเปี่ยมหรือไม่”

เสี่ยวผานตรัสเสียงเย็นชาว่า “นี่เรียกว่าผิดแล้วผิดเล่า”

เซี่ยงเส้าหลงคิดกระตุ้นเตือนเสี่ยวผาน อย่าได้ลืมเลือนคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ แต่ทราบว่ากล่าวไปก็ไร้ประโยชน์ ได้แต่กล้ำกลืนคำพูดเอาไว้

เมื่อเข้าสู่ตำหนัก พบว่าจีไทเฮาประทับนั่งบนบัลลังก์ไทเฮา ภายในตำหนักหามีบุคคลอื่นไม่

รองเท้าหนังพอเหยียบย่ำลงบนพื้นตำหนัก บังเกิดเป็นเสียงสะท้อนชวนสะท้านจิต ตำหนักอันกว้างใหญ่เยือกเย็นยะเยียบ หามีชีวิตชีวาไม่

จีไทเฮามีพระวรกายสมบูรณ์ขึ้น หากยังเฉิดโฉมงดงามปราศจากเค้าความชราภาพ เพียงแต่พระพักตร์อิดโรยอยู่บ้าง ทอดพระเนตรบุคคลทั้งสอง แสดงความเคารพต่อพระนางอย่างเย็นชา รับสั่งว่า “ลูกเรากับสั้งเจียงจวินเชิญนั่ง”

เสี่ยวผานประทับนั่งอยู่ด้านล่างขวามือของพระนาง เซี่ยงเส้าหลงค่อยนั่งตาม จีไทเฮาทอดถอนพระทัยตรัสว่า “เราไม่ได้พบหน้าลูกเรา

นานเท่าใดแล้ว? คาดว่าคงสามสี่ปีกระมัง บางครั้งเรายังเข้าใจว่าไม่มีลูกชายเช่นท่านเสียอีก”

พระเนตรเสี่ยวผานทอประกายอำมหิตวูบหนึ่ง จากนั้นทรงแสร้งเป็นเคารพนบนอบ ตรัสว่า “พระมารดาตำหนิเกินไปแล้ว ผู้บุตรเพียงแต่ถูกงานเมืองผูกมัดตัว ทั้งกลัวว่ารบกวนความสุขสงบของพระมารดา หากยังห่วงใยและเคารพรักพระมารดาดุจเดิม”

เซี่ยงเส้าหลงเหม่อมองไปเบื้องหน้า ในใจภาวนาว่านี่เพียงเป็นความฝัน ทั้งนี้เพราะสภาพความจริงโหดร้ายไปแล้ว

หวนนึกถึงตอนแรกที่เดินทางถึงนครเสียนหยาง จีไทเฮากับเสี่ยวผานรักใคร่กลมเกลียวถึงเพียงไหน ยามนี้กลับหักเล่ห์ชิงเหลี่ยมคิดร้ายต่ออีกฝ่ายกัน

จีไทเฮากวาดพระเนตรมายังเซี่ยงเส้าหลง เปลี่ยนเป็นรับสั่งอย่างนุ่มนวลว่า “เรายังไม่มีโอกาสแสดงความยินดีที่สั่งเจียงจวินกลับมาพร้อมกับชัยชนะ”

เซี่ยงเส้าหลงจับจ้องมองพระนางอย่างลึกซึ้ง ในใจเต็มไปด้วยความรักและความรู้สึกเสียใจ ทอดถอนใจกล่าวว่า “เพียงโชคดีที่รักษาชีวิตไว้ไหนเลยคู่ควรกับการชมเชยจากไทเฮา?”

จีไทเฮาตรัสอีกว่า “ระหว่างนี้ข่าวลือเกี่ยวกับชาติกำเนิดของรัชทายาทโจษจันอย่างรุนแรง สั่งเจียงจวินมีวิธีการปลอบใจเราอย่างไร?”

เสี่ยวผานตรัสตัดบทว่า “ผู้บุตรมีคำสั่งห้ามมิให้ผู้ใดเอ่ยถึงอีก ขอไทเฮาทรงทราบตามนี้”

จีไทเฮาตรัสด้วยความกริ้วว่า “แม้แต่เราผู้เป็นมารดาก็ห้ามมิให้เอ่ยถึง?”

เสี่ยวผานตรัสเสียงราบเรียบว่า “ผู้บุตรมิกล้า แต่สั่งเจียงจวินไม่อาจขัดพระบัญชาเจ้าแห่งรัฐได้”

จีไทเฮาทรงพระสรวลด้วยพระสุรเสียงผิดปรกติอยู่บ้าง ตรัสว่า “เราแทบลืมเลือนไป สามวันให้หลัง ลูกเราจะทรงพระมาลาห้อยมุก ย่อม

ไม่เห็นเราผู้เป็นไทเฮาอยู่ในสายตาแล้ว”

เสี่ยวผานตรัสอย่างเฉื่อยชาว่า “พระมารดาตำหนิผู้บุตรไปแล้ว สรุปแล้วคำซุบซิบนินทาที่พระมารดาได้ยินมา เป็นเพราะมีคนตั้งใจก่อกวนทำลายความสัมพันธ์ของเราสองแม่ลูกกัน” จากนั้นประทับยืนขึ้น รับสั่งว่า “พระมารดาไม่ใคร่สบาย ไม่ควรพลุ่งพล่านใจไป ผู้บุตรขอทูลลา โอกาสหน้าค่อยมาเข้าเฝ้าพระมารดาใหม่”

จนบัดนี้เซี่ยงเส้าหลงยังไม่มีโอกาสกล่าววาจา ได้แต่ลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง

ต่อให้ก่อนหน้านี้เสี่ยวผานไม่ตั้งพระทัยกำจัดฆ่าจีไทเฮา แต่รับสั่งของจีไทเฮาครั้งนี้ กลับกลายเป็นชนวนเภทภัยต่อพระนางถึงแก่ชีวิต

จนใจที่เซี่ยงเส้าหลงไม่มีหนทางช่วยเหลือพระนาง ทั้งนี้เพราะจีไทเฮาไม่มีเยื่อใยไมตรีต่อเขาอีก ที่บังเกิดขึ้นแทนที่มีแต่ความเคียดขึ้งอาฆาต

จีไทเฮาเข้าพระทัยว่าเขาหลอกลวงพระนาง ถึงกับเข้าพระทัยว่าเขาฆ่าราชโอรสที่แท้จริงของพระนางไป ในสภาพเช่นนี้ เซี่ยงเส้าหลงยังจะทำอย่างไรได้?

ที่ตำหนักฉีเหนียนซึ่งเป็นที่ประทับของเสี่ยวผาน

ในห้องทรงพระอักษร เซี่ยงเส้าหลงถวายคันธนูเหล็กของก่วนตงแสต่อเสี่ยวผาน เสี่ยวผานทรงรับมาถือไว้ ทรงพระสรวลฮาฮาตรัสว่า “ก่วนตงแส หากตอนนี้ท่านไม่กลายเป็นปีศาจเลอะเลือนงมงาย สมควรทราบว่าการเข้าร่วมกับโจรเฒ่าแซ่หลี่เมื่อครั้งกระโน้น นับเป็นความผิดพลาดครั้งสำคัญในชีวิต”

หลี่ซือ ชางผิงจวิน ชางเหวินจวิน อันกู่ซีและหวังอ่วนซึ่งอยู่สองฟากข้าง พากันแสดงความยินดีต่อเซี่ยงเส้าหลงที่ประกอบความดีความชอบอีกครั้ง

เสี่ยวผานทรงวางคันธนูเหล็กลงบนโต๊ะเตี้ย รับสั่งให้ทั้งหมดนั่งลง

จากนั้นตรัสต่อเซี่ยงเส้าหลงว่า “น่าเสียดายที่ไม่เห็นศีรษะของก่วนตงแส แต่เราเห็นด้วยกับการจัดการของแม่ทัพจิงที่ทำลายซากศพลบร่องรอย มิให้พวกเขาเล่าไอ่ล่วงรู้” หยุดเล็กน้อยจึงตรัสสืบต่อ “หลายวันนี้พวกเราต้องระมัดระวังเรื่องอาหารการกิน อย่าได้เสียทีแก่โจรแซ่เล่า”

ชางผิงจวินรับพระบัญชา เสี่ยวผานตรัสว่า “สั้งเจียงจวินอาการดีขึ้นหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงสั่นศีรษะฝืนยิ้มพลาง กล่าวว่า “นี่เป็นผลจากการหลบหนีกลางหิมะที่ระหว่างแดนต่อแดนของรัฐวุ่ยกับรัฐหาน ตอนนั้นยังทนทานได้ มิคาดพอกลับถึงนครเสียนหยางอาการก็กำเริบครั้งแล้วครั้งเล่า เพียงรับประทานยาก็รับประทานจนหวาดกลัวแล้ว”

เสี่ยวผานรับสั่งว่า “อย่างนั้นหลายวันนี้สั้งเจียงจวินอย่าได้ตรากตรำเกินไป ขอให้พักผ่อนให้เต็มที่” จากนั้นพระเนตรสาดประกายเย็นเยียบ ตรัสว่า “กลุ่มของเล่าไอ่ตกลงว่า หลังพิธีทรงพระมาลาห้อยมุก ค่ำคืนที่จัดเลี้ยงพระราชทานจะก่อความวุ่นวายขึ้น สั้งเจียงจวินมีแผนรับมืออย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ชิงลงมือสยบคน ลงมือทีหลังถูกคนสยบไว้ นับเป็นหลักการที่จริงแท้แน่นอนตลอดมา”

เสี่ยวผานยกพระหัตถ์ตบโต๊ะเตี้ย ตรัสว่า “อาศัยคำพูดนี้พวกเราจะกำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ”

หวังอ่วนขมวดคิ้วกล่าวว่า “อภัยที่กระหม่อมเลอะเลือนโง่งม พวกเรามิใช่ตกลงว่ารอจนกลุ่มโจรแซ่เล่าก่อความวุ่นวาย ค่อยกำหนดโทษหรอกหรือ?”

เสี่ยวผานแย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า “ตอนนี้กับตอนนั้นแตกต่างกัน ชัยชนะจึงสำคัญที่สุด ไหนเลยคำนึงว่าจะใช้วิธีการใด พวกเราจะลงมือก่อนงานเลี้ยงพระราชทาน จู่โจมโดยมิให้พวกมันตั้งตัวได้”

หลี่ซือกล่าวว่า “อาจบางทีโจรร้ายเล่าไอ่จวบจนตัวตายยังไม่ทราบว่าเกิดข้อผิดพลาดที่ใด”

เขาย่อมหมายถึงเรื่องที่เสี่ยวผานทรงวางตัวเหมาเจียวเป็นไส้ศึกในกลุ่มเล่าไอ่ ดังนั้นล่วงรู้ความตื้นลึกหนาบาง ตลอดจนช่วงเวลาก่อการของเล่าไอ่โดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ

เสี่ยวผานทรงวางแผนเป็นมั่นเหมาะ ตรัสว่า “ก่อนงานเลี้ยงพระราชทานหนึ่งชั่วยาม แม่ทัพอันจะถือคำสั่งของเรา ยึดอำนาจจากแม่ทัพรักษาเมือง ควบคุมเส้นทางเข้าออกทุกสาย ห้ามมิให้ผู้ใดจากไป เช่นนี้จะบีบบังคับให้เล่าไอ่ก่อการก่อนกำหนด ส่วนทหารองครักษ์รับหน้าที่โอบล้อมตำหนักฉีเหนียน ทางหนึ่งให้ความคุ้มครองเหล่าอำมาตย์ ทั้งยังทำการจับกุมโจรกบฏตามบัญชีรายชื่อที่มีอยู่” หยุดเล็กน้อยจึงตรัสสืบต่อ “ขณะเดียวกันทัพใหญ่ของหวังสั้งเจียงจวินจะเคลื่อนเข้าเมือง กวาดล้างพวกกบฏเล่าไอ่ให้สิ้นซาก ส่วนเซี่ยงสั้งเจียงจวินกับเราจะบุกตำหนักต้าเจิ้น ดูว่าเล่าไอ่มีจุดจบอย่างไร?”

ทุกผู้คนส่งเสียงร้องสนับสนุน มีแต่เซี่ยงเส้าหลงทราบแน่แก่ใจว่าหากตัวเองไม่มีแผนการล่าถอย คงต้องฝังสังขารอยู่ในตำหนักต้าเจิ้นแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงถูกจัดให้พักอยู่ที่ตึกสี่องค์ บริเวณตำหนักหลังของตำหนักฉีเหนียน เมื่อเซี่ยงเส้าหลงกลับถึงที่พัก พบว่าฉินชิงซึ่งพักอยู่ติดกันกับจี้เอียนหยานซึ่งปลอมแปลงเป็นหญิงรับใช้ของฉินชิงลอบมาหา กำลังสนทนากับจิงจวิ้นและอูกัวอยู่

หญิงสาวทั้งสองพอเห็นเซี่ยงเส้าหลง ย่อมมีสีหน้ายินดี จี้เอียนหยานถามว่า “ผลการเข้าพบจีไทเฮาเป็นอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจแล้วกล่าวว่า “สภาพการณ์เลวร้ายยิ่ง รัชทายาทกับพระนางแตกหักกันแล้ว” จากนั้นหันไปถามจิงจวิ้นว่า “สามารถติดต่อกับน้องสี่แล้วหรือไม่?”

จิงจวิ้นผงกศีรษะกล่าวว่า “ตอนที่พี่สามไปยังตำหนักต้าเจิ้น ข้าพเจ้าได้พบกับพี่สี่ พี่สี่บอกว่ารัชทายาทมีพระบัญชาถึงเขา ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปให้ปิดล้อมเมืองหย่งตู ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าออก นอกจากถือเอกสารผ่านทางเป็นพิเศษ”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กล่าวว่า “รัชทายาทหลอกลวงข้าพเจ้าอีกแล้ว เมื่อครู่พระองค์บอกว่า หลังพิธีทรงพระมาลาห้อยมุกก่อนเริ่มงานเลี้ยงพระราชทานค่อยปิดล้อมเมือง”

ฉินชิงกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “แล้วนี่จะทำอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า “หากข้าพเจ้าคิดจากไป เพียงปลอมตัวเป็นอูกัวอีกครั้ง แจ้งต่อรัชทายาทว่าจะกลับนครเสียนหยางไปเสริมกำลังพี่รอง ก็เอาตัวรอดได้ ส่วนอูกัวขอเพียงกลับคืนสู่สภาพเดิมบวกกับน้องสี่อำนวยความสะดวกให้คงหลบลี้หนีไปได้ ปัญหาอยู่ที่พี่ชิงเท่านั้น รัชทายาทต้องส่งคนมาเฝ้าควบคุม หากแต่อ้างว่าให้คุ้มครองแก่ท่าน”

จี้เอียนหยานถามว่า “เส้าหลงกำหนดเวลาเดินทางกลับแล้วหรือไม่?”

เซี่ยงเส้าหลงตอบว่า “ข้าพเจ้าสมควรกลับไปพร้อมกับจวิ้นน้อยในพรุ่งนี้ แต่ว่าข้าพเจ้าไหนเลยละทิ้งพวกท่านไปได้?”

จี้เอียนหยานยิ้มพลางกล่าวว่า “อย่างนั้นพวกเรากลับไปพร้อมกันเถอะ”

ทุกผู้คนเหม่อมองยอดหญิงจี้นางนี้อย่างงุนงง ฉินชิงรีบกล่าวว่า “เอียนหยาน ท่านนึกได้แผนแยบคายอันใด?”

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า “ข้าพเจ้าเกิดประกายความคิดจากคำบอกของเส้าหลง นั่นคืออาศัยสภาพอันคลุมเครือระหว่างไทเฮากับรัชทายาทให้เป็นประโยชน์ ขอถามหากไทเฮาส่งคนมาเชิญตัวพระอาจารย์ฉินของพวกเราไปอยู่เป็นเพื่อนกับพระนางที่ตำหนักต้าเจิ้น รัชทายาทจะรับสั่งว่าอย่างไร?”

ทุกผู้คนค่อยได้คิด ส่งเสียงร้องชมเชยออกมา ฉินชิงกล่าวว่า “เรื่องนี้ให้ข้าพเจ้าดำเนินการ รับรองรัชทายาทยากปฏิเสธได้”

ทุกผู้คนทราบว่านางล่วงรู้ข้อปลีกย่อยภายในวังเป็นอย่างดี ดังนั้นมิต้องห่วงใยไป จี้เอียนหยานกล่าวว่า “เช่นนี้รัชทายาทจะไม่ระแวง

สงสัยว่าเส้าหลงคิดหลบลี้หนีหน้า หาทราบไม่ว่าพระอาจารย์ฉินพวกเราไม่ทันบรรลุถึงตำหนักต้าเจิ้น ชิงหลบหนีแต่กลางคัน”

อูกัวถามว่า “อย่างนั้นเราผู้เป็นสั้งเจียงจวินสมควรหลบหนีเมื่อใด?”

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “เป็นค่ำคืนก่อนวันทรงพระมาลาห้อยมุกเถอะ เมื่อมีเวลาสองวัน พวกเราสมควรจัดการกับหลี่ปู้เหว่ยได้”

จิงจวิ้นกำชับอูกัวว่า “จดจำไว้ อย่าได้หยุดแวะที่นครเสียนหยาง หากแต่มุ่งตรงไปยังสถานปศุสัตว์ หลังจากสมทบกัน จะได้หลบหนีตามแผนซึ่งกำหนดไว้”

เซี่ยงเส้าหลงทอดถอนใจกล่าวว่า “หลังจากลำบากตรากตรำมานานปี เทพยดาฟ้าดินสมควรปล่อยให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอย่างสุขสบายแล้ว”

ดวงตาทุกผู้คนปรากฏประกายความหวังขึ้น ริมโสตคล้ายแว่วเสียงม้าพ่วงพีควบทะยานไปตามทุ่งหญ้านอกด่านดังขึ้น

จิ๋นซีผู้ยิ่งใหญ่

ค่ำคืนนั้นเซี่ยงเส้าหลงเข้าเฝ้าเสี่ยวผาน ขออนุญาตจัดส่งจิงจวิ้นกลับนครเสียนหยาง ช่วยเหลือเถิงอี้รับมือหลี่ปู้เหว่ย

เสี่ยวผานทรงอนุญาต เมื่อเป็นเช่นนี้เซี่ยงเส้าหลงสามารถจัดขบวนเรืออย่างเปิดเผย โดยไม่กลัวถูกตรวจค้นแต่อย่างไร

วันรุ่งขึ้นฉินชิงเข้าเฝ้าเสี่ยวผาน อ้างว่าได้รับแจ้งจากจีไทเฮาให้ไปพักที่ตำหนักต้าเจิ้นสักสองวัน เสี่ยวผานไม่ทันระแวงพระทัยจึงทรงอนุญาต

ครั้นแล้วฉินชิง จี้เอียนหยานและนักรบตระกูลอูแปดนายซึ่งปลอมตัวเป็นผู้ติดตาม ออกจากตำหนักฉีเหนียนอย่างเปิดเผย ระหว่างทางสมทบกับเซี่ยงเส้าหลง ค่อยปลอมตัวเป็นทหารคนสนิทของจิงจวิ้นเดินทางออกจากเมือง ลงเรือที่ท่าเรือ

เรือโดยสารแล่นล่องตามกระแสน้ำ บวกกับลมพัดหนุนส่ง ใช้เวลาเดินทางเพียงครึ่งวันก็กลับถึงนครเสียนหยาง

ทั้งหมดขึ้นฝั่งตามตำแหน่งที่นัดหมายอยู่ก่อน รอคอยประมาณครึ่งชั่วยาม เถิงอี้ เถาฟางกับเสี้ยวเยี่ยถันก็รุดมาสมทบ ทั้งสามเห็นฉินชิงกับจี้เอียนหยานล้วนกลับมา สร้างความปีติยินดียิ่ง

เถิงอี้กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ทุกประการตระเตรียมพร้อม เพียงรอสั่งเจียงจวินกลับมาบัญชาการ”

เซี่ยงเส้าหลงทุบแขนเถิงอี้หมัดหนึ่ง กล่าวว่า “พี่รองยังหยอกล้อ

ข้าพเจ้า แสดงว่าอารมณ์ดีเป็นพิเศษ คราครั้งนี้พวกเรามีเวลาเพียงสองวัน จึงต้องปฏิบัติการในบัดดล”

จี้เอียนหยานกล่าวถามเสี้ยวเยี่ยถันว่า “ทางด้านท่านถูมีข่าวคราวใด?”

เสี้ยวเยี่ยถันตอบว่า “ถูเซียนและครอบครัว รวมทั้งคนสนิทจำนวนสามร้อยคนล้วนเตรียมพร้อม ขอเพียงได้รับแจ้งจากพวกเราจะแพร่พิษวางยาต่อผู้คนในตึกพระบิดารอง”

เถิงอี้กล่าวว่า “ช่วงเวลาที่ประสานสอดคล้องเป็นปัญหาสำคัญ ขณะที่ท่านถูวางยา พวกเราต้องยึดอำนาจฝ่ายทหารราบจากสีซัง เช่นนี้จึงจะช่วยให้ท่านถูกับครอบครัวและคนสนิทออกจากเมืองโดยปลอดภัย ทั้งไม่กลัวว่าหลี่ปู้เหว่ยจะหนีรอดจากเงื้อมมือพวกเรา”

เสี้ยวเยี่ยถันทอดถอนใจกล่าวว่า “ยาสลบนี้ออกฤทธิ์รุนแรง พอรับประทานลงไปครู่หนึ่ง ผู้คนสลบไสลไม่ได้สติ ดังนั้นได้แต่วางยาก่อนอาหารค่ำ เพียงแต่มีผู้คนสิ้นสติไปมากน้อยเท่าใด ยากที่จะบอกได้”

จิงจวิ้นกล่าวว่า “ขอเพียงพวกเราโอบล้อมตึกพระบิดารองไว้อย่างลับๆ ไม่กลัวหลี่ปู้เหว่ยหนีรอดได้”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวถามว่า “ท่านถูทราบหรือไม่ว่า ตึกพระบิดารองสร้างอุโมงค์ลับทอดถึงเบื้องนอก ยังมีปากทางเข้าออกอยู่ที่ใด?”

เสี้ยวเยี่ยถันตอบว่า “ตอนที่โจรเฒ่าแซ่หลี่ปลูกสร้างตึกพระบิดารอง ถูเซียนถูกลดความสำคัญลง เพียงรับหน้าที่จัดหาวัสดุอุปกรณ์ ดังนั้นไม่ทราบระแคะระคายเรื่องอุโมงค์ลับแต่อย่างไร”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “อย่างนั้นพวกเราได้แต่จัดเวรยามอยู่นอกเมืองคอยจับตาดูว่า หลี่ปู้เหว่ยหลบหนีไปทางทิศใด โอ นอกจากพวกเราถือคำสั่งรัชทายาท ไม่เช่นนั้นไม่มีสิทธิ์ห้ามมิให้มันออกจากนครหลวง” จากนั้นหันไปกล่าวกับฉินชิงว่า “ตอนนี้พี่ชิงกลับตึกที่อยู่ไป ดูว่าจะนำผู้ใดร่วมทาง ส่วนบุคคลที่หลงเหลือก็มอบเงินทองให้แยกย้ายจากไป จากนั้นรีบรุดเดินทางสู่สถานปศุสัตว์ รอฟังข่าวดีของพวกเรา” พลาง

สั่งให้เถาฟางไปเป็นเพื่อนนาง

ฉินชิงรู้สึกถึงบรรยากาศอันเคร่งเครียดก่อนพายุฝนโหมกระหน่ำ ขบริมฝีปากแล้วผงกศีรษะรับ

จี้เอียนหยานซักถามเถิงอี้ว่า “ละแวกนี้ปรากฏร่องรอยศัตรูหรือไม่?”

ทุกผู้คนทราบว่า *“ศัตรู”* ที่ว่าหมายถึงทหารฉินจำนวนสี่หมื่นของเว่ยเหลียว ดังนั้นจับจ้องมองเถิงอี้เป็นจุดเดียว

เถิงอี้กล่าวว่า “เราเองก็ประหลาดใจ ทั้งนี้เพราะไม่พบเห็นร่องรอยพวกมันแต่อย่างไร”

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวว่า “ตอนนี้พวกเราต้องแข่งกับเวลา ในความเห็นเรา ทัพใหญ่ของเว่ยเหลียวคงประจำการอยู่ตำแหน่งหนึ่งตำแหน่งใดบริเวณต้นน้ำ เมื่อได้รับคำสั่งจากรัชทายาท จะยกทัพถึงนครเสียนหยางโดยเร็ว ขอเพียงพวกเราปฏิบัติการอย่างฉับไว สมควรจากไปก่อนที่เว่ยเหลียวจะมาถึง”

เซี่ยงเส้าหลงสลัดลืมเลือนทุกเรื่องราว ประกาศว่า “ถึงเวลาปฏิบัติการ”

เซี่ยงเส้าหลงยังคงอาศัยโฉมหน้าอูกัวเดินทางเข้าเมือง จวบกระทั่งบรรลุถึงตึกที่ทำการฝ่ายทหารม้า ค่อยกลับคืนสู่โฉมหน้าแท้จริง

เซี่ยงเส้าหลงเรียกตัวแม่ทัพนายกองสังกัดองครักษ์และฝ่ายทหารม้า ซึ่งรั้งอยู่ที่นครเสียนหยางจำนวนร้อยกว่านายมา แสดงป้ายอาญาสิทธิ์ซึ่งได้รับจากเสี่ยวผาน ประกาศว่าเขาได้รับพระบัญชารัชทายาทกลับมาบัญชาการสามเหล่าทัพ ป้องกันผู้คนก่อการกบฏสร้างความวุ่นวายขึ้น

เหล่าแม่ทัพนายกองทราบระแคะระคายแต่แรกว่าหลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่สุมหัวรวมกันเตรียมก่อการ กอปรกับเซี่ยงเส้าหลงเป็นคนสนิทของรัชทายาทตลอดมา ทั้งยังมีป้ายอาญาสิทธิ์เป็นเครื่องยืนยัน ไหนเลยระแวงสงสัยเป็นอื่น พากันแสดงความจงรักภักดี ยินดีมอบกาย

ถวายชีวิตให้

หลังจากเตรียมการเสร็จสิ้น เซี่ยงเส้าหลงและพวกก็มุ่งหน้าไปยังตึกที่ทำการฝ่ายทหารราบในบัดดล

ยามนี้เพิ่งเป็นเวลาได้เข้าไฟ ภายในเมืองสงบสันติ ไม่มีเหตุการณ์ผิดปรกติแต่อย่างไร

เซี่ยงเส้าหลงสั่งการให้ทหารองครักษ์กับทหารม้าล้อมที่ทำการไว้อย่างแน่นหนา ค่อยนำทหารคนสนิทพร้อมด้วยเถิงอี้ จิงจวิ้น จี้เอียนหยานและเสี้ยวเยี่ยถันบุกเข้าไป

ทหารราบที่เฝ้าประตูใหญ่ไม่ทันแจ้งเหตุถึงผู้บังคับบัญชา ก็ถูกทั้งหมดสยบไว้

ยามนั้นสีซังและแม่ทัพนายกองฝ่ายทหารราบหลายสิบนายกำลังประชุมหารือที่ตึกกลางพลันเห็นเซี่ยงเส้าหลงบุกเข้ามา ไม่ทันมีปฏิกิริยาใดก็เผชิญหน้าไม้คันธนูหลายสิบอันจ่อคุกคามใส่

สีซังและเหล่าแม่ทัพนายกองล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป สีซังผู้ได้ชื่อว่าเป็นมือกระบี่อันดับหนึ่งแห่งสั้งไช่ กระทั่งโอกาสชักกระบี่ยังไม่มี

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหันไปแล้ว มีผู้ใดคาดคิดว่าเซี่ยงเส้าหลงจะปรากฏกายที่นี่?

สีซังยังรักษาความเยือกเย็นไว้ได้ กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “สั้งเจียงจวินหมายความว่าอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงสั่งทหารคนสนิทปลดอาวุธของสีซังและพวก ค่อยแสดงป้ายอาญาสิทธิ์ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชา ให้สั่งการฝ่ายทหารราบแทน มีผู้ใดไม่ยอมรับนับถือ?”

สีซังพอเห็นป้ายอาญาสิทธิ์ ทราบว่าสถานการณ์ยากกอบกู้แก้ไข แม่ทัพนายกองที่หลงเหลือยิ่งสงบนิ่งเฉยไม่กล้าแข็งข้อแต่อย่างไร

เซี่ยงเส้าหลงเห็นว่าควบคุมสถานการณ์ได้แล้ว จึงสั่งให้คุมตัวเหล่าแม่ทัพนายกองฝ่ายทหารราบไว้ในคุกคุมขัง คงหลงเหลือสีซังแต่ผู้เดียว

เซี่ยงเส้าหลงนั่งประจำที่ผู้บัญชาการทหารราบ สั่งให้สีซังนั่งอยู่ด้านข้าง เถิงอี้กับจิงจวิ้นทวงถามป้ายตำแหน่งผู้บัญชาการทหารราบจากสีซัง จากนั้นออกไปรับช่วงดูแลทหารราบสืบแทน

สีซังฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านชนะแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวด้วยความหมายลึกซึ้งว่า “นี่เป็นประวัติศาสตร์ที่กำหนดแน่นอน เราเซี่ยงเส้าหลงเพียงรับหน้าที่ปฏิบัติตาม นับตั้งแต่หลี่ปู้เหว่ยวางยาปลงพระชนม์อ๋ององค์ก่อน ก็ถูกกำหนดชะตากรรมไว้แต่แรก ปัญหาอยู่ที่พี่สีนึกถึงบทสรุปของตัวเองหรือไม่?”

ดวงตาสีซังปรากฏประกายความหวังขึ้น กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “สั่งเจียงจวินยินยอมปล่อยปละละเว้นเราหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “พี่สีควรทราบว่าข้าพเจ้ามิใช่คนชมชอบฆ่าฟัน แม้แต่ก่วนตงแสและคุณหนูสาม ข้าพเจ้ายังปลดปล่อยไป ตอนนี้พวกเขาสมควรบรรลุถึงรัฐฉู่แล้ว ข้าพเจ้าเพียงต้องการทราบเจตนารมณ์ของพี่สี”

สีซังฟังว่าก่วนตงแสประสบความปราชัย และได้รับการปล่อยตัวไปถึงกับพังทลายลง ทอดถอนใจกล่าวว่า “สั้งเจียงจวินเป็นยอดขุนพลไร้ผู้ต่อต้านจริงๆ ท่านที่แท้ต้องการให้เราทำอย่างไร?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ขอเพียงพี่สีเปิดเผยเส้นทางหลบหนีของหลี่ปู้เหว่ยต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะส่งตัวพี่สีกับครอบครัวออกจากเมืองในบัดดล”

สีซังยังรีรอลังเล เซี่ยงเส้าหลงกล่าวย้ำว่า “หากพี่สียังคิดรับฟังเสียงเพลงของหลันจิงน่วน ต้องตกลงใจในบัดดล”

จี้เอียนหยานกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ต่อให้หลี่ปู้เหว่ยสามารถหลบหนีออกนอกเมือง สุดท้ายยังไม่อาจรอดพ้นจากความตาย พี่สีอย่าได้ปล่อยให้โอกาสอันดีหลุดลอยไป”

เสี้ยวเยี่ยถันก็กล่าวว่า “เราเสี้ยวเยี่ยถัน พี่สีสมควรได้ยินชื่อเรามากระมัง?”

สีซังเหม่อมองดูเสี้ยวเยี่ยถัน ถามโพล่งว่า “ท่านมิใช่เสียชีวิตแต่แรกแล้วหรือ”

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า “หากไม่แสร้งตาย หลี่ปู้เหว่ยจะปล่อยปละละเว้นเราหรือ? ท่านเข้าใจว่าหลี่ปู้เหว่ยให้ความสำคัญแก่ท่านหรือไร? ผู้ใดเป็นสมุนบริวารของหลี่ปู้เหว่ย เพียงเป็นหมากของมันอาจถูกกำจัดได้ทุกเมื่อ ท่านเข้าใจแล้วกระมัง?”

ในที่สุดสีซังยอมศิโรราบ กล่าวว่า “ในห้องนอนของพระบิดารองมีอุโมงค์ลับสายหนึ่ง สามารถทอดถึงตึกใหญ่บนถนนไป่ทงทางตัวเมืองด้านใต้ เราล่วงรู้เพียงนี้เท่านั้น”

เซี่ยงเส้าหลงผุดลุกขึ้นด้วยความยินดี หลังจากเฝ้ารอคอยมาเกือบสิบปี โอกาสฆ่าล้างแค้นหลี่ปู้เหว่ยค่อยมาถึงแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงและพวกชุมนุมอยู่ปากทางเข้าอุโมงค์ลับในห้องนอนของหลี่ปู้เหว่ยเขตตึกพระบิดารอง บังเกิดความเคลือบแคลงสงสัยอย่างเปี่ยมล้น

เมื่อสองชั่วยามก่อน ถูเซียนชักนำจิงจวิ้น เถิงอี้และพวกบุกเข้าตึกพระบิดารอง พบว่าผู้คนที่รับประทานยาสลบซึ่งผสมในอาหารและน้ำดื่มนอนเกลื่อนกลาดทั่วทั้งตึก เพียงแต่หาตัวหลี่ปู้เหว่ยไม่พบ แสดงว่าพระบิดารองแห่งรัฐฉินอาศัยอุโมงค์ลับหลบหนีไปแล้ว

ปัญหาอยู่ที่จนบัดนี้ยังไม่ได้รับรายงานว่าหลี่ปู้เหว่ยออกจากเมืองหรือว่าฝ่ายตรงข้ามหลบซ่อนตัวอยู่ภายในเมือง?

นี่ออกจะขัดกับหลักเหตุผลไปแล้ว

จิงจวิ้นกล่าวว่า “พวกเราค้นหาทั่วเมือง ดูว่ามันสามารถซ่อนตัวอยู่ที่ใดได้”

ถูเซียนกล่าวว่า “มิสู้ตรวจค้นตึกว่างเปล่าหลังนี้ก่อน หากเราคาดการณ์ไม่ผิด ตึกหลังนี้ยังมีอุโมงค์ลับอื่นอีก สามารถทอดถึงตึกที่อยู่หรือคลังสินค้าใกล้กำแพงเมือง ที่นั่นสมควรมีอุโมงค์ลับออกจากเมือง

อีกทอดหนึ่ง”

เถิงอี้โบกมือออกคำสั่ง เหล่าผู้ใต้บังคับบัญชารีบดำเนินการตรวจค้นในบัดดล

จี้เอียนหยานทอดถอนใจกล่าวว่า “คราครั้งนี้พวกเราเดินหมากไปตาหนึ่ง ทั้งนี้เพราะจุดเวรยามที่กระจายอยู่นอกเมือง เพียงจับตาดูเส้นทางเข้าออกประตูเมืองทั้งสี่ทิศเท่านั้น”

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวว่า “โจรเฒ่าแซ่หลี่คงไม่ยอมละทิ้งอัญมณีมีค่า ต่อให้ใช้ทางอุโมงค์ลับก็ไม่รวดเร็วกว่าเดินบนท้องถนน พวกเรามิสู้เดิมพันกับมันสักครั้ง คาดการณ์ว่ามันออกจากอุโมงค์ลับ ใช้เส้นทางทางบกหลบหนีสู่ชายแดน ทั้งนี้เพราะเส้นทางทางน้ำของนครเสียนหยางอยู่ในความควบคุมของพวกเราแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงตัดสินใจออกคำสั่งว่า “มิต้องตรวจค้นต่อไป พวกเราออกจากเมืองในบัดดล”

เซี่ยงเส้าหลงและพวก รวมทั้งนับรบตระกูลอูสองร้อยกว่านายควบขับม้าออกจากเมืองมุ่งสู่ชายแดนที่ติดกับรัฐจ้าว

ไม่นานก็ออกจากตัวเมืองลี้เศษ พบเห็นรอยเท้าผู้คนหมู่มาก ในจำนวนนี้มีรอยเท้าบางส่วนจมลึกเป็นพิเศษ แสดงว่าเจ้าของรอยเท้าแบกของหนักติดตัวไป

ทุกผู้คนคึกคักอักโข จิงจวิ้นกล่าวว่า “เพียงดูจากรอยเท้าแสดงว่าฝ่ายตรงข้ามมีจำนวนกว่าสองพัน ขุมกำลังกล้าแข็งกว่าพวกเราอีก”

เถิงอี้ยิ้มพลางกล่าวว่า “ไพร่พลที่หลบหนีไม่อวดอ้างความกล้าหาญ มิหนำซ้ำในจำนวนนี้ต้องมีสตรีและเด็ก ไยต้องกริ่งเกรงด้วย?”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “กองกำลังส่วนตัวของตระกูลหลี่มีมือดีไม่น้อย หากพวกเราไล่กวดติดตาม พวกมันฟังจากเสียงฝีเท้าม้า หยั่งคาดตื้นลึกหนาบางพวกเราออก คงต้องวกกลับมาสู้ตาย มาตรว่าพวกเราไม่ถึงกับพ่ายแพ้ แต่ยากหลีกเลี่ยงจากการบาดเจ็บล้มตาย ดังนั้นมิใช่ยุทธวิธีอันประเสริฐ”

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “หากพวกเราสามารถคำนวณเส้นทางหลบหนีของหลี่ปู้เหว่ยได้ ควบขับม้าเร็วล่วงหน้าไปซุ่มจู่โจม ก็จะสร้างความเสียหายแก่ฝ่ายตรงข้าม ทั้งไม่ต้องวิตกว่าพวกมันจะหยั่งคำนวณกำลังพวกเราออก”

ถูเซียนล่วงรู้สภาพของหลี่ปู้เหว่ยที่สุด จึงกล่าว “คำนวณจากทิศทางของรอยเท้า พวกมันสมควรหลบหนีไปยังเมืองอู๋ชาง ซึ่งเป็นเมืองใหญ่อยู่ตอนล่างของลำน้ำ แม่ทัพรักษาเมืองดังกล่าวเป็นคนสนิทของมัน เมื่อถึงที่นั้นสามารถโดยสารเรือหลบหนีไปทางทิศตะวันออก”

เถิงอี้กล่าวเสริมว่า “ระหว่างทางที่มุ่งสู่เมืองอู๋ชาง มีสถานที่แห่งหนึ่งเรียกว่าช่องเขาสลาตัน อาศัยฝีเท้าม้า ต่อให้เร่งรุดอ้อมทาง อย่างเร็วต้องใช้เวลาสองชั่วยาม พวกเรามิสู้ไปน้อมรอพระบิดารองในที่นั้นเถอะ”

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “เพาะสร้างเหตุอย่างไร ก็รับผลเช่นนั้น คราครั้งนี้หากมิใช่ท่านถูชี้แนะ พวกเราคงคว้าน้ำเหลวในนาทีสุดท้าย”

ถูเซียนยิ้มพลางกล่าวว่า “หามิได้ แม่ทัพเถิงเชิญนำทัพไปก่อน”

ทั้งหมดบังเกิดความฮึกเหิมอย่างเต็มเปี่ยม ควบขับม้าเร็วทั้งสองร้อยกว่าตัวออกเดินทาง

ในความมืดมิดก่อนอรุณจะรุ่ง ขบวนผู้คนสามพันกว่าคนเป็นทิวแถวยาวเหยียด เคลื่อนเข้าสู่เขาสลาตันอย่างเงียบงัน เพียงอาศัยคบไฟหลายอันส่องทาง

ดูจากรูปขบวนก็ทราบว่าขบวนผู้คนที่หลบหนีล้วนมีจิตใจประหวั่นลนลาน มิเพียงแต่ส่วนหัวและท้ายไม่เชื่อมต่อกัน ทั้งยังขาดกลางอยู่หลายช่วง สตรีและเด็กยิ่งถูกทอดทิ้งล้าหลัง ผู้ที่สะดุดหกล้มก็ไม่มีผู้ใดสนใจไยดี

เซี่ยงเส้าหลง จี้เอียนหยานและพวกแม้เคียดแค้นหลี่ปู้เหว่ย พอเห็นสภาพเช่นนี้ อดบังเกิดความสลดใจไม่ได้

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเพียงต้องการชีวิตโจรเฒ่าแซ่หลี่ ไม่ทราบมีหนทางจำแนกแยกแยะหรือไม่?”

เสี้ยวเยี่ยถันแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า “ด้วยนิสัยใจคอที่เห็นแก่ตัวของโจรเฒ่าแซ่หลี่ คาดว่าคงเดินทางอยู่แถวหน้าสุด” พลางชี้มือไปยังหัวขบวน กล่าวเสริมว่า “นั่นเป็นรถเข็นซึ่งมีอยู่ไม่กี่คัน หนึ่งในจำนวนนั้นต้องนั่งไว้ด้วยโจรเฒ่าแซ่หลี่แน่นอน”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวว่า “อย่างนั้นรอจนผู้คนแถวหน้าทั้งร้อยกว่าคนผ่านไป ค่อยทุ่มก้อนหินและไม้ปิดทางออกไว้ จากนั้นจึงลงมือคร่ากุมศัตรู นอกจากโจรเฒ่าแซ่หลี่แล้ว บุคคลอื่นคิดหลบหนี ก็ปล่อยพวกมันหนีรอดไป”

ขบวนทัพหน้าที่หลบหนีของหลี่ปู้เหว่ยมีประมาณร้อยกว่าคน ทั้งหมดเพิ่งออกพ้นจากช่องเขา ยอดผาเบื้องบนพลันปรากฏลำต้นไม้หลายสิบท่อนและหินใหญ่จำนวนมากถล่มลงมา พริบตานั้น ผงคลีคละคลุ้งอบอวล เสียงสะท้อนเลื่อนลั่นดังสะท้านแก้วหูแทบแตกทำลาย

ท่อนซุงก้อนหินที่ถูกผลักลงมา ตัดขบวนขาดจากกัน ผู้คนทั้งสองฟากปั่นป่วนวุ่นวาย เสียงร่ำไห้ระงมดังสะท้าน พากันแยกย้ายหลบหนีไปยังทิศทางตรงกันข้าม

ผู้ที่หกล้มก็หกล้ม คนที่เหยียบย่ำกันเองก็เหยียบย่ำกันเอง เป็นสภาพราวกับถึงกาลอวสานของโลกมนุษย์ก็มิปาน

ขบวนผู้คนที่ออกพ้นช่องเขาพอแตกฮือหลบหนี พลันปรากฏแสงคบไฟสว่างวูบขึ้น นักรบตระกูลอูสองร้อยนายควบขับม้าฮือออกจากทั่วทั้งสี่ทิศแปดทาง ผละจากผู้คนที่บรรทุกของหนักอยู่บนพื้น โอบล้อมเข้าหาหลี่ปู้เหว่ยซึ่งอยู่ท่ามกลางการอารักขาขององครักษ์คนสนิทสิบกว่าคน

พริบตานั้น หลี่ปู้เหว่ยถูกรายล้อมเป็นชั้นๆ ตกอยู่ในจุดอับ ไม่มีหนทางหลบหนีได้

เหล่าองครักษ์คนสนิทตั้งขบวนเป็นวง คุ้มครองหลี่ปู้เหว่ยไว้กึ่งกลาง

พระบิดารองแห่งรัฐฉินหน้าขาวซีดราวคนตาย ปากหอบหายใจไม่หยุดยั้ง

เซี่ยงเส้าหลงนำถูเซียน เสี้ยวเยี่ยถัน เถิงอี้ จิงจวิ้น จี้เอียนหยาน และพวก บังคับม้าแหวกฝ่ากลุ่มคนเข้าไป ปากตวาดว่า “หลี่ปู้เหว่ย ครั้งกระโน้นท่านส่งคนไปซุ่มจู่โจมพวกเรา สังหารภรรยาหญิงรับใช้และบริวารข้าพเจ้า ใช่คาดคิดว่าจะมีวันนี้หรือไม่?”

หลี่ปู้เหว่ยเหลือบเห็นถูเซียนกับเสี้ยวเยี่ยถัน ถึงกับทั้งเดือดดาลทั้งคั่งแค้นจนร่างสั่นระริก ชี้หน้าบุคคลทั้งสองร้องว่า “วิเศษมาก เสียทีที่เราหลี่ปู้เหว่ยดีต่อพวกเจ้า พวกเจ้ากลับสมคบกับคนนอกมาทำร้ายเรา”

ถูเซียนถ่มน้ำลายคำหนึ่ง ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า “หุบปากโสโครกของท่าน คำพูดนี้สมควรให้เรากล่าวกับท่านจึงถูกต้อง เสียทีที่เราจงรักภักดีต่อท่าน ท่านเพียงเพื่อล้างตัวเองพ้นมลทิน กลับเสียสละพี่น้องที่ร่วมเป็นร่วมตายกับเรานานปีไป ท่านยังนับเป็นผู้คนได้หรือ?”

เสี้ยวเยี่ยถันก็กล่าวอย่างเหยียดหยามว่า “ความตายกรายถึงศีรษะยังพร่ำเพ้อเหลวไหลโดยปราศจากความละอายอีก วันนี้เรามาชมดูจุดจบของท่าน เพื่อต้องการพิสูจน์ถึงความเที่ยงธรรมของเทพยดาฟ้าดิน”

หลี่ปู้เหว่ยอับจนถ้อยคำ ถลึงมองหน้าไม้คันธนูนับร้อยอันในมือนักรบตระกูลอู ซึ่งเล็งตรงมาที่เขาเป็นจุดเดียว ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดได้

จี้เอียนหยานตวาดเสียงเจื้อยแจ้วว่า “อ๋อองค์ก่อนดีต่อท่านไม่น้อย ท่านกลับหักใจวางยาปลงพระชนม์พระองค์ หลี่ปู้เหว่ย ท่านยังเลวชาติกว่าเดียรัจฉานอีก”

เถิงอี้ก็ตวาดว่า “ฉีเซียนกับลู่กงล้วนตายเพราะท่าน ท่านยังมีชีวิตสืบต่อมาอีกหลายปี สมควรโทษว่าฟ้าตาบอดแล้ว”

จิงจวิ้นกลับร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า “พวกท่านเหล่าตัวโง่งมคิดตกตายร่วมกับมันหรือ? ยังมิรีบทิ้งอาวุธ ไสหัวไปให้ไกลแสนไกลให้แก่ข้าพเจ้าอีก?”

องครักษ์คนสนิทของหลี่ปู้เหว่ยทั้งสิบกว่าคนหันไปมองหน้ากัน

ไม่ทราบเป็นผู้ใดโยนอาวุธทิ้งไปก่อน ชั่วพริบตาก็หลบลี้หนีหายจนหมดสิ้น ทอดทิ้งให้หลี่ปู้เหว่ยยืนโดดเดี่ยวเดียวดายอยู่ท่ามกลางวงล้อมอันแน่นหนา

เซี่ยงเส้าหลงและพวกพลิกตัวลงจากหลังม้า โอบล้อมเข้าหาหลี่ปู้เหว่ย

เสียงเช้งคราหนึ่ง เมื่อเซี่ยงเส้าหลงชักดาบร้อยชนะออกถือมั่น

พริบตานั้น ห้วงสมองของเซี่ยงเส้าหลงปรากฏภาพความหลังอันเศร้าสะเทือนใจนานัปการขึ้น ทุกเรื่องราวล้วนเกิดจากการกระทำของหลี่ปู้เหว่ยทั้งสิ้น

ชุนอิ๋งและพวกเหล่าหญิงรับใช้ บรรดาผู้ใต้บังคับบัญชาอีกมากหลายที่หลั่งโลหิต กงจู้สามแห่งรัฐจ้าวซึ่งยังสาวสะคราญ กลับกลายเป็นซากศพที่ปราศจากลมหายใจ ตายคาอ้อมอกของตนเอง จวงเซียงอ๋องซึ่งถูกวางยาปลงพระชนม์ ก่อนเสด็จสวรรคตพระเนตรทอประกายอันคับแค้นเคืองขุ่น สภาพที่ลู่กงตายตาไม่หลับ ล้วนผ่านเข้ามาในห้วงสมองของเขา

ทั้งหมดนี้คล้ายหินใหญ่ทุ่มใส่ห้วงดวงใจของเขา ก่อเกิดเป็นอารมณ์อันพลุ่งพล่านดาลเดือด เสือกดาบร้อยชนะแทงใส่ท้องน้อยหลี่ปู้เหว่ย

หลี่ปู้เหว่ยพลันถลาไปเบื้องหน้า เสนอตัวเข้ารับดาบร้อยชนะที่แท้ถูกเถิงอี้ใช้กระบี่ม่อจื่อฟันใส่กลางหลัง ข้างหูบังเกิดเสียงเถิงอี้ดังว่า “กระบี่นี้สำหรับกงจู้สาม”

เมื่อหลี่ปู้เหว่ยล้มตัวลงบนร่างของเซี่ยงเส้าหลง ก็กลับกลายเป็นซากศพซากหนึ่ง ไม่ว่าชื่อเสียงลาภยศใดๆ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเขาอีกต่อไป

เซี่ยงเส้าหลงแม้สำเร็จโทษศัตรูกับมือ ในใจยังเวิ้งว้างว่างเปล่า มีแต่ภาพขาวโพลน หามีความยินดีปรีดาที่สามารถล้างแค้นอันยิ่งใหญ่ไม่ เขาบังเกิดความเบื่อหน่ายต่อการไล่ล่าฆ่าฟันระหว่างคนต่อคนถึงขีดสุด

ในที่สุดฟ้าสางสว่างแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงและพวกรีบรุดเดินทางเป็นเวลาสามวันสองคืน จวบจนทุกผู้คนไม่อาจประคับประคองตนสืบไป ค่อยก่อกระโจมตั้งค่ายหยุดพักผ่อนก่อน

ยามนี้ทั้งหมดอยู่ห่างจากสถานปศุสัตว์ของตระกูลอูเป็นระยะทางหนึ่งวันเท่านั้น

ตลอดรายทางเซี่ยงเส้าหลงกลับกลายเป็นเงียบขรึมไม่พูดไม่จากับผู้ใด

ค่ำคืนนี้หมู่ดาวพราวฟ้า เคียงเดือนเสี้ยวดวงหนึ่ง ดารดาษทั่วนภาราตรี เว้นระยะถี่ห่างไม่เท่ากัน

เซี่ยงเส้าหลงกับจี้เอียนหยานออกจากกระโจมที่พักขึ้นถึงเนินเขาแห่งหนึ่ง นั่งหันหลังชนกัน อยู่ท่ามกลางต้นหญ้าสูงท่วมเข่า ดื่มด่ำกับความรักความผูกพันฉันสามีภรรยากัน

จิตใจเซี่ยงเส้าหลงค่อยผ่อนคลาย พริบตานั้นเรื่องราวของหลี่ปู้เหว่ยคล้ายกลับกลายเป็นอยู่ห่างไกลลิบลับเกินเอื้อมมือถึง การคุกคามของเสี่ยวผานก็เสมือนหนึ่งไม่ได้เกิดขึ้นมาก่อน

เซี่ยงเส้าหลงพลันนึกถึงภาพยนตร์ชุดจิ๋นซีฮ่องเต้ ซึ่งเขาเคยดูในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด หลี่ปู้เหว่ยหามีจุดจบเช่นนี้ไม่

ตามบันทึกประวัติศาสตร์ เล่าไอ่ก่อการกบฏล้มเหลว หลี่ปู้เหว่ยถูกกล่าวโทษว่าปล่อยให้เล่าไอ่กำเริบเสิบสานก่อการร้าย จึงปลดออกจากตำแหน่งมหาเสนาบดี เสือกไสไปยังแดนสูจวิ้น ซึ่งเป็นถิ่นกันดาร ทั้งยังส่งสาส์นถึงหลี่ปู้เหว่ยมีความตอนหนึ่งว่า *“ท่านมีคุณูปการใดต่อรัฐฉิน จึงกินเมืองในเหอหนาน ท่านเป็นเชื้อพระวงศ์ฝ่ายไหน กลับตั้งตนเป็นพระบิดารอง?”*

ในที่สุดหลี่ปู้เหว่ยประจักษ์แจ้งแก่ใจว่า จิ๋นซีฮ่องเต้ไม่ปรารถนาให้เขามีชีวิตสืบไป จึงดื่มสุราพิษฆ่าตัวตาย

แต่ในสภาพตอนนี้หาเป็นเช่นนั้นไม่ หรือว่าเซี่ยงเส้าหลงทำการเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์?

ขณะคิดฟุ้งซ่านเหลวไหล แว่วเสียงอันไพเราะของจี้เอียนหยานดังขึ้นที่ริมโสตว่า “เส้าหลงคิดอะไร?”

เซี่ยงเส้าหลงบังเกิดความพลุ่งพล่านใจ แทบเปิดเผย *“ประวัติความเป็นมา”* ของตัวเองต่อภรรยารัก แต่สุดท้ายหักห้ามใจไว้ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่าตัวเองคิดอะไร” จี้เอียนหยานกล่าวว่า “เอียนหยานเข้าใจความรู้สึกของเส้าหลง ผู้คนช่างประหลาดแท้ บางครั้งพากเพียรพยายาม คิดบรรลุเป้าหมายประการหนึ่ง แต่เมื่อกระทำสำเร็จลุล่วง กลับบังเกิดความเวิ้งว้างราวสูญเสีย ยังดีที่มิใช่ทุกเรื่องราวล้วนเป็นเช่นนี้ สมมติว่าน้ำใจระหว่างคนต่อคนพอกพูนเพิ่มขึ้น ความสัมพันธ์ลึกซึ้งไปตามกาลเวลา แน่นอนบางครั้งก็เกิดการแตกหักกลายเป็นศัตรูกัน”

เซี่ยงเส้าหลงผงกศีรษะกล่าวว่า “เพียงฟังเอียนหยานกล่าววาจาก็เป็นความสุขในชีวิต ข้าพเจ้าสามารถครองคู่กับเอียนหยานอยู่ที่นอกด่านจวบจนแก่เฒ่า ข้าพเจ้ายังมุ่งปรารถนาที่สิ่งใดอีก?”

จี้เอียนหยานมุดศีรษะเข้ามายังอ้อมอกของเขา หนุนไหล่บ่าของอีกฝ่าย เพ่งตาจ้องมองดารากะพริบแสงบนท้องฟ้า กล่าวเบาๆ ว่า “นับตั้งแต่เมื่อวานนี้ รัชทายาทกลายเป็นเจ้ารัฐฉินโดยสมบูรณ์ ไม่ทราบว่าเล่าไอ่กับไทเฮา...โอ เอียนหยานไม่สมควรเอ่ยถึงเรื่องนี้”

เซี่ยงเส้าหลงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “เอียนหยานมิต้องใส่ใจ ซึ่งความจริงข้าพเจ้าได้คิดแต่แรกแล้ว บางครั้งผู้คนมีความสามารถจำกัด ไม่อาจสมมาดปรารถนาทุกเรื่องราว สำหรับไทเฮา ข้าพเจ้าไม่สามารถช่วยเหลือได้ ตอนนี้เพียงหวังว่าเมื่อกลับถึงสถานปศุสัตว์ อูกัวและพวกจะกลับมาโดยปลอดภัย”

จี้เอียนหยานทอดถอนใจกล่าวว่า “เอียนหยานก็หวังว่าสามารถไปจากที่นี้โดยเร็ว อย่าได้กลับมาอีกตลอดกาล”

เช้าวันรุ่งขึ้น ทุกผู้คนออกเดินทางต่อ อาศัยเส้นทางลับตามที่กำหนดไว้ เร้นกายสู่สถานปศุสัตว์ เมื่อถึงยามพลบค่ำ สถานปศุสัตว์

ปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าไกลตา จิงจวิ้นที่เป็นกองหน้าพลันวกกลับมา สีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นปั้นยาก

ทุกผู้คนใจสั่นสะท้าน ฉุกคิดว่าผิดท่า จิงจวิ้นกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “สถานปศุสัตว์ถูกโอบล้อมอย่างแน่นหนาแล้ว”

ทุกผู้คนหยุดการรุดหน้า ขึ้นสู่ที่สูง หมอบซุ่มสังเกตการณ์ดู

ใต้แสงเดือนประกายดาว แผ่นฟ้าแผ่นดินสลัวเลือนราง เห็นพื้นที่ซึ่งห่างจากสถานปศุสัตว์ชั่วระยะธนูแล่น ชุมนุมด้วยทหารฉินจำนวนหลายหมื่น โอบล้อมสถานปศุสัตว์ไว้อย่างแน่นหนา

แต่ป้อมค่ายของสถานปศุสัตว์ยังคงสภาพเดิม ไม่เสียหายอันใด แสดงว่าทัพฉินยังไม่เปิดฉากโจมตี

สถานปศุสัตว์ของตระกูลอูมืดมิดไร้แสงไฟ คล้ายสัตว์ร้ายที่หลับใหลตัวหนึ่ง

ในค่ายทหารของทัพฉินบังเกิดเสียงตัดโค่นต้นไม้ดังมาไม่ขาดหู แสดงว่าทหารฉินเร่งจัดสร้างเครื่องมือในการบุกโจมตีป้อมค่าย

เถิงอี้กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า “คงเป็นกองทัพของเว่ยเหลียว รัชทายาทช่างใจดำอำมหิตนัก”

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ตามเหตุผลพวกมันสมควรแสร้งเป็นบุกโจมตีก่อน เพียงลิดรอนกำลัง ตลอดจนลดทอนลูกธนูของพวกเรา เหตุใดจึงหยุดทัพไม่เคลื่อนไหว?”

จี้เอียนหยานหวนนึกถึงฉินชิงและไพร่พลซึ่งอยู่ในสถานปศุสัตว์ไม่ถึงร้อยคน สร้างความร้อนรุ่มกังวลจนขบริมฝีปากปริแตกเป็นบาดแผล กล่าวว่า “เว่ยเหลียวคงรอคอยพวกเรากลับมา ดีที่พวกมันไม่คุ้นเคยกับภูมิประเทศ คิดไม่ถึงว่าพวกเราจะอาศัยเส้นทางสายนี้ลอบกลับมา”

เซี่ยงเส้าหลงฉุกใจคิดกล่าวว่า “นี่เพียงเป็นสาเหตุหนึ่ง ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ รัชทายาทคิดมาจัดการกับพวกเราเป็นการลับ ป้องกันมิให้ข่าวคราวรั่วไหลออกไป”

เสี้ยวเยี่ยถันศึกษาดูปากทางเข้าอุโมงค์ลับของสถานปศุสัตว์ พบ

ว่าอยู่ห่างไกลจากค่ายทหารฉิน ค่อยคลายใจลง กล่าวว่า “อย่างนั้นพวกเราฉวยโอกาสก่อนที่รัชทายาทจะบรรลุถึง อาศัยอุโมงค์ลับกลับเข้าสถานปศุสัตว์ จากนั้นถอนกำลังไปจากที่นี้”

ทุกผู้คนย่อมไม่มีความเห็นเป็นอื่น รีบดำเนินการเคลื่อนไหวในบัดดล

ครึ่งชั่วยามให้หลัง เซี่ยงเส้าหลงและพวกอาศัยอุโมงค์ลับลอบกลับเข้าสู่สถานปศุสัตว์ เมื่อเซี่ยงเส้าหลงโอบรั้งฉินชิงเข้ามาในอ้อมอก มีความรู้สึกคล้ายกลับชาติเกิดใหม่จริงๆ

เนื่องจากม้าศึกทุกตัวเคยผ่านการฝึกเข้าออกอุโมงค์ลับมาแล้ว ล้วนไม่ส่งเสียงผิดปรกติใด ดังนั้นทหารฉินทั้งหมดหาทราบระแคะระคายไม่

พลันได้ยินเถิงอี้ร้องโพล่งว่า “อะไร อูกัวและพวกยังไม่กลับมา?”

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านใจอย่างรุนแรง ผลักไสฉินชิงออกห่างเบาๆ กล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “นี่ไม่มีเหตุผลชัดๆ”

เถาฟางซึ่งกำลังสนทนากับเถิงอี้ กล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า “ดูท่าอูกัวเกิดเรื่องขึ้นแล้ว”

เสี้ยวเยี่ยถันกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียดว่า “ตอนนี้พวกเราถอนกำลังไปในบัดดล ทั้งนี้เพราะเรื่องอุโมงค์ลับ ได้แต่ตบตาศัตรูชั่วคราว จะช้าเร็วต้องถูกพวกมันพบเห็น เมื่อถึงเวลาคิดหลบหนีก็ไม่รอดแล้ว”

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า “พวกเราแยกย้ายเป็นหลายขบวนหลบหนี ไม่ว่าอย่างไรข้าพเจ้าต้องรอให้ศัตรูเปิดฉากจู่โจมแล้วค่อยจากไป โจวเว่ยสูญเสียพี่ชายซึ่งเติบโตขึ้นมาด้วยกันแล้ว ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้นางสูญเสียสามีอันเป็นที่รักไปอีก”

ถูเซียนหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “หากจะไปก็ไปด้วยกัน พวกเราลองทดสอบเจตนารมณ์ของฟ้าดู”

ดังนั้นเซี่ยงเส้าหลงและพวกขึ้นไปบนกำแพงป้อมค่ายของสถานปศุสัตว์ ทอดตามองกองทัพฉินซึ่งก่อกองไฟหน้ากระโจม ดูไปคล้ายแสงหิ่งห้อยทั่วภูเขา

ขุมกำลังทั้งสองฝ่ายแตกต่างกันอย่างลิบลับ ไม่มีทางเทียบกันได้ อย่าว่าแต่เซี่ยงเส้าหลงและพวกรอนแรมเดินทางทั้งกลางวันกลางคืน กลายเป็นทหารอ่อนเปลี้ย มิต้องต่อสู้กันก็ทราบว่าต้องพ่ายแพ้แน่นอน

เถิงอี้กล่าวว่า “เพียงดูจากการจัดขบวนทัพ ก็ทราบว่าเว่ยเหลียวผู้นี้ศึกษาตำราพิชัยสงครามจนแตกฉาน”

เสี้ยวเยี่ยถันทอดถอนใจ กล่าวว่า “รัชทายาทคิดอ่านรอบคอบนัก กลับกะเกณฑ์ทหารชายแดนซึ่งไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเส้าหลงมาล้อมสถานปศุสัตว์ เกรงว่าพวกมันยังไม่ทราบว่ากำลังบุกตีป้อมค่ายผู้ใด”

ยามนั้นจิงจวิ้นวิ่งปราดมา กล่าวว่า “ทุกอย่างเตรียมพร้อมเสร็จสิ้นแล้ว ไม่ทราบต้องการให้ต้อนฝูงม้าไปยังหุบเขาลับที่กำหนดไว้ จะได้หลบหนีโดยสะดวกหรือไม่?”

จี้เอียนหยานกล่าวว่า “พวกเรามิสู้ไปยังปากทางเข้าอุโมงค์ลับรอคอยอูกัวและพวกถึงวินาทีสุดท้าย เช่นนี้ยังดีกว่าอยู่กลางวงล้อมศัตรู คิดหลบหนีก็ไม่ทันการณ์”

ทุกผู้คนไม่กล่าววาจา เพียงมองดูเซี่ยงเส้าหลงเป็นจุดเดียว

เซี่ยงเส้าหลงยอมรับว่าภรรยารักกล่าวมีเหตุผล พวกเขาประกอบด้วยคนและม้าเกือบหกร้อยชีวิต บวกกับขนย้ายเสบียงน้ำดื่ม หากคิดอาศัยอุโมงค์ลับล่าถอยจากไปอย่างเงียบงัน อย่างน้อยต้องใช้เวลาสองชั่วยาม

เซี่ยงเส้าหลงฝืนใจผงกศีรษะตอบตกลง จิงจวิ้นก็รีบรุดไปถ่ายทอดคำสั่ง

เถิงอี้พลันร้องโพล่งว่า “รัชทายาทมาแล้ว อูกัวและพวกคงจบสิ้นแล้ว”

ทุกผู้คนสะท้านขึ้นด้วยความตระหนก กวาดตามองตามสายตาเถิงอี้ เห็นมังกรอัคคีตัวหนึ่งเคลื่อนมาแต่ไกล เข้าสู่กระโจมแม่ทัพของเหล่าทหารฉิน

เซี่ยงเส้าหลงตัดสินใจในบัดดล ตวาดว่า “ถอนกำลัง”

ทันใด เสียงกลองศึกตงตงดังมากระทบโสต ทุกผู้คนหันไปมองหน้ากัน เสี่ยวผานเสด็จมาทั้งยามราตรี ไม่ทันประทับนั่งลงเสวยพระสุคนธรสชา ก็มีพระบัญชาให้บุกจู่โจม แสดงว่าพระองค์ตั้งพระทัยอย่างแน่วแน่ต้องกำจัดฆ่าเซี่ยงเส้าหลงให้จงได้

เซี่ยงเส้าหลงร่ำร้องว่า “เสี่ยวผาน ท่านอำมหิตไปแล้ว”

จี้เอียนหยานร้องบอกว่า “ละทิ้งม้า พวกเราได้แต่วิ่งหนีเอาชีวิตรอด ไม่เช่นนั้นคงไม่ทันการณ์”

ทุกคนรับคำวิ่งจากไป

เห็นทหารฉินเคลื่อนทัพมาจากทั่วทั้งสี่ทิศแปดทาง หัวใจต้องตกวูบลง ต่อให้ทุกผู้คนสามารถอาศัยอุโมงค์ลับหลบหนี เกรงว่าจะซ้ำรอยเดิมของหลี่ปู้เหว่ย สุดท้ายถูกทัพม้าของทหารฉินซึ่งมีฝีเท้ารวดเร็วกว่าหลายเท่าติดตามทัน

หากแม้นนี่เป็นกรรมสนองประการหนึ่ง อย่างนั้นเทพยดาฟ้าดินออกจะโหดเหี้ยมอำมหิตไปแล้ว

ขณะที่ประตูป้อมของสถานปศุสัตว์ถูกท่อนซุงทะลวงทลาย คนของเซี่ยงเส้าหลงลงสู่อุโมงค์ลับไปเพียงครึ่งหนึ่ง

ยามอับจนปัญญา เซี่ยงเส้าหลงสั่งให้ทั้งหมดหลบเข้าสู่หลุมฝังศพที่ใช้ฝังหมวกอาภรณ์ของหนีฮูหยินและพวก ซึ่งเพิ่งสร้างขึ้นปิดทับอุโมงค์ลับ พร้อมกับปิดประตูเหล็กอันหนาหนักลง หวังว่าสามารถยืดเวลาหลบหนีไปให้นานที่สุด

ทางที่ดีเสี่ยวผานเข้าพระทัยว่าทั้งหมดจากไปแต่แรก เลิกล้มการค้นหา นับเป็นเรื่องประเสริฐสุด

แต่ทุกคนล้วนทราบว่านี่เป็นความเพ้อฝัน ผู้คนในสถานปศุสัตว์พลันหายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย ย่อมต้องมีอุโมงค์ลับทอดออกนอกสถานปศุสัตว์ หากเว่ยเหลียวหาอุโมงค์ลับไม่พบ ไหนเลยกราบทูลต่อเจ้ารัฐฉินองค์ใหม่ได้?

ผู้คนในห้องลับกลางสุสานหันไปมองหน้ากัน เฝ้ามองเหล่านักรบตระกูลอูทยอยเข้าสู่อุโมงค์ลับ สดับฟังเสียงเบื้องนอกซึ่งประกอบด้วยเสียงโห่ร้องและฝีเท้าม้า ล้วนแต่ร้อนรุ่มใจราวถูกไฟสุม หากทว่าอับจนสิ้นหนทาง

เสียงโครมครามดังไม่ขาดหู แสดงว่าทหารฉินทลายประตูเข้าห้องหับ ตรวจค้นตึกรามบ้านช่องทีละหลัง

จากนั้นเป็นเสียงดังสะเทือนเลื่อนลั่นของวัตถุกระแทกใส่ประตูเหล็กของสุสาน ในที่สุดเงื้อมมือมารยื่นมาถึงที่นี้แล้ว

หลังจากกระแทกกระทั้นไม่ประสบผล ทุกประการกลับคืนสู่ความเงียบสงัด

ทุกผู้คนใจเต้นระทึกแทบกระดอนจากปาก ลมหายใจติดขัดลำบาก คาดว่าครั้งต่อไปทหารฉินคงเคลื่อนย้ายรถที่ผูกท่อนซุงทลายประตูเหล็กแล้ว ช่วงเวลาแต่ละนาที คล้ายยาวนานดุจศตวรรษก็มิปาน

เซี่ยงเส้าหลง จี้เอียนหยาน เถิงอี้ จิงจวิ้น ถูเซียนและนักรบตระกูลอูที่รั้งท้ายสิบกว่าคน ล้วนถือหน้าไม้คันธนู เฝ้าประตูทางเข้าสุสานไว้ เปิดโอกาสให้บุคคลอื่นสามารถจากไปโดยปลอดภัย

ยามนี้นอกจากเซี่ยงเส้าหลงและพวกแล้ว ยังมีผู้คนสามสิบกว่าคนยังไม่สามารถเข้าสู่อุโมงค์ลับ

ดีที่ตอนออกแบบก่อสร้างอุโมงค์ลับ เซี่ยงเส้าหลงให้ความสำคัญกับระบบถ่ายเทอากาศในอุโมงค์ ไม่เช่นนั้นเกรงว่าไม่ทันออกจากอุโมงค์ลับ ผู้คนมากมายเบียดเสียดรวมกัน คงอึดอัดขาดใจตายไปแต่แรกแล้ว

เซี่ยงเส้าหลงเหม่อมองดูป้ายวิญญาณของหนีฮูหยินผู้เป็นมารดาบังเกิดเกล้าของเสี่ยวผาน ซึ่งประดิษฐานอยู่กลางห้อง ต้องฝืนยิ้มพลางครุ่นคิด หนีฮูหยิน ท่านใช่คาดคิดหรือไม่ว่า เราเซี่ยงเส้าหลงต้องถูกบุตรชายท่านฆ่าตาย?

เสียงโครมคราหนึ่ง หลุมฝังศพทั้งหลังสั่นสะเทือนขึ้นมา แต่ประตูเหล็กยังไม่บุบสลายเสียหาย

เสียงโครมดังอีกครา กลอนเหล็กที่สอดคั่นอยู่หลังประตูเหล็กทั้งสามตัวล้วนดัดงอโค้ง ปรากฏเป็นร่องประตูขึ้น แสงสว่างของคบไฟเบื้องนอกสาดลอดเข้ามา เสียงร่ำร้องดังถนัดชัดเจน หนุนเนื่องเข้ามายังหลุมฝังศพหลังนี้

ยังดีที่ยามนั้นนอกจากเซี่ยงเส้าหลงและพวกแล้ว บุคคลอื่นล้วนเข้าสู่อุโมงค์ลับจนหมดสิ้น

เซี่ยงเส้าหลงตวาดคำ “รีบถอย” ทั้งหมดไม่ชะลอชักช้า พากันล่าถอยลงสู่อุโมงค์ลับ

ยังไม่ทันปิดฝาเหล็กเหนือปากอุโมงค์ลับลง เสียงโครมดังกึกก้องประตูเหล็กทั้งสองบานรวมทั้งก้อนอิฐส่วนหนึ่งยุบทลายลง ปรากฏฝุ่นละอองคละคลุ้งอบอวล

เซี่ยงเส้าหลง เถิงอี้ จิงจวิ้น และจี้เอียนหยานทั้งสี่เฝ้าอยู่ปากทางเข้าอุโมงค์ลับ ตระเตรียมจู่โจมสังหารผู้มาอย่างไม่คิดชีวิต

ยามนี้พวกเขามิอาจไม่ทำเช่นนี้ อุโมงค์ลับทั้งสายอัดแน่นด้วยผู้คน หากปล่อยให้ทหารฉินไล่ติดตามมา พวกเขาอย่าคิดหมายมีคนหนีรอดได้ ยิ่งสามารถถ่วงเวลามิให้ทหารฉินล่วงรู้ทิศทางออกของอุโมงค์ลับ พวกเขายิ่งมีโอกาสรอดชีวิตกว่าเดิม

แสงไฟสาดลอดผ่านปากอุโมงค์ลงมา เซี่ยงเส้าหลงและพวกทั้งสี่ถดถอยไปด้านหลังเล็กน้อย หลบซ่อนอยู่ในตำแหน่งที่แสงไฟส่องไม่ถึง

ได้ยินสุ้มเสียงผู้คนโห่ร้องว่า “ปากทางเข้าอยู่ที่นี้ พวกมันไม่มีเวลาแม้แต่ปิดฝาเหล็กลง”

เซี่ยงเส้าหลงและพวกทั้งสี่ลอบคร่ำครวญในใจอย่างหวนโหย มิคาดเหนือปากอุโมงค์กลับกลายเป็นเงียบสงัดไร้สุ้มเสียง จากนั้นเป็นเสียงผู้คนหมู่มากคุกเข่าถวายบังคม

เซี่ยงเส้าหลงและพวกทั้งสี่หันไปมองหน้ากัน ฉุกคิดว่าเสี่ยวผานเสด็จมาถึงแล้ว

สุ้มเสียงหนักแน่นเข้มแข็งเสียงหนึ่งรายงานว่า “ทูลต้าอ๋อง เมื่อครู่

กระหม่อมทาบใบหูกับพื้นสดับฟัง พบว่าโจรกบฏยังไม่ออกจากอุโมงค์ลับ ดังนั้นขอเพียงพวกเราปล่อยควันลงไป สามารถกำจัดโจรกบฏส่วนหนึ่ง จากนั้นกระหม่อมค่อยส่งคนสืบเสาะไปตามผนังกำแพงของสุสานหลังนี้ ค้นหาปากทางออกของอุโมงค์ลับ สมควรกำจัดกวาดล้างโจรกบฏให้สิ้นซาก”

เซี่ยงเส้าหลงและพวกทั้งสี่รับฟังจนแค้นใจยิ่ง ขณะเดียวกันก็บังเกิดความประหวั่นลนลานสุดเปรียบปาน คนผู้นี้สมควรเป็นเว่ยเหลียวอะไรนั่นแล้ว

เสี่ยวผานกลับนิ่งเงียบงัน จากนั้นเป็นเสียงคนคุกเข่าลงกับพื้น

เหนือปากอุโมงค์บังเกิดสุ้มเสียงหลี่ซือกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “ต้าอ๋องทรงเมตตา”

เว่ยเหลียวกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “ท่านหลี่...”

หลังจากนั้นเป็นสภาพเงียบงันอย่างประหลาด เว่ยเหลียวเร่งรัดอีกว่า “ต้าอ๋องโปรดออกคำสั่ง หาไม่โอกาสอันดีจะล่วงเลยไป” หยุดเล็กน้อยจึงส่งเสียงกระแอม ถามว่า “ต้าอ๋องไฉนเหม่อมองดูป้ายวิญญาณในที่นี้?”

เซี่ยงเส้าหลงและพวกทั้งสี่บังเกิดความรู้สึกที่ยากบ่งบอกบรรยายขึ้น ค่อยได้คิดว่าที่แท้เสี่ยวผานทรงคุกพระชานุลง ทอดพระเนตรป้ายวิญญาณของหนีฮูหยิน ผู้เป็นมารดาบังเกิดเกล้าของพระองค์

ยามนี้นอกจากพวกเขาทั้งสี่แล้ว บุคคลอื่นผ่านเลยถึงช่วงกลางของอุโมงค์ลับ ขอเพียงยืดเวลาไปอีกครู่หนึ่ง ก็สามารถล่าถอยออกจากทางอุโมงค์

ในที่สุดเสี่ยวผานรับสั่งว่า “ท่านเว่ยและบุคคลอื่นล่าถอยออกไปให้แก่เรา คงเหลือท่านหลี่คนเดียว”

เว่ยเหลียวร้องคำ “ต้าอ๋อง...”

เสี่ยวผานทรงตวาดว่า “ล่าถอยไป” จากนั้นเป็นเสียงฝีเท้าดังขึ้น บุคคลทั้งหมดล้วนออกจากห้องภายในสุสาน เสี่ยวผานค่อยตรัสว่า “ทำ

อย่างไรให้ผู้คนทั้งแผ่นดินไม่วิพากษ์ วิจารณ์ถึงเรื่องนี้อีก?”

ได้ยินหลี่ซือตอบว่า “ขอเพียงต้าอ๋องปราบหกรัฐ รวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น เมื่อถึงเวลานั้นต้าอ๋องมีประกาศิตไปทั่วแผ่นดิน ผู้ใดกล้าเอ่ยถึงชื่อ *“เซี่ยงเส้าหลง”* ผู้นั้นจะถูกตัดศีรษะ ทุกผู้คนย่อมปิดปากตัวเอง เรื่องราวย่อมยุติลง”

เสี่ยวผานตรัสเสียงเย็นชาว่า “หากพวกมันไม่บอกจากปาก แต่บันทึกเป็นหนังสือจะจัดการอย่างไร?”

หลี่ซือกล่าวว่า “อย่างนั้นต้าอ๋องก็ขุดหลุมฝังเหล่าบัณฑิต เผาตำราพวกมันให้หมดสิ้น”

เซี่ยงเส้าหลงที่เบื้องล่างรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ที่แท้เหตุการณ์ฝังบัณฑิตเผาตำราในราชวงศ์ฉินสืบเนื่องจากเขา พร้อมกันนั้นตำราเสี่ยงทายและการประกอบพิธีกรรมต่างๆ ซึ่งถูกเผาทำลายไปด้วย อาจเป็นการกลบเกลื่อนจุดประสงค์ของการเผาบันทึกประวัติศาสตร์ในยุคราชวงศ์ฉินนั่นเอง

เสี่ยวผานตรัสอีกว่า “อย่างนั้นเรื่องที่หลี่ปู้เหว่ยถูกเซี่ยงเส้าหลงฆ่าตายควรจัดการอย่างไร?”

หลี่ซือกล่าวเสียงกังวานว่า “นี่ยังง่ายดายยิ่งกว่า ให้บอกว่าหลี่ปู้เหว่ยกลัวความผิด หลบหนีไปยังแว่นแคว้นอื่น สุดท้ายดื่มสุราพิษฆ่าตัวตาย”

เสียงฝีเท้าดังขึ้น มีคนมาถึงข้างฝาเหล็ก หลังเงียบงันไปครู่หนึ่งบังเกิดพระสุรเสียงของเสี่ยวผานรับสั่งเบาๆ ว่า *“พระอาจารย์ ขอให้ท่านเดินทางโดยสวัสดิภาพ”* จากนั้นเป็นเสียงเสี่ยวผานตวาดสั่งว่า “ถอนกำลังกลับ” ตรัสจบเป็นเสียงฝีเท้าเคลื่อนห่างออกไป

น้ำตาอุ่นระอุของเซี่ยงเส้าหลงพลันทะลักจากเบ้า รับรู้ถึงความรู้สึกอันตรึงตราซึ่งสืบเนื่องจากการสร้างประวัติศาสตร์ช่วงหนึ่ง

พริบตาที่เสี่ยวผานเสด็จออกจากหลุมฝังศพเสื้อผ้าของมารดาบังเกิดเกล้า พระองค์มิใช่จ้าวเสี่ยวผานที่มาจากนครหานตานอีกต่อไป

ทั้งนี้เพราะพระองค์ตัดความสัมพันธ์ครั้งอดีตไปสิ้น กลับกลาย

เป็นอิ๋งเจิ้งตัวจริง

นับแต่นี้เป็นต้นไป พระองค์ทรงทุ่มเทพระสติปัญญากับกิจการอันยิ่งใหญ่ ซึ่งได้แก่การรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น

ขณะที่พระองค์ก้าวข้ามประตูเหล็กของหลุมฝังศพซึ่งพังทลายลง หกรัฐตะวันออกถูกกำหนดชะตากรรมว่าต้องถูกล้มล้างไปทีละรัฐ

ผู้ที่หกรัฐเผชิญหน้าคือ ผู้ยิ่งใหญ่ที่ไม่มีผู้ใดโค่นล้มลงได้ เป็นปฐมฮ่องเต้ของประวัติศาสตร์ชาติจีน พระนามจิ๋นซีฮ่องเต้

เมื่อเซี่ยงเส้าหลงและพวกทั้งสี่หักห้ามอารมณ์ ติดตามพวกพ้องหลบหนีออกจากปากอุโมงค์ กลับพบว่าอูกัวปะปนอยู่ในกลุ่มองครักษ์เหล็ก

ที่แท้อูกัวและพวกเห็นว่าชางเหวินจวินควบคุมเส้นทางน้ำเอาไว้ จึงเปลี่ยนเป็นใช้เส้นทางบกรุดมา เป็นเหตุให้มาสายกว่าเสี่ยวผานหลายชั่วยาม แต่ว่าพอดีสมทบกับทั้งหมดที่ละแวกปากอุโมงค์ลับ

พร้อมกันนั้นอูกัวยังส่งข่าวมาว่า เล่าไอ่ถูกห้าม้าแยกสังหารกลางเมือง ครอบครัวเล่าไอ่ถูกประหารชีวิตสามชั่วโคตร ราชโอรสของจีไทเฮาซึ่งเกิดจากเล่าไอ่ทั้งสองพระองค์ถูกเครื่องหนีบทองเหลืองตัดร่างขาดกลาง เป็นหวังเจี่ยนบอกต่อพวกเขา

สำหรับจีไทเฮา ฟังว่าถูกควบคุมตัวกลับนครเสียนหยาง แน่นอนทุกผู้คนทราบว่าจีไทเฮาจบสิ้นแล้ว ผู้ที่ถูกควบคุมกลับสู่นครเสียนหยางเพียงเป็นจีไทเฮาตัวปลอม ซึ่งเสี่ยวผานกำหนดตัวขึ้น

รอจนกองทัพฉินภายใต้การนำของเสี่ยวผานถอนกำลังกลับหมดสิ้น เซี่ยงเส้าหลงและพวกค่อยกลับสู่สถานปศุสัตว์ ควบขับม้าออกเดินทาง เซี่ยงเส้าหลงยังนำป้ายวิญญาณของหนีฮูหยินรวมทั้งกงจู้สามและพวกไปด้วย

สามเดือนให้หลัง ทั้งหมดเดินทางถึงนอกด่านโดยปลอดภัย ความฝันที่ถวิลหาเป็นเวลานานปรากฏเป็นความจริง

บทส่งท้าย

หลังพิธีทรงพระมาลาห้อยมุก เสี่ยวผานเป็นเจ้าแห่งรัฐฉินโดยสมบูรณ์ ทรงพระนามฉินอ๋องเจิ้ง

เนื่องจากหลี่ปู้เหว่ยกับเล่าไอ่ที่ก่อการกบฏครั้งนี้ ล้วนเป็นคนของหกรัฐ บวกกับพิสูจน์ทราบว่าจั้นกว๋อที่เสนอให้ขุดคลองใหญ่เชื่อมบรรจบแม่น้ำจิ้งสุ่ยกับลั่วสุ่ย เป็นไส้ศึกที่รัฐหานส่งมา โดยเฉพาะฉินอ๋องเจิ้งทรงกริ่งเกรงว่า คนของหกรัฐจะปล่อยข่าวลือต่อไป จึงออกคำสั่ง *"ขับไล่ที่ปรึกษา"* ออกจากรัฐฉิน สร้างความหวาดหวั่นวิตกแก่ที่ปรึกษาซึ่งมาจากรัฐต่างๆ ทางตะวันออกอย่างยิ่ง

หลี่ซือทราบว่าตัวเองล่วงรู้เรื่องที่ไม่สมควรล่วงรู้มากเกินไป แต่ก็รู้แน่แก่ใจว่าฉินอ๋องเจิ้งต้องการรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่นยิ่งกว่า จึงเสี่ยงตายทำหนังสือกราบทูล มีใจความว่า *"กระหม่อมทราบว่าเหล่าขุนนางเสนอให้ขับไล่ที่ปรึกษา รู้สึกไม่เห็นด้วย คราครั้งกระโน้นฉินมู่กงเสาะแสวงผู้มีปัญญา มุ่งตะวันตกรับตัวอิ๋วหยี่จากแดนหยง สู่ตะวันออกรับตัวไปลี่ซีจากแคว้นอ่วน ได้ตัวเจี่ยนสูจากรัฐซ่ง เชิญตัวผีป้า กงซุนจือจากรัฐจิ่น บุคคลทั้งห้าล้วนมิใช่ชาวฉิน แต่ฉินมู่กงทรงใช้สอยพวกเขาจวบกระทั่งสามารถกลืนยี่สิบรัฐ ทำให้รัฐฉินกลายเป็นรัฐใหญ่ทางภาคตะวันตก*

ฉินเสี้ยวกงทรงใช้หลักปฏิรูปของซางเอียง เปลี่ยนแปลง

ขนบธรรมเนียมประเพณี ช่วยให้ราษฎรสมบูรณ์พูนสุข รัฐเกิดความมั่นคงเข้มแข็ง ปวงประชายินดีรับไว้ เหล่าขุนนางยอมปฏิบัติตาม ได้ตัวแม่ทัพรัฐฉู่และวุ่ย ขยายอาณาเขตพันลี้ มีความแข็งแกร่งตราบเท่าทุกวันนี้

ฉินฮุ่ยอ๋องทรงใช้ให้จางอี้สลายแผนรวมประสานแนวดิ่งของหกรัฐ รักษาสถานะของรัฐฉินเป็นรัฐใหญ่ตะวันตกเอาไว้ ได้รับการกล่าวขวัญถึงไม่เสื่อมคลาย

ฉินเจาอ๋องทรงใช้สอยฟั่นซุย เสริมความเข้มแข็งแก่ราชสำนัก ลิดรอนอำนาจผู้ครองแคว้น วางรากฐานเจ้าแห่งรัฐให้แก่รัฐฉิน

เจ้าแห่งรัฐทั้งสี่พระองค์ล้วนพึ่งพาความช่วยเหลือจากบุคคลต่างถิ่น จากข้อนี้แสดงว่าบุคคลต่างถิ่นล้วนสร้างคุณูปการแก่รัฐฉิน

หากแม้นเจ้าแห่งรัฐทั้งสี่พระองค์ไม่ทรงใช้สอยบุคคลต่างถิ่นที่มีความสามารถ รัฐฉินจะดำรงสภาพราษฎรสุขสมบูรณ์ บ้านเมืองมั่นคงเข้มแข็งได้อย่างไร

บัดนี้พระองค์ไม่ถามไถ่ความสมัครใจ ไม่ไต่สวนความผิดถูก ก็ขับไล่ผู้ที่มิใช่ชาวฉิน อัปเปหิที่ปรึกษาออกไป รังแต่ทำให้ทั้งหมดกลับไปรับใช้หกรัฐ ผู้มีความสามารถก็ไม่กล้าเหยียบย่างเข้าสู่รัฐฉิน หาสอดคล้องกับหลักการครอบครองทั่วแผ่นดิน พิชิตเหล่าผู้ครองแคว้นที่วางไว้ไม่"

หนังสือกราบทูลของหลี่ซือ มิเพียงแสดงออกถึงความจงรักภักดีต่อฉินอ๋องเจิ้ง ทั้งยังยกอ้างหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา จวบกระทั่งฉินอ๋องเจิ้งยกเลิกคำสั่ง *"ขับไล่ที่ปรึกษา"* ไป

ช่วงเวลานั้น หานเฟยจื่อที่เป็นสหายเก่าของเซี่ยงเส้าหลงกับจี้เอียนหยาน ถูกฉินอ๋องเจิ้งดึงตัวมาเข้าสู่รัฐฉิน

มาตรว่าหานเฟยจื่อมีแนวความคิดในการปกครองบ้านเมือง แต่ว่านึกถึงมาตุภูมิถิ่นเกิด คอยปกป้องรัฐหานอยู่เนืองๆ บวกกับพูดจาติดอ่าง จึงไม่เป็นที่โปรดปรานของฉินอ๋องเจิ้ง ทั้งยังล่วงเกินหลี่ซือกับ

เหยาเจี้ยจากรัฐวุ่ย ดังนั้นใส่ความว่าหานเฟยจื่อตัวอยู่รัฐฉิน จิตใจอยู่ที่รัฐหานเป็นเหตุให้ถูกจับกุมคุมขัง

ระหว่างที่อยู่ในคุกคุมขัง หานเฟยจื่อร้องขอเข้าเฝ้าฉินอ๋องเจิ้งเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจ หากแต่ถูกหลี่ซือและเหยาเจี้ยกีดกันไว้ สุดท้ายถูกวางยาพิษเสียชีวิตภายในคุก

หลังจากที่ฉินอ๋องเจิ้งทรงกำจัดหลี่ปู้เหว่ยและเล่าไอ่ ทรงรวบอำนาจบริหารราชการแผ่นดินไว้ ก็เริ่มดำเนินการปราบหกรัฐตะวันออก

ยามนั้นหกรัฐตะวันออกไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านรัฐฉินได้ แต่ทั้งหมดผนึกรวมกำลัง ปีที่หก หลังจากที่ฉินอ๋องเจิ้งบริหารราชการแผ่นดิน รัฐจ้าว วุ่ย หานและฉู่ยังสามารถสร้างความเสียหายแก่ทัพฉินครั้งหนึ่ง หากทว่าหานฉ่วงพลาดท่าเสียชีวิตกลางสมรภูมิ

สำหรับเถียนตานเนื่องจากไม่ได้รับการสนับสนุนจากหลี่ปู้เหว่ย ในที่สุดสูญเสียอำนาจ ถูกกวาดลงจากเวที นับแต่นั้นรัฐฉีไม่มีบุคคลที่เปรื่องปราดอีก

ฉินอ๋องเจิ้งพอได้รับบทเรียนจากการรวมกำลังของรัฐต่างๆ ทางภาคตะวันออก จึงยอมรับแผนการของเว่ยเหลียวและหลี่ซือ ใช้กลยุทธ์ไส้ศึกดำเนินการติดสินบน ยุยงให้แตกแยกแบ่งแยกแล้วปกครองทำลายล้างหกรัฐตะวันออกไปตามลำดับ

ปีที่สิบสี่ในราชการฉินอ๋องเจิ้ง รัฐหานซึ่งได้ชื่อว่าเป็นรัฐที่เล็กที่สุดยอมจำนนต่อรัฐฉินก่อน ปีต่อมาทัพฉินบุกเข้านครซินเจิ้นซึ่งเป็นนครหลวงรัฐหาน กลืนรัฐหานเป็นอันดับแรก

หวนฉีซึ่งได้รับการสนับสนุนจากเซี่ยงเส้าหลง ประกอบความดีความชอบจนได้เป็นสั้งเจียงจวิน แต่โชคร้ายเผชิญกับหลี่มู่ ผู้เคยยัดเยียดความปราชัยให้แก่เซี่ยงเส้าหลง พ่ายศึกที่เหอเผ่ย จนไม่อาจแบกหน้ากลับไปพบฉินอ๋องเจิ้ง จึงซ่อนตัวที่รัฐเอี้ยน

ในที่สุดถึงเวลาเผชิญหน้ากันระหว่างหวังเจี่ยนและหลี่มู่ สองยอดขุนพลในยุคสมัยเลียดก๊ก

หวังเจี่ยนพร้อมด้วยหยางตวนเหอนำทัพฉินบุกรัฐจ้าว แม่ทัพหลี่มู่ใช้ยุทธวิธีตั้งรับที่นอกนครหานตาน ทัพฉินบุกตีหลายครั้งยังไม่สำเร็จ ทำสงครามยืดเยื้อเป็นแรมปี

หลี่ซือจึงดำเนินแผนจารชนผ่านทางกวอไค กวอไคกลับเพ็ดทูลเจ้ารัฐจ้าว เสนอให้เปลี่ยนตัวแม่ทัพใหญ่ หลี่มู่ไม่ยอมรับคำสั่ง จึงถูกเจ้ารัฐจ้าวประหารชีวิต

เมื่อสิ้นยอดขุนพล รัฐจ้าวไม่มีผู้ใดรับมือหวังเจี่ยนได้ ทัพฉินอันเกรียงไกรล้มล้างรัฐจ้าวเป็นผลสำเร็จเป็นรัฐที่สอง

ปีที่สิบเก้าในรัชการฉินอ๋องเจิ้ง ไทจื่อตันแห่งรัฐเอี้ยนใช้สอยนักฆ่านามจิงเคอปลงพระชนม์ฉินอ๋องเจิ้ง จิงเคอซ่อนกั้นหยั่นในแผนที่เข้าเฝ้าฉินอ๋องเจิ้ง ฉวยโอกาสที่พระองค์คลี่แผนที่ทอดพระเนตร หยิบฉวยกั้นหยั่นจู่โจม แต่ลงมือล้มเหลว ถูกฆ่ากลางท้องพระโรง

เมื่อเป็นเช่นนี้ ฉินอ๋องเจิ้งทรงมีข้ออ้างในการบุกรัฐเอี้ยน มีพระบัญชาให้หวังเจี่ยนโจมตีรัฐเอี้ยน บดขยี้ทหารเอี้ยนทางชายฝั่งตะวันตกของแม่น้ำอี้สุ่ย ปีต่อมากรีธาทัพเข้านครจี้ตูซึ่งเป็นนครหลวงของรัฐเอี้ยน สังหารไท่จื่อตันเป็นผลสำเร็จ

ส่วนหวังเปินผู้เป็นบุตรชายหวังเจี่ยนก็บุกยึดหัวเมืองต่างๆ ของรัฐฉู่สิบกว่าหมื่น ปีต่อมาตรงกับปีที่ยี่สิบสองในรัชกาลฉินอ๋องเจิ้ง หวังเปินประกาศศักดาอีกครั้ง พังทำนบของแม่น้ำฮวงโหกับแม่น้ำเปี้ยนเหอ ปล่อยน้ำท่วมนครต้าเหลียน ซึ่งเป็นนครหลวงของรัฐวุ่ย จากนั้นเคลื่อนทัพบดขยี้ซ้ำ เจ้ารัฐวุ่ยจึงตัดสินพระทัยยอมจำนนแก่รัฐฉิน

ปีที่ยี่สิบสามในรัชกาลฉินอ๋องเจิ้ง ทัพฉินโจมตีรัฐฉู่ กลับประสบความปราชัยเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่เริ่มกลืนหกรัฐเป็นต้นมา หวังเจี่ยนจึงนำทัพแทน จู่โจมทัพฉู่แตกพ่ายที่เมืองผิงอวี้ ปีต่อมาผนึกกำลังกับเมิ่งอู่ตีนครโซ่วชุน ซึ่งเป็นนครหลวงรัฐฉู่จนแตก เจ้ารัฐฉู่กับหลี่หยวนถูกจับเป็น ไทเฮาหลี่เอียนเอี้ยนเสวยยาพิษทรงอัตวินิบาตกรรม จัดเป็นรัฐที่ห้าที่ถูกรัฐฉินกำราบไป

มาตรว่าห้ารัฐถูกรัฐฉินทำลายล้าง แต่รัฐฉียังไม่ตระหนักถึงภยันตราย เบื้องบนนับตั้งแต่เจ้าแห่งรัฐ เบื้องล่างรวมทั้งชาวฉีต่างภาวนาว่าทัพฉินอย่าได้บุกมา หากทว่าปีที่ยี่สิบหกในรัชกาลฉินอ๋องเจิ้งหวังเปินก็ยกทัพมาราวพายุบุแคม ใช้ความรวดเร็วราวผ่ากระบอกไม้ไผ่บุกถึงนครหลินจวือที่เป็นนครหลวงรัฐฉี เจ้ารัฐฉีคือเถียนเจี้ยนได้แต่ยอมจำนน

ดังนั้นหกรัฐตะวันออกถูกลบชื่อไปจากแผ่นดิน นับตั้งแต่รัฐฉินถล่มรัฐหานเป็นต้นมา จวบกระทั่งผนวกรัฐฉีเป็นรัฐสุดท้าย ใช้เวลาทั้งสิ้นเพียงสิบปี

ฉินอ๋องเจิ้งทรงจดจำคำ**สื่อหวงตี้** *(ปฐมจักรพรรดิ)* ซึ่งเซี่ยงเส้าหลงเคยกล่าวไว้ ดังนั้นตรัสถามเหล่าขุนนางว่า ความสำเร็จของพระองค์ใช่คู่ควรเป็นปฐมจักรพรรดิหรือไม่ เหล่าขุนนางย่อมสนับสนุนโดยทั่วหน้า

ฉินอ๋องเจิ้งจึงสถาปนาพระองค์เป็น**ฉินสื่อหวงตี้*** ยกเลิกระบบเจ้าผู้ครองแคว้น แบ่งเขตการปกครองออกเป็นสามสิบหกแคว้น สั่งริบอาวุธของหกรัฐ หล่อเป็นมนุษย์โลหะรวมสิบสองรูป นำไปประดิษฐานอยู่สองฟากข้างประตูวังนครเสียนหยาง จัดระบบเงินตราและตัวอักษร กำหนดมาตราชั่งตวงวัดเป็นแบบเดียวกัน และสั่งให้อพยพคหบดีทั้งแผ่นดินจำนวนสิบสองหมื่นครอบครัวเข้ามายังนครเสียนหยางจนหมดสิ้น

ทั้งหลายทั้งปวงนี้ล้วนเป็นการวางรากฐานต่อโครงสร้างของประเทศจีนทั้งสิ้น

ขณะที่ฉินอ๋องเจิ้งสถาปนาขึ้นเป็นฉินสื่อหวงตี้ แท่น**ไหวชิงไถ**** อันโอ่อ่าโอฬารก็ปลูกสร้างแล้วเสร็จ

ชาวฉินต่างเข้าใจว่า เจ้าชีวิตของพวกเขาทรงสร้างสิ่งนี้เพื่อรำลึกถึงหญิงม่ายชิง มีแต่หลี่ซือ หวังเจี่ยนและผู้ที่ล่วงรู้ข้อเท็จจริงไม่กี่คน

** ปฐมฮ่องเต้แห่งราชวงศ์ฉิน*

*** ไหวชิงไถแปลตรงตัวว่าแท่นรำลึกถึงชิง แต่คำว่าชิงสามารถแปลความหมายว่า เจิดจำรัส บริสุทธิ์ใส*

ที่ทราบว่า ฉินสื่อหวงตี้ทรงสร้างแท่นไหวชิงไถ เพื่อรำลึกถึงเซี่ยงเส้าหลง ผู้จำรัสใส ซึ่งถอนตัวออกจากแผ่นดินตงง้วนไป

ใต้ฝีเท้าม้าตะลุยตะบึง แผ่นดินเคลื่อนถดถอยไปด้านหลังอย่างรวดเร็ว

เซี่ยงเส้าหลงและพี่น้องทั้งสามซึ่งประกอบด้วยอูจว่อ เถิงอี้และจิงจวิ้นควบม้าไปตามทุ่งหญ้าอันเขียวขจี และกว้างไพศาลอย่างสุดฝีเท้า

ใต้ฟ้าครามเมฆขาว ฝูงม้าป่าจำนวนนับพันตัวซึ่งอยู่เบื้องหน้าที่ห่างไปครึ่งลี้ บังเกิดความแตกตื่นหนีเตลิดขึ้นเหนือไป

คนทั้งสี่ส่งเสียงตวาดก้อง กระตุ้นม้าไล่ติดตาม

เซี่ยงเส้าหลงและพวกแบ่งออกเป็นสองขบวน กลุ่มหนึ่งอ้อมไปเบื้องหน้า บังคับม้าที่เป็นจ่าฝูงเปลี่ยนทิศทาง อีกขบวนหนึ่งไล่กวดตามหลัง

ไล่กวดอยู่ครู่ใหญ่ ฝูงม้าถูกต้อนให้หลบหนีลงน้ำ แหวกว่ายไปยังฝั่งตรงข้าม

เซี่ยงเส้าหลงและพวกหยุดม้าไว้ ร้องบอกว่า “เด็กทั้งหลาย คอยดูฝีมือพวกท่านแล้ว”

ที่ฝั่งตรงข้ามปรากฏเงาร่างของอูกัว อูเอี๋ยนจู้ จ้าวต้า หลิวเฉาและพวกร้อยกว่าคนขึ้น ทุกผู้คนถือเชือกคล้องม้า รอคอยม้าป่าเสนอตัวมา

เซี่ยงเส้าหลงมองดูผู้ใต้บังคับบัญชาไล่จับม้าป่าเป็นที่สนุกสนาน ปากกล่าวกับอูจว่อว่า “พี่ใหญ่รู้จักเลือกทำเลสถานที่นัก ที่นี้เต็มไปด้วยคุ้งน้ำใหญ่น้อย มีแหล่งน้ำเหลือเฟือ ที่ดินอุดมสมบูรณ์ ต้นหญ้าชอุ่มงาม นับเป็นแดนสวรรค์จริงๆ”

อูจว่อกวาดตามองทุ่งหญ้าที่เอนลู่ดั่งระลอกคลื่น จมูกสูดดมกลิ่นหอมของไอดินกลิ่นหญ้า ยิ้มพลางกล่าวว่า “ตอนแรกที่เรามาถึงที่นี้ ในใจมีความรู้สึกว่าพวกเราถูกเนรเทศมา แต่หลังจากพักพิงอย่างยาวนาน ต่อให้เสือกไสไล่ส่ง เราก็ไม่ยอมไปจากที่นี้”

จิงจวิ้นพลันร้องบอกต่อผู้คนที่ฝั่งตรงข้ามว่า “ข้าพเจ้าต้องการ

ม้าขาวบริสุทธิ์ตัวนั้น”

เถิงอี้เห็นเช่นนั้น ต้องหัวร่อพลางกล่าวว่า “ตันเอ๋อคลอดบุตรชายสามคน บุตรีสองนางให้แก่เด็กน้อยนี้แล้ว มันยังคงเป็นเด็กหนุ่มที่ไม่ยอมเติบใหญ่ดุจเดิม”

ยามพลบค่ำสนธยา ทั้งหมดกวาดต้อนฝูงม้าป่ากลับสู่ค่ายที่มั่น

จี้เอียนหยาน ฉินชิง อูถิงฟาง จ้าวจื้อ เถียนเจิน เถียนฟ่ง โจวเว่ย สั้งหลัน และลู่ตันเอ๋อ นั่งอยู่บนเนิน มองดูเด็กชายและเด็กหญิงอายุระหว่างสิบสองถึงสิบห้าปีจำนวนยี่สิบกว่าคน บังคับม้าเล่นตีคลีอยู่บนพื้นหญ้าเชิงเนิน เสียงหัวร่ออันเบิกบานหรรษาดังสะท้านทั่วทั้งทุ่งหญ้า

หนึ่งในจำนวนเด็กทั้งหลายคือเซี่ยงเป่าเอ๋อ

เซี่ยงเป่าเอ๋อมีรูปร่างกำยำแข็งแรงกว่าเด็กใด ศีรษะสวมหมวกสวยงามเสียบขนนกเหยี่ยว คิ้วดกหนาตาโต สะดุดตายิ่งนัก

ยามนี้เซี่ยงเป่าเอ๋อโน้มตัวลงจากหลังม้า ใช้ไม้ตีคลีบังคับลูก ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถแย่งชิงลูกไปจากมันได้

ใต้เท้าของทั้งหมดเป็นหญ้าเขียวชอุ่ม ทอดยาวถึงขอบฟ้า ประหนึ่งเป็นผืนพรมธรรมชาติ

ค่ายที่มั่นสร้างด้วยกระโจมร้อยกว่าหลัง ปรากฏควันไฟจากการหุงหาอาหารลอยกรุ่น สตรีสิบกว่านางกำลังก่อไฟหุงข้าว รอคอยสามีและบุตรธิดากลับมารับประทาน

ถูเซียนกับเสี้ยวเยี่ยถันนั่งสนทนาอยู่ที่ห่างไป แต่กวาดตามาทางด้านนี้ไม่ขาดสาย

สตรีทั้งหลายชมดูถึงตอนเร้าใจ ล้วนปรบมือโห่ร้องออกมา ในจำนวนนี้นับอูถิงฟางกับลู่ตันเอ๋อร่ำร้องดังที่สุด

ฉินชิงพลันผลักไสจี้เอียนหยานที่ข้างกายคราหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านสามีกลับมาแล้ว”

เหล่าสตรีเพ่งตามองไปยังสุดปลายของทุ่งหญ้า เห็นเงาดำร้อยกว่าคนขยายใหญ่ขึ้นทีละน้อย ริมโสตแว่วเสียงฝีเท้าม้าดังมา

จี้เอียนหยานบังเกิดอารมณ์สนุก ผุดลุกขึ้นร้องชักชวนว่า “ผู้ใดต้องการติดตามข้าพเจ้าไปต้อนรับเหล่านักรบที่กลับมาพร้อมกับชัยชนะ?”

เด็กทั้งหลายวางมือจากการเล่นตีคลี ชิงขี่ม้าไปรับหน้าขบวนผู้คนที่กลับจากการล่าม้าป่า

ข้อเสนอของจี้เอียนหยานได้รับการสนับสนุนจากทุกผู้คนทั้งหมดพลิกตัวขึ้นบนหลังม้า ไม่นานก็สมทบกับบุรุษของพวกนาง พากันควบม้ากลับค่ายที่มั่น

เด็กทั้งหลายชิงทำหน้าที่นำทาง เซี่ยงเส้าหลงควบม้าเหยาะย่างคู่กับจี้เอียนหยาน ฉินชิงและพวก กล่าวด้วยความสะทกสะท้อนอยู่บ้างว่า “สวรรค์ดีต่อพวกเราจริงๆ กาลก่อนไหนเลยเคยคาดคิดว่าจะได้ผ่านวันคืนที่ปราศจากความวิตกทุกข์ร้อนเช่นนี้?”

ฉินชิงทอดถอนใจกล่าวว่า “มีแต่พวกเราที่ผ่านเหตุการณ์ต่างๆ มาค่อยตระหนักถึงคุณค่าของชีวิตกลางท้องทุ่ง แต่ว่าเด็กน้อยเป่าเอ๋อกลับร่ำร้องกลับเข้าด่านไปเปิดหูเปิดตา”

อูถิงฟางตัดพ้อว่า “หลังจากนี้ทางที่ดีอย่าได้บอกเล่าเรื่องราวของรัฐต่างๆ ต่อมัน โดยเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับรัฐฉู่ เป่าเอ๋อชมชอบที่นี้ที่สุด นับเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ”

เซี่ยงเส้าหลงยิ้มพลางกล่าวว่า “แต่ละคนล้วนมีความฝันของตัวเอง เนื่องจากความฝันพวกเรากลายเป็นจริง จึงยินดีเสพรับกับความสุขเบื้องหน้า เป่าเอ๋อเพียงแต่ถวิลหาความฝันของมัน พวกเราไม่สมควรยับยั้งยิ่งไม่บังคับให้มันอยู่ในโลกแห่งความฝันของพวกเรา”

จี้เอียนหยานกล่าวด้วยความยินดีว่า “เส้าหลงกล่าวได้น่าฟังนัก เป่าเอ๋อใฝ่ฝันเป็นนกเหยี่ยวบนท้องฟ้า สามารถบินร่อนตามอำเภอใจไปถึงทุกแห่งหนทั่วธรณี”

จ้าวจื้อยิ้มพลางกล่าวว่า “ทุกผู้คนล้วนตามใจมันแทบตาย ข้าพเจ้าเห็นว่าเจินน้อยกับฟ่งน้อยโอนอ่อนผ่อนตามมันไปแล้ว”

เถียนเจินกับเถียนฟ่งรับฟังจนปิดปากหัวร่อ สีหน้าเต็มเปี่ยม

ด้วยความสุขหาได้โต้แย้งไม่

จี้เอียนหยานคล้ายนึกได้เรื่องราวใด กล่าวว่า "แทบลืมเลือนบอกต่อท่านผู้เป็นบิดา **เป่าเอ๋อ*** ต้องการเปลี่ยนชื่อใหม่"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวโดยไม่ถือสาว่า "เปลี่ยนชื่อเป็นอะไรก็ได้ ขอเพียงใช้แซ่เซี่ยงก็แล้วกัน"

อูถิงฟางแสร้งเป็นไม่ยินยอมกล่าวว่า "ชื่อเป่าเอ๋อเป็นข้าพเจ้าตั้งขึ้น ขอให้คงไว้ เรียกเป็นชื่อเล่นของมัน"

จี้เอียนหยานกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเห็นมันชอบเหยี่ยว จึงเสนอให้มันใช้ชื่อรองว่าอิง"

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "เซี่ยงอิงหรือ? นามนี้ไม่เลวอยู่"

ฉินชิงกล่าวว่า "ท่านผู้นี้ช่างไม่ล่วงรู้จิตใจของบุตรชาย มันตำหนิว่าชื่ออิงคล้ายสัตว์ปีก กลัวผู้คนหัวร่อเยาะ ดังนั้นเปลี่ยนชื่อตัวเองว่า *'หวี่'* ที่แปลว่าขนนก"

เซี่ยงเส้าหลงสะท้านขึ้นอย่างรุนแรง หยุดม้าเอาไว้ ร้องโพล่งว่า "ว่ากระไร?"

เหล่าสตรีรวมทั้งเถิงอี้และพวกที่อยู่รอบกายพากันหยุดม้าตามสายตาทุกคู่จับจ้องมองดูเขาเป็นจุดเดียว

จี้เอียนหยานกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ท่านเป็นไรแล้ว ชื่อเซี่ยงหวี่ไม่น่าฟังหรือ?"

พริบตานั้น จิตใจเซี่ยงเส้าหลงปั่นป่วนดุจระลอกคลื่น

เซี่ยงหวี่มิใช่เป็นฉู่อ๋อง หรือผู้ที่ผู้คนรุ่นหลังขนานนามว่า ฌ้อปาอ๋อง ซึ่งทำสงครามชิงแผ่นดินกับหลิวปัง หากแต่พลาดท่าปราชัยจึงชักชวนหญิงงามนามอวี้จี เชือดคอตายที่ริมแม่น้ำอูเจียงหรอกหรือ?

นี่ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?

หรือว่าเพียงเป็นความบังเอิญที่มีชื่อแซ่ตรงกัน?

แต่หากคำนวณนับเวลา เรื่องนี้มีความเป็นไปได้อย่างยิ่ง

** เป่าเอ๋อแปลตรงตัวว่าหนูน้อยวิเศษ*

ตามบันทึกประวัติศาสตร์ ราชวงศ์ฉินมีการสืบสันตติวงศ์เพียงสองรัชกาล ก็ถึงกาลล่มสลาย

นับตั้งแต่อิ๋งเจิ้งหรืออีกนัยหนึ่งคือเสี่ยวผานก้าวขึ้นเป็นรัชทายาท จวบกระทั่งเป็นจิ๋นซีฮ่องเต้ สามสิบเจ็ดปีให้หลังเสด็จตรวจราชการทางภาคใต้ แต่แล้วทรงพระประชวรสวรรคตที่เนินซาชิว หลังจากนั้นฉินเอ้อซื่อขึ้นครองราชย์สืบแทน เพียงสามปีก็ถูกล้างราชวงศ์ ตอนนั้นบุตรชายของเขาซึ่งเปลี่ยนชื่อเป็น *"เซียงหวี่"* สมควรมีอายุสามสิบกว่าปี อยู่ในวัยหนุ่มฉกรรจ์เต็มที่

เสียงเรียกร้องของทุกผู้คน ปลุกเซี่ยงเส้าหลงตื่นจากห้วงความคิด จี้เอียนหยานกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า "เส้าหลงไม่ชมชอบชื่อนี้หรือ? แต่เป่าเอ๋อนิยมชมชอบยิ่ง หากท่านต้องการให้มันเปลี่ยนชื่ออื่น พวกเราจะไม่บอกต่อมัน ขอให้ท่านพูดจากับมันเอง"

เซี่ยงเส้าหลงระงับสติ ใคร่ครวญว่าใช่สมควรตักเตือนบุตรชายหรือไม่ว่า หากเผชิญบุคคลชื่อหลิวปัง ให้สะบัดดาบสังหารในบัดดล?

แต่แล้วครุ่นคิด ต่อให้ตัวเองล่วงรู้พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ สุดท้ายยังไม่สามารถเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์แม้แต่น้อย

ความเพียรพยายามและความตั้งใจของคน ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงโชคชะตามาก่อน

ผู้คนเข้าใจว่าตัวเองเป็นผู้กำหนดชะตา เป็นเพราะพวกเขาไม่ทราบว่าโชคชะตามุ่งไปยังทิศทางใด และเป็นเรื่องราวใด

มีแต่เซี่ยงเส้าหลงค่อยรับรู้รสชาติของสิ่งนี้โดยกระจ่าง

"บุตรชาย" ของเขาคนหนึ่งคือเสี่ยวผาน สถาปนาราชวงศ์ฉินอันยิ่งใหญ่ *"บุตรชาย"* อีกคนหนึ่งของเขาคือเซี่ยงหวี่ กลับเป็นผู้ทำลายล้างราชวงศ์ฉินไป

ฉินชิงขมวดคิ้วถามว่า "เส้าหลงคิดอะไร?"

เซี่ยงเส้าหลงพลันหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้คิดแล้ว"

แว่วเสียงเถิงอี้ดังว่า "น้องสามได้คิดอันใด?"

เซี่ยงเส้าหลงกล่าวอย่างลิงโลดว่า “นับแต่นี้เซี่ยงเป่าเอ๋อคือเซี่ยงหวี่”

ทุกผู้คนรับฟังจนหัวร่อออกมา จี้เอียนหยานกล่าวด้วยสีหน้างุนงงสงสัยว่า “นี่ต้องได้คิดด้วยหรือ?”

เซี่ยงเส้าหลงโน้มหน้าไปหอมแก้มนางฟอดหนึ่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ข้าพเจ้าได้คิดว่าสำเร็จจะเป็นไร ล้มเหลวจะเป็นไร ความสำเร็จหรือล้มเหลวหามีความสำคัญไม่ ขอเพียงสามารถมีชีวิตอย่างระบือลือลั่นฝากชื่อจารึกนามไว้ในประวัติศาสตร์ ก็ไม่เสียทีที่ถือกำเนิดเกิดมาแล้ว”

ทุกผู้คนมีสีหน้ามึนงงสงสัยกว่าเดิม ไหนเลยได้คิดว่าเซี่ยงเส้าหลงหมายความว่า ภายภาคหน้าบุตรชายของเขากลายเป็นฌ้อปาอ๋องเซี่ยงหวี่ ที่ได้รับการกล่าวขวัญสืบต่อมาตราบเท่าทุกวันนี้

เซี่ยงเส้าหลงหัวร่อด้วยความห้าวหาญอย่างเต็มเปี่ยม บังคับม้าไล่ตาม *“เซี่ยงหวี่”* ไป ทุกผู้คนพากันตวาดเร่งม้าไล่กวดตามหลัง

คนและม้าหลอมกลืนเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกับพสุธา ใต้แสงสีสนธยาอันเฉิดฉัน ประมวลเข้าด้วยกันเป็นภาพวาดอันสุขสันต์หรรษาภาพหนึ่ง

จบบริบูรณ์

หมายเหตุท้ายเรื่อง

ฉินสื่อหวงตี้หรือที่ชาวไทยรู้จักกันในนามจิ๋นซีฮ่องเต้ สถาปนาราชวงศ์ฉินเมื่อก่อนคริสต์ศักราชสองร้อยยี่สิบเอ็ดปี

สิบเอ็ดปีต่อมา จิ๋นซีฮ่องเต้สวรรคตระหว่างเสด็จตรวจราชการในพินัยกรรมความจริงทรงแต่งตั้งราชโอรสองค์ใหญ่ฟูซูเป็นเจ้าชายทายาท หากแต่ตอนนั้นฝูซูได้รับมอบหมายให้ไปควบคุมกองทัพสร้างกำแพงเมืองจีนมหาเสนาบดีหลี่ซือ ขันทีจ้าวเกาจึงสมคบคิดกันแก้ไขพินัยกรรมให้ฟูซูฆ่าตัวตาย ยกราชโอรสองค์เล็กชื่อหูไฮ่ขึ้นเตรียมขึ้นครองราชย์แทน ทรงพระนามว่าฉินเอ้อซื่อฮ่องเต้

แต่แล้วหนึ่งปีให้หลัง เกิดกบฏชาวนาเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์จีน หัวหน้ากบฏชื่อเฉินเซิ่งกับอู่กว่าง มาตรว่าถูกทัพฉินปราบปรามโดยราบคาบ แต่ยังมีกองกำลังกลุ่มต่างๆ ลุกขึ้นต่อต้านมากมาย ผู้ที่โดดเด่นที่สุดคือเซี่ยงหวี่

เซี่ยงหวี่มีพละกำลังเหนือคน เพียงแขนเดียวสามารถยกกระถางหนักพันชั่ง ทั้งมีจิตใจหาญกล้า เป็นที่ยอมรับของคนทั้งปวง ต่อมาสนับสนุนเชื้อพระวงศ์ของเจ้ารัฐฉู่ขึ้นเป็นฉู่อ๋ององค์ใหม่ และเตรียมการล้มล้างราชวงศ์ฉิน

ขณะเดียวกัน ราชสำนักฉินเกิดการแก่งแย่งภายใน จ้าวเกาปลงพระชนม์ฉินเอ้อซื่อฮ่องเต้ สนับสนุนหลานชายของฉินเอ้อซื่อฮ่องเต้

นามจื่ออิงเป็นเจ้าชีวิตสืบแทน แต่แล้วเซี่ยงหวี่ยกกำลังสี่สิบหมื่นยาตราทัพเข้านครเสียนหยาง ซึ่งเป็นเมืองหลวงของราชวงศ์ฉิน จื่ออิงยอมจำนนแต่เซี่ยงหวี่ลงมือฆ่าทิ้ง สั่งให้ขุดทำลายสุสานจิ๋นซี เผาวังอาฝางของราชวงศ์ฉินจนราบคาบ

เซี่ยงหวี่พานประหารฆ่าฉู่อ๋อง สถาปนารัฐฉู่ตะวันตก ขนานนามพระองค์เป็นฉู่ปาอ๋อง หรือที่ชาวไทยรู้จักกันในนามฌ้อปาอ๋อง และแต่งตั้งหลิวปังซึ่งเป็นผู้ทำศึกสงครามชิงแผ่นดินกับพระองค์เป็นเจ้าฮั่นอ๋องให้ไปปกครองดินแดนปาสู แต่แล้วหลิวปังค่อยๆ สะสมกำลังจนกล้าแข็งทัดเทียมกับฌ้อปาอ๋อง สุดท้ายทำสงครามที่ไกเซี่ย ทัพฌ้อปาอ๋องปราชัยอย่างยับเยิน ฌ้อปาอ๋องจึงชักกระบี่เชือดคอตายที่ริมแม่น้ำอูเจียงด้วยอายุเพียงสามสิบเอ็ดปี ดังนั้นแผ่นดินจีนตกเป็นของหลิวปัง และหลิวปังปราบดาภิเษกขึ้นครองราชย์ ทรงพระนามฮั่นโกโจฮ่องเต้เป็นปฐมฮ่องเต้แห่งราชวงศ์ฮั่น

寻秦记

เจาะเวลาหาจิ๋นซีฉบับครบถ้วนสมบูรณ์นี้
ผมได้ยึดถือตามต้นฉบับแรกเริ่มของหวงอี้
(ซึ่งปัจจุบันกลายเป็นหนังสือหายากในฮ่องกง ไต้หวัน)

จึงน่าจะเป็นต้นฉบับ Original ดั้งเดิม
โดยถ่ายทอดจากต้นฉบับจีนแทบทุกตัวอักษร
ไม่ได้ตัดทอนเนื้อเรื่องแต่ประการใด
ถึงแม้ว่าบางช่วงบางตอน ออกจะเข้าข่ายเรตเอ็กซ์เกินไป
แต่ก็เป็นวรรณศิลป์อีกแบบหนึ่ง
ยังจัดพิมพ์ในจำนวนจำกัด
ภายใต้รูปเล่มปกแข็งเย็บกี่คงทนถาวร
ควรคู่กับการประดับอยู่ในห้องสมุดของท่าน

ส่วนหนึ่งจากคำนำผู้แปลโดย
น.นพรัตน์

SIAM INTER Multimedia

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ในเครือบริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
459 ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 ลูกค้าสัมพันธ์ โทร. 0-2693-0904

A0690 / นวนิยายจีนกำลังภายใน / www.smm.co.th
ออกแบบปก : นพกานต์ วงษ์คล้าย

SUIN CHIN JEE, PREMIUM VERSION / 寻秦记珍藏版 / เจาะเวลาหาจิ๋นซี ฉบับสมบูรณ์
© 2001 Wongyi Books Hong Kong Ltd. by Mr.Wong Yi (黃易)
All rights reserved. First edition published in Hong Kong in 1994 by Wongyi Books Hong Kong Ltd. Thai translation rights arranged with Wongyi Books Hong Kong Ltd. and Siam Inter Multimedia Public Co., Ltd.

ราคา 380 บาท
ISBN 978-616-02-0309-3
9 786160 203093
02-05-00301-107
0 205003 011071